

Holy Bible

Aionian Edition®

ترجمه قدیم

Old Persian Version Bible

AionianBible.org

اولین کتاب مقدس جهان با زبان اصلی (که به زبان اصلی بازگردانی شده است)
100% رایگان برای کپی و چاپ
همچنین شناخته شده به عنوان "کتاب مقدس بنفسش"

Holy Bible Aionian Edition ®

ترجمه قدیم

Old Persian Version Bible

CC Attribution NoDerivatives 4.0, 2018-2024

Source text: eBible.org

Source version: 7/13/2024

Source copyright: Public Domain

Wycliffe Bible Translators, 1895

Formatted by Speedata Publisher 4.19.18 (Pro) on 7/19/2024

100% Free to Copy and Print

TOR Anonymously

<https://AionianBible.org>

Published by Nainoia Inc

<https://Nainoia-Inc.signedon.net>

We pray for a modern public domain translation in every language

Report content and format concerns to Nainoia Inc

Volunteer help is welcome and appreciated!

Celebrate Jesus Christ's victory of grace!

مقدمة

فارسی at AionianBible.org/Preface

The *Holy Bible Aionian Edition* ® is the world's first Bible *un-translation*! What is an *un-translation*? Bibles are translated into each of our languages from the original Hebrew, Aramaic, and Koine Greek. Occasionally, the best word translation cannot be found and these words are transliterated letter by letter. Four well known transliterations are *Christ*, *baptism*, *angel*, and *apostle*. The meaning is then preserved more accurately through context and a dictionary. The Aionian Bible un-translates and instead transliterates eleven additional Aionian Glossary words to help us better understand God's love for individuals and all mankind, and the nature of afterlife destinies.

The first three words are *aiōn*, *aiōnios*, and *aīdios*, typically translated as *eternal* and also *world* or *eon*. The Aionian Bible is named after an alternative spelling of *aiōnios*. Consider that researchers question if *aiōn* and *aiōnios* actually mean *eternal*. Translating *aiōn* as *eternal* in Matthew 28:20 makes no sense, as all agree. The Greek word for *eternal* is *aīdios*, used in Romans 1:20 about God and in Jude 6 about demon imprisonment. Yet what about *aiōnios* in John 3:16? Certainly we do not question whether salvation is *eternal*! However, *aiōnios* means something much more wonderful than infinite time! Ancient Greeks used *aiōn* to mean *eon* or *age*. They also used the adjective *aiōnios* to mean *entirety*, such as *complete* or even *consummate*, but never infinite time. Read Dr. Heleen Keizer and Ramelli and Konstan for proofs. So *aiōnios* is the perfect description of God's Word which has *everything* we need for life and godliness! And the *aiōnios* life promised in John 3:16 is not simply a ticket to *eternal* life in the future, but the invitation through faith to the *consummate* life beginning now!

The next seven words are *Sheol*, *Hadēs*, *Geenna*, *Tartaroō*, *Abyssos*, and *Limnē Pyr*. These words are often translated as *Hell*, the place of eternal punishment. However, *Hell* is ill-defined when compared with the Hebrew and Greek. For example, *Sheol* is the abode of deceased believers and unbelievers and should never be translated as *Hell*. *Hadēs* is a temporary place of punishment, Revelation 20:13-14. *Geenna* is the Valley of Hinnom, Jerusalem's refuse dump, a temporal judgment for sin. *Tartaroō* is a prison for demons, mentioned once in 2 Peter 2:4. *Abyssos* is a temporary prison for the Beast and Satan. Translators are also inconsistent because *Hell* is used by the King James Version 54 times, the New International Version 14 times, and the World English Bible zero times. Finally, *Limnē Pyr* is the Lake of Fire, yet Matthew 25:41 explains that these fires are prepared for the Devil and his angels. So there is reason to review our conclusions about the destinies of redeemed mankind and fallen angels.

The eleventh word, *eleēsē*, reveals the grand conclusion of grace in Romans 11:32. Take the time to understand these eleven words. The original translation is unaltered and a note is added to 64 Old Testament and 200 New Testament verses. To help parallel study and Strong's Concordance use, apocryphal text is removed and most variant verse numbering is mapped to the English standard. We thank our sources at eBible.org, Crosswire.org, unbound.Biola.edu, Bible4u.net, and NHEB.net. The Aionian Bible is copyrighted with creativecommons.org/licenses/by-nd/4.0, allowing 100% freedom to copy and print, if respecting source copyrights. Check the Reader's Guide and read online at AionianBible.org, with Android, and TOR network. Why purple? King Jesus' Word is royal... and purple is the color of royalty!

History

فارسی at AionianBible.org/History

- 04/15/85 - Aionian Bible conceived as B. and J. pray.
- 12/18/13 - Aionian Bible announced as J. and J. pray.
- 06/21/15 - Aionian Bible birthed as G. and J. pray.
- 01/11/16 - AionianBible.org domain registered.
- 06/21/16 - 30 translations available in 12 languages.
- 12/07/16 - Nainoia Inc established as non-profit corporation.
- 01/01/17 - Creative Commons Attribution No Derivatives 4.0 license added.
- 01/16/17 - Aionian Bible Google Play Store App published.
- 07/01/17 - 'The Purple Bible' nickname begins.
- 07/30/17 - 42 translations now available in 22 languages.
- 02/01/18 - Holy Bible Aionian Edition® trademark registered.
- 03/06/18 - Aionian Bibles available in print at Amazon.com.
- 10/20/18 - 70 translations now available in 33 languages.
- 11/17/18 - 104 translations now available in 57 languages.
- 03/24/19 - 135 translations now available in 67 languages.
- 10/28/19 - Aionian Bible nursed as J. and J. pray.
- 10/31/19 - 174 translations now available in 74 languages.
- 02/22/20 - Aionian Bibles available in print at Lulu.com.
- 05/25/20 - Illustrations by Gustave Doré, La Grande Bible de Tours, Felix Just.
- 08/29/20 - Aionian Bibles now available in ePub format.
- 12/01/20 - Right to left and Hindic languages now available in PDF format.
- 03/31/21 - 214 translations now available in 99 languages.
- 11/17/21 - Aionian Bible Branded Leather Bible Covers now available.
- 12/20/21 - Social media presence on Facebook, Twitter, LinkedIn, YouTube, etc.
- 01/01/22 - 216 translations now available in 99 languages.
- 01/09/22 - StudyPack resources for Bible translation study.
- 02/14/22 - Strong's Concordance from Open Scriptures and STEPBible.
- 02/14/23 - Aionian Bible published on the TOR Network.
- 12/04/23 - Eleēsē added to the Aionian Glossary.
- 02/04/24 - 352 translations now available in 135 languages.
- 05/01/24 - 371 translations now available in 151 languages.

جدول محتوا

كتاب عهد عتيق	عهد جديد	565	
پيدايش		متى	11
خروج		مرقس	44
لابيان		لوقا	71
اعداد		يوحنا	91
تشنيه		كارهای رسولان	118
يوشع		روميان	142
داوران		اول قرنتيان	158
روت		دوم قرنتيان	174
اول سموئيل		غلالطيان	177
دوم سموئيل		افسسيان	199
اول پادشاهان		فيليپيان	217
دوم پادشاهان		كرولسيان	239
اول تواريخ		تسالونينكيان 1	259
دوم تواريخ		تسالونينكيان 2	277
عزرا		تيموتاوس 1	300
نحميا		تيموتاوس 2	307
استر		تيطس	317
اتوب		فليمون	323
مزامير		عبرانيان	341
امثال		يعقوب	383
جامعه		اول پطرس	398
غزل غزلها		دوم پطرس	404
اشعيا		اول يوحنا	407
ارميا		دوم يوحنا	441
سوگامه		سوم يوحنا	479
حرقيال		يهودا	483
دانیال		مکائشفه يوحنا	518
هوشع		ضميمه	529
يؤيل		راهنمای خوانندگان	534
عاموس		واژه نامه	536
عبداليا		نقشه ها	540
يونس		سرنوشت	541
ميکا		Doré تصاویر	543
ناحوم			546
حقوق			548
صَفْقِيَا			550
حَجَّاَي			552
زَكْرِيَا			554
ملاکي			560

كتاب عهد عتيق

بس آدم را بیرون کرد و به طرف شرقی باغ عدن، کرویان را مسکن داد و شمشیر آتشباری را که به هر سو گردش می کرد تا طبق درخت
حیات را محافظت کند.

پیدایش ۳:۲۴

بصورت خود آفرید. او را بصورت خدا آفرید. ایشان را نر و ماده آفرید. ۲۸ و

خدا ایشان را برکت داد و خدا بدیشان گفت: «بارور و کثیر شوید و زمین

را پر سازید و در آن تسلط نماید، و بر ماهیان دریا و پرندگان آسمان

و همه حیواناتی که بر زمین می خوند، حکومت کنید». ۲۹ و خدا گفت:

«همانها همه علف های تخم داری که بر روی تمام زمین است و همه

درختهایی که در آنها میوه درخت تخم دار است، به شما دادم تا برای شما

خوارک باشد. ۳۰ و به همه حیوانات زمین و به همه پرندگان آسمان و به

همه حشرات زمین که در آنها حیات است، هر علف سبز را برای خوارک

دادم.» و چنین شد. ۳۱ و خدا هرچه ساخته بود، دید و همانابسیار نیکو

بود. و شام بود و صبح بود، روزششم.

۲ و آسمانها و زمین و همه لشکر آنها تمام شد. ۲ و در روز هفتم، خدا

از همه کار خود که ساخته بود، فارغ شد. و در روز هفتم از همه کار خود

که ساخته بود، آرامی گرفت. ۳ پس خدا روزهفت را مبارک خواند و آن را

تقدیس نمود، زیرا که در آن آرام گرفت، از همه کار خود که خدا آفرید و

ساخت. ۴ این است پذایش آسمانها و زمین در حین آفرینش آنها در روزی

که بیوه، خدا، زمین و آسمانها را ساخت. ۵ و هیچ نهال صحرا هنوز

در زمین نبود و هیچ علف صحرا هنوز نزدیک بود، زیرا خداوند خدا باران بر

زمین نبارانیده بود و آدمی نبود که کار زمین را بکند. ۶ و مه از زمین برآمد،

نمای رودی زمین را سیراب می کرد. ۷ خداوند خدا پس آدم را از خاک زمین

پسرشت و در بینی وی روح حیات دید، و آدم نفس زنده شد. ۸ و

خداوند خدا باغی در عدن بطرف مشرق غرس نمود و آن آدم را که سرشته

بود، در آنجا گذاشت. ۹ و خداوند خدا هر درخت خوشینما و خوش خوارک

را از زمین روپانید، و درخت حیات را در وسط باغ و درخت معرفت نیک و

بدرا. ۱۰ و نهی از عدن بیرون آمد تا باغ را سیراب کند، و از آنجا

منقص گشته، چهار شعبه شد. ۱۱ نام اول فیشون است که تمام زمین

حولیه را که در آنجا طلاست، احاطه می کند. ۱۲ و طلای آن زمین

نیکوست و در آنجا موارید و سنگ جزع است. ۱۳ و نام نهر دوم جیحون

که تمام زمین کوش را احاطه می کند. ۱۴ و نام نهر سوم حدائق که بطرف

شرقی آشور جاری است. و نهرچهارم فرات. ۱۵ پس خداوند خدا آدم را

گرفت و او را در باغ عدن گذاشت تا کار آن را بکند و آن را محافظت

نماید. ۱۶ و خداوند خدا آدم را امر مفروضه، گفت: «از همه درختان باغ

بی مماعت بخور، ۱۷ اما از درخت معرفت نیک و بد زنهارنخوری، زیرا

روزی که از آن خوردی، هر آینه خواهی مرد.» ۱۸ و خداوند خدا گفت:

«خوب نیست که آدم تنها باشد. پس برایش معاونی موافق وی بسازم.»

۱۹ و خداوند خدا هر حیوان صحرا و هر پرندگان آسمان را از زمین سرشت و

نژاد آدم آورد تا بینند که چه نام خواهد نهاد و آنچه آدم هر ذی حیات را

خواند، همان نام او شد. ۲۰ پس آدم همه بهایم و پرندگان آسمان و همه

۱ در ابتدا، خدا آسمانها و زمین را آفرید. ۲ وزمین تهی و بایر بود و

تاریکی بر روی لجه. و روح خدا سطح آبها را فرو گرفت. ۳ و خدا

گفت: «روشنایی بشود.» و روشنایی شد. ۴ و خدا روشنایی را دید که

نیکوست و خداروشنایی را از تاریکی جدا ساخت. ۵ و خداروشنایی را روز

نامید و تاریکی را شب نامید. و شام بود و صبح بود، روزی اول. ۶ و خدا

گفت: «فلکی باشد در میان آبها و آبهای از آبها جدا کند.» ۷ و خدا

فلک را ساخت و آبهای زیر فلک را از آبهای بالای فلک جدا کرد. و

شده. ۸ و خدا فلک را آسمان نامید. و شام بود و صبح بود، روزی دوم. ۹

و خدا گفت: «آبهای زیر آسمان در یکجا جمع شود و خشکی ظاهر

گردد.» و چنین شد. ۱۰ و خدا خشکی را زمین نامید و اجتماع آبها

رادری نامید. و خدا دید که نیکوست. ۱۱ و خدا گفت: «زمین نباتات

برویاند، علیقی که تعجب بیاوردو درخت میوه ای که موافق جنس خود میوه

آورد که تخصم در آن باشد، بر روی زمین.» و چنین شد. ۱۲ و زمین

نباتات را رویانید، علیقی که موافق جنس خود تعجب آورد و درخت میوه داری

که تخصم در آن، موافق جنس خود باشد. و خدادید که نیکوست. ۱۳ و

شام بود و صبح بود، روزی سوم. ۱۴ و خدا گفت: «نیرها در فلک آسمان

باشند تاروز را از شب جدا کنند و برای آیات و زمانها و روزها و سالها

باشند. ۱۵ و نیرها در فلک آسمان باشند تا بر زمین روشنایی دهند.» و

چنین شد. ۱۶ و خدا دو نیر بزرگ ساخت، نیر اعظم را برای سلطنت روز

و نیر اصغر را برای سلطنت شب، و ستارگان را. ۱۷ و خدا آنها را در فلک

آسمان گذاشت تا بر زمین روشنایی دهند، ۱۸ و تسلط نماید بر روز و

بر شب، و روشنایی را از تاریکی جدا کنند. و خدا دید که نیکوست. ۱۹

و شام بود و صبح بود، روزی چهارم. ۲۰ و خدا گفت: «آبها به انبوه

جانوران پر شود و پرندگان بالای زمین بر روی فلک آسمان پروازکنند.» ۲۱

پس خدا نهیگان بزرگ آفرید و همه جانداران خونده را، که آبها از آنها

موافق اجناس آنها پر شد، و همه پرندگان بالدار را به اجناس آنها. و خدا

دید که نیکوست. ۲۲ و خدا آنها برکت داده، گفت: «بارور و کثیر

شوید و آبهای دریا را پر سازید، و پرندگان در زمین کثیر بشوند.» ۲۳ و

شام بود و صبح بود، روزی پنجم. ۲۴ و خدا گفت: «زمین، جانوران را

موافق اجناس آنها بیرون آورد، بهایم و حشرات و حیوانات زمین را به اجناس آنها. و

آنها.» و چنین شد. ۲۵ پس خدا حیوانات زمین را به اجناس آنها ساخت

و بهایم را به اجناس آنها و همه حشرات زمین را به اجناس آنها. و خدا

دید که نیکوست. ۲۶ و خدا گفت: «آدم را بصورت ما و موافق شیوه ما

بسازیم تا بر ماهیان دریا و پرندگان آسمان و بهایم و بر تمامی زمین و همه

حشراتی که بر زمین می خوند، حکومت نماید.» ۲۷ پس خدا آدم را

حیوانات صحراء نام نهاد. لیکن برای آدم معاونی موافق وی یافت نشد. ۲۱ و خداوند خدا، خواهی گران بر آدم مستولی گردانید تا بخت، و یکی از دنده هایش را گرفت و گوشتش در جایش پر کرد. ۲۲ و خداوند خدا آن دنده را که از آدم گرفته بود، زنی بنا کرد و وی را به نزد آدم آورد. ۲۳ و آدم گفت: «همان انسان است اینست استخوانی از استخوانهایم و گوشتش از گوشتم، از این سبب نسایم شد زیرا که انسان گرفته شد.» ۲۴ از این سبب مرد پدر و مادر خود را ترک کرده، با زن خوش خواهد پیوست ویک تن خواهند بود. ۲۵ و آدم و زن هر دو برهنه بودند و خجل نداشتند.

۲۶ و مار از همه حیوانات صحراء که خداوند خدا ساخته بود، هشیارت بود. و به زن گفت: «آیا خدا حقیقت گفته است که از همه درختان باع نخورید؟» ۲۷ زن به مار گفت: «از میوه درختان باع می خوریم، ۲۸ لکن از میوه درختی که در وسط باع است، خدا گفت از آن مخوبید و آن را لمس ممکنید، میباشد بمیرید.» ۲۹ مار به زن گفت: «هر آینه نخواهید مرد، ۳۰ بلکه خدا می داند درروزی که از آن بخورید، چشمان شما باز شود و مانند خدا عارف نیک و بد خواهید بود.» ۳۱ و چون زن دید که آن درخت که از همه درختان باع نیک است و بینظیر خوشنما و درختی دلپذیر داشت افزایش پس از میوه اش خوارک نیک است و بینظیر خوشنما و درختی دلپذیر داشت افزایش پس از میوه اش گرفته، بخورد و به شوهر خود نیز داد و اخورد. ۳۲ آنگاه چشمان هر دو ایشان باز شد و فهمیدند که عربانند. پس برگهای انجیر به هم دوخته، سترهای برای خویشتن ساختند. ۳۳ و آواز خداوند خدا را شنیدند که در هنگام وزیدن نسیم نهار در باع می خرامید، و آدم و زن خویشتن را از حضور خداوند خدا در میان درختان باع پنهان کردند. ۳۴ و خداوند خدا آم راندا درداد و گفت: «کجا هستی؟» ۳۵ گفت: «چون آوازت را در باع شنیدم، ترسان گشتم، زیرا که عربانم. پس خود را پنهان کردم.» ۳۶ گفت: «که تورا آگاهانید که عربانی؟ آیا از آن درختی که تو راقد غنی کردم که از آن نخوری، خوردی؟» ۳۷ آدم گفت: «این زنی که قرین من ساختی، وی از میوه درخت به من داد که خوردم.» ۳۸ پس خداوند خدا به زن گفت: «این چه کار است که کردی؟» ۳۹ گفت: «مار مرا اغا نمود که خوردم.» ۴۰ پس خداوند خدا به مار گفت: «چونکه این کار کردی، از جمیع بھایم و از همه حیوانات صحراء ملعون تر هستی! بر شکمت راه خواهی رفت و تمام ایام عمرت خاک خواهی خورد.» ۴۱ وعداوت در میان تو و زن، و در میان ذریت تو و ذریت وی می گذارم؛ او سر تو را خواهد کویید و تو پاشنه وی را خواهی کویید.» ۴۲ و به زن گفت: «الم و حمل تو را بسیار افون گردانم؛ باالم فرزندان خواهی زاید و اشیاق تو به شوهرت خواهد بود و او بر تو حکمرانی خواهد کرد.» ۴۳ و به آدم گفت: «چونکه سخن زوجه ات راشنیدی و از آن درخت خورده که امفرموده، گفتم از آن نخوری، پس بسبب توزیم ملعون شد، و تمام ایام عمرت از آن باریخ خواهی خورد.» ۴۴ خار و خس نیز برایت خواهد رویانید و سبزه های صحراء

۴۵ را خواهی خورد، ۴۶ و به عرق پیشانی ات نان خواهی خوردتا حینی که به خاک راجع گردی، که از آن گرفته شدی زیرا که تو خاک هستی و به خاک خواهی برگشت.» ۴۷ و آدم زن خود را حنا نام نهاد، زیرا که اومادر جمیع زندگان است. ۴۸ و خداوند خدارختها برای آدم و زن ش از پوست بساخت وایشان را پوشانید. ۴۹ و خداوند خدا گفت: «همان انسان مثل یکی از ما شده است، که عارف نیک و بد گردیده. اینک میادا دست خود را دراز کند و از درخت حیات نیز گرفته بخورد، و تا به ابد زنده ماند.» ۵۰ پس خداوند خدا، او را از باع عدن بیرون کرد تا کار زمینی را که از آن گرفته شده بود، بکند. ۵۱ پس آدم را بیرون کرد و به طرف شرقی باع عدن، کرویان را مسکن داد و شمشیراتشاری را که به هر سو گردش می کرد تا طریق درخت حیات را محافظت کند.

۵۲ و آدم، زن خود حوا را بشناخت و او حامله شده، قائن را زاید. و گفت: «مردی از بیوه حاصل نمودم.» ۵۳ و بار دیگر بادر او هایل را زاید. و هایل گله باز بود، و قائن کارکن زمین بود. ۵۴ و بعد از مرور ایام، واقع شد که قائن هدیه ای از محصول زمین برای خداوند آورد. و خداوند هایل و هدیه نخست زادگان گله خویش و پی آنها هدیه ای آورد. و خداوند هایل و هدیه او را منظور داشت، ۵۵ اما قائن و هدیه او را منظور نداشت. پس خشم قائن به شدت افروخته شده، سر خود را بزیر افکند. ۵۶ آنگاه خداوند به قائن گفت: «چرا خاشمند شدی؟ و چرا سر خود را بزیر افکنده؟» ۵۷ اگر نیکویی می کردی، آیا مقبول نمی شدی؟ و اگر نیکویی نکردی، گناه بر در، درکمین است و اشیاق تو دارد، اما تو بر وی مسلط شوی.» ۵۸ و قائن با بادر خود هایل سخن گفت. و واقع شد چون در صحراء بودند، قائن بر بادر خود هایل برخاسته او را کشت. ۵۹ پس خداوند به قائن گفت: «برادرت هایل کجاست؟» ۶۰ گفت: «نعمی دامن، مگر پاسبان برادرم گفت: «برادرت هایل کجاست؟» ۶۱ گفت: «چه کرده ای؟ خون برادرت از زمین نزد من فریاد بدم هستم؟» ۶۲ و اکنون تو ملعون هستی از زمینی که دهان خود را باز کرد تا آورد! ۶۳ و اکنون برادرت را ازدست تو فرو برد. ۶۴ هر گاه کار زمین کنی، هماناً قوتو خون برادرت را ازدست تو فرو برد. ۶۵ هر گاه کار زمین کنی، هماناً قوتو خود را دیگر به تو نهاده. و پیشان و آواره در جهان خواهی بود.» ۶۶ قائن به خداوند گفت: «عقویتم از تحمل زیاده است.» ۶۷ اینک مارمروز بر روی زمین مطرود ساختنی، و از روی تو پنهان خواهی بود. و پیشان و آواره در جهان خواهی بود و واقع می شود هر که مرا یابد، مرا خواهد کشت.» ۶۸ خداوند به وی گفت: «پس هر که قائن را بکشد، هفت چندان انتقام گرفته شد.» ۶۹ و خداوند به قائن نشانی ای داد که هر که او را یابد، وی را نکشد. ۷۰ پس قائن از حضور خداوند بیرون رفت و در زمین نود، بطرف شرقی عدن، ساکن شد. ۷۱ و قائن زوجه خود را بشناخت. پس حامله شده، خنوج را زاید. و شهری بنا می کرد، و آن شهر را به اسم پسر خود، خنوج نام نهاد. ۷۲ و برای خنوج عیار مولود شد، و عیار، محیویانیل را آورد، و

محبوبانیل، متوشایل را آورد، و متوشایل، لمک را آورد. ۱۹ و لمک، دو زن برای خود گرفت، یکی را عاده نام بود و دیگری را ظله. ۲۰ و عاده، یا بیان زندگانی کرد و پسران و دختران آورد. ۲۱ پس جمله ایام متوشالح، نهضد و شصت و نه سال بود که مرد. ۲۲ و لمک صد و هشتاد و دو سال بزیست، را زاید. وی پدر خیمه نشینیان و صاحبان مواشی بود. ۲۳ و نام برادرش بیوال بود. وی پدر همه نوازنده‌گان بربط و نی بود. ۲۴ و ظله نیز تولی قائن را زاید، که صانع هر آلت مس و آهن بود. و خواهر تولی قائن، نعمه بود. ۲۵ و لمک به زنان خود گفت: «ای عاده و ظله، قول مرا بشنوید! ای زنان لمک، سخن مرا گوش گیرید! زیرا مردی را کشتم بسبب جراحت خود، و جوانی را بسبب ضرب خویش. ۲۶ اگر برای قائن هفت چندان انتقام گرفته شود، هر آینه برای لمک، هفتاد و هفت چندان». ۲۷ پس آدم بار کرد.» ۲۸ و لمک بعد از آوردن نوح، پانصد و پنج سال زندگانی کرد و پسران و دختران آورد. ۲۹ پس تمام ایام لمک، هفتاد و هفتاد و هفت سال بود که مرد. ۳۰ و نوح پانصد ساله بود، پس نوح سام و حام و یافث را آورد.

۶ واقع شد که چون آدمیان شروع کردند به زیاد شدن بر روی زمین و دختران برای ایشان متولد گردیدند، ۲ پسران خدا دختران آدمیان را دیدند که نیکومنظرند، و از هر کدام که خواستند، زنان برای خویشتن می‌گرفند. ۳ و خداوند گفت: «روح من در انسان دائم داروی نخواهد کرد، زیرا که او نیز بشر است. لیکن ایام وی صد و بیست سال خواهد بود.» ۴ و در آن ایام مردان تومند در زمین بودند. و بعد از هنگامی که پسران خدا به دختران آدمیان درآمدند و آنها برای ایشان اولاد زایدند، ایشان جبارانی بودند که در زمان سلف، مردان تامور شدند. ۵ و خداوند دید که شرارت انسان در زمین بسیار است، و هر تصور از خیالهای دل وی دائم محض شرارت است. ۶ و خداوند پیشیمان شد که انسان را بزمیں ساخته بود، و در دل خود محروم گشت. ۷ و خداوند گفت: «انسان را که آفریده‌ام، از روی زمین محو سازم، انسان و بهایم و حشرات و پرندگان هوا را، چونکه متناسف شدم از ساختن ایشان.» ۸ اما نوح در نظر خداوند التفات یافت.

۹ این است پیدایش نوح. نوح مردی عادل بود، و در عصر خود کامل. و نوح بعد از آوردن قیان، هشتاد و پانده سال زندگانی کرد و پسران و دختران آورد. ۱۰ پس جمله ایام نهضد و پنج سال بود که مرد. ۱۱ و خداوند پیش نظر خدا فاسد گردیده و زمین از ظلم پر شده بود. ۱۲ و خدا و زمین را دید که اینک فاسد شده است، زیرا که تمامی بشر راه خود را تمامی ایام قیان، نهضد و ده سال بود که مرد. ۱۳ و قیان بعد از آوردن مهللشیل، هشتاد سال بزیست، و مهللشیل را آورد. ۱۴ و قیان بعد از آوردن مهللشیل، هشتاد و چهل سال زندگانی کرد و پسران و دختران آورد. ۱۵ و مهللشیل، شصت و پنج سال بزیست، و یارد را آورد. ۱۶ و مهللشیل بعد از آوردن یارد، هشتاد و سی سال زندگانی کرد و پسران و دختران آورد. ۱۷ پس همه ایام مهللشیل، هشتاد و نود و پنج سال بود که مرد. ۱۸ و یارد صد و شصت و دو سال بزیست، و خنوج را آورد. ۱۹ و یارد بعد از آوردن خنوخ، هشتاد و سی سال زندگانی کرد و پسران و دختران آورد. ۲۰ و تمامی ایام یارد، نهضد و شصت و دو سال بود که مرد. ۲۱ و خنوخ شصت و پنج سال بزیست، و متوشالح را آورد. ۲۲ و خنوخ بعد از آوردن متوشالح، سیصد سال با خدا راه می‌رفت و پسران و دختران آورد. ۲۳ و همه ایام خنوخ، سیصد و شصت و اینک من طوفان آب را بر زمین می‌آورم تا هر جسدی را که روح حیات در آن باشد، از زیرآسمان هلاک گردانم. و هرچه بر زمین است، خواهد مرد. ۲۴ و خنوخ با خدا راه می‌رفت و نایاب شد، زیرا خدالو را پنج سال بود.

۲۵ و متوشالح صد و هشتاد و هفت سال بزیست، و لمک لکن عهد خود را با تو استوارمی سازم، و به کشتنی در خواهی آمد، تو پیدایش

را آورد. ۲۶ و متوشالح بعد از آوردن لمک، هفتاد و هشتاد و دو سال زندگانی کرد و پسران و دختران آورد. ۲۷ پس جمله ایام متوشالح، نهضد و شصت و نه سال بود که مرد. ۲۸ و لمک برازش بزرگ شد، زیرا مردی را کشتم بسبب جراحت خود، و جوانی را بسبب ضرب خویش. ۲۹ اگر برای قائن هفت چندان انتقام گرفته شود، هر آینه برای لمک، هفتاد و هفت چندان». ۳۰ پس آدم بار دیگر زن خود را شناخت، و او پسری بزاد و او را شیط نام نهاد، زیرا گفت: «خدا نسلی دیگر به من قرارداد، به عوض هایل که قائن او را کشته.» ۳۱ و برای شیط نیز پسری متولد شد و او را انوش نامید. در آنوقت به خواندن اسم یهوه شروع کردند.

۵ این است کتاب پیدایش آدم. در روزی که خدا آدم را آفرید، به شیشه خدا او را ساخت. ۶ نو و ماده ایشان را آفرید. و ایشان را برکت داد و ایشان را «آدم» نام نهاد، در روز آفرینش ایشان. ۷ و آدم صد و سی سال بزیست، پس پسری به شیشه و بصورت خود آورد، و او را شیط نامید. ۸ و ایام آدم پس شیط بعد از آوردن شیط، هشتاد سال بود، و پسران و دختران آورد. ۹ و شیط صد و پنج سال بزیست، و انوش را آورد. ۱۰ و شیط بعد از آوردن انوش، هشتاد و هفت سال بزیست و پسران و دختران آورد. ۱۱ و جمله ایام شیط، نهضد و دوازده سال بود که مرد. ۱۲ و انوش نود سال بزیست، و قیان را آورد. ۱۳ و قیان بعد از آوردن هفتاد سال بزیست، و مهللشیل را آورد. ۱۴ و قیان بعد از آوردن مهللشیل، هشتاد و چهل سال زندگانی کرد و پسران و دختران آورد. ۱۵ و مهللشیل، شصت و پنج سال بزیست، و یارد را آورد. ۱۶ و مهللشیل بعد از آوردن یارد، هشتاد و سی سال زندگانی کرد و پسران و دختران آورد. ۱۷ پس همه ایام مهللشیل، هشتاد و نود و پنج سال بود که مرد. ۱۸ و یارد صد و شصت و دو سال بزیست، و خنوخ را آورد. ۱۹ و یارد بعد از آوردن خنوخ، هشتاد و سی سال زندگانی کرد و پسران و دختران آورد. ۲۰ و تمامی ایام یارد، نهضد و شصت و دو سال بود که مرد. ۲۱ و خنوخ شصت و پنج سال بزیست، و متوشالح را آورد. ۲۲ و خنوخ بعد از آوردن متوشالح، سیصد سال با خدا راه می‌رفت و پسران و دختران آورد. ۲۳ و همه ایام خنوخ، سیصد و شصت و اینک من طوفان آب را بر زمین می‌آورم تا هر جسدی را که روح حیات در آن باشد، از زیرآسمان هلاک گردانم. و هرچه بر زمین است، خواهد مرد. ۲۴ و خنوخ با خدا راه می‌رفت و نایاب شد، زیرا خدالو را پنج سال بود. ۲۵ و متوشالح صد و هشتاد و هفت سال بزیست، و لمک

و پسرانت و زوجه ات و ازواج پسرانت با تو. ۱۹ و از جمیع حیوانات، از هر ذی جسدی، جفتنی از همه به کشتی در خواهی آورد، تا با خوشتن زنده نگاه داری، نر و ماده باشند. ۲۰ از پرندگان به اجناس آنها، و از بهایم به اجناس آنها، و از همه حشرات زمین به خورده شود، بگیر و نزد خود تا زنده نگاه داری. ۲۱ و از هر آذوقه‌ای که خورده شود، بگیر و نزد خود ذخیره نما تایاری تو و آنها خوارک باشد.» ۲۲ پس نوح چنین کرد و به هرجه خدا او را امر فرمود، عمل نمود.

۸ بهایمی را که با وی در کشتی بودند، بیادورد. و خدا بادی بر زمین وزانید و آب ساکن گردید. ۲ و چشم‌های لجه و روزنهای آسمان بسته شد، و باران از آسمان باز استاد. ۳ و آب رفته رفته از روی زمین برگشت. و بعد از انقضای صد و پنجاه روز، آب کم شد، ۴ و روز هفدهم ازمه

هفتم، کشتی بر کوههای آراط قرار گرفت. ۵ و تا ماه دهم، آب رفته رفته کمتر می‌شد، و در روز اول از ماه دهم، قله‌های کوههای ظاهر گردید. ۶ و واقع شد بعد از چهل روز که نوح دریچه کشتی را که ساخته بود، باز کرد. ۷ و زاغ را رها کرد. او بیرون رفته، در تردد می‌بود تا آب از زمین خشک شد. ۸ پس کمپوترا از نزد خود رها کرد تا بیسید که آیا آب از روی زمین کم شده است. ۹ اما کمپوترا چون نشیمنی برای کف پای خود نیافت، زیرا که آب در تمام روی زمین بود، نزد وی به کشتی برگشت. پس دست خود را

دراز کرد و آن را گرفته نزد خود به کشتی درآورد. ۱۰ و هفت روز دیگر نیز درنگ کرده، باز کمپوترا از کشتی رها کرد. ۱۱ و در وقت عصر، کمپوترا نزد وی برگشت، و اینک برگ زیعون تاره در مقابل وی است. پس نوح دانست که آب از روی زمین کم شده است. ۱۲ و هفت روز دیگر نیز توقف نموده، کمپوترا را هرا کرد، و او دیگر نزد وی برگشت. ۱۳ و در سال شصده و پنجم در روز اول از ماه اول، آب از روی زمین خشک شد. پس نوح پوشش کشتی را برداشته، نگریست، و اینک روی زمین خشک بود.

۱۴ و در روز بیست و هفتم از ماه دوم، زمین خشک شد. ۱۵ آنگاه خدا نوح رامخاطب ساخته، گفت: «از کشتی بیرون شو، تلو زوجه ات و پسرانت و ازواج پسرانت با تو. ۱۷ و همه حیواناتی را که نزد خود داری، هر ذی جسدی را از پرندگان و بهایم و کل حشرات خزینه بر زمین، با خود بیرون آور، تا بر زمین منتشر شده، در جهان بارور و کثیر شوند.» ۱۸ پس نوح و پسران او و زنش و زنان پسرانش، با وی بیرون آمدند. ۱۹ و همه حیوانات و همه حشرات و همه پرندگان، و هرچه بر زمین حرکت می‌کند، به اجناس آنها، از کشتی به در شدند. ۲۰ و نوح مذبحی برای خداوند بنا کرد، و از هر بهیمه پاک و از هر پرندگان پاک گرفته، قربانی‌های سوختنی بر زمین می‌آمد، و آب همی افروز و کشتی را برداشت که از زمین بلند شد. ۲۱ و آب غلبه یافته، بر زمین همی افروز، و کشتی بر سطح آب می‌رفت. ۲۲ و آب بر زمین زیاد و زیاد غلبه یافت، تا آنکه همه کوههای بلندکه زیر تمامی آسمانها بود، مستور شد. ۲۳ پاتنده ذراع بالاتر آب غلبه یافت و کوهها مستور گردید. ۲۱ و هر ذی جسدی که بر زمین حرکت می‌کرد، از پرندگان و بهایم و حیوانات و کل حشرات خزینه بر زمین، و

۲۴ هر که دم روح حیات در بینی او بود، از هر که در خشکی بود، مرد. ۲۳ و خدا محو کرد هر موجودی را که ببروی زمین بود،

۷ و خداوند به نوح گفت: «تو و تمامی اهل خانه ات به کشتی در آیید، زیرا تو را در این عصر به حضور خود عادل دیدم. ۲ و از همه بهایم پاک، هفت هفت، نر و ماده با خود بگیر، و از بهایم نایاک، دودو، نر و ماده، ۳ و از پرندگان آسمان نیزهفت هفت، نر و ماده را، تا نسلی بر روی تمام زمین نگاه داری. ۴ زیرا که من بعد از هفت روزدیگر، چهل روز و چهل شب باران می‌بارانم، وهر موجودی را که ساخته‌ام، از روی زمین محروم سازم.» ۵ پس نوح موافق آنچه خداوند او را امر فرموده بود، عمل نمود. ۶ و نوح ششصد ساله بود، چون طوفان آب بر زمین آمد. ۷ و نوح پسرانش و زنش و زنان پسرانش با وی از آب طوفان به کشتی درآمدند. ۸ از بهایم پاک و از بهایم نایاک، و از پرندگان و از همه حشرات زمین، ۹ دودو، نر و ماده، نزد نوح به کشتی درآمدند، چنانکه خدا نوح را امر کرده بود. ۱۰ واقع شد بعد از هفت روز که آب طوفان بر زمین آمد. ۱۱ و در سال شصده از زندگانی نوح، در روزهفلدهم از ماه دوم، در همان روز جمیع چشم‌های لجه عظیم شکافته شد، و روزنهای آسمان گشوده. ۱۲ و باران، چهل روز و چهل شب بر روی زمین می‌بارید. ۱۳ در همان روز نوح و پسرانش، سام و حام و یافث، و زوجه نوح و سه زوجه پسرانش، با ایشان داخل کشتی شدند. ۱۴ ایشان و همه حیوانات به اجناس آنها، و همه بهایم به اجناس آنها، و همه حشراتی که بر زمین می‌خزند به اجناس آنها، و همه پرندگان به اجناس آنها، همه مرغان و همه بالداران. ۱۵ دوداوز هر ذی جسدی که روح حیات دارد، نزد نوح به کشتی درآمدند. ۱۶ و آنها که آمدند نر و ماده از هر ذی جسد آمدند، چنانکه خدا وی را امر فرموده بود. و خداوند در را از عقب او بست. ۱۷ و طوفان چهل روز بر زمین می‌آمد، و آب همی افروز و کشتی را برداشت که از زمین بلند شد. ۱۸ و آب غلبه یافته، بر زمین همی افروز، و کشتی بر سطح آب می‌رفت. ۱۹ و آب بر زمین زیاد و زیاد غلبه یافت، تا آنکه همه کوههای بلندکه زیر تمامی آسمانها بود، مستور شد. ۲۰ پاتنده ذراع بالاتر آب غلبه یافت و کوهها مستور گردید. ۲۱ و هر ذی جسدی که بر زمین حرکت می‌کرد، از پرندگان و بهایم و حیوانات و کل حشرات خزینه بر زمین، و

۲۲ هر که دم روح حیات در بینی او بود، از هر که در خشکی بود، مرد. ۲۳ و خدا محو کرد هر موجودی را که ببروی زمین بود،

و خدا، نوح و پسرانش را برکت داده، بدیشان گفت: «بارور و کثیر شوید و زمین را پر سازید». ۲ و خوف شما و هبیت شما بر همه حیوانات زمین و بر همه پرنده‌گان آسمان، و بر هرچه بر زمین می‌خزد، و بر همه ماهیان دریا خواهد بود، به دست شما تسليم شده‌اند. ۳ و هرجنبندهای که زندگی دارد، برای شما طعام باشد. همه را چون علف سبز به شما دادم، ۴ مگرگوشت را با جانش که خون او باشد، مخوبید. ۵ هر آئینه انتقام خون شما را برای جان شما خواهم گرفت، از دست هر حیوان آن را خواهم گرفت. واژ دست انسان، انتقام جان انسان را از دست برادرش خواهم گرفت. ۶ هر که خون انسان ریزد، خون وی به دست انسان ریخته شود. زیارت خدا انسان را به صورت خود ساخت. ۷ و شما بارور و کثیر شوید، و در زمین منتشر شده، در آن بیفزایید». ۸ و خدا نوح و پسرانش را با وی خطاب کرده، گفت: «اینک من عهد خود را با شما و بعدار شما با ذریت شما استوار سازم، ۹ و با همه جانورانی که با شما باشند، از پرنده‌گان و بهایم و همه حیوانات زمین با شما، با هرچه از کشته بیرون آمد، حتی جمیع حیوانات زمین. ۱۰ عهد خود را با شما استوار می‌گردانم که باز دیگر هر ذی جسد از آب طوفان هلاک نشود، و طوفان بعداز این نیاشد تا زمین را خراب کند». ۱۱ و خدا گفت: «اینست نشان عهدی که من می‌پندم، در میان خود و شما، و همه جانورانی که با شما باشند، نیاشد تا زمین را خراب کند». ۱۲ و خدا گفت: «اینست نشان عهدی که درمیان من و جهان است، خواهد بود. ۱۳ قوس خود را در ابر می‌گذارم، و نشان آن عهدی که درمیان من و جهان است، خواهد بود. ۱۴ و هنگامی که ابر را بالای زمین گسترانم، و قوس در ابر ظاهر شود، ۱۵ آنگاه عهد خود را که در میان من و شما و همه جانوران ذی جسد می‌باشد، بیاد خواهم آورد. و آب طوفان دیگر نخواهد بود تا هر ذی جسدی را هلاک کند. ۱۶ و قوس در ابرخواهد بود، و آن را خواهم نگریست تا بیاد آرم آن عهد جاودانی را که در میان خدا و همه جانوران است، از هر ذی جسدی که بر زمین است.» ۱۷ و خدا به نوح گفت: «این است نشان عهدی که استوار ساختم در میان خود و هر ذی جسدی که بر زمین است.» ۱۸ و پسران نوح که از کشته بیرون آمدند، سام و حام و یافث بودند. و حام پدر کنعان است. ۱۹ ایناند سه پسر نوح، و از ایشان تمامی جهان منشعب شد. ۲۰ و نوح به فلاحت زمین شروع کرد، و تاکستانی غرس نمود. ۲۱ و شراب نوشیده، مست شد، و در خیمه خود عربان گزید. ۲۲ و حام، پدر کنعان، برهنگی پدر خود را دید و دو برادر خود را بیرون خبر داد. ۲۳ و یافث، ردا را گرفته، بر کتف خود انداختند، و پس رفته، برهنگی پدر خود را پوشانیدند. و روی ایشان بازیس بود که برهنگی پدر خود را ندیدند. ۲۴ و نوح از مستی خود به هوش آمده، دریافت که پسرکهرش با وی چه کرده بود. ۲۵ پس گفت: «کنعان ملعون باد! برادران خود را بینه بندگان باشد.» ۲۶ و گفت: «متبارک باد یهوه خدای سام! و کنعان، بنده او

اور کلدانیان بیرون شدند تا به ارض کنعان بروند، و به حران رسیده، در آنجا توقف نمودند. ۳۲ و مدت زندگانی تاریخ، دویست و پنج سال بود، و تاریخ درحران مرد.

۱۲ و خداوند به ابرام گفت: «از ولایت خود، و از مولد خویش و از خانه پدرخود بسوی زمینی که به تو نشان دهم بیرون شو، ۲ و از تو امتنی عظیم پیدا کنم و تو را برکت دهم، و نام تو را بزرگ سازم، و تو برکت خواهی بود. ۳ و برکت دهم به آنانی که تو را مبارک خوانند، و لعنت کنم به آنکه تو را ملعون خواند. و از توجیمیع قبایل جهان برکت خواهند یافت.» ۴ پس ابرام، چنانکه خداوند بدو فرموده بود، روانه شد. و لوط هماره وی رفت. و ابرام هفتاد و پنج ساله بود، هنگامی که از حران بیرون آمد. ۵ و ابرام زن خود سارای، و برادرزاده خود لوط، و همه اموال اندوخته خود را با خشاسی که در حران پیدا کرده بودند، برداشته، به عزیمت زمین کنعان بیرون شدند، و به زمین کنعان داخل شدند. ۶ و ابرام در زمین می گشت تا مکان شکیم تا بلطفستان موره. و در آنوقت کنیانیان در آن زمین بودند. ۷ و خداوند بر ابرام ظاهر شده، گفت: «به ذریت تو این زمین را می بخشم.» و در آنجا مذبحی برای خداوند که بر روی ظاهر شد، بنا نمود. ۸ پس، از آنجا به کوهی که به شرقی بیت تئیل است، کوچ کرده، خبیمه خود را برپا نمود. و بیت تئیل بطرف غربی و عای بطرف شرقی آن بود. و در آنجامذبحی برای خداوند بنا نمود و نام بیوه را خواند. ۹ و ابرام طی مراحل و منازل کرده، به سمت جنوب کوچید. ۱۰ و قحطی در آن زمین شد، و ابرام به مصرف رود آمد تا در آنجا بسر برد، زیرا که قحط در زمین شدت می کرد. ۱۱ و واقع شد که چون نزدیک به ورود مصر شد، به زن خود سارای گفت: «اینک می دانم که تو زن نیکومنظر هستی. ۱۲ همانا چون اهل مصر تو را بینند، گویند: «این زوجه اوست.» پس مرا بکشند و تو را زنده نگاه دارند. ۱۳ پس بگو که تو خواهر من هستی تا به مخاطر تو برای من خیریت شود و جاتم بسبب توزنده ماند.» ۱۴ و به مجرد ورود ابرام به مصر، اهل مصر آن زن را دیدند که بسیار خوش منظر است. ۱۵ و امرای فرعون او را دیدند، او را در حضور فرعون سوودند. پس وی را به خانه خداوند فرعون و اهل خانه او را بسبب سارای، زوجه ابرام به بلایای سخت مبتلا ساخت. ۱۶ و فرعون ابرام را خوانده، گفت: «این چیست که به من کردی؟ چرا مرا خبرندادی که او زوجه توست؟ ۱۹ چرا گفتی: اخواهر منست، که او را به زنی گرفتم؟ و الان، اینک زوجه تو. او را برداشته، روانه شو!» ۲۰ آنگاه فرعون در خصوص وی، کسان خود را مر فرمود تا او را با زوجه اش و تمام مایملککش روانه نمودند.

۱۱ و تمام جهان را یک زبان و یک لغت بود. ۲ و واقع شد که چون از مشرق کوچ می کردند، همواری ای در زمین شعار یافتد و درآنجا سکنی گرفتند. ۳ و به یکدیگر گفتند: «بیایید، خشنتها بسازیم و آنها را خوب ببیزیم.» و ایشان را آجر به جای سنگ بود، و قیر به جای گچ. ۴ و گفتند: «بیایید شهری برای خود بنا نهیم، و برچی را که سرش به آسمان برسد، تا نامی برای خویشتن پیدا کنیم، مبادا بر روی تمام زمین پراکنده شویم.» ۵ و خداوند نزول نمود تا شهر وبرچی را که بنی آدم بنا می کردند، ملاحظه نماید. ۶ و خداوند گفت: «همانا قوم یکی است و جمیع ایشان را یک زبان و این کار را شروع کرده اند، والآن هیچ کاری که قصد آن بکنند، از ایشان ممتنع خواهد شد. ۷ اکنون نازل شویم و زبان ایشان را از آنجا مشوش سازیم تا سخن یکدیگر رانفهمند.» ۸ پس خداوند ایشان را از آنجا بر روی تمام زمین پراکنده ساخت و از بنای شهر بازمانندند. ۹ از آن سبب آنجا را بابل نامیدند، زیرا که در آنجا خداوند لغت تمامی اهل جهان رامنشوش ساخت. و خداوند ایشان را از آنجا بروزو تمام زمین پراکنده نمود. ۱۰ این است پیدایش سام. چون سام حد ساله بود، افرکشاد را دو سال بعد از طوفان آورد. ۱۱ و سام بعد از آوردن افرکشاد، پانصد سال زندگانی کرد و پسران و دختران آورد. ۱۲ و افرکشاد سی و پنج سال بزیست و شالح را آورد. ۱۳ و افرکشاد بعد از آوردن شالح، چهار صد و سه سال زندگانی کرد و پسران و دختران آورد. ۱۴ و شالح سی سال بزیست، و عابر را آورد. ۱۵ و شالح بعد از آوردن عابر، چهارصد و سه سال زندگانی کرد و پسران و دختران آورد. ۱۶ و عابر سی و چهار سال بزیست و فالج را آورد. ۱۷ و عابر بعد از آوردن فالج، چهار صد و سی سال زندگانی کرد و پسران و دختران آورد. ۱۸ و فالج سی سال بزیست، و عورا آورد. ۱۹ و فالج بعد از آوردن رعو، دویست و نه سال زندگانی کرد و پسران و دختران آورد. ۲۰ و روعو سی و دو سال بزیست، و سروج را آورد. ۲۱ و روعو بعد از آوردن سروج، دویست و هفت سال زندگانی کرد و پسران و دختران آورد. ۲۲ و سروج سی سال بزیست، و ناحور را آورد. ۲۳ و سروج بعد از آوردن ناحور، دویست سال بزیست و پسران و دختران آورد. ۲۴ و بعد از آوردن ناحور، دویست سال بزیست و ناحور را آورد. ۲۵ و ناحور بعد از آوردن تاریخ، صد و نوزده سال زندگانی کرد و پسران و دختران آورد. ۲۶ و تاریخ هفداد سال بزیست، و ابرام و ناحور و هاران را آورد. ۲۷ و این است پیدایش تاریخ که تاریخ، ابرام و ناحور و هاران را آورد، و هاران، لوط را آورد. ۲۸ و هاران پیش پدر خود، تاریخ در زادبوم خویش دراور کلدانیان بمرد. ۲۹ و ابرام و ناحور زنان برای خود گرفتند. زن ابرام را سارای نام بود. و زن ناحور را ملکه نام بود، دختر هاران، پدر ملکه و پدر یسکه. ۳۰ اما سارای نازار مانده، ولدی نیاورد. ۳۱ پس تاریخ پسر خود ابرام، و نواده خود لوط، پسر هاران، و عروس خود سارای، زوجه پسرش ابرام را برداشته، با ایشان از

برگشته، به عین مشفاط که قادش باشد، آمدند، و تمام مز و بوم عمالقه و امیریان را نیز که در حصون تامار ساکن بودند، شکست دادند. ۸ آنگاه ملک سدوم و ملک عموره و ملک ادمه و ملک صبیئم و ملک بالع که صوغر باشد، بیرون آمد، با ایشان در وادی سدیم، صفت آرایی نمودند. ۹ پاکرلاعمر ملک عیلام و تدعال، ملک امتها و امرافل، ملک شتعار و اریوك ملک الاسار، چهارملک با پنج. ۱۰ و وادی سدیم پر از چاههای قربود. پس ملک سدوم و عموره گریخته، در آنجاقافتادن و باقیان به کوه فار کردند. ۱۱ و جمیع اموال سدوم و عموره را با تمامی ماکولات آنها گرفته، برفتند. ۱۲ و لوط، برادرزاده ابرام را که در سدوم ساکن بود، با آنچه داشت برداشت، رفتند. ۱۳ و یکی که نجات یافته بود آمده، ابرام عبرانی را خیر داد. و او در بلوستان مری آموری که برادر اشکول و عائز بود، ساکن بود. و ایشان با ابرام هم عهد بودند. ۱۴ چون ابرام از اسیری برادر خود آگاهی یافت، سیصد و هجده تن از خانه زادان کارآزموده خود را بیرون آورد، در عقب ایشان تا دان بناخت. ۱۵ شبانگاه، او ملازمانش، بر ایشان فرقه فرقه شده، ایشان را شکست داده، تا به حوبی که به شمال دمشق واقع است، تعاقب نمودند. ۱۶ و همه اموال را بازگرفت، و برادر خود، لوط و اموال او را نیز با زنان و مردان باز آورد. ۱۷ و بعد از مراجعت وی از شکست دادن کدرلاعمر و ملوکی که با وی بودند، ملک سدوم تابه وادی شاوه، که وادی الملک باشد، به استقبال وی بیرون آمد. ۱۸ و ملکیصدق، ملک سالم، تان و شراب بیرون آورد. و او کاهن خدای تعالی بود، ۱۹ و او را مبارک خوانده، گفت: «مبارک باد ابرام از جانب خدای تعالی، مالک آسمان و زمین. ۲۰ و مبارک باد خدای تعالی، که دشمنان را به دست تسلیم کرد.» و او را از هر چیز، دهیک داد. ۲۱ و ملک سدوم به ابرام گفت: «مردم را به من واگذار و اموال را برای خود نگاه دار.» ۲۲ ابرام به ملک سدوم گفت: «دست خود را به یهود خدای تعالی، مالک آسمان و زمین، برافراشتم، ۲۳ که از اموال تو رشتهای یا دوال تعیینی بر نگیرم، میداگویی «من ابرام را دولتمند ساختم». ۲۴ مگر فقط آنچه جوانان خودرند و بهره عائز و اشکول و ممری که همراه من رفتند، ایشان بهره خود را بردازند.»

۱۵ بعد از این وقایع، کلام خداوند دررویا، به ابرام رسیده، گفت: «ای ابرام متسر، من سپر تو هستم، و اجر بسیار عظیم تو.» ۲ ابرام گفت: «ای خداوند یهود، مرا چه خواهی داد، و من بی اولاد می روم، و مختارخانه‌ام، این العاذار دمشقی است؟» ۳ و ابرام گفت: «اینک مرا نسلی ندادی، و خانه زادم وارث من است.» ۴ در ساعت، کلام خداوند به وی دررسیده، گفت: «این وارث تو نخواهد بود، بلکه کسی که از صلب تو درآید، وارث تو خواهد بود.» ۵ و او را بیرون آورد، گفت: «(کیون بسوی آسمان بنگر و ستارگان را بشمار، هرگاه آنها را توانی شمرد.) پس به وی گفت: «ذریت تو چنین خواهد بود.» ۶ و به خداوند ایمان

۱۳ و ابرام با زن خود، و تمام اموال خویش، و لوط، از مصر به جنوب آمدند. ۷ و ابرام از مواسی و نقره و طلا، بسیار دولتمند بود. ۳ پس، از جنوب، طی منازل کرده، به بیت یلیل آمد، بدانجایی که خیمه‌اش در ابتدا بود، در میان بیت یلیل و عای، ۴ به مقام آن مذبحی که اول بنانهاده بود، و در آنجا ابرام نام یهود را خواند. ۵ و لوط را نیز که همراه ابرام بود، گله و رمه و خیمه هابود. ۶ و زمین گنجایش ایشان را نداشت که دریکجا ساکن شوند زیرا که اندوخته های ایشان بسیار بود، و نتوانستند در یک جا سکونت کنند. ۷ و در میان شبانان مواسی ابرام و شبانان مواسی لوط نزاع افتاد. و در آن هنگام کنعانیان و فرزیان، ساکن زمین بودند. ۸ پس ابرام به لوط گفت: «زنهادر میان من و تو، و در میان شبانان من و شبانان تنواعی نباشد، زیرا که ما برادریم. ۹ مگر تمام زمین پیش روی تو نیست؟ ملتمنس اینکه از من جدشویی. اگر به جانب چپ روی، من بسوی راست خواهم رفت و اگر بطرف راست روی، من به جانب چپ خواهم رفت.» ۱۰ آنگاه لوط چشمان خود را برافراشت، و تمام وادی اردن را بدید که همه‌اش مانند باع خداوند و زمین مصر، به طرف صوغر، سیزاب بود، قل از آنکه خداوند سدوم و عموره را خراپ سازد. ۱۱ پس لوط تمام وادی را برای خود اختیار کرد، و لوط بطرف شرقی کوچ کرد، واز یکدیگر جدا شدند. ۱۲ ابرام در زمین کنعان ماند، و لوط در بلاد وادی ساکن شد، و خیمه خودرا ایمان تا سدوم نقل کرد. ۱۳ لکن مردمان سدوم بسیار شری و به خداوند خطکار بودند. ۱۴ و بعد از جدشدن لوط از وی، خداوند به ابرام گفت: «اکنون توجهشمان خود را برافراز و از مکانی که در آن هستی، بسوی شمال و جنوب، و مشرق و مغرب بینگر ۱۵ زیرا تمام این زمین را که می بینی به تو وذریت تو تا به ابد خواهم بخشید. ۱۶ و ذریت تو را مانند غبار زمین گردانم. چنانکه اگر کسی غبارزمین را تواند شمرد، ذریت تو نیز شمرده شود. ۱۷ برخیز و در طول و عرض زمین گردش کن زیرا که آن را به تو خواهم داد.» ۱۸ و ابرام خیمه خودرا نقل کرده، روانه شد و در بلوستان ممری که در حبرون است، ساکن گردید، و در آنجا مذبحی برای یهود بنا نهاد.

۱۴ و واقع شد در ایام امرافل، ملک شتعار، و اریوك، ملک الاسار، و کدرلاعمر، ملک عیلام، و تدعال، ملک امتها، ۲ که ایشان بپارع، ملک سدوم، و پرشاع ملک عموره، وشناب، ملک ادمه، و شمییر، ملک صبیئم، و ملک بالع که صوغر باشد، چنگ کردند. ۳ این همه در وادی سدیم که پحرالملح باشد، با هم پیوستند. ۴ دوازده سال، کدرلاعمر را بندگی کردند، و در سال سیزدهم، بر وی شوریدند. ۵ و در سال چهاردهم، کدرلاعمر با ملوکی که با وی بودند، آمده، رفایان را در عشتروت قزین، وزوزیان را در هام، و ایمیان را در شاوه قربین، شکست دادند. ۶ و حربیان را در کوه ایشان، سعیر، تا ایل فاران که متصل به صحراست. ۷ پس

آورد، و او، این را برای وی عدالت محسوب کرد. ۷ پس وی را گفت:

«من هستم بیوه که تو را از اور کلدانیان بیرون آوردم، تا این زمین را به ارثیت، به تو بخشم. ۸ گفت: «ای خداوند بیوه، به چه نشان بدانم که وارت آن خواهم بود؟» ۹ به وی گفت: «گوشه ماده سه ساله و بز ماده سه ساله و قوچی سه ساله و قمری و کبوتری برای من بگیر.» ۱۰ پس این

همه را بگرفت، و آنها را از میان، دوپاره کرد، و هر پاره ای را مقابل جفتش گذاشت، لکن مرغان را پاره نکرد. ۱۱ و چون لاشخورها برا لاشخورها فروود آمدند، ابرام آنها را راند. ۱۲ و چون آفتاب غروب می کرد، خواهی گران بر ابرام مستولی شد، و اینک تاریکی ترسناک سخت، اورا فرو گرفت. ۱۳ پس به ابرام گفت: «یقین بدان که ذرت تو در زمینی که از آن ایشان نباشد، غریب خواهد بود، و آنها را بندگی خواهند کرد، و آنها چهارصد سال ایشان را مظلوم خواهند داشت. ۱۴ و بر آن امتنی که ایشان بندگان آنها خواهند بود، من داوری خواهم کرد. و بعد از آن با اموال بسیار بیرون خواهند آمد. ۱۵ و تو نزد پدران خود به سلامتی خواهی رفت، و در پیری نیکو مدفن خواهی شد. ۱۶ و در پشت چهارم بدبخت خواهند برگشت، زیرا گناه اموریان هنوز تمام نشده است.» ۱۷ و واقع شد که چون آفتاب غروب کرده بدو تاریک شد، تنویر پر دود و چراغی مشتعل از میان آن پارهها گذر نمود. ۱۸ در آن روز، خداوندیا ابرام عهد بست و گفت: «این زمین را از نهر مصرتا به نهر عظیم، یعنی نهر فرات، به نسل توبیخشیده‌ام، ۱۹ یعنی قیتبان و قزیبان و قدمنیان و محیتان و فرزیان و رفایان، ۲۰ و اموریان و کنعانیان و جرجاشیان و بیوسیان را.»

۱۶ و سارای، زوجه ابرام، برای وی فرزندی نیاورد. و او را کنیزی مصری، هاجر نام بود. ۲ پس سارای به ابرام گفت: «اینک خداوند مرا از زاییدن باز داشت. پس به کنیز من درآی، شاید از او بنا شوم.» و ابرام سخن سارای را قبول نمود. ۳ و چون ده سال از اقامات ابرام در زمین کنعان سپری شد، سارای زوجه ابرام، کنیز خود هاجر مصری را برداشته، او را به شوهر خود، ابرام، به زنی باد. ۴ پس به هاجر درآمد و او حامله شد. و چون دید که حامله است، خاتونش بنظر وی حقیر شد. ۵ و سارای به ابرام گفت: «ظلم من بر تو باد! من کنیز خود را به آغوش تو دادم و چون آثار حمل در خود دید، در نظر او حقیر شدم. خداوند در میان من و تو داروی کند.» ۶ ابرام به سارای گفت: «اینک کنیز تو به دست توست، آنچه پسند نظر تو باشد با وی بکن.» پس چون سارای با وی بنای سختی نهاد، او از نزد وی بگریخت. ۷ و فرشته خداوند او را نزد چشمۀ آب دریابان، یعنی چشمۀ ای که به راه شور است، یافت. ۸ و گفت: «ای هاجر کنیز سارای، از کجا آمدی و کجا می روی؟» گفت: «من از حضور خاتون خود سارای گریخته‌ام.» ۹ فرشته خداوند به وی گفت: «نزد خاتون خود پیدا شد، و او را برکت خواهم داد و پسری نیز ازوی به تو خواهم بخشید. او را برکت خواهم داد و امتها از وی به وجود خواهند آمد، و ملوک امها از وی پدید خواهند شد.» ۱۰ آنگاه ابراهیم به روی درافتاده، بختنیدی ساره باشد. ۱۱ و او را برکت خواهم داد و پسری نیز ازوی به تو خواهم بخشید. او را برکت خواهم داد و امتها از وی به وجود خواهند آمد، و ملوک امها از وی پدید خواهند شد.» ۱۱ آنگاه ابراهیم به روی درافتاده، بختنیدی ساره باشد. ۱۲ و او را برکت خواهم داد و پسری نیز ازوی به تو خواهم بخشید. او را برکت خواهم داد و امتها از وی به وجود خواهند آمد، و ملوک امها از وی پدید خواهند شد.» ۱۲ آنگاه ابراهیم به روی درافتاده، بختنیدی ساره باشد. ۱۳ و او را برکت خواهم داد و پسری نیز ازوی به تو خواهم بخشید. او را برکت خواهم داد و امتها از وی به وجود خواهند آمد، و ملوک امها از وی پدید خواهند شد.» ۱۳ آنگاه ابراهیم به روی درافتاده، بختنیدی ساره باشد. ۱۴ و او را برکت خواهم داد و پسری نیز ازوی به تو خواهم بخشید. او را برکت خواهم داد و امتها از وی به وجود خواهند آمد، و ملوک امها از وی پدید خواهند شد.» ۱۴ آنگاه ابراهیم به روی درافتاده، بختنیدی ساره باشد. ۱۵ و او را برکت خواهم داد و پسری نیز ازوی به تو خواهم بخشید. او را برکت خواهم داد و امتها از وی به وجود خواهند آمد، و ملوک امها از وی پدید خواهند شد.» ۱۵ آنگاه ابراهیم به روی درافتاده، بختنیدی ساره باشد. ۱۶ و او را برکت خواهم داد و پسری نیز ازوی به تو خواهم بخشید. او را برکت خواهم داد و امتها از وی به وجود خواهند آمد، و ملوک امها از وی پدید خواهند شد.» ۱۶ آنگاه ابراهیم به روی درافتاده، بختنیدی ساره باشد. ۱۷ و او را برکت خواهم داد و پسری نیز ازوی به تو خواهم بخشید. او را برکت خواهم داد و امتها از وی به وجود خواهند آمد، و ملوک امها از وی پدید خواهند شد.» ۱۷ آنگاه ابراهیم به روی درافتاده، بختنیدی ساره باشد. ۱۸ و او را برکت خواهم داد و پسری نیز ازوی به تو خواهم بخشید. او را برکت خواهم داد و امتها از وی به وجود خواهند آمد، و ملوک امها از وی پدید خواهند شد.» ۱۸ آنگاه ابراهیم به روی درافتاده، بختنیدی ساره باشد. ۱۹ و او را برکت خواهم داد و پسری نیز ازوی به تو خواهم بخشید. او را برکت خواهم داد و امتها از وی به وجود خواهند آمد، و ملوک امها از وی پدید خواهند شد.» ۱۹ آنگاه ابراهیم به روی درافتاده، بختنیدی ساره باشد.

سالگی برايد؟» ۱۸ و ابراهيم به خدا گفت: «کاش که اسماعيل در حضور تو زیست کند.» ۱۹ خدا گفت: «به تحقیق زوجه ات ساره برای تویسری خواهد زايد، او را اسحاق نام بنه، و عهدخود را با وي استوار خواهم داشت، تا با ذریت اوبعد از او عهد ابدی باشد.» ۲۰ و اما در خصوص اسماعيل، تو را اجابت فرمود. اينک او را برك داده، بارور گردانم، او را بسيار كثیر گردانم. دوازده رئيس از وي پديد آيند، و امتی عظيم ازوی وجود آرم. ۲۱ لکن عهد خود را با اسحاق استوار خواهم ساخت، که ساره او را بدین وقت در سال آينده برای تو خواهد زايد.» ۲۲ و چون خدا از سخن گفتن با وي فارغ شد، از نزد ابراهيم صعود فرمود. ۲۳ و ابراهيم پسر خود، اسماعيل وهمه خانه زادان و زخریدان خود را، يعني هرذکوري که در خانه ابراهيم بود، گرفته، گوشت قله ايشان را در همان روز ختنه کرد، چنانکه خدا به وي امر فرموده بود. ۲۴ و ابراهيم نود و نه ساله بود، وقتی که گوشت قله ايشان مختون شد. ۲۵ و پرسش، اسماعيل سیزده ساله بود هنگامی که گوشت قله ايشان مختون شد. ۲۶ در همان روز ابراهيم و پرسش، اسماعيل مختون گشتند. ۲۷ و همه مردان خانه اش، خواه خانه زاد، خواه زخرید از اولاد اجنبی، با وي مختون شدند.

۱۸ خداوند در بلوستان ممri، بروي ظاهر شد، او در گرمای روز به درخيمه نشسته بود. ۲ ناگاه چشمان خود را بلند کرده، دید که اينک سه مرد در مقابل اویستاده اند. و چون ايشان را دید، از در خيمه به استقبال ايشان شافت، و رو بزمیں نهاد ۳ و گفت: «ای مولا، اکنون اگر مظفر نظر تو شدم، از نزد پنهان خود مگذر، ۴ اندک آبی بیاورند تا پای خود را شسته، در زیر درخت بیارامید، ۵ و لقمه نانی بیاورم تا دلهای خود را تقویت دهيد و پس از آن روانه شوید، زیرا برای همین، شما را بر بنده خود گذر افتاده است.» گفتند: «آنجه گفتشي بكن.» ۶ پس ابراهيم به خيمه، نزد ساره شافت و گفت: «سه کيل از آرد ميده برودي حاضر کن و آن را خميرکرده، گردهها بساز.» ۷ و ابراهيم به سوي رمه شافت و گوساله نازک خوب گرفته، به غلام خودداد تا برودي آن را طبخ نماید. ۸ پس کره و شیر و گوساله اى را که ساخته بود، گرفته، پيش روی ايشان گذاشت، و خود در مقابل ايشان زيردرخت ایستاد تا خوردن. ۹ به وي گفتند: «زوجه ات ساره کجاست؟» گفت: «اینک در خيمه است.» ۱۰ گفت: «البته موافق زمان حيات، نزد خواهم برگشت، و زوجه ات ساره را پسری خواهد شد.» و ساره به در خيمه اى که در عقب او بود، شنيد. ۱۱ و ابراهيم و ساره پير و سالخورد بودند، و عادت زنان از ساره منقطع شده بود. ۱۲ پس ساره در دل خود بخندید و گفت: «آيا بعداز فرسودگي ام مرا شادي خواهد بود، و آقایم نيزير شده است؟» ۱۳ و خداوند به ابراهيم گفت: «ساره برای چه خندید؟» و گفت: «آيا في الحقيقة خواهم زايد و حال آنکه پير هست؟» ۱۴ «مگر هچچ امری نزد خداوند مشکل است؟ در وقت موعد، موافق زمان

۱۹ وقت عصر، آن دو فرشته وارد سدوم شدند، و لوط به دروازه سدوم نشسته بود. و چون لوط ايشان را بديند، به استقبال ايشان برخاسته، رو بزمیں نهاد ۲ و گفت: «اینک اکنون اى آقایان من، به خانه بنده خود يابايد، و شب را پسر بريده، و پايهای خود را بشويند، و بامدادان برخاسته، راه

خود را پیش گیرید.» گفتند: «نی، بلکه شب را در کوچه بسر بریم.» ۳ اما چون ایشان را الحاج بسیار نمود، با او آمد، به خانه اش داخل شدند، و برای ایشان ضیافتی نمود و نان فطیر پخت، پس تناول کردند. ۴ و به خواب هنوز نرفه بودند که مردان شهر، یعنی مردم سدوم، از جوان و پیر، تمام قوم از جانب، خانه وی را احاطه کردند. ۵ و به لوط ندا درداده، گفتند: «آن دو مرد که امشب به نزد تو درآمدند، کجا هستند؟ آنها راند ما بیرون آور تا ایشان را بشناسیم.» ۶ آنگاه لوط نزد ایشان، بدرگاه بیرون آمد و در را از عقب خود بیست ۷ و گفت: «ای براذران من، زنهر بدی مکنید. ۸ اینک من دو دختر دارم که مرد را بشناخته اند. ایشان را الان نزد شما بیرون آور و آنچه در نظر شما پسند آید، با ایشان بکنید. لکن کاری بدین دو مرد ندارید، زیرا که برای همین زیوسایه سقف من آمده اند.» ۹ گفتند: «دور شو.» ۱۰ و گفتند: «این یکی آمد تا نزیل ما شود و پیوسته داوری می کند. الان با تو از ایشان بدلتر کنیم.» پس بر آن مرد، یعنی لوط، بشدت هجوم آورد، نزدیک آمدند تا در را بشکنند. آنگاه آن دو مرد، دست خود را پیش آورد، لوط را نزد خود به خانه درآوردند و در را بستند. ۱۱ اما آن اشخاصی را که به در خانه بودند، از خود و پرگ، به کوری مبتلا کردند، که از جستن در، خوبیش را خسته ساختند. ۱۲ و آن دختران خود و هر که را در شهر داری، از این مکان بیرون آور، زیرا که ماین مکان را هلاک خواهیم ساخت، چونکه فریاد شدید ایشان به حضور خداوند رسیده و خداوندما را فرستاده است تا آن را هلاک کنیم. ۱۳ پس لوط بیرون رفته، با دامادان خود که دختران او را گرفتند، مکالمه کرده، گفت: «برخیزید و از این مکان بیرون شوید، زیرا خداوند این شهر را هلاک می کند.» اما بنظر دامادان مسخره آمد. ۱۴ و هنگام طلوع فجر، آن دو فرشته، لوط را شتابانیده، گفتند: «برخیز و زن خود را با این دودختر که حاضرند بپار، مبادا در گناه شهر هلاک شوی.» ۱۵ و چون تاخیر می نمود، آن مردان، دست او و دست زنش و دست هر دو دخترش را گرفتند، چونکه خداوند بر وی شفقت نمود و اورا بیرون آورد، در خارج شهر گذاشتند. ۱۶ واقع شد چون ایشان را بیرون آورد، در خارج به وی گفت: «جان خود را دریاب و از عقب منگر، و در تمام وادی مایست، بلکه به کوه پرگیر، مبادا هلاک شوی.» ۱۷ لوط بدیشان گفت: «ای آقاچنین مباد! ۱۸ همانا بنده ات در نظرلت التفات یافته است و احسانی عظیم به من کردی که جانم را رسنگار ساختی، و من قدرت آن ندارم که به کوه فرار کنم، مبادا این بلا مرا فروگیر و بمیر.» ۱۹ اینک این شهر نزدیک است تا بدان فرار کنم، و نیز صغیر است. اذن بده تا بدان فرار کنم. آیا صغیرنیست، تا جانم زنده ماند.» ۲۰ بدو گفت: «اینک درین امر نیز تو را اجابت فرمودم، تا شهری را که سفارش آن را نمودی، واژگون داشتم که به من خطاب نورزی، و از این سبب نگذاشتم که او را لمس

نمایی. ۷ پس الان زوجه این مرد را رد کن، زیرا که او نبی است، ویرای تو دعا خواهد کرد تا زنده بمانی، و اگر او رارد نکنی، بدان که تو و هر که از آن تو باشد، هر آیه خواهید مرد.» ۸ بامدادان، ابراهیم برخاسته، نان و مشکلی از آب گرفته، به هاجر داد، و آنها را بر دوش وی نهاد، و او را پسر روانه کرد. پس رفت، و در بیابان پرشیع می گشت. ۱۵ و چون آب مشک تمام شد، پسر را زیر یوتای گذاشت. ۱۶ و به مسافت تبر پرتای رفته، در مقابل او پنشست، زیرا گفت: «موت پسر را نبینم.» و در مقابل او نشسته، آوار خود را بلند کرد و گوییست. ۱۷ و خدا، آواز پسر را بشنید، و فرشته خدا از آسمان، هاجر را ندا کرده، وی را گفت: «ای هاجر، تو را چه شد؟ ترسان میباشد، زیرا خدا، آواز پسر را در آنجایی که اوست، شنیده است. ۱۸ برخیز و پسر را برشته، او را به دست خود بگیر، زیرا که از او، امتنی عظیم وجود خواهیم اورد.» ۱۹ و خدا چشمان او را باز کرد تاچاه آئی دید. پس رفته، مشک را از آب پر کرد، و پسر را نوشانید. ۲۰ و خدا با آن پسر می بود. و اونمو کرده، ساکن صحراء شد، و در تیراندازی بزرگ گردید. ۲۱ و در صحرا فاران، ساکن شد. ومادرش زنی از زمین مصر برایش گرفت. ۲۲ واقع شد، در آن زمانی که ای ملک، و فیکول، که سپهسالار او بود، ابراهیم را عرض کرده، گفتند که «خدا در آنچه می کنی با توست. ۲۳ اکنون برای من، در اینجا به خدا سوگند بخور، که با من و نسل من و ذریت من خیانت نخواهی کرد، بلکه برجسب احسانی که با تو کرده‌ام، با من و با زمینی که در آن غربت پذیرفتی، عمل خواهی نمود.» ۲۴ ابراهیم گفت: «من سوگند می خورم.» ۲۵ و ابراهیم ای ملک را تنبیه کرد، بسبب چاه آئی که خادمان ای ملک، از او به زور گرفته بودند. ۲۶ ای ملک گفت: «نمی دانم کیست که این کار را کرده است، و تو نیز مرا خبر ندادی، و من هم تامروز نشنیده بدم.» ۲۷ و ابراهیم، گوسفندان و گواون گرفته، به ای ملک داد، و با یکدیگر عهد بستند. ۲۸ و ابراهیم، هفت بره از گله جدا ساخت. ۲۹ گفت: «که این هفت بره ماده را از دست من قبول فرمای، تا شهادت باشد که این چاه را من حفر نمودم.» ۳۱ از این سبب، آن مکان را، پرشیع نماید، زیرا که در آنجا با یکدیگر قسم خوردن. ۳۲ و چون آن عهد را در پرشیع بسته بودند، ای ملک با سپهسالار خود فیکول برخاسته، به زمین فلسطینیان مراجعت کردند. ۳۳ و ابراهیم در پرشیع، شوره کری غرس نمود، و در آنجا به نام یهوه، خدای سرمدی، دعا نمود. ۳۴ پس ابراهیم در زمین فلسطینیان، ایام بسیاری بسر برد.

۲۲ واقع شد بعد از این وقایع، که خدا ابراهیم را امتحان کرده، بدرو گفت: «ای ابراهیم! عرض کرد: «لبیک.» ۲ گفت: «اکنون پرسخود را، که یگانه توست و او را دوست می داری، یعنی اسحاق را بردار و به زمین موریا برو، و او رادر آنجا، بر یکی از کوههایی که به تو نشان می دهم، برای قربانی سوختنی بگذران.» ۳ بامدادان، ابراهیم برخاسته، الاغ خود را بیاراست، و دو نفر از نوکران خود را، با پرسخویش اسحاق، برشته و هیزم نماید، بلکه هر آنچه ساره به تو گفته است، سخن او را بشنو، زیرا که ذریت

برای قربانی سوختنی، شکسته، روانه شد، و به سوی آن مکانی که خدا او را فرموده بود، رفت. ۴ و در روزگم، ابراهیم چشمان خود را بلند کرده، آن مکان را از دور دید. ۵ آنگاه ابراهیم، به خادمان خود گفت: «شما در اینجا نزد الاغ بمانید، تا من با پسردانجا رویم، و عادت کرده، نزد شما بازآیم». ۶ پس ابراهیم، هیزم قربانی سوختنی را گرفته، بر پسر خود اسحاق نهاد، و آتش و کارد را پهdest خود گرفت؛ و هر دو با هم می‌رفتند. ۷ و اسحاق پدر خود، ابراهیم را خطاب کرده، گفت: «ای پدر من!» گفت: «ای پسر من لیک؟» گفت: «اینک آتش و هیزم، لکن بره قربانی کجاست؟» ۸ ابراهیم گفت: «ای پسر من، خدا بره قربانی را برای خود مهیا خواهد ساخت.» و هر دو با هم رفتند. ۹ چون بدان مکانی که خدا بدو فرموده بود، رسیدند، ابراهیم در آنجا مذبح را پنا نمود، و هیزم را بر هم نهاد، و پسر خود، اسحاق را بسته، بالای هیزم، بر مذبح گذاشت. ۱۰ ابراهیم، دست خودرا دراز کرده، کارد را گرفت، تا پسر خوبی را ذبح نماید. ۱۱ در حال، فرشته خداوند از آسمان وی را ندا درداد و گفت: «ای ابراهیم! ای ابراهیم!» عرض کرد: «لیک.» ۱۲ گفت: «دست خود را برپرس دراز مکن، و بدو هیچ مکن، زیرا که الان دانستم که تو از خدا می‌ترسی، چونکه پسر یگانه خود را از من ذبح نداشتی.» ۱۳ آنگاه، ابراهیم، چشمان خود را بلند کرده، دید که اینک قوچی، در عقب وی، در پیشه‌ای، به شاخهایش گرفتار شده. پس ابراهیم رفت و قوچ را گرفته، آن را درعوض پسر خود، برای قربانی سوختنی گذارید. ۱۴ و ابراهیم آن موضع را «بیوهه بیزی» نامید، چنانکه تا امروز گفته می‌شود: «در کوه، بیوه، دیده خواهد شد.» ۱۵ بار دیگر فرشته خداوند، به ابراهیم ازآسمان ندا درداد و گفت: «خداوند می‌گوید: به ذات خود قسم می‌خورم، چونکه این کار را کردی و پسر یگانه خود را ذبح نداشتی، ۱۶ هر آینه تو را برکت دهم، و ذرت تو را کثیر سازم، مانند ستارگان آسمان، و مثل ریگهایی که بر کناره دریاست. و ذرت تو دروازه های دشمنان خود را متصرف خواهد شد. ۱۷ و از ذرت تو، جمیع امتهای زمین برکت خواهند یافت، چونکه قول مرا شنیدی.» ۱۸ پس ابراهیم نزد نوکران خود گشست، و ایشان برخاسته، به پرشیع با هم آمدند، و ابراهیم در پرشیع ساکن شد. ۱۹ واقع شد بعد از این امور، که به ابراهیم خبر داده، گفتند: «اینک ملکه نیز برای برادرت ناحیر، پسران زایله است. ۲۰ یعنی نخست زاده او عوص، و برادرش بوز و قموئیل، پدر ارام، ۲۱ وکاسد و حزو و فلداش و یدلاف و بتوئیل.» ۲۲ و بتوئیل، رفقه را آورده است. این هشت را، ملکه برای ناحیر، برادر ابراهیم زایید. ۲۳ و کنیز او که رومه نام داشت، او نیز طابع و جاحم و تاحش ومعکه را زایید.

و ایام زندگانی ساره، صد و بیست و هفت سال بود، این است سالهای عمرساره. ۲ و ساره در قریه اربع، که حبرون باشد، در زمین کنعان و به پیوه، خدای آسمان و خدای زمین، تو را قسم می‌دهم، که زنی برای پسرم از دختر کنعنیان، که در میان ایشان ساکن، نگیری، ۴ بلکه به

ولایت من و به مولدم بروی، و از آنجا زنی برای پسرم اسحاق بگیری. ۵ خادم به وی گفت: «شاید آن زن راضی نباشد که با من بدین زمین باید؟ آیا پسرت را بدان زمینی که از آن بیرون آمدی، بازیم؟» ۶ ابراهیم وی را گفت: «زنها، پسر مردانچا باز میری. ۷ یهوه، خدای آسمان، که مرا از خانه پدرم و از زمین مولد من، بیرون آورد، و به من تکلم کرد، و قسم خورده، گفت: «که این زمین را به ذریت تو خواهم داد.» او فرشته خود را پیش روی تو خواهد فرستاد، تا زنی برای پسرم از آنجا بگیری. ۸ اما اگر آن زن از آمدن با تو رضا ندهد، از این قسم من، بری خواهی بود، لیکن زنها، پسر مردانچا باز نبیری. ۹ پس خادم دست خود را زیران آقای خود ابراهیم نهاد، و در این امر برای اوقسم خود. ۱۰ و خادم ده شتر، از شتران آقای خود گرفته، برفت. و همه اموال مولايش بهدست او بود. پس روانه شده، به شهر ناحور در ارام نهرين آمد. ۱۱ و به وقت عصر، هنگامی که زنان برای کشیدن آب بیرون می‌آمدند، شتران خود را در خارج شهر، برلب چاه آب خواهانید. ۱۲ و گفت: «ای یهوه، خدای آقایم ابراهیم، امروز مرا کامیاب بفرما، و با آقایم ابراهیم احسان بنما. ۱۳ اینک من بر این چشمته آب ایستاده‌ام، و دختران اهل این شهر، به جهت کشیدن آب بیرون می‌آیند. ۱۴ پس چنین بشود که آن دختری که به وی گوییم: «سبوی خود را فرود آتا بتوشم»، و او گوید: «بنوش و شترانت را نیز سیراب کنم»، همان باشد که نصیب بندۀ خود اسحاق کرده باشی، تا بدین، بدانم که با آقایم احسان فرموده‌ام. ۱۵ و او هنوز از سخن گفتن فارغ نشده بود او به من گفت: «یهوه که به حضور او سالک بوده‌ام، فرشته خود را با تو خواهد فرستاد، و سفر تو را خیریت اثر خواهد گردانید، تا زنی برای پسرم از قبیله‌ام و از خانه پدرم بگیری. ۱۶ آنگاه از قسم من بری خواهی گشت، از قبیله‌ام، اگر حال، سفر مرادکه به آن آمدادم، کامیاب خواهی کرد. ۱۷ اینک من به سر این چشمته آب ایستاده‌ام، پس چنین بشود که آن دختری که برای کشیدن آب بیرون آید، و به وی گوییم: «مرا از سبوی خود جرعاهی آب بازایستند». ۱۸ پس سبوی خود را بزودی در آخرخور خالی کرد و باز به سوی چاه، برای کشیدن بدوید، و از بهر همه شترانتش کشید. ۱۹ و چون از نوشانیدنش فارغ شد، گفت: «برای شترانت نیز گشتم تا از نوشیدن برازایستند». ۲۰ پس سبوی خود را بزودی در آخخور خالی کرد و باز به سوی بتوش»، و سبوی خود را بزودی بر دست خود فرود آورد، او را نوشید. ۲۱ و آن مرد بر وی چشم دوخته بود و سکوت داشت، تا بداند که خداوند، سفر او را خیریت اثر نموده است یا نه. ۲۲ و واقع شد، چون شتران از نوشیدن بازایستادند، که آن مرد حلقه طلای نیم مثقال وزن، و دو ابرنجین برای دستهایش، که ده مثقال طلا وزن آنها بود، بیرون آورد. ۲۳ و گفت: «به من بگو که دختر کیستی؟ آیا در خانه پدرت جایی برای مایا شد تا شب را بسر بریم؟» ۲۴ وی را گفت: «من دختر بتوئیل، پسر ملکه که و شتران را نیز آب داد. ۲۵ و از او پرسیده، گفت: «تودختر کیستی؟» ۲۶ گفت: «دختر بتوئیل بن ناحور که ملکه، او را برای او زاید.» پس حلقه را در بینی او، و ابرنجین‌ها را بر دستهایش گذاشت. ۲۷ آنگاه سجده کرد، خداوند فراوان است، و جای نیز برای منزل.»

خداآوند را پرستش نمودم. و بیوه، خدای آقای خود ابراهیم را، متبارک خواندم، که مرا به راه راست هدایت فرمود، تا دختر برادر آقای خود را، برای پسرش بگیرم. ۴۹ اکنون اگر بخواهید با آقایم احسان و صداقت کنید، پس مرا خبر دهید. و اگر نه مرا خبر دهید، تا بطرف راست یا چپ ره سپر شوم.» ۵۰ لابان و بتوئل در جواب گفتند: «این امر از خداوند صادر شده است، با تو نیک یا بدتری توانیم گفت. ۵۱ اینک رفقه حاضر است، او خریده بود. در آنجا ابراهیم و زوجه‌اش ساره مدفون شدند. ۱۱ واقع شد بعد از وفات ابراهیم، که خدا پرسرش اسحاق را برکت داد، و اسحاق نزد پیشوای اسرائیل بود. ۱۲ این است پیدایش اسماعیل بن ابراهیم، که هاجر مصری، کنیز ساره، برای ابراهیم زاید. ۱۳ واین است نامهای پسران اسماعیل، موافق اسمهای ایشان به حسب پیدایش اسماعیل بن ابراهیم، نخست زاده معطل مسازید، خداوند سفر مرآ کامیاب گردانیده است، پس مرآ روانه آورده، پیشکش رفقه کرد، و برادر و مادر اورا چیزهای نفیسه داد. ۵۴ و او رفقایش خوردند آشامیدند و شب را بسر بردنند. و بامدادان برخاسته، گفت: «مرا به سوی آقایم روانه نماید.» ۵۵ برادر و مادر او گفتند: «دختر با ما ده روزی بماند و بعد از آن روانه شود.» ۵۶ بیدیشان گفت: «مرا معلم مسازید، خداوند سفر مرآ کامیاب گردانیده است، پس مرآ روانه نماید تا بزید آقای خود بروم.» ۵۷ گفتند: «دختر را بخوانیم و از بیانش پرسیم.» ۵۸ پس رفقه را خواندند و به او گفتند: «با این مرد خواهی رفت؟» ۵۹ گفت: «می‌روم.» آنگاه خواهر خود رفقه، و دایاش را، با خادم ابراهیم و رفقایش روانه کردند. ۶۰ و رفقه را برکت داده به او گفتند: «تو خواهر مهستی، مادر هزار کوروها باش، و ذریت تو، دروازه دشمنان خود را متصرف شوند.» ۶۱ پس رفقه با کنیانش برخاسته، بر شتران سوار شدند، و از عقب آن مرد روانه گردیدند. و خادم، رفقه را برداشت، برفت. ۶۲ و اسحاق از راه پیشوای رئی می‌آمد، زیرا که او در ارض جنوب ساکن بود. ۶۳ و هنگام شام، اسحاق برای تفکر به صحرای بیرون رفت، و چون نظر بالا کرد، دید که شتران می‌آید. ۶۴ و رفقه چشم‌ان خود را بلندکرده اسحاق را دید، و از شتر خود فرود آمد، ۶۵ زیرا که از خادم پرسید: «این مرد کیست که درصخره به استقبال ما می‌اید؟» و خادم گفت: «آقای من است.» پس بقع خود را گرفته، خود را پوشانید. ۶۶ و خادم، همه کارهایی را که کرده بود، به اسحاق بازگفت. ۶۷ و اسحاق، رفقه را به خیمه مادر خود، ساره، آورد، و او را به زنی خود گرفته، دل در او بست. و اسحاق بعد از وفات مادر خود، تسلی پذیرفت.

۲۵ و ابراهیم، دیگر بار، زنی گرفت که قطوه نام داشت. و او زمان و یقشان و مدان و مدیان و بشابق و شوحا را برای او زاید. ۳ و یقشان، شبا و ددان را آورد. و بنه ددان، اشوریم و لطوشیم و لامیم بودند. ۴ و پسران مديان، عیقا و عیفر و حنوك و ابیداع و الداعه بودند. جمله اینها، اولاد قطوه بودند. ۵ و ابراهیم تمام مایمیلک خود را به اسحاق بخشید. ۶ اما به پسران کمیانی که ابراهیم داشت، ابراهیم عطا یاداد، و ایشان را در حین حیات خود، از نزد پسرخویش اسحاق، به جانب مشرق، به زمین شرقی

زیرا که باوی منازعه کردند. ۲۱ و چاهی دیگر کردند، همچنان برای آن نیز جنگ کردند، و آن را سلطنه نامید. ۲۲ و از آنجا کوچ کرده، چاهی دیگر کرد، و برای آن جنگ نکردند، پس آن را حربوبت نامیده، گفت: «که اکنون خداوند ما را وسعت داده است، و در زمین، بارور خواهیم شد.»

۲۳ پس از آنجا به پرشیع آمد. ۲۴ در همان شب، خداوند بر وی ظاهر شده، گفت: «من خدای پدرت، ابراهیم، هستم. ترسان میاش زیراکه من با تو مستم، و تو را برکت می دهم، و ذریت تو را بخاطر بنده خود، ابراهیم، فراوان خواهم ساخت.» ۲۵ و مذهبی در آنجا بنا نهاد و نام یهوه را خواند، و خیمه خود را بریا نمود، و نوکران اسحاق، چاهی در آنجا کردند. ۲۶ و ابی ملک، به اتفاق یکی از اصحاب خود، احرات نام، و فیکول، که سپهسالار او بود، از جرار به نزد او آمدند. ۲۷ و اسحاق بدیشان گفت: «چرا نزد من آمدید، با آنکه با من عداوت نمودید، و مرا از نزد خود راندید؟» ۲۸ گفتند: «به تحقیق فهمیده ایم که خداوند با توست.

پس گفتیم سوگندی در میان ماو تو باشد، و عهدی با تو بیندیم. ۲۹ تا با ما بدی نکنی چنانکه به تو ضری روانه ننماییم، بلکه غیر ازینکی به تو نکردیم، و تو را به سلامتی روانه ننمودیم، و اکنون مبارک خداوند هستی.» ۳۰ آنگاه برای ایشان ضیافتی بریا نمود، و خوردند آشامیدند. ۳۱ بامدادان برخاسته، با یکیگر قسم خوردند، و اسحاق ایشان را وداع نمود. پس، از نزد وی به سلامتی رفتند. ۳۲ و در آن روز چنان افتاد که نوکران اسحاق آمده، او را آزان چاهی که می کنند خبر داده، گفتند: «آب یافتیم!» ۳۳ پس آن را شیعه نماید. از این سبب آن شهر، تا امروز پرشیع نام دارد. ۳۴ و چون عیسوجهل ساله بود، یهودیه، دختر بیری حتی، و بسمه، دختر ایلون حتی را به زنی گرفت. ۳۵ وایشان باعث تلخی جان اسحاق و رفقه شدند.

۲۷ و چون اسحاق پیر شد، و چشمانش از دیدن تار گشته بود، پسر بزرگ خود عیسو را طلبیده، به وی گفت: «ای پسر من!» گفت: «لیکی.» ۲ گفت: «اینک پیر شدهام و وقت اجل خود را نمی دانم.» ۳ پس اکنون، سلاح خود یعنی ترکش و کمان خویش را گرفته، به صحراء برو، و نجخیری برای من بگیر، ۴ و خورشی برای من چنانکه دوست می دارم ساخته، نزد من حاضر کن، تا بخورم و جانم قبل از مردم تو را برکت دهد.» ۵ و چون اسحاق به پسر خود عیسو سخن می گفت، رفقه بشنید، و عیسو به صحراء رفت تانجخیری صید کرده، بیاورد. ۶ آنگاه رفقه پسر خود، یعقوب را خوانده، گفت: «اینک پدر تو را شنیدم که برادرت عیسو را خطاب کرده، می گفت: ۷ «برای من شکاری آورده، خورشی بساز تا آن را بخورم، و قبل از مردم تو را در حضور خداوند برکت دهم.» ۸ پس ای پسر من، الان سخن مرا بشنو در آنچه من به تو امر می کنم. ۹ بسوی گله بشتاب، و دو بزغاله خوب از بزها، نزد من بیاور، تا از آنها

و نخست زادگی خود را به یعقوب فروخت. ۱۰ و یعقوب نان و آش عدس را به عیسو داد، که خورد و نوشید و پرخاسته، برفت. پس عیسو نخست زادگی خود را خوار نمود.

۲۶ و قحطی در آن زمین حادث شد، غیرآن قحط اول، که در ایام ابراهیم بود. و اسحاق نزد ابی ملک، پادشاه فلسطینیان به جزارفت. ۲ و خداوند بر وی ظاهر شده، گفت: «به مصر فرود میا، بلکه به زمینی که به تو بگویم ساکن شو.» ۳ در این زمین توقف نمای، و با تو خواهیم بود، و تو را برکت خواهیم داد، زیرا که به تو و ذریت تو، تمام این زمین را می دهم، و سوگندی را که با پدرت ابراهیم خوردم، استوار خواهیم داشت. ۴ و ذریت را مانند ستارگان آسمان کثیر گردانم، و تمام این زمینها را به ذریت تو بخشم، و از ذریت تو جمیع امتهای جهان برکت خواهند یافت. ۵ زیرا که ابراهیم قول مرا شنید، و وصایا و اوامر و فرایض و احکام مرا نگاه داشت. ۶ پس اسحاق در جرار اقامت نمود. ۷ و مردمان آن مکان درباره زنش از بکشند. ۸ و چون در آنجامدتی توقف نمود، چنان افتاد که ابی ملک، پادشاه فلسطینیان، از دریچه نظاره کرد، و دید که اینک اسحاق با زوجه خود رفقه، مراجح می کند. ۹ پس ابی ملک، اسحاق را خوانده، گفت: «همانا این زوجه توست! پس چرا گفتی که خواهر من است؟» اسحاق بدو گفت: «زیرا گفتم که میادا برای وی بمیرم.» ۱۰ ابی ملک گفت: «این چه کاراست که با ما کردی؟ نزدیک بود که یکی از قوم، بازوجه ات همخواب شود، و بر ما جرمی آورده باشی.» ۱۱ و ابی ملک تمامی قوم را قادغ فرموده، گفت: «کسی که متعرض این مرد و زوجهاش بشود، هر آینه خواهد مرد.» ۱۲ و اسحاق در آن زمین زراعت کرد، و در آن سال صد چندان پیدا نمود؛ و خداوند او را برکت داد. ۱۳ و آن مرد بزرگ شده، آن فان ترقی می نمود، تا بسیار بزرگ گردید. ۱۴ و او را گله گوسفندان و موشی گاوان و غلامان کثیر بود، و فلسطینیان بر او حسد برند. ۱۵ و همه چاههایی که نوکران پدرش در ایام پدرش ابراهیم، کنده بودند، فلسطینیان آنها را بستند، و از خاک پرکردند. ۱۶ و ابی ملک به اسحاق گفت: «از نزد مابرو، زیرا که از ما بسیار بزرگر شده‌ای.» ۱۷ پس اسحاق از آنجا برفت، و در وادی جرار فرود آمد، در آنجا ساکن شد. ۱۸ و چاههای آب را، که در ایام پدرش ابراهیم کنده بودند، و فلسطینیان آنها را بعد از وفات ابراهیم بسته بودند، اسحاق از سر نو کند، و آنها را مسمی نموده نامهای که پدرش آنها را نامیده بود. ۱۹ و نوکران اسحاق در آن وادی حفره زدند، و چاه آب زنده‌ای در آنجا یافتند. ۲۰ و شیانان جرار، باشیانان اسحاق،

۲۱ گفتند: «این آب از آن ماست!» پس آن چاه را عسق نماید، پیدایش

غذایی برای پدرت بطوری که دوست می‌دارد، بسازم. ۱۰ و آن را نزد پارت بیر تا بخورد، و تو را قبل از وفاتش برکت دهد.» ۱۱ یعقوب به مادر خود، رفقه، گفت: «اینک برادرم عیسو، مردی میدار است و من مردی بی‌موی هستم؛ ۱۲ شاید که پدرم مرا لمس نماید، و در نظرش مثل مسخره‌ای بشوم، و لعنت به عوض برکت بر خود آورم.» ۱۳ مادرش به وی گفت: «ای پسر من، لعنت تو بر من باد! فقط سخن مرا بشنو و رفته، آن را برای من بگیر.» ۱۴ پس رفت و گرفته، نزد مادر خود آرد. و مادرش خوشی ساخت بطوری که پدرش دوست می‌داشت. ۱۵ و رفقه، جامه فاخر پسر بزرگ خود عیسو را، که نزد او در خانه بود گرفته، به پسر که هر خود، یعقوب پوشاپند، ۱۶ و پوست پرگاله‌ها، را درستها و نرمه گردن او بست. ۱۷ و خوش ونایی که ساخته بود، به دست پسر خود یعقوب سپرد. ۱۸ پس نزد پدر خود آمد، گفت: «ای پدر من!» گفت: «لیک، تو کیستی ای پسر من؟» ۱۹ یعقوب به پدر خود گفت: «من نخست زاده تعیسو هستم. آنچه به من فرمودی کردم، الان بخیز، بشین و از شکار من بخور، تا جانت مرا برکت دهد.» ۲۰ اسحاق به پسر خود گفت: «ای پسر من! چگونه بدین زودی یافتنی؟» گفت: «بهوه خدای تو به من رسانید.» ۲۱ اسحاق به یعقوب گفت: «ای پسر من، نزدیک بیا تا تو را لمس کنم، که آیا تو پسر من عیسو هستی یا نه.» ۲۲ پس یعقوب نزد پدر خود اسحاق آمد، و او را لمس کرده، گفت: «آواز، آواز یعقوب است، لیکن دستها، دستهای عیسوست.» ۲۳ و او را نشانخت، زیرا که دستهایش مثل دستهای برادرش عیسو، موی دار بود، پس او را برکت داد. ۲۴ و گفت: «آیاتو همان پسر من، عیسو هستی؟» گفت: «من هستم.» ۲۵ پس گفت: «نزدیک بیاور تا از شکار پسر خود بخور و جانم تو را برکت دهد.» پس نزد وی آرد و بخورد و شراب برایش آورد و نوشید. ۲۶ پدرش، اسحاق به وی گفت: «ای پسر من، نزدیک بیا و مرا بیوس.» ۲۷ پس نزدیک آمد، او را بوسید و رایحه لباس او را بوبیده، او را برکت داد و گفت: «همانا رایحه پسر من، مانند رایحه صحرایی است که خداوند آن را برکت داده باشد.» ۲۸ پس خدنا تو را از شبنم آسمان و از فرهی زمین، و از فراوانی غله و شیره عطا فرماید. ۲۹ قومها تو را بندگی نمایند و طوایف تو را تعظیم کنند، بر برادران خود سرور شوی، و پسران مادرت تو را تعظیم نمایند. ملعون باد هر که تو را لعنت کند، و هر که تو را مبارک خواند، مبارک باد. ۳۰ واقع شد چون اسحاق، از برکت دادن به یعقوب فارغ شد، به مجرد بیرون رفتن یعقوب از حضور پدر خود اسحاق، که برادرش عیسو از شکار باز آمد. ۳۱ و او نزد خوشی ساخت، و نزد پدر خود آرد، به پدر خود گفت: «پدر من بربخیز و از شکار پسر خود بخورد، تا جانت مرا برکت دهد.» ۳۲ پدرش اسحاق به وی گفت: «تو کیستی؟» گفت: «من پسر نخستین تو، عیسو هستم.» ۳۳ آنگاه لزهای شدید بر اسحاق

ارام روانه نمود، تا از آنجا زنی برای خود بگیرد، و در حین برکت دادن به او امر کرده، گفته بود که «زنی از دختران کتعان مگیر»،^۷ و اینکه عقوب، پدر و مادر خود را اطاعت نموده، به فدان ارام رفت.^۸ و چون عیسودید که دختران کتعان در نظر پدرش، اسحاق، بدنده،^۹ پس عیسو نزد اسماعیل رفت، و محلت، دختر اسماعیل بن ابراهیم را که خواهر نبایوت بود، علاوه بر زنانی که داشت، به زنی گرفت.^{۱۰} و اما عقوب، از پرشیع روانه شده، پسی حران رفت.^{۱۱} و به موضعی نزول کرده، در آنجا مشخص را بسر برد، زیرا که آنفاب غروب کرده بود ویکی از سنگهای آنجا را گرفته، زیر سر خود نهادو در همان جا بخسید.^{۱۲} و خوابی دید که ناگاه نزدیانی بر زمین بربا شده، که سرش به آسمان می‌رسد، و اینک فرشتگان خدا، بر آن صعود و نزول می‌کنند.^{۱۳} در حال، خداوند بر سر آن ایستاده، می‌گوید: «من هستم یهوه، خدای پدرت ابراهیم، و خدای اسحاق. این زمینی را که تو بر آن خفته‌ای به تو و به ذرت تو می‌بخشم.^{۱۴} و ذرت تو مانند غبار زمین خواهد شد، و به مغرب و مشرق و شمال و جنوب منتشر خواهی شد، و از تو و از نسل تو جمیع قابل زمین برکت خواهدیافت.^{۱۵} و اینک من با تو هستم، و تو را در هرجایی که روی، محافظت فرمایم تا تو را بدین زمین بازآورم، زیرا که تا آنچه به تو گفته‌ام، بجانیاوم، تو را رها نخواهم کرد.^{۱۶} پس عقوب از خواب بیدار شد و گفت: «البته یهوه در این مکان است و من ندانستم.^{۱۷} پس ترسان شده، گفت: «این چه مکان ترسناکی است! این نیست جز خانه خدا و این است دروازه آسمان.»^{۱۸} بامدادان عقوب بخاست و آن سنگی را که زیر سر خودنهاه بود، گرفت، و چون ستونی بربا داشت، وروغن بر سرش ریخت.^{۱۹} و آن موضع را بیت نیل نامید، لکن نام آن شهر اولاً لوز بود. پس عقوب نذر کرده، گفت: «اگر خدا با من باشد، و ما در این راه که می‌روم محافظت کند، و ما نان دهد تابخورم، و رخت تا بیوشم،^{۲۰} تا به خانه پدر خودبه سلامتی برگردم، هر آینه یهوه، خدای من خواهد بود.^{۲۱} و این سنگی را که چون ستون بربا کردم، بیت الله شود، و آنچه به من بدهی، دیک آن را به تو خواهم داد.»^{۲۲}

۲۹ پس عقوب روانه شد و به زمین بنی المشرق آمد.^۲ و دید که اینک در صحراء، چاهی است، و بر کارهای سه گله گوسفند خوابیده، چونکه از آن چاه گله‌ها را آب می‌دادند، و سنگی بزرگ بر دهنۀ چاه بود.^۳ و چون همه گله‌ها جمع شدندی، سنگ را از دهنۀ چاه غلطانیده، گله را سپار کردندی. پس سنگ را بجای خود، بر سر چاه باز گذاشتندی.

۴ عقوب بدیشان گفت: «ای برادران از کجا هستید؟» گفتند: «ما از حرانیم.^۵ بدیشان گفت: «لابان بن ناحور را می‌شناسید؟» گفتند: «می‌شناسیم.^۶ بدیشان گفت: «بسالم است؟» گفتند: «بسالمات،^۷ و اینک دخترش، راحیل، با گله او می‌آید.»^۸ گفت: «هنوز روز بلند است و وقت جمع کردن مواشی نیست، گله را آب دهید ورفته، بچراید.»^۹

۸ گفتند: «نمی‌تواییم، تا همه گله هاجمع شوند، و سنگ را از سر چاه بغلانند، آنگاه گله را آب می‌دهیم.^{۱۰} و هنوز با ایشان در گفتگومی بود که راحیل، با گله پدر خود رسید. زیرا که آنها را چوپانی می‌کرد.^{۱۱} اما چون عقوب راحیل، دختر خالوی خود، لابان، و گله خالوی خویش، لابان را دید، عقوب نزدیک شده، سنگ را از سر چاه غلطانید، و گله خالوی خویش را سیراب کرد.^{۱۲} و عقوب، راحیل را سیرد، وی آوار بلند گردیست.^{۱۳} و عقوب، راحیل را خبرداد که او براذر پدرش، و پسر رفقه است. پس دوان دوان رفته، پدر خود را خبر داد.^{۱۴} و واقع شد که چون لابان، خبر خواهرازد خود، عقوب را شنید، به استقبال وی شافت، و او را در بغل گرفته، بوسید و به خانه خود آورد، و او لابان را از همه این امور آگاهانید.^{۱۵} لابان وی را گفت: «فی الحقيقة تو استخوان و گوشت من هستی.» و نزد وی مدت یک ماه توقف نمود.^{۱۶} پس لابان، به عقوب گفت: «ایاچون براذر من هستی، مرا باید مفت خدمت کنی؟ به من بگو که اجرت تو چه خواهد بود؟»^{۱۷} ولابان را دو دختر بود، که نام بزرگتر، لیه و اسم کوچکتر، راحیل بود.^{۱۸} و چشمان لیه ضعیف بود، و اما راحیل، خوب صورت و خوش منظر بود.^{۱۹} و عقوب عاشق راحیل بود و گفت: «برای دختر کوچکت راحیل، هفت سال تو را خدمت می‌کنم.»^{۲۰} لابان گفت: «او را به تو بدهم، بهتر است از آنکه به دیگری بدهم. نزد من بمان.»^{۲۱} پس عقوب برای راحیل هفت سال خدمت کرد. و بسب محبتی که به وی داشت، در نظرش روزی چند نمود.^{۲۲} و عقوب به لابان گفت: «زوجهام را به من بسپار، که روزهایم سپری شد، تا به وی درآیم.»^{۲۳} پس لابان، همه مردمان آنچارا دعوت کرده، ضیافتی بربا نمود. واقع شد که هنگام شام، دختر خود، لیه را برشاشته، او رانزد وی آورد، و او به وی درآمد.^{۲۴} و لابان کنیزخود زلفه را، به دختر خود لیه، به کنیزی داد.^{۲۵} صبحگاهان دید، که اینک لیه است! پس به لابان گفت: «این چیست که به من کردی؟ مگر برای راحیل نزد تو خدمت نکردم؟ چرا مرا فریب دادی؟»^{۲۶} لابان گفت: «در ولایت ما چنین نمی‌کنند که کوچکتر را قبل از بزرگتر بدهند.^{۲۷} هفته این را تمام کن و او را نیز به تو می‌دهیم، برای هفت سال دیگر که خدمتم پکنی.»^{۲۸} پس عقوب چنین کرد، و هفته او را تمام کرد، و دخترخود، راحیل را به زنی بدو داد.^{۲۹} و لابان، کنیزخود، بلجه را به دختر خود، راحیل به کنیزی داد.^{۳۰} و به راحیل نیز درآمد و او را از لیه بیشتر دوست داشتی، و هفت سال دیگر خدمت وی کرد.^{۳۱} و چون خداوند دید که لیه مکروه است، رحم او را گشود. ولی راحیل، نازاد ماند.^{۳۲} و لیه حامله شده، پسری بزاد و او را روپیان نام نهاد، زیرا گفت: «خداوند مصیبت مرا دیده است. الان شوهرم مرا دوست خواهد داشت.»^{۳۳} و بار دیگر حامله شده، پسری زاید و گفت:

چونکه خداوند شنید که من مکروه هستم، این را نیز به من بخشید.» پس او را شمعون نامید. ۳۴ و باز آبستن شده، پسری زاید و گفت: «اکنون این مرتبه شوهرم با من خواهد پیوست، زیرا که برایش سه پسر زایدیم.» از این سبب او را لاوی نام نهاد. ۳۵ و باز دیگر حامله شده، پسری زاید و گفت: «این مرتبه خداوند را محمد می‌گوییم.» پس او را پهودانامید. آنگاه از زایدین بازیستاد.

۳۰ یعقوب، اولادی زاید، راحیل برخواهر خود حسد برد. و به یعقوب گفت: «پسران به من بده والا می‌میرم.» ۲ آنگاه غضب یعقوب بر راحیل افروخته شد و گفت: «مگر من بدجای خدا هستم که بار رحم را از تو باز داشته است؟» ۳ گفت: «اینک کنیز من، بلله! بدو درآ تا بر زانوم بزاید. و من نیز از او اولاد بیابم.» ۴ پس کنیز خود، بلله را به یعقوب به زنی داد. و او به وی درآمد. ۵ و بهله آبستن شده، پسری برای یعقوب زاید. ۶ و راحیل گفت: «خدا مرا داوری کرده است، و آوازمنا نیز شنیده، و پسری به من عطا فرموده است.» پس او را دان نام نهاد. ۷ و بلله، کنیز راحیل، باز حامله شده، پسر دومین برای یعقوب زاید. ۸ و راحیل گفت: «به کشتهای خدا با خواهر خود کشتی گرفتم و غالب آدم.» و او را نفتالی نام نهاد. ۹ و اما لیه چون دید که از زایدین بازمانده بود، کنیز خود زلفه را برداشته، او را به یعقوب به زنی داد. ۱۰ و زلفه، کنیز لیه، برای یعقوب پسری زاید. ۱۱ و لیه گفت: «به سعادت!» پس او را جاذنمید. ۱۲ و زلفه، کنیز لیه، پسر دومین برای یعقوب زاید. ۱۳ و لیه گفت: «به خوشحالی من! زیرا که دختران، مرا خوشحال خواهند خواند.» و او را اشیر نام نهاد. ۱۴ و در ایام درو گنبد، رویین رفت و مهرگیاهها در صحرایافت و آنها را نزد مادر خود لیه، آورد. پس راحیل به لیه گفت: «از مهرگیاههای پسر خود به من بده.» ۱۵ وی را گفت: «آیا کم است که شوهر مرا گرفتی و مهر گیاه پسرم را نیز می‌خواهی بگیری؟» راحیل گفت: «امشتبه عوض مهر گیاه پسرت، با تو بخواهد.» ۱۶ و وقت عصر، چون یعقوب از صحرای می‌آمد، لیه به استقبال وی بیرون شده، گفت: «به من درآ، زیرا که تو را به مهرگیاه پسر خود اجبر کردم.» پس آتشب با وی همخواب شد. ۱۷ و خدا، لیه را مستحب فرمود که آبستن شده، پسر پنجمین برای یعقوب زاید. ۱۸ و لیه گفت: «خدا اجرت به من داده است، زیرا کنیز خود را به شوهر خود دادم.» و او را سیاسکار نام نهاد. ۱۹ و باز دیگر لیه حامله شده، پسر ششمین برای یعقوب زاید. ۲۰ و لیه گفت: «خدا عطای نیکو به من داده است. اکنون شوهرم با من زیست خواهد کرد، زیرا که شش پسر برای او زایدیم.» پس او را زیولون نامید. ۲۱ و بعد از آن دختری زایدی، و او را دینه نام نهاد. ۲۲ پس خداراحیل را بیاد آورد، و دعای او را اجابت فرموده، خدا رحم او را گشود. ۲۳ و آبستن شده، پسری بزاد و گفت: «خدا ننگ مرا برداشته است.» ۲۴ و اورا یوسف حماران بهم رسانید.

۳۱ و سخنان پسران لایان را شنید که می‌گفتند: «یعقوب همه مایملک پدر ما را گرفته است، و از اموال پدر ما تمام این بزرگ را بهم

رسانیده.» ۲ و یعقوب روی لابان را دید که اینک مثل سابق با او نبود. ۳ خداوند به یعقوب گفت: «به زمین پدرات و به مولد خویش مراجعت کن و من با تو خواهم بود.» ۴ پس یعقوب فرستاده، راحیل و لیه را به صحرا نزد گله خود طلب نمود. ۵ و بدیشان گفت: «روی پدر شما رامی پینم که مثل سابق با من نیست، لیکن خدای پدرم با من بوده است. ۶ و شما می دانید که به تمام قوت خود پدر شما را خدمت کردہام. ۷ و پدرشما مرا فریب داده، ده مرتبه اجرت مرا تبدیل نمود ولی خدا او را نگذاشت که ضرری به من رساند. ۸ هر گاه می گفت اجرت تو پیسه‌ها باشد، تمام گله‌ها پیسه می آوردند، و هر گاه گفته اجرت تو مخطط باشد، همه گله‌ها مخطط می‌زایدند. ۹ پس خدا اموال پدر شما را گرفته، به من داده است.» ۱۰ و واقع شد هنگامی که گله‌ها حمل می گرفتند که در خوابی چشم خود را باز کرده، دیدم اینک قوجهایی که با میشها جمع می‌شدند، مخطط و پیسه و ابلق بودند. ۱۱ و فرشته خدا درخواب به من گفت: «ای یعقوب! ۱۲ گفتم: «لیک.» ۱۲ گفت: «اکنون چشمان خود را باز کن و بنگر که همه قوجهایی که با میشها جمع می‌شوند، مخطط‌پیسه و ابلق هستند زیرا که آنچه لابان به تو کرده است، دیدهام. ۱۳ من هستم خدای بیت ثبل، جایی که ستون را مسح کرده و با من نذر نمودی. لان برخاسته، از این زمین روانه شده، به زمین مولد خویش مراجعت نما. ۱۴ راحیل و لیه در جواب وی گفتند: «آیا در خانه پدر ما، برای ما بهره یامیراثی باقیست؟ ۱۵ مگر نزد او چون بیگانگان محسوب نیستیم، زیرا که ما را فروخته است و نقدما را تمام خورده. ۱۶ زیرا تمام دولتی را که خدا از پدر ما گرفته است، از آن ما و فرزندان ماست، پس اکنون آنچه خدا به تو گفته است، بجا آور.» ۱۷ آنگاه یعقوب برخاسته، فرزندان و زنان خود را بر شتران سوار کرد، ۱۸ و تمام مواشی و اموال خود را که اندوخته بود، یعنی مواشی حاصله خود را که در فدان ارام حاصل ساخته بود، برداشت تا نزد پدر خود اسحاق به زمین کغان برود. ۱۹ و اما لابان برای پشم بزیدن گله خود رفته بود و راحیل، بتهای پدر خود را دزدید. ۲۰ و یعقوب لابان ارامی را فریب داد، چونکه او راز فرار کردن خود آگاه نساخت. ۲۱ پس با آنچه داشت، بگریخت و برخاسته، از نهر عبور کرد و متوجه جبل جلعاد شد. ۲۲ در روز سوم، لابان را خبر دادند که یعقوب فرار کرده است. ۲۳ پس بزادران خویش را با خود برداشته، هفت روز راه در عقب او شتافت، تا در جبل جلعاد بدو پیوست. ۲۴ شبانگاه، خدا درخواب بر لابان ارامی ظاهر شده، به وی گفت: «با حذر باش که به یعقوب نیک یا بد نگویی.» ۲۵ پس لابان به یعقوب درسید و یعقوب خیمه خود رادر جبل زده بود، و لابان با بزادران خود نیز در جبل جلعاد فرود آمدند. ۲۶ و لابان به یعقوب گفت: «چه کردی که مرا فریب دادی و دخترانم رامث اسپران، شمشیر برداشته، رفتی؟ ۲۷ چرامخفی فرار کرده، مرا فریب دادی و

در میان من و تو شهادتی است.» از این سبب آن را «جلعید» نامید. ۴۹ و مصنه نیز، زیرا گفت: «خداوند در میان من و تو دیده بانی کند وقتی که از یکدیگر غایب شویم. ۵۰ اگر دختران مرا آزارکنی، و سوای دختران من، زنان دیگر بگیری، هیچکس در میان ما نخواهد بود. آگاه باش، خدار در میان من و تو شاهد است.» ۵۱ و لابان به یعقوب گفت: «اینک این تode و اینک این ستونی که در میان خود و تو بریا نمودم. ۵۲ این تode شاهد است و این ستون شاهد است که من از این تode بسوی تو نگذرم و تو از این تode و از این ستون به قصد بدی بسوی من نگذری. ۵۳ خدای ابراهیم و خدای ناحور و خدای پدر ایشان در میان مالانصف دهنده.» ۵۴ و یعقوب قسم خود به هیبت پدر خود اصحاب. ۵۵ آنگاه یعقوب در آن کو، قربانی گذراند، و برادران خود را به نان خوردن دعوت نمود، و غذا خوردن و در کوه، شب را بسر برداشتند. ۵۶ پامدادان لابان برخاسته، پسران و دختران خودرا بوسید و ایشان را برکت داد و لابان روانه شده، به مکان خویش مراجعت نمود.

۳۲ و یعقوب راه خود را پیش گرفت و فرشتگان خدا به وی برخوردند. ۲ و چون یعقوب، ایشان را دید، گفت: «این لشکر خداست!» و آن موضوع را «محتابیم» نامید. ۳ پس یعقوب، قاصدان پیش روى خود نزد برادر خویش، عیسو به دیار سعیر به بلاد ادوم فرستاد. ۴ و ایشان را امر فرموده، گفت: «به آقایم، عیسو چنین گویید که بنده تو یعقوب عرض می کند با لابان ساکن شده، تاکنون توقف نمودم، ۵ و برای من گاؤان و الاغان و گوشندهان و غلامان و کنیزان حاصل شده است، و فرستادم تا آقای خود را آگاهی دهم و در نظرت التفات پایم.» ۶ پس قاصدان، نزد یعقوب برگشته، گفتند: «تند برادرت، عیسو رسیدیم و اینک با چهارصد نفر به استقبال تو می آید.» ۷ آنگاه یعقوب به نهایت ترسان و متحریر شده، کسانی را که با او بودند با گوشندهان و گاؤان و شتران به دو دسته تقسیم نمود و ۸ گفت: «هر گاه عیسو به دسته اول بر سر و آنها را بزنند، همانا دسته دیگر رهایی پاید.» ۹ و یعقوب گفت: «ای خدای پدرم، ابراهیم و خدای پدرم، اسحاق، ای پهرو که به من گفتی به زمین و به مولد خویش برگرد و با تو احسان خواهم کرد. ۱۰ کمتر هستم از جمیع لطفها و از همه وفایی که با بنده خود کرده ای زیرا که با چهاردهست خود از این اردن عبور کردم و الان (مالک) دو گروه شدهام. ۱۱ اکنون مراد از دست برادرم، از دست عیسو رهایی ده زیرا که من از او می ترسم، مبادا بیاید و مرا بزند، یعنی مادر و فرزندان را، ۱۲ و تو گفتی هر آیه با تو احسان کنم و ذرت تو را مانند ریگ دریا سازم که از کثرت، آن را نتوان شمرد.» ۱۳ پس آن شب را در آنجا بسر برد و از آنجه بdestت آمد، ارمغانی برای برادر خود، عیسو گرفت: ۱۴ دویست ماده بزر با بیست بزر ندویست میش با بیست قوچ، ۱۵ و سی شتر شیرده با بچه های آنها و چهل ماده گاو با ده گاو نر و بیست ماده

۳۳ پس یعقوب چشم خود را باز کرده، دید که اینک عیسو می آید و چهارصد نفر با او. آنگاه فرزندان خود را به لیه و راحیل و دوکنیز تقسیم کرد. ۲ و کنیزان را با فرزندان ایشان پیش داشت و لیه را با فرزندانش در عقب ایشان، راحیل و یوسف را آخر. ۳ و خود دریش ایشان رفته، هفت مرتبه رو به زمین نهاد تا به برادر خودرسید. ۴ اما عیسو دوان به استقبال او آمد و او را در برگرفته، به آغوش خود کشید، و او را بوسید و هر دو بگریستند. ۵ و چشمان خود را باز کرده، زنان و فرزندان را بدید و گفت: «این همراهان تو کیستند؟» ۶ آنگاه کنیزان با فرزندان ایشان نزدیک شده، تعظیم کردند. ۷ و لیه با فرزندانش نزدیک شده، تعظیم کردند. پس یوسف و راحیل نزدیک شده، تعظیم کردند. ۸ و او گفت: «از تمامی این

گروهی که بدان برخوردم، چه مقصود داری؟» گفت: «تا در نظر آقای خود التفات یابم.» ۹ عیسوگفت: «ای برادرم مرا بسیار است، مال خود را نگاه دار.» ۱۰ یعقوب گفت: «تی، بلکه اگر در نظر التفات یافهم، پیشکش مرا از دستم قبول فرما، زیرا که روی تو را دیدن مثل دیدن روی خدا، ومرا منظور داشتی.» ۱۱ پس هدیه مرا که به حضور آورده شد پذیری، زیرا خدا به من احسان فرموده است و همه‌چیز دارم.» پس او را الحاح نمود تا پذیرفت. ۱۲ گفت: «کوچ کرده، برویم و من همراه تو می‌آیم.» ۱۳ گفت: «آقایم آگاه است که اطفال نازکند و گوسفندان و گواون شیرده نیز با من است، و اگر آنها را یک روز برانند، تمامی گله می‌میرند؛» ۱۴ پس آقایم پیشتر از بده خود برود و من موافق قام مواشی که دارم. و به حسب قدم اطفال، آهسته سفر می‌کنم، تا نزد آقای خود به سعیربرسم. ۱۵ عیسو گفت: «پس بعضی از این کسانی را که با منند نزد تو می‌گذارم.» گفت: «چه لازم است، فقط در نظر آقای خود التفات یابم.» ۱۶ در همان روز عیسو راه خود را پیش گرفته، به سعیرراجعت کرد. ۱۷ و اما یعقوب به سکوت سفرکرد و خانه‌ای برای خود بنا نمود و برای مواشی خود سایانها ساخت. از این سبب آن موضع به «سکوت» نامیده شد. ۱۸ پس چون یعقوب از فدان ارام مراجعت کرد، به سلامتی به شهر شکیم، در زمین کنعان آمد، و در مقابل شهر فرود آمد. ۱۹ و آن قطعه زمینی را که خیمه خود را در آن زده بود ازینی حمور، پدر شکیم، به صد قسیط خرید. ۲۰ ومذبحی در آنجا بنا نمود و آن را ایل الوهی اسرائیل نامید.

۳۴ پس دیه، دختر لیه، که او را برای یعقوب زایده بود، برای دیدن دختران آن ملک بیرون رفت. ۲ و چون شکیم بن حمورحوى که رئیس آن زمین بود، او را بیدی، او را بگرفت و با او همخواب شده، وی را بی عصمت ساخت. ۳ و دلش به دیه، دختر یعقوب، بسته شده، عاشق آن دختر گشت، و سختان دل آویز به آن دختر گفت. ۴ و شکیم به پدر خود، حمورخطاب کرده، گفت: «این دختر را برای من به زنی بگیر.» ۵ و یعقوب شنید که دخترش دینه را بی عصمت کرده است. و چون پسرانش با مواشی او در صحرا بودند، یعقوب سکوت کرد تا ایشان بیایند. ۶ و حمور، پدر شکیم نزد یعقوب بیرون آمد تا به وی سخن گوید. ۷ و چون پسران یعقوب این را شنیدند، از صحرا آمدند و غضبناک شده، خشم ایشان به شدت افروخته شد، زیرا که با دختر یعقوب همخواب شده، قباحتی دراسرایل نموده بود و این عمل، ناکردنی بود. ۸ پس حمور ایشان را خطاب کرده، گفت: «دل پسرم شکیم شیفته دختر شماست؛ او را به وی به زنی بدهید. ۹ و با ما مصادرت نموده، دختران خود را به ما بدهید و دختران ما را برای خود بگیرید. ۱۰ و با ما ساکن شوید و زمین از آن شما بایش. در آن بمانید و تجارت کنید و در آن تصرف کنید.» ۱۱ و شکیم به پدر و برادران آن دختر گفت: «در نظر خود مرا منظور بدارید و

همه کسانی که با وی بودند، گفت: «خدایان بیگانه‌ای را که درمیان شماست، دور کنید، و خویشتن را طاهرسازید، و رختهای خود را عوض کنید. ۳ تا برخاسته، به بیت نیل برویم و آنچه برای آن خدایی که در روز تنگی من، مرا اجابت فرمود و در راهی که رفم با من می‌بود، مذهبی سازم.» ۴ آنگاه همه خدایان بیگانه را که در دست ایشان بود، به عقوب دادند، با گوشواره‌هایی که در گوشهای ایشان بود. و عقوب آنها را زیر بلوط که در شکم بود دفن کرد. ۵ پس کوچ کردند، و خوف خدا بر شهرهای گردآگرد ایشان بود، که بنی عقوب را تعاقب نکردند. ۶ و عقوب به لوزک در زمین کتعان واقع است، و همان بیت نیل باشد، رسید. او با تمامی قوم که با وی بودند. ۷ و در آنجا مذهبی بنا نمود و آن مکان را «ایل بیت نیل» نامید. زیرا در آنجا خدا بر وی ظاهر شده بود، هنگامی که از حضور برادر خودمی گریخت. ۸ و دبوره دایه رفقه مرد. و او را زیر درخت بلوط تحت بیت نیل دفن کردند، و آن را «الون باکوت» نامید. ۹ و خدا بار دیگر بر عقوب ظاهر شد، وقتی که از فدان ارام آمد، و او را برکت داد. ۱۰ و خدا به وی گفت: «نام تو بعقوب است اما بعد از این نام تبعقوب خوانده نشود، بلکه نام تو اسرائیل خواهد بود.» پس او را اسرائیل نام نهاد. ۱۱ و خدا وی راگفت: «من خدای قادر مطلق هستم. پاور و کشیشو. امنی و جماعتی از امها از تو بوجود آیند، و از صلب تو پادشاهان پدید شوند. ۱۲ و زمینی که به ابراهیم و اسحاق دادم، به تو دهم؛ و به ذرتی بعد از تو، این زمین را خواهم داد.» ۱۳ پس خدا از آنجایی که با وی سخن گفت، از نزد وی صعود نمود. ۱۴ و عقوب ستونی برپا داشت، در جایی که باوی تکلم نمود. ستونی از سنگ و هدیه‌ای ریختنی بر آن ریخت، و آن را به روغن تدهین کرد. ۱۵ پس عقوب آن مکان را، که خدا با وی در آنجا سخن گفته بود، «بیت نیل» نامید. ۱۶ پس، از «بیت نیل» کوچ کردند. و چون اندک مسافتی مانده بود که به افراته برستند، راحیل را وقت وضع حمل رسید، و زایدنش دشوار شد. ۱۷ و چون زایدنش دشوار بود، قابلیه وی را گفت: «مترس زیرا که این نیز برایت پسر است.» ۱۸ و در حین جان کنند، زیرا که مرد، پسر را «بن اونی» نام نهاد، لکن پدرش وی را «بن یامین» نامید. ۱۹ پس راحیل وفات یافت، و در راه افراته که بیت لحم باشد، دفن شد. ۲۰ و عقوب بر قبر وی ستونی نصب کرد، که آن تا امروز سنتون قبر راحیل است. ۲۱ پس اسرائیل کوچ کرد، و خیمه خود را بدان طرف برج عیدر زد. ۲۲ و در حین سکونت اسرائیل در آن زمین، رویین رفت، با کنیزپار خود، بلله، همخواب شد. و اسرائیل این راشنید. و بنی عقوب دوازده بودند: ۲۳ پسران لیه: رویین نخست زاده یعقوب و شمعون و لاوی و بیهودا و یساکار و زیلون. ۲۴ و پسران راحیل: یوسف و بن یامین. ۲۵ و پسران بلله کنیزپار خود: دان و نفتالی. ۲۶ و پسران زلفه، کنیز لیه: جاد و اشیر. ایناند پسران یعقوب، که الاغهای پدر خود، صبعون رامی چرانید. ۲۵ و ایناند اولاد عنی:

۳۶ و پیدایش عیسو که ادوم باشد، این است: ۲ عیسو زنان خود را از دختران کنعتانیان گرفت: یعنی عاده دختر ایلون حتی، واهولیبامه دختر عنی، دختر صبعون حوى، ۳ وسمه دختر اسماعیل، خواهر نبایوت. ۴ و عاده، البیار را برای عیسو زاید، و بسمه، رعوئیل رابید، ۵ و اهولیبامه یعوش، و علام و قورح رازاید. ایناند پسران عیسو که برای وی در زمین کتعان متولد شدند. ۶ پس عیسو زنان و پسران و دختران و جمیع اهل بیت، و مواشی و همه حیوانات، و تمامی اندوخته خود را که در زمین کتعان اندوخته بود، گرفته، از نزد برادر خودیعقوب به زمین دیگر رفت. ۷ زیرا که اموال ایشان زیاده بود از آنکه با هم سکونت کنند. و زمین غربت ایشان بسبب مواشی ایشان گنجایش ایشان ندادشت. ۸ و عیسو در جبل رسید، زن عیسو، و عیسو همان ادوم است. ۹ و این است پیدایش عیسو پدر ادوم در جبل رسید، زن عیسو: ۱۰ اینست نامهای پسران عیسو: البیار پسر عاده، زن عیسو، و رعوئیل، پسر بسمه، زن عیسو. ۱۱ و بنی البیاز: تیمان و اومار و صفو و رعوئیل، و متعان، کنیز البیاز، پسر عیسو بود. وی عمالیق را جعatum و قنائز بودند. ۱۲ و متعان، کنیز البیاز، پسر عیسو بود. وی عمالیق را برای البیاز زاید. ایناند پسران عاده زن عیسو. ۱۳ و ایناند پسران رعوئیل: نتحت و زارع و شمه و مره. ایناند پسران بسمه زن عیسو. ۱۴ و ایناند پسران اهولیبامه دختر عنی، دختر صبعون، زن عیسو که یعوش و علام و قورح را برای عیسو زاید. ایناند پسران عاده زن عیسو. ۱۵ ایناند امرای بني عیسو: پسران البیاز نخست زاده عیسو، یعنی امیر تیمان و امیر اومار و امیر صفو و امیر قنائز، و ایناند پسران رسید. ایناند پسران عاده. ۱۶ و ایناند امرای البیاز در زمین ادوم. امیر قورح و امیر جعatum و امیر عمالیق. ایناند امرای البیاز در زمین ادوم. ایناند پسران عاده. ۱۷ و ایناند پسران رعوئیل بن عیسو می‌باشند: امیر نتحت و امیر زارع و امیر شمه و امیر مره. اینهاله امرای رعوئیل در زمین ادوم بودند. ایناند پسران بسمه زن عیسو. ۱۸ و ایناند بنی اهولیبامه زن عیسو: امیر یعوش و امیر یعلام و امیر قورح. اینها امرای اهولیبامه دختر عنی، زن عیسو می‌باشند. ۱۹ ایناند پسران عیسو که ادوم باشد و اینهاله امرای ایشان می‌باشند. ۲۰ و ایناند پسران سعیر حوری که ساکن آن زمین بودند، یعنی: لوطان و شوبال و صبعون و عنی، ۲۱ و دیشون و ایصر و دیشان. ایناند امرای حوریان و پسران سعیر در زمین ادوم. ۲۲ و پسران لوطان: حوری و هیمام بودند و خواهر لوطان متعان، بود. ۲۳ و ایناند پسران شوبال: علوان و منحت و عیبال و شفو و اونام. ۲۴ و ایناند بنی صبعون: ایه و عنی. همین عنی است که چشمه های آب گرم را در صحراء پستانمود، هنگامی که الاغهای پدر خود، صبعون رامی چرانید. ۲۵ و ایناند اولاد عنی:

دیشون و اهولیبامه دختر عنی. ۲۶ و ایناند پسران دیشان: حمدان و اشیان و بیان و کران. ۲۷ و ایناند پسران ایصر: بلahan و زعوان و عقان. ۲۸ ایناند پسران دیشان: عوص و اران. ۲۹ اینها امراه حوریانند: امیر لوطان و امیرشوبال و امیر صبعون و امیر عنی، ۳۰ امیر دیشون و امیر ایصر و امیر دیشان. اینها امراه حوریانند به حسب امراه ایشان در زمین سعیر. ۳۱ و ایناند پادشاهانی که در زمین ادوم سلطنت کردند، قبل از آنکه پادشاهی پرینی اسرائیل سلطنت کند: ۳۲ و بالع بن بعور درادوم پادشاهی کرد، و نام شهر او دینهایه بود. ۳۳ وبالع مرد، و در جایش یویاب بن زارح از پسره سلطنت کرد. ۳۴ و یویاب مرد، و در جایش حوشام از زمین تیمانی پادشاهی کرد. ۳۵ و حوشام مرد، و در جایش هداد بن بداد، که در صحرای مواب، مدیان را شکست داد، پادشاهی کرد، و نام شهر او عویت بود. ۳۶ و هداد مرد، و در جایش سمله از سریقه پادشاهی نمود. ۳۷ و سمله مرد، و شاول از رحویوت نهر در جایش پادشاهی کرد. ۳۸ و شاول مرد، و در جایش بعل حاتان بن عکبر سلطنت کرد. ۳۹ و بعل حاتان بن عکبر مرد، و در جایش، هدار پادشاهی کرد. ۴۰ و بعل شهرش فاعو بود، و نتش مسمی به مهیطیل دختر مطرد، دختر می‌ذاهب بود. ۴۱ و اینست نامهای امراه عیسو، حسب قبائل ایشان و اماکن و نامهای ایشان: امیر تمنان و امیر عله و امیر یتیت، ۴۲ و امیر اهولیبامه و امیرایله و امیر فینون، ۴۳ و امیر قناز و امیرتیمان و امیرمبصار، ۴۴ و امیر مجیدیل و امیر عیرام. اینان امراه ادومند، حسب مساکن ایشان در زمین ملک ایشان. همان عیسو پدر ادوم است.

۳۷ و یعقوب در زمین غربت پدر خود، یعنی زمین کنعان ساکن شد. ۲ این است پیدایش یعقوب. چون یوسف هفده ساله بود، گله را با برادران خود چویانی می‌کرد. و آن جوان با پسران بله و پسران زلفه، زنان پدرش، می‌بود. یوسف از بدلکوی ایشان پدر را خبر می‌داد. ۳ و اسرائیل، یوسف را از سایر پسران خود بیشتر دوست داشتی، زیرا که او پسر پیری او بود، و پیرایش زدایی بلند ساخت. ۴ و چون برادرانش دیدند که پدر ایشان، او را بیشتر از همه برادرانش دوست می‌دارد، از او کینه داشتند، و نمی‌توانستند با او به سلامتی سخن گویند. ۵ و یوسف خواهی دیده، آن را به برادران خود بازگفت. پس بر کینه او افزودند. ۶ و بدیشان گفت: «این خواهی را که دیده‌ام، بشنوید: ۷ اینک ما در مزرعه باقه‌ها می‌بستیم، که ناگاه باقه من بریا شده، باستاد، و باقه‌های شماگرد آمده، به باقه من سجده کردند.» برادرانش به وی گفتند: «آیا فی الحقيقة بر مسلطنت خواهی کد؟ و بر ما مسلط خواهی شد؟» و بسبب خواهها و سختانش بر کینه او افزودند. ۹ از آن پس خواهی دیگر دید، و برادران خود را ازآن خبر داده، گفت: «اینک باز خواهی دیده‌ام، که ناگاه آفتاب و ماه و یازده ستاره مرا سجده کردند.» ۱۰ و پدر و برادران خود را خبر داد، و پدرش او را توبیخ کرده،

۳۴ و یعقوب رخت خود را پاره کرده، پلاس دربر کرد، وروزهای بسیار برای پسر خود ماتم گرفت. ۳۵ وهمه پسران و همه دخترانش به تسلي اور خاستند. اما تسلى نپذیرفت، و گفت: «سوگوارنده پسر خود به گور فروود می‌روم». ۳۶ پس پدرش برای وی همی گریست. (Sheol h7585) اما مديانیان، یوسف را در مصر، به فوطیفار که خواجه فرعون و سردار افواج خاصه بود، فروختند.

۳۷ واقع شد در آن زمان که یهودا از بدر خود رفته، نزد شخصی عدل‌امی، که حیره نام داشت، مهمنان شد. ۲ و در آنجا یهودا، دختر مرد کنعانی را که مسمی به شوعله بود، دید و او را گرفته، بدو درآمد. ۳ پس آبستن شده، پسری زاید و او را عیر نام نهاد. ۴ و بار دیگر آبستن شده، پسری زاید و او را اونان نامید. ۵ و باز هم پسری زایدیه، او را شیله نام گذارد. و چون او را زاید، یهودا در کزیب بود. ۶ و یهودا، زنی مسمی به تamar، برای نخست زاده خود عیر گرفت. ۷ و نخست زاده یهودا، عیر، در نظر خداوند شیری بود، و خداوند او را بمیراند. ۸ پس یهودا به اونان گفت: «به زن برادرت درآی، و حق برادر شوهری را بچادرد»، نسلی برای برادر خود پیدا کن. ۹ لکن چونکه اونان دانست که آن نسل از آن او نخواهد بود، هنگامی که به زن برادر خود درآمد، بر زمین اتزال کرد، تا نسلی برای برادر خود ندهد. ۱۰ و این کار او در نظر خداوند ناپسند آمد، پس او را نیز بمیراند. ۱۱ و یهودا به عروس خود، تamar گفت: «در خانه پدرت یوه بنشین تا پسرم شیله بزرگ شود». ۱۲ نیز گفت: «می‌داد او نیز مثل برادرانش بمیرد». پس تamar رفت، در خانه پدر خود ماند. ۱۳ و چون روزها سپری شد، دختر شوعله زن یهودا مرد. و یهودا بعد از تعزیت او با دوست خود حیره عدل‌امی، نزد پشم‌چیان گله خود، به تمنه آمد. ۱۴ پس تamar خبر داده، گفتند: «اینک پدرشورت برای چیدن پشم گله خویش، به تمنه کشیده، خود را در چادری پوشید، و به دروازه عینایم که در راه تمنه است، بشست. زیرا که دید شیله بزرگ شده است، و او را به وی به زنی ندادند. ۱۵ چون یهودا را پیدید، وی را فاحشه پنداشت، زیرا که روی خود را پوشیده بود. ۱۶ پس از راه به سوی او میل کرده، گفت: «بیا تابه تو درآیم». زیرا ندانست که عروس اوست. گفت: «مرا چه می‌دهی تا به من دهی تا بفرستی». ۱۷ گفت: «بزغاله‌ای از گله می‌فرستم». گفت: «آیا گرومی دهی تا بفرستی». ۱۸ گفت: «تو را چه گرودهم». گفت: «مهر و زنار خود را و عصایی که در دست داری». پس به وی داد، و بدو درآمد، و او ازوی آبستن شد. ۱۹ و برخاسته، برفت. و برقع را از خود برداشته، رخت بیوگی پوشید. ۲۰ و یهودا بزغاله را به دست دوست عدل‌امی خود فستاد، تا گرو را از دست آن زن بگیرد، اما او را نیافت. ۲۱ و از مردمان آن مکان پرسیده، گفت: «آن فاحشه‌ای که سر راه عینایم نشسته بود، کجاست؟»

۳۹ اما یوسف را به مصر بردنده، و مردی مصری، فوطیفار نام که خواجه و سردار افواج خاصه فرعون بود، وی را از دست اسماعیلیانی که او را بدانجا برد بودند، خرید. ۲ و خداوند با یوسف می‌بود، و او مردی کامیاب شد، و در خانه آقای مصری خود ماند. ۳ و آقایش دیده که خداوند با وی می‌باشد، و هر آنچه او می‌کند، خداوند در دستش راست می‌آورد. ۴ پس یوسف در نظر وی التفات یافت، و او را خدمت می‌کرد، و او را به خانه خود برگشامت و تمام مایملک خویش را بدست وی سپرد. ۵ واقع شد بعد از آنکه او را بر خانه و تمام مایملک خود گمامشته بود، که خداوند خانه آن مصری را بسبی یوسف برکت داد، و برکت خداوند بر همه اموالش، چه در خانه و چه در صحراء بود. ۶ و آنچه داشت بدست یوسف واگذاشت، و از آنچه با وی بود، خیر نداشت جز نانی که می‌خورد. و یوسف خوش اندام و نیک منظر بود. ۷ و بعد از این امور واقع شد که زن آقایش بیویوف نظر انداخته، گفت: «با من مخواب شو». ۸ اما او ابا نموده، به زن آقای خود گفت: «اینک آقایم از آنچه نزد من در خانه است، خیر ندارد، و آنچه دارد، به دست من سپرده است. ۹ بزرگتری از من در این خانه نیست و چیزی از من دریغ نداشته، جز تو، چون زوجه او می‌باشی؛ پس چگونه مرتکب این شاربت بزرگ بشوم و به خدا خطاورزیم؟» ۱۰ و اگرچه هر روزه به یوسف سخن می‌گفت، به وی گوش نمی‌گرفت که با او بخوابد یانزد وی بماند. ۱۱ و روزی واقع شد که به خانه درآمد، تا به شغل خود پردازد و از اهل خانه کسی آنچه درخانه نبود. ۱۲ پس جامه او را گرفته، گفت: «با من بخواب.» اما او جامه خود را به دستش رها کرده، گریخت و بیرون

احسان نموده، احوال مراند فرعون مذکور ساز، و مرا از این خانه بیرون آور،
خانه گریخت، ۱۴ مردان خانه را صدا زد، و بدیشان بیان کرده، گفت:
«بنگرید، مرد عربانی را نزد ما آورد تا ما را مسخره کنند، و نزد من آمد تا با
من بخواهد، و به آواز بلند فریاد کردم، ۱۵ و چون شنید که به آواز بلند فریاد
برآوردم، جامه خود را نزد من واگذارده، فرار کرد و بیرون رفت.» ۱۶ پس
جامه او را نزد خود نگاه داشت، تأثیریش به خانه آمد. ۱۷ و به وی بدین
مضمون ذکر کرده، گفت: «آن غلام عربانی که برای ماآورده‌ای، نزد من
آمد تا مرا مسخره کند، ۱۸ و چون به آواز بلند فریاد برآوردم، جامه خود
را پیش من رها کرده، بیرون گریخت.» ۱۹ پس چون آثایش سخن زن
خود را شنید که به وی بیان کرده، گفت: «غلامت به من چنین کرده
است، » خشم او افروخته شد. ۲۰ و آقای یوسف، او را گرفته، در زندان
خانه‌ای که اسیران پادشاه بسته بودند، انداخت و آنجا در زندان ماند. ۲۱
اما خداوند با یوسف می‌بود و بر وی احسان می‌فرمود، و او را در نظر داروغه
زنдан حرمت داد. ۲۲ و داروغه زندان همه زندانیان را که در زندان بودند،
بدست یوسف سپرد. و آنچه در آنچه سپرد. و آنچه در آنچه می‌کردند، او کنندۀ آن بود. ۲۳ و
داروغه زندان بدانچه در دست وی بود، نگاه نمی‌کرد، زیرا خداوند با وی
می‌بود و آنچه را که او می‌کرد، خداوند راست می‌آورد.

۴۱ واقع شد، چون دو سال سپری شد، که فرعون خوابی دید که
اینک بر کنار نهر ایستاده است. ۲ که ناگاه از نهر، هفت گاو خوب صورت
و فریه گوشت برآمده، بر مغزاره‌ی چریدند. ۳ و اینک هفت گاو دیگر، بد
صورت و لاغر گوشت، در عقب آنها از نهر برآمده، به پهلوی آن گاوان اول
به کنار نهر ایستادند. ۴ و این گاوان زشت صورت و لاغر گوشت، آن
هفت گاو خوب صورت و فریه را فرو بردند. و فرعون بیدارشد. ۵ و باز
بخسبید و دیگر باره خوابی دید، که اینک هفت سنبله پر و نیکو بر پک
ساق پرمی آید. ۶ و اینک هفت سنبله لاغر، از باد شرقی پُزمرده، بعد از
آنها می‌روید. ۷ و سنبله‌های لاغر، آن هفت سنبله فریه و پر را فرو بردند،
و فرعون بیدار شده، دید که اینک خوابی است. ۸ صبح‌گاهان دلش
مضطرب شده، فرستاد و همه جادوگران و جمیع حکیمان مصر را خواند، و
فرعون خوابهای خود را بدیشان بازگفت. اما کسی نبود که آنها را برای
فرعون تعییر کنند. ۹ آنگاه رئیس ساقیان به فرعون عرض کرده، گفت:
«امروز خطایای من بخاطرتم آمد. ۱۰ فرعون بر غلامان خود غضب نموده،

مرا با رئیس خیازان در زندان سردار افواج خاصه، حبس فرمود. ۱۱ و من و
او در یک شب، خوابی دیدیم، هر یک موافق تعییر خواب خود، خواب
دیدیم. ۱۲ و جوانی عربانی در آنجا با ما بود، غلام سردار افواج خاصه. و
خوابهای خود را نزد او بیان کردیم و اخوابهای ما را برای ما تعییر کرد، هر
یک را موافق خوابیش تعییر کرد. ۱۳ و به عینه موافق تعییر کرده، برای ما
کرد، واقع شد. مرا به منصب بازارود، و اورا به دار کشید.» ۱۴ آنگاه فرعون
فرستاده، یوسف را خواند، و او را به زودی از زندان بیرون آوردند. و صورت
خود را تراشیده، رخت خود را عوض کرد، و به حضور فرعون آمد. ۱۵
فرعون به یوسف گفت: «خوابی دیده‌ام و کسی نیست که آن را تعییر

۴۰ و بعد از این امور، واقع شد که ساقی و خباز پادشاه مصر، به
آقای خویش، پادشاه مصر خطا کردند. ۲ و فرعون به دو خواجه خود،
یعنی سردار ساقیان و سردار خیازان غضب نمود. ۳ و ایشان را در زندان
رئیس افواج خاصه، یعنی زندانی که یوسف در آنجا محبوس بود، انداخت.
۴ و سردار افواج خاصه، یوسف را بدیشان گماشت، و ایشان را خدمت
می‌کرد، و مدتی در زندان ماندند. ۵ و هر دو در یک شب خوابی دیدند،
هر کدام خواب خود را. هر کدام موافق تعییر خود، یعنی ساقی و خباز
پادشاه مصر که در زندان محبوس بودند. ۶ یامدادان چون یوسف نزد ایشان
آمد، دید که اینک ملول هستند. ۷ پس، از خواجه‌های فرعون، که با وی
در زندان آقای او بودند، پرسیده، گفت: «امروز چرا روی شما غمگین
است؟» ۸ به وی گفتند: «خوابی دیده‌ایم و کسی نیست که آن را تعییر
کند.» یوسف بدیشان گفت: «آیا تعییرها از آن خداینیست؟ آن را به من
بازگویید.» ۹ آنگاه رئیس ساقیان، خواب خود را به یوسف بیان کرده،
گفت: «در خواب من، اینک تاکی پیش روی من بود. ۱۰ و در تاک سه
شاخه بود و آن بشکفت، و گل آورد و خوشه هایش انگور رسیده داد. ۱۱
و جام فرعون در دست من بود. و انگورها را چیده، در جام فرعون فشدم،
و جام را بدست فرعون دادم.» ۱۲ یوسف به وی گفت: «تعییرش ایست،
سه شاخه سه روز است. ۱۳ بعد از سه روز، فرعون سر تو را برافرازد و به
منصب بازگمارد، و جام فرعون را بدست وی دهی به رسم سابق، که
ساقی او بودی. ۱۴ و هنگامی که برای تو نیکوشود، مرا یاد کن و به من

کند، و درباره تو شنیدم که خواب می‌شنوی تا تعییرش کنی.» ۱۶ یوسف فرعون را به پاسخ گفت: «از من نیست، خدا فرعون را به سلامتی جواب خواهدداد.» ۱۷ و فرعون به یوسف گفت: «در خواب خود دیدم که اینک به کنار نهر ایستاده‌ام، ۱۸ و ناگاه هفت گاو فربه گوشت و خوب صورت از نهر برآمده، بر مرغزار می‌چرند.» ۱۹ و اینک هفت گاودیگر زیون و بسیار زشت صورت و لاغر گوشت، که در تمامی زمین مصر بدان زشته ندیده بودم، در عقب آنها برمی‌آیند. و کاوان لاغر زشت، هفت گاو فربه اول را می‌خورند. ۲۰ و چون به شکم آنها فرو رفتند معلوم نشد که بدرون آنهاشند، زیرا که صورت آنها مثل اول زشت ماند. پس بیدار شدم. ۲۲ و باز خوابی دیدم که اینک هفت سبله پر و نیکو بر یک ساق برمی‌آید. ۲۳ و اینک هفت سبله خشک باریک و از باد شرقی پژمرده، بعد از آنها می‌روید. ۲۴ و ستابل لاغر، آن هفت سبله نیکو را فرمی‌برد. و جادوگران راگفتم، لیکن کسی نیست که برای من شرح کند.» ۲۵ یوسف به فرعون گفت: «خواب فرعون یکی است. خدا از آنچه خواهد کرد، فرعون را خیبر داده است.» ۲۶ هفت گاو نیکو گفت سال باشدو هفت سبله نیکو هفت سال. همانا خواب یکی است. ۲۷ و هفت گاو لاغر زشت، که در عقب آنها برآمدند، هفت سال باشد. و هفت سبله خالی از باد شرقی پژمرده، هفت سال قحط می‌باشد. ۲۸ سخنی که به فرعون گفتم، این است: آنچه خدامی کند به فرعون ظاهر ساخته است. ۲۹ همانا هفت سال فراوانی بسیار، در تمامی زمین مصری آید. ۳۰ و بعد از آن، هفت سال قحط پدیدآید. و تمامی فراوانی در زمین مصر فراموش شود. و قحط، زمین را تباخ خواهد ساخت. ۳۱ و فراوانی در زمین معلوم نشود بسب قحطی که بعداز آن آید، زیرا که به غایت سخت خواهد بود. ۳۲ و چون خواب به فرعون دو مرتبه مکرر شد، این است که این حادثه از جانب خدا مقرر شده، و خدا آن را به زودی پدید خواهد آورد. ۳۳ پس اکنون فرعون می‌باید مردی بصیر و حکیم را پیدا نموده، او را بر زمین مصر برگمارد. ۳۴ فرعون چنین بکند، و ناظران بر زمین برگمارد، و در هفت سال فراوانی، خمس از زمین مصر بگیرد. ۳۵ و همه ماکولات این سالهای نیکو را که می‌آید جمع کنند، و غله را زیر دست فرعون ذخیره نمایند، و خوارک در شهرها نگاه دارند. ۳۶ تاخوارک برای زمین، به جهت هفت سال قحطی که در زمین مصر خواهد بود ذخیره شود، مبادا زمین از قحط تباخ گردد.» ۳۷ پس این سخن بنظر فرعون و بنظر همه بندگانش پسند آمد. ۳۸ و فرعون به بندگان خود گفت: «ایا کسی را مثل این توانیم یافت، مردی که روح خدا در وی است؟» ۳۹ و فرعون به یوسف گفت: «چونکه خدا کل امور را بر تو کشف کرده است، کسی مانند تو بصیر و حکیم نیست.» ۴۰ تو بر خانه من باش، و به فرمان تو، تمام قوم من منتظم شوند، جز اینکه بر تخت از تو بزرگ بشاشم.» ۴۱ و فرعون به یوسف گفت: «بدانکه تو را بر تمامی زمین مصر گماشتم.»

گفت و از ایشان پرسید: «از کجا آمده‌اید؟» گفتند: «از زمین کنعان تا خوارک بخریم.» ۸ و یوسف برادران خود را شناخت، لیکن ایشان او را نشناختند. ۹ و یوسف خواهها را که درباره ایشان دیده بود، بیاد آورد. پس بدیشان گفت: «شما جاسوسانید، و به جهت دیدن عربیانی زمین آمده‌اید.» ۱۰ بدو گفتند: «نه، یا سیدی! بلکه غلامات به جهت خریدن خوارک آمده‌اند.» ۱۱ ماهمه پسران یک شخص هستیم. ما مردمان صادقیم؛ غلامات، جاسوس نیستند.» ۱۲ بدیشان گفت: «نه، بلکه به جهت دیدن عربیانی زمین آمده‌اید.» ۱۳ گفتند: «غلامات دوازده برادرند، پسران یک مرد در زمین کنعان. و اینکو کوچکر، امروز نزد من آرید، و یکی نایاب شده است.» ۱۴ یوسف بدیشان گفت: «همین است آنچه به شما گفتم که جاسوسانید! ۱۵ بدینظر آزموده می‌شود: به حیات فرعون از اینجا بیرون نخواهید رفت، چنانکه برادر کهتر شما در اینجا بیاید. ۱۶ یک نفر از خودتان پفرستید، تا برادر شمارا بیاورد، و شما اسیر بمانید تا سخن شما آزموده شود که صدق با شمامست یا نه، والا به حیات فرعون جاسوسانید!» ۱۷ پس ایشان را با هم روز در زندان انداخت. ۱۸ روز سوم یوسف بدیشان گفت: «این را بکنید و زنده باشید، زیرا من از خدا می‌ترسم: ۱۹ هر گاه شما صادق هستید، یک برادر از شما در زندان شما اسیر باشد، و شما رفته، غله برای گرسنگی خانه‌های خود ببرید. ۲۰ و برادر کوچک خود را نزد من آرید، تا سخنان شما تصدیق شودو نمیرید.» ۲۱ پس چین کردند. و به یکدیگر گفتند: «هر آینه به برادر خود خطأ کردیم، زیرا تنگی جان او را دیدیم وقتی که به ما استغاثه می‌کرد، و نشیدیم. از این رو این تنگی بر ما رسید.» ۲۲ و روین در جواب ایشان گفت: «آیا به شما نگفتم که به پسر خطأ موزیزد؟» ۲۳ و ایشان ندانستند که یوسف می‌فهمد، زیرا که ترجمانی در میان ایشان بود. ۲۴ پس از ایشان کناره جسته، بگریست و نزد ایشان برگشته، با ایشان گفتگو کرد، و شمعون را از میان ایشان گرفته، او را پرپری ایشان درین نهاد. ۲۵ و یوسف فرمود تا جوالهای ایشان را از غله پر سازند، و نقد ایشان را در عدل هر کس نهند، وزاد سفر بدیشان دهند، و به ایشان چین کردند. ۲۶ پس غله را بر حماران خود بار کرده، از آنجاروانه شدند. ۲۷ و چون یکی، عدل خود را در منزل باز کرد، تا خوارک به الاغ دهد، نقد خود را دید که اینک در دهن عدل او بود. ۲۸ و به برادران خود گفت: «نقد من رد شده است، و اینک در عدل من است. آنگاه دل ایشان طبیدن گرفت، و به یکدیگر لزان شده، گفتند: «این چیست که خدا به ما کرده است.» ۲۹ پس نزد پدر خود، یعقوب، به زمین کنعان آمدند، و از آنچه بدیشان واقع شده بود، خبرداده، گفتند: «آن مرد که حاکم زمین است، با ماه سختی سخن گفت، و ما را جاسوسان زمین پنداشت.» ۳۰ و بدو گفتیم ما صادقیم و جاسوس نی. ۳۱ ما دوازده برادر، پسران پدر خود هستیم، یکی نایاب شده

(Sheol h7585)

۴۳ و قحط در زمین سخت بود. ۲ و واقع شد چون غله‌ای را که از مص آورده بودند، تمام خوردند، بدیشان گفت: «برگردید و انداز خوارکی برای ما بخرید.» ۳ یهودا بدو متكلم شده، گفت: «آن مرد به ما تاکید کرده، گفته است هرگاه برادر شما با شما نباشد، روی مرآ نخواهید دید. ۴ اگر تو برادر ما را با مافرستی، می‌روم و خوارک برایت می‌خریم. ه اما اگر تو او را نفرستی، نمی‌روم، زیرا که آن مرد مارا گفت، هر گاه برادر شما، با شما نباشد، روی مرآ نخواهید دید.» ۵ اسرائیل گفت: «چرا به من بدی کرده، به آن مرد خبر دادید که برادر دیگر دارد؟» ۶ گفتند: «آن مرد احوال ما و خویشاوندان ما را به دقت پرسیده، گفت: «آیا پدر شما هنوز زنده است، و برادر دیگر دارد؟» ۷ او را بدن مضمون اطلاع دادیم، و چه می‌دانستیم که خواهد گفت: «برادر خود را نزد من آرید.» ۸ پس یهودا به پدر خود، اسرائیل گفت: «جوان را با من پفرست تا برخاسته، بروم و زیست کنیم و نمیریم، ما و تو و اطفال ما نیز.» ۹ من ضامن او می‌باشم، او را از دست من بازخواست کن هر گاه او را نزد تو باز نیاوردم و به حضور حاضر نساختم، تا به ابد در نظر تو مقصراشم. ۱۰ زیرا اگر تاخیر نمی‌نمودیم، هر آینه تا حال، مرتبه دوم را برگشته بودیم.» ۱۱ پس پدر ایشان، اسرائیل، بدیشان گفت: «اگر چنین است، پس این را بکنید. از ثمرات نیکوی این زمین در ظروف خود بردارید، وارمغانی برای آن مرد ببرید، قدری بلسان و قدری عسل و کنیtra و لادن و پسته و بادام. ۱۲ و نقدمضاعف بدست خود گیرید، و آن نقدی که دردهنه عدلهای شما رد شده بود، به دست خود بازبرید، شاید سهوی شده باشد. ۱۳ و برادر خود را برداشته، روانه شوید، و نزد آن مرد برگردید. ۱۴ و خدای قادر مطلق شما را

در نظر آن مرد مکرم دارد، تا برادر دیگر شما و بنيامين را همراه شما بفرستد، و من اگر بی اولاد شدم، بی اولاد شدم.» ۱۵ پس آن مردان، ارمغان را برداشته، و نقد مضاعف را بدست گرفته، با بنيامين روانه شدند. و به مصر فروند آمد، به حضور یوسف استادند. ۱۶ اما یوسف، چون بنيامين را با ايشان دید، به ناظر خانه خود فرمود: «این اشخاص را به خانه ببر، و ذبح کرده، تدارك بین، زیرا که ايشان وقت ظهر با من غذا می خورند.» ۱۷ و آن مرد جنانکه یوسف فرموده بود، کرد. و آن مرد ايشان را به خانه یوسف آورد. ۱۸ و آن مردان ترسیدند، چونکه به خانه یوسف آورده شدند و گفتند: «بسیب آن نقدی که دفعه اول در عدهای اول را دشده بود، ما را آورده‌اند تا بر ماهجوم آورد، و بر ما حمله کنند، و ما را مملوک سازد و حماران ما را.» ۱۹ و به ناظر خانه یوسف نزدیک شده، در درگاه خانه بدو متكلم شده، ۲۰ گفتند: «یا سیدی! حقیقت مرتبه اول برای خرید خوارک آمدیم. ۲۱ واقع شد چون به منزل رسیده، عدهای خود را بایاز کردیم، که اینک نقد هر کس در دهنه عدلش بود. نقره ما به وزن تمام و آن را به دست خود بازآورده‌ایم. ۲۲ و نقد دیگر برای خرید خوارک به دست خود آورده‌ایم. نعم دائم کدام کس نقد مارا در عدهای ما گذاشته بود.» ۲۳ گفت: «سلامت باشید متربید، خدای شما و خدای پدر شما، خزانه‌ای در عدهای شما، به شما داده است؛ نقد شما به من رسید.» پس شمعون را نزد ايشان بیرون آورد. ۲۴ و آن مرد، ايشان را به خانه یوسف درآورد، آب بديشان داد، تا پایهای خود را شستند، و علوفه به حماران ايشان داد. ۲۵ و ارمغان را حاضر ساختند، تا وقت آمدن یوسف به ظهر، زیرا شنیده بودند که در آنجا باید غذا بخورند. ۲۶ و چون یوسف به خانه آمد، ارمغانی را که به دست ايشان بود، نزد وی به خانه آورده‌ند، و به حضور وی رو به زمین نهادند. ۲۷ پس از سلامتی ايشان پرسید و گفت: «آیا پدر پیر شما که ذکرش را کردید، به سلامت است؟ و تا بحال حیات دارد؟» ۲۸ گفتند: «سلامت، پدر ما، به سلامت است، و تا بحال زنده.» پس تعظیم و سجده کردند. ۲۹ و چون چشمان خود را باز کرده، برادر خود بنيامين، پسر مادر خویش را دید، گفت: «ای این است برادر کوچک شما که نزد من، ذکر او را کردید؟» و گفت: «ای پسرم، خدا بر تو رحم کناد.» ۳۰ و یوسف چونکه مهرش برادرش بجنینید، بشتابفت، و جای گریستن خواست. پس به خلوت رفته، آنجا پکریست. ۳۱ و روی خود راشسته، بیرون آمد. و خودداری نموده، گفت: «طعام بگذارید.» ۳۲ و برا وی جدا گذارند، و برای ايشان جدا، و برای مصریانی که با وی خوردن جدا، زیرا که مصریان با عربانیان نمی توانند غذابخورند زیرا که این، نزد جدا، زیرا که مصریان با عربانیان نمی توانند غذابخورند زیرا که این، نزد مصریان مکروه است. ۳۳ و به حضور وی بنشستند، نخست زاده موافق نخست زادگی اش، و خرد سال بحسب خردسالی اش، و ايشان به یکدیگر

جدا شود، چه اگر از پدرخویش جدا شود او خواهد مرد. »^{۲۳} و به غلامان خود گفتی: «اگر برادر کهتر شما با شما نیاید، روی مرد دیگر خواهید دید. »^{۲۴} پس واقع شد که چون نزد غلامت، پدر خود، رسیدم، سخنان آفای خود را بدو بازگفتیم. ^{۲۵} و پدر ما گفت: «برگشته اندک خوارکی برای ما بخرید. »^{۲۶} گفتیم: «نمی توانیم رفت، لیکن اگر برادر کهتر باما آید، خواهیم رفت، زیرا که روی آن مرد رانمی توانیم دید اگر برادر کوچک با ما نیاشد. »^{۲۷} و گفت: «شما آگاهید که زوجهام برای من دو پسر زاید. »^{۲۸} و یکی از نزدمن بیرون رفت، و من گفتم هر آینه دریده شده است، و بعد از آن او را ندیدم. ^{۲۹} اگر این را نیز ازند من بپرسید، و زبانی بدو رسید، همانا موى سفیدم به حزن به گور فروخته بود. »^{۳۰} و الان اگر نزد غلامت، پدر خود بروم، و این جوان با مانیاشد، و حال آنکه جان او به جان وی بسته است، ^{۳۱} واقع خواهد شد که چون ببیند پسر نیست، او خواهد مرد، و غلامات موى سفید غلامت، پدرخود را به حزن به گور فروخته بود. **(Sheol h7585)**

h7585) ^{۳۲} زیرا که غلامت نزد پدر خود ضامن پسر شده، گفتیم: «هرگاه او را نزد تو باز نیاورم، تا ابدالا باد نزد پدرخود مقصیر خواهم شد. »^{۳۳} پس الان تمنا اینکه غلامت به عوض پسر در بندگی آفای خود بماند، و پسر، همراه برادران خود برود. ^{۳۴} زیرا چگونه نزد پدر خود بروم و پسر با من نباشد، مبادا بلای را که به پدرم واقع شود ببینم. »

۴۵ معروفی می کند و یوسف پیش جمعی که به حضورش ایستاده بودند، نتوانست خودداری کند، پس ندا کرد که «همه را از نزد من بیرون کنید!» و کسی نزد او نماند، وقتی که یوسف خویشتن را به برادران خود شناسانید. ^۲ و به آواربلند گرفتیست، و مصریان و اهل خانه فرعون شنیدند. ^۳ و یوسف، برادران خود را گفت: «من یوسف هستم! آیا پدرم هنوز نزد است؟» و برادرانش جواب وی را نتوانستند داد، زیرا که به حضور اوی مضطرب شدند. ^۴ و یوسف به برادران خود گفت: «نیدیک من بیاید. » پس نیدیک آمدند، و گفت: «منم یوسف، برادر شما، که به مصر فروختید! ^۵ و حال رنجیده مشوید، و متغیر نگردید که مرد بدبینجا فروختید، زیرا خدا مرا پیش روی شما فرستاد تا (نفووس را) زنگاه نگاه دارد. ^۶ زیرا حال دو سال شده است که قحط در زمین هست، و پنج سال دیگر نیز نه شیارخواهد بود نه درو. ^۷ و خدا مرا پیش روی شما فرستاد تا برای شما بقیتی در زمین نگاه دارد، و شما را به نجاتی عظیم احیا کند. ^۸ و الان شما مرا اینجا نفرستادید، بلکه خدا، و او مرا پدر برو فرعون و آقا بر تمامی اهل خانه او و حاکم بر همه زمین مصر ساخت. ^۹ بشتابید و نزد پدرم رفته، بدلوجوگید: پسر تو، یوسف چنین می گوید: که خدا مرا حاکم تمامی مصر ساخته است، نزد من بایا و تاخیر منما. ^{۱۰} و در زمین جوشن ساکن شو، تازیدیک من باشی، تو و پسرانت و پسران پسرانت، و گله ات و رمه پیدایش

۴۶ و اسرائیل با هرچه داشت، کوچ کرده، به پرشیع آمد، و قربانی ها برای خدای پدر خود، اصحاب، گذرانید. ^۲ و خدا در رویاهای شب، به اسرائیل خطاب کرده، گفت: «ای یعقوب! ای یعقوب!» گفت: «لبیک. »^۳ گفت: «من هستم الله، خدای پدرت، از فرود آمدن به مصر مترس، زیرا در آنجا امتنی عظیم از تو به وجود خواهیم آورد. »^۴ من با تو به مصر خواهیم آمد، و من نیز، تو را از آنجا البته باز خواهیم آورد، و یوسف دست خود را بر چشمانت تو خواهد گذاشت. »^۵ و یعقوب از پرشیع روانه شد، وینی اسرائیل پدر خود، یعقوب، و اطفال و زنان خویش را بر ارایه هایی که فرعون به

طفولیت تابحال اهل مواشی هستیم، هم ما و هم اجداد ما، تادر زمین
جوشن ساکن شوید، زیرا که هر شبان گوسفند مکروه مصریان است.»

۴۷ پس یوسف آمد و به فرعون خبرداده، گفت: «پدرم و برادرانم با
گله و رمه خوش و هرچه دارند، از زمین کتعان آمده‌اند و در زمین جوشن
هستند.» ۲ و از جمله برادران خود پنج نفر برداشته، ایشان را به حضور فرعون
بر پا داشت. ۳ و فرعون، برادران او را گفت: «شغل شما چیست؟» به
فرعون گفتند: «غلامات شبان گوسفند هستیم، هم ما و هم اجداد ما.»
۴ و به فرعون گفتند: «آمده‌ایم تا در این زمین ساکن شویم، زیرا که برای
گله غلامات مرتعی نیست، چونکه قحط در زمین کتعان سخت است. و
الآن تمنا داریم که بندگانت در زمین جوشن سکونت کنند.» ۵ و فرعون به
یوسف خطاب کرده، گفت: «پدرت و برادرانت نزد تو آمده‌اند، ۶ زمین
مصر پیش روی توست. در نیکوتربین زمین، پدر و برادران خود را مسکن
پدراخود، یعقوب را آورده، او راه حضور فرعون برپا داشت. و یعقوب،
فرعون را برکت داد. ۸ و فرعون به یعقوب گفت: «ایام سالهای عمر تو
چند است؟» ۹ یعقوب به فرعون گفت: «ایام سالهای غربت من صد و
سی سال است. ایام سالهای عمر من اندک و بد بوده است، و به ایام
سالهای عمر پدرانم در روزهای غربت ایشان نرسیده.» ۱۰ و یعقوب، فرعون
را برکت داد و ارض حضور فرعون بیرون آمد. ۱۱ و یوسف، پدر و برادران
خرد را سکونت داد، و ملکی در زمین مصر در نیکوتربین زمین، یعنی در
ارض رعمسیس، چنانکه فرعون فرموده بود، بدبیشان ارزانی داشت. ۱۲
و یوسف پدر و برادران خود، وهمه اهل خانه پدر خوش را به حسب
تعداد عیال ایشان به نان پرورانید. ۱۳ و در تمامی زمین نان نبود، زیرا قحط
زیاده سخت بود، و ارض مصر و ارض کتعان بسبب قحط بینواگردید.
۱۴ و یوسف، تمام نقره‌ای را که در زمین مصر و زمین کتعان یافته شد،
به عوض غله‌ای که ایشان خردیدن، بگرفت، و یوسف نقره را به خانه
فرعون درآورد. ۱۵ و چون نقره از ارض مصر و ارض کتعان تمام شد، همه
مصریان نزدیک یوسف آمده، گفتند: «ما را نان بده، چرا در حضورت بمیریم؟
زیرا که نقره تمام شد.» ۱۶ یوسف گفت: «مواشی خود را بیاورید، و به
عرض مواشی شما، غله به شما می‌دهم، اگر نقره تمام شده است.» ۱۷
پس مواشی خود را نزدیک یوسف آوردند، و یوسف به عوض اسیان و گله‌های
گوسفندان و رمه‌های گاوان و الاغان، نان بدبیشان داد. و در آن سال به
عرض همه مواشی ایشان، ایشان را به نان پرورانید. ۱۸ و چون آن سال
سپری شد در سال دوم به حضور وی آمده، گفتندش: «از آقای خود
مخفی نمی‌داریم که نقره ما تمام شده است، و مواشی و بهایم از آن آقای
ماگردیده، و جز بدنها و زمین ما به حضور آقای ماجزی باقی نیست. ۱۹

جهت آوردن او فرستاده بود، برداشتند. ۶ و مواشی و اموالی را که در زمین
کتعان اندوخته بودند، گرفتند. و یعقوب با تمامی ذریت خود به مصر آمدند.
۷ و پسران پسران خود را با خود، و دختران و دختران پسران خود را
و تمامی ذریت خوش را به همراهی خود به مصر آورد. ۸ و این است
نامهای پسران اسرائیل که به مصر آمدند: یعقوب و پسرانش رویین نخست
زاده یعقوب. ۹ و پسران رویین: حنوك و فلو و حصرون و کرمی. ۱۰ و
پسران شمعون: یموئیل و یامین واهد و یاکین و صور و شاول که پسران
کتعانی بود. ۱۱ و پسران لاوی: جرشون و قهات و مارای. ۱۲ و پسران
یهودا: عیر و اوتان و شیله و فارص وزارح. اما عیر و اوتان در زمین کتعان
مردند. و پسران فارص: حصرون و حامل بودند. ۱۳ و پسران یساکار: تولاع
و فوه و بوب و شمورون. ۱۴ و پسران زبولون: سارد و ایلون و یاحلیل. ۱۵
ایناند پسران لیه، که آنها را با دختر خود دینه، در فدان ارام برای یعقوب
زاید. همه نفووس پسران و دخترانش سی و سه نفر بودند. ۱۶ و پسران جاد:
صفيون و حجی و شونی و اصیون و عیری و ارودی و اریلی. ۱۷ و پسران
اشیر: یمنه و یشو و یشوی و بريعه، و خواهر ایشان ساره، و پسران بريعه
حارب و ملکیشل. ۱۸ ایناند پسران زلفه که لابان به دختر خود لیه داد، و
این شانزده را برای یعقوب زاید. ۱۹ و پسران راحیل زن یعقوب: یوسف و
بنیامین. ۲۰ و برای یوسف در زمین مصر، منسی و افرایم زایده شدند، که
استات دختر فوطی فارع، کاهن اون براپش بزاد. ۲۱ و پسران بنیامین: بالع
و باکر و اشیل و جیرا و نعمان و ایحی و رش و مفیم و خفیم و آرد.
۲۲ ایناند پسران راحیل که برای یعقوب زایده شدند، همه چهارده نفر. و ۲۳
پسران دان: حوشم. ۲۴ و پسران نفتالی: یحصیل و جونی و بصر و شلیم.
۲۵ ایناند پسران بلهه، که لابان به دختر خود راحیل داد، و ایشان را برای
یعقوب زاید. همه هفت نفر بودند. ۲۶ همه نفوosi که با یعقوب به مصر
آمدند، که از صلب وی پدید شدند، سوای زنان پسران یعقوب، جمیع
شصت و شش نفر بودند. ۲۷ و پسران یوسف که براپش در مصر زایده
شدند، دونفر بودند. پس جمیع نفوos خاندان یعقوب که به مصر آمدند
هفتاد بودند. ۲۸ و یهودا را پیش روی خود نزد یوسف فرستاد تا او را به
جوشن راهنمایی کند، و به زمین جوشن آمدند. ۲۹ و یوسف عرابه خود را
حاضر ساخت، تا به استقبال پدر خود اسرائیل به جوشن برود. و چون او را
بدید به گردش بیاویخت، و مدتی بر گردش گریست. ۳۰ و اسرائیل به
یوسف گفت: «اکنون بیمیرم، چونکه روی تو را دیدم که تابحال زنده
هستی.» ۳۱ و یوسف برادران خود و اهل خانه پدر خوش را گفت:
«می‌روم تا فرعون را خبر دهم و به وی گویم: «برادرانم و خانواده پدرم که در
زمین کتعان بودند، نزد من آمده‌اند. ۳۲ و مردان شبانان هستند، زیرا اهل
مواشی، و گله‌ها و رمه‌ها و کل مایملک خود را آوردند.» ۳۳ و چون فرعون
شما را بطلید و گوید: «کسب شما چیست؟» ۳۴ گویید: «غلامات از

چرا ما و زمین ما نیز در نظرتو هلاک شویم؟ پس ما را و زمین ما را به نان بخر، و ما و زمین ما مملوک فرعون بشویم، و بذر بدنه تازیست کنیم و یوسف را دید، گفت: «ایشان کیستند؟» ۹ یوسف، پدر خود را گفت: «ایشان پسران منند که خدا به من در ایجاداده است.» ۱۰ گفت: «ایشان را نزد من بیاور تا ایشان را برکت دهم.» ۱۱ و چشمان اسرائیل از پیری تاریشده بود که تنوانت دید. پس ایشان را تزدیک وی آورد و ایشان را بوسیله، در آغوش خود کشید. ۱۲ و اسرائیل به یوسف گفت: «گمان نمی بردم که روی تو را ببینم، و همانا خدا، ذرت تو را نیزه من نشان داده است.» ۱۳ و یوسف ایشان را از میان دو زانوی خود ببرون آورده، رو به زمین نهاد. ۱۴ و یوسف هر دو را گرفت، افرایم را بدست راست خود به مقابل دست چپ اسرائیل، و منسی را بدست چپ خود به مقابل دست راست اسرائیل، و ایشان را تزدیک وی آورد. ۱۵ و اسرائیل دست راست خود را دراز کرده، بر سرافرايم نهاد و او کوچکتر بود و دست چپ خود را بر سر منسی، و دستهای خود را به فراست حرکت داد، زیرا که منسی نخست زاده بود. ۱۶ و یوسف را برکت داده، گفت: «خدایی که در حضور وی پدرانم، ابراهیم و اسحاق، سالک بودندی، خدایی که مرا از روز بودنم تا امروز قرار داد که خمس از آن فرعون باشد، غیر از زمین کهنه فقط، که از آن فرعون نشد. ۱۷ و اسرائیل در ارض مصر در زمین جوشن ساکن شده، ملک در آن گرفتند، و بسیار بارور و کثیر گردیدند. ۱۸ و عقوب در ارض برایشان خوانده شود، و در سطح زمین بسیار کشیشوند.» ۱۹ و چون یوسف دید که پدرش دست راست خود را بر سر افرایم نهاد، بنظرش ناپسند آمد، و دست پدر خود را گرفت، تا آن را از سر افرایم به سر منسی نقل کند. ۲۰ و یوسف به پدر خود گفت: «ای پدر من، نه چنین، زیرا نخست زاده این است، دست راست خود را به سر افرایم نهاد، بنظرش ناپسند آمد، ۲۱ و اما پدرش ابا نموده، گفت: «می دانم ای پسرم! می دانم! او نیز قومی خواهد شد و او نیز بزرگ خواهد گردید، لیکن برادر که هشتم از وی بزرگتر خواهد شد و ذرتی او امتهای بسیار خواهند گردید.» ۲۲ و در آن روز، او ایشان را برکت داده، گفت: «به تو، اسرائیل، برکت طلبیده، خواهند گفت که خدا تو را مثل افرایم و منسی کرداناد.» پس افرایم را به منسی ترجیح داد. ۲۳ و اسرائیل به یوسف گفت: «همانا من می میرم، و خدا با شما خواهد بود، و شما را به زمین پدران شما باز خواهد آورد.» ۲۴ و من به تو حصه ای زیاده از برادرانت می دهم، که آن را از دست اموریان به شمشیر و کمان خود گرفتم.»

۴۹ و عقوب، پسران خود را خوانده، گفت: «جمع شوید تا شما را از آنجه درایام آخر به شما واقع خواهد شد، خبر دهم. ۲۵ ای پسران عقوب جمع شوید و بشنوید! و به پدرخود، اسرائیل، گوش گیرید. ۲۶ «ای روین! تو نخست زاده منی، توانایی من و ارادتی قوتمن، فضیلت رفعت و فضیلت قدرت. ۲۷ جوشان مثل آب، برتری نخواهی یافت، زیرا که بر پستر پدر خود برآمدی. آنگاه آن را بی حرمت ساختی، به پستر من برآمد. ۲۸ «شمعون و

لاوی برادرند. آلات ظلم، شمشیرهای ایشان است. ۶ ای نفس من به مشورت ایشان داخل مشو، وای جلال من به محفل ایشان متعدد میاش زیرا در غضب خودمردم را کشتند. و در خودرایی خویش گاوان رایی کردند. ۷ ملعون باد خشم ایشان، که سخت بود، و غضب ایشان زیرا که تند بود! ایشان را در عقوب متفرق سازم و در اسرائیل پراکنده کنم. ۸ «ای یهودا تو را برادرات خواهند ستد. دستت بر گردن دشمنات خواهد بود، و پسران پدرت، تو را تعظیم خواهند کرد. ۹ یهودا شریجه‌ای است، ای پسر از شکار برآمدی. مثل شیر خویشتن را جمع کرده، در کمین می خواهد و چون شیرماده‌ای است. کیست او را برانگیزند؟ ۱۰ عصا از یهودا دور نخواهد شد. و نه فرمان فرمایی از میان پایهای وی تا شیلو بیاید. و مر او را اطاعت امتها خواهد بود. ۱۱ کوه خود رایه تاک و کوه الاغ خویش را به مو بسته. جامه خودرا به شراب، و رخت خویش را به عصیر انگورمی شوید. ۱۲ چشمانش به شراب سرخ و دندانش به شیر سفید است. ۱۳ «زبولون، بر کار دریا ساکن شود، و نزدینبر کشتهایها. و حدود او تا به صیدون خواهد رسید. ۱۴ یساکار حمار قوی است در میان آغلخاخاییده. ۱۵ محل آزمیدن را دید که پسندیده است، و زمین را دلگشا یافت، پس گردن خویش را برای بار خم کرد، و بنده خراج گردید. ۱۶ «دان، قوم خود را داوری خواهد کرد، چون یکی از اسپاط اسرائیل. ۱۷ دان، ماری خواهد بود بدسر راه، و افعی بر کنار طریق که پاشنه اسب را بگرد تا سوارش از عقب افتاد. ۱۸ ای یهوده منتظر نجات تو می باشم. ۱۹ «جاد، گروهی بر وی هجوم خواهند آورد، و او به عقب ایشان هجوم خواهد آورد. ۲۰ اشیر، نان او چرب خواهد بود، و لذات ملوکانه خواهد داد. ۲۱ نفتالی، غزال آزادی است، که سختنان حسنه خواهد داد. ۲۲ «یوسف، شاخه بازوری است. شاخه بازوربر سر چشمه‌ای که شاخه هایش از دیوار برآید. ۲۳ تیراندازان او را رنجانیدند، و تیر انداختند و اذیت رسانیدند. ۲۴ لیکن کمان وی در قوت قایم ماند. و بازوهای دشتش به دست قدری عقوب مقوی گردید که از آنجاست شبان و صخره اسرائیل. ۲۵ از خدای پدرت که تو را اعانت می کند، و از قادر مطلق که تو را برکت می دهد، به برکات آسمانی از اعلی و برکات لجه‌ای که در اسفل واقع است، و برکات پستانها و رحم. ۲۶ برکات پدرت بر برکات جبال ازلی فایق آمد، ویرحدود کوههای ابدی و بر سر یوسف خواهد بود، و بر فرق او که از برادرانش برگردیده شد. ۲۷ «بنیامین، گرگی است که می درد. صحیح‌گاهان شکار را خواهد خورد، و شامگاهان غارت را تقسیم خواهد کرد.» ۲۸ همه اینان دوازده سبط اسرائیلند، و این است آنچه پدرایشان، بدیشان گفت و ایشان را برکت داد، و هریک را موافق برکت وی برکت داد. ۲۹ پس ایشان را وصیت فرموده، گفت: «من به قوم خود ملحق می شوم، مرا با پدرانم در مغاره‌ای که در صحرا عفرون حتی است، دفن کنید. ۳۰ در مغاره‌ای که در

صحرا مکفیله است، که در مقابل ممری در زمین کنعان واقع است، که ابراهیم آن را با آن صحرا از عفرون حتی برای ملکیت مقبره خرد. ۳۱ ابراهیم و زوجه‌اش، ساره را دفن کردند؛ آنچا اصحاب و زوجه او رفته را دفن کردند؛ و آنچا لبه را دفن نمودند. ۳۲ خرد آن صحرا و مغاره‌ای که در آن است از بینی حت بود. ۳۳ و چون یعقوب وصیت را با پسران خود به پایان برد، پایهای خود را به بستر کشیده، جان بداد و به قوم خویش ملحق گردید.

۵۰ و یوسف بر روی پدر خود افتاده، بروی گریست و او را بوسید. و یوسف طبیانی را که از بندگان او بودند، امر فرمود تا پدرها را حنوط کنند. و طبیان، اسرائیل را حنوط کردند. ۳ و چهل روز در کار وی سپری شد، زیرا که این قدر روزها در حنوط کردن صرف می شد، و اهل مصر هفتاد روز برای وی ماتم گرفتند. ۴ و چون ایام ماتم وی تمام شد، یوسف اهل خانه فرعون را خطاب کرده، گفت: «اگر الان در نظرشما الثقات یافته‌ام، در گوش فرعون عرض کرده، بگویید: ۵ «پدرم مرا سوگند داده، گفت: اینک من می میرم؛ در قبری که برای خویشتن در زمین کنعادم، آنچا مرا دفن کن.» اکنون بروم و پدرخود را دفن کرده، مراجعت نمایم.» ۶ فرعون گفت: «برو و چنانکه پدرت به تو سوگند داده است، او را دفن کن.» ۷ پس یوسف روانه شد تا پدرخود را دفن کند، و همه نوکران فرعون که مشایخ خانه وی بودند، و جمیع مشایخ زمین مصر با او رفتند. ۸ و همه اهل خانه یوسف و برادرانش و اهل خانه پدرش، جز اینکه اطفال اطلاع که آنطرف اردن است رسیدند، و در آنچا ماتمی عظیم و بسیار سخت گرفتند، و برای پدر خودهفت روز نوحه گری نمود. ۹ و چون کنعادیان ساکن آن زمین، این ماتم را در خرمگاه اطدادیدند، گفتند: «این برای مصریان ماتم سخت است.» از این رو آن موضع را آبل مصرایم نامیدند، که بدان طرف اردن واقع است. ۱۰ همچنان پسران او بدان طوریکه امر فرموده بود، کردند. ۱۱ و پسرانش، او را به زمین کنعادن بردند. و او را در مغاره خود، با برادران خویش و همه کسانی که برای دفن پدرش با وی رفته بودند، به مصر برگشتبندند. ۱۵ و چون برادران یوسف دیدند که پدر ایشان مرده است، گفتند: «اگر یوسف الان از ما کنیه دارد، هر آینه مکافات همه بدی را که به وی کرده‌ایم به ما خواهد رسانید.» ۱۶ پس نزد یوسف فرستاده، گفتند: «پدر تو قبل از مردنش امروzmوده، گفت: ۱۷ به یوسف چین بگویید: التمام دارم که گناه و خطای برادران خود را عفو فرمایی، زیرا که به تو بدی کرده‌اند، پس اکنون گناه بندگان خدای پدر خود را عفو

فرما.» و چون به وی سخن گفتند، یوسف بگریست. ۱۸ و پرادرانش نیز آمده، به حضور وی افتادند، و گفتند: «ایک غلامان تو هستیم.» ۱۹ یوسف ایشان را گفت: «مترسید زیرا که آیا من در جای خدا هستم؟» ۲۰ شما درباره من بد اندیشیدید، لیکن خدا از آن قصد نیکی کرد، تا کاری کند که قوم کثیری را احیا نماید، چنانکه امروز شده است. ۲۱ و الان ترسان مباشدید. من، شما را واطفال شما را می‌پرورانم.» پس ایشان را تسلي دادو سخنان دل آپر بدیشان گفت. ۲۲ و یوسف در مصر ساکن ماند، او و اهل خانه پدرش. و یوسف صد و ده سال زندگانی کرد. ۲۳ و یوسف پسران پشت سوم افرایم را دید. و پسران ماکیر، پسر منسى نیز بر زانوهای یوسف تولدیافتند. ۲۴ و یوسف، پرادران خود را گفت: «من می‌میرم، و یقین خدا از شما تفقد خواهد نمود، و شما را از این زمین به زمینی که برای ابراهیم و اسحاق و یعقوب قسم خورده است، خواهد برد.» ۲۵ و یوسف به بنی اسرائیل سوگند داده، گفت: «هر آینه خدا از شما تفقد خواهد نمود، واستخوانهای مرا از اینجا خواهید برداشت.» ۲۶ و یوسف مرد در حینی که صد و ده ساله بود. و اورا حنوط کرده، در زمین مصر در تابوت گذاشتند.

خروج

نهر می گشتد. پس تابوت را در میان نیزاردیده، کنیزک خویش را فرستاد تا آن را بگیرد. ۶ و جون آن را بگشاد، طفل را دید و اینک پسری گیان بود.

پس دلش بر وی بسوخت و گفت: «این از اطفال عبرانیان است.» ۷ و خواهر وی به دختر فرعون گفت: «آیا بروم و زنی شیرده را از زنان عبرانیان

نردن بخوانم تا طفل را برایت شیرده؟» ۸ دختر فرعون به وی گفت: «برو.» ۹ پس آن دختر رفته، مادر طفل را بخواند. و دختر فرعون گفت:

«این طفل را ببر او را خواهدم.» ۱۰ پس آن دختر فرعون گفت: «او را

زن طفل را ببرد، و او را پسر شد. و وی را موسی نام نهاد زیرا گفت: «او را

از آب کشیدم.» ۱۱ واقع شد در آن آیام که چون موسی بزرگ شد، نزد

برادران خود بیرون آمد، و به کارهای دشوار ایشان نظر انداخته، شخصی

مصری را دیده که شخصی عربانی را که از برادران او بود، می زند. ۱۲ پس

به هر طرف نظر افکده، چون کسی را ندید، آن مصری را کشت، و او را در ریگ پنهان ساخت. ۱۳ و روز دیگر بیرون آمد، که ناگاه دومرد عبرانی

منازعه می کنند، پس به ظالم گفت: «چرا همسایه خود را می زنی.» ۱۴

گفت: «کیست که تو را بر ما حاکم یا داور ساخته است، مگر تو می

خواهی مرا بکشی چنانکه آن مصری را کشته؟» پس موسی ترسید و گفت:

«یقین این امر شیوع یافته است.» ۱۵ و چون فرعون این ماجرا را بشنید،

قصد قتل موسی کرد، و موسی از حضور فرعون فرار کرده، در زمین مدیان

ساکن شد. و برس چاهی بنشت. ۱۶ و کاهن مدیان را هفت دختر بود

که آمدنند و آب کشیده، آبخورها را پرکردند، تا گله پدر خویش را سیراب

کنند. ۱۷ و شبانان نزدیک آمدنند، تا ایشان را دور کنند. آنگاه موسی

برخاسته، ایشان را مدد کرد، و گله ایشان رسیراب نمود. ۱۸ و چون نزد

پدر خود رعویل آمدنند، او گفت: «چگونه امروز بدین زودی برگشته‌ید؟»

۱۹ گفتند: «شخصی مصری ما را ازدست شبانان رهایی داد، و آب نیز

برای ما کشیده، گله را رسیراب نمود.» ۲۰ پس به دختران خود گفت: «او

کجاست؟ چرا آن مرد را ترک کردید؟ وی را بخوانید تا نان خورد.» ۲۱ و

موسی راضی شد که با آن مرد ساکن شود، و او دختر خود، صفووره را به

موسی داد. ۲۲ و آن زن پسری زاید، و (موسی) او را جرشن نام نهاد،

چه گفت: «در زمین بیگانه نزیل شدم.» ۲۳ واقع شد بعد از آیام بسیار

که پادشاه مصر برمد، و بنی اسرائیل به سبب بندگی آه کشیده، استغاثه

کردند، و ناله ایشان به سبب بندگی نزد خدا برآمد. ۲۴ و خدا ناله ایشان را

شید، و خداعهد خود را با ابراهیم و اسحاق و یعقوب بیاد آورد. ۲۵ و خدا

بر بنی اسرائیل نظر کرد و خدادانست.

۳ و اما موسی گله پدر زن خود، پترون، کاهن مدیان را شبانی می کرد،

و گله را بدان طرف صحراء راند و به حوریب که جبل الله باشد آمد. ۴

و فرشته خداوند در شعله آتش از میان بوته‌ای بروی ظاهر شد، و چون او

۱ و این است نامهای پسران اسرائیل که به مصر آمدند، هر کس با اهل خانه اش همراه یعقوب آمدند: ۲ روین و شمعون و لاوی و بهودا، ۳ پیاسکار

و زبولون و بنیامین، ۴ و دان و نفتالی، و جاد و اشير. ۵ و همه نفوosi که از صلب یعقوب پدید آمدند هفتاد نفر بودند. و یوسف در مصر بود. ۶ و بنی اسرائیل بارور و

یوسف و همه برادرانش، و تمامی آن طبقه مردند. ۷ و بنی اسرائیل بارور و منتشر شدند، وکثیر و بی نهایت زورآور گردیدند. و زمین ایشان پر گشت.

اما پادشاهی دیگر بر مصر خاست که یوسف را نشناخت. ۹ و به قوم خود گفت: «همانا قوم بنی اسرائیل از ما زیاده وزورآورترند. ۱۰ بیاید با ایشان

به حکمت رفاقت کنیم، مبادا که زیاد شوند. واقع شود که چون جنگ پدید آید، ایشان نیز با دشمنان ماهمداستان شوند، و با ما جنگ کرده، از زمین بیرون روند.» ۱۱ پس سرکاران بر ایشان گماشتند، تا ایشان را

به کارهای دشوار ذلیل سازند، و برای فرعون شهرهای خزینه، یعنی فیتم و رعمسیس را پناکند. ۱۲ لیکن چندانکه بیشتر ایشان را ذلیل ساختند،

زیادتر مترازد و منتشر گردیدند، و از بنی اسرائیل احتیاط می نمودند. ۱۳ و مصریان از بنی اسرائیل به ظلم خدمت گرفتند. ۱۴ و جانهای ایشان را به

بندگی سخت، به گل کاری و خشت سازی و هر گونه عمل صحرازی، تلغی خواهی مرا بکشی چنانکه آن مصری را کشته؟» پس موسی ترسید و گفت:

«یقین این امر شیوع یافته است.» ۱۵ و چون فرعون این ماجرا را بشنید،

گفت: «کیست که تو را بر ما حاکم یا داور ساخته است، مگر تو می

بندگی سخت، به گل کاری و خشت سازی و هر گونه عمل صحرازی، تلغی خواهی مرا بکشی چنانکه آن مصری را کشته؟» پس مادر خدمتی که بر ایشان عمل زندگانی داشتند. ۱۶ و هر خدمتی که بر ایشان نهادندی به ظلم می بود. ۱۵ و پادشاه مصر به قابله های عربانی که یکی را شفه و دیگری را فوعله نام

بود، امرکرده، ۱۶ گفت: «چون قابله گری برای زنان عبرانی بکشید، و بر سرگها نگاه کنید، اگر پسر باشد او را بکشید، و اگر دختر بود زنده

بماند.» ۱۷ لکن قابله ها از خدا ترسیدند، و آنچه پادشاه مصر بدلیشان فرموده بود نکردند، بلکه پسران را زنده گذارند. ۱۸ پس پادشاه مصر

قابله ها را طلبید، بدلیشان گفت: «چرا این کار را کردید، و پسران را زنده گذارید؟» ۱۹ قابله ها به فرعون گفتند: «از این سبب که زنان عبرانی چون

زنان مصری نیستند، بلکه زورآورند، و قبل از رسیدن قابله می زایند.» ۲۰ و خدا با قابله ها احسان نمود، و قوم کشیدند، و بسیار توانا گردیدند. ۲۱ واقع شد چونکه قابله ها از خدا ترسیدند، خانه ها برای ایشان بساخت.

۲۲ و فرعون قوم خود را امر کرده، گفت: «هر پسری که زاید شود به نهر اندازید، و هر دختری را نزد نگاه دارید.

۲ و شخصی از خاندان ناوی رفته، یکی از دختران ناوی را به زنی گرفت. ۲ و آن زن حامله شده، پسری بیاد. و چون او را نیکو منظر دید، وی

را سه ماه نهان داشت. ۳ و چون نتوانست او را دیگر پنهان دارد، تابوتی از نی بایش گرفت، و آن را به قیر و زفت انسوده، طفل را در آن نهاد، و آن را در نیزار به کنار نهر گذاشت. ۴ و خواهش از دور ایستاد تا بدان او را چه

می شود. ۵ و دختر فرعون برای غسل به نهر فرود آمد. و کنیزانش به کنار

نگریست، اینک آن بوته به آتش مشتعل است اما سوخته نمی شود. ۳ و موسی گفت: «اکنون بدان طرف شوم، و این امرغیر را بینم، که بوته چرا سوخته نمی شود.» ۴ چون خداوند دید که برای دیدن مایل بدان سومی شود، خدا از میان بوته به وی ندا درداد و گفت: «ای موسی! ای موسی!» گفت: «لیک.» ۵ گفت: «بدين جا نزدیک میا، تعطین خود را از پایهایت بیرون کن، زیرا مکانی که در آن ایستاده‌ای زمین مقدس است.» ۶ و گفت: «من هستم خدای بدرت، خدای ابراهیم، و خدای اسحاق، و خدای یعقوب.» آنگاه موسی روی خود راپوشانید، زیرا ترسید که به خدا بندگرد. ۷ و خداوند گفت: «هر آینه مصیبت قوم خود را که در مصرنده دیدم، و استغاثه ایشان را از دست سرکاران ایشان شنیدم، زیرا غمهای ایشان رامی دانم. ۸ و نزول کردم تا ایشان را از دست مصریان خلاصی دهم، و ایشان را از آن زمین به زمین نیکو و وسیع برآورم، به زمینی که به شیر و شهد جاری است، به مکان کنعتیان و حتیان و اموریان و فرزیان و حیوان و بیوسیان. ۹ و الان اینک استغاثه بنی اسرائیل نزد من رسیده است، و ظلمی را نیز که مصریان بر ایشان می کنند، دیدم. ۱۰ پس اکنون یا تا تو را نزد فرعون بفرستم، و قوم من، بنی اسرائیل را از مصر بیرون آوری.» ۱۱ موسی به خدا گفت: «من کیستم که نزد فرعون بروم، و بنی اسرائیل را از مصر بیرون آورم؟» ۱۲ گفت: «البته با تو خواهم بود. و علامتی که من تو را فرستاده‌ام، این باشد که چون قوم را از مصر بیرون آوردی، خدا را بر این کوه عبادت خواهید کرد.» ۱۳ موسی به خدا گفت: «اینک چون من نزد بنی اسرائیل برسم، و بدیشان گویم خدای پدران شما مرزا نزد شما فرستاده است، و ازمن بپرسند که نام او چیست، بدیشان چه گویم؟» ۱۴ خدا به موسی گفت: «هستم آنکه هستم.» و گفت: «به بنی اسرائیل چنین بگو: اهیه (هستم) مرانزد شما فرستاد.» ۱۵ و خدا باز به موسی گفت: «به بنی اسرائیل چنین بگو، یهوه خدای پدران شما، خدای ابراهیم و خدای اسحاق و خدای یعقوب، مرزا نزد شما فرستاده، این است نام من تا ابدالاًباد، و این است یادگاری من نسلا بعد نسل.» ۱۶ برو و مشایخ بنی اسرائیل را جمع کرده، بدیشان بگو: یهوه خدای پدران شما، خدای ابراهیم و اسحاق و یعقوب، به من ظاهر شده، گفت: هر آینه از شما از آنچه به شما در مصر کرده‌اند، تفقد کرده‌ام، ۱۷ و گفت شما را از مصیبت مصر بیرون خواهم آورد، به زمین کنعتیان و حتیان و اموریان و فرزیان و حیوان و بیوسیان، به زمینی که به شیر و شهد جاری است. ۱۸ و سخن تو را خواهند شنید، و تو با مشایخ اسرائیل، نزد پادشاه مصر بروید، و به وی گویید: یهوه خدای عبرایان ما راملاقات کرده است. و الان سفر سه روزه به صحرایبرویم، تا برای یهوه خدای خود قربانی بگذرانیم. ۱۹ و من می دانم که پادشاه مصر شما را نمی گذاردبروید، و نه هم به دست زواره. ۲۰ پس دست خود را دراز خواهیم کرد، و مصر را به همه عجایب خود که در

آن مشغول شوند، و به سختان باطل اعتنا نکنند.» ۱۰ پس سرکاران و ناظران قوم بیرون آمده، قوم را خطاب کرده، گفتند: «فرعون چنین می فرماید که من کاه به شما نمی دهم. ۱۱ خود بروید و کاه برای خود از هرجا که بیاید بگیرید، و از خدمت شما هیچ کم نخواهد شد.» ۱۲ پس قوم در تمامی زمین مصر پراکنده شدند تا خاشک به عوض کاه جمع کنند. ۱۳ و سرکاران، ایشان را شتابانیده، گفتند: «کارهای خود را تمام کنید، یعنی حساب هر روز را درروزش، مثل وقتی که کاه بود.» ۱۴ و ناظران، بنی اسرائیل را که سرکاران فرعون بر ایشان گماشته بودند، می زندند و می گفتند: «چرا خدمت معین خشت سازی خود را در این روزها مثل سابق تمام نمی کید؟» ۱۵ آنگاه ناظران بنی اسرائیل آمده، نزد فرعون فریاد کرده، گفتند: «چرا به بندگان خود چنین می کنی؟ ۱۶ کاه به بندگانست نمی دهنند و می گویند: خشت برای ماسایزید! و اینک بندگانست را می زندند و اما خطای از قوم تو می باشد.» ۱۷ گفت: «کاهل هستید. شما کاهلید! از این سبب شما می گویید: بروم و برای خداوند قربانی بگذرانیم. ۱۸ آنکون رفته، خدمت بکنید، و کاه به شما داده نخواهد شد، و حساب خشت را خواهید داد.» ۱۹ و ناظران بنی اسرائیل دیدند که در بدی گرفتار شده‌اند، زیرا گفت: «از حساب یومیه خشتهای خود هیچ کم مکنید.» ۲۰ و چون از نزد فرعون بیرون آمدند، به موسی و هارون بربخوردند، که برای ملاقات ایشان ایستاده بودند. ۲۱ و بدیشان گفتند: «خداوند بر شما بگردو داوری فرماید! زیرا که رایحه ما را نزد فرعون و ملامانش متعفن ساخته‌اید، و شمشیری بدمست ایشان داده‌اید تا ما را بکشنند.» ۲۲ آنگاه موسی نزد خداوند برگشته، گفت: «خداوندا چرا بدین قوم بدی کردی؟ و برای چه مرا فرستادی؟ ۲۳ زیرا از وقتی که نزد فرعون آمدم تا به نام تو سخن گوییم، بدین قوم بدی کرده است و قوم خود را هرگز خلاصی ندادی.»

۶ خداوند به موسی گفت: «الا خواهی دید آنچه به فرعون می کنم، زیرا که به دست قوى ایشان را رها خواهد کرد، و به دست زورآرایشان را از زمین خود خواهد راند.» ۲ و خدا به موسی خطاب کرده، وی را گفت: «من بیوه هستم. ۳ و به ابراهیم و اسحاق و یعقوب به نام خدای قادر مطلق ظاهر شدم، لیکن به نام خود، بیوه، نزد ایشان معروف نگشتم. ۴ و عهد خود رانیر با ایشان استوار کردم، که زمین کنعان را بدیشان دهم، یعنی زمین غربت ایشان را که در آن غریب بودند. ۵ و من نیز چون ناله بنی اسرائیل را که مصریان ایشان را مملوک خود ساخته‌اند، شنیدم، عهد خود را بیاد آوردم. ۶ بنابراین بنی اسرائیل را بگو، من بیوه هستم، و شما را از زیر مشقت‌های مصریان بیرون خواهی آوردم، و شما را از بندگی ایشان رهایی دهیم، و شما را به بازی بلند و به داوری های عظیم نجات دهم. ۷ و شما را خواهیم گرفت تا برای من قوم شوید، و شما را خداخواهم بود، و خواهید دانست که من بیوه هستم، خدای شما، که شما را از مشقت‌های

برو.» ۱۹ و خداوند در مدیان به موسی گفت: «روانه شده به مصر بیگرد، زیرا آنانی که در قصد جان توبودند، مرده‌اند.» ۲۰ پس موسی زن خویش و پسران خود را برداشته، ایشان را بر الاغ سوارکرده، به زمین مصر مراجعت نمود، و موسی عصای خدا را بدست خود گرفت. ۲۱ و خداوند به موسی گفت: «چون روانه شده، به مصر مراجعت کردی، آکاه باش که همه علاماتی را که به دست سپرده‌ام به حضور فرعون ظاهر سازی، و من دل او را سخت خواهیم ساخت تا قوم را رهانکند.» ۲۲ و به فرعون بگو خداوند چنین می گوید: اسرائیل، پسر من و نخست زاده من است، ۲۳ و به تو می گویم پسرم را رها کن تا مرا عبادت نماید، واگر از رها که کدنش ایا نمایی، همانا پرس تو، یعنی نخست زاده تو را می کشم.» ۲۴ و واقع شد در بین راه که خداوند در منزل بدو بربخورد، قصد قتل وی نمود. ۲۵ آنگاه صفوره سنگی تیز گرفته، غلفه پسر خود را ختنه کرد و نزد پای وی انداخته، گفت: «تو مرا شوهرخون هستی.» ۲۶ پس او وی را رها کرد، آنگاه (صفوره) گفت: «شوهر خون هستی،» به سبب ختنه. ۲۷ و خداوند به هارون گفت: «به سوی صحرا به استقبال موسی برو.» پس روانه شد او را در جبل الله ملاقات کرده، او را بوسید. ۲۸ و موسی از جمیع کلمات خداوند که او را فرستاده بود، و از همه آیاتی که به وی امر فرموده بود، هارون را خبر داد. ۲۹ پس موسی و هارون رفته، کل مشایخ بنی اسرائیل را جمع کردند. ۳۰ و هارون همه سختانی را که خداوند به موسی فرموده بود، بازگفت، و آیات را به نظر قوم ظاهر ساخت. ۳۱ و قوم ایمان آوردند. و چون شنیدند که خداوند از بنی اسرائیل تقدیم نموده، و به مصیبت ایشان نظر انداخته است، به روی درافتاده، سجده کردند.

۵ و بعد از آن موسی و هارون آمده، به فرعون گفتند: «بیوه خدای اسرائیل چنین می گوید: قوم مرا رها کن تا برای من در صحرا عینگاه دارند.» ۲ فرعون گفت: «بیوه کیست که قول او را بشنوی و اسرائیل را رهایی دهم؟ بیوه رانمی شناسم و اسرائیل را نیز رها نخواهیم کرد.» ۳ گفتند: «خدای عبرانیان ما را ملاقات کرده است، پس الان سفر سه روزه به صحرابروم، نزد بیوه، خدای خود، قربانی بگذرانیم، میادا مارا به وبا شمشیر مبتلا سارده.» ۴ پس پادشاه مصر بدیشان گفت: «ای موسی و هارون چرا قوم را از کارهای ایشان بازمی دارید؟ به شغل‌های خود بروید!» ۵ و فرعون گفت: «این اهل زمین بسیارند، و ایشان را از شغل‌های ایشان بیکاری می سازید.» ۶ و در آن روز، فرعون سرکاران و ناظران قوم خود را قدغن فرموده. خود بروند و کاه برای خویشتن جمع کنند. ۷ بعد از این، کاه برای خشت سازی ملایق ساخته بودند. و همان حساب خشتهای را که پیشتر می ساختند، برایشان بگذارید، و از آن هیچ کم مکنید، زیرا کاهلند، و از این رو فریاد می کنند و می گویند: بروم تا برای خدای خود قربانی گذرانیم. ۹ و خدمت ایشان سخت‌تر شود تا در

مصریان بیرون آوردم. ۸ و شما را خواهم رسانید به زمینی که درباره آن قسم خودرم که آن را به ابراهیم و اسحاق و یعقوب بخشم، پس آن را به ارثت شماخواهم داد. من بیوه هستم.» ۹ و موسی بنی اسرائیل را بدین مضمون گفت، لیکن بسبب تنگی روح و سختی خدمت، او رانشیدند. ۱۰ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: «برو و بفرعون پادشاه مصر بگو که بنی اسرائیل را از زمین خود رهایی دهد.» ۱۲ و موسی به حضور خداوند عرض کرده، گفت: «اینک بنی اسرائیل مرا نمی شوند، پس جگونه فرعون مرا بشنود، و حال آنکه من نامختون لب هستم؟» ۱۳ و خداوند به موسی و هارون تکلم نموده، ایشان را به سوی بنی اسرائیل و به سوی فرعون پادشاه مصر مامور کرد، تا بنی اسرائیل را از زمین مصر بیرون آورند. ۱۴ و ایناند رسای خاندانهای آبای ایشان: پسران روپین، نخست زاده اسرائیل، حنوك و فلو و حصرون و کرمی؛ ایناندقابیل روپین. ۱۵ و پسران شمعون: پموئیل و یامین و اوهد و یاکین و صورح و شاول که پسر زن کنعانی بود؛ ایناند قبایل شمعون. ۱۶ و این است نامهای پسران لاوی به حسب پیدایش ایشان: جوشون و قهات و ماری. و سالهای عمر لاوی صد و سی و هفت سال بود. ۱۷ پسران جرشون: لبنی و شمعی، به حسب قبایل روی ملازمتش انداخت، واژدها شد. ۱۸ و فرعون نیز حکیمان و جادوگران را طلبید و ساحران مصر هم به افسونهای خودچین کردند. ۱۹ هر یک عصای خود را انداختند و اژدها شد، ولی عصای هارون عصاهاش ایشان را بلعید. ۲۰ و دل فرعون سخت شد و ایشان رانشید، چنانکه خداوند گفته بود. ۲۱ و خداوند موسی را گفت: «دل فرعون سخت شده، و از رها کردن قوم ابا کرده است. ۲۲ با مدادان نزد فرعون برو، اینک به سوی آب بیرون می آید، و برای ملاقات وی به کنار نهریایست، و عصا را که به مار مبدل گشت، بدست خود بگیر. ۲۳ و او را بگو: بیوه خدای عبرانیان مرا نزد تو فرستاده، گفت: قوم مرا رها کن تا مرا در صحراء عبادت نمایند و اینک تا بحال نشینیدهای، ۲۴ پس خداوند چینن می گوید، از این خواهی دانست که من بیوه هستم، همانا من به عصایی که در دست دارم آب نهر را ناداب و ایهیو و العازر وايتامر را زایید. ۲۵ و پسران قورح: اسیر و القانه و ایاساف؛ ایناند قبایل قورحیان. ۲۶ و العازر بن هارون یکی از دختران فوتیقل را به زنی گرفت، و برایش فیتحاس را زایید؛ ایناند رسای آبای لاویان، بحسب قبایل ایشان. ۲۷ ایناند هارون و موسی که خداوند بدیشان گفت: «بنی اسرائیل را بجنود ایشان از زمین مصر بیرون آورید.» ۲۸ ایناند که به فرعون پادشاه مصر سخن گفتند، برای بیرون آوردن بنی اسرائیل از مصر، اینان موسی و هارونند. ۲۹ واقع شد در روزی که خداوند در زمین مصر موسی را خطاب کرد. ۳۰ که خداوند به موسی فرموده، گفت: «من بیوه هستم هر آنچه من به تو گویم آن را به فرعون پادشاه مصر بگو.» ۳۱ و موسی به حضور خداوند عرض کرد: «اینک من نامختون لب هستم، پس چگونه فرعون مرا بشنود؟»

۷ و خداوند به موسی گفت: «بین تو را بفرعون خدا ساخته‌ام، و برادرت، هارون، نبی تو خواهد بود. ۲ هر آنچه به تو امر نمایم تو آن را بگو، و برادرت هارون، آن را به فرعون بازگوید، تا بنی اسرائیل را از زمین خود

همه مصریان گردآگرد نهر برای آب خوردن حفره می‌زدند زیرا که از آب نهر نتوانستند نوشید.^{۲۵} و بعد از آنکه خداوند نهر را زده بود، هفت روز سپری شد.^{۲۶} زمینی نیز که برآن دار انواع مگسها پر خواهد شد.^{۲۷} و در آن روز زمین جوشن را که قوم من در آن مقیند، جذازم که در آنجا مگسی نباشد تا بدانی که من در میان این زمین بیوه هستم.^{۲۸} و فرقی در میان قوم خود و قوم تو گذارم. فردا این علامت خواهد شد.^{۲۹} و خداوند چنین کرد و انواع مگسها بسیار به خانه فرعون و به خانه های بندگانش و به تمامی زمین مصر آمدند و زمین از مگسها پیرون شد.^{۳۰} و فرعون موسی و هارون را خوانده گفت: «بروید و برای خدای خود قربانی در این زمین بگذرانید.»^{۳۱} ۲۶ موسی گفت: «چنین کردن نشاید زیرا آنچه مکروه مصریان است برای بیوه خدای خود ذبح می کیم. اینک چون مکروه مصریان را پاش روی ایشان ذبح نمایم، آیاما را سندگسار نمی کنند!»^{۳۲} سفر سه روزه به صحراء بروم و برای بیوه خدای خود قربانی بگذرانیم چنانکه به ما امر خواهد فرمود.»^{۳۳} فرعون گفت: «من شما را راهی خواهم داد تا برای بیوه، خدای خود، در صحراء قربانی گذرانید لیکن بسیار دور مروید و برای من دعای کنید.»^{۳۴} موسی گفت: «همانا من از حضورت بیرون می روم و نزد خداوند دعا می کنم و مگسها از فرعون و بندگانش و قومش فردا دور خواهند شد اما نهار فرعون بار دیگر حیله نکند که قوم راهیانی ندهد تا برای خداوند قربانی گذرانند.»^{۳۵} پس موسی از حضور فرعون بیرون شده نزد خداوند دعا کرد،^{۳۶} و خداوند موافق سخن موسی عمل کرد و مگسها را از فرعون و بندگانش و قومش دور کرد که یکی باقی نماند. اما در این مرتبه نیز فرعون دل خود را سخت ساخته، قوم راهیانی نداد.

۹ و خداوند به موسی گفت: «نزد فرعون بروو به وی بگو: بیوه خدای عبرانیان چنین می گوید: قوم مرا رها کن تا مرا عبادت کنند.»^{۳۷} زیرا اگر تو از راهیانی دادن ایا نمایی و ایشان را بازتگاه داری،^{۳۸} همانا دست خداوند بر موashi تو که در صحرایند خواهد شد، بر اسبان و الاغان و شتران و گاوان و گوسفندان، یعنی ویا بسیار سخت. و خداوند در میان موashi اسرائیلیان و موashi مصریان فوقی خواهد گذاشت که از آنچه مال بنی اسرائیل است، چیزی نخواهد مرد.»^{۳۹} و خداوند وقتی معین نموده، گفت: «فردا خداوندانیں کار را در این زمین خواهد کرد.»^{۴۰} پس در فردا خداوند این کار را کرد و همه موashi مصریان مردند و از موashi بنی اسرائیل یکی هم نمود. ۷ و فرعون فرستاد و اینک از موashi اسرائیلیان یکی هم نموده بود اما دل فرعون سخت شده، قوم راهیانی نداد. و خداوند به موسی و هارون گفت: «از خاکستر کوره، مشتهای خود را بر کرد، برداشدو موسی آن را به حضور فرعون بسوی آسمان برافشاراند،^{۴۱} و غبار خواهد شد بر تمامی زمین مصر و سوزشی که دملها بیرون آورد بر انسان و بیهایم در تمامی زمین مصر خواهد شد.»^{۴۲} پس از خاکستر کوره گرفتند و به حضور فرعون ایستادند و موسی آن را بسوی آسمان پراکنید، و سوزشی پدید شده، دملها بیرون آورد، رها کن تا مرا عبادت نمایند،^{۴۳} زیرا اگر قوم مرا رها نکنی، همانا من بر تو

خلر زده نشد زیرا که متأخر بود. ۲۳ و موسی از حضور فرعون از شهر بیرون شده، دستهای خود را نزد خداوند برآفرانشت، و عدها و تگرگ موقوف شد، و باران بر زمین نبارید. ۲۴ و چون فرعون دید که باران و تگرگ و عدها موقوف شد، باز گناه وزیده، دل خود را سخت ساخت، هم او و هم بندگانش. ۲۵ پس دل فرعون سخت شده، بنی اسرائیل را رهایی نداد، چنانکه خداوند به موسی گفته بود.

چنانکه خداوند به دست موسی گفته بود.

۱۰ و خداوند به موسی گفت: «زد فرعون برو زیرا که من دل فرعون و دل بندگانش را سخت کردم، تا این آیات خود را در میان ایشان ظاهر سازم. ۲ و تا آنچه در مصر کردم و آیات خود را که در میان ایشان ظاهر ساختم، بگوش پسرت و پسر پسرت بازگویی تا بدانید که من یهوه هستم.» ۳ پس موسی و هارون نزد فرعون آمدند، به وی گفتند: «یهوه خدای عربانیان چنین می‌گوید: تا به کی از توضاع کردن به حضور من اباخواهی نمود؟ قوم ما رها کن تا مرا عبادت کنند.» ۴ زیرا اگر تو از رها کردن قوم من ابا کنی، هر آینه من فردا ملخها در حدود تو فرود آورم. ۵ که روی زمین را مستور خواهند ساخت، به حدی که زمین را نتوان دید، و تتمه آنچه رسسه است که برای شما ز تگرگ باقی مانده، خواهند خورد، و هر درختی را که برای شما در صحراء روییده است، خواهند خورد. ۶ و خانه تو و خانه های بندگانش و خانه های همه مصریان را پر خواهند ساخت، به مرتبه ای که پدرانت و پدران پدرانت از روزی که بر زمین بوده اند تا ایام ندیده اند.» پس روگردانیده، از حضور فرعون بیرون رفت. ۷ آنگاه بندگان فرعون به وی گفتند: «تا به کی ما این مرد دامی باشد؟ این مردمان را رها کن تا یهوه، خدای خود را عبادت نمایند. مگر تابحال ندانسته ای که مصر ویران شده است؟» ۸ پس موسی و هارون را نزد فرعون برگردانیدند، و او به ایشان گفت: «بروید و یهوه، خدای خود را عبادت کنید، لیکن کیستند که در کل ارض مصر.» ۹ موسی گفت: «با جوانان و پیران خود خواهیم رفت، با پسران و دختران، و گوسفندان و گاوان خود خواهیم رفت، زیرا که ما را عییدی برای خداوند است.» ۱۰ بدیشان گفت: «خداوند با شما چنین باشد، اگر شما را با اطفال شما رهایی دهم با حذر باشید زیرا که بدی پیش روی شماست! ۱۱ نه چنین! بلکه شما که بالغ هستید رفته، خداوند را عبادت کنید، زیرا که این است آنچه خواسته بودید.» پس ایشان را از حضور فرعون بیرون راندند. ۱۲ و خداوند به موسی گفت: «دست خود را برای ملخها بر زمین مصرا دراز کن، تا بر زمین مصر برآید، و همه نباتات زمین را که از تگرگ مانده است، پختورند.» ۱۳ پس موسی عصای خود را بر زمین مصر دراز کرد، و خداوند تمامی آن روز، و تمامی آن شب را بادی شرقی بر زمین مصر راندند، و چون صبح شد، باد شرقی ملخها را آورد. ۱۴ و ملخها بر تمامی زمین مصر برآمدند، و در همه حدود مصر نشستند، بسیار سخت که قبل از آن چنین ملخها نبود، و بعد از آن خواهد بود. ۱۵ و روی تمامی زمین را

در انسان و دربهایم. ۱۶ و جادوگران به سبب آن سوزش به حضور موسی نواستند ایستاد، زیرا که سوزش بر جادوگران و بر همه مصریان بود. ۱۷ خداوند دل فرعون را سخت ساخت که بدیشان گوش نگرفت، چنانکه خداوند به موسی گفته بود. ۱۸ و خداوند به موسی گفت: «بامدادان برخاسته، پیش روی فرعون بایست، و به وی بگو: یهوه خدای عربانیان چنین می‌گوید: قوم مرا رهان کن تا مرا عبادت نمایند.» ۱۹ زیرا در این دفعه تمامی بلای خود را بر دل تو و بندگان و قومت خواهم فرستاد، تا بدانی که در تمامی جهان مثل من نیست. ۲۰ زیرا اگر تاکنون دست خود را درازکرده، و تو را و قومت را به وبا مبتلا ساخته بودم، هر آینه از زمین هلاک می‌شده. ۲۱ و لکن برای همین تو را بربا داشتمام تا قادرت خود را به تونشان دهم، و نام من در تمامی جهان شایع شود. ۲۲ و آیا تابحال خویشتن را بر قوم من برترمی سازی و ایشان را رهایی نمی دهی؟ ۲۳ همانا فردا این وقت، تگرگی بسیار سخت خواهم بارانید، که مثل آن در مصر از روز بنیانش تاکنون نشده است. ۲۴ پس الان بفرست و مواشی خود و آنچه را در صحراء داری جمع کن، زیرا که بر هر اسان و بهایمی که در صحرا یافته شوند، و به خانه ها جمع نشوند، تگرگ فرود خواهد آمد و خواهند مرد. ۲۵ پس هر کس از بندگان فرعون که از قول خداوند ترسید، نوکران و مواشی خود را به خانه ها گیرانید. ۲۶ اما هر که دل خود را به کلام خداوند متوجه نساخت، نوکران و مواشی خود را در صحرا واگذشت. ۲۷ خداوند به موسی گفت: «دست خود را به سوی آسمان دراز کن، تادر تمامی زمین مصر تگرگ بشود، بر انسان و برهایم و بر همه نباتات صحرا، در کل ارض مصر.» ۲۸ پس موسی عصای خود را به سوی آسمان دراز کرد، و خداوند رعد و تگرگ داد، و آتش بر زمین فرود آمد، و خداوند تگرگ بر زمین مصر بارانید. ۲۹ و تگرگ آمد و آتشی که در میان تگرگ آمیخته بود، و به شدت سخت بود، که مثل آن در تمامی زمین مصر از زمانی که امت شده بودند، نبود. ۳۰ و در تمامی زمین مصر، تگرگ آنچه را که در صحرا بود، از انسان و بهایم زد. و تگرگ همه نباتات صحرا را زد، و جمیع درختان صحرا راشکست. ۳۱ فقط در زمین جوشن، جایی که بنی اسرائیل بودند، تگرگ نبود. ۳۲ آنگاه فرعون فرستاده، موسی و هارون را خواهند، و بدیشان گفت: «در این مرتبه گاهان کردهام، خداوند عادل است و من و قوم من گناهکاریم. ۳۳ نزد خداوند دعا کنید، زیرا کافی است تا عدهای خدا و تگرگ دیگر نشود، و شما را راهخواهم کرد، و دیگر درنگ نخواهید نمود.» ۳۴ موسی به وی گفت: «چون از شهر بیرون روم، دستهای خود را نزد خداوند خواهم افرشت، تارعدها موقوف شود، و تگرگ دیگر نیاید، تا بدانی جهان از آن خداوند است. ۳۵ و اما تو و بندگان، دیگر نیاید، تا بحال از یهوه خدا نخواهید ترسید.» ۳۶ و کتان و جوزه شد، زیرا که جو خوشة آورده بود، و کتان تخم داشته. ۳۷ و اما گندم و

پوشانیدند، که زمین تاریک شد و همه نباتات زمین و همه میوه درختان را که از تگرگ باقی مانده بود، خوردند، به حدی که هیچ سیزی بر درخت، و نبات صحراء در تمامی زمین مصر نماند. ۱۶ آنگاه فرعون، موسی و هارون را به زودی خوانده، گفت: «به بیهو خدای شما و به شما گناه کردام. ۱۷ و اکنون این مرتبه فقط گناه مرا عفو فرمایید، و از بیهو خدای خود استدعا نمایید تا این موت را فقط از من برطرف نماید.» ۱۸ پس از حضور فرعون بیرون شده، از خداوند استدعا نمود. ۱۹ و خداوند بادغیری ای سپار سخت برگردانید، که ملخها را برداشته، آنها را به دریا قلزم ریخت، و خداوند دل فرعون را سخت گردانید، و بنی اسرائیل را از زمین خود رهای نداد.

۱۲ و خداوند موسی و هارون را در زمین مصر مخاطب ساخته، گفت: «این ماه برای شما سر ماهها باشد، این اول از ماههای سال برای شماست. ۳ تمامی جماعت اسرائیل را خطاب کرده، گویید که در دهم این ماه هر یکی از ایشان برای به حسب خانه های پدران خوبگیرند، یعنی برای هر خانه یک بره. ۴ و اگر اهل خانه برای بره کم باشند، آنگاه او و همسایه اش که مجاور خانه او باشد آن را به حسب شماره نفوس بگیرند، یعنی هر کس موفق خواراکش بره را حساب کند. ۵ برہ شما بی عیب، نزینه کساله باشد، از گوسفندان یا از بزها آن را بگیرید. ۶ و آن را تا چهاردهم این ماه نگاه دارید، و تمامی انجمن جماعت بنی اسرائیل آن را در عصر ذبح کنند. ۷ واژ خون آن بگیرند، و آن را بر هر دو قایمه، و سردر خانه که در آن، آن را می خورند، پاشند. ۸ و گوشتش را در آن شب پاخورند. به آتش بربان کرده، با نان فطیر و سبزیهای تلخ آن را پاخورند. ۹ و از آن هیچ خام نخورید، و نه پخته با آب، بلکه به آتش بربان شده، کلمه اش و پاچه هایش و اندرونش را. ۱۰ و چیزی از آن تا صبح نگاه مدارید، و آنچه تا صبح مانده باشد به آتش بسوزانید. ۱۱ و آن را بدین طور بخورید: کسر شما بسته، و نعلین بر پایهای شما، و عصا در دست شما، و آن را به تعجل بخورید، چونکه فصح خداوند است. ۱۲ و در آن شب از زمین

مصر عبور خواهم کرد، و همه نخست زادگان زمین مصر را از انسان و بیهای خواهم زد، و بر تمامی خداوندان مصر داوری خواهم کرد. من بیوه هستم. ۱۳ و آن خون، علامتی برای شما خواهد بود، بر خانه هایی که در آنها می باشید، و چون خون را بیسم، از شما خواهوم گلشت و هنگامی که زمین مصر را می زنم، آن بلا برای هلاک شما بر شما نخواهد آمد. ۱۴ و آن روز، شما را برای یادگاری خواهد بود، و در آن، عیدی برای خداوند نگاه دارید، و آن را به قانون ابدی، نسلا بعد نسل عید نگاه دارید. ۱۵ هفت روز نان فطیر بخورید، در روز اول خمیر مايه را از خانه های خود بیرون کنید، زیرا هر که از روز نخستین تا روز هفتمین چیزی خمیر شده بخورد، آن شخص از اسرائیل منقطع گردد. ۱۶ و در روز اول، محفل مقدس، و در روز هفتم، محفل مقدس برای شما خواهد بود. در آنها هیچ کار کرده نشود جز آنچه هر کس باید بخورد؛ آن فقط در میان شما کرده شود. ۱۷ پس عید فطیر

تیز نکند، نه بر انسان و نه برپایهایم، تا بدانید که خداوند در میان مصریان و اسرائیلیان فرقی گذارد است. ۸ و این همه بندگان تو به نزد من فرو آمده، و مرا تعظیم کرده، خواهند گفت: تو و تمامی قوم که تابع تو باشند، بیرون روید! و بعد از آن بیرون خواهیم رفت.» ۹ و خداوند به موسی گفت: «فرعون به شما گوش نخواهد گرفت، تا آیات من در زمین مصر زیاد شود.» ۱۰ و موسی و هارون جمیع این آیات را به حضور فرعون ظاهر ساختند. اما خداوند دل فرعون را سخت گردانید، و بنی اسرائیل را از زمین خود رهای نداد. ۱۱ و خداوند موسی و هارون را در زمین مصر مخاطب ساخته، گردانید، که بنی اسرائیل را برآوردند. ۱۲ و خداوند به موسی گفت: «دست خود را به سوی آسمان برافراز، تا تاریکی ای بر زمین مصر بید آید، تاریکی ای که بتوان احساس کرد.» ۱۳ پس موسی دست خود را به سوی آسمان برافراشت، و تاریکی غلیظ تا سه روز در تمامی زمین مصر پدید آمد. ۱۴ و یکدیگر را نمی دیدند. و تا سه روز کسی از جای خود برخاست، لیکن برای جمیع بنی اسرائیل در مسکنی های ایشان روشانی بود. ۱۵ و فرعون موسی را خوانده، گفت: «بروید خداوند را عبادت کنید، فقط گله هاو رمه های شما بماند، اطفال شما نیز با شما بروند.» ۱۶ موسی گفت: «ذباح و قربانی های سوختنی نیز می باید بدست ما بدهی، تا نزدیه های خود بگذرانیم. ۱۷ موشی ما نیز با مخواهد آمد، یک سمی باقی نخواهد ماند زیرا که از اینها برای عبادت بیهوده، خدای خود می باید گرفت، و تا بدانجا نرسیم، نخواهیم دانست به چه چیز خداوند را عبادت کنیم.» ۱۸ و خداوند، دل فرعون را سخت گردانید که از رهای دادن ایشان ابا نمود. ۱۹ پس فرعون وی را گفت: «از حضور من برو! و با حذر باش که روی مرد دیگر نبینی، زیرا در روزی که مرد بیبی خواهی مرد.» ۲۰ موسی گفت: «نیکو گفتنی، روی تو را دیگر نخواهیم دید.»

۱۱ و خداوند به موسی گفت: «یک بلای دیگر بر فرعون و بر مصر می آورم، و بعد از آن شما را از اینجا رهای خواهد داد، و چون شما را رها کنید، البته شما را بالکلیه از اینجا خواهد راند. ۱۲ اکنون به گوش قوم بگو که هر مرد از همسایه خود، و هر زن از همسایه اش آلات نقره و آلات طلاق بخواهند.» ۱۳ و خداوند قوم را در نظر مصریان محترم ساخت. و شخص موسی نیز در زمین مصر، در نظر بندگان فرعون و در نظر قوم، بسیار بزرگ بود. ۱۴ و موسی گفت: «خداوندان چنین می گوید: قریب به نصف شب در میان مصریون خواهیم آمد. ۱۵ و هر نخست زاده ای که در زمین مصر باشد، از نخست زاده فرعون که بر تختش نشسته است، تا نخست زاده کنیزی که در پیشست دستاس باشد، و همه نخست زادگان بهایم خواهند مرد. ۱۶ و نعره عظیمی در تمامی زمین مصر خواهد بود که مثل آن نشده، و مانند آن دیگر نخواهد شد. ۱۷ اما بر جمیع بنی اسرائیل سگی زبان خود را

رانگاه دارید، زیرا که در همان روز لشکرهای شمارا از زمین مصر بیرون آوردم. بنابراین، این روز رادر نسلهای خود به فرضه ابدی نگاه دارید. ۱۸

در ماه اول در روز چهاردهم ماه، در شام، نان فطیر بخورید، تا شام بیست و یکم ماه. ۱۹ هفت روز خمیر مايه در خانه های شما یافت نشود، زیرا هر که چیزی خمیر شده بخورد، آن شخص از جماعت اسرائیل منقطع گردد، خواه غریب باشد خواه بومی آن زمین. ۲۰ هیچ چیز خمیر شده مخورید، در همه مساقن خود فطیر بخورید.» ۲۱ پس موسی جمیع مشایع اسرائیل را خوانده، بدیشان گفت: «بروید و بروای برای خود مافق خاندانهای خویش بگیرید، و فصح را ذبح نمایید. ۲۲ و دستهای از زفاف گفته، در خونی که در طشت است فربوید، و بر سر در و دو قایمه آن، از خونی که در طشت است بزنید، و کسی از شما از در خانه خود تا صبح بیرون نرود. ۲۳

زیرا خداوند عبور خواهد کرد تا مصریان را بزند و چون خون را بر سردر و دو قایمه اش بیند، همان خداوند از در گذرد و نگذارد که هلاک کننده به خانه های شما در آید تا شما را بزند. ۲۴ و این امر را برای خود و پسران خود به فرضه ابدی نگاه دارید. ۲۵ و هنگامی که داخل زمین شدید که خداوند حسب قول خود، آن را به شما خواهدداد. آنگاه این عبادت را مرعی دارد. ۲۶ و چون پسران شما به شما گویند که این عبادت شما چیست، گویید این قربانی فصح خداوند است، که از خانه های بني اسرائیل در مصر عبور کرد، وقتی که مصریان را زد و خانه های ما را خلاصی داد.» پس قوم به روی درافتاده، سجده کردند. ۲۸ پس بني اسرائیل رفته، آن را کردن، چنانکه خداوند به موسی و هارون امر فرموده بود همچنان کردند.

۲۹ و اقع شد که در نصف شب، خداوند همه نخست زادگان زمین مصر را، از نخست زاد فرعون که بر تخت نشسته بود تا نخست زاد اسیری که در زندان بود، و همه نخست زاده های بهایم را زد. ۳۰ و در آن شب فرعون و همه بندگانش و جمیع مصریان برخاستند و نعره عظیمی در مصریان شد، زیرا خانهای نبود که در آن میتوانند نباشند. ۳۱ و موسی و هارون را در شب طلبیده، گفت: «برخیزید! و از میان قوم من بیرون شوید، هم شما جمیع بني اسرائیل! و رفته، خداوند را عبادت نمایید، چنانکه گفتید.

۳۲ گلهها و رمه های خود رانیز چنانکه گفتید، برداشته، بروید و مرا نیز برکت دهید.» ۳۳ و مصریان نیز بر قوم الحاج نمودند تا ایشان را بزودی از زمین روانه کنند، زیرا گفتند ماهمه مردهایم. ۳۴ و قوم، آرد سرمه خود را پیش از آنکه خمیر شود برداشتند، و تغاههای خویش را در رختها بر دوش خود بستند. ۳۵ و بني اسرائیل به قول موسی عمل کرده، از مصریان آلات نقره و آلات طلا و رختها خواستند. ۳۶ و خداوند قوم را در نظر مصریان مکرم ساخت، که هر آنچه خواستند بدیشان دادند. پس مصریان را غارت کردند. ۳۷ و بني اسرائیل از رعمیسیس به سکوت کوج کردند، قریب ششصد هزار مرد پیاده، سوای اطفال. ۳۸ و گروهی مختلفه بسیار

۱۳ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: ۲ «هر نخست زاده ای را که رحم را بگشاید، در میان بني اسرائیل، خواه از انسان خواه از بهایم، تقdis نما؛ او از آن من است.» ۳ و موسی به قوم گفت: «این روز را که از مصر از خانه غلامی بیرون آمدید، یاد دارید، زیرا خداوند شما را به قوت دست، از آنجا بیرون آورد، پس نان خمیر، خورده نشود. ۴ این روز، در ماه ایپ بیرون آمدید. ۵ و هنگامی که خداوند تو را به زمین کنعتانی و حتیان و امیران و حوان و بیوسیان داخل کند، که با پداران تو قسم خورد که آن را به تو بدهد، زمینی که به شیر و شهد جاری است، آنگاه این عبادت را در این ماه بجا بیاور. ۶ هفت روز نان فطیر بخور، و در روز هفتمین عید خداوند است. ۷ هفت روز نان فطیر خورده شود، و هیچ چیز خمیر شده نزد تو دیده نشود، و خمیر مايه نزد تو در تمامی حملات پیدا نشود. ۸ و در آن روز پسر خود را خبر داده، بگو: این است بهسب آنچه خداوند به من کرد، وقتی که از مصریون آمدم. ۹ و این برای تو علامتی بر دستت خواهد بود و تذکرهای در میان دو چشمت، تاشريعت خداوند در دهانت باشد. زیرا خداوند تو را به دست قوى از مصر بیرون آورد. ۱۰ و این فرضه را در موسمش سال به سال نگاه دار. ۱۱ «و هنگامی که خداوند تو را به

زمین کنعانیان درآورد، چنانکه برای تو و پدرانت قسم خورد، و آن را به تو بخشد. ۱۲ آنگاه هرچه رحم را گشاید، آن را برای خدا جدا بساز، و هرنخست زاده‌ای از بچه‌های بهایم که از آن توست، نزیه‌ها از آن خداوند باشد. ۱۳ و هر نخست زاده الاغ را به برهای فدیه بده، و اگر فدیه ندهی گردنش را بشکن، و هر نخست زاده انسان را ازپرسارت فدیه بده. ۱۴ و در زمان آینده چون پسرت از تو سوال کرده، گوید که این چیست، اورا بگو، یهوه ما را به قوت دست از مصر، از خانه غلامی بیرون آورد. ۱۵ و چون فرعون از رها کردن ما دل خود را ساخت، واقع شد که خداوند جمیع نخست زادگان مصر را از نخست زاده انسان تا نخست زاده بهایم کشت. بنابراین من همه نزیه‌ها را که رحم را گشاید، برای خداوند ذیح می‌کنم، لیکن هر نخست زاده‌ای از پسران خود را فدیه می‌دهم. ۱۶ و این علامتی بر دستت و عصایه‌ای در میان چشمان تو خواهد بود، زیرا خداوند ما را بقوت دست از مصر بیرون آورد. ۱۷ و واقع شد که چون فرعون قوم را رها کرده بود، خدا ایشان را از راه زمین فلسطینیان رهبری نکرد، هرچند آن نزدیکتر بود. زیرا خدا گفت: «میادا که چون قوم جنگ یینند، پشمیمان شوند و به مصر برگردند.» ۱۸ اما خدا قوم را از راه صحرای دریا قلزم دور گردانید. پس بنی اسرائیل مسلح شده، از زمین مصر برآمدند. ۱۹ و موسی استخوانهای یوسف را با خود برداشت، زیرا که او بنی اسرائیل را قسم ساخت داده، گفته بود: «هر آینه خدا از شما تفقد خواهد نمود و استخوانهای مرا از اینجا با خود خواهید برد.» ۲۰ و از سکوت کوچ کرده، در ایام به کنار صحرارادو زدند. ۲۱ و خداوند در روز، پیش روی قوم در ستون ابر می‌رفت تا راه را به ایشان دلالت کند، و شبانگاه در ستون آتش، تا ایشان را روشنایی بخشد، روز و شب راه روند. ۲۲ و ستون ابر را در روز و ستون آتش را در شب، از پیش روی قوم برنداشت.

۱۴ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: ۲ «به بنی اسرائیل بگو که برگردیده، برابر فم الحیروت در میان مجلد و دریا ارد و زند. و در مقابل بعل صفوون، در برابر آن به کنار دریا ارد و زند. ۳ و فرعون دریاره بنی اسرائیل خواهد گفت: در زمین گرفتار شده‌اند، و صحراء آنها را محصور کرده است. ۴ و دل فرعون را ساخت گرددانم تا ایشان را تعاقب کند، و در فرعون و تمامی لشکریش جلال خود را جلوه دهم، تا مصریان بدانند که من یهوه هستم.» پس چنین کردند. ۵ و به پادشاه مصر گفته شد که قوم فرار کردنند، و دل فرعون و بندگانش بر قوم متغیر شد، پس گفتند: «این چیست که کردیم که بنی اسرائیل را از بندگی خود رهایی دادیم؟» ۶ پس ارباب خود را بیاراست، و قوم خود را با خود برداشت، ۷ و ششصد ارباب برگزیده برداشت، و همه ارباب های مصر را و سرداران را بر جمیع آنها. ۸ و خداوند دل فرعون، پادشاه مصر را ساخت ساخت تا بنی اسرائیل را تعاقب کرد، و بنی اسرائیل به دست بلند بیرون رفتند. ۹ و مصریان با تمامی اسباب و

پوشانید، که یکی از ایشان هم باقی نماند. ۲۹ اما بنی اسرائیل در میان دریا به خشکی رفتند، و آنها برای ایشان دیواری بود به طرف راست و به طرف چپ. ۳۰ و در آن روز خداوندان اسرائیل را از دست مصریان خلاصی داد و اسرائیل مصریان را به کنار دریا مرده دیدند. ۳۱ و اسرائیل آن کار عظیمی را که خداوند به مصریان کرده بود دیدند، و قوم از خداوند ترسیدند، و به خداوند و به پنه او موسی ایمان آوردند.

۱۵ آنگاه موسی و بنی اسرائیل این سرو درا برای خداوند سراییده، گفتند که «یهوه را سرود می خوانم زیرا که با جلال مظفرشده است. اسب و سوارش را به دریا انداخت. ۲ خداوند قوت و تسبیح من است. و او نجات من گردیده است. این خدای من است، پس او را تمجید می کنم. خدای پدر من است، پس او را متعال می خوانم. ۳ خداوند مرد جدگی است. نام او یهوه است. ۴ اربابها و لشکر فرعون را به دریا انداخت. مبارزان برگزیده او در دریای قلزم غرق شدند. ۵ لجه‌ها ایشان را پوشانید. مثل سنگ به رفیها فرو رفتند. ۶ دست راست توابی خداوند، به قوت جلیل گردیده.

۱۶ پس تمامی جماعت بنی اسرائیل از ایلیم کوچ کرده، به صحرای سین که در میان ایلیم و سینا است در روز پانزدهم از ماه دوم، بعد از بیرون آمدن ایشان از زمین مصر، رسیدند. ۲ و تمامی جماعت بنی اسرائیل در آن صحرای برمومی و هارون شکایت کردند. ۳ و بنی اسرائیل بدیشان گفتند: «کاش که در زمین مصر به دست خداوند مرد بودیم، وقئی که نزد دیگهای گوشت می نشستیم و نان را سیر می خوردیم، زیرا که ما را بدین صحرای بیرون آورده‌ی، تا تمامی این جماعت را به گرسنگی بکشید». ۴ آنگاه خداوند به موسی گفت: «همانا من نان از آسمان برای شما بارانم، و قوم رفته، کفایت هر روز را در روزش گیرن، تا ایشان را امتحان کنم که بر شریعت من رفاقت می کنند یا نه. ۵ واقع خواهد شد در روز ششم، که چون آنچه را که آورده باشند درست نمایند، همانا دوچندان آن خواهید بود که روز برمی چندند.» ۶ و موسی و هارون به همه بنی اسرائیل گفتند: «شامگاهان خواهید دانست که خداوند شما را از زمین مصر بیرون آورده است. ۷ و بامدادان جلال خداوند را خواهید دید، زیرا که او شکایتی را که بر خداوند کردید شنیده است، و ما چیستیم که بر ما شکایت می کنید؟» ۸ و موسی گفت: «این خواهید بود چون خداوند، شامگاه شما را گوشت دهد تا بخوردی، و بامداد نان، تا سیر شوید، زیرا که شخاوند شکایتهای شما را که بر کرده‌اید شنیده است، و ما چیستیم؟ بر ما نی، بلکه بر خداوند شکایت نموده‌اید.» ۹ و موسی به هارون گفت: «به تمامی جماعت بنی اسرائیل بگو به حضور خداوند زدیک بیایید، زیرا که شکایتهای شما را شنیده است.» ۱۰ واقع شد که چون هارون به تمامی جماعت بنی اسرائیل سخن گفت، به سوی صحرانگریستند و اینک جلال خداوند در این ظاهر شد. ۱۱ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: ۱۲ «شکایتهای بنی اسرائیل را شنیده‌ام، پس ایشان را خطاب خواهیم داشت، و آن را بسراش را به دریا انداخت.» ۱۳ پس موسی ایشان را به دریا انداخت، و هم زنان از عقب وی دفعه‌گرفته، رقص کنار بیرون آمدند. ۱۴ پس میریم در

کرده، بگو: در عصر گوشت خواهید خورد، و بامداد از نان سیر خواهید شد تا بدانید که من یهود خدای شما هستم.» ۱۳ واقع شد که در عصر، سلوی برآمده، لشکرگاه را پوشانیدند، و بامدادان شبنم گردآگرد اردونشست. ۱۴ و چون شبیمی که نشسته بود برخاست، اینک بر روی صحراء چیزی دقیق، مدور و خرد، مثل ژاله بر زمین بود. ۱۵ و چون بنی اسرائیل این را دیدند به یکدیگر گفتند که این من است، زیرا که ندانستند چه بود. موسی به ایشان گفت: «این آن نان است که خداوند به شمامی دهد تا بخورید. ۱۶ این است امری که خداوند فرموده است، که هر کس به قدر خوارک خود از این بگیرد، یعنی یک عمر برای هر نفر به حسب شماره نفوس خویش، هر شخص برای کسانی که در خیمه او باشد بگیرد.» ۱۷ پس بنی اسرائیل چنین کردند، بعضی زیاد و بعضی کم برجیزند. اما چون به عمر پیمودند، آنکه زیاد برجیزد بود، زیاده نداشت، و آنکه کم برجیزد بود، کم نداشت، بلکه هر کس به قدر خوارکش برجیزد بود. ۱۹ موسی بدیشان گفت: «نهار کسی چیزی از این تا صبح نگاه ندارد.» ۲۰ لکن به موسی گوش ندادند، بلکه بعضی چیزی از آن تا صبح نگاه داشتند. و کرمها بهم رسانیده، متعفن گردید، و موسی بدیشان خشمناک شد. ۲۱ و هر صبح، هر کس به قدر خوارک خودبرمی چید، و چون آفاتگ گرم می شد، می گذاشت. ۲۲ و افع شد در روز ششم که نان مضاعف، یعنی برای هر نفری دو عمر برجیزند. پس همه روسای جماعت آمدند، موسی را خبردادند. ۲۳ او بدیشان گفت: «این است آنچه خداوند گفت، که فردا آرامی است، و سبت مقدس خداوند. پس آنچه برآتش باید پخت بپزید، و آنچه در آب باید جوشانید بجوشانید، و آنچه باقی باشد، برای خود ذخیره کرده، بجهت صبح نگاه دارید.» ۲۴ پس آن را تا صبح ذخیره کردند، چنانکه موسی فرموده بود، و نه متعفن گردید و نه کرم در آن پیدا شد. ۲۵ و موسی گفت: «امروز این را بخورید زیرا که امروز سبت خداوند است، و در این روز آن را در صحراء خواهد یافت.» ۲۶ شش روز آن را برجیزند، ورود هفتمین، سبت است. در آن نخواهد بود.» ۲۷ واقع شد که در روز هفتم، بعضی از قوم برای برجیزند بیرون رفتند، اما نیافتنند. ۲۸ خداوند به موسی گفت: «تا به کمی از نگاه داشتن وصایا و شریعت من ابا می نمایید؟» ۲۹ بینید چونکه خداوند سبت را به شما بخشیده است، از این سبب در روز ششم، نان دو روز را به شما می دهد، پس هر کس در جای خود بنشیند و در روز هفتم هیچ کس از مکانش بیرون نرود.» ۳۰ پس قوم در روز هفتم آرام گرفتند. ۳۱ و خاندان اسرائیل آن را من نامیدند، و آن مثل تخم گشنیز سفید بود، و طعمش مثل قرصهای عسلی. ۳۲ موسی گفت: «این امری است که خداوند فرموده است که عمری از آن پرکنی، تا در نسلهای شما نگاه داشته شود، تا آن نان را بینند که در صحراء، وقتی که شما را از زمین مصر بیرون آوردم، آن را به شما خورانیدم.»

و چون پترون، کاهن مديان، پدر زن موسی، آنچه را که خدا با موسی و قوم خود، اسرائیل کرده بود شنید که خداوند چکونه اسرائیل را از مصر بیرون آورده بود، ۲ آنگاه پترون پدرزن موسی، صفوره، زن موسی را برداشت، بعد از آنکه او را پس فرستاده بود. ۳ و دو پسر او را که یکی از جوشون نام بود، زیرا گفت: «در زمین بیگانه غریب هستم.» ۴ و دیگری را الیاعز نام بود، زیرا گفت: «که خدای پدرم مددکار من بوده، مرا از شمشیر فرعون رها نید.» ۵ پس پترون، پدر زن موسی، با پسران وزوجه اش نزد موسی به صحراء آمدند، در جایی که او نزد کوه خدا خیمه زده بود. ۶ و به موسی خبر داد که من پترون، پدر زن تو با زن تو و دوپرسش نزد تو آمدۀ ایم. ۷ پس موسی به استقبال پدر زن خود بیرون آمد و او را تعظیم کرده، بوسیله سلامتی یکدیگر را پرسیده، به خیمه درآمدند. ۸ و موسی پدر زن خود را از آنچه خداوند به فرعون و مصریان بهاطار اسرائیل کرده بود خبرداد، و از تمامی مشقتی که در راه بدیشان واقع شده، خداوند ایشان را از آن رهانیده بود. ۹ و پترون شاد گردید، بهسب تمامی احسانی که خداوند به اسرائیل کرده، و ایشان را از دست مصریان رهانیده بود. ۱۰ و پترون گفت: «متارک است خداوند که شما را از دست مصریان و از دست فرعون خلاصی داده است، و قوم خود را از دست مصریان رهانیده. ۱۱ الان دانستم که یهوه از جمیع خدایان بزرگتر است، خصوص در همان امری که بر ایشان تکبر می کردنده.» ۱۲ و پترون، پدر زن موسی، قربانی سوتختی و ذیابی برای خدا گرفت، و هارون و جمیع مشایخ اسرائیل آمدند تا با پدر زن موسی به حضور خدا نان بخورند. ۱۳ بامدادان واقع شد که موسی برای داوری قوم بنیشت، و قوم به حضور موسی از صبح تاشام ایستاده بودند. ۱۴ و چون پدر زن موسی آنچه را که او به قوم می کرد دید، گفت: «این چه کاراست که تو با قوم می نمایی؟ چرا تو تنها می نشینی و تمامی قوم نزد تو از صبح تا شام می ایستند؟» ۱۵ موسی به پدر زن خود گفت که «قوم نزد من می آیند تا از خدا مسالت نمایند.» ۱۶ هرگاه ایشان را دعوی شود، نزد من می آیند و میان هر کس و همسایه اش داوری می کنم، وفایض و شرایع خدا را بدیشان تعلیم می دهم.» ۱۷ پدر زن موسی به وی گفت: «کاری که تومی کنی، خوب نیست. ۱۸ هر آنیه تو و این قوم نیزکه با تو هستند، خسته خواهید شد، زیرا که این امر برای تو سنجین است. تنها این را نمی توانی کرد. ۱۹ اکنون سخن مرا بشنو. تو را پند می دهم. و خدا با تو باد. و تو برای قوم به حضور خدا باش، وامور ایشان را نزد خدا عرضه دار. ۲۰ و فرایض و شرایع را بدیشان تعلیم ده، و طریق را که بدان می پاید رفتار نمود، و عملی را که می پاید کرد، بدیشان اعلام نما. ۲۱ و از میان تمامی قوم، مردان قابل را که خداترس و مردان امین، که از رشوت نفرت کنند، جستجو کرده، بر ایشان بگمار، تاروسای هواره و رواسی صدۀ و رواسی پنجاه و رواسای ده باشند. ۲۲ تا بر قوم پیوسته داوری نمایند، و هر امر بزرگ

۱۹ و در ماه سوم از بیرون آمدن بنی اسرائیل از زمین مصر، در همان روزه صحراي سینا آمدند، ۲ و از رفیدیم کوچ کرده، به صحراي سینا رسیدند، و در بیابان اردو زدند، و اسرائیل در آنجا در مقابل کوه فروند آمدند. ۳ و موسی نزد خدا بالا رفت، و خداوند از میان کوه اورا ندا درداد و گفت: «به خاندان یعقوب چنین بگو، و بنی اسرائیل را خبر بد: ۴ شما آنچه را که من به مصریان کردم، دیدهاید، و چکونه شما را بپالهای عقاب برداشته، نزد خود آورده‌ام. ۵ و اکنون اگر آواز مرا فی الحقیقه بشنوید، و عهد مرانگاه دارید، همانا خزانه خاص من از جمیع قومهای خواهید بود. زیرا عهد مرانگاه دارید، همانا خزانه خاص من از جمیع قومهای خواهید بود. زیرا که تمامی جهان، از آن من است. ۶ و شما برای من مملکت کهنه و امت مقدس خواهید بود. این است آن سخنانی که به بنی اسرائیل می پاید گفت.» ۷ پس موسی آمده، مشایخ قوم را خواند، و همه این سخنان را که خداوند او را فرموده بود، بر ایشان القا کرد. ۸ و تمامی قوم به یک زبان در جواب گفتند: «آنچه خداوند امر فرموده است، خواهیم کرد.» و موسی سخنان قوم را باز به خداوند عرض کرد. ۹ و خداوند به موسی گفت: «اینک من در ابریشم نزد تو می آیم، تا هنگامی که به تو سخن گویم قوم پشنوند، و بر تو نیز همیشه ایمان داشته باشند.» پس موسی سخنان قوم را به خداوند بارگفت. ۱۰ خداوند به موسی گفت: «نزد قوم برو و ایشان را امرزو و فردا تقدیس نما، و ایشان رخت خود را بشویند.» ۱۱ و در روز سوم مهیا باشید، زیرا که در روز سوم خداوند در نظر تمامی قوم برکوه سینا نازل شود. ۱۲ و حدود برای قوم از هر طرف قرار ده، و بگو: باحدر باشید از اینکه به فرازکوه برآیدی، یا دامنه آن را لمس نمایید، زیرا هر که کوه را لمس کند، هر آنیه کشته شود. ۱۳ دست برآن گذارده نشود بلکه یا سنگسار شود یا به تیرکشته شود، خواه بهایم باشد خواه انسان، زنده نماند. اما چون کرنا نواخته شود، خواه بهایم باشد خواه انسان، زنده نماند. ۱۴ پس موسی از کوه نزد قوم فرود آمده، قوم را تقدیس نمود و رخت خود را شستند. ۱۵ و به قوم گفت: «در روز سوم حاضر باشید، و به زنان نزدیکی ننمایید.» ۱۶ و واقع شد در روز سوم به وقت طلوع صبح، که رعدها و برقها و ابر غلیظ برکوه پدید آمد، و

آواز کرنای بسیار سخت، بطوری که تمامی قوم که در لشکرگاه بودند،
برازیدند. ۱۷ و موسی قوم را برای ملاقات خدا از لشکرگاه بیرون آورد، و در
پایان کوه استادند. ۱۸ و تمامی کوه سینا را دود فرو گرفت، زیارخداوند در
آتش بر آن نزول کرد، و دود مش دود کوههای بالا می شد، و تمامی کوه
سخت متزلزل گردید. ۱۹ و چون آواز کرنا زیاده و زیاده سخت نواخته
می شد، موسی سخن گفت، و خدا او را به زبان جواب داد. ۲۰ و خداوند
بر کوه سینا بر قله نازل شد، و خداوند موسی را به قله کوه خواند، و
موسی بالا رفت. ۲۱ و خداوند به موسی گفت: «بایین برو و قوم را قدغن
نمای، مبادا نزد خداوند برای نظر کردن، از حد تجاوز نمایند، که بسیاری
از ایشان هلاک خواهد شد. ۲۲ و کنه نیز که نزد خداوند می آیند،
خویشتن را تقدیس نمایند، مبادا خداوند بر ایشان هجوم آورد.» ۲۳ موسی
به خداوند گفت: «قوم نمی توانند به فرازکوه سینا آیند، زیرا که تو ما را
قدغن کرده، گفته‌ای کوه را حدود قرار ده و آن را تقدیس نمای.» ۲۴ موسی
خداوند وی را گفت: «بایین برو و تو و هارون همراهت برآید، اما کنه و
خدمت از حد تجاوز نمایند، تا نزد خداوند بالا بیایند، مبادا بر ایشان هجوم
آورد.» ۲۵ پس موسی نزد قوم فرود شده، بدیشان سخن گفت.

۲۱ «و این است احکامی که پیش ایشان می گذاری: ۲ اگر غلام
عیری پخری، شش سال خدمت کند، و در هفتمنی، بی قیمت، آزاد بیرون
رود. ۳ اگر تنها آمده، تنها بیرون رود. و اگر صاحب زن بوده، زنش همراه
او بیرون رود. ۴ اگر آقایش زنی بدو دهد و پسران یا دختران براید،
آنگاه زن و اولادش از آن آقایش باشند، و آن مرد تنها بیرون رود. ۵ لیکن
هرگاه آن غلام بگوید که هر آیه آقایم و زن و فرزندان خودرا دوست می دارم و
نمی خواهم که آزاد بیرون روم، ۶ آنگاه آقایش او را به حضور خدا بیاورد،
او را نزدیک در یا قایمه در برساند، و آقایش گوش او را با درفشی سوراخ
کند، و او و راهیشه بندگی نماید. ۷ اما اگر شخصی، دخترخود را به
کنیزی بفروشد، مثل غلامان بیرون نزود. ۸ هر گاه به نظر آقایش که او را
برای خودنامزد کرده است ناپسند آید، بگذارد که او را فدیه دهند، اما هیچ
حق ندارد که او را به قوم بیگانه بفروشد، زیرا که بدو خیانت کرده است.
۹ و هرگاه او را به پسر خود نامزد کند، موافق رسם دختران بالا عمل نماید.
۱۰ اگر زنی دیگر برای خود گیرد، آنگاه خوارک و لپاس و میاشرت او را
کم نکند. ۱۱ و اگر این سه چیز را برای او نکند، آنگاه بی قیمت و رایگان
بیرون رود. ۱۲ «هر که انسانی را بزند و او بمیرد، هر آیه کشته شود. ۱۳
اما اگر قصد او نداشت، بلکه خداوی را بدستش رسانید، آنگاه مکانی
برای تو معین کنم تا بدانجا فرار کند. ۱۴ لیکن اگر شخصی عمد بر
همسایه خود آید، تا او را به مکر بکشد، آنگاه او را از مذبح من کشیده،
به قتل برسان. ۱۵ و هر که پدر یا مادر خود را زند، هر آیه کشته شود. ۱۶
و هر که آدمی را بدزد و او را بفروشد یا در دستش یافت شود، هر آیه کشته
شود. ۱۷ و هر که پدر یا مادر خود را لعنت کند، هر آیه کشته شود. ۱۸

۲۰ و خدا تکلم فرمود و همه این کلمات را بگفت: ۲ «من هستم
یهوه، خدای تو، که تو را از زمین مصر و از خانه غلامی بیرون آوردم. ۳ تو
را خدايان دیگر غیر از من نباشد. ۴ صورتی تراشیده و هیچ تمثالي از
آنچه بالا درآسمان است، و از آنچه پائین در زمین است، و از آنچه در
عبدات منما، زیامن که یهوه، خدای تو می باشم، خدای غیورهستم، که
انتقام گناه پدران را از پسران تا پشت سوم و چهارم از آنانی که مرا دشمن
دارندمی گیم. ۶ و تا هزار پشت بر آنانی که مرا دوست دارند و احکام مرا
نگاه دارند، رحمت می کنم. ۷ نام یهوه، خدای خود را به باطل میر،
زیارخداوند کسی را که اسم او را به باطل برد، بی گناه نخواهد شمرد. ۸
روز سبت را یاد کن تا آن را تقدیس نمای. ۹ شش روز مشغول باش و همه
کارهای خود را بجا آور. ۱۰ اما روز هفتمنی، سبت یهوه، خدای توست.
در آن هیچ کار مکن، تو و پسرت و دخترت و غلامت و کنیزت و پهیمه
ات و مهمان تو که درون دروازه های توباشد. ۱۱ زیرا که در شش روز،
خدادوند آسمان وزمین و دریا و آنچه را که در آنهاست بساخت، و در روز
هفتم آرام فرمود. از این سبب خداوند روزهفتمن را مبارک خوانده، آن را
یهوه خدایت به تو می بخشند، درازشود. ۱۳ قتل مکن. ۱۴ زنا مکن. ۱۵
درزدی مکن. ۱۶ بر همسایه خود شهادت دروغ مده. ۱۷ به خانه همسایه
خود طمع مورز، و به زن همسایه ات و غلامش و کنیزش و گلوش و الاغش
و به هیچ چیزی که از آن همسایه تو باشد، طمع مکن.» ۱۸ و جمیع قوم

و اگر دو مرد نزاع کنند، و یکی دیگری را به سنگ یابه مشت زند، او را بچراند، از نیکوتین مرتع و ازیهترین تاکستان خود عوض بدهد. ۶ اگر نمیرد لیکن بستره شود، ۱۹ آگر بخیزد و با عصا بیرون رود، آنگاه زنده او آتشی بیرون رود، و خارها را فراگیرد و باهه های غله یا خوشه های نادر ویده بی گناه شمرده شود، اما عوض بیکاریش را ادا نماید، و خرج معالجه او را بددهد. ۷ اگر کسی پول یا اسباب نزد همسایه خود امانت گذارد، و از خانه آن شخص دزدیده شود، هر گاه دزد پیدا شود، دو چندان رد نماید. ۸ و اگر دزد گرفته نشود، آنگاه صاحب خانه را به حضور حکام بیاورند، تا حکم شود که آیا دست خود را بر اموال همسایه خویش دراز گردید است یا نه. ۹ و اگر خیانتی از گاو و الاغ و گوسفند و رخت و هر چیز گم شده، که کسی بر آن ادعای کند، امر هردو به حضور خدا برد شود، و بر گناه هر کدام که خدا حکم کند، دو چندان به همسایه خود رد نماید. ۱۰ اگر کسی الاغی یا گاوی یا گوسفندی یا جانوری دیگر به همسایه خود امانت دهد، و آن بمیرد یا پایش شکسته شود یا دزدیده شود، و شاهدی نباشد، ۱۱ قسم خداوند در میان هر دونهاده شود، که دست خود را به مال همسایه خویش دراز نکرده است. پس مالکش قبول بکندو او عوض ندهد. ۱۲ لیکن اگر از او دزدیده شد، به صاحبیش عوض باید داد. ۱۳ و اگر دریده شد، آن را برای شهادت بیاورد، و برای دریده شده، عوض ندهد. ۱۴ و اگر کسی حیوانی از همسایه خود عاریت گرفت، و پای آن شکست یا مرد، و صاحبیش همراهش نبود، البته عوض باید داد. ۱۵ اما اگر صاحبیش همراهش بود، عوض نباید داد، و اگر کرایه شد، برای کرایه آمده بود. ۱۶ «اگر کسی دختری را که نامود نبود فریب داده، با او هم بستر شد، البته می باید او را زن منکوحه خویش سازد. ۱۷ و هرگاه پدرش راضی نباشد که او بزند، سی مثقال نقره به صاحب او داده شود، و گاو را سنجسکار شود. ۱۸ زن جادوگر را زنده مکنار. ۱۹ هر که با حیوانی مقاربت کند، هرآیه کشته شود. ۲۰ هر که برای خدای غیر از یهوه و بس قربانی گذراند، البته هلاک گردد. ۲۱ غریبی را لذیت مرسانید. و بر او ظلم مکنید، زیرا که در زمین مصر غریب بودید. ۲۲ بر بیوهزنی یا پیتمی ظلم مکنید. ۲۳ و هر گاه بر او ظلم کردی، و او نزدمن فریاد برآورد، البته فریاد او را مستجاب خواهم فرمود. ۲۴ و خشم من مشتعل شود، و شمارا به شمشیر خواهم کشت، و زنان شما بیوه شوندو پسران شما پیتیم. ۲۵ اگر نقدی به فقیری از قم من که همسایه تو باشد قرض دادی، مثل ریخوار با او رفتار مکن و هیچ سود بر او مگذار. ۲۶ اگر رخت همسایه خود را به گروگرفتی، آن را قبل از غروب آفتاب بدو رد کن. ۲۷ زیرا که آن فقط پوشش او و لباس برای بدن اوست، پس در چه چیز بخوابد، و اگر نزد من فریاد برآورد، هرآیه اجابت خواهم فرمود، زیرا که من کریم هستم. ۲۸ در اوردن نویر غله و به خدا ناسزا مگو ورئیس قوم خود را لعنت مکن. ۲۹ عصیر رز خود تاخیر منما. و نخست زاده پسران خود را به من بده. ۳۰ با گواون و گوسفندان خود چنین بکن. هفت روز نزد مادرخود بماند و در روز

۲۲ «اگر کسی گاوی یا گوسفندی بذد، و آن را بکشد یا بفروشد، به عوض گاپنچ گاو، و به عوض گوسفند چهار گوسفند بدهد. ۲ اگر دزدی در رخنه کردن گرفته شود، و او را بزند بطوطی که بمیرد، بازخواست خون برای او بیاشد. ۳ اما اگر آفتاب بر او طلوع کرد، بازخواست خون برای او هست. البته مکافات باید داد، و اگر چیزی ندارد، به عوض دزدی که کرد، فروخته شود. ۴ اگر چیزی دزدیده شده، از گاو یا الاغ یا گوسفند زنده در دست او یافت شود، دو مقابله آن را رد کند. ۵ اگر کسی مرتعی یا تاکستانی را بچراند، یعنی مواشی خود را براند تامرع دیگری

نمایید تا نان و آب تو را برکت دهد و بیماری را از میان تو دور خواهم کرد،
۲۶ و در زمینت سقط کننده و نازاد نخواهد بود و شماره روزهایت را تمام
خواهم کرد.
۲۷ وخوف خود را پیش روی تو خواهم فرستاد و هر قومی را که
بیداشن برسی متوجه خواهم ساخت و جمیع دشمنانت را پیش تو روگردان
خواهم ساخت.
۲۸ و زیورها پیش روی تو خواهم فرستاد تا حیوان و
کعنیان و حتیان را از حضورت براند.
۲۹ ایشان را در یک سال از حضور تو
تخواهم راند، مبادا زمین ویران گردد و حیوانات صحراب را تو زیاده شوند.
۳۰ ایشان را از پیش روی تو به تدریج خواهم راند تا کثیر شوی و زمین را
متصرف گردی.
۳۱ و حدود تو را از بحر قلم رتا بحر فلسطین، و از صحراء
نانه فرات قراردهم زیرا ساکنان آن زمین را بدست شما خواهم سپرد و
ایشان را از پیش روی خود خواهی راند.
۳۲ با ایشان و با خدایان ایشان
عهد مبند.
۳۳ در زمین تو ساکن نشوند، مبادا تو را بر من عاصی گرداند و
خدایان ایشان را عبادت کنی و دامی برای تو باشد.»

۴۴ و به موسی گفت: «نzd خداوند بالایا، تو و هارون و ناداب و
ایهه و هفتادنفر از مشایخ اسرائیل و از دور سجده کنید.
۲ و موسی تنها
نژدیک خداوند بیاید و ایشان نژدیک نیایند و قوم همراه او بالا نیایند.»
۳ پس موسی آمده، همه سختان خداوند و همه این احکام را به قوم بازگفت
و تمامی قوم به یک زبان در جواب گفتند: «همه سختانی که خداوند گفته
است، بجا خواهیم آورد.»
۴ و موسی تمامی سختان خداوند را نوشت
و بامدادان برخاسته، مذبحی درپای کوه و دوازده ستون، موافق دوازده
سیطاسراطیل بنا نهاد.
۵ و بعضی از جوانان بین اسرائیل را فرستاد و قربانی
های سوختنی گذرانیدند و قربانی های سلامتی از گاوان برای خداوند ذبح
کردند.
۶ و موسی نصف خون را گرفته، در لگنهای خیخت و نصف خون را
بر مذبح پاشید،
۷ و کتاب عهد را گرفته، به سمع قوم خواند. پس گفتند:
«هر آنچه خداوند گفته است، خواهیم کرد و گوش خواهیم گرفت.»
۸ و
موسی خون را گرفت و بر قوم پاشیده، گفت: «اینک خون آن عهدی که
خداوند بر جمیع این سختان با شما بسته است.»
۹ و موسی با هارون و
ناداب و ایهه و هفتاد نفر از مشایخ اسرائیل بالا رفت.
۱۰ و خدای اسرائیل
را دیدند، و زیر پایهایش مثل صنعتی از یاقوت کبود شفاف و مانند ذات
آسمان در صفا.
۱۱ و برسوران بین اسرائیل دست خود را نگذارد، پس خدا
را دیدند و خود را آشامیدند.
۱۲ و خداوند به موسی گفت: «نzd من
به کوه بالا بیا، و آنچا باش تا لوحهای سنگی و تورات و احکامی را که
نوشتم را ایشان را تعلیم نمایی، به تو دهم.»
۱۳ پس موسی با خادم خود
پوش برخاست، و موسی به کوه خدا بالا آمد.
۱۴ و به مشایخ گفت:
«برای ما در اینجا توقف کنید، تا نzd شما برگردیم، همانا هارون و حور با
شما می باشند. پس هر که امری دارد، نzd ایشان برود.»
۱۵ و چون موسی
به فراز کوه برآمد، ابر کوه را فرو گرفت.
۱۶ و جلال خداوند بر عبادت

هشتمین آن را به من بده. ۳۱ و برای من مردان مقدس باشید، و گوشتی را
که در صحراء دریده شود مخورید؛ آن را نزد سگان بیندازید.

۲۳ «خبر باطل را انتشار مده، و با شریان همداستان مشو، که
شهادت دروغ دهی. ۲ پیرو بسیاری برای عمل بد مکن؛ و در مراجعته،
محض متابعت کشیری، سخنی برای انحراف حق مگو. ۳ و در مراجعته فقیر
نیز طرفداری او منما. ۴ اگر گاو یا الاغ دشمن خود را یافته که گم شده
باشد، البته آن را نزد او بازبایور. ۵ اگر الاغ دشمن خود را نزد بارش
خواهید یافته، و از گشادن او روگردان هستی، البته آن را همراه او باید
بگشانی. ۶ حق فقیر خود را در دعوی او منحرف مسار. ۷ از ام دروغ
اجتناب نما و بی گناه و صالح را به قتل مرسان زیرا که ظالم را عادل
نخواهیم شمرد. ۸ ورشوت مخور زیرا که رشوت بینایان را کوئی کند و
سخن صدیقان را کج می سازد. ۹ و برشخص غریب ظلم منما زیرا که از
دل غریبان خبر دارید، چونکه در زمین مصر غریب بودید. ۱۰ و شش
سال مزرعه خود را بکار و محصولش را جمع کن، ۱۱ لیکن در هفتمین آن
را بگذار و تک کن تا قرقیزان قوم تو از آن بخورند و آنچه از ایشان باقی ماند
حیوانات صحراء بخورند. همچینی با تاکستان و درختان زیعون خود عمل
نماید.
۱۲ شش روز به شغل خود پرداز و در روزهاین آرام کن تا گاوت و
الاغت آرام گیرند و پس کنیزت و مهمانت استراحت کنند.
۱۳ و آنچه را به
شما گفته ام، نگاه دارید و نام خدایان غیر راذکر مکنید، از زیانت شنیده
نشود.
۱۴ در هر سال سه مرتبه عید برای من نگاه دار.
۱۵ عید فطیر را
نگاه دار، و چنانکه تو را امزفهودام، هفت روز نان فطیر بخور در زمان
معین در ماه ایبی، زیرا که در آن از مصر بیرون آمدی. وهیچ کس به حضور
من تهی دست حاضر نشود.
۱۶ و عید حصاد نیز غلات خود را که در
مزرعه کاشته ای، و عید جمع را در آخر سال وقتی که حاصل خود را از
صحراء جمع کرده ای.
۱۷ در هرسال سه مرتبه همه ذکورانت به حضور
خداوندیهه حاضر شوند.
۱۸ خون قربانی مرا با نان خمیرمایه دار مگذران و
پیه عید من تا صبح باقی نماند.
۱۹ نیز نخستین زمین خود را به خانه
بیوه خدای خود بیاور و برغله را در شیر مادرش مپز.
۲۰ «اینک من
فرشته ای پیش روی تومی فرستم تا تو را در راه محافظت نموده، بدان مکانی
که مهیا کرده ام برسانند.
۲۱ از او با حذر باش و آواز او را پشنو و از او تمد
منما زیرا گناهان شما را نخواهد آمرزید، چونکه نام من در اوست.
۲۲ و اگر قول او را شنیدی و به آنچه گفته ام عمل نمودی، هر آینه دشمن
دشمنانت و مخالفان مخالفان خواهم بود،
۲۳ زیرا فرشته من پیش روی تو
می رود و تو را به اموریان و حتیان و فرزیان و کعنیان و حیوان و یوسیان
خواهد رسانید و ایشان را هلاک خواهم ساخت.
۲۴ خدایان ایشان را
سجده نما و آنها را عبادت مکن و موافق کارهای ایشان مکن، البته آنها
رامنهدم ساز و بنهای ایشان را بشکن.
۲۵ و یهوه، خدای خود را عبادت

سینا قرار گرفت، و شش روز ابر آن را پوشانید، و روز هفتمین، موسی را از میان ابر ندا درداد. ۱۷ و منظر جلال خداوند، مثل آتش سوزنده در نظر بسی اسرائیل برقله کوه بود. ۱۸ و موسی به میان ابر داخل شده، به فراز کوه برآمد، و موسی چهل روز و چهل شب در کوه ماند.

۲۵ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: «به بني اسرائیل بگو که برای من هدایا بیاورند؛ از هرکه به میل دل بیاورد، هدایای مرا بگیرید. ۳ و این است هدایا که از ایشان می گیرید: طلا و نقره و برنج، ۴ و لاجورد وارگوان و قمرن و کتان نازک و پشم بز، ۵ و پوست قوچ سرخ شده و پوست خز و چوب شطیم، ۶ و روغن برای چراغها، و ادویه برای روغن مسح، و برای بخور معطر، ۷ و سنگهای عقیق و سنگهای مرصعی برای ایفود و سینه بند. ۸ و مقامی و مقدسی برای من بسازند تا در میان ایشان ساکن شوم. ۹ موافق هر آنچه به تو نشان دهم از نمونه مسکن و نمونه جمیع اسپاس، همچنین بسازید. ۱۰ «و تابوت از چوب شطیم بسازند که طولش دو ذراع و نیم، و عرضش یک ذراع و نیم و بلندیش یک ذراع و نیم ۱۱ و آن را به طلاقی خالص پوشان. آن را از درون و بیرون پوشان، بگذار آنها باشد. ۱۲ و براش چهار حلقه زین بیز، و بیر زیرش به هر طرف تاجی زین بساز. ۱۳ و دو عصا از چوب شطیم بساز، دو حلقه بر یک طرفش و دو حلقه بر طرف دیگر. ۱۴ و دو عصا از چوب شطیم بساز، آنها را به طلاقی خالص ساخته شود. ۱۵ و آگاه باش که آنها موافق نمونه آنها که در کوه به تو نشان داده شد بسازی.

۲۶ «و مسکن را از ده پرده کتان نازک تایید، و لاجورد و ارغوان و قمرن بساز. با کرویان از صنعت نساج ماهر آنها را ترتیب نما. ۲ طول یک پرده بیست و هشت ذراع، و عرض یک پرده چهار ذراع، و همه پردهها را بگذار آندازه باشد. ۳ پنج پرده با یکدیگر پیوسته باشد، و پنج پرده با یکدیگر پیوسته. ۴ و مادگیهای لاجورد برکار هر پرده ای بر لب پیوستگی اش بساز، و برکار پرده بیرونی درپیوستگی دوم چینی بساز. ۵ پنجاه مادگی در یک پرده باساز، و پنجاه مادگی در کنار پرده ای که درپیوستگی دوم است بساز، پرده ای که مادگیها مقابل یکدیگر باشد. ۶ و پنجاه تکمه زین بساز و پردهها را به تکمهها با یکدیگر پیوسته ساز، تا مسکن یک باشد. ۷ و خیمه بالای مسکن را از پرده های پشم بز بساز، و برای آن یازده پرده درست کن. ۸ طول یک پرده سی ذراع، و عرض یک پرده چهار ذراع، و اندازه هر یازده پرده یک باشد. ۹ و پنج پرده را جدا و شش پرده را جدا، پیوسته ساز، و پرده ششم را پیش روی خیمه دولان کن. ۱۰ و پنجاه مادگی بر کنار پرده ای که درپیوستگی بیرون است بساز، و پنجاه مادگی بر کنار پرده ای که درپیوستگی دوم است. ۱۱ و پنجاه تکمه برنجین بساز، و تکمهها را در مادگیهای بگذaran، و خیمه را با هم پیوسته ساز تا یک باشد. ۱۲ و زیادتی پرده های خیمه که باقی باشد، یعنی نصف پرده که زیاده است، از پشت خیمه آویزان شود. ۱۳ و ذراعی از این طرف و ذراعی از آن طرف که در

طول پرده های خیمه زیاده باشد، بروطغین مسکن از هر دو جانب آذربایجان شود تا آن را پوشش دهد. ۱۴ و پوششی برای خیمه از پوست قوچ سرخ شده بساز، و پوششی از پوست خزر بر زیرآن. ۱۵ «و تخته های قایم از چوب شطیم برای مسکن باشند. ۱۶ طول هر تخته ده ذراع، و عرض هر تخته یک ذراع و نیم. ۱۷ و در هر تخته دو زبانه قریبیه یکدیگر باشد، و همه تخته های مسکن راچجنین باشند. ۱۸ و تخته های برای مسکن باشند، یعنی بیست تخته از طرف جنوب به سمت یمانی. ۱۹ و چهل پایه نقره در زیر آن بیست تخته باشند، یعنی دو پایه زیر یک تخته برای دو زبانه اش، و دو پایه زیر یک تخته برای دو زبانه اش. ۲۰ و برای جانب دیگر مسکن، از طرف شمال بیست تخته باشد. ۲۱ و چهل پایه نقره آنها، یعنی دو پایه زیر یک تخته و دو پایه زیر تخته دیگر. ۲۲ و برای موخر مسکن از جانب غربی شش تخته باشند. ۲۳ و برای گوشه های مسکن در موخرش دو تخته باشند. ۲۴ واژ زیر وصل کرده شود، و تا بالا نیز در یک حلقه باهم پیوسته شود، و برای هر دو چنین بشود، در هردو گوشه باشد. ۲۵ و هشت تخته باشد و پایه ای آنها از نقره شانده پایه باشد، یعنی دو پایه زیر یک تخته و دو پایه زیر تخته دیگر. ۲۶ «و پشت بندها از چوب شطیم باشند، پنج از برای تخته های یک طرف مسکن، ۲۷ و پنج پشت بند برای تخته های طرف دیگر مسکن، و پنج پشت بند برای تخته های طرف مسکن درموخرش به سمت مغرب. ۲۸ و پشت بند وسطی که میان تخته هاست، از این سر تا آن سر بگذرد. ۲۹ و تخته ها را به طلا پوشان و حلقه های آنها را ل طلا باشند. ۳۰ خانه های پشت بندها باشد و پشت بندها را به طلا پوشان. ۳۱ مسکن را بریا کن موافق نمونه ای که در کوه به تو نشان داده شد. ۳۲ و حجاجی از لاجورد و ارغوان و قمر و کتان نازک تایید شده باشند، از صنعت نساج ماهر با کروپیان ساخته شود. ۳۳ و آن را بر چهار ستون چوب شطیم پوشیده شده به طلا بگذار، و قلابهای آنها از طلا باشد و بر چهار پایه نقره قایم شود. ۳۴ و حجاج را زیر تکمه ها آذربایجان کن، و تابوت شهادت را در آنجا به اندرون حجاج بیاور، و حجاج، قدس را برای شما از قدس القداس جدا خواهد کرد. ۳۵ و تخت رحمت را بر تابوت شهادت در قدس القداس بگذار. ۳۶ و خوان را ببریون حجاج و چراغدان را برای کن. ۳۷ و پرده های برای دروازه مسکن از لاجورد و ارغوان و قمر و کتان نازک تایید شده از صنعت طرازی باشند. ۳۸ و برای طرف جنوبی مسکن بگذار، و خوان را به طرف شمالی آن برای آنها پنج پایه برجنین ببریز.

۲۸ «و تو برادر خود، هارون و پسرانش را با وی از میان بنی اسرائیل نزد خود بیاور تا برای من کهانت بکند، یعنی هارون و ناداب و ابیه و العازار و ایتمام، پسران هارون. ۲ و رختهای مقدس برای برادرت، هارون، بجهت عرت و زیست باشند. ۳ و تو به جمیع دانادلانی که ایشان را به روح حکمت پر ساخته ام، بگو که رختهای هارون را بسازند برای تقدیس کردن او تابرای من کهانت کنند. ۴ و رختهایی که می سازند این است: سینه بند

بر دل خود بحضور خداوند دائم متحمل شود. ۲۱ «و ردای ایفود را تمام از لاجورد بساز. ۲۲ و شکافی برای سر، در وسطش باشد. و حاشیه گردآگرد شکافش از کار نساج مثل گریبان زره، تادیریده نشود. ۲۳ و در دامنش، انارها بساز از لاجورد و ارغوان و قمرز، گردآگرد دائمش، وزنگوله های زرین در میان آنها به هر طرف. ۲۴ زنگوله زرین و اناری و زنگوله زرین و اناری گردآگرد دائم ردا. ۲۵ و در بر هارون باشد، هنگامی که خدمت می کند، آواز آنها شنیده شود، هنگامی که در قدس بحضور خداوند داخل می شود یک سنگ و شش نام باقی ایشان را بر سنگ دیگر موافق تولد ایشان. ۲۶ و آن را به نوار لاجورد و ارغوان و قمرز و کتان نازک تاییده شده، از صنعت نساج ماهرسازند. ۷ و دو کفش را بر دو کاره اش پیوندند تاپوسته شود. ۸ و زنار ایفود که برآن است، از همان صنعت و از همان پارچه باشد، یعنی از طلا و لاجورد و ارغوان و قمرز و کتان نازک تاییده شده. ۹ و دو سنگ جزع بگیر و نامهای بنی اسرائیل را بر آنها نقش کن. ۱۰ شش نام ایشان را بر یک سنگ و شش نام باقی ایشان را بر سنگ دیگر موافق تولد ایشان. ۱۱ از صنعت نقاش سنگ مثل نقش خاتم نامهای بنی اسرائیل را بر هدو سنگ نقش نما و آنها را در طوقهای طلا نصب کن. ۱۲ و آن دو سنگ را بر کتفهای هدایای مقدس ایشان متحمل شود. و آن دائم بر پیشانی او باشد تا نامهای ایشان را بر دو کتف خود، بحضور خداوند برای یادگاری بودارد. ۱۳ و دو طوق از طلا بساز. ۱۴ و دو زنجیر از طلای خالص بساز مثل طناب بهم پیچیده شده، و آن دو زنجیر بهم پیچیده شده را در طوقها بگذار. ۱۵ «و سینه بند عدالت را از صنعت نساج ماهر، موافق کار ایفود بساز و آن را از طلا و لاجورد و ارغوان و قمرز و کتان نازک تاییده شده بساز. ۱۶ و مربیع و دولا باشد، طلوش یک و جب و عرضش یک و جب. ۱۷ و آن را به ترصیع سنگها، یعنی به چهار رسته از سنگها مرصع کن که رسته اول عقیق احمر و یاقوت اصفر و زمرد باشد. ۱۸ و رسته دوم بهمن و یاقوت کبد و عقیق سفید، ۱۹ و رسته سوم عین الهر و یشم و چمشت، ۲۰ و رسته چهارم زیجذ و جزع و یشب. و آنها در رسته های خود با طلا نشانده شود. ۲۱ و سنگها موافق نامهای بنی اسرائیل مطابق اسامی ایشان، دوازده باشد، مثل نقش خاتم، و هر یک برای دوازده سبط موافق اسمش باشد. ۲۲ و بر سینه بند، زنجیرهای بهم پیچیده شده، مثل طناب از طلای خالص بساز. ۲۳ بر سینه بند، دو حلقه از طلابساز و آن دو حلقه را بر دو طرف سینه بند بگذار. ۲۴ و آن دو زنجیر طلا را بر آن دو حلقه ای که بر سر سینه بند است در سر دیگر آن دونزنجیر را در آن دو طوق بیند و بر دو کتف ایفود بطرف پیش بگذار. ۲۶ و دو حلقه زرین بساز و آنها بر دو سر سینه بند، به کنار آن که بطرف اندرون ایفود است، بگذار. ۲۷ و دو حلقه دیگر زرین بسازو آنها را بر دو کتف ایفود از پائین بجانب پیش، دربرابر پیوستگی آن، بر زیر زنار ایفود بگذار. ۲۸ و سینه بند را به حلقه هایش بر حلقه های ایفود به نوار لاجورد بینندند تا بالای زنار ایفود باشد و تاسینه بند از ایفود جدا نشود. ۲۹ و هارون نامهای بنی اسرائیل را بر سینه بند عدالت بر دل خود، وقتی که به قدس داخل شود، به حضور خداوند بجهت یادگاری دائم بزارد. ۳۰ و او ریم و تمیم را در سینه بند عدالت بگذار تا بر دل هارون باشد، وقتی که به حضور خداوند بیايد، و عدالت بنی اسرائیل را

بگذار، و باقی خون را بر بنیان مذبح بزیر. ۱۳ و همه پیه را که احشا را می‌پوشاند، و سفیدی که بر جگر است، و دو گرده را با پیهی که برآنهاست، گرفته، بر مذبح بسوزان. ۱۴ اما گوشت گوساله را و پوست و سرگیش را ببرون از اردو به آتش بسوزان، زیرا قربانی گناه است. ۱۵ «و یک قوچ بگیر و هارون و پسران، دستهای خود را بر سر قوچ بگذارند. ۱۶ و قوچ را ذبح کرده، خونش را بگیر و گردآگرد مذبح پاش. ۱۷ و قوچ را به قطعه هایش ببر، و احشا و یاجه هایش را بشوی، و آنها را بر قطعه های سرش بنه. ۱۸ و تمام قوچ را بر مذبح بسوزان، زیرا برای خداوند قربانی سوختنی است، و عطر خوشبو، و قربانی آتشین را برای خداوند است. ۱۹ پس قوچ دوم را بگیر و هارون و پسرانش دستهای خود را بر سر قوچ بگذارند. ۲۰ و قوچ را ذبح کرده، از خونش بگیر و به نزمه گوش راست هارون، و به نزمه گوش پسرانش، و به شست دست راست ایشان، و به شست پای راست ایشان، بگذار، و باقی خون را گردآگرد مذبح پاش. ۲۱ و از خونی که بر مذبح است، و از روغن مسح گرفته، آن را بر هارون و رخت وی و بر پسرانش و رخت پسرانش با وی پاش، تا او و رختش و پسرانش و رخت پسرانش با وی تقدیس شوند. ۲۲ پس پیه قوچ را، و دنبه و پیهی که احشا را می‌پوشاند، و سفیدی جگر، و دو گرده و پیهی که بر آنهاست، و ساق راست را بگیر، زیرا که قوچ، قربانی تخصیص است. ۲۳ و یک گرده نان و یک قرص نان روغنی، و یک ورقق از سبد نان فطییر را که به حضور خداوند است، ۲۴ و این همه را بدست هارون و بدست پسرانش بنه، و آنها را برای هدیه جنبانیدنی به حضور خداوند بجهبان. ۲۵ و آنها را از دست ایشان گرفته، برای قربانی سوختنی بر مذبح بسوزان، تا برای خداوند عطرخوشبو باشد، زیرا که این قربانی آتشین خداوند است. ۲۶ و سینه قوچ قربانی تخصیص را که برای هارون است گرفته، آن را برای هدیه جنبانیدنی به حضور خداوند بجهبان. و آن حصه تو می‌باشد. ۲۷ و سینه جنبانیدنی و ساق رفیعه را که از قوچ قربانی تخصیص هارون و پسرانش جنبانیده، و پرداشته شد، تقدیس نمای. ۲۸ و آن از آن هارون و پسرانش از جانب رفیعه از جانب بنی اسرائیل از قربانی های سلامتی ایشان برای خداوند خواهد بود. ۲۹ و رخت مقدس هارون بعد از او، از آن پسرانش خواهد بود، تا در آنها مسح و تخصیص شوند. ۳۰ هفت روز، آن کاهن که جانشین او می‌باشد از پسرانش و به خیمه اجتماع داخل شده، خدمت قدس را می‌کند، آنها را پوشد. ۳۱ و قوچ قربانی تخصیص را گرفته، گوشتش را در قدس آب پزکن. ۳۲ و هارون و پسرانش گوشت قوچ را با نانی که در سبد است، به در خیمه اجتماع بخورند. ۳۳ و آنانی که برای تخصیص و تقدیس خود بدین چیزها کفاره کرده شدند، آنها را بخورند، لیکن شخص اجنبی نخورد زیرا که مقدس است. ۳۴ و اگر چیزی از گوشت هدیه

۳۰ «و مذبحی برای سوزانیدن بخوری ساز. آن را از چوب شطیم بساز. طولش ذراعی باشد، و عرضش ذراعی، یعنی مربع باشد، و بلندی اش دو ذراع، و شاخهایش از خودش باشد. ۳ و آن را به طلاقی خالص بپوشان. سطحش و جانهایش به هر طرف و شاخهایش را تو انجام خواهد بود، و در میان اینها را از زمین مصر ببرون آوردهام، تا در میان ایشان ساکن شوم. من یهوه خدای ایشان هستم.

۳۱ و مذبحی برای سوزانیدن بخوری ساز. آن را از چوب شطیم بساز. ۲ طولش ذراعی باشد، و عرضش ذراعی، یعنی مربع باشد، و بلندی اش دو ذراع، و شاخهایش از خودش باشد. ۳ و آن را به طلاقی خالص بپوشان. سطحش و جانهایش به هر طرف و شاخهایش را تو انجام خواهد بود، و در میان اینها را از زمین مصر ببرون آوردهام، تا در میان ایشان ساکن شوم. من یهوه خدای ایشان هستم.

۳۲ و مذبحی برای سوزانیدن بخوری ساز. آن را از چوب شطیم بساز. ۴ و دو حلقه زین برایش در زیر تاجش بساز، بر دو گوشهاش، بر هر دو طرفش، آنها را بساز. و آنها خانه‌ها باشد برای اعضاها، تا آن را بدانها بدارند. ۵ و عصاها را از چوب شطیم بساز و آنها را به طلاقی بپوشان. ۶ و آن را پیش حجاجی که روپریو تابوت شهادت است، در مقابل کرسی رحمت که بر زیر شهادت است، در جایی که با تو ملاقات می‌کنم، بگذار. ۷ و هر بامداد هارون بخور معطر بر روی آن بسوزاند، وقتی که چراگها را می‌آراید، آن را بسوزاند. ۸ و در عصر چون هارون چراگها را روشن می‌کند، آن را بسوزاند تا بخور دائمی به حضور خداوند در نسلهای شما باشد. ۹ هیچ بخور غریب و قربانی سوختنی و هدیه‌ای بر آن مکفرانید، و هدیه ریختنی بر آن مزید. ۱۰ و هارون سالی یک مرتبه بر شاخهایش کفاره کند، به خون قربانی گناه که برای کفاره است، سالی یک مرتبه بر آن کفاره کند در نسلهای شما، زیرا که آن برای خداوند قدس اقدس است.» ۱۱

خداؤند به موسی خطاب کرده، گفت: ۱۲ «وقتی که شماره بپنی اسرائیل را برحسب شمرده شدگان ایشان می‌گیری، آنگاه هرکس فدیه جان خود را به خداوند دهد، هنگامی که ایشان را می‌شماری، مبادا در حین شمردن ایشان، ویایی در ایشان حادث شود. ۱۳ هرکه به سوی شمرده شدگان می‌گذرد، این را بدهد، یعنی نیم مقال موافق مقال قدس، که یک مقال بیست قیراط است، و این نیم مقال مدیه خداوند است. ۱۴ هرکس از بیست ساله و بالاتر که به سوی شمرده شدگان بگذرد، هدیه خداوند را بددهد. ۱۵ دولتمند از نیم مقال زیاده ندهد، و فقیر کمترند، هنگامی که هدیه‌ای برای کفاره جانهای خود به خداوند می‌دهند. ۱۶ و نقد کفاره را ازبی اسرائیل گرفته، آن را برای خدمت خیمه اجتماع بدهد، تا برای بنی اسرائیل یادگاری به حضور خداوند باشد، و بجهت جانهای ایشان کفاره کند. ۱۷ و خداوند به موسی خطاب کرده، گفت: ۱۸ «حوضی نیز برای شستن از برنج پسار، ویایاش از برنج و آن را در میان خیمه اجتماع و مذبح بگذار، و آب در آن ببریز. ۱۹ و هارون و پسرانش دست و پای خود را از آن بشویند. ۲۰ هنگامی که به خیمه اجتماع داخل شوند، به آب بشویند، مبادا بعینند. وقتی که برای خدمت کردن و سوزانیدن قربانی‌های آتشین بجهت خداوند به مذبح نزدیک آیند، ۲۱ آنگاه دست و پای خود را بشوینند، مبادا بعینند. و این برای ایشان، یعنی برای او و ذریش، نسلا بعدنسل فریضه ابدی باشد.» ۲۲ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: ۲۳ «و تو عطایات خاص بگیر، از مر چکیده پانصد مقال، و از دارچینی معطر، نصف آن، دویست و پنجاه مقال، و از قصبه الذریه، دویست و پنجاه مقال. ۲۴ و از سلیخه پانصد مقال موافق مقال قدس، و از روغن زیتون یک هین. ۲۵ و از آنها روغن مسح مقدس را پسار، عطری که از صنعت عطار ساخته شود، تا روغن مسح مقدس باشد. ۲۶ و خیمه اجتماع و تابوت شهادت را بدان مسح کن. ۲۷ و خوان را با تمامی اسبابش، و چراگدان را با اسبابش، و مذبح بخوررا، و مذبح قربانی سوختنی را با همه اسبابش، و حوض را با پایه‌اش. ۲۸ و آنها را تقدیس نما، تقدیس اقدس باشد. هرکه آنها را لمس نماید مقدس باشد. ۲۹ و هارون و پسرانش را مسح نموده، ایشان را تقدیس نما، تا برای من کهانست کنند. ۳۰ و بنی اسرائیل را خطاب کرده، بگو: این است روغن مسح مقدس برای من در نسلهای شما. ۳۱ و بر بدین انسان ریخته نشود، و مثل آن موافق ترکیبیش مسازید، زیرا که مقدس است و نزد شما مقدس خواهد بود. ۳۲ هرکه مثل آن ترکیب نماید، و هرکه چیزی از آن بر شخصی بیگانه بهمالد، از قوم خود منقطع شود.» ۳۳ و خداوند به موسی گفت: «عطایات بگیر، یعنی میوه و اظفار و قنه و از این عطایات با کندر صاف حصه‌ها مساوی باشد. ۳۴ و از اینها بخوری‌ساز، عطری از صنعت عطار نمکین و مصفی و مقدس. ۳۵ و قادری از آن را نرم بکرب، و آن را پیش

شهادت در خیمه اجتماع، جایی که با توصلات می‌کنم بگذار، و نزد شما قدس اقدس باشد. ۳۷ و موافق ترکیب این بخور که می‌سازی، دیگری برای خود مسازید؛ نزد تپیرای خداوند مقدس باشد. ۳۸ هرکه مثل آن را برای بوبیدن بسازد، از قوم خود منقطع شود.»

۳۹ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: ۲ «اگاه باش بصلیل این اوری بن حور را از سبط یهودا به نام خوانده‌ام. ۳ و او را به روح خدا پر ساخته‌ام، و به حکمت و فهم و معرفت و هر هنری، ۴ برای اختراع معتبرات، تادر طلا و نقره و برنج کار کند. ۵ و برای تراشیدن سنگ و ترصیب آن و درودگری چوب، تا در هر صنعتی اشتغال نماید. ۶ و اینک من، اهلیاب بن اخی‌سامک را از سبط دان، انبیا او ساخته‌ام، و دردله همه دانادلان حکمت بخشیده‌ام، تا آنچه را به تو امر فرموده‌ام، بسازند. ۷ خیمه اجتماع و تابوت شهادت و کرسی رحمت که بر آن است، و تمامی اسباب خیمه، ۸ و خوان و اسبابش و چراگدان طاهر و همه اسبابش و مذبح بخور، ۹ و مذبح قربانی سوختنی و همه اسبابش، و حوض و پایه‌اش، ۱۰ و لباس خدمت و لباس مقدس برای هارون کاهن، و لباس پسرانش بجهت کهانت، ۱۱ و روغن و مسح و بخور معطر بجهت قدس، موافق آنچه به تو امر فرموده‌ام، بسازند.» ۱۲ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: ۱۳ «و تو بنی اسرائیل را مخاطب ساخته، بگو: البته سبت های مرا نگاه دارید. زیرا که این در میان من و شما در نسلهای شما آیتی خواهد بود تا بدانید که من پهلو هستم که شما را تقدیس می‌کنم. ۱۴ پس سبت را نگاه دارید، زیرا که برای شما مقدس است، هرکه آن را بی‌حرمت کند، هرآینه کشته شود، و هرکه در آن کار کند، آن شخص از میان قوم خود منقطع شود. ۱۵ شش روز کار کرده شود، و در روز هفتم سبت آرام و مقدس خداوند است. هرکه در روز سبت کار کند، هرآینه کشته شود. ۱۶ پس بنی اسرائیل سبت را نگاه بدارند، نسلا بعد نسل سبت را به عهد ابدی مرعی دارند. ۱۷ این در میان من و بنی اسرائیل آیتی ابدی است، زیرا که در شش روز، خداوند آسمان و زمین را ساخت و در روز هفتین آرام فرموده، استراحت یافت.» ۱۸ و چون گفتگو را با موسی در کوه سینا پایان برد، دو لوح شهادت، یعنی دو لوح سنگ مرقوم به انگشت خدا را به وی داد.

۳۲ و چون قوم دیدند که موسی در فروآمدن از کوه تاخیر نمود، قوم نزد هارون جمع شده، وی را گفتند: «برخیز و برای مأخذایان بساز که پیش روی ما بخرامند، زیرا این مرد، موسی، که ما را از زمین مصر بیرون آورد، نمی‌دانیم او را چه شده است.» ۲ هارون بایشان گفت: «گوشواره های طلا را که در گوش زنان و پسران و دختران شماست، بیرون کرده، نزد من بیاورید.» ۳ پس تمامی گوشواره های زرین را که در گوشهای ایشان بود بیرون کرده، نزد هارون آوردند. ۴ و آنها را ازدست ایشان گرفته،

آن را با قلم نقش کرد، و از آن گوساله ریخته شده ساخت، و ایشان مابخراستند، زیرا که این مرد، موسی، که ما را از زمین مصر بیرون آورده است، نمی دانیم او را چه شده. ۲۴ بدیشان گفتم هر که را طلا باشد آن را بیرون کنید، پس به من دادن، و آن را در آتش انداختم و این گوساله بیرون آمد. ۲۵ و چون موسی قوم را دید که بی لگام شده اند، زیرا که هارون ایشان را برای رسوای ایشان در میان دشمنان ایشان بی لگام ساخته بود، ۲۶ آنگاه موسی به دروازه اردو ایستاده، گفت: «هر که به طرف خداوند باشد، نزد من آید.» پس جمیع بني لاوی نزد وی جمع شدند. ۲۷ او بدیشان گفت: «یهوه، خدای اسرائیل، چنین می گوید: هر کس شمشیر خود را بر ران خویش بگذارد، و از دروازه تا دروازه اردوآمد و رفت کند، و هر کس برادر خود و دوست خویش و همسایه خود را بکشد.» ۲۸ و بني لاوی موافق سخن موسی کردند. و در آن روز قریب سه هزار نفر از قوم افتادند. ۲۹ و موسی گفت: «امروز خویشن را برای خداوند تخصیص نماید. حتی هر کس به پسر خود و به برادر خویش، تا امروزشما را برکت دهد.» ۳۰ و پامدادان واقع شد که موسی به قوم گفت: «شما گناهی عظیم کردید. اکنون نزد خداوند بالا می روم، شاید گناه شما را کفاهه کنم.» ۳۱ پس موسی به حضور خداوند برگشت و گفت: «آه، این قوم گناهی عظیم کردند، و خدايان طلا برای خویشن ساخته اند. ۳۲ الان هرگاه گناه ایشان را می آمزدی و اگرنه مرا از دفترت که نوشته ای، ممحو ساز.» ۳۳ خداوند به موسی گفت: «هر که گناه کرده است، او را از دفتر خود ممحو ساز.» ۳۴ واکنون برو و این قوم را بدانجایی که به تو گفته ام، راهنمایی کن. اینکه فرشته من پیش روی تو خواهد خرمید، لیکن در یوم تفقد من، گناه ایشان را از ایشان بازخواست خواهم کرد.» ۳۵ و خداوند قوم را مبتلا ساخت زیرا گوساله ای را که هارون ساخته بود، ساخته بودند.

۳۳ و خداوند به موسی گفت: «روانه شده، از اینجا کوچ کن، تو و این قوم که از زمین مصر بآورده ای، بدان زمینی که برای ابراهیم، اسحاق و یعقوب قسم خورد، گفته ام آن را به ذریت تو عطا خواهم کرد. ۲ و فرشته ای پیش روی تو می فرستم، و کنعانیان و اموریان و حتیان و فزیان و حوبان و بیوسیان را بیرون خواهم کرد. ۳ به زمینی که به شیر و شهد جاری است، زیرا که در میان شما نمی آیم، چونکه قوم گردن کش هستی، مبادا تو را در بین راه هلاک سازم.» ۴ و چون قوم این سختنان بد را شنیدند، ماتم گرفتند، و هیچکس زیور خود را برخود نهاد. ۵ و خداوند به موسی گفت: «بنی اسرائیل را بگو: شما قوم گردن کش هستید؛ اگر لحظه ای در میان تو آیم، همانا تو را هلاک سازم. پس اکنون زیور خود را از خود بیرون کن تا بدانم با تو چه کنم.» ۶ پس بنی اسرائیل زیور های خود را از جبل حوریب از خود بیرون کردند. ۷ و موسی خیمه خود را برداشت، آن را بیرون لشکرگاه دور از اردو زد، و آن را «خیمه اجتماع» نامید. و واقع شد که هر که طالب یهوه می بود، به خیمه اجتماع که خارج لشکرگاه بود، بیرون

گفتند: «ای اسرائیل این خدایان تو می باشند، که تو را از زمین مصر بیرون آورده اند.» ۸ و چون هارون این را بدید، مذهبی پیش آن بنا کرد و هارون ندا درداده، گفت: «فردا عید یهوه می باشد.» ۹ و پامدادان برخاسته، قربانی های سوختنی گذاشتند، و هدایای سلامتی آورده اند، و قوم ای خوردن و نوشیدن نشستند، و بجهت لعب برپا شدند. ۷ و خداوند به موسی گفت: «روانه شده، بپر برو، زیرا که این قوم تو که از زمین مصر بیرون آورده ای، فاسد شده اند. ۸ و به زودی از آن طریقی که بدیشان امروف موده ام، انحراف ورزیده، گوساله ریخته شده برای خویشن ساخته اند، و نزد آن سجده کرد، و قربانی گذاشتند، می گویند که ای اسرائیل این خدایان تو می باشند که تو را از زمین مصر بیرون آورده اند.» ۹ و خداوند به موسی گفت: «این قوم را دیده ام و اینک قوم گردنش می باشند. ۱۰ و اکنون مرا بگذران تا خشم من بر ایشان مشتعل شده، ایشان را هلاک کنم و تو را قوم عظیم خواهم ساخت.» ۱۱ پس موسی نزد یهوه، خدای خود تضع کرد، گفت: «ای خداوند چرا خشم تو بر قوم خود که با قوت عظیم و دست زور آور از زمین مصر بیرون آورده ای، مشتعل شده است؟ ۱۲ چرا مصیریان این سخن گویند که ایشان را برای بدی بیرون آورد، تا ایشان را در کوهها بکشد، و از روی زمین تلف کند؟ پس از شدت خشم خود بگرد، و از این قصد بدی قوم خویش رجوع فرمای. ۱۳ بندگان خود ابراهیم و اسحاق و اسرائیل را بیاد آور، که برای ایشان به ذات خود قسم خود را، بدیشان گفتند که ذریت شما را مثل ستارگان آسمان گشی گردانم، و تمامی این زمین را که در باره آن سخن گفته ام به ذریت شما بخشم، تا آن را متصرف شوند تا ابد الایام. ۱۴ پس خداوند از آن بدی که گفته بود که به قوم خود برساند، رجوع فرمود. ۱۵ آنگاه موسی برگشته، از کوه به زیر آمد، و دو لوح شهادت بدست وی بود، و لوحها صنعت خادا بود، و نوشته، نوشته خادا بود، طرف مرقوم بود. ۱۶ و لوحها صنعت خادا بود، و نوشته، نوشته خادا بود، منقوش بر لوحها. ۱۷ و چون یوشع آواز قوم را که می خروشیدند شنید، به موسی گفت: «در اردو صدای جنگ است.» ۱۸ گفت: «صدای خروش ظفر نیست، و صدای خروش شکست نیست، بلکه آواز مغناطیس من می شنوم.» ۱۹ و واقع شد که چون نزدیک به اردو رسید، گوساله و رقص کنندگان را دید، خشم موسی مشتعل شد، و لوحها را از دست بودند گرفته، آنها را زیر کوه شکستند. ۲۰ و گوساله ای را که ساخته خود افکنده، آنها را زیر کوه شکستند. ۲۱ و موسی به هارون گفت: «این آب پاشیده، بنی اسرائیل را نوشانید.» ۲۲ و موسی به هارون گفت: «خشم آقایم افروخته نشود، تو این قوم رامی شناسی که مایل به بدی می باشند.» ۲۳ و به من گفتند، برای ما خدایان بساز که پیش روی

می رفت. ۸ و هنگامی که موسی به سوی خیمه بیرون می رفت، تمامی قوم برخاسته، هر یکی به در خیمه خود می ایستاد، و در عقب موسی می نگریست تا داخل خیمه می شد. ۹ و چون موسی به خیمه داخل می شد، ستون ابر نازل شده، به در خیمه می ایستاد، و خدا با موسی سخن می گفت. ۱۰ و چون تمامی قوم، ستون ابر را بر در خیمه ایستاده می دیدند، همه قوم برخاسته، هر کس به در خیمه خود سجده می کرد. ۱۱ و خداوند با موسی روی سخن می گفت، مثل شخصی که با دوست خود سخن گوید. پس به اردب می گشت. اما خادم او بوش بن نون جوان، از میان خیمه بیرون نمی آمد. ۱۲ و موسی به خداوند گفت: «اینک تو به من می گویند: این قوم را ببر. و تو مرا بخیر نمی دهی که همراه من که را می فرسنی. و تو گفته ای، تو را به نام می شناسم، و ایض در حضور من فیض یافته ای. ۱۳ الان اگر فی الحقيقة منظور نظر تو شده ام، مستدعی آنکه خداوند در میان ما بیاید، زیرا که این قوم گردنشک می باشند، پس خطوا و گناه ما را بیامز و ما را میزاش خود بساز». ۱۰ گفت: «اینک عهدی می بندم و در نظرتامی قوم تو باشد، و تمامی این قومی که تو در میان ایشان هستی، کارخداوند را خواهند دید، زیرا که این کاری که با تو خواهیم کرد، کاری هولناک است. ۱۱ آنچه را من امروز به تو امر می فرمایم، نگاه دار. اینک من از پیش روی تو اموریان و کعنیان و حتیان و فزیان و حیوان و بیوسیان را خواهیم راند. ۱۲ با حذریاش که با ساکنان آن زمین که تو بدانجا می روی، عهد نبندی، مبادا در میان شما دامی باشد. ۱۳ بلکه مذبحهای ایشان را منهدم سازید، و پتهای ایشان را بشکنید و اشیریم ایشان را قطع نمایید. ۱۴ زنهار خدای غیر را عبادت منما، زیرا یهوه که نام او غیور است، خدای غیور است. ۱۵ زنهار با ساکنان آن زمین عهد نمیند، وال از عقب خداوندان ایشان زنا می کنند، و نزد خداوندان ایشان قربانی می گذرانند، و تو را دعوت می نمایند و از قربانی های ایشان می خوری. ۱۶ و از دختران ایشان برای پسران خود می گیری، و چون دختران ایشان از عقب خداوندان خود زنا کنند، آنگاه پسران شما را در پیروی خداوندان خود منزکب زنا خواهند نمود. ۱۷ خداوندان ریخته شده برای خویشتن مساز. ۱۸ عید فطری را نگاه دار، و هفت روز نان رحمت خواهیم کرد بر هر که رحیم هستم. ۱۹ عید ایپیم برای خواهیم کرد: «من تمامی احسان خود را پیش روی تو می گذرام و نیز که گفته ای خواهیم کرد، زیرا که در نظر من فیض یافته ای و تو را بنام می شناسم». ۲۰ عرض کرد: «مستدعی آنکه جلال خود را به من بنمایی». ۲۱ گفت: «این کار را زیرا انسان نمی تواند مرا بینند و زنده بماند». ۲۲ و خداوند گفت: «اینک مقامی نزد من است. پس بر صخره بایست. ۲۳ پس دست خود را خواهیم برد اش تا قنای مرا بینی، اما روی من دیده نمی شود». ۲۴ و خداوند به موسی گفت: «دو لوح سنگی مثل اولین برای خود برآش، و سختانی را که بر لوح های اول بود و شکستی براین لوح ها خواهم نوشت. ۲ و بامدادان حاضر شوو صحیح‌گاهانه با کوه سینا بالا بیا، و در آنجا نزد من بر قله کوه بایست. ۳ و هیچکس با تو بالا بیاید، و هیچکس نیز در تمامی کوه دیده نشود، و گله و رمه نیز به طرف این کوه چرا نکند.» ۴ پس موسی دو لوح سنگی مثل اولین تراشید و بامدادان برخاسته، به کوه سینا بالا آمد، چنانکه خداوند اورا امر فرموده بود، و دو لوح سنگی را بددست خود برداشت. ۵ و خداوند در ابر نازل شده، در آنجا با وی بایستاد، و به نام خداوند ندا درداد. ۶ و خداوند پیش روی وی عبور کرده،

خود، بیاور. و پیغالمه را در شیر مادرش میز». ۲۷ و خداوند به موسی گفت: «این سختنان را تو بتویس، زیرا که به حسب این سختنان، عهد با تو و با اسرائیل بسته‌ام». ۲۸ و چهل روز و چهل شب آنجا نزد خداوند بوده، نان نخورد و آب نوشید و اوسختنان عهد، یعنی ده کلام را بر لوحها نوشت.

۲۹ و چون موسی از کوه سینا بزیر می‌آمد، دو لوح سنگی در دست موسی بود، هنگامی که ازکوه بزیر می‌آمد، واقع شد که موسی ندانست که بهسب گفتگوی با او پوست چهره وی می‌درخشید. ۳۰ اما هارون و جمیع بنی اسرائیل موسی را دیدند که اینک پوست چهره او می‌درخشید. پس ترسیدند که نزدیک او بیایند. ۳۱ و موسی ایشان را خواند، و هارون و همه سرداران جماعت نزد او بگشتبند، و موسی بدیشان سخن گفت. ۳۲ و بعد از آن همه بنی اسرائیل نزدیک آمدند، و آنچه خداوند درکوه سینا بدو گفته بود، بدیشان امر فرمود. ۳۳ و چون موسی از سخن‌گفتن با ایشان فارغ شد، نقایی بر روی خود کشید. ۳۴ و چون موسی به حضور خداوند داخل می‌شد که با او گفتگو کند، نقاب را بموی داشت تا بیرون آمدن او. پس بیرون آمده، آنچه به او امر شده بود، به بنی اسرائیل می‌گفت. ۳۵ و بنی اسرائیل روی موسی را می‌دیدند که پوست چهره او می‌درخشید. پس موسی نقاب را به روی خود باز می‌کشید، تا وقتی که برای گفتگوی او می‌رفت.

۳۵ و موسی تمام جماعت بنی اسرائیل را جمع کرده، بدیشان گفت: «این است سختنانی که خداوند امر فرموده است که آنها را بکنی: ۲ شش روز کار کرده شود، و در روزهفتمنی، سبت آرامی مقدس خداوند برای شمامات؛ هرکه در آن کاری کند، کشته شود. ۳ درروز سبت آتش در همه مسکنهای خود می‌فرماید». ۴ و موسی تمامی جماعت بنی اسرائیل راخطاب کرده، گفت: «این است امری که خداوند فرموده، و گفته است: ۵ از خودتان هدیه‌ای برای خداوند بگیرید. هرکه از دل راغب است، هدیه خداوند را از طلا و نقره و برنج، ۶ و از لاجورد و ارغوان و قرمز و کتان نازک، ۷ و پشم بزر، ۸ و پوست قوچ سرخ شده و پوست خز و چوب شطیم، ۹ و سنگهای جزع و سنگهای ترصیع برای روغن مسح و بخار معطر، ۱۰ و سنگهای جزع و سنگهای ترصیع برای اینقدر و مسکن و خیمه‌اش و پوشش آن و تکمه هایش و تخته هایش و پشت بندهایش و ستونهایش و پایه هایش، ۱۲ و تابوت و عصاهایش و کرسی رحمت و حجاب ستر، ۱۳ و خوان و عصاهایش و کل اسپا بش و نان تقدمه، ۱۴ و چراغدان برای روشنایی و اسپا بش و چراهمایش و روغن برای روشنایی، ۱۵ و مذبح بخار و عصاهایش و روغن مسح و بخار معطر، و پرده دروازه برای درگاه مسکن، ۱۶ و مذبح قربانی سوختنی و شبکه برجین آن، و عصاهایش و کل اسپا بش و حوض و پایه اش، ۱۷ و پرده های صحن و ستونهایش و پایه های آنها و پرده دروازه صحن، ۱۸ و میخهای مسکن و

می بود، آمدند. ۵ و موسی را عرض کرده، گفتند: «قوم زیاده از آنچه لازم است برای عمل آن کاری که خداوند فرموده است که ساخته شود، می آورند». ۶ و موسی فرمود تا اردو ندا کرده، گویند که «مردان و زنان هیچ کاری دیگر برای هدایای قدس نکنند.» پس قوم از آوردن بازداشته شدند. ۷ و اسباب برای انجام تمام کار، کافی، بلکه زیاده بود. ۸ پس همه دانادلانی که در کار اشتغال داشتند، ده پرده مسکن را ساختند، از کتان نازک تاییده شده و لاجورد و ارغوان و قمز، و آنها را با کوپیان از صنعت نساج ماهر ترتیب دادند. ۹ طول هر پرده بیست و هشت ذراع، عرض هر پرده چهار ذراع. همه پرده‌ها را یک اندازه بود. ۱۰ و پنج پرده را با یکدیگر پیوست، و پنج پرده را با یکدیگر پیوست، ۱۱ و بر لب یک پرده در کنار پرده‌ایش مادگیهای لاجورد ساخت، و همچنین در لب پرده بیرونی در پیوستگی دوم ساخت. ۱۲ و در یک پرده، پنجاه مادگی ساخت، و در کنار پرده‌ای که در پیوستگی دومین بود، پنجاه مادگی ساخت. و مادگیها مقابله یکدیگر بود. ۱۳ و پنجاه تکمه زین ساخت، و پرده‌ها را به تکمه‌ها با یکدیگر پیوست، تا مسکن یک باشد. ۱۴ و پرده‌ها از پشم بر ساخت بجهت خیمه‌ای که بالای مسکن بود؛ آنها را پانزده پرده ساخت. و طول هر پرده سی ذراع، و عرض هر پرده چهار ذراع؛ و یازده پرده را یک اندازه بود. ۱۵ و پنج پرده را جدا پیوست، و شش پرده را جدا. ۱۶ و پوششی از پوست قرق سرخ شده برای خیمه ساخت، و پوششی بر زیر آن از پوست خزر. ۱۷ و تخته‌ای قایم از چوب شطیم برای مسکن ساخت. طول هر تخته ۵ ذراع، و اعرض هر تخته یک ذراع و نیم. ۱۸ و پنجاه مادگی بر کنار پرده‌ای که در پیوستگی بیرونی بود ساخت، و پنجاه مادگی در کنار پرده در پیوستگی دوم. ۱۹ و پنجاه تکمه بینجین برای پیوستن خیمه بساخت تا یک باشد. ۲۰ و پوششی از پوست قرق سرخ شده برای خیمه ساخت، و پوششی بر زیر آن از پوست خزر. ۲۱ و تخته‌ای مسکن را ساخت، بیست تخته به جانب جنوب به طرف یمانی، ۲۲ و چهل پایه نقره زیر بیست تخته ساخت، یعنی دو پایه زیر تخته‌ای برای دوزبانه‌اش، و دو پایه زیر تخته دیگر برای دوزبانه‌اش. ۲۳ و تخته‌ای مسکن به طرف شمال، بیست تخته ساخت. ۲۴ و چهل پایه نقره آنها را یعنی دو پایه زیر یک تخته‌ای و دو پایه زیر تخته دیگر. ۲۵ و برای جانب گوشه‌های مسکن در هر دو جانبی ساخت. ۲۶ و زیر با یکدیگر پیوسته شد، و تا سر آن با هم دریک حلقة تمام شد. و همچنین برای هر دو گوشه کرد. ۲۷ پس هشت تخته بود، و پایه‌های آنها از نقره شانزده پایه، یعنی دو پایه زیر هر تخته. ۲۸ و پشت بندها از چوب شطیم ساخت، یعنی پنج برای تخته‌های یک جانب مسکن، و پنج پشت بند برای تخته‌های جانب دیگر مسکن، و پنج پشت بند برای تخته‌های موخر

جانب غربی مسکن. ۲۹ و پشت بند وسطی را ساخت تا در میان تخته‌ها از سر تا سر بگذرد. ۳۰ تخته‌ها را به طلا پوشانید، و حلقه‌های آنها را از طلا ساخت تا برای پشت بندها، خانه‌ها باشد، و پشت بندها را به طلا پوشانید. ۳۱ و حجاب را از لاجورد و ارغوان و قمز و کتان نازک تاییده شده ساخت، و آن را با کوپیان از صنعت نساج ماهر ترتیب داد. ۳۲ و چهار ستون از چوب شطیم برایش ساخت، و آنها را به طلا پوشانید و چهار ستون از چوب شطیم برایش ساخت، و آنها را به طلا پوشانید که قلابهای آنها از طلا بود، و برای آنها چهار پایه نقره ریخت. ۳۳ و پرده‌ای از دروازه خیمه از لاجورد و ارغوان و قمز و کتان نازک تاییده شده از صنعت نساج ماهر ترتیب دادند. ۳۴ طول هر پرده بیست و هشت ذراع، و عصاها ای آنها را به طلا پوشانید و پنج پایه آنها از برج یود.

۳۵ و بصلائیل، تابوت را از چوب شطیم ساخت، طولش دو ذراع و نیم، و عرضش یک ذراع و نیم، و بلندیش یک ذراع و نیم. ۳۶ و آن را به طلای خالص از درون و بیرون پوشانید. و برای آن تاجی از طلا بر طرفش ساخت. ۳۷ و چهار حلقه زین برای چهار قایمه‌اش بریخت، یعنی دو حلقه بر یک طرفش و دو حلقه بر طرف دیگر. ۳۸ و دو عصا از چوب شطیم ساخته، آنها را به طلا پوشانید. ۳۹ و عصاها را در حلقه‌ها بر دو طلای خالص ساخته، طولش دو ذراع و نیم، و عرضش یک ذراع و نیم. ۴۰ و دو کروپی از طلا ساخت. و آنها را بر هر دو طرف کرسی رحمت از اژچه‌خواری ساخت. ۴۱ یک کروپی بر این طرف و کروپی دیگر بر آن طرف، و از کرسی رحمت، کروپیان را بر هر دو طرفش ساخت. ۴۲ و دو کروپی بالهای خود را بر زیر آن پنهن می‌کردند، و به بالهای خوبش کرسی رحمت را می‌پوشانیدند، و روپهای ایشان به سوی یکدیگر می‌بود، یعنی روپهای کروپیان به جانب کرسی رحمت می‌بود. ۴۳ و خوان را از چوب شطیم ساخته، طولش دو ذراع، و عرضش یک ذراع، و بلندیش یک ذراع و نیم. ۴۴ و آن را به طلای خالص پوشانید، و تاجی زین گردآگردش ساخت. ۴۵ و حاشیه‌ای به مقدار چهار انگشت گردآگردش ساخت، و تاجی زین گردآگرد حاشیه ساخت. ۴۶ و چهار حلقه زین برایش ریخت، و حلقه‌ها را بر چهار گوشه‌ای که بر چهار قایمه‌اش بود گذاشت. ۴۷ و دو عصا را از چوب شطیم ساخته، آنها را به طلا پوشانید، برای برداشتن خوان. ۴۸ و ظروفی را که بر خوان می‌بوداز صحنه‌ها و کاسه‌ها پایه‌ها و جامهایش که بدانها هدایای ریختند، از طلای خالص ساخت. ۴۹ و چراغدان را از طلای خالص ساخت. اژچه‌خواری، چراغدان را ساخت، و پایه‌اش و شاخه‌هایش و پایله‌هایش و سیبهایش و گلها یکی از همین بود. ۵۰ و طرفش شش شاخه بیرون آمد، یعنی سه شاخه چراغدان از یک طرف، و سه شاخه چراغدان از طرف دیگر. ۵۱ و

سه پاله بادامی با سبیی و گلی در یک شاخه، و سه پاله بادامی و سبیی و گلی بر شاخه دیگر، و همچین برای شش شاخه‌ای که از چراگاندان بیرون می‌آمد. ۲۰ و بر چراگاندان چهار پاله بادامی باسیبهای گلهای آن. ۲۱ و سبیی زیر دو شاخه آن، و سبیی زیر دو شاخه آن، و سبیی زیر دو شاخه آن، برای شش شاخه‌ای که از آن بیرون می‌آمد. ۲۲ سیهای آنها و شاخه‌ای آنها از همین بود، یعنی همه از یک چرخکاری طلای خالص. ۲۳ و هفت چراش و گلگیهایش و سینهایش را از طلای خالص ساخت. ۲۴ از یک وزنه طلای خالص آن را با همه اسبابش ساخت. ۲۵ و مذبح بخور را از چوب شطیم ساخت، طولش یک ذراع، و عرضش یک ذراع مربع، و بلندیش دو ذراع، و شاخهایش از همان بود. ۲۶ و آن را به طلای خالص پوشانید، یعنی سطحش و طرفهای گردگردش، و شاخهایش، و تاجی گردگردش از طلای خالص ساخت. ۲۷ و دوحلقه زین برایش زیر تاج بر دو گوشهاش بر دوطرفش ساخت، تا خانه‌های عصاها باشد برای برداشتنش به آنها. ۲۸ و عصاها را از چوب شطیم ساخته، آنها را به طلا پوشانید. ۲۹ و روغن مسح مقدس و بخور معطر طاهر را از صنعت عطا ساخت.

۳۸ و مذبح قربانی سوختنی را از چوب شطیم ساخت. طولش پنج ذراع، و عرضش پنج ذراع مربع، و بلندیش سه ذراع. ۲ و شاخهایش را بر چهار گوشهاش ساخت. شاخهایش از همان بود و آن را از بزنج پوشانید. ۳ و همه اسباب مذبح را ساخت، یعنی: دیگها و خاک اندازها و کاسه‌ها و چنگالها و مجرمهای طوفش را از بزنج ساخت. ۴ و برای مذبح آتش دانی مشبک از بزنج ساخت، که زیرحاشیهایش بطرف پاییش تا نصفش برسد. ۵ و چهارحلقه برای چهار سر آتش دان بزنجهن ریخت، تا خانه‌های عصاها باشد. ۶ و عصاها را از چوب شطیم ساخته، آنها را به بزنج پوشانید. ۷ و عصاها در حلقه‌ها بر دو طرف مذبح گذرانید، برای برداشتنش به آنها، و مذبح را از جویها مجوف ساخت. ۸ و حوض را از بزنج ساخت، و پایه‌اش را از بزنج از آینه‌های زنانی که نزد دروازه خیمه دروازه صحن و همه میخهای مسکن و همه میخهای گردگرد صحن را.

۳۹ و از لاجورد و ارغوان و قرمز رخنهای باقته شده ساختند، برای خدمت کردن در قدس، و رخنهای مقدس برای هارون ساختند، چنانکه خداوند به موسی امر نموده بود. ۲ و ایفود را از طلا و لاجورد و ارغوان و قرمزو کنان نازک تاییده شده، ساخت. ۳ و تنگه‌های نازک از طلا ساختند و تارها کشیدند تا آنها را در میان لاجورد و ارغوان و قرمز و کنان نازک به صنعت نساج ماهر بافتند. ۴ و کفهای پیوسته شده برایش ساختند، که بر دو کنار پیوسته شد. ۵ و زنار بسته شده‌ای که بر آن بود از همان پارچه واز همان صنعت بود، از طلا و لاجورد و ارغوان و قرمز و کنان نازک تاییده شده، چنانکه خداوند به موسی امر فرموده بود. ۶ و سنگهای جزع مرصع در دو طرق طلا، و منقوش به نقش خاتم، موافق نامهای بنی اسرائیل درست

موسی آوردن، با همه اسپابش و تکمه‌ها و تخته‌ها و پشت بندها و ستنونها و پایه‌هایش. ۳۴ و پوشش از پوست قوچ سرخ شده و پوشش از پوست خزو و حجاب ستر. ۳۵ و تابوت شهادت و عصاهاش و کرسی رحمت. ۳۶ و خوان و همه اسپابش و نان تقدمه. ۳۷ و چراغدان طاهر و چراگاهایش، چراگاهای آراسته شده و همه اسپابش، و روغن برای روشنایی. ۳۸ و مذبح زین و روغن مسح و بخورمعطر و پرده برای دروازه خیمه. ۳۹ و مذبح برنجین و شبکه برنجین آن، و عصاهاش و همه اسپابش و حوض و پایه‌اش. ۴۰ و پرده‌های صحن و ستنونها و پایه‌هایش و پرده دروازه صحن، وطنابهایش و میخهایش و همه اسپاب خدمت مسکن برای خیمه اجتماع. ۴۱ و رختهای باقه شده برای خدمت قدس، و رخت مقدس برای هارون کاهن، و رختهای برای پسرانش تا کهانت نمایند. ۴۲ موافق آنچه خداوند به موسی امر فرموده بود، بنی اسرائیل همچنین تمام کار را ساختند. ۴۳ و موسی تمام کارها را ملاحظه کرد، و اینک موافق آنچه خداوند امر فرموده بود ساخته بودند، همچنین کرده بودند. و موسی ایشان را برکت داد.

۴۰ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: «در غرہ ماه اول مسکن خیمه اجتماع را برپا نما. ۳ و تابوت شهادت را در آن بگذار. و حجاب را پیش تابوت پنهن کن. ۴ و خوان رادرآورده، چیزهایی را که می‌باید، بر آن ترتیب نما. و چراغدان را درآور و چراگاهایش را آراسته کن. ۵ و مذبح زین را برای بخور پیش تابوت شهادت بگلار، و پرده دروازه را بر مسکن بیاوزن. ۶ و مذبح قربانی سوختنی را پیش دروازه مسکن خیمه اجتماع بگلار. ۷ و حوض را در میان خیمه اجتماع و مذبح بگذار، و آب در آن بزیر. ۸ و صحن را گردآگرد برپا کن. و پرده دروازه صحن را بزیر. ۹ و روغن مسح را گرفته، مسکن را با آنچه در آن است مسح کن، و آن را با همه اسپابش تقدیس نما تا مقدس شود. ۱۰ و مذبح قربانی سوختنی را با همه اسپابش مسح کرده، مذبح را تقدیس نما. و مذبح، قسس اقداس خواهد بود. ۱۱ و حوض را با پایه‌اش مسح نموده، تقدیس کن. ۱۲ و هارون و پسرانش را نزد دروازه خیمه اجتماع آورد، ایشان را به آب غسل ده. ۱۳ و هارون را به رخت مقدس پیوشان، و او را مسح کرده، تقدیس نما، تا برای من کهانت کند. ۱۴ و پسرانش را نزدیک آورده، ایشان را به پیراهنها پوشان. ۱۵ و ایشان را مسح کن، چنانکه پدرایشان را مسح کرده تا برای من کهانت نماید. و مسح ایشان هر آینه برای کهانت ابدی در نسلهای ایشان خواهد بود.» ۱۶ پس موسی موافق آنچه خداوند او را امر فرموده بود کرد، و همچنین به عمل آورد. ۱۷ و واقع شد در غرہ ماه اول از سال دوم که مسکن برپا شد، ۱۸ و موسی مسکن را برپا نمود، و پایه هایش را بهناد و تخته هایش را قایم کرد، و پشت بندهایش را گذاشت، و ستنونهایش را برپانمود، ۱۹ و خیمه را بالای مسکن کشید، و پوشش خیمه را بر زیر آن گسترانید، چنانکه خداوند به موسی امر نموده بود. ۲۰

آنها را بر کتفهای ایفود نصب کرد، تا سنگهای یادگاری برای بنی اسرائیل باشد، چنانکه خداوند به موسی امر فرموده بود. ۸ و سینه بند را موافق کار ایفود از صنعت نساج ماهر ساخت، از طلا و لاجورد و ارغوان و قمز و کتان نازک تاییده شده. ۹ و آن مریع بود و سینه بند را دولا ساختند طلوش یک و جب و عرضش یک و جب دول. ۱۰ و در آن چهار رسته سنگ نصب کردن، رسته‌ای از عقیق سرخ ویاقت زرد و زمرد. این بود رسته اول. ۱۱ و رسته سوم از بهرمان و یاقت کبود و عقیق سفید. ۱۲ و رسته سوم از عین الهر و یشم و جمیست. ۱۳ و رسته چهارم از زبرجد و جزع و یشب در ترصیعه خود که به دیوارهای طلا احاطه شده بود. ۱۴ و سنگها موافق نامهای بنی اسرائیل دوازده بود، مطابق اسمی ایشان، مثل نقش خاتم، هر یکی به اسم خود برای دوازده سبط. ۱۵ و بر سینه بندزنجهیرهای تاییده شده، مثل کار طنابها از طلای خالص ساختند. ۱۶ و دو طوق زین و دو حلقه زین را ساختند و دو حلقه را بر دو سر سینه بند گذاشتند. ۱۷ و آن دو زنجیر تاییده شده زین رادر دو حلقه‌ای که بر سرهای سینه بند بود، گذاشتند. ۱۸ و دو سر دیگر آن دو زنجیر را بر دوطوق گذاشتند، و آنها را بر دو کتف ایفود در پیش نصب کردن. ۱۹ و دو حلقه زین را ساختند، آنها را بر دو سر سینه بند گذاشتند، بر کناری که بر طرف اندرونی ایفود بود. ۲۰ و دو حلقه زین دیگر ساختند، و آنها را بر دو کتف ایفود، به طرف پایین، از جانب پیش، مقابل پیوستگیش بالای زنار ایفود گذاشتند. ۲۱ و سینه بند را به حلقه هایش با حلقه های ایفود به نوار لاجوردی بستند، تا بالای زنار ایفود باشد. و سینه بند از ایفود جدا نشود، چنانکه خداوند به بالای زنار می‌باشد. و سینه بند را از ایفود جدا نشود، چنانکه خداوند به ساخت. ۲۲ و رداء ایفود را از صنعت نساج، تمام لاجوردی موسی امر فرموده بود. ۲۳ و دهنه را در وسط را بدل، مثل دهنه زه با حاشیهای گدارگد دهنه تادریده نشود. ۲۴ و بر دامن رداء، انانها از لاجورد و ارغوان و قمز و کتان تاییده شده ساختند. ۲۵ وزنگله‌ها از طلای خالص ساختند. و زنگله‌ها را در میان انانها بر دامن ردا گذاشتند، گردآگردش درمیان انانها. ۲۶ و زنگله‌ای و اتاری، وزنگله‌ای واناری گردآگرد دامن ردا برای خدمت کردن، چنانکه خداوند به موسی امر فرموده بود. ۲۷ و پیراهنها را برای هارون و پسرانش از کتان نازک از صنعت نساج ساختند. ۲۸ و عمامه را از کتان نازک و دستارهای زیبا را از کتان نازک، و زیرچامهای کتانی را از کتان نازک تاییده شده. ۲۹ و کمرنگ را از کتان نازک تاییده شده، و لاجورد و ارغوان و قمز از صنعت طراز، چنانکه خداوند به موسی امر فرموده بود. ۳۰ و تنگه افسر مقدس را از طلای خالص ساختند، و بر آن کتابتی مثل نقش خاتم مرقم داشتند: قلوسیت برای یهوه. ۳۱ و بر آن نواری لاجوردی بستند تا آن را بالای عمامه بینندند، چنانکه خداوند به موسی امر فرموده بود. ۳۲ پس همه کار مسکن خیمه اجتماع تمام شد، و بنی اسرائیل ساختند. موافق آنچه خداوند به موسی امر فرموده بود، عمل نمودند. ۳۳ و مسکن خیمه را نزد

و شهادت را گرفته، آن رادر تابوت نهاد، و عصاها را بر تابوت گذارد، و کرسی رحمت را بالای تابوت گذاشت. ۲۱ و تابوت را به مسکن درآورد، و حجاب ستر را آریخته، آن را پیش تابوت شهادت کشید. چنانکه خداوند به موسی امر فرموده بود. ۲۲ و خوان را در خیمه اجتماع به طرف شمالی مسکن، بیرون حجاب نهاد. ۲۳ و نان را به حضور خداوند بر آن ترتیب داد، چنانکه خداوند به موسی امر فرموده بود. ۲۴ و چراغدان را در خیمه اجتماع، مقابل خوان به طرف جنوبی مسکن نهاد. ۲۵ و چراغها را به حضور خداوند گذاشت، چنانکه خداوند به موسی امر فرموده بود. ۲۶ و مذبح زین را در خیمه اجتماع، پیش حجاب نهاد. ۲۷ و بخورمعطر بر آن سوزانید، چنانکه خداوند به موسی امر فرموده بود. ۲۸ و پرده دروازه مسکن را آویخت. ۲۹ و مذبح قربانی سوختنی را پیش دروازه مسکن خیمه اجتماع وضع کرد، و قربانی سوختنی و هدیه را بر آن گذراورد، چنانکه خداوند به موسی امر فرموده بود. ۳۰ و حوض رادر میان خیمه اجتماع و مذبح وضع کرده، آب برای شستن در آن بریخت. ۳۱ و موسی و هارون و پیسانش دست و پای خود را در آن شستند. ۳۲ و وقتی که به خیمه اجتماع داخل شدند وند مذبح آمدند شست و شو کردند، چنانکه خداوند به موسی امر فرموده بود. ۳۳ و صحن را گردآگرد مسکن و مذبح برپا نمود، و پرده دروازه صحن را آویخت. پس موسی کار را به انجام رسانید. ۳۴ آنگاه ابر، خیمه اجتماع را پوشانید و جلال خداوند مسکن را پر ساخت. ۳۵ و موسی نتوانست به خیمه اجتماع داخل شود، زیرا که ابر بر آن ساکن بود، و جلال خداوند مسکن را پرساخته بود. ۳۶ و چون ابر از بالای مسکن برمی خاست، بنی اسرائیل در همه مراحل خود کوچ می کردند. ۳۷ و هرگاه ابر بر نمی خاست، تاروز برخاستن آن، نمی کوچیدند. ۳۸ زیرا که در روز، ابر خداوند بر مسکن و در شب، آتش بر آن می بود، در نظر تمامی خاندان اسرائیل، در همه منازل ایشان.

فطیر از آرد نرم سرشته شده به روغن، یا گرده های فطیر مالیده شده به روغن باشد. ۵ و اگر قربانی توهدیه آردی بر ساج باشد، پس از آرد نرم فطیرسروش شده به روغن باشد. ۶ و آن را پاره پاره کرده، روغن بر آن بپز. این هدیه آردی است. ۷ و اگر قربانی توهدیه آردی تابه باشد از آرد نرم باروغن ساخته شود. ۸ و هدیه آردی را که از این چیزها ساخته شود نزد خداوند بیاور، و آن را پیش کاهن بگذار، و او آن را نزد مذبح خواهد آورد. ۹ و کاهن از هدیه آردی یادگاری آن را پدارد و بر مذبح بسوزاند. این هدیه آتشین و عطرخوشو بجهت خداوند است. ۱۰ و بقیه هدیه آردی از آن هارون و پسرانش باشد. این از هدایای آتشین خداوند قدس اقدس است.

۱۱ «و هیچ هدیه آردی که بجهت خداوندمی گذرانید با خمیرمایه ساخته نشود، زیرا که هیچ خمیرمایه و عسل را برای هدیه آتشین بجهت خداوند نباید سوزاند. ۱۲ آنها را برای قربانی نوریها بجهت خداوند بگذارند، لیکن برای عطر خوشبو به مذبح بزنارند. ۱۳ و هرقربانی هدیه آردی خود را به نمک نمکین کن، و نمک عهد خدای خود را از هدیه آردی خودبازدار، با هرگذاری، پس خوشه های برشته شده به آتش، یعنی بلغور حاصل نیکو بجهت هدیه آردی نوریها خودبگذاران. ۱۴ و اگر هدیه آردی خود را به آن بیند. این هدیه آردی است. ۱۵ و کاهن یادگاری آن را یعنی قدری از بلغور آن و از روغنش با تمامی کندرش بسوزاند. این هدیه آتشین بجهت خداوند است.

۱۶ «و اگر قربانی او ذیبیحه سلامتی باشد، اگر ازمه بگذارند خواه نر و خواه ماده باشد، آن را بی عیب به حضور خداوند بگذارند. ۲ و دست خود را بر سر قربانی خویش بنهد، و آن را نزد درخیمه اجتماع ذبح نماید، و پسران هارون کهنه خون را به اطراف مذبح پاشند. ۳ و از ذیبیحه سلامتی، هدیه آتشین بجهت خداوند بگذارند، یعنی پیهی که احشا را می پوشاند و همه پیه را که بر احتساس است. ۴ و دو گرده و پیه که بر آنهاست که بر دو تهیگاه است، و سفیدی را که بر جگر است، با گردهها جدا کند. ۵ و پسران هارون آن را بر مذبح با قربانی سوختنی بر هیزمی که بر آتش است بسوزانند. این هدیه آتشین و عطر خوشبو بجهت خداوند است. ۶ و اگر قربانی او برای ذیبیحه سلامتی بجهت خداوند از گله باشد، آن را نر یا ماده بی عیب بگذارند. ۷ اگر برای قربانی خود بگذارند، آن را به حضور خداوند نزدیک بیاورد. ۸ و دست خود را بر سر قربانی خود بنهد، و آن را نزد در خیمه اجتماع ذبح نماید، و پسران هارون خونش را به اطراف مذبح پاشند. ۹ و از ذیبیحه سلامتی هدیه آتشین بجهت خداوند بگذارند، یعنی پیداش و تمامی دنه را و آن را از نزد عصعص جدا کند، و پیهی که احشا را می پوشاند و همه پیه را که بر احتساس است. ۱۰ و دو گرده و پیهی که بر آنهاست که بر تهیگاه است و سفیدی را که بر جگر است، با گردهها جدا کند. ۱۱ و هرگاه قربانی هدیه آردی پخته شده ای در تور بگذارند، پس قرصهای

۱ و خداوند موسی را خواند، و او را از خیمه اجتماع خطاب کرده، گفت: ۲ «بنی اسرائیل را خطاب کرده، به ایشان بگو: هرگاه کسی از شما قربانی نزد خداوند بگذارند، پس قربانی خود را ازهایم یعنی از گاو یا از گوسفند بگذارند. ۳ اگر قربانی او قربانی سوختنی از گاو باشد، آن را نزد عیوب بگذارند، و آن را نزد در خیمه اجتماع بیاورد تا به حضور خداوند مقبول شود. ۴ و دست خود را بر سر قربانی سوختنی بگذارد، و برایش مقبول خواهد شد تا بجهت او کفاره کند. ۵ پس گاو را به حضور خداوند ذبح نماید، و پسران هارون کهنه خون را نزدیک بیاورند، و خون را بر اطراف مذبح که نزد در خیمه اجتماع است پاشند. ۶ و پوست قربانی سوختنی را بگذارد، و پسران هارون کهنه خون را نزدیک بیاورند، و خون را بر اطراف مذبح که برآتش روی مذبح است بچینند. ۷ و پسران هارون کهنه قطعه ها و سرو پیه را بر هیزمی که برآتش روی مذبح است بچینند. ۹ و احشاپیش و پیاجه هایش را به آب بشویند، و کاهن همه را بر مذبح بسوزاند، برای قربانی سوختنی و هدیه آتشین و عطر خوشبو بجهت خداوند. ۱۰ و اگر قربانی او از گله باشد خواه از گوسفند خواه از بزیجهت قربانی سوختنی، آن را نزدیک بگذارند. ۱۱ و آن را به طرف شمالی مذبح به حضور خداوند ذبح نماید، و پسران هارون کهنه خونش را به اطراف مذبح پاشند. ۱۲ و آن را باسرش و پیامش قطعه قطعه کند، و کاهن آنها را بر هیزمی که برآتش روی مذبح است بچیند. ۱۳ و احشاپیش و پیاجه هایش را به آب بشویند، و کاهن همه را نزدیک بیاورد و بر مذبح بسوزاند، که آن قربانی سوختنی و هدیه آتشین و عطر خوشبو بجهت خداوند است. ۱۴ «و اگر قربانی او بجهت خداوند قربانی سوختنی از مرغان باشد، پس قربانی خود را ازفاخته ها یا از جوجه های کبوتر بگذارند. ۱۵ و کاهن آن را نزد مذبح بیاورد و سرش را پیچید و بر مذبح بسوزاند، و خونش را بر پهلوی مذبح افشدند شود. ۱۶ و چینه دانش را با فضلات آن بپرون کرده، آن را بر جانب شرقی مذبح در جای خاکستر بیندازد. ۱۷ و آن را از میان بالهایش چاک کند و از هم جدا نکند، و کاهن آن را بر مذبح بر هیزمی که برآتش است بسوزاند، که آن قربانی سوختنی و هدیه آتشین و عطر خوشبو بجهت خداوند است.

۱۸ «و هرگاه کسی قربانی هدیه آردی بجهت خداوند بگذارند، پس قربانی او از آرد نرم باشد، و روغن بر آن بپزد و کندر بر آن بنهد. ۲ و آن را نزد پسران هارون کهنه بیاورد، و یک مشت از آن بگیرد یعنی از آرد نرم و روغنش با تمامی کندرش خداوند باشد. ۳ و بقیه هدیه آردی از آن آتشین و عطر خوشبو بجهت خداوند باشد. این از هدایای آتشین خداوند قدس اقدس است.

۱۹ و هرگاه قربانی هدیه آردی پخته شده ای در تور بگذارند، پس قرصهای

۱۶ و کاهن مسح شده، قدری از خون گوسماله را به خیمه اجتماع درآورد.
 ۱۷ و کاهن انگشت خود را درخون فروزید و آن را به حضور خداوند پیش
 حجاب هفت مرتبه پیاشد. ۱۸ و قدری از خون رابر شاخه های مذبح که
 به حضور خداوند در خیمه اجتماع است بگذارد، و همه خون را برینیان
 مذبح قربانی سوختنی که نزد در خیمه اجتماع است بزیرد. ۱۹ و همه پیه
 آن را از آن برداشته، بر مذبح بسوزاند. ۲۰ و با گوسماله عمل نماید چنانکه
 با گوسماله قربانی گناه عمل کرد، همچنان با این بکند و کاهن برای ایشان
 کفاره کند، و آمرزیده خواهد شد. ۲۱ و گوسماله را بیرون لشکرگاه برد، آن
 را بسوزاند چنانکه گوسماله اول را سوزانید. این قربانی گناه جماعت است.
 ۲۲ «و هرگاه زین گناه کند، و کاری را که نباید کرد از جمیع نواعی پیوه
 خدای خود سهو بکند و مجرم شود، ۲۳ چون گناهی که کرده است بر او
 معلوم شود، آنگاه بز نر بی عیب برای قربانی خود بیاورد. ۲۴ و دست خود
 را بر سر بز بنهد و آن را در جایی که قربانی سوختنی را ذبح کنند به حضور
 خداوند ذبح نماید. این قربانی گناه است. ۲۵ و کاهن قدری از خون
 قربانی گناه را به انگشت خود گرفته، بر شاخه های مذبح قربانی سوختنی
 بگذارد، و خونش را بر بنیان مذبح سوزاند، و کاهن برای او گناهش را کفاره
 پیه ذیحه سلامتی بر مذبح بسوزاند، و کاهن برای قربانی خود بز
 خواهد کرد و آمرزیده خواهد شد. ۲۷ «و هرگاه کسی از اهل زمین سهو
 گناه ورزدو کاری را که نباید کرد از همه نواعی خداوند بکند و مجرم شود،
 ۲۸ چون گناهی که کرده است بر او معلوم شود، آنگاه برای قربانی خود بز
 ماده بی عیب بجهت گناهی که کرده است بیاورد. ۲۹ و دست خود را بر
 سر قربانی گناه بنهد و قربانی گناه را در جای قربانی سوختنی ذبح نماید.
 ۳۰ و کاهن قدری از خونش را به انگشت خود گرفته، آن را بر شاخه های
 مذبح قربانی سوختنی بگذارد، و همه خونش را بر بنیان مذبح بزیرد. ۳۱ و
 همه پیه آن راجدا کند چنانکه پیه از ذیحه سلامتی جدامی شود، و کاهن
 آن را بر مذبح بسوزاند برای عطر خوشبو بجهت خداوند و کاهن برای او
 کفاره خواهد کرد و آمرزیده خواهد شد. ۳۲ و اگر برای قربانی خود برهاي
 بجهت قربانی گناه بیاورد آن راماده بی عیب بیاورد. ۳۳ و دست خود را بر
 سرقربانی گناه بنهد و آن را برای قربانی گناه در جایی که قربانی سوختنی
 ذبح می شود ذبح نماید. ۳۴ و کاهن قدری از خون قربانی گناه را به انگشت
 خود گرفته، بر شاخه های مذبح قربانی سوختنی بگذارد و همه خونش را بر
 بنیان مذبح بزیرد. ۳۵ و همه پیه آن را جدا کند، چنانکه پیه بر ذیحه
 سلامتی جدا می شود، و کاهن آن را بر مذبح بر هدایای آتشین خداوند
 بسوزاند، و کاهن برای او بجهت گناهی که کرده است کفاره خواهد کرد
 و آمرزیده خواهد شد.

۵ بشنوید، او شاهد باشد خواه دیده و خواه دانسته، اگر اطلاع ندهد
 گناه او را متحمل خواهد بود. ۶ یا کسی که هر چیز نجس را لمس کند،

جدا کند. ۱۱ و کاهن آن را بر مذبح بسوزاند. این طعام هدیه آتشین
 بجهت خداوند است. ۱۲ و اگر قربانی او بز باشد پس آن را به حضور
 خداوند نزدیک بیاورد. ۱۳ و دست خود را برپرش بنهد و آن را پیش خیمه
 اجتماع ذبح نماید. و پسران هارون خونش را به اطراف مذبح پیاشند. ۱۴
 و قربانی خود، یعنی هدیه آتشین را، بجهت خداوند از آن بگذراند، پیهی
 که احشا رامی پوشاند و تمامی پیهی که بر احشاست. ۱۵ و دوگرد و
 پیهی که بر آنهاست که بردو تهیگاه است و سفیدی را که بر جگر است با
 گردها جدا کند. ۱۶ و کاهن آن را بر مذبح بسوزاند. این طعام هدیه
 آتشین برای عطر خوشبوست. تمامی پیه از آن خداوند است. ۱۷ این قانون
 ابدی در همه پیشهای شما در جمیع مسکنها شما خواهد بود که هیچ
 خون و پیه را نخورید.»

۴ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: ۲ «بنی اسرائیل را خطاب
 کرده، بگو: اگرکسی سهو گناه کند، در هر کدام از نواعی خداوند که
 ناید کرد، و به خلاف هریک از آنها عمل کند، ۳ اگر کاهن که مسح
 شده است گناهی ورزد و قوم را مجرم سازد، پس برای گناهی که کرده
 است، گوسماله ای بی عیب از رمه برای قربانی گناه نزد خداوند بگذراند.
 ۴ و گوسماله را به در خیمه اجتماع به حضور خداوند بیاورد، و دست
 خود را بر سر گوسماله بنهد و گوسماله را به حضور خداوند ذبح نماید. ۵ و
 کاهن مسح شده از خون گوسماله گرفته، آن را به خیمه اجتماع درآورد. ۶
 و کاهن انگشت خود را در خون فرو برد، و به حضور خداوند پیش حجاب
 قدس قدری از خون را هفت مرتبه پیاشد. ۷ و کاهن قدری از خون را بر
 شاخه های مذبح بخور معطر که در خیمه اجتماع است، به حضور خداوند
 پیاشد، و همه خون گوسماله را بر بنیان مذبح قربانی سوختنی که به در خیمه
 اجتماع است بزیرد. ۸ و تمامی پیه گوسماله قربانی گناه، یعنی پیهی که
 احشا را می پوشاند و همه پیه را که بر احشاست ازان بردار. ۹ و دو
 گرده و پیهی که بر آنهاست که بردو تهیگاه است و سفیدی را که بر
 جگر است با گردها جدا کند. ۱۰ چنانکه اگر ذیحه سلامتی برداشته
 می شود و کاهن آنها را بر مذبح قربانی سوختنی بسوزاند. ۱۱ و پوست
 گوسماله و تمامی گوشش با سرش و پاچه هایش و احتاشیش و سرگیش، ۱۲
 یعنی تمامی گوسماله را بیرون لشکرگاه در مکان پاک جایی که خاکستر
 رامی ریزند بزیرد، و آن را بر هیزم به آتش بسوزاند. در جایی که خاکستر را
 می ریزند سوخته شود. ۱۳ «و هرگاه تمامی جماعت اسرائیل سهو گناه کنند
 و آن امر از چشمان جماعت مخفی باشد، و کاری را که نباید کرد از
 جمیع نواعی خداوند کرده، مجرم شده باشند. ۱۴ چون گناهی که کردن
 معلوم شود، آنگاه جماعت گوسماله ای از رمه برای قربانی گناه بگذراند و آن
 را پیش خیمه اجتماع بیاورند. ۱۵ و مشایخ جماعت دستهای خود را بر
 سر گوسماله به حضور خداوند بنهند، و گوسماله به حضور خداوند ذبح شود.

خواه لاش وحش نجس، خواه لاش بهیمه نجس، خواه لاش حشرات نجس، و از او مخفی باشد، پس نجس و مجرم می‌باشد. ۳ یا اگر خیانت به خداوندورزد، و به همسایه خود دروغ گوید، درباره امانت یا رهن نجاست آدمی را لمس کند، از هر نجاست او که به آن نجس می‌شود، و از اوی مخفی باشد، چون معلوم شد آنگاه مجرم خواهد بود. ۴ و اگر کسی غفلت به لپهای خود قسم خورد برای کار بد یا کارنیک، یعنی در هر چیزی که آدمی غفلت قسم خورد، و از او مخفی باشد، چون بر او معلوم شود آنگاه در هر کدام که باشد مجرم خواهد بود. ۵ و چون در هر کدام از اینها مجرم شد، آنچه به آن چیزی که در آن گناه کرده است اعتراف بنماید. ۶ و قربانی جرم خود را برای گناهی که کرده است نزد خداوند بیاورد، یعنی ماده‌ای از گله برهای یا بزی بجهت قربانی گناه، و کاهن برای وی گناهش را کفارة خواهد کرد. ۷ و اگر دست او به قیمت بره نرسد، پس قربانی جرم خود را برای گناهی که کرده است دو فاخته یا دو جوجه کبوتر نزد خداوند بیاورد، یکی برای قربانی گناه و دیگری برای قربانی سوختنی. ۸ و آنها را نزد کاهن بیاورد، و او آن را که برای قربانی سوختنی است اول بگذراند و سرش را از گدنش بکند و آن را دو پاره نکند، ۹ و قادری از خون قربانی گناه را بر پهلوی مذبح پیاشد، و باقی خون بر بنیان مذبح افسرده شود. این قربانی گناه است. ۱۰ و دیگری را برای قربانی سوختنی موافق قانون بگذراند، و کاهن برای وی گناهش را که کرده است کفاره خواهد کرد و آمرزیده خواهد شد. ۱۱ و اگر دستش به دو فاخته یا دو جوجه کبوتر نرسد، آنگاه قربانی خود را برای گناهی که کرده است دویک ایفه آرد نرم بجهت قربانی گناه بیاورد، و روغن برآن ننهد و کندر برآن نگذارد زیرا قربانی گناه است. ۱۲ و آن را نزد کاهن بیاورد و کاهن یک مشت از آن را برای یادگاری گفته، بر هدایای آتشین خداوند برمذبح بسوزاند. این قربانی گناه است. ۱۳ و کاهن برای وی گناهش را که در هر کدام از اینها کرده است کفاره خواهد کرد، و آمرزیده خواهد شد، ومثل هدیه آردی از آن کاهن خواهد بود.» ۱۴ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: «اگر کسی خیانت وزد، و درباره چیزهای مقدس خداوند سهو گناه کند، آنگاه قربانی جرم خود را فوجی بی عیب از گله نزد خداوند موافق برآورد، و به مقنالهای نقره مطابق متنقال قدس بیاورد، و این قربانی جرم است. ۱۵ و به عوض نقصانی که در چیز مقدس رسانیده است عوض بدهد، و پنج یک بر آن اضافه کرده، و آن را به کاهن بدهد و کاهن برای وی به فوج قربانی جرم کفاره خواهد کرد، و آمرزیده خواهد شد. ۱۷ و اگر کسی گناه کند و کاری از جمیع نواهی خداوند که نباید کرد بکند، و آن را نداند، پس مجرم است و متتحمل گناه خود خواهد بود. ۱۸ و فوجی بی عیب از گله موافق برآورد و نزد کاهن بیاورد، و کاهن برای وی غفلت او را که کرده است کفاره خواهد کرد، و آمرزیده خواهد شد. ۱۹ این قربانی جرم است البته نزد خداوند مجرم می‌باشد.»

پسروانش در جای او خواهد بود آن را بگذراند. این است فریضه ابدی که تمامش نزد خداوند سوخته شود. ۲۳ و هر هدیه آردی کاهن تمام سوخته شود و خورده نشود. ۲۴ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: ۲۵ «هارون و پسروانش را خطاب کرده، بگو: این است قانون قربانی گناه، در جایی که قربانی سوختنی ذبح می شود، قربانی گناه نیز به حضور خداوند ذبح شود. این قدس اقدس است. ۲۶ و کاهنی که آن را برای گناه می گذراند آن را بخورد، در مکان مقدس، در صحن خیمه اجتماع خورده شود. ۲۷ هر که گوشتش را لمس کند مقدس شود، و اگر خونش بر جامه ای پاشیده شود آنچه را که بر آن پاشیده شده است در مکان مقدس بشوی. ۲۸ و طرف سفالین که در آن پخته شود شکسته شود و اگر در طرف مسین پخته شود زدوده، و به آب شسته شود. ۲۹ و هر ذکوری از کاهنان آن را بخورد، این قدس اقدس است. ۳۰ و هیچ قربانی گناه که از خون آن به خیمه اجتماع درآورده شودتا در قدس کفاره نماید خورده نشود، به آتش سوخته شود.

۷ «و این است قانون قربانی جرم؛ این اقدس اقدس است. ۲ در جایی که قربانی سوختنی را ذبح کنند، قربانی جرم را نیز ذبح بکنند، و خونش را به اطراف مذبح پیاشند. ۳ و ازان همه پیهاش را بگذراند، دنبه و پیه که احشا رامی پوشاند. ۴ و دو گرده و پیه که بر آنهاست که بر دو تهیگاه است، و سفیدی را که بر جگر است، با گردهها جدا کند. ۵ و کاهن آنها را برای هدیه آتشین بجهت خداوند بسوزاند. این قربانی جرم است. ۶ و هر ذکوری از کاهنان آن را بخورد، در مکان مقدس خورده شود. این قدس اقدس است. ۷ «قربانی جرم مانند قربانی گناه است. آنها رایک قانون است. کاهنی که به آن کفاره کند از آن او خواهد بود. ۸ و کاهنی که قربانی سوختنی کسی را گذراند، آن کاهن پوست قربانی سوختنی را که هر هدیه آردی که در تور پخته شود و گذرانید برآورد نگه دارد. ۹ و هر هدیه آردی که در تور پخته شود و هرچه بر تاپه یا ساج ساخته شود از آن کاهن که آن را گذرانید خواهد بود.

۱۰ و هر هدیه آردی، خواه به روغن سرشته شده، خواه خشک، از آن همه پسروان هاون بی تفاوت یکدیگر خواهید بود. ۱۱ «و این است قانون ذبحه سلامتی که کسی نزد خداوند بگذراند. ۱۲ اگر آن را برای تشکر بگذراند پس با ذبحه تشکر، قرصهای فطیر سرشته شده به روغن، و نازکهای فطیر مالیده شده به روغن، و از آرد نرم آمیخته شده، قرصهای سرشته شده به روغن را بگذراند. ۱۳ با قرصهای نان خمیر مایه دار قربانی خود را برای هدیه افراشتنی نزد خداوند بگذراند، و از آن کاهن که خون ذبحه سلامتی را می پاشد خواهد بود. ۱۴ و گوشت ذبحه تشکر سلامتی او در روز قربانی وی خورده شود، چیزی از آن را تا صبح نگذارد. ۱۵ و اگر ذبحه قربانی او نذری یا تبرعی باشد، در روزی که ذبحه خود را می گذراند

و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: ۲ «هارون و پسرانش را با او و رختها و روغن مسح و گوسماله قربانی گناه و دو قوچ و سبدان فطیر را بگیر. ۳ و تمامی جماعت را به درخیمه اجتماع جمع کن.» ۴ پس موسی چنانکه خداوند به وی امر فرموده بود به عمل آورد، و جماعت به در خیمه اجتماع جمع شدند. ۵ و موسی به جماعت گفت: «این است آنچه خداوندفرموده است که کرده شود.» ۶ پس موسی هارون و پسرانش را نزدیک آورد، و ایشان را به آب غسل داد. ۷ و پیراهن را بر او پوشانید و کمریند را بر او بست، و او را به ردا ملیس ساخت، و اینقدر را او گذاشت و زنار اینقدر را بر او بسته، آن را بر وی استوار ساخت ۸ و سینه بند را بر او گذاشت و اورین و تمیم را در سینه بند گذازد. ۹ و عمامه را برپرش نهاد، و بر عمامه در پیش آن تنکه زین، یعنی افسر مقدس را نهاد، چنانکه خداوند موسی را امر فرموده بود. ۱۰ و موسی روغن مسح را گرفته، مسکن و آنچه را که در آن بود مسح کرده، آنها را تقدیس نمود. ۱۱ و قدری از آن را بر مذبح هفت مرتبه پاشید، و مذبح و همه اسبابش و حوض و پایه اش را مسح کرد، تا آنها را تقدیس نماید. ۱۲ و قدری از روغن مسح را بر سر هارون ریخته، او را مسح کرد تا او را تقدیس نماید. ۱۳ و موسی پسران هارون را نزدیک آورد، بر ایشان پیراهنها را پوشانید و کمریندها را بر ایشان بست و کلاهها را بر ایشان نهاد، چنانکه خداوند موسی را امفرموده بود. ۱۴ پس گوسماله قربانی گناه را آورد، و هارون و پسرانش دستهای خود را بر سر گوسماله قربانی گناه نهادند. ۱۵ و آن را ذبح کرد، و موسی خون را گرفته، بر شاخهای مذبح به هر طرف به انگشت خود مالید، و مذبح را طاهر ساخت، و خون را برینان مذبح ریخته، آن را تقدیس نمود تا برایش کفاهه نماید. ۱۶ و همه پیه را که بر احشا بود وسفیدی جگر و دو گرده و پیه آنها را گرفت، و موسی آنها را بر مذبح سوزانید ۱۷ و گوسماله و پوستش و گوشتیش و سرگینیش را برپرس از لشکرگاه به آتش سوزانید، چنانکه خداوند موسی را امر فرموده بود. ۱۸ پس قوچ قربانی سوختنی را نزدیک آورد، و هارون و پسرانش دستهای خود را بر سر قوچ نهادند. ۱۹ و آن را ذبح کرد، و موسی خون را به اطراف مذبح پاشید. ۲۰ و قوچ را قطعه قطعه کرد، و موسی سر و قطعه ها و چربی را سوزانید. ۲۱ و احشا و پاچه ها را به آب شست و موسی تمامی قوچ را بر مذبح سوزانید. ۲۲ پس قوچ دیگر یعنی قوچ تخصیص را نزدیک آورد، و هارون و پسرانش دستهای خود را بر سر قوچ نهادند. ۲۳ و آن را ذبح کرد، و موسی قدری از خونش را گرفته، بر نرمه گوش راست هارون و بر شست دست راست او، و بر شست پای راست او بگذران، و برای خود و برای قوم کفاره کن، و قربانی قوم را بگذران و بجهت ایشان کفاره کن، چنانکه خداوند امر فرموده است.» ۲۴ و هارون به مذبح نزدیک آمد، گوسماله قربانی گناه را که برای خودش بود ذبح کرد. ۲۵ و پیشان هارون خون را نزد او آوردند و انگشت خود را به خون فرو برد، آن

۹ واقع شد که در روز هشتم، موسی هارون و پسرانش و مشایخ اسرائیل را خواند. ۱۰ و هارون را گفت: «گوسماله ای زنیه برای قربانی گناه، و قوچی بجهت قربانی سوختنی، هر دو رایی عیب بگیر، و به حضور خداوند بگذران. ۱۱ و بنی اسرائیل را خطاب کرده، بگو: بیغانه زنیه برای قربانی گناه، و گوسماله و برها هر دو یک ساله و بی عیب برای قربانی سوختنی بگیرید. ۱۲ و گاوی و قوچی برای ذبیحه سلامتی، تا به حضور خداوند ذبح شود، و هدیه آردی سرمشه شده به روغن را، زیرا که امروز خداوند بر شما ظاهر خواهد شد.» ۱۳ پس آنچه را که موسی امر فرموده بود پیش خیمه اجتماع آوردند. و تمامی جماعت نزدیک شده، به حضور خداوند ایستادند. ۱۴ و موسی گفت: «این است کاری که خداوند امر فرموده است که بکنید، و جلال خداوند بر شما ظاهر خواهد شد.» ۱۵ و موسی هارون را گفت: «نزویک مذبح بیا و قربانی گناه خود و قربانی سوختنی خود را بگذران، و برای خود و برای قوم کفاره کن، و قربانی قوم را بگذران و بجهت ایشان کفاره کن، چنانکه خداوند امر فرموده است.» ۱۶ و هارون به مذبح نزدیک آمد، گوسماله قربانی گناه را که برای خودش بود ذبح کرد. ۱۷ و پیشان هارون خون را نزد او آوردند و انگشت خود را به خون فرو برد، آن

را بر شاخهای مذبح مالید و خون را بر بنیان مذبح ریخت. ۱۰ و پیه وگردها و سفیدی جگر از قربانی گاه را بر مذبح سوزانید، چنانکه خداوند موسی را امر فرموده بود. ۱۱ و گوشت و پوست را بیرون لشکرگاه به آتش سوزانید. ۱۲ و قربانی سوختنی را ذبح کرد، و پسران هارون خون را به او سپرندند، و آن را به اطراف مذبح پاشید. ۱۳ و قربانی را به قطعه هایش و سرش به او سپرندند، و آن را بر مذبح سوزانید. ۱۴ و احشا و پاچه ها را شست و آنها را بر قربانی سوختنی بر مذبح سوزانید. ۱۵ و قربانی قوم راندیک آورد، و بز قربانی گاه را که برای قوم بودگرفته، آن را ذبح کرد و آن را مثل اولین برای گاهان گذرانید. ۱۶ و قربانی سوختنی را نزدیک آورده، آن را به حسب قانون گذرانید. ۱۷ و هدیه آردی راندیک آورده، مشتی از آن برداشت، و آن را علاوه بر قربانی سوختنی صبح بر مذبح سوزانید. ۱۸ و گاو و قوچ ذیحه سلامتی را که برای قوم بودذبح کرد، و پسران هارون خون را به او سپرندند و آن را به اطراف مذبح پاشید. ۱۹ و پیه گاو و دنبه قوچ و آنچه احشا را می پوشاند و گردها و سفیدی جگر را. ۲۰ و پیه را بر سینه ها نهادند، پیه را بر مذبح سوزانید. ۲۱ و هارون سینه ها و ران راست را برای هدیه جنبانیدنی به حضور خداوند جنبانید، چنانکه موسی امر فرموده بود. ۲۲ پس هارون دستهای خود را به سوی قوم برآفرانشته، ایشان را برکت داد، و از گلارانیدن قربانی گناه و قربانی سوختنی و ذبایح سلامتی بزیر آمد. ۲۳ و موسی و هارون به خیمه اجتماع داخل شدند، و بیرون آمده، قوم را برکت دادند و جلال خداوندیر جمیع قوم ظاهر شد. ۲۴ و آتش از حضور خداوند بیرون آمده، قربانی سوختنی و پیه را بر مذبح بلعید، و چون تمامی قوم این را دیدند، صدای بلند کرده، به روی درافتادند.

۱۰ و ناداب و ایهیو پسران هارون، هر یکی مجرمه خود را گرفته، آتش بر آنهانهادند. و بخور بر آن گذارده، آتش غریبی که ایشان را نفرموده بود، به حضور خداوند نزدیک آورند. ۲ و آتش از حضور خداوند به در شده، ایشان را بلعید، و به حضور خداوند مردن. ۳ پس موسی به هارون گفت: «این است آنچه خداوند فرموده، و گفته است که از آنانی که به من نزدیک آیند تقدیس کرده خواهم شد، و در نظر تمامی قوم جلال خواهم یافت.» پس هارون خاموش شد. ۴ و موسی میثائل و الصافان، پسران عزیزیل عمومی هارون را خوانده، به ایشان گفت: «نزدیک آمده، برادران خود را از پیش قدس بیرون لشکرگاه ببرید.» ۵ پس نزدیک آمده، ایشان را در پیراهنها ایشان بیرون لشکرگاه برندن، چنانکه موسی گفته بود. ۶ و موسی هارون و پسرانش العازار و ایتمار را گفت: «مویهای سرخود را باز مکنید و گریان خود را چاک مزیندم بادا بمیرید. و غضب بر تمامی جماعت بشود. اما برادران شما یعنی تمام خاندان اسرائیل بهجهت آشی که خداوند افروخته است ماتم خواهد کرد. ۷ و از در خیمه اجتماع بیرون مرورید مبادا بمیرید، زیرا روغن مسح خداوند برشامت.» پس به

از بهایمی که برای شما خود را نشاند است بمعیرد، هر که لاش آن را لمس کندتا شام نجس باشد. ۴۰ و هر که لاش آن را بخورد رخت خود را بشوید و تا شام نجس باشد. و هر که لاش آن را بردارد، رخت خود را بشوید و تا شام نجس باشد. ۴۱ «و هر حشراتی که بر زمین می خرد مکروه است؛ خورده نشود. ۴۲ و هرچه بر شکم راه روود هرچه بر چهارپا راه رو و هرچه پایهای زیاده دارد، یعنی همه حشراتی که بر زمین می خزند، آنها را مخوردید زیرا که مکروهاند. ۴۳ خویشتن رایه هر حشراتی که می خرد مکروه مسازید، و خودرا به آنها نجس مسازید، مبادا از آنها ناپاک شوید. ۴۴ زیرا من یهوه خدای شما هستم، پس خود را تقدیس نمایید و مقدس باشید، زیرا من قدوس هستم پس خویشتن را به همه حشراتی که بر زمین می خزند نجس مسازید. ۴۵ زیرا من یهوه هستم که شما را از زمین مصر بیرون آوردم تا خدای شما باشم، پس مقدس باشید زیرا من قدوس هستم. ۴۶ این است قانون بهایم و مرغان و هر حیوانی که در آبها حرکت می کنند هر حیوانی که بر زمین می خزد. ۴۷ تا در میان نجس و طاهر و در میان حیواناتی که خورده شوند و حیواناتی که خورده نشوند امتیازشود.»

۱۲ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: «بنی اسرائیل را خطاب کرده، بگو: چون زنی آبستن شده، پسر نزیهای برايد، آنگاه هفت روز نجس باشد، موافق ایام طمث حیضش نجس باشد. ۳ و در روز هشتم گوشت غلبه اموخون شود. ۴ و سی و سه روز در خون تطهیر خود بماند، و هیچ چیز مقدس را لمس ننماید، و به مکان مقدس داخل نشود، تا ایام طهرش تمام شود. ۵ و اگر دختری برايد، دو هفته بحسب مدت طمث خود نجس باشد، و شست و شش روز در خون تطهیر خود بماند. ۶ و چون ایام طهرش برای پسر یا دختر تمام شود، برهای یک ساله برای قربانی سوختنی و جوجه کبوتر یا فاختهای برای قربانی گناه به در خیمه اجتماع نزد کاهن بیاورد. ۷ و او آن را به حضور خداوند خواهد گذارید، و برایش کفاره خواهد کرد، تا از چشممه خون خود طاهر شود. این است قانون آن که برايد، خواه پسر خواه دختر. ۸ و اگر دست اویه قیمت بره نرسد، آنگاه دو فاخته یا دو جوجه کبوتر بگیرد، یکی برای قربانی سوختنی و دیگری برای قربانی گناه. و کاهن برای وی کفاره خواهد کرد، و طاهر خواهد شد.»

۱۳ و خداوند موسی و هارون را خطاب کرده، گفت: «چون شخصی را در پوست بدنش آماس یا قربا یا لکهای براق بشود، و آن در پوست بدنش مانند بلای برص باشد، پس او را نزد هارون کاهن یا نزد یکی از پسرانش که کهنه باشند بیاورند. ۳ و کاهن آن بلا را که در پوست بدنش باشد ملاحظه نماید. اگر مو در بلاسفید گردیده است، و نمایش بلا از پوست بدنش گودتر باشد، بلای برص است، پس کاهن او را بیضید و حکم به باید کاشته شود بیفتند طاهر است. ۳۸ لیکن اگر آب بر تخم ریخته شود و پارهای از لاش آنها بر آن بیفتند، این برای شمان نجس باشد. ۳۹ و اگر یکی

بخورید. ۱۰ و هرچه پر و فلس ندارد در دریا یا در نهرها، از همه حشرات آب و همه جانواری که در آب می باشند، اینها نزد شما مکروه باشند. ۱۱ البته نزد شما مکروهاند، از گوشت آنها مخورد و لاشهای آنها را مکروه دارید. ۱۲ هرچه در آبها پر و فلس ندارد نزد شما مکروه خواهد بود. ۱۳ و از مرغان اینها را مکروه دارید، خورده نشوند، زیرا مکروهاند، عقاب و استخوان خوار و نسیحر. ۱۴ و کرکس و لاشخوار به اجناس آن. ۱۵ و غراب به اجناس آن. ۱۶ و شتروغ و جعد و مرغ دریایی و باز به اجناس آن. ۱۷ و بوم و غواص و بوتیمار. ۱۸ و قاز و مرغ سقا و رخم. ۱۹ و لقلق و گلگ و اجناس آن و هدهد و شبیره. ۲۰ و همه حشرات بالدار که بر چهارپا می روند برای شما مکروهاند. ۲۱ لیکن اینها را بخورد از همه حشرات بالدار که بر چهار پا می روند، هر کدام که بر پایهای خود ساقها برای جستن بر زمین دارند. ۲۲ از آن قسم اینها را بخورید. ملخ به اجناس آن و دبا به اجناس آن و حرجوان به اجناس آن و حدب به اجناس آن. ۲۳ و سایر حشرات بالدار که چهار پا دارند برای شما مکروهاند. ۲۴ از آنها نجس می شوید، هر که لاش آنها را لمس کند تا شام نجس باشد. ۲۵ و هر که چیزی از لاش آنها را بردارد، رخت خود را بشوید و تا شام نجس باشد.

۲۶ و هر یهیمه ای که شکافته سم باشد لیکن شکاف تمام ندارد و نشخوار نکند اینها برای شما نجسند، و هر که لاش آنها را لمس کند نجس است. ۲۷ و هرچه برکف پا رود از همه جانواری که بر چهار پامی روند، اینها برای شما نجسند، هر که لاش آنها را لمس کند تا شام نجس باشد. ۲۸ و هر که لاش آنها را بردارد، رخت خود را بشوید و تا شام نجس باشد. اینها برای شما نجسند. ۲۹ «و از همه حشرات اینهای از شما نجسند: ۳۰ و دله و دله و چلپاسه و کرباسه و بوقلمون. ۳۱ از جمیع حشرات اینهای از شما نجسند: هر که لاش آنها را لمس کند تا شام نجس باشد، ۳۲ و بر هر چیزی که یکی از اینها بعد از موتیش بیفتند نجس باشد، خواه هر ظرف چوبی، خواه رخت، خواه چرم، خواه جوال؛ هر ظرفی که در آن کار کرده شود در آب گذاشته شود و تا شام نجس باشد، پس طاهر خواهد بود. ۳۳ و هر ظرف سفالین که یکی از اینهایر آن بیفتند آنچه در آن است نجس باشد و آن را بیشکنید. ۳۴ هر خوراک در آن که خورده شود، اگر آب بر آن ریخته شد نجس باشد، و هر مشروباتی که آشامیده شود که در چنین ظرف است نجس باشد. ۳۵ و بر هر چیزی که پارهای از لاش آنها بیفتند نجس باشد، خواه تنور، خواه اجاق، شکسته شود؛ اینها نجسند و نزد شما نجس خواهند بود. ۳۶ چشممه و حوض که مجمع آب باشد طاهر است لیکن هر که لاش آنها را لمس کند نجس خواهد بود. ۳۷ و اگر پارهای از لاش آنها بر تخم کاشتنی که باید کاشته شود بیفتند طاهر است. ۳۸ لیکن اگر آب بر تخم ریخته شود و پارهای از لاش آنها بر آن بیفتند، این برای شمان نجس باشد. ۳۹ و اگر یکی

از پوست گودتر نماید، و موی آن سفید نگردیده، آنگاه کاهن آن مبتلا را نباشد و کم رنگ باشد، کاهن او را هفت روز نگه دارد. ۲۷ و در روز هفتم کاهن او را ملاحظه نماید. اگر در پوست پهن شده، کاهن به نجاست وی حکم دهد. این بلای برص است. ۲۸ و اگر لکه براق در جای خود مانده، در پوست پهن نشده باشد و کم رنگ باشد، این آماس داغ است. پس کاهن به طهارت وی حکم دهد. این گری داغ است. ۲۹ «و چون مرد یا زن، بلای در سر یا در زنخ داشته باشد، ۳۰ کاهن آن بلا را ملاحظه نماید. اگر گودتر از پوست نماید و موی زرد باریک در آن باشد، پس کاهن به نجاست او حکم دهد. این سعفه یعنی برص سر یا زنخ است. ۳۱ و چون کاهن بلای سعفه را ببیند، اگر گودتر از پوست نماید و موی سیاه در آن نباشد، پس کاهن آن مبتلای سعفه را هفت روز نگاه دارد. ۳۲ و در روز هفتم کاهن آن بلا را ملاحظه نماید. اگر سعفه پهن نشده، و موی زرد در آن نباشد و سعفه گودتر از پوست نماید، ۳۳ آنگاه موی خود را بترآشد لیکن سعفه را نترآشد و کاهن آن مبتلای سعفه را بازهفت روز نگاه دارد. ۳۴ و در روز هفتم کاهن سعفه را ملاحظه نماید. اگر سعفه در پوست پهن نشده، و از پوست گودتر نماید، پس کاهن حکم به طهارت وی دهد و او رخت خود را بشوید و ظاهر باشد. ۳۵ لیکن حکم به طهارت وی دهد و او رخت خود را بشوید و ظاهر باشد. ۳۶ پس کاهن او را ملاحظه نماید. اگر سعفه در پوست پهن شود، کاهن موی زرد را تجویید، او نجس است. ۳۷ اما اگر در نظرش سعفه ایستاده باشد، و موی سیاه از آن درآیده، پس سعفه شفا یافته است. او ظاهر است و کاهن حکم به طهارت وی بدهد. ۳۸ «و چون مرد یا زن در پوست بدن خود لکه های براق یعنی لکه های براق سفید داشته باشد، ۳۹ کاهن ملاحظه نماید. اگر پیشانی کل او را ملاحظه نماید. اگر در سر کل او یا پیشانی کل او سفید مایل به سرخی باشد، آن برص است که از سر کل او یا پیشانی کل او درآمده است. ۴۰ و کسی که موی سر او ریخته باشد، او اقع است، و ظاهر می باشد. ۴۱ و کسی که موی سر او از طرف پیشانی ریخته باشد، او اصلع است، و ظاهر می باشد. ۴۲ و اگر در سر کل او یا پیشانی کل او سفید مایل به سرخی باشد، آن برص است که از سر کل او یا پیشانی کل او درآمده است. ۴۳ پس کاهن او را ملاحظه کند. اگر آماس آن بلا در سرکل او یا پیشانی کل او سفید مایل به سرخی، مانند برق در پوست بدن باشد، ۴۴ او مبروص است، و نجس می باشد. کاهن البته حکم ریختن خود مانده، پهن نشده باشد، این گری دمل است. پس کاهن به طهارت وی حکم دهد. این بلا می باشد. ۴۵ و اگر آن لکه براق در پیشیده شود، و ندا کند نجس نجس. ۴۶ و همه روزهایی که بلا دارد، البته نجس خواهد بود، و تنها بماند و مسکن او بیرون شکرگاه باشد. ۴۷ «و بلا را دارد، گریان او چاک شده، و موی سراو گشاده، و شاربهای او پوشیده شود، و ندا کند نجس نجس. ۴۸ و همه روزهایی که بلا دارد، البته رختی که بلای برص داشته باشد، خواه رخت پشمین خواه رخت پنیهای، خواه در تارو خواه در پود، چه از پشم و چه از پنیه و چه از چرم، یا از هر چیزی که از چرم ساخته شود، ۴۹ اگر آن بلا مایل به سبزی یا به سرخی

باشد، در رخت یا در چرم، خواه در تار خواه در پود یا در هر ظرف چرمی، این بلای برص است. به کاهن نشان داده شود. ۵۰ و کاهن آن بلا را ملاحظه نماید و آن چیزی را که بلا دارد هفت روز نگاه دارد. و آن چیزی را که بلا دارد، در روز هفتم ملاحظه کند. اگر آن بلا در رخت پنه شده باشد، خواه در تار خواه در پود، یا در چرم در هر کاری که چرم برای آن استعمال می شود، این برص مفسد است و آن چیز نجس می باشد. ۵۱ پس آن رخت را بسوزاند، چه تار و چه پود، خواه در پشم خواه در پنه، یا در هر ظرف چرمی که بلا در آن باشد، زیرا برص مفسد است. به آتش سوخته شود. ۵۲ اما چون کاهن آن را ملاحظه کند، اگر بلا در رخت، خواه در تار خواه در پود، یا در هر ظرف چرمی پنه نشده باشد، ۵۳ پس کاهن امر فرماید تا آنچه را که بلا دارد بشویند، و آن راهفت روز دیگر نگاه دارد. ۵۴ و بعد از شستن آن چیز که بلا دارد کاهن ملاحظه نماید. اگر رنگ آن بلا تبدیل نشده، هرچند بلا هم پنه نشده باشد، این نجس است. آن را به آتش بسوزان. این خوره است، خواه فرسودگی آن در درون باشد یا دربرون. ۵۵ و چون کاهن ملاحظه نماید، اگر بلا بعداز شستن آن کم رنگ شده باشد، پس آن را از رخت یا از چرم خواه از تار خواه از پود، پاره کند. ۵۶ و اگر باز در آن رخت خواه در تار خواه در پود، یا در هر ظرف چرمی ظاهر شود، این برآمدن برص است. آنچه را که بلا دارد به آتش بسوزان. ۵۷ و آن رخت خواه تار و خواه پود، یا هر ظرف چرمی را که شسته ای و بلا از آن رفع شده باشد، دوباره شسته شود و طاهر خواهد بود. ۵۸ این است قانون بلای برص در رخت پشمین یا پنهای خواه در تار خواه در پود، یا در هر ظرف چرمی برای حکم به طهارت یا نجاست آن.

۱۴ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: «این است قانون مبروص: در روز تطهیرش نزد کاهن آورده شود. ۳ و کاهن بیرون لشکرگاه برود و کاهن ملاحظه کند. اگر بلای برص از مبروص رفع شده باشد، ۴ کاهن حکم بدهد که برای آن کسی که باید تطهیر شود، دو گنجشک زنده طاهر، و چوب ارز و قمز و زوفا بگیرند. ۵ و کاهن امر کند که یک گنجشک را در ظرف سفالین بر بالای آب روان بکشند. ۶ و اما گنجشک زنده را با چوب ارز و قمز و زوفا بگیرد و آنها را با گنجشک زنده به خون گنجشکی که برآب روان کشته شده، فرو برد. ۷ و بر کسی که از برص باید تطهیر شود هفت مرتبه پاشد، و حکم به طهارتش بدهد. و گنجشک زنده را به سوی صحراء کشته شده، فرو برد. ۸ و آن کس که باید تطهیر شود رخت خود را بشوید، و تمامی موی خود را برآراشد، و به آب غسل کند، و طاهر خواهد شد. و بعد از آن به لشکرگاه داخل شود، لیکن تا هفت روز بیرون خیمه خود بماند. ۹ و در روز هفتم تمامی موی خود را برآراشد از سر و ریش و آبروی خود، یعنی تمامی موی خود را برآراشد و رخت خود را بشوید و بدن

بمالد تا برای وی به حضور خداوند کفاره کند. ۲۰ و یکی از دو فاخته یا از دو جوجه کبوتر را از آنچه دستش به آن رسیده باشد بگذراند. ۲۱ یعنی هرآنچه دست وی به آن برسد، یکی را برای قربانی گناه و دیگری را برای قربانی سوتختی با هدیه آردی. و کاهن برای کسی که تطهیر می شود به حضور خداوند کفاره خواهد کرد.» ۲۲ این است قانون کسی که بلای برص دارد، و دست وی به تطهیر خود نمی رسد. ۲۳ و خداوند موسی و هارون را خطاب کرده، گفت: «جنون به زمین کتعان که من آن را به شمایه ملکیت می دهم داخل شوید، و بلای برص رادر خانه ای از زمین ملک شما عارض گردانم ۲۴ آنگاه صاحب خانه آمده، کاهن را اطلاع داده، بگوید که مرا به نظر می آید که مثل بلا در خانه است. ۲۵ و کاهن امر فرماید تا قبل از داخل شدن کاهن برای دیدن بلا، خانه را خالی کنند، میاد آنچه در خانه است نجس شود، و بعد از آن کاهن برای دیدن خانه داخل شود، ۲۶ و بلا را ملاحظه نماید. اگر بلا در دیوارهای خانه از خطهای سبزی یا سرخی باشد، و از سطح دیوار گودت نماید، ۲۷ پس کاهن از خانه نزد بیرون رود و خانه را هفت روز بیندد. ۲۸ و در روز هفتم کاهن باز بیاید و ملاحظه نماید اگر بلا در دیوارهای خانه پهن شده باشد، ۲۹ آنگاه کاهن امر فرماید تا سنگهایی را که بلا در آنهاست کنده، آنها را به جای ناپاک بیرون شهر بیندازند. ۳۰ و اندرون خانه را از هر طرف پراشند و خاکی را که تراشیده باشند به جای ناپاک بیرون شهر بروزند. ۳۱ و سنگهای دیگر گرفته، به جای آن سنگها بگذارندو خاک دیگر گرفته، خانه را اندو کنند. ۳۲ و اگر بلای برگرد و بعد از کنند سنگها و تراشیدن و اندو کردن خانه باز در خانه بروز کند، ۳۳ پس کاهن بیاید و ملاحظه نماید. اگر بلا در خانه پهن شده باشد این برص مفسد در خانه است و آن نجس است. ۳۴ پس خانه را خراب کند با سنگهاش و چوبش و تمامی خاک خانه و بدجای ناپاک بیرون شهر بیندازند. ۳۵ و هر که داخل خانه شود در تمام روزهایی که بسته باشد تا شام نجس خواهد بود. ۳۶ و هر که در خانه بخوابد رخت خود را بشوید و هر که در خانه چیزی خورد، رخت خود را بشوید. ۳۷ و چون کاهن بیاید و ملاحظه نماید اگر بعد از اندو کردن خانه بلا در خانه پهن نشده باشد، پس کاهن حکم به طهارت خانه بدهد، زیرا بلا رفع شده است. ۳۸ و برای تطهیر خانه دو گنجشک و چوب ارز و قمزرو زوفا بگیرد. ۳۹ و پک گنجشک را در ظرف سفالین بر آب روان ذبح نماید، ۴۰ و چوب ارز و زوفا و قمزرو گنجشک زنده را گرفته، آنها را به خون گنجشک ذبح شده و آب روان فرو برد، و هفت مرتبه بر خانه پیاشد. ۴۱ و خانه را به خون گنجشک و به آب روان و به گنجشک زنده و به چوب ارز و زوفا و قمزرو تطهیر نماید. ۴۲ و گنجشک زنده را بیرون شهر به سوی صحراء رها کنند، و خانه را کفاره نماید و طاهر خواهد بود.» ۴۳ این است قانون، برای هر بلای برص و برای سعفه، ۴۴ و برای برص رخت به آب غسل کند، و تا شام نجس باشد. ۴۵ و اگر آن بر بستر باشد یا بر هر

چیزی که او بر آن نشسته بود، چون آن چیز رالمس کند تا شام نجس باشد. ۲۴ و اگر مردی با اوهم بستر شود و حیض او بر روی باشد تا هفت روزنیجس خواهد بود. و هر بستره که بر آن بخوابد نجس خواهد بود. ۲۵ و نزی که روزهای سپار، غیر از زمان حیض خود جریان خون دارد، یازیده از زمان حیض خود جریان دارد، تمامی روزهای جریان نجاستش مثل روزهای حیضش خواهد بود. او نجس است. ۲۶ و هر بستره که در روزهای جریان خود بر آن بخوابد، مثل نجاست حیضش نجس خواهد بود. و هر چیزی که برآن بنشیند مثل نجاست حیضش نجس خواهد بود. ۲۷ و هرکه این چیزها را لمس نماید نجس می باشد. پس رخت خود را بشوید و به آب غسل کند و تا شام نجس باشد. ۲۸ و اگر از جریان خود طاهر شده باشد، هفت روز برای خود بشمارد، و بعد از آن طاهر خواهد بود. ۲۹ و در روز هشتم دو فاخته یا دو جوجه کبوتر بگیرد، و آتها را نزد کاهن به در خیمه همچنین بکند. ۳۰ و کاهن یکی را برای قربانی گناه و دیگری را برای قربانی سوختنی بگذراند. و کاهن برای وی نجاست جریانش را به حضور خداوند کفاره کند. ۳۱ پس بنی اسرائیل را از نجاست ایشان جدا خواهید کرد، مبادا مسکن مرا که در میان ایشان است نجس سازند و در نجاست خود بمیرند.» ۳۲ این است قانون کسی که جریان دارد، و کسی که منی از وی درآید و از آن نجس شده باشد. ۳۳ و حایض در حیضش و هرکه جریان دارد خواه مرد خواه زن، و مردی که با زن نجس همبستر شود.

۱۶ و خداوند موسی را بعد از مردن دو پسرهارون، وقتی که نزد خداوند آمدند و مردند خطاب کرده، گفت: ۲ «پس خداوند به موسی گفت: برادر خود هارون را بگو که به قدس درون حجاب پیش کرسی رحمت که بر تابوت است همه وقت داخل نشود، مبادا بمیرد، زیرا که در ابر بر کرسی رحمت ظاهر خواهم شد. ۳ و بالین چیزها هارون داخل قدس بشود، با گوسلهای برای قربانی گناه، و قوچی برای قربانی سوختنی. ۴ و پیراهن کتان مقدس را بپوشد، و زیر جامه کتان بر بدنش باشد، و به کمرنده کتان بسته شود، و به عمامه کتان معمم باشد. اینها رخت مقدس است. پس بدن خود را به آب غسل داده، آتها را بپوشد. ۵ و از جماعت بنی اسرائیل دو بزریه برای قربانی گناه، و یک قوچ برای قربانی سوختنی بگیرد. ۶ و هارون گوسله قربانی گناه را که برای خود اوتست بگذراند، و برای خود و اهل خانه خود کفاره نماید. ۷ و دو بزر را بگیرد و آتها را به حضور خداوند به در خیمه اجتماع حاضر سازد. ۸ و هارون بر آن دو بزر قرعه اندازد، یک قرعه برای خداوند و یک قرعه برای عازیل. ۹ و هارون بزی را که قرعه برای خداوند بر آن برآمد نزدیک بیاورد، و بجهت قربانی گناه بگذراند. ۱۰ و بزی که قرعه برای عازیل بر آن برآمد به حضور خداوند نزدیک حاضر شود، و بر آن کفاره نماید و آن را برای عازیل به صحراء بفرستد. ۱۱ «و هارون گاو قربانی گناه را که برای خود اوتست نزدیک بیاورد، و برای خود و اهل خانه

خواه متوطن خواه غریبی که درمیان شما مدوا گزیده باشد. ۳۰ زیرا که در آن روزگاره برای تطهیر شما کرده خواهد شد، و از جمیع گناهان خود به حضور خداوند طاهرخواهید شد. ۳۱ این سیت آرامی برای شماست، پس جانهای خود را ذلیل سازید. این است فرضه دائمی. ۳۲ و کاهنی که مسح شده، و تخصیص شده باشد، تا در جای پدر خود کهانهای نماید کفاره را بنماید. و رختهای کنان یعنی رختهای مقدس را پوشد.

۱۸ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: «بنی اسرائیل را خطاب کرده، به ایشان بگو: من یهوه خدای شما هستم. ۳ مثل اعمال زمین مصر که در آن ساکن می‌پودید عمل منماید، و مثل اعمال زمین کعan که من شما را به انجا داخل خواهیم کرد عمل منماید، و برحسب فرایض ایشان رفتار مکنید. ۴ احکام مرا بجا آورید و فرایض مرا نگاه دارید تا در آنها رفتار نمایید، من یهوه خدای شما هستم. ۵ پس فرایض و احکام مرا نگاه دارید، که هر آدمی که آنها را بجا آورد در آنها زیست خواهد کرد، من یهوه هستم. ۶ هیچ کس به احدي از اقربای خویش نزدیکی نماید تا کشف عورت او بکند. من یهوه هستم. ۷ عورت پدر خود یعنی مادر خود را کشف نماید؛ او مادر توست. کشف عورت او ممکن. ۸ عورت زن پدر خود را کشف ممکن. آن عورت پدر تو است. ۹ عورت خواهر خود، خواه دختر پدرت، خواه دختر ایشان را کشف نماید. ۱۰ عورت دختر پسرت و دختر دخترت، عورت ایشان را کشف ممکن، زیرا که اینها عورت تو است. ۱۱ عورت دختر زن پدرت که از پدر تو زایده شده باشد، او خواهر تو است کشف عورت او رامکن. ۱۲ عورت خواهر پدر خود را کشف ممکن، او از اقربای پدر تو است. ۱۳ عورت خواهار مادر خود را کشف ممکن، او از اقربای مادر تو است. ۱۴ عورت برادر پدر خود را کشف ممکن، و به زن او نزدیکی نماید. او (به متله) عمه تو است. ۱۵ عورت عروس خود را کشف ممکن، او زن پسر تو است. عورت او را کشف ممکن. ۱۶ عورت زن برادر خود را کشف ممکن. آن عورت او را کشف نماید. ۱۷ عورت زن پدر خود را کشف ممکن. و دختر پسر عورت برادر تو است. ۱۸ عورت زنی را با دخترش کشف ممکن. و دختر پسر او یا دختر دختر او را مگیر، تا عورت او را کشف کنی. اینها از اقربای او می‌باشند و این فجور است. ۱۹ عورت او را با وی مادامی که او زنده است، کشف نمایی. و به زنی درنجاست حیضش نزدیکی نماید، تا عورت او را کشف کنی. ۲۰ و با زن همسایه خود همبسترشو، تا خود را با وی نجس سازی. ۲۱ و کسی از ذریت خود را برای مولک از آتش مگذران و نام خدای خود را بی حرمت مساز. من یهوه هستم. ۲۲ و با ذکر مثیل زن جماع ممکن، زیرا که این فجور است. ۲۳ و با هیچ بهیمه‌ای جماع ممکن، تاخود را به آن نجس سازی، و زنی پیش بهیمه‌ای نایستد تا با آن جماع کند، زیرا که این فجور است. ۲۴ «به هیچ کدام از اینها خویشتن را نجس مسازید، زیرا به همه اینها امتهایی که من پیش روی شما بیرون می‌کنم، نجس شده‌اند.

۲۵ و مسح شده، و تخصیص شده باشد، تا در جای پدر خود کهانهای نماید کفاره را بنماید. و رختهای کنان یعنی رختهای مقدس را پوشد. ۲۶ و برای قدس مقدس کفاره نماید، و برای خیمه اجتماع و مذبح کفاره نماید، و برای کهنه و تمامی جماعت قوم کفاره نماید. ۲۷ و این برای شما فرضه دائمی خواهد بود تا برای بنی اسرائیل از تمامی گناهان ایشان یک مرتبه هر سال کفاره شود.» پس چنانکه خداوند موسی را امر فرمود، همچنان بعمل آورد.

۱۷ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: ۲ «هارون و پسرانش و جمیع بنی اسرائیل را خطاب کرده، به ایشان بگو: این است کاری که خداوند می‌فرماید و می‌گوید: ۳ هر شخصی از خاندان اسرائیل که گاو یا گوسفند با پر لشکرگاه ذبح نماید، یا آنکه بیرون لشکرگاه ذبح نماید، ۴ و آن را به در خیمه اجتماع نیارود، تاقربانی برای خداوند پیش مسکن خداوند بگذراند، بر آن شخص خون محسوب خواهد شد. او خون ریخته است و آن شخص از قوم خود منقطع خواهد شد. ۵ تا آنکه بنی اسرائیل ذبایح خود را که در صحراء ذبح می‌کنند بیاروند، یعنی برای خداوند به در خیمه اجتماع نزد کاهن آنها را بیاروند، و آنها را بهجهت ذبایح سلامتی برای خداوند ذبح نمایند. ۶ و کاهن خون را بر مذبح خداوند نزد در خیمه اجتماع پیاشد، و پیه را بسوزاند تا عطر خوشبو برای خداوند شود. ۷ و بعد از این، ذبایح خود را برای دیوهایی که درعقب آنها زنا می‌کنند دیگر ذبح نمایند. این برای ایشان در پیشتهای ایشان فرضه دائمی خواهد بود. ۸ و ایشان را بگو: هر کس از خاندان اسرائیل یا از غریبانی که در میان شما مدوا گزینند که هر قسم خون را بخورد، من روی خود را بر آن شخصی که خون خورده باشد برمی‌گردانم، و او را از میان قومش منقطع خواهد شد. ۹ هر کس از خاندان اسرائیل یا از غریبانی که در میان شما مدوا گزینند که جان جسد درخون است، و من آن را بر مذبح به شما داده ام تا برای جانهای شما کفاره کند، زیرا خون است که برای جان کفاره می‌کند. ۱۰ زیرا که این جسد خون نخورد و غریبی که در میان شما مدوا گزینند خون نخورد. ۱۱ و هر شخص از بنی اسرائیل یا از غریبانی که در میان شما مدوا گزینند، که هر جانور یا مرغی را که خورده می‌شود صید کند، پس خون آن را برپزد و به خاک پوشاشد. ۱۲ زیرا جان هر ذی جسد خون آن و جان آن یکی است، پس بنی اسرائیل

۲۵ وزمین نجس شده است، و انتقام گناهش را از آن خواهم کشید، و
زمین ساکنان خود را قی خواهند نمود. ۲۶ پس شما فرایض و احکام مرا
نگاه دارید، و هیچ کدام از این فجور را به عمل نیاورید، نه متوطن و نه
غیری که در میان شما محاوگریند. ۲۷ زیرا مردمان آن زمین که قبل از
شمایبدند، جمیع این فجور را کردند، و زمین نجس شده است. ۲۸ مبادا
زمین شما را نیز قی کند، اگرآن را نجس سازید، چنانکه امتهای را که قبل
از شما بودند، قی کرده است. ۲۹ زیرا هر کسی که یکی از این فجور را
بکند، همه کسانی که کرده باشند، از میان قوم خود منقطع خواهند شد.
۳۰ پس وصیت مرا نگاه دارید، و از این رسوم زشت که قبل از شما به
عمل آورده شده است عمل منماید، و خود را به آنها نجس مسازید. من
یهوه خدای شما هستم.»

۱۹ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: «تمامی جماعت
بنی اسرائیل را خطاب کرده، به ایشان بگو: مقدس باشید، زیرا که من یهوه
خدای شما قدوس هستم. ۲ هر یکی از شما مادر و پدر خود را احترام
نماید و سبت های مرا نگاه دارید، من یهوه خدای شما هستم. ۴ به سوی
بتهای میل مکنید، و خدایان ریخنه شده برای خود مسازید. من یهوه خدای
شما هستم. ۵ و چون ذیبحه سلامتی نزد خداوند بگذرانید، آن را بگذرانید تا
مقبول شوید، ۶ در روزی که آن را ذبح نماید. و در فردا آن روز خورده
شود، و اگرچیزی از آن تا روز سوم بماند به آتش سوخته شود. ۷ و اگر در
رایخورد، متحمل گاه خود خواهد بود، زیرا چیز مقدس خداوند را بی حرمت
کرده است، آن کس از قوم خود را منقطع خواهد شد. ۹ «و چون حاصل
زمین خود را درو کنید، گوشه های مزرعه خود را تمام نکنید، و محصول
خود را خوش چینی مکنید. ۱۰ و تاکستان خود را دانه چینی منما، و
خوشه های ریخته شده تاکستان خود را بر میجن، آنها را برای فقر و غرب
بگذار، من یهوه خدای شما هستم. ۱۱ دزدی مکنید، و مکر منماید، و
با یکدیگر دروغ مگویند. ۱۲ و به نام من قسم دروغ مخورید، که نام خدای
خود را بحرمت نموده باشی، من یهوه هستم. ۱۳ مال همسایه خود را
غضب منما، و ستم مکن، و مزد مزدور نزد تو تا صیحه نماند. ۱۴ کر را
لغعت مکن، و پیش روی کور سنگ لغزش مگذار، و از خدای خود بترس،
من یهوه هستم. ۱۵ در داوری بی انصافی مکن، و فقیر راطفردادی منما، و
برگ را محترم مدار، و درباره همسایه خود به انصاف داوری بکن؛ ۱۶
در میان قوم خود برای سخن چینی گردش مکن، و بر خون همسایه خود
مایست. من یهوه هستم. ۱۷ برادر خود را در دل خود بغض منما، البته
همسایه خود را تنبیه کن، و به سبب او متحمل گناه میاش. ۱۸ از اینانی قوم
خود انتقام مگیر، و کینه موزز، و همسایه خود را مثل خوبیشن محبت نما.
من یهوه هستم. ۱۹ فرایض مرا نگاه دارید. بهیمه خودرا با غیر جنس به

۲۰ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: «بنی اسرائیل را بگو:
هر کسی از بنی اسرائیل یا از غریبانی که در اسرائیل محاوگریند، که از ذریت
خود به مولک بدهد، البته کشته شود؛ قوم زمین او را با سنگ سنگسار
کنند. ۳ و من روی خود را به ضد آن شخص خواهم گداند، و او را از
میان قومش منقطع خواهم ساخت، زیرا که از ذریت خود به مولک داده
است، تا مکان مقدس مرا نجس سازد، و نام قدوس مرا بی حرمت کند. ۴
و اگر قوم زمین چشمان خود را از آن شخص پوشانند، وقتی که از ذریت
خود به مولک داده باشد، و او را نکشند، ه آنگاه من روی خود را به ضد
من یهوه هستم. ۱۹ فرایض مرا نگاه دارید. بهیمه خودرا با غیر جنس به

آن شخص و خاندانش خواهم گردانید، و او را و همه کسانی را که در عقب او زناکار شده، در پریو مولک زناکرده اند، از میان قوم ایشان منقطع خواهم ساخت. ۶ و کسی که به سوی صاحبان اجنه وجادوگران توجه نماید، تا در عقب ایشان زنا کنند، من روی خود را به ضد آن شخص خواهم گردانید، و او را از میان قومش منقطع خواهم ساخت. ۷ پس خود را تقدیس نماید و مقدس پاشید، زیرا من بهوه خدای شما هستم. ۸ و فرایض مرا نگاه داشته، آنها را بچا اورید. من بهوه خستم که شما را تقدیس می نمایم. ۹ و هر کسی که پدر یا مادر خود را لعنت کند، البته کشته شود، چونکه پدر و مادر خود را لعنت کرده است، خونش بر خود او خواهد بود. ۱۰ و کسی که با زن دیگری زنا کند یعنی هر که با زن همسایه خود زنانماید، زانی و زانیه البته کشته شوند. ۱۱ و کسی که با زن پدر خود بخوابد، و عورت پدر خود را کشف نماید، هر دو البته کشته شوند. خون ایشان بر خود ایشان است. ۱۲ و اگر کسی با عروس خود بخوابد، هر دو ایشان البته کشته شوند. فاحشگی کرده اند خون ایشان بر خود ایشان است. ۱۳ و اگر مردی با مردی مثل با زن بخوابد هر دو فجور کرده اند. هر دو ایشان البته کشته شوند. خون ایشان بر خود ایشان است. ۱۴ و اگر کسی زنی و مادرش را بگیرد، این قباحت است. او و ایشان به آتش سوخته شوند، تا در میان شما قباحتی نباشد. ۱۵ و مردی که با بهیمه‌ای جماع کند، البته کشته شود و آن بهیمه را نیز بکشید. ۱۶ و زنی که به بهیمه‌ای نزدیک شود تا با آن جماع کند، آن زن و بهیمه را بکش. البته کشته شوند خون آنها برخود آنهاست. ۱۷ و کسی که خواهر خود را خواه دختر پدرش خواه دختر مادرش باشد بگیرد، عورت او را ببیند و او عورت وی را ببیند، این رسایی است. در پیش چشمان پسران قوم خود منقطع شوند، چون که عورت خواهر خود را کشف کرده است. متتحمل گناه خود خواهد بود. ۱۸ و کسی که با زن حایض بخوابد و عورت او را راکش نماید، او چشمها او را کشف کرده است و او چشمها خون خود را کشف نموده است، هردوی ایشان از میان قوم خود منقطع خواهند شد. ۱۹ و عورت خواهر مادرت یا خواهر پدرت را کشف مکن؛ آن کس خویش خود را عربان ساخته است. ایشان متتحمل گناه خود خواهند بود. ۲۰ و کسی که با زن عمومی خود بخوابد، عورت عمومی خود را کشف کرده است. متتحمل گناه خود خواهند بود. این کس خواهند بود. ۲۱ و کسی که زن پرادر خود را بگیرد، این نجاست است. عورت پرادر خود را کشف کرده است. این کس خواهند بود. ۲۲ «پس جمیع فرایض مرا و جمیع احکام مرانگاه داشته، آنها را بجا آورید، تا زمینی که من شمارا به آنچا می آوم تا در آن ساکن شوید، شما راقی نکنند. ۲۳ و به رسوم فومنهایی که من آنها را از پیش شما بیرون می کنم رفتار ننمایید، زیرا که جمیع این کارها را کردنده پس ایشان را بگذارند. ۲۴ و به شما گفتم شما وارث این زمین خواهید بود و من آن را به شما

۲۱ و خداوند به موسی گفت: «به کاهان یعنی پسران هارون خطاب کرده، به ایشان بگو: کسی از شما برای مردگان، خود رانجنس نسازد، ۲ جز برای خویشان نزدیک خود، یعنی برای مادرش و پدرش و پسرش و دخترش و برادرش. ۳ و برای خواهر باکره خود که قریب او باشد و شوهر ندارد؛ برای او خود را نجس تواند کرد. ۴ چونکه در قوم خود رئیس است، خود را نجس نسازد، تا خویشتن را بعیصت نماید. ۵ سر خود را بی مو نسازند، و گوشه های ریش خود را نتراشند، و بدن خود را متروح ننمایند. ۶ برای خدای خود مقدس باشند، و نام خدای خود را بی حرمت ننمایند. زیرا که هدایای آتشین خداوند و طعام خدای خود را ایشان می گذرانند. ۷ زانیه یا بی عصمت را نکاخ ننمایند، و زن مطلقه پس مقدس باشند. ۸ زن زانیه یا بی عصمت را نکاخ ننمایند، و زن مطلقه از شوهرش را نگیرند، زیرا او برای خدای خود مقدس است. ۹ پس او را تقدیس نما، زیرا که اوطاع خدای خود را می گذراند. پس برای تو مقدس باشد، زیرا من بهوه که شما را تقدیس می کنم، قدوس هستم. ۱۰ و دختر هر کاهنی که خود را به فاحشگی بی عصمت ساخته باشد، پدرخود را بعیصت کرده است. به آتش سوخته شود. ۱۱ و آن که از میان خبردارانش رئیس کهنه باشد، که بر سر او روغن مسح ریخته شده، و تخصیص گردیده باشد تا لباس را بپوشد، موی سر خود را نگشاید و گریان خود را چاک نکند، ۱۲ و نزد هیچ شخص مرده نزد، و برای پدر خود مادر خود خویشتن را نجس نسازد. ۱۳ و از مکان مقدس بیرون نزد، و مکان مقدس خدای خود را بی عصمت نسازد، زیرا که تاج روغن مسح خدای او بر وی می باشد. من بهوه هستم. ۱۴ و اوزن باکره ای نکاخ کند. ۱۵ و بیوه و مطلقه وی عصمت و زانیه، اینها را نگیرد. فقط باکره ای از قوم خود را به زنی بگیرد. ۱۶ و ذرت خود را در میان قوم خود بی عصمت نسازد. من بهوه هستم که او را مقدس می سازم.» ۱۷ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: «هارون را خطاب کرده، بگو: هر کس از اولادتو در طبقات ایشان که عیب داشته باشد نزدیک نیاید، تا طعام خدای خود را بگذراند. ۱۸ پس هر کس که عیب دارد نزدیک نیاید، نه مرد کور و نه لنگ و نه پهن یعنی و نه زایدالاعضا، ۱۹ و نه کسی که شکسته پا یا شکسته دست

باشد، ۲۰ و نه گوژیشت و نه کوتاه قد و نه کسی که در چشم خود لکه دارد، و نه صاحب جرب و نه کسی که گری دارد و نه شکسته بیضه. ۲۱ هر کس از اولاد هارون کاهن که عیب داشته باشد نزدیک نیاید، تا هدایات آشین خداوند را بگذراند، چونکه معیوب است، برای گذراشید طعام خدای خود نزدیک نیاید. ۲۲ طعام خدای خود را خواه از آنجه قدس اقدس است و خواه از آنجه مقدس است، بخورد. ۲۳ لیکن به حجاب داخل نشود و به مذیع نزدیک نیاید، چونکه معیوب است، تا مکان مقدس مرا بی حرمت نسازد. من یهوه هستم که ایشان را تقدیس می کنم.» ۲۴ پس موسی هارون و پسرانش و تمامی بنی اسرائیل را چنین گفت.

۲۵ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: «هارون و پسرانش را بگو که از موقوفات بنی اسرائیل که برای من وقف می کنند احتیاز نمایند، و نام قدوس ما بی حرمت نسازند. من یهوه هستم.» ۳ به ایشان بگو: هر کس از همه ذریت شما در نسلهای شما که به موقوفاتی که بنی اسرائیل برای خداوند وقف نمایند نزدیک بیاید، و نجاست او بر وی باشد، آن کس از حضور من منقطع خواهد شد. من یهوه هستم. ۴ هر کس از ذریت هارون که مبروض با صاحب جریان باشد تا طاهر نشود، از چیزهای مقدس نخورد، و کسی که هر چیزی را که از میت نجس شود لمس نماید، و کسی که منی از وی درآید، ۵ و کسی که هر حشرات را که از آن نجس می شوند لمس نماید، یا آدمی را که از او نجس می شوند از هرجاستی که دارد. ۶ پس کسی که یکی از اینها را لمس نماید تا شام نجس باشد، و تا بدن خود را به آب غسل ندهد از چیزهای مقدس نخورد. ۷ و چون آفتاب غروب کند، آنگاه طاهر خواهد بود، و بعد از آن از چیزهای مقدس بخورد چونکه خوارک وی است. ۸ میته یا دریده شده را نخوردتا از آن نجس شود. من یهوه هستم. ۹ پس وصیت مرا نگاه دارند مبادا به سبب آن متتحمل گناه شوند. و اگر آن را بی حرمت نمایند بمندان. من یهوه هستم که ایشان را تقدیس می نمایم. ۱۰ هیچ غریبی چیز مقدس نخورد، و مهمان کاهن و مزدور او چیز مقدس نخورد. ۱۱ اما اگر کاهن کسی را بخرد، زرخرد او می باشد. او آن را بخورد و خانه زاد او نیز. هر دو خوارک او را بخورند. ۱۲ و دختر کاهن اگر منکوحه مرد غریب باشد، از هدایات مقدس نخورد. ۱۳ و دختر کاهن که بیوه یا مطلقه بشود و اولاد نداشته، به خانه پدر خود مثل طفولیش برگردد، خوارک پدر خود را بخورد، لیکن هیچ غریب از آن نخورد. ۱۴ و اگر کسی سهو چیز مقدس را بخورد، پیچ یک بر آن اضافه کرده، آن چیز مقدس را به کاهن بدهد. ۱۵ و چیزهای مقدس بنی اسرائیل را که برای خداوند می گذرانند، بی حرمت نسازند. ۱۶ و به خوردن چیزهای مقدس ایشان، ایشان را متتحمل جرم گناه نسازند، زیرا من یهوه هستم که ایشان را تقدیس می نمایم.» ۱۷ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: «۱۸ هارون و پسرانش و جمیع بنی اسرائیل را خطاب کرده،

۲۳ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: «بنی اسرائیل را خطاب کرده، به ایشان بگو: موسسهای خداوند که آنها را محفلهای مقدس خواهید خواند، اینها موسسهای من می باشند.» ۳ «شش روز کار کرده شود و در روز هفتم سبت آرامی و محفل مقدس باشد. هیچ کار مکنید. آن در همه مسکنهای شما سبت برای خداوند است.» ۴ «اینها موسسهای خداوند و محفلهای مقدس من می باشد، که آنها را در وقت‌های آنها اعلان باید کرد.» ۵ در ماه اول، در روز چهاردهم ماه بین العصرين، فصح خداوند است. ۶ و در روز پانزدهم این ماه عید فطیر برای خداوند است، هفت روز فطری بخورید. ۷ در روز اول محفل مقدس برای شما باشد، هیچ کار از شغل ممکنید. ۸ هفت روز هدیه آشین برای خداوند بگذراند، و در روز هفتم، محفل مقدس باشد؛ هیچ کار از شغل ممکنید.» ۹ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: «۱۰ «بنی اسرائیل را خطاب کرده، به ایشان بگو:

چون به زمینی که من به شما می‌دهم داخل شوید، و محصول آن را درو
کنید، آنگاه باقه نوبت خود راند کاهن پیارید. ۱۱ و باقه را به حضور
خداآوند جنباند تا شما موقبل شوید، در فردای بعد از سبت کاهن آن را
بجنباند. ۱۲ و در روزی که شما باقه را می‌جنباند، بره یک ساله بی‌عیب
برای قربانی سوختنی به حضور خداوند بگذرانید. ۱۳ وهدیه آردی آن
دو عشر آرد نم سرشه شده به رونخ خواهد بود، تا هدیه آتشین و عطر
خوشبویر خداوند باشد، و هدیه ریختنی آن چهار یک هین شراب خواهد
بود. ۱۴ و نان و خوشه های برشه شده و خوشه های تازه مخورید، تا
همان روزی که قربانی خدای خود را بگذرانید. این برای پشتاهای شما در
همه مسکنهاش شما فرضه ای ابدی خواهد بود. ۱۵ و از فرجات آن سبت،
از روزی که باقه جنباندینی را آورده باشد، برای خود بشمارید تا هفت هفته
تمام بشود. ۱۶ تا فردای بعد از سبت هفتم، پنجاه روز بشمارید، و هدیه
آردی تازه برای خداوند بگذرانید. ۱۷ از مسکنهاش خود دونان جنباندینی از
دو عشر پیارید از آرد نم باشد، و با خمیر مایه پخته شود تا نوبت برای
خداآوند خواهد بود، و همراه نان، هفت بره یک ساله بی‌عیب و یک گوساله
و دو قرق، و آنها با هدیه آردی وهدیه ریختنی آنها قربانی سوختنی برای
خداآوند خواهد بود، و هدیه آتشین و عطر خوشبو برای خداوند. ۱۹ و یک بز
نر برای قربانی گاه، و دو بره نر یک ساله برای ذیحه سلامتی بگذرانید.
۲۰ و کاهن آنها را با نان نوبت بجهت هدیه جنباندینی به حضور خداوند با
آن دو بره بجنباند، تا برای خداوند بجهت کاهن مقدس باشد. ۲۱ و در
همان روز منادی کنید که برای شما محفل مقدس باشد؛ و هیچ کار
از شغل مکنید. در همه مسکنهاش شما بر پشتاهای شما فرضه ابدی
شما هستم. ۲۲ پس موسي بنی اسرائیل را از موسسهای خداوند خبر داد.

۲۳ و خداوند موسي را خطاب کرده، گفت ۲ که «بنی اسرائیل را امر
پفرما تا رونخ زیتون صاف کوییده شده برای روشنایی بگیرند، تا چراغ را
دائم روشن کنند. ۳ هارون آن را بیرون حجاب شهادت در خیمه‌ها ساکن
شوند. ۴۳ تا طبقات شما بدانند که من بنی اسرائیل را وقتی که ایشان
شما فرضه ای ابدی است که در ماه هفتم آن را عیدنگاه دارید. ۴۲ هفت
روز در خیمه‌ها ساکن باشید؛ همه متوطنان در اسرائیل در خیمه‌ها ساکن
شوند. ۴۳ تا طبقات شما بدانند که من بنی اسرائیل را وقتی که ایشان
را از زمین مصر بیرون آوردم در خیمه‌ها ساکن گردانیدم. من بهوه خدای
شما هستم. ۴۴ پس موسي بنی اسرائیل را از موسسهای خداوند خبر داد.

۲۴ و خداوند موسي را خطاب کرده، گفت ۲ که «بنی اسرائیل را امر
پفرما تا رونخ زیتون صاف کوییده شده برای روشنایی بگیرند، تا چراغ را
دائم روشن کنند. ۳ هارون آن را بیرون حجاب شهادت در خیمه اجتماع
از شام تا صبح به حضور خداوند پیوسته بیاراید. در پشتاهای شما فرضه
از شام تا صبح به حضور خداوند پیوسته بیاراید. در حضور خداوند پیوسته
بیاراید. ۵ و آذنم بکیر و از آن دوازده گرده بپز؛ برای هر گرده دو عشر
باشد. ۶ و آنها را به دو صفت، در هر صفت شش، بر میز طاهر به حضور
خداآوند بگذار. ۷ و بهر صفت بخور صاف به، تا بجهت یادگاری برای
نان و هدیه آتشین باشد برای خداوند. ۸ در هر روز سبت آن را همیشه به
حضور خداوند بیاراید. از جانب بنی اسرائیل عهد ابدی خواهد بود. ۹ و از
آن هارون و پسرانش خواهد بود آن را در مکان مقدس بخورند، زیرا این از
هدایای آتشین خداوند به فرضه ابدی برای وی قدس اقدام خواهد بود.»

۱۰ و پسر زن اسرائیلی که پدرش مرد مصری بود در میان بنی اسرائیل بیرون
آمد، و پسر زن اسرائیلی با مرد اسرائیلی در لشکرگاه چندگ کردند. ۱۱ و
پسر زن اسرائیلی اسم را کفر گفت و لعنت کرد. پس او را نزد موسي آوردند

و نام مادراو شلومیت دختر دری از سبط دان بود. ۱۲ و او رادر زندان انداختند تا از دهن خداوند اطلاع یابند. ۱۳ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: «آن کس را که لعنت کرده است، بیرون لشکرگاه بیر، و همه آنانی که شنیدند دستهای خود را بر سر وی پنهان، و تمامی جماعت او راستگسار کنند. ۱۵ و بنی اسرائیل را خطاب کرده، بگو: هر کسی که خدای خود را لعنت کنند تا متحمل گناه خود خواهد بود. ۱۶ و هر که اسم یهوه را کفر گوید هرآینه کشته شود، تمامی جماعت او را البته سنتگسار کنند، خواه غریب خواه متوطن. چونکه اسم را کفر گفته است کشته شود. ۱۷ و کسی که آدمی را بزند که بمیرد، البته کشته شود. ۱۸ و کسی که بهیمه‌ای را بزند که بمیرد عوض آن را بلهد، جان به عوض جان. ۱۹ و کسی که همسایه خود را عیب رسانیده باشد چنانکه او کرده باشد، به او آورید و احکام مرا نگاه داشته، آنها را به عمل آورید، تا درزمنین به امنیت ساکن شوید. ۲۰ و زمین بار خود را خواهد داد و به سیری خواهید خورد، و خدای خود پرس. من یهوه خدای شما هستم. ۲۱ پس فرایض مرا بجا آورید و احکام مرا نگاه داشته، آنها را به عمل آورید، تا درزمنین به امنیت ساکن شوید. ۲۲ و در سال هشتم بکارید واز محصول کهنه تا سال نهم خواهد داد. ۲۳ و در سال هشتم را بکارید، کشته شود. ۲۴ و شما رایک حکم خواهد بود، خواه غریب خواه متوطن، زیرا که من یهوه خدای شما هستم.» ۲۵ و موسی بنی اسرائیل را خبر داد، و آن را که لعنت کرده بود، بیرون لشکرگاه بردند، و او را به سنج سنتگسار کردند. پس بنی اسرائیل چنان که خداوند به موسی امر فرموده بود به عمل آوردند.

۲۵ و خداوند موسی را در کوه سینا خطاب کرده، گفت: «بنی اسرائیل را خطاب کرده، به ایشان بگو: چون شما به زمینی که من به شما می‌دهم، داخل شوید، آنگاه زمین، سبت خداوند را نگاه بدارد. ۲ شش سال مزرعه خود را بیکار، و شش سال تاکستان خود را پارش بکن، و محصولش را جمع کن. ۴ و در سال هفتم سبت آرامی برای زمین باشد، ۵ یعنی سبت برای خداوند. مزرعه خود را مکار و تاکستان خود را پارش منما. ۶ آنچه از مزرعه تو خودرو باشد، درو مکن، و انگرهای مو پاژش ناکرده بجهت شما خواهد بود، برای تو وغلامت و کنیت و مذدوت و غریب که نزد توموا گزید. ۷ و برای بیهایمت و برای جانواری که در زمین تو پاشند، همه محصولش خواراک خواهد بود. ۸ و برای خود هفت سبت سالها بشمار، یعنی هفت در هفت سال و مدت هفت سبت سالها برای تو چهل و نه سال خواهد بود. ۹ و در روز دهم ازمه هفتم در روز کفاره، کرتای بلندآواز را بگردان؛ در تمامی زمین خود کرنا را بگردان. ۱۰ سال پنچاهم را تقاضی نمایید، و در زمین برای جمیع ساکنانش آزادی را اعلان کنید. این برای شما بیویل خواهد بود، و هر کس از شما به ملک خود بگردد، و هر کس از شما به قبیله خود بگردد. ۱۱ این سال پنچاهم برای شما بیویل خواهد بود. زراعت مکنید و حاصل خودروی آن را مچینید، و انگرهای مو

نzd تو تهی دست باشد، او را مثل غریب و مهمان دستگیری نما تا باتو زندگی نماید. ۳۶ از او ریا و سود مگیر و از خدای خود پرس، تا برادرت با تو زندگی نماید. ۳۷ نقد خود را به او به ریا مده و خوارک خود را به او به سود مده. ۳۸ من یهوه خدای شما هستم که شما را از زمین مصر بیرون آوردم تا زمین کتعان رایه شما دهم و خدای شما باشم. ۳۹ و اگر برادرت نزد تو فقیر شده، خود را به تو بفروشد، بر او مثل غلام خدمت مگذار. ۴۰ مثل مدور و مهمان نزدو باشد و تا سال بیویل نزد تو خدمت نماید. ۴۱ آنگاه از نزد تو بیرون رود، خود او و پسرانش همراه وی، و به خاندان خود برگرد و به ملک پدران خود رجعت نماید. ۴۲ زیرا که ایشان بندگان مبنید که ایشان را از زمین مصر بیرون آوردم؛ مثل غلامان فروخه نشود. ۴۳ بر او به سختی حکم رانی منما و از خدای خود پرس. ۴۴ و اما غلامات و کنیزات که برای تو خواهند بود، از امتهایی که به اطراف تو می‌باشند ایشان غلامان و کنیزان بخرید. ۴۵ و هم از پسران مهمانانی که نزد شما مدوا گزینند، و از قبیله های ایشان که نزد شما باشند، که ایشان را در زمین شما خواهند افتاد. ۴۶ و بر شما التفات خواهیم کرد، و شما را بارور گردانیده، شما را کثیر خواهیم ساخت، و عهد خود را با شما استوار خواهیم نمود. ۴۷ و غله کهنه پاریه را خواهید خورد، و کهنه را برای نو بیرون خواهید آورد. ۴۸ و مسکن خود را در میان شما بربا خواهیم کرد و جانم شمارا مکروه نخواهد داشت. ۴۹ و در میان شما خواهیم خرمید و خدای شما خواهیم بود و شما قوم من خواهید بود. ۵۰ من یهوه خدای شما هستم که شما را از زمین مصر بیرون آوردم تا بشان را غلام نباشید، و بندھای یوغ شما راشکستم، و شما را راست روان ساختم. ۵۱ «و اگر مران نشونید و جمیع این اوامر را بچانیاوردید. ۵۲ و اگر فرایض مرا رد نماید و دل شما حکام مرا مکروه دارد، تا تمامی اوامر را بچانیاوردید، عهد مرا بشکنید، ۵۳ من این را به شما خواهیم کرد که خوف و سل و تب را که چشمان را فنا سازد، و جان را تلف کنید، بر شما مسلط خواهیم ساخت، و تخت خود را بی فایده خواهید کاشت و دشمنان شما آن را خواهند خورد. ۵۴ و روی خود را به ضد شما خواهیم داشت، و پیش روی دشمنان خود منهزم خواهید شد، و آنانی که از شما نفرت دارند، بر شما حکمرانی خواهند کرد، و بدون تعاقب کننده‌ای فرار خواهید نمود. ۵۵ و اگر با وجود این همه، مرا نشونید، آنگاه شما را برای گناهان شما هفت مرتبه زیاده سیاست خواهیم کرد. ۵۶ و فخر قوت شما را خواهیم شکست، و آسمان شما را مثل آهن و زمین شما را مامیل مس خواهیم ساخت. ۵۷ و قوت شما در بطالت صرف خواهد شد، زیرا زمین شما حاصل خود را نخواهد داد، و درختان زمین میوه خود را خواهد آورد. ۵۸ و اگر به خلاف من رفتار نموده، از شنیدن من ابا نمایید، آنگاه بر حسب گناهانتان هفت چندان بلاحی زیاده بر شما عارض گردانم. ۵۹ و وحش صحرا را بر شما فرستم تا شما رایی اولاد سازند، و بهایم شما را هلاک کنند، و شمارا در شماره کم سازند، و شاهراههای شما ویران خواهد شد. ۶۰ و اگر با این همه از من متنبه نشده، به خلاف من رفتار کنید، آنگاه من نیز به خلاف شما رفتار خواهیم کرد، و شما را برای گناهانتان هفت چندان سزا خواهیم داد. ۶۱ و بر شما مشمیزی

۲۶ «برای خود بتها مسازید، و تمثال تراشیده و ستونی به جهت خود برپا نمایید، و سنگی مصور در زمین خود مگذاریدتا به آن سجده کنید، زیرا که من یهوه خدای شما هستم. ۶۲ سبیت های مرانگاه دارید، و مکان مقدس مرا احترام نمایید. من یهوه هستم. ۶۳ اگر در فرایض من سلوک

مرامکروه داشت. ۴۴ و با وجود این همه نیز چون در زمین دشمنان خود باشند، من ایشان را رد نخواهم کرد، و ایشان را مکروه نخواهم داشت تا ایشان راهلاک کنم، و عهد خود را با ایشان بشکنم، زیرا که من بیوه خدای ایشان هستم. ۴۵ بلکه برای ایشان عهد اجداد ایشان را بیاد خواهم آورد که ایشان رادر نظر امتها از زمین مصر بیرون آوردم، تا خدای ایشان باشم. من بیوه هستم.» ۴۶ این است فرایض و احکام و شرایعی که خداوند در میان خود وینی اسرائیل در کوه سینا بدست موسی قرار داد.

۲۷ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: «بنی اسرائیل را خطاب کرده، به ایشان بگو: چون کسی نذر مخصوصی نماید، نفوس بحسب برآورد تو، از آن خداوند باشند. ۳ و اگر برآورد تو بجهت ذکور، از بیست ساله تا صحت ساله باشد، برآورد تو پنجاه متنقال نقره بحسب متنقال قدس خواهد بود. ۴ و اگر اثاث باشد برآورد تو سی متنقال خواهد بود. ۵ و اگر ازینچ ساله تا بیست ساله باشد، برآورد تو بجهت ذکور، بیست متنقال و بجهت اثاث ده متنقال خواهد بود. ۶ و اگر از یک ماهه تا پنج ساله باشد، برآورد تو بجهت ذکور پنج متنقال نقره، و بجهت اثاث، برآورد تو بجهت نقره خواهد بود. ۷ و اگر از شخص ساله و بالاتر باشد، اگر ذکور باشد، آنگاه برآورد تو پانزده متنقال، و برای اثاث ده متنقال خواهد بود. ۸ و اگر از برآورد تو فقیرتر باشد، پس او را به حضور کاهن حاضر کنند، و کاهن برایش برآورد کند و کاهن به مقدار قوه آن که نذر کرده، برای وی برآورد نماید. ۹ و اگر بهیمه‌ای باشد از آنها که برای خداوند قربانی می‌گذراند، هرآنچه را که کسی از آنها به خداوند پدهد، مقدس خواهد بود. ۱۰ آن را مبادله ننماید و خوب را به بد یا بد را به خوب عوض نکند. و اگر بهیمه‌ای را بهیمه‌ای مبادله کند، هم آن و آنچه به عوض آن داده شود، هر دو مقدس خواهد بود. ۱۱ و اگر هر قسم بهیمه نجس باشد که از آن قربانی برای خداوند نمی‌گذراند، آن بهیمه را پیش کاهن حاضر کند. ۱۲ و کاهن آن را چه خوب و چه بد، قیمت کند و بحسب برآورد توای کاهن، آن را فدیه دهد، پنج یک برآورد تو زیاده دهد. ۱۳ و اگر آن را فدیه دهد، پس نیز تا برای خداوند مقدس شود، کاهن آن راچه خوب و چه بد برآورد کند، و بطوری که کاهن آن را برآورد کرده باشد، همچنان بماند. ۱۵ و اگر قوف کننده بخواهد خانه خود را فدیه دهد، پس پنج یک بر نقد برآورد تو زیاده کند و از آن اخواهد بود. ۱۶ و اگر کسی قطعه‌ای از زمین ملک خود را برای خداوند وقف نماید، آنگاه برآورد تو موافق زراعت آن باشد، زراعت یک حومه جو به پنجاه متنقال نقره باشد. ۱۷ و اگر زمین خود را از سال بیویل وقف نماید، موافق برآورد تو برقرار باشد. ۱۸ و اگر زمین خود را بعد از بیویل وقف نماید، آنگاه کاهن نقد آن را موافق سالهایی که تأسیل بیویل باقی می‌باشد برای وی بشمارد، و از برآورد تو تخفیف شود. ۱۹ و اگر آنکه زمین را وقف کرد بخواهد آن را فدیه

خواهم آورد که انقام عهد مرا بگیرد. و چون به شهرهای خود جمع شوید، وبا در میان شما خواهم فرستاد، و بدست دشمن تسییم خواهد شد. ۲۶ و چون عصای نان شما را بشکنم، ده زن نان شما را در یک تور خواهند پخت، و نان شما را به شما به وزن پس خواهند داد، و چون بخورید سیر نخواهید شد. ۲۷ و اگر با وجود این، مرا نشنید و به خلاف من رفتار نماید، ۲۸ آنگاه به غضب به خلاف شما رفتار خواهم کرد، و من نیز برای گناهاتان، شما را هفت چندان سیاست خواهم کرد. ۲۹ و گوشت پسران خود را خواهید خورد، و گوشت دختران خود را خواهید خورد. ۳۰ و مکانهای بلند شما را خراب خواهم ساخت، و اضطر شما را قطع خواهم کرد، و لشه های شمارا بر لشه های بنهای شما خواهم افکند، و جان من شما را مکروه خواهد داشت. ۳۱ و شهرهای شما را خراب خواهم ساخت، و مکانهای مقدس شما را ویران خواهم کرد، و بوى عطرهای خوشبوی شما را نخواهم بویید. ۳۲ و من زمین راویران خواهم ساخت، به حدی که دشمنان شماکه در آن ساکن باشند، متغير خواهند شد. ۳۳ و شما را در میان امها پراکنده خواهیم ساخت، و شمشیر را در عقب شما خواهم کشید، و زمین شما ویران و شهرهای شما خراب خواهد شد. ۳۴ آنگاه زمین در تمامی روزهای ویرانی اش، حینی که شما در زمین دشمنان خود باشید، از سبتهای خود تمنع خواهد برد. پس زمین آرامی خواهد یافت و از سبتهای خود تمنع خواهد برد. ۳۵ تمامی روزهای ویرانی اش آرامی خواهد یافت، یعنی آن آرامی که در سبتهای شماخینی که در آن ساکن می‌بودید، نیافته بود. ۳۶ و اما در دلهای بقیه شما در زمین دشمنان شما ضعف خواهم فرستاد، و آواز برگ رانده شده، ایشان را خواهند گزینید، و بدون تعاقب کننده‌ای مثل کسی که از شمشیر فار کند، دشمنان خود نخواهد بود. ۳۷ و به روی یکدیگر مثل از دم شمشیر خواهند ریخت، با آنکه کسی تعاقب نکند، و شما را یارای مقاومت با دشمنان شما، شما راخواهد خورد. ۳۸ و بقیه شما در زمین دشمنان خود گناهان خود نخواهند شد، و در گناهان پدران خود نیز فانی خواهند شد. ۴۰ پس به گناهان خود و به گناهان پدران خود در خیانتی که به من وزیده، و سلوکی که به خلاف من نموده‌اند، اعتراف خواهند کرد. ۴۱ از این سبب من نیز به خلاف ایشان رفتار نمودم، و ایشان را به زمین دشمنان ایشان آوردم. پس اگر دل نامختون ایشان متواضع شود و سزا گناهان خود را پذیریند، ۴۲ آنگاه عهد خود را با یعقوب بیاد خواهم آورد، و عهد خود را با اسحاق نیز و عهد خود را با ابراهیم نیز بیاد خواهم آورد، و آن زمین را بیاد خواهم آورد. ۴۳ و زمین از ایشان ترک خواهد شد و چون از ایشان ویران باشد از سبتهای خود تمنع خواهد برد، و ایشان سزا گناه خود را خواهند پذیرفت، به سبب اینکه احکام مرا رد کردند، و دل ایشان فرایض

دهد، پس پنج یک از نقد برآورد تو را بر آن بیفراید و برای وی برقرارشود.
۲۰ و اگر خواهد زمین را فلیه دهد، یا آگزین را به دیگری فروخته باشد،
بعد از آن فدیه داده خواهد شد. ۲۱ و آن زمین چون در بوبیل رها شود
مثل زمین وقف برای خداوند، مقدس خواهد بود؛ ملکیت آن برای کاهن
است. ۲۲ و آگزینی را که خریده باشد که از زمین ملک او نبود، برای
خداوند وقف نماید، ۲۳ آنگاه کاهن مبلغ برآورد تو را تا سال بوبیل برای
وی بشمارد، و در آن روز برآورد تو را مثل وقف خداوند به وی پدهد. ۲۴ و
آن زمین در سال بوبیل به کسی که از اخر خریده شده بود خواهد برگشت،
یعنی به کسی که آن زمین ملک موروثی وی بود. ۲۵ و هر برآورد تو موافق
متقال قدس باشد که بیست جیره یک مقابل است. ۲۶ «لیکن نخست
زاده‌ای از بهایم که برای خداوند نخست زاده شده باشد، هیچکس آن
را قوف ننماید، خواه گاو خواه گوسفند، از آن خداوند است. ۲۷ و اگر از
بهایم نجس باشد، آنگاه آن را بر حسب برآورد تو فدیه دهد، و پنج یک بر آن
بیفراید، و اگر فدیه داده نشود پس موافق برآورد تو فروخته شود. ۲۸ اما هر
چیزی که کسی برای خداوند وقف ننماید، از کل مایملک خود، چه از
انسان چه از بهایم چه از زمین ملک خود، نه فروخته شود و نه فدیه داده
شود، زیرا هرچه وقف باشد برای خداوند قدس اقدس است. ۲۹ هر وفقی
که انسان وقف شده باشد، فدیه داده نشود. البته کشنه شود. ۳۰ و
تمامی دهیک زمین چه از تخم زمین چه از میوه درخت از آن خداوند است،
و برای خداوند مقدس می‌باشد. ۳۱ و اگر کسی از دهیک خود چیزی فدیه
دهد پنج یک آن را بر آن بیفراید. ۳۲ و تمامی دهیک گاو و گوسفند یعنی
هرچه زیر عصا بگذرد، دهم آن برای خداوند مقدس خواهد بود. ۳۳ در
خوبی و بدی آن تفحص ننماید و آن را مبادله نکند، و اگر آن را مبادله کند
هم آن و هم بدل آن مقدس خواهد بود و فدیه داده نشود.» ۳۴ این است
اوامری که خداوند به موسی برای بنی اسرائیل درکوه سینا امر فرمود.

جنگ بیرون می‌رفت. ۲۹ شمرده شدگان ایشان از سبط یسکار، پنجاه و چهار هزار و چهارصد نفر بودند. ۳۰ و انساب بنی زبولون برحسب قبایل و خاندان آبای ایشان، موافق شماره اسمها ازیست ساله و بالاتر، هر که برای جنگ بیرون می‌رفت. ۳۱ شمرده شدگان ایشان از سبط زبولون پنجاه و هفت هزار و چهارصد نفر بودند. ۳۲ و انساب بنی یوسف از بنی افرايم برحسب قبایل و خاندان آبای ایشان، موافق شماره اسمها هزار بیست ساله و بالاتر، هر که برای جنگ بیرون می‌رفت. ۳۳ شمرده شدگان ایشان از سبط افرايم، چهل هزار و پانصد نفر بودند. ۳۴ و انساب بنی منسى برحسب قبایل و خاندان آبای ایشان، موافق شماره اسمها، ازیست ساله و بالاتر، هر که برای جنگ بیرون می‌رفت. ۳۵ شمرده شدگان ایشان از سبط منسى، سی و دو هزار و دویست نفر بودند. ۳۶ و انساب بنی بنیامین برحسب قبایل و خاندان آبای ایشان، موافق شماره اسمها، ازیست ساله بالاتر، هر که برای جنگ بیرون می‌رفت. ۳۷ شمرده شدگان ایشان از سبط بنیامین، سی و پنج هزار و چهارصد نفر بودند. ۳۸ و انساب بنی دان برحسب قبایل و خاندان آبای ایشان، موافق شماره اسمها ازیست ساله بالاتر، هر که برای جنگ می‌رفت. ۳۹ شمرده شدگان ایشان از سبط دان، شصت و دو هزار و هفتصد نفر بودند. ۴۰ و انساب بنی اشير برحسب قبایل و خاندان آبای ایشان، موافق شماره اسمها ازیست ساله بالاتر، هر که برای جنگ بیرون می‌رفت. ۴۱ شمرده شدگان ایشان از سبط اشير، چهل و یک هزار و پانصد نفر بودند. ۴۲ و انساب بنی نفتالی برحسب قبایل و خاندان آبای ایشان، موافق شماره اسمها ازیست ساله بالاتر، هر که برای جنگ بیرون می‌رفت. ۴۳ شمرده شدگان ایشان از سبط نفتالی، پنجاه و سه هزار و پانصد نفر بودند. ۴۴ اینايند شمرده شدگانی که موسی و هارون با دوازده نفر از سروران اسرائیل، که یک نفر برای هر خاندان آبای ایشان بود، شمردند. ۴۵ و تمامی شمرده شدگان بنی اسرائیل برحسب خاندان آبای ایشان، از یست ساله و بالاتر، هر کس از اسرائیل که موسی برای جنگ بیرون می‌رفت. ۴۶ همه شمرده شدگان، شصتصد و سه هزار و پانصد و پنجاه نفر بودند. ۴۷ اما لاویان برحسب سبط آبای ایشان در میان آنها شمرده نشدند. ۴۸ زیرا خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: «اما سبط لاوی را مشمار و حساب ایشان را درمیان بنی اسرائیل مگیر. ۵۰ لیکن لاویان را برمسکن شهادت و تمامی اسبابش و بر هرچه علاقه به آن دارد پگمار، و ایشان اطراف مسکن خیمه زند. ۵۱ و چون مسکن روانه شود لاویان آن را پایین بیاورند، و چون مسکن افراشته شود لاویان آن را بپناهند، وغیری که نزدیک آن آید، کشته شود. ۵۲ و بنی اسرائیل هر کس در محله خود و هر کس نزد علم خویش برحسب افواج خود، خیمه زند. ۵۳ و لاویان به اطراف مسکن شهادت خیمه زند، مبادا غضب بر جماعت بنی اسرائیل و خاندان آبای ایشان، موافق شماره اسمها ازیست ساله و بالاتر، هر که برای

۱ و در روز اول ماه دوم از سال دوم از بیرون آمدن ایشان از زمین مصر، خداوند دریابان سینا در خیمه اجتماع موسی را خطاب کرده، گفت: «حساب تمامی جماعت بنی اسرائیل را برحسب قبایل و خاندان آبای ایشان، به شماره اسم های همه ذکوران موافق سرهای ایشان بگیرید. ۲ از بیست ساله و زیاده، هر که از اسرائیل به جنگ بیرون می‌رود، تو و هارون ایشان را برحسب افواج ایشان بشمارید. ۴ و همراه شما یک نفر از هر سبیط باشد که هر یک رئیس خاندان آباییش باشد. ۵ و اسم های کسانی که با شما باید بایستند، این است: از روین، المصوین شدیور. ۶ و از شمعون، شلومیشل بن صوریشدا. ۷ و از یهودا، نحشون بن عمینداد. ۸ و از یسکار، نتایل بن صوغر. ۹ و از زبولون، الیاب بن حیلون. ۱۰ و از بنی یوسف: از افرايم، البیشع بن عمیمهود. و از منسى، جملیل بن فدهصور. ۱۱ از بنیامین، ابیدان بن جدعونی. ۱۲ و از دان، اخیعر بن عمیشدا. ۱۳ و از اشير، فجهیل بن عکران. ۱۴ و از جاد، الیاسف بن دعویل. ۱۵ و از نفتالی، اخیر بن عینان.» ۱۶ اینايند دعوت شدگان جماعت و سروران اسپاط آبای ایشان، و روسای هزاره های اسرائیل. ۱۷ و موسی و هارون این کسان را که به نام، معین شدند، گرفتند. ۱۸ و در روز اول ماه دوم، تمامی جماعت را جمع کرده، نسب نامه های ایشان را برحسب قبایل و خاندان آبای ایشان، به شماره اسمها از بیست ساله و بالاتر موافق سرهای ایشان خواهندند. ۱۹ چنانکه خداوندموسی را امر فرموده بود، ایشان را در بیابان سینایشمرد. ۲۰ و اما انساب بنی روین نخست زاده اسرائیل، برحسب قبایل و خاندان آبای ایشان، موافق نامها و سرهای ایشان این بود: هر ذکور ازیست ساله و بالاتر، جمیع کسانی که برای جنگ بیرون می‌رفتند. ۲۱ شمرده شدگان ایشان از سبط شمعون، چهل و شش هزار و پانصد نفر بودند. ۲۲ و انساب بنی شمعون برحسب قبایل و خاندان آبای ایشان، کسانی که از ایشان شمرده شدند، موافق شماره اسمها و سرهای ایشان این بود: هر ذکور از بیست ساله و بالاتر، هر که برای جنگ بیرون می‌رفت. ۲۳ شمرده شدگان ایشان از سبط شمعون، پنجاه و نه هزار و سیصد نفر بودند. ۲۴ و انساب بنی جاد برحسب قبایل و خاندان آبای ایشان، موافق شماره اسمها، از بیست ساله و بالاتر، هر که برای جنگ بیرون می‌رفت. ۲۵ شمرده شدگان ایشان از سبط جاد، چهل و پنج هزار و شصتصد و پنجاه نفر بودند. ۲۶ و انساب بنی یهودا برحسب قبایل و خاندان آبای ایشان، موافق شماره اسمها ازیست ساله و بالاتر، هر که برای جنگ بیرون می‌رفت. ۲۷ شمرده شدگان ایشان از سبط یهودا، هفتاد و چهار هزار و شش صد نفر بودند. ۲۸ و انساب بنی یسکار برحسب قبایل و خاندان آبای ایشان، موافق شماره اسمها ازیست ساله و بالاتر، هر که برای

بشدود، ولاویان شعائر مسکن شهادت را نگاه دارند.» ۵۴ پس بنی اسرائیل چنین کردند، و برحسب آنچه خداوند موسی را امر فرموده بود، به عمل آوردن.

خیمه زند، و رئیس بنی اشیر فجعیل بن عکران باشد. ۲۸ و فوج او که از ایشان شمرده شدند، پنجاه و سه هزار و چهارصد نفر بودند. ایشان شمرده شدند، چهل و یک هزار و پانصد نفر بودند. ۲۹ و سبط نفتالی و رئیس بنی نفتالی اخیر عن عینان باشد. ۳۰ و فوج او که از ایشان شمرده شدند، پنجاه و سه هزار و چهارصد نفر بودند. ۳۱ جمیع شمرده شدگان محله دان، صد و پنجاه و هفت هزار و شصتصد نفر بودند. ایشان نزد علمهای خود در عقب کوچ کنند. ۳۲ ایناند شمرده شدگان بنی اسرائیل برحسب خاندان آبای ایشان، جمیع شمرده شدگان محله‌ها موافق افواج ایشان شش صد و سه هزار و پانصد و پنجاه نفر بودند. ۳۳ اما لاویان چنانکه خداوند به موسی امر فرموده بود، در میان بنی اسرائیل شمرده نشدند. ۳۴ و بنی اسرائیل موافق هرچه خداوند به موسی امر فرموده بود، عمل نمودند، به اینطور نزد علمهای خود خیمه می‌زند و به اینطور هر کس برحسب قبایل خود با خاندان آبای خود کوچ می‌کردد.

۳۵ این است انساب هارون و موسی در روزی که خداوند در کوه سینا با موسی متكلم شد. ۲ و نامهای پسران هارون این است: نخست زاده‌اش ناداب و ابیهو و العازار و ایتمار. ۳ این است نامهای پسران هارون کهنه که مسح شده بودند که ایشان را برای کهانت تخصیص نمود. ۴ اما ناداب و ابیهو در حضور خداوند مردند، هنگامی که ایشان در بیان سینا آتش غریب به حضور خداوند گذرانیدند، و ایشان را پسری نبود و العازار و ایتمار به حضور پدر خودهارون، کهنه می‌نمودند. ۵ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: ۶ «سبط لاوی را نزدیک آورده، ایشان را پیش هارون کاهن حاضر کن تا او را خدمت نمایند. ۷ وایشان شعاعر او و شعاعر تمامی جماعت را پیش خیمه اجتماع نگاه داشته، خدمت مسکن را بجا آورند. ۸ و جمیع انساب خیمه اجتماع و شعاعرینی اسرائیل را نگاه داشته، خدمت مسکن را بجا آورند. ۹ و لاویان را به هارون و پسرانش بده، زیرا که ایشان از جانب بنی اسرائیل بالکل به وی داده شده‌اند. ۱۰ و هارون و پسرانش را تعیین نما تاکهانت خود را بجا بیاورند، و غریبی که نزدیک ایشان را از میان بنی اسرائیل، به عرض هر نخست زاده‌ای از بنی اسرائیل که رحم را بگشايد گرفته‌ام، پس لاویان از آن من می‌باشند. ۱۱ آید، کشته شود.» ۱۲ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: ۱۳ زیرا جمیع نخست زادگان از آن منند، و درروزی که همه نخست زادگان زمین مصر را کشتم، جمیع نخست زادگان اسرائیل را خواه از انسان و خواه از بهایم برای خود تقدیس نمودم، پس ازان من می‌باشند. من یهوه هستم.» ۱۴ و خداوند موسی را در بیان سینا خطاب کرده، گفت: ۱۵ «بنی لاوی را برحسب خاندان آباؤ قبایل ایشان بشمار، هر ذکور ایشان را از یک ماهه و زیاده بشمار.» ۱۶ پس موسی برحسب قول خداوند چنانکه مامور شد، ایشان را شمرد. ۱۷ و پسران لاوی موافق نامهای ایشان ایناند: جرشون و قهات و ماری. ۱۸ و نامهای بنی جرشون برحسب

۲ و خداوند موسی و هارون را خطاب کرده، گفت: ۲ «هر کس از بنی اسرائیل نزد علم و نشان خاندان آبای خوش خیمه زند، در برابر و اطراف خیمه اجتماع خیمه زند. ۳ و به جانب مشرق به سوی طلوع آفتاب اهل علم محله بپهلوی بحسب افواج خود خیمه زند، و رئیس بنی بیهودا نحشون بن عمنیاداب باشد. ۴ و فوج او که از ایشان شمرده شدند هفتاد و چهار هزار و شصتصد نفر بودند. ۵ و سبط یساکار در پهلوی اوخیمه زند، و رئیس بنی یساکار نتائیل بن صوغرباشد. ۶ و فوج او که از ایشان شمرده شدند پنجاه و چهارصد نفر بودند. ۷ و سبط لیبولون و رئیس بنی زیلون الياب بن حیلون باشد. ۸ و فوج او که از ایشان شمرده شدند، پنجاه و هفت هزار و چهارصد نفر بودند. ۹ جمیع شمرده شدگان محله پهلوی وهفت هزار و چهارصد نفر بودند. ۱۰ و بر جانب جنوب، علم محله رویین برحسب افواج ایشان باشد، و رئیس بنی روین الیصور بن شدیبور باشد. ۱۱ و فوج او که از ایشان شمرده شدند چهل و شش هزار و پانصد نفر بودند. وایشان اول کوچ کنند. ۱۲ و در پهلوی او سبط شمعون خیمه زند و رئیس بنی شمعون شلومیل بن صوریشدای باشد. ۱۳ و فوج او که از ایشان شمرده شدند، پنجاه و نه هزار و سیصد نفر بودند. ۱۴ و سبط جادو رئیس بنی جاد الیاساف بن رعیتل باشد. ۱۵ و فوج او که از ایشان شمرده شدند، چهل و پنجاه هزار و شصتصد و پنجاه نفر بودند. ۱۶ جمیع شمرده شدگان محله رویین برحسب افواج ایشان صد و پنجاه و یک هزار و چهارصد و پنجاه فوجیانه که نگاه نمودند و ایشان دوم کوچ کنند. ۱۷ و بعد از آن خیمه اجتماع با محله نفریوند و ایشان دوم کوچ کنند. ۱۸ و به طرف مغرب، علم محله افرایم برحسب افواج ایشان و رئیس بنی افرایم، الیشع بن عمیهود باشد. ۱۹ و فوج او که از ایشان شمرده شدند، چهل هزار و پانصد نفر بودند. ۲۰ و در پهلوی او سبط منسی، و رئیس بنی منسی جملیلیل بن فده‌حصور باشد. ۲۱ و فوج او که از ایشان شمرده شدند، سی و دو هزار و دویست نفر بودند. ۲۲ و سبط بنیامین و رئیس بنی بنیامین، ایدان بن جدعونی باشد. ۲۳ و فوج او که از ایشان شمرده شدند، سی و پنج هزار و چهارصد نفر بودند. ۲۴ جمیع شمرده شدگان محله افرایم برحسب افواج ایشان، صد و هشت هزار و یکصد نفر بودند، و ایشان سوم کوچ کنند. ۲۵ و به طرف شمال، علم محله دان، برحسب افواج ایشان، و رئیس بنی دان اخیعر بن عییشدای باشد. ۲۶ و فوج او که از ایشان شمرده شدند، شصتصد و دو هزار و هفت صد نفر بودند. ۲۷ و در پهلوی ایشان سبط اشیر

یک ماهه و بالاتر، بیست و دو هزار و دویست و هفتاد و سه نفر بودند. ۱۹ و پسران قهات برحسب قبایل ایشان: عمرام ویصهار و حبرون و عزیشل. ۲۰ و پسران مارای برحسب قبایل ایشان: محلی و موشی بودند. ایناند قبایل لاویان برحسب خاندان آبای ایشان ۲۱ و از جرشون، قبیله لبني و قبیله شمعی. ایناند قبایل جرشونیان. ۲۲ و شمرده شدگان ایشان به شماره همه ذکوران از یک ماهه و بالاتر، شمرده شدگان ایشان هفت هزار و پانصد نفر بودند. ۲۳ و قبایل جرشونیان در عقب مسکن، به طرف مغرب خیمه زند. ۲۴ و سور خاندان آبای جرشونیان، الیاساف بن لایل باشد. ۲۵ و ودیعت بنی جرشون در خیمه اجتماع، مسکن و خیمه وپوشش آن و پده دروازه خیمه اجتماع باشد. ۲۶ و تجیرهای صحن و پده دروازه صحن که پیش روی مسکن و به اطراف مذبح است وطنباهاش با هر خدمت آهها. ۲۷ و از قهات، قبیله عمرامیان و قبیله یصهاریان و قبیله حبرونیان و قبیله عزیشیان، ایناند قبایل قهاتیان. ۲۸ به شماره همه ذکوران از یک ماهه و بالاتر، هشت هزار و شش صد نفر بودند که ودیعت قدس را نگاه می داشتند. ۲۹ و قبایل بنی قهات به طرف جنوب مسکن، خیمه بزنند. ۳۰ و سور خاندان آبای قبایل قهاتیان، الیاصافان بن عزیشل باشد. ۳۱ و ودیعت ایشان تابوت و میز و شمعدان و مذبحها و اسباب قدس که با آنها خدمت می کنند، و حجاب و هر خدمت آن باشد. ۳۲ و سور سروزان لاویان، العازبین هارون کاهن باشد، و نظارت نگهبانان خدمت قدس، او را خواهد بود. ۳۳ و از مارای، قبیله محلیان و قبیله موشیان؛ ایناند قبایل مارای. ۳۴ و شمرده شدگان ایشان و شماره همه ذکوران از یک ماهه و بالاتر، شش هزار و دویست نفر بودند. ۳۵ و سور خاندان آبای قبایل مارای، صوریشل بن ایحایل باشد وایشان به طرف شمالی مسکن، خیمه بزنند. ۳۶ و ودیعت معین بنی مارای، تختهای مسکن ویشت بندهایش و ستونهایش و پایه هایش و تمامی اسبابش با تمامی خدمتش باشد. ۳۷ وستونهای اطراف صحن و پایه های آنها و میخها و طباوهای آنها. ۳۸ و پیش مسکن به طرف مشرق و پیش روی خیمه اجتماع به طرف طلوع شمس، موسی و هارون و پسرانش خیمه بزنند و نگاهبانی قدس راو نگاهبانی بنی اسرائیل را بدارند. و هر غریبی که نزدیک آید، کشته شود. ۳۹ و جمع شمرده شدگان لاویان که موسی و هارون ایشان را برحسب قبایل ایشان و فرمان خداوند شمردن، همه ذکوران از یک ماهه و بالاتر، بیست و دو هزار نفر بودند. ۴۰ و خداوند به موسی گفت: «جمع نخست زادگان نزینه بنی اسرائیل را از یک ماهه وبالاتر بشمار، و حساب نامهای ایشان را بگیر. ۴۱ ولاویان را به عرض همه نخست زادگان بنی اسرائیل برای من که یهود هستم بگیر، و بهایم لاویان را به عرض همه نخست زادگان بهایم بنی اسرائیل». ۴۲ پس موسی چنانکه خداوند او را امرفومده بود، همه نخست زادگان بنی اسرائیل را شمرد. ۴۳ و جمع نخست زادگان نزینه، برحسب شماره اسم های شمرده شدگان ایشان از

نمایند مبادیمیرند، این چیزها از خیمه اجتماع حمل بني قهات می باشد.

۱۶ «و ودیعت العازار بن هارون کاهن، روغن بجهت روشنایی و بخور خوشبو و هدیه آردی دائمی و روغن مسح و نظارت تمامی مسکن می باشد، با هرآنچه در آن است، خواه از قدس و خواه از اسپايش.» ۱۷ و خداوند موسی و هارون را خطاب کرده، گفت: «سبط قبایل قهاتیان را از میان لاویان منقطع مسازید.» ۱۹ بلکه با ایشان چنین رفتارماید تا چون به قدس القداس نزدیک آیند، زنده بمانند و نمیرند. هارون و پسرانش داخل آن بشوند، و هریک از ایشان را به خدمت و حمل خود بگمارند. ۲۰ و اما ایشان بجهت دیدن قدس لحظه‌ای هم داخل نشوند، مبادا بمیرند.» ۲۱ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: «حساب بني جرشون را نيز برحسب خاندان آباو قبایل ایشان بگیر.» ۲۲ از سی ساله و بالاتر تا پنجاه ساله ایشان را بشمار، هرکه داخل شود تادر خیمه اجتماع به شغل پرداز و خدمت پنماید. ۲۴ «این است خدمت قبایل بني جرشون در خدمت گذاري و حمل، ۲۵ که تجیرهای مسکن و خیمه اجتماع را با پوشش آن و پوشش پوست خر که بر بالای آن است، و پرده دروازه خیمه اجتماع را بردارند. ۲۶ و تجیرهای صحن و پرده مدخل دروازه صحن، که پیش مسکن و به اطراف مذبح است، و طنابهای آنها و همه اسباب خدمت آنها و هرچه به آنها باید کرده شود، ایشان بکنند. ۲۷ و تمامی خدمت بني جرشون در هر حمل و خدمت ایشان، به فرمان هارون و پسران او بشود، و جمیع حملهای ایشان را بر ایشان ودیعت گذارید. ۲۸ این است خدمت قبایل بني جرشون در خیمه اجتماع. و نظارت ایشان به دست ایتمار بن هارون کاهن باشد. ۲۹ «و بني ماری را برحسب قبایل و خاندان آبای ایشان بشمار، در تمامی خدمت ایشان در خیمه اجتماع، تختهای مسکن و پشت بندهایش و سوتنهایش و پایه هایش ۳۰ و مستونهای اطراف صحن و پایه های آنها و میخهای آنها و طنابهای آنها با همه اسباب آنها، و تمامی خدمت آنها، پس اسباب و دیعت حمل ایشان را به نامها حساب کنید. ۳۱ این است خدمت قبایل بني ماری در تمامی خدمت ایشان در خیمه اجتماع، زیردست ایتمار بن هارون کاهن.» ۳۲ و موسی و هارون و سروران جماعت، بني قهات را برحسب قبایل و خاندان آبای ایشان شمردنند. ۳۵ از سی ساله و بالاتر تا پنجاه ساله هرکه به خدمت داخل می شد تا در خیمه اجتماع مشغول شود. ۳۶ و شمرده شدگان ایشان برحسب قبایل ایشان، دو هزار و هفتتصد و پنجاه نفر بودند. ۳۷ اینانند شمرده شدگان قبایل قهاتیان، هرکه در خیمه اجتماع کار می کرد که موسی و هارون ایشان را برحسب آنچه خداوند به واسطه موسی فرموده بود، شمردنند. ۳۸ و شمرده شدگان بني جرشون برحسب قبایل و خاندان آبای ایشان، از ۳۹

تخصیص او، استهه بر سر او نیاید، و تا انقضای روزهایی که خود را برای خداوند تخصیص نموده است، مقدس شده، گیشهای موی سر خود را بلند دارد. ۶ و تمام روزهایی که خود را برای خداوند تخصیص نموده است، نزدیک بدن می‌نیاید. ۷ برای پدر و مادر و برادر و خواهر خود، هنگامی که بمیرند خویشتن را نجس نسازد، زیرا که تخصیص خداش بر سر وی می‌باشد. ۸ تمامی روزهای تخصیصش برای خداوند مقدس خواهد بود. ۹ «و اگر کسی دفعت ناگهان نزد او بمیرد، پس سر خود را در روز طهارت خویش بتراشد، یعنی در روز هفتم آن را بتراشد. ۱۰ و در روز هشتم دو فاخته یا دو جوجه کبوتر نزد کاهن به در خیمه اجتماع پیارود. ۱۱ و کاهن یکی را برای قربانی گاه و دیگری را برای قربانی سوختنی گذرانیده، برای وی کفاره نماید، از آنچه بهسب می‌ست، گاه کرده است و سر او را در آن روز تقدیس نماید. ۱۲ و روزهای تخصیص خود را برای خداوند (ازن) تخصیص نماید، و بره نزینه یک ساله برای قربانی جرم بیارود، لیکن روزهای اول ساقطخواهد بود، چونکه تخصیصش نجس شده است. ۱۳ «این است قانون نزدیه، چون روزهای تخصیص او تمام شود، آنگاه او را نزد دروازه خیمه اجتماع پیاروند. ۱۴ و قربانی خود را برای خداوند بگذراند، یعنی یک بره نزینه یک ساله بی عیب بجهت قربانی سوختنی، و یک بره ماده یک ساله بی عیب، بجهت قربانی گناه، و یک فرج بی عیب بجهت ذیحه سلامتی. ۱۵ و یک سبد نان فطیر یعنی گرده های آرد نرم رشته شده باروغن، و قرصهای فطیر مسح شده با روغن، وهدیه آردی آنها و هدیه ریختنی آنها. ۱۶ «و کاهن آنها را به حضور خداوند نزدیک آورده، قربانی گناه و قربانی سوختنی او را بگذراند. ۱۷ و فرج را با سبد نان فطیر بجهت ذیحه سلامتی برای خداوند بگذراند، و کاهن هدیه آردی و هدیه ریختنی او را بگذراند. ۱۸ «و آن نزدیه سر تخصیص خود را نزد درخیمه اجتماع بترشد، و موی سر تخصیص خود را گرفته، آن را برآتشی که زیر ذیحه سلامتی است بگذراند. ۱۹ «و کاهن سردست بیان شده فرج را با یک گرده فطیر از سبد و یک قرص فطیر گرفته، آن را بر دست نزدیه، بعد از تراشیدن سر تخصیصش بگذراند. ۲۰ و کاهن آنها را بجهت هدیه جنبانیدنی به حضور خداوند بجهناند، این با سپهه جنبانیدنی و ران افراشتنی بر زنش غیور شود، آنگاه زن را به حضور خداوند بپیاردارد، و کاهن اولاد خواهد زاید. ۲۹ «این است قانون غیرت، هنگامی که زن از شوهر خود برگشته، نجس شده باشد. ۳۰ یا هنگامی که روح غیرت بر مرد پیارد، و بر زنش غیور شود، آنگاه زن را به حضور خداوند بپیاردارد، و تمامی این قانون را درباره او اجرادار. ۳۱ پس آن مرد از گاه میرا شود، و زن گاه خود را متحمل خواهد بود.»

۶ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: ۲ «بنی اسرائیل را خطاب کرده، به ایشان بگو: چون مرد یا زن نذر خاص، یعنی نذر نزدیه بکند، و خود را برای خداوند تخصیص نماید، ۳ آنگاه از شراب و مسکرات پیرهیزد و سرکه شراب و سرکه مسکرات را نتوشد، و هیچ عصیرانگور نتوشد، و انگور تازه یا خشک نخورد. ۴ و تمام ایام تخصیصش از هر چیزی که از تاک انگور ساخته شود، از هسته تا پوست نخورد. ۵ «و تمام ایام نذر

سلامتی بخشد، ۲۷ و نام مربنی اسرائیل بگذارند، و من ایشان را برکت خواهم داد.»

۲۶ و یک قاشق طلا ده مثقال پر از بخور، ۲۷ و یک گاوجوان و یک قوج بره نرینه یک ساله بجهت قربانی سوختنی، ۲۸ و یک بزرگ بجهت قربانی گناه. ۲۹ و بجهت ذیبحه سلامتی، دو گاو و پنج قوج و پنج بزرگ و پنج بره ترینه یک ساله. این بود هدیه الیاب بن حیلون. ۳۰ و در روز چهارم، یتصور بن شدیبور سروپنی روین. ۳۱ هدیه او یک طبق نقره که وزنش صدو سی مثقال بود، و یک لگن نقره هفتاد مثقال، موافق مثقال قدس، هر دوی آنها پر از آرد نم مخلوط با روغن بجهت هدیه آردى. ۳۲ و یک قاشق طلا ده مثقال پر از بخور. ۳۳ و یک گاو جوان و یک قوج و یک بره نرینه یک ساله بجهت قربانی سوختنی. ۳۴ و یک بزرگ بجهت قربانی گناه. ۳۵ و بجهت ذیبحه سلامتی، دو گاو و پنج قوج و پنج بزرگ و پنج بره ترینه یک ساله. این بود هدیه یتصورین شدیبور. ۳۶ و در روز پنجم، شلومیشل بن صوریشادی سرور بنی شمعون. ۳۷ هدیه او یک طبق نقره که وزنش صد و سی مثقال بود، و یک لگن نقره هفتاد مثقال، موافق مثقال قدس، هر دوی آنها پر از آرد نم مخلوط با روغن بجهت هدیه آردى. ۳۸ و یک قاشق طلا ده مثقال پر از بخور. ۳۹ و یک گاو جوان و یک قوج و یک بره نرینه یک ساله بجهت قربانی سوختنی. ۴۰ و یک بزرگ بجهت قربانی گناه. ۴۱ و بجهت ذیبحه سلامتی، دو گاو و پنج قوج و پنج بزرگ و پنج بره نرینه یک ساله. این بود هدیه شلومیشل بن صوریشادی. ۴۲ و در روز ششم، یک ساله. این بود هدیه یاساف بن دعویل سروپنی جاد. ۴۳ هدیه او یک طبق نقره که وزنش صدو سی مثقال بود، و یک لگن نقره هفتاد مثقال، موافق مثقال قدس، هر دوی آنها پر از آرد نم مخلوط با روغن بجهت هدیه آردى. ۴۴ و یک قاشق طلا ده مثقال پر از بخور. ۴۵ و یک گاو جوان و یک قوج و یک بره نرینه یک ساله بجهت قربانی سوختنی. ۴۶ و یک بزرگ بجهت قربانی گناه. ۴۷ و بجهت ذیبحه سلامتی، دو گاو و پنج قوج و پنج بزرگ و پنج بره نرینه یک ساله. این بود هدیه یاساف بن دعویل. ۴۸ و در روز هشتم، یالشمع بن عیمهود سروپنی افریم. ۴۹ هدیه او یک طبق نقره که وزنش صد و سی مثقال بود، و یک لگن نقره هفتاد مثقال، موافق مثقال قدس، هر دوی آنها پر از آرد نم مخلوط با روغن بجهت هدیه آردى. ۵۰ و یک قاشق طلا ده مثقال پر از بخور. ۵۱ و یک گاو جوان و یک قوج و یک بره نرینه یک ساله بجهت قربانی سوختنی. ۵۲ و یک بزرگ بجهت قربانی گناه. ۵۳ و بجهت ذیبحه سلامتی، دو گاو و پنج قوج و پنج بزرگ و پنج بره نرینه یک ساله. این بود هدیه یالشمع بن عیمهود. ۵۴ و در روز هشتم، جملیشل بن فدهصور سرور بنی منسى. ۵۵ هدیه او یک طبق نقره که وزنش صد و سی مثقال بود، و یک لگن نقره هفتاد مثقال، موافق مثقال قدس، هر دوی آنها پر از آرد نم مخلوط با روغن بجهت هدیه آردى. ۵۶ و یک قاشق طلا ده مثقال پر از بخور. ۵۷ و یک گاو جوان و یک قوج و یک بره نرینه یک ساله بجهت قربانی سوختنی. ۵۸ و یک بزرگ بجهت قربانی گناه. ۵۹ و بجهت

۷ و در روزی که موسی از بريا داشتن مسکن فارغ شده و آن را مسح نموده و تقدیس کرده و تمامی اسبابش را و مذبح را به تمامی اسبابش مسح کرده و تقدیس نموده بود، ۲ سوران اسرائیل و روسای خاندان آبای ایشان هدیه گذرانیدند. و اینها روسای اسبابش بودند که بر شمرده شدگان گشاسته شدند. ۳ پس ایشان بجهت هدیه خود، به حضور خداوند شش ارايه سريوشيده و دوازده گاو آوردنند، یعنی یک ارايه برای دو سور، و برای هر نفری یک گاو، و آنها را پيش روی مسکن آوردند. ۴ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: «اینها را از ایشان بگیر تا برای بجا آوردن خدمت خیمه اجتماع به کار آید، و به لاویان به هر کسی به اندازه خدمت تسليم نما». ۶ پس موسی ارايه ها و گاوها را گرفته، آنها را به لاویان تسليم داشتند. ۷ و چهار گاو به بنی جرشون، به اندازه خدمت ایشان تسليم داشتند. ۸ و چهار ارايه و هشت گاو به بنی ماراي، به اندازه خدمت ایشان، به دست ایتمار بن هارون کاهن تسليم نمود. ۹ اما به بنی قهات هیچ نداد، زیرا خدمت قدس متعلق به ایشان بود و آن را بر دوش خود برمی گذرانیدند. و سوران هدیه خود را پيش مذبح آوردنند. ۱۱ و خداوند به موسی گفت که هر سور در روز نوبه خود هدیه خوش را بجهت تبرک مذبح بگلراند. ۱۲ و در روز اول، نحشون بن عمنیاداب از سبیط یهودا هدیه خود را گذرانید. ۱۳ و هدیه او یک طبق نقره بود که وزنش صد و سی مثقال بود، و یک لگن نقره، هفتاد مثقال به مثقال قدس که هر دوی آنها پر از آرد نم مخلوط شده با روغن بجهت هدیه آردى. ۱۴ و یک قاشق طلا ده نم مخلوط شده با روغن بجهت هدیه آردى. ۱۵ و یک گاو جوان و یک قوج و یک بره نرینه یک مثقال پر از بخور. ۱۶ و یک بزرگ بجهت قربانی گناه. ۱۷ و ساله بجهت قربانی سوختنی. ۱۸ و یک بزرگ بجهت قربانی گناه. ۱۹ و بجهت ذیبحه سلامتی، دو گاو و پنج قوج و پنج بزرگ و پنج بره نرینه یک ساله، این بود هدیه نحشون بن عمنیاداب. ۲۰ و در روز دوم، نتائیل بن صوغر، سروپساکار هدیه گذرانید. ۲۱ و هدیه ای که او گذراند یک طبق نقره بود که وزنش صد و سی مثقال بود، و یک لگن نقره هفتاد مثقال، موافق مثقال قدس، هر دوی آنها پر از آرد نم مخلوط با روغن بجهت هدیه آردى. ۲۲ و یک گاو جوان و یک قوج و یک بزرگ بجهت قربانی گناه. ۲۳ و بجهت ذیبحه سلامتی، دو گاو و پنج قوج و پنج بزرگ و پنج بره نرینه یک ساله، این بود هدیه نتائیل بن صوغر. ۲۴ و در روز سوم، الیاب بن حیلون سروپنی زبولون، ۲۵ هدیه او یک طبق نقره که وزنش صد و سی مثقال بود، و یک لگن نقره هفتاد مثقال، موافق مثقال قدس، هر دوی آنها پر از آرد نم مخلوط با روغن بجهت هدیه آردى.

ذیحه سلامتی، دو گاو و پنج قوچ و پنج بز نر و پنج بره نرینه یک ساله. این بودهای جملیل بن فدھصور. ۶۰ و در روز نهم، ایدان بن جدعونی سرورینی بنیامین. ۶۱ هدیه او یک طبق نقره که وزنش صد و سی مثقال بود و یک لگن نقره هفتاد مثقال موافق مثقال قدس، هر دوی آنها پر از آرد نم مخلوط با روغن با روغن، بجهت هدیه آردی. ۶۲ و یک قاشق طلا ده مثقال پر از بخور، بجهت هدیه آردی. ۶۳ و یک گاو جوان و یک قوچ و یک بره نرینه یک ساله بجهت قربانی سوختنی. ۶۴ و یک بز نر به جهت قربانی گناه ۶۵ به جهت ذیحه سلامتی دو گاو و پنج قوچ و پنج بره نرینه یک ساله. این بود هدیه ایدان بن جدعونی. ۶۶ و در روز دهم، اخیزربن عمیشدادی سرورینی دان. ۶۷ هدیه او یک طبق نقره که وزنش صد و سی مثقال بود، و یک لگن نقره، هفتاد مثقال موافق مثقال قدس، هر دوی آنها پر از آرد نم مخلوط با روغن بجهت هدیه آردی. ۶۸ و یک قاشق طلا، ده مثقال پر از بخور. ۶۹ یک گاو جوان و یک قوچ و یک بره نرینه یک ساله بجهت قربانی سوختنی. ۷۰ و یک بز نر بجهت قربانی گناه. ۷۱ و بجهت ذیحه سلامتی، دو گاو و پنج قوچ و پنج بز نر و پنج بره نرینه یک ساله بجهت قربانی سوختنی.

۸ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: «هارون را خطاب کرده، به وی بگو: هنگامی که چراگاهها را برآفرازی، هفت چراغ پیش شمعدان روشنایی بدده.» ۹ پس هارون چنین کرد، و چراگاهها را برآفراسht تا پیش شمعدان روشنایی بدده، چنانکه خداوند موسی را امرفومده بود. ۱۰ و صنعت شمعدان این بود: از چرخکاری طلا از ساق تا گلهایش چرخکاری بود، موافق نمونهای که خداوند به موسی نشان داده بود، به همین طور شمعدان را ساخت. ۱۱ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: «لاآویان را از میان بینی اسرائیل گرفه، ایشان را تطهیر نما. ۱۲ و بجهت تطهیر ایشان، به ایشان چنین عمل نما، آن کفاره گناه را بر ایشان پیش و بر تمام بدن خود استره بگذراند، و رخت خود را شسته، خود را تطهیر نماید. ۱۳ و گاوی جوان و هدیه آردی آن، یعنی آرد نم مخلوط با روغن بگزند، و گاو جوان دیگر بجهت قربانی گناه بگیر. ۱۴ و لاآویان را پیش خیمه اجتماع نزدیک بیاور، و تمامی جماعت بینی اسرائیل را جمع کن. ۱۵ و لاآویان را به حضور خداوند نزدیک بیاور، و بینی اسرائیل دستهای خود را بر لاآویان پگذارند. ۱۶ و هارون لاآویان را از جانب بینی اسرائیل به حضور خداوند بگذارند، تا خدمت خداوند را بجا بیاورند. ۱۷ و لاآویان دستهای خود را بر سرگاوان بنهند، و تو یکی را بجهت قربانی گناه و دیگری را بجهت قربانی سوختنی برای خداوند بگذاران، تا بجهت لاآویان کفاره شود. ۱۸ و لاآویان را پیش هارون و پسروانش بریا بدار، و ایشان را برای خداوند من خواهند بود. ۱۹ و بعد از آن لاآویان داخل شوند تا خدمت خیمه اجتماع را بجا آورند، و تو ایشان را تطهیر کرده، ایشان را هدیه بگذاران. ۲۰ زیراکه ایشان از میان بینی اسرائیل جدا نما و لاآویان از آن هدیه بگذارند. ۲۱ و لاآویان را از میان بینی اسرائیل جدا نما و لاآویان از آن بجهت قربانی سوختنی. ۲۲ و بعد از آن لاآویان داخل شوند تا خدمت خیمه اجتماع را بجا آورند، و تو ایشان را تطهیر کرده، ایشان را هدیه بگذاران. ۲۳ و زیراکه ایشان از میان بینی اسرائیل به من بالکل داده شده اند، و به عرض هر کشاپنده رحم، یعنی به عوض همه نخست زادگان بینی اسرائیل، ایشان را برای خود گرفته ام. ۲۴ زیرا که جمیع نخست زادگان بینی اسرائیل خواه از انسان و خواه از بهایم، از آن من اند، در روزی که جمیع نخست زادگان را در زمین مصر زدم، ایشان را برای خود تقدیس نمودم. ۲۵ پس لاآویان را به عوض همه آنها نخست زادگان بینی اسرائیل گرفتم. ۲۶ و لاآویان را از میان بینی اسرائیل به هارون و پسروانش پیشکش دادم تا خدمت بینی اسرائیل را در خیمه اجتماع بجا آورند، و بجهت بینی اسرائیل کفاره نمایند، و چون بینی اسرائیل به قدس نزدیک آیند، وبا به بینی اسرائیل عارض نشود. ۲۷ پس موسی و هارون و تمامی جماعت بینی اسرائیل به لاآویان چنین کردند،

و چهارصد مثقال موافق مثقال قدس، که تمامی طلای قاشقها صد و بیست مثقال بود. ۲۸ تمامی گاوان بجهت قربانی سوختنی، دوازده گاو و چهارصد مثقال موافق مثقال قدس بود. ۲۹ و دوازده قاشق طلا پیاز بخور هر کدام ده مثقال موافق مثقال قدس، که تمامی طلای قاشقها صد و بیست مثقال بود. ۳۰ تمامی گاوان بجهت قربانی سوختنی، دوازده گاو و دوازده قوچ و دوازده بره نرینه یک ساله. باهدیه آردی آنها و دوازده بز نر بجهت قربانی گناه. ۳۱ و تمامی گاوan بجهت ذیحه سلامتی، بیست

برحسب هرآنچه خداوند موسی را درباره لاویان امرفمود، همچنان بنی اسرائیل به ایشان عمل نمودند. ۲۱ و لاویان برای گناه خود کفاره کرده، رخت خود را شستند، و هارون ایشان را به حضور خداوند هدیه گذارید، و هارون برای ایشان کفاره نموده، ایشان را تطهیر کرد. ۲۲ و بعداز آن لاویان داخل شدند تا در خیمه اجتماع به حضور هارون و پسرانش به خدمت خودپردازند، و چنانکه خداوند موسی را درباره لاویان امر فرمود، همچنان به ایشان عمل نمودند. ۲۳ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: «این است قانون لاویان که از بیست و پنج ساله و بالاتر داخل شوند تا در کار خیمه اجتماع مشغول خدمت بشوند. ۲۴ و از پنجاه ساله از کارخدمت بازیستند، و بعد از آن خدمت نکنند. ۲۵ لیکن با برادران خود در خیمه اجتماع به نگاهبانی نمودن مشغول شوند، و خدمتی دیگر نکنند. بدین طور با لاویان درباره ودیعت ایشان عمل نما.»

۹ و در ماه اول سال دوم بعد از پیرون آمدن ایشان از زمین مصر، خداوند موسی را در صحرای سینا خطاب کرده، گفت: «بنی اسرائیل عید فصح را در موسمش بجا آورند. ۱۰ در روز چهاردهم این ماه آن را در وقت عصر در موسمش بجا آورید، برحسب همه فرایضش و همه احکامش آن را معمول دارید.» ۱۱ پس موسی به بنی اسرائیل گفت که فصح را بجا آورند. ۱۲ و فصح را در روز چهاردهم ماه اول، در وقت عصر در صحرای سینا بجا آوردن، برحسب هرچه خداوند به موسی امر فرموده بودبی اسرائیل چنان عمل نمودند. ۱۳ اما بعضی اشخاص بودند که از میت آدمی نجس شده، فصح را در آن روز توانستند بجا آورند، پس در آن روز نزد موسی و هارون آمدند. ۱۴ و آن اشخاص وی را گفتند که «ما از میت آدمی نجس هستیم؛ پس چرا از گذرانیدن قربانی خداوند در موسمش در میان بنی اسرائیل منع شویم؟» ۱۵ موسی ایشان را گفت: «بایستید تا آنچه خداوند در حق شما امر فرماید، بشون.» ۱۶ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: «بنی اسرائیل را خطاب کرده، بگو: اگر کسی از شما یا از اعقاب شما از میت نجس شود، یا درسفر دور باشد، مع هذا فصح را برای خداوند بجا آورد. ۱۷ در روز چهاردهم ماه دوم، آن را در وقت عصر بجا آورند، و آن را با نان فطیر و سبزی تاخ بخورند. ۱۸ چیزی از آن تا صبح نگذارند و از آن استخوانی نشکنند؛ برحسب جمیع فرایض فصح آن را معمول دارند. ۱۹ اما کسی که ظاهرياً شد و در سفر نباشد و از بجا آوردن فصح بازیستد، آن کس از قوم خود منقطع شود، چونکه قربانی خداوند را در موسمش نگذرانیده است، آن شخص گناه خود را متحمل خواهد شد. ۲۰ و اگر غریبی در میان شما مawa گریند ویخواهد که فصح را برای خداوند بجا آورد، برحسب فرضه و حکم فصح عمل نماید، برای شما یک فرضه میباشد خواه برای غریب و خواه برای متوطن.» ۲۱ و در روزی که مسکن بریا شد، ابر مسکن خیمه شهادت را پوشانید، و از شب تا صبح مثل منظر آتش بر

ساکن می‌بود، بنی اسرائیل در اردوی ماندند، و کوچ نمی‌کردند و چون بروی خاست، می‌کوچیدند. ۲۲ به فرمان خداونداردو می‌زدند، و به فرمان خداوند کوچ می‌کردند، و ودیعت خداوند را برحسب آنچه خداوند به واسطه موسی فرموده بود، نگاه می‌داشتند.

۱۰ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: «برای خود دو کرنازی نقره بساز، آنها را چرخکاری درست کن، و آنها را بجهت خواندن جماعت و کوچیدن اردو بکار ببر. ۱۱ و چون آنها را بتوانند تمامی جماعت نزد تو به درخیمه اجتماع جمع شوند. ۱۲ و چون یکی را بتوانند، سروران و رواسی هزاره های اسرائیل نزد تو جمع شوند. ۱۳ و چون تیز آهنگ بنوازید محله هایی که به طرف مشرق جا دارند، کوچ بکنند. ۱۴ و چون مرتبه دوم تیز آهنگ بنوازید، محله هایی که به طرف جنوب جا دارند کوچ کنند؛ بجهت کوچ دادن ایشان تیز آهنگ بنوازند. ۱۵ و بجهت جمع کردن جماعت بنوازید، لیکن تیز آهنگ منوازید. ۱۶ و بنی هارون کنه، کرناها را بنوازند. این برای شما در نسلهای شما فرضه ابدی باشد. ۱۷ و چون در زمین خود برای مقائله با دشمنی که بر شما تعدی می‌نمایند می‌روید، کرناها را تیز آهنگ بنوازید، پس به حضور یهوه خدای خود پیاد آورده خواهید شد، و از دشمنان خود نجات خواهید یافت. ۱۸ و در روز شادی خود و در عیدها و در اول ماه های خود کرناها را بر قربانی های سوتختی و ذبایح سلامتی خود بنوازید، تا برای شما به حضور خدای شمایادگاری باشد. من یهوه خدای شما هستم.» ۱۹ و واقع شد در روز بیستم ماه دوم سال دوم که ابر خدای شما هستم. ۲۰ و ایشان شهادت برداشته شد، ۲۱ و بنی اسرائیل به مراحل خود از بالای خیمه شهادت را پوشانید، و ابر در صحرای فاران ساکن شد، ۲۲ و ایشان صحرای سینا کوچ کردند، و ابر در صحرای فاران ساکن شد، ۲۳ و ایشان اول به فرمان خداوند به واسطه موسی کوچ کردند. ۲۴ و علم محله بنی یهودا، اول با افواج ایشان روانه شد، و بر فوج او نحشون بن عمیناداب بود. ۲۵ و بر فوج سبط بنی یسکار، نتایل بن صوغر. ۲۶ و بر فوج سبط

بنی زبولون، ایشان بن حیلون. ۱۷ پس مسکن را پایین آوردن و بنی جرشون و بنی مراری که حاملان مسکن بودند، کوچ کردند. ۱۸ و علم محله رویین با افواج ایشان روانه شد، و بر فوج او الیصور بن شدیعور بود. ۱۹ و بر فوج سبط بنی جاد، ایاساف بن دعویل. ۲۰ پس قهاتیان که حاملان قدس بودند، کوچ کردند و پیش از رسیدن ایشان، آنها مسکن را بپرداشتند. ۲۱ پس علم محله بنی افراهام با افواج ایشان روانه شد، و بر فوج الشمعین بن عیمیهد بود. ۲۲ و بر فوج سبط بنی منسى، جملیشیل بن فدهصور. ۲۴ و بر فوج سبط بنی بنیامین، ایدان بن جدعونی. ۲۵ پس علم محله بنی دان که موخر همه محله‌ها بود با افواج ایشان روانه شد، و بر فوج او خیعر بن عکران. ۲۶ و بر فوج سبطی بنی نفتالی، اخیر بن عینان. ۲۸ این بود مراحل بنی اسرائیل با افواج ایشان، پس کوچ کردند. ۲۹ و موسی به حوبیان بن رعویل مدبیانی که برادرزن موسی بود، گفت: «ما به مکانی که خداوند درباره آن گفته است که آن را به شما خواهیم بخشید کوچ می‌کنیم، همراه ما بیا و بتواحسان خواهیم نمود، چونکه خداوند درباره اسرائیل نیکو گفته است.» ۳۰ او وی را گفت: «نعمی آیم، بلکه به زمین و به خاندان خود خواهیم رفت.» ۳۱ گفت: «ما را ترک مکن زیرا چونکه تو مازل ما را در صحراء می‌دانی، بجهت ما مثل چشم خواهی بود. ۳۲ و اگر همراه ما بیایی، هر احسانی که خداوند بر ما بنماید، همان را بر تو خواهیم نمود.» ۳۳ و از کوه خداوند سفر سه روزه کوچ کردند، و تابوت عهد خداوند سفر سه روزه پیش روی ایشان رفت تا آرامگاهی برای ایشان بطلبید. ۳۴ و ابر خداوند در روز بالای سر ایشان بود، و وقتی که از لشکرگاه روانه می‌شدند. ۳۵ و چون تابوت روانه می‌شد، موسی می‌گفت: «ای خداوند بrixیز و دشمنان پراکنده شوند و مبغضان از حضور تو منهزم گردند.» ۳۶ و چون فروود می‌آمد، می‌گفت: «ای خداوند نزد هزاران هزار اسرائیل رجوع نمای.»

۱۱ و قوم شکایت کنان در گوش خداوند بدگفتند، و خداوند این را شنیده، خضیش افروخته شد، و آتش خداوند در میان ایشان مشتعل شده، در اطراف اردو بسوخت. ۲ و قوم نزد موسی فریاد برآورده، موسی نزد خداوند دعانمود و آتش خاموش شد. ۳ پس آن مکان راتبعیر نام نهادند، زیرا که آتش خداوند در میان ایشان مشتعل شد. ۴ و گروه مختلف که در میان ایشان بودند، شهوت پرست شدند، و بنی اسرائیل باز گریان شده، گفتند: «کیست که ما را گوشت بخوارند! ۵ ماهی ای را که در مصر مفت می‌خوردیم و خیارو خربزه و تره و پیاز و سیر را بیاد می‌آوریم. ۶ والآن جان ما خشک شده، و چیزی نیست و غیر از این من، در نظر ما هیچ نمی‌آید!» ۷ و من مثل تخم گشته بود و شکل آن مثل مقل. ۸ و قوم گردش کرده، آن را جمع می‌نمودند، و آن را در آسیا خرد می‌کردند یا در هاون

ایشان نازل شد و نامهای ایشان در ثبت بود، لیکن نزد خیمه نیامده، در لشکرگاه نبوت کردند. ۲۷ آنگاه جوانی دید و به موسی خبر داده، گفت: «الداد و میداد در لشکرگاه نبوت می‌کنند». ۲۸ و بیوش بن نون خادم موسی که از برگزیدگان او بود، در جواب گفت: «ای آقای موسی ایشان را منع نما!» ۲۹ موسی وی را گفت: «ایا تو برای من حسد می‌بیری؟ کاشکه تمامی قوم خداوند نبی می‌بودند و خداوند روح خود را بر ایشان افاضه می‌نمود!» ۳۰ پس موسی با مشایخ اسرائیل به لشکرگاه آمدند. ۳۱ و بادی از جانب خداوند وزیده، سلوی راز دریا برآورد و آنها را به اطراف لشکرگاه تختیمین یک روز راه به این طرف و یک روز راه به آن طرف پراکنده ساخت، و قریب به دو ذراع از روی زمین بالا بودند. ۳۲ و قوم برخاسته تمام آن روز و تمام آن شب و تمام روز دیگر سلوی را جمع کردند و آنکه کمتر یافته بود، ده حومه جمع کرده بود، و آنها را به اطراف اردو برای خود پهنه کردند. ۳۳ و گوشت هنوز در میان دندان ایشان می‌بود پیش از آنکه خاییده شود، که غضب خداوند بر ایشان افروخته شده خداوند قوم را به بالای بسیار سخت مبتلا ساخت. ۳۴ و آن مکان را قبروت هناؤ نامیدند، زیرا قومی را که شهوت پرست شدند، در آنجا دفن کردند. ۳۵ و قوم از قبروت هناؤ به حضیروت کوچ کرده، در حضیروت توقف نمودند.

۱۳ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: ۲ «کسان بفرست تا زمین کنعان را که به بني اسرائیل دادم، جاسوسی کنند؛ یک نفر را از هر سیط آبای ایشان که هر کدام در میان ایشان سورور باشد، پفرسید». ۳ پس موسی به فرمان خداوند، ایشان را از صحرای فاران فرستاد، و همه ایشان از روسای بني اسرائیل بودند. ۴ و نامهای ایشان اینهه است: از سبط روپین، شموع بن زکور. ۵ از سبط شمعون، شافاط بن حوري. ۶ از سبط یهودا، کالیب بن یفنه. ۷ از سبط پیاسکار، یجال بن یوسف. ۸ از سبط فراپرام، هوشع بن نون. ۹ از سبط بنیامین، فلطی بن رافو. ۱۰ از سبط زبولون، جدیثیل بن سودی. ۱۱ از سبط یوسف از سبط بنی منسى، جدی بن سوسی. ۱۲ از سبط دان، عمیثیل بن جملی. ۱۳ از سبط جاد، جاویل میکائیل. ۱۴ از سبط نفتالی، نجبي بن وفسی. ۱۵ از سبط جاد، جاویل بن ماکی. ۱۶ این است نامهای کسانی که موسی برای جاسوسی زمین بیان را فرستاد، و موسی هوشع بن نون را بهوش نام نهاد. ۱۷ و موسی ایشان را برای جاسوسی زمین کنunan فرستاده، به ایشان گفت: «از اینجا به جنوب رفته، به کوهستان آبرآید. ۱۸ و زمین را ببینید که چگونه است و مردم را که در آن ساکنند که قوى اند یا ضعیف، قلیل اند یا کثیر. ۱۹ و زمینی که در آن ساکنند چگونه است، نیک یا بد؟ و در چه قسم شهرها ساکنند، در چادرها یا در قلعه‌ها؟ ۲۰ و چگونه است زمین، چرب یا لاغر؟ درخت دارد یا نه؟ ۲۱ پس قوی دل شده، از میوه زمین بیاورید». و آن وقت موسم نوی انگور بود. ۲۲ پس رفته زمین را از بیابان سین تا رحوب، نزد مدخل حمات جاسوسی کردند. ۲۳ و به جنوب رفته، به حبرون رسیدند، و اخیمان وشیشای و تلمای بني عنان در آنجا بودند، اما حبرون هفت سال قبل از صوعن مصر بنا شده بود. ۲۴ و به وادي اشکول آمدند، و شاخهای با پک خوش انگور بریده، آن را بر چوب دستی، میان دو نفر با قدری از انار و انجر برداشتند، آبرآیدند. ۲۵ و آن مکان به سبب خوش انگور که بني اسرائیل از آنجا بریده بودند، به وادي اشکول نامیده شد. ۲۶ و بعد از چهل روز، از جاسوسی زمین برگشتند. ۲۷ و روانه شده، نزد موسی و هارون و تمامی جماعت بني اسرائیل به قادش در بیابان فاران رسیدند، و برای ایشان و برای تمامی جماعت خبرآورندند، و میوه زمین را به ایشان نشان دادند. ۲۸ و برای او حکایت کرده، گفتند: «به زمینی که ما را فرستادی رفیم، و به درستی که به شیر و شهد جاریست، و میوه اش این است. ۲۹ لیکن مردمانی که در زمین ساکنند زورآورند، و شهرهایش حصاردار و بسیار عظیم، و بني عنان رانیز در آنجا دیدیم. ۳۰ و عمالقه در زمین جنوب ساکنند، و

۱۲ و مزیم و هارون درباره زن حبشه که موسی گرفته بود، بر او شکایت آوردن، زیرا زن حبشه گرفته بود. ۲ و گفتند: «ایا خداوندبا موسی به تنهایی تکلم نموده است، مگر به ما نیز تکلم نموده؟» و خداوند این را شنید. ۳ و موسی مرد بسیار حليم بود، بیشتر از جمیع مردمانی که در روی زمینند. ۴ در ساعت خداوند به موسی و هارون و مزیم گفت: «شما هر سه نزد خیمه اجتماع بیرون آیدی». و هر سه بیرون آمدند. ۵ و خداوند در ستون اپرنازیل شده، به در خیمه ایستاد، و هارون و مزیم را خوانده، ایشان هر دو بیرون آمدند. ۶ و او گفت: «الآن سخنان مرآ بشنوید: اگر در میان شما نبی ای باشد، من که یهوه هستم، خود را در رویا بر او ظاهر می‌کنم و در خواب به او سخن می‌گویم. ۷ اما بنده من موسی چنین نیست. او در تمامی خانه من امین است. ۸ با وی روبرو و آشکارا و نه در رمزها سخن می‌گویم، و شیشه خداوند راماعینه می‌بیند، پس چرا نترسیدید که بر بنده من موسی شکایت آورید؟» ۹ و غضب خداوند بر ایشان افروخته شده، برفت. ۱۰ و چون ابر از روی خیمه برخاست، اینکه مزیم مثل برف مبروض بود، و هارون بر مزیم نگاه کرد و اینکه مبروض بود. ۱۱ و هارون به موسی گفت: «واي اي آقای بار اين گناه را بر ما مگذار زيرا که حمامات کرده، گناه وزریزه ايم. ۱۲ و او مثل میتهای نباشد که چون از رحم مادرش بیرون آيد، نصف بدنش پوسیده باشد. ۱۳ پس موسی نزد خداوند استغاثه کرده، گفت: «اي خدا او را شفا بده!» ۱۴ خداوند به موسی گفت: «اگر پدرش به روی وی فقط آب دهان می‌انداخت، آیا هفت روز خجل نمی

حیاتان و یوسیان و اموزیان در کوهستان سکونت دارند. و کنعانیان نزد دریا و برکاره اردن ساکنند.» ۲۰ و کالیب قوم را پیش موسی خاموش ساخته،
الآن قارت خداوند عظیم بنشود، چنانکه گفته بودی ۱۸ که یهوه دیرخشش و
بسیار حیم و آمرنده گناه و عصیان است، لیکن مجرم را هرگز بی سزا
تخواهد گذاشت بلکه عقوبت گناه پدران را بر پسران تاپشت سوم و چهارم
می رساند. ۱۹ پس گناه این قوم را برحسب عظمت رحمت خود بیامزد،
چنانکه این قوم را از مصر تا اینجا آمرزیده ای.» ۲۰ و خداوند گفت:
«برحسب کلام تو آمزیدم. ۲۱ لیکن به حیات خودم قسم که تمامی زمین
از جلال یهوه پر خواهد شد. ۲۲ چونکه جمیع مردانی که جلال و آیات
مرا که در مصر ویابان نمودم دیدند، مرا ده مرتبه امتحان کرده، آواز مرا
شنیدند. ۲۳ به درستی که ایشان زمینی را که برای پدران ایشان قسم
خوردم، تخواهد دید، و هر که مرا اهانت کرده باشد، آن را تخواهد دید.
لیکن بنده من کالیب چونکه روح دیگر داشت و مرا تمام اطاعت
نمود، او را به زمینی که رفته بود داخل خواهم ساخت، و ذرتی او وارث آن
خواهد شد. ۲۵ و چونکه عمالقیان و کعنایان در وادی ساکنند، فردا رو
گردانیده، از راه بحر قلزم به صحراء کوچ کنید.» ۲۶ و خداوند موسی و
هارون را خطاب کرده، گفت: «تا به کی این جماعت شریور را که بر
من همهمه می کنند متحمل بشوم؟ همهمه بنی اسرائیل را که بر من همهمه
می کنند، شنیدم. ۲۸ به ایشان بگو خداوند می گوید: به حیات خودم قسم
که چنانکه شما در گوش من گفتید، همچنان با شما عمل خواهم نمود.
۲۹ لاشه های شما در این صحراء خواهد افتاد، و جمیع شمرده شدگان
شما برحسب تمامی عدد شما، از بیست ساله و بالاتر که بر من همهمه
کرده اید. ۳۰ شما به زمینی که دریاره آن دست خود را بلند کردم که شما
را در آن ساکن گردانم، هرگز داخل تخواهد شد، منگر کالیب بن یافنه و بیوش
بن نون. ۳۱ اما اطفال شما که درباره آنها گفتید که به یغما برده خواهند
شد، ایشان را داخل خواهمن کرد و ایشان زمینی را که شما رد کردید،
خواهند دانست. لیکن لاشه های شما در این صحراء خواهد افتاد. ۳۲
و پسران شما در این صحراء چهل سال آواره بوده، بار زناکاری شما را متحمل
خواهند شد، تالاشه های شما در صحراء تلف شود. ۳۴ برحسب شماره
روزهایی که زمین را جاسوسی می کردید، یعنی چهل روز. یک سال به
عرض هر روز، بارگناهان خود را چهل سال متحمل خواهید شد، و مخالفت
مرا خواهید دانست. ۳۵ من که یهوه هستم، گفتم که البته این را به تمامی
این جماعت شریور که به ضد من جمع شده اند خواهمن کرد، و در این صحراء
تلف شده، در اینجا خواهند مرد.» ۳۶ و اما آن کسانی که موسی برای
جاسوسی زمین فرستاده بود. و ایشان چون برگشته بخیر پدرباره زمین
آورده، تمام جماعت را از او گله مند ساختند. ۳۷ آن کسانی که این خبر بد
را درباره زمین آورده بودند، به حضور خداوند از پامردند. ۳۸ اما بیوش بن
نون و کالیب بن یافنه از جمله آنانی که برای جاسوسی زمین رفته بودند، زنده
گفت: ۳۹ چون که خداوند نتوانست این قوم را به زمینی که برای ایشان

مانند. ۳۹ و چون موسی این سخنان را به جمیع بنی اسرائیل گفت، قوم بسیار گرستند. ۴۰ و یادداش به زودی برخاسته، به سر کوه برآمده، گفتند: «این حاضریم و به مکانی که خداوند عده داده است می‌رویم، زیرا گناه کردایم.» ۴۱ موسی گفت: «چرا از فرمان خداوند تجاوزمی نمایید؟ لیکن این کار به کام نخواهد شد!» ۴۲ مرورید زیرا خداوند در میان شما نیست، مبادرات پیش دشمنان خود منهزم شوید. ۴۳ زیراعمالیقیان و کتعانیان آنچه پیش روی شما هستند، پس به شمشیر خواهید افتاد، و چونکه از پروری خداوند روگراندیده اید، لهذا خداوند با شمانخواهد بود.» ۴۴ لیکن ایشان از راه تکبر به سر کوه رفتند، اماثابوت عهد خداوند و موسی از میان لشکرگاه بیرون نرفتند. ۴۵ آنگاه عمالیقیان و کتعانیان که در آن کوهستان ساکن بودند فرود آمدند، ایشان رازدند و تا حرما منهزم ساختند.

۱۵ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: «بنی اسرائیل را خطاب کرده، به ایشان بگو: چون به زمین سکونت خود که من آن را به شما می‌دهم داخل شوید، ۳ و می‌خواهیده دیه آتشین برای خداوند بگذرانید، چه قربانی سوختنی و چه ذیبحه وفای نذر، یا برای نافله یاد عیهای خود، برای گذرانیدن هدیه خوشبویجهت خداوند، خواه از رمه و خواه از گله، ۴ آنگاه کسی که هدیه خود را می‌گذراند، برای هدیه آردی یک عشر افه آرد نرم مخلوط شده با یک ربع هین روغن بجهت خداوند بگذراند. ۵ و برای هدیه ریختنی یک ربع هین شراب با قربانی سوختنی یا برای ذیبحه بجهت هر بره حاضرکن. ۶ «یا بجهت قوچ برای هدیه آردی دو عشر ایله آرد نرم مخلوط شده با یک ثلث هین روغن حاضرکن. ۷ و بجهت هدیه ریختنی یک ثلث هین شراب برای خوشبویجهت خداوند حاضرکن. ۸ و چون گاوی برای قربانی سوختنی یا ذیبحه ای برای ادای نذر یا برای ذیبحه سلامتی بجهت خداوند حاضر می‌کنی، ۹ آنگاه بجهت هدیه آردی، سه عشر آرد نرم مخلوط شده با نصف هین روغن با گاو بگذراند. ۱۰ و برای هدیه ریختنی نصف هین شراب بگذران تا هدیه آتشین خوشبو برای خداوند بشود. ۱۱ «همچنین برای هر گاو و برای هر قوچ و برای هر بره نزینه و هر برغاله کرده شود. ۱۲ برحسب شماره‌ای که حاضر کنید بدین قسم برای هریک، موقوف شماره آنها عمل نمایید. ۱۳ «هر متوطن چون هدیه آتشین خوشبو برای خداوند می‌گذراند، این اوامر را به اینطور بجاییورد. ۱۴ و اگر غریبی که در میان شما ماؤگزیند، هرکه در قنهای شما در میان شما باشد، می‌خواهد هدیه آتشین خوشبو برای خداوند بگذراند، به نوعی که شما عمل می‌نمایید، او نیز عمل نماید. ۱۵ برای شما که اهل جماعت هستید و برای غریبی که نزد شما ماؤگزیند یک فریضه باشد، فریضه ابدی در نسلهای شما؛ مثل شما به حضور خداوند مثل غریب است. ۱۶ یک قانون و یک حکم برای شما و برای غریبی که در میان شما ماؤگزیند، خواهد بود.» ۱۷ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: ۱۸ «بنی اسرائیل را خطاب

شما در بیان آنها زنا می کنید، منحرف نشوید. ۴۰ تا تمامی اوامر مرا بیاد آنها گذارده، نزد دروازه خیمه اجتماع، با موسی و هارون ایستادند. ۱۹ و آورده، بجا آورید، و بجهت خدای خود مقدس باشد. ۴۱ من بهوه خدای قورح تمامی جماعت را به مقابل ایشان نزد در خیمه اجتماع جمع کرد، شما هستم که شما را از زمین مصر بیرون آوردم تا خدای شما باشم. من و جلال خداوند بر تمامی جماعت ظاهر شد. ۲۰ و خداوند موسی و هارون را خطاب کرده، گفت: ۲۱ «خود را از این جماعت دور کنید تا ایشان را یهوه خدای شما هستم.»

در لحظه‌ای هلاک کنم». ۲۲ پس ایشان به روی در رفاقت، گفتند: «ای خدا که خدای روحهای تمام پسر هستی، آیا یک نفر گناه و زرد ویر تمام از نیزه شوی؟»

۲۴ «جماعت را خطاب کرده، بگو از اطراف مسکن قور و داتان و ابریام دور شوید.» ۲۵ پس، موسی پرخاسته، نزد داتان و ابریام رفت و مشایخ

اسرائیل در عقب وی رفتند. ۲۶ و جماعت راخطاب کرده، گفت: «از نزد خیمه های این مردمان شریر دور شوید، و چیزی را که از آن ایشان

است لمس متمایز، مبادا در همه گاهان ایشان هلاک شوید.» ۲۷ پس از اطراف مسکن قورح و داتان و ایرام دور شدند، و داتان و ایرام بیرون

امداده، بازنان و پسران و اطفال خود به در خیمه های خود باستادند. و ۲۸ موسوی گفت: «از این خواهدیدانست که خداوند مرا فرستاده است تا همه

مoot سایر پنی آدم بمیرند و اگر مثل وقایع جمیع بنی آدم بر ایشان واقع شود، خداوندان فرستاده است. ۳۰ و اما اگر خداوند جناتاها بیماید

و زمین دهان خود را گشاده، ایشان را با جمیع مایمیلک ایشان ببلعد که به گور زنده فرود روند، آنگاه پدانید که این مردمان خداوند راهانست

(Sheol h7585) نموده اند.» ۳۱ و چون از گفتن همه این سختان فارغ شد، زمینی که زیر ایشان بود، شکافته شد. ۳۲ و زمین دهان خود را

گشوده، ایشان را و خانه های ایشان و همه کسان را که تعلق به قورح داشتند، با تمامی اموال ایشان پلعيد. ۳۳ و ایشان با هرچه ب ایشان

اعلق داست، زنده به خور فروغند، و زمین برایشان به هم امد که از میان جماعت هلاک شدند. (Sheol h7585) ۲۴ و جمیع اسرائیلیان که به اطراف ایشان بودند، از نعره ایشان گریختند، زیرا فوت میاد زمین را تابز

بیلعد. ۳۵ و آتش از حضور خداوند بدرآمده، دویست و پنجاه نفر را که بخور می‌گذاریدند، سوزانید. ۳۶ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت:

۳۷ «به العازار بن هارون کاهن بگو که مجمرها را از میان آتش بردار، و آتش را به آن طرف پیاش زیرا که آنها مقدس است. **۳۸** یعنی مجمرهای

این گناهکاران را به ضد جان ایشان و از انها تخنهای پنهن برای پوشش مذبح سازند، زیرا چونکه آنها را به حضور خداوند گذرانیده‌اند مقدس شده

امست، تا برای بی سرایی بیشتر باشد.» ۲۹ پس اعزاز دارن مجمرهای برزخین را که سوخته شدگان گذرانیده بودند گرفته، از آنها پوشش مذبح ساختند. ۴۰ تا برای بس اسائنا بادگاکا باشد تا هیچ غرس که از اولاد

هارون نباشد بجهت سوزانیدن بخور به حضور خداوند نزدیک نماید، مبادا

۱۶ و قورح بن یصہار بن قهات بن لاوی و دathan و ابیرام پسران الیاب و اون بن فالت پسران روپین (کسان) گرفته، ۲ با بعضی ازینی اسرائیل، یعنی

دویست و پنجاه نفر از سروران جماعت که برگزیدگان شورا و مردان معروف بودند، به حضور موسی برخاستند. ۳ و به مقابله موسی و هارون جمع

شده، به ایشان گفتند: «شما از حد خود تجاوز می‌نمایید، زیرا تمامی جماعت هریک از ایشان مقدس‌اند، و خداوند درمیان ایشان است. پس اخراج شان را نمایم - خارج از این دنیا - (فانوس)».^{۱۰} عده‌من این

پژو مویسین دا برو سفاحت مخداوند بیرمی اوریزیده: ۲ و پچوں موسمی این راشنید به روی خود درافتاد. ۵ و قریح و تامامی جمعیت او را خطاب کرده، گفت: «بامدادان خداوند نشان خواهد داد که چه کس از آن وی

وچه کس مقدس است، او را نزد خود خواهد آورد، و هر که را برای خود بیگنده است، او را نزد خود خواهد آورد. این را بکنید که مجموعه‌ای

خود بگیرید، ای قورح و تمامی جمیعت تو. ۷ و آتش در آنها گذارده، فدا به حضور خداوند بخور در آنها بریزید، و آن کس که خداوند برگزیده است،

مقدام خواهد شد. ای پسران! لای شما از حد خود تجاوز می نمایید! ۸
و موسی به قورح گفت: «ای بني لایو بشنوید! ۹ آیا نزد شما کم است
که خانه ای را باشاند! حسنه ای را باشاند! کدام را باشند!

نه مددی سرچین نموده دار بمناسبت استزایل مفتخر شدند ایست، و سند روز
خود بیاورد تا در مسکن خداوندانخدمت نمایند، و به حضور جماعت برای
خدمت ایشان پایستید؟ ۱۰ و تو را و جمیم برادراتن پنه، لاوی راپا تو

نژدیک اورد، و آیا کهانت را نیز می‌طلبد؟^{۱۱} از این جهت تو و تمامی جمیعت تو به ضدخداوند جمع شده‌اید، و اما هارون چیست که براو

همه‌مهمه می‌کنید؟^{۱۲} و موسی فرستاد تا داتان و ابیرام پسران الیاب را بخواند، و ایشان گفتند: «نمی‌آییم! ^{۱۳} آیا کم است که ما را از زمینی که

به شیر و شهد جاری است، بیرون اورده تا ما را در صحرا نیز هلاک سازی که می خواهی خود را بر ما حکمران سازی؟ ۱۴ و ما راه به زمینی که بیشتر شما های این دناره ها باشید و می خواهید عذرخواهی تاکه ماننا

نه به سیز و شهدگاری است دریویزی و منسیه از مردمها و مستانه
به ما ندادی. آیا چشممان این مردمان راهی کنی؟ نخواهیم آمد! ۱۵ و
موسی بسیار خشنمانک شده، به خداوند گفت: «هدیه ایشان را میظفر

منما، یک خر از ایشان نگرفتم، و به یکی از ایشان زیان نرساندم.» ۱۶ و موسی به قورح گفت: «تو با تمامی جمیعت خود فردا به حضور خداوند

حاضر شوید، تو واپیشان و هارون. ۱۷ و هر کس مجمر خود را گرفته، بخور بر آنها بگذارد و شما هر کس مجمر خود، یعنی دویست و پنجاه مجمر

۱۸ به حضور خداوند بیاورید، تو نیز و هارون هر یک مجرم خود را بیاورید.»

فانی و هلاک می شویم. جمیع ما هلاک شدهایم! ۱۳ هر که نزدیک می آید که به مسکن خداوند نزدیک می آید می میرد. آیا تمام فانی شویم؟»

۱۸ و خداوند به هارون گفت: «تو و پسرانت و خاندان آبایت با تو، گناه کهان خود را متحمل شوید، و تو و پسرانت با تو، گناه کهان خود را متحمل شوید. ۲ و هم برادران خود یعنی سبط لاوی را که سبط آبای تویاشند با خود نزدیک بیاور تا با تو متفق شده، تو را خدمت نمایند، و امانتو با پسرانت پیش خیمه شهادت باشید. ۳ و ایشان دیدعت تو را و دیدعت تمامی مسکن رانگاه دارند، لیکن به اسباب قدس و به مذبح نزدیک نیایند مباداً بپیرند، ایشان و شما نیز. ۴ و ایشان با تو متفق شده، و دیدعت خیمه اجتماع را با تمامی خدمت خیمه بجا آورند و غریبی به شما نزدیک نیایند. ۵ و دیدعت قدس و دیدعت مذبح را نگاه دارید تا غضب بر بنی اسرائیل دیگر مستولی نشود. ۶ و اما من اینک برادران شما لاویان را از میان بنی اسرائیل گرفتم، و برای شما پیشکش می باشند که به خداوند داده شده‌اند، تا خدمت خیمه اجتماع را بجا آورند. ۷ و اما تو با پسرانت، کهان خود را بجهت هر کار مذبح و برای آنچه اندرون حجاب است نگاه دارید، و خدمت پکنید. کهان را به شما دادم تا خدمت از راه پخشش باشد، و غریبی که نزدیک آید، کشته شود. ۸ و خداوند به هارون گفت: «اینک من دیدعت هدایای افراشتی خود را با همه چیزهای مقدس بنی اسرائیل به تو بخشیدم. آنها را به تو و پسرانت به سبب مسح شدن به فرضه ابدی دادم. ۹ ازقدس اقداس که از آتش نگاه داشته شود این از آن تو خواهد بود، هر هدیه ایشان یعنی هر هدیه آردی و هر قربانی گناه و هر قربانی جرم ایشان که نزد من بگذرانند، اینها برای تو و پسرانت قدس اقداس باشد. ۱۰ مثل قدس اقداس آنها را بخور. هر ذکور از آن بخورد، برای تو مقدس باشد. ۱۱ و این هم از آن تو باشد، هدیه افراشتی از عطا‌ای ایشان با هر هدیه جبانیدنی بنی اسرائیل را به تو و به پسرانت و دخترات به فرضه ابدی دادم، هر که در خانه تو ظاهر باشد، از آن بخورد. ۱۲ تمامی بهترین روغن و تمامی بهترین حاصل مو و غله یعنی نویرهای آنها را که به خداوند می دهنند، به تو بخشیدم. ۱۳ و نویرهای هرچه در زمین ایشان است که نزد خداوند می آورند از آن تو باشد، هر که در خانه تو ظاهر باشد، از آن بخورد. ۱۴ و هرچه در اسرائیل وقف بشود، از آن تو باشد. ۱۵ و هرچه رحم را گشاید از هر ذی جسدی که برای خداوند می گذراند چه از انسان و چه از بھایم ازان تو باشد، اما نخست زاده انسان را الیه فدیه دهی، و نخست زاده بھایم ناپاک را فدیه ای بده. ۱۶ «و اما درباره فدیه آنها، آنها را از یک ماهه به حساب خود به پنج مثقال نقره، موافق مثقال قدس که بیست چهره باشد فدیه بده. ۱۷ ولی نخست زاده گاو یا نخست زاده گوسفند بانخست زاده برا فدیه نده؛ آنها مقدسند، خون آنها را بر مذبح پاش و پیه آنها را بجهت هدیه آتشین و عطر خوشبو برای بود، عمل نمود. ۱۸ و بنی اسرائیل به موسی عرض کرده، گفتند: «اینک

مثل قورح و جمعیتش بشود، چنانکه خداوند به واسطه موسی او را امر فرموده بود. ۱۹ و در فرای آن روز تمامی جماعت بنی اسرائیل بر موسی و هارون همهمه کرده، گفتند که شما قوم خداوند را کشیدند. ۲۰ و چون جماعت بر موسی و هارون جمع شدند، به سوی خیمه اجتماع نگریستند، و اینک ابر آن را پوشانید و جلال خداوند ظاهر شد. ۲۱ و موسی و هارون پیش خیمه اجتماع آمدند. ۲۲ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: «۲۳ از میان این جماعت دور شوید تا ایشان را ناگهان هلاک سازم.» ۲۴ و ایشان به روی خود درافتند. ۲۵ و موسی به هارون گفت: «مجمر خود را گرفته، آتش از روی مذبح در آن بگذار، و بخور برآن بزیر، و به زودی به سوی جماعت رفته، برای ایشان کفاره کن، زیرا غضب از حضور خداوند برآمده، و با شروع شده است.» ۲۶ پس هارون به نحوی که موسی گفته بود آن را گرفته، در میان جماعت دوید و اینک وبا در میان قوم شروع شده بود، پس بخور را بrixت و بجهت قوم کفاره نمود. ۲۷ و او در میان مردگان و زنگان ایستاد ووبا بازداشت شد. ۲۸ و عدد کسانی که از وبا مردن چهارده هزار و هفتصد بود، سوای آنانی که در حادثه قورح هلاک شدند. ۲۹ پس هارون نزد موسی به در خیمه اجتماع برگشت و وبا رفع شد.

۱۷ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: «به بنی اسرائیل سخن بگو و از ایشان عصاها بگیر، یک عصا از هر خاندان آبای، از جمیع سروران ایشان دوازده عصا بر حسب خاندان آبای ایشان. و نام هرکس را بر عصای او بنویس. ۲ واسم هارون را بر عصای لاوی بنویس، زیراکه برای هر سرور خاندان آبای ایشان یک عصاخواهد بود. ۳ و آنها را در خیمه اجتماع پیش شهادت، جایی که من با شما ملاقات می کنم بگذار. ۴ و شخصی را که من اختیار می کنم عصای او شکوفه خواهد آورد، پس همهمه بنی اسرائیل را که بر شما می کنند از خود ساخت خواهند نمود. ۵ و موسی این را به بنی اسرائیل گفت، پس جمیع سروران ایشان او را عصاها دادند، یک عصای از هر سرور، یعنی دوازده عصا بر حسب خاندان آبای ایشان، و عصاهای هارون در میان عصاها آنها بود. ۶ و موسی عصاها را به حضور خداوند در خیمه شهادت کذاresد. ۷ و در فرای آن روز چون موسی به خیمه شهادت داخل شد، اینک عصای هارون که بجهت خاندان لاوی بودشکته بود، و شکوفه آورده و گل داده، و بدام رسانیده بود. ۸ و موسی همه عصاها را از حضور خداوند نزد جمیع بنی اسرائیل بپرسند، هر یک نگاه کرده، عصای خود را گرفتند. ۹ و خداوند به موسی گفت: «عصای هارون را پیش روی شهادت باز بگذار تا بجهت علامت برای اینای تمد نگاه داشته شود، و همهمه ایشان را از من رفع نمایی تا نمیرند.» ۱۰ پس موسی چنان کرد، و به نحوی که خداوند او را امر فرموده بود، عمل نمود. ۱۱ و بنی اسرائیل به موسی عرض کرده، گفتند: «اینک

خداوند بسوزان. ۱۸ و گوشت آنها مثل سینه جنبانیدنی، از آن تو باشد و راست، از آن تو باشد. ۱۹ جمیع هدایای افراشتنی را از چیزهای مقدس که بنی اسرائیل برای خداوند می‌گذرانند به تو پرسانت و دختراتن با تو به فریضه ابدی دادم، این به حضور خداوند برای تو و ذرت تو با تو عهد نمک تا به ابد خواهد بود.» ۲۰ و خداوند به هارون گفت: «تو در زمین ایشان هیچ ملک نخواهی یافت، و در میان ایشان برای تو نصیبی نخواهد بود، نصیب تو و ملک بنی اسرائیل من هستم. ۲۱ و به بنی لاوی اینک تمامی عشر اسرائیل را برای ملکیت دادم، به عوض خدمتی که می‌کنند یعنی خدمت خیمه اجتماع. ۲۲ و بعد از این بنی اسرائیل به خیمه اجتماع نزدیک نیایند، مبادا گناه را متحمل شده، بمیرند. ۲۳ اما لاویان خدمت خیمه اجتماع را بکنند و متتحمل گناه ایشان بشوند، این در قرهای شما فریضه‌ای ابدی خواهد بود، و ایشان در میان بنی اسرائیل ملک نخواهد یافت. ۲۴ زیرا که عشر بنی اسرائیل را که آن را نزد خداوند برای هدیه افراشتنی بگذراند به لاویان بجهت ملک بخشیدم، بنابراین به ایشان گفتم که در میان بنی اسرائیل ملک نخواهد یافت.» ۲۵ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: «که لاویان را نیز خطاب کرده، به ایشان بگیرید، آنگاه هدیه افراشتنی خداوند را از آن، یعنی عشری از عشریگراند. ۲۶ و هدیه افراشتنی شما برای شما، مثل غله خرمن و پری چرخشت حساب می‌شود. ۲۷ بدیطور شما نیز از همه عشرهای که از بنی اسرائیل می‌گیرید، هدیه افراشتنی برای خداوند بگذرانید، و از آنها هدیه خداوند را از تمامی پی آنها و از قسمت مقدس آنها بگذرانید. ۲۸ و ایشان را بگو هنگامی که پی آنها را از آنها گذرانیده باشید، آنگاه برای لاویان مثل محصول خرمن و حاصل چرخشت حساب خواهد شد. ۲۹ و شما خاندان شما آن را در هرجا بخورید زیرا که این مرد شما است، به عوض خدمتی که در خیمه اجتماع می‌کنید. ۳۰ و چون پی آنها را از آنها گذرانیده باشید، پس به سبب آنها متتحمل گناه نخواهید بود، و چیزهای مقدس بنی اسرائیل را نپاک نکنید، مبادا بمیرند.»

۱۹ و خداوند موسی و هارون را خطاب کرده، گفت: ««این است فریضه شرعیتی که خداوند آن را امر فرموده، گفت: به بنی اسرائیل بگو که گاو سرخ پاک که در آن عیب نباشد و پوغ بر گردنش نیامده باشد، نزد تیباوند. ۳ و آن را به العازار کاهن بدھید، و آن را پیرون از لشکرگاه بده، پیش روی وی کشته شود. ۴ و العازار کاهن به انگشت خود از خون آن بگیرد، و به سوی پیشگاه خیمه اجتماع آن خون را هفت مرتبه پاشد. ۵ و گاو در نظر او سوخته شود، پوست و گوشت و خون با سرگین آن سوخته شود. ۶ و کاهن چوب سرو با زوفا و قرمز گرفته، آنها را در میان آتش گاو

بهایم ما، در اینجا بمیریم؟^۵ و ما را از مصر چرا برآورده‌ید تا مارا به این جای بد پیویسد که جای زراعت و انجیرو مو و انار نیست؟ و آب هم نیست که بنویشیم!^۶ و موسی و هارون از حضور جماعت نزد درخیمه اجتماع آمدند، و به روی خود درافتادند، و جلال خداوند بر ایشان ظاهر شد.^۷ خداوندموسی را خطاب کرده، گفت: «عاصا را بگیر و توو برادرت هارون جماعت را جمع کرده، در نظریاشان به این صخره بگویید که آب خود را داده‌ید، پس آب را برای ایشان از صخره بیرون آورده، جماعت و هارون مرد، جمیع خاندان اسرائیل برای هارون سی روز ماتم گرفتند.

۲۱ و چون کنعانی که ملک عراد و درجنوب ساکن بود، شنید که اسرائیل ازراه اتاریم می‌اید، با اسرائیل جنگ کرد و بعضی از ایشان را به اسرائیل خداوند نذر کرده گفت: «اگر این قوم را بدست من تسليم نمایی، شهراهی ایشان را بالکل هلاک خواهم ساخت.»^۸ پس خداوند دعای اسرائیل را مستجاب فرموده، کنعانیان را تسليم کرد، و ایشان و شهراهی ایشان را بالکل هلاک ساختند، و آن مکان حرمه نامیده شد.^۹ و از کوه هور به راه بحر قلزم کوچ کردند تازمین ادوم را دور نزنند، و دل قوم به سبب راه، تنگ شد.^{۱۰} و قوم بر خدا و موسی شکایت آورد، گفتند: «که ما را از مصر چرا برآورده‌ید تا در بیابان بمیریم؟ زیرا که نان نیست و آب هم نیست! و دل ما از این خوارک سخيف کراحت دارد!»^{۱۱} پس خداوند، مارهای آتشی در میان قوم فرستاده، قوم را گردیدند، و گروهی کثیر از اسرائیل مردند.^{۱۲} و قوم نزد موسی آمده، گفتند: «گناه کردۀایم زیرا که بر خداوند و بر تو شکایت اورده‌ایم، پس نزد خداوند دعا کن تا مارها را از مادر کنند.» و موسی بجهت قوم استغاثه نمود.^{۱۳} و خداوند به موسی گفت: «مار آتشینی بساز و آن را بر نیزه‌ای بردار، و هر گریده شده‌ای که بر آن نظر کنید، خواهد زیست.»^{۱۴} پس موسی مار برنجینی ساخته، و بر سر نیزه‌ای بلند کرد، و چنین شد که اگر مار کسی را گردیده بود، به مجرد نگاه کردن بر آن مار برنجین، زنده می‌شد.^{۱۵} و بنی اسرائیل کوچ کرده، در اویوت اردوزندند.^{۱۶} و از اویوت کوچ کرده، در عینی عباریم، در بیانی که در مقابل موآب به طرف طلوع آفتاب است، اردو زندن.^{۱۷} و از آنجا کوچ کرده، به وادی زارد اردو زندن.^{۱۸} و از آنجا کوچ کرده، به آن طرف ارnon که در بیان خارج از حدود امیریان می‌باشد اردو زندن، زیرا که ارnon حدموآب در میان موآب و اموریان است.^{۱۹} از این جهت، در کتاب جنگ‌های خداوند گفته می‌شود: «واهیب در سوفه و وادیهای ارnon،^{۲۰} و رودخانه وادیهایی که بسوی مسکن عار متوجه است، و برحدود موآب تکه می‌زند.» و از آنجا به پل کوچ کردن. این آن چاهی است که خداوند در باره‌اش به موسی گفت: «قوم را جمع کن تا به ایشان آب دهم.»^{۲۱} آنگاه اسرائیل این سرود را سراییدند: «ای چاه بجوش آی، شما برایش سرود بخوانید،^{۲۲} «چاهی که سوران حفره زدند، و نجبای قوم آن را کنیدند. به صولجان حاکم، به عصاهای خود آن را

کنند.»^{۱۹} و از متنه به تحلیلی و از نحلیلی به باموت. ^{۲۰} و از میاموت به درهای که در صحرا مواب نزد قله فسجه که به سوی بیان متوجه است. ^{۲۱} و اسرائیل، رسولان نزد سیحون ملک اموریان فرستاده، گفت: «مرا جا رت به تا از زمین تو بگذرم، به سوی مزرعه یا تاکستان انحراف خواهیم ورزید، و از آب چاه خواهیم نوشید، و به شاهراه خواهیم رفت تا از سرحد تو بگذرم.»^{۲۲} اما سیحون، اسرائیل را از حدود خود راه نداد. و سیحون تمامی قوم خود را جمع نموده، به مقابله اسرائیل به بیان بیرون آمد. و چون به یاهص رسید با اسرائیل جنگ کرد.^{۲۳} و اسرائیل او را به دم شمشیر زده، زمینش را از اردن تا یقوق و تا حد پنی عمون به تصرف آورد، زیرا که حد پنی عمون مستحکم بود.^{۲۴} و اسرائیل تمامی آن شهرها را گرفت و اسرائیل در تمامی شهرهای اموریان در حشبوں و در تمامی دهاتش ساکن شد.^{۲۵} زیرا که حشبوں، شهر سیحون، ملک اموریان بود، و او با ملک سابق مواب جنگ کرده، تمامی زمینش را تا اردن از دستش گرفه بود.^{۲۶} بنابراین مثل آورندگان می‌گویند: «به حشبوں بیاید تا شهر سیحون بنا کرده، و استوار شود.^{۲۷} زیرا آتشی از حشبوں برآمد و شعله‌ای از قریه سیحون. و عار، مواب را سوزانید و صاحبان بلندیهای اردن را.^{۲۸} وای بر توای مواب! ای قوم کموش، هلاک شدید! پس من خود را مثل گریزندگان تسلیم نمود، و دختران خود را به سیحون ملک اموریان به اسیری داد.^{۲۹} و ایشان تیر انداختیم. حشبوں تا به دیون هلاک شد. و آن را تا نوچ که نزد میدbast ویران ساختیم.^{۳۰} و اسرائیل در زمین اموریان اقامت کردند.^{۳۱} و موسی برای جاسوسی یغیر فرستاد ودهات آن را گرفته، اموریان را که در آنجا بودند، بیرون کردند.^{۳۲} پس برگشته، از راه باشان برآمدند. و عوج ملک باشان با تمامی قوم خود به مقابله ایشان از برای جنگ به ادریع بیرون آمد.^{۳۳} و خداوند به موسی گفت: «از او مترس زیرا که او را با تمامی قومش و زمینش بدست تو تسلیم نمودام، و به نحوی که با سیحون ملک اموریان که در حشبوں ساکن بود، عمل نمودی، با او نیز عمل خواهی نمود.»^{۳۴} پس او را با پسراش و تمامی قومش زدند، به حدی که کسی از برایش باقی نماند و زمینش را به تصرف آوردند.

۲۲ و بنی اسرائیل کوچ کرده، در عربات مواب به آنطرف اردن، در مقابل اربعارادو زدند. ^{۲۳} و چون بالاق بن صفور هرچه اسرائیل به اموریان کرده بودند دید، ^{۲۴} مواب از قوم بسیار ترسید، زیرا که کثیر بودند. و مواب از بنی اسرائیل مضطرب گردیدند. ^{۲۵} و مواب به مشایخ مدیان گفتند: «الآن این گروه هرچه به اطراف ما هست خواهد لیسید، به نوعی که گاویزه صحرا را می‌لیسد.» و در آن زمان بالاق بن صفور، ملک مواب بود.^{۲۶} پس رسولان به فتوح که برکنار وادی است، نزد بلعام بن بعور، به زمین پسراش قوم او فرستاد تالو را طلبیده، بگویند: «اینک قومی از مصر بیرون آمدند و هان روی زمین را مستور می‌سازند، و در مقابل من مقیم می‌باشند.^{۲۷} پس

کم آن را که خدا لعنت نکرده است؟ و چگونه نفرین نمایم آن را که خداوند نفرین نموده است؟ ^۹ زیرا از سرمهخرهای او را می‌بینم. و از کوهها او را مشاهده می‌نمایم. ایک قومی است که به تنهایی ساکن می‌شود، و در میان امتهای حساب نخواهد شد. ^{۱۰} کیست که غبار یعقوب را تواند شمرد یا ربع اسرائیل را حساب نماید؟ کاش که من به وفات عادلان بمیرم و عاقبت من مثل عاقبت ایشان باشد». ^{۱۱} پس بالاً به بلعام گفت: «به من چه کردی؟ تو را آوردم تا دشمنان را لعنت کنی، و هان برکت تمام دادی!» ^{۱۲} او در جواب گفت: «آیا نمی‌بايد بازتر باشم تا آنچه را که خداوند به دهانم گذارد بگویم؟» ^{۱۳} بالاً وی را گفت: «بیلان همراه من به جای دیگر که از آنجا ایشان را توانی دید، فقط اقصای ایشان را خواهی دید، و جمیع ایشان را نخواهی دید و از آنجا ایشان را برای من لعنت کن.» ^{۱۴} پس او را به صحرای صوفیم، نزد قله فسجه برد و هفت مذبح بنا نموده، گاوی و قوچی بر هر مذبح قربانی کرد. ^{۱۵} و او به بالاً گفت: «نژدقیانی ساختنی خود، اینجا بایست تا من در آنجا (خداوند را) ملاقات نمایم.» ^{۱۶} و خداوند بلعام را ملاقات نموده، و سخنی در زیانش گذاشته، گفت: «نژد بالاً برگشته، چنین بگو.» ^{۱۷} پس نزدی آمد، و اینک نزد قربانی ساختنی خود با سوروان موآب ایستاده بود، و بالاً از او پرسید که «خداوند چه گفت؟» ^{۱۸} آنگاه مثل خود را آورد، گفت: «ای بالاً برخیز و بشنو. وای پسرصفور مرا گوش بگیر. ^{۱۹} خدا انسان نیست که دروغ بگوید. و از بنی آدم نیست که به اراده خود تغییر بدهد. آیا او سخنی گفته باشد و نکند؟ یا چیزی فرموده باشد و استوار ننماید؟» ^{۲۰} اینک مامور شده‌اند که برکت بهم. و او برکت داده است و آن را رد نمی‌توانم نمود. ^{۲۱} او گناهی در یعقوب ندیده، و خطابی در اسرائیل مشاهده ننموده است. یهود خدای او با وی است. و نعره پادشاه در میان ایشان است. ^{۲۲} خدا ایشان را از مصر بیرون آورد. او را شاخها مثل گاو و حشی است. ^{۲۳} به درستی که بر یعقوب افسون نیست ویر اسرائیل فالگیری نی. درباره یعقوب و درباره اسرائیل در وقتی که خدا چه کرده است. ^{۲۴} اینک قوم مثل شیر ماده خواهند برخاست. و مثل شیر نر خویشتن را خواهند برانگیخت، و تا شکار را نخورد، و خون کشیگان را ننوشد، نخواهد خوایید.» ^{۲۵} بالاً به بلعام گفت: «نه ایشان را لعنت کن ونه برکت که من گوید، آن را باید بکنم؟» ^{۲۶} بلعام در جواب بالاً گفت: «ایاتور را نگفتم که هر آنچه خداوند به من گوید، شاید در نظر خدا پسند آید که ایشان را برای من تو را به جای دیگر ببرم، شاید در نظر خدا پسند آید که ایشان را برای من از آنچا لعنت نمایم.» ^{۲۷} پس بالاً به بلعام گفت: «بیلان بیان این است، برد. ^{۲۸} بلعام به بالاً گفت: «در اینجا برای من هفت مذبح بساز، و با جمیع سوروان موآب نزد قربانی ساختنی خود ایستاده بود. ^{۲۹} و مثل خود را آورد، گفت: «بالاً ملک موآب ما از ارام از کوههای مشرق آورد، که یاعقوب را برای من لعنت کن، و بیان اسرائیل را نفرین نما. ^{۳۰} چگونه لعنت

خداوند همان الاغ را باز کرد که بلعام را گفت: به تو چه کرده‌ام که مرا این سه مرتبه زدی. ^{۳۱} بلعام به الاغ گفت: «از این جهت که تو مرا استهزا نمودی! کاش که شمشیر در دست من می‌بود که الان تو را می‌کشتم. ^{۳۲} الاغ به بلعام گفت: «آیا من الاغ تونیستم که از وقتی که مال تو شده‌ام تا امروز بر من سوار شده‌ای، آیا هرگز عادت می‌داشتم که به اینطور با تو رفتار نمایم؟» او گفت: «نمی‌توانم از روی تمرد در دستش، به سر راه ایستاده تا فرشته خداوند را دید که با شمشیر برهنه در دستش، به سر راه ایستاده است پس خم شده، به روی درافتاد. ^{۳۳} و فرشته خداوند وی را گفت: «الاغ خود را این سه مرتبه چرا زدی؟ اینک من به مقاومت تو بیرون آدم، زیرا که این سفر تو در نظر من از روی تمرد است. ^{۳۴} و الاغ مردیده، این سه مرتبه از من کناره جست، و اگر از من کناره نمی‌جست یقین الان تو را می‌کشتم و او را زنده نگاه می‌داشتم.» ^{۳۵} بلعام به فرشته خداوند گفت: «گناه کردم زیرا ندانستم که تو به مقابله من در راه ایستاده‌ای. پس الان اگر در نظر تو نپاسند است برمی‌گردم.» ^{۳۶} فرشته خداوند به بلعام گفت: «همراه این اشخاص بولیکن سخنی را که من به تو گویم، همان را فقط بگو.» پس بلعام همراه سوروان بالاً رفت. ^{۳۷} و چون بالاً شنید که بلعام آمده است، به استقبال وی تا شهر موآب که برشد ارنون و براقصای حلواد وی بود، بیرون آمد. ^{۳۸} و بالاً به بلعام گفت: «آیا برای طلبیدن تو نزد تو نفرستادم، پس چرا نزد من نیامدی، آیا حقیقت قادر نیستم که تو را به عورت رسانم؟» ^{۳۹} بلعام به بالاً گفت: «اینک نزد تو آمده‌ام، آیا الان هیچ قدرتی دارم که چیزی بگویم؟ آنچه خدا به دهانم می‌گذارد همان را خواهیم گفت.» ^{۴۰} پس بلعام همراه بالاً رفته، به قربت حصوت رسیدند. ^{۴۱} و بالاً گواون و گوگسفندان ذبح کرده، نزد بلعام و سورانی که باوی بودند، فرستاد. ^{۴۲} و بامدادان بالاً بلعام را برداشته، او را به بلندیهای بعل آورد، تا از آنچا اقصای قوم خود را ملاحظه کند.

۲۳ و بلعام به بالاً گفت: «در اینجا برای من هفت مذبح بساز، و هفت گاو و هفت قوچ در اینجا برایم حاضر کن.» ^{۴۳} و بالاً به نحوی که بلعام گفته بود به عمل آورد، و بالاً و بلعام، گاوی و قوچی بر هر مذبح گذرانیدند. ^{۴۴} و بلعام به بالاً گفت: «نژد قربانی ساختنی خود بایست، تا من بروم؛ شاید خداوند برای ملاقات من بیاید، و هرچه او به من نشان دهد آن را به تو باز خواهیم گفت.» پس به تابی برآمد. ^{۴۵} و خدا بلعام را ملاقات کرد، و او وی را گفت: «هفت مذبح بريا داشتم و گاوی و قوچی بر همذبح قربانی کدم.» ^{۴۶} خداوند سخنی به دهان بلعام گذاشته، گفت: «نژد بالاً برگشته چنین بگو.» ^{۴۷} پس نزد او برگشت، و اینک او با جمیع سوروان موآب نزد قربانی ساختنی خود ایستاده بود. ^{۴۸} و مثل خود را آورد، گفت: «بالاً ملک موآب ما از ارام از کوههای مشرق آورد، که یاعقوب را برای من لعنت کن، و بیان اسرائیل را نفرین نما. ^{۴۹} چگونه لعنت

بالاًق به طوری که بلعام گفته بود، عمل نموده، گاوی و قوچی بر هر مذبح قربانی کرد.
۲۰ و به عمالقه نظر انداخته، مثل خود را آورد، گفت: «عماليق اول امتها بود، اما آخر او نتهی به هلاکت است.» ۲۱ و بر قیبان نظر انداخته، مثل خود را آورد و گفت: «مسکن تو مستحکم و آشیانه تو بر سخره نهاده (شده است). ۲۲ لیکن قاین تباہ خواهد شد، تا وقتی که آشور تو را به اسری ببرد.» ۲۳ پس مثل خود را آورد، گفت: «واه! چون خدا این را می کند، کیست که زنده بماند؟ ۲۴ و کشتهها از جانب کتیم آمده، آشور را ذلیل خواهند ساخت، و عابر را ذلیل خواهند گردانید، و او نیز به هلاک خواهد رسید.» ۲۵ و بلعام برخاسته، روانه شده، به جای خودرفت و بالاًق نیز راه خود را پیش گرفت.

۲۵ و اسرائیل در شطیم اقامت نمودند، و قوم با دختران موآب زنا کردن گرفتند. ۲ زیرا که ایشان قوم را به قربانی های خدایان خود دعوت نمودند، پس قوم می خوردند و به خدایان ایشان سجده می نمودند. ۳ و اسرائیل به بعل فغورملحق شدند، و غضب خداوند بر اسرائیل افروخته شد. ۴ و خداوند به موسی گفت که: «تمامی روسای قوم را گرفته، ایشان را برای خداوند پیش آفتاب به دار بکش، تا شدت خشم خداوند از اسرائیل برگردد.» ۵ و موسی به داوران اسرائیل گفت که «هر یکی از شما کسان خود راکه به بعل فغور ملحق شدند، بکشید.» ۶ و اینک مردی از بنی اسرائیل آمده، زن مدیانی ای را در نظر موسی و در نظر تمامی جماعت بنی اسرائیل نزد برادران خود آورد، و ایشان به دروازه خیمه اجتماع گریه می کرند. ۷ و چون فیحاس بن العازار بن هارون کاهن، این را دید، از میان جماعت برخاسته، نیزه ای په دست خود گرفت، ۸ و از عقب آن مرد اسرائیلی به قبه داخل شده، هر دوی ایشان یعنی آن مرد اسرائیلی و زن را به شکمش فرو برد، و وبا از بنی اسرائیل رفع شد. ۹ و آنانی که از وبا مردند، بیست و چهار هزار نفر بودند. ۱۰ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: «۱۱ فیحاس بن العازار بن هارون کاهن، غضب مرزا زنی اسرائیل برگردانید، چونکه باعیرت من در میان ایشان غیر شد، تا بنی اسرائیل را در غیرت خود هلاک نسازم. ۱۲ لهذا بگو اینک عهدسلامتی خود را به او می بخشم. ۱۳ و برای او ویرای ذریتش بعد از او این عهد کهانت جاودانی خواهد بود، زیرا که برای خدای خود غیر شد، و بجهت بنی اسرائیل کفاره نمود.» ۱۴ و اسم آن مرد اسرائیلی مقتول که با زن مدیانی کشته گردید، زمری این سالو رئیس خاندان آپای سبط شمعون بود. ۱۵ و اسم زن مدیانی که کشته شد، کزبی دختر صور بود و اورئیس قوم خاندان آپا در میدان بود. ۱۶ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: «مدیانیان را ذلیل ساخته، مغلوب سازید. ۱۷ زیرا که ایشان شما را به مکاید خود ذلیل ساختند، چونکه شما را در واقعه فغور و در امرخواهر خود کزبی، دختر رئیس مدیان، که در روزویا در واقعه فغور کشته شد، فریب دادند.»

۲۴ و چون بلعام دید که اسرائیل را برکت دادن به نظر خداوند پسند می آید، مثل دفعه های پیش برای طلبیان افسون نرفت، بلکه به سوی صحرا توجه نمود. ۲ و بلعام چشمان خود را بلند کرده، اسرائیل را دید که مواقف اسپاط خود ساکن می بودند. و روح خدا بر او نازل شد. ۳ پس مثل خود را آورد، گفت: «وحی بلعام بن بعور، وحی آن مردی که چشمانش باز شد. ۴ وحی آن کسی که سخنان خدا را شنید. و رویای قادر مطلق را مشاهده نمود. آنکه بیفتاد و چشمان او گشاده گردید. ۵ چه بیاست خیمه های توای یعقوب! و مسکنی های توای اسرائیل! ۶ مثل وادیهای کشیده شده، مثل باگها بر کنار رودخانه، مثل درختان عود که خداوند غرس نموده باشد، و مثل سروهای آزاد نزد جویهای آب. ۷ آب از دلوهایش ریخته خواهد شد. و بذر او در آبهای بسیار خواهد بود. و پادشاه او از اجاج بلندتر، و مملکت او بر افزایش خواهد شد. ۸ خدا او را از مصر بیرون آورد. او را شاخها مثل گاو وحشی است. امتهای دشمنان خود را خواهد باغید و استخوانهای ایشان را خواهد شکست و ایشان را به تیرهای خود خواهد دوخت. ۹ مثل شیر نرخود را جمع کرده، خواهد. و مثل شیر ماده کیست که او را برانگیزاند؟ مبارک باد هر که تو را برکت دهد. و ملعون باد هر که تو را لعنت نماید! ۱۰ پس خشم بالاًق بر بلعام افروخته شده، هردو دست خود را بر هم زد و بالاًق به بلعام گفت: «تو را خوبلم تا دشمنانم را لعنت کنی و اینک این سه مرتبه ایشان را برکت تمام دادی. ۱۱ پس الان به جای خود فرار کن! گفتم که تو را احترام تمام نمایم. همانا خداوند تو را احترام بازداشتند است.» ۱۲ بلعام به بالاًق گفت آیا به رسولانی که نزد من فستاده بودی نیز نگفتم: ۱۳ که اگر بالاًق خانه خود را پر از نقره و طلا به من بدهد، نمی توانم از فرمان خداوند تجاوز ننموده، از دل خود نیک یا بد بکنم بلکه آنچه خداوند به من گوید آن را خواهم گفت؟ ۱۴ و الان اینک نزد قوم خود می روم. بیا تا تو را اعلام نمایم که این قوم با این قوم تو در ایام آخر چه خواهند کرد. ۱۵ پس مثل خود را آورد، گفت: «وحی بلعام بن بعور، وحی آن مردی که چشمانش بازشد. ۱۶ وحی آن کسی که سخنان خدا را شنید. و معرفت حضرت اعلی را دانست. و رویای قادر مطلق را مشاهده نمود. آنکه بیفتاد و چشمان او گشوده گردید. ۱۷ او را خواهیم دید لیکن نه الان. اورا مشاهده خواهیم نمود اما نزدیک نی. ستاره ای از یعقوب طلوع خواهد کرد و عصایی از اسرائیل خواهد برخاست و اطراف موآب را خواهد شکست. و جمیع اینای فتنه را هلاک خواهد ساخت. ۱۸ و ادوم

۱۹ و کسی که از یعقوب ظاهر اسرائیل به شجاعت عمل خواهد نمود. و بقیه اهل شهر را هلاک خواهد ساخت.»
۲۰ می شود، سلطنت خواهد نمود. و بقیه اهل شهر را هلاک خواهد ساخت.

و بعد از وبا، خداوند موسی و العازارین هارون کاهن را خطاب کرده، گفت: «شماره تمامی بنی اسرائیل را برحسب خاندان آبای ایشان، از بیست ساله و بالاتر، یعنی جمیع کسانی را که از اسرائیل به جنگ بیرون می‌روند، بگیرید.» ۳ پس موسی و العازار کاهن ایشان را در عربات موآب، نزد اردن در مقابل اریحا خطاب کرده، گفتند: «قوم را از بیست ساله و بالاتر شمارید، چنانکه خداوند موسی و بنی اسرائیل را که از زمین مصر بیرون آمدند، امر فرموده بود.» ۵ روین نخست زاده اسرائیل: بنی روین؛ از حنونک، قبیله حنونکیان. و از فلو، قبیله فلوئیان. ۶ و از حصرون، قبیله حصرونیان. و از کرمی، قبیله کرمیان. ۷ ایناند قبایل روپینیان و شمرده شدگان ایشان، چهل و سه هزار و هفتصد و سی نفر بودند. ۸ و بنی فلو؛ الیاب. ۹ و بنی الیاب: نموئیل و داتان و ابیرام. ایناند داتان و ابیرام که خوانده شدگان جماعت بوده، با موسی و هارون در جمعیت قورح مخاصمه کردند، چون با خداوند مخاصمه نمودند، ۱۰ و زمین دهان خود را گشوده، ایشان را با قورح فرو برد، هنگامی که آن گروه مردند و آتش، آن دویست و پنجاه نفر را سوزانیده، عیرت گشتند. ۱۱ لکن پرسان قورح نمردند. ۱۲ و بنی شمعون برحسب قبایل ایشان: ازنموئیل، قبیله نموئیلیان و از یامین، از یامینه قبیله یمنیان، از یشوی قبیله یشویان، از بیرونیان، از ۴۵ از بنی بیرون، از حابر قبیله حابریان، از ملکیشیل قبیله ملکیشیلیان. ۱۳ و از زارح قبیله زارحیان و از شاول قبیله شاولیان. ۱۴ ایناند قبایل شمعونیان: بیست و دو هزار و دویست دختر اشیر، ساره بود. ۱۵ ایناند قبایل بنی اشیر برحسب قبایل ایشان، پنجاه و سه هزار و چهارصد نفر. ۱۶ ایناند بنی نفتالی برحسب قبایل ایشان: ازیاصحیل، قبیله یاصحیلیان، از جونی قبیله جونیان. ۱۷ از پسر قبیله یصریان از شلیم قبیله شلیمیان. ۱۸ و از ارود قبیله ارودیان و ازاریلی قبیله اریلیان. ۱۹ ایناند قبایل بنی جادر برحسب شماره ایشان، چهل هزار و پانصد نفر. ۲۰ و بنی یهودا برحسب قبایل ایشان ایناند: از شیله قبیله شیلیان و از فارص قبیله فارصیان و از زارح قبیله زارحیان. ۲۱ و بنی فارص ایناند: از حصرون قبیله حصرونیان و از حامول قبیله حامولیان. ۲۲ ایناند قبایل یهودا برحسب شمرده شدگان ایشان، هفتاد و شش هزارو پانصد نفر. ۲۳ و بنی یساکار برحسب قبایل ایشان: از تولع قبیله تولعیان و از فوه قبیله فوئیان. ۲۴ و از یاشوب قبیله یاشوبیان و از شمردن قبیله شمردنیان. ۲۵ ایناند قبایل یساکار برحسب شمرده شدگان ایشان، شخص و چهار هزار و سیصد نفر. ۲۶ و بنی زیلون برحسب قبایل ایشان: از ساردقبیله ساردقیان و از ایلیون قبیله ایلیونیان و از یحلیلیل قبیله یحلیلیان. ۲۷ ایناند قبایل زیلونیان برحسب شمرده شدگان ایشان، شخص هزار و پانصد نفر. ۲۸ و بنی یوسف برحسب قبایل ایشان: منسی و افرایم. ۲۹ و بنی منسی: از ماکیریان و ماکیر برحسب زیلون برحسب قبایل ایشان: از ساردقبیله ساردقیان و ایلیون قبیله ایلیونیان و از یحلیلیل قبیله یحلیلیان. ۳۰ ایناند بنی جلعاد: از ایعر قبیله ایعریان، از حلقی قبیله حلقیان. ۳۱ از اسریلیل قبیله اسریلیان، از شکیم قبیله شکیمیان. ۳۲ از شمیداع قبیله شمیداعیان و از حافر قبیله حافریان.

و سه هزار نفر بودند زیرا که ایشان در میان بنی اسرائیل شمرده نشدند، بنی اسرائیل او را اطاعت نمایند. ۲۱ و او به حضور العازار کاهن بایستد تا از برای او به حکم ازرم به حضور خداوند سوال نماید، و به فرمان وی، او و تمامی بنی اسرائیل با وی و تمامی جماعت، بیرون روند، و به فرمان وی داخل شوند.» ۲۲ پس موسی به نوعی که خداوند او را فرموده بود عمل نموده، بوش را گرفت و اروا به حضور العازار کاهن و به حضور تمامی جماعت برپا داشت. ۲۳ و دستهای خود را بر او گذاشت، او را به طوری که خداوند به واسطه موسی گفته بود، وصیت نمود.

۲۸ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: ۲ «بنی اسرائیل را امر فرموده، به ایشان بگو: مراقب باشید تا هدیه طعام مرا از قربانی های آتشین عطر خوشبوی من در موسمش نزد من بگذرانید. ۳ و ایشان را بگو قربانی آتشین را که نزد خداوند بگذرانید، این است: دو بره نرینه یک ساله بی عیب، هر روز بجهت قربانی سوختنی دائمی. ۴ یک بره را در صبح قربانی کن و بره دیگر را در عصر قربانی کن. ۵ و یک عشر ایفه آرد نرم مخلوط شده با یک ربع هین روغن زلال برای هدیه آردی. ۶ این است قربانی سوختنی دائمی که در کوه سینا بجهت عطر خوشبو و قربانی آتشین خداوند معین شد. ۷ و هدیه ریختنی آن یک ربع هین بجهت هر بره ای باشد، این هدیه ریختنی مسکرات را برای خداوند در قدس بزیر. ۸ و بره دیگر را در عصر قربانی کن، مثل هدیه آردی صبح و مثل هدیه ریختنی آن بگذران تاقربانی آتشین و عطر خوشبو برای خداوند باشد. ۹ و در روز سنت دو بره یک ساله بی عیب، ودو عشر ایفه آرد نرم سرشته شده با روغن، بجهت هدیه آردی با هدیه ریختنی آن. ۱۰ این است قربانی سوختنی هر روز سنت سوای قربانی سوختنی دائمی با هدیه ریختنی آن. ۱۱ و در اول ماههای خود قربانی سوختنی برای خداوند بگذرانید، دو گاو جوان و یک قوچ و هفت بره نرینه یک ساله بی عیب. ۱۲ و سه عشرازیفه آرد نرم سرشته شده با روغن بجهت هدیه آردی برای هر گاو، و دو عشر آرد نرم سرشته شده با روغن، بجهت هدیه آردی برای هر قوچ. ۱۳ و یک عشر آرد نرم سرشته شده با روغن، بجهت هدیه آردی برای هر گاو، و ثلث هین برای هر گاو، و هدایای ریختنی آنها عطر خوشبو و هدیه آتشین برای خداوند باشد. ۱۴ و هدایای ریختنی آنها نصف هین شراب برای هر گاو، و پیش روی برای هر قوچ، و ربع هین برای هر بره باشد. این است قربانی سوختنی هر ماه از ماههای سال. ۱۵ و یک بز نریخته قربانی گناه سوای قربانی سوختنی دائمی، با هدیه ریختنی آن برای خداوند قربانی بشود. ۱۶ و در روز چهاردهم ماه اول، فصیح خداوند است. ۱۷ و در روز پانزدهم این ماه، عید است که هفت روز نان فطری خورده شود. ۱۸ در روز اول، محفل مقدس است که هیچ کار خدمت در آن نکنید. ۱۹ و بجهت هدیه آتشین و قربانی سوختنی برای خداوند، دو گاو جوان و یک قوچ و هفت بره نرینه یک ساله قربانی کنید، اینها برای شما بی عیب باشد. ۲۰ و بجهت هدیه آردی آنها سه عشر آرد نرم سرشته

۲۷ و دختران صلفحداد بن حافر بن جلعاد بن ماکیر بن منسی، که از قبایل منسی این یوسف بود نزدیک آمدند، و اینهاست نامهای دخترانش: محله و نوعه و حجله و ملکه و ترجمه. ۲ و به حضور موسی و العازار کاهن، و به حضور سروران و تمامی جماعت نزد خمیه اجتماع ایستاده، گفتند: ۳ «پدر ما در بیان مرد و او از آن گروه بود که در جمعیت قورح به ضد خداوند همداستان شدند، بلکه در گناه خود مرد و پسری ندادشت. ۴ پس چرا نام پدر ما از این جهت که پسری ندارد از میان قبیله اش محظوظ شود، لهذا ما رادر میان برادران پدر ما نصیبی بده.» ۵ پس موسی دعوی ایشان را به حضور خداوند آورد. ۶ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: ۷ «دختران صلفحداد راست می گویند، البته در میان برادران پدر ایشان ملک مروژی به ایشان بده، و نصیب پدر ایشان را به ایشان انتقال نما. ۸ و بنی اسرائیل را خطاب کرده، بگو: اگر کسی بمیرد و پسری نداشته باشد، ملک او را به دخترش انتقال نماید. ۹ و اگر او را داختنی نباشد، ملک او را به برادران پدرش بدهید. ۱۰ و اگر او را برادری نباشد، ملک او را به هر کس از قبیله اش که خوبی نزدیکتر او باشد بدھید، تا مالک آن بشود، پس این برای بنی اسرائیل فرضه شرعی باشد، چنانکه خداوند به موسی امر فرموده بود. ۱۱ و خداوند به موسی گفت: «به این کوه عبارم برآی و زمینی را که به بنی اسرائیل داده ام، بین. ۱۲ و چون آن را دیدی تو نیز به قوم خود ملحق خواهی شد، چنانکه برادرت هارون ملحق شد. ۱۳ زیرا که در بیان صحن وقی که جماعت مخامنه نمودند شما از قول من عصیان وزیدید، و مرا نزد آب در نظر ایشان تقاضی ننمودید.» این است آب مریبه قادرش، در بیان صحن. ۱۵ و موسی به خداوند عرض کرده، گفت: ۱۶ «ملتمس اینکه یهوه خدای ارواح تمامی پسر، کسی را بر این جماعت بگمارد ۱۷ که پیش روی ایشان بیرون رود، و پیش روی ایشان داخل شود، و ایشان را بیرون برد و ایشان را درآورد، تاجماعت خداوند مثل گوسفندان بیشان نباشدند.» ۱۸ و خداوند به موسی گفت: «بیوش بن نون را که مردی صاحب روح است گفته، دست خود را بر او بگذار. ۱۹ و او را به حضور العازار کاهن و به حضور تمامی جماعت برپاداشته، در نظر ایشان به وی وصیت نما. ۲۰ و از عزت خود بر او بگذار تا تمامی جماعت

شده با روغن برای هرگاوا، و دو عشر برای هر قوچ بگذرانید. ۲۱ و یک عشر برای هر بره، از آن هفت بره بگذران. ۲۲ و یک بز نر بجهت قربانی گناه تا برای شما کفاره شود. ۲۳ اینها را سوای قربانی سوختنی صیح که قربانی سوختنی دائمی است، بگذرانید. ۲۴ به ایططر هر روز از آن هفت روز، طعام هدیه آتشین، عطر خوشبو برای خداوند بگذرانید، و این سوای قربانی سوختنی دائمی گذرانده شود، با هدیه ریختنی آن. ۲۵ و در روز هفتم، برای شمامحل مقدس باشد. هیچ کار خدمت در آن نکنید. ۲۶ «و در روز نوبتها چون هدیه آردی تازه در عید هفتنه های خود برای خداوند بگذرانید، محفل مقدس برای شما باشد و هیچ کار خدمت در آن نکنید. ۲۷ و بجهت قربانی سوختنی برای عطر خوشبوی خداوند دو گاو جوان و دو یک قوچ و هفت بره نوبتها یک ساله قربانی کنید. ۲۸ و هدیه آردی آنها سه عشر آرد نم سرشته شده با روغن برای هر گاو، و دو عشر برای هر قوچ. ۲۹ و یک عشر برای هر بره، از آن هفت بره. ۳۰ و یک بز نر تا برای شما کفاره شود. ۳۱ اینها را با هدیه آردی آنها و هدایای ریختنی آنها سوای قربانی سوختنی دائمی بگذراند و برای شما بی عیب باشد.

۲۹ «و در روز اول ماه هفتم، محفل مقدس برای شما باشد؛ در آن هیچ کار خدمت مکنید و برای شما روز نواختن کرنا باشد. ۲ و قربانی سوختنی بجهت عطر خوشبوی خداوند بگذرانید، یک گاو جوان و یک قوچ، و هفت بره نوبتها یک ساله بی عیب. ۳ و هدیه آردی آنها، سه عشر آرد نم سرشته شده با روغن برای هر گاو، دو عشر برای هر قوچ. ۴ و یک عشر برای هر بره، از آن هفت بره. ۵ و یک بز نر بجهت قربانی گناه تا برای شما کفاره شود. ۶ سوای قربانی سوختنی اول ماه و هدیه آردی اش، و قربانی سوختنی دائمی با هدیه آردی اش، با هدایای ریختنی آنها برحسب قانون آنها تا عطر خوشبو و هدیه آتشین خداوند باشد. ۷ «و در روز دهم این ماه هفتم، محفل مقدس برای شما باشد. جانهاخ خود را ذلیل سازید و هیچ کار مکنید. ۸ و قربانی سوختنی عطر خوشبوی خداوند بگذرانید، یک گاو جوان و یک قوچ و هفت بره نوبتها یک ساله که برای شما بی عیب باشند. ۹ و هدیه آردی آنها سه عشر آرد نم سرشته شده با روغن برای هر گاو، و دو عشر برای هر قوچ. ۱۰ و یک عشر برای هر بره، از آن هفت بره نوبتها یک ساله که برای قربانی گناه کفاره ای و قربانی سوختنی دائمی با هدیه آردی اش و هدایای ریختنی آنها. ۱۱ و یک بز نر برای قربانی گناه سوای قربانی کفاره ای و قربانی پانزدهم ماه هفتم، محفل مقدس برای شما باشد، هیچ کار خدمت مکنید و هفت روز برای خداوند عبد نگاه دارید. سیزده گاو جوان و دو قوچ و چهارده بره نوبتها یک ساله که برای شما بی عیب باشد. ۱۴ و بجهت هدیه آردی آنها سه عشر آرد نم سرشته شده با روغن برای هر گاو از آن سیزده گاو، و دو عشر برای هر قوچ از آن دو قوچ. ۱۵ و یک عشر برای هر بره از را اعلام نمود.

۳۰ و موسی سوران اسباط بنی اسرائیل راخطاب کرده، گفت: «این است کاری که خداوند امر فرموده است: ۲ چون شخصی برای خداوند

نذر کند یا قسم خورد تا جان خود را به تکلیفی الزام نماید، پس کلام خود را باطل نسازد، بلکه بمحاسب هرآچه از دهانش برآمد، عمل نماید. ۳ و چون زن برای خداوند نذر کرده، خودرا در خانه پدرش در جوانی اش به تکلیفی الزام نماید، ۴ و پدرش نذر او و تکلیفی که خود را برآن الزام نموده، شنیده باشد، و پدرش درباره اوساکت باشد، آنگاه تمامی نذرهاش استوار، و هر تکلیفی که خود را به آن الزام نموده باشد، قایم خواهد بود. ۵ اما اگر پدرش در روزی که شنید اورا معن کرد، آنگاه کدام از نذرهاش و از تکالیفش که خود را به آن الزام نموده باشد، استوار نخواهد بود، و از این جهت که پدرش او رامعن نموده است، خداوند او را خواهد آمزید.

۶ «و اگر به شوهری داده شود، و نذرهای او یاسخنی که از لبهایش جسته، و جان خود را به آن الزام نموده، بر او باشد، ۷ و شوهرش شنید و درروز شنیدنش به وی هیچ نگفت، آنگاه نذرهاش استوار خواهد ماند. و اگر به شوهری داده شود، و نذرهاش او یاسخنی که از لبهایش تکلیفهایی که خوبیشن را به آنها الزام نموده است، قایم خواهد ماند. ۸ لیکن اگر شوهرش در روزی که آن را شنید، او را معن نماید، و نذری را که بر او است یا سخنی را که از لبهایش جسته، و خوبیشن را به آن الزام نموده باشد، باطل سازد، پس خداوند او را خواهد آمزید. ۹ اما نذر زن بیوه یا مطلقه، در هرچه خود را به آن الزام نموده باشد، بر وی استوارخواهد ماند.

۱۰ و اما اگر زنی در خانه شوهرش نذر کند، یا خوبیشن را با قسم به تکلیفی الزام نماید، ۱۱ و شوهرش بشنود و او را هیچ نگوید و منع ننماید، پس تمامی نذرهاش استوار، و هر تکلیفی که خوبیشن را به آن الزام نموده باشد، قایم خواهد بود. ۱۲ و اما اگر شوهرش در روزی که بشنود، آنها را باطل سازد. پس هرچه از لبهایش درآمده باشد درباره نذرهاش یا تکالیف خود، استوار نخواهد ماند. چونکه شوهرش آن را باطل نموده است، خداوند او را خواهد آمزید. ۱۳ هر نذری و هر قسم الزامي را برای ذلیل ساختن جان خود، شوهرش آن را استوار نماید، و شوهرش آن را باطل سازد. اما اگر شوهرش روز به روز به او هیچ نگوید، پس همه نذرهاش و همه تکالیفش را که بر وی باشد استوار نموده باشد، چونکه در روزی که شنید به وی هیچ نگفت، پس آنها را استوار نموده است. ۱۵ و اگر بعد از شنیدن، آنها را باطل نمود، پس او گناه وی را متحمل خواهد بود.» ۱۶ این است فرایضی که خداوند به موسی امرفرمود، در میان مرد و زن و در میان پدر و دخترش، در زمان جوانی او در خانه پدر وی.

۳۱ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: «انتقام بني اسرائیل را از مدیانیان بگیر، و بعد از آن به قوم خود ملحق خواهی شد.» ۳ پس موسی قوم را مخاطب ساخته، گفت: «از میان خود مردان برای جنگ مهیا سازید تا به مقابله مدیان برآید، و انتقام خداوند را از مدیان بکشند. ۴ هزار نفر از هر سبط از جمیع اسپاط اسرائیل برای جنگ بفرستید.» ۵ پس از هزارهای اسرائیل، از هر سبط یک هزار، یعنی دوازده هزار نفر مهیا شده

برای خداوند باشد. ۳۰ و از قسمت بنی اسرائیل یکی که از هر پنجاه نفر گرفته شده باشد چه از انسان و چه از گاو و چه از الاغ و چه از گوسفند و چه از جمیع بیاهم بگیر، آنها را به لاوایی که ودیعت مسکن خداوند را نگاه می‌دارند، بده. ۳۱ پس موسی و العازار کاهن بر حسب آنچه خداوند به موسی امر فرموده بود، عمل کردند. ۳۲ و غنیمت سوای آن غنیمتی که مردان جنگی گرفته بودند، از گوسفند ششصد و هفتاد و پنج هزار راس بود. ۳۳ و از گاو هفتاد و دو هزار راس. ۳۴ و از الاغ شصت و یک هزار راس. ۳۵ و از انسان از زنانی که مرد را نشناخته بودند، سی و دوهزار نفر بودند. ۳۶ و نصفه‌ای که قسمت کسانی بود که به جنگ رفته بودند، سیصد و سی و هفت هزار و پانصد گوسفند بود. ۳۷ و زکات خداوند از گوسفند ششصد و هفتاد و پنج راس بود. ۳۸ و گواوان سی و شش هزار بود و از آنها زکات خداوند هفتاد و دو راس بود. ۳۹ و الاغها سی هزار و پانصد و از آنها زکات خداوند شصت و یک راس بود. ۴۰ و مردمان شانزده هزار و از ایشان زکات خداوند سی و دو نفر بودند. ۴۱ و موسی زکات را هدیه افزارشی خداوند بود به العازار کاهن داد، چنانکه خداوند به موسی امر فرموده بود. ۴۲ و از قسمت بنی اسرائیل که موسی آن را از مردان چنگی جدا کرده بود، ۴۳ و قسمت جماعت از گوسفندان، سیصد و سی هزار و پانصد راس بود. ۴۴ و از گواوان سی و شش هزار راس. ۴۵ و از الاغها، سی هزار و پانصد راس. ۴۶ و از انسان، شانزده هزار نفر. ۴۷ و موسی از قسمت بنی اسرائیل یکی را که از هر پنجاه گرفته شده بود، چه از انسان و چه از بیاهم گرفت، و آنها را به لاوایی که ودیعت مسکن خداوند را نگاه می‌داشتند، داد، چنانکه خداوند به موسی امر فرموده بود. ۴۸ و روسایی که بر هزارهای لشکر بودند، سرداران هزارها با سرداران صدها نزد موسی آمدند. ۴۹ و به موسی گفتند: «بندگان حساب مردان جنگی را که زیدست ما می‌باشند گرفتیم، و از ما یک نفر مفقود نشده است. ۵۰ پس ما از آنچه هر کس یافته است هدیهای برای خداوندان اورده‌ایم از زیورهای طلا و خلخالها و دست بندها و انگشتها و گوشواره‌ها و گردان بندها تا برای جانهای ما به حضور خداوند کفارة شود.» ۵۱ و موسی و العازار کاهن، ما به این طرف اردن به طرف منشرق به ما رسیده است.» ۵۲ و موسی به ایشان گفت: «اگر این کار را بکید و خویشتن را به حضور خداوند برای جنگ مهیا سازید، ۵۳ و هر مرد جنگی از شما به حضور خداوند از اردن براز خود برد بودند. ۵۴ و موسی و العازار کاهن، طلا را از سرداران هزارها و صدها گرفته، به خیمه اجتماع آوردند تا بجهت بنی اسرائیل، به حضور خداوندیادگار باشد.

۳۲ و بنی روین و بنی جاد را مواشی بی نهایت بسیار و کثیر بود، پس چون زمین یغیر و زمین جملعاد را دیدند که اینک این مکان، مکان موشی است. ۲ بنی جاد و بنی روین نزد موسی و العازار کاهن و سورون

نمایید.» ۲۵ پس پنی جاد و بنی روپین موسی را خطاب کرده، گفتند: «بندگانت به طوری که آقای مافرموده است، خواهیم کرد. ۲۶ اطفال و زنان موشاوی و همه بهایم ما اینجا در شهرهای جلعادخواهید ماند. ۲۷ و جمیع بندگانت مهیای جنگ شده، چنانکه آقای ما گفته است به حضور خداوند برای مقاتله عبور خواهیم نمود.» ۲۸ پس موسی العازار کاهن، و یوشع بن نون، وروسای خاندان آبای اسپاط بنی اسرائیل را درباره ایشان وصیت نمود. ۲۹ و موسی به ایشان گفت: «اگر جمیع بنی جاد و بنی روپین مهیای جنگ شده، همراه شما به حضور خداوند از اردن نمایند، و زمین پیش روی شما مغلوب شود، آنگاه زمین جلعاد را برای ملکیت یه ایشان بدھید. ۳۰ و اگر ایشان مهیا نشوند و همراه شما عبور نمایند، پس در میان شما در زمین کنعان ملک بگیرند.» ۳۱ پنی جاد و بنی روپین در جواب وی گفتند: «چنانکه خداوند به بندگانت گفته است، نمایند، پس در میان شما در زمین کنunan ملک بگیرند.» ۳۲ پنی جاد و همچنین خواهیم کرد. ۳۳ ما مهیای جنگ شده، پیش روی خداوند به زمین کنعن عبور خواهیم کرد، و ملک نصیب ما به این طرف اردن داده شود.» ۳۴ پس موسی به ایشان یعنی به بنی جاد و بنی روپین و نصف سبط منسی ابن یوسف، مملکت سیحون، ملک اموریان و مملکت عوج ملک باشان را داد، یعنی زمین را با شهرهایش و حملود شهرهایش، زمین را از هر طرف. ۳۵ و بنی جاد، دیبون و عطراوت و عرویغ. ۳۶ و عطراوت، شوفان و یعزیز و یجبهه. ۳۷ و بنت نمره و بیت هاران را بنا کردند یعنی شهرهای حصاردار را با آلههای گلهای. ۳۸ و بنی روپین حشیون والیعه و قربتایم. ۳۹ و نبو و بعل معون که نام این دورا تغییر دادند و سبمه را بنا کردند و شهرهای راکه بنا کردند به نامها مسمی ساختند. ۴۰ و بنی ماکیر بن منسی به جلعاد رفه، آن را گرفتند و اموریان را که در آن بودند، اخراج نمودند. ۴۱ و موسی جلعاد را به ماکیر بن منسی داد و او در آن ساکن شد. ۴۲ و یائیر بن منسی رفته، قصبه هایش را گرفت، و آنها را حوطت یائیر نامید. ۴۳ و نیوج رفته، قفات و دهاتش را گرفته، آنها را به اسم خودنوب نامید.

۴۴ این است منازل بنی اسرائیل که از زمین مصر با افواج خود زیردست موسی و هارون کوچ کردند. ۴۵ و موسی به فرعان خداوند سفرهای ایشان را بررسی منازل ایشان نوشت، واين است منازل و مراحل ایشان: ۴۶ پس در ماه اول از رعمسیس، در روز پانزدهم از ماه اول کوچ کردند، و در فرادی بعد از فضح بنی اسرائیل در نظر تمامی مصریان با دست بلند بیرون رفتند. ۴۷ و مصریان همه نخست زادگان خود را که خداوند از ایشان کشته بود دفن می کردند، و پیوه بر خدایان ایشان قصاص نموده بود. ۴۸ و بنی اسرائیل از رعمسیس کوچ کرده، در سکوت فرود آمدند. ۴۹ و از سکوت کوچ کرده، در ایات که به کنار بیابان است، فرود آمدند. ۵۰ و از ایات کوچ کرده، به سوی فم العجیزوت که در مقابل بعل صفحون است، برگشتد، و پیش مجلد فرود آمدند. ۵۱ و از مقابل حیروت کوچ کرده، از میان دریا به بیابان عبور

اریحا خطاب کرده، گفت: «این است نامهای کسانی که زمین را برای شماتقسیم خواهند نمود. العازار کاهن و یوشع بن نون. ۱۸ و یک سور را از هر سبط برای تقسیم نمودن زمین بگیرید. ۱۹ و این است نامهای ایشان. از سبط یهودا کالیب بن یفنه. ۲۰ و از سبطیتی شمعون شموئیل بن عمیهوه. ۲۱ و از سبطیتیامین الیاد بن کسلون. ۲۲ و از سبط بنی دان رئیس بقی این یهودی. ۲۳ و از بنی یوسف از سبطیتی منسی رئیس حنیفیل بن ایوفد. ۲۴ و از سبطیتی افرایم رئیس قمئیل بن شفطان. ۲۵ و از سبطیتی زبولون رئیس الیصفان بن فرناك. ۲۶ و از سبطیتی یساکار رئیس فلسطیل بن عنان. ۲۷ و از سبطیتی اشیر رئیس اخیهود بن شلومی. ۲۸ و از سبطیتی نفتالی رئیس فلههیل بن عمیهوه.» ۲۹ ایناند که خداوند مامور فرمود که ملک را در زمین کتعان برای بنی اسرائیل تقسیم نمایند.

۳۵ و خداوند موسی را در عربات موآب نزد اردن در مقابل اریحا

خطاب کرده، گفت: «بنی اسرائیل را امر فرما که از نصیب ملک خود شهرها برای سکونت به لاویان بدهند، وناحی شهرها را از اطراف آنها به لاویان بدهید. ۳ و شهرها بجهت سکونت ایشان باشد، و نواحی آنها برای بهایم و اموال و سایر حیوانات ایشان باشد. ۴ و نواحی شهرها که به لاویان بدهید ازدیوار شهر بیرون از هر طرف هزار ذراع باشد. ۵ و از بیرون شهر به طرف مشرق دو هزار ذراع، و به طرف شمال دو هزار ذراع پیمایید. و شهر در غرب دوهزار ذراع، و به طرف جنوب دو هزار ذراع پیمایید. و شهر در وسط باشد و این نواحی شهرها برای ایشان خواهد بود. ۶ و از شهرها که به لاویان خواهید داد چهل و هشت شهر با نواحی آنها خواهد بود. ۸ و اما شهرهایی که از ملک بنی اسرائیل می دهیدار کثیر، کثیر و از قلیل، قلیل بگیرید. هر کس به اندازه نصیب خود که یافته باشد از شهرهای خود به لاویان بدهد.» ۹ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: «بنی اسرائیل را خطاب کرده، به ایشان بگو: چون شما از اردن به زمین کتعان عبور کنید، ۱۰ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: «بنی اسرائیل را خود بگیرید، ۱۱ آنگاه شهرها برای خود تعیین کنید تا شهرهای ملجا کتعان خواهد بود. ۱۲ و برای حد مشرقی خود از حصر عینان تاشفام را شمان گیرید. ۱۳ و این حد از شفام تا ربله به طرف شرقی عین برود، پس این حد کشیده شده به جانب دریای کرت به طرف مشرق برسد. ۱۴ و این حد تا به اردن برسد و انتهایش نزد بحرالملاح باشد. این زمین برحسب حدودش به هر طرف زمین شما خواهد بود.» ۱۵ و موسی بنی اسرائیل را امر کرده، گفت: «این است زمینی که شما آن را به قرعه تقسیم خواهید کرد که خداوند امر فرموده است تا به نه سبط و نصف داده شود. ۱۶ زیرا که سبط بنی رویین برحسب خاندان آبای خود و سبط بنی جادر برحسب خاندان آبای خود، و نصف سبط منسی، نصیب خود را گرفته‌اند. ۱۷ این این دو سبط و نصف به آن طرف اردن در مقابل اریحا به جانب مشرق به سوی طلع آفتاب نصیب خود را گرفته‌اند.» ۱۸ و خداوند موسی را خطاب

کرده، گفت: «بنی اسرائیل را خطاب کرده، به ایشان بگو: چون شما از اردن به زمین کتعان عبور کنید، ۱۹ جمیع ساکنان زمین را از پیش روی خود اخراج نمایید، و تمامی صورتهای ایشان را خارج کنید، و تمامی بتهای ریخته شده ایشان را بشکنید، و همه مکانهای بلند ایشان را نمیهم سازید. ۲۰ و زمین را به تصرف آورده، در آن ساکن شوید، زیرا که آن زمین را به شما دادم تا مالک آن باشید. ۲۱ و زمین را به حسب قبایل خود به قرعه تقسیم کنید، برای کثیر، نصیب او را کثیر بدهید، ویرای قلیل، نصیب او را قلیل بدهید، جایی که قرعه برای هر کس برآید از آن او باشد برحسب اسپای آبای شما آن را تقسیم نمایید. ۲۲ و اگر ساکنان زمین را از پیش روی خود اخراج ننمایید کسانی را که از ایشان باقی می گذارد در چشمان شما خار خواهند بود، و در پهلوهای شما تنبع و شما را در زمینی که در آن ساکن شوید، خواهند رنجانید. ۲۳ و به همان طوری که قصد نمودم که با ایشان رفتار نمایم، با شما رفتار خواهم نمود.»

۳۴ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: «بنی اسرائیل را امر

فرموده، به ایشان بگو: چون شما به زمین کتعان داخل شوید، این است زمینی که به شما به ملکیت خواهد رسید، یعنی زمین کتعان با حدودش. ۲۴ آنگاه حد جنوبی شما از بیابان سین برجان ادوم خواهد بود، و سرحد جنوبی شما از آخر بحرالملاح به طرف مشرق خواهد بود. ۲۵ و حد شما از جانب جنوب گردنه عقریم دور خواهد زد و به سوی سین خواهد گذشت، و انتهای آن به طرف جنوب قادرش برینج خواهد بود، و نزد حصاردار بیرون رفته، تاعصمون خواهد گذشت. ۲۶ و این حد از عصمون تاوازدی مصر دور زده، انتهایش نزد دریا خواهد بود. ۲۷ و اما حد غربی دریای بزرگ حد شما خواهد بود. این است حد غربی شما. ۲۸ و حد شمالی شما این باشد، از دریای بزرگ برای خود جبل هور را نشان گیرید. ۲۹ و از جبل هور تا مدخل حمام را نشان گیرید. و انتهای این حد نزد صد بشاد باشد. ۳۰ و این حد نزد زفرون بیرون رود و انتهایش نزد حصر عینان باشد، این حد شمالی شما خواهد بود. ۳۱ و برای حد مشرقی خود از حصر عینان تاشفام را نشان گیرید. ۳۲ و این حد از شفام تا ربله به طرف شرقی عین برود، پس این حد کشیده شده به جانب دریای کرت به طرف مشرق برسد. ۳۳ و این حد تا به اردن برسد و انتهایش نزد بحرالملاح باشد. این زمین برحسب حدودش به هر طرف زمین شما خواهد بود.» ۳۴ و موسی بنی اسرائیل را امر کرده، گفت: «این است زمینی که شما آن را به قرعه تقسیم خواهید کرد که خداوند امر فرموده است تا به نه سبط و نصف داده شود. ۳۵ زیرا که سبط بنی رویین برحسب خاندان آبای خود و سبط بنی جادر برحسب خاندان آبای خود، و نصف سبط منسی، نصیب خود را گرفته‌اند. ۳۶ این دو سبط و نصف به آن طرف اردن در مقابل اریحا به جانب مشرق به سوی طلع آفتاب نصیب خود را گرفته‌اند.» ۳۷ و خداوند موسی را خطاب

کشته شود، بزند تا بمیرد، او قاتل است و قاتل البه کشته شود. ۱۸ و اگر او را به چوب دستی که به آن کسی کشته شود، بزند تا بمیرد، او قاتل است و قاتل البه کشته شود. ۱۹ ولی خون، خود، قاتل را بکشد. هرگاه به او برخورد، او را بکشد. ۲۰ و اگر از روی بعض او را با تبع زد یا قصد چیزی بر اوانداخت که مرد، ۲۱ یا از روی عداوت او را بادست خود زد که مرد، آن زنده چون که قاتل است البه کشته شود، ولی خون هرگاه به قاتل برخورد، او را بکشد. ۲۲ «لیکن اگر او را بدون عداوت سه‌وی تبع زندیا چیزی بدون قصد بر او اندازد، ۲۳ و اگر سنگی را که کسی به آن کشته شود نادیده بر او بیندازد که بمیرد و با وی دشمنی نداشته، و بداندیش اونوده باشد، ۲۴ پس جماعت در میان قاتل و ولی خون برحسب این احکام داوری نمایند. ۲۵ و جماعت، قاتل را از دست ولی خون رهای دهدن، و جماعت، وی را به شهر ملجاً او که به آن فرارکرده بود برگرداند، و او در آنجا تا موت رئیس کهنه که به روغن مقدس مسح شده است، ساکن باشد. ۲۶ و اگر قاتل وقتی از حدود شهر ملجای خود که به آن فرار کرده بود بیرون آید، ۲۷ و ولی خون، او را بیرون حدود شهر ملجایش بیابد، پس ولی خون قاتل را بکشد؛ قصاص خون برای اوننشود. ۲۸ زیرا که می‌بایست تا وفات رئیس کهنه در شهر ملجای خود مانده باشد، و بعد ازوفات رئیس کهنه، قاتل به زمین ملک خود برگردد. ۲۹ «او این احکام برای شما در قرهای شما در جمیع مسکن‌های شما فریضه عدالتی خواهد بود. ۳۰ «هرکه شخصی را بکشد پس قاتل به گراهی شاهدان کشته شود، و یک شاهد برای کشته شدن کسی شهادت نداده. ۳۱ و هیچ فدیه به عرض جان قاتلی که مستوجب قتل است، مگیرید بلکه او البه کشته شود. ۳۲ و از کسی که به شهر ملجای خود فرار کرده باشد فدیه مگیرید، که پیش از وفات کاهن برگردد و به زمین خود ساکن شود. ۳۳ و زمینی را که در آن ساکنید ملوث مسازید، زیرا که خون، زمین را ملوث می‌کند، و زمین را برای خونی که در آن ریخته شود، کفاره نمی‌توان کرد مگر به خون کسی که آن را ریخته باشد. ۳۴ پس زمینی را که شما در آن ساکنید و من در میان آن ساکن هستم نجس مسازید، زیرا من که یهوه هستم در میان بنی اسرائیل ساکن می‌باشم.»

۳۶ و روسای خاندان آبای قبیله بنی جلعادین ماکیرین منسی که از قبایل بنی یوسف بودند نزدیک آمده به حضور موسی و به حضور سروران و روسای خاندان آبای بنی اسرائیل عرض کرده، ۲ گفتند: «خداؤن، آقای ما را امر فرمود که زمین را به قرعه تقسیم کرده، به بنی اسرائیل بدهد، و آقای ما از جانب خداوند مأمور شده است که نصیب برادر ماصفحاد را به دخترانش بدهد. ۳ پس اگر ایشان به یکی از پسران سایر اسپاط بنی اسرائیل منکوحه شوند، ارث ما از میراث پدران ما قطع شده، به میراث سبطی که ایشان به آن داخل شوند، اضافه خواهد شد، و از بهره میراث ما قطع

چنانکه یهوه خدای پدرانت به تو گفته است، آن را به تصرف آور و ترسان و هراسان می‌باشد.^{۲۲} آنگاه جمیع شما نزد من آمد، گفتید: «مردان چند، پیش روی خود بفرستیم تا زمین را برای ما جاوسوسی نمایند، و ما را از راهی که باید برویم و از شهراهی که به آنها می‌رومیم، خبری باورند.»^{۲۳} این سخن مرا پسند آمد، پس دوازده نفر از شما، یعنی یکی را از هر سیطگرفنم،^{۲۴} و ایشان متوجه راه شده، به کوه برمدند و به وادی اشکول رسیده، آن را جاوسوسی نمودند،^{۲۵} و از میوه زمین بهدست خود گفته، آن را نزد ما آوردند، و ما را مخبر ساخته، گفتید: «زمینی که یهوه خدای آن، به مامی دهد، نیکوست.»^{۲۶} لیکن شما نخواستید که بروید، بلکه از فرمان خداوند عصیان ورزیدی.^{۲۷} و در خیمه‌های خود همه‌کردید، گفتید: «چونکه خداوند ما را دشمن داشت، ما را از زمین مصربیرون آورد، تا ما را بهدست اموريان تسلیم کرده، هلاک سازد.^{۲۸} و حال کجا بروم چونکه برازنان ما دل ما را گذاخته، گفتید که این قوم از ما بزرگر و بلندترند و شهراهی ایشان بزرگ و تا آسمان حصاردار است، و نیز پنی عناق را در آنجادیده‌ایم.»^{۲۹} پس من به شما گفتتم: «متربید و از ایشان هراسان می‌باشید.^{۳۰} یهوه خدای شما که پیش روی شما می‌رود برای شما هراسان را در آنجادید.^{۳۱} و هم که نهر بزرگ که نهر فرات باشد، داخل شوید.^{۳۲} اینک زمین را پیش روی شما گذاشتیم. پس داخل شده، زمینی را که خداوند برای پدران شما، عربی و کوهستان و هامون و جنوب و کناره دریا، یعنی زمین کنغانیان و لبنان تا نهر بزرگ که نهر فرات باشد، داخل شوید.^{۳۳} اینک زمین را پیش روی ایشان بدهد، به تصرف آورید.»^{۳۴} و در آن وقت به شما متكلّم شده، گفتتم: «من به تهابی نمی‌توانم متحمل شما باشم.^{۳۵} یهوه خدای شما، شما را افروده است و اینک شمامروز مثل ستارگان آسمان کثیر هستید.^{۳۶} یهوه خدای پدران شما، شما را هزار چندان که هستید بیفراید و شما را برسب آنچه به شما گفته است، برکت دهد.^{۳۷} لیکن من چگونه به تهابی متحمل محنت و بار و منازعه شما بشویم.^{۳۸} پس مردان حکیم و عاقل و معروف از اسپاط خود بیاورید، تالیشان را بر شما روسا سازم.^{۳۹} و شما در جواب من گفتید: «سخنی که گفتنی نیکو است که بکنیم.^{۴۰} پس روسای اسپاط شما را که مردان حکیم و معروف بودند گرفته، ایشان را بر شما روسا ساختم، تا سوران هزارها و سوران صدها و سوران پیجاها و سوران دهها و ناظران اسباطشما باشند.^{۴۱} و در آنوقت داران شما را امکرده، گفتم: دعوای برازنان خود را بشنوید، و درمیان هرکس و براذرش و غریبی که نزد وی باشده انصاف داوری نماید.^{۴۲} و در داروی طرف داری مکنید، کوچک را مثل بزرگ بشنوید و از روی انسان متربید، زیرا که داروی از آن خداست، و هر دعوایی که برای شما مشکل است، نزد من بیاورید تا آن را بشنوم.^{۴۳} و آن وقت همه‌چیزهایی را که باید بکنید، برای شما امر فرمود.^{۴۴} پس از حوریب کوچ کرده، از تمامی این بیان بزرگ و ترسناک که شما دیدید به راه کوهستان اموريان رفتیم، چنانکه یهوه خدای ما به ما امر فرمود و به قادش برینج رسیدیم.^{۴۵} و به شما گفتتم: «به کوهستان اموريانی که یهوه خدای ما به ما می‌دهد، رسیده‌اید.^{۴۶} اینک یهوه خدای تو، این زمین را پیش روی تو گذاشته است، پس برآی و

۱ اردن، در بیان عربی مقابله سوف، در میان فاران و توفل و لابان و حضیروت و دی ذهب باتمامی اسرائیل گفت. ۲ از حوریب به راه جبل سعیر تا قادش برینج، سفر بیان روزه است.^۳ پس در روز اول ماه یازدهم سال چهلم، موسی بنی اسرائیل را بر حسب هرآنچه خداوند او را برای ایشان امر فرموده بود تکلم نمود،^۴ بعد از آنکه سیمیون ملک اموريان را که در حشیون ساکن بود و عوج ملک باشان را که در عشتاروت درادرعی ساکن بود، کشته بود.^۵ به آن طرف اردن درزین مواب، موسی به بیان کردن این شریعت شروع کرده، گفت: دستور ترک حوریب ۶ یهوه خدای ما، ما را در حوریب خطاب کرده، گفت: «توقف شما در این کوه بس شده است.^۷ پس توجه نموده، کوچ کنید و به کوهستان اموريان، و جمیع حوالی آن از عربی و کوهستان و هامون و جنوب و کناره دریا، یعنی زمین کنغانیان و لبنان پس از اینکه یهوه خدای پدران شما، شما را هزار چندان که هستید بیفراید و شما را برسب آنچه به شما گفته است، برکت دهد.^۸ لیکن من چگونه به تهابی متحمل محنت و بار و منازعه شما بشویم.^۹ پس مردان حکیم و عاقل و معروف از اسپاط خود بیاورید، تالیشان را بر شما روسا سازم.^{۱۰} و شما در جواب من گفتید: «سخنی که گفتنی نیکو است که بکنیم.^{۱۱} پس روسای اسپاط شما را که مردان حکیم و معروف بودند گرفته، ایشان را بر شما روسا ساختم، تا سوران هزارها و سوران صدها و سوران پیجاها و سوران دهها و ناظران اسباطشما باشند.^{۱۲} و در آنوقت داران شما را امکرده، گفتم: دعوای برازنان خود را بشنوید، و درمیان هرکس و براذرش و غریبی که نزد وی باشده انصاف داوری نماید.^{۱۳} و در داروی طرف داری مکنید، کوچک را مثل بزرگ بشنوید و از روی انسان متربید، زیرا که داروی از آن خداست، و هر دعوایی که برای شما مشکل است، نزد من بیاورید تا آن را بشنوم.^{۱۴} و آن وقت همه‌چیزهایی را که باید بکنید، برای شما امر فرمود.^{۱۵} پس از حوریب کوچ کرده، از تمامی این بیان بزرگ و ترسناک که شما دیدید به راه کوهستان اموريان رفتیم، چنانکه یهوه خدای ما به ما امر فرمود و به قادش برینج رسیدیم.^{۱۶} و به شما گفتتم: «به کوهستان اموريانی که یهوه خدای ما به ما می‌دهد، رسیده‌اید.^{۱۷} اینک یهوه خدای تو، این زمین را پیش روی تو گذاشته است، پس برآی و

من گفت: «به ایشان بگو که نرون و جنگ منعایند زیرا که من در میان شما نیستم، میادا ازحضور دشمنان خود مغلوب شوید.» ۴۳ پس به شما گفتم، لیکن نشیدید، بلکه از فرمان خداوند عصیان ورزیدید، و مغورو شده، به فراز کوه برآمدید. ۴۴ و اموریانی که در آن کوه ساکن بودند به مقابله شما بیرون آمدند، شما را تعاقب نمودند، بطوری که زنورها می‌کنند و شما را از سعیر تاحرما شکست دادند. ۴۵ پس برگشته، به حضور خداوند گریه نمودید، اما خداوند آواز شما را نشید و به شما گوش نداد. ۴۶ و در قادش برحسب ایام توقف خود، روزهای بسیار ماندید.

۲ پس برگشته، چنانکه خداوند به من گفته بود، از راه بحرقلزم در بیان کوچ کردیم و روزهای بسیار کوه سعیر را دور زدیم. ۲ پس خداوند مرا خطاب کرده، گفت: «دور زدن شما به این کوه بسی است، بسوی شمال برگردید. ۴ و قوم را امر فرموده، بگو که شما از حدود برادران خود بنی عیسو که در سعیر ساکنند باید بگذرید، و ایشان از شما خواهند ترسید، پس بسیاراحتیاط کنید. ۵ و با ایشان منازعه مکنید، زیرا که از زمین ایشان بقدر کف پایی هم به شما نخواهم داد، چونکه کوه سعیر را به عیسو به ملکیت داده‌ام. ۶ خوارک را از ایشان به نفره خریده، بخورید و آگ را نیز از ایشان به نفره خریده، بتوشید.» ۷ زیرا که بیوه خدای تو، تو را در همه کارهای دستت برکت داده است، او راه رفتنت رادر این بیان بزرگ می‌داند، الان چهل سال است که بیوه خدایت با تو بوده است و به هیچ‌چیز محتاج نشده‌ای. ۸ پس از برادران خود بنی عیسو که در سعیر ساکنند، از راه عربه از ایل و عصیون جابر عبور نمودیم. ۹ پس برگشته، از راه بیان موآب گذشتیم، و خداوند مرا گفت: «موآب را اذیت مرسان و با ایشان منازعه و جنگ منما، زیرا که از زمین ایشان هیچ نصیبی به شما نخواهم داد، چونکه عارزا به بنی لوط برای ملکیت داده‌ام.» ۱۰ ایمیان که بیوه خدای تو روح او را به سختی واگذاشت، تا او راچنانکه امروز شده است، بهدست تو تسليم نماید. ۱۱ آنگاه سیحون با گفت: «اینک به تسليم نمودن سیحون و زمین او بهدست تو شروع کردم، پس بنایه تصرف آن بنیتا زمین او را مالک شوی.» ۱۲ آنگاه سیحون با تمامی قوم خود به مقابله مایه‌ای جنگ کردن در یاهص بیرون آمدند. ۱۳ و خداوند مرا ویوه خدای ما او را بهدست ما تسليم نموده، او را پسرانش و جمیع قومش زدیم. ۱۴ و تمامی شهرهای او را در آنوقت گرفته، مردان و زنان و اطفال هر شهر را هلاک کردیم که یکی را باقی نگذاشتیم. ۱۵ لیکن بهایم را با غنیمت شهرهایی که گرفته بودیم، برای خود به غارت بردیم. ۱۶ از عوییر که برکناره وادی ارنون است، و شهری که در وادی است، تا جلعاد قریه‌ای نبود که به ماممتنع باشد، بیوه خدای ما همه را به ما تسليم نمود. ۱۷ لیکن به زمین بنی عمون و به تمامی کناره وادی بیوق و شهرهای کوهستان، و به هر جایی که بیوه خدای ما نهی فرموده بود، نزدیک نشدیم.

پس برگشته، به راه باشان رفیم، و عوج ملک باشان با تمامی قوم خود به مقابله مایرون آمده، در ادرعی جنگ کرد. ۲ و خداوند مرا گفت: «از او مترب زیرا که او و تمامی قومش وزمینش را به دست تو تسليم نموده‌ام، تا بطوری که با سیحون ملک اموریان که در حشیون ساکن بود، عمل نمودی، با وی نیز عمل نمایی.» ۳ پس یهوه، خدای ما، عوج ملک باشان را نیز و تمامی قومش را به دست ما تسليم نموده، او را به حدی شکست دادیم که احدی از برای وی باقی نماند. ۴ و در آنوقت همه شهرهایش را گرفتیم، و شهری نماند که از ایشان نگرفتیم، یعنی شصت شهر و تمامی مزبیوم ارجوب که مملکت عوج در باشان بود. ۵ جمیع اینها شهرهای حصاردار بادیوارهای بلند و دروازه‌ها و پشت بندها بود، سوای قرای بی حصار بسیار کثیر. ۶ و آنها را بالکل هلاک کردیم، چنانکه با سیحون، ملک حشیون کرده بودیم، هر شهر را با مردان و زنان و اطفال هلاک ساختیم. ۷ و تمامی بهایم و غنیمت شهرها را برای خود به غارت بردیم. ۸ و در آن وقت زمین را از دست دو ملک اموریان که به آن طرف اردن بودند، از وادی ارنون تا جبل حرمون، گرفتیم. ۹ (و این حرمون را صیدونیان سریون می‌خوانند و اموریان آن راسنیر می‌خوانند.) ۱۰ تمام شهرهای هامون و تمامی جلعاد و تمامی باشان تا سلخه و ادرعی که شهرهای مملکت عوج در باشان بود. ۱۱ زیرا که عوج ملک باشان از بقیه رفایان تنها باقی مانده بود. اینک تخت خواب او تخت آهنین است آیا آن در ریت بنی عمون نیست. و طولش نه ذراع وعرضش چهار ذراع بحسب ذراع آدمی می‌باشد. ۱۲ و این زمین را در آن وقت به تصرف آوردیم، و آن را از عروغیر که برکنار وادی ارنون است و نصف کوهستان جلعاد؛ و شهرهایش را به روییان و جادیان دادم. ۱۳ و بقیه جلعاد و تمامی باشان را که مملکت عوج باشد به نصف سبطمنی دادم، یعنی مزبیوم ارجوب را باتمامی باشان که زمین رفایان نامیده می‌شود. ۱۴ یائیر بن منسی تمامی مزبیوم ارجوب را تا حجدشوریان و معکیان گرفت، و آنها را تا امروز به اسم خود باشان، حکومت یائیر نامید. ۱۵ و جلعادرا به ماکیر دادم. ۱۶ و به روییان و جادیان، از جلعاد تا وادی ارنون، هم وسط وادی و هم کناره‌اش تا وادی بیوق را که حد بنی عمون باشد، دادم. ۱۷ و عربه را نیز و اردن و کناره‌اش را ازکرت تا دریای عربه که بحرالملح باشد، زیدمانه های فسجه به طرف مشرق دادم. ۱۸ و در آن وقت به شما امر فرموده، گفتتم: «یهوه خدای شما این زمین را به شما داده است تآن را به تصرف آورید، پس جمیع مردان جنگی شما مهیا شده، پیش روی برادران خود، بنی اسرائیل، عبور کنید. ۱۹ لیکن زنان و اطفال ومواشی شما، چونکه می‌دانم مواشی بسیار دارید، در شهرهای شما که به شما دادم، بمانند. ۲۰ تا خداوند به برادران شما مثل شما آرامی دهد، و ایشان نیز زمینی را که یهوه خدای شما به آنطرف اردن به ایشان می‌دهد، به تصرف آورند، آنگاه

دیده است فراموش کنی و مبادا اینها در تمامی ایام عمرت از دل تو محظی شود، بلکه آنها را به پسرانت و پسران پسرانت تعلیم ده. ۱۰ در روزی که در حضور یهوه خدای خود در حوریب استاده بودی و خداوند به من گفت: «قوم را نزد من جمع کن تا کلمات خود را به ایشان بشنوان، تا پیامزند که

در تمامی روزهایی که بروی زمین زنده باشندار من بتستند، و پسran خود را تعیین دهند.» ۱۱ و شما نزدیک آمده، زیر کو استادید، و کوه تا به وسط آسمان به آتش و تاریکی و ابرها و ظلمت غلیظ می ساخت. ۱۲ و خداوند با شما از میان آتش متكلم شد، و شما آواز کلمات را شنیدید، لیکن صورتی ندیدید، بلکه فقط آوار را شنیدید. ۱۳ و عهد خود را که شما را به نگاه داشتن آن مامور فرمود، برای شما بیان کرد، یعنی ده کلمه را و آنها را بردو لوح سنج نوشت. ۱۴ و خداوندرا در آنوقت امر فرمود که فرایض و حکام را به شما تعیین دهم، تا آنها را در زمینی که برای تصرفش به آن عبور می کنید، بجا آورید. ۱۵ پس خویشتن را سپیار متوجه باشید، زیرا در روزی که خداوند با شما در حوریب از میان آتش تکلم می نمود، هیچ صورتی ندیدید. ۱۶ ممادا فاسد شوید و برای خود صورت تراشیده، یا تمثال هر شکلی از شبیه ذکور یا انانث بسازید. ۱۷ یا شبیه هر بهیمه ای که بر روی زمین است، یا شبیه هر مرغ بالدار که در آسمان می پردد. ۱۸ یا شبیه هر خزنده ای بر زمین یا شبیه هر ماہی ای که در آبهای زیر زمین است. ۱۹ و مبادا چشمانت خود را بسوی آسمان بلند کنی، و آفتاب و ماه و ستارگان و جمیع جنود آسمان را دیده، فریخته شوی و سجده کرده، آنها را که بیهوه خدایت برای تمامی قومهایی که زیر تمام آسمانند، تقسیم کرده است، عبادت نمایی. ۲۰ لیکن خداوند شما را گرفته، از کوره آهن از مصر بیرون آورد تا برای او قوم میراث باشید، چنانکه امروز هستید. ۲۱ و خداوند بخاطر شما بر من غضبناک شده، قسم خورد که از اردن عبور نکنم و به آن زمین نیکو که بیهوه خدایت به تو برای ملکیت می دهد، داخل نشوم. ۲۲ بلکه من در این زمین خواهیم مرد و از اردن عبور خواهیم کرد، لیکن شما عبورخواهید کرد، و آن زمین نیکو را به تصرف خواهید آورد. ۲۳ پس احتیاط نمایید، مبادا عهد بیهوه، خدای خود را که با شما بسته است فراموش نمایید، و صورت تراشیده یا شبیه هر چیزی که بیهوه خدایت به تو نهی کرده است، برای خودبساری. ۲۴ زیرا که بیهوه خدایت آتش سوزنده و خدای غیور است. ۲۵ چون پسran و پسran پسران را تولیدننموده، و در زمین مدتی ساکن باشید، اگر فاسدشده، صورت تراشیده، و شبیه هر چیزی را بسازید و آنچه در نظر بیهوه خدای شما بد است بجا آورده، او را غضبناک سازید، ۲۶ آسمان و زمین را امروز بر شما شاهد می آورم که از آن زمینی که برای تصرف آن از اردن بسوی آن عورمی کنید البته هلاک خواهید شد. و روزهای خودرا در آن طویل نخواهید ساخت، بلکه بالکل هلاک خواهید شد. ۲۷ و خداوند شما را در میان قومها پراکنده خواهد نمود، و شما در میان طوایفی که خداوند شما را به آنجا می برد، قلیل العدد خواهید ماند. ۲۸ و در آنجا خدایان ساخته شده دست انسان از چوب و سنگ راعیات خواهید کرد، که نمی بینند و نمی شنوند و نمی خورند و نمی بینند. ۲۹ لیکن اگر از آنجا بیهوه خدای خود را بطلیمی، او را خواهی یافت. بشرطی

و موسی تمامی بنی اسرائیل را خوانده، به ایشان گفت: ای اسرائیل فرایض و احکامی را که من امروز به گوش شما می‌گویم بشنوید، تائناها یاد گرفته، متوجه باشید که آنها را بجاورید. ۲ یهوه خدای ما با ما در حوریب عهدبست. ۳ خداوند این عهد را پدران ما نیست، بلکه با ما که جمیع امروز در اینجا زنده هستیم. ۴ خداوند در کوه از میان آتش با شما روپرمتکلم شد. ۵ (من در آن وقت میان خداوند و شما) استاده بودم، تا کلام خداوند را برای شما بیان کنم، زیرا که شما به سبب آتش می‌ترسیدید و به فراز کوه بزیادید) و گفت: «من هستم یهوه، خدای تو، که تو را از زمین مصر از خانه بندگی بیرون آوردم. ۷ تو را به حضور من خدایان دیگر نباشند. ۸ (به) جهت خود صورت تراشیده یا هیچ تمثیل از آنچه بالا در آسمان، یا از آنچه پایین در زمین، یا از آنچه در آبهای زیر زمین است مساز. ۹ آنها را سجده و عبادت منما. زیرا من که یهوه خدای تو هستم، خدای غیرم، و گناه پدران را برسان تا پشت سوم و چهارم از آنانی که مرادشمن دارند، می‌رسانم. ۱۰ و رحمت می‌کنم تاهیار پشت پرآنانی که مراد دوست دارند و احکام مرانگاه دارند. ۱۱ (نام یهوه خدای خود را به باطل میر، زیرا خداوند کسی را که نام او را به باطل برد، بی‌گناه نخواهد شمرد. ۱۲ «روز سبت را نگاه دار و آن را تقدیس نما،

اینجا پاش من باست، تا جمیع اوامر و فرایض و احکامی را که می‌باید به ایشان تعلیم دهی به تو بگویم، و آنها را در زمینی که من به ایشان می‌دهم تا در آن تصرف نمایید، بجا آورند». ۳۲ «پس توجه نمایید تا آنچه یهوه، خدای شما، به شما امر فرموده است، به عمل آورید، و به راست و چپ انحراف ننمایید. ۳۳ در تمامی آن طرقی که یهوه، خدای شما، به شما امر فرموده است، سلوک نمایید، تا برای شما نیکوپاشد و ایام خود را در زمینی که به تصرف خواهد آورد، طویل نمایید.

۶ و این است اوامر و فرایض و احکامی که یهوه، خدای شما، امر فرمود که به شما تعلیم داده شود، تا آنها را در زمینی که شما بسوی آن برای تصریف عمور می‌کنید، بجا آورید. ۷ و تازی یهوه خدای خود ترسان شده، جمیع فرایض واوامر او را که من به شما امر می‌فرمایم نگاه داری، تو و پسرت و پسر پسرت، در تمامی ایام عمرت و تا عمر تو دراز شود. ۸ پس ای اسرائیل بشنو، و به عمل نمودن آن متوجه باش، تا برای تو نیکوپاشد، و بسیار افزوده شوی در زمینی که به شیر و شهد جاری است، چنانکه یهوه خدای پدرانت تورا و عده داده است. ۹ ای اسرائیل بشنو، یهوه، خدای ما، یهوه واحد است. ۱۰ پس یهوه خدای خود را به تمامی امر می‌فرمایم، بر دل توپاشد. ۱۱ و آنها را به پسرات به دقت تعلیم نما، وحین نشستن در خانه، و رفتت به راه، و وقت خواهیدن و برخاستن از آنها گفتگو نما. ۱۲ و آنها بر دست خود برای علامت بیند، و در میان چشمانت عصابه باشد. ۱۳ و چون یهوه، خدایت، تو را به زمینی که برای پدرانت هایت پوییس. ۱۴ و چون یهوه، خدایت، تو را به شهراهی درخانه ات و بر دروازه هایت پوییس. ۱۵ و چون یهوه، خدایت، تو را به تو بدده، درآورد، به شهراهی برگ و خوشنمایی که تو بنا نکرده‌ای، ۱۶ و به خانه‌های پر از هر چیز نیکو که پر نکرده‌ای، و حوضهای کنده شده‌ای که نکنده‌ای، و تاکستانها و باجهای زیتونی که غرس ننموده‌ای، و از آنها خورده، سیرشدی. ۱۷ آنگاه با حذر باش مبادا خداوند را که تورا از زمین مصر، از خانه بندگی بیرون

آورد، فراموش کنی. ۱۳ از یهوه خدای خود بتیس و اورا عبادت نما و به نام او قسم بخور. ۱۴ خدایان دیگر را از خدایان طبایعی که به اطراف تومی باشند، پیروی نمایید. ۱۵ زیرا یهوه خدای تودر میان تو خدای غیور است، میادا غضب یهوه، خدایت، پرتو افروخته شود، و تو از روی زمین هلاک سازد. ۱۶ یهوه خدای خود را میازمایید، چنانکه او رادر مسا آزمودید. ۱۷ توجه نمایید تا اولم یهوه خدای خود را و شهادات و فرایض او را که به شما امر فرموده است، نگاه دارید. ۱۸ و آنچه درنظر خداوند راست و نیکوست، به عمل آور تابیرای تو نیکو شود، و داخل شده آن زمین نیکو راکه خداوند برای پدرانت قسم خورد به تصرف آوری. ۱۹ و تا جمیع دشمنات را از حضورت اخراج نمایید، چنانکه خداوند گفته است. ۲۰ چون پسر تو در ایام آینده از تو سوال نموده، گوید که مراد از این شهادات و فرایض واحکامی که یهوه خدای ما به شما امر فرموده است، چیست؟ ۲۱ پس به پسر خود بگو: ما در مصر غلام غردون بودیم، و خداوند ما را از مصر بادست قوی بیرون آورد. ۲۲ و خداوند آیات ومعجزات عظیم و ردی ای بر مصر و فرعون و تمایی اهل خانه او در نظر ما ظاهر ساخت. ۲۳ وما را از آنجا بیرون آورد تا ما به زمینی که برای پدران ما قسم خورد که به ما بدهد، درآورد. ۲۴ و خداوند ما را مامور داشت که تمام این فرایض را بجا آورد، از یهوه خدای خود بترسیم، تا برای ماهیمیشه نیکو بشد و ما زنده نگاه دارد، چنانکه تالموروز شده است. ۲۵ و برای ما عدالت خواهد بود که متوجه شویم که جمیع این اولم را به حضور یهوه خدای خود بجا آوریم، چنانکه ما را امر فرموده است.

۷ چون یهوه، خدایت، تو را به زمینی که برای تصرفش به آنجا می روی درآورد، و امتهای بسیار را که حتیان و جرجاشیان و اموریان و کعانیان و فرزیان و حیوان و بیوسیان، هفت امت بزرگتر و عظیم تراز تو باشند، از پیش تواخراج نماید. ۲ و چون یهوه خدایت، ایشان را بدست تو تسلیم نماید، و تو ایشان را مغلوب سازی، آنگاه ایشان را بالکل هلاک کن، و با ایشان عهد میند و بر ایشان ترحم منما. ۳ و با ایشان مصادرت منما؛ دختر خود را به پسر ایشان مده، و دختر ایشان را برای پسر خود مگیر. ۴ زیراکه اولاد تو را از متابعت من برخواهد گردانید، تا خدایان غیر را عبادت نمایند، و غضب خداوند بر شما افروخته شده، شما را بزودی هلاک خواهد ساخت. ۵ بلکه با ایشان چنین عمل نمایید؛ مذبحهای ایشان را منهدم سازید، و تمثالهای ایشان را بشکنید و اشیمیم ایشان را قطع نمایید، و بهای راشیده ایشان را به آتش بسوزانید. ۶ زیرا که تو برای یهوه، خدایت، قوم مقدس هستی. یهوه خدایت تو را بگزیده است تا از جمیع قومهایی که بر روی زمین اند، قوم مخصوص برای خود او باشی. ۷ خداوند دل خود را با شما نسبت و شما را بزنگزید از این سبب که از سایر قومها کثیرتربودید، زیرا که شما از همه قومها قلیلتر بودید. ۸ لیکن از این جهت که خداوند شما

مکروه است. ۲۶ و چیزی مکروه را به خانه خود می‌باور، مبادا مثل آن حرام شوی، از آن نهایت نفرت و کراحت دار چونکه حرام است.

۹ تمامی اوامری را که من امروز به شما امریمی فرمایم، حفظ داشته، بجا آورید، تا زنده مانده، زیاد شوید، و به زمینی که خداوند برای پدران شما قسم خورده بود، داخل شده، در آن تصرف نمایید. ۱۰ و بیاد آور تمامی راه را که یهوه، خدایت، تو را این چهل سال در بیابان رهبری نمود تا تو را ذلیل ساخته، بیازماید، و آنچه را که در دل تو است بداند، که آیا امر او را نگاه خواهی داشت یا نه. ۱۱ و او تو را ذلیل و گرسنه ساخت و من را به تو خوارانید که نه تو آن رامی دانستی و نه پدرانت می‌دانستند، تا تو را آیاموزاند که انسان نه به نان تنها زیست می‌کند بلکه به هر کلمه‌ای که از دهان خداوند صادرشود، انسان زنده می‌شود. ۱۲ در این چهل سال لباس تو در برت مندرس نشد، و پای تو آمام نکرد. ۱۳ پس در دل خود فکر کن که بطوطی که پدر، پسر خود را تادیب می‌نماید، یهوه خدایت تو را تادیب کرده است. ۱۴ اوامر یهوه خدای خود را نگاه داشته، در طرقهای او سلوک نما و ازاو بترس. ۱۵ زیرا که یهوه خدایت تو را به زمین نیکو درمی‌آورد؛ زمین پر از نهرهای آب و از چشمهای و دریاچهای که از درهای و کوهها جاری می‌شود. ۱۶ زمینی که پر از گندم و جو و مو و انجیر و انار باشد، زمینی که پر از زیتون زیست و عسل است. ۱۷ زمینی که در آن نان را به تنگی نخواهی خورد، و در آن محتاج به هیچ چیز نخواهی شد، زمینی که سنگهایش آهن است، و از کوههایش می‌خواهی کنند. ۱۸ و خورده، سیر خداهی شد، و یهوه خدای خود را به جهت زمین نیکو که به تو داده است، متبارک خواهی خواند. ۱۹ پس باحدر باش، مبادا یهوه خدای خود رافراشش کنی و اوامر و احکام و فرایض او را که من امروز به تو امر می‌فرمایم، نگاه نداری. ۲۰ مبادا خورده، سیر شوی، و خانه‌های نیکو بنا کرده، در آن ساکن شوی. ۲۱ و رمه و گله تو زیاد شود، و نقره و طلا برای شو افزون شود، و مایملک توفروده گردد. ۲۲ و دل تو مغورو شده، یهوه خدای خود را که تو را از زمین مصر از خانه بندگی بیرون آورد، فراموش کنی. ۲۳ که تو را در بیابان بزرگ و خوفناک که در آن مارهای آتشین و عقربها و زمین‌تشنه بی‌آب بود، رهبری نمود، که برای تو آب ازستگ خارا بیرون آورد. ۲۴ که تو را در بیابان من را خورانید که پدرانت آن را ندانسته بودند، تا تو را ذلیل سازد و تو را بیازماید و بر تو در آخرت احسان نماید. ۲۵ مبادا در دل خود بگویی که قوت من و توانایی دست من، این توانگری را از برایم پیدا کرده است. ۲۶ بلکه یهوه خدای خود را بیاید آور، زیرا اوست که به تو قوت می‌دهد توانگری پیدا نمایی، تا عهد خود را که برای پدرانت قسم خورده بود، استوار بدارد، چنانکه امروز شده است. ۲۷ و اگر یهوه خدای خود رافراشش کنی و پیروی خدایان دیگر نموده، آنها عبادت و سجده نمایی، امروز بر شما شهادت می‌دهم که البته هلاک خواهید شد.

۲۸ ای اسرائیل بشنو. تو امروز از اردن عبوری کنی، تا داخل شده، فقههایی را که از تو عظیم تر و قوی ترند، و شهرهای بزرگ را که تا به فلک حصاردار است، به تصرف آوری، ۲ یعنی قوم عظیم و بلند قد بینی عناق را که می‌شناسی و شنیده‌ای که گفته‌اند کیست که یارای مقاومت بانی عناق داشته باشد. ۳ پس امروز بدان که یهوه، خدایت، اوست که پیش روی تو مثل آتش سوزنده عبور می‌کند، و او ایشان را هلاک خواهد کرد، و پیش روی تو ذلیل خواهد ساخت، پس ایشان را اخراج نموده، بزودی هلاک خواهی نمود، چنانکه خداوند به تو گفته است. ۴ پس چون یهوه، خدایت، ایشان را از حضورتو اخراج نماید، در دل خود فکر مکن و مگر که به سبب عدالت من، خداوند ما به این زمین درآورده است آن را به تصرف آورم، بلکه به سبب شرارت این امتهای خداوند ایشان را از حضور تو اخراج می‌نماید، و تا آنکه دل خوبی داخل زمین ایشان برای تصرفش می‌شوی، بلکه به سبب شرارت این امتهای، یهوه، خدایت، ایشان را از حضور تو اخراج می‌نماید، و تا آنکه کلامی را که خداوند برای پدرانت، ابراهیم و اسحاق و عقوب، قسم خورده بود، استوار نماید. ۶ پس بدان که یهوه، خدایت، این زمین نیکو را به سبب عدالت تو به تو نمی‌دهد تا در آن تصرف نمایی، زیرا که قومی گردن کش هستی. ۷ پس پیاده‌ر و فراموش مکن که چگونه خشم یهوه خدای خود را در بیابان جنبش دادی و از روزی که از زمین مصر بیرون آمدی تا به اینجا رسیدی به خداوند عاصی می‌شیدی. ۸ و در حوریب خشم خداوند را جنبش دادید، و خداوند بر شما غصه‌نیک شد تا شما راهلاک نماید. ۹ هنگامی که من به کوه برآمدم تالوچهای سنگ یعنی لوحهای عهدی را که خداوند با شما بست، بگیرم، آنگاه چهل روز و چهل شب در کوه ماندم؛ نه نان خوردم و نه آب نوشیدم. ۱۰ و خداوند دو لوح سنگ مکتوب شده به انگشت خدا را به من داد و بر آنها موافق تمامی سخنانی که خداوند در کوه از میان آتش در روزاجمایع به شما گفته بود، نوشته شد. ۱۱ و واقع شد بعد از انقضای چهل روز و چهل شب که خداوندان دو لوح سنگ یعنی لوحهای عهد را به من داد، ۱۲ و خداوند مرا گفت: «برخاسته، از اینجا به زودی فرود شو زیرا قوم تو که از مصر بیرون آورده فاسد شده‌اند، و از طریقی که ایشان را امروز فرمودم به زودی انحراف ورزیده، بتهی ریخته شده برای خود ساختند». ۱۳ و خداوند مراخطاب کرده، گفت: «این قوم را دیدم و اینک قوم گردن کش هستند. ۱۴ مرا واگذار تا ایشان را هلاک سازم و نام ایشان را از زیر آسمان محروم و از توقیمی قوی تر و کثیرتر از ایشان بوجود آزم». ۱۵ پس بگشته، از کوه فرود آمدم و کوه به آتش می‌سوخت و دو لوح عهد در دو دست من

بود. ۶ (و بنی اسرائیل از بیروت بنی يعقارن به موسیه کوچ کردند، و در ریخته شده برای خود ساخته و از طریقی که خداوند به شما امر فرموده بود، گوساله‌ای آنچا هارون مرد و در آنجا دفن شد. و پرسش العازار در جایش به کهانت پرداخت. ۷ و از آنچا به جدجوه کوچ کردند، و از جدجوه به یطبات که زمین نهرهای آب است. ۸ در آنوقت خداوند سبط لاوی را جداکرد، تا تابوت عهد خداوند را بردارند، و به حضور خداوند ایستاده، او را خدمت نمایید، و به نام او بربکت دهند، چنانکه تا امروز است. ۹ بنابراین لاوی را در میان برادرانش نصیب و میراثی نیست؛ خداوند میراث وی است، چنانکه یهوه خدایت به وی گفته بود). ۱۰ و من در کوه مثل روزهای اولن، چهل روزو چهل شب توفق نمودم، و در آن دفعه نیز خداوند مرا اجابت نمود، و خداوند نخواست تورا هلاک سازد. ۱۱ و خداوند مرا گفت: «برخیز و پیش روی این قوم روانه شو تا به زمینی که برای پدران ایشان قسم خودم که به ایشان بدهم داخل شده، آن را به تصرف آورند». ۱۲ پس الان ای اسرائیل، یهوه خدایت از توجه می خواهد، جز اینکه از یهوه خدایت بترسی و در همه طرقهایش سلوک نمایی، و او رادوست بداری و یهوه خدای خود را به تمامی دل و به تمامی جان خود عبادت نمای. ۱۳ و او امداد خداوند و فرایض او را که من امروز تو را برای خیریت امر می فرمایم، نگاه داری. ۱۴ اینک فلک و فلک الافلاک از آن یهوه خدای توست، و زمین و هرآنچه در آن است. ۱۵ لیکن خداوند به پدران تورغیت داشته، ایشان را محبت می نمود، و بعد از ایشان ذرتی ایشان، یعنی شما را از همه قومهایگرگد، چنانکه امروز شده است. ۱۶ پس غلفه دلهای خود را مختون سازید، و دیگر گردن کشی ننمایید. ۱۷ زیرا که یهوه خدای شما خدای خدایان و رب الایاب، و خدای عظیم و جبار و مهیب است، که طرفداری ندارد و رشوه نمی گیرد. ۱۸ یتیمان و بیوه‌زنان را دادرسی می کند، و غریبان را دوست داشته، خوارک و پوششک به ایشان می دهد. ۱۹ پس غریبان رادوست دارید، زیرا که در زمین مصر غریب بودید. ۲۰ از یهوه خدای خود بترس، و او را عبادت نمای وبه او مصلحت شو و به نام او قسم بخور. ۲۱ او فخرتوست و او خدای توست که برای تو این اعمال عظیم و مهیی که چشمانست دیده بجا آورده است. ۲۲ پدران تو با هفتاد نفر به مصر فرو شدند و الان یهوه خدایت، تو را مثل ستارگان آسمان کثیر ساخته است.

۱۱ پس یهوه خدای خود را دوست بدار، و ودیعت و فرایض و احکام و اوامر او رادر همه وقت نگاهدار. ۲ و امروز بدانید، زیرا که به پرسان شما سخن نمی گوییم که ندانسته‌اند، و تادیب یهوه خدای شما را ندیده‌اند، و نه عظمت و دست قوی و بازوی افزائش او را. ۳ و آیات و اعمال او را که در میان مصر، به فرعون، پادشاه مصر، و به تمامی زمین او بظهور آورد. ۴ و آنچه را که به لشکر مصریان، به اسبها و به اربابه های ایشان کرد، که چگونه آب بحر قلزم را برایشان جاری ساخت، وفقی که شما را تعاقب نمودند، و چگونه خداوند، ایشان را تا به امروز هلاک ساخت. ۵ و در آن وقت خداوند به من گفت: «دولوح سنگ موافق اولیه برای خودپرداش، و نزد من به کوه برآی، و تابوتی از چوب برای خود بساز. ۶ و بر این لوحها کلماتی را که برلوحهای اولین که شکستی بود، خواهم نوشت، و آنها را در تابوت بگذار.» ۳ پس تابوتی از چوب سنت ساختم، و دو لوح سنگ موافق اولین تراشیدم، و آن دو لوح را در دست داشته، به کوه برآمدم. ۴ و بر آن دو لوح موافق کتابت اولین، آن ده کلمه را که خداوند در کوه از میان آتش، درروز اجتماع به شما گفته بود نوشت، و خداوندانها را به من داد. ۵ پس برگشته، از کوه فرود آمدم، و لوحها را در تابوتی که ساخته بودم گذاشتم، و در آنچا هست، چنانکه خداوند مرا امر فرموده

آنچه را که برای شما در بیابان کرد تاشما به اینجا رسیدید. ۶ و آنچه را که به داتان و ایلام پسران الیاب بن روین کرد، که چگونه زمین دهان خود را گشوده، ایشان را و خاندان و خیمه های ایشان را، و هر ذی حیات را که همراه ایشان بود در میان تمامی اسرائیل بلعید. ۷ لیکن چشمان شما تمامی اعمال عظیمه خداوند را که کرده بود، دیدند. ۸ پس جمیع اوامری را که من امروز برای شمامر می فرمایم نگاه دارید، تا قوی شوید و داخل شده، زمینی را که برای گرفتن آن عبور می کنید، به تصرف آورید. ۹ و تا در آن زمینی که خداوند را پدران شما قسم خورد که آن را به ایشان وذریت ایشان بدهد، عمر دراز داشته باشد، زمینی که به شیر و شهد گرفتیش به آن می روی داخل سازد، آنگاه بركت را بر کوه جزیم و لعنت را بر کوه آیال خواهی گذاشت. ۱۰ آیا آنها به آنطرف اوردن نیستند پشت راه غروب آفتاب، در زمین کعایانی که در عربه ساکنند مقابل جلجال نزد بلوطهای موره. ۱۱ زیرا که شما از اوردن عبور می کنید تا داخل شده، زمینی را که بپنه خدایت به تو می بخشد به تصرف آورید، و آن را خواهید گرفت و در آن ساکن خواهید شد. ۱۲ پس متوجه باشید تا جمیع این فرایض و احکامی را که من امروز پیش شمامی گذارم، به عمل آورید.

۱۳ اینهاست فرایض و احکامی که شما در تمامی روزهایی که بر زمین زنده خواهید ماند، می پاید متوجه شده، به عمل آید، در زمینی که بپنه خدای پدرانت به تو داده است، تا در آن تصرف نمایی. ۱۴ جمیع اماکن امتهایی را که در آنها خدایان خود را عبادت می کنند و شما آنها را اخراج می نمایید خراب نمایید، خواه بر کوههای بلندخواه بر تلهای و خواه زیر هر درخت سبز. ۱۵ مذبهای ایشان را بشکنید و ستنهای ایشان را خرد کنید، و اشیه های ایشان را به آتش بسوزانید، و بتها را تراشیده شده خدایان ایشان را قطع نمایید، و نامهای ایشان را از آنجا ببرید. ۱۶ با بپنه خدای خود چنین عمل ننمایید. ۱۷ بلکه به مکانی که بپنه خدای شما از جمیع اسپاط شما برگزیند تا نام خود را در آنجا بگذارد، یعنی مسکن او را بطلیلید و به آنجا بروید. ۱۸ و به آنجا قربانی های سوختنی و ذباخ و عشرهای خود، و هدایای افراشتنی دستهای خویش، و نذرها و نوافل خود و تخصست زاده های رمه و گله خویش را ببرید. ۱۹ و در آنجا بحضور بپنه خدای خود بخورید، و شما و اهل خانه شما در هر شغل دست خود که بپنه خدای شما، شما را در آن بركت دهد، شادی نمایید. ۲۰ موافق هرآنچه ما امروز در اینجا می کنیم، یعنی آنچه در نظر هر کس پسند آید، نکنید. ۲۱ زیرا که هنوز به آرامگاه و نصیبی که بپنه خدای شما، به شما می دهد داخل نشده اید. ۲۲ اما چون از اوردن عبور کرده، در زمینی که بپنه، خدای شما، برای شما تقسیم می کند، ساکن شوید، و او شما را از جمیع دشمنان شما از هر طرف آرامی دهد تا در امنیت سکونت نمایید. ۲۳ آنگاه به مکانی که بپنه خدای شما برگزیند تا نام خود را در آن ساکن سازد، به آنجا هرچه را که من به شمامر فرمایم بیاورید، از قربانی های

بعداز آنکه از حضور تو هلاک شده باشدید به دام گرفته شده، ایشان را پیروی نمایی و درباره خدایان ایشان دریافت کرده، بگویی که این امتها خدای خود را چگونه عبادت کردندا تا من نیز چنین کنم. ۳۱ با یهود، خدای خود، چنین عمل نمایم، زیرا هرچه را که نزد خداوند مکروه است و از آن نفرت دارد، ایشان برای خدایان خود می کرددند، حتی اینکه پسران و دختران خود را نیز برای خدایان خود به آتش می سوزانیدند. ۳۲ هرآنچه من به شما امر می فرمایم متوجه شوید، تا آن را به عمل آورید، چیزی برآن میفرازید و چیزی از آن کم نکنید.

۱۳ اگر در میان تو نبی ای یا بیننده خواب ازمیان شما برخیزد، و آیت یا معجزه ای برای شما ظاهر سازد، ۲ و آن آیت یا معجزه واقع شود که از آن تو را خبر داده، گفت خدایان غیر را که نمی شناسی پیروی نماییم، و آنها را عبادت کنیم، ۳ سختان آن نبی یا بیننده خواب را مشنو، زیرا که بیهود، خدای شما، شما را امتحان می کند، تا بداند که آیا یهود، خدای خود را به تمامی دل و به تمامی جان خود محبت می نمایید؟ ۴ یهود خدای خود را پیروی نمایید و از او بپرسید، واوامر او را نگاه دارید، و قول او را بشنوید و او را عبادت نموده، به او ملحق شوید. ۵ و آن نبی بیننده خواب کشته شود، زیرا که سختان فتنه انگیز بر یهود خدای شما که شما را از زمین مصر بیرون آورد، و تو را از خانه بندگی فدیه داد، گفته است تا تو را از طرقی که یهود خدایت به تو امیر فرمود تا با آن سلوک نمایی، منحرف سازد، پس به این طور بدی را از میان خود دور خواهی کرد. ۶ و اگر بپرادرت که پس مادرت باشد یا پسر پادرت تو یا زن هم آغوش تو یا رفیقت که مثل جان تو باشد، تو را در خفا اغوا کند، و گوید که برویم و خدایان غیر را که تو و پدران تو نشناختید عبادت نماییم، ۷ از خدایان امتهای که به اطراف شمامی باشند، خواه به تو نزدیک و خواه از تو دور باشند، از اقصای زمین تا اقصای دیگر آن، ۸ او راقبیل مکن و او را گوش مده، و چشم تو بر روی رحم نکنید و بر او شفقت نمایم و او را پنهان مکن. ۹ الیه او را به قتل رسان، دست تو اول به قتل اورداز شود و بعد دست تمامی قوم. ۱۰ و او را به سنگ سکسکار نمای تا بمیرد، چونکه می خواست تو را از بیهود، خدایت، که تو از زمین مصر از خانه بندگی بیرون آورد، منحرف سازد. ۱۱ و جمیع اسرائیلیان چون بشنوند، خواهند ترسید و بار دیگر چنین امر زشت را در میان شما مرتکب نخواهند شد. ۱۲ اگر درباره یکی از شهرهایی که یهود خدایت به تو به جهت سکونت می دهد خبر یابی، ۱۳ شهراهی که یهود خدایت به تو به جهت سکونت می دهد خبر یابی، ساکنان شهر خود را منحرف ساخته، گفته اند برویم و خدایان غیر را که نشناخته اید، عبادت نماییم، ۱۴ آنگاه تفحص و تجسس نموده، نیکو استفسار نمایم. و اینک اگر این امر، صحیح و یقین باشد که این رجاست در میان تو معمول شده است، ۱۵ الیه ساکنان آن شهر را به دم شمشیربکش و آن را با هرچه در آن است و

بهایمش را به دم شمشیر هلاک نما. ۱۶ و همه غنیمت آن را در میان کوچه‌اش جمع کن و شهر را با تمامی غنیمتش برای یهوه خدایت به آتش بالکل بسوزان، و آن تا به ابد تلی خواهد بود و بار دیگرینا نخواهد شد. ۱۷ و از چیزهای حرام شده چیزی بدست نجسید تا خداوند از شدت خشم خود برگشتنه، برتو رحمت و رافت بنماید، و تو را بیفرابد طوری که برای پدرانت قسم خورده بود. ۱۸ هنگامی که قول یهوه خدای خودرا شنیده، و همه اوامرش را که من امروز به تو امری فرمایم نگاه داشته، آنجه در نظر یهوه خدایت راست است، بعمل آورده باشی.

۱۴ شما پسران یهوه خدای خود هستید، پس برای مردگان، خویشن را مجرح منمایید، و مایین چشمان خود را متراشید. ۲ زیرا تو برای یهوه، خدایت، قوم مقدس هستی، و خداوند تو را برای خود برگردیده است تا از جمیع امتهایی که بر روی زمین اند به جهت او قوم خاص باشی. ۳ هیچ چیز مکروه محظوظ. ۴ این است حیواناتی که بخوردید: گاو و گوسفند و بز، ۵ آمو و غزال و گور و بزکوهی و ریم و گاو دشته و مهات. ۶ و هر حیوان شکافته سم که سم را به دو حصه شکافه دارد و نشخوار کند، آن را از بهایم بخوردید. ۷ لیکن از نشخوارکنندگان و شکافتگان سم اینها را مخربید: یعنی شتر و خرگوش و ونک، زیرا که نشخوار می‌کنند اما شکافته سم نیستند. اینهای را شما نجس‌اند. ۸ و خوب زیرا شکافته سم است، لیکن نشخوار نمی‌کند، این برای شما نجس است. از گوشست آنها مخربید و لاش آنها را لمس مکنید. ۹ از همه آنچه در آب است اینها را بخوردید: هرچه پر و فلس دارد، آنها را بخوردید. ۱۰ و هرچه پر و فلس ندارد مخربید، برای شما نجس است. ۱۱ از همه مرغان طاهر بخوردید. ۱۲ و این است اینهای که نخورید: عقاب و استخوان خوار و نرسیحر، ۱۳ و لاشخوار و شاهین و کرکس به اجناس آن؛ ۱۴ و هر غراب به اجناس آن؛ ۱۵ و شترمغ و جعد و منغ دریابی و باز، به اجناس آن؛ ۱۶ و بوم و بومبار و قاز؛ ۱۷ و قاث و رخم و غواص؛ ۱۸ ولقلق و کلنک، به اجناس آن؛ و هدهد و شبیره. ۱۹ و همه حشرات بالدار برای شما نجس‌اند؛ خورده نشوند. ۲۰ اما از همه مرغان طاهر بخوردید. ۲۱ هیچ میته مخربید؛ به غریبی که درون دروازه های تو باشد بدله تا بخورد، یا به اجنبي بفروش، زیرا که تو برای یهوه، خدایت، قوم مقدس هستی و بزغاله را در شیر مادرش میز. ۲۲ عشر تمامی محصولات مزرعه خود را که سال به سال از زمین برآید، البته بدله و ۲۳ و به حضور یهوه خدایت در مکانی که برگزیند تا نام خود را در آنجا ساکن سازد، عشر غله و شبیره و روغن خود را و نخست زادگان رمه و گله خویش را بخور، تا بیاموزی که از یهوه خدایت همه اوقات بترسی. ۲۴ و اگر راه از برایت دور باشد که آن را نمی‌توانی برد، و آن مکانی که یهوه، خدایت، خواهد برگزید تا نام خود را در آن بگذارد، و قنی که یهوه، خدایت، تو را برکت دهد، از تو دور باشد. ۲۵ پس آن را به نقره بفروش و

۱۵ و در آخر هر هفت سال، انفکاک نمایی. ۲ و قانون انفکاک این باشد، هر طبلکاری قرضی را که به همسایه خود داده باشد منفک سازد، و از همسایه و برادر خود مطالبه نکند، چونکه انفکاک خداوند اعلان شده است. ۳ از غریب مطالبه توانی کرد، اما هرآنچه از مال تو نزد برادرت باشد، دست تو آن را منفک سازد. ۴ تا نزد تو هیچ فقیر نباشد، زیرا که خداوند تو رادر زمینی که یهوه، خدایت، برای نصیب و ملک به تو می‌دهد، البته برکت خواهد داد، ۵ اگر قول یهوه، خدایت، را به دقت بشنوی تا متوجه شده، جمیع این اوامر را که من امروز به تو امر می‌فرمایم بجا آوری. ۶ زیرا که یهوه، خدایت، تو را چنانکه گفته است برکت خواهد داد، و به امتهای بسیار قرض خواهی داد، لیکن تو مدینون نخواهی شد، و بر امتهای بسیار تسلط خواهی نمود، و ایشان برتو مسلط نخواهند شد. ۷ اگر نزد تو در یکی از دروازه هایت، در زمینی که یهوه، خدایت، به تو می‌بخشد، یکی از برادران فقیر باشد، دل خود را سخت مساز، و دست را بر برادر فقیر خود میند. ۸ بلکه البته دست خود را بر او گشاده دار، و به قدر کفايت، مواقف احتیاج او به او قرض بده. ۹ و باحدر باش مبادا در دل تو فکر زشت باشد، و بگوئی سال هفتم یعنی سال انفکاک نزدیک است، و چشم تبور برادر فقیر خود بد شده، چیزی به او ندهی و اواز تو نزد خداوند فریاد برآورده، برایت گناه باشد. ۱۰ البته به او بدهی و دلت از دادنش آزده نشود، زیرا که به عوض این کار یهوه، خدایت، تو را در تمامی کارهایت و هرچه دست خود را بر آن درازمی کنی، برکت خواهد داد. ۱۱ چونکه فقیر از زمینت معده نخواهد شد، بناهایر من تو را امرفومود، می‌گوییم البته دست خود را برای برادر مسکین و فقیر خود که در زمین تو باشند، گشاده دار. ۱۲ اگر مرد یا زن عربانی از برادران به توفروخته شود، و او تو را شش سال خدمت نماید، پس در سال هفتم او را از نزد خود آزاد کرده، رها کن. ۱۳ و چون او را از نزد خود آزاد کرده، رهایی کنی، او را تهی دست روانه مساز. ۱۴ او را ارگله و خرمن و چرخشت خود البته زاد بدله، به اندازه‌ای که یهوه، خدایت، تو را برکت داده باشده او بده. ۱۵ و

بیاد آور که تو در زمین مصر غلام بودی و یهوه، خدایت، تو را فدیه داد، پناهبران من امروز این را به تو امر می فرمایم، ۱۶ و اگر به تونگوید از نزد تو بیرون نمی روم چونکه تو را وختاندان تو را دوست دارد و او را نزد تو خوش گذشته باشد، ۱۷ آنگاه درفشی گرفته، گوشش را با آن به دربدوز تا تو را غلام ابدی باشد، و با کنیزخود نیز چنین عمل نما. ۱۸ و چون او را از نزد خود آزاد کرده، رهامي کنی، بنظرت بد نیاید، زیرا که دو برایر اجرت اجیر، تو را شش سال خدمت کرده است. و یهوه خدایت در هرچه می کنی تو را برکت خواهد داد. ۱۹ همه نخست زادگان نزینه را که از رمه و گله تو حاضر شوند، یعنی در عید فطیر و عید هفتنهها و عید خیمهها و به حضور زاییده شوند برای یهوه، خدای خود، تقدیس نما، و با نخست زاده گاو خود کار مکن و نخست زاده گوسفند خود را پشم مبر. ۲۰ آنها را به حضور یهوه خدای خود در مکانی که خداوند برگزیند، تو و اهل خانه ات سال به سال بخورید. ۲۱ لیکن اگر عیبی داشته باشد، مثلاً لیگ یا کور یا هر عیب دیگر، آن را برای یهوه خدایت ذبح مکن. ۲۲ آن را در اندرون دروازه هایت بخور، شخص نجس و شخص طاهر، آن را برایر مثل غزال و آهو بخورند. اما خونش را مخور. آن را مثل آب بر زمین بزین. ۲۳

۱۶ ماه ایپ را نگاہدار و فصح را به جهت یهوه، خدایت، بجا آور، زیرا که در ماه ایپ یهوه، خدایت، تو را از مصر در شب بیرون آورد. ۲ پس فصح را از رمه و گله برای یهوه، خدایت، ذبح کن، در مکانی که خداوند برگزیند، تا نام خود را در آن ساکن سازد. ۳ با آن، در خمیرمایه مخور، هفت روز نان فطیر یعنی نان مشقت را با آن بخور، زیرا که به تعجبیل از زمین مصر بیرون آمدی، تا روز خروج خود را از زمین مصر در تمامی روزهای عمرت بیاد آوری. ۴ پس هفت روز هیچ خمیرمایه در تمامی حملوت دیده نشود، و از گوشتنی که در شام روز اول، ذبح می کنی چیزی تا صبح باقی نماند. ۵ فصح را دره ریکی از دروازه هایت که یهوه خدایت به می دهد، هفت روز نتوانی کرد. ۶ بلکه در مکانی که یهوه، خدایت، برگزیند پیر و بخور و بامدادان برخاسته، به خمیمه هایت برو. ۷ شش روز نان فطیر بخور، و در روز هفتم، جشن مقدس برای یهوه خدایت باشد، در آن هیچ کارمکن. ۸ هفت هفته برای در مکانی که یهوه، خدایت، برگزیند پیر و بخور و بامدادان برخاسته، به خود بشمار. از ابتدای نهادن داس در زرع خود، شمردن هفت هفته را شروع کن. ۹ عید هفته ها را با هدیه نوافل دست خودنگاہدار و آن را به اندازه برکتی که یهوه خدایت به تو دهد، بده. ۱۰ و به حضور یهوه، خدایت، شادی نما تو و پسرت و دخترت و غلامت و کنیت و لایی که درون دروازه هایت باشد و غرب و بیتم و بیوهزنی که در میان تو باشند، در مکانی که یهوه خدایت برگزیند تا نام خود را در آن ساکن گرداند. ۱۱ و بیاد آور که در مصر غلام بودی، پس متوجه شده، این فرایض را بجا آور.

نما. و هوشیار باش تا موافق هر آنچه به تو تعلیم دهنده، عمل نمایی. ۱۱ موافق مضمون شرعاً که به تعلیم دهنده، و مطابق حکمی که به تو گویند، عمل نما، و از فتوایی که برای تو بیان می‌کند به طرف راست یا چپ تجاوز ممکن. ۱۲ و شخصی که از روی تکیر رفتار نماید، و کاهنی را که به حضور پیوه، خدایت، به جهت خدمت در آنچه ایستد یا داور را گوش نگیرد، آن شخص کشته شود. پس بدی را از میان اسرائیل دور کرده‌ای. ۱۳ و تمامی قوم چون این را بشنوید، خواهند ترسید و بار دیگر از روی تکیر رفتار نخواهند نمود. ۱۴ چون به زمینی که پیوه، خدایت، به تو می‌دهد، داخل شوی و در آن تصرف نموده، ساکن شوی و بگویی مثل جمیع امتهای که به اطراف مند پادشاهی بر خود نصب نمایم، ۱۵ البته پادشاهی را که پیوه خدایت برگزیند بر خود نصب نما. یکی از برادرات را بر خود پادشاه بساز، و مرد بیگانه‌ای را که از برادرات نباشد، نمی‌توانی بر خود مسلط نمایی. ۱۶ لکن او برای خود اسبهای بسیار نگیرد، و قوم را به مصر پس نفرستد، تا اسبهای بسیار برای خود بگیرد، چونکه خداوند به شما گفته است بار دیگر به آن راه بر نگردید. ۱۷ و برای خود زبان بسیار نگیرد، مبادا دلش منحرف شود، و نقره و طلا برای خود بسیار زیاده نینیوزد. ۱۸ و چون بر تخت مملکت خود بشینید، نسخه این شریعت را از آنچه از آن، نزد لاویان کهنه است برای خود در طماری بنویسد. ۱۹ و آن نزد او باشد و همه روزهای عمرش آن را بخواند، تا بیاموزد که از پیوه خدای خود بترسد، و همه کلمات این شریعت و این فراپیش را نگاه داشته، به عمل آورد. ۲۰ مبادا دل او بر برادرانش افراشته شود، و از این اولمر به طرف چپ یا راست منحرف شود، تا آنکه او و پسرانش در مملکت او در میان اسرائیل روزهای طولی داشته باشد.

۱۹ وقتی که خدایت این امتها را که پیوه، خدایت، زمین ایشان را به

تو می‌دهد منقطع سازد، و تو وارت ایشان شده، در شهرها و خانه‌های

ایشان ساکن شوی، ۲ پس سه شهر را برای خود در میان زمینی که پیوه،

خدایت، به جهت مملکتی به تو می‌دهد، جدا کن. ۳ شاهراه را برای خود

درست کن، و حدود زمین خود را که پیوه خدایت برای تو تقسیم می‌کند،

سه قسمت کن، تا هر قاتلی در آنجا فرار کند. ۴ و این است حکم قاتلی

که به آنجا فرار کرده، زنده ماند، هر که همسایه خود را نادانسته بکشد، و

قبل از آن از او بغض نداشت. ۵ مثل کسی که با همسایه خود بریدن

درخت در جنگل برود، و دستش برای قطع نمودن درخت تبر را بلند کند،

و آن از دسته پیرون رفته، به همسایه‌اش بخوردتا بپیرد، پس به یکی از آن

شهرها فرار کرده، زنده ماند. ۶ مبادا ولی خون وقتی که دلش گرم است

قاتل را تعاقب کند، و به سبب مسافت راه به وی رسیده، او را بکشد، و او

مستوجب موت نباشد، چونکه او را پیشتر بغض نداشت. ۷ از این جهت

من تو را امر فرموده، گفتم برای خود سه شهر جدا کن. ۸ و اگر پیوه،

خدایت، حدود تو را به طوری که به پدرانت قسم خورده است وسیع

گردناد، و تمامی زمین را به تو عطا فرماید، که به دادن آن به پدرانت و عده

میان تو کسی یافت نشود که پسر یا دختر خود را از آتش بگذراند، و نه فالگیر و نه غیب گو و نه افسونگر و نه جادوگر، ۱۱ و نه ساحر و نه سوال کننده از اجنه و نه رمال و نه کسی که از مردگان مشورت می‌کند. ۱۲ زیرا هر که این کارها را کند، نزد خداوند مکروه است و به سبب این رجاسات، چه به یهوده، خدایت، آنها را احضار تو اخراج می‌کند. ۱۳ نزد یهوده، خدایت، کامل باش. ۱۴ زیرا این امتهای که تو آنها را بیرون می‌کنی به غیب گویان کرده‌ای. ۱۵ و تمامی قوم چون این را بشنوید، خواهند ترسید و بار دیگر از روی تکیر رفتار نخواهند نمود. ۱۶ چون به زمینی که پیوه، خدایت، به تو می‌دهد، داخل شوی و در آن تصرف نموده، ساکن شوی و بگویی مثل جمیع امتهای که به اطراف مند پادشاهی بر خود نصب نمایم، ۱۷ البته پادشاهی را که پیوه خدایت برگزیند بر خود نصب نما. یکی از برادرات را خواهند داشت، و مددگاری ایشان را که از برادرات نباشد، نمی‌توانی بر خود مسلط نمایی. ۱۸ لکن او برای خود اسبهای بسیار نگیرد، و قوم را به مصر پس نفرستد، تا اسبهای بسیار برای خود بگیرد، چونکه خداوند به شما گفته است بار دیگر به آن راه بر نگردید. ۱۹ و برای خود زبان بسیار نگیرد، مبادا دلش منحرف شود، و نقره و طلا برای خود بسیار زیاده نینیوزد. ۲۰ و چون بر تخت مملکت خود بشینید، نسخه این شریعت را از آنچه از آن، نزد لاویان کهنه است برای خود در طماری بنویسد. ۲۱ و آن نزد او باشد و همه روزهای عمرش آن را بخواند، تا بیاموزد که از پیوه خدای خود بترسد، و همه کلمات این شریعت و این فراپیش را نگاه داشته، به عمل آورد. ۲۲ مبادا دل او بر برادرانش افراشته شود، و از این اولمر به طرف چپ یا راست منحرف شود، تا آنکه او و پسرانش در مملکت او در میان اسرائیل روزهای طولی داشته باشد.

۱۸ لاویان کهنه و تمامی سبط لاوی راحصه و نصیبی با اسرائیل

ناشد. ۲ پس ایشان در میان برادران خود نصیب نخواهد داشت. خداوند

نصیب ایشان است، چنانکه به ایشان گفته است. ۳ و حق کاهنان از

قوم، یعنی از آنانی که قربانی، خواه از گاو و خواه از گوسفندیمی گذراند،

این است که دوش و دو بنا گوش و شکبکه را به کاهن پدهد. ۴ و نوب غله

و شیره و روغن خود و اول چین پشم گوسفند خود را به او بدهد، ۵ زیرا که

پیوه، خدایت، او را از همه اسپاکت برگزیند است، تا او و پسرانش همیشه

باشند و به نام خداوند خدمت نمایند. ۶ و اگر احدی از لاویان از یکی

از دروازه هایت از هر جایی در اسرائیل که در آنجا ساکن باشد آمده، به

تمامی آزوی دل خود به مکانی که خداوند برگزیند، برسد، ۷ پس به نام

پیوه خدای خود، مثل سایر برادرانش از لاویانی که در آنجا به حضور

خداوند می‌ایستند، خدمت نماید. ۸ حصه های برای بخورند، سوا اینچه

از ازایش خود بفروشند. ۹ چون به زمینی که پیوه، خدایت، به تو می‌دهد

داخل شوی، یاد مگیر که موافق رجاسات آن امتها عمل نمایی. ۱۰ و در

میادا در جنگ بمیرد و دیگری او را به نکاح درآورد.»^۸ و سروزان نیز قوم را خطاب کرده، گویند: «کیست که ترسان وضعیف دل است؛ او روانه شده، به خانه اش برگردد، میادا دل برادرانش مثل دل او گذاخته شود.»^۹ و چون سروزان از تکلم نمودن به قوم فارغ شوند، بر سر قوم، سرداران لشکر مقرسازند. ۱۰ چون به شهری نزدیک آئی تا با آن جنگ نمایی، آن را برای صلح ندا بکن. ۱۱ و اگر تو راجواب صلح بدهد، و دروازه‌ها را برای تویگشاید، آنگاه تمامی قومی که در آن یافت شوند، به تو جزیه دهند و تو را خدمت نمایند. ۱۲ و اگر باتو صلح نکرده، با تو جنگ نمایند، پس آن را برای تو نیکو باشد. ۱۳ چشم تو بر او ترحم نکد، تا خون بی گناهی را از اسرائیل دور کنی، و برای تو نیکو باشد. ۱۴ حد همسایه خود را که پیشینیان گذاشتند، تا کشته شود. ۱۵ چشم تو بر او ترحم نکد، آنگاه مشایخ شهرش فستاده، او را از آنجا بگیرند، و او را بدست ولی خون تسليم کنند، تا کشته شود. ۱۶ چشم تو بر او ترحم نکد، تا خون بی گناهی را از اسرائیل دور کنی، و در ملک تو که بدست تو خواهد آمد، در زمینی که یهوه خدایت برای تصریفش به تو می‌دهد، منتقل مساز. ۱۷ یک شاهد بر کسی پرنخیزد، به همde شهرهای که از تو بسیار دورند که از شهرهای این امتها نباشد، چنین رفتار نما. ۱۸ اما از شهرهای این امتهایی که یهوه، خدایت، آن را بدست تو به ملکیت می‌دهد، ذکرا نش را به دم شمشیر بکش. ۱۹ لیکن زنان و اطفال و بهایم و آچه در شهر باشد، یعنی تمامی غنیمتیش را برای خود به تاراج ببر، و غنایم دشمنان خود را که یهوه خدایت به تو دهد، بخور. ۲۰ به همه شهرهای در میان ایشان است، به حضور خداوندو به حضور کاهان و داورانی که در آن زمان باشند، حاضر شوند. ۲۱ و داوران، نیکو تفحص نمایند، و اینک اگر شاهد کاذب است و برادر خود شهادت دروغ داده باشد، ۲۲ پس به طوری که او خواست با برادر خود عمل نماید با او همان طور رفتار نمایند، تا بدی را از میان خود دور نمایی. ۲۳ و چون بقیه مردمان بشنوند، خواهند ترسید، و بعد از آن مثل این کار زشت در میان شما نخواهند کرد. ۲۴ و چشم تو ترحم نکد، جان به عوض جان، و چشم به عوض چشم، و دندان به عوض دندان، و دست به عوض دست و پا به عوض پا.

۲۱ اگر در زمینی که یهوه، خدایت، برای تصریفش به تو می‌دهد مقنولی در صحرا افاده، پیدا شود و معلوم نباشد که قاتل او کیست، آنگاه مشایخ و داوران تو بپرون آمده، مسافت شهرهایی را که در اطراف مقنول است، بیمایند. ۲۲ و اما شهری که نزدیک تر به مقنول است، مشایخ آن است، بیمایند. ۲۳ و اما شهری که نزدیک تر به مقنول است، مشایخ آن شهر گوساله ره را که با آن خیش نزد، و بیوغ به آن نبسته‌اند، بگیرند. ۲۴ و مشایخ آن شهر آن گوساله را در وادی‌ای که آب در آن همیشه جاری باشد، و در آن خیش نزد، و شخم نکرده باشند، فروبد آورند، و آنجا در وادی، گردن گوساله را بشکنند. ۲۵ و بیوی کهنه نزدیک بیایند، چونکه یهوه خدایت ایشان را برگزیده است تا او را خدمت نمایند، و به نام خداوند برکت دهند، و بر حسب قول ایشان هر منازعه و هر آزاری فیصل پذیرد. ۲۶ و جمیع مشایخ آن شهری که نزدیک تر به مقنول است، دستهای خود را بر گوساله‌ای که گردش در وادی شکسته شده است، بشویند. ۲۷ و جواب داده، گویند: «دستهای ما این خون را نیخته، و چشمان ما ندیده است.

۲۰ چون برای مقالته با دشمن خود بیرون روی، و اسیها و ارابه‌ها و قومی را زیاده از خودبینی، از ایشان متبرس زیرا یهوه خدایت که تو را از زمین مصر برآورده است، با توسطت. ۲۸ و چون به جنگ نزدیک شوید آنگاه کاهن پیش آمده، قوم را مخاطب سازد. ۲۹ و ایشان را گوید: «ای اسرائیل بشنوید شما امروز برای مقالته با دشمنان خود پیش می‌روید، دل شما ضعیف نشود، و از ایشان ترسان و لزان و هراسان مباشید. ۳۰ زیرا یهوه، خدای شما، با شما می‌رود، تا برای شما با دشمنان شما جنگ کرده شما رانجات دهد. ۳۱ و سروزان، قوم را خطاب کرده، گویند: «کیست که خانه نو بنا کرده، آن را تخصیص نکرده است؛ او روانه شده، به خانه خود برگردد، میادا در جنگ بمیرد و دیگری آن را تخصیص نماید. ۳۲ و کیست که تاکستانی غرس نموده، آن را حلال نکرده است؛ او روانه شده، به خانه خود برگردد، میادا در جنگ بمیرد، و دیگری آن را حلال کند. ۳۳ و کیست که دختری نامزد کرده، به نکاح در نیاورده است، او روانه شده، به خانه خود برگردد،

۸ ای خداوند قوم خود اسرائیل را که فدیه داده‌ای بیامز، و مگذار که خون بی گناه در میان قوم تو اسرائیل بماند.» پس خون برای ایشان عفو خواهد شد. ۹ پس خون بی گناه را از میان خود رفع کرده‌ای هنگامی که آنچه در نظر خداوند راست است به عمل آورده‌ای. ۱۰ چون بیرون روی تا دشمنان خود جنگ کنی، و یهوه خدایت ایشان را به دست تسلیم نماید و ایشان را اسری کنی، ۱۱ و در میان اسریان زن خوب صورتی دیده، عاشق او بشوی ویخواهی او را به زنی خود بگیری، ۱۲ پس او را به خانه خود بپر و او سر خود را بتراشد و ناخن خود را بگیرد. ۱۳ و رخت اسری خود را بیرون کرده، در خانه تو بماند، و برای پدر و مادر خود یک ماه ماتم گیرد، و بعد از آن به او درآمد، شوهر او بشوو او زن تو خواهد بود. ۱۴ و اگر ازوی راضی نباشی او را به خواهش دلش رها کن، لیکن او را به نفره هرگز رشته‌ها بساز. ۱۵ اگر کسی برای خود زنی گیرد و چون بدو درآید، او را مکروه دارد. ۱۶ و اسباب حرف بدو نسبت داده، از او اسم بد شهرت دهد و گوید این زن را گرفتم و چون به او نزدیکی نمودم، او را باکره نیافتم. ۱۷ آنگاه پدر یا مادر آن دختر علامت بکارت دختر برداشته، نزد مشایخ شهر نزد روازه بیاورند. ۱۸ و پدر دختر به مشایخ بگوید: «دختر خود را به این اموال خود را به پسران خوبی تقسیم نماید، نمی تواند پسر محبوه را برپرس مکروهه که نخست زاده است، حق نخست زادگی دهد. ۱۹ بلکه حصه‌ای مضاعف از جمیع اموال خود را به پسر مکروهه داده، او را نخست زاده خویش اقرار نماید، زیرا که او ابتدای قوت اوست و حق نخست زادگی از آن اومی باشد. ۲۰ اگر کسی را پسری سرکش و فتنه انگیزی باشد، که سخن پدر و سخن مادر خود را گوش ندهد، و هرچند او را تادیب نمایند ایشان رانشند، ۲۱ پدر و مادرش او را گرفته، نزد مشایخ شهرش به دروازه محله‌اش بیاورند. ۲۲ و به مشایخ شهرش گویند: «این پسر ما سرکش و فتنه انگیز است، سخن ما را نمی شنود و مسرف و میگسار است.» ۲۳ پس جمیع اهل شهرش او را به سنگ سنگسار کنند تا بمیرد، پس بدی را از میان خود دور کرده‌ای و تمامی اسرائیل چون بشنوند، خواهند ترسید. ۲۴ اگر کسی گناهی را که مستلزم موت است، کرده باشد و کشته شود، او را به دارکشیده باشی، ۲۵ بدنش در شب بر دار نماید. او را لبته در همان روز دفن کن، زیرا آنکه بر دارآویخته شود ملعون خدا است تا زمینی را که پنهان خواهد شد، تو را به ملکیت می دهد، نجس نسازی.

۲۶ اگر گاو یا گوسفتند برادر خود را گم شده بینی، از او رومگردان. آن را لبته نزد برادر خود برقگراند. ۲۷ و اگر برادرت نزدیک توانشید یا او را نشاناسی، آن را به خانه خود بیاور و نزد تو بماند، تا برادرت آن را طلب نماید، آنگاه آن را به او رد نما. ۲۸ و به الاغ او چنین کن و به لیاشن چنین عمل نما و به هر چیز گمشده برادرت که از او گم شود و یافته باشی چنین عمل نما، نمی توانی از او رومگردانی. ۲۹ اگر الاغ یا گاو برادرت را در راه افتداد بینی، از آن رومگردان، لبته آن را با او پرخیزان. ۳۰ متعار مرد بر زن نباشد، و مرد لباس زن را پوشد، زیرا هرکه این کار را کند مکروه یهوه

مقالات نفره به پدر دختر بدده و آن دختر زن او باشد، چونکه او را ذليل ساخته است و در تمامی عمرش نمی تواند او را رها کند. ۳۰ هیچ کس زن پدر خود را نگیرد و دامن پدر خود را منکشف نسازد.

بجا آوری، موافق آنچه برای یهوه خدایت از اراده خود نذر کرده‌ای و به زبان خود گفته‌ای. ۲۴ چون به تاکستان همسایه خود درآیی، ازانگور، هرچه می خواهی به سیری بخور، اما درظرف خود هیچ مگذار. ۲۵ چون به کشتار همسایه خود داخل شوی، خوشها را بدست خود بچین، اما داس بر کشت همسایه خود مگذار.

۲۶ چون کسی زنی گرفته، به نکاح خود درآورد، اگر در نظر او پسند نیاید از این که چیزی ناشایسته در او بیابد آنگاه طلاق نامه‌ای نوشته، بدستش دهد، و او را از خانه‌اش رها کند. ۲ و از خانه او روانه شده، برود و زن دیگری شود. ۳ و اگر شوهر دیگر نیز را مکروه دارد و طلاق نامه‌ای نوشته، به دستش بدده و او را از خانه‌اش رها کند، یا اگر شوهری دیگر که او را به زنی گرفت، بمیرد، ۴ شوهر اول که او را هرا کرده بود، نمی تواند دوباره او را به نکاح خود درآورد. بعد از آن ناپاک شده است، زیرا که این به نظر خداوند مکروه است. پس بر زمینی که یهوه، خدایت، تو را به ملکیت می دهد، گناه می‌اور. ۵ چون کسی زن تازه‌ای بگیرد، در لشکر بیرون نزود، و هیچ کار به او تکلیف نشود، تا یک سال درخانه خود آزاد بماند، و زنی را که گرفته است، مسرور سازد. ۶ هیچکس آسیا یا سنجک بالایی آن را به گونگردید، زیرا که جان را به گرو گرفته است. ۷ اگر کسی یافت شود که یکی از برادران خود از اسرائیل را دزدیده، بر او ظلم کند یا بفروشد، آن دزد کشته شود، پس بدی را از میان خود دور کرده‌ای. ۸ کرد، وقتی که شما از مصر بیرون آمدید. ۹ بیاد آور که یهوه خدایت در راه با مریم چه دریا راه پایی برص هوشیار باش که به هر آنچه لاوبان کهنه شما را تعليم دهند به دقت توجه نموده، عمل نمایید، موافق آنچه به ایشان امر فرمود، هوشیار باشید که عمل نمایید. ۱۰ بیاد آور که یهوه خدایت در راه با مریم چه قرض دهی، برای گرفتن گرو به خانه‌اش داخل مشو. ۱۱ بلکه بیرون باشست تا شخصی که به او قرض می‌دهی گرو را نزد تو بیرون آورد. ۱۲ و اگر مرد فقیر باشدر گرو او مخواب. ۱۳ البته به وقت غروب آفتاب، گرو را به او پس بده، تا در رخت خود بخوابد و توزا برکت دهد و به حضور یهوه خدایت، عدالت شمرده خواهد شد. ۱۴ بر مزدوری که فقیر و مسکین باشد، خواه از برادرانت و خواه از غربیانی که در زمینت دراندون دروازه های تو باشند ظلم منما. ۱۵ در همان روز مژدش را بدی، و آفتاب بر آن غروب نکند، چونکه او فقیر است و دل خود را به آن بسته است، مبادا بر تو نزد خداوند فریاد برآورد و برای تو گناه باشد. ۱۶ پدران به عوض سود قرض بدھی، اما برادر خود را به سود قرض مده تاییهوه خدایت در زمینی که برای تصرفش داخل آن می شوی تو را به هرچه دستت را بر آن درازمی کنی، برکت دهد. ۱۷ چون نذری برای یهوه خدایت می کنی برای گناه خود کشته شود. ۱۸ داوری غریب و یتیم را منحرف مساز، و جامه بیوه را به گرو مگیر. ۱۹ و بیاد آور که در مصر غلام بودی و یهوه، خدایت، تو را از آنجا فدیه داد. بنابراین من تو را امر می فرمایم که این کار نمود، و برای تو گناه خواهد بود. ۲۰ اما اگر از نذر کردن ابا نمایی، تو را گناه خواهد بود. ۲۱ آنچه را که از دهانت بیرون آید، هوشیار باش که رامعمول داری. ۲۲ آنچه را که از دهانت بیرون آید، هوشیار باش که

مزرعه، باقه‌ای فراموش کنی، برای برداشتن آن برمگرد؛ برای غریب و یتیم و بیوه زن پاشد تا یهود خدایت تو را در همه کارهای دستت برکت دهد. ۲۰

۲۶ و چون به زمینی که یهود خدایت تو را نصیب می‌دهد داخل شدی، و در آن تصرف نموده، ساکن گردیدی، آنگاه نور تمامی حاصل زمین را که از زمینی که یهود خدایت به تومی دهد، جمع کرده باشی بگیر، و آن را در سبد گذاشته، به مکانی که یهود خدایت برگزیند تا نام خود را در آن ساکن گرداند، برو. ۳ و نزد کاهنی که در آن روزا باشد رفته، وی را بگو: «امروز برای یهود خدایت اقرار می‌کنم که به زمینی که خداوند برای پدران ما قسم خورد که به ما بدهد، داخل شده‌ام». ۴ و کاهن سبد را از دستت گرفته، پیش مذبح یهود خدایت پگذارد. ۵ پس تو به حضور یهود خدای خود اقرار کرده، بگو: «پدر من ارامی آواره بود، و با عددي کلیل به مصر فرود شده، در آنجا غربت پذیرفت، و در آنجا امتنی بزرگ وعظیم و کثیر شد. ۶ و مصریان با ما بدفتراری نموده، ما را ذلیل ساختند، و بندگی سخت بر مانهادند. ۷ و چون نزد یهود، خدای پدران خود، فریاد برآوردهم، خداوند آواز ما را شنید و مشقت و محنت و تنگی ما را دید. ۸ و خداوند مارا از مصر به دست قرقی و بازوی افراشته و خوف عظیم، و با آیات و معجزات بیرون آورد. ۹ و ما رابه این مکان درآورده، این زمین را زمینی که به شیرو شهد جاری است به ما بخشید. ۱۰ و الان اینک نویر حاصل زمینی را که توانی خداوند به من دادی، آوردہام». پس آن را به حضور یهود خدای خود پگذار، و به حضور یهود، خدایت، عبادت نماید. ۱۱ و تو با لاوی و غریبی که در میان تو باشد از تمامی نیکوبی که یهود، خدایت، به تو و به خاندانش بخشیده است، شادی خواهی نمود.

۱۲ و در سال سوم که سال عشر است، چون از گرفتن تمامی عشر محصول خود فارغ شدی، آن را به لاوی و غریب و یتیم و بیوه زن بده، تا دراندرون دروازه های تو بخورند و سیر شوند. ۱۳ و به حضور یهود خدایت بگو: «موقوفات را از خانه خود بیرون کردم، و آنها را نیز به لاوی و غریب و یتیم و بیوه زن، مواقف تمامی اومری که به من امرفومدی، دادم، و از اولمر تو تجاوز ننموده، فراموش نکدم. ۱۴ در ماتم خود از آنها نخوردم و در نجاستی از آنها صرف ننمودم، و برای اموات از آنها ندادم، بلکه به قول یهود، خدایم، گوش داده، موافق هر آنچه به من امر فرمودی، رفتار نمودم. ۱۵ از مسکن مقدس خود از آسمان بنگر، و قوم خود خود ری، زمینی که به شیر و شهد جاری است، چنانکه برای پدران ما قسم خود ری، زمینی که به ما دادی، خدایت مکروه است. ۱۶ زیرا هر که این کار کند یعنی هر که بی انصافی نماید، نزد یهود خدایت مکروه است. ۱۷ بیاد آنچه عمالیق وقت بیرون آمدنت از مصر در راه به تو نمودند. ۱۸ که چگونه تو رادر راه، مقابله کرده، همه واماندگان را در عقب تو از موخرت قطع نمودند، در حالی که توضیع و وامانده بودی و از خدا ترسیدند. ۱۹ پس چون یهود خدایت تو را در زمینی که یهود، خدایت، تو را برای تصرفش نصیب می‌دهد، از جمیع داشته، آواز او را خواهی شنید. ۲۰ و خداوند امروز به تو اقرار کرده است که

دشمنانت آرامی بخشد، آنگاه ذکر عمالیق را از زیر آسمان معحو ساز و فراموش مکن. ۲۱ چون زیتون خود را بپکانی باردیگر شاخه را می‌تکان؛ برای غریب و یتیم و بیوه باشد. ۲۲ چون انگور تاکستان خود را بچینی باردیگر آن را مچین، برای غریب و یتیم و بیوه باشد. ۲۳ و بیاد آور که در زمین مصر غلام بودی. پناهاین تو را امر می‌فرمایم که این کار را معمول داری.

۲۵ اگر در میان مردم مراجعتی باشد و به محکمه آیند و در میان ایشان داوری نمایند، آنگاه عادل را عادل شمارند، و شیر راملزم سازند. ۲ و اگر شیر مستوجب تازیانه باشد آنگاه داور، او را بخواباند و حکم دهد تا او را موافق شرارتش به حضور خود به شماره بینند. ۳ چهل تازیانه او را بزند و زیاد نکند، میباشد اگر از این زیاده کرده، تازیانه بسیار زند، برازدت در نظرتو خوار شود. ۴ دهن گاو را هنگامی که خون را خدمی کند، میند. ۵ اگر برادران با هم ساکن باشند و یکی از آنها بی اولاد بمیرد، پس زن آن متوفی خارج به شخص بیگانه داده نشود، بلکه برادر شوهرش به او درآمده، او را برای خود به زنی بگیرد، و حق برادر شوهری را با او بجا آورد. ۶ و نخست زاده‌ای که بزاید به اسم برادر متوفی اوارث گردد، تا اسمش از اسرائیل محو نشود. ۷ و اگر آن مرد به گرفتن زن برادرش راضی نشود، آنگاه زن برادرش به دروازه نزد مشایخ برود و گوید: «برادر شوهر من از برایا داشتن اسم برادر خود در اسرائیل انکار می‌کند، و از بجا آوردن حق برادر شوهری با من ایا می‌نماید.» ۸ پس مشایخ شهرش او را طلبیده، با وی گفتگو کنند، و اگر اصرار کرده، بگوید نمی خواهم او را بگیرم، ۹ آنگاه زن برادرش نزد وی آمده، به حضور مشایخ کفش او را از پایش بکند، و به رویش آب دهن اندارد، و در جواب گوید: «با کسی که خانه برادر خود را بنا نکند، چنین کرده شود.» ۱۰ و نام او در اسرائیل، خانه کفش کنده خوانده شود. ۱۱ و اگر دو شخص با یکدیگر متعازه نمایند، و زن یکی پیش آید تا شوهر خود را از دست زنده‌اش رها کند و دست خود را دراز کرده، عورت او را بگیرد، ۱۲ پس دست او را قطع کن. چشم تو بر او تحرم نکند. ۱۳ در کیسه تو وزنه های مختلف، بزرگ و کوچک نباشد. ۱۴ در خانه تو کیلهای مختلف، بزرگ و کوچک، نباشد. ۱۵ تو را وزن صحیح و راست باشد و تو را کیل صحیح و راست باشد، تاعمرت در زمینی که یهود، خدایت، به تومی دهد دراز شود. ۱۶ زیرا هر که این کار کند یعنی هر که بی انصافی نماید، نزد یهود خدایت مکروه است. ۱۷ بیاد آنچه عمالیق وقت بیرون آمدنت از احکام را بجا آوری، پس آنها رابه تمامی دل و تمامی جان خود نگاه داشته، بجا آور. ۱۸ امروز به یهود اقرار نمودی که خدای توست، و اینکه به طرقهای او سلوک خواهی نمود، و فرایض و اقام و احکام او را نگاه داشته، آواز او را خواهی شنید. ۱۹ و خداوند امروز به تو اقرار کرده است که

تو قوم خاص او هستی، چنانکه به تو وعده داده است، و تا تمامی اوامر اورا نگاه داری. ۱۹ و تا تو را در ستایش و نام و اکرام از جمیع امتهای که ساخته است، بلند گرداند، و تا برای یهوه، خدایت، قوم مقدس باشی، چنانکه وعده داده است.

۲۳ «ملعون باد کسی که با مادرزن خودبخواهد.» و تمامی قوم بگویند: «آمین!» ۲۴ «ملعون باد کسی که همسایه خود را در پنهانی بزند.» و تمامی قوم بگویند: «آمین!» ۲۵ «ملعون باد کسی که رشوه گیرد تا خون بی گناهی ریخته شود.» و تمامی قوم بگویند: «آمین!» ۲۶ «ملعون باد کسی که کلمات این شریعت را ثابت ننماید تا آنها را بجا نیاورد.» و تمامی قوم بگویند: «آمین!»

۲۷ و موسی و مشایخ اسرائیل، قوم را امرفوموده، گفتند: «تمامی اوامری را که من امروز به شما امر می فرمایم، نگاه دارید. ۲ و دروزی که از اردن به زمینی که یهوه خدایت، به تو می دهد عبور کنید، برای خود سنجهای بزرگ برپا کرده، آنها را با گچ بمال. ۳ و بر آنها تمامی کلمات این شریعت را بنویس، هنگامی که عبور نمایی تابه زمینی که یهوه خدایت، به تو می دهد، داخل شوی، زمینی که به شیر و شهد جاری است، چنانکه یهوه خدای پدرانت به تو وعده داده است. ۴ و چون از اردن عبور نمودی این سنجهای را که امروز به شما امر می فرمایم در کوه عیبال برپا کرده، آنها را با گچ بمال. ۵ و در آنجا مذبحی برای یهوه خدایت بنا کن، و مذبح از سنگها باشد و آلت آهینه بر آنها بکار میر. ۶ مذبح یهوه خدای خودرا از سنگهای ناتراشیده بنا کن، و قربانی های سوخنی برای یهوه خدایت، بر آن بگذران. ۷ و دبایع سلامتی ذبح کرده، در آنجا بخور و به حضور یهوه خدایت شادی نما. ۸ و تمامی کلمات این شریعت را بر آن به خط روشن بنویس.» ۹ پس موسی و لاویان کهنه تمامی اسرائیل را خطاب کرده، گفتند: «ای اسرائیل خاموش باش و بشنو. امروز قوم یهوه خدایت شدی. ۱۰ پس آواز یهوه خدایت را بشنو و اامر و فرایض او را که من امروز به شما امر می فرمایم، بجا آر. ۱۱ «چون از اردن عبور کردید، اینان یعنی شمعون و لاوی و یهودا و یساقار و یوسف و بنیامین بر کوه جزیم باستند تا قوم را برکت دهند. ۱۳ و اینان یعنی رویین و جاد و اشیر و زبولون و دان و نفتالی بر کوه عیبال باستند تانفرین کنند. ۱۴ و خداوند تو را برای خود قوم مقدس خواهد گردانید، چنانکه برای تو قسم خداوند تو را برای خود قوم مقدس خواهد گردانید، چنانکه برای تو قسم خوده است. ۱۰ و جمیع امتهای زمین خواهد دید که نام خداوند بر تو خوانده شده است، و از تو خواهند ترسید. ۱۱ و خداوند تو را در میوه بطن و شمره بهایمت و محصول زمینت، در زمینی که خداوند برای پدرانت قسم خود که به تو بددهد، به نیکویی خواهد افزو. ۱۲ و خداوند خوبه نیکوی خود، یعنی آسمان را برای تو خواهد گشود، تا باران زمین تو را در موسمش بیاراند، و تو را در جمیع اعمال دست مبارک سازد، و به امتهای سپاری قرض خواهی داد، و تو قرض نخواهی گرفت. ۱۳ و خداوند تو را سر خواهد ساخت نه دم، و بلند خواهی بود فقط نه پست، اگر او امیریه خدای خود را که من امروز به تو امرمی فرمایم بشنوی، و آنها را نگاه داشته، بجا آوری. ۱۴ و از همه سخنانی که من امروز به تو امرمی کنم به طرف راست یا چپ میل نکنی، تا خدایان غیر را پیروی نموده، آنها را عبادت کنی. ۱۵ «و اما اگر آواز یهوه خدای خود را نشونی تا هوشیار هستی، همه امر و فرایض او را که من امروز به تو امر می فرمایم بجا آوری، شده، همه امر و فرایض او را که من امروز به تو امر می فرمایم بجا آوری، آنگاه جمیع این لعنتها به تو خواهد رسید، و تو را خواهد دریافت. ۱۶ در شهر ملعون، و در صحراء ملعون خواهی بود. ۱۷ سبد و ظرف خمیر تو ملعون خواهد بود. ۱۸ میوه بطن تو و میوه زمین تو ویجه های گلو و بره های گله تو ملعون خواهد بود. ۱۹ وقت درآمدنت ملعون، و وقت بیرون همیستر شود، چونکه دامن پدر خود را کشف نموده است.» و تمامی قوم بگویند: «آمین!» ۲۱ «ملعون باد کسی که با هر قسم بهایمی بخواهد.» و تمامی قوم بگویند: «آمین!» ۲۲ «ملعون باد کسی که با خواهر خویش چه دختر پدر و چه دختر مادر خویش بخوابد.» و تمامی قوم بگویند: «آمین!»

رفتست ملعون خواهی بود. ۲۰ و به هرچه دست خود را برای عمل نمودن خوار می کنی خداوند بر تولعت و اضطراب و سرزنش خواهد فرستاد تا به را به زیست تدهین نخواهی کرد، زیرا زیعون تو نارس ریخته خواهد شد. ۲۱ زودی هلاک و نایبد شوی، بهسبب بدی کارهایت که به آنها مرا ترک کرده‌ای، ۲۱ خداوندوها را بر تو ملصق خواهد ساخت، تا تو را ازمنی که برای تصرفش به آن داخل می شوی، هلاک سازد. ۲۲ و خداوند تو را با سل و تب والتهاب و حرارت و شمشیر و باد سوم و یرقان خواهد زد، و تو را تعاقب خواهد نمود تا هلاک شوی. ۲۳ و فلک تو که بالای سر تو است مس خواهد شد، و زمینی که زیر تو است آهن. ۲۴ و خداوند باران زمینت را گرد و غبار خواهد ساخت، که از آسمان بر تو نازل شود تا هلاک شوی. ۲۵ «و خداوند تو را پیش روی دشمنات منهزم خواهد ساخت. از یک راه بر ایشان پیرون خواهی رفت، و از هفت راه از حضور ایشان خواهی گریخت، و در تمامی ممالک جهان به تلاطم خواهی افتاد. ۲۶ و بدند شما برای همه پرندگان هوا و بهایم زمین خواراک خواهد بود، وهیچ کس آنها را دور نخواهد کرد. ۲۷ خداوند تو را به دنبل مصر و خراج و جرب و خارشی که تواز آن شفنا توانی یافت، مبتلا خواهد ساخت. ۲۸ خداوند تو را به دیوانگی و نایبایی و پریشانی دل مبتلا خواهد ساخت. ۲۹ و در وقت ظهر مثل کوری که در تاریکی لمس نماید کرانه راه خواهی رفت، و در راههای خود کامیاب نخواهی شد، بلکه در تمامی روزهای مظلوم و غارت شده خواهی بود، و نجات دهندهای نخواهد بود. ۳۰ زنی را نامزد خواهی کرد و دیگری با او خواهد خواید. خانه‌ای بنا خواهی کرد و در آن ساکن نخواهی شد. تاکستانی غرس خواهی نمود و میواش را نخواهی خورد. ۳۱ گاوت در نظرت کشته شود و از آن نخواهی خورد. الاغت پیش روی تو به غارت بده شود و بیاز بددست تو نخواهند آمد. گوسفند تو به دشمنت داده می شود و برای تو رهاکندهای نخواهد بود. ۳۲ پسران و دختران به امت دیگرداده می شوند، و چشمانت نگریسته از آزوی ایشان تمامی روز کامیه خواهد شد، و در دست تو هیچ قوهای نخواهد بود. ۳۳ میوه زمینت و مشقت تو را امتنی که نشناخته‌ای، خواهند خورد، و همیشه فقط مظلوم و کوفه شده خواهی بود. ۳۴ به حدی که از چیزهایی که چشمت می پیند، دیوانه خواهی شد. ۳۵ خداوند زانوها و ساقها واز کف پا تا فرق سر تو را به آن شفنا توانی یافت، مبتلا خواهد ساخت. ۳۶ خداوند تروا و پادشاهی را که بر خود نصب می نمایی، بسوی امتنی که تو و پدرانت نشناخته‌اید، خواهید برد، و در آنجا خدایان غیر را از چوب و سنگ عبادت خواهی کرد. ۳۷ و در میان تمامی امتهایی که خداوند شما را به آنجا خواهد برد، عبرت و مثل و سخریه خواهی شد. ۳۸ بسیار به مزرعه خواهی برد، و اندکی جمع خواهی کرد چونکه ملخ آن را خواهد خورد. ۳۹ تاکستانها غرس نموده، خدمت آنها را خواهی کرد، اما شراب را نخواهی نوشید و انگوررا نخواهی چید، زیرا کرم آن را خواهد کلمات این شریعت که در این کتاب مکتوب است، هوشیارنشوی و از این

نام مجید و مهیب، یعنی یهوه، خدایت، نترسی، آنگاه خداوند بلایا
تو و بلایا اولاد تو را عجیب خواهد ساخت، یعنی بلایا عظیم و مژن و
مرضهای سخت و مژن. ۶۰ و تمامی بیماریهای مصر را که از آنهامی
ترسیدی بر تو باز خواهد آورد و به تو خواهد چسپید. ۶۱ و نیز همه مرضها
و همه بلایا که در طومار این شریعت مکوب نیست آنها را خداوند بر تو
مستولی خواهد گردانید تا هلاک شوی. ۶۲ و گروه قلیل خواهد ماند،
برعکس آن که مثل ستارگان آسمان کثیر بودند، زیرا که آواز بیوه خدای
دراخیل شوی که در طومار این شریعت مکوب نیست آنها را خداوند بر تو
باشد چنانکه به تو گفته است، و چنانکه برای پدرانت، ابراهیم و اسحاق
و یعقوب، قسم خورده است. ۶۴ و من این عهد و این قسم را شما تنها
استوار نمی نمایم. ۶۵ بلکه با آنکه که امروز با ما به حضور بیوه خدای ما
دراينجا حاضرند، و هم با آنکه که امروز با ما دراينجا حاضر نیستند. ۶۶
زیرا شما می داید که چگونه در زمین مصر سکونت داشتمیم، و چگونه از
میان امتهای که عبور نمودید، گذشتمیم. ۶۷ و رجاسات و بتهای ایشان را از
چوب و سنگ و نقره و طلا که در میان ایشان بود، دیدید. ۶۸ تا در میان
شما مرد یا زن یا قبیله یا سبطی نباشد که دلش امروز از بیوه خدای ما
منحرف گشته، برودو خدایان این طوایف را عبادت نماید، مبادا در میان
شما ریشه‌ای باشد که حنطل و افستین باراورد. ۶۹ «و مبادا چون سخنان
این لعنت را بشنوید در دلش خویشتن را برکت داده، گوید: هرچند در سختی
دل خود سلوک می نمایم تا سیراب و تشنی را با هم هلاک سازم، مرا
سلامتی خواهد بود. ۷۰ خداوند او را تحواهد آمزید، بلکه در آن وقت
خشم و غیرت خداوند بر آن شخص دودافشان خواهد شد، و تمامی لعنتی
که در این کتاب مکتب است، بر آن کس نازل خواهد شد، و خداوند
نام او را از زیر آسمان محظ خواهد ساخت. ۷۱ و خداوند او را از جمیع
اسپاط اسرائیل برای بدی جدا خواهد ساخت، موافق جمیع لعنهای عهدی
که در این طومار شریعت مکتب است. ۷۲ و طبقه آینده یعنی فرزندان
شما که بعد از شما خواهند برخاست، و غریبانی که از زمین دور می آیند،
خواهند گفت: هنگامی که بلایا این زمین و بیماریهای که خداوند به
آن رساند بیینند. ۷۳ و تمامی زمین آن را که کبریت و شوره و آتش
شده، نه کاشته می شود و نه حاصل می روید و هیچ علف در آن نمو نمی
کند میان انقلاب سلوم و عموره و ادمه صبوئیم که خداوند در غضب و
خشم خود آنها را واگون ساخت، گشته است. ۷۴ پس جمیع امتهای
خواهند گفت: چرا خداوند با این زمین چنین کرده است و شدت این خشم
عظیم از چه سبب است؟ ۷۵ آنگاه خواهند گفت: از این جهت که عهد
بیوه خدای پدران خود را که به وقت بیرون آوردن ایشان از زمین مصر با
ایشان بسته بود، ترک کردند. ۷۶ و رفته، خدایان غیر را عبادت نموده، به
آنها سجاده کردند، خدایانی را که نشانخته بودند و قسمت ایشان نشانخته
بود. ۷۷ پس خشم خداوند بر این زمین افروخته شده، تمامی لعنت را
که در این کتاب مکتب است، بر آن آورد. ۷۸ و خداوند ریشه ایشان را
به غضب و خشم و غیض عظیم، از زمین ایشان کند و به زمین دیگر

یهوه، خدای خود حاضرید، یعنی روسای شما و اسپاط شما و مشایع شما و
سروران شما و جمیع مردان اسرائیل. ۷۹ و اطفال و زنان شما و غریبی که
در میان اردوی شمام است از هیزم شکنان تا آب کشنان شما. ۸۰ تا در عهد
رسیدی بر تو باز خواهد آورد و به تو خواهد چسپید. ۸۱ و نیز همه مرضها
و همه بلایا که در طومار این شریعت مکوب نیست آنها را خداوند بر تو
مستولی خواهد گردانید تا هلاک شوی. ۸۲ و گروه قلیل خواهد ماند،
به شما حسن کرده، شما را بیفراید همچنین خداوند بر شما شادی خواهد
نمود تا شما را هلاک و نابود گرداند، و ریشه شما از زمینی که برای تصرفش
در آن داخل می شوید کنده خواهد شد. ۸۴ و خداوند تو را در میان جمیع
امتها از کران زمین تا کران دیگرش پراکنده سازد و در آنجا خدایان غیر را از
چوب و سنگ که تو و پدرانت نشانخته اید، عبادت خواهی کرد. ۸۵
و در میان این امتها استراحت خواهی یافت و برای کف پایت آرامی
خواهد بود، و در آنجا بیوه تو را دل لزان و کاهیدگی چشم و پرمدگی
جان خواهد داد. ۸۶ و جان تو پیش رویت معلق خواهد بود، و شب و
روز ترسناک شده، به جان خود اطمینان خواهی داشت. ۸۷ بامدادان
خواهی گفت: کاش که شام می بود، و شامگاهان خواهی گفت: کاش که
صبح می بود، به سبب ترس دلت که به آن خواهی ترسید، و به سبب رویت
چشم که خواهی دید. ۸۸ و خداوند تو را در کشتهای ازراهی که به تو
گفتم آن را دیگر نخواهی دید به مصر باز خواهد آورد، و خود را در آنجا به
دشمنان خویش برای غلامی و کنیزی خواهید فروخت و مشتری خواهد
بود.»

۲۹ این است کلمات عهدی که خداوند در زمین موآب به موسی امر
فهمود که باین اسرائیل بینند، سوای آن عهد که با ایشان در حرب بسته
بود. ۲ و موسی تمامی اسرائیل را خطاب کرده، به ایشان گفت: «هر آنچه
خداوند در زمین مصر بافرعون و جمیع بندگانش و تمامی بندگانش زمینش عمل
نمود، شما دیدهاید. ۳ تجربه های عظیم که چشمان تو دید و آیات و آن
معجزات عظیم. ۴ اما خداوند دلی را که بدانید و چشمانی را که بینید
و گوشها را که بشنوید تا امروز به شما نداده است. ۵ و شما را چهل
سال در بیان رهبری نمودم که لیاس شما مدرس نگردید، و کششها در بیان
شما پاره نشد. ۶ نان نخورد و شراب و مسکرت نوشیده اید، تا بدانید که
من بیوه خدای شما هستم. ۷ و چون به اینجا رسیدید، سیخون، ملک
خشون، و عوج، ملک باشان، به مقابله شما برای جنگ بیرون آمدند و آنها
را مغلوب ساختیم. ۸ و زمین ایشان را گرفته، به رویینان وجادیان و نصف
سبط منسی به ملکت دادیم. ۹ پس کلمات این عهد را نگاه داشته، بجا
آورید تا در هرچه کنید کامیاب شوید. ۱۰ «امروز جمیع شما به حضور

انداخت، چنانکه امروز شده است. ۲۹ چیزهای مخفی از آن یهود خدای ماست و اما چیزهای مکشفو تا به ابد ازان ما و فرزندان ما است، تا جمیع کلمات این شریعت را به عمل آوریم.

۳۰ چون جمیع این چیزها، یعنی برکت ولعنتی که پیش روی تو گذاشت بر تعارض شود، و آنها را در میان جمیع امتهای که یهود، خدایت، تو را به آنجا خواهد راند، بیادآوری. ۲ و تو با فرزندات با تمامی دل و تمامی جان خود به سوی یهود خدایت بازگشت نموده، قول او را موافق هرآنچه که من امروز به تو امرمی فرمایم، اطاعت نمایی. ۳ آنگاه یهود خدایت اسریی تو را برگردانیده، بر تو ترحم خواهد کرد، و رجوع

کرده، تو را از میان جمیع امتهای که یهود، خدایت، تو را به آنجا پراکنده کرده است، جمع خواهد نمود. ۴ اگر آوارگی تو تا کران آسمان بشود، یهود، خدایت، تو را از آنجا جمع خواهد کرد و تو را از آنجا خواهد آورد.

۵ و یهود، خدایت، تو را به زمینی که پدرانت مالک آن بودند خواهد آورد. و مالک آن خواهی شد، و برتو احسان نموده، تو را بیشتر از پدرانت خواهادافود. ۶ و یهود خدایت دل تو و دل ذرت تو رامختون خواهد ساخت تا یهود خدایت را به تمامی دل و تمامی جان خود دوست داشته زنده بمانی. ۷ و یهود خدایت جمیع این لعنتیها بر بدشمنان و بر خصمانت که تو را آزرنده، نازل خواهد گردانید. ۸ و تو بازگشت نموده، قول خداوند را اطاعت خواهی کرد، و جمیع اوامر او را که من امروز به تو امر می فرمایم، بجا خواهی آورد. ۹ و یهود، خدایت، تو را در تمامی اعمال دست و در میوه بطن و نتایج بهایمت و محصول زمینت به نیکوی خواهد افود، زیرا خداوند بار دیگر بر تو برای نیکوی شادی خواهد کرد، چنانکه بر پدران تو شادی نمود. ۱۰ اگر آوار یهود خدای خود را اطاعت نموده، اوامر و فرایض او را که در طومار این شریعت مكتوب است، نگاه داری، و به سوی یهود، خدای خود، با تمامی دل و تمامی جان بازگشت نمایی. ۱۱ «زیرا این حکمی که من امروز به تو امرمی فرمایم، برای تو مشکل نیست و از تو دورنیست. ۱۲ نه در آسمان است تا بگویی کیست که به آسمان برای ما صعود کرده، آن را زد ما بیاوردو آن را به ما بشنواند تا به عمل آوریم. ۱۳ و نه آن طرف دریا که بگویی کیست که برای ما به آنطرف دریا عبور کرده، آن را نزد ما بیاورد و به ما بشنواندتا به عمل آوریم. ۱۴ بلکه این کلام، بسیار نزدیک توست و در دهان و دل توست تا آن را بجا آوریم. ۱۵ «بین

امروز حیات و نیکوی و موت و بدی را پیش روی تو گذاشت. ۱۶ چونکه من امروز تو را امر می فرمایم که یهود خدای خود را دوست بداری و در

طریقهای او رفخار نمایی، و اوامر و فرایض و احکام او را نگاه داری تا زنده مانده، افروده شوی، و تا یهود، خدایت، تو را در زمینی که برای تصرفش به آن داخل می شوی، برکت دهد. ۱۷ لیکن اگر دل تو برگرد و اطاعت

نمایی و فریته شده، خدایان غیر را سجد و عبادت نمایی، ۱۸ پس امروز

كلمات این سرود را در گوش تمامی جماعت اسرائیل تمام گفت: سرود موسی ای آسمان گوش بگیر تا بگومن.

۳۲ و زمین سخنان دهانم را بشنو. ۲ تعلیم من مثل باران خواهد بارید. و کلام من مثل شبنم خواهد ریخت. مثل قطوه های باران بر سبزه تازه، و مثل بارشها بر نباتات. ۳ زیرا که نام یهوه را ندا خواهم کرد. خدای ما را به عظمت وصف نمایید. ۴ او صخره است و اعمال او کامل. زیرا همه طرقهای او انصاف است. خدای امین و از ظلم میرا. عادل و راست است او. ۵ ایشان خود را فاسد نموده، فرزندان او نیستند بلکه عیوب ایشانند. طبقه کج و متمنند. ۶ آیا خداوند را چنین مکافات می دهد، ای قوم احمق و غیر حکیم. آیا او پدر و مالک تو نیست. او تو را آفرید و استوار نمود. ۷ ایام قدیم را بیاد آور. در سالهای دهر به دهر تامل نما. از پدر خود پرس تا تو را آگاه سازد. واز مشایخ خویش تا تو را اطلاع دهن. ۸ چون حضرت اعلی به امتها نصیب ایشان را دادو بنی آدم را منتشر ساخت، آنگاه حدود امتها را قرار داد، بر حسب شماره بنی اسرائیل. ۹ زیرا که نصیب یهوه قوم وی است. و یعقوب قرعه میراث اوست. ۱۰ او را در زمین ویران یافت. و در بیابان خراب و هولتاک. او را احاطه کرده، منظور داشت. و او را مثل مردمک چشم خود محافظت نمود. ۱۱ مثل عقای که آشیانه خود را حرکت دهد. و بچه های خود را فروگیرد. و بالهای خود را پهن کرده، آنها را بپدارد. و آنها را بر پرهای خود ببرد. ۱۲ همچنین خداوند تنها او را رهبری نمود. و هیچ خدای بیگانه با وی نبند. ۱۳ او را بر بلندیهای زمین سوار کرد تا از مخصوصات زمین بخورد. و شهد را از صخره به اوداد تا مکید. و روغن را از سنگ خارا. ۱۴ کره گاوان و شیر گوسفندان را با پیه برها و قوچها را از جنس بیشان و برا. و په گرده های گندم را. و شراب از عصیر انگور نوشیدی. ۱۵ لیکن پیشرون فربه شده، لگد زد. تو فربه و توتوند و چاق شده ای. پس خدایی را که او را تزییده بود، ترک کرد. و صخره نجات خود را حقیر شمرد. ۱۶ او را به خدایان غریب به خود را در گوش ایشان بگیرد. و خشم او را به رجاسات جنیش دادند. ۱۷ برای دیوهایی که خدایان نبودند، قربانی گذرانیدند، برای خدایانی که نشناخته بودند، برای خدایان جدید که تازه به وجود آمده، ویدران ایشان از آنها نرسیده بودند. ۱۸ و به صخره ای که تو را تولید نمود، اعتنانمودی. و خدای آفریننده خود را فراموش کردی. ۱۹ چون یهوه این را دید ایشان را مکروه داشت. چونکه پسوان و دخترانش خشم او را به هیجان آوردند. ۲۰ پس گفت روى خود را از ایشان خواهم پوشید. تا بیننم که عاقبت ایشان چه خواهد بود. زیرا طبقه بسیار گردن کشند. و فرزندانی که امانتی در ایشان نیست. ۲۱ ایشان مرا به آنچه خدا نیست به غیرت آوردند. و به اباطیل خود مرا خشنماناک گردانیدند. و من ایشان را به آنچه قوم نیست به غیرت خواهم آورد. و به امت باطل، ایشان را خشنماناک خواهم ساخت. ۲۲

اجتماع حاضر شدند. ۱۵ و خداوند در ستون ابر در خیمه ظاهر شد و ستون ابر، بر در خیمه ایستاد. ۱۶ و خداوند به موسی گفت: «اینک با پدران خود می خواهی و این قوم برخاسته، دربی خدایان بیگانه زمینی که ایشان به آنجا در میان آنها می روند، زنا خواهند کرد و مرا ترک کرده، عهدی را که با ایشان بستم خواهند شکست. ۱۷ و در آن روز، خشم من بر ایشان مشتعل شده، ایشان را ترک خواهم نمود، و روی خود را از ایشان پنهان کرده، تلف خواهند شد، و بدیها و تنگیهای بسیار به ایشان خواهد رسید، به حدی که در آن روز خواهند گفت: «آیا این بدیها به ما نرسید از این جهت که خدای ما در میان ما نیست؟» ۱۸ و به سبب تمامی بدی که کرده اند که به سوی خدایان غیر برگشته اند من در آن روز البته روی خود را پنهان خواهم کرد. ۱۹ پس الان این بدیها به ما نرسید و تو آن را به بنی اسرائیل تعليم داده، آن را در دهان ایشان بگذار تا این سرود برای من بر بنی اسرائیل شاهد باشد. ۲۰ زیرا چون ایشان را به زمینی که برای پدران ایشان قسم خورده بودم که به شیر و شهد جاری است، درآورده باشم، و ایشان قسم خورده بودم که به شیر و شهد باشند، آنگاه ایشان به سوی چون ایشان خورده، و سیر شده، و فری بگشته باشند، آنگاه ایشان به سوی خدایان غیر برگشته، آنها را عبادت خواهند نمود، و مراحت کرده، عهد مرا خواهند شکست. ۲۱ و چون بدیها و تنگیهای بسیار بر ایشان عارض شده باشد، آنگاه این سرود مثل شاهد پیش روی ایشان شهادت خواهد داد، زیرا که از دهان ذرت ایشان فراموش نخواهد شد، زیرا خیالات ایشان را نیزکه امروز دارند می دانم، قبل از آن که ایشان را به زمینی که درباره آن قسم خوردم، درآورم.» ۲۲ پس موسی این سرود را در همان روز نوشته، به بنی اسرائیل تعليم داد. ۲۳ و پوشع بن نون را وصیت نموده، گفت: «قوی و دلیر باش زیرا که تو بنی اسرائیل را به زمینی که برای ایشان قسم خوردم داخل خواهی ساخت، و من با تو خواه بود.» ۲۴ و واقع شد که چون موسی نوشتن کلمات این تورات را در کتاب، تمام به انجام رسانید، ۲۵ موسی به لاوایی که تابوت عهد خداوند را بگیرد و آن را در پهلوی تابوت وصیت کرده، گفت: «۲۶ این کتاب تورات را بگیرید و آن را در پهلوی تابوت عهدیهوه، خدای خود، بگذارید تا در آنجا برای شما شاهد باشد. ۲۷ زیرا که من تمرد و گردن کشی شمارا می دانم، اینک امروز که من هنوز با شما زنده هستم بر خداوند فتنه انجیخته اید، پس چند مرتبه زیاده بعد از وفات من. ۲۸ جمیع مشایخ اسیاط و سوران خود را نزد من جمع کنید تا این سخنان رادر گوش ایشان بگوییم، و آسمان و زمین را بر ایشان شاهد بگیرم. ۲۹ زیرا می دانم که بعد ازوفات من خویشن را بالکل فاسد گردانیده، از طرفی که به شما امر فرمود خواهید بگشت، و در روزهای آخر بدی بر شما عارض خواهد شد، زیرا که آنچه در نظر خداوند بد است خواهید کرد، و از اعمال دست خود، خشم خداوند را به هیجان خواهید آورد.» ۳۰ پس موسی

زیرا آتشی در غضب من افروخته شده. و تاهاویه پایین ترین شعلهور شده است. و زمین را با حاصلش می سوزاند. و اساس کوهها را آتش خواهد زد.

(Sheol h7585) ۲۳ بر ایشان بلاایا را جمع خواهم کرد. و تیرهای خود را تمام بر ایشان صرف خواهم نمود. ۲۴ از گرسنگی کاهیده، و از آتش

تب، و از ویا تلخ تلف می شوند. و دندانهای وحش را به ایشان خواهم فرستاد، با زهر خزندگان زمین. ۲۵ شمشیر از بیرون و دهشت از اندرون.

ایشان رای اوlad خواهد ساخت. هم جوان و هم دوشیزه را، شیوخه را با ریش سفید هلاک خواهد کرد. ۲۶ می گفتیم ایشان را پراکنده کنم و ذکر ایشان را از میان مردم، باطل سازم. ۲۷ اگر از کینه دشمن نمی ترسیدم که میاد مخالفان ایشان برعکس آن فکر کنند، و بگویندست ما بلند شده، و

یهوه همه این را نکرده است. ۲۸ زیرا که ایشان قوم گم کرده تدبیر هستند.

ایشان را از میان نکرید، باطل نیست. ۲۹ کاش که حکیم بوده، این را می فهمیدیم. و در ایشان بصیرتی نیست. ۳۰ چگونه یک نفر هزار را تعاقب می کرد.

و دو نفرده هزار را منهدم می ساختند. اگر صخره ایشان، ایشان را نفوخته، و خداوند، ایشان را تسليم نموده بود. ۳۱ زیرا که صخره ایشان مثل

صخره ما نیست. اگرچه هم دشمنان ما خود، حکم باشند. ۳۲ زیرا که مو

در عاقبت خود تامل می نمودند. ۳۳ چگونه یک نفر هزار را تعاقب می کرد.

ایشان از موهای سدوم است، و از تاکستانهای عموره. انگوهرهای ایشان انگوهرهای حنطل است، و خوشه های ایشان تالخ است. ۳۴ شراب ایشان زهر اژدرهاست. و سم قاتل افعی. ۳۵ آیا این نزد من مکنون نیست. و درخزانه های من مختوم نی. ۳۶ انتقام و جزا آن من است، هنگامی که

پایهای ایشان بلغعد، زیرا که روز هلاکت ایشان نزدیک است و قضای ایشان می شتابد. ۳۷ زیرا خداوند، قوم خود را داوری خواهد نمود. و بر

بندگان خویش شفقت خواهد کرد. چون می بیند که قوت ایشان نابود شده، وهیچکس چه غلام و چه آزاد باقی نیست. ۳۸ و خواهد گفت:

خدایان ایشان کجا باید، و صخره ای که بر آن اعتماد می داشتند. ۳۹ الان بینید که من خود، او هستم. و با من خدای دیگری نیست. من

می میرانم و زنده می کنم. مجرح می کنم و شفا می دهم. و از دست من رهاندهای نیست. ۴۰ زیرا که دست خود را به آسمان برمی افزام، و می گوییم که من تا ابدالا باید زنده هستم. ۴۱ اگر شمشیر برق خود را تیز کنم،

و قصاص را بدست خود گیرم. آنگاه از دشمنان خود انتقام خواهم کشید. و به خصمانت خود مکافات خواهم رسانید. ۴۲ تیرهای خود را از خون

مست خواهم ساخت. و شمشیر من گوشت را خواهد خورد. از خون کشتنگان و اسیران، با روسای سروران دشمن. ۴۳ ای امتهای با قوم او آوار شادمانی دهید. زیرا انتقام خون بندگان خود را گرفته است. و از دشمنان خود

انتقام کشیده و برای زمین خود و قوم خویش کفاره نموده است. ۴۴ و

موسی آمده، تمامی سخنان این سرود رایه سمع قوم رسانید، او و یوشع بن نون. ۴۵ و چون موسی از گفتن همه این سخنان به تمامی اسرائیل فارغ شد، ۴۶ به ایشان گفت: «دل خود را به همه سخنانی که من امروز به شما شهادت می دهم، مشغول سازید، تا فرزندان خود را حکم دهید که متوجه شده، تمامی کلمات این تورات را به عمل آورند. ۴۷ زیرا که این طویل خواهد ساخت». ۴۸ و خداوند در همان روز موسی را خطاب کرده، گفت: «به این کوه عباریم یعنی جبل نبوکه در زمین موآب در مقابل ارجاست برای، و زمین کعبان را که من آن را به بنی اسرائیل به ملکیت می دهم ملاحظه کن. ۵۰ و تو در کوهی که به آن برمی آیی وفات کرده، به قوم خود ملحق شو، چنانکه برادرت هارون در کوه هور مرد و به قوم خود ملحق شد. ۵۱ زیرا که شما در میان بنی اسرائیل نزد آب مریبا فادش در بیان سین به من تقصیر نمودید، چون که مرد در میان بنی اسرائیل تقاضی نکردید. ۵۲ پس زمین را پیش روی خود خواهی دید، لیکن به آنجا به زمینی که به بنی اسرائیل می دهم، داخل نخواهی شد.»

۳۳ و این است برکتی که موسی، مرد خدا، قبل از وفاتش به بنی اسرائیل برکت داده، ۲ گفت: «یهوه از سینا آمد، و از سعیر برایشان طلوع نمود. و از جبل فاران در خشکشان گردید. و با کروهای مقدسین آمد، و از دست راست او برای ایشان شریعت آتشین پدید آمد. ۳ به درستی که قوم خود را دوست می دارد. و جمیع مقدسانش در دست تو هستند. و نزد پایهای تو نشسته، هر یکی از کلام تو بهره مندمی شوند. ۴ موسی برای ما شریعتی امر فرمود که میراث جماعت یعقوب است. ۵ و او در پیشورون پادشاه بود هنگامی که روسای قوم اسپاس اسرائیل با هم جمع شدند. ۶ روین زنده بیاند و نمیرید. و مردان او در شماره کم نباشند.» ۷ و این است درباره یهودا که گفت: «ای خداوند آوار یهودا را بشنو. و او را به قوم خودش برسان. به دستهای خود برای خویشتن جنگ می کند. و تو از دشمنانش معاون می باشی.» ۸ و درباره لاوی گفت: «تمیم و اوریم تو نزد مردم مقدس توست. که او را در مسا امتحان نمودی. و با او نزد آب مریبا نمازیت کردی. ۹ که درباره پدر و مادر خود گفت که ایشان را ندیده ام و برادران خود را نشناخت. و پسران خود را دانست. زیرا که کلام تو را نگاه می داشتند. و عهده تو را محافظت می نمودند. ۱۰ احکام تو را به یعقوب تعليم خواهند داد. و شریعت تو را به اسرائیل بخور به حضور تو خواهند آورد. و قربانی های سوختنی بر مذیح تو. ۱۱ ای خداوندان اموال او را برکت بده، و اعمال دستهای او را قبول فرمای. کمرهای مقاومت کنندگانش را بشکن. کمرهای خصمای او را که دیگر برخیزند.» ۱۲ و درباره بیانیں گفت: «جیب خداوند نزدی این ساکن می شود. تمامی روز او را مستورمی سازد. و در

میان کتفهایش ساکن می شود. »۱۳ و درباره یوسف گفت: «زمینش از خداوند مرد. ۶ و او را در زمین موآب در مقابل بیت فعور، در دره دفن کرد، واحدی قبر او را تا امروز ندانسته است. ۷ و موسی چون وفات یافت، صد و بیست سال داشت، و نه چشمش تار، و نه گوشش کم شده بود. ۸ و بنی اسرائیل برای موسی در عربات موآب سی روز ماتم گرفتند. پس روزهای ماتم و نوچه گری برای موسی سپری گشت. ۹ و بیش نین از پری آن، و از رضامندی او که دربوته ساکن بود. برکت بر سر یوسف برسد. و برق سر آنکه از برادران خود ممتاز گردید. ۱۷ جاه او مثل نخست زاده گوش باشد. و شاخهایش مثل شاخهای گاو وحشی. با آنها امتها را جمیع تا به اقصای زمین خواهد زد. و ایناند ده هزارهای افرایم و هزارهای منسی». ۱۸ و درباره زیولون گفت: «ای زیولون در بیرون رفتنت شاد باش، و توابی پسکار در خیمه های خویش. ۱۹ فومنها را به کوه دعوت خواهند نمود. در آنجا فریانی های عدالت را خواهند گذرانید. زیرا که فراوانی دریا را خواهند مکید. و خزانه های مخفی ریگ را.» ۲۰ و درباره جاد گفت:

«متبارک باد آنکه جاد را وسیع گرداند. مثل شیرماهه ساکن باشد، و بازو و فرق را نیز می درد، ۲۱ و حصه بهترین رایرای خود نگاه دارد، زیرا که در آنچا نصیب حاکم محفوظ است. و با روسای قوم می آید. وعدالت خداوند و احکاماش را با اسرائیل بجامی آورد.» ۲۲ و درباره دان گفت: «دان بچه شیر است که ازیاشان می جهد.» ۲۳ و درباره نفتالی گفت: «ای نفتالی از رضامندی خداوند سیر شو. و از برکت او مسلوگردیده، مغرب و جنوب را به تصرف آور.» ۲۴ و درباره اشیر گفت: «اشیر از فرزندان مبارک شود، و نزد برادران خود مقبول شده، پای خود را به روغن فرو برد. ۲۵ تعلين تو از آهن و پرنجست، و مثل روزهایت همچنان قوت تو خواهد بود. ۲۶ ای پیشورون مثل خدا کسی نیست، که برای مدد تو بر آسمانها سوار شود. و در کبریای خود برافلاک. ۲۷ خدای ازی مسکن توست. و در زیر تپازوهای جاودانی است. و دشمن را از حضور تو اخراج کرده، می گوید هلاک کن. ۲۸ پس اسرائیل در امنیت ساکن خواهد شد، و چشمه یعقوب به تنهایی. و در زمینی که پر از غله و شیره باشد. آسمان آن شبنم می ریزد. ۲۹ خوشابه حال توابی اسرائیل. کیست مانند تو! ای قومی که از خداوند نجات یافته اید. که او سپر نصرت تو و شمشیر جاه توست. و دشمنانست مطیع تو خواهند شد. و تو بلندیهای ایشان را پایمال خواهی نمود.»

۳۴ و موسی از عربات موآب، به کوه نبو، برقله فسجه که در مقابل اریحاست برآمد، و خداوند تمامی زمین راه از جلاء دتا دان، به او نشان داد. ۲ و تمامی نفتالی و زمین افرایم و منسی و تمامی زمین یهودا را تا دریای مغیری. ۳ و جنوب را و میدان دره اریحا را که شهر نخلستان است تا صوغر. ۴ و خداوند وی را گفت: «این است زمینی که برای ابراهیم و اسحاق و یعقوب قسم خورده، گفتم که این را به ذرت تو خواهم داد، تو را اجازت دادم که به چشم خود آن رایبینی لیکن به آنچا عبور نخواهی کرد.» ۵ پس موسی بنده خداوند در آنجا به زمین موآب برحسب قول

چنانکه با موسی بود. ۱۸ هر کسی که از حکم تو رو گرداند و کلام تو را در هر چیزی که او را امر فرمایی اطاعت نکند، کشته خواهد شد، فقط قوی و دلیر باش.»

۲ پیش بن نون دو مرد جاسوس از شطیم به پنهانی فرستاده، گفت: «روانه شده، زمین واریحا را ببینید.» پس رفته، به خانه زن زایهای که راحاب نام داشت داخل شده، در آنجا خواهیدند. ۲ و ملک اریحا را خبر دادند که «اینک مردمان ازین سرایل امشب داخل اینجا شدند تا زمین راجاسویی کنند.» ۳ و ملک اریحا نزد راحاب فرستاده، گفت: «مردانی را که نزد تو آمد، به خانه تو داخل شده‌اند، بیرون بیاور برای جاسوسی تمامی زمین آمدنداند.» ۴ و زن آن دومرد را گرفته، ایشان را پنهان کرد و گفت: «بلی آن مردان نزد من آمدند اما ندانستم از کجا بودند. ۵ و زنده‌بک به وقت بستن دروازه، آن مردان در تاریکی بیرون رفتند و نمی‌دانم که ایشان کجا رفتند. به زودی ایشان را تعاقب نماید که به ایشان خواهید رسید.» ۶ لیکن او ایشان را به پشت بام برده، در شاخه‌های کتان که برای خود برشت بام چیده بود، پنهان کرده بود. ۷ پس آن کسان، ایشان را به راه اردن تا گدارها تعاقب نمودند، و چون تعاقب کنندگان ایشان بیرون رفتند، دروازه را بستند. ۸ و قبل از آنکه بخوابید، او نزد ایشان به پشت بام برآمد. ۹ و به آن مردان گفت: «می‌دانم که بیوه این زمین را به شما داده، و تو شما بر مامتوالی شده اس است، و تمام ساکنان زمین به سبب شما گذخه شده‌اند. ۱۰ زیرا شنیده‌ایم که خداوند چگونه آب دریای قلزم را پیش روی شما خشکانید، وقتی که از مصر بیرون آمدید، و آنچه به دو پادشاه اموریان که به آن طرف اردن بودند کردید، یعنی سیپهون و عوج که ایشان راهلاک ساختند. ۱۱ و چون شنیدم دلهای ما گذخته شد، و به سبب شما دیگر در کسی جان نماند، زیرا که بیوه خدای شما، بالا در آسمان و پایین بر زمین خداست. ۱۲ پس الان برای من به خداوند قسم بخورید که چنانکه به شما احسان کردم، شما نیز به خاندان پدرم احسان خواهید نمود، و نشانه امانت به من بدهید ۱۳ که پدرم و مادرم و برادرانم و خواهارنم و هرچه دارت زنده خواهید گذاشت، و جانهای ما را از موت رستگار خواهید ساخت.» ۱۴ آن مردان به وی گفتند: «جانهای ما به عوض شما بمیرند که چون خداوند این زمین را به ما بدهد اگر این کار ما را بیروز ندهید، البته به شما احسان و امانت خواهیم کرد.» ۱۵ پس ایشان را بطناب از دریچه پایین کرد، زیرا خانه او بر حصار شهر بود و او بر حصار ساکن بود. ۱۶ و ایشان را گفت: «به کوه بروید می‌دادتعاقب کنندگان به شما برسند و در آنجا سه روز خود را پنهان کنید، تا تعاقب کنندگان برگردند بعد از آن به راه خود بروید.» ۱۷ آن مردان به وی گفتند: «ما از این قسم تو که به ما دادی میراخواهیم شد. ۱۸ اینک چون ما به زمین داخل شویم، این طناب رسمنان قمز را به دریچه‌ای که ما را به آن

۱ واقع شد بعد از وفات موسی، بندۀ خداوند پیش بن نون، خادم موسی را خطاب کرده، گفت: «موسی بندۀ من وفات یافته است، پس الان برخیز و از این اردن عبور کن، تو و تمامی این قوم، به زمینی که من به ایشان، یعنی به بنی اسرائیل می‌دهم. ۳ هر جایی که کف پای شما گذارد شود به شما داده‌ام، چنانکه به موسی گفتم. ۴ از صحراء و این لبنان تانهر بزرگ یعنی نهر فرات، تمامی زمین حتیان و تاریای بزرگ به طرف مغرب آفتاب، حدود شماخاوه بود. ۵ هیچکس را در تمامی ایام عمرت یارای مقاومت با تو نخواهد بود. چنانکه با موسی بودم با تو خواهم بود، تو را مهمل نخواهم گذاشت و ترک نخواهم نمود. ۶ قوی و دلیر باش، زیرا که تو این قوم را متصرف، زمینی که برای پدران ایشان قسم خوردم که به ایشان بدhem، خواهی ساخت. ۷ فقط قوی و بسیار دلیر باش تا بر حسب تمامی شریعتی که بندۀ من، موسی تو را مر کرده است متوجه شده، عمل نمایی. زنهر از آن به طرف راست یا چپ تجاوز نمایم تا هر جایی که روی، کامیاب شوی. ۸ این کتاب تورات ازدهان تو دور نشود، بلکه روز و شب در آن تفکرکن تا بر حسب هرآنچه در آن مکوب است متوجه شده، عمل نمایی زیرا همچنین راه خود را فیروز خواهی ساخت، و همچنین کامیاب خواهی شد. ۹ آیا تو را امر نکردم؟ پس قوی و دلیر باش، مترب و هراسان میباش زیرا در هر جاکه بروی بیوه خدای تو، با توست.» ۱۰ پس پیش رویان قوم را امر فرموده، گفت: «در میان لشکرگاه بگذرید و قوم را امر فرموده، بگویید: برای خود توشۀ حاضر کنید، زیرا که بعد از سه روز، شما از این اردن عبورکرده، داخل خواهید شد تا تصرف کنید در زمینی که بیوه خدای شما، به شما برای ملکیت می‌دهد.» ۱۱ و پیش رویان و جادیان و نصف سبطمنی را خطاب کرده، گفت: «بیاد آورید آن سخن را که موسی، بندۀ خداوند، به شما امر فرموده، گفت: یهوه، خدای شما به شما آرامی می‌دهد و این زمین را به شما می‌بخشد. ۱۲ زنان و اطفال و مواشی شما در زمینی که موسی در آن طرف اردن به شما داد خواهید ماند، و اما شمامسلح شده، یعنی جمیع مردان جنگی پیش روی برادران خود عبور کنید، و ایشان را اعانت نمایید. ۱۳ تا خداوند برادران شما را مثل شما آرامی داده باشد، و ایشان نیز در زمینی که یهوه، خدای شما به ایشان می‌دهد تصرف کرده باشند، آنگاه به زمین ملکیت خود خواهید برگشت و متصرف خواهید شد، در آن که موسی، بندۀ خداوند به آن طرف اردن به سوی مشرق آفتاب به شما داد.» ۱۴ ایشان در جواب پیش گفتند: «هرآنچه به ما فرمودی خواهیم کرد، و هر جا ما را بفرستی، خواهیم رفت.» ۱۵ چنانکه موسی را در هر چیزاعات نمودیم، تو را نیز اطاعت خواهیم نمود، فقط بیوه، خدای تو، با تو باشد

پایین کردی بیند، و پدرت و مادرت و پیرادرانت و تمامی خاندان پدرت را نزد خود به خانه جمع کن. ۱۹ و چنین خواهد شد که هر کسی که از در خانه تو به کوچه بیرون رود، خونش برسرش خواهد بود و ما میرا خواهیم بود، و هر که نزد تو در خانه باشد، اگر کسی بر او دست بگذارد، خونش بر سر ما خواهد بود. ۲۰ و اگر این کار ما را بروز دهی، از قسم تو که به ما داده ای میرا خواهیم بود.» ۲۱ او گفت: «موافق کلام شما باشد.» پس ایشان را روانه کرد، رفته، و طنان قمز را به دریجه بست. ۲۲ پس ایشان روانه شده، به کوه آمدند و در آنجا سه روز ماندند تا تعاقب کنندگان برگشتند، و تعاقب کنندگان تمامی راه را جستجو کردند ولی ایشان را نیافتدند. ۲۳ پس آن دو مرد برگشته، از کوه به زیر آمدند و از نهر عور نموده، نزد یوشع بن نون رسیدند، و هرآنچه به ایشان واقع شده بود، برای وی بیان کردند. ۲۴ و به یوشع گفتند: «هر آینه خداوند تمامی زمین را بدست ما داده است و جمیع ساکنان زمین به سبب ما گداخته شده‌اند.»

۴ بالکلیه گذشتند، خداوند یوشع را خطاب کرده، گفت: «دوازده نفر از قوم، یعنی از هر سبطیک نفر را بگیرید. ۳ و ایشان را امر فرموده، بگویید: از اینجا از میان اردن از جایی که پایهای کاهنان قایم ایستاده بود، دوازده سنگ بردارید، و آنها را با خود ببرد، در منزلي که امشب در آن فروند می‌آید بنهید.» ۴ پس یوشع آن دوازده مردرا که از بین اسرائیل انتخاب کرده بود، یعنی از هر سبط یک نفر طلبید. ۵ و یوشع به ایشان گفت: «پیش تابوت یهوه، خدای خود به میان اردن بروید، و هر کسی از شما یک سنگ موافق شماره اسپاط بین اسرائیل بر دوش خود بدارد. ۶ تا این در میان شما علامتی باشد هنگامی که پس از شماره زمان آینده پرسیده، گویند که مقصود شما از این سنگها چیست؟ ۷ آنگاه به ایشان بگویید: که آنها از حضور تابوت عهد خداوند شکافته شد، یعنی هنگامی که آن از اردن می‌گذشت، آنها اردن شکافته شد، پس این سنگها به چهت اسرائیل برای یادگاری ابدی خواهد بود.» ۸ و بین اسرائیل موافق آنچه یوشع امر فرموده بود کردند، و دوازده سنگ از میان اردن به طوری که خداوند به یوشع گفته بود، موافق شماره اسپاط بین اسرائیل برداشتند، و آنها را با خود به جایی که در آن منزل گرفتند، یعنی از جایی که آنها در آنچه‌اندند. ۹ و یوشع در وسط اردن، در جایی که پایهای کاهنانی که تابوت عهد را بودم با تو نزد خواهم بود. ۱۰ پس تو کاهنان را که تابوت عهد را بدمدارند امر فرموده، بگو: چون شما به کنار آب اردن برسید در اردن بایستید.» ۹ و یوشع بین اسرائیل را گفت: «اینجا نزدیک آمده، سخنان یهوه خدای خود را بشنوید.» ۱۰ و یوشع گفت: «به این خواهید داشست که خدای زنده در میان شماست، و او کنیانیان و حتیان و حیوان و فرزیان و جرجاشیان و آنچه موسی به یوشع امر کرده بود و قوم به تعجیل عبور کردند. ۱۱ و بعد از آنکه تمامی قوم بالکل گذشتند، واقع شد که تابوت خداوند و کاهنان به حضور قوم عبور کردند. ۱۲ و بین روین و بین جاد و نصف سبط منتسی مسلح شده، پیش روی بین اسرائیل عبور کردند چنانکه موسی به ایشان گفته بود. ۱۳ قریب به چهل هزار نفر مهیا شده کازار به حضور خداوند به صحرای اریحا برای جنگ عبور کردند. ۱۴ و در آن روز خداوند، یوشع را در نظر مامی اسرائیل بزرگ ساخت، و از او در تمام ایام عمرش می‌ترسیدند، چنانکه از موسی ترسیده بودند. ۱۵ و خداوند یوشع را خطاب کرده،

۳ بامدادان یوشع بزودی برخاسته، او و تمامی بین اسرائیل از شطیم روانه شده، به اردن آمدند، و قبل از عبور کردن در آنجا منزل گرفتند. ۲ و بعد از سه روز روسای ایشان از میان لشکرگاه گذشتند. ۳ و قوم را امر کرده، گفتند: «جنون تابوت عهد یهوه، خدای خود را ببینید که لاویان کهنه آن را می‌برند، آنگاه شما از جای خود روانه شده، در عقب آن بروید. ۴ و در میان شما و آن، به مقدار دوهزار ذراع مسافت باشد، و نزدیک آن می‌اید تا راهی که باید رفت بدانید، زیرا که از این راه قبل از این عبور نگرفته‌اید.» ۵ و یوشع به قوم گفت: «خود را تقدیس نماید زیرا فردا خداوند در میان شما کارهای عجیب خواهد کرد.» ۶ و یوشع کاهنان را خطاب کرده، گفت: «تابوت عهد را برداشته، پیش روی قوم بروید.» ۷ و خداوند یوشع را گفت: «امروز به بزرگ ساختن تو در نظر تمام اسرائیل شروع می‌کنم تا بداند که چنانکه با موسی بودم با تو نزد خواهم بود. ۸ پس تو کاهنان را که تابوت عهد را بدمدارند امر فرموده، بگو: چون شما به کنار آب اردن برسید در اردن بایستید.» ۹ و یوشع بین اسرائیل را گفت: «اینجا نزدیک آمده، سخنان یهوه خدای خود را بشنوید.» ۱۰ و یوشع گفت: «به این خواهید داشست که خدای زنده در اموریان و بیویان را از پیش روی شما البته بیرون خواهد کرد. ۱۱ اینکه تابوت عهد خداوند تمامی زمین، پیش روی شما به اردن عبور می‌کند. ۱۲ پس الان دوازده نفر از اسپاط اسرائیل، یعنی از هر سبط یک نفر را انتخاب کنید. ۱۳ و واقع خواهد شد چون کف پایهای کاهنانی که تابوت یهوه، خداوند تمامی زمین را بدمدارند در آنها اردن قرار گیرد که آنها اردن، یعنی آنها که از بالا می‌اید شکافته شده مثل توده بر روی هم خواهد بودند.» ۱۴ و چون قوم از خیمه‌های خود روانه شدند تا از اردن عبور

ماه، در صحرای اریحا نگاه داشتند. ۱۱ و در فردای بعد از فصح در همان روز، از حاصل کهنه زمین، نازکهای فلیتر و خوش های برترش شده خوردند. ۱۲ و در فردای آن روزی که از حاصل زمین خوردند، من موقوف شد و بنی اسرائیل دیگر من نداشتند، و در آن سال از محصول زمین کنعان می خوردند. ۱۳ واقع شد چون بوضع نزد اریحا بود که چشمان خود را بالا انداخته، دید که اینک مردی با شمشیر برهنه در دست خود پیش وی استاده بود. و بوضع نزد وی آمده، او را گفت: «آیا تو از ماهستی یا از دشمنان ما؟» ۱۴ گفت: «نی، بلکه من سردار لشکر خداوند هستم که الان آمدم». پس بوضع روی به زمین افتداد، سجده کرد و به وی گفت: «آقایم به بند خود چه می گوید؟» ۱۵ سردار لشکر خداوند به بوضع گفت که «تعلیم خود را از پایت بیرون کن زیرا جانی که تواستانهای مقدس است». و بوضع چنین کرد.

۶ (و اریحا بدسبب بنی اسرائیل سخت بسته شد، به طوری که کسی به آن رفت و آمدنمی کرد.) ۲ و یهوه به بوضع گفت: «بین اریحا و ملکش و مردان جنگی را به دست تو تسلیم کردم. ۳ پس شما یعنی همه مردان جنگی شهر را طوف کنید، و یک مرتبه دور شهر بگردید، و شش روز چنین کن. ۴ و هفت کاهن پیش تابوت، هفت کرنا کیویل بردارند، و در روز هفتم شهر را هفت مرتبه طوف کنید، و کاهنان کرناها را بنوازنند. ۵ و چون بوق بیویل کشیده شود و شما آواز کرنا را بشنوید، تمامی قوم به آواز بلند صدا کنند، و حصار شهر به زمین خواهد افتاد، و هر کس از قوم پیش روی خود برا آید.» ۶ پس بوضع بین نون کاهنان را خوانده، به ایشان گفت: «تابوت عهد را بردارید و هفت کاهن هفت کرنا کیویل را پیش تابوت خداوند بردارند.» ۷ و به قوم گفتند: «پیش بروید و شهر را طوف کنید، و مردان مسلح پیش تابوت خداوند بروند.» ۸ و چون بوضع این را به قوم گفت، هفت کاهن هفت کرنا کیویل را برداشته، پیش خداوند رفتند و کرناها را نواختند و تابوت عهد خداوندان عقب ایشان روانه شد. ۹ و مردان مسلح پیش کاهنانی که کرناها را می نواختند رفتند، و ساقه لشکر از عقب تابوت روانه شدند و چون می رفتند، کاهنان کرناها را می نواختند. ۱۰ و بوضع قوم را امر فرموده، گفت: «صدرا نزیند و او از شما شنیده نشود، بلکه سخنی از دهان شما بیرون نیاید تا روزی که به شما بگویم که صدا کنید. آن وقت صدا زیند.» ۱۱ پس تابوت خداوند را به شهر طوف داد و یک مرتبه دور شهر گردش کرد. و ایشان به لشکرگاه برگشتند و شب را در لشکرگاه به سر بردنند. ۱۲ بامدادان بوضع به زودی برخاست و کاهنان تابوت خداوند را برداشتند. ۱۳ و هفت کاهن هفت کرنا کیویل را برداشته، پیش تابوت خداوندی رفتند، و ساقه لشکر از عقب تابوت خداوند رفتند، و چون می رفتند (کاهنان) کرناها را می نواختند. ۱۴ پس روز دوم، شهر را یک مرتبه طوف

گفت: ۱۶ «کاهنانی را که تابوت شهادت را برمی دارند، بفرما که از اردن برآیند.» ۱۷ پس بوضع کاهنان را امر فرموده، گفت: «از اردن برآید.» ۱۸ و چون کاهنانی که تابوت عهد خداوند را برمی داشتند از میان اردن برآمدند و کف پایهای کاهنان برشکی گذارده شد، آنگاه آب اردن به جای خود برگشت و مثل پیش بر تمامی کناره هایش جاری شد. ۱۹ و در روز دهم از ماه اول، قوم از اردن برآمدند و در جلجال به جانب شرقی اریحا اردوzendند. ۲۰ و بوضع آن دوازده سنگ را که از اردن گرفته بودند، در جلجال نصب کرد. ۲۱ و بنی اسرائیل را خطاب کرده، گفت: «چون پسран شما در زمان آینده از پدران خود پرسیده، گویند: که این سنگها چیست؟» ۲۲ آنگاه پسran خود را تعليم داده، گوید که اسرائیل از این اردن به خشکی عبور کردند. ۲۳ زیرا یهوه، خدای شما، آب اردن را از پیش روی شما خشکانید تا شما عبور کردید، چنانکه یهوه خدای شما به بحر قلزم کرد که آن را پیش روی ما خشکانید تا عبور کردیم. ۲۴ تا تمامی قومهای زمین دست خداوند را بدانند که آن زوار است، و از یهوه، خدای شما، همه اوقات بترسند.»

۵ واقع شد که چون تمامی ملوک اموريانی که به آن طرف اردن به سمت غرب بودند، و تمامی ملوک کنعتاني که به کناره دریا بودند، شنیدند که خداوند آب اردن را پیش روی بنی اسرائیل خشکانیده بود تا ما عبور کردیم، دلهای ایشان گداخته شد و از ترس بنی اسرائیل، دیگر جان در ایشان نماند. ۶ در آن وقت، خداوند به بوضع گفت: «کاردها از سنگ چخماق برای خود بساز، و بنی اسرائیل را بار دیگر مخون ساز.» ۷ و بوضع کاردها از سنگ چخماق ساخته، بنی اسرائیل را بر تل غلفه ختنه کرد. ۸ و سبب ختنه کردن بوضع این بود که تمام ذکرمان قوم، یعنی تمام مردان جنگی که از مصر بیرون آمدند به سر راه در صحراء مردند. ۹ امامت تمامی قوم که بیرون آمدند مخون بودند، و تمامی قوم که در صحراء بعد از بیرون آمدن ایشان از مصر به سر راه مولود شدند، مختوت نگشتند. ۱۰ زیرا بنی اسرائیل چهل سال در بیابان راه می رفتند، تا تمامی آن طایفه، یعنی آن مردان جنگی که از مصر بیرون آمده بودند، تمام شدند. زانو که آواز خداوند را نشیدند و خداوند به ایشان قسم خورده، گفت: «شما را نمی گذار که آن زمین را بینید که خداوند برای پدران ایشان قسم خورده بود که آن را به ما پدهد، زمینی که به شیر و شهد جاری است.» ۱۱ و اما پسran ایشان که در جای آنها بrixzianide بود بوضع ایشان رامخون ساخت، زیرا نامخون بودند چونکه ایشان را در راه ختنه نکرده بودند. ۱۲ واقع شد که چون از ختنه کردن تمام قوم فارغ شدند، در جایهای خود در لشکرگاه ماندندتا شفا یافتند. ۱۳ و خداوند به بوضع گفت: «امروز عمار مصر را از روی شما غلطانیدم. از این سبب نام آن مکان تا امروز جلجال خوانده می شود.» ۱۴ و بنی اسرائیل در جلجال اردو زند و عیصفح را در شب روز چهاردهم

کرده، به لشکرگاه برگشتند، و شش روز چنین کردند. ۱۵ و در روز هفتم، وقت طلوع فجر، به زودی برخاسته، شهر را به همین طور هفت مرتبه طوف کردند، جز اینکه در آن روز شهر را هفت مرتبه طواف کردند. ۱۶ و چنین شد در مرتبه هفتم، چون کاهنان کرناها را نواختند که بیوش به قوم گفت: «صدا زید زیرا خداوند شهر را به شما داده است. ۱۷ و خود شهر و هرچه در آن است برای خداوند حرام خواهد شد، و راحاب فاحشه فقط با هرچه با یا در خانه پاشد زنده خواهد ماند، زیارسولانی را که فستادیم پنهان کرد. ۱۸ و اما شما نهار خویشتن را از چیز حرام نگاه دارید، مبادا بعد از آنکه آن را حرام کرده باشید، از آن چیز حرام بگیرید و لشکرگاه اسرائیل را حرام کرده، آن را مضطرب سازید. ۱۹ و تمامی نقره و طلا و ظروف مسین و آهنین، وقف خداوند می‌پاشد و به خزانه خداوند گذارد شود.» ۲۰ آنگاه قوم صدازند و کرناها را نواختند. و چون قوم آواز کرنا راشیدند و قوم به آواز بلند صدا زدند، حصار شهریه زمین افتاد. و قوم یعنی هر کس پیش روی خود به شهر برمد و شهر را گرفتند. ۲۱ و هر آنچه در شهر بود از مرد و زن و جوان و پیر و حتی گاو و گوسفند و الاغ را به دم شمشیر هلاک کردن. ۲۲ و بیوش به آن دو مرد که به جاسوسی زمین رفته بودند، گفت: «به خانه زن فاحشه بروید، و زن را با هرچه دارد از آنجا بیرون آرید چنانکه برای وی قسم خوردید.» ۲۳ پس آن دو جوان جاسوس داخل شده، راحاب و پدرش و مادرش و برادرانش را با هرچه داشت بیرون آوردند، بلکه تمام خویشانش را آورده، ایشان را بیرون لشکرگاه اسرائیل جا دادند. ۲۴ و شهر را آنچه در آن بود، به آتش سوزانیدند. لیکن نقره و طلا و ظروف مسین و آهنین را به خزانه خانه خداوند گذاشتند. ۲۵ و بیوش، راحاب فاحشه و خاندان پدرش را هرچه از آن او بود زنده نگاه داشت، او و تا امروز در میان اسرائیل ساکن است، زیارسولان را که بیوش برای جاسوسی اریحافتاده بود پنهان کرد. ۲۶ و در آنوقت بیوش ایشان را قسم داده، گفت: «اعلوی باد به حضور خداوند کسی که برخاسته، این شهر اریحا را بنا کند، به نحسست زاده خود بپیادش خواهد نهاد، و به پسر کوچک خود دروازه هایش را بربا خواهد نمود.» ۲۷ و خداوند با بیوش می‌بود و اسم اوردمامی آن زمین شهرت یافت.

۷ و بنی اسرائیل در آنچه حرام شده بود خیانت وزیبدند، زیرا عخان این کرمی این زیدی این زارح از سبط بیهودا، از آنچه حرام شده بود گرفت، و غضب خداوند بر بنی اسرائیل افروخته شد. ۲ و بیوش از اریحا تا عای که نزد بیت آون به طرف شرقی بیت تل واقع است، مردان فستاد و ایشان را خطاب کرده، گفت: «بروید و زمین راجاسوسی کنید.» پس آن مردان رفته، عای راجاسوسی کردند. ۳ و نزد بیوش برگشته، او را گفتند: «تمامی قوم بزیانید؛ به قدر دو یا سه هزار نفر برازید و عای را بزنند و تمامی قوم را به آنجازحمت ندهی زیرا که ایشان کماند.» ۴ پس قریب به سه هزار نفر از

می باشد.» ۲۲ آنگاه بیش رسانان فرستاد و به خیمه دویدند، و اینک در خیمه او پنهان بود و نقره زیر آن. ۲۳ و آنها را از میان خیمه گرفته، نزد بیش و جمیع بنی اسرائیل آوردند و آنها را به حضور خداوند نهادند. ۲۴ و بیش و تمامی بنی اسرائیل با وی عخان پسر زارح و نقره و ردا و شمش طلا و پیرانش و دخترانش و گاوانش و حمارانش و گوسفندانش و خیمه اش و تمامی مایمیلکش را گرفته، آنها را به وادی عخور بردن. ۲۵ و بیش گفت: «برای چه ما را مضطرب ساختی؟ خداوند امروز تو را مضطرب خواهد ساخت.» پس تمامی اسرائیل او را سنگسار کردند و آنها را به آتش سوزانیدند و ایشان را به سنگها سنگسار کردند. ۲۶ و توده بزرگ از سنگها بر او بريا داشتند که تا به امروز هست، و خداوند از شدت غضب خود برگشت، بنایر این اسم آن مکان تا امروز وادی عخور نامیده شده است.

۸ خداوند به بیش گفت: «مترس و هراسان مباش. تمامی مردان جنگی را با خود بردارو برخاسته، به عای برو. اینک ملک عای و قوم اwoo شهرش و زمینش را به دست تو دادم. ۲ و به عای و ملکش به طوری که به اریحا و ملکش عمل نمودی بکن، لیکن غنیمتش را با بهایمش برای خود به تاراج گیرید و در پشت شهر کمین ساز.» ۳ پس بیش و جمیع مردان جنگی برخاستندتا به عای بروند، و بیش سی هزار نفر از مردان دلار انتخاب کرده، ایشان را در شب فرستاد. ۴ و ایشان را امر فرموده، گفت: «اینک شما برای شهردر کمین باشید، یعنی از پشت شهر و از شهر بسیار دور سازیم، زیرا خواهد گفت که مثل دفعه اول از حضور ما فراری می شود، و همه شما مستعد باشید. ۵ و من و تمام قومی که با منند نزدیک شهر خواهیم آمد، و چون مثل دفعه اول به مقابله ما بیرون آیند از پیش ایشان فرار خواهیم کرد. ۶ و ما را تعاقب خواهید کرد تا ایشان را از هر دو سازیم، زیرا خواهد گفت که مثل دفعه اول از حضور ما فراری کنند، پس از پیش ایشان خواهیم گریخت. ۷ آنگاه از کمین گاه برخاسته، شهر را به تصرف آورید، زیرا بپهوه، خدای شما آن را به دست شما خواهد داد. ۸ و چون شهر را گرفته باشید پس شهر را به آتش بسوزانید و موافق سخن خداوند به عمل آورید. اینک شما را امر نمودم.» ۹ پس بیش ایشان را فرستاد و به کمین گاه رفته، در میان بیت نیل و عای به طرف غربی عای ماندند و بیش آن شب را در میان قوم بسی برد. ۱۰ و بیش پامدادان بزودی برخاسته، قوم را صاف آرای نمود، و او با مشایخ اسرائیل پیش روی قوم بیش عای روانه شدند. ۱۱ و تمامی مردان جنگی که با وی بودند روانه شده، نزدیک آمدند و در مقابل شهر رسیده، به طرف شمال عای فروید آمدند، و در میان او و عای وادی ای بود. ۱۲ و قبیل به پنج هزار نفر گرفته، ایشان را در میان بیت نیل و عای به طرف غربی شهر در کمین نهاد. ۱۳ پس قوم، یعنی تمامی لشکر که به طرف شمالی شهر بودند و آنای را که به طرف غربی شهر در کمین بودند فرار دادند، و بیش آن شب در میان وادی رفت. ۱۴ و چون ملک عای این را دید او و تمامی قومش تعجیل

سلامتی ذبح کردند. ۲۲ و در آنجا بر آن سنگها نسخه تورات موسی را که نوشته بود به حضور بنی اسرائیل مرفق ساخت. ۲۳ و تمامی اسرائیل و مشایخ و روسا و داوران ایشان به هر دوطرف تابوت پیش لاوان کهنه که تابوت عهد خداوند را بر می داشتند ایستادند، هم غریبان وهم متقطنان؛ نصف ایشان به طرف کوه جزیم ونصف ایشان به طرف کوه عیال چنانکه موسی بنده خداوند امر فرموده بود، تا قوم اسرائیل راول برکت دهنند. ۲۴ و بعد از آن تمامی سختن شریعت، هم برکت ها و هم لعنت ها را به طویله که در کتاب تورات مرفق است، خوانند. ۲۵ از هرچه موسی امر فرموده بود حرفي نبود که بوضع به حضور تمام جماعت اسرائیل با زنان و اطفال غربانی که در میان ایشان می رفتند، نخواند.

۹ واقع شد که تمامی ملوک حتیان و اموریان و کنیانیان و فرزیان و حوبیان و بیوسینان، که به آن طرف اردن در کوه و هامون و در تمامی کنارهای بزرگ تا مقابله لبنان بودند، چون این را شنیدند، ۲ با هم جمع شدند، تا باوضع و اسرائیل متفق چنگ کنند. ۳ و اما ساکنان جهون چون آنچه را که بوضع به ایریحا و عای کرده بود شنیدند، ۴ ایشان نیز به حیله رفتار نمودند و روانه شده، خویشتن را مثل ایلچیان ظاهر کرده، جوالهای کنهنه بر الگاهی خود و مشکهای شراب که کهنه و پاره و بسته شده بود، گرفتند. ۵ و بر پایهای خود کفشهای مندرس و پینه زده و بر بدن خود رخت کهنه و تمامی نان توشه ایشان خشک و کفه زده بود. ۶ و زند بوضع به اردو در جلجال آمد، به او و به مردان اسرائیل گفتند که «از زمین دور آمده‌ایم پس الان با ما عهد بیندیم». ۷ و مردان اسرائیل به حوبیان گفتند: «شاید در میان ما ساکن باشید. پس چگونه با شما عهد بیندیم؟» ۸ ایشان به بوضع گفتند: «ما بندگان تو هستیم». بوضع به ایشان گفت که «شما کیانید و از کجامی آید؟» ۹ به وی گفتند: «بندگانست به سبب اسم یهوه خدای تو از زمین پسیار دور آمده‌ایم زیرا که آوازه او و هرچه را که در مصر کرد، شنیدیم. ۱۰ و نیز آنچه را به دو ملک اموریان که به آن طرف اردن بودند یعنی به سیهون، ملک حشیون، و عوج، ملک باشان، که در عشتاروت بود، کرد. ۱۱ پس مشایخ ما و تمامی ساکنان زمین ما به ما گفتند که توشهای به جهت راه به دست خود بگیرید و به استقبال ایشان رفته، ایشان را بگویید که ما بندگان شما هستیم. پس الان با ما عهد بیندید. ۱۲ این نان ما در روزی که روانه شدیم تا زند شما باییم از خانه بیندید. ۱۳ و این مشکهای شراب که بر کردیم تازه بود و اینک پاره شده است. ۱۴ و این رخت و کفشهای ما از کثثر طول راه کهنه شده است. ۱۵ آنگاه آن مردمان از توشه ایشان گرفتند و از دهان خداوند مشورت نکردند. ۱۶ و بوضع با ایشان صلح کرده، عهد بست که ایشان را زنده نگهدارد و روسای جماعت با ایشان صلح کرده، عهد بست که ایشان را زنده مردان جهون نزد بوضع به اردو در جلجال فرستاده، گفتند: «دست خود را

۱۰ و چون ادونی صدق، ملک اورشلیم شنید که بوضع عای را گرفته و آن را تباہ کرده، و به طوری که به ایریحا و ملکش عمل نموده بود به عای و ملکش نیز عمل نموده است، و ساکنان جهون با اسرائیل صلح کرده، در میان ایشان می باشند، ۲ ایشان پسیار ترسیدند زیراججهون، شهر بزرگ، مثل یکی از شهرهای پادشاه نشین بود، و مردانش شجاع بودند. ۳ پس ادونی صدق، ملک اورشلیم نزد هوهام، ملک حبرون، و فرام، ملک یوموت، و یافعی، ملک لاخیش، و دیری، ملک عجلون، فرستاده، گفت: «نzd من آمده، مرا اعانت کنید، تا جهون را بزیم زیرا که با بوضع و بنی اسرائیل صلح کرده‌اند». ۵ پس پنج ملک اموریان یعنی ملک اورشلیم و ملک حبرون و ملک یوموت و ملک لاخیش و ملک عجلون جمع شدند، و با تمام لشکر خود برمدند، و در مقابل جهون اردو زده، با آن چنگ کردند. ۶ پس مردان جهون نزد بوضع به اردو در جلجال فرستاده، گفتند: «دست خود را

از بیندگانست باز مدار. پرودی نزد ما بیا و ما را نجات بد، و مدد کن زیرا هراسان میباشد. قوی و دلیر باشید زیرا خداوند با همه دشمنان شما که پایشان جنگ میکنید، چنین خواهد کرد.»^{۲۶} و بعد از آن پوشش ایشان را زد و کشت و بر پنج دارکشید که تا شام بر درها آویخته بودند.^{۲۷} و در وقت غروب آفتاب، پوشش فرمود تا ایشان را ازدارها پایین آوردن، و ایشان را به مغاراهای که در آن پنهان بودند انداختند، و به دهنه مغاره سنگهای ایشان پیش تو نخواهد ایستاد.»^{۲۸} پس پوشش تمامی شب از جلجال خداوند به پوشش گفت: «از آنها متسر زیرا ایشان را به دست تو دادم و کسی از ایشان پیش تو نخواهد ایستاد.»^{۲۹} پس پوشش تمامی شب از جلجال کوچ کرده، ناگهان به ایشان برآمد.^{۳۰} و خداوند ایشان را پیش اسرائیل منهض ساخت، و ایشان را در جیعون به کشتار عظیمی کشت. و ایشان را به راه گردنه بیت حورون گزینید، و تا عزیه و مقیده ایشان را کشت.^{۳۱} و چون از پیش اسرائیل فرار میکردند، ایشان را سازیزی بیت حورون میبودند، آنگاه خداوند تا عزیه بر ایشان از آسمان سنگهای بزرگ بارانید و مردند. و آنکه از سنگهای تگرگ مردند، بیشتر بودند از کسانی که بنی اسرائیل به شمشیر کشتند.^{۳۲} آنگاه پوشش در روزی که خداوند اموریان را پیش بینی اسرائیل تسليم کرد، به خداوند در حضور بینی اسرائیل تکلم کرده، گفت: «ای آفتاب بر جیعون بایست و توای ماه بر وادی ایلون.»^{۳۳} پس آفتاب ایستاد و ماه توقف نمود تا قوم ادشمنان خود انتقام گرفتند، مگر این در کتاب یasher مکتوب نیست که آفتاب در میان آسمان ایستاد و قریب به تمامی روز به فرو رفتن تعجیل نکرد.^{۳۴} و قبل از آن و بعد از آن روزی مثل آن واقع نشده بود که خداوند آواز انسان را بشنوید زیرا خداوند برای اسرائیل جنگ میکرد.^{۳۵} پس پوشش با تمامی اسرائیل از لایش عجلون گذشتند و قبل از آن را در جلجال برگشته.^{۳۶} اما آن پنج ملک فرار کرده، خود را در مغاره مقیده پنهان ساختند.^{۳۷} و به پوشش خبر داده، گفتند: «که آن پنج ملک پیدا شده‌اند و در مغاره مقیده پنهانند.»^{۳۸} پس پوشش گفت: «سنگهایی بزرگ به دهنه مغاره بغلطایند و بر آن مردمان بگمارید و بگامارید تا ایشان را نگاهبانی کنند.^{۳۹} و اما شما توقف منعاید بلکه دشمنان خود را تعاقب کنید و موخر ایشان را بکشید و مگذارید که به شهرهای خود داخل شوند، زیرا یهوه خدای شما ایشان را به دست شمشیر زدند و همه کسانی را که در آن بودند در آن روز هلاک کرد.^{۴۰} و پوشش تمامی شما تسیم نموده است.»^{۴۱} و چون پوشش و بینی اسرائیل از کشنن ایشان به کشتار سیار عظیمی تا نابود شدن ایشان فارغ شدند، و بقیه‌ای که از ایشان نجات یافتند، به شهرهای حصاردار درآمدند.^{۴۲} آنگاه تمامی قوم نزدیکش بود که به دست شمشیر زدند، و کسی زبان خود را بر احدی از بینی اسرائیل تیزنساخت.^{۴۳} پس پوشش گفت: «دهنه مغاره را بگشایید و آن پنج ملک را از مغاره، نزد من بیرون آورید.»^{۴۴} پس چنین کردند، و آن پنج ملک، یعنی ملک اورشلیم و ملک حربون و ملک یرموت و ملک لایش و ملک عجلون را از مغاره نزد وی بیرون آوردند.^{۴۵} و چون ملوک را نزد پوشید بیرون آوردند، پوشش تمامی مردان اسرائیل را خواند و به سرداران مردان جنگی که همراه وی میرفتند، گفت: «نژدیک بیانید و پایهای خود را بر گردن این ملوک بگذارید.» پس نژدیک آمد، پایهای خود را بر گردن ایشان گذارند.^{۴۶} پس پوشش به ایشان گفت: «مترسید و به اردو در جلجال مراجعت کردند.^{۴۷}

واقع شد که چون یایین ملک حاصور این را شنید، نزد یوباب ملک مادون و نزد ملک شمرون و نزد ملک اخشااف فرستاد. ۲ و نزد ملکی که به طرف شمال در کوهستان، و در عربه، جنوب کنوت، و در هامون و در نافوت دور، به طرف مغرب بودند. ۳ و نزد کنعانیان به طرف مشرق و مغرب و اموریان و حتیان و فرزیان و یوسیان در کوهستان، و حبیان زیر هرمون دزمین مصفه. ۴ و آنها با تمامی لشکرهای خود که قوم بسیار بودند و عدد ایشان مثل ریگ درکناره دریا بود با اسیان و ارباههای بسیار بیرون آمدند. ۵ و تمامی این ملوک جمع شده، آمدند و نزد آبهای میروم در یک جا ارد و زند تا بالاسرائیل چنگ کنند. ۶ و خداوند به پوش گفت: «از ایشان متبرس زیرا که فدا چنین وقی جمیع ایشان را کشته شده، به حضور اسرائیل تسليم خواهم کرد، و اسیان ایشان را بی خواهی کرد، و ارباههای ایشان را به آتش خواهی سوزانید». ۷ پس پوش باتمامی مردان چنگی به مقابله ایشان نزد آبهای میروم ناگهان آمده، بر ایشان حمله کردند. ۸ و خداوند ایشان را به دست اسرائیل تسليم نمود، که ایشان را زند و تا صیدون بزرگ و مسروفت مایم و تا وادی مصفه به طرف شرقی تعاقب کرده، کشتند، به حدی که کسی را از ایشان باقی نگذاشتند. ۹ و پوش به طوری که خداوند به وی گفته بود با ایشان رفتار نموده، اسیان ایشان را بی کرد و ارباههای ایشان را به آتش سوزانید. ۱۰ و پوش در آن وقت برگشت، و حاصور را گرفته، ملکش را با شمشیر کشت، زیرا حاصور قبل از آن سر جمیع آن ممالک بود. ۱۱ و همه کسانی را که در آن بودند به دم شمشیر کشته، ایشان را بالکل هلاک کرد، و هیچ ذی حیات ادریعی سکونت داشت. ۱۲ و در کوه هرمون و سلخه و تمامی باشان تا سر حدجشوریان و معکیان و بر نصف جلعاد تا سرحد سیهون، ملک حشیون حکمرانی می کرد. ۱۳ اینهارا موسی بنده خداوند و بنی اسرائیل زدن، و موسی بنده خداوند آن را به روپیان و جادیان و نصف سیط منسی به ملکیت داد. ۱۴ و اینهارا ملوک آن زمین که پوش و بنی اسرائیل ایشان را در آن طرف اردن به سرحد عوج، ملک باشان، که از بقیه رفایان بود و در عشترات و سرحد سکونت داشت. ۱۵ و در کوه هرمون و سلخه و تمامی باشان تا سرحدجشوریان و معکیان و بر نصف جلعاد تا سرحد سیهون، ملک حشیون حکمرانی می کرد. ۱۶ اینهارا موسی بنده خداوند و بنی اسرائیل زدن، و موسی بنده خداوند آن را به روپیان و جادیان و نصف سیط منسی به ملکیت داد. ۱۷ و اینهارا ملوک آن زمین که پوش و بنی اسرائیل ایشان را در آن طرف اردن به سمت مغرب کشت، از بعل جاد در وادی لبنان، تا کوه حالق که به سعیر بالا می رود، و پوش آن را به اسیاط اسرائیل برحسب فقههای ایشان به ملکیت داد. ۱۸ در کوهستان و هامون و عربه و دشتیها و صحراء و در جنوب از حتیان و اموریان و کنعانیان و فرزیان و حبیان و یوسیان. ۱۹ یکی ملک اریحا و یکی ملک عای که در پهلوی بیت ثیل است. ۲۰ و یکی ملک اورشلیم و یکی ملک حبرون. ۲۱ و یکی ملک برموت و یکی ملک لاخیش. ۲۲ و یکی ملک عجلون و یکی ملک جاز. ۲۳ و یکی ملک دیر و یکی ملک جادر. ۲۴ و یکی ملک عدام. ۲۵ و یکی ملک مقیده و یکی ملک یکی ملک لبنه و یکی ملک عدام. ۲۶ و یکی ملک ملک حارف. ۲۷ و یکی ملک بیت ثیل. ۲۸ و یکی ملک تقوه و یکی ملک حارف. ۲۹ و یکی ملک عفیق و یکی ملک لشارون. ۳۰ و یکی ملک مادون و یکی ملک حاصور. ۳۱ و یکی ملک شمرون مرون و یکی ملک اکشاف. ۳۲ و یکی ملک غناک و یکی ملک مجدو و یکی ملک قادر و یکی ملک پقعمان در

۱۱ واقع شد که چون یایین ملک حاصور این را شنید، نزد یوباب ملک مادون و نزد ملک شمرون و نزد ملک اخشااف فرستاد. ۲ و نزد ملکی که به طرف شمال در کوهستان، و در عربه، جنوب کنوت، و در هامون و در نافوت دور، به طرف مغرب بودند. ۳ و نزد کنunanیان به طرف مشرق و مغرب و اموریان و حتیان و فرزیان و یوسیان در کوهستان، و حبیان زیر هرمون دزمین مصفه. ۴ و آنها با تمامی لشکرهای خود که قوم بسیار بودند و عدد ایشان مثل ریگ درکناره دریا بود با اسیان و ارباههای بسیار بیرون آمدند. ۵ و تمامی این ملوک جمع شده، آمدند و نزد آبهای میروم در یک جا ارد و زند تا بالاسرائیل چنگ کنند. ۶ و خداوند به پوش گفت: «از ایشان متبرس زیرا که فدا چنین وقی جمیع ایشان را کشته شده، به حضور اسرائیل تسليم خواهم کرد، و اسیان ایشان را بی خواهی کرد، و ارباههای ایشان را به آتش خواهی سوزانید». ۷ پس پوش باتمامی مردان چنگی به مقابله ایشان نزد آبهای میروم ناگهان آمده، بر ایشان حمله کردند. ۸ و خداوند ایشان را به دست اسرائیل تسليم نمود، که ایشان را زند و تا صیدون بزرگ و مسروفت مایم و تا وادی مصفه به طرف شرقی تعاقب کرد، کشتند، به حدی که کسی را از ایشان باقی نگذاشتند. ۹ و پوش به طوری که خداوند به وی گفته بود با ایشان رفتار نموده، اسیان ایشان را بی کرد و ارباههای ایشان را به آتش سوزانید. ۱۰ و پوش در آن وقت برگشت، و حاصور را گرفته، ملکش را با شمشیر کشت، زیرا حاصور قبل از آن سر جمیع آن ممالک بود. ۱۱ و همه کسانی را که در آن بودند به دم شمشیر کشته، ایشان را بالکل هلاک کرد، و هیچ ذی حیات ادریعی تا دریای کنوت به طرف مشرق و تا دریای عربه، یعنی بحرالملاح به طرف مشرق به راه بیت یشیموت و به طرف جنوب زیر دامن فسجه. ۱۲ و سرحد عوج، ملک باشان، که از بقیه رفایان بود و در عشترات و سرحد سکونت داشت. ۱۳ و در کوه هرمون و سلخه و تمامی باشان تا سرحدجشوریان و معکیان و بر نصف جلعاد تا سرحد سیهون، ملک حشیون حکمرانی می کرد. ۱۴ اینهارا موسی بنده خداوند و بنی اسرائیل زدن، و موسی بنده خداوند آن را به روپیان و جادیان و نصف سیط منسی به ملکیت داد. ۱۵ و اینهارا ملوک آن زمین که پوش و بنی اسرائیل ایشان را در آن طرف اردن به سمت مغرب کشت، از بعل جاد در وادی لبنان، تا کوه حالق که به سعیر بالا می رود، و پوش آن را به اسیاط اسرائیل برحسب فقههای ایشان به ملکیت داد. ۱۶ در کوهستان و هامون و عربه و دشتیها و صحراء و در جنوب از حتیان و اموریان و کنunanیان و فرزیان و حبیان و یوسیان. ۱۷ یکی ملک اریحا و یکی ملک عای که در پهلوی بیت ثیل است. ۱۸ و یکی ملک اورشلیم و یکی ملک حبرون. ۱۹ و یکی ملک برموت و یکی ملک لاخیش. ۲۰ و یکی ملک عجلون و یکی ملک جاز. ۲۱ و یکی ملک دیر و یکی ملک جادر. ۲۲ و یکی ملک عدام. ۲۳ و یکی ملک مقیده و یکی ملک یکی ملک لبنه و یکی ملک عدام. ۲۴ و یکی ملک ملک حارف. ۲۵ و یکی ملک بیت ثیل. ۲۶ و یکی ملک تقوه و یکی ملک حارف. ۲۷ و یکی ملک عفیق و یکی ملک لشارون. ۲۸ و یکی ملک مادون و یکی ملک حاصور. ۲۹ و یکی ملک شمرون مرون و یکی ملک اکشاف. ۳۰ و یکی ملک غناک و یکی ملک قادر و یکی ملک پقعمان در

کرمل. ۲۳ و یکی ملک دور در نافت دور و یکی ملک امتها در جلجال. ۲۴ پس یکی ملک ترمه و جمیع ملوک سی و یک نفر بودند.

۱۳ و یوش پیر و سالخورده شد، و خداوندبه وی گفت: «تو پیر و سالخورده شدای هنوز زمین بسیار برای تصرف باقی می ماند. ۲ و این است زمینی که باقی می ماند، تمامی بلوک فلسطینیان و جمیع جشواریان. ۳ ازشیخور که در مقابل مصر است تا سرحد عقرعون به سمت شمال که از کنعانیان شمرده می شود، یعنی پنج سردار فلسطینیان از غزبان و اشدویان و اشقلوینیان و جتبان و عقرونیان و عوبان. ۴ و ازجنوب تمامی زمین کنعانیان و مغارهای که از صیدونیان است تا افیق و تا سرحد اموریان. ۵ وزمین جبلیان و تمامی لبنان به سمت مطلع آفتاب از بعل جاد که زیر کوه حرمون است تا مدخل حمات. ۶ تمامی ساکنان کوهستان از لبنان تامصرفت مایم که جمیع صیلویان باشند، من ایشان را از پیش بنی اسرائیل بیرون خواهم کرد، لیکن تو آنها را به بنی اسرائیل به قرعه تقسیم نما چنانکه تو را امر فرموده ام. ۷ پس الان این زمین را به نه سیط و نصف سبیط منسی برای ملکیت تقسیم نما». ۸ با او روپیان و جاذیان ملک خود را گرفتند که موسی در آن طرف اردن به سمت مشرق برای ملکیت تقسیم کرد. ۹ لیکن به سیط لاوی، موسی هیچ نصیب نداد زیرا که بیوه، خدای اسرائیل، نصیب ایشان است چنانکه به ایشان گفته بود.

۱۴ و اینهاست ملکهایی که بنی اسرائیل در زمین کنعان گرفتند، که العازار کاهن و یوش بن نون و روایی آبای اسپایه بنی اسرائیل برای ایشان تقسیم کردند. ۱۰ برحسب قرעה، ملکیت ایشان شد، برای نه سیط و نصف سبیط، چنانکه خداوند به دست موسی امر فرموده بود. ۱۱ زیرا که موسی ملکیت دو سیط و نصف سبیط را به آن طرف اردن داده بود، اما به لاویان هیچ ملکیت در میان ایشان نداد. ۱۲ زیرا پس از یوسف دو سبیط بودند، یعنی منسی و افرام، و به لاویان هیچ قسم در زمین ندادند، غیر از شهرها به جهت سکونت و اطراف آنها به جهت مواش و اموال ایشان. ۱۳ چنانکه خداوند موسی را امر فرموده بود، همچنان بنی اسرائیل عمل نموده، زمین را تسلیم کردند. ۱۴ آنگاه بنی یهودا در جلجال نزد یوش آمدند، و کالیب بن یهنه قفری وی را گفت: «سختی را که خداوند به موسی، مرد خدا، درباره من و تو وقادش بربنیع گفت می دانی. ۱۵ من چهل ساله بودم وقتی که موسی، پنده خداوند، مرا از قادش بربنیع برای جاسوسی زمین فرستاد، و برای او خبر بازآوردم چنانکه در دل من بود. ۱۶ لیکن برادرانم که همراه من رفته بودند دل قوم را گذاشتند، و اما من بیوه خدای خود را به تمامی دل پیوی کردم. ۱۷ و در آن روز موسی قسم خورد و گفت: البته زمینی که پای تو بر آن گذارده شد برای تو و اولادت ملکیت ابدی خواهد بود، زیرا که بیوه خدای مرایه تمامی دل پیوی نمودی. ۱۸ و الان اینکه خداوند چنانکه گفته بود این چهل و پنج سال مرا زنده نگاه داشته است، از وقته که خداوند این سخن را به موسی گفت هنگامی که اسرائیل در بیان

راه می‌رفند، و الان، اینک من امروز هشتادو پنج ساله هستم. ۱۱ و حال امروز قوت من باقی است مثل روزی که موسی مرا فرستاد، چنانکه قوت من در آن وقت بود، همچنان قوت من الان است، خواه برای جنگ کردن و خواه برای رفتن و آمدن. ۱۲ پس الان این کوه را به من بده که در آن روز خداوند درباره‌اش گفت، زیرا تو در آن روز شنیدی که عناقیان در آنجا بودند، و شهراهایش بزرگ و حصاردار است، شاید خداوند با من خواهد بود تا ایشان را بیرون کنم، چنانکه خداوند گفته است. ۱۳ پس بوش او را برکت داد و حبیرون را به کالیپ بن یافنه به ملکیت بخشید. ۱۴ پناهیان حبیرون تا امروز ملکیت کالیپ بن یافنه قدری شد، زیرا که یهوده خدای اسرائیل را به تمامی دل پیروی نموده بود. ۱۵ و قبل از آن نام حبیرون، قریه اربع بود که او در میان عناقیان مرد بزرگ ترین بود. پس زمین از جنگ آرام گرفت.

۱۶ و قرعه به جهت سبط بنی یهودا، به حسب قبایل ایشان، به طرف جنوب به سر حد ادوم، یعنی صحرای صین به اقصای تیمان رسید. ۲ و حد جنوبی ایشان از آخر بحرالملاح، از خلیجی که متوجه به سمت جنوب است، بود. ۳ و به طرف جنوب، فاز عکریم بیرون آمد، به صین گذشت، و به جنوب قادش پرنیع براهمد، به حصرور گذشت، و به ادراهامد، به سوی قرقع برگشت. ۴ و از عصمون گذشت، به وادی مصر بیرون آمد، و انتهای این حدتای دریا بود. این حد جنوبی شما خواهد بود. ۵ و حد شرقی، بحرالملاح تا آخر اردن بود، و حد طرف شمال، از خلیج دریا تا آخر اردن بود. ۶ و این حد تا بیت حجله براهمد، به طرف شمالی بیت عربه گذشت، و این حد نزد سنج بهن پسر روین براهمد. ۷ و این حد از وادی عخور نزد دیر براهمد، و به طرف شمال به سوی جلجال که مقابل فرازدیم است، که در جنوب وادی است، متوجه می‌شود، و این حد نزد آبهای عین شمس گذشت، و انتهایش نزد عین روجل بود. ۸ و این حد از اوادی پسر هنوم به جانب بیوسی، به طرف جنوب که همان اورشلیم باشد، برآمد. پس این حد به سوی قله کوهی که به طرف مغرب مقابل وادی هنوم، و به طرف شمال به آخر وادی رفایم است، گذشت. ۹ و این حد از قله کوه به چشممه آبهای نفتح کشیده شد، و نزد شهرهای کوه غفرن بیرون آمد، و تا بعله که قریه یعاریم باشد، کشیده شد. ۱۰ و این حد از بعله به طرف مغرب به کوه سعیر برگشت، و به طرف شمال از جانب کوه یعاریم که کسالون باشد گذشت، و نزد بیت شمس بزیر آمد، از تمنه گذشت. ۱۱ و این حد به سوی شمال از جانب عقرن بیرون آمد، و تا شکرون کشیده شد، و از کوه بعله گذشت، نزد بیثیل بیرون آمد، و انتهای این حد دریا بود. ۱۲ و حد غربی دریای بزرگ و کناره آن بود، این است حد ودبی یهودا از هر طرف به حسب قبایل ایشان. ۱۳ و به کالیپ بن یافنه به حسب آنچه خداوند به بوش فرموده بود، در میان بنی یهودا قسمتی

ملک افزایم بود، و حد منسی به طرف شمال وادی و انتهایش به دریا بود.
۱۰ جنوب آن از آن افزایم، و شمال آن از آن منسی و دریا حد او بود، و
ایشان به سوی شمال تالشیر و به سوی مشرق تا پیساکار رسیدند.
۱۱ و منسی در پیساکار و در اشير بیت شان و قصبه هایش، و بیلعن و قصبه
هایش، و ساکنان دور و قصبه هایش، و ساکنان عین دور و قصبه هایش،
و ساکنان تناک و قصبه هایش، و ساکنان مجده و قصبه هایش، یعنی
سه محل کوهستانی داشت. ۱۲ لیکن بنی منسی ساکنان آن شهرها را
توانستند بیرون کنند، و کنعانیان جازم بودند که در آن زمین ساکن باشند.
۱۳ واقع شد که چون بنی اسرائیل قوت یافتد، از کنunanیان جزیه گرفتند،
لیکن ایشان را بالکل بیرون نکردند. ۱۴ و بنی یوسف یوشع را خطاب
کرده، گفتند: «چرا یک قرعه و یک حصه فقط به من برای ملکیت دادی؟
و حال آنکه من قوم بزرگ هستم، چونکه خداوند تا الان مرا برکت داده
است». ۱۵ یوشع به ایشان گفت: «اگر تو قوم بزرگ هستی به جنگل
برآی و در آنجا در زمین فرزیان و فرانیان برای خود مکانی صاف کن، چونکه
کوهستان افزایم برای تو تنگ است». ۱۶ بنی یوسف گفتند: «کوهستان
برای ما کفایت نمی کند، و جمیع کنunanیان که در زمین وادی ساکنند،
ارابه های آهین دارند، چه آناتی که دریت شان و قصبه هایش، و چه آناتی
که در وادی پزغیل هستند». ۱۷ پس یوشع به خاندان یوسف یعنی به
افزایم و منسی خطاب کرده، گفت: «توقّم بزرگ هستی و قوت بسیار
داری، برای تو یک قرعه نخواهد بود. ۱۸ بلکه کوهستان نیز از آن تoxواهد
بود، و اگرچه آن جنگل است آن راخواهی برید، و تمامی حدودش مال تو
خواهد بود زیرا که کنunanیان را بیرون خواهی کرد، اگرچه ارابه های آهین
داشته، و زوار آور باشند».

۱۹ و تمامی جماعت بنی اسرائیل درشیلوه جمع شده، خیمه اجتماع را
در آنجا بریا داشتند، و زمین پیش روی ایشان مغلوب بود. ۲۰ و از بنی اسرائیل
هفت سبط باقی ماندند، که هنوز ملک خود را تقسیم نکرده بودند. ۲۱ و
یوشع به بنی اسرائیل گفت: «شما تا به کی کاهله می وزید و داخل نمی
شوید تا در آن زمینی که یهود خدای پدران شما، به شما داده است،
تصرف نمایید؟ ۲۲ سه نفر برای خود از هر سبیط انتخاب کنید، تا ایشان
را روانه نمایم، و برخاسته، از میان زمین گردش کرده، آن را بر حسب
ملکهای خود ثبت کنند، و نزد من خواهند برگشت. ۲۳ و آن را به هفت
حصه تقسیم کنند، و یهودا به سمت جنوب به حدود خود خواهد ماند، و
خاندان یوسف به سمت شمال به حدود خود خواهد ماند. ۲۴ و شما زمین
را به هفت حصه ثبت کرده، آن را نزد من اینجا بیاورید، و من برای شما در
اینجا در حضور یهود، خدای ما، قرعه خواهی انداده. ۲۵ زیرا که لاویان در
میان شما هیچ نصیب ندارند، چونکه کهانت خداوند نصیب ایشان است،
و جادو رویین و نصف سبط منسی ملک خود را که موسی، بنده خداوند،

شهر بادهات آنها. ۲۶ و اما یوسیان که ساکن اورشلیم بودند، بنی یهودا
نوانتند ایشان را بیرون کنند، پس یوسیان با بنی یهودا تا امروز در اورشلیم
ساکنند.

۱۶ و قرعه برای بنی یوسف به سمت مشرق، از اردن اریحا به طرف
آبهای اریحا تا صحرا که از اریحا به سوی کوه بیت ظل بر می آید، بیرون
آمد. ۲۷ و از بیت ظل تالوز برآمده، به سرحد ارکیان تا عطاوت گذشت. ۲۸
و به سمت غرب به سرحد فلسطین تا کاربیت حوروں پایین و تا جازر
پایین آمد، و انتهایش تا دریا بود. ۲۹ پس پسران یوسف، منسی و افزایم،
ملک خود را گرفتند. ۳۰ و حدود بنی افزایم به حسب قبایل ایشان چنین بود
که حد شرقی ملک ایشان عطاوت ادارتا بیت حوروں بالا بود. ۳۱ و حد
غربی ایشان به طرف شمال نزد مکہت برآمد و حد ایشان به سمت مشرق
به تانه شیلوه برگشته، به طرف مشرق یا یونجه از آن گذشت. ۳۲ و از یونجه
به عطاوت و نعره پایین آمد، به اریحا رسید و به اردن متنه شد. ۳۳ و
سرحد غربی آن از تفوح تا وادی قانه رفت و آخر آن به دریا بود، این است
ملک سبط بنی افزایم به حسب قبایل ایشان. ۳۴ علاوه بر شهرهایی که از
میان ملک بن منسی برای بنی افزایم جدا شده بود، جمیع شهرها بادهات
آنها بود. ۳۵ و کنunanیان را که در جازر ساکن بودند، بیرون نکردند. پس
کنunanیان تا امروز در میان افزایم ساکنند، و برای جزیه، بندگان شدند.

۱۷ و قسمت سبط منسی این شد، زیرا که او نخست زاده یوسف
بود، و اما ماکیرنخست زاده منسی که پدر جلعاد باشد، چونکه مرد جنگی
بود جلعاد و باشان به او رسید. ۳۶ و برای پسران دیگر منسی به حسب
قبایل ایشان قسمتی شد، یعنی برای پسران ایعزز، و برای پسران هالک، و
برای پسران اسرائیل، و برای پسران شکیم، و برای پسران حافر، و برای
پسران شمیداع. اینان اولاد ذکور منسی بن یوسف بر حسب قبایل ایشان
می باشند. ۳۷ و اما صلفجاد بن حافر بن جلعاد بن ماکیرن منسی را پسران
نیود، بلکه دختران، و اینهاست نامهای دخترانش: محله و نوعه و حجه و
ملکه و توصه. ۳۸ پس ایشان نزد العازار کاهن و نزد یوشع بن نون و نزد روسا
آمده، گفتند که «خداوند موسی را امر فرمود که ملکی در میان برادران ما
به مابدهاد». ۳۹ پس بر حسب فرمان خداوند، ملکی در میان برادران پدرشان به
ایشان داد. ۴۰ و به منسی سوای زمین جلعاد و باشان که به آن طرف اردن
واقع است، ده حصه رسید. ۴۱ زیرا که دختران منسی، ملکی در میان
پسرانش یافتند، و پسران دیگر منسی، جلعاد را یافتند. ۴۲ و حد منسی از
ایشان تا مکمه که مقابیل شکیم است، بود، و حدش به طرف راست تا
سراکن عین تفوح رسید. ۴۳ و زمین تفوح از آن منسی بود، اما تفوح که
به سرحد منسی واقع است از آن بنی افزایم بود. ۴۴ و حدش به وادی قانه
یعنی به طرف جنوب وادی برآمد، و این شهرها از میان شهرهای منسی،

به ایشان داده بود در آن طرف اردن به سمت شرقی گرفته‌اند.» ۸ پس آن مردان برخاسته، رفتند و یوشع آنانی را که برای ثبت کردن زمین می‌رفتند امر فرموده، گفت: «بروید و در زمین گردش کرده، آن را ثبت نمایید و نزد من برگردید، تا در اینجا در حضور خداوند در شیله برای شما قرعه اندازم.» ۹ پس آن مردان رفته، از میان زمین گذشتند و آن را به هفت حصه به حسب شهرهایش در طوماری ثبت نموده، نزد یوشع به اردو در شیله برگشتند. ۱۰ یوشع به حضور خداوند در شیله برای ایشان قرعه انداخت، و در آنجا یوشع زمین را برای بنی اسرائیل برحسب فقههای ایشان تقسیم نمود. ۱۱ و قرعه سبط بنی بنیامین برحسب قبایل ایشان برآمد، و حدود حصه ایشان در میان بنی یهودا و بنی یوسف افتاد. ۱۲ و حد ایشان به سمت شمال از اردن بود، و حد ایشان به طرف اریحا به سوی شمال برآمد، و از میان کوهستان به سوی مغرب بالا رفت، و انتهایش به صحرای بیت آون بود. ۱۳ و حد ایشان از آنجا تا لوزگذشت، یعنی بهجانب لوز جنوبی که بیت نتل باشد، و حد ایشان به سوی عطارات ادار برجانب کوهی که به جنوب بیت حوروں پایین است، رفت. ۱۴ و حدش کشیده شد و بهجانب مغرب به سوی جنوب از کوهی که در مقابل بیت حوروں جنوبی است گذشت، و انتهایش نزد قریه بعل بود که آن را قربت یعاریم می‌گویند و یکی از شهرهای بنی یهوداست. این جانب غربی است. ۱۵ و جانب جنوبی از انتهای قربت یعاریم بود، و این حد به طرف مغرب می‌رفت و به سوی چشممه آبهای نفتح برآمد. ۱۶ و این حد به انتهای کوهی که در مقابل دره این هنوم است که در جنوب وادی رفائم باشد، برآمد، و به سوی دره هنوم بهجانب جنوبی بیوسیان رفته، تا عین روجل رسید. ۱۷ و از طرف شمال کشیده شده، به سوی عین شمس رفت، و به جلیلوت که در مقابل سر بالای ادمیم است برآمد، و به سنگ بوهن بن روین به زیر آمد. ۱۸ و بدجانب شمالی در مقابل عربه گذشت، و آخر این حد به خلیج شماری بحرالملح نزد انتهای جنوبی اردن بود. این حد جنوبی است. ۲۰ و به طرف شمال تاودای پفتحیل و بیت عامق و نتیبل و به طرف چپ نزد کابول بیرون آمد. ۲۱ و به طرف مشرق، حد آن بود و ملک بنی بنیامین به حسب حدودش به هر طرف و برحسب قبایل ایشان این بود. ۲۱ و این است شهرهای سبط بنی بنیامین برحسب قبایل ایشان اریحا و بیت حجله و عیمق قصیص. ۲۲ و بیت عربه و صمارایم و بیت نتل. ۲۳ و عویم و فاره و عفتر. ۲۴ و کفر و انتهایش نزدیکی در دیار اکریب بود. ۲۵ و عمه و عفیق و رحوب، و وجعون و رامه و عمونی و عفنی و جایع، دوازده شهر با دهات آنها. ۲۶ و مصفه و کفیره و موصه. ۲۷ و راقم و یرفیل و تزاله. ۲۸ و بیروت. ۲۹ و آمد، یعنی این شهرها با دهات آنها. ۳۰ و قرعه ششم برای بنی نفتالی بیرون بود، یعنی این شهرها با دهات آنها. ۳۱ ملک سبط بنی اشیر برحسب قبایل ایشان این دهات آنها. این ملک بنی بنیامین به حسب قبایل ایشان بود.

۱۹ و قرعه دومین برای شمعون برآمد، یعنی برای سبط بنی شمعون برحسب قبایل ایشان، و ملک ایشان در میان ملک بنی یهودا بود. ۲

مغرب به اشیر رسید، و به سمت مشرق به یهودا نزد اردن. ۳۵ و شهرهای حصاردار صدیم و صبیر و حمه و رقه و کناره. ۳۶ و ادامه و رامه و حاصور. ۳۷ و قادش و اذرعی و عین حاصور. ۳۸ و بیرون و مجلائل و حوریم و بیت عنانه و بیت شمس، نوزده شهر با دهات آنها. ۳۹ ملک سیطینی نفتالی برحسب قبایل ایشان این بود، یعنی شهرها با دهات آنها. ۴۰ و قرعه هفتم برای سبط بنی دان برحسب قبایل ایشان بیرون آمد. ۴۱ و حد ملک ایشان صرعه و اشتول و غیر شمس بود. ۴۲ و شعلین و ایلون و بیله. ۴۳ و ایلون و تمنه و عقرون. ۴۴ والتنیه و جبتون و بعله. ۴۵ و یهود و بنی برق و جت رمون. ۴۶ و میاه برقون و رقون با سر حدی که در مقابله یافا است. ۴۷ حد بنی دان از طرف ایشان بیرون رفت، زیر که بنی دان برآمده، با ششم جنگ کردند و آن را گرفته، به دم شمشیر زدند. و متصرف شده، در آن سکونت گرفتند. پس لشم رادان نامیدند، موافق اسم دان که پدر ایشان بود. ۴۸ این است ملک سبط بنی دان برحسب قبایل ایشان، یعنی این شهرها با دهات آنها. ۴۹ و چون از تقسیم کردن زمین برحسب حدودش فارغ شدند، بنی اسرائیل ملکی را در میان خود به بیوش بن نون دادند. ۵۰ برحسب فرمان خداوند شهری که او خواست، یعنی تمنه سارح را در کوهستان افریم به او دادند، پس شهرها بنا کرده، در آن ساکن شد. ۵۱ این است ملکهایی که العازار کاهن با بیوش بن نون و روئای آبای اسپاط بنی اسرائیل درشیلوه به حضور خداوند نزد در خیمه اجتماع به قرعه تقسیم کردند. پس از تقسیم نمودن زمین فارغ شدند.

۲۰ و خداوند بیوش را خطاب کرده، گفت: «بنی اسرائیل را خطاب کرده، بگو: شهرهای ملچایی را که درباره آنها به واسطه موسی به شما سخن گفتم، برای خود معین سازید ۳ تا قاتلی که کسی را سهو و ندانسته کشته باشد به آنها فرار کند، و آنها برای شما از ولی مقتول ملجم باشد. ۴ و او به یکی از این شهرها فرار کرده، و به مدخل دروازه شهر ایستاده، به گوش مشایخ شهر ماجراخورد را بیان کند، و ایشان او را نزد خود به شهر درآورده، مکانی به او بدهند تا با ایشان ساکن شود. ۵ و اگر ولی مقتول او را عاقب کند، قاتل را به دست او نسپارند، زیرا که همسایه خود را از نادانستگی کشته، و او را پیش از آن دشمن نداشته بود. ۶ و در آن شهر تا وقتی که به جهت محکمه به حضور جماعت حاضر شود تأوات رئیس کهنه که در آن ایام میباشد توقف نماید، و بعد از آن قاتل برگشته، به شهر و به خانه خود یعنی به شهری که از آن فرار کرده بود، داخل شود. ۷ پس قادش را در چلیل در کوهستان نفتالی و شکیم را در کوهستان افریم و قریه اربع را که در حرون باشد در کوهستان یهودا، تقدیس نمودند. ۸ و از آن طرف اردن به سمت مشرق اریحا باصررا در صحرا در بیان از سبیط ریون و راموت را در جلغاد از سبیط جاد و جولان را در باشان از سیطمنسی تعین نمودند. ۹ اینهاست شهرهایی که برای تمامی بنی اسرائیل و برای غربی که

بقیه پنی قهات با نواحی آنها ده بود. ۲۷ و به پنی جرشون که از قبایل لاویان بودند از نصف سبط منسی جولان را در باشان که شهر ملچای قاتلان است با نواحی آن و بعثتره را بانواحی آن، یعنی دو شهر دادند. ۲۸ و از سبط اشیریساکار قشیون را با نواحی آن و دایره را بناواحی آن. ۲۹ و برمود را با نواحی آن و عین جنین را بانواحی آن، یعنی چهار شهر. ۳۰ و از سبط اشیریمشال را با نواحی آن و عبدون را با نواحی آن. ۳۱ و حلقات را با نواحی آن و رحوب را با نواحی آن، یعنی چهار شهر. ۳۲ و از سبط نفتالی قادش رادر جلیل که شهر ملچای قاتلان است با نواحی آن و حموت دور را با نواحی آن و قرتان را، یعنی سه شهر دادند. ۳۳ و تمامی شهرهای جرشونیان برحسب قبایل ایشان سیزده شهر بود با نواحی آنها. ۳۴ و به قبایل بنی مرازی که از لاویان باقی‌مانده بودند، از سبط زبولون یقتعام را با نواحی آن و قرته را با نواحی آن. ۳۵ و دمنه را با نواحی آن و نحال را با نواحی، یعنی چهار شهر. ۳۶ و از سبط‌روپین، باصر را با نواحی آن و بهصه را با نواحی آن. ۳۷ و قدیمتوت را با نواحی آن و مفعه را بانواحی آن، یعنی چهار شهر. ۳۸ و از سبط جادراموت را در جلهاد که شهر ملچای قاتلان است بانواحی آن و محابیم را با نواحی آن. ۳۹ و حشیون را با نواحی آن و یعزیر را با نواحی آن؛ همه این شهرها چهار می‌باشد. ۴۰ همه اینها شهرهای بنی مرازی برحسب قبایل ایشان بود، یعنی بقایل لاویان و قرعه ایشان دوازده شهر بود. ۴۱ و جمیع شهرهای لاویان در میان ملک بنی اسرائیل چهل و هشت شهر با نواحی آنها بود. ۴۲ این شهرها هر یکی با نواحی آن به هر طرفش بود، و برای همه این شهرها چنین بود. ۴۳ پس خداوند تمامی زمین را که برای پدران ایشان قسم خورده بود که به ایشان بدهد به اسرائیل داد، و آن را به تصرف آورده، در آن ساکن شدند. ۴۴ و خداوند ایشان را از هر طرف آرامی داد چنانکه به پدران ایشان قسم خورده بود، واحدی از دشمنان ایشان نتوانست با ایشان مقاومت نماید، زیرا که خداوند جمیع دشمنان ایشان را بدست ایشان سپرده بود. ۴۵ و از جمیع سختنان نیکویی که خداوند به خاندان اسرائیل گفته بود، سخنی به زمین نیفتاد بلکه همه واقع شد.

۲۲ آنگاه بوش روپینیان و جادیان و نصف سبط منسی را خوانده، ۲ به ایشان گفت: «شما هرچه موسی بنده خداوند به شما امر فرموده بود، نگاه داشتید، و کلام مرا از هرچه به شما امر فرمودام، اطاعت نمودید. ۳ و برادران خود را در این ایام طولی تا امروز ترک نکرده، و صیبی را که یهوه، خدای شما، امر فرموده بود، نگاه داشتاید. ۴ و الان یهوه خدای شما به برادران شما آرامی داده است، چنانکه به ایشان گفته بود. پس حال به خیمه‌های خود و به زمین ملکیت خود که موسی بنده خداوند از آن طرف اردن به شما داده است بازگشته، بروید. ۵ امابدقت متوجه شده، امر و شریعتی را که موسی بنده خداوند به شما امر فرموده است بهجا اورید، تا

بنی جاد و نصف سبطمنسى در جواب روسای قبایل اسرائیل گفتند: «یهوه خدای خدايان! یهوه خدای خدايان! اومى داند و اسرائیل خواهند دانست اگر این کار ازراه تمد با از راه خیانت بر خداوند بوده باشد، امروز ما را خلاصى مده، ۲۳ که برای خودمزبحى ساختهایم تا از متابعت خداوند برگشته، قربانى سوختنی و هدیه آردی بر آن بگذرانیم، وذبایح سلامتى بر آن بنماییم؛ خود خداوند بازخواست بنماید. ۲۴ بلکه این کار را از راه احتیاط و هوشیاری کرده‌ایم، زیرا گفتیم شاید در وقت آینده پسран شما به پسran ما بگویند شما را با یهوه خدای اسرائیل چه علاقه است؟ ۲۵ چونکه خداوند اردن را در میان ما و شماى بپی روین و بپی جاد حد گذاهه است. پس شما رادر خداوند بهره‌ای نیست و پسran شما پسran مارا از ترس خداوند باز خواهند داشت. ۲۶ پس گفتیم برای ساختن مذبحی به جهت خود تدارک ببینیم، نه برای قربانی سوختنی و نه برای خدايان ایشان را ذکر ننمایید، و قسم نخورید و آنها را عبادت ننمایید و سجده نکنید. ۲۷ بلکه تا در میان ما و شما و در میان نسلهای ما بعد از ما شاهد باشد تا عبادت خداوند را به حضور او با قربانی های سوختنی و ذبایح سلامتی خود بهجا آوریم، تا در زمان آینده پسran شما به پسran ما نگویند که شما را در خداوند هیچ بهره‌ای نیست. ۲۸ پس گفتیم اگر در زمان آینده به ما و به نسلهای ما چنین بگویند، آنگاه ما خواهیم گفت، نمونه مدبح خداوند را ببینید که پدران ما ساختند نه برای قربانی سوختنی و نه برای ذبایح، بلکه تا در میان ما و شما شاهد باشد. ۲۹ حاشا از ما که از خداوند متبرد شده، امروز از متابعت خداوند بگردیم، و مذبحی برای قربانی سوختنی و هدیه آردی و ذبایح سوای مدبح یهوه، خدای ما که مصاہرت نمایید، و به ایشان درآید و ایشان به شما درآید، ۱۳ یقین بدانید که یهوه خدای شما این طوایف را از حضور شما دیگربرون نخواهد کرد، بلکه برای شما دام و تله و برای پهلوهای شما تازیانه و در چشمان شما خارخواهید بود، تا وقتی که از این زمین نیکو که یهوه خدای شما، به شما داده است، هلاک شوید. ۱۴ و اینک من امروز به طریق اهل تمامی زمین ۱۲ و اینک من مسکن اوست، بسازیم.» ۳۰ و چون فینحاس کاهن و سورون چماعت و روسای قبایل اسرائیل که با وی بودند سخنی راکه بپی روین و بپی جاد و بپی منسی گفته بودند، شنیدند، در نظر ایشان پسند آمد. ۳۱ و فینحاس بن العازار کاهن به بپی روین و بپی جاد و بپی منسی گفت: «امروز دانستیم که خداوند در میان ماست، چونکه این خیات را بر خداوند نوزیده‌اید، پس الان بپی اسرائیل را از دست خداوند خلاصی دادید.» ۳۲ پس فینحاس بن العازار کاهن و سورون از نزد بپی روین و بپی جاد از زمین جلعاد به زمین کنعان، نزد اسرائیل برگشته، این خبر به ایشان رسانیدند. ۳۳ و این کار به نظر بپی اسرائیل پسندآمد و بپی اسرائیل خدا را مبارک خواندند، و درباره برآمدن برای مقاتله ایشان تا زمینی را که بپی روین و بپی جاد در آن ساکن بودند خراب نمایند، دیگر سخن نگفتند. ۳۴ و بپی روین و بپی جاد آن مدبح را عید نامیدند، زیرا که آن در میان ما شاهد است که یهوه خواهد شد.

۲۳ و واقع شد بعد از روزهای بسیار چون خداوند اسرائیل را از جمیع دشمنان ایشان از هر طرف آرامی داده بود، و بوضع پیر و سالخورد شده بود. ۲۴ که بوضع جمیع اسرائیل را با مشایخ و روسا و داوران و ناظران ایشان

شدن. ۲ و بیوشع به تمامی قوم گفت که «بیوه خدای اسرائیل چنین می‌گوید که پدران شما، یعنی طارح پدر ابراهیم و پدر ناحور، در زمان قدیم به آن طرف نهر ساکن بودند، و خدایان غیر را عبادت نمودند. ۳ و پدر شمال ابراهیم را از آن طرف نهر گرفته، در تمامی زمین کنعان گردانید، و ذریت او را زیاد کردم و اسحاق را به او دادم. ۴ و عقوب و عیسو را به اسحاق دادم، و کوه سعیر را به عیسو دادم تا ملکیت او بشود، و عقوب و پسرانش به مصر فرو شدند. ۵ و موسی و هارون را فرستاده مصر را به آنجه در وسط آن کردم، مبتلا ساختم؛ پس شما را از آن بیرون آوردم. ۶ و چون پدران شما را از مصر بیرون آوردم و به دریا رسیدم، مصریان با ارابه‌ها و سواران، پدران شما را تا بحر قلزم تعاقب نمودند. ۷ و چون نزد خداوند فریاد کردند، او در میان شما و مصریان تاریکی گذارد، و دریا را برایشان آورد، ایشان را پوشانید، و چشمان شما آنچه را در مصر کرد دید، پس روزهای بسیار در بیابان ساکن می‌بودید. ۸ پس شما را در زمین اموریانی که به آن طرف اردن ساکن بودند آوردم، و با شما جنگ کردند، و ایشان را بدست شما تسليم نمودم، وزمین ایشان را در تصرف آوردم، و ایشان را احضار شما هلاک ساختم. ۹ و بالاًق بن صفور ملک موآب برخاسته، با اسرائیل جنگ کرد و فرستاده، بلعام بن بعور را طلبید تا شما را لعنت کند. ۱۰ و نخواستم که بلعام را بشنوم لهدا شما ابراکت همی داد و شما را از دست او رهانیدم. ۱۱ و از اردن عبور کرده، به اریحا رسیدم، و مردان اریحا یعنی اموریان و فرزیان و کنعانیان و حتیان و جرجاشیان و حیوان و بیوسانیان شما جنگ کردند، و ایشان را بدست شما تسليم نمودم. ۱۲ و زنبور را پیش شما فرستاده، ایشان، یعنی دوپادشاه اموریان را از حضور شما براندم، نه به شمشیر و نه به کمان شما. ۱۳ و زمینی که در آن حزمت نکشیدم، و شهرهای را که بنا ننمودید، به شما دادم که در آنها ساکن می‌باشید و از تاکستانها و باغات زیتون که نکاشتید، می‌خورید. ۱۴ پس الان از یهود پرسیدم، و او را به خلوص و راستی عبادت نماید، و خدایانی را که پدران شما به آن طرف نهر و در مصر عبادت نمودند از خود دور کرده، بیوه را عبادت نماید. ۱۵ و اگر در نظر شما پسند نیاید که بیوه را عبادت نماید، پس امروز برای خود اختیار کنید که را عبادت خواهید نمود، خواه خدایانی را که پدران شما که به آن طرف نهر بودند عبادت نمودند، خواه خدایان اموریانی را که شما در زمین ایشان ساکنید، و اما من و خاندان من، بیوه را عبادت خواهیم نمود.» ۱۶ آنگاه قوم در جواب گفتند: «حاشا از ما که بیوه را ترک کرده، خدایان غیر را عبادت نمایم. ۱۷ زیرا که بیوه، خدای اوسست که ما و پدران ما را از زمین مصر از خانه بندگی بیرون آورد، و این آیات بزرگ را در نظر ما نمود، و ما را در تمامی راه که رفیم و در تمامی طوایفی که از میان ایشان گلشتیم، نگاه داشت. ۱۸ و بیوه تمامی طوایف، یعنی اموریانی را که در این زمین ساکن بودند از پیش روی ما بیرون

داوران

اورشليم ساکنند. ۲۲ و خاندان یوسف نیز به بیت تل برآمدند، و خداوند با ایشان بود. ۲۳ و خاندان یوسف بیت تل را جاسوسی کردند، و نام آن شهر قل ازان لوز بود. ۲۴ و کشیکچیان مردی را که از شهپریون می آمد دیده، به وی گفتند: «مدخل شهر رایه ما نشان بده که با تو احسان خواهیم نمود.» ۲۵ پس مدخل شهر را به ایشان نشان داده، پس شهر را به دم شمشیر زدند، و آن مرد را با تمامی خاندانش رها کردند. ۲۶ و آن مرد به زمین حتیان رفته، شهری بنا نمود و آن را لوز نامید که تا امروز اسمش همان است. ۲۷ و منسی اهل بیشان و دهات آن را و اهل تعنک و دهات آن و ساکنان دور و دهات آن و ساکنان پیلعام و دهات آن و ساکنان مجادو و دهات آن را بیرون نکرد، و کتعانیان عربیت داشتند که در آن زمین ساکن باشند. ۲۸ و چون اسرائیل قوی شدند، بر کتعانیان جزیه نهادند، لیکن ایشان را تمام بیرون نکردند. ۲۹ و افرایم کتعانیانی را که در جازر ساکن بودند، بیرون نکرد، پس کتعانیان در میان ایشان در جازر ساکن ماندند. ۳۰ و زیلون ساکنان فطرون و ساکنان نهلهول را بیرون نکرد، پس کتعانیان در میان ایشان ساکن ماندند، و جزیه بر آنها گذارده شد. ۳۱ و اشیر ساکنان عکو و ساکنان صیدون واحلب و اکریب و حلبه و عفیق و رحوب را بیرون نکرد. ۳۲ پس اشیریان در میان کتعانیانی که ساکن آن زمین بودند سکونت گرفتند، زیرا که ایشان را بیرون نکردند. ۳۳ و نفتالی ساکنان بیت شمس و ساکنان بیت عنات را بیرون نکرد، پس در میان کتعانیانی که ساکن آن زمین بودند، سکونت گرفت. لیکن ساکنان بیت شمس و بیت عنات به ایشان جزیه می دادند. ۳۴ و اموریان بني دان را به کوهستان مسدود ساختند زیرا که نگذاشتند که به بیابان فرود آیند. ۳۵ پس اموریان عربیت داشتند که در ایلوں و شعلیم در کوه حارس ساکن باشند، و لیکن چون دست خاندان یوسف قوت گرفت، جزیه برایشان گذارده شد. ۳۶ و حد اموریان از سر بالای عقریم و از سالع تا بالاتر بود.

۲ و فرشته خداوند از جلجال به بوکیم آمده، گفت: «شما را از مصر برآوردم و به زمینی که به پدران شما قسم خوردم داخل کردم، و گفتم عهد خود را بشما تا به ابد نخواهم شکست. ۲ پس شما با ساکنان این زمین عهد مبنید و مذیح های ایشان را بشکنید، لیکن شما سخن مرانشندید. این چه کار است که کرده اید؟ ۳ لهذا من نیز گفتم ایشان را از حضور شما بیرون نخواهم کرد، و ایشان در کمرهای شما خارحا خواهند بود، و خدایان ایشان برای شما دام خواهند بود.» ۴ و چون فرشته خداوند این سخنان را به تمامی اسرائیل گفت، قوم آواز خود را بلند کرده، گرسنگند. ۵ و آن مکان را بوکیم نام نهادند، و در آنجا برای خداوند قربانی گذاریدند. ۶ و چون بیش قوم را روانه نموده بود، بني اسرائیل هر یکی به ملک خود رفتند تا زمین رایه تصرف آورند. ۷ و در تمامی ایام بیوش و تمامی ایام مشایخی که بعد از بیوش زنده ماندند، و همه کارهای بزرگ خداوند را که برای

۱ و بعد از وفات بیوش واقع شد که بنی اسرائیل از خداوند سوال کرده، گفتند: «کیست که برای ما بر کتعانیان، اول برآید و بالیشان جنگ نماید؟!» ۲ خداوند گفت: «بیهودا برآید، اینک زمین را بدست او تسليم کردند.» ۳ و بیهودا به برادر خود شمعون گفت: «به قرعه من همراه من برآی، و با کتعانیان جنگ کنیم، و من نیز همراه تو به قرعه تو خواهی آمد.» پس شمعون همراه او رفت. ۴ و بیهودا برآمد، و خداوند کتعانیان و فرزیان را بدست ایشان تسليم نمود، وده هزار نفر از ایشان را در بازگشتند. ۵ و ادونی بازگرد را در بازگرد یافته، با او جنگ کردند، و کتعانیان و فرزیان را شکست دادند. ۶ و ادونی بازگرد او را تعاقب نموده، گرفتند، و شستهای دست و پا پایش را بردند. ۷ و ادونی بازگرد گفت: «هفتاد ملک با شستهای دست و پا بریده زیر سفره من خورددها برمی چیزند، موافق آنچه من کردم خدا به من مكافات رسانیده است.» پس او را به اورشليم آوردند و در آنجامرد. ۸ و بنی بیهودا با اورشليم جنگ کرده، آن را گرفتند، و آن را به دم شمشیر زده، شهر را به آتش سوزانیدند. ۹ و بعد از آن بنی بیهودا فرود شدند تا با کتعانیانی که در کوهستان و جنوب و بیابان ساکن بودند، جنگ کنند. ۱۰ و بیهودا بر کتعانیانی که در حبرون ساکن بودند برآمد، و اسم حبرون قبل از آن قریه اربع بود، و شیشای و اخیمان و اتمای را کشتند. ۱۱ و از آنجا بر ساکنان دیبر برآمد و اسم دیبر قبیل از آن، قریه سفیر بود. ۱۲ و کالیب گفت: «آنکه قریه سفیر را زده، فتح نماید، دختر خود عکس را به او به زنی خواهیم داد.» ۱۳ و عتیقیل بن قناتیزادر کوچک کالیب آن را گرفت، پس دختر خود عکس را به او به زنی داد. ۱۴ و چون دختر نزد اوی آمد او را ترغیب کرد که از پدرش زمینی طلب کند و آن دختر از سایر خود پاده شده، کالیب وی را گفت: «چه می خواهی؟» ۱۵ به وی گفت: «مرا برکت ده زیرا که مرد در زمین جنوب ساکن گردانیدی، پس مرا چشمی های آب بده.» و کالیب چشمی های بالا و چشمی های پایین را به اوداد. ۱۶ و پسران قبیل پدر زن موسی از شهر نخلستان همراه بنی بیهودا به صحرای بیهودا که به جنوب عراد است برآمد، رفتند و با قوم ساکن شدند. ۱۷ و بیهودا همراه برادر خود شمعون رفت، و کتعانیانی را که در صفت ساکن بودند، شکست دادند، و آن را خراب کرده، اسم شهر راحمرا نامیدند. ۱۸ و بیهودا غرہ و نواحی اش واشقلون و نواحی اش و عقرعون و نواحی اش را گرفت. ۱۹ و خداوند با بیهودا می بود، و او اهل کوهستان را بیرون کرد، لیکن ساکنان وادی راتوانیست بیرون کرد، زیرا که ارایه های آنهن داشتند. ۲۰ و حبرون را بر حسب قول موسی به کالیب دادند، و او سه پسر عنانی را از آنجا بیرون کرد. ۲۱ و بنی بیامین بیوسیان را که در اورشليم ساکن بودند بیرون نکردند، و بیوسیان بابنی بیامین تا امروز در

آنانی که آن را پیشتر به هیچ وجه نمی دانستند. ۳ پنج سردار فلسطینیان و جمیع کنعتایان و صیلولیان و حیوان که در کوهستان لبنان از کوه بعل حرمن تا مدخل حمات ساکن بودند. ۴ و اینها برای آزمایش بنی اسرائیل بودند، تا علوم شود که آیا احکام خداوند را که به واسطه موسی به پدران ایشان امر فرموده بود، اطاعت خواهید کرد یا نه. ۵ پس بنی اسرائیل در میان کنعتایان و حتیان و اموریان و فرزیان و حیوان و یوسیان ساکن می بودند. ۶ دختران ایشان را برای خود به زنی می گرفتند، و دختران خود را به پسران ایشان می دادند، و خدایان آنها را عبادت می نمودند. ۷ و بنی اسرائیل آنجه در نظر خداوند ناپسند بود، کردند، و یهود خدای خود را فراموش نموده، بعلها و پنهانها را عبادت کردند. ۸ و غضب خداوند بر اسرائیل افروخته شده، ایشان را به دست کوشان رشتایم، پادشاه ارام نهرين، فروخت، و بنی اسرائیل کوشان رشتایم را هشت سال بندگی کردند. ۹ و چون بنی اسرائیل نزد خداوند فریاد کردند، خداوند برای بنی اسرائیل نجات دهنده ای یعنی عنتیل بن قفار برادر کوچک کالیب را بربا داشت، او ایشان را او را ایشان را به دست کوشان رشتایم، پادشاه ارام را به دست نجات داد. ۱۰ و روح خداوند بر او نازل شد پس بنی اسرائیل را داده بود، و برای جنگ بیرون رفت، و خداوند کوشان رشتایم، پادشاه ارام را به دست او تسليم کرد، و دستش بر کوشان رشتایم مستولی گشت. ۱۱ و زمین چهل سال آرامی یافت. پس عنتیل بن قفار مرد. ۱۲ و بنی اسرائیل بار دیگر در نظر خداوند بدی کردند، و از راهی که پدران ایشان سلوک می نمودند، و مستولی ساخت، زیرا که در نظر خداوند شرارت وزیبده بودند. ۱۳ و او بنی عمون و عمالیق را نزد خود جمع کرده، آمد، و بنی اسرائیل را شکست داد، و ایشان شهر نخلستان را گرفتند. ۱۴ و بنی اسرائیل عجلون، پادشاه موآب را هچده سال بندگی کردند. ۱۵ و چون بنی اسرائیل نزد خداوند فریاد بوردن، خداوند برای ایشان نجات دهنده ای یعنی ایهود بن جیرای بنیامینی را که پادشاه دستی بود، بربا داشت، و بنی اسرائیل به دست او برای عجلون، مرد چپ دستی بود، ارمغانی فرستادند. ۱۶ و ایهود خنجر دودمی که طوش یک پادشاه موآب، ارمغانی را پیش از عرضه داشت، آنرا در زیر جامه بر ران راست خود بست. ۱۷ و ارمغان را نزد عجلون، پادشاه موآب عرضه داشت. و عجلون مرد بسیار فرهی بود. ۱۸ و چون از عرضه داشتن ارمغان فارغ شد، آنانی را که ارمغان را آورده بودند، روانه نمود. ۱۹ و خودش از معدنهای سنگ که نزد جلجال بود، برگشته، گفت: «ای پادشاه سختی مخفی برای تو دارم.» گفت: «ساخت باش.» و جمیع حاضران از پیش او بیرون رفتند. ۲۰ و ایهود نزد خواهند نمود یا نه.» ۲۱ پس خداوند آن طوابیف را واگذار شده، به سرعت گفت: «کلامی از خدا برای تو دارم.» پس از کرسی خود برجاست. ۲۲ و ایهود دست چپ خود را دراز کرده، خنجر را از ران راست خویش کشید و آن را در شکمش فرو برد. ۲۳ و دسته آن با تیغه اش نیز فرو رفت و پی، تیغه را پوشانید زیرا که خنجر را از شکمش بیرون نکشید و به فضلات رسید.

آنون، پنده خداوند، چون صد و ده ساله بود، مرد. ۹ و او را در حدود ملکش در تمده حارس در کوهستان افرایم به طرف شمال کوه جاعش دفن کردند. ۱۰ و تمامی آن طبقه نیز به پدران خود بیوستند، و بعد از ایشان طبقه دیگر برخاستند که خداوند اعمالی را که برای اسرائیل کرده بود، ندانستند. ۱۱ و بنی اسرائیل در نظر خداوند شرارت وزیبدان، و بعلها را عبادت نمودند. ۱۲ و یهود خدای پدران خود را که ایشان را از زمین مصریرون آورده بود، ترک کردند، و خدایان غیر را از خدایان طوابیف که در اطراف ایشان بودند پیروی نموده، آنها را سجده کردند. و خشم خداوند را برانگیختند. ۱۳ و یهود را ترک کرده، بعل و عشتاروت را عبادت نمودند. ۱۴ پس خشم خداوند بر اسرائیل افروخته شده، ایشان را به دست تاراج کنندگان سپرد تا ایشان را غارت نمایند، و ایشان را به دست دشمنانی که به اطراف ایشان بودند، فروخت، به حدی که دیگرتوانستند با دشمنان خود مقاومت نمایند. ۱۵ و به هرجا که بیرون می رفتند، دست خداوند برای بدی بر ایشان می بود، چنانکه خداوند گفته، و چنانکه خداوند برای ایشان قسم خورده بود و به نهایت تنگی گرفتار شدند. ۱۶ و خداوند داوران برانگیزایید که ایشان را از دست تاراج کنندگان نجات دادند. ۱۷ و باز داوران خود را اطاعت ننمودند، زیرا که در عقب خدایان غیر زناکار شده، آنها را سجده کردند، و از راهی که پدران ایشان سلوک می نمودند، و امام خداوند را اطاعت می کردند، به زودی برگشتهند، و مثل ایشان عمل ننمودند. ۱۸ و چون خداوند برای ایشان داوران برمی انگیخت خداوند با دارویی بود، و ایشان را در تمام ایام آن داور از دست دشمنان ایشان نجات می داد، زیرا که خداوند به خاطر نالهای که ایشان از دست ظالمان و ستم کنندگان خود برمی آوردند، پیشیمان می شد. ۱۹ و واقع می شد چون داور وفات یافت که ایشان برمی گشتند و از پدران خود بیشتر فته انگیز شده، خدایان غیر را پیروی می کردند، و آنها را عبادت نموده، سجده می کردند، و از اعمال بد و راههای سرکشی خود چیزی باقی نمی گذاشتند. ۲۰ لهذا خشم خداوند بر اسرائیل افروخته شد و گفت: «چونکه این قوم از عهدی که با پدران ایشان امر فرموده، تجاوز نموده، آواز مرا نشیدندند، ۲۱ من نیز هیچ یک از امتها را که یوش و وقت وفاتش واگذشت، از حضور ایشان دیگر بیرون نخواهم نمود. ۲۲ تا اسرائیل را به آنها بیازمایم که آیا طرق خداوند را نگهداشتند، چنانکه پدران ایشان نگهداشتند، در آن سلوک خواهند نمود یا نه.» ۲۳ پس خداوند آن طوابیف را واگذار شده، به سرعت یزرون نکرد و آنها را به دست یوش تسلیم ننمود.

۳ پس ایناند طوابیف که خداوند واگذشت تا به واسطه آنها اسرائیل را بیازماید، یعنی جمیع آنانی که همه جنگهای کیان را ندانسته بودند. ۴ تا طبقات بنی اسرائیل دانشمند شوند و جنگ را به ایشان تعلیم دهد، یعنی

و ایهود به دهلیز بیرون رفته، درهای بالاخانه را بر وی بسته، قفل کرد. ۲۴ یعنی نهصد اربه آنهن و جمیع مردانی را که همراه وی بودند از حروشت امتها تانهر قیشوں جمع کرد. ۱۴ و دبوره به باراق گفت: «برخیز، این است روزی که خداوند سیسرا را بدست تو تسلیم خواهد نمود، آیا خداوند پیش روی تو بیرون نرفته است؟» پس باراق از کوه تابور به زیر آمد و ده هزار نفر از عقب وی. ۱۵ و خداوند سیسرا و تمامی اربهها و تمامی لشکر ش را به دم شمشیر پیش باراق منهدم ساخت، و سیسرا از اربه خود به زیر آمده، پیاده فرار کرد. ۱۶ و باراق اربهها و لشکر را تا حروشت امتهاتعاقب نمود، و جمیع لشکر سیسرا به دم شمشیرافتادند، به حدی که کسی باقی نماند. ۱۷ و سیسرا به چادر یاعیل، زن حابر قیی، پیاده فرار کرد، زیرا که در میان یایین، پادشاه حاصلور، و خادمان حاریقینی صلح بود. ۱۸ و یاعیل به استقبال سیسرا بیرون آمده، وی را گفت: «برگردای اقای من؛ به سوی من برگرد، ۱۹ و مترس». پس به سوی وی به چادر برگشت و او را به لحافی پوشانید. و او را گفت: «جهوعهای آب به من پوشان، زیرا که تشنیه هستم». پس مشک شیر را باز کرده، به وی نوشانید و او را پوشانید. ۲۰ او وی را گفت: «به در چادر بایست واگر کسی یاید و از تو سوال کرده، بگوید که آیا کسی در اینجاست، بگو نی». ۲۱ و یاعیل زن حاریمیخ چادر را برداشت، و چکشی بدست گرفته، نزد وی به آهستگی آمده، میخ را به شقیقه اش کوپید، چنانکه به زمین فرو رفت، زیرا که او از خستگی در خواب سنگین بود و بدمد. ۲۲ و اینک باراق سیسرا را تعاقب نمود و یاعیل به استقبالش بیرون آمده، وی را گفت: «بیا تا کسی را که می جویی تو را نشان بدهم». پس نزد وی داخل شد و اینک سیسرا مرده افتاده، و میخ در شقیقه اش بود. ۲۳ پس در آن روز خدا یایین، پادشاه کنعان را پیش بین اسرائیل ذلیل ساخت. ۲۴ و دست بین اسرائیل بر یایین پادشاه کنunan زیاده و زیاده استیلا می یافت تا یایین، پادشاه کنunan را هلاک ساختند.

۵ و در آن روز دبوره و باراق بن ایونع سرودخوانده، گفتند: «جونکه پیش روان در اسرائیل پیشروی کردند، چونکه قوم نفوس خود را به ارادت تسلیم نمودند، خداوند را مبارک بخوانید. ۳ ای پادشاهان بشنوید! ای زوراؤان گوش دهید! من خود برای خداوند خواهم سرازید. برای پهلو خدای اسرائیل سرود خواهم خواند. ۴ ای خداوند وقتی که از سعیر بیرون آمده، وقتی که از صحرای ادوم خرامیدی، زمین متزلزل شد و آسمان نیز قطرهای ریخت. و ایرها هم آبهای بارانید. ۵ کوهها از حضور خداوند لرزان شد و این سینا از حضور پهلو، خدای اسرائیل. ۶ در ایام ش مجرین عنات، در ایام یاعیل شاهراهاترک شده بود، و مسافران از راههای غیرمتعارف می رفتند. ۷ حاکمان در اسرائیل نایاب و نایبد شدند، تا من، دبوره، برخاستم، در اسرائیل، مادر برخاستم. ۸ خداونان جدید را اختیار کردند. پس جنگ در دروازهها رسید. در میان چهل هزار نفر در اسرائیل، سپری و نیزهای پیدا نشد. ۹ قلب من به حاکمان اسرائیل مایل است، که خودرا در

۲۴ یعنی پاپیهای خود را در غرفه تابستانی می پوشاند. ۲۵ و انتظار کشیدند تا حجل شدن، و چون او درهای بالاخانه را نگشود پس کلید را گرفته، آن را بازکردند، و اینک آفای ایشان بر زمین مرده افتاده بود. ۲۶ و چون ایشان معطل می شدند، ایهود به دررفت و از معدهای سنگ گذشته، به سعیر به سلامت رسید. ۲۷ و چون داخل آنجا شد کرنا رادر کوهستان افرایم نواخت و بنی اسرائیل همراهش از کوه به زیر آمدند، و او پیش روی ایشان بود. ۲۸ و به ایشان گفت: «از عقب من بیایدزیرا خداوند، موآیان، دشمنان شما را به دست شما تسلیم کرده است». پس از عقب او فرونشده، معبرهای اردن را پیش روی موآیان گرفتند، و نگداشتند که احدی عور کند. ۲۹ و در آن وقت به قدر ده هزار نفر از موآیان را یعنی هزوژوار و مرد جنگی را کشیدند و کسی رهایی نیافت. ۳۰ و در آن روز موآیان زیر دست اسرائیل ذلیل شدند، و زمین هشتاد سال آرامی یافت. ۳۱ و بعد از او شمحور بن عنات بود که ششصدنفر از فلسطینیان را چوب گاورانی کشت، و او نیز اسرائیل را نجات داد.

۴ و بنی اسرائیل بعد از وفات ایهود بار دیگر در نظر خداوند شارت وزنیدند. ۲ و خداوند ایشان را به دست یایین، پادشاه کنunan، که در حاصلور سلطنت می کرد، فروخت، و سردار لشکر ش را بود که در حروشت امتهاسکوت داشت. ۳ و بنی اسرائیل نزد خداوند فریاد کردند، زیرا که او را نهصد اربه آنهن بود ویر بنی اسرائیل بیست سال بسیار ظلم می کرد. ۴ و در آن زمان دبوره نیمه زن لفیدوت اسرائیل را داوری می نمود. ۵ و او زیر نخل دبوره که در میان رامه و بیت ئیل در کوهستان افرایم بود، می نشست، و بنی اسرائیل به جهت داوری نزدیکی می آمدند. ۶ پس او فرستاده، باراق بن ایونع را از قادش نفتالی طلبید و به وی گفت: «آیا بیهود، خدای اسرائیل، امر نفرموده است که برو و به کوه تابور رهنمایی کن، و ده هزار نفر از بنی نفتالی و بنی ژبولون را همراه خود بگیر؟ ۷ و سیسرا، سردار لشکر یایین را با اربهها و لشکر ش به نهر قیشوں نزد تو کشیده، او را به دست تسلیم خواهیم کرد. ۸ باراق وی را گفت: «اگر همراه من بیایی می روم و اگر همراه من نیایی نمی روم». ۹ گفت: «البته همراه تو می آیم، لیکن این سفر که می روی برای تو اکرام نخواهد بود، زیرا خداوند سیسرا را به دست زنی خواهد فروخت». پس دبوره برخاسته، همراه باراق به قادش رفت. ۱۰ و باراق، ژبولون و نفتالی را به قادش جمع کرد و ده هزار نفر در رکاب او رفتند، و دبوره همراهش برآمد. ۱۱ و حابر قیی خود را از قیبان یعنی ازینی حواب ببرد زن موسی جدا کرده خیمه خویش را نزد درخت بلوط در صعنایم که نزد قادش است، بریا داشت. ۱۲ و به سیسرا خبر دادند که باراق بن ایونع به کوه تابور برآمده است. ۱۳ پس سیسرا همه اربه هایش،

میان قوم به ارادت تسلیم نمودند. خداوند رامتیارک بخوانید. ۱۰ ای شما که بر الاغهای سفید سوارید و برسندها می‌نشینید، و بر طرق سالک هستید، این را بیان کنید. ۱۱ دور از او از تبراندازان، نزد حوضهای آب در آنجا اعمال عادله خداوند را بیان می‌کنند، یعنی احکام عادله او را در حکومت اسرائیل. آنگاه قوم خداوند به دروازه‌ها فرود می‌آیند. ۱۲ بیدار شو بیدار شوای دبوره. بیدار شو بیدارشو و سرو بد بخوان. برخیزی باراق واک پسراپیتوغم، اسیران خود را به اسیری ببر. ۱۳ آنگاه جماعت قلیل بر بزرگان قوم تسليطیافتند. و خداوند مرا بر جباران مسلط ساخت. ۱۴ از افرایم آمدند، آنانی که مقر ایشان در عمالیق است. در عقب تو بیامین با قومهای تو، و او ماکریداران آمدند. و از زیلون آنانی که عصای صف آرا را به دست می‌گیرند. ۱۵ و سوران یساقار همراه دبوره بودند. چنانکه باراق بود همچنان یساقار نیز بود. در عقب او به وادی هجوم آوردند. فکرهای دل نزد شعوب روپین عظیم بود. ۱۶ چرا در میان آنها نشستی. آیا تانی گله‌ها را بشنو؟ مباحثات دل، نزد شعوب روپین عظیم بود. ۱۷ جلعاد به آن طرف اردن ساکن ماند. و دان چرازند کشتهای دنگ نمود. اشیر به کناره دریانشست. و نزد خلیجهای خود ساکن ماند. ۱۸ و زیلون قومی بودند که جان خود را به خطرموت تسلیم نمودند. و نفتالی نیز در بلندیهای میدان. ۱۹ پادشاهان آمده، جنگ کردند. آنگاه پادشاهان کنعان مقاتله نمودند.

گفت: «یهوه خدای اسرائیل چنین می‌گوید: من شما راز مصر براوردم و شما را از خانه بندگی بیرون آوردم، ۲۰ و شما را از دست مصریان و از دست جمیع ستمکاران شما رهایی دادم، و اینان را از حضور شما بیرون کرده، زمین ایشان را به شمادام. ۲۱ و به شما گفتم، من، یهوه، خدای شما هستم. از خدایان اموريانی که در زمین ایشان ساکنید، متربید لیکن او از مرنا نشینیدی.» ۲۲ و فرشته خداوند آمده، نزد درخت بلوطی که در غرفه است که مال پواش ابیعری بود، نشست و پسرش جدعون گندم رادر چرخشت می‌کویید تا آن را از مدیان پنهان کند. ۲۳ پس فرشته خداوند بر او ظاهر شده، وی را گفت: «ای مرد زوارور، یهوه با تو است.» ۲۴ جدعون وی را گفت: «آهای خداوند من، اگر یهوه با ماست پس چرا این همه بر ما واقع شده است، و کجاست جمیع اعمال عجیب او که پدران ما برای ما ذکرکرده، و گفته‌اند که آیا خداوند ما را از مصر بیرون نیاورد، لیکن الان خداوند ما را ترک کرده، و به دست مدیان تسلیم نموده است.» ۲۵ آنگاه یهوه بروی نظر کرده، گفت: «به این قوت خود برو و اسرائیل را از دست مدیان رهایی ده، آیا من تو رانفرستادم.» ۲۶ او در جواب وی گفت: «آهای خداوند چگونه اسرائیل را رهایی دهم، اینک خاندان من در منسی ذلیل تر از همه است و من درخانه پدرم کوچکترین هستم.» ۲۷ خداوند وی را گفت: «بیکن من با تو خواهیم بود و مدیان را مثل یک نفر شکست خواهی داد.» ۲۸ او وی را گفت: «اگر الان در نظر تو فیض یافتم، پس آیتی به من بنما که تو هستی آنکه با من حرف می‌زنی. پس خواهش دارم که از اینجا نزوی تا نزد تو برگردم، و هدیه خود را آورده، به حضور تو بگذرانم.» گفت: «من می‌مانم تا برگردی.» ۲۹ پس جدعون رفت و بزغاله‌ای را با قرصهای نان فطیر از یک ایفه آرد نرم حاضر ساخت، و

گوشت را در سبدی و آب گوشت را در کاسه‌ای گذاشته، آن را نزد وی، زیر درخت بلوط‌آورده و پیش وی نهاد. ۲۰ و فرشته خدا او را گفت: «گوشت و قرصهای فطیر را بردار و بر روی این صخره بگذار، و آب گوشت را بپز.» پس چنان کرد. ۲۱ آنگاه فرشته خداوند نوک عصا را که در دستش بود، داراز کرده، گوشت و قرصهای فطیر را مس نمود که آتش از صخره برآمد، گوشت و قرصهای فطیر را بعلید، و فرشته خداوند از نظرش غایب شد. ۲۲ پس چنان کرد که بر پوست فقط، خشکی بود و بتمامی زمین شیم. ۲۳ و چندون گفت: «آماده خداوند است. و چندون گفت: «آماده خداوند بشهوه، چونکه فرشته خداوند را روپروردیدم.»

۷ و پریعل که چندون باشد با تمامی قوم که باوی بودند صبح زود برخاسته، نزد چشمته حروف اردو زندن، و اردوی مدیان به شمال ایشان نزد کوهه موره در وادی بود. ۸ و خداوند به چندون گفت: «قومی که با توهنتند، زیاده از آنند که مدیان را بدست ایشان تسليم نمایم، مبادا اسرائیل بر من فخر نموده، بگویند که دست ما، ما را نجات داد.» ۹ پس الان به گوش قوم ندا کرده، بگو: هر کس که تسان و هراسان باشد از کوه جلالعاد برگشته، روانه شود.» و بیست و دو هزار نفر از قوم برگشتند و ده هواریاقی ماندند. ۱۰ و خداوند به چندون گفت: «باز هم قوم زیاده‌اند، ایشان را نزد آب بیاور تا ایشان را آنچه‌ای تو بیازمایم، و هر که را به تو گویند این با تبرید، او همراه تو خواهد رفت، و هر که را به تو گویند این با تو نزود، او نخواهد رفت.» ۱۱ و چون قوم را نزد آب آورده بود، خداوند به چندون گفت: «هر که آب را به زیان خود بتوشد چنانکه سگ می‌نوشد او را تنها بگذار، و همچنین هر که بر زانوی خود خم شده، بتوشد.» ۱۲ و عدد آنانی که دست به دهان آورده، نوشیدند، سیصد نفر بودو و یقیه قوم بر زانوی خود خم شده، آب نوشیدند. ۱۳ و خداوند به چندون گفت: «به این سیصد نفر که به کف نوشیدند، شما را نجات می‌دهم، و مدیان را به دست تو تسليم خواهم نمود. پس سایر قوم هر کس به جای خود بروند.» ۱۴ پس آن گروه توشہ و کرتاهای خود را بدست گرفتند و هر کس را از سایر مردان اسرائیل به خیمه خود فرستاد، ولی آن سیصد نفر را نگاه داشت. و اردوی مدیان در وادی پایین دست ایشان بود. ۱۵ و در همان شب خداوند وی را گفت: «برخیزو به اردو فرود بیا زیرا که آن را بدست تو تسليم نموده‌ام. ۱۶ لیکن اگر از رفتن می‌ترسی، با خادم خود فوره به اردو برو. ۱۷ و چون آنچه ایشان بگویند بشنوی، بعد از آن دست تو قوی خواهد شد، و به اردو فرود خواهی آمد.» پس او و خادمش، فوره به کناره سلاح دارانی که در اردو بودند، فرود آمدند. ۱۸ و اهل مدیان و عمالیق و جمیع بنی مشق مثل ملخ، بی‌شمار در وادی ریخته بودند، و شتران ایشان را مثل ریگ که برکناره دریا بی‌حساب است، شماره‌ای نبود. ۱۹ پس چون چندون رسید، دید که مردی به رفیقش خوابی بیان کرده، می‌گفت که «اینک خوابی دیدم، و هان گردهای نان جوین در میان اردوی مدیان غلطمندیه شده، به خیمه‌ای برخورد و آن را چنان زد که افتاد و آن را واژگون

زیح و صلمونع، ملوک مدیان را تعاقب می‌کنم.» ۶ سرداران سکوت به وی گفتند: «مگر دستهای زیح و صلمونع الان در دست تو می‌باشد تا به لشکر تو نان بدهیم.» ۷ جدعون گفت: «پس چون خداوند زیح و صلمونع را بدست من تسليم کرده باشد، آنگاه گوشت شما را بای شوک و خار صحراء خواهیم درید.» ۸ و از آنجا به فتویل برآمده، به ایشان همچنین گفت، و اهل فتویل مثل جواب اهل سکوت او را جواب دادند. ۹ و به اهل فتویل نیز گفت: «وقتی که به سلامت برگردام این برج را منهدم خواهم ساخت.» ۱۰ و زیح و صلمونع در قرقره با لشکر خود به قدر پانده هزار نفر بودند. تمامی بقیه لشکری بینی مشرق این بود، زیرا صد و بیست هزار مرد جنگی افتاده بودند. ۱۱ و جدعون به راه چادرنشیان به طرف شرقی نوبیح و یجهبهار برآمده، لشکر ایشان را شکست داد، زیرا که لشکر مطمئن بودند. ۱۲ و زیح و صلمونع فرارکردند و ایشان را تعاقب نموده، آن دو ملک مدیان یعنی زیح و صلمونع را گرفت و تمامی لشکر ایشان را منهدم ساخت. ۱۳ و جدعون بن یوآش از بالای حارس از جنگ برگشت. ۱۴ و جوانی از اهل سکوت را گرفته، از او تفییش کرد و او برای وی نامهای سرداران سکوت و مشایخ آن را که هفتاد و هفت نفر بودند، نوشت. ۱۵ پس نزد اهل سکوت آمده، گفت: «اینک زیح و صلمونع را که درباره ایشان مرا طعنه زده، گفتید مگر دست زیح و صلمونع الان در دست تو است تا به مردان خسته تو نان بدهیم.» ۱۶ پس مشایخ شهر و شوک و خارهای صحراء را گرفته، اهل سکوت را به آنها تادیب نمود. ۱۷ و برج فتویل را منهدم ساخته، مردان شهر را کشت. ۱۸ و به زیح و صلمونع گفت: «چگونه مردمانی بودند که در تابور کشتبید.» گفتند: «ایشان مثل تبودند، هر یکی شیشه شاهزادگان.» ۱۹ گفت: «ایشان برادران و پسران مادر من بودند، به خداوند حیی قسم اگر ایشان را زنده نگاه می‌داشتبید، شما را نمی‌کشتم.» ۲۰ و به نخست زاده خود، پتر، گفت: «برخیز و ایشان را بکش.» لیکن آن جوان شمشیر خود را از ترس نکشید چونکه هنوز جوان بود. ۲۱ پس زیح و صلمونع گفتند: «تو برخیز و ما را بکش زیرا شجاعت مرد مثل خود اوست.» پس جدعون برخاسته، زیح و صلمونع را بکشت و هلالهایی که بر گردن شتران ایشان بود، گرفت. ۲۲ پس مردان اسرائیل به جدعون گفتند: «بر مسلطنت نما، هم پسر تو و پسر پسر تو نیز چونکه ما را از دست مردان رهاییدی.» ۲۳ جدعون در جواب ایشان گفت: «من بر شما سلطنت نخواهم کرد، و پسر من بر شما سلطنت نخواهد کرد، خداوند بر شما سلطنت خواهد نمود.» ۲۴ و جدعون به ایشان گفت: «یک چیز از شما خواهش دارم که هر یکی از شما گوشواره های غنیمت خود را به من بدهد.» زیرا که گوشواره های طلا داشتند چونکه اسماعیلیان بودند. ۲۵ در جواب گفتند: «البته می‌دهیم.» پس ردانی پهن کرده، هر یکی گوشواره های غنیمت خود را ساخت، چنانکه خیمه بر زمین پهن شد.» ۱۶ رفیقش در جواب وی گفت که «این نیست جز شمشیر جدعون بن یوآش، مرد اسرائیلی، زیرا خدامدیان و تمام اردو را به دست او تسليم کرده است.» ۱۵ و چون جدعون نقل خواب و تعیش را شنید، سجده نمود، و به لشکرگاه اسرائیل برگشت، گفت: «برخیزید زیرا که خداوند اردوی مدیان را به دست شما تسليم کرده است.» ۱۶ و آن سیصد نفر را به سه فرقه منقسم ساخت، و به دست هر یکی از ایشان کرناها و سبوهای خالی داد و مشعلها در سوها گذاشت. ۱۷ و به ایشان گفت: «بر من نگاه کرده، چنان بکنید. پس چون به کنار اردو برسم، هرچه من می‌کنم، شما هم چنان بکنید. ۱۸ و چون من و آنانی که با من هستند کرناهارا بتوانیم، شما نیز از همه اطراف اردو کرناها را بتوانوایزد و بگویید (شمشیر) خداوند و جدعون.» ۱۹ پس جدعون و صد نفر که با وی بودند در ابتدای پاس دوم شب به کنار اردو رسیدند و در همان حین کشیچه‌ای تازه گذارده بودند، پس کرناها را نواختند و سبوها را که در دست ایشان بود، شکستند. ۲۰ و هر سه فرقه کرناها را نواختند و سبوها را شکستند و مشعلها را به دست چپ و کرناها را نواختند و سبوها را که نواختند، و صد زند شمشیر خداوند و جدعون. ۲۱ و هرگز به جای خود به اطراف اردو ایستادند و تمامی لشکر فرار کردند و ایشان نعره زده، آنها را منهدم ساختند. ۲۲ و چون آن سیصد نفر کرناها را نواختند، خداوند شمشیر هر کس را بر رفیقش و بر تمامی لشکر گردانید، و لشکر ایشان تاییت شطه به سوی صریعت و تا سر حد آبل محوله که نزد طبات است، فرار کردند. ۲۳ و مردان اسرائیل از نفتالی و اشیر و تمامی منسی جمع شده، مدیان را تعاقب نمودند. ۲۴ و جدعون به تمامی کوهستان افرایم، رسولان فربناده، گفت: «به چهت مقابله با مدیان به زیر آید و آبها را تا بیت باره و اردن پیش ایشان بگیرید.» پس تمامی مردان افرایم جمع شده، آبهارا تا بیت باره و اردن گرفتند. ۲۵ و غراب و ذئب، دو سردار مدیان را گرفته، غراب را بر صخره غراب و ذئب را در چرخشت ذئب کشتند، و مدیان را تعاقب نمودند، و سرهای غراب و ذئب را به آن طرف اردن، نزد جدعون آوردند.

۸ و مردان افرایم او را گفتند: «این چه کاراست که به ما کرده‌ای که چون برای چنگ مدیان می‌رفتی ما را نخواندی و به سختی با وی ممتازت کردند.» ۲ او به ایشان گفت: «الآن من بالنسیبه به کار شما چه کردم؟ مگر خوشی چینی افرایم از میوه چینی ابیعر بهتر نیست؟» ۳ به دست شما خدا دو سردار مدیان، یعنی غراب و ذئب را تسليم نمود و من مثل شما قادر بر چه کار بودم؟» پس چون این سخن را گفت، خشم ایشان بروی فرو نشست. ۴ و جدعون با آن سیصد نفر که همراه او بودند به اردن رسیده، عبور کردند، و اگرچه خسته بودند، لیکن تعاقب می‌کردند. ۵ و به اهل سکوت گفت: «تمنا این که چند نان به رفاقتی بهدید زیرا خسته‌اند، و من

در آن انداختند. ۲۶ و وزن گوشواره های طلایی که طلبیده بود هزار و هفتصد مقال طلا بود، سوای آن هلالها و حلقةها و جامه های ارگانی که برمولک مدیان بود، و سوای گرنیندهایی که برگرد شتران ایشان بود. ۲۷ و جدعون از آنها یافودی ساخت و آن را در شهر خود عفره برپاداشت، و تمامی اسرائیل به آنجا در عقب آن زناکردند، و آن برای جدعون و خاندان او دام شد. ۲۸ پس مدیان در حضور بنی اسرائیل غلوب شدند و دیگر سر خود را بلند نکردند، و زمین دریام جدعون چهل سال آرامی بافت. ۲۹ و یربعل بن یوآش رفته، در خانه خود ساکن شد. ۳۰ و جدعون را هفتاد پسر بود که از صلبش بیرون آمده بودند، زیرا زنان بسیار داشت. ۳۱ وکیز او که در شکیم بود او نیز برای وی پسری آورد، و او را ایملک نام نهاد. ۳۲ و جدعون بن یوآش پیر و سالخیرده شده، مرد، و در قبرپرداز یوآش در عفره ایعری دفن شد. ۳۳ واقع شد بعد از وفات جدعون که بنی اسرائیل برگشته، در پیروی بعضی زنا کردند، و یربعل برترا خدای خود ساختند. ۳۴ و بنی اسرائیل بهوه، خدای خود را که ایشان را ازدست جمیع دشمنان ایشان او هر طرف راهی داده بود، به یاد نیاردند. ۳۵ و با خاندان یربعل جدعون موافق همه احسانی که با بنی اسرائیل نموده بود، نیکوی نکردند.

۹ و ایملک بن یربعل نزد برادران مادر خود به شکیم رفته، ایشان در گوشهای جمیع اهل شکیم بگویید، برای شما کدام بهتر است؟ که هفتاد نفر یعنی همه پسران یربعل بر شما حکمرانی کنند؟ یا اینکه یک شخص بر شما حاکم باشد؟ و یا آورید که من استخوان و گوش شما هستم. ۳

۴ و برادران مادرش درباره او در گوشهای جمیع اهل شکیم همه این سخنان را گفتند، و دل ایشان به پیروی ایملک مایل شد، زیرا گفتند او برادر ماست.

۵ و هفتاد مقال نقره از خانه بعل برترا به او دادند، و ایملک مردان مهمل باطل را به آن اجیر کرد که او را پیروی نمودند. ۵ پس به خانه پدرش به عفره رفته، برادران خود پسران یربعل را که هفتاد نفر بودند بر یک سنگ بکشت، لیکن یونان پرسکوچک یربعل زنده ماند، زیرا خود را پنهان کرده بود. ۶ و تمامی اهل شکیم و تمامی خاندان ملوجه شده، رفتند، و ایملک را نزد بلوط ستون که در شکیم است، پادشاه ساختند. ۷ و چون یوتام را از این خبر دادند، او رفته، بدسر کوه جزیم ایستاد و آواز خود را بلند کرده، ندا درداد و به ایشان گفت: «ای مردان شکیم مرابوشید تا خدا شما را بشنو. ۸ وقتی درختان رفتند تا بر خود پادشاهی نصب کنند، و به درخت زیتون گفتند بر ما سلطنت نما. ۹ درخت زیتون به ایشان گفت: آیا روغن خود را که بهسب آن خداو انسان مراجعت می دارند ترک کنم و رفته، بردرختان حکمرانی نمایم؟ ۱۰ و درختان به انجر گفتند که تو بیا و بر ما سلطنت نما. ۱۱ انجر به ایشان گفت: آیا شیرینی و میوه نیکوی خود را ترک بکنم و رفته، بر درختان حکمرانی نمایم؟ ۱۲ و درختان به مو گفتند

و کسانی که همراهش هستند بر تو بیرون آیند، آنچه در قوت توست، با او خواهی کرد.» ۳۴ پس ایملک و همه کسانی که با او بودند، در شب برخاسته، چهار دسته شده، در مقابل شکیم در کمین نشستند. ۳۵ و جعل بن عابد بیرون آمده، به دهنه دروازه شهر استاد، و ایملک و کسانی که با او بودند از کمینگاه برخاستند. ۳۶ و چون جعل آن گروه را دید به زبول گفت: «اینک گروهی از سر کوهها به زیر می آیند.» زبول وی را گفت: «سایه کوهها را مثل مردم می بینی.» ۳۷ بار دیگر جعل متکلم شده، گفت: «اینک گروهی از بلندی زمین به زیر می آیند و جمعی دیگر از راه پلوط معونیم می آیند.» ۳۸ زبول وی را گفت: «الان زبان تو کجاست که گفتش ایملک کیست که او را پندگی نماییم؟ آیا این آن قوم نیست که حیرشمردی؟ پس حال بیرون رفته، با ایشان جنگ کن.» ۳۹ و جعل پیش روی اهل شکیم بیرون شده، با ایملک جنگ کرد. ۴۰ و ایملک او را نهزم ساخت که از حضور وی فرار کرد و بسیاری تادهنه دروازه مجرح افتادند. ۴۱ و ایملک درارومه ساکن شد، و زبول، جعل و بارداش را بیرون کرد تا در شکیم نباشد. ۴۲ و در فدای آن روز واقع شد که مردم به صحرا بیرون رفتند، و ایملک را خبر دادند. ۴۳ پس مردان خود را گرفته، ایشان را به سه فرقه تقسیم نمود، و در صحرا در کمین نشست، و نگاه کرد و اینک مردم از شهر بیرون می آیند، پس بایشان برخاسته، ایشان را شکست ۴۴ و ایملک با فرقه‌ای که با او بودند حمله برد، دردهنه دروازه شهر ایستادند، و آن دو فرقه بریکسانی که در صحرا بودند هجوم آوردند، و ایشان را شکست دادند. ۴۵ و ایملک در تمامی آن روزیا شهر جنگ کرده، شهر را گرفت و مردم را که در آن بودند، کشت، و شهر را منهدم ساخته، نمک در آن کاشت. ۴۶ و چون همه مردان برج شکیم این راشیندند، به قلعه بیت نیل بربت داخل شدند. ۴۷ و به ایملک خبر دادند که همه مردان برج شکیم جمع شده‌اند. ۴۸ آنگاه ایملک با همه کسانی که با او بودند به کوه صلمون برآمدند، و ایملک تبری به دست گرفته، شاخه‌های از درخت بریده، آن را گرفت و بر دوش خود نهاده، به کسانی که با او بودند، تمامی قوم، هر کس شاخه خود را بریده، در عقب ایملک افتادند و آنها را به اطراف قلعه نهاده، قلعه را بر سرایشان به آتش سوزانیدند، به طوری که همه مردمان برج شکیم که تخمین هزار مرد و زن بودند، بمیزند. ۴۹ و گفت: «آنچه مرا دیدید که کردم تعجیل نموده، مثل من بکنید.»

تمامی قوم، هر کس شاخه خود را برخود بسته، به پشت بام برج برآمدند. ۵۰ و ایملک به تاباص رفت و بر تاباص اردوزده، آن را گرفت. ۵۱ و در میان شهر برج محکمی بود و همه مردان و زنان و تمامی اهل شهر در آنجا فرار کردند، و درها را بر خود بسته، به پشت بام برج برآمدند. ۵۲ و ایملک نزد برج آمده، با آن جنگ کرد، و به دروازه برج نزدیک شد تا آن را به آتش پنهان کند، و سرمه را بر خود بسته، به پشت بام برج برآمدند. ۵۳ آنگاه زنی سینگ بالائین آسیایی گرفته، بر سر ایملک انداخت و کاسه سرش را شکست. ۵۴ پس جوانی را که سلاحدارش بود به زودی

صدای زده، وی را گفت: «شمیش خود را کشیده، مرا بکش، مبادا درباره من بگویند زنی او را کشت.» پس غلامش شمشیرها به او فرو برد که مرد. ۵۵ و چون مردان اسرائیل دیدند که ایملک مرده است، هر کس به مکان خود رفت. ۵۶ پس خدا شر ایملک را که به پدرخود به کشتن هفتاد برادر خویش رسانیده بود، مکافات کرد. ۵۷ و خدا تمامی شر مردم شکیم را بر سر ایشان برگردانید، و لعنت یوتام بن بیتعل بایشان رسید.

۱۰ و بعد از ایملک تولع بن فواه بن دودا، مردی از سبط یسکار، برخاست تالسرائل را رهایی دهد، و او در شامیر در کوهستان افرایم ساکن بود. ۱۱ و او بر اسرائیل بیست و سه سال داوری نمود، پس وفات یافته، در شامیر مدفن شد. ۱۲ و بعد از او یائیر جلعادی برخاسته، بر اسرائیل بیست و دو سال داوری نمود. ۱۳ و او راسی پسر بود که بر سی کره الاغ سوار می شلدند، وایشان را سی شهر بود که تا امروز به حوطه یائیرناهیده است، و در زمین جلعاد می باشد. ۱۴ و یائیر وفات یافته، در قامون دفن شد. ۱۵ و بنی اسرائیل باز در نظر خداوند شرارت وزیزده، بعلیم و عشتاروت و خدایان ارام و خدایان صیدون و خدایان موآب و خدایان بنی عمون و خدایان فلسطینیان را عبادت نمودند، و یهود را ترک کرده، او را عبادت نکردند. ۱۶ و غضب خداوند بر اسرائیل افروخته شده، ایشان را به دست فلسطینیان و به دست بنی اسرائیل که در جلعاد پاشد، بودند، هجدۀ سال ظلم کردند. ۱۷ و بنی عمون از ادن عبور کردند، تا با یهودا و بنیامین و خاندان افرایم نیز جنگ کنند، و اسرائیل درنهایت تنگی بودند. ۱۸ و بنی اسرائیل نزد خداوند فریاد برآورده، گفتند: «به تو گناه کرده‌ایم، چونکه خدای خود را ترک کرده، بعلیم را عبادت نمودیم.» ۱۹ خداوندیه بنی اسرائیل گفت: «آیا شما را از مصریان و اموریان و بنی عمون و فلسطینیان رهایی ندادم؟ ۲۰ و چون صیدونیان و عمالیقیان و معونیان برشما ظلم کردند، نزد من فریاد برآورید و شما را از دست ایشان رهایی دادم. ۲۱ لیکن شما مرا ترک کرده، خدایان غیر را عبادت نمودید، پس دیگر شما را رهایی نخواهم داد. ۲۲ برآورده و نزد خدایانی که اختیار کردند، فریاد برآورید، و آنها شما را در وقت تنگی شما رهایی دهند.» ۲۳ پس ایشان پسند آید به ما عمل نما، فقط امروز ما را رهایی دهند. ۲۴ پس ایشان خدایان غیر را از میان خود دور کرده، یهود را عبادت نمودند، و دل او به سبب تنگی اسرائیل محروم شد. ۲۵ پس بنی عمون جمع شده، در جلعاد اردوزندند، و بنی اسرائیل جمع شده، در مصنه اردوزندند. ۲۶ و قوم یعنی سروان جلعاد به یکدیگر گفتند: «گناه کرده‌ایم، پس برجسب آنچه در نظر تو پسند شروع کندا؟ پس وی سردار جمیع ساکنان جلعادخواهد بود.»

و یفتاح جلعادی مردی زورآور، شجاع، و پسر فاحشه‌ای بود، و جلعاد یفتاح را تولید نمود. ۲ و زن جلعاد پسران برای وی زاید، و چون پسران زنش بزرگ شدند یفتاح را بیرون کرد، به وی گفتند: «تو در خانه پدر ما میراث نخواهی یافت، زیرا که تو پسر زن دیگر هستی.» ۳ پس یفتاح از حضور برادران خود فرار کرده، در زمین طوب ساکن شد، و مردان باطل نزد یفتاح جمع شده، همراه وی بیرون می‌رفتند. ۴ و واقع شد بعد از مرور ایام که بنی عمون با اسرائیل جنگ کردند. ۵ و چون بنی عمون با اسرائیل جنگ کردند، مشایخ جلعاد رفته‌اند تا یفتاح را از زمین طوب بیاروند. ۶ و به یفتاح گفتند: «بیا سردار ما باش تا با بنی عمون جنگ نماییم.» ۷ یفتاح به مشایخ جلعاد گفت: «آیا شما به من بغض ننمودید؟ و ما از خانه پدرم بیرون نکردید؟ و الان چونکه در تنگی هستید چرا نزد من آمدید؟» ۸ مشایخ جلعاد به یفتاح گفتند: «از این سبب الان نزد تو برگشته‌ایم تا همراه ما آمدی، باینی عمون جنگ نمایی، و بر ما و بر تمامی ساکنان جلعاد سردار باشی.» ۹ یفتاح به مشایخ جلعاد گفت: «اگر مردی جنگ کردن با بنی عمون بازیزد و خداوند ایشان را بدست من بسپار، آیامن سردار شما خواهم بود.» ۱۰ و مشایخ جلعاد به یفتاح گفتند: «خداوند را می‌شاهد باشد که الیه برسحب سخن توعمل خواهیم نمود.» ۱۱ پس یفتاح با مشایخ جلعاد رفت و قوم او را بر خود رئیس و سردار ساختند، و یفتاح تمام سخنان خود را به حضور خداوند در مصنه گفت. ۱۲ و یفتاح قاصدان نزد ملک بنی عمون فرستاده، گفت: «تو را با من چه کار است که نزد من آمده‌ای تا با زمین من جنگ نمای؟» ۱۳ ملک بنی عمون به قاصدان یفتاح گفت: «از این سبب که اسرائیل چون از مصر بیرون آمدند زمین ما از ارلنون تا بیوق و اردن گرفتند، پس الان آن زمیه‌ها به سلامتی به من رسیدند. ۱۴ و یفتاح بار دیگر قاصدان نزد ملک بنی عمون فرستاد. ۱۵ و او را گفت که «یفتاح چنین می‌گوید: اسرائیل زمین موآب و زمین بنی عمون را نگرفت.» ۱۶ زیرا که چون اسرائیل از مصر بیرون آمدند، در بیان تا بحر قلزم سفر کرده، به قادش رسیدند. ۱۷ و اسرائیل رسولان نزد ملک ادوم فرستاده، گفتند: «تمنا اینکه از زمین تو بگذریم. اما ملک ادوم قبول نکرد، و نزد ملک موآب نیز فرستادند و او راضی نشد، پس اسرائیل در قادش ماندند. ۱۸ پس در بیان سیر کرده، زمین ادوم و زمین موآب را دور زدند و به جانب شرقی زمین موآب آمده، به آن طرف ارلنون اردوازند، و به حدود موآب داخل نشدند، زیرا که ارلنون حد موآب بود. ۱۹ و اسرائیل رسولان نزد سیحون، ملک اموریان، ملک حشیون، فرستادند، و اسرائیل به وی گفتند: تمna اینکه از زمین تو به مکان خود عبور نماییم. ۲۰ اما سیحون بر اسرائیل اعتماد ننمود تا از حدود او بگذرند، بلکه سیحون تمامی قوم خود را جمع کرده، در یاهص ارزوزند و با اسرائیل جنگ نمودند. ۲۱ و یهوه خدای اسرائیل سیحون و تمامی قومش را به دست اسرائیل تسلیم نمود که ایشان را

بسیار مهیب بود. و نپرسیدم که از کجاست و از اسم خود مرا خبر نداد. ۷ و به من گفت اینک حامله شده، پسری خواهی زاید، و الان هیچ شراب و مسکری منوش، و هیچ چیزی نجس مخور زیرا که آن ولد از رحم مادر تا روز وفاتش برای خدا نذریه خواهد بود.» ۸ و مانوح از خداوند استدعا نموده، گفت: «آاه! خداوند تمنا اینکه آن مرد خدا که فرستادی بار دیگر نزد ما باید و ما را تعليم دهد که با ولدی که مولود خواهد شد، چگونه رفقار نمایم.» ۹ و خدا آواز مانوح را شنید و فرشته خدا بار دیگر نزد آن زن آمد و او در صحراء نشسته بود، اما مشهورش مانوح نزد وی نبود. ۱۰ و آن زن به زودی دویده، شوهر خود را خبر داده، به وی گفت: «اینک آن مرد که در آن روز نزد من آمده، بار دیگر ظاهر شده است.» ۱۱ و مانوح برجاسته، در عقب زن خود روانه شد، و نزد آن شخص آمده، وی را گفت: «آیا تو آن مرد هستی که با این زن سخن گفتی؟» او گفت: «من هستم.» ۱۲ مانوح گفت: «کلام تو واقع بشوداما حکم آن ولد و معامله با وی چه خواهد بود؟» ۱۳ و فرشته خداوند به مانوح گفت: «از هر آنچه به زن گفتم اجتناب نماید.» ۱۴ از حرachel مو زنهارخورد و هیچ شراب و مسکری نتوشد، و هیچ چیز نجس نخورد و هر آنچه به او امر فرمودم، نگاهدارد.» ۱۵ و مانوح به فرشته خداوند گفت: «تو راتعویق بیندازیم و برایت گوسالهای تهیه بینیم.» ۱۶ فرشته خداوند به مانوح گفت: «اگرچه مراععیت اندازی، از تان تو نخواهیم خورد، و اگر قریانی سوختنی بگذرانی آن را برای یهوه بگذران.» زیرا مانوح نمی دانست که فرشته خداوند است. ۱۷ و مانوح به فرشته خداوند گفت: «نام تو چیست تا چون کلام تو واقع شود، تو را کرام نمایم.» ۱۸ فرشته خداوند وی را گفت: «چرا درباره اسم من سوال می کنی چونکه آن عجیب است.» ۱۹ پس مانوح گوساله و هدیه آردی را گرفته، بر آن سنگ برای خداوند گذرانید، و فرشته کاری عجیب کرد و مانوح و زنش می دیدند. ۲۰ زیرا واقع شد که چون شعله آتش از مذبح به سوی آسمان بالا می رفت، فرشته خداوند در شعله مذبح صعود نمود، و مانوح و زنش دیگر ظاهر نشد، پس مانوح دانست که فرشته خداوند بود. ۲۱ و فرشته خداوند بر مانوح و زنش چون دیدند، رو به زمین افتادند. ۲۲ و مانوح به زنش گفت: «الیته خواهیم مرد، زیرا خدا را دیدیم.» ۲۳ اما زنش گفت: «اگر خداوند می خواست ما را بکشد قریانی سوختنی و هدیه آردی را از دست ما قبول نمی کرد، و همه این چیزها را به ما نشان نمی داد، و در این وقت مثل این امور را به سمع ما نمی رسانید.» ۲۴ و آن زن پسری زایدیه، او را شمشون نام نهاد، و پسر نمود کرد و خداوند او را برکت داد. ۲۵ و روح خداوند در لشکرگاه دان در میان صرعه و اشتاؤل به برانگیختن او شروع نمود.

۱۴ و شمشون به تمته فرود آمده، زنی از دختران فلسطینیان در تمته دید. ۲ و آمده، به پدر و مادر خود بیان کرده، گفت: «زنی از دختران فلسطینیان شروع خواهد کرد.» ۴ پس آن زن آمده، شوهر خود را خطاب کرده، گفت: «مرد خدایی نزد من آمد، و منظر اومل منظر فرشته خدا

۱۳ و بین اسرائیل بار دیگر در نظر خداوند شرارت وزیدند، و خداوند ایشان را به دست فلسطینیان چهل سال تسليم کرد. ۲ و شخصی از صرعه از قبیله دان، مانوح نام بود، و زنش نازاد بوده، نمی زاید. ۳ و فرشته خداوند به آن زن ظاهر شده، او را گفت: «اینک توحال نازاد هستی و نزایده‌ای لیکن حامله شده، پسری خواهی زاید. ۴ و الان باحدز پاش و هیچ شراب و مسکری منوش و هیچ چیز نجس مخور. ۵ زیرا یقین حامله شده، پسری خواهی زاید، واستره بر سرش نخواهد آمد، زیرا آن ولد از رحم مادر خود برای خدا نذریه خواهد بود، و او به رهاییدن اسرائیل از دست فلسطینیان شروع خواهد کرد.» ۶ پس آن زن آمده، شوهر خود را خطاب کرد، گفت: «مرد خدایی نزد من آمد، و منظر اومل منظر فرشته خدا

فلسطینیان در تمنه دیدم، پس الان او را برای من به زنی بگیرید.» ۲ پدر و مادرش وی را گفتند: «آیا او دختران برادران و در تمامی قوم من دختری نیست که تو باید بروی و از فلسطینیان ناخنخون زن بگیری؟» شمشون به پدر خود گفت: «او را برای من بگیر زیرا در نظر من پستد آمد.» ۴ اما پدر و مادرش نمی دانستند که این از جانب خداوند است، زیرا که بر فلسطینیان علیّی می خواست، چونکه در آن وقت فلسطینیان بر اسرائیل تسلط می داشتند. ۵ پس شمشون با پدر و مادر خود به تمنه فرود آمد، و چون به تاکستانهای تمنه رسیدند، اینک شیری جوان بر او بغرید. ۶ و روح خداوند بر او مستقر شده، آن را درید به طوری که بزغاله‌ای دریده شود، و چیزی در دستش نبود و پدر و مادر خود را از آنجه کرده بود، اطلاع نداد. ۷ و رفته، با آن زن سخن گفت و به نظر شمشون پستد آمد. ۸ و چون بعد از چندی برای گرفتنش برمی گشت، ازراه به کنار رفت تا لاشه شیر را بیند و اینک انبوه زنور، و عسل در لاشه شیر بود. ۹ و آن را به دست خود گرفته، روان شد و در رفتن می خورد تا به پدر و مادر خود رسیده، به ایشان داد و خوردند. اما به ایشان نگفت که عسل را از لاشه شیر گرفته بود. ۱۰ و پدرش نزد آن زن آمد و شمشون در آنجامهمانی کرد، زیرا که جوانان چنین عادت داشتند. ۱۱ واقع شد که چون او را دیدند، سی رفیق انتخاب کردند تا همراه او باشند. ۱۲ و شمشون به ایشان گفت: «معمایی برای شما می گویم، اگر آن را برای من در هفت روز مهمانی حل کنید و آن را دریافت نمایید، به شما سی جامه کتان و سی دست رخت می دهم. ۱۳ و اگر آن را برای من توانید حل کنید آنگاه شما سی جامه کتان و سی دست رخت به من بدهید.» ایشان به وی گفتند: «معمای خود را بگو تا آن را بشنویم.» ۱۴ به ایشان گفت: «از خورنده خوارک بیرون آمد، و از زورآور شیرینی بیرون آمد.» و ایشان تا سه روز معمای را توانستند حل کنند. ۱۵ واقع شد که در روز هفتم به زن شمشون گفتند: «شوهر خود را تغییر نما تا معمای خودرا برای ما بیان کند مبدأ تو را و خانه پدر تو را به آتش بسوزانیم، آیا ما را دعوت کرده‌اید تا ما راتاراج نمایید یا نه.» ۱۶ پس زن شمشون پیش او گریسته، گفت: «به درستی که مرا بعض می نمایی و دوست نمی داری زیرا معمامی به پسران قوم من گفته‌ای و آن را برای من بیان نکردم.» او وی را گفت: «اینک برای پدر و مادر خود بیان نکردم، آیا برای تو بیان کنم.» ۱۷ و در هفت روزی که ضیافت ایشان می بود پیش او می گریست، واقع شد که در روز هفتم چونکه او را پسیار الحاح می نمود، برایش بیان کرد و او معمای را به پسران قوم خود گفت. ۱۸ و در روز هفتم مردان شهر پیش از غروب آفتاب به وی گفتند که «چیست شیرینی تراز عسل و چیست زورآورت از شیر.» او به ایشان گفت: «اگر با گاو من تراز نمی کردید، معمای مراد ریافت نمی نمودید.» ۱۹ و روح خداوند بر او مستقر شده، به اشقولون رفت و از اهل آنجا سی نفر را کشت، و

سخنان خود عاجز می ساخت و او را الحاج می نمود و جانش تا به موت تنگ می شد، ۱۷ هرچه در دل خود داشت برای او بیان کرده، گفت که «استره بر سر من نیامده است، زیرا که از رحم مادرم برای خداوند نذریه شده‌ام، و اگر تراشیده شوم، قوتم از من خواهد رفت وضعیف و مثل سایر مردمان خواهم شد.» ۱۸ پس چون دلیله دید که هرآنچه در دلش بود، برای او بیان کرده است، فرستاد و سروران فلسطینیان را طلبیده، گفت: «این دفعه باید زیاره‌چه در دل داشت مرا گفته است.» آنگاه سروران فلسطینیان نزد او آمدند و نقد را بدست خود آوردند. ۱۹ و او را بر زانوهای خودخوابانیده، کسی را طلبید و هفت گیسوی سرش را تراشید. پس به ذلیل نمودن او شروع کرد وقوتش از او برفت. ۲۰ و گفت: «ای شمشون تا نصف شب خواهد بود. و نصف شب برخاسته، لنکهای دروازه شهر و دویاهو را گرفته، آنها را با پشت بند کند و بر دوش خود گذاشته، بر قله کوهی که در مقابل حبرون است، برد. ۴ و بعد از آن واقع شد که زنی را در وادی سورک که اسمش دلیله بود، دوست می داشت. ۵ و سروران فلسطینیان نزد او آمدند، وی را گفتند: «او را فریغته، دریافت کن که قوت عظیمش در چه چیز است، و چگونه بر او غالب آیم تا او را بسته، ذلیل نمایم، و هریکی از ما هزار و صد مثقال نقره به تو خواهیم داد.» ۶ پس دلیله به شمشون گفت: «اعلم اینکه به من بگویی که قوت عظیم تو در چه چیز است و چگونه می توان تو را بست و ذلیل نمود.» ۷ شمشون وی را گفت: «اگر مرا به هفت ریسمان تر و تازه که خشک نباشد بینندن، من ضعیف و مثل سایر مردم خواهم شد.» ۸ و سروران فلسطینیان هفت ریسمان تر و تازه که خشک نشده بود، نزد او آوردن و او را به آتهابست. ۹ و کسان نزد وی در حجره در کمین می بودند و او وی را گفت: «ای شمشون فلسطینیان بر تو آمدند.» آنگاه ریسمانها را بگسیخت چنانکه ریسمان کتان که به آتش برخورد گسیخته شود، لهذا قروش دریافت نشد. ۱۰ و دلیله به شمشون گفت: «اینکه استهارکرده، به من دروغ گفتی، پس الان مرا خبر بده که به چه چیز تو را توان بست.» ۱۱ او وی را گفت: «اگر مرا با طنابهای تازه که با آنها هیچ کار کرده نشده است، بینندن، ضعیف و مثل سایر مردان خواهم شد.» ۱۲ و دلیله طنابهای تازه گرفته، او را آنها بست و به وی گفت: «ای شمشون فلسطینیان بر تو آمدند.» و کسان در حجره در کمین می بودند. آنگاه آنها را بازوهای خود مثل نخ بگسیخت. ۱۳ و دلیله به شمشون گفت: «تابحال مراستهرا نموده، دروغ گفتی. مرا بگو که به چه چیزبسته می شوی.» او وی را گفت: «اگر هفت گیسوی سر مرا با تار بیافی.» ۱۴ پس آنها را به میخ قایم بست و وی را گفت: «ای شمشون فلسطینیان بر تو آمدند.» آنگاه از خواب بیدار شده، هم میخ نورد نساج و هم تار را پرکرد. ۱۵ و او وی را گفت: «چگونه می گویی که مرادوست می داری و حال آنکه دل تو با من نیست. این سه مرتبه مرا استهرا نموده، مرا خبر ندادی که قوت عظیم تو در چه چیز است.» ۱۶ و چون اووی را هر روز به

واز کوهستان افرایم شخصی بود که میخا نام داشت. ۲ و به مادر خود گفت: «آن هزار و یکصد مثقال نقره‌ای که از تو گرفته شد، و درباره آن لعنت کردی و در گوشاهای من نیز سخن گفتی، اینک آن نقره نزد من است، من آن را گرفتم.» مادرش گفت: «خداآون پسر مرا برکت دهد.» ۳ پس آن هزار و یکصد مثقال نقره را به مادرش رد نمود و مادرش گفت: «این نقره را برای خداوند از دست خود به جهت پسر بالکل وقف می‌کنم تا تمثال تراشیده و تمثال ریخته شده‌ای ماخته شود، پس الان آن را به تو باز می‌دهم.» ۴ و چون نقره را به مادر خود رد نمود، مادرش دویست مثقال نقره گرفته، آن را به زرگری داد که او تمثال تراشیده، و تمثال ریخته شده‌ای ساخت و آنها در خانه میخا بود. ۵ و میخا خدایان داشت، و ایفود و ترافیم ساخت، و یکی از پسران خود را تخصیص نمود تا کاهن او بشود. ۶ و در آن ایام در اسرائیل پادشاهی نبود و هر کس آنچه درنظرش پسند می‌آمد، می‌کرد. ۷ و جوانی از بیت لحم یهودا از قبیله یهودا و ازلویان بود که در آنجا ماوی گردید. ۸ و آن شخص از شهر خود، یعنی از بیت لحم یهودا روانه شد، تاهر جایی که باید مدوا گزیند، و چون سیر می‌کرد به کوهستان افرایم به خانه میخا رسید. ۹ و میخا اورا گفت: «از کجا آمده‌ای؟» او در جواب وی گفت: «من لاوی هستم از بیت لحم یهودا، و مری روم تا هر جایی که باید مدوا گزینم.» ۱۰ میخاخوا را گفت: «نزو من ساکن شو و برايم پدر و کاهن باش، و من تورا هر سال ده مثقال نقره و یک دست لباس و معاش می‌دهم.» پس آن لاوی داشت. ۱۱ و آن لاوی راضی شد که با او ساکن شود، و آن جوان نزو او مثل یکی از پسرانش بود. ۱۲ و میخان آن لاوی را تخصیص نمود و آن جوان کاهن اوشد، و در خانه میخا می‌بود. ۱۳ و میخا گفت: «الان دانستم که خداوند به من احسان خواهد نمود زیلالوی ای را کاهن خود دارم.»

۱۸ و در آن ایام در اسرائیل پادشاهی نبود، و در آن روزها سبط دان، ملکی برای سکونت خود طلب می‌کردند، زیرا تا در آن روزملک ایشان در میان اسپاط اسرائیل به ایشان نرسیده بود. ۲ و پسران دان از قبیله خویش پنج نفر از جماعت خود که مردان جنگی بودند از صرعته و اشتالو فستادند تا زمین را جاسوسی و تفحص نمایند، و به ایشان گفتند: «بروید و زمین را تفحص کنید.» پس ایشان به کوهستان افرایم به خانه میخا آمد، در آنجا راشناختند و به آنجا برگشته، او را گفتند: «کیست که تو را به اینجا آوردید.» ۳ و چون ایشان نزو خانه میخا رسیدند، آواز جوان لاوی منزل گرفتند. ۴ و چون ایشان از خانه میخا دور شدند، مردانی که در خانه ای اطراف خانه میخا بودند جمع شده، بنی دان را تعاقب نمودند. ۵ و بنی دان را صدا زدند، و ایشان رو برگردانیده، به میخا گفتند: «تو را چه شده است که با این جمعیت آمده‌ای؟» ۶ او گفت: «خدایان مرا که ساختم با کاهن گرفته، رفته‌اید؛ و ما دیگرچه چیز باقی است؟ پس چگونه به من می‌گویید که تو را چه شده است؟» ۷ و پسران دان او را گفتند: «آواز تو در میان ماشنیده نشود مبادا مردان تنگ خو بر شما هجوم آورند، و

آن نیاشدیرنمنی گردید بلکه به جمعه بگذریم.»^{۱۳} و به غلام خود گفت: «بیا و به یکی از این جاهای، یعنی به جمعه یا رامه نزدیک پشویم و در آن شب رایمانیم.»^{۱۴} پس از آنجا گذشته، برخند و نزد جمعه که از آن بنیامن است، آفتاب بر ایشان غروب کرد.^{۱۵} پس به آن طرف برگشتند تا به جمعه داخل شده، شب را در آن بسر برند. و او درآمد در کوچه شهر نشست، اما کسی نبود که ایشان را به خانه خود ببرد و منزل دهد.^{۱۶} و اینک مردی پیر در شب از کار خود ازمرزه عی می‌آمد، و این شخص از کوهستان افرایم بوده، در جمعه ماوا گزیده بود، اما مردمان آن مکان بنیامنی بودند.^{۱۷} و او نظر انداخته، شخص مسافری را در کوچه شهر دید، و آن مرد پیر گفت: «کجا می‌روی و از کجا می‌آی؟»^{۱۸} او وی را گفت: «ما از بیت لحم یهودا به آن طرف کوهستان افرایم می‌رویم، زیرا از آنجا هستم و به بیت لحم یهودا رفته بودم، و الان عازم خانه خداوند هستم، و هیچ کس مرا به خانه خود نمی‌پنیرد،^{۱۹} و نیزکاه و علوف به جهت الاغهای ما هست، و نان و شراب هم برای من و کنیز تو و غلامی که همراه بندگان است، می‌باشد و احتیاج به چیزی نیست.»^{۲۰} آن مرد پیر گفت: «سلامتی بر تو باد، تمامی حاجات تو بر من است، اما شب را در کوچه بسر میر.»^{۲۱} پس او را به خانه خود برد، به الاغها خوراک داد و پایهای خود را شسته، خوردند و نوشیدند.^{۲۲} و چون دلهای خود را شاد می‌کردند، اینک مردمان شهر، یعنی بعضی اشخاص بنی بليعال خانه را احاطه کردند، و در را زده، به آن مرد پرصاحب خانه خطاب کرد، گفتند: «آن مرد را که به خانه تو داخل شده است بیرون بیاور تا او را بشناسیم.»^{۲۳} و آن مرد صاحب خانه نزد ایشان بیرون آمد، به ایشان گفت: «نی ای برادرانم شرارت موزیزد، چونکه این مرد به خانه من داخل شده است، این عمل زشت را منمایید.»^{۲۴} اینک دختر باکره من و کنیز این مرد، ایشان را نزد شمامیریون می‌آورم. ایشان را ذلیل ساخته، آنچه در نظر شما پسند آید به ایشان بکنید. لیکن با این مردان کار زشت را مکنید.»^{۲۵} اما آن مردمان نخواستند که او را بشنوند. پس آن شخص کنیز خود را گرفته، نزد ایشان بیرون آورد و راشناختند و تمامی شب تا صبح او را بی عصمت می‌کردند، و در طلوع فجر او را رها کردند.^{۲۶} و آن زن در سپیده صبح آمده، به در خانه آن شخص که آقایش در آن بود، افتاد تا روشن شد.^{۲۷} و در وقت صبح آقایش برخاسته، بیرون آمد تا به راه خود برود و اینک کنیزش نزد در خانه افتاده، و دستهایش بر آستانه بود.^{۲۸} و او وی را گفت: «برخیز تا بروم.» اما کسی جواب نداد، پس آن مرد او را بر الاغ خود گذاشت و برخاسته، به مکان خود رفت.^{۲۹} و چون به خانه خود رسید، کاردی برداشت و کنیز خود را گرفته، اعضا اورا به دوازده قطعه تقسیم کرد، و آنها را در تمامی حدود اسرائیل فرستاد.^{۳۰} و هر که این را دید گفت: «از روزی که بنی اسرائیل از مصر بیرون آمدند تا امروز عمل

جان خود را با جانهای اهل خانه ات هلاک سازی.»^{۳۱} و بنی دان راه خود را پیش گرفتند. و چون میخا دید که ایشان از او قوی ترند، رو گردانیده، به خانه خود برگشت.^{۳۲} و ایشان آنچه میخا ساخته بود و کاهنی را که داشت برداشته، به لایش بر قوی که آرام و مطمئن بودند،^{۳۳} و رهاندهای نبود زیرا که از صیلیون دور بود و ایشان را با کسی معامله‌ای نبود و آن شهر در وادی ای که نزدیت رحوب است، واقع بود. پس شهر را بنا کرده، در آن ساکن شدند.^{۳۴} و شهر را به اسم پدر خود، دان که برای اسرائیل زاییده شد، دان نامیدند. امامس شهر قبل از آن لایش بود.^{۳۵} و بنی دان آن مثال تراشیده را برای خود نصب کردند و یهوانان بن جرشون بن موسی و پسرانش تا روزاسیر شدن اهل زمین، کهنه بنی دان می‌بودند.^{۳۶} پس مثال تراشیده میخا را که ساخته بودتمامی روزهایی که خانه خدا در شیلو بود، برای خود نصب نمودند.

۱۹ و در آن ایام که پادشاهی در اسرائیل نبود، مرد لاوی در پشت کوهستان افرایم ساکن بود، و کنیزی از بیت لحم یهودا ازبرای خود گرفته بود.^۲ و کنیزش بر او زنا کرده، از زند او به خانه پدرش در بیت لحم یهودا رفت، و در آنجا مدت چهار ماه بماند. و شهورش برخاسته، از عقب او رفت تا دلش را برگردانیده، پیش خود باز آورد، و غلامی با دو الاغ همراه او بود، و آن زن او را به خانه پدر خود برد. و چون پدر کنیز او را دید، از ملاقاتش شاد شد.^۴ و پدرزنش، یعنی پدر کنیز او را نگاه داشت. پس سه روز نزد وی توقف نمود و اکل و شرب نموده، آنچه بسر برذند.^۵ و در روز چهارم چون صبح زود بیدار شدند او برخاست تا روانه شود، اما پدر کنیز به داماد خود گفت که دل خود را به لقصمه‌ای نان تقویت ده، و بعد از آن روانه شوید.^۶ پس هردو با هم نشسته، خوردند و نوشیدند. و پدر کنیز به آن مرد گفت: «موقافت کرده، امشب را بیمان و دلت شاد باشد.»^۷ و چون آن مرد برخاست تا روانه شود، پدرزنش او را الحاج نمود و شب دیگر در آنجا ماند.^۸ و در روز پنجم صبح زود برخاست تا روانه شود، پدر کنیز گفت: «دل خود را تقویت نما و تازوال روز تاخیر نماید.» و ایشان هردو خوردند.^۹ و چون آن شخص با کنیز و غلام خود برخاست تا روانه شود، پدر نش یعنی پدر کنیز او را گفت: «الان روز نزدیک به غروب می‌شود، شب رایمانید اینک روز تمام می‌شود، در آنجا شب رایمان و دلت شاد باشد و فردا بامدادان روانه خواهد شد و به خیمه خود خواهی رسید.»^{۱۰} اما آن مرد قول نکرد که شب را بماند، پس برخاسته، روانه شد و به مقابل یوس که اورشیلم باشد، رسید، و دو الاغ پالان شده و کنیزش همراه وی بود.^{۱۱} و چون ایشان نزد یوس رسیدند، نزدیک به غروب بود. غلام به آقای خود گفت: «بیا و به این شهر بیوسیان برگشته، شب را در آن بسر برم.»^{۱۲} آقایش وی را گفت: «به شهر غریب که احدی از بنی اسرائیل در

مثُل این کرده و دیده و نشده است. پس در آن تأمل کنید و مشورت کرده، حکم نمایید.

کردن. ۲۱ و بنی بنيامين از جمعه بیرون آمدند، در آن روز بیست و دو هزار نفر از اسرائیل را بر زمین هلاک کردند. ۲۲ و قوم، یعنی مردان اسرائیل خود را قوی دل ساخته، باز دیگر صاف آرایی نمودند، در مکانی که روز اول صاف آرایی کرده بودند. ۲۳ و بنی اسرائیل برآمدند، به حضور خداوند تا شام گریه کردند، و از خداوند مشورت خواسته، گفتند: «آیا باز دیگر نزدیک بشوم تا با برادران خود پنی بنيامين جنگ نمایم؟» خداوند گفت: «به مقابله ايشان برايده.» ۲۴ و بنی اسرائیل در روز دوم به مقابله پنی بنيامين پيش آمدند. ۲۵ و بنيامينيان در روز دوم به مقابله ايشان از جمعه بیرون شده، باز دیگر هچده هزار نفر از پنی اسرائیل را بر زمین هلاک ساختند که جمیع اينها شمشيرز بودند. ۲۶ آنگاه تمامی پنی اسرائیل، یعنی تمامی قوم برآمدند، به ييت ئيل رفتند و گریه کرده، در آنجا به حضور خداوند توقف نمودند، و آن روز را تا شام روزه داشته، قرباني هاي سخوختي و ذياجع سلامتی به حضور خداوند گذرانيدند. ۲۷ و بنی اسرائیل از خداوند مشورت خواستند. وتابوت عهد خدا آن روزها در آنجا بود. ۲۸ و فيتحاص بن العازار بن هارون در آن روزها پيش آن استفاده بود، و گفتند: «آیا باز دیگر بیرون روم و با برادران خود پنی بنيامين جنگ کنم یا دست بردارم؟» خداوند گفت: «برای زيرا که فدا او را به دست تو تسلیم خواهم نمود.» ۲۹ پس اسرائیل در هر طرف جمعه کمین ساختند. ۳۰ و بنی اسرائیل در روز سوم به مقابله پنی بنيامين برآمدند، و مثل سابق در برابر جمیع صاف آرایی نمودند. ۳۱ و بنی بنيامين به مقابله قوم بیرون آمدند، از شهر کشیده شدند و به زدن و کشتن قوم در راهها که يكی از آنها به سوی ييت ئيل و دیگری به سوی جمعه می رود مثل سابق شروع کردند، و به قدر سی نفر از اسرائیل در صحرا کشته شدند. ۳۲ و بنی بنيامين گفتند که «ایشان مثل سابق پيش ما منهزم شدند.» اما بنی اسرائیل گفتند: «بگزيريم تا ايشان را از شهر به راههابکشيم.» ۳۳ و تمامی مردان اسرائیل از مكان خود بريخاسته، در بعل تamar صاف آرایی نمودند، و کمین کنندگان اسرائیل از مكان خود یعنی از معره جمعه به در جستند. ۳۴ و ده هزار مرد برگزيرده از تمام اسرائیل در برابر جمعه آمدند و جنگ سخت شد، و ايشان نمی دانستند که بالا بر ايشان رسیده است. ۳۵ و خداوند بنيامين را به حضور اسرائیل مغلوب ساخت و بنی اسرائیل در آن روز بیست و پنجم هزار و یکصد نفر را از بنيامين هلاک ساختند که جمیع ايشان شمشيرز بودند. ۳۶ و بنی بنيامين دیدند که شکست یافته انذريزا که مردان اسرائیل به بنيامينيان جا داده بودند، چونکه اعتماد داشتند بر کمینی که به اطراف جمعه نشانده بودند. ۳۷ و کمین کنندگان تعجیل نموده، بر جمعه هجوم آوردند و کمین کنندگان خود را پراکنده ساخته، تمام شهر را به دم شمشيرز دند. ۳۸ و در میان مردان اسرائیل و کمین کنندگان علامتی قرار داده شد که تراکم دود پسيار بلند از شهر برافرازند. ۳۹ پس چون مردان اسرائیل در جنگ رو گردانيدند، بنيامينيان شروع کردند به زدن و

۲۰ و جمیع بنی اسرائیل بیرون آمدند و جماعت مثل شخص واحد از دان تابزیش با اهل زمین جلالد نزد خداوند در مصافه جمع شدند. ۲ و سورون تمام قوم و جمیع اسپاط اسرائیل یعنی چهارصد هزار مرد شمشير زن پياده در جماعت قوم خدا حاضر بودند. ۳ و بنی بنيامين شنيدند که بنی اسرائیل در مصافه برآمدند. و بنی اسرائیل گفتند: «بگزيريد که اين عمل زشت چگونه شده است.» ۴ آن مرد لاوي که شهر زن مقنوله بود، در جواب گفت: «من با كنیز خود به جمعه که از آن بنيامين باشد، آميدم تا شب را بسر برم. ۵ و اهل جمعه بر من برخاسته، خانه رادر شب، گرد من احاطه کردند، و مرا خواستند بگشند و كنیز مرا دليل نمودند که بمرد. ۶ و كنیز خود را گرفته، او را قطعه قطعه کردم و او را در ترمami ولايت ملك اسرائیل فرستادم، زيرا که کارقيب و زشت در اسرائیل نمودند. ۷ هان جمیع شما، اى بنی اسرائیل حکم و مشورت خود را بینجا بیاورید.» ۸ آنگاه تمام قوم مثل شخص واحد برخاسته، گفتند: «هیچ کدام از ما به خیمه خود نخواهیم رفت، و هیچ کدام از ما به خانه خود بر نخواهیم گشت. ۹ و حال کاري که به جمعه خواهیم کرد اين است که به حسب قرعه بر آن برآیم. ۱۰ و ده نفاز صد و صد از هزار و هزار از تمامی اسپاط اسرائیل بگزيريم تا آذوقه برای قوم بیاورند، و تا چون به جمعه بنياميني برسند با ايشان موافق همه قباحتی که در اسرائیل نموده اند، رفتار نمایند.» ۱۱ پس جمیع مردان اسرائیل بر شهر جمع شده، مثل شخص واحد متوجه شدند. ۱۲ و اسپاط اسرائیل اشخاصی چند در تمامی سبط بنيامين فرستاده، گفتند: «این چه شرارتی است که در میان شما واقع شده است؟ ۱۳ پس الان آن مردان بني بلیعال را که در جمعه هستند، تسلیم نمایند تا آنها را به قتل رسانیم، و بدی را از اسرائیل دور کنیم.» اما بنيامينيان نخواستند که سخن برادران خود بني اسرائیل را بشنوند. ۱۴ و بنی بنيامين از شهراهای خود به جمعه جمع شدند تا بیرون رفته، با بنی اسرائیل جنگ نمایند. ۱۵ و از بنی بنيامين در آن روز بیست و شش هزار مرد شمشيرز از شهرها سان دیده شد، اين گروه هفتصد نفر چپ دست برگزيرده شدند که هر يكی از آنها مويي را به سنگ فلاخن می زندند و خطنا نمي کرددن. ۱۷ و از مردان اسرائیل سوای بنيامينيان چهارصد هزار مرد شمشيرز سان دیده شد که جمیع اينها مردان جنگی بودند. ۱۸ و بنی اسرائیل برخاسته، به ييت ئيل رفتند و از خدا مشورت خواسته، گفتند: «كيس است که اولاً ما برای جنگ نمودن با بنی بنيامين برآيد؟» خداوند گفت: «بيهودا اول برآيد.» ۱۹ و بنی اسرائیل بامدادان برخاسته، در برابر جمعه اردو زند. ۲۰ و مردان اسرائیل بیرون فرستادند با بنيامينيان جنگ نمایند، و مردان اسرائیل برای ايشان در جمعه صاف آرایی

کشتن قریب سی نفر از مردان اسرائیل زیرا گفتند یقین ایشان مثل جنگ اول از حضور مشکست یافته‌اند. ۴۰ و چون آن تراکم متون دوازده شهر بلند شدن گرفت، بینامیان از عقب خودنگرستند و اینک تمام شهر به سوی آسمان به دود بالا می‌رود. ۴۱ و بنی اسرائیل برگشتند و بینامیان پیشان شدند، زیرا دیدند که بلا برایشان رسیده است. ۴۲ پس از حضور مردان اسرائیل به راه صحراء روگردانیدند. اما جنگ، ایشان را درگرفت و آنانی که از شهر بیرون آمدند ایشان را در میان، هلاک ساختند. ۴۳ پس بینامیان را احاطه کرده، ایشان را تعاقب نمودند، و در منوجه در مقابل جمعه به سوی طلوع آفتاب ایشان را پایمال کردند. ۴۴ و هجدۀ هزار نفر از بینامیان که جمیع ایشان مردان جنگی بودند، افتدند. ۴۵ و ایشان برگشته، به سوی صحراء تا صخره رمون بگریختند. و پنج هزار نفر از ایشان را به سر راهها هلاک کردند، و ایشان را تا جدیعوم تعاقب کرده، دو هزار نفر از ایشان را کشندند. ۴۶ پس جمیع کسانی که در آن روز از بینامیان افتدند، بیست و پنج هزار مرد شمشیرزن بودند که جمیع آنها مردان جنگی بودند. ۴۷ اما ششصد نفر برگشته، به سوی بیان به صخره رمون فرارکردند، و در صخره رمون چهار ماه بمانندند. ۴۸ و مردان اسرائیل بر بینامیان برگشته، ایشان را به دم شمشیر کشند، یعنی تمام اهل شهر و بهایم و هرجه را که یافتند و همچنین همه شهرهایی را که به آنها رسیدند، به آتش سوزانیدند.

۲۱ و مردان اسرائیل در مصffe قسم خوردند، گفتند که «احدى از ما دختر خود را به بینامیان به زنی ناهند». ۲ و قوم به بیت ئیل آمده، در آنجا به حضور خدا تا شام نشستند و آوار خودرا بلند کرده، زاراز برگریستند. ۳ و گفتند: «ای یهوه، خدای اسرائیل، این چرا در اسرائیل واقع شده است که امروز یک سپیط از اسرائیل کم شود؟» ۴ و در فردا آن روز قوم به زودی برخاسته، مذبحی در آنجا بنا کردند، و قربانی های سوختنی و ذبایح سلامتی گذرانیدند. ۵ و بنی اسرائیل گفتند: «کیست از تمامی اسپاط اسرائیل که در جماعت نزد خداوند بر نیامده است.» زیرا قسم سخت خودره، گفته بودند که هر که به حضور خداوند به مصffe نیاید، البته کشته شود. ۶ و بنی اسرائیل درباره برادر خود بینامیان پیشمان شده، گفتند: «امروز یک سپیط از اسرائیل مقطع شده است. ۷ برای یقین ایشان درباره زنان چه کنیم؟ زیرا که ما به خداوند قسم خورده‌ایم که از دختران خود به ایشان به زنی ندهیم.» ۸ و گفتند: «کدامیک از اسپاط اسرائیل است که به حضور خداوند به مصffe نیامده است؟» و اینک از پیش جلعاد کسی به اردو و جماعت نیامده بود. ۹ زیرا چون قوم شمرده شدند اینک از اسکانان پیش جلعاد احدي در آنجا نبود. ۱۰ پس جماعت دوازده هزار نفر از شجاع ترین قوم را به آنجا فرستاده، و ایشان را امر کرده، گفتند: «بروید و ساکنان پیش جلعاد را با زنان و اطفال به دم شمشیر بکشید. ۱۱ و آنچه باید بکشد این است که هر مردی را و هر زنی را که با مرد خواهید باشد،

گفتند که آیا این نعمتی است؟ ۲۰ او به ایشان گفت: «مرا نعمتی مخواهید بلکه مرا مره بخواهید زیرا قادر مطلق به من مرات سخت رسانیده است. ۲۱ من پر بیرون رفتم و خداوند مرا خالی برگردانید پس برای چه مرا نعمتی می‌خواهید چونکه خداوند مرا دلیل ساخته است و قادر مطلق به من بدی رسانیده است.» ۲۲ و نعمتی مراجعت کرد و عروسش روت موایه که از پلاط موآب برگشته بود، همراه وی آمد، و در ابتدای درویدن جو وارد بیت لحم شدند.

۲ نعمتی خوش شوهری داشت که مردی دولتمند، بوغر نام از خاندان الیملک بود. ۲ و روت موایه به نعمتی گفت: «مرا اجازت ده که کشتارها بروم و در عقب هر کسی که در نظرش النفات یا بهم خوشی چینی نمایم. او وی را گفت: «بروای دخترم.» ۳ پس روانه شده، به کشتاردار آمد و در عقب دروند گان خوشی چینی می‌نمود، و اتفاق او به قطعه زمین بوغر که از خاندان الیملک بود، افتاد. ۴ و اینک بوغر از بیت لحم آمده، به دروند گان گفت: «خداوند باشما باد.» ایشان وی را گفتند: «خداوند تو را برکت دهد.» ۵ و بوغر به نوکر خود که بر دروند گان گماشته بود، گفت: «این دختر از آن کیست؟» ۶ نوکر که بر دروند گان گماشته شده بود، در جواب گفت: «این است دختر موایه که به نعمتی از پلاط موآب برگشته است،» ۷ و به من گفت: تمنا اینکه خوشی چینی نمایم و در عقب دروند گان در میان باقه‌ها جمع کنم، پس آمده، از صبح تا به حال مانده است، سوای آنکه اندکی در خانه توقف کرده است.» ۸ و بوغر به روت گفت: «ای دخترم مگرمنی شنوى، به هیچ کشت زار دیگر برای خوشی چینی مرو و از اینجا هم مگذر بلکه باکنیزان من در اینجا باش. ۹ و چشمانت به زمینی که می‌دروند نگران باشد و در عقب ایشان برو، آیا جوانان را حکم نکرم که تو را لمس نکنند، و اگرتشنه باشی، نزد طوف ایشان برو و از آنچه جوانان می‌کشند، بنوش.» ۱۰ پس به روی درافتاده، او را تا به زمین تعظیم کرد و به او گفت: «برای چه در نظر تو النفات یافتم که به من توجه نمودی و حال آنکه غریب هستم.» ۱۱ بوغر در جواب او گفت: «از هر آنچه بعد از مردم شورت به مادر شوهر خود کردی اطلاع تمام به من رسیده است، و چگونه پدر و مادر وزمین ولادت خود را ترک کرده، نزد قومی که پیشتر ندانسته بودی، آمدی. ۱۲ خداوند عمل نورا جزا دهد و از جانب یهوه، خدای اسرائیل، که در زیر بالهایش پناه بودی، اجر کامل به تو برسد.» ۱۳ گفت: «ای آقایم، در نظر تو النفات ییام زیرا که مرا تسلی دادی و به کنیز خود سختان دل آویزگفتی، اگرچه من مثل یکی از کنیزان تو نیستم.» ۱۴ بوغر وی را گفت: «در وقت چاشت اینچاییا و از نان بخور و لقمه خود را در شیره فرو بر.» پس نزد دروند گان نشست و غله برداشت به او دادند و خورد و سیر شده، باقی مانده را واگذاشت. ۱۵ و چون برای خوشی چینی برخاست بوغر جوانان خود را امر

۱ واقع شد در ایام حکومت داروان که قحطی در زمین پیدا شد، و مردی ازبیت لحم یهودا رفت تا در بلاد موآب ساکن شود، او و زنش و دو پسرش. ۲ و اسم آن مرد الیملک بود، و اسم زنش نعمتی، و پسرانش به محلون و کلیون مسمی و افراتیان بیت لحم یهودا بودند. پس به بلاد موآب رسیده، در آنجا ماندند. ۳ والیملک شوهر نعمتی، مرد و او با دو پسرش باقی ماند. ۴ و ایشان از زنان موآب برای خود زن گرفتند که نام یکی عرفه و نام دیگری روت بود، و در آنجا قریب به ده سال توقف نمودند. ۵ و هردوی ایشان محلون و کلیون نیز ماندند، و آن زن ازدواج پسر و شوهر خود محروم ماند. ۶ پس او با دو عروس خود برخاست تا از بلادموآب برگرد، زیرا که در بلاد موآب شنیده بود که خداوند از قوم خود ت فقد نموده، نان به ایشان داده است. ۷ و از مکانی که در آن ساکن بود بیرون آمد، و دو عروسش همراه وی بودند، و به راه روانه شدند تا به زمین یهودا مراجعت کنند. ۸ و نعمتی به دو عروس خود گفت: «بروید و هر یکی از شما به خانه مادر خود برگردید، و خداوند بر شما احسان کناد، چنانکه شما به مردگان و به من کردید.» ۹ و خداوند به شما عطا کناد که هر یکی از شما در خانه شوهر خود راحت یابید.» پس ایشان را بوسید و آواز خود را بلند کرده، گریستند. ۱۰ و به او گفتند: «نی بلکه همراه تو نزد قوم تو خواهیم برگشت.» ۱۱ نعمتی گفت: «ای دخترانم برگردید، چرا همراه من بیاید؟ آیا در رحم من هنوز پسран هستند که برای شما شوهر باشند؟ ۱۲ ای دخترانم برگشته، راه خود را پیش گیرید زیرا که برای شوهر گرفتن زیاده پیر هستم، و اگر گویم که امید دارم و امشب نیز به شوهر داده شوم و پسran هم بزایم، ۱۳ آیا تا بالغ شدن ایشان صیر خواهید کرد، و به خاطر ایشان، خود را از شوهر گرفتن محروم خواهید داشت؟ نی ای دخترانم زیرا که جانم برای شما بسیار تلخ شده است چونکه دست خداوند بر من دراز شده است.» ۱۴ پس بار دیگر آواز خود را بلند کرده، گریستند و عرفه مادر شوهر خود را بوسید، اماروت به وی چسید. ۱۵ و او گفت: «اینک زن برادر شوهرت نزد قوم خود و خدایان خوش برگشته است تو نیز در عقب زن برادر شوهرت برگرد.» ۱۶ روت گفت: «بر من اصرار مکن که تو راترک کنم و از نزد تو برگرد، زیرا هر جایی که روی می‌آم و هر جایی که منزل کنی، منزل می‌کنم، قوم تو قوم من و خدای تو خدای من خواهد بود. ۱۷ جایی که بمیری، می‌میرم و درآجگا دفن خواهم شد. خداوند به من چنین بلکه زیاده بر این کند اگر چیزی غیر از موت، مرا از توجدا نماید.» ۱۸ پس چون دید که او برای رفتن همراهش مصمم شده است از سخن گفتن با او باز استناد. ۱۹ و ایشان هر دو روانه شدند تا به بیت لحم رسیدند، و چون وارد بیت لحم گردیدند، تمامی شهر بر ایشان به حرکت آمده، زنان

کرده، گفت: «بگذارید که در میان بافه‌ها هم خوشه چینی نماید و او را زجر ننمایید. ۱۶ و نیز از دسته‌ها کشیده، برایش بگذارد تا برچیند و او را عتاب مکنید.» ۱۷ پس تا شام در آن کشتار خوشه چینی نموده، آنچه را که برچیده بود، کوپید و به قدر یک ایله جو بود. ۱۸ پس آن را برداشته، سیرشدنش باقی مانده بود، بیرون آورده، به وی داد. ۱۹ و مادر شوهرش وی را گفت: «امروز کجا خوشه چینی نمودی و کجا کار کردی؟ مبارک باد آنکه بر تو توجه نموده است.» پس مادر شوهر خود را از کسی که نزد وی کار کرده بود، خبر داده، گفت: «نام آن شخص که امروز نزد او کار کردم، بیوغر است.» ۲۰ و نعموی به عروس خود گفت: «او از جانب خداوند مبارک باد زیرا که احسان را بر زندگان و مردگان ترک ننموده است.» و نعموی وی را گفت: «این شخص، خویش ما و از ولی‌های

۲۱ و بیوغر به دروازه آمد، آنچا نشست و اینک آن ولی که بیوغر دریاره او سخن گفته بود می‌گذشت، و به او گفت: «ای فلان! به اینجا برگشته، پنهانیم.» و او برگشته، نشست. ۲ و د نفر از مشایخ شهر را برداشته، به ایشان گفت: «اینجابنیشید.» و ایشان نشستند. ۳ و به آن ولی گفت: «نعموی که از بلاد موآب برگشته است قطعه زمینی را که از برادر ما

الیملک بود، می‌فروشد. ۴ و من مصلحت دیدم که تو را اطلاع داده، بگویم که آن را به حضور این مجلس و مشایخ قوم من بخر، پس اگر انفکاک می‌کنی، بکن، و اگر انفکاک نمی‌کنی مرا خبر بدی تا بدانم، زیرا غیر از تو کسی نیست که انفکاک کند، و من بعد از تو هستم.» او گفت: «من انفکاک می‌کنم.» ۵ بیوغر گفت: «درروزی که زمین را از دست نعموی می‌خری، ازروت موایه، زن متوفی نیز باید خرید، تا نام متوفی را بر میراث برانگیرانی.» ۶ آن ولی گفت: «نمی‌توانم برای خود انفکاک کنم باید خود را فاسد کنم، پس تو حق انفکاک مرا بر ذمه خود بگیر زیرا نمی‌توانم انفکاک نمایم.» ۷ و رسم انفکاک و مبادلت در ایام قدیم در اسرائیل به جهت اثبات هر امر این بود که شخص کفشه خود را بیرون کرده، به همسایه خود می‌داد. و این در اسرائیل قانون شده است. ۸

پس آن ولی به بیوغر گفت: «آن را برای خود بخر.» و کفش خود را بیرون کرد. ۹ و بیوغر به مشایخ و به تمامی قوم گفت: «شما امروز شاهد باشید که تمامی مایملک الیملک و تمامی مایملک کلیون و محلون را از دست نعموی خریدم. ۱۰ و هم روت موایه زن محلون را به زنی خود خریدم تا نام متوفی را بر میراث برانگیرانم، و نام متوفی از میان برادرانش و از دروازه محله‌اش منقطع نشود، شما امروز شاهد باشید.» ۱۱ و تمامی قوم که نزد دروازه بودند و مشایخ گفتند: «شاهد هستیم و خداوند این زن را که به خانه تو درآمد، مثل راحیل و لیه گرداند که خانه اسرائیل را بنا کردند، و تو در افراته کامیاب شو، و در بیت لحم نامور باش. ۱۲ و خانه تو مثل خانه

۱۳ و مادر شوهرش، نعموی وی را گفت: «ای دختر من، آیا برای تو راحت نجومی تا برایت نیکو باشد. ۲ و الان آیا بیوغر که تو با کنیزانش بودی خویش ما نیست؟ و اینک او امشب در خرم می‌خورد، جو پاک می‌کند. ۳ پس خویشتن را غسل کرده، تدهین کن و رخت خود را پوشیده، به خرم برو، اما خود را به آن مردنشناسان تا از خوردن و نوشیدن فارغ شود. ۴ و مادر شوهرش، نعموی وی را گفت: «ای دختر من، آیا برای او را بگشا و بخواب، و او تو را خواهد گفت که چه باید بکنی.» ۵ او وی را گفت: «هرچه به من گفتی، خواهم کرد.» ۶ پس به خرم رفته، مواقف هرجه مادرش و هرچه بمن گفتی، خواهم کرد، رفشار نمود. ۷ پس چون بیوغر خورد و نوشید و دلش شاد شد و رفته، به کنار بافه‌های جو خوایید، آنگاه او آهسته آهسته آمده، پایهای او را گشود و خواهید. ۸ و در نصف شب آن مرد مضطرب گردید و به آن سمت متوجه شد که اینک زنی نزد پایهایش خواییده است. ۹ و گفت: «تو کیستی؟» او گفت: «من کنیتو، روت هستم، پس دامن خود را بر کنیز خویش بگستران زیرا که تو ولی هستی.» ۱۰ او گفت: «ای دختر من! از جانب خداوند مبارک باش! زیرا که در آخر بیشتر احسان نمودی از اول، چونکه در عقب جوانان، چه قفیر و چه غنی، نرفتی. ۱۱ و حال ای دختر من، مترس! هرآنچه به من گفتی برایت خواهم کرد، زیرا که تمام شهر قوم من تو را زن نیکو می‌دانند. ۱۲ و الان راست است که من ولی هستم لیکن ولی ای نزدیکتر از من هست. ۱۳ امشب در اینجا بمان و بامدادان اگر او حق ولی را برای تو ادا نماید، خوب ادا نماید،

فارص باشد که تامار برای یهودا زاید، ازاولادی که خداوند تو را از این دختر، خواهد بخشید.» ۱۳ پس بوعز روت را گرفت و او زن وی شد و به او درآمد و خداوند او را حمل داد که پسری زاید. ۱۴ و زنان به نعومی گفتند: «متبارک بادخداوند که تو را امروز بی‌ولی نگذاشته است و نام او در اسرائیل بلند شود. ۱۵ و او برایت تازه کننده جان و پرورنده پیری تو باشد، زیرا که عروسست که تو را دوست می‌دارد و برایت از هفت پسر بهتراست، او را زاید.» ۱۶ و نعومی پسر را گرفته، در آغوش خود گذاشت و دایه او شد. ۱۷ و زنان همسایه‌اش، او را نهاده، گفتند برای نعومی پسری زایده شد، و نام اورا عویید خواندند و او پدر یسمی پدر داده است. ۱۸ این است پیدایش فارص: فارص حصرون را آورد؛ ۱۹ و حصرون، رام را آورد؛ و رام، عiminadab را آورد؛ ۲۰ و عiminadab نحشون را آورد؛ و نحشون سلمون را آورد؛ ۲۱ و سلمون بوعز را آورد؛ و بوعز عویید را آورد؛ ۲۲ و عوییدیسمی را آورد؛ و یسمی داود را آورد.

اول سموئیل

خانه اش رفت تا قریانی سالیانه و نذر خود را نزد خداوند بگذراند. ۲۲ و حنا

نرفت زیرا که به شوهر خود گفته بود تا پسر از شیر باز داشته نشود، نمی آیم، آنکه او را خواهی آورد و به حضور خداوند حاضر شده، آنچا دائم خواهد ماند. ۲۳ شورش القانه وی را گفت: «آنچه در نظرت پسند آید، بکن، تا وقت باز داشتنش از شیر بمان، لیکن خداوند کلام خود را استوار نماید.» پس آن زن ماند و تا وقت باز داشتن پسر خود از شیر، او را شیر می داد. ۲۴ و چون او از شیر باز داشته بود، وی را باش گاو و یک افعه آرد و یک مشک شراب با خود آورده، به خانه خداوند در شیله رو سانید و آن پسر کوچک بود. ۲۵ و گاو را ذیج نمودند، و پسر را نزد علی آورند. ۲۶ و حنا گفت: «عرض می کنم ای آقای! جات زنده بادی آقایم! من آن زن هستم که در اینجا نزد تو ایستاده، از خداوند مستلت نمودم. ۲۷ برای این پسر مسالت نمودم و خداوند مسالت مرا که از او طلب نموده بودم، به من عطا فرموده است. ۲۸ و من نیز او را برای خداوند وقف نمودم؛ تمام ایامی که زنده باشد و خداوند خواهد بود.» پس در آنجا خداوند را عبادت نمودند.

۲ و حنا دعا نموده، گفت: «دل من در خداوند وجود می نماید. و شاخ

من در نزد خداوند برافراشته شده. و دهانم بر دشمنان وسیع گردیده است. زیرا که در نجات تو شادمان هستم. ۲ مثل یهوه قدوسی نیست. زیرا غیر از تو کسی نیست. و مثل خدای ما سخره ای نیست. ۳ سخنان تکریمیز دیگر مگویید. و غرور از دهان شما صادر نشود. زیرا یهوه خدای علام است. و به او اعمال، سنجیده می شود. ۴ کمان جباران را شکسته است. و آنکه می لغزیدن، کمر آنها به قوت بسته شد. ۵ سپرشدگان، خویشتن را برای نان اجیر ساختند. و کسانی که گرسنه بودند، استراحت یافتند. بلکه زن نازا هفت فرزند زاییده است. و آنکه اولاد بسیار داشت، زبون گردیده. ۶ خداوند می میراند و زنده می کند؛ به قدر فردومی آورد و یعنی خیزاند. (Sheol h7585) ۷ خداوند فقیر می سازد و غنی می گرداند؛ پست می کند و بلند می سازد. ۸ فقیر را از خاک برمی افزارد. و مسکین را از مزیله برمی دارد تا ایشان را با امیران بشاند. و ایشان راوارث کرسی جلال گرداند. زیرا که سنتهای زمین از آن خداوند است. و ربع مسکون را بر آنها استوار نموده است. ۹ پایهای مقدسین خود را محفوظ می دارد. اما شیران در ظلمت خاموش خواهند شد، زیرا که انسان به قوت خود غالباً تخواهد آمد. ۱۰ آنکه با خداوند مخصوصه کنند، شکسته خواهند شد. او ایشان از آسمان صاعقه خواهد فرستاد. خداوند، اقصای زمین را داوری خواهد نمود، و به پادشاه خود قوت خواهد بخشید. و شاخ مسیح خود را بلند خواهد گردانید. ۱۱ پس القانه به خانه خود به راما رفت و آن پسر به حضور علی کاهن، خداوند را خدمت می نمود. ۱۲ و پسران علی از بنی بليعال بودند و خداوند را نشناختند. ۱۳ و عادت کاهنان با قوم اين

۱ و مردی بود از رامه تایم صوفیم از کوهستان افرايم، مسمی به القانه بن یروحام بن اليهو بن توحون بن صوف. و او افرايمی بود. ۲ و او دو زن داشت. اسم یکی حنا و اسم دیگری فنه بود. و فنه اولاد داشت لیکن حنا راولاد نبود. ۳ و آن مرد هر سال برای عبادت نمودن و قربانی گذرانیدن برای یهوه صبابیت از شهر خود به شیله می آمد، و حفني و فینحاس دو پسر علیلی، کاهنان خداوند در آنجا بودند. ۴ و چون روزی می آمد که القانه قربانی می گذرانید، به زن خود فنه و همه پسران و دختران خود قسمت هامی داد. ۵ و اما به حنا قسمت مضاعف می داد زیرا که حنا را دوست می داشت، اگرچه خداوند رحم او را بسته بود. ۶ و هنوی وی او را نیز سخت می رنجانید به حدی که وی را خشنمانک می ساخت، چونکه خداوند رحم او را بسته بود. ۷ و همچنین سال به سال واقع می شد که چون حنابه خانه خدا می آمد، فنه همچنین او را رنجانید و او گریه نموده، چیزی نمی خورد. ۸ و شورش، القانه، وی را می گفت: «ای حنا چرا گریانی و چرا نمی خوری و دلت چرا غمگین است؟ آیا من برای تو از ده پسر بهتر نیست؟» ۹ و بعد از اکل و شرب نمودن ایشان در شیله، حنا برخاست و علی کاهن بر کرسی خود نزد سنتونی در هیکل خدا نشسته بود. ۱۰ و او به تلخی جان نزد خداوند دعا کرد، و زارزار بگریست. ۱۱ و نذر کرده، گفت: «ای یهوه صبابیت اگر فی الواقع به مصیبت کمیز خود نظر کرده، مرا بیاد آوری و کمیز خود را فراموش نکرده، اولاد ذکری به کمیز خود عطا فرمایی، او را تمامی ایام عمرش به خداوند خواهم داد، و استره بر سرش نخواهد آمد.» ۱۲ و چون دعای خود را به حضور خداوند طول داد علی دهن او را ملاحظه کرد. ۱۳ و حنادر دل خود سخن می گفت، و لبهایش فقط، متحرک بود و آوازش مسموع نمی شد، و علی کمان برد که مسست است. ۱۴ پس علی وی را گفت: «تا به کی مسست می شوی؟» شرابت را از خود دور کن.» ۱۵ و حنا در جواب گفت: «نی آقایم، بلکه زن شکسته روح هستم، و شراب و مسکرات نوشیده ام، بلکه جان خود را به حضور خداوند بخیه ام. ۱۶ کمیز خود را در دختران بیلعل مشمار، زیرا که از کثرت غم و زنجیدگی خود تابحال می گفتم. ۱۷ علی در جواب گفت: «به سلامتی برو و خدای اسرائیل مسالی را که از اوطلب نمودی، تو را عطا فرماید.» ۱۸ گفت: «کمیزت در نظرت الثفات باید.» پس آن زن راه خود را پیش گرفت و می خورد و دیگر ترشیونبود. ۱۹ و ایشان با مددان برخاسته، به حضور خداوند عبادت کردن و برگشته، به خانه خویش به رامه آمدند، و القانه زن خود را بشناخت و خداوند او را به یاد آورد. ۲۰ بعد از مرور ایام حنا حامله شده، پسری زایید و او را سموئیل نام نهاد، زیرا گفت: «او را از خداوند سوال نمودم.» ۲۱ و شورش القانه با تمامی اهل

نمود، لیکن الان خداوند می گوید: حاشا از من! زیرا آنانی که مرا تکریم نمایید، تکریم خواهم نمود و کسانی که مرا حقیر شماراند، خوار خواهد شد. ۳۱ اینک ایامی می آید که بازوی تو را و بازوی خاندان پرتو را قطع خواهم نمود که مردی پیر در خانه توفیافت نشود. ۳۲ و تنگی مسکن مرا خواهی دید، در هر احسانی که به اسرائیل خواهد شد، و مردی پیر در خانه تو ابد نخواهد بود. ۳۳ و شخصی راک سکان تو که از مذبح خود قطع نمی نمایم برای کاهیدن چشم تو و رنجانیدن دلت خواهد بود، و جمیع ذریت خانه تو در جوانی خواهند مرد. ۳۴ و این برای تو علامت پاشد که بر دو پسرت حفني و فیحاس واقع می شود که هر دوی ایشان در یک روز خواهد مرد. ۳۵ و کاهن امینی به جهت خودربای خواهم داشت که موافق دل و جان من رفشارخواهد نمود، و برای او خانه مستحکمی بنا خواهی کرد، و به حضور مسیح من پیوسته سلوک خواهد نمود. ۳۶ و واقع خواهد شد که هر که درخانه تو باقی ماند، آمده، نزد او به جهت پارادای نقره و قرص نانی تعظیم خواهد نمود و خواهد گفت: «تمنا اینکه مرا به یکی از وظایف کهاتن بگذر تا لقمه ای نان بخورم.»

۳ و آن پسر، سموئیل، به حضور عیلی، خداوند را خدمت می نمود، و در آن روزها کلام خداوند نادر بود و رویا مکشوف نمی شد. ۲ و در آن زمان واقع شد که چون عیلی در جایش خواهید بود و چشمانش آغاز تار شدن نموده، نمی توانست دید، ۲ و چراغ خدا هنوز خاموش نشده، و سموئیل در هیکل خداوند، جایی که تابوت خدا بود، می خواهید، ۴ خداوند سموئیل را خواند و او گفت: «لیک». ۵ پس نزد عیلی شافته، گفت: «اینک حاضرم زیرا مرا خواندی.» او گفت: «نخواندم، برگشته، بخواب.» و او برگشته، خواهید. ۶ و خداوند بار دیگر خواند: «ای سموئیل!» و سموئیل برخاسته، نزد عیلی آمده، گفت: «اینک حاضرم زیرا مرا خواندی.» او گفت: «ای پسر تورا نخواندم، برگشته، بخواب.» ۷ و سموئیل، خداوند را هنوز نمی شناخت و کلام خداوند تا حال بر او منکشف نشده بود. ۸ و خداوند باز سموئیل را بار سوم خواند و او برخاسته، نزد عیلی آمده، گفت: «اینک حاضرم زیرا مرا خواندی.» آنگاه عیلی فهمید که یهوه، پسر را خوانده است. ۹ و عیلی به سموئیل گفت: «برو و بخواب او گر تو را بخواند، بگوای خداوند بفرما زیرا که بنده تو می شنود.» پس سموئیل رفته، در جای خود خواهید. ۱۰ و خداوند آمده، بایستاد و مثل دفعه های پیش خواند: «ای سموئیل! ای سموئیل!» سموئیل گفت: «بفرما زیرا که بنده تو می شنود.» ۱۱ و خداوند به سموئیل گفت: «اینک من کاری در اسرائیل می کنم که گوشهای هر که بشنوید، صدا خواهد داد. ۱۲ در آن روز هرچه درباره خانه عیلی گفتم بر او اجرا خواهم داشت، و شروع نموده، به انجام خواهم رسانید. ۱۳ زیرا به او خبردادم که من بر خانه او تا به ابد داوری خواهم نمود به سبب گناهی که می داند، چونکه پسرانش برخود

لعت آوردن و او ایشان را منع ننمود. ۱۴ بنابراین برای خاندان علیق قسم خوردم که گناه خاندان علیق به قربانی و هدیه، تا به ابد کفاره نخواهد شد.» ۱۵ و سموئیل تا صبح خوایید و درهای خانه خداوند را باز کرد، و سموئیل ترسید که علیق راز رویا اطلاع دهد. ۱۶ اما علیق سموئیل راخوانده، گفت: «ای پسر سموئیل!» او گفت: «لیک» ۱۷ گفت: «چه سخنی است که به تو گفته است؟ آن را از من مخفی مدار. خدا با تو چنین بلکه زیاده از این عمل نماید، اگر از هرآنجه به تو گفته است چیزی از من مخفی داری.» ۱۸ پس سموئیل همه‌چیز را برای او بیان کرد و چیزی از آن مخفی نداشت. و او گفت «خداوند است آنچه در نظر او پسند آید بکند.» ۱۹ و سموئیل بزرگ می‌شد و خداوند با وی بود و نمی‌گذاشت که یکی از سخنانش بر زمین بیفتد. ۲۰ و تمامی اسرائیل از دان تا پرشیع دانستند که سموئیل برقرار شده است تا نبی خداوند باشد. و خداوند بار دیگر در شیله ظاهر شد، زیرا که خداوند در شیله خود را برسموئیل به کلام خداوند ظاهر ساخت.

۴ و کلام سموئیل به تمامی اسرائیل رسید. و اسرائیل به مقابله فلسطینیان در جنگ بیرون آمده، نزد این عزр اردو زند، و فلسطینیان در افق فروند آمدند. ۲ و فلسطینیان در مقابل اسرائیل صف آرایی کردند، و چون جنگ در پیوستند، اسرائیل از حضور فلسطینیان شکست خوردند، و در معركه به قدر چهار هزار نفر را در میدان کشتند. ۳ و چون قوم به لشکرگاه رسیدند، مشایخ اسرائیل گفتند: «چرا امروز خداوند ما را از حضور فلسطینیان شکست داد؟ پس تابوت عهد خداوند را در شیله نزد خود بیاوریم تا درمیان ما آمده، ما را از دست دشمنان مان نجات دهد.» ۴ و قوم به شیله فرستاده، تابوت عهد پیوشه صبایت را که در میان کروپیان ساکن است از آنجا اوردند، و دو پسر علیق حفني و فینحاس درآنجا با تابوت عهد خدا بودند. ۵ و چون تابوت عهد خداوند به لشکرگاه داخل شد، جمیع اسرائیل صدای بلند زدند به حدی که زمین متزلول شد. ۶ و چون فلسطینیان آواز صدا را شنیدند، گفتند: «این آواز صدای بلند در اردو عربانیان چیست؟» پس فهمیدند که تابوت خداوند به اردو آمده است. ۷ و فلسطینیان ترسیدند زیرا گفتند: «خدا به اردو آمده است» و گفتند: «وای بر ما، زیرا قبل از این چنین چیزی واقع نشده است! ۸ وای بر ما، کیست که ما را از دست این خدایان زورآور رهایی دهد، همین خدایانند که مصریان را در بیابان به همه بلای مبتلا ساختند. ۹ ای فلسطینیان خویشتن را تقویت داده، مردان باشید میادا خود جمع کرده، گفتند: «با تابوت خدای اسرائیل چه کنیم؟» گفتند: «تابوت خدای اسرائیل با ما نخواهد ماند، زیرا که دست او بر ما و بر خدای تابوت خدای اسرائیل داشد و دیدند که چنین است گفتند: «ای عربانیان را بندگی کنید، چنانکه ایشان شما را بندگی نمودند، پس مردان شوید و چنگ کنید.» ۱۰ پس فلسطینیان چنگ کردند و اسرائیل شکست خوردند، هر یک به خمیمه خود فرار کردند و کشتار بسیار عظیمی شد، و از اسرائیل سی هزار پیاده کشته شدند. ۱۱ و تابوت خدا گرفته شد، و دو پسر علیق حفني و فینحاس کشته شدند. ۱۲ و مردی بنیامینی از لشکر دویده،

مبتلا ساخته، خراجها بر ایشان منتفخ شد. ۱۰ پس تابوت خدا را به عقرن بردن و به مجرد رودتابوت خدا به عقرن، اهل عقرن فریاد کرده، گفتند: «تابوت خدای اسرائیل را نزد ما آوردند تاما را و قوم ما را بکشند.» ۱۱ پس فرستاده، جمیع سورون فلسطینیان را جمع کرده، گفتند: «تابوت خدای اسرائیل را روانه کنید تا به مجاہ خودیرگدد و ما را و قوم ما را نکشد زیرا که در تمام شهر هنگامه مهلك بود، و دست خدا در آنجابسیار سنگین شده بود. ۱۲ و آنانی که نمرند به خراجها مبتلا شدند، و فریاد شهر تا به آسمان بالا رفت.

۶ و تابوت خداوند در ولایت فلسطینیان هفت ماه ماند. ۲ و فلسطینیان، کاهنان و فالگیران خود را خوانده، گفتند: «با تابوت خداوند چه کنیم؟ ما را اعلام نمایید که آن را به جایش با چه چیز بفرستیم.» ۳ گفتند: «اگر تابوت خدای اسرائیل را بفرستید آن را خالی مفرستید، بلکه قربانی گفتند: «چه قربانی جرم خواهید یافت، و بر شما معلم خواهد شد که از چه سبب دست او از شما برداشته نشده است.» ۴ ایشان گفتند: «چه قربانی جرم برای او بفرستیم؟» ۵ پس تماثیل خراجها خود و تماثیل موشهای خود را که زمین را خراب می کنند بسازید، و خدای اسرائیل را جلال دهید که شاید دست خود را از شما و از خدایان شما و از زمین شما بردارد. ۶ و چرا دل خود را سخت سازید، چنانکه مصریان و فرعون دل خود را سخت ساختند؟ آباعد از آنکه در میان ایشان کارهای عجیب کرده بود ایشان را رها نکردند که رفند؟ ۷ پس الان ارباب تازه بسازید و دو گاو شیرده را که بیغ برگردان ایشان نهاده باشد بگیرید، و دو گاو را به ارباب بیندید و گوساله های آنها را از عقب آنها به خانه برگردانید. ۸ و تابوت خداوند را گرفته، آن را به ارباب پنهید و اسباب طلا را که به جهت قربانی گرم برای او می فرستید در صندوقچه ای به پهلوی آن بگذارید، و آن را رها کنید تا برود. ۹ و نظر کنید اگر به راه سرحد خود به سوی بیت شمس برود، بدانید اوست که این بلای عظیم را بر ما وارد گردانیده است، و اگرنه، پس خواهید داشت که دست او ما را لمس نکرده است، بلکه آنچه بر ما واقع شده است، اتفاقی است.» ۱۰ پس آن مردمان چنین کردند و دو گاو شیرده را گرفته، آنها را به ارباب بستند، و گوساله های آنها را در خانه نگاه داشتند. ۱۱ و تابوت خداوند و صندوقچه را با موشهای طلا و تماثیل خراجها خود بر ارباب گذاشتند. ۱۲ و گواون راه خود را راست گرفته، به راه بیت شمس روانه شدند و به شاهراه رفته، بانگ می زدند و به سوی چپ با راست میل نمی نمودند، و سورون فلسطینیان در عقب آنها تا حد بیت شمس رفتند.

۱۳ و اهل بیت شمس در دره گنبد را درومی کردند، و چشمان خود را بلند کرده، تابوت را دیدند و از دیدنش خوشحال شدند. ۱۴ و ارباب مزرعه بیوش بیت شمسی درآمده، در آنجابایستاد و سنگ بزرگی در آنجا بود. پس چوب ارباب را شکسته، گواون را برای قربانی سوختنی به جهت نموده، خداوند او را اجابت نمود. ۱۰ و چون سموئیل قربانی سوختنی رامی

گذرانید، فلسطینیان برای مقاله اسرائیل نزدیک آمدند، و در آن روز خداوند به صدای عظیم بر فلسطینیان رعد کرده، ایشان را متهم ساخت، و از حضور اسرائیل شکست یافتند. ۱۱ و مردان اسرائیل از مصfe بیرون آمدند و فلسطینیان را تعاقب نموده، ایشان را تا زیر بیت کار شکست دادند. ۱۲ و ۱۷ و عشترگاههای شما را خواهد گرفت و شما غلام اخوهای بود. ۱۸ و در آن روز از دست پادشاه خود که برای خویشتن برگردیدهاید فریاد خواهید کرد و خداوند در آن روز شما را اجابت خواهد نمود.» ۱۹ اما قوم از شنیدن قول سموئیل ابا نمودند و گفتند: «تی بلکه می باید بر ما پادشاهی باشد. ۲۰ تاما نیز مثل سایر امتهای باشیم و پادشاه ما بر ماداوری کند، و پیش روی ما بیرون رفه، در جنگهای ما برای ما بجنگد.» ۲۱ و سموئیل تمامی سختنان قوم را شنیده، آنها را به سمع خداوند رسانید. و خداوند به سموئیل گفت: «آواز ایشان را بشنو و پادشاهی بر ایشان نصب نما.» پس سموئیل به مردمان اسرائیل گفت: «شما هر کس به شهر خود بروید.»

۹ و مردی بود از بنیامین که اسمش قیس بن ایبیل بن صورو بن بکورت

بن افیح بود، او پسر مرد بنیامینی و مردی زورآور مقتدر بود. ۲ و او را پسری شاول نام، جوانی خوش اندام بود که در میان بنی اسرائیل کسی از او خوش اندام تر نبود که از کشفش تا به بالا از تمامی قوم بلندتر بود. ۳ و الانهای قیس پدر شاول گم شد. پس قیس به پسر خود شاول گفت: «الآن یکی از جوانان خود را با خود گرفته، برخیز و رفه، الانهای راجستجو نما.» ۴ پس از کوهستان افزایم گذشت، واز زمین شلیشه عبور نموده، آنها را تیافند. و از زمین شعلیم گذشتند و نبود و از زمین بنیامین گذشت، آنها را تیافند. ۵ و چون به زمین صوف رسیدند، شاول به خادمی که همارهش بود، گفت: «بیا برگردیدم میادپدرم از فکر الانهای گذشت، به فکر ما افند.» ۶ او در جواب وی گفت: «اینک مرد خدای در این شهر است و او مردی مکرم است و هرجه می گوید الله واقع می شود. الان آتیجا برویم، شاید از راهی که باید برویم ما را اطلاع بدهد.» ۷ شاول به خادمش گفت: «اینک اگر برویم چه چیز برای آن مرد ببریم، زیرا نان از طروف ما تمام شده، وهدیه ای نیست که به آن مرد خدا پدھیم. پس چه چیز داریم.» ۸ و آن خادم باز در جواب شاول گفت که «اینک در دستم ربع متقابل نقره است. آن را به مرد خدا می دهم تا راه ما را به ما نشان دهد.» ۹ در زمان سابق چون

کسی در اسرائیل برای درخواست کردن از خدا می رفت، چنین می گفت: «بایدید تا نزد رایی برویم.» زیرا نبی امروز را سابق رائی می گفتند. ۱۰ و شاول به خادم خود گفت: «سخن تو نیکوست. بیا برویم.» پس به شهری که مرد خدا در آن بود، رفتند. ۱۱ و چون ایشان به فراز شهر بالا می رفتند، دختران چند یافتند که برای آب کشیدن بیرون می آمدند و به ایشان گفتند: «ای رایی در اینجاست؟» ۱۲ در جواب ایشان گفتند: «بلی اینک پیش روی شماست. حال بنشایید زیرا امروز به شهر آمده است چونکه امروز قوم را خواهد نمود.» ۱۳ و دختران شما را برای عطرکشی و طبخی و خبازی خواهد

سموئیل سنگی گرفته، آن را میان مصfe و من بریا داشت و آن را این عز نامیده، گفت: «تابحال خداوند ما را اعانت نموده است.» ۱۴ پس فلسطینیان مغلوب شدند، و دیگر به حدواده اسرائیل داخل نشدند، و دست خداوند در تمامی روزهای سموئیل بر فلسطینیان سخت بود. ۱۴ و شهراهی که فلسطینیان از اسرائیل گرفه بودند، از عقرون تا جت، به اسرائیل پس دادند، و اسرائیل حدود آنها را از دست فلسطینیان رهانیدند، و در میان اسرائیل و اموریان صلح شد. ۱۵ و سموئیل در تمام روزهای عمر خود بر اسرائیل داوری می نمود. ۱۶ و هر سال رفته، به بیت نیل و جلجال و مصfe گردش می کردند، و در تمامی این جاها بر اسرائیل داوری می نمود. ۱۷ و به رامه بر می گشت زیرا خانه اش در آنجا بود و در آنجا بر اسرائیل داوری می نمود، و مذهبی در آنجا برای خداوند بنا کرد.

۸ واقع شد که چون سموئیل پیر شد، پسران خود را بر اسرائیل داوران ساخت. ۲ و نام پسر نخست زاده اش بیویل بود و نام دومینش ایا به و در پرشیع داور بودند. ۳ اما پسرانش به راه او رفتار نمی نمودند بلکه در بی سود رفه، رشوه می گرفتند و داوری را منحرف می ساختند. ۴ پس جمیع مشایخ اسرائیل جمع شده، تزدموئیل به راه آنکه تو را ترک نمودند. ۵ او را گفتند: «اینک تو پیر شده ای و پسرانت به راه تو رفتار نمی نمایند، پس الان برای ما پادشاهی نصب نما تا مثل سایر امتهای بر ما حکومت نمایند.» ۶ و این امر در نظر سموئیل ناپسند آمد، چونکه گفتند: «ما را پادشاهی بده تا بر ما حکومت نماید.» و سموئیل نزد خداوند دعا کرد. ۷ و خداوند به سموئیل گفت: «آواز قوم را در هرچه به تو گفتند بشنو، زیرا که تو را ترک نکردند بلکه مرا ترک کردند تا برایشان پادشاهی ننمایم. ۸ بر حسب همه اعمالی که از روزی که ایشان را از مصر بیرون آوردند، بجا آورده و مرا ترک نموده، خدایان غیر را عبادت نمودند پس با تو نیز همچنین رفتار می نمایند. ۹ پس الان آواز ایشان را بشنو لکن برایشان به تأکید شهادت بده، و ایشان را از رسم پادشاهی که بر ایشان حکومت خواهد نمود، مطلع ساز.» ۱۰ و سموئیل تمامی سختنان خداوند را به قوم که از او پادشاه خواسته بودند، بیان کرد. ۱۱ و گفت: «رسم پادشاهی که بر شما حکم خواهد نمود این است که پسران شما را گرفته، ایشان را بوارابه ها و سواران خود خواهد گماشت و پیش از این هایش خواهند دوید. ۱۲ و ایشان را سرداران هزاره و سرداران پنجه ایه برای خود خواهد ساخت، و بعضی را برای شیار کردن زمینش و در پیش مخصوصیت و ساختن آلات جنگی و اسباب از این هایش تعیین خواهد نمود. ۱۳ و دختران شما را برای عطرکشی و طبخی و خبازی خواهد

در مکان بلند قریانی هست. ۱۳ به مجرد ورود شما به شهر، قبل از آنکه به مکان بلند برای خودن بپایید، به او خواهید برخورد زیرا که تا او نیاید قوم جستن آنها رفته بودی، پیداشده است و اینک پدرت فکر الاغها را ترک کرده، به فکر شما افتاده است، و می‌گوید به جهت پسم چکم. ۱۴ چون دعوت شدگان بخورند. پس اینک بروید زیرا که الان او را خواهید یافت. ۱۵ پس به شهر رفند و چون داخل شهر می‌شندن، اینک سموئیل به مقابل ایشان بیرون آمد تا به مکان بلند برود. ۱۶ و یک روز قبل از آمدن شاول خداوند برسموئیل کشف نموده، گفت: «فدا مثل این وقت شخصی را از زمین بنیامین نزد تو می‌فرستم، او را مسح نما تا بر قوم من اسرائیل رئیس باشد، و قوم مرزا از دست فلسطینیان رهای دهد. زیرا که برقوم خود نظر کرد چونکه تضیع ایشان نزد من رسید». ۱۷ و چون سموئیل شاول را دید، خداوند او را گفت: «اینک این است شخصی که درباراش به تو گفتم که بر قوم من حکومت خواهد نمود». ۱۸ و شاول در میان دروازه به سموئیل نزدیک آمد، گفت: «مرا بگو که خانه رائی کجاست؟» ۱۹ سموئیل در جواب شاول گفت: «من رائی هستم. پیش من به مکان بلند برو زیرا که شماماروز با من خواهید خورد، و بامدادان تو را هراکده، هرچه در دل خود داری برای تو بیان خواهم کرد. ۲۰ و اما الاغهایت که سه روز قبل از این گم شده است، درباره آنها فکر مکن زیرا پیداشده است، و آزوی تمامی اسرائیل بر کیست؟ آیا بر تو و بر تمامی خاندان پدر تو نیست؟» ۲۱ شاول در جواب گفت: «آیا من بنیامینی و اژکوجک ترین اسباط بني اسرائیل نیستم؟ و آیا بیله من از جمیع قبایل سبط بنیامین کوچکتر نیست؟ پس چرا مثل این سخنان به من می‌گویی؟» ۲۲ و سموئیل شاول و خدامش را گرفته، ایشان را به مهمانخانه آورد و بر صدر دعوت شدگان که قریب به سی نفر بودند، جا داد. ۲۳ و سموئیل به طبیخ گفت: «قسمتی را که به تزدادم و درباراش به تو گفتم که پیش خودنگاهدار، بیاور.» ۲۴ پس طبیخ ران را با هرچه برآن بود، گرفته، پیش شاول گذاشت و سموئیل گفت: «اینک آنچه نگاهداشته شده است، پیش خود بگذار و بخور زیرا که تا زمان معین برای تونگاه داشته شده است، از وقتی که گفتم از قوم وعده بخواهم.» ۲۵ و چون ایشان از مکان بلند به شهر آمدند، او با شاول بر پشت بام گفتگو کرد. ۲۶ و صبح زود برخاستندو نزد طلوع فجر سموئیل شاول را بر پشت بام خوانده، گفت: «برخیز تا تو را روانه نمایم.» پس شاول برخاست و هر دوی ایشان، او و سموئیل بیرون رفتند. ۲۷ و چون ایشان به کنار شهر رسیدند، سموئیل به شاول گفت: «خادم را بگو که پیش مابرود. (و او پیش رفت) و اما تو الان بایست تا کلام خدا را به تو بشنوام.»

۱۰ پس سموئیل ظرف روغن را گرفته، برسر وی ریخت و او را بوسیده، گفت: «آیا این نیست که خداوند تو را مسح کرد تا بزمیراث او حاکم شوی؟ ۱۱ امروز بعد از رفنت از نزد من دو مرد، نزد قبر راحیل به سرحد

آورد، و قبیله مطربی گرفته شد. و شاول پسر قیس گرفته شد، وجون او را طلبیدند، نیافتند. ۲۲ پس بار دیگر از خداوند سوال کردند که آیا آن مرد به اینجا دیگرخواهد آمد؟ خداوند در جواب گفت: «کسی امروز کشته نخواهد شد زیرا که خداوندانموز در اسرائیل نجات به عمل آورده است.» ۱۴ و سموئیل اسپایها پنهان کرده است.» ۲۳ ودویده، او را از آنجا آوردند، و چون در میان قوم باستان، از تمامی قوم از کشف به بالا بلندتر بود. ۲۴ و سموئیل به تمامی قوم گفت: «آیا شخصی راکه خداوند برگزیده است ملاحظه نمودید که در تمامی قوم مثل او کسی نیست؟» و تمامی قوم صدا زده، گفتند: «پادشاه زنده بماند!» ۲۵ پس سموئیل رسوم سلطنت را به قوم بیان کرده، در کتاب نوشته، و آن را به حضور خداوند گذاشت. و سموئیل هرکس از تمامی قوم را به خانه اش روانه نمود. ۲۶ و شاول نیز به خانه خود به جمعه رفت و فوجی از کسانی که خدا دل ایشان را برانگیخت همراه وی رفتند. ۲۷ اما بعضی پسران بليعال گفتند: «اين شخص چگونه ما رايهاند؟» و او را حقير شمرده، هديه برايش نياوردندا. اما او هيج نگفت.

۱۲ و سموئیل به تمامی بنی اسرائیل گفت: «اینک قول شما را در هرآنچه به من گفتید، شنیدم و پادشاهی بر شما نصب نمودم. ۲ وحال اینک پادشاه پيش روی شما راه می رود و من پير و مو سفید شدهام، و اینک پسران من با شمامی باشند، و من از جوانیم تا امروز پيش روی شمامسلوک نمودهام. ۳ اینک من حاضرم، پس به حضور خداوند و مسيح

او بر من شهادت دهيد که گاو که را گرفتم؟ و الاغ که را گرفتم و بر که ظلم نموده، که را ستم کدم و از دست که رشوه گرفتم تا چشمانت خود را به آن کور سازم و آن را به شمارد نمایم.» ۴ گفتند: «بر ما ظلم نکرده‌ای و بر ما ستم ننموده‌ای و چيزی از دست کسی نگرفته‌ای.» ۵ به ایشان گفت: «خداوند بر شما شاهد است و مسيح او امروز شاهد است که چيزی در دست من نیافته‌اید.» گفتند: «او شاهداست.» ۶ و سموئیل به قوم گفت: «خداوند است که موسى و هارون را مقيم ساخت و پدران شما را از زمين مصر برآورد. ۷ پس الان حاضر شويد تا به حضور خداوند با شما درباره همه اعمال عادله خداوند که با شما و با پدران شما عمل نمود، مجاجه نمایم. ۸ چون یعقوب به مصر آمد و پدران شما زند خداوند استغافله نمودند، خداوندموسی و هارون را فرستاد که پدران شما را از مصر بريون آورده، ایشان را در اين مكان ساكن گردانيدند. ۹ و چون یهوه خدای خود را فراموش کردند ایشان را به دست سيسرا، سردار لشکرحاصور، و به دست فلسطينيان و به دست پادشاه مواب فروخت که با آنها جنگ گردند. ۱۰ پس زند خداوند فرياد برآورده، گفتند: «گناه کرده‌ایم زند خداوند را ترک کرده بعلیم و عشارتو را عبادت نموده‌ایم، و حال ما را از دست دشمنان ما رهایي ده و تو را عبادت خواهیم نمود. ۱۱ پس خداوند بريعيل و بدان و پفتح و سموئیل را فرستاده، شمارا از دست دشمنان شما که در اطراف شما بودند، رهایيد و در اطمینان ساکن شدید. ۱۲ و چون ديديد که ناحاش، پادشاه بني عمون، بر شمامی آيد به من گفتيد: نى بلکه پادشاهي بر ماسلطنت نماید، و حال آنکه یهوه، خدای شما، پادشاه شما بود. ۱۳ و الان اينک پادشاهي که برگزیده و او را طلبیديد. و همانا خداوند بر شما پادشاهي نصب نموده است. ۱۴ اگر از خداوند ترسیده، او را عبادت نماید و قول او را بشعويد واز فرمان خداوند ترسیده، او را عبادت نماید و قول او را بشعويد واز فرمان خداوند عصیان نورزید، و هم شما و

۱۱ و ناحاش عموني برآمده، در برابر بيايش جلعاد اردو زد، و جميع اهل بيايش به ناحاش گفتند: «با ما عهد ببند و تو را بندگي خواهيم نمود.» ۲ ناحاش عموني به ايشان گفت: «به اين شرط با شما عهد خواهيم بست که چشمان راست جميع شما کنده شود، و اين را بر تمامی اسرائیل عار خواهم ساخت.» ۳ و مشابع يايش به وی گفتند: «ما را هفت روز مهلت بهد تا رسولان به تمامی حدود اسرائیل بفرستيم، و اگر برای مارهانده‌ای نياشد نزد تو بیرون خواهیم آمد.» ۴ پس رسولان به جمعه شاول آمده، اين سختنان را به گوش قوم رسانيدند، و تمامی قوم آواز خود را بلند کرده، گريستند. ۵ و اينک شاول در عقب گاوان از صحرامي آمد، و شاول گفت: «قوم را چه شده است که می گریند؟» پس سختنان مردان يايش را به او بازگفتند. ۶ و چون شاول اين سختنان را شنيد روح خدا بر وي مستولی گشته، خشمش به شدت افوقخته شد. ۷ پس يك جفت گاو را گرفته، آنها را پاره نمود و به دست قاصدان به تمامی حدود اسرائیل فرستاده، گفت: «هرکه در عقب شاول و سموئیل بیرون نیاید، به گاوان او چنین کرده شود.» آنگاه ترس خداوند بر قوم افتداد که مثل مرد واحد بیرون آمدند. ۸ و ايشان را در بازق شمرد و بنی اسرائیل سیصد هزار نفر و مردان يهودا سی هزار بودند. ۹ پس به رسولانی که آمده بودند گفتند: «به مردمان يايش جلعاد چنین گويد: فدا وقتی که آفتاب گرم شود براي شماملاخاصي خواهد شد.» و رسولان آمده، به اهل بيايش خير دادند، پس ايشان شاد شدند. ۱۰ و مردان يايش گفتند: «فدا نزد شما بیرون خواهیم آمد تا هرجه در نظرتان پسند آيد به ما بکيد.» ۱۱ و در فرداي آن روز شاول قوم را به سه فرقه تقسيم نمود و ايشان در پاس صبح به ميان لشکرگاه آمده، عموانيان را تا گرم شدن آفتاب می زدند، و باقی ماندگان پراکنده شدند به حدی که دو نفر از ايشان در يك جا نماندند. ۱۲ و قوم به سموئیل گفتند:

هم پادشاهی که بر شما سلطنت می‌کند، یهوه، خدای خود را پیروی نمایید خوب. ۱۵ و اما اگر قول خداوند را نشنید و از فرمان خداوند عصیان ورزید، آنگاه دست خداوند چنانکه به ضد پدران شما بود، به ضد شما نیز خواهد بود. ۱۶ پس الان بایستید و این کار عظیم را که خداوند به نظر شما بجا می‌آورد، بینید. ۱۷ آیا امرزو وقت درو گدم نیست؟ از خداوند استدعا خواهی نمود و از عدها و باران خواهد فرستاد تا بدانید و بینید که شرارتی که از طلبیدن پادشاه پای خود نمودید در نظر خداوند عظیم است. ۱۸ پس سموئیل از خداوند استدعا نمود و خداوند در همان روز عدها و باران فرستاد، و تمامی قوم از خداوند سموئیل بسیار ترسیدند. ۱۹ و تمامی قوم به سموئیل گفتند: «برای بند گات از یهوه، خدای خود استدعا نما تانمیریم، زیرا که بر تمامی کاهان خود این بدی را فروید که برای خود پادشاهی طلبیدیم.» ۲۰ و سموئیل به قوم گفت: «متربید! شما تمامی این بدی را کردید، لیکن از پیروی خداوند نگردید، بلکه خداوند را به تمامی دل خود عبادت نمایید. ۲۱ و در عقب ایاطلی که منفعت ندارد و رهای نتواند داد، چونکه باطل است، بزنگدید. ۲۲ زیرا خداوند به خاطر نام عظیم خود قوم خود را ترک نخواهد نمود، چونکه خداوند را پسند آمد که شما را برای خود قومی سازد. ۲۳ و اما من، حاشا از من که به خداوند گاه ورزیده، ترک دعا کردن برای شما نمایم، بلکه راه نیک و راست را به شما تعليم خواهم داد. ۲۴ لیکن از خداوند بتربیت و او را به زمین شوال توجه نمودند. ۲۵ و اما اگر شرارت ورزید، هم شما و هم پادشاه کرده است، تفکر کنید. ۲۶ و در تمام زمین اسرائیل آهنگری یافت نمی شد، زیرا که شما، هلاک خواهید شد.»

۱۳ و شاول (سی) ساله بود که پادشاه شد. و چون دو سال بر اسرائیل سلطنت نموده بود، ۲ شاول به جهت خود سه هزار نفر از اسرائیل بگردید، و از ایشان دو هزار با شاول در مخmas در کوه بیت نیل بودند، و یک هزار بایوتاتان در جمعه بنیامین. و اما هرکس از بقیه قوم رایه خیمه اش فرستاد. ۳ و بوناتان قراول فلسطینیان را که در جمعه بودند، شکست داد. و فلسطینیان این را شنیدند. و شاول در تمامی زمین کرانه اخته، گفت که «ای عبرایان بشنوید!» ۴ و چون تمامی اسرائیل شنیدند که شاول قراول فلسطینیان را شکست داده است، و اینکه اسرائیل نزد فلسطینیان مکروه شده اند، قوم نزد شاول در جلجال جمع شدند. ۵ و فلسطینیان سی هزار اрабه و شش هزار سوار و خلقی را که مثل ریگ کاره دریا بیشمابودند، جمع کردند تا با اسرائیل جنگ نمایند، ویرآمده، در مخmas به طرف شرقی بیت آون اردوزدند. ۶ و چون اسرائیلیان را دیدند که در تنگی هستند زیرا که قوم مضطرب بودند، پس ایشان خود را در مغارهها و بیشهها و گریوهها و حفره ها و صخرهها پنهان کردند. ۷ و بعضی از عبرایان از اردن به زمین جاد و جلهاد عبور کردند. و شاول هنوز در جلجال بود و تمامی قوم در عقب او

۱۴ و روزی واقع شد که بوناتان پسر شاول به جوان سلاح دار خود گفت: «بیا تا به قراول فلسطینیان که به آن طرف بگذریم.» امادپر خود را خبر نداد. ۲ و شاول در کناره جمعه زیر درخت اثاری که در مغرون است، ساکن بود و قومی که همارهش بودند تخمن ششصد نفر بودند. ۳ و اخیراً این اخیطوب برادر ایخابودین فینحاس بن عیلی، کاهن خداوند، در شیلوه بالایفود ملبس شده بود، و قوم از رفتن بوناتان خبر نداشتند. ۴ و در میان معبرهایی که بوناتان می خواست از آنها نزد قراول فلسطینیان بگذرد، یک صخره تیز به این طرف و یک صخره تیز به آن طرف بود، که اسم یکی

مردان اسرائیل آن روز در تکگی بودند زیرا که شاول قوم را قسم داده، گفته بود: «تا من از دشمنان خود انتقام نکشیده باشم ملعون باد کسی که تا شام طعام بخورد.» و تمامی قوم طعام نچشیدند. ۲۵ و تمامی قوم به جنگلی رسیدند که در آنجا عسل بر روی زمین بود. ۲۶ و چون قوم به جنگل داخل شدند، اینک عسل می گردید اما الحدی دست خود را به دهانش نبرد زیرا قوم از قسم ترسیدند. ۲۷ لیکن یوناتان هنگامی که پدرش به قوم قسم می داد تشنه شده بود، پس نوک عصای را که در دست داشت دراز کرده، آن را به شان عسل فرو برد، و دست خود را به دهانش برد، چشمان او روشن گردید. ۲۸ و شخصی از قوم به او توجه نموده، گفت: «پدرت رونرا قسم سخت داده، گفت: ملعون باد کسی که امروز طعام خورد.» و قوم بی تاب شده بودند. ۲۹ و یوناتان گفت: «پدرم زمین را مضطرب ساخته است، الان ببینید که چشمانم چه قدر روشن شده است که اندکی از این عسل چشیده ام. ۳۰ و چه قادر زیاده اگر امروز قوم از غارت دشمنان خود که یافته اند بی مماعت می خورندند، آیا اقتال فلسطینیان بسیار زیاده نمی شد؟» ۳۱ و در آن روز فلسطینیان را از مخمام تا ایوان منهزم ساختند و قوم بسیار بی تاب شدند. ۳۲ و قوم بر غنیمت حمله کرده، از گوسفندان و گاویان و گوساله ها گرفته، بر زمین کشتند و قوم آنها را با خون خورندند. ۳۳ و شاول را خبر داده، گفتند: «اینک قوم به خداوند گناه وزیاده، با خون می خورندند.» گفت: «شما خیانت وزیاده اید امروز سنگی بزرگ نزد من بغلطایید.» ۳۴ و شاول گفت: «خود را در میان قوم منتشر ساخته، به ایشان بگویید: هر کس گاو خود و هر کس گوسفند خود را نزد من بیاورد و در آنجا ذبح نموده، بخورید و به خدا گناه نوزیاده، با خون مخورید.» و تمامی قوم در آن شب هر کس گاوش را با خود آوردند، در آنجا ذبح کردند. ۳۵ و شاول مذبحی برای خداوند بنا کرد و این مذبح اول بود که برای خداوند بنا نمود. ۳۶ و شاول گفت: «امشب در عقب فلسطینیان بروم و آنها را تا روشنایی صبح غارت کرده، ایشان احده را باقی نگذاریم.» ایشان گفتند: «هرچه در نظرت پسند آید بکن.» و کاهن گفت: «در اینجا به خدا تقرب بجوییم.» ۳۷ و شاول از خداوسوال نمود که آیا از عقب فلسطینیان بروم و آیا ایشان را بدست اسرائیل خواهی داد، اما در آن روز او را جواب نداد. ۳۸ آنگاه شاول گفت: «ای تمامی روسای قوم به اینجا نزدیک شوید و بدانید و ببینید که امروز این گناه در چه چیز است.» ۳۹ زیرا قسم به حیات خداوند رهانده اسرائیل که اگر در پسمند یوناتان هم باشد، البته خواهد مرد.» لیکن از تمامی قوم احده به او جواب نداد. ۴۰ پس به تمامی اسرائیل گفت: «شما به یک طرف باشید و من با پسر خود یوناتان به یک طرف باشیم.» و قوم به شاول گفتند: «هرچه در نظرت پسند آید، پکن.» ۴۱ و شاول به یهود، خدای اسرائیل گفت: «قرعه ای راست بده.» پس یوناتان و شاول گرفته شدند و قوم رها گشتند. ۴۲ و شاول گفت: «در خداوند در آن روز اسرائیل را نجات داد و جنگ تا بیت آون رسید. ۴۳ و یکی از این صخره ها به طرف شمال در برابر مخمام ایستاده بود، و دیگری به طرف جنوب در برابر جمعه. ۴۴ و یوناتان به جوان سلاحدار خود گفت: «بیاند قراول این نامختونان بگذریم شاید خداوند برای ما عمل کند زیرا که خداوند را از رهاییدن باکثیر یا باقلیل مانع نیست.» ۴۵ و سلاحدارش به وی گفت: «هرچه در دلت باشد، عمل نما. پیش برو؛ اینک من موافق رای تو با تو هستم.» ۴۶ و یوناتان گفت: «اینک ما به طرف این مردمان گذرنمایم و خود را به آنها ظاهر سازیم، ۴۷ اگر به ماجنین گویند: بایستید تا نزد شما برسیم، آنگاه در جای خود خواهیم ایستاد و نزد ایشان خواهیم رفت. ۴۸ اما اگر چنین گویند که نزد ما برآید، آنگاه خواهیم رفت زیرا خداوند ایشان را بدست ما تسليم نموده است و به جهت ما، این علامت خواهد بود.» ۴۹ پس هر دوی ایشان خویشتن را به قراول فلسطینیان ظاهر ساختند و فلسطینیان گفتند: «اینک عبرانیان از حفره هایی که خود را در آنها پنهان ساخته اند، بیرون می آیند.» ۵۰ و قراولان، یوناتان و سلاحدارش را خطاب کرده، گفتند: «نزد ما برآید تا چیزی به شما نشان دهیم.» و یوناتان به سلاحدار خود گفت که «در عقب من بیازیرا خداوند ایشان را بدست اسرائیل تسليم نموده است.» ۵۱ و یوناتان بدست و پای خود نزد ایشان بالا رفت و سلاحدارش در عقب وی، و ایشان پیش روی یوناتان افتادند و سلاحدارش در عقب او می کشند. ۵۲ و این کشتنار اول که یوناتان و سلاحدارش کردند به قدر بیست نفر بود در قرب نصف شیار یک چفت گاو زمین. ۵۳ و در اردو و صحراء و تمامی قوم تزلیل درافتند و قراولان و تاراج کنندگان نیز لزان شدند و زمین مترزل شد، پس تزلیل عظیمی واقع گردید. ۵۴ و دیده بانان شاول در جمعه بنیامین نگاه کردند و اینک آنبو گداخته شده، به هر طرف پراکنده می شدند. ۵۵ و شاول به قومی که همراهش بودند، گفت: «الآن تفحص کنید و ببینید از ما که بیرون رفته است؟» ۵۶ و پس تفحص کردند که اینک یوناتان و سلاحدارش حاضر نبودند. ۵۷ و شاول به اخیا گفت: «تابوت خدا را نزدیک بیاور.» زیرا تابوت خدا در آن وقت همراه بنی اسرائیل بود. ۵۸ و واقع شد چون شاول با کاهن سخن می گفت که اغتشاش در اردوی فلسطینیان زیاده وزیاده می شد، و شاول به کاهن گفت: «دست خود را نگاهدار.» ۵۹ و شاول و تمامی قومی که با اوی بودند جمع شده، به جنگ آمدند، و اینک شمشیر هر کس به ضد رفیقش بود و قتال بسیار عظیمی بود. ۶۰ و عبرانیانی که قبل از آن با فلسطینیان بودند و همراه ایشان از اطراف به اردو آمده بودند، ایشان نیز نزد اسرائیلیانی که با شاول و یوناتان بودند، پرگشتند. ۶۱ و تمامی مردان اسرائیل نیز که خود را در کوهستان افرايم پنهان کرده بودند چون شنیدند که فلسطینیان منهزم شده اند، ایشان را در جنگ تعاقب نمودند. ۶۲ پس خداوند در آن روز اسرائیل را نجات داد و جنگ تا بیت آون رسید. ۶۳ و

میان من و پسرم یوناتان قرعه بیندازید.» و یوناتان گرفته شد. ۴۳ و شاول به یوناتان گفت: «مرا خیر ده که چه کردی؟» و یوناتان به او خبر داده، شاول را پادشاه ساختم زیرا از پیروی من برگشته، کلام مرا بجا نیاورده است.» و سموئیل خشنمانک شده، تمامی شب نزد خداوند فریاد برآورد. ۱۲ و پامدادان سموئیل برخاست تا شاول را ملاقات نماید و سموئیل را خبر داده، گفتند که «شاول به کمل آمد و اینک به جهت خویشتن ستونی نصب نمودو دور زده، گذشت و در جلجال فرود آمده است.» ۱۳ و چون سموئیل نزد شاول رسید شاول به او گفت: «برکت خداوند بر تو باد! من فرمان خداوند را بجا آوردم.» ۱۴ سموئیل گفت: «بس این صدای گوسفندان در گوش من و بانگ گاوان که من می شنوم چیست؟» ۱۵ شاول گفت: «اینها راز عمالقه آورده‌اند زیرا قوم بهترین گوسفندان و گاوان را دریغ داشتند تا برای یهوه خدایت قربانی نماید، و بقیه را بالکل هلاک ساختیم.» ۱۶ سموئیل به شاول گفت: «تأمل نما تا آنچه خداوند دیشب به من گفت به تو بگومن.» او وی را گفت: «بگو.» ۱۷ و سموئیل گفت: «هنگامی که تو در نظر خود کوچک بودی، آیا رئیس اسپاط اسرائیل نشدی و آیا خداوند تو را مسح نکرد تا اسرائیل پادشاه شوی؟ ۱۸ و خداوند تو را به راهی فرستاده، گفت: این عمالقه گناهکار را بالکل هلاک ساز و با ایشان جنگ کن تا نابود شوند. ۱۹ پس چرا قول خداوند را نشینید بلکه برغایت هجوم آورده، آنچه را که در نظر خداوند است عمل نمودی؟» ۲۰ شاول به سموئیل گفت: «قول خداوند را استماع نمود و به راهی که خداوند مرا فرستاد، رفتم و اجاج، پادشاه عمالقه را آوردم و عمالقه را بالکل هلاک ساختم. ۲۱ اما مسح از غنیمت، گوسفندان و گاوان، یعنی بهترین آنچه حرام شده بود، گرفتند تا برای یهوه خدایت در جلجال قربانی بگذرانند.» ۲۲ سموئیل گفت: «آیا خداوند به قربانی های سخت و ذبایح خوشنود است یا به اطاعت فرمان خداوند؟ اینک اطاعت از قربانی ها و گوش گرفتن از پیه قوچها نیکوتراست. ۲۳ زیرا که تمد مثل گناه جادوگری است و گردن کشی مثل بت پرستی و ترافیم است. چونکه کلام خداوند را قوم ترسیده، قول ایشان را شنیدم. ۲۵ پس حال تمنا اینکه گناه مرا عفو نمایی و با من برگردی تاخداوند را عبادت نمایم.» ۲۶ سموئیل به شاول گفت: «گناه کردم زیرا از فرمان خداوند و سخن تو تجاوز نمودم چونکه از تو بینیمی گدم چونکه کلام خداوند را ترک نموده‌ام. خداوند نیز تو از پادشاه بودن بپسرایل رد نموده است.» ۲۷ و چون سموئیل برگشت تا روانه شود، اودامن جامه او را برگرفت که پاره شد. ۲۸ و سموئیل وی را گفت: «امروز خداوند سلطنت اسرائیل را زیر تو پاره کرده، آن را به همسایه ات که از تو بھرتاست، داده است. ۲۹ و نیز جلال اسرائیل دروغ نمی گوید، و تغییر به اراده خود نمی دهد زیرا انسان نیست که به اراده خود تغییر دهد.» ۳۰ گفت: «گناه کرده‌ام، حال تمنا اینکه مرا به حضور مشایخ راهلاک سازند. لیکن هر چیز خوار و بیقیمت را بالکل ناید ساختند. ۱۰

۱۵ سموئیل به شاول گفت: «خداوند مرافستاد که ترا مسح نمایم تا بر قوم اسرائیل پادشاه شوی. پس الان آواز کلام خداوند را بشنو. ۲ یهوه صبایوت چنین می گوید: آنچه عمالیق به اسرائیل کرد، بخطار داشتمام که چگونه هنگامی که از مصر برمی آمد، با او در راه مقاومت کرد. ۳ پس الان برو و عمالیق را شکست داده، جمیع مایلک ایشان را بالکل ناید ساز، ویر ایشان شفقت مفرما بلکه مرد و زن و طفل و شیرخواره و گاو و گوسفند و شتر و الاغ را بکش.» ۴ پس شاول قوم را طلبید و از ایشان دویست هزار پیاده و ده هزار مرد از یهودا در طلایم سان دید. ۵ و شاول به شهر عمالیق آمد، در وادی کمین گذاشت. ۶ و شاول به قبیان گفت: «بروید ویرگشته، از میان عمالقه دور شوید، میادا شما را با ایشان هلاک سازم و حال آنکه شما با همه بنی اسرائیل هنگامی که از مصر برمی‌آمدند، احسان نمودید.» پس قبیان از میان عمالقه دور شدند. ۷ و شاول عمالقه را از حویله تا شور که در برابر مصراست، شکست داد. ۸ و اجاج پادشاه عمالیق رازنده گرفت و تمامی خلق را به دم شمشیر، بالکل هلاک ساخت. ۹ و اما شاول و قوم اجاج را ویرگشته گوسفندان و گاوان و پواریها و برهها و هرجیز خوب را دروغ نموده، نخواستند آنها راهلاک سازند. لیکن هر چیز خوار و بیقیمت را بالکل ناید ساختند. ۱۰

قوم و به حضور اسرائیل محترم داری و همراه من برگردی تا یهود خدایت را عبادت نمایم.» ۳۱ پس سموئیل در عقب شاول بیگشت، و شاول خداوند را عبادت نمود. ۳۲ و سموئیل گفت: «اجاج پادشاه عمالیق را زند من روح بدار جانب خداوند او را مضطرب می ساخت. ۱۵ و بندگان شاول وی را گفتند: «اینک روح بد از جانب خدا تو را مضطرب می سازد.» ۱۶ پس آقای ما بندگان خود را که به حضور هستند امر فرمید تا کسی را که بر بربط نواختن ماهر باشد بجویند، و چون روح بد از جانب خدا بر تو بیادیده دست خود بتوارد، و تو را نیکو خواهد شد.» ۱۷ و شاول من خود گفت: «الان کسی را که به نواختن ماهر باشد برای من پیدا کرده، نزد من بیاورید.» ۱۸ و یکی از خدامانش در جواب وی گفت: «اینک پسر یسای بیت لحمی را دیدم که به نواختن ماهر و صاحب شجاعت و مرد جنگ آزموده و فصیح زبان و شخص نیکو صورت است و خداوند با وی می پاشد.» ۱۹ پس شاول فاصلان نزد یسا فرستاده، گفت: «پسرت داود را که با گوشنفندان است، نزد من بفرست.» ۲۰ آنگاه یسا یک بار الاغ از تان و یک مشگ شراب و یک بزغاله گرفته، به دست پسرخود داود نزد شاول فرستاد. ۲۱ و داود نزد شاول آمد، به حضور وی ایستاد و او وی را بسیار دوست داشت و سلاحدار او شد. ۲۲ و شاول نزدیسا فرستاده، گفت: «داود نزد من بماند زیرا که به نظرم پسند آمد.» ۲۳ و واقع می شد هنگامی که روح بد از جانب خدا بر شاول می آمد که داود بربط گرفته، به دست خود می نواخت، و شاول را راحت و صحبت حاصل می شد و روح بد از او می رفت.

۱۷ و فلسطینیان لشکر خود را برای جنگ جمع نموده، در سوکوه که در یهودیه است، جمع شدند، و در میان سوکوه و عزیقه درافس دمیم اردو زندن. ۲ و شاول و مردان اسرائیل جمع شده، در دره ایله اردو زده، به مقابله فلسطینیان صفح آرایی کردند. ۳ و فلسطینیان برکوه از یک طرف ایستادند، و اسرائیلیان بر کوه به طرف دیگر ایستادند، و دره در میان ایشان بود. ۴ و از اردوی فلسطینیان مرد مبارزی مسمی به جلیات که از شهر جت بود بیرون آمد، و قفل شش ذراع و یک وجہ بود. ۵ و بر سر خود، خود برجنیجی داشت و به زره فلیس ملیس بود، و وزن زیاد پنج هزار مثقال برنج بود. ۶ و بر ساقهایش ساق بندهای برجنیج و در میان کتفهایش مزراق برنجین بود. ۷ و چوب نیزه اش مثل نوروجولا هگان و سرنیزه اش ششصد مثقال آهن بود، و سپردارش پیش او می رفت. ۸ و او ایستاده، افواج اسرائیل را صدا زد و به ایشان گفت: «چهارپرون آمده، صفح آرایی نمودید؟ آیا من فلسطینی نیستم و شما بندگان شاول؟ برای خودش خصی برگزینید تا نزد من درآید.» ۹ اگر او بتواندبا من جنگ کرده، مرا بکشد، ما بندگان شما خواهیم شد، و اگر من بر او غالب آمده، او را بکشم شما بندگان ما شده، ما را بندگی خواهید نمود.» ۱۰ و فلسطینی گفت: «من امروز فوجهای اسرائیل را به ننگ می آورم، شخصی به من بدهیدتا با هم جنگ نمایم.» ۱۱ و

برادرانش مسح نمود، و از آن روز به بعد روح خداوند بر داود مستولی شد، و سموئیل برخاسته، به رامه رفت. ۱۴ و روح خداوند از شاول دور شد، و را عبادت نمود. ۱۵ و سموئیل گفت: «اجاج پادشاه عمالیق را زند من بیاورید.» و اجاج به خرمی نزد او آمد و اجاج گفت: «به درستی که تلحی موت گذشته است.» ۱۶ و سموئیل گفت: «چنانکه شمشیر تو زنان را بی اولاد کرده است، همچنین مادر تو از میان زنان، بی اولاد خواهد شد.» ۱۷ و سموئیل اجاج را به حضور خداوند در جلجال باره باره کرد. ۱۸ و سموئیل به رامه رفت و شاول به خانه خود به جمعه شاول برآمد. ۱۹ و سموئیل برای دیدن شاول تا روز وفاتش دیگر نیامد. اما سموئیل برای شاول ماتم می گرفت، و خداوند پیشمان شده بود که شاول را بر اسرائیل پادشاه ساخته بود.

۱۶ و خداوند به سموئیل گفت: «تا به کی توبیای شاول ماتم می گیری چونکه من اورا از سلطنت نمودن بر اسرائیل رد نمودم. پس حقه خود را از روغن پر کرده، بیا تا تو را نزد یسای بیت لحمی بفترستم، زیرا که از پس از این پادشاهی برای خود تعیین نموده ام.» ۲ سموئیل گفت: «چگونه بروم. اگر شاول بشنوید مرا خواهد کشت.» خداوند گفت: «گوساله‌ای همراه خود ببرو بگو که به جهت گذرانیدن قربانی برای خداوند آمدام.» ۳ و سموئیل آنچه را که خداوند به او گفته بود بجا آورد، به بیت لحم آمد، و مشایخ شهر لزان شده، به استقبال او آمدند، و گفتند: «آیا با سلامتی می آیی؟» ۴ گفت: «با سلامتی به جهت قربانی گذرانیدن برای خداوند آمدام، پس خود را تقدیس نموده، همراه من به قربانی بیاید.» و اویسا و پس از این را تقدیس نموده، ایشان را به قربانی دعوت نمود. ۵ و واقع شد که چون آمدند بر الیاب نظر انداخته، گفت: «بقین مسیح خداوند به حضوری است.» ۶ اما خداوند به سموئیل گفت: «به چهراش و بلندی قامتش نظر منما زیرا او را رد کرده ام، چونکه خداوند مثل انسان نمی نگرد، زیرا که انسان به ظاهر از حضور سموئیل گذرانید، او گفت: «خداوند این را نیز بر نگزیده است.» ۷ و یسا شماه را گذرانید واو گفت: «خداوند این را نیز بر نگزیده است.» ۸ و یسا هفت پسر خود را از حضور سموئیل گذرانیدو سموئیل به یسا گفت: «خداوند اینها را نیز بر نگزیده است.» ۹ و سموئیل به یسا گفت: «آیا پس از تمام شدن.» گفت: «کوچکتر هنوز باقی است و اینک او گله را می چراند.» و سموئیل به یسا گفت: «بفرست و او را بیاور، زیرا که تا او به اینجا نیاید نخواهیم نشست.» ۱۰ پس فرستاده، او را آورد، واو سرخ رو و نیکوچشم و خوش منظر بود. و خداوند گفت: «برخاسته، او را مسح کن زیرا که همین است.» ۱۱ پس سموئیل حقه روغن را گرفته، او را در میان

چون شاول و جمیع اسرائیلیان این سختن فلسطینی را شنیدند هر اسان شده، به شاول گفت: «دل کسی به سبب او نیفتد. بنده ات می‌رود و با این فلسطینی جنگ می‌کند.» ۳۳ شاول به داد گفت: «تو نمی‌توانی به مقابله این فلسطینی بروی تا با وی جنگ نمایی زیرا که تو جوان هستی و او از جوانیش مرد جنگی بوده است.» ۳۴ داد به شاول گفت: «بنده ات گله پدر خود را می‌چراند که شیر و خرسی آمد، برهای از گله بروند.» ۳۵ و من آن رات عاقب نموده، کشتم و از دهانش رهانیدم و چون به طرف من بلند شد، ریش او را گرفته، او را زدم و کشتم. ۳۶ بنده ات هم شیر و هم خرس را کشتم، و این فلسطینی نامختون مثل یکی از آنها خواهد بود، چونکه لشکرهای خدای حی را به تنگ آورده است. ۳۷ و داد گفت: خداوند که ما از چنگ شیر و از چنگ خرس رهانید، مرا از دست این فلسطینی خواهد رهانید.» و شاول به داد گفت: «برو و خداوند با تو باد.» ۳۸ و شاول لباس خود را به داد پوشانید و خود بزنجینی بر سرشن نهاد و زرهای به او پوشانید. ۳۹ و داد شمشیرش را بر لباس خودبست و می‌خواست که برود زیرا که آنها را نیازمند بود و داد به شاول گفت: «با اینهانمی توائم رفت چونکه نیازمند هام.» پس داد آنها را از بر خود بیرون آورد. ۴۰ و چوب دستی خودرا بدست گرفته، پنج سنگ مالیده، از نهر سواکرد، و آنها را در کیسه شباني که داشت، یعنی در اینان خود گذاشت و فلاخنش را به دست گرفته، به آن فلسطینی نزدیک شد. ۴۱ و آن فلسطینی همی آمد تا به داد نزدیک شد و مردی که سپرش را برمی‌داشت پیش رویش می‌آمد. ۴۲ و فلسطینی نظر افکنده، دادرا دید و او را حقیر شمرد زیرا جوانی خوش رو و نیکو منظر بود. ۴۳ و فلسطینی به داد گفت: «آیامن سگ هستم که با چوب دستی نزد من می‌آیی؟» و فلسطینی داد را به خدایان خود لعنت کرد. ۴۴ و فلسطینی به داد گفت: «نzd من بیا تا گوشت تو را به مرغان هوا و درندگان صحراء بدhem.» ۴۵ داد به فلسطینی گفت: «تو با شمشیر و نیزه و مژراق نزد من می‌آیی اما من به اسم یهوه صبایوت، خدای لشکرهای اسرائیل که او را به ننگ آورده‌ای نزد تو می‌آیم.» ۴۶ و خداوند امروز تو را به دست من تسليم خواهد کرد و تو را زده، سر تو را از تنت جدا خواهم کرد، و لاشه‌های لشکر فلسطینیان را امروز به مرغان هوا و درندگان زمین خواهم داد تا تمامی زمین بدانند که در اسرائیل خدایی هست. ۴۷ و تمامی این جماعت خواهند دانست که خداوند به شمشیر و نیزه خلاصی سختان خطاب کرده، گفتند: «به شخصی که این فلسطینی را بکشد و این ننگ را از اسرائیل بدارد چه خواهد شد؟ زیرا که این فلسطینی نامختون کیست که لشکرهای خدای حی را به ننگ آورد؟» ۴۸ و قوم او را به همین خطاک کرده، گفت: «به شخصی که این فلسطینی را بکشد و این سختان خطاک کرده، گفتند: «به شخصی که او را بکشد، چنین خواهد شد.» ۴۹ و چون با مردمان سخن می‌گفتند بدارد بزرگش الیاب شنید و خشم الیاب بر داده افروخته شده، گفت: «برای چه اینجا آمدی و آن گله قلیل را در بیان نزد که گذاشتی؟ من تکبر و شرارت دل تو را می‌دانم زیرا برای دیدن چنگ آمده‌ای.» ۵۰ داد گفت: «الآن چه کردم آیا سببی نیست؟» ۵۱ پس از وی به طرف دیگری روگردانیده، به همین طور گفت و مردمان او را مثل پیشتر جواب دادند. ۵۲ و چون سختنانی که داد گفت، مسموع شد، شاول را مخبر ساختند و او وی را طلبید. ۵۳ و داد

دویله، بر آن فلسطینی استاد، و شمشیر او را گرفته، از غلافش کشید و او را کشته، سرش را با آن از تنش جدا کرد، و چون فلسطینیان، میاز خود را کشته دیدند، گریختند. ۵۲ و مردان اسرائیل و یهودا برخاستند و نعره زده، فلسطینیان را تا جت و تادر واژه های عقرور تعاقب نمودند و مجروحان فلسطینیان به راه شعریم تا به جت و عقرور افتدند. ۵۳ و بنی اسرائیل از تعاقب نمودن فلسطینیان برگشتند و اردوی ایشان را غارت نمودند. ۵۴ و دادو سر فلسطینی را گرفته، به اورشلیم آورد اما اسلحه او را در خیمه خود گذاشت. ۵۵ و چون شاول دادو را دید که به مقابله فلسطینی بیرون می رود، به سردار لشکر ابیرگفت: «ای ابیر، این جوان پسر کیست؟» ابیر گفت: «ای پادشاه به جان تو قسم که نمی دانم.» ۵۶ پادشاه گفت: «پرس که این جوان پسر کیست.» ۵۷ و چون دادو از کشتن فلسطینی برگشت، ابیرا را گرفته، به حضور شاول آورد، و سر آن فلسطینی در دستش بود. ۵۸ و شاول وی را گفت: «ای جوان تو پسر کیست؟» دادو گفت: «پسینده ات، یسای بیت لحمی، هستم.»

۱۸ واقع شد که چون از سخن گفتن باشامل فارغ شد، دل یوناتان بر دل داود چسبید، و یوناتان او را مثل جان خویش دوست داشت. ۲ و در آن روز شاول وی را گرفته، نگذاشت که به خانه پدرش برگردد. ۳ و یوناتان با دادو عهد بست چونکه او را مثل جان خود دوست داشته بود. ۴ و یوناتان را می فرستاد بیرون می رفت، و عاقلانه حرکت می کرد و شاول او را بر مردان جنگی خود گماشت، و به نظر تمامی قوم و به نظر خادمان شاول نیز مقبول شد. ۵ واقع شد هنگامی که دادو از کشتن فلسطینی بر می گشت چون ایشان می آمدند که زنان از جمیع شهرهای اسرائیل با دفها و شادی وبا ایشان برخاسته، با مردان خود رفت و دوست نفر از فلسطینیان را کشته، دادو قله های ایشان را آورد و آنها را تمام نزد پادشاه گذاشتند، تا داماد پادشاه بشود، و روزهای معین هنوز تمام نشده بود. ۶ پس دادو برخاسته، با مردان خود رفت و دوست نفر از فلسطینیان را کشته، دادو قله های ایشان را آورد و آنها را تمام نزد پادشاه گذاشتند، تا داماد پادشاه بشود. و شاول دختر خود میکال را به زنی داد. ۷ و شاول دید و فهمید که خداوند با دادو است. و میکال دختر شاول او را دوست می داشت. ۸ و شاول از دادو باز پیشترسید، و شاول همه اوقات دشمن دادو بود. ۹ و بعد از آن سرداران فلسطینیان بیرون آمدند، و هر دفعه که بیرون می آمدند دادو از جمیع خادمان شاول زیاده عاقلانه حرکت می کرد، و از این جهت اسمش بسیار شهرت یافت.

۱۹ و شاول به پسر خود یوناتان و به جمیع خادمان خویش فرمود تا دادو را بکشند. ۱۰ اما یوناتان پسر شاول به دادو بسیار میل داشت، و یوناتان دادو را خبر داده، گفت: «پدرم شاول قصد قتل تو دارد، پس الان تا پامدادان خویشتن را نگاهدار و در جایی مخفی مانده، خود را پنهان کن. ۱۱ و شاول مراق را از دادو از دادو برخاسته، گفت: «دادو را تا به دیوار خواهیم زد، و شاول از دادو دو مرتبه از حضورش خویشتن را به کنار کشید. ۱۲ و شاول از دادو می ترسید زیرا خداوند با او بود و از شاول دور شده. ۱۳ پس شاول وی را از نزد خود دور کرد و او را سردار هزاره خود نصب نمود، و به حضور قوم خروج و دخول می کرد. ۱۴ و دادو در همه رفتار خود عاقلانه حرکت

اطلاع خواهیم داد.» ۴ و یوناتان درباره داود نزد پدر خود شاول به نیکویی سخن رانده، وی را گفت: «پادشاه بر بنده خود داود گناه نکند زیرا که او به تو گناه نکرده است بلکه اعمال وی برای تو بسیار نیکو بوده است. ۵ و جان خویش را بدست خود نهاده، آن فلسطینی را کشت و خداوند نجات عظیمی به جهت تمامی اسرائیل نمود و تو آن را دیده، شادمان شدی؛ پس چرا به خون بی تقصیری گناه کرده، داود را بی سبب بکشی.» ۶ و شاول به سخن یوناتان کوش گرفت، و شاول قسم خورد که به حیات خداوند او کشته نخواهد شد. ۷ آنگاه یوناتان داود را خواند و یوناتان او را از همه این سخنان خبر داد و یوناتان داود را نزد شاول آورده، او مثل ایام سابق در حضور وی می بود. ۸ و باز جنگ واقع شده، داود بیرون رفت و بافلسطینیان جنگ کرده، ایشان را به کشتار عظیمی شکست داد و از حضور وی فرار کردند. ۹ و روح بد از جانب خداوند بر شاول آمد و او در خانه خود نشسته، مزرق خویش را در دست داشت و داود بدست خود می نواخت. ۱۰ و شاول خواست که داود را با مزرق خود تا به دیوار بزند، اما او از حضور شاول بگیریخت و مزرق را به دیوار زد و داود فرار کرده، آن شب نجات یافت. ۱۱ و شاول قاصدان به خانه داود فرستاد تا آن را نگاهبانی نمایند و در صبح او را بکشند. امامیکال، زن داود، او را خیر داده، گفت: «اگر امشب جان خود را خلاص نکنی، فردا کشته خواهی شد.» ۱۲ پس میکال داود را از پنجه فرو هشته، اوروانه شد و فرار کرده، نجات یافت. ۱۳ اما میکال تفافی را گرفته، آن را در بستر نهاد و بالینی از پشم بز زیر سرش نهاده، آن را با رخت پوشانید. ۱۴ و چون شاول قاصدان فرستاده تا داده را بگیرند، گفت بیمار است. ۱۵ پس شاول قاصدان را فرستاده تا داده را بینند و گفت: «او را بر بستری نزد من بیاورید تا او را بکشم.» ۱۶ و چون قاصدان داخل شدند، اینک ترافیم در بستر و بالین پشم بز زیر سرش بود. ۱۷ و شاول به میکال گفت: «برای چه مرا چنین فریب دادی و دشمنی را رها کردی تانجات یابد.» و میکال شاول را جواب داد که او به من گفت: «مرا رها کن؛ برای چه تو را بکشم؟» ۱۸ و داود فرار کرده، رهایی یافت و نزد سموئیل به رامه آمده، از هر آنچه شاول با اوی کرده بود، او را مخبر ساخت، و او و سموئیل رفت، در نایوت ساکن شدند. ۱۹ پس شاول را خبرداده، گفتند: «اینک داود در نایوت رامه است، روح خدا بر قاصدان شاول آمده، ایشان نیز نبوت کردند. ۲۰ و شاول قاصدان برای گرفتن داود فرستاد، و چون جماعت انبیا را دیدند که نبوت می کنند و سموئیل را که به پیشوایی ایشان ایستاده است، روح خدا بر قاصدان شاول آمده، ایشان نیز نبوت کردند. ۲۱ و چون شاول را خبر دادند قاصدان دیگر فرستاده، ایشان نیز نبوت کردند، و شاول باز قاصدان سوم فرستاده، ایشان نیز نبوت کردند. ۲۲ پس خود او نیز به رامه رفت و چون به چاه بزرگ که نزد سیخوه است رسید، سوال کرده، گفت: «سموئیل و داود کجا می باشند؟» و کسی گفت: «اینک در نایوت

و یوناتان او را گفت: «فردا اول ماه است و چونکه جای تو خالی می باشد، تو را منتقد خواهد یافت.» ۱۹ و در روز سوم به زودی فرود شده، به جایی که خود را در آن در روز شغل پنهان کردی یا و در جانب سنگ آزل بنشین. ۲۰ ومن سه تیر به طرف آن خواهم انداخت که گویا به هدف می اندازم. ۲۱ و اینک خادم خود را فرستاده، خواهم گفت برو و تیرها را پیدا کن و اگرچه خادم گویم: اینک تیرها از این طرف تو است. آنها را بگیر. آنگاه بی زیرا که برای تو سلامتی است و به حیات خداوند تو را هیچ ضرری نخواهد بود. ۲۲ اما اگر به خادم چنین بگویم که: اینک تیرها از آن طرف توست، آنگاه برو زیرا خداوند تو را رها کرده است. ۲۳ و اما آن کاری که من و تو درباره آن گفتگو کردیم اینک خداوند در میان من و تو تا به ابد خواهد بود. ۲۴ پس داد خود را در صحراء پنهان کرد و چون اول ماه رسید، پادشاه برای غذا خوردن نشست. ۲۵ و پادشاه در جای خود بر حسب عادت شروع نمودند، نزد دیوار نشسته، و یوناتان ایستاده بود و اینتر به پهلوی شاول نشسته، و جای داد خالی بود. ۲۶ و شاول در آن روز هیچ نگفت زیرا گمان می بود: «چیزی بر او واقع شده، طاهر نیست. البته طاهر نیست!» ۲۷ و در فردا اول ماه که روز دوم بود، جای داد نیز خالی بود. پس شاول به پسرخود یوناتان گفت: «چرا پسر یسا، هم دیروز و هم امروز به غذا نیامد؟» ۲۸ یوناتان در جواب شاول گفت: «داد از من بسیار انتقام نمود تا به بیت لحم برود.» ۲۹ و گفت: «تمنا اینکه مرا رخصت بدھی زیرا خاندان ما را در شهر قربانی است و پرادرم مرا امر فرموده است، پس اگر الان در نظرتو التفات یافتم، مرخص بشوم تا پرادران خود را بیینم. از این جهت به سفره پادشاه نیامده است.» ۳۰ آنگاه خشم شاول بر یوناتان افروخته شده، او را گفت: «ای پسر زن کردنش کشته انجیر، آیانمی دام که تو پسر یسا را به جهت افتضاح خود و افتضاح عورت مادرت اختیار کرده‌ای؟» ۳۱ زیرا مادامی که پسر یسا بر روی زمین زنده باشد تو سلطنت تو پایدار نخواهد ماند. پس الان بفرست و او را نزد من بیاور زیرا که البته خواهد مرد.» ۳۲ یوناتان پدر خود شاول را جواب داده، وی را گفت: «چرا درینجا نیست.» داد گفت: «مثُل آن، دیگری نیست. آن را به من بده.» ۳۳ آنگاه شاول مزارخ خود را به او انداخت تا او را بیند. پس یوناتان دانست که پدرش بر کشتن داد و جازم است. ۳۴ و یوناتان به شدت خشم، ایسفره برخاست و در روز دوم ماه، طعام نخورد چونکه برای داد غمگین بود زیرا پدرش او را خجل ساخته بود. ۳۵ و بامدادان یوناتان در وقتی که با داد تعیین کرده بود به صحراء بیرون رفت و یک پسر کوچک همراهش بود. ۳۶ و به خادم خود گفت: «بدو و تیرها را که می اندازم پیدا کن.» و چون پسرمه دید تیر را چنان انداخت که از او رد شد. ۳۷ و چون پسر به مکان تیری که یوناتان انداخته بود، می رفت، یوناتان در عقب پسر آوار داده، گفت که: «ایا تیر به آن طرف تو نیست؟» ۳۸ و یوناتان در عقب پسر آوار داد که بشتاب و تعجیل کن و درنگ منما.

پس خادم یوناتان تیرها را برداشته، نزد آقای خود برگشت. ۲۹ و پسر چیزی نفهمید. اما یوناتان و داد این امر را می دانستند. ۴۰ یوناتان اسلحه خود را به خادم خود داده، وی را گفت: «برو و آن را به شهر ببر.» ۴۱ و چون پسر رفته بود، داد از جانب جنوبی برخاست و بر روی خود بر زمین افتاده، سه مرتبه سجده کرد و یکدیگر را بوسیده، با هم گریه کردند تا داد از حد گذارند. ۴۲ و یوناتان به داد گفت: «به سلامتی برو چونکه ما هر دو به نام خداوند قسم خورده، گفتم که خداوند در میان من و تو و در میان ذریه من و ذریه تو تا به ابد باشد. پس برخاسته، برفت و یوناتان به شهر برگشت.

۲۱ و داد به نوب نزد احیملک کاهن رفت، و احیملک لزان شده، به استقبال داد آمد، گفت: «چرا تنها آمدی و کسی با تو نیست؟» ۲۲ داد به احیملک کاهن گفت: «پادشاه ما را به کاری مامور فرمود و مرا گفت: از این کاری که تو را می فرمست و از آنچه به تو امر فرمود کسی اطلاع نیابد، و خادمان را به فلان و فلان جا تعیین نمودم.» ۲۳ پس الان چه در دست داری، پنج قرص نان یا هرچه حاضر است به من بده.» ۴۴ کاهن در جواب داد گفت: «هیچ نان عام در دست من نیست، لیکن نان مقدس هست اگر خصوص خادمان، خویشتن را از زنان بازداشته باشند.» ۵ داد در جواب کاهن گفت: «به درستی که در این سه روز زنان از ما دور بوده‌اند و چون بیرون آمدم ظروف جوانان مقدس بود، و آن بطوری عام است خصوص چونکه امروز دیگری در ظرف مقدس شده است.» ۶ پس کاهن، نان مقدس را به او داد زیرا که در آنچا نانی نبود غیر از نان تقدمه که از حضور خداوند برداشته شده بود، تا در روز برداشتن نان گم بگذراند. ۷ و در آن روز یکی از خادمان شاول که مسمی به دواع ادومی بود، به حضور خداوند اعتکاف داشت، و بزرگترین شبستان شاول بود. ۸ و داد به احیملک گفت: «آیا اینجا درست نبزه یا شمشیر نیست زیرا که شمشیر سلاح خویش را با خود نیاورده‌ام چونکه کارپادشاه به تعجبیل بود.» ۹ کاهن گفت: «اینک شمشیر جلیات فلسطینی که در دره ایله کشته، در پشت یغود به جامه ملغوف است. اگرمنی خواهی آن را بگیری بگیر، زیرا غیر از آن درینجا نیست.» داد گفت: «مثُل آن، دیگری نیست. آن را به من بده.» ۱۰ پس داد آن روز برخاسته، از حضور شاول فرار کرده، نزد آخیش، ملک جت آمد. ۱۱ و خادمان آخیش او را گفتند: «ایا این داد، پادشاه زمین نیست؟ و آیا در باره او رقص کنان سرود خوانده، نگفتند که شاول هزاران خود را و داد ده هزاران خود را کشته؟» ۱۲ و داد این سخنان رادر دل خود جا داده، از آخیش، ملک جت بسیارت رسید. ۱۳ و در نظر ایشان رفتار خود را تغییر داده، به حضور ایشان خویشتن را دیوانه نمود، ویر لنگه های در خط می کشید و آب دهش را برپیش خود می ریخت. ۱۴ و آخیش به خادمان خود گفت: «اینک این شخص را می بینید که دیوانه است، او

را چرا نزد من آوردید؟ ۱۵ آیا محتاج به دیوانگان هستم که این شخص را آوردید تا نزد من دیوانگی کند؟ و آیا این شخص داخل خانه من بشود؟»

۲۲ و داود از آنجا رفته، به مغاره عدلام فرارکرد و چون برادرانش و تمامی خاندان پدرش شنیدند، آنجا نزد او فرو آمدند. ۲ و هر که در تنگی بود و هر قرض دار و هر که تلخی جان داشت، نزد او جمع آمدند، و بر ایشان سردار شلو تخمین چهار صد نفر با او بودند. ۳ و داود از آنجا به مصافه موآب رفت، به پادشاه موآب گفت: «تمنا اینکه پدرم و مادرم نزد شمایپایند تا بدانم خدا برای من چه خواهد کرد.» ۴ پس ایشان را نزد پادشاه موآب برد و تمامی روزهایی که داود در آن ملاذ بود، نزد او ساکن بودند. ۵ و جاد نبی به داود گفت که «در این ملاذ دیگر توقف نمایم بلکه روانه شده، به زمین بیهودا برو.» پس داود رفت و به جنگ حارث درآمد. ۶ و شاول شنید که داود و مردمانی که با وی بودند پیدا شده‌اند، و هزارها و سردار صدۀ هاخواهد ساخت؟ ۸ که جمیع شما بر من فتنه انگیزشده، کسی مرا اطلاع ندهد که پسر من با پسر پساعهد بسته است و از شما کسی برای من غمگین نمی‌شود تا مرا خبر دهد که پسر من بنده مرابزان گیخته است تا در کمین بنشیند چنانکه امروزه است.» ۹ و دوّاع ادومی که با خادمان شاول ایستاده بود در جواب گفت: «پسر من را دیدم که به نوب نزد اخیملک بن اخیتوب درآمد. ۱۰ و او ازیرای وی از خداوند سوال نمود و توشاهی ا به اواد و شمشیر جلیات فلسطینی را نیز به او داد.»

۱۱ پس پادشاه فرستاده، اخیملک بن اخیتوب کاهن و جمیع کاهنان خاندان پدرش را که در نوب بودند طلبید، و تمامی ایشان نزد پادشاه آمدند. ۱۲ و شاول گفت: «ای پسر اخیتوب بشنو.» او گفت: «لبیک ای آقایم!» ۱۳ شاول به او گفت: «تو و پسر من چرا بر من فتنه انگیختید به اینکه به وی نان و شمشیر دادی و براوی وی از خدا سوال نمودی تا به ضد من برخاسته، در کمین بنشینید چنانکه امروز شده است.» ۱۴ اخیملک در جواب پادشاه گفت: «کیست از جمیع بندگان که مثل داود امین باشد و او داماد پادشاه است و در مشورت شریک تو و در خانه تو مکرم است.

۱۵ آیا امروز به سوال نمودن از خدابرای او شروع کردم، حاشا از من. پادشاه این کار را به بندۀ خود و به جمیع خاندان پدرم اسناد ندهدزیرا که بندۀ ات از این چیزها کم یا زیاد ندانسته بود.» ۱۶ پادشاه گفت: «ای اخیملک تو و تمامی خاندان پدرت البته خواهید مرد.» ۱۷ آنگاه پادشاه به شاطرانی که به حضورش ایستاده بودند، گفت: «برخاسته، کاهنان خداوندرا بکشید زیرا که دست ایشان نیز با داود است و با اینکه دانستند که او فرار می‌کند، مرا

۲۳ و به داود خبر داده، گفتند: «اینک فلسطینیان با قبیله جنگ می‌کنند و خرمنها را غارت می‌نمایند.» ۲ و داود از خداوند سوال کرد، گفت: «آیا بروم و این فلسطینیان را شکست دهم.» خداوند به داود گفت: «برو و فلسطینیان را شکست داده، قبیله را خلاص کن.» ۳ و مردمان داود وی را گفتند: «اینک اینجا در بیهودا می‌ترسمیم پس چند مرتبه زیاده اگر به مقابله لشکرهای فلسطینیان به قبیله بروم.» ۴ و داود بار دیگر از خداوند سوال نمود و خداوند او را جواب داده، گفت: «برخیز به قبیله بروم زیرا که من فلسطینیان را به دست تو خواهیم داد.» ۵ و داود با مردانش به قبیله رفتند و با فلسطینیان جنگ کردند، موشی ایشان را بردند، ایشان را به کشتار عظیمی کشندند. پس دادوساکنان قبیله را نجات داد. ۶ و هنگامی که ایشان بن اخیملک نزد داود به قبیله فرار کرد، ایفود را در دست خود آورد. ۷ و به شاول خبر دادند که داود به قبیله فرار کرد، ایفود را در دست خود شاول گفت: «ایفود را نزدیک بیاور، ۱۰ و داود گفت: «ای بیوه، خدای اسرائیل، بندۀ ات شنیده است که شاول عزیمت دارد که به قبیله بیاورد تا به مخاطر من شهرها خراب کند. ۱۱ آیا اهل قبیله مرا به دست اوتسلیم چون داود نداشت که شاول شرارت را برای او اندیشیده است، به ایشان کاهن گفت: «ایفود را نزدیک بیاور، ۱۰ و داود گفت: «ای بیوه، خدای

۱۲ و به مخاطر من شهرها خراب کند. ۱۱ آیا اهل قبیله مرا به دست اوتسلیم چون داود نداشت که شاول چنانکه بندۀ ات شنیده است، خواهد آمد؟ ای خواهند نمود؟ و آیا شاول چنانکه بندۀ خود را خبر دهی.» خداوند گفت بیوه، خدای اسرائیل، مسالت آنکه بندۀ خود را خبر دهی.» خداوند گفت که او خواهد آمد. ۱۲ داود گفت: «آیا اهل قبیله مرا و کسان مرا به دست شاول تسليم خواهند نمود؟» خداوند گفت که «تسليم خواهند نمود.» ۱۳ پس داود و مردانش که تخمین ششصد نفر بودند، برخاسته، از قبیله بیرون

گفتند: «اینک روزی که خداوند به تو وعده داده است که همانا دشمن تو را به دست تسلیم خواهم نمود تا هرچه در نظرت پسند آید به او عمل نمایی». و داود برخاسته، دامن ردای شاول را آهسته بزید. و بعد از آن دل داود مضرطب شد از این جهت که دامن شاول را بزیده بود. و به کسان خود گفت: «شاشا بر من از جانب خداوند که این امر را به آقای خود مسیح خداوند بکنم، و دست خود را بر او دراز نمایم چونکه او مسیح خداوند است». ۷ پس داود کسان خود را به این سخنان توبیخ نموده، ایشان را نگذاشت که بر شاول برخیزند، و شاول از معاره برخاسته، راه خود را پیش گرفت. ۸ و بعد از آن، داود برخاسته، از معاره بیرون رفت و در عقب شاول صدا زده، گفت: «ای آقایم پادشاه». و چون شاول به عقب خود نگریست داود رو به زمین خم شده، تعظیم کرد. ۹ و داود به شاول گفت: «چرا سخنان مردم را می شنوی که می گویند اینک داود قصد اذیت تو را دارد. ۱۰ اینک امروز چشمانت دیده است که چگونه خداوند تو را در معاره امروز بدست من تسلیم نمود، و بعضی گفتند که تو را بشکم، اما چشمم بر تو شفقت نموده، گفتم دست خود را بر آقای خوش دراز نکنم، زیرا که مسیح خداوند است. ۱۱ وای پدرم ملاحظه کن و دامن ردای خود را در دست من بین، زیرا از اینکه جامه تو را بزید و تو را نکشتم بدان و بین که بدی و خیانت در دست من نیست، و به تو گاه نکردم، اما تو جان مارشکار می کنی تا آن را گرفتار سازی. ۱۲ خداوند میان من و تو حکم نماید، و خداوند انتقام مراز تو بکشد اما دست من بر تو نخواهد شد. ۱۳ چنانکه مثل قدیمان می گوید که شرارت از شریان صادر می شود اما دست من بر تو نخواهد شد. ۱۴ و در عقب کیست که پادشاه اسرائیل بیرون می آید و کیست که او را تعاقب می نمایی، در عقب سگ مردهای بلکه در عقب یک کیک! ۱۵ پس خداوند داور باشد و میان من و تو حکم نماید و ملاحظه کرده دعوی مرآ با تو فیصل کند و مرآ از دست تو برهاند. ۱۶ و چون داود از گفتش این سخنان به شاول فارغ شد، شاول گفت: «ایا این آواز توست ای پسر من داود». و شاول آواز خود را بلند کرده، گریست. ۱۷ و به داود گفت: «تو از من نیکوتر هستی زیرا که تو جزای نیکو به من رسانیدی و من جزای بد به تو رسانیدم. ۱۸ و تو امروز ظاهر کرده که چگونه به من احسان نمودی چونکه خداوند مرآ بدست تو تسلیم کرده، و مرانکشته. ۱۹ و اگر کسی دشمن خویش را بیابد، آیا او را به نیکوبی رها نماید؟ پس خداوند تو را به نیکوبی جزا دهد به سبب آنچه امروز به من کردی. ۲۰ و حال اینک می دانم که البته پادشاه خواهی شد و سلطنت اسرائیل در دست تو ثابت خواهد گردید. ۲۱ پس الان برای من قسم به خداوند بخور که بعد از من ذریه مرآ منقطع نسازی، و اسم مرآ از خاندان پدرم محظوظ نکنی». ۲۲ و داود برای شاول قسم خورد، و شاول به خانه خود رفت و داود و کسانش به مامن خویش آمدند.

رفتند و هر جایی که توانستند بروند، رفتند. و چون به شاول خبردادند که داود از قعیله فرار کرده است، از بیرون رفتن باز استاد. ۱۴ و داود در بیان در ملاذ هاشست و در کوهی در بیان زیف توقف نمود. و شاول همه روزه او را می طلبید لیکن خداوند او را به دستش تسلیم نمود. ۱۵ و داود دید که شاول به قصد جان او بیرون آمده است و داود در بیان زیف در جنگل ساکن بود. ۱۶ و یوناتان، پسر شاول، به جنگل آمده، دست او را به خدا تقویت نمود. ۱۷ و او را گفت: «مترس زیرا که دست پدر من، شاول تو را نخواهد گشت، و تو بر اسرائیل پادشاه خواهی شد، و من دومین تو حواهم بود و پدرم شاول نیز این رامی داند.» ۱۸ و هر دوی ایشان به حضور خداوند عهد پستند و داود به جنگل برگشت و یوناتان به خانه خود رفت. ۱۹ و زیفیان نزد شاول به جمعه آمده، گفتند: «آیا داود در ملاذ های جنگل در کوه خخیله که به طرف جنوب بیان است، خود را نزد ما پنهان نکرده است؟ ۲۰ پس ای پادشاه چنانکه دلت کمال آزو برای آمدن دارد یا و تکلیف ما این است که او را به دست پادشاه تسلیم نماییم.» ۲۱ شاول گفت: «شما از جانب خداوند مبارک باشید چونکه بر من دلسوزی نمودید. ۲۲ پس بروید و بیشتر تحقیق نموده، جایی را که آمد و رفت می کند بینید و بفهمید، و دیگر اینکه کیست که او را در آنجا دیده است، زیرا به من گفته شد که بسیار با مکر رفتار می کند. ۲۳ پس بینید و جمیع مکانهای مخفی را که خود را در آنها پنهان می کنند باند و حقیقت حال را به من باز رسانید تا با شمایلیم و اگر در این زمین باشد او را از جمیع هزاره های یهودا پیدا خواهم کرد.» ۲۴ پس برخاسته، پیش روی شاول به زیف رفتند. ۲۵ و شاول و مردان او به تفاحص او رفتند و چون داود را خبر دادند، او زد صخره فرود آمده، در بیان معون ساکن شد و شاول چون این را شنید، داود را در بیان معون تعاقب نمود. ۲۶ و شاول به یک طرف کوه می رفت و داود و کسانش به طرف دیگر کوه، و دادمی شناخت که از حضور شاول بگریزد و شاول و مردانش داود و کسانش را احاطه نمودند تا ایشان را بگیرند. ۲۷ اما قاصدی نزد شاول آمده، گفت: «بسنای و بی زیرا که فلسطینیان به زمین حمله آورده اند. ۲۸ پس شاول از تعاقب نمودن داود برگشته، به مقابله فلسطینیان رفت، بنابراین آن مکان را صخره محلقت نامیدند. ۲۹ و داود از آنجا برآمده، در ملاذ های عین جدی ساکن شد.

۲۴ و واقع شد بعد از برگشتن شاول از عقب فلسطینیان که او را خیر داده، گفتند: «اینک داود در بیان عین جدی است.» ۲ و شاول سه هزار نفر برگریزده را از تمامی اسرائیل گرفته، برای جستجوی داود و کسانش بر صخره های برهای کوهی رفت. ۳ و بمسر راه به آغلهای گوسفندان که در آنجا مغاره ای بود، رسید. و شاول داخل آن شد تا پایهای خود را پوشاند. و داود و کسان او در جانبهای مغاره نشسته بودند. ۴ و کسان داود وی را

و سموئیل وفات نمود، و تمامی اسرائیل جمع شده، از پرایش نوحه گری نمودند، او را در خانه اش در رامه دفن نمودند و داده براخاسته، به بیابان فاران فرود شد. ۲ و در معون کسی بود که املاکش در کامل بود و آن مرد بسیار بزرگ بود و سه هزار گوسفند و هزار بز داشت، و گوسفندان خود را در کامل پشم می برد. ۳ و اسم آن شخص نابال بود و اسم زنش ایجایل. و آن نیک فهم و خوش منظر بود. اما آن مرد سخت دل و بدفقار و از خاندان کالیب بود. ۴ و داده در بیابان شنید که نابال گله خود را پشم می برد. ۵ پس داده ده خادم فرستاد و داده به خادمان خود گفت که «به کامل برآید و نزد نابال رفته، از زیان من سلامتی او را پرسید. ۶ و چنین گویید: زنده باش و سلامتی پر تو باد و بر خاندان تو و برهچه داری سلامتی باشد. ۷ و الان شنیده ام که پشم بزندگان داری و به شبانان تو که در این اوقات نزد ما بودند، اذیت نرسانیدیم. همه روزهایی که در کامل بودند چیزی از ایشان گم نشد. ۸ از خادمان خود پرس و تو را خواهند گفت. پس خادمان در نظر تو النفات یابند زیرا که در روز ساعتمدی آمدایم، تمنا اینکه آنچه دست داشت یابند به بندگان و پسرت داده بدهی.» ۹ پس خادمان داده آمدند و جمیع این سخنان را از زیان داده به نابال گفت، ساکت شدند. ۱۰ و نابال به خادمان داده جواب داده، گفت: «داده کیست و پسر یسا کیست؟ امروز بسا بندگان هریکی از آقای خوبیش می گیریند. ۱۱ آیا نان و آب خود را و گوشت را که برای پشم بزندگان خودذبح نموده ام، بگیرم و به کسانی که نمی دانم از کجا هستند بدهم.» ۱۲ پس خادمان داده برگشته، مراجعت نمودند و آمده، داده را از جمیع این سخنان مخبر ساختند. ۱۳ و داده به مردان خود گفت: «هر یک از شما شمشیر خود را بیندد.» و هریک شمشیر خود را بستید، و داده نیز شمشیر خود را بست و تخمین چهارصد نفر از عقب داده رفتند، و دویست نفر نزد اسپاب ماندند. ۱۴ و خادمی از خادمانش به ایجایل، زن نابال، خبر داده، گفت: «اینک داده، قاصدان از بیابان فرستاد تا آقای ما را تعیت گویند و او ایشان را هانت نمود. ۱۵ و آن مردمان احسان بسیار به مانمودند و همه روزهایی که در صحراء بودیم و بایشان معاشرت داشتیم اذیتی به ما نرسید و چیزی از ما گم نشد. ۱۶ و تمام روزهایی که بایشان گوسفندان را می چرانیدیم هم در شب و هم در روز برای ما مثل حصار بودند. ۱۷ پس الان بدان و بین که چه باید بکسی زیرا که بدی برای آقای ما و تمامی خاندانش مهماست، چونکه او به حدی پسر بیعال است که احادی با وی سخن نتواند گفت.» ۱۸ آنگاه ایجایل تعجیل نموده، دویست گرده نان و دو مشگ شراب و پنج گوسفند مهیا شده، و پنج کیل خوش برشته و صد قرص کشمش و دویست قرص انجر گرفته، آنها را بر الاغها گذاشت. ۱۹ و به خادمان خود گفت: «پیش من بروید و اینک من از عقب شما می آمم.» اما به شوهر خود نابال هیچ خبر نداد. ۲۰ و چون بر الاغ خود سوار شده،

او بیان کرد و دلش در اندرونش مرده گردید و خود مثل سنگ شد. ۲۸ و
واقع شد که بعد از ده روز خداوندانیاپال را مینلا ساخت که بمد. ۲۹ و
چون دادو شنید که نابال مرده است، گفت: «مبارک باد خداوند که انتقام
عار مرا ازدست نابال کشیده، و بنده خود را از بدی نگاه داشته است، زیرا
خداوند شرارت نابال را بهسرش رد نموده است و دادو فرستاده، با ایجادیل
سخن گفت تا او را به زنی خود بگیرد». ۴۰ و خادمان دادو نزد ایجادیل به
کمل آمده، با وی مکالمه کرده، گفتند: «دادو ما را نزد تو فرستاده است تا
تو را برای خویش به زنی بگیرد». ۴۱ و او برخاسته، رو به زمین خم شد و
گفت: «این کنیزت پنه است تا پایهای خادمان آقای خود را بشوید.» ۴۲
همراهش روانه شدند و از عقب قاصدان دادو رفته، زن او شد. ۴۳ و دادو
اخینوعم پرعلیه را نزی گرفت و هردوی ایشان زن او شدند. ۴۴ و شاول
دخترخود، میکال، زن دادو را به فلطی این لایش که از جلیم بود، داد.

۲۶ پس زیفیان نزد شاول به جمعه آمده، گفتند: «آیا دادو خویشن را
در تل حخیله که در مقابل بیابان است، پنهان نکرده است؟» ۲ آنگاه
شاول برخاسته، به بیابان زیف فروش شد و سه هزار مرد از برگزیدگان اسرائیل
همراهش رفتد تا دادو را در بیابان زیف جستجو نماید. ۳ و شاول در
تل حخیله که در مقابل بیابان بهسر راه است اردو زد، و دادو در بیابان
ساکن بود، و چون دید که شاول در عقبش در بیابان آمده است، ۴ دادو
جاموسان فرستاده، دریافت کرد که شاول به تحقیق آمده است. ۵ و دادو
برخاسته، بهجایی که شاول در آن اردو زده بود، آمد. و دادو مکانی را که
شاول وابنی، پسر نیز، سردار لشکرش خواهید بودند، ملاحظه کرد، و شاول در
دانرون سنگرمی خواهید و قوم در اطراف او فروز آمده بودند. ۶ و دادو به
اخیملک حتی و ایشای این صریوه برادر یوآب خطاب کرده، گفت:
«کنیزت که همراه من نزد شاول به اردو بیاید؟» ایشای گفت: «من همراه
تو می آیم.» ۷ پس دادو و ایشای در شب به میان قوم آمدند و اینک شاول
در اندرون سنگرداز شده، خواهید بود، و نیزهای نزد سریش در زمین کوییده،
و اینتر و قوم در اطرافش خواهید بودند. ۸ و ایشای به دادو گفت: «امروز
خداد، دشمن تو را به دست سلیم نموده. پس الان اذن بده تا او را ب نیزه
یک دفعه به زمین پذورم و او را دویاره نخواهم زد.» ۹ و دادو به ایشای
گفت: «اورا هلاک مکن زیرا کنیزت که به مسیح خداونددست خود را
دراز کرده، بی گناه باشد. ۱۰ و دادو گفت: «به حیات یهوه قسم که یا
خداوند او را خواهد زد یا اجلش رسیده، خواهد مرد یا به جنگ فرد شده،
هلاک خواهد گردید. ۱۱ حاشایر من از خداوند که دست خود را بر
مسیح خداوند دراز کنم اما الان نیزهای را که نزد سریش است و سبیو آب
را بگیر و بروم.» ۱۲ پس داؤنیزه و سبیو آب را از نزد سر شاول گرفت و
روانه شدند، و کسی نبود که بیند و بداند یا بیدار شودزیرا جمیع ایشان در

۲۷ و دادو در دل خود گفت: «الحال روزی به دست شاول هلاک
خواهم شد. چیزی برای من از این بهتر نیست که به زمین فلسطینیان فرار
کنم، و شاول از جستجوی من درتمامی حدود اسرائیل مایوس شود. پس از
دست او نجات خواهم یافت.» ۲ پس دادو برخاسته، با آن ششصد نفر که
همراهش بودند نزد اخیش بن معوک، پادشاه چت گذشت. ۳ و دادو نزد
اخیش در جت ساکن شد، او و مردمانش هر کس با اهل خانه اش، و دادو با
دو زنش اخینوعم پرعلیه وابیجادیل کرمهی زن نابال. ۴ و به شاول گفته شد

که داود به جت فرار کرده است، پس او را دیگر جستجو نکرد. ۵ و داد به اخیش گفت: «الان اگر من در نظر توانفات یافتم مکانی به من در یکی یهوه قسم که از این امر به تو هیچ بدبند نخواهد رسید.» ۱۱ آن زن گفت: از شهرهای صحراء بدنهند تا در آنجا ساکن شوم، زیرا که بنده تو چرا در شهر دارالسلطنه با تو ساکن شود.» ۶ پس اخیش در آن روز صقلعه را به او داد، لهذا صقلعه تا امروز از آن پادشاهان یهوداست. ۷ و عدد روزهای که داود در بلاد فلسطینیان ساکن بود یک سال و چهار ماه بود. ۸ و داد و مردانش پرآمد، بر جشواریان و جزیان و عمالقه هجوم آوردن زیرا که این طوایف در ایام قدیم در آن زمین از شور تا به زمین مصر ساکن می‌بودند. ۹ و داد اهل آن زمین را شکست داده، مرد یا زنی زنده نگداشت و گوسفندان و گواون و الاغها و شتران و رخوت گرفته، برگشت و نزد اخیش آمد. ۱۰ و اخیش گفت: «امروز به کجا تاخت آوردید.» داد گفت: «بر جنوبی یهودا و جنوب یرحمیان و به جنوب قینیان. ۱۱ و داد مرد یا زنی را زنده نگداشت که به جت بیایند زیرا گفت می‌باشد درباره ما خبرآورده، بگویند که داد چنین کرده است و تمایل روزهایی که در بلاد فلسطینیان بماند، عادتش چنین خواهد بود.» ۱۲ و اخیش داد را تصدیق نموده، گفت: «خویشن را نزد قوم خود اسرائیل بالکل مکروه نموده است، پس تا به ابد بنده من خواهد بود.»

۲۸ واقع شد در آن ایام که فلسطینیان لشکرهای خود را برای جنگ فراهم آوردن تا اسرائیل مقاتله نمایند، و اخیش به داد گفت: «یقین بدان که تو و کسانت همراه من به اردو بیرون خواهید آمد.» ۲ داد به اخیش گفت: «به تحقیق خواهی دانست که بنده تو چه خواهد کرد.» اخیش به داد گفت: «از این جهت تو راهیمیشه اوقات نگاهبان سرم خواهیم ساخت.» ۳ و سموئیل وفات نموده بود، و جمیع اسرائیل به جهت او نوحه گری نموده، او را در شیوه رامه دفن کرده بودند، و شاول فور به اصحاب اجنه و فالگیران را از زمین بیرون کرد بود. ۴ و فلسطینیان جمع شده، آمدند و در شوینم اردو زدند، و شاول تمامی اسرائیل را جمع کرده، در جلیع اردو زدند. ۵ و چون شاول لشکر فلسطینیان را دید، پرسید و دلش بسیار مضطرب شد. ۶ و شاول از خداوند سوال نمود و خداوند اورا جواب نداد، نه به خواهیها و نه به اوریم و نه به انبیا. ۷ و شاول به خادمان خود گفت: «زنی را که صاحب اجنه باشد، برای من بظلیبد تا نزد او رفته، از او مسالت نمایم.» خدامانش وی را گفتند: «اینک زنی صاحب اجنه در عین دور می‌باشد.» ۸ و شاول صورت خویش را تبدیل نموده، لباس دیگر پوشید و دو نفر همراه خود برداشته، رفت و شبانگاه نزد آن زن آمد، گفت: «تمنا اینکه به واسطه جن برای من فالگیری نمایی و کسی را که به تو بگویم از برایم برآوری.» ۹ آن زن وی را گفت: «اینک آنچه شاول کرده است می‌دانی که چگونه اصحاب اجنه و فالگیران را از زمین منقطع نموده است، پس تو چرا برای جانم دام می‌گذاری تا مرا به قتل

۲۹ و فلسطینیان همه لشکرهای خود را در افق جمع کردند، و اسرائیلیان نزد چشممهای که در پرعلی است، فرود آمدند. ۲ و سرداران فلسطینیان صدها و هزارها می‌گذشتند، و داد و مردانش با اخیش در دنباله ایشان می‌گذشتند. ۳ و سرداران فلسطینیان گفتند که «این عبرایان

کیستند؟» و اخیش به جواب سرداران فلسطینیان گفت: «مگر این داود، پنه شاول، پادشاه اسرائیل نیست که نزد من این روزهای این سالها بوده و دویست نفر توقف نمودند زیرا به حدی خسته شده بودند که از وادی بسور تو نتوانستند گذشت. ۱۱ پس شخصی مصری در صحرای یافته، او را زند داود آوردند و به او نان دادند که خورد و او را آب نوشانیدند. ۱۲ و پاره‌ای از قصه انجیر و دو قرص کشمکش به او دادند و چون خورد روحش به وی بازگشت زیرا که سه روز و سه شب نه نان خورد، و نه آب نوشیده بود. ۱۳ و داود او را گفت: «از آن که هستی و از کجا می‌باشی؟» او گفت: «من جوان مصری و بنده شخص عمالیقی هستم، و آقایم مرا ترک کرده است زیرا سه روز است که بیمار شده‌ام. ۱۴ ما به جنوب کربیان و بملک یهودا و بر جنوب کالیب تاخت آوردم. صقلع را به آتش سوزانیدم. ۱۵ داود وی را گفت: «آیا مرا به آن گروه خواهی رسانید؟» او گفت: «برای من بدی ندیده‌ام لیکن در نظر سرداران پسند نیستی. ۷ پس الان برگشته، به آلمانی برو مبادا مرتكب عملی شوی که در نظر سرداران فلسطینیان ناپسند آید.» ۸ و داود به اخیش گفت: «چه کرده‌ام و از روزی که به حضور تو بودام تا امروز در پنهان نمایم؟» ۹ اخیش در جواب داود گفت: «می‌دانم که تو در ارد و به نظر من پسند آمد، زیرا از روز آمدنت نزد من تا امروز از تو تور نظر من مثل فرشته خدا نیکو هستی لیکن سرداران فلسطینیان گفتند که با ما به جنگ نماید. ۱۰ پس الحال بامدادان با بندگان آقایت که همراه تو آمداند، برخیز و چون بامدادان برخاسته باشید و روشنایی برای شما بشود، روانه شوید.» ۱۱ پس داود با کسان خود صبح زود برخاستند تا روانه شده، به زمین فلسطینیان برگردند و فلسطینیان به یزرعیل برآمدند.

۳۰ واقع شد چون داود و کسانش در روز سوم به صقلع رسیدند که عمالکه برجنوب و بر صقلع هجوم آورده بودند، و صقلع را زده آن را به آتش سوزانیده بودند. ۲ وزنان و همه کسانی را که در آن بودند از خود و بزرگ اسیرکرده، هیچ کس را نکشته، بلکه همه را به اسیری برد، به راه خود رفته بودند. ۳ و چون داود و کسانش به شهر رسیدند، اینک به آتش سوخته، وزنان و پسران و دختران ایشان اسیر شده بودند. ۴ پس داود و قومی که همراهش بودند آواز خودرا بلند کرده، گریستند تا طاقت گریه کردن دیگرانداشتند. ۵ و دو زن داده اخینواع یزرعیلیه و ایچابل، زن تابال کرمی، اسیر شده بودند. ۶ داود بسیار مضطرب شد زیرا که قوم می‌گفتند که او را سنگسار کنند، چون جان تمامی قوم هر یک برای پسران و دختران خویش بسیار تلح شده بود، اما داود خویشتن را از یهوه، خدای خود، تقویت نمود. ۷ و داود به ایاتار کاهن، پسر اخیمالک گفت: «ایفود را نزد من بیاور.» و ایاتار ایفود را نزد داود آورد. ۸ و داود از خداوند سوال نموده، گفت: «اگر این فوج را تعاقب نمایم، آیا به آنها خواهم رسید؟» او وی را گفت: «تعاقب نما زیرا که به تحقیق خواهی رسید و رها خواهی کرد.» ۹ پس داود و ششصد نفر که همراهش بودند روانه شده، به وادی بسور آمدند

شماست.» ۲۷ برای اهل بیت ظلیل و اهل راموت جنویی و اهل پیغمبر؛ ۲۸ و برای اهل عزوعبر و اهل سفموت و اهل اشتمع؛ ۲۹ و برای اهل راکال و اهل شهرهای پرجمیلیان و اهل شهرهای قبیان؛ ۳۰ و برای اهل حرم و اهل کورعاشان و اهل عناق؛ ۳۱ و برای اهل حرون و جمیع مکانهایی که داد و کسانش در آنها آمد و رفت می‌کردند.

۳۱ و فلسطینیان با اسرائیل چنگ کردند و مردان اسرائیل از حضور فلسطینیان فرار کردند، و در کوه جلیع کشته شده، افتدند. ۲ و فلسطینیان، شاول و پسرانش را به سختی تعاقب نمودند، و فلسطینیان یوناتان و اینداد و ملکیشور پسران شاول را کشیدند. ۳ و چنگ پرشاول سخت شد، و تیراندازان دور او را گرفتند و به سبب تیراندازان به غایت دلتیگ گردید. ۴ و شاول به سلاحدار خود گفت: «شمیشیر خود را کشیده، آن را به من فرو برمی‌داد این نامخنونان آمده، مرا مجروح سازند و مرا افتضاح نمایید.» اما سلاحدارش نخواست زیرا که بسیار در ترس بود. پس شاول شمشیر خود را گرفته، برآن افتاد. ۵ و هنگامی که سلاحدارش شاول را دید که مرده است، او نیز بر شمشیر خود افتاده، با اویمرد. ۶ پس شاول و سه پسرش و سلاحدارش و جمیع کسانش نیز در آن روز با هم مردند. ۷ و چون مردان اسرائیل که به آن طرف دره و به آن طرف اردن بودند، دیدند که مردان اسرائیل فرارکرده‌اند و شاول و پسرانش مرده‌اند، شهرهای خود را ترک کرده، گریختند و فلسطینیان آمده، در آنها ساکن شدند. ۸ و در فرای آن روز، چون فلسطینیان برای برهمه کردن کشتگان آمدند، شاول و سه پسرش را گرفتند که در کوه جلیع افتاده بودند. ۹ پس سر اورا بریدند و اسلحه‌اش را بیرون کرده، به زمین فلسطینیان، به هر طرف فرستادند تا به بختانه‌های خود و به قوم مژده برسانند. ۱۰ و اسلحه او را در رخانه عشتاروت نهادند و جسدش را بر حصار بیتشان آویختند. ۱۱ و چون ساکنان یاپیش جلعاد، آنجه را که فلسطینیان به شاول کرده بودند شنیدند، ۱۲ جمیع مردان شجاع برخاسته، و تمامی شب سفر کرده، جسد شاول و اجساد پسرانش را از حصار بیتشان گرفتند، و به یاپیش برگشته، آنها را در آنجا سوزانیدند. ۱۳ واستخوانهای ایشان را گرفته، آنها را زیر درخت بلوطی که در یاپیش است، دفن کردند و هفت روز روژه گرفتند.

دوم سموئیل

جباران، کمان یوناتان برنگردید. و شمشیر شاول تهی برنگشت. ۲۳ شاول و یوناتان در حیات خویش مجبوب نازنین بودند. و در موت خود از یکدیگر جدانشدن. از عقابها تبیزپر و از شیران توافران بودند. ۲۴ ای دختران اسرائیل برای شاول گریه کنید که شما را به قمز و فنايس ملیس می ساخت و زیورهای طلا بر لباس شما می گذاشت. ۲۵ شجاعان در معرض جنگ چگونه افتادند. ای یوناتان بر مکان های بلند خود کشته شدی. ۲۶ ای پادر من یوناتان برای تو دلتنگ شده ام. برای من سیار نازنین بودی. ای پادر تو با من عجیب تر از محبت زنان بود. ۲۷ جباران چگونه افتادند. و چگونه اسلحه جنگ تلف شد..»

۲ و بعد از آن واقع شد که داود از خداوند سوال نموده، گفت: «آیا به یکی از شهرهای بیهودا برآیم؟» خداوند وی را گفت: «برآی.» داود گفت: «کجا برآیم؟» گفت: «به حیرون.» ۲ پس داود به آنجا برآمد و دو زنش نیز اخیون عمیلیه و ایچایل زن نایاب کرمی. ۳ و داود کسانی را که با او بودند با خاندان هر یکی برد، و در شهرهای حیرون ساکن شدند. ۴ و مردان بیهودا آمده، داود را در آنجا مسح کردند، تا برخاندان بیهودا پادشاه شود. و به داود خبر داده، گفتند که «اهل یا پیش جلعاد بودند که شاول را درگرفتند.» ۵ پس داود قاصدان نزد اهل یا پیش جلعاد فرستاده، به ایشان گفت: «شما از جانب خداوند مبارک باشید زیرا که این احسان را به آفای خود شاول نمودید و او را دفن کردید. ۶ والآن خداوند به شما احسان و راستی پنماید و من نیز جزای این نیکویی را به شما خواهم نمود چونکه این کار را کردید. ۷ و حال دستهای شماقوی باشد و شما شجاع باشید زیرا آفای شماشاول مرده است و خاندان بیهودا نیز مرا بر خود به پادشاهی مسح نمودند.» ۸ اما اپنی بن نیز سردار لشکر شاول، ایشیوشت بن شاول را گرفته، او را به محابایم برد. ۹ و او را بر جلعاد و بر آشوریان و بر پرعلیم و بر افرایم و بر بنیامین و بر تمامی اسرائیل پادشاه ساخت. ۱۰ و ایشیوشت بن شاول هنگامی که بر اسرائیل پادشاه شد چهل ساله بود، و دو سال سلطنت نمود، اما خاندان بیهودا، داود را متابعت کردند. ۱۱ و عده ایامی که داود در حیرون برخاندان بیهودا سلطنت نمود هفت سال و شش ماه بود. ۱۲ و اپنی بن نیز و بندگان ایشیوشت بن شاول از محابایم به جمعون بیرون آمدند. ۱۳ و بوآب بن صرسویه و بندگان داود بیرون آمده، نزد برکه جمعون با آنها ملاقات شدند، و اینان به این طرف برکه و آنان بر آن طرف برکه نشستند. ۱۴ و اپنی به بوآب گفت: «الآن جوانان برخیزند و در حضور مبایزی کنند.» بوآب گفت: «برخیزید.» ۱۵ پس برخاسته، به شماره عبور کردند، دوازده نفر برای بنیامین و برای ایشیوشت بن شاول و دوازده نفر از بندگان داود. ۱۶ و هر یک از ایشان سر حریف خود را گرفته، شمشیر خود را در پهلویش زد، پس با هم افتادند. پس آن مکان را که در جمعون است، حلقه هصوریم نامیدند. ۱۷ و آن روز جنگ بسیار سخت

۱ و بعد از وفات شاول و مراجعت داود از مقالله عمالقه واقع شد که داود دو روز در صقلعه توقف نمود. ۲ و در روز سوم ناگاه شخصی از نزد شاول با لباس دریده و خاک بر سرش ریخته از لشکر آمد، و چون نزد داود رسید، به زمین افتاده، تعظیم نمود. ۳ و دارد وی را گفت: «از کجا آمدی؟» او در جواب وی گفت: «از لشکر اسرائیل فرار کردند.» ۴ داود وی را گفت: «مرا خبر بد که کار چگونه شده است.» او گفت: «قوم از جنگ فرار کردند و بسیار از قوم نیز افتادند و مردند، و هم شاول و پسرش، یوناتان، مردند.» ۵ پس داود به جوانی که او را مخبر ساخته بود، گفت: «چگونه دانستی که شاول و پسرش یوناتان مردند.» ۶ و جوانی که او را مخبر ساخته بود، گفت: «اتفاق مرا در کوه جلیوع گذر افتاد و اینک شاول بر نیزه خود تکه می نمود، و اینک اربابها و مسواران او را به سختی تعاقب می کردند. ۷ و به عقب نگریسته، مرا دید و مرا خواند و جواب دادم، لیک. ۸ او مرا گفت: تو کیستی؟ وی را گفت: عمالیقی هستم. ۹ او به من گفت: تمبا اینکه بر من بایستی و مرا بکشی زیرا که پریشانی مرا درگرفته است چونکه تمام جانم تا بحال در من است. ۱۰ پس بر او ایستاده، او را کشتم زیرا دانستم که بعد از افتادنش زنده نخواهد ماند و تاجی که بر سرش و بازوی بدی که بر بازویش بود، گرفته، آنها را اینجا نزد آقایم آوردم.» ۱۱ آنگاه داود جانمه خود را گرفته، آن را درید و تمامی کسانی که همراهش بودند، چین کردند. ۱۲ و برای شاول و پسرش، یوناتان، و برای قوم خداوند و خاندان اسرائیل ماتم گرفتند و گریه کردند، و تا شام روزه داشتند، زیرا که به دم شمشیر افتاده بودند. ۱۳ و داود به جوانی که او را مخبر ساخت، گفت: «تو از کجا هستی؟» او گفت: «من پسر مرد غریب عمالیقی هستم.» ۱۴ داود وی را گفت: «چگونه نترسیدی که دست خود را بلند کرده، مسیح خداوند را هلاک ساختی؟» ۱۵ آنگاه داود یکی از خادمان خود را طلبیده، گفت: «تندیک آمده، او را بکش.» پس او را زد که مرد. ۱۶ و داود او را گفت: «خونت بر سر خودت باشد زیرا که دهانت بر تو شهادت داده، گفت که من مسیح خداوند را کشتم.» ۱۷ و داود این مرثیه را دریاره شاول و پسرش یوناتان انشا کرد. ۱۸ و امر فرمود که نشید قوس رایه بینی بیهودا تعیلم دهنند. اینک در سفر یا شرکت کنوب است: ۱۹ «زیبایی توای اسرائیل در مکانهای بلندت کشته شد. جباران چگونه افتادند.» ۲۰ در جت اطلاع ندهید و در کوچه های اشقلون خیر مرسانید، میادا دختران فلسطینیان شادی کنند. و میادا دختران نامختوان وجد نمایند. ۲۱ ای کوههای جلیوع، شبم و باران بر شما نبارد. و نه از کشتزارهایت هدایا بشود، زیرا در آنجاسپر جباران دور انداخته شد. سپر شاول که گویا به روغن مسح نشده بود. ۲۲ از خون کشتگان و از پیه

بود و اینبر و مردان اسرائیل از حضور بندگان داود منهزم شدند. ۱۸ و سه پسر صریوه، یوآب و ایشای و عسائیل، در آنجا بودند، و عسائیل مثل غزال بری سیک پا بود. ۱۹ و عسائیل، اینبر را تعاقب کرد و در رفتن به طرف راست یا چپ از تعاقب اینبر انحراف نوزید. ۲۰ و اینبر به عقب نگریسته، گفت: «آیا تو عسائیل هستی؟» گفت: «من هستم.» ۲۱ اینبر وی را گفت: «به طرف راست یا به طرف چپ خود برگرد و یکی از جوانان را گرفته، اسلحه او را بردار.» اما عسائیل نخواست که از عقب او انحراف ورزد. ۲۲ پس اینبر بار دیگر به عسائیل گفت: «از عقب من برگرد چرا تو را به زمین بزنم، پس چگونه روی خود را نزد برادرت یوآب برازدم.» ۲۳ و چون نخواست که برگرداده اینبر را به موخر نیزه خود به شکمش زد که سرنیزه از عقبش بیرون آمد و در آنجا افتاده، در جایش مرد. و هر کس که به مکان افتادن و مردن عسائیل رسید، ایستاد. ۲۴ اما یوآب و ایشای، اینبر را تعاقب کردند و چون ایشان به تل امه که به مقابل جیج در راه بیابان جبعون است رسیدند، آفتاب فرو رفت. ۲۵ و بنی بیامین بر عقب اینبر جمع شده، یک گروه شدند و بر سر یک تل ایستادند. ۲۶ و اینبر یوآب را صدا زده، گفت که «آیا شمشیر تا به ابد هلاک سازد؟ آیا نمی دانی که آخر به تلحی خواهد آنjamد؟» پس تا به کی قوم را امر نمی کنی که از عقب برادران خویش برگردند. ۲۷ یوآب در جواب گفت: «به خدای حی قسم اگر سخن نگفته بودی هر آئینه قوم در صحیح از تعاقب برادران خود برمی گشتند. ۲۸ پس یوآب کرنا نواخته، تمامی قوم ایستادند و اسرائیل را باز تعاقب ننمودند و دیگر جنگ نکردند. ۲۹ و اینبر و کسانش، تمامی آن شب را از راه عربه رفته، از اردن عبور کردند و از تمامی بتون گذشته، به محنتی رسیدند. ۳۰ و یوآب از عقب اینبر برگشته، تمامی قوم را جمع کرد. و از بندگان داود سوای عسائیل نوزده نفر مفقود بودند. ۳۱ اما بندگان داود، بنیامین و مردمان اینبر را زندگ که از ایشان سیصد و شصت نفر مردند.

۳۲ و عسائیل را برداشته، او را در قبر پدرش که در بیت لحم است، دفن کردند و یوآب و کسانش، تمامی شب کوچ کرده، هنگام طلوع فجر به بیرون رسیدند.

۳ و جنگ در میان خاندان شاول و خاندان داود به طول انجامید و داود روز به روز قوت می گرفت و خاندان شاول روز به روز ضعیف می شدند. ۲ و برای داود در حیرون پسران زاییده شدند، و نخست زاده اش، عمون، از اختیونعم پژوعلیه بود. ۳ و دومش، کیلاب، از ایچحال، زن نبابل کرمی، و سوم، ایشالوم، پسر معکه، دختر تلمای پادشاه جشور. ۴ و چهارم ادونیا، پسر حجیت، وینجم شفطیا پسر ایطمال، ۵ و ششم، یترعام از عجله، زن داود. اینان برای داود در حیرون زاییده شدند. ۶ و هنگامی که جنگ در میان خاندان شاول و خاندان داود می بود، اینبر، خاندان شاول را تقویت می نمود. ۷ و شاول را کنیزی مسمی به رصفه دختر ایه بود، و ایشوشت

کند.» ۲۶ و بوآب از حضور داد و بیرون رفته، فاصله در عقب اپنی فرستاد که او را از چشم سیره بازآوردند اما داد ندانست. ۲۷ و چون اپنیه بحیثیت برگشت، بوآب او را در میان دروازه به کنار کشید تا او به خفیه سخن گوید و بهسب خون برادرش عسانیل به شکم او زد که مرد. ۲۸ بعد از آن چون داد این را شنید، گفت: «من وسلطنت من به حضور خداوند از خون اپنی بن نیزتا به ابد برقی هستیم.» ۲۹ پس بر سر بوآب و تمامی خاندان پدرش قوار گیج و کسی که جریان و پرس داشته باشد و بر عصا تکیه کند و به شمشیر بیفتند و محتاج نان باشد، از خاندان بوآب منقطع نشود.» ۳۰ و بوآب و برادرش ایشان، اپنی را کشتد، بهسب این که برادر ایشان، عسانیل را در جمعون در جنگ کشته بود. ۳۱ و داد به بوآب و تمامی قومی که همراهش بودند، گفت: «جامه خود را بدیرید و پلاس پوشید و برای اپنی نوحه کنید.» و داد پادشاه در عقب جنازه رفت. ۳۲ و اپنی را در حیرون دفن کردند و پادشاه آواز خود را بلند کرد، نزد قبر اپنی گریست و تمامی قوم گریه کردند. ۳۳ و پادشاه برای اپنی زیاده چون مردان شریع، شخص صالح رادر خانه اش بر پسترش بکشند، آیا خون او را ازدست شما مطالبه نکنم؟ و شما را از زمین هلاک نسازم؟» ۳۴ پس داد خادمان خود را امر فرمود که ایشان را کشتد و دست و پای ایشان را قطع نموده، بر برکه بحیثیت داد. اما سرايشوشت را گرفته در قبر اپنی در بحیثی خوانده، گفت: «آیا باید اپنی بمیرد به طوری که شخص احمق می‌میرد. ۳۵ دستهای تو بسته نشد و پایهایت در زنجیر گذاشته نشد. مثل کسی که پیش شریان افتاده باشد افتادی.» پس تمامی قوم بار دیگر برای او گریه کردند. ۳۶ و تمامی قوم چون هنوز روز بود آمدند تا داد را نان بخوراننداما داد قسم خورده، گفت: «خدا به من مثل این بلکه زیاده از این بکد اگر نان یا چیز دیگر پیش از غروب افتاب بچشم.» ۳۷ و تمامی قوم ملتفت شدند و به نظر ایشان پسند آمد. چنانکه هرچه پادشاه می‌کرد، در نظر تمامی قوم پسند می‌آمد. ۳۸ و جمیع قوم و تمامی اسرائیل در آن روز دانستند که کشتن اپنی بن نیر از پادشاه نبود. و پادشاه به خادمان خود گفت: «آیا نمی‌دانید که سوری و مرد بزرگی امروز در اسرائیل افتاد؟ ۳۹ و من امروز با آنکه به پادشاهی مسح شده‌ام ضعیف هستم و این مردان، یعنی پسران صربیه ازمن توانانند. خداوند عامل شرارت را برحسب شرارت جزا دهد.»

۵ و جمیع اسپاط اسرائیل نزد داد به بحیثیت آمدنند و متکلم شده، گفتند: «اینک ماستخوان و گوشت تو هستیم.» ۶ و قبل از این نیز چون شاول بر ما سلطنت می‌نمود تو بودی که اسرائیل را بیرون می‌بردی و اندرون می‌آردی، و خداوند تو را گفت که تو قوم من، اسرائیل را رعایت خواهی کرد و بر اسرائیل پیشوا خواهی بود.» ۷ و جمیع مشایخ اسرائیل نزد پادشاه به بحیثیت آمدنند، و داد پادشاه در بحیثیت به حضور خداوند با ایشان عهد پست و داد را بر اسرائیل به پادشاهی مسح نمودند. ۸ و داد هنگامی که پادشاه شد سی ساله بود، و چهل سال سلطنت نمود، و سی و سه سال در اورشلیم بر تمامی اسرائیل و یهودا سلطنت نمود. ۹ و پادشاه با مردانش به اورشلیم مقابله یوسیان که ساکنان زمین بودند، رفت، و ایشان به داد متكلم شده، گفتند: «به اینجا داخل نخواهی شد جو اینکه کوران و لنگان را بیرون کنی.» زیارگمان بردند که داد به اینجا داخل نخواهد شد. ۱۰ و داد قلعه صهیون را گرفت که همان شهر داود است. ۱۱ و در آن روز داد گفت: «هر که بیوسیان را بزند و به قنات رسیده، لنگان و کوران را که مبغوض جان دارد هستند (بزند).» بنا برین می‌گویند کور و لنگ، به خانه داخل نخواهد شد. ۱۲ و داد در قلعه ساکن شد و آن را شهر داود نماید، و داد به اطراف ملو و اندرنوش عمارت ساخت. ۱۳ و داد ترقی کرده، بزرگ می‌شد و یهوده، خدای صباوت، با وی می‌بود. ۱۴ و حرام، پادشاه صور، فاصلان و درخت سرو آزاد و نجاران و سرگ تراشان نزد داود فرستاده، برای داد خانه‌ای بنا نمودند. ۱۵ پس داد فهمید که خداوند او را بر

۱۶ و چون پسر شاول شنید که اپنی در بحیثیت مرد است دستهایش ضعیف شد، و تمامی اسرائیل پیشان گردیدند. ۱۷ و پسر شاول دو مرد داشت که سدرار فوج بودند؛ اسم یکی بعنده و اسم دیگری ریکاب بود، پسران رمون بخیوتی از بی‌بنیامین، زیارا که بخیوت با بنیامین محسوب بود. ۱۸ و بخیوتیان به جتایم فرار کرده، در آنجا تا امروز خربت پذیرفتند. ۱۹ و یوناتان پسر شاول را سری لنگ بود که هنگام رسیدن خبر شاول و یوناتان از پیرعلی، پیچ ساله بود، و دایماش او را برداشته، فرار کرد. و چون به فرار کردن تعجب می‌نمود، او افتاد و لنگ شد و اسمش مفیوشت بود. ۲۰ و ریکاب و بعنده، پسران رمون بخیوتی روانه شده، در وقت گرمای روز به خانه ایشوشت داخل شدند و او به خواب ظهر بود. ۲۱ پس به بنهایی که گندم

ادوم جتی برگردانید. ۱۱ و تابوت خداوند در خانه عویید ادوم جتی سه ماه ماند و خداوند عویید ادوم و تمامی خاندانش را برکت داد. ۱۲ و دادو پادشاه را خبر داده، گفتند که: خداوند خانه عویید ادوم و جمیع مایملک او را به سبب تابوت خدا برکت داده است. پس دادو رفت و تابوت خدا را از خانه عویید ادوم به شهر دادو به شادمانی آورد. ۱۳ و چون بردارنگان تابوت خداوند شش قدم رفته بودند، گواون و پرواریهایش نمود. ۱۴ و دادو با تمامی قوت خود به حضور خداوند رقص می‌کرد، و دادو به اینگوئی که ملبس بود. ۱۵ پس دادو و تمامی خاندان اسرائیل، تابوت خداوند را به آواز شادمانی آواز کرنا آوردند. ۱۶ و چون تابوت خداوند داخل شهر دادو می‌شد، میکال دختر شاول از پیجره نگریسته، دادو پادشاه را دید که به حضور خداوند جست و خیز و رقص می‌کند، پس او رادر دل خود حقیر شمرد. ۱۷ و تابوت خداوند را درآورده، آن را در مکانش در میان خیمه‌ای که دادو برایش برپاداشته بود، گذاشتند، و دادو به حضور خداوندقیانی های سوختنی و ذیابیح سلامتی گذراشید. ۱۸ و چون دادو از گذراشید فربانی های سوختنی و ذیابیح سلامتی فارغ شد، قوم را به اسم یهوه صیارت برکت داد. ۱۹ و به تمامی قوم، یعنی به جمیع گروه اسرائیل، مردان و زنان به هر یکی یک گرده نان و یک پاره گوشت و یک قرص کشمش بخشید، پس تمامی قوم هر یکی به خانه خودرفتند. ۲۰ اما دادو برگشت تا اهل خانه خود را برکت دهد. و میکال دختر شاول به استقبال دادو بپرون آمد، گفت: «پادشاه اسرائیل امروز چه قدر خویشن را عظمت داد که خود را در نظر کنیان بندگان خود برهنه ساخت، به طوری که یکی از سفها خود را برهنه می‌کند». ۲۱ و دادو به میکال گفت: «به حضور خداوند بود که مرا بر پرست و بر تمامی خاندانش برتری داد تا مرا بر قوم خداوند، یعنی بر اسرائیل پیشوا سازد، از این جهت به حضور خداوند بازی کردم. ۲۲ و از این نیز خود را زیاده حقیر خواهم نمود و در نظر خود پست خواهم شد، لیکن در نظر کنیانی که درباره انتها سخن گفتی، معظم خواهم بود.» ۲۳ و میکال دخترشان را تا روز وفاتش اولاد نشد.

۷ و واقع شد چون پادشاه در خانه خود نشسته، و خداوند او را از جمیع دشمنانش از هر طرف آرامی داده بود، ۲ که پادشاه به ناتان نبی گفت: «الآن مرا می‌بینی که در خانه سرو آزادسازکن می‌باشم، و تابوت خدا در میان پرده‌ها ساکن است.» ۳ ناتان به پادشاه گفت: «بیا و هر آنچه در دولت باشد معمول دار زیرا خداوند با توست.» ۴ و در آن شب واقع شد که کلام خداوند به ناتان نازل شده، گفت: «بیو و به بنده من دادو بگو، خداوند چنین می‌گوید: آیا تو خانه‌ای برای سکونت من بنا می‌کنی؟» ۶ زیرا از روزی که بنی اسرائیل را از مصر بیرون آوردم تا امروز، در خانه‌ای ساکن نشده‌ام بلکه در خیمه و مسکن گردش کرده‌ام. ۷ و به هر جایی که با جمیع بنی اسرائیل گردش کردم آیا به احدی از داوران

برافراشته است. ۱۳ و بعد از آمدن دادو از جمیون کنیان و زنان دیگر از اورشلیم گرفت، و باز برای دادو پسران و دختران زاییده شدند. ۱۴ و نامهای آنانی که برای او در اورشلیم زاییده شدند، این است: شمعو و شوباب و ناتان و سلیمان، ۱۵ و یحیار و یشوع و نوناق و یاففع، ۱۶ و ایشع و الیاع و الیفلط. ۱۷ و چون فلسطینیان شنیدند که دادو را به پادشاهی اسرائیل مسح نموده‌اند، جمیع فلسطینیان برآمدند تا دادو را بطلبند، و چون دادوین را شنید به قلعه فرود آمد. ۱۸ و فلسطینیان آمده، در وادی رفایان دادو از خداوند سوال نموده، گفت: «آیا به مقابله فلسطینیان برآیم و ایشان را به دست من تسیلم خواهی نمود؟» خداوند به دادو گفت: «برو زیرا که فلسطینیان را البته به دست تو خواهیم داد.» ۲۰ و دادو به بعل فراصیم آمد و دادو ایشان را در آنجاشکست داده، گفت: «خداوند دشمنانم را از حضور من رکنیه کرد مثل رکنیه آبها.» بنابرین آن مکان را بعل فراصیم نام نهادند. ۲۱ و بههای خودرا در آنجا ترک کردند و دادو و کسانش آنها برپاشدند. ۲۲ و فلسطینیان بار دیگر برآمدند، در وادی رفایان منتشر شدند. ۲۳ و چون دادو از خداوند سوال نمود، گفت: «بِرْمَا، بلکه از عقب ایشان دورزده، پیش درختان توت بر ایشان حمله آور. ۲۴ و چون آزار صدای قدمها در سر درختان توت پیشونی، آنگاه تعجیل کن زیرا که در آن وقت خداوند پیش روی تو بپرون خواهد آمد تا لشکر فلسطینیان را شکست دهد.» ۲۵ پس دادو چنانکه خداوند او را امر فرموده بود، کرد، و فلسطینیان را ز جمعه تا جاز شکست داد.

۶ و دادو بار دیگر جمیع برگزیدگان اسرائیل، یعنی سی هزار نفر را جمع کرد. ۲ و دادو با تمامی قومی که همراهش بودند برخاسته، از علی یهودا روانه شدند تا تابوت خدا را که به اسم، یعنی به اسم یهوه صیارت که بر کروپیان نشسته است، مسمی می‌باشد، از آنجا بیاورند. ۳ و تابوت خدا را بر اربابهای نو گذاشتند و آن را از خانه ایجاداب که در جمعه است، برداشتند، و عزه و اخیو، پسران ایجاداب، ارباب نرا راندند. ۴ و آن را ز خانه ایجاداب که در جمعه است با تابوت خداوند آوردن و اخیو پیش تابوت می‌رفت. ۵ و دادو و تمامی خاندان اسرائیل با انواع آلات چوب سرو و بريط و ریاب و دف و دهل و سنججهایه حضور خداوند بازی می‌کردند. ۶ و چون به خرمگاه ناتون رسیدند عزه دست خود را به تابوت خداوند دراز کرده، آن را گرفت زیرا گواون می‌لغزیدند. ۷ پس غصب خداوند بر عزه افروخته شده، خدا او را در آنجا به سبب تقصیرش زد، و در آنجا نزد تابوت خدا مرد. ۸ و دادو غمگین شد زیرا خداوند بر عزه رکنیه کرده بود، و آن مکان را تا به امروز فارص عزه نام نهاد. ۹ و در آن روز، دادو از خداوند ترسیده، گفت که تابوت خداوند نزد من چگونه بیاید. ۱۰ و دادو تابوت خدا را نزد خود به شهزاد او بیاورد. پس دادو آن را به خانه عویید

ایسraelیل که برای رعایت قوم خود، اسرائیل، مامور داشتم، سخنی گفتم که چرا خانه‌ای از سروآزاد برای من بنا نکردید؟^۸ و حال به بنده من، داود چنین بگو که یهوه صبایوت چنین می‌گوید: من تو را از چرگاه از عقب گوشندهان گرفتم تا پیشوای قوم من، اسرائیل، باشی.^۹ و هر جایی که می‌رفتی من با تو می‌بودم و جمیع دشمنات را از حضور تو منقطع ساختم، و برای تو اسم بزرگ مثل اسم بزرگانی که بر زمینند، پیدا کردم.^{۱۰} و به چهت قوم خود، اسرائیل، مکانی تعیین کردم وايشان را غرس نمودم تا در مکان خویش ساکن شده، باز متحرک نشوند، و شریان، دیگر ایشان را مثل سابق ذلیل نسازند.^{۱۱} و مثل روزهایی که داوران را بر قوم خواهد بود.

۸ و بعد از این واقع شد که داود فلسطینیان را شکست داده، ایشان را ذلیل ساخت. و داود زمام الیاد را از دست فلسطینیان گرفت. ۲ و موآب را شکست داده، ایشان را به زمین خوابانیده، با رسماً پیمود و دو رسماً برای کشتن پیمود، و یک رسماً تمام برای زنده داشتن. و موآیان بندگان داود شده، هدایا آوردند.^۳ و داود، هددعر بن رحوب، پادشاه صوبه راهنگامی که می‌رفت تا استیلای خود را نزد نهر بازی دست آورد، شکست داد.^۴ و داود هزار و هفتصد سوار و بیست هزار پیاده از او گرفت، و داود جمیع اسپهای ارایه هایش را بی کرد، اما از آنها برای صد ارایه نگاه داشت.^۵ و چون ارامیان دمشق به مدد هددعر، پادشاه صوبه، آمدند، داود بیست و دو هزار نفر از ارامیان را بکشت.^۶ و داود در ارام دمشق قراولان گذاشت، و ارامیان، بندگان داود شده، هدایا می‌آوردند، و خداوند، داود را در هر جا که می‌رفت، نصرت می‌داد.^۷ و داود سپرهای طلا را که بر خادمان هددعر بود گرفته، آنها را به اورشلیم آورد.^۸ و از پاته و پیروتای شهرهای هددعر داود پادشاه، برج ازد افرون گرفت.^۹ و چون توغی، پادشاه حمات شنید که داود تمامی لشکر هددعر را شکست داده است،^{۱۰} توغی، بoram، پسر خود را نزد داود پادشاه فستاد تا از سلامتی او پرسد، و او را تهنيت گوید، از آن جهت که با هددعر جنگ نموده، اورا شکست داده بود، زیرا که هددعر با توغی مقاتله می‌نمود و بoram طوف نقره و طوف طلا و طوف برجن با خود آورد.^{۱۱} و داود پادشاه آنها را توغی برای خداوند وقف نمود با نقره و طلا وی که از جمیع امت هایی که شکست داده بود، وقف نموده بود،^{۱۲} یعنی از ارام و موآب وینی عمون و فلسطینیان و عمالقه و از غنیمت هددعر بن رحوب پادشاه صوبه.^{۱۳} و داود برای خویشتن تذکره‌ای برپا نموده‌نگامی که از شکست دادن هجدۀ هزار نفر از ارامیان در وادی ملح مراجعت نمود.^{۱۴} و در ادوم قراولان گذاشت، بلکه در تمامی ادوم قراولان گذاشته، جمیع ادامیان بندگان داود شدند، و خداوند، داود را هر جا که می‌رفت، نصرت می‌داد.^{۱۵} و داود بر تمامی اسرائیل سلطنت می‌نمود، و داود بر تمامی قوم خود داری و انصاف را اجرامی داشت.^{۱۶} و پوآب بن صریوه سردار لشکر بودو یهوشافت بن

که چرا خانه‌ای از سروآزاد برای من بنا نکردید؟^۸ و حال به بنده من، داود چنین بگو که یهوه صبایوت چنین می‌گوید: من تو را از چرگاه از عقب گوشندهان گرفتم تا پیشوای قوم من، اسرائیل، باشی.^۹ و هر جایی که می‌رفتی من با تو می‌بودم و جمیع دشمنات را از حضور تو منقطع ساختم، و برای تو اسم بزرگ مثل اسم بزرگانی که بر زمینند، پیدا کردم.^{۱۰} و به چهت قوم خود، اسرائیل، مکانی تعیین کردم وايشان را غرس نمودم تا در مکان خویش ساکن شده، باز متحرک نشوند، و شریان، دیگر ایشان را مثل سابق ذلیل نسازند.^{۱۱} و مثل روزهایی که داوران را بر قوم خود، اسرائیل، تعیین نموده بودم و تو را از جمیع دشمنانت آرامی دادم، و خداوندتو را خبر می‌دهد که خداوند برای تو خانه‌ای بنا خواهد نمود.^{۱۲} زیرا روزهای تو تمام خواهد شد و با پدران خود خواهی خواهد و ذرت تو راکه از صلب تو بیرون آید، بعد از تو استوار خواهم ساخت، و سلطنت او را پادشاه خواهم نمود.^{۱۳} او برای اسم من خانه‌ای بنا خواهد نمود و کرسی سلطنت او را تا به ابد پادشاه خواهی ساخت.^{۱۴} من او را پدر خواهم بود و او مرا پسرخواهد بود، و اگر او گناه وزد، او را با عصای مردمان و به تازیانه های بنی آدم تادیب خواهم نمود.^{۱۵} ولیکن رحمت من از او دور نخواهد شد، به طوری که آن را از شالول دور کردم که او را از حضور تو رد ساختم.^{۱۶} و خانه و سلطنت تو، به حضورت تا به ابد پادشاه خواهد شد، و کرسی توتا به ابد استوار خواهد ماند.^{۱۷} برحسب تمامی این کلمات و مطابق تمامی این رویا ناتان به داود تکلم نمود.^{۱۸} و داود پادشاه داخل شده، به حضور خداوند نشست و گفت: «ای خداوند یهوه، من کیستم و خاندان من چیست که مرا به این مقام رسانیدی؟^{۱۹} و این نیز در نظر توای خداوند یهوه امر قلیل نمود زیرا که درباره خانه بنده ات نیز برای زمان طویل تکلم فرمودی. و آیا این ای خداوند یهوه عادت بنی آدم است؟^{۲۰} و داود دیگر به تو چه تواند گفت زیرا که توای خداوند یهوه، بنده خود را می‌شناسی،^{۲۱} و برحسب کلام خود و مواقف دل خود تمامی این کارهای عظیم را بجا آورده ای تا بنده خود را تعلیم دهی.^{۲۲} بنابرین ای یهوه خدا، تو بزرگ هستی زیرا چنانکه به گوشهای خود شنیده‌ایم مثل تو کسی نیست و غیر از تو خدایی نیست.^{۲۳} و مثل قوم توا اسرائیل کدامیک امت بر روی زمین است که خدایاید تا ایشان را فدیه داده، برای خویش قوم بسازد، و اسمی برای خود پیدا نماید، و چیزهای عظیم و مهیج برای شما و برای زمین خود بحال آورد به حضور قوم خویش که برای خود از مصرو از امتهای خدایان ایشان فدیه دادی.^{۲۴} و قوم خود اسرائیل را برای خود استوار ساختی، تایشان تا به ابد قوم تو باشند، و توای یهوه، خدای ایشان شدی.^{۲۵} و الان ای یهوه خدا، کلامی را که درباره بنده خود و خانه‌اش گفتی تا به ابد استوارکن، و برحسب آنچه گفتی، عمل نما.^{۲۶} و اسم توتا به

گرفت و نصف ریش ایشان را تراشید و لباسهای ایشان را از میان تا جای نشستن بدرید و ایشان را رها کرد. ۵ و چون داود را خبر دادند، به استقبال ایشان فرستادزیرا که ایشان سپیار خجل بودند، و پادشاه گفت: «در اریحا یمانید تا ریشهای شما درآید و بعد از آن برگردید». ۶ و چون بنی عمون دیدند که نزد داود مکروه شدند، بنی عمون فرستاده، بیست هزار پیاده از ارامیان بیست رحوب و ارامیان صوبه و پادشاه معکه را با هزار نفر و دوازده هزار نفر از مردان طوب اجیر کردند. ۷ و چون داود شنید، بوآب و تمامی لشکر شجاعان را فرستاد. ۸ و بنی عمون بیرون آمدند، نزد دهنه دروازه برای جنگ صف آرایی نمودند، و ارامیان صوبه و رحوب و مردان طوب و معکه در صحرا علیحده بودند. ۹ و چون بوآب دید که روی صفوغ جنگ، هم از پیش و هم از عقبش بود، از تمام برگزیدگان اسرائیل گروهی را انتخاب کرده، در مقابل ارامیان صف آرایی نمود. ۱۰ و بقیه قوم را بدست برادرش ایشای سپرد تا ایشان را به مقابل بنی عمون صف آرایی کند. ۱۱ و گفت: «اگر ارامیان بر من غالب آیند، به مدد من بیا، و اگر بنی عمون بر تو غالب آیند، به جهت امداد تو خواهم آمد. ۱۲ دلرباش و به جهت قوم خویش و به جهت شهراهی خدای خود مدانه بکوشیم، و خداوند آنچه را که در نظرش پسند آید بکنند». ۱۳ پس بوآب و قومی که همراهش بودند نزدیک شدند تا با ارامیان جنگ کنند و ایشان از حضور اوی کردند. ۱۴ و چون بنی عمون دیدند که ارامیان فرار کردند، ایشان نیز از حضور ایشای گریخته، داخل شهر شدند و بوآب از مقابله بنی عمون برگشته، به اورشلیم آمد. ۱۵ و چون ارامیان دیدند که از حضور اسرائیل شکست یافته‌اند، با هم جمع شدند. ۱۶ و هددعزر فرستاده، ارامیان را که به آن طرف نهر بودند، آورد و ایشان به حیلام آمدند، و شویک، سردار لشکر هددعزر، پیشوای ایشان بود. ۱۷ و چون به داود خبر رسید، جمیع اسرائیل را جمع کرده، از اردن عبور کرد و به حیلام آمد، و ارامیان به مقابل داده صف آرایی نموده، با او جنگ کردند. ۱۸ و ارامیان از حضور اسرائیل فرار کردند، و داود از ارامیان، مردان هفت‌تصد ارabe و چهل هزار سوار را کشت و شویک سردار لشکر را زد که در آنجا مرد. ۱۹ و چون جمیع پادشاهانی که بنده هددعزر بودند، دیدند که از حضور اسرائیل شکست خوردند، بالاسرائیل صلح نموده، بنده ایشان شدند. و ارامیان پس از آن از امداد بنی عمون ترسیدند.

۱۱ و واقع شد بعد از انقضای سال، هنگام بیرون رفتن پادشاهان که داود، بوآب را بندگان خویش و تمامی اسرائیل فرستاد، و ایشان بنی عمون را خراب کرده، ربه را محاصره نمودند، اما داود در اورشلیم ماند. ۲ و واقع شد در وقت عصر که داود از بسترش برخاسته، بر پیشت بام خانه پادشاه گردش کرد و از پشت بام زنی را دید که خویشتن را شستشویی کند و آن زن بسیار نیکومنظر بود. ۳ پس داود فرستاده، درباره زن استفسار نمود و او را

۹ و داود گفت: «آیا از خاندان شاول کسی تابه حال باقی است تا به خاطر بیوتات او راحسان نمایم؟» ۲ و از خاندان شاول خادمی مسمی به صیبا بود، پس او را نزد داود خواندند و پادشاه وی را گفت: «آیا تو صیبا هستی؟» گفت: «بنده تو هستم.» ۳ پادشاه گفت: «آیا تا به حال از خاندان شاول کسی هست تا او را احسان خدای نمایم؟» صیبا در جواب پادشاه گفت: «بیوتات راتا به حال پسری لنگ باقی است.» ۴ پادشاه از وی پرسید که «او کجاست؟» صیبا به پادشاه گفت: «اینک او در خانه ماکیر بن عمیشل در لودبار است.» ۵ و داود پادشاه فرستاده، او را از خانه ماکیر بن عمیشل از لودبار گرفت. ۶ پس مفیوشت بن بیوتات بن شاول نزد داود آمدند، به روی درافتاده، تعظیم نمود. و داود گفت: «ای مفیوشت!» گفت: «اینک بنده تو.» ۷ داود وی را گفت: «مترس! زیرا به خاطر پدرت بیوتات برتو البته احسان خواهم نمود و تمامی زمین پدرت شاول را به تور خواهم کرد، و تو دائم بر سفره من نان خواهی خورد.» ۸ پس او تعظیم کرده، گفت که «بنده تو چیست که بر سگ مردهای مثل من التفات نمایی؟» ۹ و پادشاه، صیبا، بنده شاول را خوانده، گفت: «آنچه را که مال شاول و تمام خاندانش بود به پسرآقای تو دادم. ۱۰ و تو پسرانت و بندگانش به جهت او زمین را از نموده، محصول آن را پیاوید تا برای پسر آقایت به جهت خودش نان باشد، اما مفیوشت، پسر آقایت همیشه بر سفره من نان خواهد خورد.» و صیبا پائزده پسر و بیست خادم داشت. ۱۱ و صیبا به پادشاه گفت: «موافق هر آنچه آقایم پادشاه به بندهاش فرموده است بهمین طور بنده ات عمل خواهد نمود.» و پادشاه گفت که مفیوشت بر سفره من مثل یکی از بیوتان پادشاه خواهد خورد. ۱۲ و مفیوشت را پسری کوچک بود که میکا نام داشت، و تمامی ساکنان خانه صیبا بنده مفیوشت بودند. ۱۳ پس مفیوشت در اورشلیم ساکن شد زیرا که همیشه بر سفره پادشاه می‌خورد و از هر دو پا لنگ بود.

۱۰ و بعد از آن واقع شد که پادشاه بنی عمون، مرد و پسرش، حانون، در جایش سلطنت نمود. ۲ و داود گفت: «به حانون بن ناحش احسان نمایم چنانکه پدرش به من احسان کرد.» پس داود فرستاده تا او را به واسطه خادمانش درباره پدرش تعزیت گوید، و خادمان داود به زمین بنی عمون آمدند. ۳ و سروران بنی عمون به آقای خود حانون گفتند: «آیا گمان می‌بری که برای تکریم پدر توست که داود، رسولان به جهت تعزیت تو فرستاده است، آیا داود خادمان خود را نزد تو فرستاده است تا شهرها تفحص و تجسس نموده، آن را منهدم سازد؟» ۴ پس حانون، خادمان داود را

گفتند که «آیا این بتثنیع، دخترالیعام، زن اوایل حتی نیست؟» ۴ و داده قاصدان فرستاده، او را گرفت و او نزد وی آمد، داده با او همیسر شد و او ازنجاست خود تاکه شده، به خانه خود برگشت. ۵ و آن زن حامله شد و فرستاده، داده را مخبرساخت و گفت که من حامله هستم. ۶ پس داده نزد یوآب فرستاد که اوایل حتی را نزد من بفرست و یوآب، اوایل نزد داده فرستاد. ۷ و چون اوایل نزد وی رسید، داده ازسلامتی یوآب و از سلامتی قوم و از سلامتی جنگ پرسید. ۸ و داده به اوایل گفت: «به خانه ات برو و پایهای خود را بشو.» پس اوایل از خانه پادشاه بیرون رفت و از عقبیش، خوانی از پادشاه فرستاده شد. ۹ اما اوایل نزد در خانه پادشاه با سایر بندگان آقایی خواهدید، به خانه خود نرفت. ۱۰ و داده را خبر داده، گفتند که «اوایل به خانه خود نرفته است.» پس داده به اوایل گفت: «آیا تو ازسفر نیامده‌ای، پس چرا به خانه خود نرفته‌ای؟» ۱۱ اوایل به داده عرض کرد که «تابوت و اسرائیل و یهودا در خیمه‌ها ساکنند و آقایم، یوآب، بندگان آقایم بر روی بیابان خیمه نشینند و آیا من به خانه خود بروم تا اکل و شرب بنمایم و با نز خود بخواهم؟ به حیات تو و به حیات جان تو قسم که این کار را نخواهم کرد.» ۱۲ و داده به اوایل گفت: «امروز نیز اینجا باش و فردا تو را روانه می‌کنم.» پس اوایل آن روز و فرداش را دراورشلیم ماند. ۱۳ داده او را دعوت نمود که درحضور خود و نوشید و او را مست کرد، وقت شام بیرون رفته، بر بسترش با بندگان آقایش خواهدید و به خانه خود نرفت. ۱۴ و بامدادان داده مکتوبی برای یوآب نوشته، بدمست اوایل فرستاد. ۱۵ و در مکتوب به این مضمن نوشت که «اوایل را در مقدمه جنگ سخت بگذارید، و از عقبیش پس بروید تا زده شده، بمیرید.» ۱۶ و چون یوآب شهر را محاصره می‌کرد اوایل را در مکانی که می‌دانست که مردان شجاع در آنجا می‌باشند، گذاشت. ۱۷ و مردان شهر بیرون آمد، با یوآب جنگ کردند و بعضی از قوم، از بندگان داده، افتادند و اوایل حتی نیزمرد. ۱۸ پس یوآب فرستاده، داده را از جمیع واقعیت جنگ خبر داد. ۱۹ و قاصد را امر فرموده، گفت: «چون از تمامی واقعیت جنگ به پادشاه خبرداده باشی، ۲۰ اگر خشم پادشاه افروخته شود و تو را گوید چرا برای جنگ به شهر نزدیک شدید، آیا نمی‌دانستید که از سر حصار، تیر خواهندانداخت؟ ۲۱ کیست که ایمیلک بن یبویشت راکشتب؟ آیا زنی سنگ بالاین آسیابی را از روی حصار بر او نینداخت که در تاباصل مرد؟ پس چرا به حصار نزدیک شدید؟ آنگاه پگو که «بنده ات، اوایل حتی نیز مرده است.» ۲۲ پس قاصد روانه شده، آمد و داده را از هرآنچه یوآب او را پیغام داده بود، مخبر ساخت. ۲۳ و قاصد به داده گفت که «مردان بر ما غالب شده، در عقب ما به صحرایرون آمدند، و ما بر ایشان تا دهنۀ دروازه تاختیم. ۲۴ و تیراندازان بندگان تو از روی حصار تیر انداختند، و بعضی از بندگان پادشاه مردند و بنده تو اوایل حتی نیزمرد است.» ۲۵

داده به قاصد گفت: «به یوآب چنین بگو: این واقعه در نظر تو بد نیاید زیرا که شمشیر، این و آن را بی تقاضا هلاک می‌کند. پس در مقابله با شهر به سختی کوشیده، آن را منهدم بساز. پس او را خاطر جمعی بده.» ۲۶ و چون زن اوایل شنید که شوهرش اویامره است، برای شوهر خود ماتم گرفت. ۲۷ و چون ایام ماتم گذشت، داده فرستاده، او را به خانه خود آورد و او زن وی شد، و برایش پسری زاید، اما کاری که داده کرده بود، در نظر خداوندانست آمد.

۱۲ و خداوند ناتان را نزد داده فرستاد و نزدی آمد، او را گفت که «در شهری دومرد بودند، یکی دولتمند و دیگری فقیر. ۲ و دولتمند را گوسفند و گاو، بی نهایت بسیار بود. ۳ و فقیر را جز یک ماده بره کوچک نبود که آن را خریده، و پوروش داده، همراه وی و پسرانش بزرگ می‌شد، از خوارک وی می‌خورد و از کاسه او می‌نوشید و در آغوشش می‌خوابید و برایش مثل دختر می‌بود. ۴ و مسافری نزد آن مرد و دولتمند آمد و او را حیف آمد که از گوسفندان و گواوان خود بگیرید تا به جهت مسافری که نزد وی آمد بود مهیا سازد، و بره آن مرد فقیر را گرفته، برای آن مرد که نزد وی آمد بود، مهیا ساخت.» ۵ آنگاه خشم داده بر آن شخص افروخته شده، به ناتان گفت: «به حیات خداوندانست قسم، کسی که این کار را کرده است، مستوجب قتل است. ۶ و چونکه این کار را کرده است و هیچ ترحم ننموده، بره را چهار چندان باید رد کند.» ۷ ناتان به داده گفت: «آن مرد تو هستی، و یهوده، خدای اسرائیل، چنین می‌گوید: من تو را بر اسرائیل به پادشاهی مسح نمودم و من تو را ازدست شاول رهایی دادم. ۸ و خانه آقایت را به تودام و زنان آقای تو را به آغوش تو، و خاندان اسرائیل و یهودا را به تو عطا کردم. و اگر این کم می‌بود، چنین و چنان برای تو مزید می‌کرم. ۹ پس چرا کلام خداوند را خوار ننموده، در نظری عمل بد بجا آورده و اوایل حتی را به شمشیر زده، زن او را برای خود به زنی گرفتی، واو را با شمشیر پنی عمون به قتل رسانید. ۱۰ پس حال شمشیر از خانه تو هرگز دور نخواهد شد به علت اینکه مرا تحقیر ننموده، زن اوایل حتی راگرفتی تا زن تو باشد. ۱۱ خداوند چنین می‌گوید: اینکه من از خانه خودت بدی را بر تو عارض خواهم گردانید و زنان تو را پیش چشم تو گرفته، به همسایه ات خواهم داد، و او در نظر این آفتاب، با زنان تو خواهد خواهدید. ۱۲ زیرا که تو این کار را به پنهانی کردی، اما من این کار را پیش تمام اسرائیل در نظر آفتاب خواهم نمود.» ۱۳ و داده ناتان گفت: «به خداوند گاه کرده‌ام.» ناتان به داده گفت: «خداوند نیز گاه تو را عفو نموده است که نخواهی مرد. ۱۴ لیکن چون از این امرباعث کفر گفتن دشمنان خداوند شده‌ای، پسری نیز که برای تو زاید شده است، البته خواهد مرد.» ۱۵ پس ناتان به خانه خود رفت. ۱۶ پس داده از خدا برای طفل استدعا نمود و داده روزه گرفت و داخل شده، تمامی شب برروی زمین

خواهد براذر خود، ابشاروم را دوست می‌دارم.» ۵ و یوناداب وی را گفت: قبول نکرد و با ایشان نان نخورد. ۱۸ و در روز هفتم طفل بمد و خادمان داود ترسیدند که از مردن طفل اورا اطلاع دهنند، زیرا گفتند: «اینک چون طفل زنده بود، با وی سخن گفتیم و قول ما را نشنید، پس اگر به او خبر دهیم که طفل مرده است، چه قدر زیاده رنجیده می‌شود.» ۱۹ و چون داود دید که بندگانش با یکدیگر نجوى می‌کنند، داود فهمید که طفل مرده است، و داود به خادمان خود گفت: «آیا طفل مرده است؟» گفتند: «مرده است.» ۲۰ آنگاه داود از زمین برخاسته، خویشتن راشست و شو داده، تدهین کرد و لباس خود را عوض نموده، به خانه خداوند رفت و عبادت نمود و به خانه خود آمد، خوارک خواست که پیشش گذاشتند و خورد. ۲۱ و خدامشان به وی گفتند: «این چه کار است که کردی؟ وقتی که طفل زنده بود روزه گرفته، گریه نمودی و چون طفل مرد، برخاسته، خوارک خودردی؟» ۲۲ او گفت: «وقتی که طفل زنده بود روزه گرفتم و گریه نمودم زیرا فکر کردم کیست که بداند که شاید خداوند بمن ترحم فرماید تا طفل زنده بماند، ۲۳ اما الان که مرده است، پس چرا من روزه بدارم؟ آیا می‌توانم دیگر او را باز بیاورم؟ من نزد او خواهم رفت لیکن او نزد من باز نخواهد آمد.» ۲۴ و داود زن خود بتسبیح را تسلی داد و نزدی دارمده، با او خواهدید و او پسری زایده، او راسلیمان نام نهاد. و خداوند او را دوست داشت. ۲۵ و بدست ناتان نبی فرستاد و او را به مخاطر خداوند یدیدیا نام نهاد. ۲۶ و یواب با ربه پنی عمون جنگ کرده، شهرپادشاه نشین را گرفت. ۲۷ و یواب قاصدان نزد دادوه فرستاده، گفت که «با ربه جنگ کردم و شهرآها را گرفتم.» ۲۸ پس الان بقیه قوم را جمع کن و در برابر شهر ازو زده، آن را بگیر، مبادا من شهر را بگیرم و به اسم من نامیده شود.» ۲۹ پس داود تمامی قوم را جمع کرده، به ربه رفت و با آن جنگ کرده، آن را گرفت. ۳۰ و تاج پادشاه ایشان را از سر شرکرت که وزنش یک وزنه طلا بود و سنجگهای گرانبهای داشت و آن را بر سر داده گذاشتند، و غنیمت از حد زیاده از شهر برند. ۳۱ و خلق آنچه را بیرون آورده، ایشان را زیر اره هاو چومهای آهین و تیشه های آهینی گذاشت و ایشان را از کوره آجرپری گذرانید، و به همین طور با جمیع شهرهای بینی عمون رفتار نمود. پس داود و تمامی قوم به اورشلیم برگشتنید.

۱۳ و بعد از این، واقع شد که ابشاروم بن داود را خواهی نیکو صورت مسمی به تamar بود، و امنون، پسر داود، او را دوست می‌داشت. ۲ و امنون به سبب خواهر خود تامرجان گرفتار شد که بیمار گشته، زیرا که او باکره بود و به نظر امنون دشوار آمد که با وی کاری کند. ۳ و امنون رفیقی داشت که مسمی به یوناداب بن شمعی، براذر داود، و یوناداب مردی بسیار زیک بود. ۴ و او وی را گفت: «ای پسر پادشاه چرا روز به روز چنین لاغر می‌شوی و مرا خیرنمی دهی؟» امنون وی را گفت که «من تamar، بعد از دو سال تمام، واقع شد که ابشاروم در بعل حاصور که نزد افرایم

است، پشم بزندگان داشت. و ابشارلوم تمامی پسران پادشاه را دعوت نمود. ۲۴ و ابشارلوم نزد پادشاه آمد، گفت: «اینک حال، بنه تو، پشم بزندگان دارد. تمنا اینک پادشاه با خادمان خود همراه بنه ات بیایند.» ۲۵ پادشاه به ابشارلوم گفت: «تی ای پسم، همه ما نخواهیم آمد مبادا برای تو بار سنگین باشیم.» و هرچند او را الحاج نمود لیکن تخریب کرد که بیاید او را برکت داد. ۲۶ و ابشارلوم گفت: «پس تمناینکه برادرم، امنون، با ما بیاید.» پادشاه او را گفت: «جرا با تو بیاید؟» ۲۷ اما چون ابشارلوم او را الحاج نمود، امنون و تمامی پسران پادشاه را با او روانه کرد. ۲۸ ابشارلوم خادمان خود را امر فرموده، گفت: «ملاظه کنید که چون دل امنون از شراب خوش شود، و به شما بگویم که امنون را بزید. آنگاه او را بکشید، و متربید، آیا من شما را امنفرمودم. پس دلبر و شجاع باشید.» ۲۹ و خادمان ابشارلوم با امنون به طوری که ابشارلوم امر فرموده بود، به عمل آوردند، و جمیع پسران پادشاه برخاسته، هر کس به قاطر خود سوار شده، گریختند. ۳۰ و چون ایشان در راه می بودند، خبر به دادرسانیده، گفتند که «ابشارلوم همه پسران پادشاه راکشیده و یکی از ایشان باقی مانده است، آقایم پادشاه، تقصیر بر من و بر خاندان من باشد و پادشاه و کرسی اوبی تقصیر باشند.» ۳۱ و پادشاه گفت: «هرکه با تو سخن گوید، او را نزد من بیاور، و دیگر به تو ضررخواهد رسانید.» ۱۱ پس زن گفت: «ای پادشاه، بیوه، خدای خود را به یاد آورتا ولی مقتول، دیگر هلاک نکند، مبادا پسر مر تلف سازند.» پادشاه گفت: «به حیات خداوند قسم که موبی از سر پسرت به زمین نخواهد افتد.» ۱۲ پس زن گفت: «مستعدی آنکه کنیزت باقای خود پادشاه سخنی گوید.» گفت: «بگو.» ۱۳ زن گفت: «پس چرا درباره قوم خدا مثل این تدبیر کرده‌ای و پادشاه در گفتن این سخن مثل تقصیرکار است، چونکه پادشاه آواره شده خود را باز نیاورده است.» ۱۴ زیرا جمع کرد، و خدا جان را نمی گیرد بلکه تدبیرها می کند تا آواره شده‌ای از او آواره نشود. ۱۵ و حال که به قصد عرض کردن این سخن، نزد آقای خود، پادشاه، آمد، سبب این بود که خلق، مرا ترسانیدند، و کنیزت فکر کرد که چون به پادشاه عرض کنم، احتمال دارد که پادشاه عرض کنیزت خود را به انجام خواهد رسانید. ۱۶ زیرا پادشاه اجابت خواهد نمود که کنیز خود را ازدست کسی که می خواهد مرا و پسم را با هم از میراث خدا هلاک سازد، برهاند. ۱۷ و کنیز تو فکر کرد که کلام آقایم، پادشاه، باعث نسلی خواهد بود، زیرا که آقایم، پادشاه، مثل فرشته خداست تائیک و بد را تشخصیس کند، و بیوه، خدای توهمنه تو باشد.» ۱۸ پس پادشاه در جواب زن فرمود: «چیزی راکه از تو سوال می کنم، از من مخفی مدار.» ۱۹ پادشاه گفت: «آیا دست یوآب زن عرض کرد «آقایم پادشاه، بفرماید.» پادشاه گفت: «آیا دست یوآب در همه این کار با تونیست؟» زن در جواب عرض کرد: «به حیات جان تو، ای آقایم پادشاه که هیچ کس از هرچه آقایم پادشاه بفرماید به طرف راست یا چپ نمی تواند احراق ورزد، زیرا که بنه تو یوآب، اوست که مرا امر فرموده است، و اوست که تمامی این سخنان را به دهان کنیزت

گذاشته است. ۲۰ برای تبدیل صورت این امر، بنده تو، یوآب، این کار را کرده است، اما حکمت آقایم، مثل حکمت فرشته خدا می‌باشد تا هرچه بر روی زمین است، بداند.» ۲۱ پس پادشاه به یوآب گفت: «اینک این کار را کرده‌ام. حال برو و ابشارلوم جوان را باز آور.» ۲۲ آنگاه یوآب به روی خود به زمین افتداده، تعظیم نمود، و پادشاه را تحسین کرد و یوآب گفت: «ای آقایم پادشاه امروز بنده ات می‌داند که در نظر تو النفات یافتم چونکه پادشاه کار بنده خود را به انجام رسانیده است.» ۲۳ پس یوآب برخاسته، به جشور رفت و ابشارلوم را به اورشلیم بازآورد. ۲۴ و پادشاه فرمود که به خانه خود برگرد و روی مرا نبیند. پس ابشارلوم به خانه خودرفت و روی پادشاه را ندید. ۲۵ و در تمامی اسرائیل کسی نیکو منظر وسیار مددوح مثل ابشارلوم نبود که از کف پا تا فوق سرش در او عیوب نبود. ۲۶ و هنگامی که موی سرخود را می‌چید، (زیرا آن را در آخر هر سال می‌چید)، چونکه بر او سنگین می‌شد و از آن سبب آن را می‌چید) موی سر خود را وزن نموده، دویست مثقال به وزن شاه می‌یافت. ۲۷ و برای ابشارلوم سه پرس و یک دختر مسمی به تامازایله شدند. او دختری نیکو صورت بود. ۲۸ و ابشارلوم دو سال تمام در اورشلیم مانده، روی پادشاه را ندید. ۲۹ پس ابشارلوم، یوآب راطلبید تا او نزد پادشاه بفرستد. اما نخواست که نزد وی بیاید. و باز بار دیگر فرستاد و نخواست که بیاید. ۳۰ پس به خادمان خود گفت: «بیینید، مزعره یوآب نزد مزعره من است و در آنچه جودارد، بروید و آن را به آتش بسوزانید.» پس خادمان ابشارلوم مزعره را به آتش سوزانیدند. ۳۱ آنگاه یوآب برخاسته، نزد ابشارلوم به خانه‌اش رفت، وی را گفت که «چرا خادمان تو مزعره مراتّش زده‌اند؟» ۳۲ ابشارلوم به یوآب گفت: «اینک نزد تو فرستاده، گفتم: اینجا بیا تو را نزد پادشاه بفرستم تا بگویی برای چه از جشور آمد؟» مرابه‌تر می‌بود که تابحال در آنچه مانده باشم، پس حال روی پادشاه را ببینم و اگر گناهی در من باشد، مرا بکشد. ۳۳ پس یوآب نزد پادشاه رفته، او را مغایر ساخت. و ابشارلوم را طلبید که پیش پادشاه آمد و به حضور پادشاه رو به زمین افتاده، تعظیم کرده و پادشاه، ابشارلوم را بوسیل.

۱۵ و بعد از آن، واقع شد که ابشارلوم اربایه‌ای و اسیان و پنجاه مرد که پیش او بودند، مهیا نمود. ۲ و ابشارلوم صبح زود برخاسته، به کناره راه در روزه می‌ایستاد، و هر کسی که دعوای می‌داشت و نزد پادشاه به محکمه می‌آمد، ابشارلوم او را خوانده، می‌گفت: «تو ازکدام شهر هستی؟» و او می‌گفت: «بنده ات از فلان سبط از اسپاط اسرائیل هستم.» ۳ و ابشارلوم او را می‌گفت: «بیین، کارهای تو نیکو و راست است لیکن از جانب پادشاه کسی نیست که تو را بشود.» ۴ و ابشارلوم می‌گفت: «کاش که در زمین دارم شدم و هر کس که دعوای با مراجعته‌ای می‌داشت، نزد من می‌آمد و برای او انصاف می‌نمودم.» ۵ و هنگامی که کسی نزدیک آمده،

اورا تعظیم می‌نمود، دست خود را دراز کرده، او رامی گرفت و می‌بوسید.

و ایشالوم با همه اسرائیل که نزد پادشاه برای داوری می‌آمدند بدن می‌نمود، پس ایشالوم دل مردان اسرائیل را فرست. ۷ و بعد از انقضای چهل سال، ایشالوم به پادشاه گفت: «مستعدی اینکه بروم تا نزدی را که برای خداوند در حیرون کرده‌ام، وفا نمایم، ۸ زیراکه بنده ات وقتی که در چشور ارام ساکن بودم، نذرکرده، گفتم که اگر خداوند مرا به اورشلیم به بازآورد، خداوند را عبادت خواهم نمود.» ۹ پادشاه و را گفت: «به سلامتی برو.» پس او برخاسته، به حیرون رفت. ۱۰ و ابشارلوم، جاسوسان به تمامی اسپاط اسرائیل فرستاده، گفت: «به مجرد شنیدن آواز کرنا بگویید که ابشارلوم در حیرون پادشاه شده است.» ۱۱ و دویست نفر که دعوت شده بودند، همراه ابشارلوم از اورشلیم رفتند، و اینان به صافدلی رفته، چیزی ندانستند. ۱۲ و ابشارلوم اخیتوقل جیلوی را که مشیر داده بود، از شهرش، جیلوه، وقتی که قریانی‌ها می‌گذرانید، طلبید و فتنه سخت شد، و قوم با ابشارلوم روزیه روز زیاده می‌شدند. ۱۳ و کسی نزد داده آمده، او را خبر داده، گفت که «دللای مردان اسرائیل در عقب ابشارلوم گرویده است.» ۱۴ و داده به تمامی خادمانی که با او در اورشلیم بودند، گفت: «برخاسته، فرار کنیم والا ما را از ابشارلوم نجات نخواهد بود. پس به تعجیل روانه شویم مبادا او ناگهان به ما برسد و بدی بر ما عارض شود و شهر را به دم شمشیربزنند. ۱۵ و خادمان پادشاه، به پادشاه عرض کردند: «اینک بندگانی حاضرند برای هرچه آقای مایا پادشاه اختیار کنند.» ۱۶ پس پادشاه و تمامی اهل خانه‌اش با اوی بیرون رفتند، و پادشاه ده زن را که متعه او بودند، برای نگاه داشتن خانه و اگذشت. ۱۷ و پادشاه و تمامی قوم با اوی بیرون رفته، دریست مرحق توقف نمودند. ۱۸ و تمامی خادمانش پیش از گذشتند و جمیع کریستان و جمیع فلیستان و جمیع جتیان، یعنی ششصد نفر که از جت درعقب او آمده بودند، پیش روی پادشاه گذشتند. ۱۹ و پادشاه به اتای جتی گفت: «تو نیز همراه ما چرا می‌آیی؟ برگرد و همراه پادشاه بمان زیراکه تو غریب هستی و از مکان خود نیز جلای وطن کرده‌ای. ۲۰ دیروز آمده. پس آیا امروز تو را همراه ما آواره گردانم و حال آنکه من می‌روم به جایی که می‌روم. پس برگرد و برادران خود را برگردان و رحمت و راستی همراه تو باد.» ۲۱ و اتای در جواب پادشاه عرض کرد: «به حیات خداوند و به حیات آقایم پادشاه، قسم که هرجایی که آقایم پادشاه خواه در موت و خواه در زندگی، باشد، بنده تو در آنچا خواهد بود.» ۲۲ و داده به اتای گفت: «بیا و پیش برو.» پس اتای جتی با همه مردانش و جمیع اطفالی که با او بودند، پیش رفتند. ۲۳ و تمامی اهل زمین به آوازی‌لند گریه کردند، و جمیع قوم عبور کردند، و پادشاه از نهر قدرtron عبور کرد و تمامی قوم به راه بیابان گذشتند. ۲۴ و اینک صادوق نیز و جمیع لاویان با وی تابوت عهد خدا را برداشتند، و تابوت خدا را نهادند و تا تمامی قوم از شهر

بیرون آمدند، ایاتار قربانی می‌گذرانید. ۲۵ و پادشاه به صادوق گفت: «تایوت خدا را به شهر برگردان. پس اگر در نظرخواوند تقاضا یابم مرا باز خواهد آورد، و آن را مسکن خود را به من نشان خواهد داد. ۲۶ و اگرچنین گوید که از تو راضی نیستم، اینک حاضر هرچه در نظرش پستد آید، به من عمل نماید.» ۲۷ و پادشاه به صادوق کاهن گفت: «آیا تو را ری نیستی؟ پس به شهر به سلامتی برگرد و هر دو پرسشما، یعنی اخیمعض، پسر تو، و بیانات، پسر ایاتار، همراه شما باشند. ۲۸ بداینکه من در کناره های بیابان درنگ خواهم نمود تا پیغامی از شما رسیده، مرا مخبر سازد.» ۲۹ پس صادوق و ایاتار تایوت خدا را به اورشلیم برگردانید، در آنجا ماندند. ۳۰ و اما داود به فراز کوه زیتون برآمد و چون می‌رفت، گریه می‌کرد و با سر پوشیده و پای برجهنه می‌رفت و تمامی قومی که همراهش بودند، هریک سر خود را پوشانیدند و گریه کنان می‌رفندند. ۳۱ و داود را خبر داده، گفتند: «که اختیوفل، یکی از فتنه انگیزان، با ایشالوم شده است. و داود گفت: «ای خداوند، مشورت اختیوفل را حماقت گردان.» ۳۲ و چون داود به فراز کوه، جایی که خدا راسجده می‌کنند رسیده، اینک حوشای ارکی با جامده دریده و خاک بر سر ریخته او را استقبال کرد. ۳۳ و داود وی را گفت: «اگر همراه من بیانی برای من بار خواهی شد. ۳۴ اما اگر به شهر برگردی و به ایشالوم بگویی: ای پادشاه، من بنده تو خواهم بود، چنانکه پیشتر بنده تو بودم، الان بنده تو خواهم بود. آنگاه مشورت اختیوفل را برای من باطل خواهی گردانید. ۳۵ و آیا صادوق و ایاتار کهنه در آنجا همراه تو نیستند؟ پس هرجیزی را که از خانه پادشاه بشنوی، آن را به صادوق و ایاتار کهنه اعلام نما. ۳۶ و اینک دوپرس ایشان اخیمعض، بود، و چون حوشای ارکی، دوست داود، نزد ایشالوم رسیده، حوشای به ایشالوم گفت: «پادشاه زنده بماند! پادشاه زنده بماند!» ۱۷ و ایشالوم به حوشای گفت: «آیا مهریانی تو با دوست خود این است؟ چرا با دوست خود نرفتی؟» ۱۸ و حوشای به ایشالوم گفت: «نه، بلکه هرکس را که خداوند و این قوم و جمیع مردان اسرائیل به اورشلیم آمدند، و اختیوفل همراهش نزد او خواهم ماند. ۱۹ و ثانی که را می‌باشد خدمت نمایم؟ آیا نه نزد پسر او؟ پس چنانکه به حضور پدر تو خدمت نموده‌ام، به همان طور در حضور تو خواهم بود.» ۲۰ و ایشالوم به اختیوفل گفت: «شما مشورت کنید که چه بکنیم.» ۲۱ و اختیوفل به ایشالوم گفت که «نزد نمتعه های پدر خود که به جهت نگاهبانی خانه گذاشته است، درآی، و چون تمامی اسرائیل بشنوند که نزد پدرت مکروه شده‌ای، آنگاه دست تمامی همراهان قوی خواهد شد.» ۲۲ پس خیمه‌ای بر پشت بام برای ایشالوم بپیکردند و ایشالوم در نظر تمامی بنی اسرائیل نزد نمتعه های پدرش درآمد. ۲۳ و مشورتی ایشالوم در آن روزها می‌داد، مثل آن بود که کسی از کلام خدا سوال کند. و هر مشورتی که اختیوفل هم به داود و هم به ایشالوم می‌داد، چنین مسمی به شمعی از آنجا بیرون آمد و چون می‌آمد، دشتم می‌داد. ۶ و به داود و به جمیع خادمان داود پادشاه سنگهای انداخت، و تمامی قوم و جمیع شجاعان به طرف راست و چپ او بودند ۷ و شمعی دشتم داده، چنین می‌گفت: «دور شو دور شوای مردخون ریز وای مرد بیعال! ۸ خداوند تمامی خون خاندان شاول را که در جایش سلطنت نمودی برتو رد کرده، و خداوند سلطنت را به دست پسر توابشالوم، تسليم نموده است، و اینک چونکه مردی خون ریز هستی، به شارت خود گفتارشده‌ای.» ۹ و ایشای این صریوه به پادشاه گفت که «چرا لین سگ مرده، آقایم پادشاه را دشتم دهد؟ مستدعی آنکه بروم و سرش را از تن جدا کنم.» ۱۰ پادشاه گفت: «ای پسران صریوه مرا با شما چه کار است؟ بگذارید که دشتم دهد، زیرا خداوندو را گفته است که داود را دشتم بده، پس کیست که بگوید چرا این کار را می‌کنی؟» ۱۱ و داود به ایشای و به تمامی خادمان گفت: «اینک پسر من که از صلب من بیرون آمد، قصد جان من دارد، پس حال چند مرتبه زیاده این بیامینی، پس او را بگذارید که دشتم دهد زیرا خداوند او را امروزه موده است. ۱۲ شاید خداوند را مصیبت من نگاه کند و خداوند به عوض دشتمامی که او امروز به من می‌دهد، به من جزوی نیکو دهد.» ۱۳ پس داود و مردانش راه خود را پیش گرفتند و اما شمعی دریابر ایشان به جانب کوه می‌رفت و چون می‌رفت، دشتم داده، سنگها به سوی او می‌انداخت و خاک به هوا می‌پاشید. ۱۴ و پادشاه با تمامی قومی که همراهش بودند، خسته شده، آمدند و در آنجا استراحت کردند. ۱۵ و اما ایشالوم و تمامی گروه مردان اسرائیل به اورشلیم آمدند، و اختیوفل همراهش بود، ۱۶ و چون حوشای ارکی، دوست داود، نزد ایشالوم رسیده، حوشای به ایشالوم گفت: «پادشاه زنده بماند! پادشاه زنده بماند!» ۱۷ و ایشالوم به حوشای گفت: «آیا مهریانی تو با دوست خود این است؟ چرا با دوست خود نرفتی؟» ۱۸ و حوشای به ایشالوم گفت: «نه، بلکه هرکس را که خداوند و این قوم و جمیع مردان اسرائیل بپیکردند، بنده او خواهم بود و نزد او خواهم ماند. ۱۹ و ثانی که را می‌باشد خدمت نمایم؟ آیا نه نزد پسر او؟ پس چنانکه به حضور پدر تو خدمت نموده‌ام، به همان طور در حضور تو خواهم بود.» ۲۰ و ایشالوم به اختیوفل گفت: «شما مشورت کنید که چه بکنیم.» ۲۱ و اختیوفل به ایشالوم گفت که «نزد نمتعه های پدر خود که به جهت نگاهبانی خانه گذاشته است، درآی، و چون تمامی اسرائیل بشنوند که نزد پدرت مکروه شده‌ای، آنگاه دست تمامی همراهان قوی خواهد شد.» ۲۲ پس خیمه‌ای بر پشت بام برای ایشالوم بپیکردند و ایشالوم در نظر تمامی بنی اسرائیل نزد نمتعه های پدرش درآمد. ۲۳ و مشورتی ایشالوم سلطنت پدر مرا به من رده‌خواهند کرد.» ۴ پادشاه به صیبا گفت: «اینک کل مایملک مفیویشت از مال توست.» پس صیبا گفت: «اظهار بندگی می‌نمایم ای آقایم پادشاه، تمنا اینکه در نظر تو تقاضا یابم.» ۵ و چون داود پادشاه به بحوریم رسیده، اینک شخصی از قبیله خاندان شاول

و اختیوفل به ابشاروم گفت: «مرا اذن بده که دوازده هزار نفر را برگرداید، برخیزم و شبانگاه داد و تعاقب نمایم. ۲ پس در حالتی که او خسته و دستهایش سست است بر اورسیده، او را مضطرب خواهم ساخت و تمامی قومی که همراهش هستند، خواهند گریخت، پادشاه را به تنهایی خواهم کشت. ۳ و تمامی قوم را نزد تو خواهم برگردانید زیرا شخصی که او رامی طلبی مثل برگشتن همه است، پس تمامی قوم در سلامتی خواهند بود.» ۴ و این سخن در نظر جمیع مشایخ اسرائیل پسند آمد. ۵ و ابشاروم گفت: «حوالی ارکی را نزیخوانید تا بشنویم که او چه خواهد گفت.» ۶ و چون حوشای نزد ابشاروم آمد، ابشاروم وی را خطاب کرده، گفت: «اختیوفل بدين مضمون گفته است، پس تو بگو که بحسب رای او عمل نمایم یا نه.» ۷ حوشای به ابشاروم گفت: «مشورتی که اختیوفل این مرتبه داده است، خوب نیست.» ۸ و حوشای گفت: «می‌دانی که پدرت مردانش شجاع هستند و مثل خرسی که بچه هایش را در بیابان گرفته باشند، در تلخی جانند، و پدرت مرد جنگ آزموده است، و شب را در میان قوم نمی‌ماند. ۹ اینک او الان در خفرهای یا جای دیگر مخفی است، واقع خواهد شد که چون بعضی از ایشان در ابتدا یافته شدند، هر کس که بشنو خواهد گفت: در میان قومی که تابع ابشاروم هستند، شکستی واقع شده است. ۱۰ و نیز شجاعی که دلش مثل دل شیرا شد، بالکل گداخته خواهد شد، زیرا جمیع اسرائیل می‌دانند که پدر تو جباری است و فیقانش شجاع هستند. ۱۱ لهذا رای من این است که تمامی اسرائیل از دان تا پرشیع که مثل ریگ کناره دریا بی شمارند، نزد تو جمع شوند، و حضرت تو همراه ایشان بود. ۱۲ پس در مکانی که یافت می‌شود بر او خواهیم رسید، و مثل شنیدی که بر زمین می‌زیند بر او فرو خواهیم آمد، و از او و تمامی مردانی که همراه وی می‌باشند، یکی هم باقی خواهد ماند. ۱۳ و اگر به شهری داخل شود، آنگاه تمامی اسرائیل طنایه‌ای آن شهر خواهند آورد و آن شهر را به نهرخواهند کشید تا یک سنگ ریزه‌ای هم در آن پیدا نشود.» ۱۴ پس ابشاروم و جمیع مردان اسرائیل گفتند: «مشورت حوشای ارکی از مشورت اختیوفل بهتر است.» زیرا خداوند مقدار فرموده بود که مشورت نیکوی اختیوفل را باطل گرداند تا آنکه خداوند بدی را بر ابشاروم برساند. ۱۵ و حوشای به صادوق و ایاتار کهنه گفت: «اختیوفل به ابشاروم و مشایخ اسرائیل چنین و چنان مشورت داده، و من چنین و چنان مشورت داده‌ام. ۱۶ پس حال به زودی بفرستید و داد و رالطلاع داده، گویید: امشب در کناره‌های بیابان توقف منما بلکه به هر طوری که توانی عبور کن، مبادا پادشاه و همه کسانی که همراه وی می‌باشند، بلعیده شوند.» ۱۷ و بیانات و اخیمعص نزد عین روجل توقف می‌نمودند و کنیزی رفته، پادشاه جمیع سرداران را درباره ابشاروم فرمان داد، تمامی قوم شنیدند. ۱۸ پس قوم به مقابله اسرائیل به صحرا بیرون رفتند و جنگ در جنگل افرايم

بود. ۷ و قوم اسرائیل در آنجا از حضور بندگان داد شکست یافتد، و در آن روز کشtar عظیمی در آنجا شد و پیست هزار نفر کشته شدند. ۸ و جنگ در آنجا برروی زمین منشعر شد و در آن روز آنانی که از جنگل هلاک گشته‌اند، بیشتر بودند از آنانی که به شمشیر کشته شدند. ۹ و ابشارلم به بندگان داد بربخورد و ابشارلم بر قاطر سوار بود و قاطر زیر شاخه های پیچیده شده بلوط بزرگی درآمد، و سر او در میان بلوط‌گرفتار شد، به طوری که در میان آسمان و زمین آوینان گشت و قاطری که زیرش بود، بگذشت. ۱۰ و شخصی آن را دیده، به یوآب خبر رسانید و گفت: «اینک ابشارلم را دیدم که در میان درخت بلوط آویزان است.» ۱۱ و یوآب به آن شخصی که او را خبر داد، گفت: «هان تو دیده‌ای، پس چرا اروا در آنجا به زمین نزدی؟ و من ده مثقال نقره و کمرنیزی به تو می‌دادم.» ۱۲ آن شخص به یوآب گفت: «اگر هزار مثقال نقره به دست من می‌رسیدست خود را بر پسر پادشاه دراز نمی‌کردم، زیرا که پادشاه تو را و ایشای و اتای را به سمع ما امفومنده، گفت: «زنهار هر یکی از شما درباره ابشارلم جوان باحدر باشد. ۱۳ والا بر جان خودظلتم می‌کردم چونکه هیچ امری از پادشاه مخفی نمی‌ماند، و خودت به ضد من بر می‌خاستی.» ۱۴ آنگاه یوآب گفت: «نعمی تو ایام با تو به اینطور تاخیر نمایم.» پس سه تیر به دست خود گرفته، آنها را به دل ابشارلم زد حینی که او هنوز در میان بلوط زنده بود. ۱۵ و ده جوان که سلاحداران یوآب بودند دور ابشارلم را گرفته، او را زند و کشته‌اند. ۱۶ و چون یوآب کرنا را نواخت، قوم از تعاقب نمودن اسرائیل برگشته‌اند، زیرا که یوآب قوم رامین نمود. ۱۷ و ابشارلم را گرفته، او را در حفره بزرگ که در جنگل بود، انداختند، و بر او توده بسیار بزرگ از سنگها افراشتند، و جمیع اسرائیل هر یک به خیمه خود فرار کردند. ۱۸ ابشارلم در حین حیات خود بنایی را که در وادی ملک است برای خود بريا کرد، زیرا گفت پسری ندارم که از او اسم من مذکور بماند، و آن بنا را به اسم خود مسمی ساخت. پس تا امروز یه ابشارلم خوانده می‌شود. ۱۹ و اخیمعص بن صادوق گفت: «حال بروم و مژده به پادشاه برسانم که خداوند انتقام او را از دشمنانش کشیده است.» ۲۰ یوآب او را گفت: «تا امروز صاحب بشارت نیستی، اما روز دیگر بشارت خواهی برد و امروز مژده نخواهی داد چونکه پسر پادشاه مرده است.» ۲۱ و یوآب به کوشی گفت: «برو و از آنچه دیده‌ای به پادشاه خبر برسان.» و کوشی یوآب را تعظیم نموده، دید. ۲۲ و اخیمعص بن صادوق، بار دیگر به یوآب گفت: «هرچه بشود، ملتمنس اینکه من نیز در عقب کوشی بدم.» یوآب گفت: «ای پسرم چرا باید بدی چونکه بشارت نداری که بیری؟» ۲۳ گفت: «هرچه بشود، بدم.» او وی را گفت: «بدو.» پس اخیمعص به راه وادی دیده، از کوشی سبقت جست. ۲۴ و داد در میان دو دروازه نشسته بود و دیده بان بر پشت بام دروازه به حصار برآمد و چشمان خود را بلند کرده،

۱۹ و به یوآب خبر دادند که اینک پادشاه گزیه می‌کند و برای ابشارلم ماتم گرفته است. ۲ و در آن روز برای تمامی قوم ظفر به ماتم مبدل گشت، زیرا قوم در آن روز شنیدند که پادشاه برای پرسش غمگین است. ۳ و قوم در آن روز دزدانه به شهر داخل شدند، مثل کسانی که از جنگ فرار کرده، از روی خجالت دزدانه می‌آیند. ۴ و پادشاه روی خود را پوشانید و پادشاه به آوازبلند صدا زد که‌ای پسرم ابشارلم! ای ابشارلم! پسرم! ای پسر من! ۵ پس یوآب نزد پادشاه به خانه درآمد، گفت: «امروز روی تمامی بندگان خود را شرمende ساختی که جان تو و جان پسرانت و دخترانت و جان زنانت و جان معنه هایت را امروزنجات دادند. ۶ چونکه دشمنان خود را دوست داشتی و محبان خوبیش را بعض نمودی، زیرا که امروز ظاهر ساختی که سرداران و خادمان نزد توهیچند و امروز فهمیدم که اگر ابشارلم زنده می‌ماند و جمیع ما امروز می‌مردیم آنگاه در نظرتو پسند می‌آمد. ۷ و الان برخاسته، بیرون بیا و به بندگان خود سخنان دل آویز بگو، زیرا به خداوند قسم می‌خورم که اگر بیرون نیایی، امشب برای توکسی نخواهد ماند، و این بلا برای تو بدتر خواهد بود از همه بلایایی که از طفویلت تا این وقت به تو رسیده است.» ۸ پس پادشاه برخاست و نزد دروازه بنشست

گفت که الاخ خود را خواهم آراست تا برآن سوار شده، نزد پادشاه بروم، چونکه بنده تولنگ است. ۲۷ او بنده تو را نزد آقایم، پادشاه، مفہوم کرده است، لیکن آقایم، پادشاه، مثل فرشته خداست، پس هرجه در نظرت پسند آید، به عمل آور. ۲۸ زیرا تمامی خاندان پدرم به حضورت آقایم، پادشاه، مثل مردمان مرده بودند، و بنده خود را در میان خورنده‌گان سفره ات بهسبی ایشالو از زمین فرار کرده است. ۱۰ و ایشالو که او را برای خود مسح نموده بودیم، در جنگ مرده است. پس الان شما چرا در بازارordan ایشالو از تاریخ می‌نمایید؟» ۱۱ و دادو پادشاه نزد صادوق و ایشالو کهنه فرستاده، گفت: «به مشایخ یهودا شماچرا در بازارordan پادشاه به خانه‌اش، آخر همه هستید، و حال آنکه سخن جمیع اسرائیل نزدپادشاه به خانه‌اش رسیده است. ۱۲ شما برادران من هستید و شما استخوانها و گوشت نمید. پس چرا در بازارordan پادشاه، آخر همه می‌باشید؟ ۱۳ و به عماسا بگویید: آیا تو استخوان و گوشت من نیستی؟ خدا به من مثل این بلکه زیاده از این به عمل آورد اگر تو در حضور من در همه اوقات به جای بوآب، سردار لشکر، نباشی.» ۱۴ پس دل جمیع مردان یهودا را مثل یک شخص مایل گردانید که ایشان نزد پادشاه پیغام فرستادند که تو تمامی بندگانت برگردید. ۱۵ پس پادشاه برگشته، به اردن رسید و یهودا به استقبال پادشاه به جل جلال آمدند تا پادشاه را از اردن عبور دهند. ۱۶ و شمعی بن جیرای بیانیمی که از بعزمیم بود، تعجیل نموده، همراه مردان یهودا به استقبال دادو پادشاه فروند آمد. ۱۷ و هزار نفر از بیانیمیان و صیبا، خادم خاندان شاول، با پانزده پسرش و بیست خادمش هماهش بودند، و ایشان پیش پادشاه از اردن عبور کردند. ۱۸ و معبر را عبوردادند تا خاندان پادشاه عبور کنند، و هرچه در نظرش پسند آید بجا آورند. ۱۹ و به پادشاه گفت: «آقایم گناهی بر من استاد ندهد و خطابی را که بنده ات در روزی که آقایم پادشاه از اورشلیم بیرون می‌آمد ورزید بیاد نیاورد و پادشاه آن را به دل خود راه ندهد. ۲۰ زیرا که بنده تو می‌داند که گناه کردند و اینک امروز من از تمامی خاندان یوسف، اول آمدام و به استقبال آقایم، پادشاه، فرود شده‌ام.» ۲۱ و ایشای ابن صریوه متوجه شده، گفت: «آیا شمعی بهسبی اینکه مسیح خداوند را دشنام داده است، کشته شود؟» ۲۲ اماداود گفت: «ای پسران صریوه مرا با شما چه کاراست که امروز دشمن من باشید و آیا امروز کسی در اسرائیل کشته شود و آیا نمی‌دانم که من امروز بزر اسرائیل پادشاه هستم؟» ۲۳ پس پادشاه به شمعی گفت: «نخواهی مرد.» و پادشاه برای وی قسم خورد. ۲۴ و مفیبوشت، پسر شاول، به استقبال پادشاه آمد و از روزی که پادشاه رفت تا روزی که به سلامتی برگشت نه پایهای خود را ساز داده، و نه ریش خویش را طراز نموده، و نه جامه خود را شسته بود. ۲۵ و چون برای ملاقات پادشاه به اورشلیم رسید، پادشاه وی را گفت: «ای مفیبوشت چرا با من نیامدی؟» ۲۶ او عرض کرد: «ای آقایم پادشاه، خادم من مرا فریب داد زیرا بنده ات

و اتفاق مرد بیلیعال، مسمی به شیع بن بکری بنیامینی در آنجا بود و کرنا رانواخته، گفت که «ما را در داد حصمهای نیست، ویرای ما در پسر یسا نصیبی نی، ای اسرائیل! هرکس به خیمه خود برود.» ۲ و تمامی مردان اسرائیل از متابعت داد به متابعت شیع ابن بکری برگشتند، اما مردان یهودا از اردن تا اورشلیم، پادشاه را ملازمت نمودند. ۳ و داد به خانه خود در اورشلیم آمد، و پادشاه ده زن متعه را که برای نگاهبانی خانه خود گذاشت بود، گرفت و ایشان را در خانه محروس نگاه داشته، پیروزش داد، اما نزد ایشان داخل نشد و ایشان تا روز مردن در حالت بیرونی محبوس بودند. ۴ و پادشاه به عamas گفت: «مردان یهودا را در سه روز نزد من جمع کن و تو در اینجا حاضر شو.» ۵ پس عamas رفت تا یهودا را جمع کند، اما از زمانی که برایش تعیین نموده بود تأخیر کرد. ۶ و دادوه به ایشان گفت: «الآن شیع بن بکری بیشتر از ایشالوم به ما ضرر خواهد رسانید؛ پس بندگان آقای را برداشته، او را تعاقب نمایند و شدهای شهرهای حصاردار برای خود پیدا کند و از نظر ما رهایی باید.» ۷ و کسان یوآب و کریتان و فلیتان و جمیع شجاعان از عقب او بیرون رفتند، و به جهت تعاقب نمودن شیع بن بکری از اورشلیم روانه شدند. ۸ و چون ایشان نزد سنگ بزرگی که در چجنون است رسیدند، عamas با استقبال ایشان آمد. و یوآب ردای جنگی دربرداشت و بر آن بندشمیری که در غلافش بود، بر کمرش بسته، و چون می‌رفت شمشیر از غلاف افتاد. ۹ و یوآب به عamas گفت: «ای برادرم آیا به سلامت هستی؟» و یوآب ریش عamas را به دست راست خود گرفت تا او بیوسد. ۱۰ و عamas به شمشیری که در دست یوآب بود، اعتنا نمود. پس او آن را به شکمش فرو برد که احشاپیش به زمین ریخت و اورا دواره نزد و مرد. ۱۱ و یکی از خادمان یوآب نزدی ایستاده، گفت: «هرکه یوآب را می‌خواهد و هرکه به طرف دارد است، در عقب یوآب باید.» ۱۲ و عamas در میان راه در خونش می‌غلطید، و چون آن شخص دید که تمامی قوم می‌ایستند، عamas را از میان راه در صحراء کشید و لباسی بر او انداخته شد، جمیع هرکه نزدش می‌آید، می‌ایستد. ۱۳ پس چون از میان راه برداشته شد، جمیع مردان در عقب یوآب رفتد تا شیع بن بکری را تعاقب نمایند. ۱۴ و او از جمیع اسباط اسرائیل تا آبل و تا بیت معکه و تمامی بیزان عبور کرد، و ایشان نزی جمع شده، او را متابعت کردند. ۱۵ و ایشان آمد، او رادر آبل بیت معکه محاصره نمودند و پیشه‌ای دریابر شهر ساختند که در برابر حصار بربا شد، و تمامی قوم که با یوآب بودند، حصار را می‌زندند تا آن را منهدم سازند. ۱۶ و زنی حکیم از شهر صدارداد که بشنوید: «به یوآب بگویید: اینجا نزدیک بیا تا با تو سخن گویم.» ۱۷ و چون نزدیک وی شد، زن گفت که «آیا تو یوآب هستی؟» او گفت: «من هستم.» وی را گفت: «سخنان کثیر خود را بشنو.» او گفت: «می‌شنیم.» ۱۸ پس زن متکلم شده، گفت: «در زمان قدیم چنین می‌گفتند که هرآینه در آبل

که پرنده‌گان هوا در روز، یا بهایم صحرادر شب بر ایشان بیایند. ۱۰ و داده را از آنچه رصفه، دختر ایه، معه شاول کرده بود، خبردادند. ۱۱ پس داده او آسمانها را خم کرده، نزول فرمود. و تاریکی غلیظ زیر پایهایش بود. ۱۲ بر رفته، استخوانهای شاول و استخوانهای پسرش، یوناتان را از اهل یاپیش جله عاد گرفت که ایشان آنها را از شارع عام بیت شان دزدیده بودند، جایی که فلسطینیان آنها را آویخته بودند در روزی که فلسطینیان شاول رادر جلیع کشته بودند. ۱۳ و استخوانهای شاول و استخوانهای پسرش، یوناتان را از آنجا آورد و استخوانهای آنانی را که بر دار بودند نیز، جمع کردند. ۱۴ و استخوانهای شاول و پسرش یوناتان را در صیلع، در زمین بیامین، در قبر پدرش قیس، دفن کردند و هرچه پادشاه امر فرموده بود، بجا آوردند. و بعد از آن، خدا به جهت زمین اجابت فرمود. ۱۵ و باز فلسطینیان با اسرائیل چنگ کردند و داده با بندگانش فروند آمده، با فلسطینیان مقابله نمودند و داده و امانده شد. ۱۶ و یشی بتوکه از اولاد رافا بود و وزن نیزه او سیصد متقابل برنج بودو شمشیری تو بر کمر داشت، قصد کشتن دادندند. ۱۷ اما ایشای ابن صریوه او را مدد کرده، آن فلسطینی را زد و کشت. آنگاه کسان داده قسم خورده، به وی گفتند: «بار دیگر همراه ما به چنگ نخواهی آمد مبادا چرا غ اسرائیل را خاموش گردانی.» ۱۸ و بعد از آن نیز، چنگی با فلسطینیان در جوب واقع شد که در آن سبکای حوشانی، صاف را که او نیز از اولاد رافا بود، کشت. ۱۹ و باز چنگ با فلسطینیان در جوب واقع شد و الحانان بن بعری ارجیم بیت لحمی، جلیات جتی را کشت که چوب نیزه‌اش مثل نوره جولا هکان بود. ۲۰ و دیگر چنگی در جت واقع شد که در آنچه مردی بلند قد بود که دست و پای او هریک شش انگشت داشت که جمله آنها بیست و چهار باشد و او نیزی را رفاه زاییده شده بود. ۲۱ و چون اسرائیل را به ننگ آورد، یوناتان بن شمعی، برادر داده، او را کشت. ۲۲ این چهار نفر برای رافا در جت زاییده شده بودند و بدست داده و بدست بندگانش افتادند.

۲۲ و داده در روزی که خداوند او را ازدست جمیع دشمنانش و از دست شاول رهایی داد، کلمات این سرود را برای خداوند انشا نمود. ۲ و گفت: «خداوند صخره من و قلعه من و رهانده من است. ۳ خدا صخره من که بر او توکل خواهم نمود، سپر من و شاخ نجات، برج بلند و ملجای من، ای نجات‌دهنده من، مرا از ظلم خواهی رهانید. ۴ خداوند را که سزاوار کل حمد است، خواهم خواند. پس از دشمنان خود خلاصی خواهم یافت. ۵ زیرا که موجهای موت مرا احاطه نموده، وسیلهای عصیان مرا ترسانیده بود. ۶ رستنهای گور مرا احاطه نمودند. دامهای موت مرا دریافتند. (Sheol h7585) ۷ در تنگی خود خداوند را خواندم. و نزد خدای خویش دعا نمودم. او آوار مرا از هیکل خودش نمی‌شد. و استغاثه من به گوش وی رسید. ۸ آنگاه زمین متزلزل و مرتتعش گردید. و اساسهای آسمان بلزدیدند. و از حدت خشم اومتحرك گردیدند. ۹ از بینی وی دود متصاعد

که به ضد من برجیزند در زیر من خم خواهی ساخت. ۴۱ و دشمنان را پیش من متوجه خواهی کرد تا خصم خود را مقطع سازم. ۴۲ فریاد برمی آورند، اما رهانده‌ای نیست؛ و به سوی خداوند، لیکن ایشان را اجابت او در میان آن قطعه زمین ایستاد و آن را نگاه داشته، فلسطینیان را شکست داد و خداوند ظفر عظیمی داد. ۱۳ و سه نفر از آن سی سردار فرود شده، نخواهد کرد. ۴۳ پس ایشان را مثل غبار زمین نرم می‌کنم. و مثل گل کوچه‌ها کوپیده، پایمال می‌سازم. ۴۴ و تو مرأ از مخاصمات قوم من خواهی رهانید، و مرأ برای سرداری امت ها حفظ خواهی کرد، و قوی را که نشانخته بودم، مرأ بندگی خواهند نمود. ۴۵ غربیان نزد من تذلل خواهند کرد و به مجرد شنیدن من، مرأ اطاعت خواهند نمود. ۴۶ غربیان پژمرده خواهند گردید و از مکان های مخفی خود با ترس پیرون خواهند آمد. ۴۷ خداوند زنده است و صخره من مبارک و خدای صخره نجات من متعال باد. ۴۸ ای خدایی که برای من انتقام می‌کشی و قومهارا زیر من پست می‌سازی. ۴۹ و مرأ از دست دشمنان پیرون می‌آوری و بمقاموت کنندگانم مرأ بلند می‌گردانی. تو مرأ از مرد طالم خلاصی خواهی داد. ۵۰ پنایران ای خداوند، تو را در میان امت ها حمدخواهم گفت. و به نام تو تزم خواهی نمود. ۵۱ نجات عظیمی برای پادشاه خود می‌نماید. ویرای مسیح خوبش رحمت را پدید می‌آورد. به جهت داد و ذرت وی تا ابدالاً باد. «

۲۳ و این است سخنان آخر داد: «وحى داود بن يسا. و وحى مردى که بر مقام بلند ممتاز گردید، مسیح خدای یعقوب، و معنی شیرین اسرائیل. ۲ روح خداوند به وسیله من متکلم شد و کلام او بر زبانم جاری گردید. ۳ خدای اسرائیل متکلم شد و صخره اسرائیل مرا گفت: آنکه بر مردان حکمانی کنید، عادل باشدو با خدا ترسی سلطنت نماید. ۴ او و خواهد بدمثل روشنایی صبح، وقئی که آفتاب طلوع نماید، یعنی صبح بی‌ابر، هنگامی که علف سبز از زمین می‌روید، به سبب درخشندگی بعد از باران. ۵ یقین خانه من با خدا چین نیست. لیکن عهد جاودانی با من بسته است، که در همه‌چیز آراسته و مستحکم است. و تمامی نجات و تمامی مسرت من این است، هرچند آن را نمو نمی‌دهد. ۶ لیکن جمیع مردان بیاعل مثل خارهایند که دورانداخه می‌شوند. چونکه آنها را بدست نتوان گرفت. ۷ و کسی که ایشان را لمس ننماید، می‌باشدبا آمن و نی نیزه مسلح شود. و ایشان در مسکن خود با آتش سوخته خواهند شد». ۸ و نامهای شجاعانی که داد داشت این است: پوشیب بشبت تحکمونی که سردار شالیشیم بود که همان عدینبو عصني باشد که بر هشتصد نفر تاخت آورد و ایشان را در یک وقت کشت. ۹ و بعد از او العازار بن دودو بی‌اخوی، یکی از آن سه مرد شجاع که با داد بودند، هنگامی که فلسطینیان را که در آنجا برای جنگ جمع شده، و مردان اسرائیل رفته بودند، به مقاتله طلبیدند. ۱۰ واما او برخاسته، با فلسطینیان جنگ کرد تا دستش خسته شد و دستش به شمشیر چسبید و خداوند آن روز، ظفر عظیمی داد، و قوم در عقب اوققط برای غارت کردن بیگشتند. ۱۱ و بعد از او شمه بر ایشان برانگیزانیده، گفت: «برو و اسرائیل و یهودا را بشمار». ۱۲ دوم سموئیل

پادشاه به سردار لشکر خود یوآب که همراهش بود، گفت: «لان در تمامی اسپا طاری از دان تا پرشیع گردش کرده، قوم را بشمار تا عدد قوم را بدانم». ۲۱ و یوآب به پادشاه گفت: «حال یهود، خدای تو، عدد قوم را هرچه باشد، صد چنان زیاده کنند، و چشمان آقام، پادشاه، این را بینند، لیکن چرا آقام، پادشاه، خواهش این عمل دارد؟» ۲۲ اما کلام پادشاه بریوآب و سرداران لشکر غالب آمد و یوآب و سرداران لشکر از حضور پادشاه را بروی و شمردن قوم اسرائیل یهود رفتند. ۵ و از ادن عمور کرده، در عروغیر به طرف راست شهری که در وسط وادی جاد در مقابل یعزيز است، اردو خدایت، تو را قبول فرماید.» ۲۳ اما پادشاه به ارونه گفت: «تی، بلکه البته به قیمت از تو خواهم گرفت، و برای یهود، خدای خود، قربانی های سوختنی بی قیمت خواهم گذرانید.» پس داود خرمگاه و گاوان را به پنجاه مثقال نقره خرید. ۲۴ و داود در آنجا مذبحی برای خداوند بناموده، قربانی های سوختنی و ذبایح سلامتی گذرانید. پس خداوند به جهت زمین اجابت فرمود و وبا از اسرائیل رفع شد. گذرانید. پس خداوند به جهت زمین اجابت هشتتصد هزار مرد جنگی شمشیرزن و از یهودا پانصد هزار مرد بودند. ۱۰

داود بعد از آنکه قوم را شمرده بود، در دل خود پشیمان گشت. پس داود به خداوند گفت: «در این کاری که کردم، گناه عظیمی وزیدم و حال ای خداوند گناه بنده خود را عفو فما زیرا که بسیار احمقانه رفتار نمودم.» ۱۱ و بامداد ایوان چون داود برخاست، کلام خداوند به جاد نبی که برای داود بود، نازل شده، گفت: «برو داود را بگو خداوند چنین می گوید: سه چیز پیش تو می گذارم پس یکی از آنها را برای خود اختیار کن تا برابت به عمل آورم.» ۱۲ پس جاد نزد داود آمده، او را مخبر ساخت و گفت: «آیا هفت سال قحط در زمینت برتو عارض شود، یا سه ماه از حضور دشمنان خود فرار نمایی و ایشان تو را تعاقب کنند، یا وبا سه روز در زمین تواضع شود.» پس الان تشخیص نموده، بین که نزد فرستنده خود چه جواب بیم. ۱۳ داود به جاد گفت: «در شدت تنگی هستم. تمبا اینکه به دست خداوند یقینیم زیرا که رحمتهای او عظیم است و به دست انسان نیافرتم.» ۱۴ پس خداوند وبا بر اسرائیل از آن صبح تا وقت معین فرستاد و هفتاد هزار نفر از قوم، از دان تا پرشیع مردند. ۱۵ و چون فرشته، دست خود را بر اورشليم دراز کرد تا آن را هلاک سازد، خداوند آن بلا پشیمان شد و به فرشتهای که قوم راهلاک می ساخت گفت: «کافی است! حال دست خود را باز دار.» و فرشته خداوند نزد خرمگاه ارونه یوسی بود. ۱۶ و چون داود، فرشتهای را که قوم را هلاک می ساخت دید، به خداوند عرض کرده، گفت: «اینک من گناه کرده ام و من عصیان ورزیده ام اما این گوسفندان چه کرده اند؟ تمبا اینکه دست تو بر من و برخاندان پدرم باشد.» ۱۷ و در آن روز جاد نزد داود آمده، گفت: «برو مذبحی در خرمگاه ارونه یوسی برای خداوند بپریا کن.» ۱۸ پس داود موافق کلام جاد چنانکه خداوند امر فرموده بود، رفت. ۱۹ و چون ارونه نظر انداخته، پادشاه و بندگانش را دید که نزد

اول پادشاهان

وی خواهد نشست. ۲۱ والا واقع خواهد شد هنگامی که آقایم پادشاه با پدران خویش بخوابد که من و پسرم سلیمان مقصراً خواهیم بود.» ۲۲ اینک چون او هنوز با پادشاه سخن می‌گفت، ناتان نبی نیز داخل شد. ۲۳ و پادشاه را خبر داده، گفتند که «اینک ناتان نبی است.» و او به حضور پادشاه درآمد، رو به زمین خم شده، پادشاه را تعظیم نمود. ۲۴ و ناتان گفت: «ای آقایم پادشاه، آیا تو گفته‌ای که ادنا بعد از من پادشاه خواهد شد و او بر کرسی من خواهد نشست؟» ۲۵ زیرا که امرزو او روانه شده، گاوان و پرواریها و گوسفندان بسیار ذبح نموده، و همه پسران پادشاه و سرداران لشکر و ایاتارکاهن را دعوت کرده است، و اینک ایشان به حضورش به اکل و شرب مشغولند و می‌گویند ادنا یا پادشاه زنده بماند. ۲۶ لیکن پنده ات مرا و صادوق کاهن و بنایاهو این یهویادع و پنده ات، سلیمان را دعوت نکرده است. ۲۷ آیا این کار از جانب آقایم، پادشاه شده و آیا به پنده ات خبر ندادی که بعد از آقایم، پادشاه کیست که بر کرسی وی بنشید؟» ۲۸ و داود پادشاه در جواب گفت: «بتشیع راند من بخوانید.» پس او به حضور پادشاه درآمد و به حضور پادشاه ایستاد. ۲۹ و پادشاه سوگند خود را، گفت: «قسم به حیات خداوند که جان مرا از تمام تنكیها رهانیده است. ۳۰ چنانکه برای تو، به یهوه خدای اسرائیل، قسم خودره، گفتم که پسر تو، سلیمان بعد از من پادشاه خواهد شد، و اوبه‌جای من بر کرسی من خواهد نشست، به همان طور امروز به عمل خواهم آورد.» ۳۱ و بتشیع رویه زمین خم شده، پادشاه را تعظیم نمود و گفت: «آقایم، داود پادشاه تا به ابد زنده بماند!» ۳۲ و داود پادشاه گفت: «صادوق کاهن و ناتان نبی و بنایاهو این یهویادع را نزد من بخوانید.» پس ایشان به حضور پادشاه داخل شدند. ۳۳ و پادشاه به ایشان گفت: «بندگان آقای خویش را همراه خود بردارید و پسرم، سلیمان را بر قاطر من سوارنموده، او را به جیحون ببرید. ۳۴ و صادوق کاهن و ناتان نبی او در آنجا به پادشاهی اسرائیل مسح نمایند و کرنا را نواخته، بگویند: سلیمان پادشاه زنده بماند!» ۳۵ و شما در عقب وی براید تالو داخل شده، بر کرسی من بنشیند و او به جای من پادشاه خواهد شد، و او را مامور فرمودم که بر اسرائیل و بر یهودا پیشوای باشد.» ۳۶ و بنایاهو این یهویادع در جواب پادشاه گفت: «آمین! یهوه، خدای آقایم، پادشاه نیز چینی بگوید. ۳۷ چنانکه خداوند با آقایم، پادشاه بوده است، همچنین با سلیمان نیز باشد، و کرسی وی را از کرسی آقایم داود پادشاه تعظیم تر گرداند.» ۳۸ و صادوق کاهن و ناتان نبی و بنایاهو این یهویادع و کربیتان و فلیتیان رفت، سلیمان را بر قاطر داود پادشاه سوار کردند و او را به جیحون آوردند. ۳۹ و صادوق کاهن، حقه روغن را از خیمه گرفته، سلیمان را مسح کرد و چون کرنا را نواختند تمامی قوم گفتند: «سلیمان پادشاه زنده بماند.» ۴۰ و تمامی قوم در عقب وی برآمدند و قوم نای نواختند و به فرج عظیم شادی

۱ چند او را به لباس می‌پوشانیدند، لیکن گرم نمی‌شد. ۲ و خادمانش وی را گفتند: «به جهت آقای ما، پادشاه، باکره‌ای جوان بطلیند تا به حضور پادشاه بایستد و او را پرستاری نماید، و در آغوش تو بخوابد تا آقای ما، پادشاه، گرم بشود.» ۳ پس در تمامی حدود اسرائیل دختری نیکو منظر طلبیدند و ایشک شونمیه را یافته، او را نزد پادشاه آوردند. ۴ و آن دختر بسیار نیکو منظر بود و پادشاه را پرستاری نموده، او را خدمت می‌کرد، اما پادشاه او رانشناخت. ۵ آنگاه ادنا پسر حجت، خویشن را برافراشت، گفت: «من سلطنت خواهم نمود.» و برای خود اربه‌ها و سواران و پنجاه نفر را که پیش روی وی بودند، مهیا ساخت. ۶ و پدرش او را در تمامی ایام عمرش نزیجانیده، و نگفته بود چرا چین و چنان می‌کنی، و او نیز بسیار خوش اندام بود و مادرش او را بعد از اشغال زاید بود. ۷ و با یوآب بن صرویه و ایاتار کاهن مشورت کرد و ایشان ادنا را اعانت نمودند. ۸ اما صادوق کاهن و بنایاهو این یهویادع و ناتان نبی و شمعی و زیعی و شجاعانی که از آن داود بودند، با ادنا نزیفتند. ۹ و ادنا گوسفندان و گاوان و پرواریها نزد سنگ زوجلت که به جانب عنین روجل است، ذبح نمود، و تمامی برادرانش، پسران پادشاه را با جمیع مردان بپهودا که خادمان پادشاه بودند، دعوت نمود. ۱۰ اما ناتان نبی و بنایاهو و شجاعان و برادر خود، سلیمان را دعوت نکرد. ۱۱ و ناتان به بتشیع، مادر سلیمان، عرض کرده، گفت: «آیا نشیدی که ادنا، پسر حجت، سلطنت می‌کند و آقای ما داود نمی‌داند. ۱۲ پس حال بیا تو را مشورت دهم تا جان خود و جان پسرت، ۱۳ بررووند داود پادشاه داخل شده، وی را بگو کهای سلیمان را برهانی، آیا تو برای کمیز خود قسم خورده، نگفته که پسر تو سلیمان، آقایم پادشاه، آیا تو گریز من خواهد نشست؟ پس چرا بعد از من پادشاه خواهد شد؟ و او بر کرسی من خواهد نشست؟ پس چرا ادنا پادشاه شده است؟ ۱۴ اینک وقتی که تو هنوز در آنجا با پادشاه سخن گویی، من نیز بعد از تو خواهم آمد و کلام تو را ثابت خواهم کرد.» ۱۵ پس بتشیع نزد پادشاه به اطاق درآمد و پادشاه بسیار پیر بود و ایشک شونمیه، پادشاه را خدمت می‌نمود. ۱۶ و بتشیع خم شده، پادشاه را تعظیم نمود و پادشاه گفت: «تو را چه شده است؟» ۱۷ او وی را گفت: «ای آقایم تو برای کمیز خود به یهوه خدای خویش قسم خورده که پسر تو، سلیمان بعد از من پادشاه خواهد شد و او بر کرسی من خواهد نشست. ۱۸ و حال اینک ادنا پادشاه شده است و آقایم پادشاه اطلاع ندارد. ۱۹ و گاوان و پرواریها و گوسفندان بسیار ذبح کرده، همه پسران پادشاه و ایاتار کاهن و یوآب، سردار لشکر را دعوت کرده، اما پنده ات سلیمان را مسح نموده است. ۲۰ و اما ای آقایم پادشاه، چشمان تمامی اسرائیل به سوی توست تا ایشان را خبر دهی که بعد از آقایم، پادشاه، کیست که بر کرسی

جنگ را در حین صلح ریخته، خون جنگ را بر کمریندی که به کمر خود داشت و بر نعلیتی که به پایپاش بود، پاشید. ^۶ پس موافق حکمت خود عمل نما و مباد که موى سفید او به سلامتی به قبر فرو رود. **(Sheol h7585)** ^۷ و اما با پسران بزرگی جلعادی احسان نما و ایشان ازجمله خورنده‌گان بر سفره تو باشند، زیرا که ایشان هنگامی که از برادر تو ایشالوم فرار می‌کردم، نزد من چنین آمدند. ^۸ و اینک شمعی این جیرای بنیامینی از بحیریم نزد توست و او مرا در روزی که به محابی رسیدم به لعنت سخت لعن کرد، لیکن چون به استقبال من به اردن آمد برای او به خداوند قسم خوردده، گفتم که تو را با شمشیرخواهی کشت. ^۹ پس الان او را بی گناه مشمارزیرا که مرد حکیم هستی و آنچه را که با او باید کرد، می‌دانی. پس موهای سفید او را به قبر باخون فرود آور. **(Sheol h7585)** ^{۱۰} پس داود با پدران خود خوایید و در شهرداد دفن شد. ^{۱۱} و ایامی که داود بر اسرائیل سلطنت می‌نمود، چهل سال بود. هفت سال در حربون سلطنت کرد و در اورشلیم سی و سه سال سلطنت نمود. ^{۱۲} و سلیمان بر کرسی پدر خودداد نشست و سلطنت او بسیار استوار گردید. ^{۱۳} و ادنا پسر حجیت نزد بتسبیع، مادر سلیمان آمد و او گفت: «آیا به سلامتی آمدی؟» او جواب داد: «به سلامتی». ^{۱۴} پس گفت: «با تو حرفی دارم.» او گفت: «بگو.» ^{۱۵} گفت: «تو می‌دانی که سلطنت با من شده بود و تمامی اسرائیل روی خود را به من مایل کرده بودند تا سلطنت نمایم، اما سلطنت منتقل شده، از آن برادر گردید زیرا که از جانب خداوند از آن او بود. ^{۱۶} و الان خواهشی از تو دارم؛ مسالت مرا رد مکن.» او وی را گفت: «بگو.» ^{۱۷} گفت: «تمنا این که به سلیمان پادشاه بگویی زیرا خواهش تو را رد نخواهد کردتا ایشک شونمیه را به من به زنی بدده.» ^{۱۸} بتسبیع گفت: «خوب، من نزد پادشاه برای تو خواهم گفت.» ^{۱۹} پس بتشبع نزد سلیمان پادشاه داخل شد تابا او درباره ادنا سخن گوید. و پادشاه به استقبالش برخاسته، او را تعظیم نمود و بر کرسی خودنشست و فرمود تا به جهت مادر پادشاه کرسی بیاورند و او به دست راستش بنشست. ^{۲۰} و اعرض کرد: «یک مطلب جزئی دارم که از تو سوال نمایم. مسالت مرا رد منما.» پادشاه گفت: «ای مادرم بگو زیرا که مسالت تو را رد نخواهم کرد.» ^{۲۱} و او گفت: «ایشک شونمیه به برادرت ادنا به زنی داده شود.» ^{۲۲} سلیمان پادشاه، مادر خود راجوب داده، گفت: «چرا ایشک شونمیه را به جهت ادنا طلبید؟ سلطنت را نیز برای وی طلب کن چونکه او برادر بزرگ من است، هم به جهت او و هم به جهت ایشان کاهن و هم به جهت بی‌آب بن صرvoie.» ^{۲۳} و سلیمان پادشاه به خداوند قسم خورده، گفت: «خدا به من مثل این بلکه زیاده از این عمل نماید اگر ادنا این سخن را به ضرر جان خود نگفته باشد.» ^{۲۴} و الان قسم به حیات خداوند که مرا استوار نموده، و مرا برکرسی پدرم، داود نشانیده، و لشکر اسرائیل ابیر بن نیر و عمسا این پتر کرد و ایشان را کشت و خون

نمودند، به حدی که زمین از آواز ایشان منشق می‌شد. ^{۴۱} و ادنا و تمامی دعوت شدگانی که با او بودند، چون از خودن فراغت یافتد، این راشیدند و چون بی‌آب آواز کرنا را شنید، گفت: «چیست این صدای اضطراب در شهر؟» ^{۴۲} و چون او هنوز سخن می‌گفت، اینک یوناتان بن ایاثار کاهن رسید و ادنا گفت: «بیا زیرا که تو مردشجاع هستی و خبر نیکو می‌آوری.» ^{۴۳} یوناتان در جواب ادنا گفت: «به درستی که آقای ما، داود پادشاه، سلیمان را پادشاه ساخته است.» ^{۴۴} و پادشاه، صادوق کاهن و ناتان نبی و بنیاهو این یهویادع و کربیان و فلیتیان را با او فرستاده، او را بر قاطر پادشاه سوار کردند. ^{۴۵} و صادوق کاهن و ناتان نبی، او را در چیخون به آشوب درآمد. و این است صدایی که شنید. ^{۴۶} و سلیمان نیز شهر به آشوب درآمد. و پسری سلطنت جلوس نموده است. ^{۴۷} و ایض بندگان پادشاه به جهت تهییت آقای ما، داود پادشاه آمده، گفتند: خدای تو اسم سلیمان را از اسم تو افضل و کرسی او را از کرسی تو اعظم گرداند. و پادشاه بر مسترخود سجده نمود. ^{۴۸} و پادشاه نزد چنین گفت: مبارک باد یهوه، خدای اسرائیل، که امروز کسی را که بر کرسی من بنشینید، به من داده است و چشممن من، این را می‌بیند. ^{۴۹} آنگاه تمامی مهمانان ادنا ترانش شده، برخاستند و هر کس به راه خود رفت. ^{۵۰} و ادنا از سلیمان ترانش شده، برخاست و روانه شده، شاخهای مدیح را گرفت. ^{۵۱} و سلیمان را خبرداده، گفتند که «اینک ادنا از سلیمان پادشاه می‌ترسد و شاخهای مدیح را گرفته، می‌گوید که سلیمان پادشاه امروز برای من قسم بخورد که بنده خود را به شمشیر نخواهد کشت.» ^{۵۲} و سلیمان گفت: «اگر مرد صالح باشد، یکی از موهایش بر زمین نخواهد افتاد اما اگر بدی در اولیافت شود، خواهد مرد.» ^{۵۳} و سلیمان پادشاه فرستاد تا او را نزد مدیح آوردن و او آمده، سلیمان پادشاه را تعظیم نمود و سلیمان گفت: «به خانه خود پرو.»

۲ و چون ایام وفات داود نزدیک شد، پس‌خود سلیمان را وصیت فرموده، گفت: **۲** «من به راه تمامی اهل زمین می‌روم. پس تو قوی و دلیر باش. ^۳ وصایای یهوه، خدای خود را نگاه داشته، به طریق های وی سلوک نما، و فرایض واامر و احکام و شهادات وی را به نوعی که در تورات موسی مکتوب است، محافظت نما تا دره رکاری که کنی و به هر جایی که توجه نمایی، برخوردار باشی. ^۴ و تا آنکه خداوند، کلامی را که درباره من فرموده و گفته است، برقرار دارد که اگر پسران تو راه خویش را حفظ نموده، به تمامی دل و به تمامی جان خود در حضور من به راستی سلوک نمایند، یقین که از تو کسی که بر کرسی اسرائیل بنشینید، مقدو خواهد شد. ^۵ و دیگر تو آنچه را که بی‌آب بن صرvoie به من کرد می‌دانی، یعنی آنچه را با دو سردار لشکر اسرائیل ابیر بن نیر و عمسا این پتر کرد و ایشان را کشت و خون

خانه‌ای برایم به طوری که وعده نموده بود، بروایا کرده است که ادینا امروز خواهد مرد.»^{۲۵} پس سلیمان پادشاه به دست بنیاهو این یهودیان فرستاد او وی را زدکه مرد. ^{۲۶} و پادشاه به ایاتار کاهن گفت: «آیا تو را خداوند قسم ندادم و تو را نگفتم در روزی که بیرون شوی و به هر جا بروی عناوت برو زیرا که تو مستوجب قتل هستی، لیکن امروز تو را نخواهم گشت، چونکه تابوت خداوند، یهوه را در حضور پدرم داویدرم داشتی، و در تمامی مصیبت‌های پدرم مصیبت کشیدی.»^{۲۷} پس سلیمان، ایاتار را ازکهتان خداوند اخراج نمود تا کلام خداوند را که دریاره خاندان عیلی در شیله گفته بود، کامل گرداند. ^{۲۸} و چون خبر به یوآب رسید، یوآب به خیمه خداوند فرار کرده، شاخهای مذیح را گرفت زیرا که یوآب، ادینا را متابعت کرده، هرچند اپشالوم رامتابعت ننموده بود. ^{۲۹} و سلیمان پادشاه را خبردادند که یوآب به خیمه خداوند فرار کرده، واینکه به پهلوی مذبح است. پس سلیمان، بنیاهو این یهودیان را فرستاده، گفت: «برو او را بکش.»^{۳۰} و بنیاهو به خیمه خداوند داخل شده، او را گفت: «پادشاه چنین می‌فرماید که بیرون بیا.» او گفت: «آنی، بلکه اینجا می‌میرم.» و بنیاهو به پادشاه خبر رسانیده، گفت که «یوآب چنین گفته،» و چنین به من جواب داده است.^{۳۱} پادشاه وی را فرمود: «موافق سخشن عمل نما او را کشته، دفن کن تا خون بی گناهی را که یوآب ریخته بود از من و از خاندان پدرم دورنمایی.»^{۳۲} و خداوند خونش را بر سر خودش رخواهد گردانید بهسب اینکه بردو مرد که از اوعادتر و نیکوتر بودند هجوم آورده، ایشان را با شمشیر کشت و پدرم، داده اطلاع نداشت، یعنی اینیر بن نیر، سردار لشکر اسرائیل و عمسا این پتر، سردار لشکر یهودا. ^{۳۳} پس خون ایشان برسر یوآب و بر سر ذریتش تا به ابد برخواهد گشت و برای داده و ذریش و خاندانش و کرسی اش سلامتی از جانب خداوند تا ابد الاباد خواهد بود.^{۳۴} پس بنیاهو این یهودیان رفته، او را زد و کشت و او را در خانه‌اش که در صحراء بود، دفن کردند. ^{۳۵} و پادشاه بنیاهو این یهودیان را به جایش بسرازی لشکر نصب کرد و پادشاه، صادوق کاهن را در جای ایاتار گماشت. ^{۳۶} و پادشاه فرستاده، شمعی را خوانده، وی را گفت: «به جهت خود خانه‌ای در اورشلیم بنکرد، در آنجا ساکن شو و از آنجا به هیچ طرف بیرون مرو.»^{۳۷} زیرا یقین در روزی که بیرون روی و از نهر قدر عنور نمایی، بدان که البته خواهی مرد و خونت بر سر خودت خواهد بود.^{۳۸} و شمعی به پادشاه گفت: «آنچه گفتی نیکوست. به طوری که آقایم پادشاه فرموده است، بنده ات چنین عمل خواهد نمود.» پس شمعی روزهای بسیار در اورشلیم ساکن بود. ^{۳۹} اما بعد از انقضای سه سال واقع شد که دوغلام شمعی نزد اخیش بن معک، پادشاه جت فرار کردند و شمعی را خبر داده، گفتند که «اینک غلامات در جت هستند.» ^{۴۰} و شمعی برخاسته، الاغ خود را بیاراست و به جستجوی غلامانش، نزد اخیش به جت روانه شد، و شمعی رفته، غلامان خود را از جت بازآورد.

^{۳۳} و سلیمان با فرعون، پادشاه مصر، مصادر نموده، دختر فرعون را گرفت، واو را به شهر دارد آورد تا بای خانه خود و خانه خداوند و حصار اورشلیم را به هر طرفش تمام کند. ^۲ لیکن قوم در مکانهای بلند قربانی می‌گذرانیدند زیرا خانه‌ای برای اسم خداوند آنان زمان بنا نشده بود. ^۳ و سلیمان خداوند را دوست داشته، به فرایض پدر خود، داده رفشار می‌نمود، جز اینکه در مکانهای بلند قربانی می‌گذرانید و بخورمی سوزاید. ^۴ و پادشاه به جمیون رفت تا در آنجاقربانی بگذراند زیرا که مکان بلند عظیم، آن بود و سلیمان بر آن مذبح هزار قربانی ساختنی گذرانید. ^۵ و خداوند به سلیمان در جمیون درخواب شب ظاهر شد. و خدا گفت: «آنچه را که به تو بدهم، طلب نما.»^۶ سلیمان گفت: «تو با بنده ات، پدرم داده، هرگاه در حضور تو با راستی و عدالت و قلب سلیم با تو رفشار می‌نمود، احسان عظیم می‌نمودی، و این احسان عظیم را برای اونکاه داشتی که پسری به او دادی تا بر کرسی وی بنشیند، چنانکه امروز واقع شده است. ^۷ و الان ای یهوه، خدای من، تو بنده خود را به جای پدرم داده، پادشاه ساختنی و من طفل صغیر هستم که خروج و دخول را نمی‌دانم. ^۸ و بنده ات در میان قوم تو که برگزیده‌ای هستم، قوم عظیمی که کثیرند به حدی که ایشان را نتوان شمرد و حساب کرد. ^۹ پس به بنده خود دل فهیم عطا فرمای قوم تو را داوری نمایم و در میان نیک و بد تمیز کنم، زیرا کیست که این قوم عظیم تو را داوری توانند نمود؟»^{۱۰} و این امر به نظر خداوند پسند آمد که سلیمان این چیز را خواسته بود. ^{۱۱} پس خدا وی را گفت: «چونکه این چیز را خواستی و طول ایام برای خویشن نظرلیبدی، و دولت برای خود سوال ننمودی، و جان دشمنات را نظرلیبدی، بلکه به جهت خود حکمت خواستی تا انصاف را بهمی، ^{۱۲} اینک بر حسب کلام تو کردم و اینک دل حکیم و فهیم به تو دادم به طوری که پیش از تو مثیل تو بیشه است و بعد از تو کسی مثل تونخواهد برخاست. ^{۱۳} و نیز آنچه را نظرلیبدی، یعنی هم دولت و هم جلال را به تو عطا فرمودم به حدی که در

خانه‌ای برایم به طوری که وعده نموده بود، بروایا کرده است که ادینا امروز خواهد مرد.»^{۱۴} پس سلیمان پادشاه به دست بنیاهو این یهودیان فرستاد او وی را زدکه مرد. ^{۱۵} و پادشاه به ایاتار کاهن گفت: «به مزعزع خود بیهوده ایاتار کاهن گفت: «آیا تو را نخواهم گشت، چونکه تابوت خداوند، یهوه را در حضور پدرم داویدرم داشتی، و در تمامی مصیبت‌های پدرم مصیبت کشیدی.»^{۱۶} پس سلیمان، ایاتار را ازکهتان خداوند اخراج نمود تا کلام خداوند را که دریاره خاندان عیلی در شیله گفته بود، کامل گرداند. ^{۱۷} و چون خبر به یوآب رسید، یوآب به خیمه خداوند فرار کرده، شاخهای مذیح را گرفت زیرا که یوآب، ادینا را متابعت کرده، هرچند اپشالوم رامتابعت ننموده بود. ^{۱۸} و سلیمان پادشاه را خبردادند که یوآب به خیمه خداوند فرار کرده، واینکه به پهلوی مذبح است. پس سلیمان، بنیاهو این یهودیان را فرستاده، گفت: «برو او را بکش.»^{۱۹} و بنیاهو به خیمه خداوند داخل شده، او را گفت: «پادشاه چنین می‌فرماید که بیرون بیا.» او گفت: «آنی، بلکه اینجا می‌میرم.» و بنیاهو به پادشاه خبر رسانیده، گفت که «یوآب چنین گفته،» و چنین به من جواب داده است.^{۲۰} پادشاه وی را فرمود: «موافق سخشن عمل نما او را کشته، دفن کن تا خون بی گناهی را که یوآب ریخته بود از من و از خاندان پدرم دورنمایی.»^{۲۱} و خداوند خونش را بر سر خودش رخواهد گردانید بهسب اینکه بردو مرد که از اوعادتر و نیکوتر بودند هجوم آورده، ایشان را با شمشیر کشت و پدرم، داده اطلاع نداشت، یعنی اینیر بن نیر، سردار لشکر اسرائیل و عمسا این پتر، سردار لشکر یهودا. ^{۲۲} پس خون ایشان برسر یوآب و بر سر ذریتش تا به ابد برخواهد گشت و برای داده و ذریش و خاندانش و کرسی اش سلامتی از جانب خداوند تا ابد الاباد خواهد بود.^{۲۳} پس بنیاهو این یهودیان رفته، او را زد و کشت و او را در خانه‌اش که در صحراء بود، دفن کردند. ^{۲۴} و پادشاه بنیاهو این یهودیان را به جایش بسرازی لشکر نصب کرد و پادشاه، صادوق کاهن را در جای ایاتار گماشت. ^{۲۵} و پادشاه فرستاده، شمعی را خوانده، وی را گفت: «به جهت خود خانه‌ای در اورشلیم بنکرد، در آنجا ساکن شو و از آنجا به هیچ طرف بیرون مرو.»^{۲۶} زیرا یقین در روزی که بیرون روی و از نهر قدر عنور نمایی، بدان که البته خواهی مرد و خونت بر سر خودت خواهد بود.^{۲۷} و شمعی به پادشاه گفت: «آنچه گفتی نیکوست. به طوری که آقایم پادشاه فرموده است، بنده ات چنین عمل خواهد نمود.» پس شمعی روزهای بسیار در اورشلیم ساکن بود. ^{۲۸} اما بعد از انقضای سه سال واقع شد که دوغلام شمعی نزد اخیش بن معک، پادشاه جت فرار کردند و شمعی را خبر داده، گفتند که «اینک غلامات در جت هستند.» ^{۲۹} و شمعی برخاسته، الاغ خود را بیاراست و به جستجوی غلامانش، نزد اخیش به جت روانه شد، و شمعی رفته، غلامان خود را از جت بازآورد.

تمامی روزهایت کسی مثل تو در میان پادشاهان نخواهد بود. ۱۴ و اگر در راههای من سلوک نموده، فرایض و اوامر مرا نگاه داری به طوری که پدر تو داود سلوک نمود، آنگاه روزهایت را طویل خواهم گردانید.» ۱۵ پس سلیمان بیدار شد و اینک خواب بود و به اورشلیم آمد، پیش تابوت عهد خداوند ایستاد، و قربانی های سوختنی گذارید و ذبایح سلامتی ذبح کرده برای تمامی بندگانش ضیافت نمود. ۱۶ آنگاه دو زن زانیه نزد پادشاه آمد، در حضورش ایستادند. ۱۷ و یکی از آن زنان گفت: «ای آقایم، من و این زن در یک خانه ساکنیم و در آن خانه با او زاییدم. ۱۸ و روز سوم بعد از زاییدن واقع شد که این زن نیز زاید و ما با یکدیگر بودیم و کسی دیگر با من در خانه نبود و ما هر دو در خانه تنها بودیم. ۱۹ و در شب، پسر این زن مرد زیرا که بر او خواهید بود. ۲۰ و او در نصف شب برخاسته، پسر مرا وقتی که کیزیت در خواب بود از پهلوی من گرفت و در بغل خود گذاشت و پسر مرده خود را در بغل من نهاد. ۲۱ و پامدادان چون برخاستم تاپسر خود را شیر دهم اینک مرده بود اما چون دروقت صحبت بر او نگاه کردم، دیدم که پسری که من زایید بودم، نیست.» ۲۲ زن دیگر گفت: «نه، بلکه پسر زنده از آن من است و پسر مرده از آن توست.» و آن دیگر گفت: «نه، بلکه پسر مرده از آن توست و پسر زنده از آن من است.» و به حضور پادشاه مکالمه می کردند. ۲۳ پس پادشاه گفت: «این می گوید که این پسر زنده از آن من است و پسر مرده از آن توست و آن می گوید نی، بلکه پسر مرده از آن توست و پسر زنده از آن من است.» ۲۴ و پادشاه گفت: «شمیری نزد من بیاورید.» پس شمیری به حضور پادشاه آوردند. ۲۵ و پادشاه گفت: «پسر زنده را به دو حصه تقسیم نماید و نصفش را به این و نصفش را به آن بدھید.» ۲۶ و زنی که پسر زنده از آن او بود چونکه دلش بر پسرش می سوخت به پادشاه عرض کرده، گفت: «ای آقایم! پسر زنده را به او بدھید و او را هرگز مکشید.» اما آن دیگری گفت: «نه از آن من و نه از آن تو باشد؛ او را تقسیم نماید.» ۲۷ آنگاه پادشاه امر فرموده، گفت: «پسر زنده را به او بدھید و او را الیبه مکشید زیرا که مادرش این است.» ۲۸ و چون تمامی اسرائیل حکمی را که پادشاه کرده بود، شنیدند از پادشاه پرسیدند زیرا دیدند که حکمت خدایی به جهت داوری کردن در دل است.

۴ و سلیمان پادشاه بر تمامی اسرائیل پادشاه بود. ۲ و سردارانی که داشت ایناند: عزرا یاهو این صادوق کاهن، ۳ و الیحروف و اخیاپسان شیشه کاتبان و یهوشافاط بن اخیلود وقاری نگار، ۴ و بنایا یاهو این یهودایاد، سردار لشکر، وصادوق و ایاتار کاهن، ۵ و عزرا یاهو بن ناتان، سردار وکلاء و زاود بن ناتان کاهن و دوست خالص پادشاه، ۶ و اخیشار ناظر خانه و ادونیزام بن عبدا، رئیس باجگیران. ۷ و سلیمان دوازده وکیل بر تمامی اسرائیل داشت که به جهت خوارک پادشاه و خاندانش تدارک می دیدند،

طوایف و از تمام پادشاهان زمین که آواز حکمت او را شنیده بودند، و جلیان آنها را تراشیدند، پس چوبها و سنگها را به جهت بنای خانه مهیا می‌آمدند تا حکمت سلیمان را استعمال نمایند.

۵ و حیرام، پادشاه صور، خادمان خود را نزد سلیمان فرستاد، چونکه شنیده بود که او را به جای پدرش به پادشاهی مسح کردند، زیرا که حیرام همیشه دوست دارد بود. ۶ و سلیمان نزد حیرام فرستاده، گفت ۳ که «تو پدر من دارد رامی دانی که نتوانست خانه‌ای به اسم یهوه، خدای خود بنا نمود طولش شصت ذراع و عرضش بیست و بلندیش سی ذراع بود. ۷ و راق پیش هیکل خانه موافق عرض خانه، طولش بیست ذراع و عرضش روپری خانه ده ذراع بود. ۸ و برای خانه پنجره‌های مشبک ساخت. ۹ و بر دیوار خانه به هر طرفش طبقه‌ها بنا کرد، یعنی به هر طرف دیوارهای خانه هم بر هیکل و هم بر محراب و به هر طرفش غرفه‌ها ساخت. ۱۰ و طبقه تحتانی عرضش پنج ذراع و طبقه وسطی عرضش شش ذراع و طبقه سومی عرضش هفت ذراع بود زیرا که به هر طرف خانه از خارج پشته‌ها گذاشت تاثیرها در دیوار خانه ممکن نشد. ۱۱ و چون خانه بنا می‌شد از سنگهایی که در معدن مهیا شده بود، بنا شد به طوری که در وقت بنا نمودن خانه نه چکش و نه تبر و نه هیچ آلات آهنی مسموع شد. ۱۲ و در غرفه‌های وسطی در جانب راست خانه بود و به طبقه وسطی و از طبقه پنج ذراع بود و با تیهای سرو آزاد در خانه ممکن شد. ۱۳ و کلام خداوند بر سلیمان نازل شده، گفت: «این خانه‌ای که تو بنا می‌کنی اگر در فرایض من سلوک نموده، احکام مرا به جا آوری و جمیع اوامر مرا نگاه داشته، در آنها رفتار نمایی، آنگاه سختان خود را که با پدرت، دادر، گفتم با تواستوار خواهم گردانید. ۱۴ و پس سلیمان خانه را بنا نموده، قوم خود اسرائیل را ترک خواهم نمود». ۱۵ و اندرون دیوارهای خانه را به تخته‌های سرو آزاد آن را به اتمام رسانید. ۱۶ و اندرون تادیوار متصلب به سقف را از اندرون با چوب بنا کرد، یعنی از زمین خانه تادیوار متصلب به سقف را که با پدرت، دادر، پوشانید و زمین خانه را به تخته‌های صنوبر فرش کرد. ۱۷ و از پشت خانه بیست ذراع با تخته‌های سرو آزاد از زمین تا سر دیوارها بنا کرد و آنها رادر اندرون به جهت محراب، یعنی به جهت قدس الاقdas بنا نمود. ۱۸ و خانه، یعنی هیکل پیش روی محراب چهل ذراع بود. ۱۹ و در اندرون خانه چوب سرو آزاد نمبت به شکل کدوها و بسته‌های گل بود چنانکه همه‌اش سرو آزاد بود و هیچ ستگ پیدا نشد. ۲۰ و اما داخل محراب ساخت تا تابوت عهد خداوند رادر آن بگذارد. ۲۱ و پس طولش بیست ذراع و عرضش بیست ذراع و بلندیش بیست ذراع بود و آن را به زر خالص پوشانید و مذبح را با چوب سرو آزاد پوشانید. ۲۲ و سلیمان داخل خانه را به زر خالص پوشانید و پیش روی محراب زنجیرهای

ترکیب ساخته شد. و برای دختر فرعون که سلیمان او را به زنی گرفته بود، همگی خانه تمام شد و تمامی مذبح را که پیش روی محراب بود، به طلا پوشانید تا
 خانه ای مثل این رواق ساخت. همه این عمارت از سنگهای گرانبهای
 که به اندازه تراشیده و از اندرون و بیرون با اردها برشده بود از بنیاد تا
 به سر دیوار و از بیرون تا صحن بزرگ بود. ۱۰ و بنیاد از سنگهای گرانبهای
 و سنگهای بزرگ، یعنی سنگهای ده ذراعی و سنگهای هشت ذراعی بود.
 ۱۱ و بالای آنهاست سنگهای گرانبهای که به اندازه تراشیده شده، و چوبهای
 سرو آزاد بود. ۱۲ و گردگرد صحن بزرگ سه صف سنگهای تراشیده و
 یک صف تیرهای سرو آزاد بود و صحن اندرون خانه خداوند رواق خانه
 همچنین بود. ۱۳ و سلیمان پادشاه فرستاده، حیران را از سورآورد. ۱۴ و او
 پسر بیوونی از سبط نفتالی بود و پدرش مردی از اهل صور و مسگر بود و او
 پیر از حکمت و مهارت و فهم برای کردن هر صنعت مسگری بود. پس نزد
 سلیمان پادشاه آمد، تمامی کارهایش را به انجام رسانید. ۱۵ و دو ستون
 برج ریخت که طول هر ستون هجدۀ ذراع بود و ریسمانی دوازده ذراع
 ستون دوم را احاطه داشت. ۱۶ و دو تاج از برج ریخته شده ساخت تا
 آنها را بر سر ستونها بگذارد که طول یک تاج پنج ذراع و طول تاج دیگر
 پنج ذراع بود. ۱۷ و شبکه های شبکه کاری و رشته های زنجیر کاری بود
 به جهت تاجهایی که بر سرستونها بود، یعنی هفت برای تاج اول و هفت
 برای تاج دوم. ۱۸ پس ستونها را ساخت و گردگرد یک شبکه کاری دو
 صف بود تا تاجهایی را که بر سر انارها بود پوشاند. و به جهت تاج دیگر
 همچنین ساخت. ۱۹ و تاجهایی که بر سرستونهایی که دررواق بود، از
 سوسنکاری به مقدار چهار ذراع بود. ۲۰ و تاجها از طرف بالا نیز بر سر
 آن دو ستون بودند بطنی که به جانب شبکه بود، و انارها در صفحه‌گردگرد
 تاج دیگر دویست بود. ۲۱ و ستونها را دررواق هیکل بريا نمود و ستون
 راست را برپانموده، آن را یاکین نام نهاد. پس ستون چپ را بريا نموده، آن
 را بوعز نامید. ۲۲ و بر سرستونهای سوسنکاری بود. پس کار ستونها تمام
 شد. ۲۳ و دریاچه ریخته شده را ساخت که از لب تالش ده ذراع بود و از
 هر طرف دور بود، و بلندیش پنج ذراع و ریسمانی سی ذراعی آن را گردگرد
 احاطه داشت. ۲۴ و زیر لب از هر طرف کدلوها بود که آن را احاطه
 می‌داشت برای هر ذراع ده، و آنها دریاچه را از هر جانب احاطه داشت و
 آن کدوها در دو صف بود و در حین ریخته شدن آن، ریخته شده بود. ۲۵
 و آن بردوازده گاو قایم بود که روی سه از آنها به سوی شمال بود و روی سه
 به سوی غرب و روی سه به سوی جنوب و روی سه به سوی مشرق بود،
 و دریاچه بر فوق آنها بود و همه موخرهای آنها به طرف اندرون بود. ۲۶ و
 حجم آن یک و چهار بود ولیش مثل لب کاسه مانند گل سوسن ساخته شده
 بود که گنجایش آن دو هزار بت می‌داشت. ۲۷ و ده پایه‌اش را از برج
 ساخت که طول هر پایه چهار ذراع بود و عرضش چهار ذراع و بلندیش سه
 ذراع بود. ۲۸ و صنعت پایه‌ها این‌طور بود که حاشیه‌ها داشت و حاشیه‌ها در
 طلا کشید و آن را به طلا پوشانید. ۲۹ و تمامی خانه را به طلا پوشانید تا
 همگی خانه تمام شد و تمامی مذبح را که پیش روی محراب بود، به طلا
 پوشانید. ۲۳ و در محراب دو کرویی از چوب زیتون ساخت که قد هر یک
 از آنها ده ذراع بود. ۲۴ و بال یک کرویی پنج ذراع و بال کرویی دیگر
 پنج ذراع بود و از سر یک بال تا به سر بال دیگر ده ذراع بود. ۲۵ و کرویی
 دوم ده ذراع بود که در دو کرویی رایک اندازه و یک شکل بود. ۲۶ بلندی
 کرویی اول ده ذراع بود و همچنین کرویی دیگر. ۲۷ و کرویان را در
 اندرون خانه گذاشت و بالهای کرویان پهن شد به طوری که بال یک
 کرویی به دیوار می‌رسید و بال کرویی دیگر به دیوار دیگر می‌رسید و در میان
 خانه بالهای آنها با یکدیگر برمی‌خورد. ۲۸ و کرویان را به طلا پوشانید.
 ۲۹ و بر تمامی دیوارهای خانه، به هر طرف نقشه‌ای تراشیده شده کرویان
 و درختان خرما و بسته‌های گل در اندرون و بیرون کنند. ۳۰ و زمین خانه را
 از اندرون و بیرون به طلا پوشانید. ۳۱ و به جهت در محراب دو لنگه از
 چوب زیتون، و آستانه و باهلهای آن را به اندازه پنج یک دیوار ساخت. ۳۲
 پس آن دو لنگه از چوب زیتون بود و بر آنها نقشه‌ای کرویان و درختان
 خرما و بسته‌های گل کنند و به طلا پوشانید. و کرویان و درختان خرما را به
 طلا پوشانید. ۳۳ و همچنین به جهت در هیکل باهلهای چوب زیتون به
 اندازه چهار دیوار ساخت. ۳۴ و دو لنگه این در از چوب صنایع بود و
 دو تخته لنگه اول تا می‌شد و دو تخته لنگه دوم تا می‌شد. ۳۵ و بر آنها
 کرویان و درختان خرما و بسته‌های گل کنند و آنها را به طلا پوشانید
 تمام شد. پس آن را در هفت سال بنا نمود.

۷ اما خانه خودش را سلیمان در مدت سیزده سال بنا نموده، تمامی
 خانه خویش را به اتمام رسانید. ۲ و خانه جنگل لبنان را بنا نمود که طولش
 صد ذراع و عرضش پنجاه ذراع و بلندیش سی ذراع بود و آن را بر چهار
 صف تیرهای سروآزاد بنا کرد و بر آن ستونها، تیرهای سرو آزاد پوشانید. ۳
 و آن بر زیر چهل و پنج غرفه که بالای ستونها بود به سرو آزاد پوشانیده شد
 که در هر صف پانزده بود. ۴ و سه صف تخته پوش بود و پنجره مقابله
 پنجره در سه طبقه بود. ۵ و جمیع درها و باهلهای مریع و تخته پوش بود و
 پنجره مقابله پنجره در سه طبقه بود. ۶ و رواقی از ستونها ساخت که طولش
 پنجاه ذراع و عرضش سی ذراع بود و رواقی پیش آنها. ۷ و ستونها و
 آستانه پیش آنها و رواقی به جهت کرسی خود، یعنی رواق داوری که در آن
 حکم نماید، ساخت و آن را به سرو آزاد از زمین تاسقف پوشانید. ۸ و
 خانه‌اش که در آن ساکن شود در صحن دیگر در اندرون رواق به همین

میان زبانه های بود. ۲۹ و بر آن حاشیه ها که درون زبانه ها بودشیران و گاو و کروپیان بودند و همچنین بزنانه به طرف بالا بود. و زیر شیران و گاو و بسته های گل کاری آذربایان بود. و هر پایه چهارچرخ بزنچین با میله های بزنچین داشت و چهارپایه آن را دوشها بود و آن دوشها زیر حوض ریخته شده بود و بسته ها به جانب هریک طرف از آنها بود. ۳۱ و دهنش در میان تاج و فوق آن یک ذراع بود و دهنش مثل کار پایه مدور و یک ذراع و نیم بود. و بر دهنش نیز نقشها بود و حاشیه های آنها مریع بود نه مدور. ۳۲ و چهار چرخ زیر حاشیه ها بود و تیره های چرخها در پایه بود و بلندی هر چرخ یک ذراع و نیم بود. ۳۳ و کارچرخها مثل کار چرخهای ارابه بود و تیره ها و فلکه ها و پره ها و قبه های آنها همه ریخته شده بود. ۳۴ و چهار دوش بر چهار گوشه هر پایه بود و دوشها پایه از خودش بود. ۳۵ و در سر پایه، دایره ای مدور به بلندی نیم ذراع بود و بر سر پایه، تبرهایش، کروپیان هایش از خودش بود. ۳۶ و بولوحه های تیره ها و بر حاشیه هایش، کروپیان و شیران و درختان خرم را به مقدار هریک نقش کرد و بسته ها گردآگردش بود. ۳۷ به این طور آن ده پایه را ساخت که همه آنها را یک ریخت و یک پیمایش و یک شکل بود. ۳۸ و ده حوض بزنچین ساخت که هر حوض گنجایش چهل بت داشت. و هر حوض چهارذراعی بود و بر هر پایه ای از آن ده پایه، یک حوض بود. ۳۹ و پنج پایه را به جانب راست خانه و پنج را به جانب چپ خانه گذاشت و دریاچه رابه جانب راست خانه به سوی مشرق از طرف جنوب گذاشت. ۴۰ و حیرام، حوضها و خاک اندازها و کاسه هارا ساخت. پس حیرام تمام کاری که برای سلیمان پادشاه به جهت خانه خداوند می کرد به انجام رسانید. ۴۱ دو ستون و دو پیاله تاجهایی که بر سردو ستون بود و دو شبکه به جهت پوشانیدن دوپاله تاجهایی که بر سرستونها بود. ۴۲ و چهارصد اثار برای دو شبکه که دو صفحه اثار برای هر شبکه بود به جهت پوشانیدن دو پیاله تاجهایی که بالای ستونها بود، ۴۳ و ده پایه و ده حوضی که بر پایهها بود، ۴۴ و یک دریاچه و دوازده گاو زیدریاچه. ۴۵ و دیگها و خاک اندازها و کاسه ها، یعنی همه این ظروفی که حیرام برای سلیمان پادشاه در خانه خداوند ساخت از برج صیقلی بود. ۴۶ آنها را پادشاه در صحرای اردن در کل رست که در میان سکوت و صرطان است، ریخت. ۴۷ و سلیمان تمامی این ظروف را بی وزن و گلداشت زیر چونکه از حد زیاده بود، وزن برجع دریافت نشد. ۴۸ سلیمان تمامی آلاتی که در خانه خداوند بود ساخت، مذبح را از طلا و میز را که نان تقدمه بر آن بود از طلا. ۴۹ و شمعدانها را که پنج از آنها به طرف راست و پنج به طرف چپ روپری محراب بود، از طلای خالص و گلها و چراغها و انبرها را از طلا، ۵۰ و طاسها و گلگیرها و کاسه ها و فاشقها و مجرمهای را از طلای خالص و پاشنهای راهم به جهت درهای خانه اندرورنی، یعنی به جهت قدس الاقdas و هم به جهت درهای خانه،

۸ آنگاه سلیمان، مشایخ اسرائیل و جمیع روسای اسپاط و سروران خانه های آبای بنی اسرائیل را نزد سلیمان پادشاه در اوژلیم جمع کرد تا تابوت عهد خداوند را از شهر داده که صهیون باشد، پراورند. ۲ و جمیع مردان اسرائیل در ماه اپتایم که ماه هفتم است در عید نزد سلیمان پادشاه جمع شدند. ۳ و جمیع مشایخ اسرائیل آمدند و کاهنان تابوت را پراشتند. ۴ و تابوت خداوند و خیمه اجتماع و همه آلات مقدس را که در خیمه بود آوردند و کاهنان لاویان آنها را پراورند. ۵ و سلیمان پادشاه و تمامی جماعت اسرائیل که نزد وی جمع شده بودند، پیش روی تابوت همراه وی ایستادند، و اینقدر گوسفند و گاو را ذیح کردند که به شمار و حساب نمی آمد. ۶ و کاهنان تابوت عهد خداوندرا به مکانش در محراب خانه، یعنی در قدس الاقdas زیر بالهای کروپیان دراورند. ۷ زیر کروپیان بالهای خود را بر مکان تابوت پنهن می کردند و کروپیان تابوت و عصاهاش را از بالامی پوشانیدند. ۸ و عصاها اینقدر دراز بود که سرهای عصاها از قدسی که پیش محراب بود، دیده می شد اما از بیرون دیده نمی شد و تا امروزدر آنجا هست. ۹ و در تابوت چیزی نبود سوای آن دو لوح سنگ که موسی در حزب در آن گذاشت، وقتی که خداوند با بنی اسرائیل در حین بیرون آمدن ایشان از زمین مصر عهد بست. ۱۰ و واقع شد که چون کاهنان از قدس بیرون آمدند ابر، خانه خداوند را پر ساخت. ۱۱ و کاهنان به سبب ابر نتوانستند به جهت خدمت پایستند، زیرا که جلال پیوه، خانه خداوند را پر کرده بود. ۱۲ آنگاه سلیمان گفت: «خداوند گفته است که در تاریکی که در آن تا به ابد ساکن شوی بنا نموده ام». ۱۴ و پادشاه روی خود را برگردانیده، تمامی جماعت اسرائیل را برکت داد و تمامی جماعت اسرائیل پایستادند. ۱۵ پس گفت: «بیوه خدای اسرائیل متبارک باد که به دهان خود به پدر من داد و عده داده، و به دست خود آن را به جا آورد، گفت: ۱۶ از روزی که قوم خود اسرائیل را از مصر پراوردم، شهری از جمیع اسپاط اسرائیل برگزیدم تا خانه ای بنا نمایم که اسم من در آن باشد، اما داد را برگزیدم تا پیشوای قوم من اسرائیل بشود. ۱۷ و در دل پدرم، داد بود که خانه ای برای اسم پیوه، خدای اسرائیل، بنانماید. ۱۸ اما خداوند به پدرم داد گفت: چون در دل تو بود که خانه ای برای اسم من بنا نمایی، نیکوکردی که این را در دل خود نهادی. ۱۹ لیکن توخانه را بنا نخواهی نمود بلکه پسر تو که از صلب تو بیرون آید، او خانه را برای اسم من بنا خواهد کرد. ۲۰ پس خداوند کلامی را که گفته بود ثابت گردانید، و من

به جای پدر خود داد و برحاسته، و بر وفق آنچه خداوند گفته بود بر کرسی اسرائیل نشسته‌ام، و خانه را به اسم یهوه، خدای اسرائیل، بنا کرده‌ام. ۲۱ و در آن، مکانی مقرر کرده‌ام برای تابوتی که عهد خداوند در آن است که آن را بپاران ما حین بیرون آوردن ایشان از مصر بسته بود.» ۲۲ و سلیمان پیش مذیح خداوند به حضور تمامی جماعت اسرائیل ایستاده، دستهای خودرا به سوی آسمان برافراشت ۲۳ و گفت: «ای یهوه، خدای اسرائیل، خدایی مثل تو نه بالا در آسمان و نه پایین بر زمین هست که با بندگان خودکه به حضور تو به تمامی دل خویش سلوک می‌نماید، عهد و رحمت را نگاه می‌داری. ۲۴ و آن وعده‌ای که به پنده خود، پدرم داده‌ای، نگاه داشته‌ای زیرا به دهان خود و عده دادی و به دست خود آن را وفا نمودی چنانکه امروز شده است. ۲۵ پس الان ای یهوه، خدای اسرائیل، بانده خود، پدرم دادم، آن وعده‌ای را نگاه دار که به او داده و گفته‌ای کسی که بر کرسی اسرائیل بنشید برای تو به حضور من منقطع نخواهد شد، به شرطی که پسربات طرق‌های خود را نگاه داشته، به حضور من سلوک نمایند چنانکه تو به حضور فقار نمودی. ۲۶ و الان ای خدای اسرائیل تمنا اینکه کلامی که به پنده خود، پدرم داد گفته‌ای، ثابت بشود. ۲۷ «اما آیا خدا فی الحقيقة بر زمین ساکن خواهد شد؟ اینک فلک و فلک الالاک تو را گنجایش ندارد تا چه رسد به این خانه‌ای که من بنا کرده‌ام. ۲۸ لیکن ای یهوه، خدای من، به دعا و تضرع پنده خود توجه نما و استغاثه و دعایی را که بنده ات امروز به حضور تو می‌کند، بشنو. ۲۹ تا آنکه شب و روز چشممان تو بر این خانه باز شود و بر مکانی که دربارا ش گفتی که اسم من در آنجا خواهد بود و تا دعایی را که بنده ات به سوی این مکان بنماید، اجابت کنی. ۳۰ و تضرع بنده ات و قوم خود اسرائیل را که به سوی این مکان دعامي نمایند، بشنو و از مکان سکونت خود، یعنی از آسمان بشنو و چون شنیدی عفو نما. ۳۱ «اگر کسی به همسایه خود گناه وزد و قسم بر عرضه شود که بخورد و او آمده پیش مذیح تو در این خانه قسم خورد. ۳۲ آنگاه از آسمان بشنو و عمل نموده، به جهت بندگانت حکم نما و شریان را ملزم ساخته، راه ایشان را به سر ایشان برسان و عادلان را عادل شمرده، ایشان را بحسب عدالت ایشان جزا. ۳۳ «و هنگامی که قوم تو اسرائیل به سبب گناهی که به تو وزیده باشد به حضور دشمنان خود مغلوب شوند اگر به سوی تو بازگشت نموده، اسم تو را اعتراض نمایند و نزد تو در این خانه دعا و تضرع نمایند، ۳۴ آنگاه از آسمان بشنو گناه قوم خود، اسرائیل را بیامز و ایشان را به زمینی که به پدران ایشان داده ای شمارا. ۳۵ «هنگامی که آسمان بسته شود و به سبب گناهی که به تو وزیده باشد باران نبارد، اگر به سوی این مکان دعا کنند و اسم تو را اعتراض نمایند و به سبب مصیبتي که به ایشان رسانیده باشی از گناه خویش بازگشت کنند، ۳۶ آنگاه از آسمان بشنو و گناه بندگانت و قوم خود اسرائیل ات و به تضرع قوم تو اسرائیل گشاده شود و ایشان را در هرچه نزد تو دعا

نمایند، اجابت نمایی. ۵۳ زیرا که تواشان را از جمیع قومهای جهان برای ارثت خویش ممتاز نموده‌ای چنانکه به واسطه پنده خود موسی و عله دادی هنگامی که تواب خداوند پهنه پدران ما را از مصر بیرون آوردی. » ۵۴ واقع شد که چون سلیمان از گفتن تمامی این دعا و تضرع نزد خداوند فارغ شد، از پیش مذیع خداوند از زانو زدن و دراز نمودن دستهای خود به سوی آسمان بربخاست، ۵۵ و ایستاده، تمامی جماعت اسرائیل را به آواز بلند برکت داد گفت: «۵۶ «متباک باد خداوند که قوم خود، اسرائیل را موافق هرجه و عده کرده بود، آرامی داده است زیرا که از تمامی وعده‌ای نیکو که به واسطه پنده خود، موسی داده بود، یک سخن به زمین نیفتد. ۵۷ یهوه خدای ما با ما باشد چنانکه با پدران مامی بود و ما را ترک نکند و رد نماید. ۵۸ و دلهای ما را به سوی خود مایل بگرداند تا در تمامی طریق هایش سلوک نموده، اوامر و فرایض و احکام او را که به پدران ما امر فرموده بود، نگاه داریم. ۵۹ و کلمات این دعایی که نزد خداوند گفته‌ام، شب و روز نزدیک یهوه خدای ما باشد تا حق پنده خود و حق خوبی اسرائیل را برحسب اقتضای هر روز بجا آورد. ۶۰ تا تمامی قوم‌های جهان بدانند که یهوه خداست و دیگری نیست. ۶۱ پس دل شما با یهوه خدای ما کامل باشد تا در فرایض او سلوک نموده، اوامر و رامش امروز نگاه دارید. » ۶۲ پس پادشاه و تمامی اسرائیل با وی به حضور خداوند قربانی‌ها گذرانیدند. ۶۳ و سلیمان به جهت ذبایح سلامتی که برای خداوند گذارانید، بیست و دو هزار گاو و صد و بیست هزار گوسفند ذبح نمود و پادشاه و جمیع بنی اسرائیل، خانه خداوند را تبریک نمودند. ۶۴ و در آن روز پادشاه وسط صحن را که پیش خانه خداوند است تقدیس نمود زیرا چونکه مذیع برینجینی که به حضور خداوند بده جهت گنجایش قربانی‌های سوختنی و هدایای آردی و پیه قربانی‌های سلامتی کوچک بود، از آن جهت قربانی‌های سوختنی و هدایای آردی و پیه ذبایح سلامتی را در آنجا گذرانید. ۶۵ و در آن وقت سلیمان و تمامی اسرائیل باوی عید را نگاه داشتند و آن انجمن بزرگ از مدخل حمات تا وادی مصر هفت روز و هفت روز یعنی چهارده روز به حضور یهوه، خدای مابودند. ۶۶ و در روز هشتم، قوم را مرخص فرمودو ایشان برای پادشاه برکت خواسته، و با شادمانی و خوشلی به سبب تمامی احسانی که خداوند به پنده خود، داود و به قوم خویش اسرائیل نموده بود، به خیمه های خود رفتند.

۹ واقع شد که چون سلیمان از بنا نمودن خانه خداوند و خانه پادشاه و از بجا آوردن هر مقصودی که سلیمان خواسته بود، فارغ شد، ۲ خداوند بار دیگر به سلیمان ظاهر شد، چنانکه در جمعون بر وی ظاهر شده بود. ۳ و خداوند وی را گفت: «دعا و تضرع تو را که به حضور من کردی، اجابت نمودم، و این خانه‌ای را که ببنامودی تا نام من در آن تا به ابد

پادشاه به ملکه سبا، تمامی اراده او را که خواسته بود داد، سوای آنچه سلیمان از کرم ملوکانه خوبیش به وی بخشید. پس او باندگانش به ولایت خود توجه نموده، رفت. ۱۵ و وزن طلایی که در یک سال نزد سلیمان رسید ششصد و شصت و شش وزنه طلا بود. ۱۶ سوای آنچه از تاجران و مشغولی می‌بودند، سرکاری داشتند. ۱۷ پس دختر فرعون از شهر داود به خانه خود که برایش بنا کرده بود، برآمد، و در آن زمان ملو را بنا می‌کرد. ۱۸ و سلیمان هر سال سه مرتبه قربانی های سوختنی و ذبحی سلامتی بر ششصد مثقال طلا به کار برد شد، و سیصد سپر کوچک طلای جکشی ساخت که برای هر سپر سه منای طلا به کار برد شد، و پادشاه آنها را در خانه جنگل لبنان گذاشت. ۱۹ و پادشاه تخت بزرگی ازعاج ساخت و آن را به زر خالص پوشانید. ۲۰ و تخت را شش پله بود و سرتخت از عقبیش مدور بود، و به این طرف و آن طرف کرسی اش دسته هابود و دو شیر به پهلوی دستها ایستاده بودند. ۲۱ و آنچه دوازده شیر از این طرف و آن طرف بر آن شش پله ایستاده بودند که در هیچ مملکت مثل این ساخته نشده بود. ۲۲ و تمامی طروف نوشیدنی سلیمان پادشاه از طلا و تمامی ظروف خانه جنگل لبنان از زر خالص بود و هیچ یکی از آنها از نقره بود زیرا که آن در ایام سلیمان هیچ به حساب نمی‌آمد. ۲۳ زیرا پادشاه کشتهای ترشیشی با کشتهای حیرام به روی دریا داشت. و کشتهای ترشیشی هر سال یک مرتبه می‌آمدند و طلا و نقره و عاج و میمونها و طاووسهای آوردن. ۲۴ پس سلیمان پادشاه در دولت و حکمت از جمیع پادشاهان جهان بزرگتر شد. ۲۵ و تمامی اهل جهان، حضور سلیمان را طلبیدند تا حکمی را که خداوند در دلش نهاده بود، بشنوند. ۲۶ و هر یکی از ایشان هدیه خود را از آلات نقره و لات طلا و رخوت و اسلحه و عطایات و اسباب و قاطلهای، سال به سال می‌آوردند. ۲۷ و پادشاه نقره را در جمع کرده، هزار و چهارصد اربه و دوازده هزار سوار داشت و آنها را در شهرهای اربهای و نزد پادشاه درواشلیم گذاشت. ۲۸ و پادشاه نقره را در اورشلیم مثل سنگها و چوب سرو آزاد را مثل چوب افرغ که در صحراست، فراوان ساخت. ۲۹ و اسهای سلیمان از مصر آورده می‌شد، و تاجران پادشاه دسته های آنها را می‌خریدند هر دسته را به قیمت معین. ۳۰ و یک اربه را به قیمت ششصد مثقال نقره از مصر بیرون آوردن، و می‌رسانیدند و یک اسب را به قیمت صد و پنجاه، و همچنین برای جمیع پادشاهان حتیان و پادشاهان ارام به توسط آنها بیرون می‌آورند.

۱۱ و سلیمان پادشاه سوای دختر فرعون، زنان غریب بسیاری را از موآیان و عمومیان وادیمان و صیدونیان و حتیان دوست می‌داشت. ۱۲ از امتهایی که خداوند درباره ایشان بین اسرائیل را فرموده بود که شما به ایشان درنیاید و ایشان به شما درنیایند مبادا دل شما را به پیروی خدایان خود مایل گردانند. و سلیمان با اینها به محبت ملصق شد. ۱۳ و او را هفتتصد زن بانو و سیصد متنه بود و زنانش دل او را برگردانیدند. ۱۴ و سلیمان طلا و عطایات از حد زیاده و سنگهای گرانیها داد، و مثل این عطایات که ملکه سبا به سلیمان پادشاه داد، هرگز به آن فراوانی دیگر نیامد. ۱۵ و کشتهای حیرام نیز که طلا از او فیر آوردن، چوب صندل از حد زیاده، و سنگهای گرانیها ازاویر آوردن. ۱۶ و پادشاه از این چوب صندل، ستونها به جهت خانه خداوند و خانه پادشاه و عودها و پرطها برای مغایان ساخت، و مثل این چوب صندل تا امروز نیامده و دیده نشده است. ۱۷ و سلیمان

فوجی شده‌هگامی که داود بعضی ایشان را کشت. پس به دمشق رفتند و
 در آنجا ساکن شده، در دمشق حکمرانی نمودند.^{۲۵} و او در تمامی
 روزهای سلیمان، دشمن اسرائیل می‌بود، علاوه بر ضرری که مدد می‌رسانید
 و از اسرائیل نفرت داشته، براهم سلطنت می‌نمود.^{۲۶} و بی‌عام بن نبات
 افزایی از صرده که پنده سلیمان و مادرش مسمی به صروعه و بیوزنی بود،
 دست خود را نیز به ضد پادشاه بلند کرد.^{۲۷} و سبب آنکه دست خود را
 به ضد پادشاه بلند کرد، این بود که سلیمان ملو را بنا می‌کرد، و رخنه
 شهر پدر خود داود را تعمیر می‌نمود.^{۲۸} و بی‌عام مردشجاع جنگی بود.
 پس چون سلیمان آن جوان را دید که در کار مردی زنگ بود او را بر تمامی
 امور خاندان یوسف بگماشت.^{۲۹} و در آن زمان واقع شد که بی‌عام از
 اورشیلیم بیرون می‌آمد و اخیای شیلویونی نبی در راه به او بربخورد، و جامه
 تازه‌ای در پرداشت و ایشان هر دو در صحرا تهاجدند.^{۳۰} پس اخیا جامه
 تازه‌ای که در پرداشت گرفته، آن را به دوازده قسمت پاره کرد.^{۳۱} و به
 بی‌عام گفت: «ده قسمت برای خود بگیر زیرا که بیوه، خدای اسرائیل
 چنین می‌گوید، اینک من مملکت را از دست سلیمان پاره می‌کنم و ده
 سبطه تو می‌دهم.^{۳۲} و به خاطر پنده من، داود و به خاطر اورشیلیم، شهری
 که از تمامی اسماط بنی اسرائیل برگزیده‌ام، یک سبط از آن او خواهد بود.^{۳۳}
 چونکه ایشان مرا ترک کردند و عشورت، خدای صیدونیان، و کوش،
 خدای مواب، و ملکوم، خدای بنی عمون را سجده کردند، و در طرقهای
 من سلوک ننمودند و آنچه در نظر من راست است، بجا نیاوردن و فرایض
 و احکام مرامث پدرش، داود نگاه نداشتند.^{۳۴} لیکن تمام مملکت را از
 دست او نخواهم گرفت بلکه به خاطر پنده خود داود که او را برگزیدم، از
 آنرو که او امو و فرایض مرا نگاه داشته بود، او را در تمامی ایام روزهایش
 سرور خواهیم ساخت.^{۳۵} اما سلطنت را از دست پسرش گرفته، آن را یعنی
 مدیان روانه شده، به فاران آمدند، و چند نفر از فاران با خود پرداشته، به
 مصر نزد فرعون، پادشاه مصر آمدند، و او و راحمانه‌ای داد و معیشتی
 برایش تعیین نمود و زمینی به او ارزانی داشت.^{۳۶} و هدد در نظر فرعون
 التفات بسیار یافت و خواهر زن خود، یعنی خواهر تحفه‌نیس ملکه را به وی
 به زنی داد.^{۳۷} و خواهر تحفه‌نیس پسری جنوبی نام بیای وی زاید و
 تحفه‌نیس او را در خانه فرعون از شیرپارداشت و جنوبی در خانه فرعون در
 میان پسران فرعون می‌بود.^{۳۸} و چون هدد در مصر شنید که داود با پدران
 خویش خواپیده، و بیاب، سردار لشکر مرده است، هدد به فرعون گفت:
 «مرا خصخت بد تا به ولایت خود بروم.^{۳۹} فرعون وی را گفت: «اما تو
 را نزد من چه چیز کم است که اینک می‌خواهی به ولایت خود بروی؟»
 گفت: «هیچ، لیکن مرا البته مخصوص نما.^{۴۰} و خدا دشمنی دیگر برای
 وی برانگیزانید، یعنی رزون بن الیداع را که از نزد آقای خویش، هدد عزز،
 پادشاه صوبه فرار کرده بود.^{۴۱} و مردان چندی نزد خود جمع کرده، سردار
 آیا انها در کتاب وقایع سلیمان مکتوب نیست؟^{۴۲} و ایامی که سلیمان در

اورشليم پر تامامي اسرائيل سلطنت کرد، چهل سال بود. ۴۳ پس سليمان با پدران خود خواييد و در شهر پدر خود داد دفن شد و پسرش رجيعم در جاي او سلطنت نمود

متوجه باش!» ۱۷ اما رجيعم بر بنی اسرائيل که در شهرهاي يهودا ساكن بودند، سلطنت مي نمود. ۱۸ و رجيعم پادشاه ادورام را که سردار باج گيران بود، فرستاد و تمامي اسرائيل، او را سنگسار کردن که مرد و رجيعم پادشاه تعجب نموده، بر ارایه خود سوار شد و به اورشليم فرار کرد. ۱۹ پس اسرائيل تا به امروز بر خاندان داد عاصي شدند. ۲۰ و چون تمامي اسرائيل شنيدند که رجيعم مراجعت کرده است، ايشان فرستاده، او را نزد جماعت طلبیدند و او را بر تمام اسرائيل پادشاه ساختند، و غير از سبط يهودا فقط، کسی خاندان داد را پيروي نکرد. ۲۱ و چون رجيعم به اورشليم رسيد، تمامي خاندان يهودا و سبط بنiamين، يعني صد و هشتاد هزار نفر برگريده جنگ آزمهده را جمع کرد تا با خاندان اسرائيل مقابله نموده، سلطنت را به رجيعم بن سليمان ببرگرداند. ۲۲ اما کلام خدا بر شماعيا، مرد خدا نازل شده، گفت: «به رجيعم بن سليمان، پادشاه يهودا و به تمامي خاندان يهوداو بيامي و به بقیه قوم خطاب کرده، بگو: ۲۴ خداوند چنین می گويد: مرميد و با برادران خود بنی اسرائيل جنگ منماید، هر کس به خانه خود برگرد زيرا که این امر از جانب من شده است.» و ايشان کلام خداوند را شنيدند و برگشته، موافق فرمان خداوند رفتار نمودند. ۲۵ و رجيعم شکيم را در کوه هستان افريم بنادرکرده، در آن ساكن شد و از آنجا بيرون رفته، فنوئيل را پنا نمود. ۲۶ و رجيعم در دل خود فکر کرده که حال سلطنت به خاندان داود خواهد بيرگشت. ۲۷ اگر اين قوم به جهت گذرايندين قريانيها به خانه خداوند به اورشليم بروند همانا دل اين قوم به آفای خوش، رجيعم، پادشاه يهودا خواهد برگشت و مرا به قتل رسانيده، نزد رجيعم، پادشاه يهودا خواهند برگشت. ۲۸ پس پادشاه مشورت نموده، دو گوساله طلا ساخت و به ايشان گفت: «براي شما رفتن تا به اورشليم حرم است، هان اى اسرائيل خديابان تو که تو را از زمين مصر براوردند!» ۲۹ و يكى را در بيت ثيل گذاشت و ديجري را در دان قرار داد. ۳۰ و اين امرياعث گاه شد و قوم پيش آن يك تا دان مرفتند. ۳۱ و خانهاي بلند ساخت و از تمامي قوم که از بنی لاوي نبودند، کاهنان تعين نمود. ۳۲ و رجيعم عيدي در ماه هشتم در روز پانزدهم ماه مثل عيدي که در يهوداست بريا کرد و نزد آن مذبح می رفت و در بيت ثيل به همان طور عمل نموده، براي گوساله هاي که ساخته بود، قرياني می گذرانيد. و کاهنان مکانهاي بلند را که ساخته بود، در بيت ثيل قرار داد. ۳۳ و در روز پانزدهم ماه هشتم، يعني در ماهي که از دل خود ابداع نموده بود، نزد مذبح که در بيت ثيل ساخته بود می رفت، و براي بنی اسرائيل عيد بريا نموده، نزد مذبح برآمده، بخور می سوزانيد.

۱۳ و اينک مرد خدايي به فرمان خداوند از يهودا به بيت ثيل آمد و رجيعم به جهت سوزانيدن بخور نزد مذبح استاده بود. ۱۴ پس به فرمان خداوند مذبح را ندا کرده، گفت: «اى مذبح! اى مذبح! خداوند چنین می گويد: اينک پسرى که يوشيا نام دارد به جهت خاندان داود زايده

۱۲ و رجيعم به شکيم رفت زيرا که تمامي اسرائيل به شکيم آمدند تا او را پادشاه بسازند. ۱۳ واقع شد که چون بريعم بن نباط شنيد(و او هنوز در مصر بود که از حضور سليمان پادشاه به آنجا فرار کرده)، و بريعم در مصر ساكن مي بود. ۱۴ و ايشان فرستاده، او را خواندند)، آنگاه بريعم و تمامي جماعت اسرائيل آمدند و به رجيعم عرض کرده، گفتند: «پدر تو بوغ ما راسخت ساخت اما تو الان بندگي ساخت و بوغ سنگني را که پدرت بر ما نهاد سبيک ساز، و تو را خدمت خواهيم نمود.» ۱۵ به ايشان گفت: «تا سه روز ديگر برويد و بعد از آن نزد من بركيد». ۱۶ پس قوم رفتند. و رجيعم پادشاه با مشايخي که در حین حيات پدرش، سليمان به حضورش می ایستادند مشورت کرده، گفت: «که شما چه صلاح می بینيدتا به اين قوم جواب دهم؟» ۱۷ ايشان او را عرض کرده، گفتند: «اگر امروز اين قوم را بنه شوي و ايشان را خدمت نموده، جواب دهي و سخنان نيكو به ايشان گوئي همانا هميشه اوقات بنه تو خواهند بود.» ۱۸ اما مشورت مشايخ را که به اودادن ترک کرد، و با جوانانی که با او تربیت یافته بودند و به حضورش می ایستادند، مشورت کرد. ۱۹ و به ايشان گفت: «شما چه بنه شوي را که به اين قوم جواب دهيم؟ که به من عرض کرده، گفته اند بوغ را که پدرت بر ما نهاده است، سبيک ساز.» ۲۰ و جوانانی که با او تربیت یافته بودند او را خطاب کرده، گفتند که به اين قوم که به تو عرض کرده، گفته اند که پدرت بوغ ما را سنگين ساخته است و تو آن را برای ما سبيک ساز، به ايشان چنین بگو: انگشت كوچک من از کمر پدرم کافت تراست. ۲۱ و حال پدرم بوغ سنگين بر شما نهاده است اما من بوغ شما را زياده خواهيم گردانيد. پدرم شما را به تازيانهها تببيه می نمود اما من شمارا به عقربيها تببيه خواهيم نمود.» ۲۲ و در روز سوم، رجيعم و تمامي قوم به نزد رجيعم باز آمدند، به نحوی که پادشاه فرموده و گفته بود که در روز سوم نزد من باز آيد. ۲۳ و پادشاه، قوم را به سختي جواب داد، و مشورت مشايخ را که به وى داده بودند، ترک کرد. ۲۴ و موافق مشورت جوانان ايشان را خطاب کرده، گفت: «پدرم بوغ شما را سنگين ساخت، اما من بوغ شما را زياده خواهيم گردانيد. پدرم شما را به تازيانهها تببيه می نمود اما من شما را به عقربيها تببيه خواهيم کرد.» ۲۵ و پادشاه، قوم را اجابت نکردي زيرا که اين امر از جانب خداوند شده بود تاکلامي را که خداوند به واسطه اخيای شيلونی به رجيعم بن نباط گفته بود، ثابت گرداند. ۲۶ و چون تمامي اسرائيل دیدند که پادشاه، ايشان را اجابت نکرد آنگاه قوم، پادشاه را جواب داده، گفتند: «ما را در داود چه حصه است؟ و در پسر يسا چه نصيب؟ اى اسرائيل به خيمه هاي خود برويد! و اينک اي داود به خانه خود

می شود و کاهن‌های مکانهای بلند را که بر تو بخورمی سوزانند، بر تو ذبح خواهد نمود و استخوانهای مردم را بر تو خواهند سوزانید.» ۳ و در آن روز علامتی نشان داده، گفت: «این است علامتی که خداوند فرموده است، اینک این مذیح چاک خواهد شد و خاکستری که بر آن است، ریخته خواهد گشت.» ۴ و واقع شد که چون پادشاه، سخن مرد خدا را که مذیح را که دریست تیل بود، ندا کرده بود، شنید، برعام دست خود را از جانب مذیح دراز کرده، گفت: «او را بگیر!». و دستش که به سوی او دراز کرده بود، خشک شد به طوری که نتوانست آن را نزد خود باز بکشد.

۵ و مذیح چاک شد و خاکستر از روی مذیح ریخته گشت برسپ علامتی که آن مرد خدا به فرمان خداوند نشان داده بود. ۶ و پادشاه، مرد خدا را خطاب کرده، گفت: «تمنا اینکه نزدیکه، خدای خود تضیع نمایی و برای من دعاکنی تا دست من به من باز داده شود.» پس مرد خداوند خداوند تضیع نمود، و دست پادشاه به او بازداده شده، مثل اول گردید. ۷ و پادشاه به آن مرد خدا گفت: «همراه من به خانه بیا و استراحت نما و تو را اجرت خواهم داد.» ۸ اما مرد خدا به پادشاه گفت: «اگر نصف خانه خود را به من بدهی، همراه تو نمی آیم، و در اینجا نه نان می خورم و نه آب می نوشم. ۹ زیرا خداوند مرا به کلام خود چنین امر فرموده و گفته است نان مخور و آب منوش وہ راهی که آمده‌ای بر مگرد.» ۱۰ پس به راه دیگریفت و از راهی که به بیت تیل آمده بود، مراجعت ننمود. ۱۱ و نبی سالخوردۀ ای در بیت تیل ساکن می بود و پسرانش آمده، او را از هر کاری که آن مرد خدا آن روز در بیت تیل کرده بود، مخبر ساختند، و نیز سخنانی را که به پادشاه گفته بود، برای پدر خود بیان کردند. ۱۲ و پدر ایشان به ایشان گفت: «به کدام راه رفته است؟» و پسرانش دیده بودند که آن مرد خدا که از یهودا آمده بود به کدام راه رفت. ۱۳ پس به پسران خود گفت: «الاغ را برای من بیاراید.» و الاغ را برایش آراستند و برآن سوار شد. ۱۴ و از عقب مرد خدا رفته، او را زیر درخت بلوط نشسته یافت. پس او را گفت: «آیا تو آن مرد خدا هستی که از یهودا آمده‌ای؟» گفت: «من هستم.» ۱۵ وی را گفت: «همراه من به خانه بیا و غذا بخور.» ۱۶ او در جواب گفت که «همراه تونمی توام برگردم و با تو داخل شوم، و در اینجا باتون نه نان می خورم و نه آب می نوشم. ۱۷ زیرا که به فرمان خداوند به من گفته شده است که در آنجاتان مخور و آب منوش و از راهی که آمده‌ای مراجعت ننمای.» ۱۸ او وی را گفت: «من نیز مثل تونمی هستم و فرشته‌ای به فرمان خداوند با من متكلّم شده، گفت او را با خود به خانه ات برگردان تا نان بخورد و آب بنوشد.» اما وی را دروغ گفت. ۱۹ پس همراه وی در خانه‌اش برگشته، غذا خوردو آب نوشید. ۲۰ و هنگامی که ایشان بر سفره نشسته بودند، کلام خداوند به آن نبی که او را برگردانید بودامد، و به آن مرد خدا که از یهودا آمده بود، ندا کرده، گفت: «خداوند چنین

۱۴ در آن زمان ایا پسر برعام بیمار شد. ۲ و برعام به زن خود گفت که «الان بrixیز و صورت خود را تبدیل نما تا نشاستد که تو زن برعام هستی، و به شیله برو. اینک اخیای نبی که درباره من گفت که برابر قوم پادشاه خواهم شد در آنجاست. ۳ و در دست خود ده قرص نان و کلیچه‌ها و کوزه عسل گرفته، نزد وی برو و او تورا از آنچه بر طفل واقع می شود، خرخواهدداد.» ۴ پس زن برعام چنین کرده، برخاست و به شیله رفته، به خانه اخیا رسید و اخیانمی توانست بیند زیرا که چشمانش از پیری تارشده بود. ۵ و خداوند به اخیا گفت: «اینک زن برعام می آید تا درباره پسرش که بیمار است، چیزی از تو پرسید. پس به او چنین و چنان بگو و چون

داخل می شود به هیات، متنکره خواهد بود.» ۶ و هنگامی که اخیا صدای پایهای او را که به در داخل می شد شنید، گفت: «ای زن بیرعام داخل شو. چرا هیات خود را متنکر ساخته ای؟ زیرا که من باخبر سخت نز تو فرستاده شده‌ام. ۷ برو و به بیرعام بگو: خدای اسرائیل چنین می گوید: چونکه تو از میان قوم ممتاز نمود، و تو را بر قوم خود، اسرائیل رئیس ساختم، ۸ و سلطنت را از خاندان داود دریده، آن را به تو دادم، و تو مثل بنده من، داود بندوی که اوامر مرا نگاه داشته، با تمامی دل خود مرا پیروی می نمود، و آنچه در نظر من راست است، معمول می داشت و پس. ۹ اما تو از همه کسانی که قبل از تو بودند زیاده شرارت و وزیدی و رفته، خدایان غیر ویتها ریخته شده به جهت خود ساختی و غضب مرا به هیجان آوردی و مرا پشت سر خودانداختی. ۱۰ پنایران اینک من بر خاندان بیرعام بلا عارض می گردانم و از بیرعام هر مرد و هر محبوس و آزاد را که در اسرائیل باشد، منقطع می سازم، و تمامی خاندان بیرعام را دور می اندازم چنانکه سرگین را بالکل دور می اندازن. ۱۱ هرکه از بیرعام در شهر بمیرد، سگان بخورند و هر که در صحراب بمیرد، مرغان هوا بخورند، زیرا خداوندان را گفته است. ۱۲ پس تو برخاسته به خانه خودبرو و به مجرد رسیدن پایهایت به شهر، پسرخواهد مرد. ۱۳ و تمامی اسرائیل برای او نوحه نموده، او را دفن خواهند کرد زیرا که او تنها انسسل بیرعام به قبر داخل خواهد شد، به علت اینکه با او چیز نیکو نسبت به یهوده، خدای اسرائیل در خاندان بیرعام یافت شده است. ۱۴ و خداوند امروز پادشاهی بر اسرائیل خواهد برانگیخت که خاندان بیرعام را منقطع خواهد ساخت و چه (بگویی) (الآن نیز (واقع شده است). ۱۵ و خداوند اسرائیل را خواهد زد مثل نی ای که در آب متحرک شود، و ریشه اسرائیل را از این زمین نیکو که به پدران ایشان داده بود، خواهد کنیدو ایشان را به آن طرف نهر پراکنده خواهد ساخت، زیرا که اشیريم خود را ساخته، خشم خداوند را به هیجان آورده‌اند. ۱۶ و اسرائیل را به سبب گناهانی که بیرعام وزیده، و اسرائیل را به آنها مرتکب گناه ساخته است، تسليم خواهد نمود. ۱۷ پس زن بیرعام برخاسته، روانه شده، به ترصه آمد و به مجرد رسیدنش به آستانه خانه، پسر مرد. ۱۸ و تمامی اسرائیل او را دفن کردند و براش ماتم گرفتند، موافق کلام خداوند که به واسطه بنده خود، اخیای نبی گفته بود. ۱۹ و بقیه واقعی بیرعام که چگونه جنگ کرد و چگونه سلطنت نمود اینک در کتاب تواریخ ایام پادشاهان اسرائیل مکتوب است. ۲۰ و ایامی که بیرعام سلطنت نمود، بیست و دو سال بود. پس باپدران خود خواهید و پیشرش ناداب به جایش پادشاه شد. ۲۱ و رحیعام بن سلیمان در یهودا سلطنت می کرد، و رحیعam چون پادشاه شد چهل و یک ساله بود و در اورشلیم، شهری که خداوند از تمام اسپایا اسرائیل برگردید تا اسم خود را در آن بگزارد، هفده سال پادشاهی کرد. و اسم مادرش نعمه عمویه بود. ۲۲ و یهودا در نظر

۱۵ و در سال هجدهم پادشاهی بیرعام بن نباط، ایام، بر یهودا پادشاه شد. ۲ سه سال در اورشلیم سلطنت نمود و اسم مادرش معکه دختر ایشالم بود. ۳ و در تمامی گناهانی که پدرش قبل از او کرده بود، سلوک می نمود، و دلش با یهوده، خداشیان مثل دل پدرش داود کامل نبود. ۴ اما یهوده، خداشیان به مخاطر داود وی را نوری در اورشلیم داد تا پسرش را بعد از اوریقار گرداند، و اورشلیم را استوار نماید. ۵ چونکه داود آنچه در نظر خداوند راست بود، بجا می آورد و از هرچه ارا امر فرموده، تمام روزهای عمرش تعجیل ننموده بود، مگر در امروزیای حتی. ۶ و در میان رحیعام و بیرعام تمام روزهای عمرش جنگ بود. ۷ و بقیه واقعی ایام هرچه کرد، آیا در کتاب تواریخ ایام پادشاهان یهودا مکتوب نیست؟ و در میان ایام و بیرعام جنگ بود. ۸ و ایام با پدران خویش خواهید و او رادر شهر دفن کردند و پسرش آتا در جایش سلطنت نمود. ۹ و در سال بیست بیرعام پادشاه اسرائیل، آسایر یهودا پادشاه شد. ۱۰ و در اورشلیم چهل و یک سال پادشاهی کرد و اسم مادرش معکه دختر ایشالم بود. ۱۱ و آسا آنچه در نظر خداوند راست بود، مثل پدرش، داود عمل نمود. ۱۲ و ایالات پیرون کرد و بت هایی را که پدرانش ساخته بودند، دور نمود. ۱۳ و مادر خود، معکه را نیز ازملکه بودن معروف کرد، زیرا که او تمثالی به جهت اشیره ساخته بود. و آسا تمثال او را قطع نموده، آن را در وادی قدردن سوزانید. ۱۴ اما مکان های بلند برداشته نشد لیکن دل آسا در تمام ایامش با خداوند کامل می بود. ۱۵ و چیزهایی را که پدرش وقف کرده و آنچه خودش وقف نموده بود، از نقره و طلا و ظروف، در خانه خداوند را آورد.

۱۶ و در میان آسا و بعشا، پادشاه اسرائیل، تمام روزهای ایشان جنگ می‌بود. ۱۷ و بعثاپادشاه اسرائیل بر یهودا برآمده، رامه را بنا کرد تا نگذارد که کسی نزد آسا، پادشاه یهودا رفت و آمد نماید. ۱۸ آنگاه آسا تمام نقره و طلا را که در خزانه های خانه خداوند و خزانه های خانه پادشاه باقیمانده بود گرفته، آن را به دست پندگان خود سپرد و آسا پادشاه ایشان را نزد بنهد بن طبریون بن حزیون، پادشاه ارام که در دمشق ساکن بود فرستاده، گفت: «در میان من و تو در میان پدرمن و پدر تو عهد بوده است، اینک هدیه‌ای از نقره و طلا نزد تو فرستادم، پس بیا و عهد خود را باعثا، پادشاه اسرائیل بشکن تا او از نزد من برود». ۱۹ و بنهد، آسا پادشاه را اجابت نموده، سرداران افواج خود را بر شهرهای اسرائیل فرستاد و عيون ودان و آبل بیت معکه و تمامی کترون را با تمامی زمین نفتالی مغلوب ساخت. ۲۰ چون بعشا این را شنید بنا نمودن رامه را ترک کرده، در ترصه اقامت نمود. ۲۱ آسا پادشاه در تمام یهودا ندادرداد که احدی از آن مستثنی نبود تا ایشان سنگهای رامه و چوب آن را که بعشا بنا می‌کرد پادشاهی، و آسا پادشاه جمع بیتامین و مصنه را با آنها بنا نمود. ۲۲ و بقیه تمامی و قایق آسا پادشاه ایشان خویید و او را در شهر داود با پدرانش دفن کردند، و پرسش یهوشافاط در جایش سلطنت نمود. ۲۳ و در سال دوم آسا، پادشاه یهودا، ناداب بن یهودا مذکور نیست؟ اما در زمان پیریش درد پا داشت. ۲۴ و آسا پادشاه اسرائیل پادشاه شد، و دو سال بر اسرائیل پادشاهی کرد. ۲۵ و آنچه در نظر خداوند ناپسند بود، بجا می‌آورد. و به راه پدر خود و به گناه او که اسرائیل را به آن مرتکب ساخته بود، سلوک می‌نمود. ۲۶ بعشا این اخیا که از خاندان یساقار بود، بروی فتنه انگیخت و بعشا او را در جبتون که از آن فلسطینیان بود، کشت و ناداب و تمامی اسرائیل، جبتون را محاصره نموده بودند. ۲۷ و در سال سوم آسا، پادشاه یهودا، بعشا او را کشت و در جایش سلطنت نمود. ۲۸ و چون او پادشاه شد، تمام خاندان یهودا را کشت و کسی را برای یهودا زنده نگذاشت تا همه را هلاک کرد مواقف کلام خداوند که به واسطه پنه خود اخیا شیلونی گفته بود. ۲۹ و این به سبب گناهانی شد که یهودا وزیده، و اسرائیل را به آنها مرتکب گناه ساخته، و خشم یهودا، خدای اسرائیل را به آنها به هیجان آورده بود. ۳۰ و بقیه وقایع ایله و هرچه کرد، آیا در کتاب تواریخ ایام پادشاهان اسرائیل مکتوب نیست؟ ۳۱ و در سال سوم آسا، پادشاه شد ویست پادشاهان اسرائیل مکتوب نیست؟ ۳۲ و در میان آسا و بعشا، پادشاه اسرائیل، در تمام روزهای ایشان جنگ می‌بود. ۳۳ در سال سوم آسا، پادشاه یهودا، بعشا این اخیا بر تمامی اسرائیل در ترصه پادشاه شد ویست چهار سال سلطنت نمود. ۳۴ و آنچه در نظر خداوند ناپسند بود، می‌کرد و به راه یهودا و گناهی که اسرائیل را به آن مرتکب گناه ساخته بود، سلوک می‌نمود.

قوم اسرائیل به دو فرقه تقسیم شدند و نصف قوم تابع تبیی پسر جینت گشتدند تا او پادشاه سازند و نصف دیگر تابع عمری. ۲۲ اماقونی که تابع عمری بودند بر قومی که تابع تبیی پسر جینت بودند، غالب آمدند پس تبیی مرد و عمری سلطنت نمود. ۲۳ در سال سی و یکم آسا، پادشاه یهودا، عمری بر اسرائیل پادشاه شد و دوازده سال سلطنت نمود؛ شش سال در ترکه سلطنت کرد. ۲۴ پس کوه سامر را از سامر به دو وزنه نقره خردید و در آن کوه بنای ساخت و شهری را که بنا کرد به نام سامر که مالک کوه بود، سامر نامید. ۲۵ و عمری آنچه در نظر خداوند ناپسند بود، به عمل آورد و از همه آنانی که پیش از او بودند، بدتر کرد. ۲۶ زیرا که به تمامی راههای یربیع بن نبات و به گناهانی که اسرائیل را به آنها مرتکب گناه ساخته بود به طوری که ایشان به اباطل خویش خشم یهوده، خدای اسرائیل را به هیجان آورد، سلوک می‌نمود. ۲۷ و بقیه اعمال عمری که کرد و تهوری که نمود، آیا در کتاب تاریخ ایام پادشاهان اسرائیل مکتوب نیست؟ ۲۸ پس عمری با پدران خویش خوایید و در سامر مدفون شد و پرسش اخاب در جایش سلطنت نمود. ۲۹ و اخاب بن عمری در سال سی و هشتم آسا، پادشاه یهودا، بر اسرائیل پادشاه شد، و اخاب بن عمری بر اسرائیل در سامر بیست و دوسال سلطنت نمود. ۳۰ و اخاب بن عمری از همه آنانی که قبل از او بودند در نظر خداوند بدتر کرد. ۳۱ و گویا سلوک نمودن او به گناهان یربیع بن نبات سهل می‌بود که ایزابل، دختر اتبعل، پادشاه صیدونیان را نیز به زنی گرفت و رفت، بعل راعبادت نمود و او را سجده کرد. ۳۲ و مذبحی به جهت بعل در خانه بعل که در سامر ساخته بود، بربا نمود. ۳۳ و اخاب اشیه را ساخت و اخاب در اعمال خود افراط نموده، خشم یهوده، خدای اسرائیل را بیشتر از جمیع پادشاهان اسرائیل که قبل از او بودند، به هیجان آورد. ۳۴ و در ایام او، حیئیل بیت ئیلی، اریحا را بنا کرد و بینادش را بر نخست زاده خود ایبرام نهاد و دروازه هایش را بر پسر کوچک خود سجوب بربا کرد موافق کلام خداوند که به واسطه یوشع بن نون گفته بود.

۱۷ و ایلیای تشیی که از ساکنان جلعاد بود، به اخاب گفت: «به حیات یهوده، خدای اسرائیل که به حضور وی ایستاده ام قسم که درین سالها شبیم و باران جز به کلام من نخواهد بود.» ۲ و کلام خداوند بر وی نازل شده، گفت: «از اینجا برو و به طرف مشرق توجه نما و خویشن را نزد نهر کریت که در مقابل اردن است، پنهان کن. ۴ و از نهر خواهی نوشید و غواصها را امر فرموده ام که تو را در آنجا بپورند.» ۵ پس روانه شده، موافق کلام خداوند عمل نموده، و رفته نزد نهرکریت که در مقابل اردن است، ساکن شد. ۶ و غواصها در صیح، نان و گوشت برابر وی و در شام، نان و گوشت می‌آوردند و از نهر می‌نوشید. ۷ و بعد از انقضای روزهای چند، واقع شد که نهرخشکید زیرا که باران در زمین نبود. ۸ و کلام

زمین نزد تمامی چشمه های آب و همه نهرها برو که شاید علف پیدا کرده، اسپان و قاطران را زنده نگاه دارم و همه بهایم از ما تلف نشوند.» ۶ پس زمین را درمیان خود تقسیم کردند تا در آن عبور نمایند؛ اخاب به یک راه تنها رفت، و عویضیا به راه دیگر، تنها رفت. ۷ و چون عویضیا در راه بود، اینک ایلیا بدپیرخورد و او وی را شناخته، به روی خود درفرازده، گفت: «آیا آقای من ایلیا، تو مستی؟» ۸ او را جواب داد که «من هستم، برو و به آقای خودبگو که اینک ایلیاست.» ۹ گفت: «جه گاهه کردام که بنده خود را به دست اخاب تسليم می کنی تامرا بکشد. ۱۰ به حیات یهوه، خدای تو قسم که قومی و مملکتی نیست، که آقایم به جهت طلب تو آنجا نفرستاده باشد و چون می گفتند که اینجاینیست به آن مملکت و قوم قسم می داد که تو رانیافته اند. ۱۱ و حال می گویی برو به آقای خودبگو که اینک ایلیاست؟ ۱۲ و واقع خواهد شد که چون از نزد تو رفته باشم، روح خداوند تو را به جایی که نمی دانم، بردارد و وقتی که بروم و به اخاب خبر دهم و او تو را نیابد، مرا خواهد کشت. و بنده ات از طفویلت خود از خداوند می ترسد. ۱۳ مگر آقام اطلاع ندارد از آنچه من هنگامی که ایزابل انبیای خداوند را می کشت کردم، که چگونه صد نفر از انبیای خداوند را پنجاه پنجاه در مغاره ای پنهان کرده، ایشان را به نان و آب پروردم. ۱۴ و حال تو می گویی برو و آقای خود را بگو که اینک ایلیاست؟ و مرا خواهد کشت. ۱۵ ایلیا گفت: «به حیات یهوه، صبایوت که به حضور وی ایستاده ام قسم که خود را امروز به وی ظاهر خواهم نمود.» ۱۶ پس عویضیا برای ملاقات اخاب رفته، او را خبر داد و اخاب به جهت ملاقات ایلیا ۱۷ و چون اخاب ایلیا را دید، اخاب وی را گفت: «آیا تو هستی که اسرائیل را مضطرب می سازی؟» ۱۸ گفت: «من اسرائیل را مضطرب نمی سازم، بلکه تو و خاندان پدرت، چونکه او امرخداوند را ترک کردید و تو پیروی بعلیم رانمودی. ۱۹ پس الان بفرست و تمام اسرائیل را نزد من بر کوه کرم جمع کن و انبیای بعل را بینچهارصد و پنجاه نفر، و انبیای الشیریم راچهارصد نفر که بر سفره ایزابل می خورند.» ۲۰ پس اخاب نزد جمیع بنی اسرائیل فرستاده، انبیا را بر کوه کرم جمع کرد. ۲۱ و ایلیا به تمامی قوم نزدیک آمده، گفت: «تا به کی درمیان دو فرقه می لنگی؟ اگر یهوه خداست، او را پیروی نمایید! و اگر بعل است، وی را پیروی نمایید!» اما قوم در جواب او هیچ نگفتند. ۲۲ پس ایلیا به قوم گفت: من تنها بنی یهوه باقی مانده ام و انبیای بعل چهارصد و پنجاه نفرند. ۲۳ پس به مادو گاو بدهند و یک گاو به جهت خود انتخاب کرده، و آن را قطعه قطعه نموده، کرم جمع کن و به زمین خم شده، روی خود را به میان زانوهایش گذاشت. آن را بر هیزم بگذارند و آتش ننهند و من گاو دیگر را حاضر ساخته، بر هیزم می گذارم و آتش نمی نهم. ۲۴ و شما اسم خدای خود را بخوانید و من نام یهوه را خواهم خواند و آن خدای که به آتش جواب دهد، او خدا باشد.» تمامی قوم در جواب گفتند: «نیکو گفتی.» ۲۵ پس ایلیا به انبیای بعل

محوله است، مسح کن تا به جای تو نبی بشود. ۱۷ و واقع خواهد شد هرکه از شمشیر حزادی رهایی یابد، بیهو او را به قتل خواهد رسانید و هرکه از شمشیر بیهو رهایی یابد، ایشע او را به قتل خواهد رسانید. ۱۸ اما در اسرائیل هفت هزار نفر را باقی خواهم گذاشت که تمامی زانوهای ایشان نزد بعل خم نشده، و تمامی دنهای ایشان او را توسیه است.» ۱۹ پس از آنجا روانه شده، ایشع بن شافعت را یافت که شیار می کرد و دوازده جفت گاو پیش وی و خودش با جفت دوازدهم بود. و چون ایلیاز اومی گذشت، ردای خود را بر وی انداخت. ۲۰ و او گاها را ترک کرده، از عقب ایلیا دوید و گفت: «بگذار که پدر و مادر خود را بیوسم و بعد ازان در عقب تو آیم.» او وی را گفت: «برو و برگزیرا به تو چه کردام!» ۲۱ پس از عقب او برگشته، یک جفت گاو را گرفت و آنها را ذبح کرده، گوشت را با لات کاوان پخت، و به کسان خود داد که خوردند و برخاسته، از عقب ایلیا رفت و به خدمت او مشغول شد.

۲۰ و بنهدد، پادشاه ارام، تمامی لشکر خودرا جمع کرد، و سی و دو پادشاه و اسپان و ارایه ها همراهش بودند. پس برآمده، سامره را محاصره کرد و با آن جنگ نمود. ۲۱ و رسولان نزد اخبار پادشاه اسرائیل به شهر فرستاده، وی را گفت: «بنهدد چنین می گوید: ۲ نقره تو و طلا تواز آن من است و ای آقایم پادشاه! موافق کلام تو، من و هرچه دارم ازان تو هستیم.» ۵ و رسولان پار دیگر آمده، گفتند: «بنهدد چنین امر فرموده، می گوید: به درستی که من نزد تو فرستاده، گفتم که نقره و طلا و زنان و پسران خود را به من بدھی. ۶ پس فردا قریب به این وقت، بندگان خود را نزد تو می فرستم تا خانه تو را و خانه بندگان را جستجو نمایند و هرچه در نظر تو پستنیده تنهایی باقی مانده ام و قصد هلاکت جان من نیزدارند.» ۷ آنگاه پادشاه اسرائیل تمامی مشاریع زمین را خوانده، گفت: «بفهمید و ببینید که این مرد جگونه بدی را می اندیشد، زیرا که چون به جهت زنان و پسرانم و نقره و طلا فرستاده بود، او را انکارت نکردم.» ۸ آنگاه جمیع مشاریع و تمامی قوم وی را گفتند: او را مشتو و قبول منما.» ۹ پس به رسولان پنهاد گفت: «به آقایم، پادشاه بگویید: هرچه باراول به بند خود فرستادی بجا خواهی آورد، اما اینکار را نمی توانم کرد.» ۱۰ پس رسولان مراجعت کرده، جواب را به او رسانیدند. ۱۰ آنگاه پنهاد نزدی فرستاده، گفت: «خدایان، مثل این بلکه زیاده از این به من عمل نمایند اگر گرد سامره کفایت مشتهای همه مخلوقی را که همراه من باشند بکند.» ۱۱ و پادشاه اسرائیل در جواب گفت: «وی را بگوید: آنکه اسلحه می پوشد مثل آنکه می گشاید فخر نکند.» ۱۲ و چون این جواب راشید در حالی که او و پادشاهان در خیمه های میگساری می نمودند، به بندگان خود گفت: «صف آرایی بنمایید.» پس در برای شهر صفت آرایی نمودند. ۱۳ و اینک نبی ای نزد اخبار، پادشاه اسرائیل آمده، گفت:

۱۹ و اخاب، ایزابل را از آنچه ایلیا کرده، و چگونه جمیع انبیا را به شمشیر کشته بود، خبر داد. ۲۰ و ایزابل رسولی نزد ایلیا فرستاده، گفت: «خدایان به من مثل این بلکه زیاده از این عمل نمایند اگر فردا قریب به این وقت، جان تو را مثل جان یکی از ایشان نسازم.» ۳ و چون این را فهمید، برخاست و به جهت جان خود روانه شده، به پرشیع که در یهوداست آمد و خادم خود را در آنجا واگذشت. ۴ و خودش سفر یک روزه به بیابان کرده، رفت و زیر درخت اردبی نشست و برای خویشمن مرگ را خواسته، گفت: «ای خداوند بس است! جان مرا بگیر زیرا که از پدرانم بهتر نیستم.» ۵ وزیر درخت اردو دراز شده، خواهد. و اینک فرشته ای او را لمس کرده، به وی گفت: «برخیز و بخور.» ۶ و چون نگاه کرد، اینک نزد سرش قرصی نان بر ریگهای داغ و کوزهای از آب بود. پس خود و آشامید و بار دیگر خواهد. ۷ و فرشته خداوند بار دیگر برگشته، او را لمس کرد و گفت: «برخیز و بخور زیرا که راه برای تو زیاده است.» ۸ پس برخاسته، خورد و نوشید و به قوت آن خوارک، چهل روز و چهل شب تا حوریب که کوه خدا باشد، رفت. ۹ و در آنجا به معزای داخل شده، شب را در آن سر برد. ۱۰ و در جواب گفت: «به جهت بیوه، خدای لشکرها، غیرت عظیمی دارم زیرا که بنی اسرائیل عهد تو را ترک نموده، مذیح های تو را منهدم ساخته، و انبیا تو را به شمشیر کشته اند، و من به تنهایی باقی مانده ام و قصد هلاکت جان من نیزدارند.» ۱۱ او گفت: «بیرون آی و به حضور خداوند در کوه باشیست.» و اینک خداوند عبور نمود و باد عظیم سخت کوهها را منشق ساخت و صخره هارا به حضور خداوند خرد کرد اما خداوند در بادنبوی. و بعد از باد، زلزله شد اما خداوند در زلزله نمود. ۱۲ و بعد از زلزله، آتشی، اما خداوند در آتش نبود و بعد از آتش، آوازی ملایم و آهسته. ۱۳ و چون ایلیا این را شنید، روی خود را به ردادی خویش پوشانیده، بیرون آمد و در دهنۀ مغاره ایستاد و اینک هاتقی به او گفت: «ای ایلیا تو را در اینجا چه کار است؟» ۱۴ او در جواب گفت: «به جهت بیوه، خدای لشکرها، غیرت عظیمی دارم زیرا که بنی اسرائیل عهد تو را به شمشیر کرده، مذیح های تو را منهدم ساخته اند و انبیا تو را به شمشیر کشته اند و من به تنهایی باقی مانده ام و قصد هلاکت جان من نیز دارند.» ۱۵ پس خداوندیه او گفت: «روانه شده، به راه خود به بیابان دمشق برگرد، و چون برسی، حزادی را به پادشاهی ارام مسح کن.» ۱۶ و بیوه این نمی شی را به پادشاهی اسرائیل مسح نما، و ایشع بن شافعی را که از آبل

«خداوند چنین می‌گوید: آیا این گروه عظیم را می‌بینی؟ همانا من امروز آن را به دست تو تسلیم می‌نمایم تا بدانی که من یهوه هستم.» ۱۴ اخاب گفت: «به واسطه که؟» او در جواب گفت: «خداوند می‌گوید به واسطه خادمان سروران کشورها.» گفت: «کیست که جنگ را شروع کند؟» جواب داد: «تو.» ۱۵ پس خادمان سروران کشورها را سان دید که ایشان دویست وسی و دو نفر بودند و بعد از ایشان، تمامی قوم، یعنی تمامی اسرائیل را سان دید که هفت هزار نفر بودند. ۱۶ و در وقت ظهر بیرون برخاسته بودند، در خیمه‌ها به میگساری مشغول بودند. ۱۷ و خادمان سروران کشورها اول بیرون رفته و بهینه‌کار کسان فرستاد و ایشان او را خبر داده، گفتند که «مردمان از سامره بیرون می‌آیند.» ۱۸ او گفت: «خواه برای صلح بیرون آمده باشند، ایشان رازنده بگیرید، و خواه به جهت جنگ بیرون آمده باشند، ایشان را زنده بگیرید.» ۱۹ پس ایشان از شهر بیرون آمدند، یعنی خادمان سروران کشورها و لشکری که در عقب ایشان بود. ۲۰ هر کس از ایشان حرف خود را کشت و ارامیان فار کردند و اسرائیلیان ایشان را تعاقب نمودند و بهینه‌پادشاه ارام بر اسب سوار شده، با چند سوار رهایی یافتد. ۲۱ و پادشاه اسرائیل بیرون رفته، سواران و اربابها را شکست داد، و ارامیان را به کشتار عظیمی کشت. ۲۲ و آن نبی نزد پادشاه اسرائیل آمده، وی را گفتند: «خدایان ایشان خدایان کوها را بشنید و از این سبب بر ما غالب آمدند اما اگر با ایشان در همواری جنگ نماییم، هر آئینه بر ایشان غالب خواهیم آمد.» ۲۳ پس به این طور عمل نما که هر یک از پادشاهان را از جای خود عزل کرده، به جای ایشان سرداران بگذارد. ۲۵ و تو لشکری رامل لشکری که از تو تلف شده است، اسب بدجای اسب و ارباب بدجای ارباب را برای خود بشمارتا با ایشان در همواری جنگ نمایم و البته برایشان غالب خواهیم آمد.» پس سخن ایشان را اجابت نموده، به همین طور عمل نمود. ۲۶ و در وقت تحويل سال، بهینه‌آرمیان را سان دیده، به این طور عمل نماید. ۲۷ و بنی اسرائیل را سان دیده، زاد دادند و به مقابله ایشان رفته و بنی اسرائیل در برابر ایشان مثل دو گله کوچک بیرون اردو زند، اما ارامیان زمین را بر کردند. ۲۸ و آن مرد خدا نزدیک آمده، پادشاه اسرائیل را خطاب کرده، گفت: «خداوند چنین می‌گوید: چونکه ارامیان می‌گویند که یهوه خدای کوههاست و خدای وادیها نیست، لهذاتم این گروه عظیم را به دست تو تسلیم خواهم نمود تا بدانید که من یهوه هستم.» ۲۹ و این در مقابل آنان، هفت روز اردو زند و در روز هفتم جنگ، با هم پیوستند و بنی اسرائیل صد هزار پادشاه ارامیان را در یک روز کشتنند. ۳۰ و باقی ماندگان به شهر افیق

خود را به تو بدهم.» ۴ پس اخاب به سبب سخنی که نایوت یزرعیلی به او گفته بود، پیشان حال و معموم شده، به خانه خود رفت زیرا گفته بود ارث اجداد خود را به تو نخواهم داد. و بر ستر خود دراز شده، رویش را برگردانیدو طعام نخورد. ۵ و زنش، ایزابل نزد وی آمد، وی را گفت: «روح تو چرا پیشان است که غطام نمی خوری؟» ۶ او وی را گفت: «از این جهت که نایوت یزرعیلی را خطاب کرده، گفتم: تاکستان خود را به نقره به من بده یا اگر بخواهی به عوض آن، تاکستان دیگری به تو خواهم داد، و او جواب داد که تاکستان خود را به تو نمی دهم.» ۷ زنش ایزابل به او گفت: «آیا تو الان بر اسرائیل سلطنت می کنی؟ بrixیز و غذا بخور و دلت خوش باشد. من تاکستان نایوت یزرعیلی را به تو خواهم داد.» ۸ آنگاه مکتوبی به اسم اخاب نوشته، آن را به مهر او مختوم ساخت و مکتوب را نزد مشایخ ونجبایی که با نایوت در شهرش ساکن بودند، فرستاد. ۹ و در مکتوب بدین مضمون نوشت: «به روزه اعلان کنید و نایوت را به صدر قوم بنشانید. ۱۰ و دو نفر از بنی بلیعال را پیش او و داری که براو شهادت داده، بگویند که تو خدا و پادشاه را کفرگفته‌ای. پس او را بیرون کشیده، سنگسار کنید تا بیمرد.» ۱۱ پس اهل شهرش، یعنی مشایخ ونجبایی که در شهر ساکن بودند، موافق پیغامی که ایزابل نزد ایشان فرستاده، و برسیب مضمون مکتوبی که نزد ایشان ارسال کرده بود، به عمل آوردن. ۱۲ و به روزه اعلان کرده، نایوت را در صدر قوم نشانیدند. ۱۳ و دو نفر از بنی بلیعال درآمده، پیش وی نشستند و آن مردان بلیعال به حضور قوم بر نایوت شهادت داده، گفتند که نایوت بر خدا و پادشاه کفر گفته است، و او را از شهر بیرون کشیده، وی را سنگسار کردند تا بمرد. ۱۴ و نزد ایزابل شنید که نایوت سنگسار شده، و مرده است، ایزابل است. ۱۵ و چون ایزابل شنید که نایوت سنگسار شده، و مرده است، ایزابل به اخاب گفت: «برخیزرو تاکستان نایوت یزرعیل را که او نخواست آن را به تو به نقره بدهد، متصرف شو، زیرا که نایوت زنده نیست بلکه مرده است.» ۱۶ و چون اخاب شنید که نایوت مرده است اخاب برخاسته، به چهت تصرف تاکستان نایوت یزرعیل فرود آمد. ۱۷ و کلام خداوند نزد ایلایی‌ای تشبی نازل شده، گفت: ۱۸ «برخیز و برای ملاقات اخاب، پادشاه اسرائیل که در سامره است فرود شو اینک اور در تاکستان نایوت است که به آنچه فرود شد تا آن رامتصرف شود. ۱۹ و او را خطاب کرده، بگوخداندن چنین می گوید: آیا هم قتل نمودی و هم متصرف شدی؟ و باز او را خطاب کرده، بگوخداندن چنین می گوید: در جانی که سگان خون نایوت را لیسیدند سگان خون تو را نیز خواهندلیسید.» ۲۰ اخاب به ایلایی گفت: «ای دشمن من، آیا مرا یافته؟» او جواب داد: «بلی تو را یافتم زیرا تو خود را فروخته‌ای تا آنچه در نظر خداوند بداست، بجا آوری. ۲۱ اینک من بر تو بلا آورده، تورا بالکل هلاک خواهم ساخت، و از اخاب هرمزد را

خواه محبوس و خواه آزاد در اسرائیل منقطع خواهم ساخت. ۲۲ و خاندان تو را مثل خاندان بیرعام بنی نباط و مانند خاندان بعدنا این اخیا خواهم ساخت به سبب اینکه خشم مرا به هیجان آورده، و اسرائیل را مرتکب گناه ساخته‌ای. ۲۳ و درباره ایزابل نیز خداوند تکلم نموده، گفت: «سگان ایزابل را نزد حصار یزرعیل خواهند خورد. ۲۴ هرکه را از کسان اخاب در شهر بیمرد، سگان بخورند و هرکه را در صحرای بیمرد مرغان هوا بخورند.» ۲۵ و کسی نبود مثل اخاب که خویشتن را برای بجا آوردن آنچه در نظر خداوند بد است فروخت، و زنش ایزابل او را اغوا نمود. ۲۶ و در پیروی پنهان را شنید، جامه خود را چاک زده، پلاس در بر کرد و روزه گرفته، بر پلاس خواهد و به سکوت راه می‌رفت. ۲۷ آنگاه کلام خداوند بر ایلایی تشبی نازل شده، گفت: ۲۹ «آیا اخاب را دیدی چگونه به حضور من تواضع شده است؟ پس از این جهت که در حضور من تواضع من نماید، این بلا را در ایام وی نمی آوردم، لیکن در ایام پیش، این بلا را برخاندانش عارض خواهم گردانید.»

۲۲ و سه سال گذشت که در میان ارام و اسرائیل جنگ نبود. ۲ و در سال سوم، یهوشاپاط، پادشاه یهودا نزد پادشاه اسرائیل فرود آمد. ۳ و پادشاه اسرائیل به خادمان خود گفت: «آیا نمی دانید که راموت جلعاد از آن ماست و مالا گرفتش از دست پادشاه ارام غافل می‌باشیم؟» ۴ پس به یهوشاپاط گفت: «آیا همراه من به راموت جلعاد برای جنگ خواهی آمد؟» و یهوشاپاط پادشاه اسرائیل را جواب داد که «من، چون تو وقتم من، چون قوم تو و سواران من، چون سواران تو می‌باشند.» ۵ و یهوشاپاط به پادشاه اسرائیل گفت: «تمتاپنکه امروز از کلام خداوند مسالت نمایی.» ۶ و پادشاه اسرائیل به قدر چهارصد نفر از انبیا جمع کرده، به ایشان گفت: «آیا به راموت جلعاد برای جنگ بروم یا باز ایستم؟» ایشان گفتند: «برای و خداوند آن را به دست پادشاه تسليم خواهند نمود.» ۷ اما یهوشاپاط گفت: «آیا در اینجا غیر از اینها نی خداوند نیست تا از او سوال نمایم؟» ۸ و پادشاه اسرائیل به یهوشاپاط گفت: «یک مردیگر، یعنی میکایا ابن یمله هست که به واسطه او از خداوند مسالت توان کرد، لیکن من از او نفرت دارم زیرا که درباره من به نیکوئی نبوت نمی کند، بلکه به بدی.» و یهوشاپاط گفت: «پادشاه چنین نگویید.» ۹ پس پادشاه اسرائیل یکی از خواجه‌سربایان خود را خوانده، گفت: «میکایا این یمله را به زودی حاضر کن.» ۱۰ و پادشاه اسرائیل و یهوشاپاط، پادشاه یهودا، هر یکی لباس خود را پوشیده، بر کرسی خود در جای وسیع، نزد دهنده دروازه سامره نشسته بودند، و جمیع انبیا به حضور ایشان نبوت می‌کردند. ۱۱ و صدقیا این کنунه شاخه‌ای آهینی برای خود ساخته، گفت: «خداوند چنین می گوید:

ارامیان را به اینها خواهی زد تا تلف شوند.» ۱۲ و جمیع انبیا نبوت کرده، چنین می‌گفتند: «به راموت جلعاد برآی و فیروز شو زیرا خداوند آن را بدست پادشاه تسليم خواهد نمود.» ۱۳ و قاصدی که برای طلبین میکایا رفته بود، او را خطاب کرده، گفت: «ایک انبیا به یک زبان درباره پادشاه نیکو می‌گویند. پس کلام تو مثل کلام یکی از ایشان باشد و سخنی نیکو بگو.» ۱۴ میکایا گفت: «به حیات خداوند قسم که هرآنچه خداوند به من بگوید همان را خواهم گفت.» ۱۵ پس چون نزد پادشاه رسید، پادشاه وی را گفت: «ای میکایا آیا به راموت جلعاد برای جنگ برویم یا باز ایستم.» او در جواب وی گفت: «برآی و فیروز شو. و خداوند آن را بدست پادشاه تسليم خواهد کرد.» ۱۶ پادشاه وی را گفت: «چند مرتبه تو را قسم بدhem که به اسم یوهه، غیر از آنچه راست است به من نگوی.» ۱۷ او گفت: «تمامی اسرائیل را مثل گلهای که شبان ندارد بر کوهها پراکنده دیدم و خداوند گفت: اینها صاحب ندارند، پس هر کس به سلامتی به خانه خود برگردد.» ۱۸ و پادشاه اسرائیل به یهوشاپاط گفت: «آیا تو را نگفتم که درباره من به نیکوی نبوت نمی‌کند بلکه به بدی.» ۱۹ او گفت: «بس کلام خداوند را بشنو: من خداوند را بر کرسی خود نشسته دیدم و تمامی لشکر آسمان نزد وی به طرف راست و چپ ایستاده بودند.» ۲۰ و خداوند گفت: کیست که اخاب را اغوا نماید تا به راموت جلعاد برآمده، بیفتند. و یکی به اینطور سخن راند و دیگری به آنطور تکلم نمود. ۲۱ و آن روح (پلید) بیرون آمد، به حضور خداوند بایستاد و گفت: من او را غواصی کنم. ۲۲ و خداوند وی را گفت: به چه چیز؟ او جواب داد که من بیرون می‌روم و در دهان جمیع انبیا روح کاذب خواهیم بود. او گفت: وی را اغوا خواهی کرد و خواهی توانست. پس برو و چنین بکن. ۲۳ پس الان خداوند روحی کاذب در دهان جمیع این انبیا تو گذاشته است و خداوند درباره تو سخن بد گفته است.» ۲۴ آنگاه صدقیا این کنунه ندیک آمد، به رخسار میکایا زد و گفت: «روح خداوند به کدام راه از نزد من به مسوی تو رفت تا به تو سخن گوید؟» ۲۵ میکایا جواب داد: «اینک در روزی که به حجره اندرولی داخل شده، خود را پنهان کنی آن را خواهی دید.» ۲۶ و پادشاه اسرائیل گفت: «میکایا را بگیر و او را نزد آمن، حاکم شهر ویواش، پسر پادشاه بیرون. ۲۷ و بگو پادشاه چنین می‌فرماید: این شخص را در زندان بیندازید و اورا به نان تنگی و آب تنگی بپروردید تا من به سلامتی برگردم.» ۲۸ میکایا گفت: «اگر فی الواقع به سلامتی مراجعت کنی خداوند به من تکلم ننموده است، و گفت ای قوم جمیع بشنوید.» ۲۹ و پادشاه اسرائیل و یهوشاپاط، پادشاه یهودا به راموت جلعاد برآمدند. ۳۰ و پادشاه اسرائیل به یهوشاپاط گفت: «من خود را متنکرساخته، به جنگ می‌روم و تو لباس خود را پیوشن.» پس پادشاه اسرائیل خود را متنکرساخته، به جنگ رفت. ۳۱ و پادشاه ارام سی و دوسدرار اربه های خود را امر

و بعل را خدمت نموده، او را عبادت کرد و بحسب هرچه پدرش عمل
نموده بود، خشم یهوه خدای اسرائیل را به هیجان آورد.

دوم پادشاهان

سوال نمایی؟ بنا بر این از بستری که به آن برآمدی، فرود نخواهی شد البته نخواهی مرد». ۱۷ پس او موافق کلامی که خداوند به ایلیا گفته بود، مرد و پهورام در سال دوم یهورام بن یهوشاپاط، پادشاه یهودا در جایش پادشاه شد، زیرا که او را پسری نمود. ۱۸ و بقیه اعمال اخزیا که کرد، آیا در کتاب تواریخ ایام پادشاهان اسرائیل مکتوب نیست؟

۲ و چون خداوند اراده نمود که ایلیا را درگردباد به آسمان بالا برد، واقع شد که ایلیا والیشع از جملجال روانه شدند. ۲ و ایلیا به الیشع گفت: «در اینجا بمان، زیرا خداوند مرا به بیت نیل فرستاده است.» الیشع گفت: «به حیات یهود و حیات خودت قسم که تو را ترک نکنم.» پس به بیت نیل رفتند. ۳ و پسران انبیایی که در بیت نیل بودند، نزد الیشع بیرون آمدند، وی را گفتند: «ایمی دانی که امروز خداوند آقای تو از فوق سرتو خواهد برداشت.» او گفت: «ای الیشع در اینجا بمان زیرا خداوند آقای تو را ترک نکنم.» ۴ و ایلیا به او گفت: «ای الیشع یهود و به حیات خودت قسم که تو را ترک نکنم.» پس اینجا آمدند. ۵ و پسران انبیایی که در اریحا بودند، نزد الیشع آمدند، پس به اریحا آمدند. ۶ و پسران انبیایی که امروز خداوند، آقای تو را از فوق سرتو برداشتند. ۷ و پنجاه نفر از پسران انبیای رفته، در مقابل ایشان از ایشان روانه شدند. ۸ پس ایلیا را پیش از خودی خواسته بودند. ۹ و بعد از گذشتن ایشان، ایلیا به الیشع گفت: «آنچه را که می خواهی برای تو بکنم، پیش از آنکه از نزد تو برداشته شوم، بخواه.» الیشع گفت: «تصیب مضاعف روح تو من بشود.» ۱۰ او گفت: «چیز دشواری خواستی اما اگر حینی که از نزد تو برداشته شوم را ببینی، از برایت چنین خواهد شد والا نخواهد شد.» ۱۱ و چون ایشان می رفندو گفتگو می کردند، اینک ارباب آتشین و اسیان آتشین ایشان را از یکدیگر جدا کرد و ایلیا درگردباد به آسمان صعود نمود. ۱۲ و چون الیشع این را بدید فریاد برآورد که «ای پدرم! ای پدرم! ارباب اسرائیل و سوارانش! پس او را دیگر ندیدو جامه خود را گرفه، آن را به دو حصه چاک زد. ۱۳ و ردای ایلیا را که از او افتاده بود، برداشت و برگشته به کناره اردن ایستاد. ۱۴ پس ردای ایلیارا که از او افتاده بود، گفت و آب را زده، گفت: «بیهود خدای ایلیا کجاست؟» و چون او نیز آب را زده، به این طرف و آن طرف شکافته شد و الیشع عبور نمود. ۱۵ و چون پسران انبیا که روپروری او در اریحابودند او را دیدند، گفتند: «روح ایلیا بر الیشع می باشد.» و برای ملاقات وی آمده، او را رو به زمین تعظیم نمودند.

۱ عاصی شدند. ۲ و اخزیا از پنجه بالاخانه خود که در سامره بود افتاده، بیمار شد. پس رسولان را روانه نموده، به ایشان گفت: «نزد بعل زیوب، خدای عقرن رفته، پرسید که آیا از این مرض شفا خواهی یافت؟» ۳ و فرشته خداوند به ایلیای تشی گفت: «برخیز و به ملاقات رسولان پادشاه سامر برآمد،» به ایشان بگو که آیا از این جهت که خدای درسraelی نیست، شما برای سوال نمودن از بعل زیوب، خدای عقرن می روید؟ ۴ پس خداوند چنین می گوید: ازیستری که بر آن برآمدی، فرود نخواهی شد بلکه البته خواهی مرد.» ۵ و ایلیا رفت و رسولان نزد وی برگشتد و او به ایشان گفت: «چرا برگشته‌ید؟» ۶ ایشان در جواب وی گفتند: «شخصی به ملاقات ما برآمد، ما را گفت: بروید و نزد پادشاهی که شما را فرستاده است، مراجعت کرده، او را گویید: خداوند چنین می فرماید: آیا از این جهت که خدای در اسرائیل نیست، تو برای سوال نمودن از بعل زیوب، خدای عقرن می فرستی؟ بنا بر این از بستری که به آن برآمدی، فرود نخواهی شد بلکه البته خواهی مرد.» ۷ او به ایشان گفت: «هیات شخصی که به ملاقات شما برآمد و این سخنان را به شما گفت چگونه بود؟» ۸ ایشان او را جواب دادند: «مرد مولی دار بود و کمرنده چرمی بر کمرش بسته بود.» او گفت: «ایلیای تشبی است.» ۹ آنگاه سردار پنجاهه را پنجاه نفرش نزد وی فرستاد و او نزد وی آمد در حالتی که او بر قله کوه نشسته بود و به اوی عرض کرد که «ای مر خدا، پادشاه می گوید به زیر آی؟» ۱۰ ایلیا در جواب سردار پنجاهه گفت: «اگر من مر خدا هستم، آتش از آسمان نازل شده، او را و پنجاه نفرش را بسوزاند.» پس آتش از آسمان نازل شده، او را و پنجاه نفرش شده، تو را و پنجاه نفرش را بسوزخت. ۱۱ و باز سردار پنجاهه دیگر را با پنجاه نفرش نزد وی فرستاد و او وی را خطاب کرده، گفت: «ای مر خدا، پادشاه چنین می فرماید که به زودی به زیر آی؟» ۱۲ ایلیا در جواب ایشان گفت: «اگر من مر خدا هستم آتش از آسمان نازل شده، تو را و پنجاه نفرش را بسوزاند.» پس آتش خدا از آسمان نازل شده، او را و پنجاه نفرش را بسوزخت. ۱۳ پس سردار پنجاهه سوم را با پنجاه نفرش فرستاد و سردار پنجاهه سوم آمده، نزد ایلیا به زان درآمد و از اولتماس نموده، گفت که «ای مر خدا، تمبا اینکه جان من و جان این پنجاه نفر بندگان در نظر تو عزیز باشد.» ۱۴ اینک آتش از آسمان نازل شده، آن دو سردار پنجاهه اول را با پنجاهه های ایشان سوزانید، اما الان جان من در نظر تو عزیز باشد.» ۱۵ و فرشته خداوند به ایلیا گفت: «همراه او به زیر آی و از او متبرس.» پس برخاسته، همراه وی نزد پادشاه فرود شد. ۱۶ و وی را گفت: «خداوند چنین می گوید: چونکه رسولان فرستادی تا از بعل زیوب، خدای عقرن سوال نماید، آیا از این سبب بود که در اسرائیل خدای نبود که از کلام او

۱۶ و او را گفتند: «اینک حال با بندگان پنجاه مرد قوی هستند، تمنا اینکه ایشان برآورد و آقای تو را جستجو نمایند، شاید روح خداوند او را برداشته، به یکی از کوهها یا دریکی از دره‌ها انداخته باشد.» او گفت: «مفرستید.» ۱۷ اما به حدی بر وی ابرام نمودند که خجل شده، گفت: «بفرستید.» پس پنجاه نفر فرستادند و ایشان سه پادشاه اسرائیل و یهوشافاط و پادشاه ادوم نزد وی فروآمدند. ۱۸ و یهشیع به پادشاه اسرائیل گفت: «مرا با توجه کار است؟ نزد انبیای پدرت و انبیای مادرت برو.» اما پادشاه اسرائیل وی را گفت: «نه، زیرا خداوند این سه پادشاه را خوانده است تا ایشان را به دست موآب تسليم نماید.» ۱۹ یهشیع گفت: «به حیات یهوه صبایوت که به حضور او به ایشان گفت: «آیا شما را نگفتم، آیا شما را نگفتم، که نزد وی برگشتند و یهشیع گفتند: «اینک موضع شهر نیکوست چنانکه آقای ما می‌بیند، لیکن آبیش ناگوار و زمینش بی حاصل است.» ۲۰ او گفت: «نزد من طشت نوی آورده، نمک در آن بگذارید.» پس برایش آوردن. ۲۱ و او نزد چشممه آب بیرون رفته، نمک را در آن انداخت و گفت: «خداوند چنین می‌گوید: این آب را شفا دادم که بار دیگر مگر یا بی حاصلی از آن پدید نیاید.» ۲۲ پس آب تا به امرور بر حسب سخنی که یهشیع گفته بود، شفا یافت. ۲۳ و از آنجا به بیت نیل برآمد و چون او به راه برمی‌آمد اطفال کوچک از شهر بیرون آمدند، او را سخرخی نموده، گفتند: «ای کچل برای! ای کچل برای!» ۲۴ و او به عقب برگشته، ایشان را دید و ایشان را به اسم یهوه لعنت کرد و دو خرس از جنگل بیرون آمدند، چهل و دو پسر از ایشان بدرید. ۲۵ و از آنجا به کوه کمل رفت و از آنجا به سامره مراجعت نمود.

۳ و یهورام بن اخاب در سال هجدهم یهوشافاط، پادشاه یهودا در سامره بر اسرائیل آغاز سلطنت نمود و دوازده سال پادشاهی کرد. ۲ و آنچه در نظر خداوند ناپسندید به عمل می‌آورد، اما نه مثل پدر و مادرش زیرا که تمثال بعل را که پدرش ساخته بود، دور کرد. ۳ لیکن به گناهان یهورام بن نیاط که اسرائیل را مرتکب گناه ساخته بود، چسپیده، از آن دوری نوزیرید. ۴ و میشیع، پادشاه موآب، صاحب مواشی بود و پادشاه اسرائیل صدهزار بره و صدهزار قوچ با پشم آتها ادا می‌نمود. ۵ و بعد از وفات اخاب، پادشاه موآب بر پادشاه اسرائیل عاصی شد. ۶ و در آن وقت یهورام پادشاه از سامره بیرون شده، تمامی اسرائیل را سان دید. ۷ و رفت و نزد یهوشافاط، پادشاه یهودا فرستاده، گفت: «پادشاه موآب بر من عاصی شده است آیا همراه من برای مقاتله با موآب خواهی آمد؟» او گفت: «خواهم آمد، من چون تو هستم و قوم من چون قوم تو واسیان من چون اسیان تو.» ۸ او گفت: «به کدام راه بیرون؟» ۹ گفت: «به راه بیان ادوم.» ۹ پس پادشاه اسرائیل و پادشاه یهودا و پادشاه روانه شده، سفر هفت روزه دور زدند و به جهت لشکر و چارپایانی که همراه ایشان بود، آب نبود. ۱۰ و پادشاه اسرائیل گفت: «افسوس که خداوند این سه پادشاه را خوانده است تا ایشان را به دست موآب تسليم کند.» ۱۱ و یهوشافاط گفت: «آیا نی خداوند در اینجا نیست تا به واسطه او از خداوند مسالت نمایم؟» و یکی از خادمان پادشاه اسرائیل در جواب گفت: «یهشیع بن شافاط گفت: «آیا نی

۱۶ و زنی از زبان پسران انبیا نزد یهشیع تضع نموده، گفت: «بنده ات، شوهرم مرد و تومی دانی که بنده ات از خداوند می‌ترسید، و طلبکار او آمده

است تا دو پسر مرا برای بندگی خود ببرد.» ۲ اليشع وی را گفت: «بگو پس رفته، نزد مرد خدا به کوه کرمل رسید. ۲۶ پس حال به استقبال وی بشتاب و وی را بگو: آیا تو را سلامتی است و آیا شوره سالم وی سرت سالم است؟» او گفت: «سلامتی است.» ۲۷ و چون نزد مرد خدا به کوه رسید، به پایهایش چسبید. و جیحری نزدیک آمد تا او را دور کنداها مرد خدا گفت: «او را واگذار زیرا که جانش دروی تلغ است و خداوندان این شود به کنارگذار.» ۵ پس از نزد وی رفته، در را بر خود ویسراش بست و شود به کنارگذار. ۶ پس از نزد وی رفته، در را بر خود ویسراش بست و شود به کنارگذار. ۷ پس رفته، آن مرد خدا را خبر ایشان طرفها نزد وی اورده، اوصی ریخت. ۸ و چون طرفها را بر کرده بود به یکی از پسران خود گفت: «ظرفی دیگر نزد من بیاور.» او وی را گفت: «آیا طرفی دیگر نیست.» و روغن بازیستاد. ۹ پس ایشان طرفها را بفروش و قرض خود را ادا کرد، تو و داد. و او وی را گفت: «برو و روغن را بفروش و قرض خود را ادا کرد، تو و پسران از باقی مانده گذران کنید.» ۱۰ روزی واقع شد که اليشع به شوئم رفت و در آنجا زنی بزرگ بود که بر او ابرام نمود که طعام بخورد و هرگاه عبور می نمود، به آنجا به جهت نان خوردن میل می کرد. ۱۱ پس آن زن به شوهر خود گفت: «اینک فهمیده ام که این مرد مقدس خداست که همیشه از نزد ما می گذرد.» ۱۲ پس برای وی بالاخانه ای کوچک بر دیوار سازیم و بسته و خوان و کرسی و شمعدانی در آن برای وی بگذرانیم که چون نزد ما آید، در آنجا فروذاید.» ۱۳ پس روزی آنجا آمد و به آن بالاخانه فروذآمد، در آنجا خواهد. ۱۴ و به خادم خود، جیحری گفت: «این زن شوئمی را بخوان.» و چون او را خواند، او به حضور وی ایستاد. ۱۵ پس از نزد ما باید کرد؟» جیحری عرض کرد: «یقین که پسری ندارد و او به خادم گفت: «به او بگو که اینک تمامی این زحمت را برای ما کشیده ای پس برای تو چه شود؟ آیا باید شاه یا سردار لشکر کاری داری؟ او گفت: «نه، من در میان قوم خود ساکن هستم.» ۱۶ و او گفت: «پس برای این زن چه باید کرد؟» جیحری عرض کرد: «یقین که پسری ندارد و شوهرش سالخورده است.» ۱۷ پس آن زن حامله شده، در آن وقت مواقف زمان حیات به موجب کلامی که اليشع به او گفته بود، پسری زاید. ۱۸ و چون آن پسر بزرگ شد روزی اتفاق افتاد که نزد پدر خود نزد دروغگران رفت. ۱۹ و به پدرش گفت: «آه سر من! آه سر من! او و خادم خود گفت: «وی را نزد مادرش ببر.» ۲۰ پس او باید شاه، نزد مادرش برد و او به زانوهایش تا ظهر نزشت و مرد. ۲۱ پس مادرش بالا رفته، او را برسیتر مرد خدا خواهانید و در را بر او بسته، بیرون رفت. ۲۲ و شوهر خود را آواز داده، گفت: «تمنا اینکه یکی از جوانان و الاغی از الاغها بفرستی تائزد مرد خدا پشت ایشان را نشانختند. ۲۳ او گفت: «امروز چرا نزد او بروی، نه غره ماه و نه سیبت است.» ۲۴ او گفت: «سلامتی است.» ۲۵ پس لاغ را آرسانه، به خادم خود گفت: «بران و برو و تا تو را نگویم درراندن کوتاهی منما.»

می‌گوید که خواهد خورد و از ایشان باقی خواهد ماند.» ۴۴ پس پیش ایشان گذاشت و به موجب کلام خداوند خوردن و از ایشان باقی ماند.

۵ و نعمان، سردار لشکر پادشاه ارام، در حضور آقایش مردی بزرگ و بلند جاه بود، زیرا خداوند به وسیله او ارام را نجات داده بود، و آن مرد جبار شجاع ولی ابرص بود. ۲ و فوجهای ارامیان بیرون رفته، کبیزیکی کوچک از زمین اسرائیل به اسیری آوردند و او در حضور زن نعمان خدمت می‌کرد. ۳ و به خاتون خود گفت: «کاش که آقایم در حضور نبی ای که در سامره است، می‌بود که او را از برصش شفا می‌داد.» ۴ پس کسی درآمده، آقای خود را خبر داده، گفت: «کبیزیکی که از ولایت اسرائیل است، چنین وچنان می‌گوید.» ۵ پس پادشاه ارام گفت: «بیا برو و مکتوبی برای پادشاه اسرائیل می‌فرستم.» ۶ و مکتوب را نزد پادشاه اسرائیل آورد و در آن نوشته بود که «الآن چون این مکتوب به حضورت بررسد اینکه بنده خود نعمان را نزد تو فرستادم تا او از برصش شفا دهی.» ۷ اما چون پادشاه اسرائیل مکتوب را خواند لباس خود را دریده، گفت: «آیا من مرد خدا هستم که بمیرانم و زنده کنم که این شخص نزد من فرستاده است تا کسی را از برصش شفا بخشم. پس بدانید و ببینید که اویهانه جویی از من می‌کند.» ۸ اما در خانه گذاشت و آن اشخاص را مخصوص کرده، رفتند. ۹ و اداخل شده، به حضور آقای خودایستاد و الیشع وی را گفت: «ای چیزی از کجایم آیی؟» ۱۰ گفت: «بنده ات جایی نرفته بود.» ۱۱ الیشع وی را گفت: «آیا دل من همراه تو نرفت هنگامی که آن مرد از ارابه خود به استقبال توریگشت؟ آیا این وقت، وقت گرفتن نقره و گرفتن لباس و باغات زیتون و تاکستانها و گله هاو رمه هاو غلامان و کبیزان است؟» ۱۲ پس برس نعمان به تو و به ذرت تو تا به اید خواهد چسبید...» و از حضور وی مبروس مثل برف بیرون رفت.

۶ و پسران انبیا به الیشع گفتند که «اینک مکانی که در حضور تو در آن ساکنیم، برای ما تنگ است. ۱۳ پس به اردن برومیم و هریک چویی از آنجا بگیریم و مکانی برای خود در آنجابازیم تا در آن ساکن باشیم.» او گفت: «بروید.» ۱۴ و یکی از ایشان گفت: «مرحمت فرموده، همراه بندگانت بیا.» او جواب داد که «می‌آیم.» ۱۵ پس همراه ایشان روانه شد و چون به اردن رسیدند، چویها را قطع نمودند. ۱۶ هنگامی که یکی از ایشان تیر را می‌برید، آهن تیر در آب افتاد و اوفراید کرده، گفت: «آهای آقایم زیرا که عاریه بود.» ۱۷ پس مرد خدا گفت: «کجا افتاد؟» و چون جا را به وی نشان داد، او چویی بردیده، در آنجانداخت و آهن را روی آب آورد. ۱۸ پس گفت: «برای خود بردار.» پس دست خود را دراز کرده، آن را گرفت. ۱۹ و پادشاه ارام با اسرائیل جنگ می‌کرد و با بندگان خود مشورت کرده، گفت: «در فلان جا لدی من خواهد بود.» ۲۰ اما مرد خدا نزد پادشاه اسرائیل فرستاده، گفت: «با حذر باش که از فلان جا گذر نکنی

زیرا که ارامیان به آنجا نزول کرده‌اند.» ۱۰ و پادشاه اسرائیل به مکانی که مرد خدا او را خبر داد و وی را از آن انذار نمود، فرستاده، خود را از آنجا نه یکبار و نه دو باز محافظت کرد. ۱۱ و دل پادشاه ارام از این امر مضطرب شد و خادمان خود را خوانده، به ایشان گفت: «آیا مرا خبر نمی‌دهید که کدام از ما به طرف پادشاه اسرائیل است؟» ۱۲ و یکی از خادمانش گفت: «ای آقایم چنین نیست، بلکه اليشع نبی که در اسرائیل است.» ۱۳ پادشاه اسرائیل را از سخن که درخواهگاه خود می‌گویی، مخبر می‌سازد.» پس او را خبر دادند که اینک در دروتان است. ۱۴ پس سواران و اربابها و لشکر عظیمی بدانجا فرستاد و ایشان وقت شب آمد، شهر را احاطه نمودند. ۱۵ و چون خادم مرد خدا صبح زود برخاسته، بیرون رفت. اینک لشکری بسواران و اربابها شهر را احاطه نموده بودند. پس خادمش وی را گفت: «آهای آقایم چه بکنیم؟» ۱۶ او گفت: «متبس زیرا آنانی که با مایند از آنانی که با ایشانند بیشترند.» ۱۷ و اليشع دعا کرده، گفت: «ای خادوند چشمان او را بگشا تا بیند.» پس خادوند چشمان خادم را گشود و او دید که اینک کوههای اطراف اليشع از سواران و اربابهای آتشین پر است. ۱۸ و چون ایشان نزدی فرود شدند اليشع نزد خادوند دعا کرده گفت: «تمنا اینکه این گروه را به کوری مبتلاسازی.» پس ایشان را به موجب کلام اليشع به کوری مبتلا ساخت. ۱۹ و اليشع، ایشان را گفت: «راه این نیست و شهر این نیست. از عقب من بیایید و شما را به کسی که می‌طلبد، خواهم رسانید.» پس ایشان را به سامره آورد. ۲۰ و هنگامی که وارد سامره شدند، اليشع گفت: «ای خادوند چشمان ایشان را بگشا تایبینند.» پس خادوند چشمان ایشان را گشود و دیدند که اینک در سامره هستند. ۲۱ آنگاه پادشاه اسرائیل چون ایشان را دید، به اليشع گفت: «ای پدرم آیا بزم؟ آیا بزم؟» ۲۲ او گفت: «من آیاکسانی را که به شمشیر و کمان خود اسیر کرده‌ای، خواهی زد؟ نان و آب پیش ایشان بگذر تابخوندن و بتوشند و نزد آقای خود بروند.» ۲۳ پس ضیافتی بزرگ برای ایشان بريا کرد و چون خودند و نوشیدند، ایشان را مرضی کرد که نزد آقای خویش رفتند. و بعد از آن، فوجهای ارام دیگر به زمین اسرائیل نیامدند. ۲۴ و بعد از این، واقع شد که بنهدد، پادشاه ارام، تمام لشکر خود را جمع کرد و برآمد، سامره را محاصره نمود. ۲۵ و قحطی سخت در سامره بود و اینک آن را محاصره نموده بودند، به حدی که سر الاغی به هشتاد پاره نفره و یک ربع قاب جلغه‌زده، به پنج پاره نفره فروخته می‌شد. ۲۶ و چون پادشاه اسرائیل بر باره گذر می‌نمود، زنی نزد وی فریاد آوارده، گفت: «ای آقایم پادشاه، مدد کن.» ۲۷ او گفت: «اگر خادوند تو را مدد نکند، من از کجا تو را مدد کنم؟ آیا از خرمی یا از چرخشت؟» ۲۸ پس پادشاه او را گفت: «تو راچه شد؟» او عرض کرد: «این زن به من گفت: پسرخود را

۷ و اليشع گفت: «کلام خداوند را بشنوید. خداوند چنین می‌گوید که «فردا مثل این وقت یک کیل آرد نم به یک مثقال و دو کیل جوبه یک مثقال نزد دروازه سامره فروخته می‌شود.» ۲ و سرداری که پادشاه بر دست وی تکیه می‌نمود در جواب مرد خدا گفت: «اینک اگر خداوند بجزه‌ها هم در آسمان بسازد، آیا این چیز واقع تواند شد؟» او گفت: «همانا تو به چشم خودخواهی دید اما از آن نخواهی خورد.» ۳ و چهار مرد میروس نزد دهنده دروازه بودند و به یکدیگر گفتند: «چرا ما اینجا بنشیمیم تا بسیرم؟» ۴ اگر گوییم به شهر داخل شویم همانا حقطی در شهر است و در آنجا خواهیم مرد و اگر در اینجا بمانیم، خواهیم مرد. پس حال برویم و خود را به اردوی ارامیان بیندازیم. اگر ما را زنده نگاه دارند، زنده خواهیم ماند و اگر ما را بکشند، خواهیم مرد.» ۵ پس وقت شام برخاستند تا به اردوی ارامیان بروند، اما چون به کنار اردوی ارامیان رسیدند اینک کسی در آنجا نبود. ۶ زیرا خداوند صدای اربابها و صدای اسبان و صدای لشکر عظیمی را در اردوی ارامیان شنوند و به یکدیگر گفتند: «اینک پادشاه اسرائیل، پادشاهان حیاتان و پادشاهان مصیران را به ضد ما اجیر کرده است تا بر ما بیایند.» ۷ پس برخاسته، به وقت شام فرار کردند و خیمه‌ها و اسبان و الاغها و اردوی خود را به طوری که بود ترک کرده، از ترس جان خود گریختند. ۸ و آن میروسان به کنار اردوآمد، به خیمه‌ای داخل شدند و اکل و شرب نموده، از آنجا نقره و طلا و لباس گرفته، رفته و آنها را پنهان کردند و برگشته، به خیمه‌ای دیگر داخل شده، از آن نزد بودند؛ و رفته، پنهان کردند. ۹ پس به یکدیگر گفتند: «ما خوب نمی‌کنیم؛ امروز روز بشارت است و ما خاموش می‌مانیم و اگر تا روشنایی صبح به تاخیر اندازیم، بالایی به ماخواهد رسید، پس الان بیایید برویم و به خانه پادشاه خبر دهیم.» ۱۰ پس رفته، دریانان شهر را صدا زدند و ایشان را مخبر

نمود. و جیجزی گفت: «ای آقایم پادشاه! این همان زن است و پسری که البیش زنده کرد، این است.» ۶ و چون پادشاه از زن پرسید، اوی را خبر داد، پس پادشاه یکی از خواجگان خود را برایش تعیین نموده، گفت: «تمامی مایملک او و تمامی حاصل ملک او را از روزی که زمین را ترک کرده است تا الان به او ردنما.» ۷ و البیش به دمشق رفت و پنهاده، پادشاه ارام، بیمار بود و به او خیر داده، گفتند که مرد خدا اینجا آمده است. ۸ پس پادشاه به حزائل گفت: «هدیهای بهدست خود گرفته، برای ملاقات مرد خدا برو و به واسطه او از خداوند سوال نما که آیا این مرض خود شفا خواهم یافت؟» ۹ و حزائل برای ملاقات وی رفته، هدیهای بهدست خود گرفت، یعنی بار چهل شتر از تمامی نفایس دمشق. و آمده، به حضور وی ایستاد و گفت: «پسرت، پنهاده، پادشاه ارام مرد نزد تو فرستاده، می‌گوید: آیا از این مرض خود شفا خواهم یافت؟» ۱۰ و البیش وی را گفت: «برو و او را بگو: البه شفا توانی یافت لیکن خداوند مرا اعلام نموده است که هر آینه او خواهد مرد.» ۱۱ و چشم خود را خیره ساخته، بر وی نگریست تا خجل گردید. پس مرد خدا بگریست. ۱۲ و حزائل گفت: «آقایم چرا گریه می‌کنید؟» او جواب داد: «چونکه ضری را که تو به بنی اسرائیل خواهی رسانید، می‌دانم، قلعه های ایشان را آتش خواهی زد و جوانان ایشان را به شمشیر خواهی کشت، واطفال ایشان را خرد خواهی نمود و حامله های ایشان را شکم پاره خواهی کرد.» ۱۳ و حزائل گفت: «بنده تو که سگ است، کیست که چین عمل عظیمی بکند؟» البیش گفت: «خداوند بر من نموده است که تو پادشاه ارام خواهی شد.» ۱۴ پس از نزد البیش روانه شده، نزد آفای خود آمد و او وی را گفت: «البیش تو را چه گفت؟» اوجواب داد: «به من گفت که البه شفا خواهی یافت.» ۱۵ و در فردا آن روز، لحاف را گرفته آن را در آب سوال پنجم بیoram بن اخاب، پادشاه اسرائیل، وقی که یهوشافط هنوز پادشاه بیهودا بود، بیoram بن یهوشافط، پادشاه یهودا آغاز سلطنت نمود. ۱۶ و چون پادشاه شد، سی و دو ساله بود و هشت سال در اورشلیم پادشاهی کرد. ۱۷ و به طریق پادشاهان اسرائیل به تحوی که خاندان اخاب عمل می نمودند سلوک نمود، زیارکه دختر اخاب، زن او بود و آنچه در نظر خداوندان پستند بود، به عمل می آورد. ۱۸ اما خداوند به خاطر بنده دارد نخواست که یهودا را هلاک سازد چونکه وی را وعدد داده بود که او را و پسرانش راهی میشه اوقات، چراغی بدده. ۱۹ و در ایام وی ادوم از زیر دست یهودا عاصی شده، پادشاهی برخود نصب کردند. ۲۰ و بیoram با تمامی ارایه های خود به صعیر رفتند و در شب برخاسته، ادمیان را که او را احاطه نموده بودند و سرداران اربابها را شکست داد و قوم به خیمه های خود فرار کردند. ۲۱ و ادوم از زیر دست یهودا تا امروز عاصی شده اند و لبنة نیز در آن وقت عاصی ساخته، گفتند: «به اردوی ارامیان درآمدیم و اینک در آنجا نه کسی و نه صدای انسانی بود مگر اسیان بسته شده، والاغها بسته شده و خیمه ها به حالت خود.» ۲۲ پس دریانان صدا زده، خاندان پادشاه را در اندرون اطلاع دادند. ۲۳ و پادشاه در شب برخاست و به خادمان خود گفت: «به تحقیق شمارا خبر می دهم که ارامیان به ما چه خواهید کرد: می دانند که ما گرسنه هستیم پس از اردو بیرون رفته، خود را در صحراء پنهان کرده اند و می گویند چون از شهر بیرون آیند، ایشان را زنده خواهیم گرفت و به شهر داخل خواهیم شد.» ۲۴ و یکی از خادمانش در جواب وی گفت: «پنج راس از اسیان باقی مانده که در شهر باقی اند، بگیرند! اینک آنها مثل میانی گروه اسرائیل که در آن باقی اند یا مانند تمامی گروه اسرائیل که هلاک شده اند، می باشند) و بفرستیم تا دریافت نمایم.» ۲۵ پس دو اربه با اسیها گرفتند و پادشاه از عقب لشکر ارام فرستاده، گفت: «بروید و تحقیق کنید.» ۲۶ پس از عقب ایشان تا اردن رفتد و اینک تمامی راه از لباس و ظروفی که ارامیان از تعجیل خود اندداخته بودند، پر بود. پس رسولان برگشته، پادشاه را مخبر ساختند. ۲۷ و قوم بیرون رفته، اردوی ارامیان را غارت کردند و یک کیل آرد نرم به یک مقابل و دو کیل جو به یک مقابل به موجب کلام خداوند به فروش رفت. ۲۸ و پادشاه آن سردار را که بر دست وی تکیه می نمود بر دروازه گماشت و خلق، او را نزد دروازه پاییمال کردند که مرد برجست کلامی که مرد خدا گفت هنگامی که پادشاه نزد وی فرود آمد. ۲۹ و واقع شد به نهیجی که مرد خدا، پادشاه را خطاب کرده، گفته بود که فردا مثل این وقت دو کیل جو به یک مقابل و یک کیل آرد نرم به یک مقابل نزد دروازه سامره فروخته خواهد شد. ۳۰ و آن سردار در جواب مرد خدا گفته بود: اگر خداوند بیچرجه ها هم در آسمان بگشايد، آیامش این امر واقع تواند شد؟ و او گفت: «اینک به چشمان خود خواهی دید اما از آن نخواهی خورد.» ۳۱ پس او را همچنین واقع شد زیرا خلق او را نزد دروازه پاییمال کردند که مرد.

۸ و البیش به زنی که پسرش را زنده کرده بود، خطاب کرده، گفت: «تو و خاندانات برخاسته، بروید و در جایی که می توانی ساکن شوی، ساکن شو، زیرا خداوند قحطی خوانده است و هم بر زمین هفت سال واقع خواهد شد.» ۳۲ و آن زن برخاسته، موافق کلام مرد خدا، عمل نمود و با خاندان خود رفته، در زمین فلسطینیان هفت سال موا گردید. ۳۳ و واقع شد بعد از انقضای هفت سال که آن زن از زمین فلسطینیان مراجعت کرده، پسرش را زنده کرد که مرد خادم پادشاه برای خانه و زمین خود استغاثه نماید. ۳۴ و پادشاه با جیجزی، خادم مرد خدا گفتگو می نمود و می گفت: «حال تمام اعمال عظیمی را که البیش بجا آورده است، به من بگو.» ۳۵ و هنگامی که او برای پادشاه بیان می کرد که چگونه مرده ای را زنده نمود، اینک زنی که پسرش را زنده کرده بود، نزد پادشاه به جهت خانه و زمین خود استغاثه

شده. ۲۳ و بقیه وقایع یورام و آنچه کرد، آیا در کتاب تواریخ ایام پادشاهان یهودا مکتوب نیست؟ ۲۴ و یورام پادران خود خواهد و در شهر دادو با پدران خود دفن شد. و پرسش اخربا به جایش پادشاهی کرد. ۲۵ و در سال دوازدهم یورام بن اخبار، پادشاه اسرائیل، اخربا این یهورام، پادشاه یهودا، آغاز سلطنت نمود. ۲۶ و اخربا چون پادشاه شد، بیست و دو ساله بود و یک سال در اورشلیم پادشاهی کرد و اسم مادرش عتبیا، دختر عمری پادشاه خداوند ناپسند بود، مثل خاندان اخبار به عمل می‌آورد زیرا که داماد خاندان اخبار بود. ۲۷ و به طبق خاندان اخبار سلوک نموده، آنچه در نظر اسرائیل بود. ۲۸ و با یورام بن اخبار برای مقاتله با حزائل پادشاه ارام به راموت جلعاد رفت و ارامیان، یورام را مجرح ساختند. ۲۹ و یورام پادشاه به یزعلی مراجعت کرد تا از جراحتهایی که ارامیان به او رسانیده بودند وقتی که با حزائل، پادشاه ارام، جنگ می‌نمود، شفا یابد. و اخربا این یهورام پادشاه یهودا، به یزعلی فرود آمد تا یورام بن اخبار را عیادت نماید چونکه مرض بود.

۹ و ایشع نبی پکی از پسران انبیا را خوانده، به او گفت: «کمر خود را بیند و این حقه روغن را به دست خود گرفته، به راموت جلعاد برو. ۱۰ و چون به آنجا رسیدی، یهودا این یهوشافاطین نمشی را پیدا کن و داخل شده، او را از میان برادرانش بrixیان و او را به اطاق خلوت ببر. ۱۱ و حقه روغن را گرفته، به سرش بزی و بگو خداوند چنین می‌گوید که تو را به پادشاهی اسرائیل مسح کردم. پس در را باز کرده، فرار کن و درنگ منما. ۱۲ پس آن نبی جوان به راموت جلعاد آمد. ۱۳ و چون بدانجا رسید، اینک سرداران لشکر نشسته بودند و او گفت: «ای سردار با تو سخنی دارم». ۱۴ یهودا گفت: «به کدامیک از جمیع ما؟» گفت: «به توای سردار!» ۱۵ پس او برخاسته، به خانه داخل شد و روغن را به سرش ریخته، وی را گفت: «یهودا، خدای اسرائیل چنین می‌گوید که تو را بر قوم خداوند، یعنی بر اسرائیل به پادشاهی مسح کردم. ۱۶ و خاندان آقای خود، اخبار راخواهی زد تا من انتقام خون بندگان خود، انبیا را وحشیانه بندگان خداوند را از دست ایزابل بکشم. ۱۷ و تمامی خاندان اخبار هلاک خواهند شد. و از اخبار هر مرد را و هر بسته و رهاسده‌ای در اسرائیل را منقطع خواهم ساخت. ۱۸ و خاندان اخبار را مثل خاندان بیعام بن نبات و مانند خاندان بیعام این اخبا خواهم ساخت. ۱۹ و سگان، ایزابل را در ملک یزعلی خواهند خورد و دفن کننده‌ای نخواهند بود.» پس در را باز کرده، بگریخت. ۲۰ و یهودا نزد بندگان آقای خویش بیرون آمد و کسی وی را گفت: «آیا سلامتی است؟ و این دیوانه برای چه نزد تو آمد؟» به ایشان گفت: «شما این مرد و کلامش را می‌دانید. ۲۱ گفتند: «چنین نیست. ما را اطلاع بد». پس او گفت: «چنین وچنان به من تکلم نموده، گفت که خداوند چنین می‌فرماید: تو را به پادشاهی اسرائیل مسح کردم.» ۲۲

اورا در ارابه به اورشلیم بردند و او را در مزارخودش در شهر داد با پدرانش دفن کردند. ۲۹ و در سال پاردهم بیوام بن اخاب، اخربا برهبودا پادشاه شد. ۳۰ و چون ییهو به پرعلیل آمد، ایزایل این راشنیده، سرمد به چشم خود کشیده و سر خود را زینت داده، از پنجه نگریست. ۳۱ و چون ییهو به دروازه داخل شد، او گفت: «آیا زمری را که آقای خود را کشت، سلامتی خود کشیده و سر خود را زینت داده، از پنجه نگریست.» ۳۲ و او به سوی پنجه نظر افکده، گفت: «کیست که به طرف من باشد؟ کیست؟» پس دو سه نفر از خواجگان به سوی او نظر کردند. ۳۳ و او گفت: «اورا بیندازید.» پس او را به زیر انداختن و قدری از خونش بر دیوار و اسیان پاشیده شد و او را پایمال کرد. ۳۴ و داخل شده، به اکل و شرب مشغول گشت. پس گفت: «این زن ملعون را نظر کنید، و اورا دفن نماید زیرا که دختر پادشاه است.» ۳۵ اما چون برای دفن کردنش رفته، جز کاسه سر و یاها و کنهای دست، چیزی از او نیافتند. ۳۶ پس برگشته، وی را خبر دادند. و او گفت: «این کلام خداوند است که به واسطه پنده خود، ایلایی تشی نکلم نموده، گفت که سگان گوشتش ایزابل را در ملک پرعلیل خواهند خورد.» ۳۷ و لاش ایزابل مثل سرگین به روی زمین، در ملک پرعلیل خواهد بود، به طوری که نخواهند گفت که این ایزابل است.»

۱۰ و هفتاد پسر اخاب در سامره بودند. پس ییهو مکتوبی نوشت، به سامره نزد سروران پرعلیل که مشایخ و مریبان پسران اخاب بودند فرستاده، گفت: ۲ «لان چون این مکتوب به شما پرسد چونکه پسران آقای شما و اربهها و اسیان و شهر حصاردار و اسلحه با شما است، ۳ پس بهترین و نیکوترين پسران آقای خود را منتخب کرده، او را بر کرسی پدرش بنشانید و به جهت خانه آقای خود جنگ نماید.» ۴ اما ایشان به شدت ترسان شدند و گفتند: «اینک دو پادشاه توانستند با او مقاومت نماید، پس ما چگونه مقاومت خواهیم کرد؟» ۵ پس ناظر خانه و رئیس شهر و مشایخ و مریبان را نزد ییهو فرستاده، گفتند: «ما بندگان تو هستیم و هرچه به ما بفرمایی بجا خواهیم آورد، کسی را پادشاه نخواهیم ساخت. آنچه در نظر تو پسند آید، به عمل آور.» ۶ پس مکتوبی دیگر به ایشان نوشت و گفت: «اگر شما با من هستید و سخن مرا خواهید شنید، سرهای پسران آقای خود را بکریید و فردا مثل این وقت نزد من به پرعلیل بیاید.» و آن پادشاه زادگان که هفتاد نفر بودند، نزد بزرگان شهرکه ایشان را تربیت می کردند، می بودند. ۷ و چون آن مکتوب نزد ایشان رسید، پادشاه زادگان را گرفته، هر هفتاد نفر را کشتند و سرهای ایشان را در سبدها گذاشت، به پرعلیل نزد وی فرستادند. ۸ و قاصدی آمده، او را خبرداد و گفت: «سرهای پسران پادشاه را آوردند.» او گفت: «آنها را به دو توهه نزد دهنده دروازه تا صبح بگذارید.» ۹ و با مددان چون بیرون رفت، باستادو به تمامی قوم گفت: «شما عادل هستید. اینک من بر آقای خود شوریده، او را کشتم. اما کیست که جمیع

سیست داخل می شدند و خواه از آنانی که در روز سبت بیرون می رفتد،
بیرون آورده، آنها را سوزانیدند.^{۲۶} و تمثال بعل را شکستند و خانه بعل بود،
منهم ساخته، نزد یهودیان کاهن آمدند.^{۱۰} و کاهن نیزهها و سپرها را که از آن
داد و پادشاه و در خانه خداوند بود، به یوزباشیها داد.^{۱۱} و هر یکی
از شاطران، سلاح خود را بدست گرفته، از طرف راست خانه تا طرف چپ
خانه به پهلوی مدینج و به پهلوی خانه، به اطراف پادشاه ایستادند.^{۱۲} و
اوپسر پادشاه را بیرون آورد، تاج بر سرش گذاشت، و شهادت را به او داد
که او را به پادشاهی نصب کرده، مسح نمودند و دستک زده،^{۱۳} گفتند:
«پادشاه زنده بماند.»^{۱۴} و چون عتیلا آوار شاطران و قوم را شنید، نزد قوم
به خانه خداوند داخل شد.^{۱۵} و دید که اینک پادشاه برحسب عادت،
نزد ستون ایستاده. و سوران و کرناواران نزد پادشاه بودند و تمامی قوم زمین
شادی می کردند و کرناها را می نواختند. پس عتیلا لباس خود را دریده، صدا
زد که خیانت! خیانت!^{۱۶} و یهودیان کاهن، یوزباشیها را که سرداران فوج
بودند، امر فرموده، ایشان را گفت: «او از میان صفحها بیرون کنید و هر که
از عقب او برود، به شمشیر کشته شود.» زیرا کاهن فرموده بود که در خانه
خداوند کشته نگردد.^{۱۷} پس از راه دادند و از راهی که اسان به خانه
پادشاه می آمدند، رفت و در آنجا کشته شد.^{۱۸} و یهودیان در میان
خداوند و پادشاه و قوم عهد بست تا قوم خداوند باشند و همچنین در میان
پادشاه و قوم.^{۱۹} و تمامی قوم زمین به خانه بعل رفتند، آن را منهدم ساختند
و مدینج هایش و تمایلش را خود درهم شکستند. و کاهن بعل، متان را
روبروی مدینجها کشتند و کاهن ناظران برخانه خداوند گماشت.^{۲۰} و
یوزباشیها و کریمان و شاطران و تمامی قوم زمین را برداشته، ایشان پادشاه را
از خانه خداوند به زیر آوردن و به راه دروازه شاطران به خانه پادشاه آمدند و
او برکرسی پادشاهان بنشست.^{۲۱} و تمامی قوم زمین شادی کردند و شهر
آرامی یافت و عتیلا را نزد خانه پادشاه به شمشیر کشتند.^{۲۲} و چون یواش
پادشاه شد، هفت ساله بود.

۱۲ در سال هفتم یهو، یهواش پادشاه شدو چهل سال در اوشیلم
پادشاهی کرد.^۲ و یهواش آنچه را که در نظر خداوند پسند بود، در تمام
روزهایی که یهودیان کاهن او را تعلیم می داد، بجا می آورد.^۳ مگر این
که مکان های بلند برداشته نشد و قوم هنوز در مکان های بلند قربانی
می گذرانیدند و بخور می سوزانیدند.^۴ و یهواش به کاهنان گفت: «تمام
نقره موقوفاتی که به خانه خداوند آورده شود، یعنی نقره رایج و نقره هر کس
برحسب نفوosi که برای او تقویم شده است، و هر نقره ای که در دل
کسی بگذرد که آن را به خانه خداوند بیاورد،^۵ کاهنان آن را نزد خود
بگیرند، هر کس از آشناخ خود، وایشان خرابیهای خانه را هر جا که در آن
خرابی پیدا کنند، تعمیر نمایند.»^۶ اما چنان واقع شد که در سال بیست
و سوم یهواش پادشاه، کاهنان، خرابیهای خانه را تعمیر نکرده بودند.^۷ و
هر کدام سلاح خود را بدست گرفته، به اطراف پادشاه احاطه نماید و
هر که از میان صفات درآید، کشته گردد. و چون پادشاه بیرون رود یا داخل
شود نزد او بمانید.^۸ پس یهواشیها موافق هرچه یهودیان کاهن امر
فرمود، عمل نمودند، و هر کدام کسان خود را خوانده، به ایشان گفت

که «خاییهای خانه را چرا تعمیر نکرده‌اید؟ پس الان نقره‌ای دیگر از آشنايان خود مگیرید بلکه آن را به جهت خاییهای خانه پدهید.» ۸ و کاهان راضی شدند که نقره از قوم بگیرند و نه خاییهای خانه را تعمیر نمایند. ۹ و یهودیادع کاهن صندوقی گرفته و سوراخی در سرپوش آن کرده، آن را به پهلوی مذیع به طرف راست راهی که مردم داخل خانه خداوندی شدند، گذاشت. و کاهنانی که مستحفظان دربودند، تمامی نقره‌ای را به خانه خداوندی آورده‌اند، در آن گذاشتند. ۱۰ و چون دیدند که نقره بسیار در صندوق بود، کاتب پادشاه و رئیس کهنه برآمد، نقوای را که در خانه خداوند یافت می‌شد، در کیسه هابسته، حساب آن را می‌دادند. ۱۱ و نقوای را که حساب آن داده می‌شد، به دست کارگزارانی که برخانه خداوند گماشته بودند، می‌سپردند. و ایشان آن را به نجاران و بنايان که در خانه خداوند کارمی کردند، صرف می‌نمودند، ۱۲ و به معماران و سنگ تراشان و به جهت خریدن چوب و سنگهای تراشیده برای تعمیر خاییهای خانه خداوند، و به جهت هر خرجی که برای تعمیرخانه لازم می‌بود. ۱۳ اما برای خانه خداوند طاسهای نقره و گلگیرها و کاسه‌ها و گنجانها و هیچ ظرفی از طلا و نقره از تقدی که به خانه خداوندی آورده‌اند، ساخته نشد. ۱۴ زیرا که آن را به کارگزاران دادند تا خانه خداوند را به آن، تعمیر نمایند. ۱۵ و از کسانی که نقره را به دست ایشان می‌دادند تا به کارگزاران بسپارند، حساب نمی‌گرفتند، زیرا که ایشان به امانت رفതاری نمودند. ۱۶ اما نقره قربانی های جم و نقره قربانی های گناه را به خانه خداوند نمی‌آورده‌اند، چونکه از آن کاهنان می‌بود. ۱۷ آنگاه حزائل، پادشاه ارام برآمد، با جت جنگ نمود و آن را تسخیر کرد. پس حزائل توجه نموده، به سوی اورشليم برآمد. ۱۸ و یهواش، پادشاه یهودا تمامی موقوفاتی را که پدرانش، یهושافاط و یهورام و اخزیا، پادشاهان یهودا وقف نموده بودند و موقوفات خود و تمامی طلا را که در خزانه های خانه خداوند و خانه پادشاه یافت شد، گرفته، آن را نزد حزائل، پادشاه ارام فرستاد و او از اورشليم برفت. ۱۹ و بقیه و قابع یهواش و هرچه کرد، آیا در کتاب تواریخ ایام پادشاهان یهودا مکتب نیست؟ ۲۰ و خادمانش برخاسته، فتنه انجیخته و یهواش را در خانه ملو به راهی که به سوی سلی فرود می‌رود، کشتند. ۲۱ زیرا خادمانش، یوزاکارین شمعت و یهوزایاد بن شمویر، او را زدند که مردو او را با پدرانش در شهر داد دفن کردن و پسرش امصیا در جایش سلطنت نمود.

۱۳ در سال بیست و سوم یهواش بن اخزیا، پادشاه یهودا، یهواخاز بن یهوه، بر اسرائیل در سامره پادشاه شده، هفده سال سلطنت نمود. ۲ و آنچه در نظر خداوند ناپسندید به عمل آورد، و درین گاهان برعایم بن نباطکه اسرائیل را مرتکب گناه ساخته بود، سلوک نموده، از آن اجتناب نکرد. ۳ پس غضب خداوندیر اسرائیل افروخته شده، ایشان را به دست حزائل، پادشاه ارام و به دست بنهدد، پسر حزائل، همه روزها تسلیم نمود. ۴ و

خود هنوز دور نبینداخت. ۲۴ پس حزائل، پادشاه ارام مرد و پسرش، بنهد بمجایش پادشاه شد. ۲۵ و یهواش بن یهواخاز، شهرهای را که حزائل از دست پدرش، یهواخاز به جنگ گرفته بود، از دست بنهد بین حزائل باز پس گرفت، و یهواش سه مرتبه او را شکست داده، شهرهای اسرائیل را مسترداد نمود.

یهواش بن یهواخاز، پادشاه اسرائیل، پانزده سال زندگانی نمود. ۱۸ و بقیه وقایع اوصیا، آیا در کتاب تاریخ ایام پادشاهان یهودا مکتوب نیست؟ ۱۹ در اورشلیم بر روی فتحه انجیختند. پس او به لکیش فرار کرد و از عقبیش به لکیش فرستاده، او را در آنجا کشند. ۲۰ و او را بر اسبان آوردند و با پدران خود در اورشلیم در شهر دارد، دفن شد. ۲۱ و تمامی قوم یهودا، عربیا را که شانزده ساله بود گرفته، او را به جای پدرش، اوصیا، پادشاه ساختند. ۲۲ او ایلت را بنا کرد و بعداز آنکه پادشاه با پدران خود خواهید بود، آن را برای یهودا استرداد ساخت. ۲۳ و در سال پانزدهم اوصیا بن یوآش، پادشاه یهودا، برعام بن یهواش، پادشاه اسرائیل، در سامره آغاز سلطنت نمود، و چهل و یک سال پادشاهی کرد. ۲۴ و آنچه در نظر خداوند ناپسندبود، به عمل آورد، از تمامی گناهان برعام بن نباشد که اسرائیل را مرتکب گناه ساخته بود، اجتناب ننمود. ۲۵ او حدود اسرائیل را از مدخل حمات تا دریای عربی استرداد نمود، موافق کلامی که یهود، خدای اسرائیل، به واسطه پنه خود یونس بن امیانی نبی که از جت حافر بود، گفته بود. ۲۶ زیرا خداوند دید که مصیبت اسرائیل بسیار تلخ بود چونکه نه محبوس و نه آزادی باقی ماند. و معاونی به جهت اسرائیل وجود نداشت. ۲۷ اما خداوند به محو ساختن نام اسرائیل از زیرآسمان تکلم ننمود لهذا ایشان را به دست برعام بن یوآش نجات داد. ۲۸ و بقیه وقایع برعام و آنچه کرد و تھور او که چگونه جنگ نمود و چگونه دمشق و حمات راکه از آن یهودا بود، برای اسرائیل استرداد ساخت، آیا در کتاب تاریخ ایام پادشاهان اسرائیل مکتوب نیست؟ ۲۹ پس برعام با پدران خود، یعنی با پادشاهان اسرائیل خواهید و پسرش زکريا در جایش سلطنت نمود.

۱۵ و در سال بیست و هفت برعام، پادشاه اسرائیل، عربیا ابن اوصیا، پادشاه یهود آغاز سلطنت نمود. ۲ و شانزده ساله بود که پادشاه شد و پنجه و دو سال در اورشلیم پادشاهی کرد واسم مادرش یکلای اورشلیمی بود. ۳ و آنچه در نظر خداوند پسند بود، موافق هرچه پدرش اوصیا کرده بود، بجا آورد. ۴ لیکن مکانهای بلند برداشته نشد و قم هنوز در مکانهای بلند قبایی می‌گذرانیدند و بخور می‌سوزانیدند. ۵ و خداوند، پادشاه را مبتلا ساخت که تا روزوفاتش ابرص بود و در مرضیخانه‌ای ساکن ماندو بیوت پسر پادشاه بر خانه او بود و بر قم زمین داوری می‌نمود. ۶ و بقیه وقایع عربیا و هرجه کرد، آیا در کتاب تاریخ ایام پادشاهان یهودا مکتوب نیست؟ ۷ پس عربیا با پدران خود خواهید و او را با پدرانش در شهر دارد دفن کردن و پسرش، بیوتام در جایش پادشاه بود. ۸ در سال سی و هشتم عربیا، پادشاه یهودا، زکريا ابن برعام بر اسرائیل در سامره پادشاه شد و شش ماه پادشاهی ایشان را که یهواش کرد و تھور او و چگونه با اوصیا پادشاه یهودا جنگ کرد، آیا در کتاب تاریخ ایام پادشاهان اسرائیل مکتوب نیست؟ ۹ و یهواش با پدران خود خواهید و با پادشاهان اسرائیل در سامره دفن شد و پسرش برعام در جایش پادشاه شد. ۱۰ و اوصیا ابن یوآش، پادشاه یهودا، بعد ازوفات

۱۴ در سال دوم یوآش بن یهواخاز پادشاه اسرائیل، اوصیا بن یوآش، پادشاه یهود آغاز سلطنت نمود. ۲ و بیست و پنج ساله بود که پادشاه شد. و بیست و نه سال در اورشلیم پادشاهی کرد و اسم مادرش یهوعدان اورشلیمی بود. ۳ و آنچه در نظر خداوند پسند بود، به عمل آورد اما نه مثل پدرش داد بلکه موافق هرچه پدرش یوآش کرده بود، رفتار می‌نمود. ۴ لیکن مکان های بلند برداشته نشد، و قم هنوز در مکان های بلند قبایی می‌گذرانیدند و بخور می‌سوزانیدند. ۵ و هنگامی که سلطنت در دستش مستحکم شد، خادمان خود را که پدرش، پادشاه را کشته بودند، به قتل رسانید. ۶ اما پسران قاتلان را نکشت به موجب نوشته کتاب تورات موسی که خداوند امر فرموده و گفته بود پدران به چهت پسران کشته نشوند و پسران به چهت پدران مقول نگرددند، بلکه هر کس به چهت گناه خود کشته شود. ۷ و او ده هزار نفر از ادومیان را در وادی محل کشت و سالع را در جنگ گرفت و آن را تا به امروز یقینی نماید. ۸ آنگاه اوصیا رسولان نزد یهواش بن یهواخازین بیهو، پادشاه اسرائیل نزد اوصیا، ۹ و یهواش پادشاه اسرائیل نزد اوصیا، فرستاده، گفت: «بیا تا بایکدیگر مقابله نمایم.» ۱۰ و یهواش پادشاه اسرائیل نزد اوصیا، پادشاه یهودا فرستاده، گفت: «شترخار لبنان نزد سرو آزاد لبنان فرستاده، گفت: دختر خود را به پسر من به زنی بده، اما حیوان وحشی ای که در

لبنان بود، گذر کرده، شترخار را پایمال نمود. ۱۱ ادوم را البته شکست دادی و دلت تو را مغفور ساخته است پس فخر نموده، درخانه خود بمان زیرا برای چه بلا را برای خودبیری انگزبانی تا خودت و یهودا همراه یافتید. ۱۲ اما اوصیا گوش نداد. پس یهواش، پادشاه اسرائیل برآمد و او و اوصیا، پادشاه یهودا دریست شمس که در یهوداست، با یکدیگر مقابله نمودند. ۱۳ و یهودا از حضور اسرائیل منهزم شده، هر کس به خیمه خود فرار کرد. ۱۴ و یهواش، پادشاه اسرائیل، اوصیا ابن یهواش بن اخربا پادشاه یهودا را در بیت شمس گرفت و به اورشلیم آمد، حصار اورشلیم را از دروازه افزایم تا دروازه زاویه، یعنی چهار صد ذراع منهدم ساخت. ۱۵ و تمامی طلا و نقره و تمامی طروری را که در خانه خداوند و در خزانه های خانه پادشاه یافت شد، و بیغمالان گرفته، به سامره مراجعت کرد. ۱۶ و بقیه اعمالی را که یهواش کرد و تھور او و چگونه با اوصیا پادشاه یهودا جنگ کرد، آیا در کتاب تاریخ ایام پادشاهان اسرائیل مکتوب نیست؟ ۱۷ و یهواش با پدران خود خواهید و با پادشاهان اسرائیل در سامره دفن شد و پسرش برعام در جایش پادشاه شد. ۱۸ و اوصیا ابن یوآش، پادشاه یهودا، بعد ازوفات

قوم زد و کشت و به جایش سلطنت نمود. ۱۱ و بقیه وقایع زکریا اینک در کتاب تاریخ ایام پادشاهان اسرائیل مکتوب است. ۱۲ این کلام خداوند بود که آن را به یهو خطاب کرده، گفت: «پرسان تو تا پشت چهارم پنجم ساله بود که پادشاه شد و شانزده سال در اورشلیم پادشاهی کرد و اسم مادرش یروشا، دختر صادوق بود. ۱۳ و آنچه درنظر خداوند شایسته بود، موافق هر آنچه پدرش عزیزا کرد، به عمل آورد. ۱۴ لیکن مکان های بلندپادشاهی نشد و قوم در مکان های بلند هنوز قربانی می گذرانیدند و بخور می سوزانیدند، او باب عالی خانه خداوند را بنا نمود. ۱۵ و بقیه وقایع سامره داخل شد. و شلوم بن یاپیش رادر سامره زده، او را کشت و به جاش سلطنت نمود. ۱۶ و بقیه وقایع شلوم و فتنهای که کرد، اینک در کتاب تاریخ ایام پادشاهان اسرائیل مکتوب است. ۱۷ آنگاه منحیم تفصح را با هرچه در آن بود و حدودش را از ترصه زد، از این جهت که برای او باز نکردند، آن را زد، و تمامی زنان حامله اش را شکم پاره کرد. ۱۸ در سال سی و نهم عزیزا، پادشاه یهودا، منحیم بن جادی، بر اسرائیل پادشاه شد و ده سال در سامره سلطنت نمود. ۱۹ و آنچه در نظر خداوند ناپسند بود، به عمل آورد و از گناهان یريعام بن نباط که اسرائیل را مرتکب گناه ساخته بود، اجتناب نمود. ۲۰ پس فول، پادشاه آشور، بر زمین هجوم آورد و منحیم، هزار وزنه نقره به فول داد تا دست او باش و سلطنت رادر دستش استوار سازد. ۲۱ و منحیم این نقد را بر اسرائیل، یعنی بر جمیع متمولان گاشت تا هریک از ایشان پنجاه مثقال نقره به پادشاه آشور بدهند. پس پادشاه آشور مراجعت نموده، در زمین اقامت نمود. ۲۲ و بقیه وقایع منحیم و هرچه کرد، آیا در کتاب تاریخ ایام پادشاهان اسرائیل مکتوب نیست؟ ۲۳ پس منحیم با پدران خود خواهد و پسرش فتحیا به جایش پادشاه شد. ۲۴ و در سال پنجماه عزیزا، پادشاه یهودا، فتحیا ابن منحیم بر اسرائیل در سامره پادشاه شد و دو سال سلطنت نمود. ۲۵ و آنچه در نظر خداوند ناپسند بود، به عمل آورد و از گناهان یريعام بن نباط که اسرائیل را مرتکب گناه ساخته بود، اجتناب نمود. ۲۶ و یکی از سردارانش، فتحیا بن منحیم در سامره پادشاه شد و در سال سلطنت زد و با او شوریده، او را ارجوب واریه در سامره در قصر خانه پادشاه زد و با او پنجاه نفر از بنی جلعاد بودند. پس او را کشته، به جایش سلطنت پادشاه آشور به دمشق برآمد، آن را گرفت و اهل آن را به قبر به اسری برد و در خانه خداوند و در خزانه های خانه پادشاه یافت شد، گرفته، آن را نزد پادشاه آشور پیشکش فرستاد. ۲۷ و در سال پنجاه و دوم عزیزا، پادشاه یهودا، فتحیا و هرچه کرد، اینک در کتاب تاریخ ایام پادشاهان اسرائیل مکتوب است. ۲۸ و آنچه در نظر خداوند ناپسند بود، به عمل آورد و از گناهان یريعام بن نباط که اسرائیل را مرتکب گناه ساخته بود، اجتناب نمود. ۲۹ در ایام فتحیا، پادشاه اسرائیل، تغلت فلاسر، پادشاه آشور آمده، عین و آبل بیت معکه ویانوح و قادر و حاصور و جلعاد و جلیل و تمامی زمین نفتالی را گرفته، ایشان را به آشور بدهی اسری برد. ۳۰ و در سال بیستم یوتام بن عزیزا، هوشیغ بن ایله، بر فتحیا بن اسرائیل بشورید و او را زده، کشت و در جایش سلطنت نمود. ۳۱ و بقیه وقایع فتحیا و هرچه کرد، اینک در کتاب تاریخ ایام

خداؤند بود، آن را از روپریوی خانه، از میان مذبح خود و خانه خداوند آورده، آن را به طرف شمالی آن مذبح گذاشت. ۱۵ و آغاز پادشاه، اوریای کاهن را امر فرموده، گفت: «قریانی سوختنی صبح و هدیه آردی شام و قربانی سوختنی پادشاه و هدیه آردی او را با قربانی سوختنی تمامی قوم زمین و هدیه آردی ایشان وهدایای ریختنی ایشان بر مذبح بزرگ بگذران، و تمامی خون قربانی سوختنی و تمامی خون ذبایخ را بر آن پیاش اما مذبح برجین برای من باشد تامسال نمایم.» ۱۶ پس اوریای کاهن بر ورق آنچه آغاز پادشاه امر فرموده بود، عمل نمود. ۱۷ و آغاز پادشاه، حاشیه پایه‌ها را بریده، حوض را از آنها برداشت و دریاچه را از بالای گاوان برجینی که زیر آن بودن، فرو آورد و آن را بر سنگ فرشی گذاشت. ۱۸ و رواق سبت را که در خانه بنا کرده بودند و راهی را که پادشاه ازبرون به آن داخل می‌شد، در خانه خداوند به خاطر پادشاه آشور تغییر داد. ۱۹ و بقیه اعمال آغاز کرد، آیا در کتاب تواریخ ایام پادشاهان یهودا مکتوب نیست. ۲۰ پس آغاز با پدران خودخواهید و با پدران خویش در شهر داود دفن شد و پیش حزقيا در جایش پادشاه شد.

۱۷ در سال دوازدهم آغاز، پادشاه یهودا، هوشع بن ایلا بر اسرائیل در سامره پادشاه شد و نه سال سلطنت نمود. ۲ و آنچه درنظر خداوند نایستند بود، به عمل آورد اما نه مثل پادشاهان اسرائیل که قبل از او بودند. ۳ و شلمناسر، پادشاه آشور، به ضد وی برآمد، هوشع، بنده او شد و برا او پیشکش آورد. ۴ اما پادشاه آشور در هوشع خیانت یافت زیرا که رسولان نزد سوء، پادشاه مصر فرستاده بود و پیشکش مثل هر سال نزد پادشاه آشور نفرستاده، پس پادشاه آشور او را بند نهاده، در زندان انداخت. ۵ و پادشاه آشور بر تمامی زمین هجوم آورد، به سامره برامد و آن را سال محاصره نمود. ۶ و در سال نهم هوشع، پادشاه آشور، سامره را گرفت و اسرائیل را به آشور به اسری برد و ایشان را در حمله و خابور بر نهر جوزان و در شهرهای مادیان سکونت داد. ۷ و این جهت که بنی اسرائیل به یهودا، خدای خود ساختند و از خدایان دیگر ترسیدند. ۸ و در فرایض امتهای که خداوند از حضور بنی اسرائیل فرعون، پادشاه مصر بیرون آورد بود، گناه وزیدند و از خدایان دیگر ترسیدند. ۹ و بنی اسرائیل به خلاف یهودا، خدای سکونت ایشان در شهرهای سامره سکونت داد و ایشان سامره را به تصرف آورد، در شهرهایش ساکن شدند. ۱۰ و واقع شد که در ابتدای سکونت ایشان در آنجا از خداوند ترسیدند. لهذا خداوند شیران در میان ایشان فرستاد که بعضی از ایشان راکشندند. ۱۱ پس به پادشاه آشور خبر داده، گفتند: «طوانی که کوچانیدی و ساکن شهرهای سامره گردانیدی، قاعده خدای آن زمین را نمی‌دانند و اوشیران در میان ایشان فرستاده است و اینک ایشان را می‌کشند از این جهت که قاعده خدای آن زمین را نمی‌دانند.» ۱۲ و پادشاه آشور امر فرموده، گفت: «یکی از کاهنانی را که از آنجا کوچانیدی، بفرست تا برود و در آنجا ساکن شود و ایشان را موافق قاعده خدای زمین تعليم دهد.» ۱۳ پس یکی از کاهنانی که از سامره آنها خداوند به ایشان گفته بود، این کار را مکنید. ۱۴ و خداوند به واسطه

کوچانیده بودند، آمدو در بیت نیل ساکن شده، ایشان را تعلیم داد که چگونه خداوند را باید پیرستند. ۲۹ اما هر امت، خدايان خود را ساختند و درخانه های مکان های بلند که سامران ساخته بودند گذاشتند، یعنی هر امتی در شهر خود که در آن ساکن بودند. ۳۰ پس اهل بابل، سکوت بنوت را واهل کوت، نرجل را و اهل حمات، اشیما راساختند. ۲۱ و عویان، نبخر و تراک را ساختند و اهل سفروایم، پسران خود را برای ادرملک و عنملک که خدايان سفروایم بودند، به آتش می سوزانیدند. ۲۲ پس یهوه را می پرسیدند و کاهنان برای مکان های بلند از میان خود ساختند که برای ایشان در خانه های مکان های بلند قربانی می گذاریدند. ۲۳ پس یهوه را می پرسیدند و خدايان خود را نیز بر وفق رسوم امهایی که ایشان از میان آنها کوچانیده بودند، عبادت نمودند. ۳۴ ایشان تا امروز بر حسب عادت نخستین خود رفتار می نمایند و نه از یهوه می ترسند و نه موافق فرایض و احکام او و نه مطابق شریعت و اوامری که خداوند به پسران یعقوب که او را اسرائیل نام نهاد، امر نمود، رفارمی کنند، ۳۵ با آنکه خداوند با ایشان عهد سسته بود و ایشان را امر فرموده، گفته بود: «از خدايان غیر متربید و آنها را سجده منماید و عبادت مکنید و برای آنها قربانی مگذرانید. ۳۶ بلکه از یهوه فقط که شما را از زمین مصر به قوت عظیم و بازوی افراشته بیرون آورد، بتربیت و او را سجاده نمایید و برای او قربانی بگذرانید. ۳۷ فرایض و احکام و شریعت و اوامری را که برای شما نوشته است، همیشه اوقات متوجه شده، بهجا آورید و از خدايان غیر متربید. ۳۸ و عهدی را که با شماستم، فراموش مکنید و از خدايان غیر متربید. ۳۹ زیرا اگر از یهوه، خدای خود بتربیت، او شمارا از دست جمیع دشمنان شما خواهد رهانید.» ۴۰ اما ایشان نشینیدند بلکه مواقف عادت نخستین خود رفتار نمودند. ۴۱ پس آن امتها، یهوه را می پرسیدند و بتها خود را نیز عبادت می کردند و همچنین پسران ایشان و پسران پسران ایشان به نحوی که پدران ایشان رفتار نموده بودند تا امروز رفتار می نمایند.

۱۸ و در سال سوم یهوه بن ایله، پادشاه اسرائیل، حرقیا ابن آحاز، پادشاه یهود آغاز سلطنت نمود. ۲ او بیست و پنج ساله بود که پادشاه شد و بیست و نه سال در اورشلیم سلطنت کرد و اسم مادرش ای، دختر زکریا بود. ۳ و آنچه در نظر خداوند پستند بود، موافق هرچه پدرش داد کرده بود، به عمل آورد. ۴ او مکان های بلندرا برداشت و تمایل را شکست و اشیه را قطع نمود و مار برجین را که موسی ساخته بود، خرد کرد زیرا که بنی اسرائیل تا آن زمان برایش بخوبی سوزانیدند. و او آن را نحشتان نماید. ۵ او بربیوه، خدای اسرائیل توکل نمود و بعد از او از جمیع پادشاهان یهوهاد کسی مثل او نبود و نه از آنانی که قبل از او بودند. ۶ و به خداوند چسبیده، از پیروی او انحراف نورزید و اوامری را که خداوند به موسی امر فرموده بود، نگاه داشت. ۷ و خداوند با او می بود و به هر طرفی که رو

خداؤند بر این مکان به جهت خرابی آن برآمد، خداوند مرا گفته است بر این زمین برای و آن را خراب کن.» ۲۶ آنگاه الیاقم بن حلقیا و شبانا و کفرگفه‌اند، متبر. ۷ همانا روحی بر او می‌فرستم که خبری شنیده، به پوآخ به ریشاقی گفتند: «تمنا اینکه با بندگانت به زبان ارامی گفتگو ولایت خود خواهد برگشت و اورا در ولایت خودش به شمشیر هلاک ننمای که آن را می‌فهمیم و با ما به زبان یهود در گوش مردمی که بر حصارنده، گفتگومنمای.» ۲۷ ریشاقی به ایشان گفت: «آیا آقایم مراند آقایت و تو فرستاده است تا این سختخان را بگویی؟ مگر مرا نزد مردانی که بر حصارنشسته‌اند، نفسخانه، تا ایشان با شما نجاست خود را بخوردند و بول گفت: «پس ریشاقی ایستاد و به آواز بلند به زبان یهود صدا زد خود را پوشند؟» ۲۸ پس ریشاقی ایستاد و خدای تو که به اوتوكل می‌نمایی، تو را فربندید و نگوید که اورشلیم بدست پادشاه آشور را فرستاده، گفت: ۱۰ «به حرقا، پادشاه حبش، خبری شنیده بود که به جهت مقاتله با درباره ترهافت، پادشاه حبش، خبری شنیده بود که به جهت مقاتله با خطاپ کرد، گفت: «کلام سلطان عظیم، پادشاه آشور را بشنوید. ۲۹ پادشاه چنین می‌گوید: حرقا شما را فربندید زیرا که اوضاع را نمی‌تواند از دست وی برهاشد. ۳۰ و حرقاشما را بر یهود مطمئن نسازد و نگوید که یهود، البته ما را خواهد رهانید و این شهر بدست پادشاه آشور تسليم نخواهد شد. ۳۱ به حرقا گوش مدهید زیرا که پادشاه آشور چنین می‌گوید: با من صلح کنید و نزد من بیرون آید تا هرکس ازمو خود و هرکس از انجیر خویش بخورد و هرکس از آب چشممه خود بتوشد. ۳۲ تا بیام و شما را به زمین مانند زمین خودتان بیاورم، یعنی به زمین غله و شیره و زمین نان و و هینع و عوا؟!» ۳۳ و حرقا مکتوب را از دست ایلچان گرفته، آن را خواند و حرقا به خانه خداوند درآمده، آن را به حضور خداوند پهن کرد. ۱۵ تاکستانها و زمین زیونهای نیکو و عسل تا زنده بمانید و نمیرید. پس به حرقا گوش مدهید زیرا که شما را فربیض می‌دهد و می‌گوید: یهود ما را خواهد رهانید. ۳۴ آیا هیچکدام از خدایان امتهای، هیچ وقت زمین خود را از دست پادشاه آشور رهانیده است؟ ۳۵ خدایان حمات و ارفاد کجایند؟ و خدایان سفروایم و هینع و عوا کجا؟ و آیا سامره را از دست من رهانیده‌اند؟ ۳۶ از جمیع خدایان این زمینها کدامند که زمین خویش را از دست من نجات داده‌اند تا یهود، اورشلیم را از دست من نجات دهد؟ اما قوم سکوت نموده، به او هیچ جواب ندادند زیرا که پادشاه امر فرموده بود و گفته بود که او را جواب ندهید. ۳۷ پس الیاقم بن حلقیا که ناظر خانه بود و شبیه کاتب و پوآخ بن آساف و قایع نگار با جامه دریده نزد حرقا آمدند و سختخان ریشاقی را به او بازگفتند.

۱۹ و واقع شد که چون حرقیا پادشاه این را شنید، لیاس خود را چاک زده، پلاس پوشیده، به خانه خداوند داخل شد. ۲ والیاقم، ناظر خانه و شبیه کاتب و مشایخ کهنه رامبلس به پلاس نزد اشیاعا این آموزنی فرستاده، ۳ به وی گفتند: «حرقا چنین می‌گوید که «امروزروز تنگی و تادیب و اهانت است زیرا که پسران به فم رحم رسیده‌اند و قوت زاییدن نیست. ۴ شاید یهود خدایت تمامی سختخان ریشاقی را که آقایش، پادشاه آشور، او را برای اهانت نمودن خدای حی فرستاده است، بشنود و سختانی افراشته‌ای؟ مگر قدوس اسرائیل نیست؟ ۲۳ به واسطه رسولانت، خداوند را اهانت کرده، گفته‌ای: به کفرت ارایه‌های خود بر بلندی کوهها و به اطراف لیبان برآمد، و بلندترین سروهای آزادش و بهترین صنوبرهایش را قطع نموده، به بلندی اقصایش و به درختستان بوستانش داخل شده‌است. ۲۴ و من، حفره کنده، آب شریب نوشیدم و به کف پای خود تمامی نهرهای

خداوند داخل خواهی شد. ۶ و من بر روزهای تو پانزده سال خواهم افود، خداوند ایام قدمی صورت داده‌ام و الان، آن را به وقوع آورده‌ام تا توبه و تو را این شهر را از دست پادشاه آشور خواهم رهانید، و این شهر را به باختر خود و به باختر بنده خود، داد حمایت خواهم کرد.» ۷ و اشعار گفت که «قرصی از انجیرگیرید.» و ایشان آن را گرفته، بر دمل گذاشتند که شفا یافت. ۸ و حرقیا به اشعار گفت: «علامتی که خداوند مرا شفا خواهد بخشید و در روز سوم به خانه خداوند خواهم برآمد، چیست؟» ۹ و اشعار گفت: «علامت از جانب خداوند که خداوند این کلام راکه گفته است، بجا خواهد آورد، این است: آیا سایه د درجه پیش برود یا د درجه برگرد؟» ۱۰ حرقیا گفت: «سهیل است که سایه د درجه پیش برود، نی، بلکه سایه د درجه به عقب برگرد.» ۱۱ پس اشعاری نبی از خداوند استدعا نمود و سایه را از درجاتی که بر ساعت آفتابی آغاز پاییز رفته بود، ده درجه برگردانید. ۱۲ و در آن زمان، مروک بلدان بن بلدان، پادشاه بابل، رسابل و هدیه نزد حرقیا فرستاد زیرا شدیده بود که حرقیا بیمار شده است. ۱۳ و حرقیا ایشان را اجابت نمود و تمامی خانه خزانه‌های خود را از تقره و طلا و عطربات و روغن مطرع و خانه اسلحه خویش و هرچه را که در خزاین اوتیافت می‌شد، به ایشان نشان داد، و در خانه‌اش و در تمامی مملکتش چیزی نبود که حرقیا آن را به ایشان نشان نداد. ۱۴ پس اشعاری نبی نزد حرقیای پادشاه آمد، وی را گفت: «این مردمان چه گفتند؟ و نزد تو از کجا آمدند؟» حرقیا جواب داد: «از جای دور، یعنی از بابل آمده‌اند.» ۱۵ او گفت: «درخانه تو چه دیدند؟» حرقیا جواب داد: «هرچه درخانه من است، دیدند و چیزی در خزاین من نیست که به ایشان نشان ندادم.» ۱۶ پس اشعاری به حرقیا گفت: «کلام خداوند را بشنو! ۱۷ اینک روزها می‌اید که هرچه در خانه توست و آنچه پدرانت تا امروز ذخیره کرده‌اند، به بابل برد خواهد شد. و خداوند می‌گوید که چیزی باقی نخواهد ماند. ۱۸ و بعضی از پسران را که از تو پدید آیند و ایشان را تولید نمایی، خواهند گرفت و در قصر پادشاه بابل، خواجه خواهند شد.» ۱۹ حرقیا به اشعار گفت: «کلام خداوند که گفتی نیکوست.» و دیگر گفت: «هر آینه در ایام من سلامتی و امان خواهد بود.» ۲۰ و بقیه وقایع حرقیا و تمامی تهور او و حکایت حوض و قناتی که ساخت و آب را به شهر آورد، آیا در کتاب تواریخ ایام پادشاهان یهودا مکتوب نیست؟ ۲۱ پس حرقیا با پدران خود خواهد و پرسش، منسی به چایش سلطنت نمود.

۲۱ منسی دوازده ساله بود که پادشاه شد و پنجاه و پنج سال در اورشلیم سلطنت نمود. و اسم مادرش حفصیه بود. ۲ و آنچه در نظر خداوند ناپسند بود، موافق رجاسات امت‌هایی که خداوند، آنها را از حضوری اسرائیل اخراج کرده بود، عمل نمود. زیرا مکانهای بلند را که پدرش، حرقیا خراب کرده بود، بار دیگر بنا کرد و مذبح‌ها برای عهل بنا نمودو اشیه را به نوعی که اخاب، پادشاه اسرائیل ساخته بود، ساخت و به اشکهای تو را دیدم. اینک تو را شفاخواهم داد و در روز سوم به خانه

نصر را خشک خواهم کرد. ۲۵ آیا نشیده‌ای که من این را از زمان سلف کرده‌ام و از ایام قدمی صورت داده‌ام و الان، آن را به وقوع آورده‌ام تا توبه ظهر آمده و شهرهایی حصاردار را خراب نموده، به توده‌های ویران مبدل سازی؟ ۲۶ از این جهت، ساکنان آنها کم قوت بوده، ترسان و خجل شدند، مثل علف صحراء و گیاه سبز و علف پشت بام و مثل غله‌ای که پیش از رسیدنش پشمده شود، گردیدند. ۲۷ «اما من نشستن تو را و خروج و دخالت و خشمی را که بر من داری، می‌دانم، چیست؟» ۲۸ چونکه خشمی که بر من داری و غرور تو، به گوش من برآمده است. پنایران مهار خود را به بینی تو ولگام خود را به لبهای گذاشتند، تو را به راهی که آمده‌ای، برخواهم گردانید. ۲۹ «و علامت، برای تو این خواهد بود که امسال غله خودرو خواهید خورد و سال دوم آنچه از آن بروید و در سال سوم بکارید و بدرویدو تاکستانها غرس نموده، میوه آنها را بخورید. ۳۰ و بقیه‌ای که از خاندان یهودا رستگار شوند، بار دیگر به پایین ریشه خواهد زد و به بالا میوه خواهند آورد. ۳۱ زیرا که بقیه‌ای از اورشلیم و رستگاران از کوه صهیون بیرون خواهند آمد. غیرت یهوده این را بجا خواهد آورد. ۳۲ «بنایران خداوند درباره پادشاه آشورچینن می‌گوید که «به این شهر داخل نخواهد شدو به اینجا تبر نخواهد انداخت و در مقابلش با سپرخواهد آمد و منجنیق را در پیش آن بر نخواهد افراد.» ۳۳ به فرشته خداوند در آن شب بیرون آمده است به همان برخواهد گشت و به این شهر داخل نخواهد شد. خداوند این را می‌گوید. ۳۴ زیرا که این شهر راحمایت کرده، به باختر خود و به باختر بنده خویش داده، آن را نجات خواهم داد.» ۳۵ پس فرشته خداوند در آن شب بیرون آمده، صد و هشتاد و پنج هزار نفر از اردوی آشور را زدو با مدادان چون برخاستند، اینک جمیع آنهالاشه‌های مرده بودند. ۳۶ و سنتخاریپ، پادشاه آشور کوچ کرده، روانه گردید و برگشته، درینبوی ساکن شد. ۳۷ و واقع شد که چون او درخانه خدای خویش، نسروک عبادت می‌کرد، پسرانش ادرملک و شرآصر او را به شمشیر زدند، و ایشان به زمین آرات فرار کردند و پرسش آسرحدون به چایش سلطنت نمود.

۲۰ در آن ایام، حرقیا بیمار و منشرف به موت شد و اشعاری این آموص نبی نزدیک آمده، او را گفت: «خداوند چنین می‌گوید: تدارک خانه خود را بین زیرا که می‌میری و زنده نخواهی ماند.» ۲ آنگاه او روی خود را به سوی دیوار برگردانید و نزد خداوند دعا نموده، گفت: «ای خداوند مسالت اینکه بیاد آوری که چگونه به حضور تو به امانت و به دل کامل سلوک نموده‌ام و آنچه در نظر تو پسند بوده است، بجا آورده‌ام.» پس حرقیا زارزار بگریست. ۴ و واقع شد قبل از آنکه اشعاری از وسط شهریرون رود، که کلام خداوند بر وی نازل شده، گفت: ۵ «برگرد و به پیشوای قوم من حرقیا بگو: خدای پدرت، داود چنین می‌گوید: دعای تو راشنیدم و مذبح‌ها برای عهل بنا نمودو اشیه را به نوعی که اخاب، پادشاه اسرائیل ساخته بود، ساخت و به اشکهای تو را دیدم. اینک تو را شفاخواهم داد و در روز سوم به خانه

تمامی لشکر آسمان سجدہ نموده، آنها را عبادت کرد. ۴ و مذیعها درخانه خداوند بنا نمود که درباراش خداوند گفته بود: «اسم خود را در اورشلیم خواهم گذاشت.» ۵ و مذیعها برای تمامی لشکر آسمان در هر دو صحن خانه خداوند بنا نمود. ۶ و پسر خود را آراش گذرانید و فالگیری و افسونگری می کرد و بالصحاب اجنه و جادوگران مراوده می نمود. و درنظر خداوند شرارت بسیار وزیده، خشم او را به هیجان آورد. ۷ و تمثال اشیه را که ساخته بود، درخانه ای که خداوند درباراش به داد و پسرش، سلیمان گفته بود که «در این خانه و در اورشلیم که آن را از تمامی اسپاط اسرائیل برگزیده، اسم خود را تا به ابد خواهم گذاشت بريا نمود. ویاپهای اسرائیل را از زمینی که به پدران ایشان داده ام باز دیگر آواره نخواهم گردانید. به شرطی که توجه نمایند تا برس حسب هر آنچه به ایشان امر فرمودم و برس حسب تمامی شرعیتی که بنده من، موسی به ایشان امر فرموده بود، رفتار نمایند.» ۸ اما ایشان اطاعت ننمودند زیرا که منسی، ایشان را اغوا نمود تا از متهای که خداوند پیش بینی اسرائیل هلاک کرده بود، بدتر رفتار نمودند. ۹ و خداوند به واسطه بندگان خود، اینجا تکلم نموده، گفت: «چونکه منسی، پادشاه یهودا، این رجاسات را بجا آورد و بدتر از جمیع اعمال امروزیانی که قبل از او بودند عمل نمود، و به بتهای خود، یهودا را نیز مرتکب گناه ساخت، ۱۰ بنا براین یهوده، خدای اسرائیل چنین می گوید: اینک من بر اورشلیم و یهودا بلا خواهم رسانید که گوشاهی هر که آن را بشنود، صدا خواهد کرد. ۱۱ و بر اورشلیم، رسمنامه و ترازوی خانه اخاب را خواهم کشید و اورشلیم را پاک خواهم کرد، به طوری که کسی پشقاپ را زدوده و واژگون ساخته، آن را پاک می کند. ۱۲ و بقیه میراث خود را پراکنده خواهم ساخت و ایشان را به دست دشمنان ایشان تسیلم خواهم نمود، ویرای جمیع دشمنانشان بغم و غارت خواهندشد، ۱۳ چونکه آنچه در نظر من ناپسند است، به عمل آوردن و از روزی که پدران علاوه براین، منسی خون بی گاهان را از حد زیاده ریخت تا اورشلیم را سراسر پر کرد، سوای گناه ای که یهودا را به آن مرتکب گناه ساخت تا آنچه در نظر خداوند ناپسند است بچاورند. ۱۴ و بقیه وقایع منسی و هرجه کرد و گناهی که مرتکب آن شد، آیا در کتاب تواریخ ایام پادشاهان یهودا مکتب نیست؟ ۱۵ پس منسی باپدران خود خواهد و در باغ خانه خود، یعنی در باغ عزا دفن شد و پسرش، آمن، به جایش پادشاه شد. ۱۶ آمن بیست و دو ساله بود که پادشاه شد و دو سال در اورشلیم سلطنت نمود و اسم مادرش مشتملت، دختر حاروص، از بیطه بود. ۱۷ و آنچه در نظر خداوند ناپسند بود، موافق آنچه پدرش منسی کرد، عمل نمود. ۱۸ و به تمامی طرقی که پدرش به آن سلوک نموده بود، رفتار کرد، و بت های را که پدرش پرستید، عبادت کرد و آنها را سجده نمود. ۱۹ و یهوده، خدای پدران

خود را ترک کرده، به طریق خداوند سلوک ننمود. ۲۰ پس خادمان آمون بر او شوریدند و پادشاه را در خانه اش کشتند. ۲۱ اما اهل زمین همه آنانی را که بر آمون پادشاه، شوریه بودند به قتل رسانیدند و اهل زمین پسرش، یوشیا را در جایش به پادشاهی نصب کردند. ۲۲ و بقیه اعمالی که آمون بجا آورد، آیا در کتاب تواریخ ایام پادشاهان یهودا مکتب نیست؟ ۲۳ و در قبر خود در باغ عزا دفن شد و پسرش یوشیا به جایش سلطنت نمود.

۲۴ یوشیا هشت ساله بود که پادشاه شد و در اورشلیم سی و یک سال سلطنت نمود. و اسم مادرش یدیده، دختر عدایه، از بیضت بود. ۲۵ و آنچه را که در نظر خداوند پسندیده، به عمل آورد، و به تمامی طریق پدر خود، داده سلوک نموده، به طرف راست یا چپ انحراف نورزید. ۲۶ و در سال هجدهم یوشیا پادشاه واقع شد که پادشاه، شافان بن اصلیا بن مسلم اکاتب را به خانه خداوند فرستاده، گفت: «نزد حلقيا رئیس کهنه برو و او نقره ای را که به خانه خداوند آورده می شود و مستحفظان در، آن را از قوم جمع می کنند، بشمارد. ۲۷ و آن را به دست سرکارانی که بر خانه خداوند گماشته شده اند، بسپارند تا ایشان آن را به کسانی که در خانه خداوند کار می کنند، به جهت تعمیر خرابیهای خانه بدهند، ۲۸ یعنی به شفافان کار و بنایان و معماران، و تا چوبها و سنگهای تراشیده به جهت تعمیر بنجاران و بنایان و معماران، و تا چوبها و سنگهای تراشیده به جهت تعمیر خانه بخرند.» ۲۹ امانقهای را که به دست ایشان سپردند، حساب نکردن زیرا که به امانت رفتار نمودند. ۳۰ و حلقيا، رئیس کهنه، به شافان اکاتب گفت: «کتاب تورات را در خانه خداوند پافتام.» و حلقيا آن کتاب را به شفافان داد که آن را خواند. ۳۱ و شافان اکاتب نزد پادشاه برگشت و به پادشاه خبرداده، گفت: «بند گانه، نقره ای را که در خانه خداوند یافت شد، بیرون آوردن و آن را به دست ایشان سپردند، حساب نکردن گماشته بودند، سپردند.» ۳۲ و شافان اکاتب، پادشاه را خبر داده، گفت: «حلقيا، بودند، سپردند.» ۳۳ و شافان اکاتب، پادشاه را خبر داده، گفت: «حلقيا، کاهن، کتابی به من داده است.» پس شافان آن را به حضور پادشاه خواند. ۳۴ پس چون پادشاه سختان سفر تورات راشنید، لباس خود را درید. ۳۵ و پادشاه، حلقيای کاهن و اخیقام بن شافان و عکیور بن میکایا و شفافان اکاتب و عصایا، خادم پادشاه را امر فرموده، گفت: «بروید و از خداوند برای من و برای قم و برای تمامی یهودا درباره سختانی که در این کتاب یافت می شود، مسالت نمایید، زیرا غضب خداوند که بر ما افروخته شده است، عظیم می باشد، از این جهت که پدران ما به سختان این کتاب گوش ندادند تا موافق هر آنچه درباره مامکتب است، عمل نمایند.» ۳۶ کتاب گوش ندادند تا موافق هر آنچه درباره مامکتب است، عمل نمایند. ۳۷ پس حلقيای کاهن و اخیقام و عکیور و شفافان و عصایا نزد حله نبیه، زن شلام بن تقوه بن حرحس لباس دار، رفتند و او در محله دوم اورشلیم ساکن بود. و با وی سخن گفتند. ۳۸ و او به ایشان گفت: «یهوده، خدای اسرائیل چنین می گوید: به کسی که شما را نزد من فرستاده است، بگوید: ۳۹ خداوند چنین می گوید: اینک من بلایی بر این مکان و ساکنانش

خواهم رسانید، یعنی تمامی سخنان کتاب را که پادشاه یهودا خوانده است، ۱۷ چونکه مرا ترک کرده، برای خدایان دیگر بخورسوزانیدند تا به تمامی اعمال دستهای خود، خشم مرا به هیجان بیارند. پس غضب من بر این مکان مشتعل شده، خاموش نخواهد شد. ۱۸ لیکن به پادشاه یهودا که شما را به جهت مسالت نمودن از خداوند فرستاده است، چنین بگویید: یهوده، خدای اسرائیل چنین می‌فرماید: دربار سخنانی که شنیده‌ای ۱۹ چونکه دل تو نرم بود و هنگامی که کلام مرادریاره این مکان و ساکنانش شنیدی که ویران و مورد لعنت خواهد شد، به حضور خداوندمتواضع شده، لیاس خود را دریدی، و به حضورمن گریستی، بنایران خداوند می‌گوید: من نیز تورا اجابت فرمودم. ۲۰ لهذا اینک من، تو نزد پدرانت جمع خواهم کرد و در قبر خود به سلامتی گذارده خواهی شد و تمامی بلا را که من بر این مکان می‌رسانم، چشمانت نخواهد دید.» پس ایشان نزد پادشاه جواب آوردند.

۲۳ و پادشاه فرستاد که تمامی مشایخ یهودا و اورشلیم را نزد وی جمع کردند. ۲ و پادشاه و تمامی مردان یهودا و جمیع سکنه اورشلیم با وی و کاهنان و انبیا و تمامی قوم، چه کوچک و چه بزرگ، به خانه خداوند برآمدند. و او تمامی سخنان کتاب عهدی را که درخانه خداوند یافت شد، در گوش ایشان خواند. ۳ و پادشاه نزد ستون ایستاد و به حضور خداوند عهد بست که خداوند را پیروی نموده، اوامر و شهادات و فرایض او را به تمامی دل و تمامی جان نگاه دارند و سخنان این عهد را که در این کتاب مکتوب است، استوار نماید. پس تمامی قوم این عهد را بربا داشتند. ۴ و پادشاه، حلقیا، رئیس کهنه و کاهنان دسته دوم و مستحفظان در را امر فرمود که تمامی ظروف را که برای بعل و اشیه و تمامی لشکرآسمان ساخته شده بود، از هیکل خداوند بیرون آورند. و آنها را در بیرون اورشلیم در مزرعه‌های قدرون سوزانید و خاکستر آنها را به بیت تیل برد. ۵ و کاهنان بتها را که پادشاهان یهودا تعیین نموده بودند تا در مکان های بلند شهرهای یهودا و نواحی اورشلیم بخور سوزانیدند، و آنای را که برای بعل و آفتاب و ماه و برج و تمامی لشکرآسمان بخور می‌سوزانیدند، معزول کرد. ۶ و اشیه را از خانه خداوند، بیرون از اورشلیم به وادی قدرون برد و آن را به کار نهر قدرون سوزانید، و آن را مثل غبار، نرم ساخت و گرد آن را بر قرهای عوام الناس پاشید. ۷ و خانه های لواط را که نزد خانه خداوند بود که زنان در آنها خیمه‌ها به جهت اشیه می‌بافتند، خراب کرد. ۸ و تمامی کاهنان را از شهرهای یهودا آورد و مکانهای بلند را که کاهنان در آنها بخورمی سوزانیدند، از جمع تا پرشیع نجس ساخت، و مکان های بلند دروازه‌ها را که نزد دهنده دروازه بیوش، رئیس شهر، و به طرف چپ دروازه شهربود، منهدم ساخت. ۹ لیکن کاهنان، مکانهای بلند، به مذبح خداوند در اورشلیم برآمدند اما نان فطیر در میان برادران خود خوردند. ۱۰ و توفت

و تمامی جان و تمامی قوت خود مافق تمامی تواریث موسی به خداوند رجوع نماید، و بعد از او نیز مثل او ظاهر نشد. ۲۶ اما خداوند از حدت خشم عظیم خودبرنگشت زیرا که غضب او بهسب همه کارهای که منسی خشم او را از آنها به هیجان آورده بود، بر یهودا مشتعل شد. ۲۷ و خداوند گفت: «یهودارا نیز از نظر خود دور خواهم کرد چنانکه اسرائیل را دور کردم و این شهر اورشلیم را که برگزیدم و خانه‌ای را که گفتم اسم من در آنجا خواهد بود، ترک خواهم نمود.» ۲۸ و بقیه وقارع یوشیا و هرجه یوشیای پادشاه به مقابل او برآمد و چون (فرعون) او را دید، وی را در مجلو کرد، آیا در کتاب تواریخ ایام پادشاهان یهودا مکتوب نیست؟ ۲۹ و در ایام او، فرعون نکوه، پادشاه مصر، بر پادشاه آشور به نهر فرات برآمد و یوشیای پادشاه به مقابل او برآمد و چون (فرعون) او را دید، وی را در نظر خداوند مشتعل شد و سه ماه در اورشلیم سلطنت نمود و بیست و سه ساله بود که پادشاه شد و آنها در اورشلیم سلطنت نمود و آوردندو او را در قبرش دفن کردند و اهل زمین، یهواحازین یوشیا را گرفتند و او را مسح نموده، به جای پدرش به پادشاهی نصب کردند. ۳۱ و یهواحازن او را در نظر خداوند نپستند، مافق هرآنچه پدرانش کرده بودند، به عمل آورد. ۳۲ و آنچه را که در نظر خداوند نپستند بود، مافق هرآنچه پدرانش کرده بودند، به عمل آورد. ۳۳ و فرعون نکوه، او را در ریله، در زمین حمات، دریند نهاد تا در اورشلیم سلطنت نماید و صد وزنه نقره و یک وزنه طلا بر زمین گذارد. ۳۴ و فرعون نکوه، یاقین بن یوشیا را به جای پدرش، یوشیا، به پادشاهی نصب کرد و اسمش را به یهواحازن نمود و یهواحازن را گرفته، به مصر آمد. و اودر پادشاه بابل، ایشان را به بابل بود که آغاز سلطنت نمود و یازده سال از هرکس مافق تقویم او به زور گرفت تا آن را به فرعون نکوه بدهد. ۳۵ و یهواحازن بیست و پنج ساله بود که پادشاه شد و یازده سال در اورشلیم سلطنت کرد و اسم مادرش زیده، دختر فدایه، از رومه بود. ۳۶ و آنچه را که در نظر خداوند نپستند بود مافق هرآنچه پدرانش کرده بودند، به عمل داشت، به حدی که آنها را از نظر خودانداخت، واقع شد که صدقیا بر پادشاه بابل عاصی شد.

۲۵ واقع شد که نیوکدنصر، پادشاه بابل، باتمامی لشکر خود در روز دهم ماه دهم از سال نهم سلطنت خویش بر اورشلیم برآمد، و در مقابل آن اردو زده، سنتگری گردگردش بنامود. ۲ و شهر تا سال یازدهم صدقیا پادشاه، محاصره شد. ۳ و در روز نهم آن ماه، قحطی در شهر چنان سخت شد که برای اهل زمین نان نبود. ۴ پس در شهر رخنه‌ای ساختند و تمامی مردان جنگی در شب از راه دروازه‌ای که در میان دو حصار، نزد باغ پادشاه بود، فرار کردند. و کلدانیان به هر طرف در مقابل شهر بودند (و پادشاه) به راه عربه رفت. ۵ و لشکر کلدانیان، پادشاه را تعاقب نموده، در بیابان اریحا به او رسیدند و تمامی لشکرکش از او پراکنده شدند. ۶ پس پادشاه

و در ایام او، نیوکدنصر، پادشاه بابل آمد، و یهواحازن سه سال بینه او بود. پس برگشته، از او عاصی شد. ۷ و خداوند فوجهای کلدانیان و فوجهای ارامیان و فوجهای موآیان و فوجهای بنی عمون را بر او فرستاد و ایشان را بر یهودا فرستاد تا آن را هلاک سازد، به موجب کلام خداوند که بواسطه بندگان خودانیبا گفته بود. ۸ به تحقیق، این از فرمان خداوند یهودا واقع شد تا ایشان را بهسب گناهان منسی و هرجه او کرد، از نظر اورشلیم را از خون بی گناهان پر کرده بود و خداوند نخواست که او را غفو نماید. ۹ و بقیه وقارع یهواحازن و هرجه کرد، آیا در کتاب تواریخ ایام پادشاهان یهودا مکتوب نیست؟ ۱۰ پس یهواحازن با پدران خود خواهد و

راگرفته، او را نزد پادشاه بابل به ریله آوردهند و بر اوفوی دادند. ۷ و پسران صدقیا را پیش رویش به قتل رسانیدند و چشمان صدقیا را کنده و او را به تمامی قوم، چه خرد و چه بزرگ، و سرداران لشکرها برخاسته، به مصر رفتند زیرا که از کلدانیان ترسیدند. ۸ و در روز هفتم ماه پنجم از سال نوزدهم نیوکردنصر پادشاه، سلطان بابل، نبوزرادان، رئیس جladان، خادم پادشاه بابل، به اورشلیم آمد. ۹ و خانه خداوند و خانه پادشاه را سوزانید و همه خانه های اورشلیم و هر خانه بزرگ را به آتش سوزانید. ۱۰ و تمامی لشکر کلدانیان که همراه رئیس جladان بودند، حصارهای اورشلیم را به هر طرف منهدم ساختند. ۱۱ و نبوزرادان، رئیس جladان، بقیه قوم را که در شهر باقی مانده بودند و خارجین را که به طرف پادشاه بابل شده بودند و بقیه روزش، در تمامی ایام عمرش از جانب پادشاه به او داده می شد.

جمعیت را به اسیری برد. ۱۲ اما رئیس جladان بعضی از مسکیان زمین را برای باغبانی و فلاحی واگذشت. ۱۳ و کلدانیان ستونهای برنجینی که در خانه خداوند بود و پایه ها و دریاچه برنجینی را که درخانه خداوند بود، شکستند و برج آنها را به بابل بردند. ۱۴ و دیگها و خاک اندازها و گلگیرها و قاشقها و تمامی اسباب برنجینی را که با آنها خدمت می کردند، آنچه را که از نقره بود، رئیس جladان برد. ۱۵ و مجرمهای های عینی طلای آنچه را که از طلا بود و نقره پایه هایی که سلیمان آنها را برای خانه خداوند ساخته بود، وزن برج همه این اسباب بی اندازه بود. ۱۶ بلندی یک ستون هجدجه ذراع و تاج برنجین بر سریش و بلندی تاج سه ذراع بود و شبکه و انارهای گردآگرد روی تاج، همه از برنج بود و مثل اینها برای ستون دوم بر شبکه اش بود. ۱۷ و رئیس جladان، سرایا، رئیس کهنه، وصفنیای کاهن دوم و سه مستحفظ در را گرفت. ۱۸ و سرداری که بر مردان جنگی گماشته شده بودو پنج نفر را از آنانی که روی پادشاه را می دیدند و در شهر یافت شدند و کاتب سردار لشکر را که اهل ولایت را سان می دید، و شصت نفر از اهل زمین را که در شهر یافت شدند، از شهر گرفت. ۱۹ و نبوزرادان رئیس جladان، ایشان را برداشت، به ریله، نزد پادشاه بابل برد. ۲۰ و پادشاه بابل، ایشان را در ریله در زمین حمات زده، به قتل رسانید. پس یهودا از ولایت خود به اسیری رفتند. ۲۱ و اما قومی که در زمین یهودا باقی ماندند و نیوکردنصر، پادشاه بابل ایشان را رها کرده بود، پس جدلیا این اختیام بن شافان را بر ایشان گماشت. ۲۲ و چون تمامی سرداران لشکر با مردان ایشان شنیدند که پادشاه بابل، جدلیا راحاکم قرار داده است، ایشان نزد جدلیا به مصبه آمدند، یعنی اسماعیل بن نتبیا و یوحنا بن قاری و سرایا ابن تنحومت نظرفاتی و یازنیا این معکاتی با کسان ایشان. ۲۳ و جدلیا برای ایشان و برای کسان ایشان قسم خورده، به ایشان گفت: «از بندگان کلدانیان متربید. در زمین ساکن شوید و پادشاه بابل را بندگی نماید و برای شما نیکو خواهد بود.» ۲۴ اما در ماه هفتم واقع شد که اسماعیل بن نتبیا این یشمع که از ذریت پادشاه بود، به اتفاق ده نفر آمدند و جدلیا را زدند که

اول تواریخ

زارح از بصره به جایش پادشاه شد. ۴۵ و بیویاب مرد و حوشام از زمین
تیمانی به جایش سلطنت نمود. ۴۶ و حوشام مرد و هنده بین بکد که مدیان
را در زمین مواب شکست داد در جایش پادشاه شد و اسم شهرش عویت
بود. ۴۷ و هنده مرد و سمله از مسیرقه به جایش پادشاه شد. ۴۸ و سمله
مرد و شاول از رخوبوت نهر به جایش پادشاه شد. ۴۹ و شاول مرد و بعل
حانان بن عکبر به جایش پادشاه شد. ۵۰ و بعل حنان مرد و هنده به
جایش پادشاه شد؛ و اسم شهروش فاعی و اسم نش مهظیبل دختر مطرد
دختر می ذهب بود. ۵۱ و هنده مرد و امیران آدم امیر تمیانع و امیر آله و امیر
بیعت بودند. ۵۲ و امیر آهولیاتمه و امیر ایله و امیر فیون؛ ۵۳ و امیر قفار و
امیر تیمان و امیر مبار؛ ۵۴ و امیر مجذیبل و امیر عیرام؛ اینان امیران آدم
بودند.

۲ پسران اسرائیل اینانند: رؤین و شمعون و لاوی یهودا ویساکار زبولون ۲
و دان و یوسف و بنیامن و نفتالی و جاد و آشیر. ۲ پسران یهودا: عیبر و اوانان
وشیله؛ این سه نفر از بتتشوع که عانیه برای او زاییده شدند؛ و عیبر نخست
زاده یهودا به نظر خداوند شریر بود؛ پس او را گشت. ۴ و عروس وی تamar
فارص و زارح را برای وی زایید، و همه پسران یهودا پنج نفر بودند. ۵ و پسران
فارص: حصررون و حامول. ۶ و پسران زارح: زمی و ایتان و وهیمان و
کلکول و داعز که همگی ایشان پنج نفر بودند. ۷ و از پسران گرمی، عاکار
مضطرب کننده اسرائیل بود که درباره چیز حرام خیانت وزید. ۸ و پسر
ایتان: عزربا بود. ۹ و پسران حصررون که برای وی زاییده شدند، پر محمل
ورام و کلوبای. ۱۰ و رام عمتیاداب را آورد و عمتیاداب تھشون را آورد که
رئس بني یهودا بود. ۱۱ و تھشون سلمما را آورد و سلمما بُعزر را آورد. ۱۲ و
بُعزر عویید را آورد و عویید یسی را آورد. ۱۳ یسی نخست زاده خوش
ایلایب را آورد، دومین ایناداب را، و سومین شمعی را، ۱۴ و چهارمین تئتل
را و پنجمین رکای را، ۱۵ و ششمین اوصم را و هفتمین داود را آورد. ۱۶ و
خواهران ایشان صریوه و آیحاپل بودند. و پسران صریوه، آیشا و بیواب و
عسانیل، سه نفر بودند. ۱۷ و آیحاپل عamas را زایید و پدر عمامسا پتر
اسمعایل بود. ۱۸ و کالیب بن حصررون از زن خود عزربه وار پیغوت اولاد
به هم رسانید و پسران وی ایناند: یاشر و شویاب و آردون. ۱۹ و عزربه مرد
و کالیب آفرات را به زنی گرفت و او حور را برای وی زایید. ۲۰ و شور، اوری
را آورد و اوری بَشَلِن را آورد. ۲۱ و بعد از آن، حصررون به دختر ماکیر پدر
چلعاد رآمد، او را به زنی گرفت حتی که شصت ساله بود و او سجوب
را برای وی زایید. ۲۲ و سجوب بائیر را آورد و او بیست و سه شهر در زمین
چلعاد داشت. ۲۳ واو جشور و آرام را که خُووب بائیر باشد، با قفات و
دهات آنها که شصت شهر بود، از ایشان گرفت و جمیع اینها از آن بنی
ماکیر پدر چلعاد بودند. ۲۴ و بعد از آنکه حصررون در کالیب افراه وفات
یافت، آپیه زن حصررون آشخور پدر تقویع را برای وی زایید. ۲۵ و پسران

۱ آدم، شیث آنوش، ۲ قیان مهلهلیل بارد، ۳ خُوش مُوشالح لَنَك، ۴
نُوح سام حام یافت. ۵ پسران یافت: جُوْمَر و ماجُوج و مادای و بیوان و
ماشک و تیراس. ۶ و پسران جُومَر: اشکازار و ریفات و تَجَرْمَه. ۷ و پسران
بیوان: الیشَه و تَرَشِيش و کتیم و دُوانیم. ۸ و پسران حام: کوش و مصرایم
و فُوت و کعنان. ۹ و پسران کوش: سیا و خوبیه و سیتا و رعما و سیتکا. و
پسران رعما: شبا و ددان. ۱۰ و کوش، نمرود را آورد، او به جبار شدن
در جهان شروع نمود. ۱۱ و مصرایم، لُودیم و عنایم و لَهَایم و نَفَوْحَم را
آورد، ۱۲ و فتوسیم و کسلوحم را که فلستیم و کنتوریم از ایشان پدید
آمدند. ۱۳ و کعنان نخست زاده خود، صیدون و جت را آورد، ۱۴ و
یوسی و آمری و جرجاشی، ۱۵ و جوْتَی و عرقی و بیسی، ۱۶ و ارادی و
صماری و حمامی را. ۱۷ پسران سام: عیلام و آشُور و ارفکشاد و لُود و آرام
و عُوص و خُول و جاتر و ماشک. ۱۸ و ارفکشاد، شالح را آورد و شالح،
عایبر را آورد. ۱۹ و برای عایبر، دو پسر متولد شدند که یکی را فالچ نام بود
زیرا در ایام وی زمین منقسم شد و اسم برادرش بقطان بود. ۲۰ و بقطان،
المُهْدَاد و شالَف و حَضْرَمَوت و يارح را آورد؛ ۲۱ و هَدُورَم و اوزال و دلقه،
۲۲ و ایال و آیامیل و شبا، و اوپیر و خوبیه و بیواب را که جمیع اینها
پسران بقطان بودند. ۲۴ سام، ارفکشاد سالح، عایبر فالچ رُسو، ۲۵
سرچ ناحور تارح، ۲۷ آبرام که همان ابراهیم باشد. ۲۸ پسران ابراهیم:
اسحاق و اسماعیل. ۲۹ این است پیداش ایشان: نخستزاده اسماعیل:
نبایوت و قیدار و آبَشَل و میسام، ۳۰ و مشمام و دُمه و مَسَا و خَدَد و
تبیما، ۳۱ و بیطر و نافش و قده و بیواب را که اینان پسران اسماعیل بودند. ۳۲ و
پسران قطُوره که مُتعه ابراهیم بود، پس او زِمان و بقطان و مَدَان و مدیان و
بیشان و شُوحا را زایید و پسران بقطان: شبا و ددان بودند. ۳۳ و پسران
مدیان عیقه و عیقه و خُنُوح و آیداع و الْدَّعَه بودند. پس جمیع اینها پسران
قطُوره بودند. ۳۴ و ابراهیم اسحاق را آورد؛ و پسران اسحاق عیسیو و اسرائیل
بودند. ۳۵ و پسران عیسیو: آلیفاز و رُمُؤیل و یعوش و یعلام و قورح.
۳۶ پسران آلیفاز: تیمان و اومار و صَفَی و جَعَنَام و قَنَاز و تَمَنَاع و عَمَالِیق.
۳۷ پسران رُعَویل: تَحَت و زارح و شَمَه و مَوَه. ۳۸ و پسران سعیر: لُوطان و
شُویاب و صبعون و عَنَه و دیشون و ایصر و دیشان. ۳۹ و پسران لُوطان:
حوري و هُومام و خواهر لُوطان تمناع. ۴۰ پسران شُویاب: علیان و مَنَاحَت
و عیبال و شَفَی و اُونَام و پسران صبعون: آیه و عَنَه. ۴۱ و پسران عَنَه: دیشون
و پسران دیشون: حَمَرَان و اشیان و هَرَان و گَرَان. ۴۲ پسران ایصر: بِلَهَان و
زَعَان و بیغان و پسران دیشان: عُوص و آران. ۴۳ و پادشاهانی که در زمین
آدم سلطنت نمودند، پیش از آنکه پادشاهی بر بنی اسرائیل سلطنت کند،
ایناند: بالع بن بَعْرَو و اسم شهر او دنهایه بود. ۴۴ و بالع مرد و بیواب بن

یرحمنیل نخست زاده حصرُون نخست زاده اش: رام و بُوئه و اوْزَن و اوْصم و آخیا بودند. ۲۶ و یرحمنیل را زن دیگر مسماة به عطاوه بود که مادرِ اوْنام باشد. ۲۷ و پسران رام نخست زاده یرحمنیل معص و یامین و عاقر بودند. ۲۸ و پسران آونام: شمای و یاداع بودند، و پسران شمای تاداب و آیشور. ۲۹ و اسم زن آیشور آیچایل بود و اوْ أحجان و مولید را برای وي زاید. ۳۰ ناداب سَلَد و آفایم بودند و سَلَد بی اولادِ مرد. ۳۱ و بنی آفایم یشعی و بنی یشعی شیشان أحلاطی. ۳۲ و پسران یاداع برادر شمای بیروناتان؛ و بیروناتان؟ و بیروناتان: فائت وزارا. اینها پسران یرحمنیل بودند. ۳۴ و شیشان را پسری نبود لیکن دختران داشت و شیشان را غلامی مصری بود که یرحاع نام داشت. ۳۵ و شیشان دختر خود را به غلام خویش یرحاع به زنی داد و او عتای را برای وي زاید. ۳۶ و عتای ناتان را آورد و ناتان زاید را آورد. ۳۷ و زاید آفلال را آورد و آفلال عوبید را آورد. ۳۸ و عوبید بیهُو را آورد، بیهُوزریا را آورد. ۳۹ و عزیزیا حاصل را آورد و حاصل آعشه را آورد. ۴۰ و آعشه سسمای را آورد و سسمای شلُوم را آورد. ۴۱ و شلُوم قسما را آورد و قسمای الشمع را آورد. ۴۲ و بنی کالیب برادر یرحمنیل نخست زاده اش میشاع که پدر زیف باشد و بنی ماریشه که پدر حبرون باشد بودند. ۴۳ و پسران حبرون: قُورح و تُقُور و راقم و شامع. ۴۴ و شامع راحم پدر یرقعام آورد و راقم شمای را آورد. ۴۵ و پسر شمای ماعون و ماعون پدر بیت صُور بود. ۴۶ عیفه متعه کالیب حاران و موصا و جازیر را زاید و حاران جازیر را آورد. ۴۷ و پسران بهدایی راجم و بیوتان و چیشان و فائت و عیفه و شاغف. ۴۸ و معکه متعه کالیب، شابرو ترخنه را زاید. ۴۹ و او نیز شاغف، پدر مدمته و شوا، پدر مکبینا پدر چعبا را زاید؛ و دختر کالیب عکشنه بود. ۵۰ و پسران کالیب بن حُور نخست زاده آفاته ایناند: شوبال پدر قربه یعاریم، ۵۱ و سلمما پدر بیت لحم و حاريف پدر بیت جادر. ۵۲ و پسران شوبال پدر قربه یعاریم ایناند: هُرُوه و نصف مُنحوت. ۵۳ و قبایل قربه یعاریم ایناند: یپیان و فُوتیان و شوماتیان و مشراعیان که از ایشان صارعاتیان و اشطاویان پیدا شدند. ۵۴ و بنی سلمما بیت لحم و نطفوایان و عطروت بیت بیواب و نصف مانحیان و صُریعیان بودند. ۵۵ و قبایل کاتبانی که در یعیص ساکن بودند، تزاعیان و شمعایان و سُوكاتیان بودند. اینان قبینان اند که از حَمَّت پدر بیت ریکاب بیرون امده‌اند.

۳ و پسران داود که برای او در حبرون زاید شدند، ایناند: نخست زاده اش آمنون از آخینُعم بزرگیله؛ و دومین دانیل از آیچایل گملیه؛ و سومین ارشالم پسر معکه دختر تلمایی پادشاه جشور؛ و چهارمین اُدویا پسر عتیشیل و سراپا بودند؛ و پسر عتیشیل حکتات. ۱۴ و مَعُونتای عُفره را آورد و عتیشیل، عربا بودند؛ و پسر عتیشیل حکتات. ۱۵ و پسران قفاز و سراپا، بیواب پدر جرجیحراشیم را آورد، زیرا که صنتگر بودند. ۱۶ و پسران کالیب بن یفُثه، عیُرُو و ایله و ناخم بودند؛ و پسر ایله قفار بود. ۱۷ و پسران عزره بیَرَ و مَرَد و عافر و یهُلیشیل، زیف و زفه و تیریا و آسریل. ۱۸ و پسران عزره بیَرَ و مَرَد و عافر و

بالون(و زن مَرْد) مریم و شَمَای و یشیع پدر آشَمُوع را زایید. ۱۸ و زن یهودیه او یارَد، پدر جَذُور، و جایَر پدر شُوكُ و یقرتیمیل پدر زانوح را زایید. اما آنان پسران پیغمَر دختر فرعون که مَرْد او را به نزِی گرفته بود می باشند. ۱۹ و پسران زن یهودیه او که خواهر نَحَم بود پدر قَبِيلَه جَرمِي و آشَمُوع معکاتی بودند. ۲۰ و پسران شیمُون: آمنون وَرَنه و پنهانان و تبلون و پسران یشعي زُنْزُوحیت. ۲۱ و بنی شیله بن یهودا، عیر پدر لیکَه، و لَعَدَه پدر مَرْیَشَه و قابیل خاندان عاملان کهان نازک از خانواده آشیع بودند. ۲۲ و یوقم و اهل کُوزِیا و یوآش و ساراف که در موآب مِلَك داشتند، و یُشُوبی لَحْمَه؛ و این واقعه قدیم است. ۲۳ و اینان کوزه گر بودند با ساکنان ناعیم و جَذِيره که در آنجاها نزد پادشاه به جهت کار او سکوت داشتند. ۲۴ پسران شَعُون: نَمُولَه و یامین و یاریب و زَاهَر و شاول. ۲۵ و پسرش شَلَم و پسرش میسام و پسرش مشمام. ۲۶ و بنی مشمام پسرش حَمُولَه و پسرش زَغُور و پسران شَمعی. ۲۷ و شَمعی را شائزه پسر و شش دختر بود ولکن برادرانش را پسران بسیار بود و همه قابیل ایشان مثل بنی یهودا زیاد نشدند. ۲۸ و ایشان در بُوشیع و مُلاکَه و حَصَر شُوال، و در بِله و عاصم و تولا، ۳۰ و در بَکُول و حَرَمَه و صِقلَعَه و دریست مرگوت و حَصَر شُوسِيم و بیت پُرُثی و شَعراهم ساکن بودند. اینها شهرهای ایشان تا زمان سلطنت داده بود. ۳۲ و قریه های ایشان عیطام عین و رُمُون و توکن و عاشان، یعنی پنج قریه بود، ۳۳ و جمیع قریه های ایشان که در پیرامون آن شهرها تابعه بود. پس مسکنهاهای ایشان این است و نسب نامه های خود را داشتند. ۳۴ و مُشویات و بِملِك و یوشه بن امصیا، ۳۵ بَوَیل و بَیهُو این یوپیشا این سرایا این عَسَبِیَّل، ۳۶ و الْبِعْيُونَیَّه و یعکوہ و یشوحاپا و عَسَبِیَا و عَدِیَّل و بِسِیمِیَّل و بَنِیَا، ۳۷ و زیرا این شَفْعَیِي ابن الْقَنْ بن یدایا این شمری این شَمَعَیِي، ۳۸ اینانی که اسم ایشان مذکور شد، در قابیل خود رُؤسا بودند و خانه های آبای ایشان بسیار زیاد شد. ۳۹ و به مدخل جَذُورتا طرف شرقی وادی رفتند تا برای گله های خویش چرگاه بجوینند. ۴۰ پس برومند نیکو یافتند و آن زمین وسیع و آرام و امین بود، زیرا که آل حام در آنجا یافت شدند، شکست دادند و ایشان را تا به امروز تباه ساخته، در جای ایشان ساکن شده اند زیرا که مربع برای گله های ایشان در آنجا بود. ۴۲ و بعضی از ایشان، یعنی پانصد نفر از بنی شَمَعُون به کوه سعیر منتبد؛ و فَاطِلِيَا و نَعْرِيَا و رَقَابَا و عُزِيل پسران یشیع رؤسای ایشان بودند. ۴۳ و بقیه عمالکه را که فرار کرده بودند، شکست داده، تا امروز در آنجا ساکن شده اند.

۵ و پسران رُؤیَن نخست زاده اسرائیل ایناند: (زیرا که او نخست زاده بود و اما به سبب بی عصمت ساختن بستر پدرخویش، حق نخست زادگی

اسرائیل روح فُول پادشاه اُشُور و روح تِلغَت فلنلَسَر پادشاه اُشُور را برانگیخت که رُزپیمان و جادیان و نصف سبط مُنَسّی را اسیر کرده، ایشان را به حَلَح و خابور و هارا و نهر جوزان تا امروز بُرد.

ابن ایشان بن زَمَه بن شَمْعی، ۴۳ ابن بَحَت بن جَرْشُوم بن لاوی. ۴۴ و به طرف چپ برادران ایشان که پسران مَرَاری بودند: ایشان بن قیشی این عَبَدِی این مَلَکَ، ۴۵ ابن حَشَیَّا این عَصَبَا این جَلَقِیَا، ۴۶ ابن اَمَصَبِی این بَانِی این شَامَر، ۴۷ ابن مَحْلِی این مُوشِی این مَرَاری این لاوی. ۴۸ و لاویانی که برادران ایشان بودند، به تمامی خدمت مسکن خانه خدا گماشته شدند. ۴۹ و اما هارون و پسرانش بر مذبح قربانی سوختنی و بر مذبح بخور به جهت تمامی عمل قدس الاقادس قربانی می گذرانیدند تا به جهت اسرائیل موافق هر آنچه موسی بنده خدا امر فرموده بود، کفاره نمایند. ۵۰ و ایناند پسران هارون: پسرش لَعَازَر، پسرش فَيَنْحَسَر، پسرش آَيْشَعْ. ۵۱ پسرش لَعَقَیْ، پسرش عَزَّیْ، پسرش زَرَحَیَا، پسرش زَرَحَیَا، پسرش آَمَرِیَا پسرش آَخِیطَوب، ۵۲ پسرش صادوق، پسرش آَخِیمَعْ. ۵۳ و مسکن های ایشان بر حسب موضع ها و حدود ایشان اینها است: از پسران هارون به جهت قبایل قهاتیان زیرا قرعه اول از آن ایشان بود. ۵۵ پس خبرُون در زمین یهودا با ملجا خَبَرُون و لَيْثَه و حوالی آن، و بَيْرَ و آشَمَعْ و حوالی آن را دادند. ۵۶ و ملجا خَبَرُون و لَيْثَه و حوالی آن را، ۵۷ و از بسط بنیامین جَبَعْ و حوالی آن را و بیت شَمَس و حوالی آن را، ۵۸ و از بسط بنیامین جَبَعْ و حوالی آن را و جَلِيلَن و حوالی آن را و ذَبَيرَ و حوالی آن را، ۵۹ و عاشان و حوالی آن را و غَلَمَتْ و حوالی آن را و غَنَاتُوتْ و حوالی آن را. پس جمیع شهرهای ایشان بر حسب قبایل ایشان سیزده شهر بود. ۶۱ و به پسران قهات که از قبایل آن سبط باقی ماندند، ده شهر از نصف سبط یعنی از نصف مَنَسَی به قرعه داده شد. ۶۲ و به بنی جَرْشُوم بر حسب قبایل ایشان از بسط پیشکار و از سبط آشیر و از سبط نَفَتَالِي و از سبط مَنَسَی در ایشان سیزده شهر. ۶۳ و به پسران مَرَاری بر حسب قبایل ایشان از بسط رُؤَبِين و از سبط جاد و از سبط زبولون دوازده شهر به قرعه داده شد. ۶۴ پس بنی اسرائیل این شهرها را با حوالی آنها به ایوان دادند. ۶۵ و از بسط بنی یهودا و از بسط بنی شمعون و از بسط بنی بنیامین این شهرها را که اسم آنها مذکور است به قرعه دادند. ۶۶ و بعضی از قبایل بنی قهات شهرهای حَدُود خود را از سبط افرایم داشتند. ۶۷ پس شکیم را با حوالی آن در کوهستان افرا و جازر را با حوالی آن به جهت شهرهای ملجا به ایشان دادند. ۶۸ و یقمعان را با حوالی آن و بَيْت خُرُون را با حوالی آن. ۶۹ و آیلُون را با حوالی آن و جَتَّ و مُؤْنَ را با حوالی آن. ۷۰ و از نصف سبط مَنَسَی، عانیر را با حوالی آن، و پلعام را با حوالی آن، به قبایل باقی مانده بقی قهات دادند. ۷۱ و به پسران جَرْشُوم از قبایل نصف سبط مَنَسَی، جُولان را در باشان با حوالی آن و عَشَتَارُوت را با حوالی آن. ۷۲ و از سبط پیشکار قاویش را با حوالی آن و ذَبَيرَ را با حوالی آن. ۷۳ و راموت را با حوالی آن و عانین را با حوالی آن. ۷۴ و از بسط آشیر مَشَآل را با حوالی آن عَبُدون را با حوالی آن. ۷۵ و

حقوق را با حوالی آن و رحوب را با حوالی آن. ۷۶ و از سبیط نفتالی قادش را در جلیل با حوالی آن و حمدون را با حوالی آن و قریاطم را با حوالی آن. ۷۷ و به پسران مزاري که از لایوان باقی مانده بودند، از سبیط یبولون یمدون را با حوالی آن و تابور را با حوالی آن. ۷۸ و از آن طرف اردُن در برابر ارجعا به جانب شرقی اردُن از سبیط رؤسین، باصر را در بیان با حوالی آن و یبهصه را با حوالی آن. ۷۹ و قدیموت را با حوالی آن و میفهه را با حوالی آن. ۸۰ و از سبیط جاد راموت را در چلعاد با حوالی آن و سختاخنم را با حوالی آن. ۸۱ و خشبون را با حوالی آن و یعزیر را با حوالی آن.

۷ و اما پسران یستاکار: تولاع و فُوه و یاشوب و شمرُون چهار نفر بودند. ۲ و پسران تولاع: عُزَّی و رفایا و یربیشل و یحمای و بیسام و سموئیل؛ ایشان رؤسای خاندان پدر خود تولاع و مردان قوی شجاع در انساب خود بودند، و عدد ایشان در داد بیست و دو هزار و ششصد بود. ۳ و پسر عُزَّی، یزَحِیا و پسران یزَحِیا، میکائیل و عُزَّیدا و بیتیل و یشیما که پنج نفر و جمیع آنها رُوسا بودند. ۴ و با ایشان بر حسب انساب ایشان و خاندان آبای ایشان، فوجهای لشکر جنگی سی و شش هزار نفر بودند، زیرا که زنان و پسران بسیار داشتند. ۵ و برادران ایشان از جمیع قبایل یستاکار مردان قوی شجاع هشتاد و هفت هزار نفر جمیعاً در نسب نامه ثبت شدند. ۶ و پسران بنیامین: بالع و باکر و یدیعیشل، سه نفر بودند. ۷ و پسران بالع: اصیون و عُزَّی و عُزَّیشل و بیرموت و عیری، پنج نفر رؤسای خاندان آبا و مردان قوی شجاع که بیست و دو هزار و سی و چهار نفر از ایشان در نسب نامه ثبت گردیدند. ۸ و پسران باکر: زمیره و یوعاش و الیعازار و الیعونای و عُمری و بیرموت و آپایا و عنائوت و علامت. جمیع اینها پسران باکر بودند. ۹ و بیست هزار و دویست نفر از ایشان بر حسب انساب ایشان، رؤسای خاندان آبای ایشان مردان قوی شجاع در نسب نامه ثبت شدند. ۱۰ و پسر یدیعیشل: بلهان و پسران بلهان: یعیش و بنیامین و آپهود و گکنه و زیتان و ترشیش و آخیشاخر. ۱۱ جمیع اینها پسران یدیعیشل بر حسب رؤسای آبا و مردان جنگی شجاع هفده هزار و دویست نفر بودند که در لشکر برای جنگ یبرون می رفتند. ۱۲ و پسران عیز: شفیم و خُقیم و پسر آجیر چلعاد که مُتعه ارامیه وی او را زایید. ۱۳ و پسران نفتالی: یحصیشل و جُونی و یصر و شلوم از پسران بلهان. ۱۴ پسران منسی اسریشل که زوجه اش او را زایید، و ماکیر پدر چلعاد که مُتعه ارامیه وی او را زایید. ۱۵ و ماکیر خواهر خُقیم و شفیم را که به معکه مسمما بود، به زنی گرفت؛ و اسم پسر دوم او صلفحاد بود؛ و صلفحاد دختران داشت. ۱۶ و معکه زن ماکیر پسری زاییده، او را فارش نام نهاد و اسم برادرش شارش بود و پسرانش، الام و راقم بودند. ۱۷ و پسر اولاد بدان بود. ایناند پسران چلعاد بن ماکیر بن منسی. ۱۸ و خواهر او همُولکه ایشهود و ایغزر و محله را زایید. ۱۹ و پسران شمیداع آخیان و شکیم و نقجي و آنیعام. ۲۰ و پسران افریم شوتالح و پسرش بازد و پسرش

۸ و بنیامن نخست زاده خود بالع را آورد و دومین آشیل و سومین آشیل و سومش آخرخ، ۲ و چهارم تُوحه و پنجم را فارا. ۳ و پسران بالع: ادار و جیرا و آپهود. ۴ و آیشوش و نعمان و آخوخ. ۵ و جیرا و شفوفان و خورام بودند. ۶ و ایناند پسران آخود که رؤسای خاندان آبای ساکنان جمعیت بودند و ایشان را به مناحت کوچانیدند. ۷ و او نعمان و آخیا و جیرا را کوچانید و او عُزَّا و آخیخود را تولید نمود. ۸ و شحرایم در بلاد موآب بعد از طلاق داد زنان خود خوشیم و بعرا فرزندان تولید نمود. ۹ پس از زن خویش که شُخداش نام داشت بیواب و ظیبا و میشا و تلکام را آورد. ۱۰ و یعقوب و شکیا و میرمه را که اینها پسران او و رؤسای خاندانهای آبا بودند. ۱۱ و از خوشیم ایطبوب و الکعل را آورد. ۱۲ و پسران الکعل عاتر و مشعام و شامر که اُثُو و لُود و دهاتش را بنا نهاد بودند. ۱۳ و نبیعه و شامع که ایشان رؤسای خاندان آبای ساکنان آیلوں بودند و ایشان ساکنان جُت را اخراج

ابن عَدِيَّيْلَ بْنِ يَحْيَيْهِ بْنِ مَشْلَامَ بْنِ اَمْبَرِ. ۱۳ وَ بَرَادَرَانِ مِيكَاتِيلَ وَ يَشْفَهَ وَ يُوْخَا پَسْرَانِ بَرَيْعَهِ بُودَنَدِ. ۱۴ وَ زَبَدِيَا وَ مَشْلَامَ وَ جَزْفِيِّ وَ حَاتِرِ، ۱۵ وَ يَشْمَرَايِ وَ يَرْلَاهِ وَ يَوْبَابِ پَسْرَانِ الْفَقْلَ بُودَنَدِ. ۱۶ وَ يَعْقِيمِ وَ زَكَرِيِّ وَ زَبَدِيِّ، ۱۷ وَ الْيَعْنَيِّيِّ وَ صِلَتَّايِ وَ اِيلِيَّشِيلِ، ۱۸ وَ آدَايَا وَ بَرِيَا وَ شِمَرَتِ پَسْرَانِ شَمْعِيِّ، ۱۹ وَ يَشْفَانِ وَ عَاتِرِ وَ اِيلِيَّشِيلِ، ۲۰ وَ عَبَدُونِ وَ زَكَرِيِّ وَ حَاتِنَ، ۲۱ وَ يَشْنَيَا وَ عَيْلَامِ وَ عَنْتَرَيَا، ۲۲ وَ يَقْدِيَا وَ فَوْتَيلِ پَسْرَانِ شَائِقِ بُودَنَدِ. ۲۳ اِيَّانِ رَؤَسَيِّ خَانَدَانِ آبَايِ اِيشَانِ بُودَنَدِ. ۲۴ وَ يَعْشَيَا وَ اِيلِيَا وَ زَكَرِيِّ پَسْرَانِ يُرْحَامِ بُودَنَدِ. ۲۵ اِيشَانِ تَالَآنِ بَرِ درَوازَهِ شَرْقِيِّ پَادَشَاهِ (مِيِّ باشَنَدِ) وَ شَلُومِ رَئِيسِ بُودَنَدِ. ۲۶ وَ اِيشَانِ تَالَآنِ بَرِ درَوازَهِ شَرْقِيِّ پَادَشَاهِ (مِيِّ باشَنَدِ) وَ درِ بَانَانِ فَرْقَهِ بَنِي لَاوِي بُودَنَدِ. ۲۷ وَ شَلُومِ بَنِي قُورِيِّ اِينِ آيَيَا سَافِ بَنِ قُورَحِ وَ بَرَادَرَانِشِ اِزِ خَانَدَانِ پَارِشِ يَعْنِي بَنِي قُورَحِ كَهْ نَاظَرَانِ عَمَلِ خَدَمَتِ وَ مَسْتَحْفَظَانِ درَوازَهِ هَايِ خَيْمَهِ بُودَنَدِ وَ بَرَادَرَانِ اِيشَانِ نَاظَرَانِ اُرْدُويِّ خَداوَنَدِ وَ مَسْتَحْفَظَانِ مَدْخَلِ آنِ بُودَنَدِ. ۲۸ وَ فَيَّاحَسِ بَنِ الْعَازَارِ، سَابِقِ رَئِيسِ اِيشَانِ بُودَنَدِ. ۲۹ وَ خَداوَنَدِ باِويِّ مِيِّ بُودَنَدِ. ۳۰ وَ زَكَرِيَا اِينِ مَشْلَامِيَا درَيَانِ درَوازَهِ خَيْمَهِ بُودَنَدِ. ۳۱ وَ جَمِيعِ اِيَّانِيِّيِّ كَهْ بَرَايِ درَوازَهِ هَا مَنْتَخَبِ شَدَنَدِ، بَعْلِ بَدِ وَ مَرْبِ بَعْلِ مِيَّاسِ رَآوِدِ وَ قَيْسِ شَافُولِ رَآوِدِ وَ شَأْوَلِ يَهُوْنَاتَانِ مَرِيبِ بَعْلِ بَدِ وَ مَرْبِ بَعْلِ مِيَّاسِ رَآوِدِ وَ قَيْسِ شَافُولِ رَآوِدِ وَ شَأْوَلِ يَهُوْنَاتَانِ مَرِيبِ وَ آحَازِ بُودَنَدِ. ۳۲ وَ آحَازِ يَهُوْغَدَهِ رَآوِدِ، يَهُوْغَدَهِ عَلَمَتِ وَ عَوْمُوتِ وَ زَمْرِيِّ رَآوِدِ وَ زَمْرِيِّ مَوْصَا رَآوِدِ. ۳۳ وَ مَوْصَا بَنِعاِ رَآوِدِ وَ پَسْرَشِ رَآفَهِ بُودِ وَ پَسْرَشِ الْعَاصَهِ وَ پَسْرَشِ آصِيلِ بُودَنَدِ. ۳۴ وَ پَسْرَانِ مِيَّاسِ، فَيَّونِ وَ مَالَكِ وَ تَارِيعِ اِيشَانِ اِينَهَا اِستِ: عَرِيقَامِ وَ بَكْرُوِ وَ اِسْمَعِيلِ وَ شَعْرِيَا وَ عَيْنَيَا وَ زَاكِرِيِّ وَ اِيشَانِ اِينَهَا پَسْرَانِ آصِيلِ اِندِ. ۳۵ وَ پَسْرَانِ مَرِيبِ بَرَادَرَ اوِ نَخْسَتِ زَادِهِ اِشِ وَ اُولَامِ وَ دُومَينِ يَعْوُشِ وَ سُومِينِ الْيَقْلَاطِ. ۳۶ وَ پَسْرَانِ اُولَامِ، مَرَدانِ زُورَاؤِرِ شَجَاعِ وَ تِيرَانِدَارِ بُودَنَدِ؛ پَسْرَانِ وَ پَسْرَانِ اِيشَانِ بَسِيَارِ يَعْنِي صَدِ وَ پَنْجَاهِ نَفِرِ بُودَنَدِ. جَمِيعِ اِينَهَا اِزِ بَنِي بَيَامِينِ مِيَّاشِنَدِ.

۹ وَ تَمامِي اِسْرَائِيلِ بَرِ حَسْبِ نَسْبِ نَامَهِ هَايِ خَودِ شَمَرَهِ شَدَنَدِ، وَ اِينَكِ درِ کَاتِبِ بَادَشَاهَنِ اِسْرَائِيلِ مَكْحُوبِ اِندِ وَ بَهُوْدَا بهِ سَبِّ خَيَانَتِ خَودِ بهِ بَابِ اِسْرَيِيِّ رَفِتَنَدِ. ۱۰ وَ كَسَانِيِّ كَهْ اولِ درِ مُلْكَهَا وَ شَهَرَهَايِّ اِيشَانِ سَكُونَتِ دَاشَنَدِ، اِسْرَائِيلِيَّانِ وَ كَاهَنَانِ وَ لَاوَانِ وَ تَنِيَّبِمِ بُودَنَدِ. ۱۱ وَ درِ اُورَشَلِيمِ بَعْضِيِّ اِزِ بَنِي بَهُوْدَا وَارِ بَنِي بَيَامِينِ وَ ازِ بَنِي اَفْرَاهِيِّ وَ مَنْسِيِّ سَاكِنِ بُودَنَدِ. ۱۲ عَوْتَايِ اِينِ عَيْمَهُودِ بَنِ عُمُوريِّ اِينِ اِمْرِيِّ اِينِ بَانِيِّ اِزِ بَنِي فَارَصِ بَنِ بَهُوْدَا. ۱۳ وَ ازِ شِيلُونِيَّانِ نَخْسَتِ زَادِهِ اِشِ عَسَابَاِ وَ پَسْرَانِ اوِ. ۱۴ وَ ازِ بَنِي زَارَحِ يَعْوُثِلِ وَ بَرَارَانِ اِيشَانِ شَشَصِدِ وَ نَوْدِ نَفَرِ. ۱۵ وَ ازِ بَنِي بَيَامِينِ سَلُوِ اِينِ مَشْلَامِ بَنِ هُوْدُويَا اِينِ هَسْتَوَا. ۱۶ وَ بَيَّنَا اِينِ يَرُوحَمِ وَ اِيلَهَ بَنِ عَزَّريِّ اِينِ مَكَريِّ وَ مَشْلَامِ بَنِ رَأَوَيَّلِ بَنِ بَيَّنَا. ۱۷ وَ بَرَادَرَانِ اِيشَانِ بَرِ حَسْبِ اِنسَابِ اِيشَانِ نَهِ صَدِ وَ پَنْجَاهِ وَ شَشِ نَفَرِ. جَمِيعِ اِينَهَا رَؤَسَيِّ اِجَادَادِ بَرِ حَسْبِ خَانَدَاهَيِّ آبَايِ اِيشَانِ بُودَنَدِ. ۱۸ وَ ازِ كَاهَنَانِ، يَدَعَاِ وَ يَهُوْبَارِبِ وَ يَاكِينِ، ۱۹ عَزَّرياِ اِبنِ جَلْقِيَا اِبنِ مَشْلَامِ بَنِ صَادَقِ بَنِ مَراَبِوتِ بَنِ اَخْيَطَبِ رَئِيسِ خَانَهِ خَداِ، ۲۰ وَ عَدَادِيَا اِبنِ يَرُوحَمِ بَنِ فَشَحُورِ بَنِ مَلْكِيَا وَ مَعَسَّاِيِّ

ایشان ساکن بودند. ۳۹ و نیر قیس را آورد و قیس شاؤل را آورد و شاؤل پیوناتان و ملکیشیع و ایناداب و اشبلع را آورد. ۴۰ و پسر پیوناتان، میرب بعل بود و میرب بعل میکا را آورد. ۴۱ و پسر میکا، فیتوں و مالک و تحریع به حبیرون آمدند و دادو با ایشان به حضور خداوند در حبیرون عهد بست، و آخاز بودند. ۴۲ و آخاز بعده را آورد و یعره عالمت و عزمه و زمیری را آورد و زمیری موصا را آورد. ۴۳ و موصا بنا را آورد و پرسش رفایا و پرسش العائمه و پرسش آصیل. ۴۴ و آصیل را شش پسر بود و این است نامهای ایشان: عزیرقام و بکزو و استغیل و شغیرا و عویدیا و حنان اینها پسران آصیل می باشند.

۱۰ و فلسطینیان با اسرائیل جنگ کردند، و مردان اسرائیل از حضور فلسطینیان فرار کردند و در کوه چلیع کشته شده، افتادند. ۲ و فلسطینیان شاؤل و پسرانش را به سختی تعاقب نمودند، و فلسطینیان پسران شاؤل پیوناتان و ایناداب و ملکیشیع را کشتند. ۳ و جنگ بر شاؤل سخت شد و تبراندازان او را دریافتند و از تبراندازان مجرح شد. ۴ و شاؤل به سلاحدار خود گفت: «شمیشیر را بکش و به من فرو بر، میادا این نامخونان بیاند و مرا افظاح کنند». اما سلاحدارش نخواست نیزرا که بسیار می ترسید؛ پس شاؤل شمشیر را گرفته بر آن افتاد. ۵ و سلاحدارش چون شاؤل را مرده دید، او نیز بر شمشیر افتاده، بمُرد. ۶ و شاؤل مُرد و سه پسرش و تمامی اهل خانه اش همراه می مردند. ۷ و چون جمیع مردان اسرائیل که در وادی بودند، این را دیدند که لشکر منهزم شده، و شاؤل و پسرانش مرده اند، ایشان نیز شهرهای خود را ترک کرده، گریختند و فلسطینیان آمدند، در آنها قرار گرفتند. ۸ و روز دیگر واقع شد که چون فلسطینیان آمدند تا کشتگان را بر هنره نمایند، شاؤل و پسرانش را در کوه چلیع افتاده یافتد. ۹ پس او را بر هنره ساخته، سر و اسلحه اش را گرفتند و آنها را به زمین فلسطینیان به هر طرف فرستادند تا به پنهان و قوم خود مُرد برسانند. ۱۰ و اسلحه اش را در خانه خداپیان خود گذاشتند و سرش را در خانه داجون به دیوار کوییدند. ۱۱ و چون تمامی اهل باییش چلعاد آنچه را که فلسطینیان به شاؤل کرده بودند شنیدند، ۱۲ جمیع شجاعان برخاسته، جسد شاؤل و جسد های پسرانش را برداشته، آنها را به باییش آورده، استخوانهای ایشان را زیر درخت بلوط که در باییش است، دفن کردند و هفت روزه داشتند. ۱۳ پس شاؤل به سبب خیانتی که به خداوند وزیده بود مُرد، به جهت کلام خداوند که آن را نگاه نداشته بود، و از این جهت نیز که از صاحبه اجته سؤال نموده بود. ۱۴ و چونکه خداوند را نظریه بود، او را گشت و سلطنت او را به دارد بن یئی بیرگدانید.

۱۱ و تمامی اسرائیل نزد دادو در حبیرون جمع شده، گفتند: «اینک ما استخوانهای و گوشت تو می باشیم. ۲ و قبل از این نیز هنگامی که شاؤل پادشاه می بود، تو اسرائیل را بیرون می آوردي؛ و درون می آوردي؛ و یهُوادع پسر مردی شجاع قبصیلی بود که کارهای عظیم کرده بود، و

پسر آیینل موآبی را کشت و در روز برف به حفره ای فرود شده، شیری را کشت. ۲۳ و مرد مصری بلند قد را که قامت او پنج دارع بود کشت، و آن مصری در دست خود نیزه ای مثل نور نساجان داشت؛ اما او نزد وی با چوب دستی رفت و نیزه را از دست مصری ریوده، وی را با نیزه خودش کشت. ۲۴ بنایا این یهودیادع این کارها را کرد و در میان آن سه مرد شجاع اسم یافت. ۲۵ اینک اواز آن سی نفر مکرم تر شد، لیکن به آن سه نفر اول نرسید و داده او را بر اهل مشورت خود برگشاست. ۲۶ و نیزه شجاعان لشکر، عسائیل برادر یوآب و آلحانان بن دودوی بیت لحمی، ۲۷ و شمومت هژوری و حاصلی فلونی، ۲۸ و عیرا این عقیشی تقویعی و آیغزر عناوتوی، ۲۹ و سیکای خوشانی و عیلای آخوخری، ۳۰ و مهاری نفوافانی و خالد بن بعنه نفوافانی، ۳۱ و آتای این ریایی از چجه بني بیامین و بنایای فرعانوی، ۳۲ و خورای از وادیهای جاعش و آیشل عرباتی، ۳۳ و عزموت بحرزوی و آیخای شعلبونی. ۳۴ و از بني هاشم چژونی یوناثان بن شاجای هزاری، ۳۵ و آخیام بن ساکار هزاری و البفال بن اور، ۳۶ و حافر مکراتی و آخیای فلونی، ۳۷ و خصروی گملی و نعراي این آربای. ۳۸ و بوئل برادر ناتان و مبارار بن هجری، ۳۹ و صالح عمومنی و نصرای پیروتی که سلاحدار یوآب بن صریوه بود. ۴۰ و عیرایی یتری و جازب یتری، ۴۱ و اوریایی جتنی و زایاد بن أحلای، ۴۲ و عدینا این شیزای رویسی که سدار رؤینیان بود و سی نفر همراحت بودند. ۴۳ و حنان بن معکه و یوشافاط متبی، ۴۴ و عربایی عشتروتی و شاماع و یعوئیل پسران خوتام عزوعبری، ۴۵ و یدیعیل بن شمری و برادرش یوحای یتیصی، ۴۶ و آیشل از محویم و یربیای یوشیوا پسران الناعم و پیمه موآبی، ۴۷ و آیشل و عزیس و یعسیئل مقصویاتی.

۱۲ و ایناند که نزد داده به صقلع آمدند، هنگامی که او هنوز از ترس شاؤل بن قیس گرفتار بود، و ایشان از آن شجاعان بودند که در جنگ معانو ای بودند. ۲ و به کمان مسلح بودند و سنگها و تیرها از کمانها از دست راست و دست چپ می انداختند و از برادران شاؤل بینامنی بودند. ۳ سدار ایشان آیغزر بود، و بعد از او یوشی پسران شماعه چجانی و یزیل و فالط پسران عزموت و برآکه و یهودی عناوتوی، ۴ و یشمیعایی چیعنی که در میان آن سی نفر شجاع بود، و بر آن سی نفر برتری داشت و ارمیا و یحییل و یوحانان و یوزاباد جدیراتی، ۵ و العزیزی و یرمیوت و تعالیا و شمریا و شفطای خڑوفی، ۶ و آلقانه و یشیا و عزربیل و یوعز و یشباع که از قورحیان بودند، ۷ و یوبیله و زیدیا پسران بیووحام جدوري. ۸ و بعضی از جادیان که مردان قوي شجاع و مردان جنگ آزموده و مسلح به سپر و تبراندازان که روی ایشان مثل روی شیر و مانند غزال کوهی تیزرو بودند، خوشین را نزد داده در ملاذ بیان جدا ساختند، ۹ که رئیس ایشان عازز و دومین عوندیا و سومین آلیاب بود، ۱۰ و چهارمین مشمنه و پنجمین ارمیا،

ایشان فرمان بردار ایشان بودند. ۲۳ و از زبلون پنجاه هزار نفر که با لشکر بیرون رفته، می توانستند جنگ را با همه آلات حرب بیارا بدند و صفت آرایی کنند و دو دل نبودند. ۲۴ و از نئاتالی هزار سردار و با ایشان سی و هفت هزار نفر با سپر و نیزه. ۲۵ و از بنی دان بیست و هشت هزار و ششصد نفر برای جنگ مهیا شدند. ۲۶ و از آشیر چهل هزار نفر که با لشکر بیرون رفته، می توانستند جنگ را مهیا سازند. ۲۷ و از آن طرف اردُن از بنی جاد و نصف سطح تئمپسی صد و بیست هزار نفر که با جمیع آلات لشکر برای جنگ (مهیا شدند). ۲۸ جمیع اینها مردان جنگی بودند که بر صفت آرایی قادر بودند با دل کامل به خبریون آمدند تا داود را بر تمامی اسرائیل به پادشاهی نصب نمایند، و تمامی بقیه اسرائیل نیز برای پادشاه ساختن داود یک دل بودند. ۲۹ و در آنجا با داود سه روز اکل و شرب نمودند زیرا که برادران ایشان به جهت ایشان تدارک دیده بودند. ۴۰ و مجاوران ایشان نیز تا پیساکار و زبلون و نئاتالی نان بر الاغها و شتران و قاطران و گاوان آوردند و مأکولات از آرد و قرصهای انجر و کشمکش و شراب و روغن و گاوان و گوشندهان به فراوانی آوردند چونکه در اسرائیل شادمانی بود.

۱۴ و حیرام پادشاه صور، قاصدان با چوب سرو آزاد و بنایان و نجاران نزد داود فستاده تا خانه ای برای او بسازند. ۲ و داود دانست که خداوند او را به پادشاهی اسرائیل استوار داشته است، زیرا که سلطنتش به خاطر قوم او اسرائیل به درجه بلند برافراشته شده بود. ۳ و داود در اورشلیم با زنان گرفت، و داود پسران و دختران دیگر تولید نمود. ۴ و این است نامهای فرزندانی که در اورشلیم برای وی به هم رسیدند: شمعون و شوباب و ناتان و شلیمان، ۵ و بیخار و آیشوع و آیفالت، ۶ و نوجه و نافع و یافع، ۷ و آیشاعم و بعلیادع و آیفالت. پیروزی داود بر فلسطینیان ۸ و چون فلسطینیان شنیدند که داود به پادشاهی تمام اسرائیل مسح شده است، پس فلسطینیان برآمدند تا داود را (برای جنگ) بطلبند؛ و چون داود شنید، به مقابله ایشان برآمد. ۹ و فلسطینیان آمده، در وادی رفائم منتشر شدند. ۱۰ و داود از خدا مسأله نموده، گفت: «آیا به مقابله فلسطینیان برآیم و آیا ایشان را به دست من تسليم خواهی نمود؟» خداوند او را گفت: «برای وایشان را به دست تو تسليم خواهم کرد.» ۱۱ پس به تعل فرآصیم برآمدند و داود ایشان را در آنجا شکست داد و داود گفت: «خدا بر دشمنان من به دست من مثل رخته آب رخنه کرده است.» بنابراین آن مکان را بعل فرآصیم نام نهادند. ۱۲ و خدایان خود را در آنجا ترک کردند و داود امر فرمود که آنها را به آتش بسوزانند. ۱۳ و فلسطینیان بار دیگر در آن وادی منتشر شدند. ۱۴ و داود باز از خدا سؤال نمود و خدا او را گفت: «از عقب ایشان مرو بلکه از ایشان رو گردانیده، در مقابل درختان نوت به ایشان نزدیک شو. ۱۵ و چون در سر درختان نوت آواز قدمها بشنوی، آنگاه برای جنگ بیرون شو، زیرا خدا پیش روی تو بیرون رفته است تا لشکر فلسطینیان را مغلوب سازد.» ۱۶ پس داود بر وقی آنچه خدا اورا امر فرموده بود، عمل نمود و لشکر فلسطینیان را از چیون تا جازر شکست دادند. ۱۷ و اسم داود در جمیع اراضی شیعو یافت و خداوند ترس او را بر تمامی امت ها مستولی ساخت.

۱۵ و داود در شهر خود خانه ها بنا کرد و مکانی برای تابوت خدا فراهم ساخته، خیمه ای به جهت آن برپا نمود. ۲ آنگاه داود فرمود که غیر از لاویان کسی تابوت خدا را برندارد زیرا خداوند ایشان را برگزیده بود تا تابوت خدا بردازند و او را همیشه خدمت نمایند. ۳ و داود تمامی اسرائیل را در اورشلیم جمع کرد تا تابوت خداوند را به مکانی که برایش مهیا ساخته بود، بیاورند. ۴ و داود پسران هارون و لاویان را جمع کرد. ۵ از بنی قهات اوریثیل رئیس وحدت بیست نفر برادرانش را. ۶ از بنی مارایی، عسایایی رئیس و دوست بیست نفر برادرانش را. ۷ از بنی حرشوم، یوئیل رئیس و صد و سی بلکه آن را به خانه عویید آدمون جتی برگردانید. ۱۴ و تابوت خدا نزد خاندان

ایشان فرمان بردار ایشان بودند. ۲۳ و از زبلون پنجاه هزار نفر که با لشکر بیرون رفته، می توانستند جنگ را با همه آلات حرب بیارا بدند و صفت آرایی کنند و دو دل نبودند. ۲۴ و از نئاتالی هزار سردار و با ایشان سی و هفت هزار نفر با سپر و نیزه. ۲۵ و از بنی دان بیست و هشت هزار و ششصد نفر برای جنگ مهیا شدند. ۲۶ و از آشیر چهل هزار نفر که با لشکر بیرون رفته، می توانستند جنگ را مهیا سازند. ۲۷ و از آن طرف اردُن از بنی جاد و نصف سطح تئمپسی صد و بیست هزار نفر که با جمیع آلات لشکر برای جنگ (مهیا شدند). ۲۸ جمیع اینها مردان جنگی بودند که بر صفت آرایی قادر بودند با دل کامل به خبریون آمدند تا داود را بر تمامی اسرائیل به پادشاهی نصب نمایند، و تمامی بقیه اسرائیل نیز برای پادشاه ساختن داود یک دل بودند. ۲۹ و در آنجا با داود سه روز اکل و شرب نمودند زیرا که برادران ایشان به جهت ایشان تدارک دیده بودند. ۴۰ و مجاوران ایشان نیز تا پیساکار و زبلون و نئاتالی نان بر الاغها و شتران و قاطران و گاوان آوردند و مأکولات از آرد و قرصهای انجر و کشمکش و شراب و روغن و گاوان و گوشندهان به فراوانی آوردند چونکه در اسرائیل شادمانی بود.

۱۳ و داود با سرداران هزاره و صده و با جمیع رؤسا مشورت کرد. ۲ و داود به تمامی جماعت اسرائیل گفت: «اگر شما مصلحت می دانید و اگر این از جانب بیهوده خدای ما باشد، نزد برادران خود که در همه زمینهای اسرائیل باقی مانده اند، به هر طرف پفرستیم و با ایشان کاهنان و لاویانی که در شهرهای خود و حوالی آنها می باشند، نزد ما جمع شوند، ۳ و تابوت خدای خوش را باز نزد خود بیاوریم چونکه در ایام شاؤل نزد آن مسأله ننمودیم.» ۴ و تمامی جماعت گفتند که: «چنین بکنیم.» زیرا که این امر به نظر تمامی قوم پسند آمد. ۵ پس داود تمامی اسرائیل را از شیخور مصر تا مدخل حکمات جمع کرد تا تابوت خدا را از قربت یعاریم بیاورند. ۶ و داود و تمامی اسرائیل به عکله که همان قربت یعاریم است و از آن بیهودا بود، برآمدند تا تابوت خدا بیهوده را که در میان کرویان در جایی که اسم او خوانده می شود ساکن است، از آنجا بیاورند. ۷ و تابوت خدا را بر ارایه ای تازه از خانه آپیزاداب آوردند و عُزاً و آخیو ارایه را می راندند. ۸ و داود و تمامی اسرائیل با سرود و بربط و عود و دف و سنج و کرنا به قوت تمام به حضور خدا وجد می نمودند. ۹ و چون به خرمگاه کیدون رسیدند عُزاً دست خود را دراز کرد تا تابوت را بگیرد زیرا گاوان می لغزیدند. ۱۰ و خشم خداوند بر عُزاً افروخته شده، او را زد از آن جهت که دست خود را به تابوت دراز کرد و در آنجا به حضور خدا مرد. ۱۱ و داد محزون شد چونکه خداوند بر عُزاً رخنه نمود و آن مکان را تا امروز فارص عُزا نامید. ۱۲ و در آن روز داود از خدا ترسان شده، گفت: «تابوت خدا را نزد خود چگونه بیاورم؟» ۱۳ پس داود تابوت را نزد خود به شهر داد نیاورد بلکه آن را به خانه عویید آدمون جتی برگردانید. ۱۴ و تابوت خدا نزد خاندان

نفر برادرانش را. ۸ از بنی الیصافان، شمعیای رئیس و دوست نفر برادرانش گذرانیدند. ۲ و چون دادو از گذرانیدن قربانی های سوختنی و ذبایح سلامتی فارغ شد، قوم را به اسم خداوند برکت داد. ۳ و به جمیع اسرائیلیان به مردان و زنان به هر یکی یک گدنه تان و یک پاره گوشت و یک قرص کشمکش بخشید. ۴ و بعضی لاویان برای خدمتگزاری پیش تابوت خداوند تعیین نمود تا یهوه خدای اسرائیل را ذکر نمایند و شکر گویند و تسبیح خوانند، ۵ یعنی آساف رئیس و بعد از او زکریا و یحییل و شمیراموت شمعیان اسرائیل را به ایشان گفت: «شما رؤسای خاندانهای آبایی لاویان هستید؛ پس شما و برادران شما خویشن را تقدیس نمایید تا تابوت یهوه خدای اسرائیل را به مکانی که برایش مهیا ساخته ام بیاورید. ۶ زیورا از آین سبب که شما دفعه اول آن را نیاوردید، یهوه خدای ما بر ما رخنه کرد، چونکه او را بر حسب قانون نظریلیدم.» ۷ پس کاهان و لاویان خویشن را تقدیس نمودند تا تابوت یهوه خدای اسرائیل را بیاورند. ۸ و پس از لاویان بر ورق آنچه موسی بر حسب کلام خداوند امر فرموده بود، چوب دستیهای تابوت خدا را بر کفهای خود گذاشت، آن را برداشتند. ۹ دادو رؤسای لاویان را فرمود تا برادران خود مغینیان را با آلات موسیقی از او تفکر نمایید. ۱۰ در نام قدوس او فخر کنید. دل طالبان خداوند شادمان باشد. ۱۱ خداوند و قوت او را بطلیلید. روی او را پیوسته طالب باشید. ۱۲ پس لاویان هیمان بن یوئیل و از برادران او آساف بن ترکیا و از برادران ایشان بنی مزاری ایتان بن قوشیا را تعیین نمودند. ۱۳ و با ایشان از برادران درجه دوم خود: زکریا و یین و یعریشل شمیراموت و یحییل و عنی و آیاپ و بنیا و مغسیا و متّیا و آیفیلا و مقیّا و غُویید آدم و یعیشل دریانان را. ۱۴ از مغینیان: هیمان و آساف و ایتان را با سنجهای برنجین تا بوازنده. ۱۵ و زکریا و یعریشل شمیراموت و یحییل و عنی و آیاپ و مغسیا و بنیا را با عودها و بربطها سنجهای تعیین نمایند، تا به آواز بلند و شادمانی صدا زند. ۱۶ پس ایشان بنی مزاری ایتان بن قوشیا را تعیین نمودند. ۱۷ و با ایشان از برادران دهان وی را، ۱۸ ای ذریت بنده او اسرائیل! ای فرزندان یعقوب برگزیده او! درهای دوم خود: زکریا و یین و یعریشل شمیراموت و یحییل و عنی و آیاپ و کارهای عجیب را که او کرده است، بیاد آورید، آیات او را و داورهای دهان وی را، ۱۹ ای ذریت بنده او اسرائیل! ای فرزندان یعقوب برگزیده او! درهای دوم خود: زکریا و یین و یعریشل شمیراموت و یحییل و عنی و آیاپ و کارهای عجیب را که او کرده است، بیاد آورید، آیات او را و داورهای دهان وی را، ۲۰ ای ذریت بنده او اسرائیل! ای فرزندان یعقوب برگزیده او! درهای دوم خود: زکریا و یین و یعریشل شمیراموت و یحییل و عنی و آیاپ و کارهای عجیب را که او کرده است، بیاد آورید، آیات او را و داورهای دهان وی را، ۲۱ ای ذریت بنده او اسرائیل! ای فرزندان یعقوب برگزیده او! درهای دوم خود: زکریا و یین و یعریشل شمیراموت و یحییل و عنی و آیاپ و کارهای عجیب را که او کرده است، بیاد آورید، آیات او را و داورهای دهان وی را، ۲۲ ای ذریت بنده او اسرائیل! ای فرزندان یعقوب برگزیده او! درهای دوم خود: زکریا و یین و یعریشل شمیراموت و یحییل و عنی و آیاپ و کارهای عجیب را که او کرده است، بیاد آورید، آیات او را و داورهای دهان وی را، ۲۳ ای ذریت بنده او اسرائیل! ای فرزندان یعقوب برگزیده او! درهای دوم خود: زکریا و یین و یعریشل شمیراموت و یحییل و عنی و آیاپ و کارهای عجیب را که او کرده است، بیاد آورید، آیات او را و داورهای دهان وی را، ۲۴ ای ذریت بنده او اسرائیل! ای فرزندان یعقوب برگزیده او! درهای دوم خود: زکریا و یین و یعریشل شمیراموت و یحییل و عنی و آیاپ و کارهای عجیب را که او کرده است، بیاد آورید، آیات او را و داورهای دهان وی را، ۲۵ ای ذریت بنده او اسرائیل! ای فرزندان یعقوب برگزیده او! درهای دوم خود: زکریا و یین و یعریشل شمیراموت و یحییل و عنی و آیاپ و کارهای عجیب را که او کرده است، بیاد آورید، آیات او را و داورهای دهان وی را، ۲۶ ای ذریت بنده او اسرائیل! ای فرزندان یعقوب برگزیده او! درهای دوم خود: زکریا و یین و یعریشل شمیراموت و یحییل و عنی و آیاپ و کارهای عجیب را که او کرده است، بیاد آورید، آیات او را و داورهای دهان وی را، ۲۷ ای ذریت بنده او اسرائیل! ای فرزندان یعقوب برگزیده او! درهای دوم خود: زکریا و یین و یعریشل شمیراموت و یحییل و عنی و آیاپ و کارهای عجیب را که او کرده است، بیاد آورید، آیات او را و داورهای دهان وی را، ۲۸ ای ذریت بنده او اسرائیل! ای فرزندان یعقوب برگزیده او! درهای دوم خود: زکریا و یین و یعریشل شمیراموت و یحییل و عنی و آیاپ و کارهای عجیب را که او کرده است، بیاد آورید، آیات او را و داورهای دهان وی را، ۲۹ ای ذریت بنده او اسرائیل! ای فرزندان یعقوب برگزیده او! درهای دوم خود: زکریا و یین و یعریشل شمیراموت و یحییل و عنی و آیاپ و کارهای عجیب را که او کرده است، بیاد آورید، آیات او را و داورهای دهان وی را، ۳۰ ای ذریت بنده او اسرائیل! ای فرزندان یعقوب برگزیده او! درهای دوم خود: زکریا و یین و یعریشل شمیراموت و یحییل و عنی و آیاپ و کارهای عجیب را که او کرده است، بیاد آورید، آیات او را و داورهای دهان وی را، ۳۱ ای ذریت بنده او اسرائیل! ای فرزندان یعقوب برگزیده او! درهای دوم خود: زکریا و یین و یعریشل شمیراموت و یحییل و عنی و آیاپ و کارهای عجیب را که او کرده است، بیاد آورید، آیات او را و داورهای دهان وی را، ۳۲ ای ذریت بنده او اسرائیل! ای فرزندان یعقوب برگزیده او! درهای دوم خود: زکریا و یین و یعریشل شمیراموت و یحییل و عنی و آیاپ و کارهای عجیب را که او کرده است، بیاد آورید، آیات او را و داورهای دهان وی را، ۳۳ ای ذریت بنده او اسرائیل! ای فرزندان یعقوب برگزیده او!

جنگل ترنم خواهند نمود، به حضور خداوند زیرا که برای داروی جهان می‌آید. ۳۴ یهُوه را حمد بگویید زیرا که نیکو است. زیرا که رحمت او تا ابدالآد است. ۳۵ و بگویید ای خدای نجات ما ما را نجات بده. و ما را جمع کرده، از میان امت ها رهایی بخش. تا نام قدوس تو را حمد گوییم، و در تسبیح تو فخر نماییم. ۳۶ یهُوه خدای اسرائیل مبارک باد. از ازل تا ابدالآباد. و تمامی قوم آمن گفته‌ند و خداوند را تسبیح خواهند. ۳۷ پس آساف و برادرانش را آنچا پیش تابوت عهد خداوند گذاشت تا همیشه پیش تابوت به خدمت هر روز در روزش مشغول باشند. ۳۸ و عُویید آدم و شصت و هشت نفر برادران ایشان و عُویید آدم بن یدیعُون و حُوسه دریانان را. ۳۹ و صادوقی کاهن و کاهنان برادرانش را پیش مسکن خداوند در مکان بلندی که در چیمون بود، ۴۰ تا قربانی های سوختنی برای خداوند بر مذبح قربانی سوختنی دائمًا صبح و شام بگذرانند بر حسب آنچه در شریعت خداوند که آن را به اسرائیل امر فرموده بود مکتوب است. ۴۱ و با ایشان هیمان و یَدُوْنُون و سایر برگزیدگانی را که اسم ایشان ذکر شده بود تا خداوند را حمد گویند زیرا که رحمت او تا ابدالآباد است. ۴۲ و همراه ایشان هیمان و یَدُوْنُون را با گرناها و سنجها و آلات نغمات خدا به جهت نوازندگان و پسران یَدُوْنُون را تا نزد دروازه باشند. ۴۳ پس تمامی قوم هر یکی به خانه خود رفتند، اما داود برگشت تا خانه خود را تبرک نماید.

۱۷ و واقع شد چون داود در خانه خود نشسته بود که داود به ناتان نی گفت: «اینک من خانه سرو آزاد ساکن می‌باشم و تابوت عهد خداوند زیر پرده ها است.» ۲ ناتان به داود گفت: «هر آنچه در دلت باشد به عمل آور زیرا خدا با تو است.» ۳ و در آن شب واقع شد که کلام خدا به ناتان نازل شده، گفت: «برو و به بندۀ من داود بگو خداوند چنین می‌فرماید: تو خانه ای برای سکونت من بنا نخواهی کرد. ۵ زیرا از روزی که بنی اسرائیل را بیرون آوردم تا آموز در خانه ساکن نشده ام بلکه از خیمه به خیمه و مسکن به مسکن گردش کرده ام. ۶ و به هر جایی که با تمامی اسرائیل گردش کرده ام، آیا به احدی از دواران اسرائیل که برای رعایت قوم خود مأمور داشتم، سخنی گفتم که چرا خانه ای از سرو آزاد را نگردد؟ ۷ و حال به بندۀ من داود چنین بگو: یهُوه صبایوت چنین می‌فرماید: من تو را از چراگاه از عقب گوسفندان گرفتم تا پیشوای قوم من اسرائیل باشی. ۸ و هر جایی که می‌رفی، من با تو می‌بودم و جمیع دشمنات را از حضور تو منقطع ساختم و برای تو اسمی مثل اسم بزرگانی که بر زمین اند پیدا کردم. ۹ و به جهت قوم خود اسرائیل مکانی تعیین نمودم و ایشان را غرس کردم تا در مکان خویش ساکن شده، باز متحرک نشوند، و شریان ایشان را دیگر مثل سابق ذلیل نسانند. ۱۰ و از ایامی که دواران را بر قوم خود اسرائیل تعیین نمودم و تمامی دشمنات را مغلوب ساختم، تو را خبر می‌دادم که خداوند خانه ای برای تو بنا خواهد

۱۸ و بعد از این واقع شد که داود فلسطینیان را شکست داده، مغلوب ساخت و جئّ و قیه هایش را از دست فلسطینیان گرفت. ۲ و موآب را شکست داد و موآیان بندهان داود شده، هدایا آوردند. ۳ و داود هَدَرَعَز پادشاه صُونَه را در حکمات هِدَگَامِی که می‌رفت تا سلطنت خود را نزد نهر فرات استوار سازد، شکست داد. ۴ و داود هزار اربه و هفت هزار سوار و

بیست هزار پیاده از او گرفت، و داود تمامی اسباب ارباب را بی کرد، اما از آنها برای صد ارباب نگاه داشت. ۵ و چون آرامیان دمشق به مدد هدّرگزز پادشاه صُوبه آمدند، داود بیست و دو هزار نفر از آرامیان را کشت. ۶ و داود در آرام دمشق (قراولان) گذاشت و آرامیان بندگان داود شده، هدایا آوردن. و خداوند داود را در هر جا که می رفت نصرت می داد. ۷ و داود سپههای طلا را که بر خادمان هدّرگزز بود گرفته، آنها را به اورشلیم آورد. ۸ و داود از طبخت و کُن شهرهای هدّرگزز بینج از حد زیاده گرفت که از آن شلیمان دریاچه و ستوتها و ظروف برنجین ساخت. ۹ و چون تُعُو پادشاه حکمات شنید که داود تمامی لشکر هدّرگزز پادشاه صُوبه را شکست داده است، ۱۰ پس خود هکرام را نزد داود پادشاه فرستاد تا سلامتی او پرسد و او را تهنیت گوید از آن جهت که با هدّرگزز جنگ نموده او را شکست داده بود، زیرا هدّرگزز با تُعُو مقاتله می نموده؛ و هر قسم ظروف طلا و نقره و برنج (با خود آورد). ۱۱ و داود پادشاه آنها را نز برای خداوند وقف نمود، با نقره و طلایی که از جمیع امت ها یعنی از آؤم و موآب و بنی عُمُون و فلسطینیان و عمالقه آورده بود. ۱۲ و آشای این صُوبه هجدۀ هزار نفر از آدُومیان را در وادی ملح کشت. ۱۳ و در آدُوم قراولان قرار داد و جمیع آدُومیان بندگان داود شدند و خداوند داود را در هر جایی که می رفت نصرت می داد. ۱۴ و داود بر تمامی اسرائیل سلطنت نمود، انصاف و عدالت را بر تمامی قوم خود مجزا می داشت. ۱۵ و بیاب بن صُوبه سدار لشکر بود و یهوشافاتق بن آخیلود وقاری نگار. ۱۶ و صادوق بن آخیطوب و ایمِلک بن آبیثار کاهن بودند و شوشَا کاتب بود. ۱۷ و بنایا بن یهُویادع رئیس گریبان و فَیَّیان و پسران داود نزد پادشاه مقدم بودند.

۱۹ و بعد از این واقع شد که ناحاش، پادشاه بنی عُمُون مرد و پسرش در جای او سلطنت نمود. ۲ و داود گفت: «با حاُنُون بن ناحاش احسان نمایم چنانکه پدرش به من احسان کرد.» پس داود قاصدان فرستاد تا او را درباره پدرش تعزیت گویند. و خادمان داود به زمین بنی عُمُون نزد حاُنُون برای تعزیت وی آمدند. ۳ و سوران بنی عُمُون به حاُنُون گفتند: «آیا گمان می برمی که به جهت تکریم پدر تو است که داود تعزیت کنندگان نزد تو فرستاده است؟ نی بلکه بندگانش به جهت تفحص و انقلاب و جاسوسی زمین نزد تو آمدند.» ۴ پس حاُنُون خادمان داود را گرفته، ریش ایشان را تراشید و لباسهای ایشان را از میان تا جای نشستن دریده، ایشان را رها کرد. ۵ و چون بعضی آمده، داود را از حالت آن کسان خبر دادند، و پادشاه گفت: «در آریحا بمانید تا رسشهای شما درآید و بعد از آن برگردید.» ۶ و چون بنی عُمُون دیدند که نز داود مکروه شده اند، حاُنُون و بنی عُمُون هزار و زنه نقره فرستادند تا ارباب ها و سواران از آرام تهرَن و آرام معکه و صُوبه برای خود اجیر سازند. ۷ پس سی و دو هزار ارباب و پادشاه معکه و جمعیت

جولاوهکان بود. ۶ و باز جنگ در جتّ واقع شد که در آنجا مردی بلند قد بود که بیست و چهار انگشت، شش بر هر دست و شش بر هر پا داشت و او نیز برای رافا زایده شده بود. ۷ و چون او اسرائیل را به تنگ آورد، پهلوانان بن شمعا برادر داود او را گشت. ۸ اینان برای رافا در جتّ زایده شدند و به دست داود و به دست بندگانش افتادند.

۲۱ و شیطان بر ضد اسرائیل برخاسته، داود را اغوا نمود که اسرائیل را بشمارد. ۲ و داود به یوآب و سروزان قوم گفت: «بروید و عدد اسرائیل را از پیرسیع تا دان گرفته، نزد من بیاورید تا آن را بدانم.» ۳ یوآب گفت: «خداوند بر قوم خود هر قدر که باشند صد چندان مزید کنده؛ و ای آقای پادشاه آیا جمیع ایشان بندگان آقایم نیستند؟ لیکن چرا آقایم خواهش این عمل دارد و چرا باید باعث گناه اسرائیل بشود؟» ۴ اما کلام پادشاه بر یوآب غالب آمد و یوآب در میان تمام شمرده شدگان قوم را به داد و جمله مراجعت نمود. ۵ و یوآب عدد خداوند شدگان قوم را بله اورشليم اسرائیلیان هزار هزار و یکصد هزار مرد شمشیر زن و از یهودا چهارصد و هفتاد و چهار هزار مرد شمشیر زن بودند. ۶ لیکن لاویان و بینامیان را در میان ایشان نشمرد زیرا که فرمان پادشاه نزد یوآب مکروه بود. ۷ و این امر به نظر خدا نایسند آمد، پس اسرائیل را مبتلا ساخت. ۸ و داود به خدا گفت: «در این کاری که کردم، گاه عظیمی وزیدم. و حال گناه بندۀ خود را عفو فرماید: من سه چیز پیش تو می گذارم؛ پس یکی از آنها را برای خود اختیار کن تا برایت به عمل آورم.» ۹ و خداوند جاد را که رایی داود بود خطاب کرده، گفت: «برو و داود را اعلام کرده، بگو خداوند چنین می فرماید: من سه چیز پیش تو می گذارم؛ پس یکی از آنها را برای خود اختیار کن تا برایت به عمل آورم.» ۱۰ پس جاد نزد داود آمد، وی را گفت: «خداوند چنین می فرماید برای خود اختیار کن: ۱۱ یا سه سال قحط بشود، یا سه ماه پیش روی خصمانت تلف شوی و شمشیر دشمنانت تو را درگردید، یا سه روز شمشیر خداوند وبا در زمین تو واقع شود، و فرشته خداوند تمامی حدود اسرائیل را ویران سازد. پس الان بین که نزد فرستنده خود چه جواب برم.» ۱۲ داود به جاد گفت: «در شدت تنگی هستم. تمنا اینکه به دست خداوند بیفتم زیرا که رحمت های او بسیار عظیم است و به دست انسان نیفتم.» ۱۳ پس خداوند وبا بر اسرائیل فرستاد و هفتاد هزار نفر از اسرائیل مردند. ۱۴ و خدا فرشته ای به اورشليم فرستاد تا آن را هلاک سازد. و چون می خواست آن را هلاک کند، خداوند ملاحظه نمود و از آن بلا پیشیمان شد و به فرشته ای که (قوم را) هلاک می ساخت گفت: «کافی است، حال دست خود را باز دار.» و فرشته خداوند نزد خرمگاه آرمان یوسی ایستاده بود. ۱۵ و داود چشمان خود را بالا انداده، فرشته خداوند را دید که در میان زمین و آسمان ایستاده است و شمشیری بر همه در دستش بر اورشليم برافراشته؛ پس داود مشایخ به پلاس ملبس شده، به روی خود درافتادند. ۱۶ و داود به خدا

۲۲ پس داود گفت: «این است خانه یهُوه خدا، و این مذبح قربانی سوختنی برای اسرائیل می باشد.» ۲ و داود فرمود تا غربیان را که در زمین اسرائیل اند جمع کنند، و سنگ تراشان معین کرد تا سنگهای مربع برای بنای خانه خدا بتراشند. ۳ و داود آهن بسیاری به جهت میخها لنگه های دروازه ها و برای وصلهای حاضر ساخت و برنج بسیار که نتوان وزن نمود. ۴ و چوب سرو آزاد بیشمبار زیرا اهل صیدون و صور چوب سرو آزاد بسیار برای داود آوردند. ۵ و داود گفت: «پسر من سلیمان صغیر و نازک است و خانه ای برای یهُوه باید بنا نمود، می بایست بسیار عظیم و نامی و جلیل در تمامی زمینها بشود؛ لهذا حال برایش تهیه می بینم.» ۶ پس داود قبل از وفاتش تهیه بسیار دید. ۷ پس پسر خود سلیمان را خوانده، او را

و صیت نمود که خانه ای برای یهُوه خدای اسرائیل بنا نماید. ۷ و داد به سلیمان گفت که: «ای پسرم! من اراده داشتم که خانه ای برای اسم یهُوه خدای خود بنا نمایم. ۸ لیکن کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: چونکه بسیار خون ریخته ای و جنگهای عظیم کرده ای، پس خانه ای برای اسم من بنا نخواهی کرد، چونکه به حضور من بسیار خون بر زمین دومین بیوئل. ۹ پسران شمعی شُلُومت و خَبِيل و هارون سه نفر. اینان رؤسای خاندانهای آبایی لعدان بودند. ۱۰ و پسران شمعی بخت و زینا و یعقوش و بَرِيعه. اینان چهار پسر شمعی بودند. ۱۱ و بخت اولین و زینا دومین و یعقوش و بَرِيعه پسران بسیار نداشتند؛ از این سبب یک خاندان آبا ریخته ای. ۹ اینک پسری برای تو متولد خواهد شد که مرد آرامی خواهد بود زیرا که من او را از جمیع دشمنان از هر طرف آرامی خواهم بخشید، چونکه اسم او سلیمان خواهد بود در ایام او اسرائیل را سلامتی و راحت عطا خواهم فرمود. ۱۰ او خانه ای برای اسم من بنا خواهد کرد و او پسر از خواهیم بود و من پدر او خواهم بود. و گُرسی سلطنت او را بر اسرائیل تا ابدالآباد پایدار خواهم گردانید. ۱۱ پس حال ای پسر من خداوند همراه تو باد تا کامیاب شوی و خانه یهُوه خدای خود را چنانکه درباره تو فرموده است بنا نمای. ۱۲ اما خداوند تو را فطانت و فهم عطا فرماید و تو را درباره اسرائیل وصیت نماید تا شریعت یهُوه خدای خود را نگاه داری. ۱۳ آنگاه اگر متوجه شده، فراپوش و احکامی را که خداوند به موسی درباره اسرائیل امر فرموده است، به عمل آوری کامیاب خواهی شد. پس قوی دلیر باش و ترسان و هراسان مشو. ۱۴ و اینک من در تنگی خود صد هزار وزنه طلا و صد هزار وزنه نقره و برنج و آهن اینقدر زیاده که به وزن نیاید، برای خانه خداوند حاضر کرده ام؛ و چوب و سنگ نیز مهیا ساخته ام و تو بر آنها مزید کن. ۱۵ و نزد تو عمله بسیارند، از سنگ بران و سنگتراشان و نجاران و اشخاص هنرمند برای هر صنعتی. ۱۶ طلا و نقره و برنج و آهن بیشمار است پس برخیز و مشغول باش و خداوند همراه تو باد.» ۱۷ و داده تمامی سوران اسرائیل را امر فرمود که پسرش سلیمان را اعانت نمایند. ۱۸ (و گفت): «آیا یهُوه خدای شما با شما نیست و آیا شما را از هر طرف آرامی نداده است؟ زیرا ساکنان زمین را به دست من تسليم کرده است و زمین به حضور خداوند و به حضور قوم او مغلوب شده است. ۱۹ پس حال دلها و جانهای خود را متوجه سازید تا یهُوه خدای خویش را بطلبید و برخاسته، مقدس یهُوه خدای خویش را بنا نماید تا تابوت عهد خداوند و آلات مقدس خدا را به خانه ای که به جهت ایام یهُوه بنا می شود درآورید.»

۲۳ و چون داد پیر و سالخورده شد، پسر خود سلیمان را به پادشاهی اسرائیل نصب نمود. ۲ و تمامی سوران اسرائیل و کاهنان و لاویان را جمع کرد. ۳ و لاویان از سی ساله و بالاتر شمرده شدند و عدد ایشان بر حسب سرهای مردان ایشان، سی و هشت هزار بود. ۴ از ایشان بیست و چهار هزار به جهت نظارت عمل خانه خداوند و شش هزار سوران و داوون بودند. ۵ و چهار هزار دریانان و چهار هزار نفر بودند که خداوند را به آلاتی که به جهت تسبیح ساخته شد، تسبیح خواندند. ۶ و داده ایشان را بر

نداشتند، پس آغازار و ایتمار به کهانت پرداختند. ۳ و داد با صادوق که از بنی آغازار بود و آخیملک که از بنی ایتمار بود، ۴ و از پسران آغازار مردانی که قابل ریاست بودند، زیاده از بنی ایتمار یافته شدند. پس شانزده رئیس خاندان آبا از بنی آغازار و هشت رئیس خاندان آبا از بنی ایتمار معین ایشان را بر حسب وکالت ایشان بر خدمت ایشان تقسیم کردند. ۵ پس ایمان با آنان به حسب قرعه معین شدند زیرا که رؤسای قدس و رؤسای خانه خدا هم از بنی آغازار و هم از بنی ایتمار بودند. ۶ و شعاعیا این نتیجه کاتب که از بنی لاوی بود، اسمهای ایشان را به حضور پادشاه و سروزان و صادوق کاهن و آخیملک بن ایتمار و رؤسای خاندان آبای کاهن و لاویان نوشته و یک خاندان آبا به جهت آغازار گرفته شد و یک به جهت ایتمار گرفته شد. ۷ و قرعه اول برای یهُویاریب بیرون آمد و دوم برای یدعیا، ۸ و سوم برای حاریم و چهارم برای سعوریم، ۹ و پنجم برای ملکیه و ششم برای میامین، ۱۰ و هفتم برای هَوْص و هشتم برای آپا، ۱۱ و نهم برای یشعی و دهم برای شُكْنیا، ۱۲ و یازدهم برای آلایشیب و دوازدهم برای یاقیم، ۱۳ و سیزدهم برای حُفَّه و چهاردهم برای یشَاب، ۱۴ و پانزدهم برای بِلَحَّه و شانزدهم برای امیر، ۱۵ و هفدهم برای حیزیر و هجدهم برای هَفْصِيَص، ۱۶ و نوزدهم برای فَحِيَا و پیست برای یَحْرَقِيل، ۱۷ و پیست و یکم برای یاکین و پیست و دوم برای جَأْمُول، ۱۸ و پیست و سوم برای دَلَيَا و پیست و چهارم برای مَعْرِيَا. ۱۹ پس این است وظیفه ها و خدمت های ایشان به جهت داخل شدن در خانه خداوند بر حسب قانونی که به واسطه پدر ایشان هارون موافق فرمان یهُوه خدای اسرائیل به ایشان داده شد. ۲۰ و اما درباره بقیه بنی لاوی، از بنی عمرام شُوبایل و از بنی شوبایل بیدایا. ۲۱ و اما رَخَبِیَا. از بنی رَخَبِیَا پیشیای رئیس، ۲۲ و از بنی یصهار شَلُومُوت و از بنی شَلُومُوت یخت. ۲۳ و از بنی حَبْرُون بیرا و دومین آمِریا و سومین یحریل و چهارمین یقمعام. ۲۴ از بنی عَزَبِیَل میکا و از بنی میکا شامیر. ۲۵ و برادر میکا یشیا و از بنی یشیا زکریا. ۲۶ و از بنی ماری مَحَلِي و مُوشی و پسر عزیابنُو. ۲۷ و از بنی ماری پسران یعنی بُنُو و شُوهم و زَكُور و هجدهم برای خَنَانی و پسران و برادران او دوازده نفر. ۲۸ و نوزدهم برای ملتوی و پسران و برادران او دوازده نفر. ۲۹ و پیست برای ایلیانه و پسران و برادران او دوازده نفر. ۳۰ و پیست و یکم برای یهُوتیر و پسران و برادران او دوازده نفر. ۳۱ و پیست و دوم برای چَلَّتَی و پسران و برادران او دوازده نفر. ۳۲ و پیست و چهارم برای رُومَتَی عَزَر و پسران و برادران او دوازده نفر. ۳۳ و پیست و چهارم برای یَحْرَقِيل یعنی خاندانهای آبای برادر بزرگتر برای خاندانهای کوچکتر او بودند.

۲۶ و اما فرقه های دریانان: پس از قُورَحَان مُشَلَّمِیا این قُوری که از بنی آساف بود. ۲ و مُشَلَّمِیا را پسران بود. نخست زاده اش زکریا و دوم پیدعیل و سوم زَبَدِیا و چهارم پیشیل. ۳ و پنجم علام و ششم یهُوحانان و هفتم آناتی که بر حسب خدمت خود به کار می پرداختند این است: ۴ و شماره آناتی که بر حسب خدمت خود به کار می پرداختند این است: ۵ و اما از بنی آساف، زَكُور و یوسف و نتنيا و آمشیله پسران آساف زیر حکم

عَمِيقِيل و هفتمن يسَاکار و هشتم فَعْلَمَی زیرا خدا او را برکت داده بود. ۶ و برای پسرش شَعَبِیا پسرانی که بر خاندان آبای خوش تسلط بافتند، زایده شدند زیرا که ایشان مردان شجاع در یزیر چِلاد یافت شدند. ۷ پسران شَعَبِیا عُثُنی و رفائل و عُوید و آزِیاد که برادران او مردان شجاع بودند و آلهُو و سَمَکیا.

۸ جمیع اینها از بنی عُوید آدم بودند و ایشان با پسران و برادران ایشان در قوت خدمت مردان قابل بودند یعنی صست و دو نفر (از اولاد) عوید آدم.

۹ و مشتملیا هجدہ نفر مردان قابل از پسران و برادران خود داشت. ۱۰ و حُوشه که از بنی مَرَاری بود پسران داشت که شمری رئیس ایشان بود زیرا اگر چه نخست زاده نبود، پدرش او را رئیس ساخت. ۱۱ و دوم جَلْقیا و سوم طَبَلیا و چَهَارم زَکْریا و جمیع پسران و برادران حُوشه سیزده نفر بودند.

۱۲ و به اینان یعنی به رؤسای ایشان فرقه های دریانان داده شد و وظیفه های ایشان مثل برادران ایشان بود تا در خانه خداوند خدمت نمایند. ۱۳ و ایشان از کوچک و بزرگ بر حسب خاندان آبای خوش برای هر دوازده قرعه انداختند. ۱۴ و قرعه شرقی به شَلَمیا افتاد و بعد از او برای پسرش زکریا که مشتری دانا بود، قرعه انداختند و قرعه او به سمت شمال بیرون آمد.

۱۵ و برای عُوید آدم (قرعه) جنوبی و برای پسرانش (قرعه) بیت المال.

۱۶ و برای شَقْمٌ و حُوشه قرعه مغربی نزد دروازه شَلَکَت در جاده ای که سر بالا می رفت و محرس این مقابل محرس آن بود. ۱۷ و به طرف شرقی شش نفر از لاویان بودند و به طرف شمال هر روزه چهار نفر و به طرف جنوب هر روزه چهار نفر و نزد بیت المال جفت جفت. ۱۸ و به طرف غربی فَرَوار برای جاده سریالا چهار نفر و برای فَرَوار دو نفر. ۱۹ اینها فرقه های دریانان از بنی قُورَح و از بنی مَرَاری بودند. ۲۰ و اما از لاویان آخین بر خزانه خانه خدا و بر خزانه موقوفات بود. ۲۱ و اما بنی لادان: از پسران لادان جَرَشُونی رؤسای خاندان آبای لادان یحییلی جَرَشُونی. ۲۲ پسران یحییلی زیتاب و برادرش یوئیل بر خزانه خانه خداوند بودند. ۲۳ از عمرامیان و از یصهاریان و از خبرویان و از عَزَّیلیان. ۲۴ و شَوَّبِیل بن جَرَشُون بن موسی ناظر خزانه ها بود. ۲۵ و از برادرانش بنی الْعَازَر، پسرش رَحِبَیا و پسرش آشَعَیا و پسرش بِرَام و پسرش زَکَریا و پسرش شَلَمیت.

۲۶ این شَلَمیت و برادرانش بر جمیع خزانه موقوفاتی که داده پادشاه وقف کرده بود و رؤسای آبا و رؤسای هزاره ها و صده ها و سرداران لشکر بودند. ۲۷ از جنگها و غنیمت ها وقف کردند تا خانه خداوند را تعمیر نمایند. ۲۸ و هر آنچه سموئیل رایی و شاؤل بن قیس و آنینین نیر و بُواب بن صَرُویه وقف کرده بودند و هر چه هر کس وقف کرده بود زیر دست شَلَمیت و برادرانش بود. ۲۹ و از یصهاریان کَنْبَا و پسرانش برای اعمال خارجه اسرائیل صالحان منصب و داروان بودند. ۳۰ و از خبرویان حَشَبِیا و برادرانش هزار و هفتتصد نفر مردان شجاع به آن طرف اُرْدُن به سمت مغرب به جهت هر کار خداوند و به جهت خدمت پادشاه بر اسرائیل بنیامین یعسییل بن آنینر. ۳۱ و رئیس دان عَزَّیل بن بِرُوحَم. اینها رؤسای

بساط اسرائیل بودند. ۲۳ و داد شماره کسانی که بیست ساله و کمتر بودند، تحرفت زیرا خداوند و عده داده بود که اسرائیل را مثل ستارگان آسمان کثیر گرداند. ۲۴ و یوآب بن صرُوه آغاز شمردن نمود، اما به اتمام نرسانید و از این جهت غضب بر اسرائیل وارد شد و شماره آنها در دفتر اخبار ایام پادشاه ثبت نشد. ۲۵ و ناظر انباهای پادشاه عَرمُوت بن عَدِیَّیل بود و ناظر انباهای مزرعه ها که در شهر ها و در دهات و در قلعه ها بود، یهوناتان بن انباهای مزرعه ها که در زیرا بود. ۲۶ و ناظر عملجات مزرعه ها که کار زمین می کردند، عَرَبی این کلوب بود. ۲۷ و ناظر تاکستانها شمعی راماتی بود و ناظر محصول تاکستانها و انباهای شراب زَبَدی شفماتی بود. ۲۸ و ناظر درختان زیتون و افراغ که در همواری بود بعل حنانی جَذَری بود و ناظر انباهای روغن بواش بود. ۲۹ و ناظر رمه هایی که در شارون می چریدند شطرای شارونی بود. و ناظر رمه هایی که در وادیها بودند شفاقت بین عَدَلَانی بود. ۳۰ و ناظر شتران عُوبیل اسماعیلی بود و ناظر الاشنا یخدایی میرونوئی بود. ۳۱ و ناظر گله ها یازیر هاجری بود. جمیع اینان ناظران اندوخته های داد پادشاه بودند. ۳۲ و یهوناتان عمومی داد مشیر و مرد دانا و فقیه بود و یحییل بن حکمتوئی همراه پسران پادشاه بود. ۳۳ آخیتوئل مشیر پادشاه و حوشای آرکی دوست پادشاه بود. ۳۴ و بعد از آخیتوئل یهوباداع بن بنایا و آیاتار بودند و سردار شکر پادشاه یوآب بود.

۲۸ و داد جمیع رؤسای اسرائیل را از رؤسای اسپاط و رؤسای فرقه هایی که پادشاه را خدمت می کردند و رؤسای هزاره و رؤسای صده و ناظران همه اندوخته ها و اموال پادشاه و پسرانش را با خواجه سرایان و شجاعان و جمیع مردان جنگی در اورشلیم جمع کرد. ۲ پس داد پادشاه برپا ایستاده، گفت: «ای برادرانم و ای قوم من! مرا بشنوید! من اراده داشتم خانه ای که آرامگاه تابوت عهد خداوند و پای انداز پایهای خدای ما باشد بنا نمایم، و برای بنای آن تدارک دیده بودم. ۳ لیکن خدا مرا گفت: تو خانه ای به جهت اسم من بنا نخواهی نمود، زیرا مرد جنگی هستی و خون ریخته ای. ۴ لیکن یهُوه خدای اسرائیل مرا از تمامی خاندان پدرم برگزیده است که بر اسرائیل تا ابد پادشاه بششم، زیرا که بهودا را برای ریاست اختیار کرد و از خاندان بهودا خاندان پدر مرا و از فرزندان پدرم پسند کرد تا مرا بر تمامی اسرائیل به پادشاهی نصب نماید. ۵ و از جمیع پسران من (زیرا خداوند پسران بسیار به من داده است)، پسرم سلیمان را برگزیده است تا بر کرسی سلطنت خداوند بر اسرائیل بشنیدن. ۶ و به من گفت: پسر تو سلیمان، او است که خانه مرا و صحن های مرا بنا خواهد نمود، زیرا که او را برگزیده ام تا پسر من باشد و من پدر او خواهم بود. ۷ و اگر او به جهت بجا آوردن فرایض و احکام من مثل امروز ثابت بماند، آنگاه سلطنت او را تا به ابد استوار خواهم گردانید. ۸ پس الآن در نظر تمامی اسرائیل که جماعت خداوند هستند و به سمع خدای ما متوجه

۲۹ و داد پادشاه به تمامی جماعت گفت: «پسر سلیمان که خدا او را به تنهایی برای خود برگزیده، جوان و لطیف است و این مُؤْمَن عظیمی است زیرا که هیکل به جهت انسان نیست بلکه برای یهُوه خدا است. ۲ و من به جهت خانه خدای خود به تمامی قوتمن تدارک دیده ام، طلا را به

گردان. ۱۹ و به پسر من سلیمان دل کامل عطا فرما تا اوامر و شهادات و فرایض تو را نگاه دارد، و جمیع این کارها را به عمل آورد و هیکل را که من برای آن تدارک دیدم بنا نماید.» ۲۰ پس دادو به تمامی جماعت گفت: «یهُوه خدای خود را مبارک خوانید.» و تمامی جماعت یهُوه خدای پدران خوش را مبارک خوانده، به رو افتداده، خداوند را سجده کردند و پادشاه را تعظیم نمودند. ۲۱ و در فراید آن روز برای خداوند ذبایح ذبح کردند و قربانی های سوختنی برای خداوند گذرانیدند یعنی هزار کاو و هزار قرق و هزار بره با هدایای ریختنی و ذبایح بسیار به جهت تمامی اسرائیل. ۲۲ و در آن روز به حضور خداوند به شادی عظیم اکل و شرب نمودند، و سلیمان پسر دادو را درباره به پادشاهی نصب نموده، او را به حضور خداوند به ریاست و صادوق را به کهنهات مسح نمودند. ۲۳ پس سلیمان بر کرسی خداوند نشسته، به جای پدرش دادو پادشاهی کرد و کامیاب شد و تمامی اسرائیل او را اطاعت کردند. ۲۴ و جمیع سروزان و شجاعان و همه پسران دادو پادشاه نزیر مطلع سلیمان پادشاه شدند. ۲۵ و خداوند سلیمان را در نظر تمام اسرائیل بسیار بزرگ گردانید و او را جالی شاهانه داد که به هیچ پادشاه اسرائیل قبل از او داده نشده بود. ۲۶ پس دادو بن یسی بر تمامی اسرائیل سلطنت نمود. ۲۷ و مدت سلطنت او بر اسرائیل چهل سال بود، اما در خیرون هفت سال سلطنت کرد و در اورشلیم سی و سه سال پادشاهی کرد. ۲۸ و در پیری نیکو از عمر و دولت و حشمت سیر شده، وفات نمود و پسرش سلیمان به جایش پادشاه شد. ۲۹ و اینک امور اول و آخر دادو پادشاه در سفر اخبار سموئیل رایی و اخبار ناتان نبی و اخبار جاد رایی، ۳۰ با تمامی سلطنت و جبروت او و روزگاری که بر روی و بر اسرائیل و بر جمیع ممالک آن اراضی گذشت، مکتوب است.

جهت چیزهای طلایی و نقره را برای چیزهای نقره ای و برنج را به جهت چیزهای برنجین و آهن را برای چیزهای آهین و چوب را به جهت چیزهای چوبین و سنگ را جزع و سنگهای ترصیع و سنگهای سیاه و سنگهای رنگارنگ و هر قسم سنگ گرانها و سنگ مرمر فراوان. ۳ و نیز چونکه به خانه خدای خود رغبت داشتم و طلا و نقره از اموال خاص خود داشتم، آن را علاوه بر آنچه به جهت خانه قدس تدارک دیدم برای خانه خدای خود دادم. ۴ یعنی سه هزار وزنه طلا از طلای اوفیر و هفت هزار وزنه نقره خالص به جهت پوشانیدن دیوارهای خانه ها. ۵ طلا را به جهت چیزهای طلا و نقرا را به جهت چیزهای نقره و به جهت تمامی کاری که به دست صنعتگران ساخته می شود، پس کیست که به خوشی دل خوشتن را امروز برای خداوند وقف نماید؟» ۶ آنگاه رؤسای خاندانهای آبا و رؤسای اسپاط اسرائیل و سرداران هزاره و صده با ناظران کارهای پادشاه به خوشی دل هدایا آوردند. ۷ و به جهت خدمت خانه خدا پنج هزار وزنه و ده هزار درهم طلا و ده هزار وزنه نقره و هجده هزار وزنه برنج و صد هزار وزنه آهن دادند. ۸ و هر کس که سنگهای گرانها نزد او یافت شد، آنها را به خانه خانه خداوند به دست یحییل جرشونی داد. ۹ آنگاه قوم از آن رو که به خوشی دل هدیه آورده بودند شاد شدند زیرا به دل کامل هدایای تبریعی برای خداوند آوردند و دادو پادشاه نیز بسیار شاد و مسرور شد. ۱۰ و دادو به حضور تمامی جماعت خداوند را مبارک خواند و دادو گفت: «ای یهُوه خدای پدر ما اسرائیل تو از ازل تا به ابد مبارک هستی. ۱۱ و ای خداوند عظمت و جبروت و جلال و قوت و کبریا از آن تو است زیرا هر چه در آسمان و زمین است از آن تو می باشد. و ای خداوند ملکوت از آن تو است و تو بر همه سر و متعال هستی. ۱۲ و دولت از تو می آید و تو بر همه حاکمی، و کبریا و جبروت در دست تو است و عظمت دادن و قوت بخشیدن به همه کس در دست تو است. ۱۳ و الان ای خدای ما تو را حمد می گوییم و اسم مجید تو را تسبیح می خوانیم. ۱۴ لیکن من کیستم و قوم من کیستند که قابلیت داشته باشیم که به خوشی دل اینطور هدایا بیاوریم؟ زیرا که همه این چیزها از آن تو است و از دست تو به تو داده ایم. ۱۵ زیرا که ما مثل همه اجداد خود به حضور تو غریب و نزیل می باشیم و ایام ما بر زمین مثل سایه است و هیچ دوام ندارد. ۱۶ ای یهُوه خدای ما تمامی این اموال که به جهت ساختن خانه برای اسم قلموس تو مهیا ساخته ایم، از دست تو و تمامی آن از آن تو می باشد. ۱۷ و می دانم ای خدایم که دلها را می آزمایی و استقامت را دوست می داری و من به استقامت دل خود همه این چیزها را به خوشی دادم و آن قوم تو را که اینجا حاضرند دیدم که به شادمانی و خوشی دل هدایا برای تو آوردن. ۱۸ ای یهُوه خدای پدران ما ابراهیم و اسحاق و اسرائیل این را همیشه در تصور فکرهای دل قوم خود نگاه دار و دلهای ایشان را به سوی خود ثابت

دوم تواریخ

۲ و سلیمان قصد نمود که خانه‌ای برای اسم یهوه و خانه‌ای به جهت سلطنت خودش بنا نماید. ۳ سلیمان هفتاد هزار نفر برای حمل بارها، و هشتاد هزار نفر برای بزیدن چوب در کوهها، و سه هزار و شصتصد نفر برای نظارت آنها شمرد. ۴ و سلیمان نزد حoram، پادشاه صور فرستاده، گفت: «چنانکه با پدرم داود رفتار نمودی و چوب سرو آزاد برایش فرستادی تا خانه‌ای به جهت سکونت خویش بنا نماید، (همچنین با من رفتارنما). ۵ اینک من خانه‌ای برای اسم یهوه خدای خود بنا می‌نمایم تا آن را برای او تقدیس کنم و بخور مطر در حضور وی بسوزانم، و به جهت نان تقدمه دائمی و قیانی‌های سوختنی صبح و شام، و به جهت سبیت‌ها و غره‌ها و عیدهای یهوه خدای ما زیرا که این برای اسرائیل فرضیه‌ای ابدی است. ۶ و خانه‌ای که من بنا می‌کنم عظیم است، زیرا که خدای ما از جمیع خدایان عظیم ترمی باشد. ۷ و کیست که خانه‌ای برای او تواند ساخت؟ زیرا فلک و فلک الافلاک گنجایش او را ندارد؛ و من کیستم که خانه‌ای برای وی بنا نمایم؟ نی بلکه برای سوزانیدن بخور در حضور وی. ۸ حال کسی را برای من بفرست که در کار طلا و نقره و برنج و آهن و ارغوان و قمر و آسمان‌جنوی ماهر در صنعت نقاشی دانا باشد، تا با صنعتگرانی که نزد من در یهودا و اورشلیم هستند که پدر من داودایشان را حاضر ساخت، باشد. ۹ و چوب سروآزاد و صنوبر و چوب صندل برای من از لبنان بفرست، زیرا بندگان تو را می‌دانم که در بزیدن چوب لبنان ماهرند و اینک بندگان من با بندگان تروخاوند بود. ۱۰ تا چوب فراون برای من مهیا سازند زیرا خانه‌ای که من بنا می‌کنم عظیم و عجیب خواهد بود. ۱۱ و اینک به چوب بران که این چوب را می‌برند، من بیست هزار کر گندم کوپیده شده، و بیست هزار کر جو و بیست هزار بست شراب و بیست هزار بست روغن برای بندگان خواهیم داد.» ۱۲ و حoram پادشاه صور مکتوب جواب داد، آن را نزد سلیمان فرستاد که «چون خداوند قوم خود را دوست می‌دارد این جهت تو را به پادشاهی ایشان نصب نموده است.» ۱۳ و حoram گفت: «متبارک باد یهوه خدای اسرائیل که آفریننده آسمان و زمین می‌باشد، زیرا که به داود پادشاه پسری حکم و صاحب معرفت و فهم بخشیده است تا خانه‌ای برای خداوند و خانه‌ای برای سلطنت خودش بنا نماید. ۱۴ و او پسرزنی از دختران دان است، و کسان پدر من است فرستادم.» ۱۵ و پسرزنی از دختران دان است، و پدرش مرد صوری بود و به کار طلا و نقره و برنج و ستنگ و چوب و ارغوان و آسمان‌جنوی و کتان نازک و قمر و هر صنعت نقاشی و اختراع همه اختراعات ماهر است، تا برای او با صنعتگران تزو صنعتگران آقایم پدرت داود کاری معین بشود. ۱۶ پس حال آقایم گندم و جو و روغن و شراب را که ذکر نموده بود، برای بندگان خود بفرستد. ۱۷ و ما چوب از لبنان به قدر احتیاج تو خواهیم برد، و آنها را بستته ساخته، بروی دریا به یافا خواهیم

۱ و سلیمان پسر داود در سلطنت خود قوی شد و یهوه خداش با وی می‌بود و او راعظمت بسیار بخشید. ۲ و سلیمان تمامی اسرائیل و سرداران هزاره و صده و داوران و هر رئیسی را که در تمامی اسرائیل بود از روسای خاندانهای آبا خواند. ۳ و سلیمان با تمامی جماعت به مکان بلندی که در جرجعون بود رفته بزیرا خیمه اجتماع خدا که موسی بنده خداوند آن را در بیان ساخته بود در آنجا بود. ۴ لیکن داود تابوت خدا را از قریه یعاریم به جایی که داود برایش مهیا کرده بود بالا آورد و خیمه‌ای برایش در اورشلیم بربنا نمود. ۵ و مذبح برنجیانی که بصلیل بن اوری این حرساخته بود، در آنجا پیش مسکن خداوند ماند و سلیمان و جماعت نزد آن مسالت نمودند. ۶ پس سلیمان به آنجا نزد مذبح برنجیانی که در خیمه اجتماع بود به حضور خداوند برآمد، هزارقراپی سوختنی بر آن گذرانید. ۷ در همان شب خدا به سلیمان ظاهر شد و اورا گفت: «آتجه را که به تو بدhem طلب تواند خدا نزد آن مسالت نمودند. ۸ سلیمان به خدا گفت: «تو به پدرم داود احسان عظیم نمودی و مرا به جای او پادشاه ساختی. ۹ حال ای یهوه خدا به وعده خود که به پدرم داوددادی وفا نما زیرا که تو مرا بر قومی که مثل غبار زمین کشیرند پادشاه ساختی. ۱۰ الان حکمت و معرفت را به من عطا فرماتا به حضور این قوم خروج و دخول نمایم زیرا کیست که این قوم عظیم تو را داوری تواند نمود؟» ۱۱ خدا به سلیمان گفت: «جونکه این در خاطرتو بود و دولت و توانگری و حشمت و جان دشمنانت را نظیلیدی و نیز طول ایام را نخواستی بلکه به جهت خود حکمت و معرفت رادرخواست کردی تا بر قوم من که تو را بر سلطنت ایشان نصب نموده‌ام داوری نمایی. ۱۲ لهذا حکمت و معرفت به تو بخشیده شد و دولت و توانگری و حشمت را نیز به تو خواهم داد که پادشاهانی که قبل از تو بودند مثل آن را داشتند و بعد از تو نیز مثل آن را نخواهند داشت.» ۱۳ پس سلیمان از مکان بلندی که در جمعون بود از حضور خیمه اجتماع به اورشلیم مراجعت کرد ویر اسرائیل سلطنت نمود. ۱۴ و سلیمان اربابها و سواران جمع کرد، هزار و چهارصد ارباب و دوازده هزار سوار داشت، و آنها را در شهرهای اربابها و نزد پادشاه در اورشلیم گذاشت. ۱۵ و پادشاه نقره و طلا را در اورشلیم مثل سنگها و چوب سرو آزاد را مثل چوب افاغ که در همواری است فراون ساخت. ۱۶ و اسپهای سلیمان از مصر آورده می‌شد، و تاجران پادشاه دسته های آنها را می‌خریدند هر دسته را به قیمت معین. ۱۷ و یک ارباب را به قیمت ششصد مثقال نقره از مصر بیرون می‌آوردند و می‌رسانیدند و یک اسب را به قیمت صد و پنجاه، و همچنین برای جمیع پادشاهان حتیان و پادشاهان ارام به توسط آنها بیرون می‌آورند.

آورد و تو آن را به اورشلیم خواهی برد.» ۱۷ پس سلیمان تمامی مردان غریب را که در زمین اسرائیل بودند، بعد از شماره‌ای که پدرش داد آنها را شمرده بود شمرد، و صد و پنجاه و سه هزار و شصت نفر از آنها یافت شدند. ۱۸ و از اینان هفتاد هزار نفر برای حمل بارها و هشتاد هزار نفر برای بریدن چوب در کوهها و سه هزار و شصت صد نفر برای نظارت تا از مردم کار بگیرند، تعیین نمود.

۳ و سلیمان شروع کرد به بنا نمودن خانه خداوند در اورشلیم بر کوه موریا، جایی که (خداوند) بر پدرش داده ظاهر شده بود، جایی که داده در خرمنگاه ارنون یوسوی تعیین کرده بود. ۲ و در روز دوم ماه دوم از سال چهارم سلطنت خود به بنا کردن شروع نمود. ۳ و این است اساس‌هایی که سلیمان برای بنا نمودن خانه خدا نهاد: طولش به ذراها برحسب پیمایش اول شصت ذراع و عرضش بیست ذراع، ۴ و طول روایی که پیش خانه بود مطابق عرض خانه بیست ذراع، و بلندیش صد و بیست ذراع و همه موخرهای آنها به طرف اندرون بود. ۵ و حجم آن یک وجب بود و سه به سوی جنوب و روی سه به سوی مشرق بود، و دریاچه بر فوق آنها و همه موخرهای آنها به طرف اندرون بود. ۶ و ده حوض ساخت و از آنها پنج را به پیمایش داشت. ۷ و ده حوض ساخت در آنها شست و شو نمایند، و آنچه را که به قربانی‌های سوختنی تعقل داشت در آنها می‌شستند، اما دریاچه برای شست و شوی کاهنان بود. ۸ و ده شمعدان طلا موفق قانون آنها ساخته، پنج را به طرف راست و پنج را به طرف چپ در هیکل گذاشت. ۹ و ده میز ساخته، پنج را به طرف راست و پنج را به طرف راست و پنج را به طرف چپ گذاشت تا در آنها شست و شو نمایند، و آنچه را که به قربانی‌های سوختنی تعقل داشت در آنها می‌شستند، اما دریاچه برای شست و شوی کاهنان بود. ۱۰ و خانه بزرگ را به زر خالص پوشانید، و بر آن درختان خرما و رشته‌ها نقش نمود. ۱۱ و خانه را به سنگهای گرانها برای زیبایی مرصع ساخت، و طلای آن طلای فروایم بود. ۱۲ و تیرها و آستانه‌ها و دیوارها و درهای خانه را به طلا پوشانید و بر دیوارها کروپیان نقش نمود. ۱۳ و خانه قدس‌الاقداس را ساخت که طولش مافق عرض خانه بیست ذراع، و عرضش بیست ذراع و دریاچه بود، و آن را به زر خالص به مقدار ششصدوزنه پوشانید. ۱۴ و وزن میخانها پنجاه مقال طلا بود، و بالاخانه‌ها را به طلا پوشانید. ۱۵ و در خانه قدس‌الاقداس دو کروی مجسمه کاری ساخت و آنها را به طلا پوشانید. ۱۶ و طول بالهای کروپیان بیست ذراع بود که بال یکی پنج ذراع بوده، به دیوار خانه می‌رسید و بال دیگر پنج ذراع بوده، به دیوار خانه می‌رسید و بال دیگر پنج ذراع بوده، به بال کروی دیگری می‌خورد. ۱۷ و بال کروی دیگر پنج ذراع بوده، به دیوار خانه می‌رسید و بال دیگر پنج ذراع بوده، به بال کروپی دیگر ملخص می‌شد. ۱۸ وبالهای این کروپیان به قدر بیست ذراع پهن می‌بودو آنها بر پایه‌ای خود ایستاده بودند، و رویهای آنها به سوی اندرون خانه می‌بود. ۱۹ و حجاج راز آسمان‌جنونی و ارغوان و قمر و کتان نازک ساخت، و کروپیان بر آن نقش نمود. ۲۰ و پیش خانه دو ستون ساخت که طول آنها سی و پنج ذراع بود و تاجی که بر سر هر یکی از آنها بود پنج ذراع بود. ۲۱ و رشته‌ها مثل آنها که در محراب بود ساخته، آنها را بر سر ستونها نهاد و صد اثار ساخته، بر رشته‌ها گذاشت. ۲۲ و ستونهای پیش هیکل یکی به دست راست، و دیگری به طرف چپ برپا نمود، و آن را که به طرف راست بود یاکین و آن را که به طرف چپ بود بوعر نام نهاد.

ساخت)، و دروازه خانه و درهای اندرونی آن به جهت قدس الاقdas و درهای خانه هیکل از طلا بود.

۵ پس تمامی کاری که سلیمان به جهت خانه خداوند کرد تمام شد، و سلیمان موقوفات پدرش داد را داخل ساخت، و نقره و طلا و سایر آلات آنها را در خزان خانه خدا گذاشت. ۲ آنگاه سلیمان مشایخ اسرائیل و جمیع روسای اسپاپ و سروران آبای بنی اسرائیل را برآشیم جمع کرد تا تابوت عهد خداوند را از هر داد که صهیون باشد، برآورند. ۳ و جمیع مردان اسرائیل در عید ماه هفتم نزد پادشاه جمع شدند. ۴ پس جمیع مشایخ اسرائیل آمدند ولاپیان تابوت را برداشتند. ۵ و تابوت و خیمه اجتماع و همه آلات مقدس را که در خیمه بود آورند، ولاپیان کهنه آنها را برداشتند. ۶ وسلیمان پادشاه و تمامی جماعت اسرائیل که نزدی جمع شده بودند پیش تابوت ایستادند، و آنقدر گوستند و گاو ذیح کردند که به شماره و حساب نمی آمد. ۷ و کاهنان تابوت عهد خداوندرا به مکانش در محراب خانه، یعنی در قدس الاقdas زیر بالهای کرویان درآورند. ۸ و کرویان بالهای خود را بر مکان تابوت پهن می کردند و کرویان تابوت و عصاهاش را از بالامی پوشانیدند. ۹ و عصاها اینقدر دراز بود که سرهای عصاها از تابوت پیش محراب دیده می شد، اما از پیرون دیده نمی شد، و تا امروز درآتچا است.

۱۰ و در تابوت چیزی نبود سوای آن دو لوح که موسی در حوریب در آن گذاشت وقتی که خداوند با بنی اسرائیل در حین پیرون آمدن ایشان از مصر عهد بست. ۱۱ واقع شد که چون کاهنان از قدس پیرون آمدند (زیر همه کاهنانی که حاضر بودند بدون ملاحظه نوبتها خود خویشتن را تقدیس کردند. ۱۲ و جمیع لاوانی که مغنى بودند یعنی آسف وهیمان و یدوتون و پسran و برادران ایشان به کتان نازک ملیس شده، با سنجها و بربطها و عودها به طرف مشرق مذبح ایستاده بودند، و با ایشان صدو بیست کاهن بودند که کرنا می نواختند). ۱۳ پس واقع شد که چون کرناوازان و مغنانی مثل یک نفره یک آواز در حمد و تسبیح خداوند به صدآمدند، و چون با کرناها و سنجها و سایر آلات موسیقی به آواز بلند خوانند و خداوند را حمد گفتند که او نیکو است زیرا که رحمت او تا بدالا باد است، آنگاه خانه یعنی خانه خداوند از ابر پر شد. ۱۴ و کاهنان به سبب ابر نتوانستند برای خدمت بایستند زیرا که جلال یهوه خانه خدا را پر کرده بود.

۶ آنگاه سلیمان گفت: «خداوند فرموده است که در تاریکی غلیظ ساکن می شوم. ۲ اما من خانه‌ای برای سکونت تو و مکانی را که تا به ابد ساکن شوی بنا نموده‌ام.» ۳ و پادشاه روی خود را برگزاریده، تمامی جماعت اسرائیل را برکت داد، و تمامی جماعت اسرائیل بایستادند. ۴ پس گفت: «یهوه خدای اسرائیل متبارک باد که به دهان خود به پدرم دادو عده داده، و بعده خود آن را بهجا آورد، گفت: ۵ از روزی که قم خود را از با همسایه خود گناه ورزد و قسم بر او عرضه شود که بخورد و او آمده،

پیش مذیح تو در این خانه قسم خورد، ۲۳ آنگاه از آسمان بشنو و عمل نموده، به جهت بندگانست داروی کن و شریون را جزا داده، طرق ایشان را بسر ایشان برسان، عادلان را عادل شمرده، ایشان را به حسب عدالت ایشان جزا بد. ۲۴ «و هنگامی که قوم تو اسرائیل به سبب گناهانی که به تو ورزیده باشدند به حضور دشمنان خود مغلوب شوند، اگر به سوی تو بازگشت نموده، به اسم تو اعتراف نماید و نزد تو در این خانه دعا و تضرع کنند، ۲۵ آنگاه از آسمان بشنو و گاه قوم خود اسرائیل را بیامز و ایشان را به زمینی که به ایشان و به پدران ایشان داده‌ای بازآور. ۲۶ «هنگامی که آسمان بسته شود و به سبب گناهانی که به تو ورزیده باشدند باران نبارد، اگر به سوی این مکان دعا کنند و به اسم تو اعتراف نماید و به سبب مصیبی که به ایشان رسانیده باشی از گناه خویش بازگشت کنند، ۲۷ آنگاه از آسمان بشنو و گناه بندگانست و قوم خود اسرائیل را بیامز و راه نیکو را که در آن باید وقت به ایشان تعیین بده، و به زمین خود که آن را به قوم خویش برای میراث بخشیده‌ای باران بفرست. ۲۸ «اگر در زمین قحطی باشد و اگر وبا یا بادسیموم با وقان باشد یا اگر ملخ یا کرم باشد و اگرگشمنان ایشان، ایشان را در شهرهای زمین ایشان محاصره نمایند هر بالای یا هر مرضی که بوده باشد. ۲۹ آنگاه هر دعا و هر استغاثه‌ای که از هرمهد یا از تمامی قوم تو اسرائیل کرده شود که هریک از ایشان بلا و غم دل خود را خواهد دانست، و دستهای خود را به سوی این خانه دراز خواهد کرد. ۳۰ آنگاه از آسمان که مکان سکونت تو باشد بشنو و بیامز و به هر کس که دل او را می‌دانی به حسب راهیابیش جزا بد، زیرا که تو به تنهایی عارف قلوب جمیع بنی آدم هستی. ۳۱ تا آن که ایشان در تمامی روزهایی که بروی زمینی که به پدران ما داده‌ای زنده باشند از تو بترسند. ۳۲ «و نیز غریبی که از قوم تو اسرائیل نباشد و به خاطر اسم عظیم تو و دست قوی و بازوی برافراشته تو از زمین بعید آمده باشد، پس چون باید و به سوی این خانه دعا نماید، ۳۳ آنگاه از آسمان، مکان سکونت خود، بشنو و موافق هر آنچه آن غریب نزد تو استغاثه نماید به عمل آورتا جمیع قوهای جهان اسم تو را بشناسند و مثل قوم تو اسرائیل از تو بترسند و بدانند که اسم تو براین خانه‌ای که بنا کرده‌ام نهاده شده است. ۳۴ «اگر قوم تو برای مقاتله با دشمنان خود به راهی که ایشان را فرستاده باشی، بیرون روند و به سوی شهری که برگزیده‌ای و خانه‌ای که به جهت اسم تو بنای کرده‌ام، نزد تو دعا نمایند، ۳۵ آنگاه دعا و تضرع ایشان را از آسمان بشنو و حق ایشان را بهجا آور. ۳۶ «و اگر به تو گناه ورزیده باشند زیرا انسانی نیست که گناه نکند، و بر ایشان غضنیاک شده، ایشان را به دست دشمنان تسليم کرده باشی و اسیرکنندگان ایشان، ایشان را به زمین دور شادمان و خوشدل بودند. ۱۱ پس سلیمان خانه خداوند و خانه پادشاه را تمام کرد و هر آنچه سلیمان قصد نموده بود که درخانه خداوند و در خانه خود بسازد، آن را نیکو به انجام رسانید. ۱۲ و خداوند بر سلیمان در شب

۷ و چون سلیمان از دعا کردن فارغ شد، آتش از آسمان فرود آمد، قربانی های سوختنی و ذبایح را سوزانید و جلال خداوند خانه را مملوساخت. ۲ و کاهنان به خانه خداوند توانستند داخل شوند، زیرا جلال یهوه خانه خداوند را پرکرده بود. ۳ و چون تمامی بنی اسرائیل آتش را که فرود می‌آمد و جلال خداوند را که بر خانه می‌بود پیداند، روی خود را به زمین بر سنتگرخ نهادند و سجدند نموده، خداوند را حمد گفتند که او نیکوست، زیرا که رحمت او تا ابدالاً باد است. ۴ و پادشاه و تمامی قوم فربنیها در حضور خداوند گذرانیدند. ۵ و سلیمان پادشاه بیست و دو هزار گاو و صد و بیست هزار گوسفند برای قربانی گذرانید و پادشاه و تمامی قوم، خانه خدا را تبریک نمودند. ۶ و کاهنان بر سر شغلهای مخصوص خود ایستاده بودند و لاویان، آلات نغمه خداوند را (به دست گرفتند) که داود پادشاه آنها را ساخته بود، تا خداوند را به آنها حمد گویند، زیرا که رحمت او تا ابدالاً باد است، و داویده و سلطنت آنها تسبیح می‌خواند و کاهنان پیش ایشان کرنا می‌توانند و تمام اسرائیل ایستاده بودند. ۷ و سلیمان وسط صحنه را که پیش خانه خداوند بود، تقدیس نمود زیرا که در آنجاقربانی های سوختنی و پیه ذبایح سلامتی رامی گذرانید، چونکه مذبح برینجینی که سلیمان ساخته بود، قربانی های سوختنی و هدایای آردی و پیه ذبایح را گنجایش ندادشت. ۸ و در آنوقت سلیمان و تمامی اسرائیل با وی هفت روز را عید نگاه داشتند و آن انجمن بسیار پرگ از مدخل حمات تا نهر مصیر بود. ۹ و در روز هشتم محققی مقدس بريا داشتند، زیرا که برای تبریک مدیح هفت روز و برای عید هفت روز نگاه داشتند. ۱۰ و در روز بیست و سوم ماه هفتم قوم را به خیمه های ایشان مرخص فرمود و ایشان به سبب احسانی که خداوند به داود و سلیمان و قوم خود اسرائیل کرده بود، شادمان و خوشدل بودند. ۱۱ پس سلیمان خانه خداوند و خانه پادشاه را تمام کرد و هر آنچه سلیمان قصد نموده بود که درخانه خداوند و در خانه خود بسازد، آن را نیکو به انجام رسانید. ۱۲ و خداوند بر سلیمان در شب

ظاهر شده، اورا گفت: «دعای تو را اجابت نمودم و این مکان را برای خود بگزیدم تا خانه قباین ها شود. ۱۳ اگر آسمان را بینام تا باران نیارد و اگر امر کنم که ملخ، حاصل زمین را بخورد و اگر وبا در میان قوم خود بفرستم، ۱۴ و قوم من که به اسم من نامیده شده اند متواضع شوند، و دعا کرده، طالب حضور من باشند، و از راههای بد خویش بازگشت نمایند، آنگاه من از آسمان اجابت خواهم فرمود، و گناهان ایشان را خواهم آمزید و زمین ایشان را شفا خواهم داد. ۱۵ و از این به بعد چشمانت من گشته، و گوشهاي من به دعای که در این مکان کرده شود شنوا خواهد بود. ۱۶ و حال این خانه را اختیار کرده، و تقاضی نموده ام که اسم من تا به ابد در آن قرار گیرد و چشم و دل من همیشه بر آن باشد. ۱۷ و اگر تو به حضور من سلوک نمایی، چنانکه پدرت داود شنوا خواهد بود. ۱۸ آنگاه کرسی سلطنت ترا استوار خواهم ساخت چنانکه با پدرت داود عهد بسته، گفتم کسی که بر اسرائیل سلطنت نماید از تو منقطع خواهد شد. ۱۹ «لیکن اگر شما برگردید و فراپیش و احکام مرا که پیش روی شما نهاده ام ترک و رفته، خدایان غیر را عبادت کنید، و آنها را سجده نماید. ۲۰ آنگاه ایشان را از زمینی که به ایشان داده ام خواهم کند و این خانه را که برای اسم خود تقدیس نموده ام، از حضور خود خواهیم افکند و آن را در میان جمیع قومها ضرب المثل و مسخره خواهیم ساخت. ۲۱ و این خانه که اینقدر رفیع است هر که از آن بگذرد متوجه شده، خواهد گفت: برای چه خداوند به این زمین و به این خانه چنین عمل نموده است؟ ۲۲ و جواب خواهند داد: چونکه یهوه خدای پدران خود را که ایشان را زمین مصر پیرون آورد ترک کردند و به خدایان غیر متمسک شده، آنها را سجده و عبادت نمودند از این جهت تمامی این بلا را بر ایشان وارد آورده است.»

۹ و چون ملکه سپا آوازه سلیمان را شنید با موكب بسیار عظم و شترانی که به عطیرات و طلاي بسیار و سنگهای گرانیها بارشده بود به اورشليم آمد، تا سلیمان را به مسائل امتحان کند. و چون نزد سلیمان رسید با وی از هرچه در دلش بود گفتگو کرد. ۲ و سلیمان تمامی مسائلش را برای وی بیان نمود و چیزی از سلیمان مخفی نماند که برایش بیان نکرد. ۳ و چون ملکه سپا حکمت سلیمان و خانهای را که بنا کرده بود، ۴ و طعام سفره او و مجلس بندگانش و نظم و لباس خادمانش را و ساقیانش و لباس ایشان و زنیهای را که به آن به خانه خداوند برمی آمد دید، روح دیگر در او نماند. ۵ پس به پادشاه گفت: «آوازهای را که در دولایت خود درباره کارها و حکمت تو شنیدم راست بود. ۶ اما تا نیامدم و به چشمانت خود ندیدم اخبار آنها را باور نکردم، و همانا نصف عظمت حکمت تو به من اعلام نشده بود، و از خبری که شنیده بودم افزوده ام. ۷ خوشابه حال مردان تو و خوشابه حال این خادمانست که به حضور تو همیشه می ایستند و حکمت تو را می شونند. ۸ مبارک بادیهوه خدای تو که بر تو رغبت داشته، تو را برکرسی خود نشانید تا برای یهوه خدایت پادشاه بشوی. چونکه خدای

۸ و بعد از انقضای بیست سالی که سلیمان خانه خداوند و خانه خود را بنا می کرد، ۲ سلیمان شهرهای را که حورام به سلیمان داده بود تعمیر نمود، و بنی اسرائیل را در آنها ساکن گردانید. ۳ و سلیمان به حمات صوبه رفته، آن راستخیر نمود. ۴ و تدمور را در بیان و همه شهرهای خوبیه را که در حمات بنا کرده بود به انتقام رسانید. ۵ و بیت حورون بالا و بیت حورون پایین را بنا نمود که شهرهای حصاردار با دیوارهای دروازه ها و پشت بندها بود. ۶ و بعله و همه شهرهای خانه را که سلیمان داشت، و جمیع شهرهای اربابها و شهرهای سواران را و هر آنچه را که سلیمان می خواست در اورشليم و لبنان و تمامی زمین مملکت خویش بنا نماید (بنا نمود). ۷ و تمامی کسانی که از جتیان و اموریان و فرزیان و حیوان و یوسیان باقی مانده، و از بنی اسرائیل نبودند، ۸ یعنی از سپران ایشان که در زمین بعد از ایشان باقی مانده بودند، و بنی اسرائیل ایشان را هلاک نکرده بودند، سلیمان از ایشان تا امروز سخره گرفت. ۹ اما از بنی اسرائیل سلیمان احدی

تو اسرائیل را دوست می‌دارد تا ایشان را تا به ابد استوار نماید، از این شیلونی و در روایی چندوی رایی درباره برعام بن نباط مکتوب نیست؟^{۲۰} پس سلیمان چهل سال در اوشلم به تمامی اسرائیل سلطنت کرد.^{۲۱} و سلیمان با پدران خود خواهد و او را در شهرپرداز داود دفن کردند و پرسش رجعam در جای او پادشاه شد.

۱۰ و رجعam به شکیم رفت زیرا که تمامی اسرائیل به شکیم آمدند تا او را پادشاه سازند. ۲ و چون برعام بن نباط این را شنید، (و او هنوز در مصر بود که از حضور سلیمان پادشاه به آنجا فرار کرده بود)، برعام از مصر مراجعت نمود. ۳ و ایشان فرستاده، او را خواندند، آنگاه برعام و تمامی اسرائیل آمدند و به رجعam عرض کرده، گفتند: «پدر تو بوغ ما را ساخت ساخت اما تو الان بندگی ساخت پدر خود را بیوغ سنگین او را که بر ما نهاد سبک ساز و تو را خدمت خواهیم نمود.»^۴ او به ایشان گفت: «بعداز سه روز باز نزد من بیاید.» و ایشان رفتند. ۶ و رجعam پادشاه با مشایخی که در حین حیات پدرش سلیمان به حضور وی می‌ایستادند مشورت کرده، گفت: «شما چه صلاح می‌بینید که به این قوم جواب دهم؟»^۷ ایشان به او عرض کرده، گفتند: «اگر با این قوم مهربانی نمایی و ایشان را راضی کنی و با ایشان سخنان دلابیگویی، همانا همیشه اوقات بنده تو خواهند بود.»^۸ اما او مشورت مشایخ را که به وی دادند ترک کرد و با جوانانی که با او تربیت یافته بودند و به حضورش می‌ایستادند مشورت کرد. ۹ و به ایشان گفت: «شما چه صلاح می‌بینید که به این قوم جواب دهیم که به من عرض کرده، گفته‌اند: بیوغ را که پدرت بر ما نهاده است سبک ساز.»^{۱۰} جوانانی که با او تربیت یافته بودند او را خطاب کرده، گفتند: «به این قوم که به تو عرض کرده، گفته‌اند پدرت بوغ ما را سنگین ساخته است و توان را برای ما سبک ساز چنین بگو: انگشت کوچک من از کمر پدرم کلفت تراست.»^{۱۱} و حال پدرم بوغ سنگینی بر شما نهاده است اما من بوغ شما را زیاده خواهم گردانید، پدرم شما را با تازیانه‌ها تنبیه می‌نمود اما من شما را با عقربها.»^{۱۲} و در روز سوم، برعام و تمامی قوم به تزدیر جعam بازآمدند، به نحوی که پادشاه گفته و فرموده بود که در روز سوم نزد من بازیابد. ۱۳ و پادشاه قوم را به سختی جواب داد، و رجعam پادشاه مشورت مشایخ را ترک کرد.^{۱۴} و موافق مشورت جوانان ایشان را خطاب کرده، گفت: «پدرم بوغ شما را سنگین ساخت، اما من آن را زیاده خواهم گردانید، پدرم شما را با تازیانه هاتنبیه می‌نمود اما من با عقربها.»^{۱۵} پس پادشاه قوم را احابت نکرد زیرا که این امر از جانب خدا شده بود تا خداوند کلامی را که به واسطه اخیای شیلونی به برعام بن نباط گفته بود ثابت گرداند. ۱۶ و چون تمامی اسرائیل دیدند که پادشاه ایشان را احابت نکرد آنگاه قوم، پادشاه را جواب داده، گفتند: «ما را در داود چه حصه است؟ در پرسی یعنی نصیبی نداریم. ای

جهت تو را بر پادشاهی ایشان نصب نموده است تا داوری و عدالت را بجا آوری.»^{۱۷} و به پادشاه صد و بیست وزنه طلا و عطربیات از حد زیاده و سنگهای گرانیها داد و مثل این عطربیات که ملکه سیا به سلیمان پادشاه داد هرگز دیده نشد.^{۱۸} و نیز بندگان حoram و بندگان سلیمان که طلا از اوفری می‌آوردند چوب صندل و سنگهای گرانیها آوردند.^{۱۹} و پادشاه از این جو布 صندل زینهایها به جهت خانه خداوند و خانه پادشاه وعدوها و بربطهای برای مغنایان ساخت، و مثل آنها قبل از آن در زمین یهودا دیده نشده بود.^{۲۰} و سلیمان پادشاه به ملکه سیا تمامی آزوی او را که خواسته بود داد، سوای آنچه که او برای پادشاه آورده بود، پس با بندگانش به ولایت خود توجه نموده، برفت.^{۲۱} و وزن طلایی که در یک سال به سلیمان رسید ششصد و شصت و شش وزنه طلا بود.^{۲۲} سوای آنچه تاجران و بازرگانان آوردند و جمیع پادشاهان عرب و حاکمان کشورها طلا و نقره برای سلیمان می‌آوردند.^{۲۳} و سلیمان پادشاه دویست سپر طلای چکشی ساخت که برای هر میل ششصد مقابل طلا بکار برده شد.^{۲۴} و سیصد سپر کوچک طلای چکشی ساخت که برای هر سپر سیصد مقابل طلا بکار برده شد، و پادشاه آنها را در خانه جنگل لبنان گذاشت.^{۲۵} و پادشاه تخت بزرگی از عاج ساخت و آن را به رزغالص پوشانید.^{۲۶} و تخت را شش پله و پایه‌داری زرین بود که به تخت پیوسته بود و به این طرف و آن طرف نزد جای کرسیش دستها بود، ودو شیر به پهلوی دستها ایستاده بودند.^{۲۷} و دوازده شیر از این طرف و آن طرف، بر آن شش پله ایستاده بودند که در هیچ مملکت مثل این ساخته نشده بود.^{۲۸} و تمامی ظروف نوشیدنی سلیمان پادشاه از طلا و تمامی ظروف خانه جنگل لبنان از زر خالص بود، و نقره در ایام سلیمان هیچ به حساب نمی‌آمد.^{۲۹} زیرا که پادشاه را کشته‌یا بود که با بندگان حoram به ترشیش می‌رفت، و کشته‌یاری ترشیشی هر سه سال یک مرتبه می‌آمد، و طلا و نقره و عاج و میمونها و طاووسها می‌آورد.^{۳۰} پس سلیمان پادشاه در دولت و حکمت از جمیع پادشاهان کشورها بزرگتر شد.^{۳۱} و تمامی پادشاهان کشورها حضور سلیمان را می‌طلبیدندتا حکمتی را که خدا در دلش نهاده بود بشنوند.^{۳۲} و هر یکی از ایشان هدیه خود را از آلات نقره و آلات طلا و رخوت و اسلحه و عطربیات و اسبهای قاطلها یعنی قسمت هر سال را در سالش می‌آوردند.^{۳۳} و سلیمان چهار هزار آخرور به جهت اسپان و اربابها و دوازده هزار سوار داشت. و آنها را در شهرهای اربابها و نزد پادشاه در اورشلیم گذاشت.^{۳۴} و بر جمیع پادشاهان از نهر(فرات) تا زمین فلسطینیان و سرحد مصر حکمرانی می‌کرد.^{۳۵} و پادشاه نقره را در اورشلیم مثل سنگها و چوب سرو آزاد را مثل چوب افغان که در صحرای فراوان ساخت.^{۳۶} و اسپهای برای سلیمان از مصر و از جمیع ممالک می‌آوردند.^{۳۷} و اما بقیه

اسرائیل! به خیمه های خود بروید. حال ای دادو به خانه خود متوجه باش!» پس تمامی اسرائیل به خیمه های خوش رفتند. ۱۷ اما بنی اسرائیل که در شهرهای یهودا ساکن بودند رجع‌عام بر ایشان سلطنت می‌نمود. ۱۸ پس رجع‌عام پادشاه هدرام راکه رئیس باجگیران بود فرستاد، و بنی اسرائیل اورا سنگسار کردند که مرد و رجع‌عام پادشاه تعجیل نموده، بر ارايه خود سوار شد و به اورشیل فرارکرد. ۱۹ پس اسرائیل تا به امروز بر خاندان دادعاصی شده‌اند.

۱۲ و چون سلطنت رجع‌عام استوار گردیدو خودش تقویت یافت، او با تمامی اسرائیل شریعت خداوند را ترک نمودند. ۲ و درسال پنجم سلطنت رجع‌عام، شیشق پادشاه مصربه اورشیل برأمد زیراکه ایشان بر خداوند عاصی شده بودند. ۳ با هزار و دویست ارايه و شصت هزار سوار و خلقی که از مصریان و لوپیان و سکیان و جیشیان همراهش آمدند بیشمار بودند. ۴ پس شهرهای حصاردار یهودا را گرفت و به اورشیل آمد. ۵ و شمعیای نبی نزد رجع‌عام و سروران یهودا که از ترس شیشق در اورشیل جمع بودند آمد، به ایشان گفت: «خداوند چنین می‌گوید: شما مرا ترک کردید پس من نیز شما را به دست شیشق ترک خواهم نمود». ۶ آنگاه سروران اسرائیل و پادشاه تواضع نموده، گفتند: «خداوند عادل است.» ۷ و چون خداوند دید که ایشان تواضع شده‌اند کلام خداوند بر شمعیانازل شده، گفت: «چونکه ایشان تواضع نموده اند ایشان را هلاک نخواهیم کرد بلکه ایشان را اندک زمانی خلاصی خواهیم داد و غضب من به دست شیشق بر اورشیل ریخته نخواهد شد. ۸ لیکن ایشان بنده او خواهند شد تا بندگی من و بندگی ممالک جهان را بدانند.» ۹ پس شیشق پادشاه مصر به اورشیل برأمد، خزانه های خانه خداوند و خزانه های خانه پادشاه را گرفت و همه‌چیز را برداشت و سپرهای طلا راکه سلیمان ساخته بود برد. ۱۰ و رجع‌عام پادشاه به عوض آنها سپرهای برنجین ساخت و آنها را به دست سرداران شاطرانی که در خانه پادشاه رانگاهیانی می‌کردند سپرد. ۱۱ و هر وقتی که پادشاه به خانه خداوند داخل می‌شد شاطران آمد، آنها بر می‌داشتند و آنها را به حجره شاطران بازمی‌آوردند. ۱۲ و چون او تواضع شد خشم خداوند از او برگشت تا او را بالکل هلاک نسازد، و در یهودا نیز اعمال نیکو پیدا شد. ۱۳ و رجع‌عام پادشاه، خویشتن را در اورشیل قوى ساخته، سلطنت نمود و رجع‌عام چون پادشاه شد چهل و یک ساله بود، و در شهر اورشیل که خداوند آن را از تمام اسپاط اسرائیل برگزید تا اسم خود را در آن بگذارد، هفده سال پادشاهی کرد و اسم مادرش نعمه عمویه بود. ۱۴ و او شرارت وزید زیرا که خداوند را به تضمیم قلب طلب نمود. ۱۵ و اما وقایع اول و آخر رجع‌عام آیا آنها در تواریخ شمعیای نبی و تواریخ انساب عدوی رایی مکتوب نیست؟ در میان رجع‌عام و رجع‌عام پیوسته جنگ می‌بود. ۱۶ پس رجع‌عام با پدران خود خواهید و در شهر داود دفن شد و پسرش ایا به جایش سلطنت کرد.

در سال هجدهم سلطنت یریعام، ایا بیهودا پادشاه شد. ۲ سه سال در اوپوشیم پادشاهی کرد و اسم مادرش میکایا اختیر او ریمیل از جمعه بود. ۳ و ایا با فوجی از شجاعان جنگ آزموده یعنی چهارصد هزار مرد برگزیده تدارک جنگ دید، و یریعام با هشتصد هزار مرد برگزیده که شجاعان قوی عدوی نبی مکتوب است.

۱۴ و ایا با پدران خود خواهد و او را در شهر داد دفن کردند و پسرش آسا در جایش پادشاه شد و در ایام او زمین ده سال آرامی یافت. ۲ و آسا آنچه را که در نظر یهوده خداش نیکو و راست بود به جا می آورد. ۳ و مذهب های غریب و مکانهای بلند را برداشت و بهما را پیشکش و اشوریم را قطع نمود. ۴ و یهودا را امرفوند که یهوده خدای پدران خود را بطلیند و شریعت و اوامر او را نگاه دارند. ۵ و مکانهای بلند تو مائل شمس را از جمیع شهرهای یهودا دور کرد، پس مملکت به سبب او آرامی یافت. ۶ و شهرهای حصاردار در یهودا نمود زیرا که زمین آرام بود و در آن سالها کسی با او جنگ نکرد چونکه خداوند او را راحت بخشید. ۷ و به یهودا گفت: «این شهرها را بنا نماییم و دیوارها و برجهایا دروازهها و پشت بندها به اطراف آنها بسازیم. زیرا چونکه یهوده خدای خود را طلبیده ایم زمین پیش روی ما است. او را طلب نمودیم و او ما را از هر طرف راحت بخشیده است.» پس بنا نمودند و کامیاب شدند. ۸ و آسا لشکری از یهودا یعنی سیصد هزار سپردار و نیزه دار داشت و از بنیامین دویست و هشتاد هزار سپردار و تیزندار که جمیع اینهادان قوی جنگی بودند. ۹ پسی زارح جبیشی با هزار هزار سپاه و سیصد اربابه به ضد ایشان پیرون آمد، به مریشه رسید. ۱۰ و آسا به مقابله ایشان پیرون رفت پس ایشان در وادی صفاته نزد مریشه جنگ را صفت آرامی نمودند. ۱۱ و آسا یهوده خدای خود را خوانده، گفت: «ای خداوند نصرت دادن به زورآواران با به پیچارگان نزد توپیکسان است، پس ای یهوده گروه ما را اعانت فرما زیرا که بر تو توکل می داریم و به اسم تو به مقابله این گروه عظیم آمده ایم، ای یهوده تو خدای ما هستی پس مگذار که انسان بر تو غالب آید.» ۱۲ آنگاه خداوند حبیشان را به حضور آسا و یهودا شکست داد و حبیشان فرار کردند. ۱۳ و آسا با خلقی که همراه او بودند آنها را تا جرایعاقب نمودند و از حبیشان آنقدر افتادند که ایشان کسی زنده نماند، زیرا که به حضور خداوند به حضور لشکر او شکست یافتند و ایشان غنیمت از حد زیاده برند. ۱۴ و تمام شهرها را که به اطراف جرار بود تखیر نمودند زیرا ترس خداوند بر ایشان مستولی شده بود و شهرها را تارا راج نمودند، زیرا که غنیمت بسیار در آنها بود. ۱۵ و خیمه های مواشی را نیز زندن و گوسفندان فراوان و شتران را برداشته، به اورشلیم مراجعت کردند.

۱۵ و روح خدا به عزیرا ابن عودید نازل شد. ۲ و برای ملاقات آسا پیرون آمده، وی را گفت: «ای آسا و تمامی یهودا و بنیامین از من بشنوید! خداوند با شما خواهد بودهر گاه شما با او باشید و اگر او را بطلیند او

ویریعام در ایام ایا دیگر قوت بهم نرسانید و خداوند او را زد که مرد. ۲۱ و ایا قوی می شد و چهارده زن برای خود گرفت و بیست و دو پسر و شانزده دختر به وجود آورد. ۲۲ پس بقیه واقعی ایالات رفتار و اعمال او در مدرس عدوی نبی مکتوب است.

ویریعام با صفت آرامی نمود. ۴ و ایا برکوه صمارایم که در کوهستان افرایم است برپاشده، گفت: «ای یریعام و تمامی اسرائیل مرا گوش گیرید! ۵ آیا شما نمی دانید که یهوده خدای اسرائیل سلطنت اسرائیل را به داد و پسرانش باعهد نمکین تا به ابد داده است؟ ۶ و یریعام بن نباطنده سلیمان بن داود برخاست و بر مولای خود عصیان وزید. ۷ و مردان یهوده که پسران بیمال بودند نزد وی جمع شده، خویشن را به ضدر جماعت بن سلیمان تقویت دادند، هنگامی که رجيعان جوان و رقیق القلب بود و با ایشان مقاومت نمی توانست نمود. ۸ و شما الان گمان می برد که با سلطنت خداوند که در دست پسران داد است مقابله توانید نمود؟ و شما گروه عظیمی می باشید و گوساله های طلا که یریعام برای شما به جای خدایان ساخته است با شمامی باشد. ۹ آیا شما کهنه خداوند را از بني هارون و لاویان را نیز اخراج ننمودید و مثل قومهای کشورها برای خود کاهنان نساختید؟ و هر که بیاید و خویشن را با گوساله ای و هفت قوچ تقدیس نماید، برای آنها که خدایان نیستند کاهن می شود. ۱۰ و اما ما یهوده خدای ماست و اورا ترک نکرده ایم و کاهنان از پسران هارون خداوند را خدمت می کنند و لاویان در کار خود مشغولند. ۱۱ و هر صبح و هر شام قریانی های سوختنی و بخور معطر برای خداوند می سوزانند و نان تقدمه بر میز طاهر می نهند و شمعدان طلا و چراغهایش را هر شب روشن می کنند زیرا که ماوصایای یهوده خدای خود را نگاه می داریم اما شما او را ترک کرده اید. ۱۲ و اینک با ما خدارئیس است و کاهنان او با کرناهای بلند آوازهستند تا به ضد شما بنوازنند. پس ای بنی اسرائیل با یهوده خدای پدران خود جنگ مکید زیرا کامیاب نخواهید شد.» ۱۳ اما یریعام کمین گذاشت که از عقب ایشان بیایند و خود پیش روی یهودا بودند و کمین در عقب ایشان بود. ۱۴ و چون یهودا نگرسیستند، اینک جنگ هم از پیش و هم از عقب ایشان بود، پس نزد خداوند استغاثه نمودند و کاهنان کرناهارا نواختند. ۱۵ و مردان یهودا بانگ بلند برآوردنده، و واقع شد که چون مردان یهودا باشند برآوردنده، خدا یریعام و تمامی اسرائیل را به حضور ایا و یهودا شکست داد. ۱۶ و بنی اسرائیل از حضور یهودا فرار کردند و خدا آنها را به دست ایشان تسليم نمود. ۱۷ و ایا و قوم او آنها را به صدمه عظیمی شکست دادند، چنانکه پانصد هزار مرد برگزیده از اسرائیل مقتول افتادند. ۱۸ پس بنی اسرائیل در آن وقت ذلیل شدند و بنی یهودا چونکه بر یهوده خدای پدران خود توکل نمودند، قوی گردیدند. ۱۹ و ایا یریعام را تعاقب نموده، شهرهای بیت ظیل را با دهاتش و یشانه را بادهاتش و افون را با دهاتش از او گرفت. ۲۰

راخواهید یافت، اما اگر او را ترک کنید او شما را ترک خواهد نمود. ۳ و اسرائیل مدت مديدة بی خدای حق و بی کاهن معلم و بی شریعت بودند. ۴ اما چون در تنگیهای خزانه نفتالی را تسخیر نمودند. ۵ و چون بعثاً این را شنید بنا نمودن رامه را ترک کرده، از کاری که می کرد باز استاد. ۶ و آسپادشاه، تمامی یهودا را جمع نموده، ایشان سنگهای رامه و چوبهای آن را که بعثاً بنا می کرد برداشتند و او جمع و مصنه را با آنها بنانمود. ۷ و در آن زمان حنانی رای نزد آسپادشاه یهودا آمده، وی را گفت: «چونکه تو آسپادشاه ارام توکل نمودی و بر یهود خدای خود توکل ننمودی، از این دستهای شمامست نشود زیرا که اجرت اعمال خود را خواهید یافت.» ۸ پس چون آسا این سخنان و نبوت (پرس) عوید نبی را شنید، خویشن را تقویت نموده، رجاسات را از تمامی زمین یهودا و بیانیم و از شهرهای که در کوهستان افزایم گرفته بود دورکرد، و مذیح خداوند را که پیش روی رواق خداوند بود تعمر نمود. ۹ و تمامی یهودا و بیانیم و غربیان را که از افزایم و منسی و شمعون در میان ایشان ساکن بودند جمع کرد زیرا گروه عظیمی از اسرائیل چون دیدند که یهود خدای ایشان با او می بود به او پوستند. ۱۰ پس در ماه سوم از سال پانزدهم سلطنت آسا در اورشلم جمع شدند. ۱۱ و در آن روز هفتصد گاو و هفت هزار گوسفند از غنیمتی که آورده بودند برای خداوند ذبح نمودند. ۱۲ و به تمامی دل و تمامی جان خود عهد بستند که یهود خدای پدران خود را طلب نمایند. ۱۳ و هر کسی که یهود خدای اسرائیل را طلب ننماید، خواه کوچک و خواه بزرگ، خواه مرد و خواه زن، کشته شود. ۱۴ و به صدای بلند و آواز شادمانی و کرناها و بوقها برای خداوند قسم خوردن. ۱۵ و تمامی یهودا به سبب این قسم شادمان شدند زیرا که به تمامی دل خود قسم خورده بودند، و چونکه او را به رضامندی تمام طلبیدند وی را یافتد و خداوند ایشان را از هر طرف امنیت داد. ۱۶ و نیز آسا پادشاه مادر خود معکه را از ملکه بودن معزول کرد زیرا که او تمثالی به جهت اشیره ساخته بود و آسا تمثال او را قطع نمود و آن را خرد کرده، در وادی قدرون سوزانید. ۱۷ امامکنهای بلند از میان اسرائیل برداشته نشد. لیکن دل آسا در تمامی ایامش کامل می بود. ۱۸ و چیزهایی را که پدرش وقف کرده، و آنچه را که خودش وقف نموده بود از نقره و طلا و ظروف به خانه خداوند درآورده ۱۹ و تا سال سی و پنجم سلطنت آسا جنگ نبود.

۱۷ و پیش یهوشافاط در جای او پادشاه شد و خود را به ضد اسرائیل تقویت داد. ۲ و سپاهیان در تمامی شهرهای حصاردار یهودا گذاشت و قراولان در زمین یهودا و در شهرهای افزایم که پدرش آسا گرفته بود قرار داد. ۳ و خداوند با یهوشافاط می بود زیرا که در طرقهای اول پدر خود داود سلوک می کرد و از علیم طلب نمی نمود. ۴ بلکه خدای پدر خویش را طلبیده، در اوامر وی سلوک می نمود و نه موافق اعمال اسرائیل. ۵ پس خداوند سلطنت را در دستش استوار ساخت و تمامی یهودا هدایا برای یهوشافاط آوردند و دولت و حشمت عظیمی پیدا کرد. ۶ و دلش به طرقهای خداوند رفیع شد، و نیز مکانهای بلند و اشیره ها را از یهودا دور کرد. ۷ و در سال سوم از سلطنت خود، سوران خویش را یعنی بخابیل و عویدیا و زکریا و تنبیل و میکایا را فرستاد تا در شهرهای یهودا تعلیم دهند. ۸ و با ایشان بعضی از لایوان یعنی شمعیا و تنبیا و زیدیا و عسایل و شمیراموت و یهوناتان وادیا و طوبیا و توب ادیا را که لایوان بودند، فرستاد و با ایشان یلیشع و یهورام کهنه را. ۹ پس ایشان در یهودا تعليم دادند و سفر تورات خداوند را با خود تواریخ

ساخته، گفت: «یهوده چنین می‌گوید: ارامیان را با اینها خواهی زدتا تلف شوند.» ۱۱ و جمیع اینها نبوت کرده، می‌گفتند: «به راموت جلعاد برآی و فیروز شوزیرا که خداوند آن را به دست پادشاه تسليم خواهد نمود.» ۱۲ و قاصدی که برای طلبیدن میکایا رفته بودا را خطاب کرده، گفت: «اینک انبیا به یک زبان درباره پادشاه نیکو می‌گویند پس کلام تو مثل کلام یکی از ایشان باشد و سخن نیکو بگو.» ۱۳ میکایا جواب داد: «به حیات یهوده قسم که هر آنچه خدای من مرا گوید همان را خواهم گفت.» ۱۴ پس چون نزد پادشاه رسید، پادشاه وی را گفت: «ای میکایا، آیا به راموت جلعاد برای جنگ برویم یا من آن بازیستم.» او گفت: «برآید و فیروز شوید، و به دست شما تسليم خواهند شد.» ۱۵ پادشاه وی را گفت: «من چند مرتبه تو را قسم بدhem که به اسم یهوده غیر از آنچه راست است به من نگویی.» ۱۶ او گفت: «تمامی اسرائیل را مثل گوشندانی که شبان ندارند برکوهای پراکنده دیدم و خداوند گفت اینها صاحب ندارند پس هر کس به سلامتی به خانه خود بگردد.» ۱۷ و پادشاه اسرائیل به یهوشافاط گفت: «آیا تو را تنگ فهم که درباره من به نیکوی نبوت نمی‌کند بلکه به بدی.» ۱۸ او گفت: «پس کلام یهوده را بشنوید: من یهوده را بر کرسی خود نشسته دیدم، و تمامی لشکر آسمان را که به طرف راست و چپ وی ایستاده بودند.» ۱۹ و خداوند گفت: «کیست که اخباپادشاه اسرائیل را اغوا نماید تا برود و در راموت جلعاد بیفتد؟ یکی جواب داده به اینطور سخن راند و دیگری به آنطور تکلم نمود.» ۲۰ و آن روح (پلید) بیرون آمده، به حضور خداوند بایستاد و گفت: من او را اغوا می‌کنم و خداوندوی را گفت: به چه چیز؟ ۲۱ او جواب داد که من بیرون می‌روم و در دهان جمیع انبیا ش روح کاذب خواهیم بود. او فرمود: وی را اغوا خواهی کرد و خواهی توانست، پس برو و چنین بکن.» ۲۲ پس الان هان، یهوده روحی کاذب در دهان این انبیا تو گذاشته است و خداوند درباره تو سخن بد گفته است.» ۲۳ آنگاه صدقیا ابن کعنعه نزدیک آمده، به رخسار میکایا زد و گفت: «به کدام راه روح خداوند از نزد من به سوی تو رفت تا با تو سخن گوید؟» ۲۴ میکایا جواب داد: «اینک در روزی که به حجره اندرورنی داخل شده، خود را پنهان کنی آن را خواهی دید.» ۲۵ و پادشاه اسرائیل گفت: «میکایا را بگیرید و او را نزد آمن، حاکم شهر ویواش، پسر پادشاه ببرید.» ۲۶ و بگویند پادشاه چنین می‌پرماید: این شخص را در زندان بیندازید و را به نان تنگی و آب تنگی پیروارنید تا من به سلامتی برگردم.» ۲۷ میکایا گفت: «اگر فی الواقع به سلامتی مراجعت کنی، یهوده با من تکلم ننموده است؛ و گفت ای قوم همگی شما بشنوید.» ۲۸ پس پادشاه اسرائیل و یهوشافاط پادشاه یهودا به راموت جلعاد برآمدند.» ۲۹ و پادشاه اسرائیل به یهوشافاط گفت: من خود را متنکر ساخته، به جنگ می‌روم اما تو لباس خود را پوش.» پس پادشاه اسرائیل خویشتن را متنکر ساخت و ایشان به جنگ رفتند.» ۳۰ و پادشاه ارام سرداران است: یعنی از یهودا سرداران هزار که رئیس ایشان ادنه بود و با او سیصد هزار شجاع قوی بودند.» ۱۵ و بعد از، او یهودا رئیس بود و با او دویست هشتاد هزار نفر بودند.» ۱۶ و بعد ازاو، عمسیا این زکری بود که خویشن را برای خداوند نذر کرده بود و با او دویست هزار شجاع قوی بودند.» ۱۷ و از بینیمن، الیادع که شجاع قوی بود و با او دویست هزار نفر مسلح به کمان و سپر بودند.» ۱۸ و بعد از او یهوزاپاد بود و با او صد وهشتاد هزار مرد مهیا جنگ بودند.» ۱۹ ایشان خدام پادشاه بودند، سوای آنانی که پادشاه در تمامی یهودا در شهرهای حصاردار قرار داده بود.

۱۰ و در همه شهرهای یهودا گردش کرده، قوم را تعليم می‌دادند. و ترس خداوند بر همه ممالک کشورها که در اطراف یهودا بودند مستولی گردید تا بیهوشافاط جنگ نکردن.» ۱۱ و بعضی از فلسطینیان، هدایا و نقره جزیه را برای یهوشافاط آوردند و عربها نیز از مواشی هفت هزار و هفتاد و هفت هزار و هفتاد و هفت نر برای او آوردند.» ۱۲ پس یهوشافاط ترقی نموده، بسیار بزرگ شد و قلعه‌ها و شهرهای خزانه در یهودا بنا نمود.» ۱۳ و در شهرهای یهودا کارهای بسیار کرد و مردان جنگ آمده و شجاعان قوی در اورشلیم داشت.» ۱۴ و شماره ایشان بحسب خاندان آبای ایشان این هزار شجاع قوی بودند.» ۱۵ و بعد از، او یهودا رئیس بود و با او دویست هشتاد هزار نفر بودند.» ۱۶ و بعد ازاو، عمسیا این زکری بود که خویشن را برای خداوند نذر کرده بود و با او دویست هزار شجاع قوی بودند.» ۱۷ و از بینیمن، الیادع که شجاع قوی بود و با او دویست هزار نفر مسلح به کمان و سپر بودند.» ۱۸ و بعد از او یهوزاپاد بود و با او صد وهشتاد هزار مرد مهیا جنگ بودند.» ۱۹ ایشان خدام پادشاه بودند، سوای آنانی که پادشاه در تمامی یهودا در شهرهای حصاردار قرار داده بود.

۱۸ و یهوشافاط دولت و حشمت عظیمی داشت، و با اخاب مصاهرت نمود.» ۲ و بعد از چند سال نزد اخاب به سامرہ رفت و اخاب برای او و قومی که همراش بودند گوشندان و گواون بسیار ذبح نمود و او را تحریض نمود که همراه خودش به راموت جلعاد برآید.» ۳ پس اخاب پادشاه اسرائیل به یهوشافاط پادشاه یهودا گفت: «آیا همراه من به راموت جلعاد خواهی آمد؟» او جواب داد که «من چون تو و قوم من چون قوم تو هستیم و همراه تو به جنگ خواهیم رفت.» ۴ و یهوشافاط به پادشاه اسرائیل گفت: «تمنا آنکه امروز از کلام خداوند مسالت نمایی.» ۵ و پادشاه اسرائیل چهارصد نفر از انبیا جمع کرده، به ایشان گفت: «آیا به راموت جلعاد برای جنگ برویم یا من از آن باز ایستم؟» ایشان جواب دادند: «برآی و خدا آن را به دست پادشاه تسليم خواهند نمود.» ۶ اما یهوشافاط گفت: «آیا در اینجا غیر از اینها نیست تا از او سوال نمایم؟» ۷ و پادشاه اسرائیل به یهوشافاط گفت: «بیک مرد دیگر هست که به واسطه او از خداوند مسالت توان کرد لیکن من از او نفرت دارم زیرا که درباره من به نیکویی هرگز نبوت نمی‌کند بلکه همیشه اوقات به بدی، و او میکایا این بیلامی باشد.» ۸ و یهوشافاط گفت: «پادشاه چنین نگوید.» ۸ پس پادشاه اسرائیل یکی از خواجه‌سرایان خود را خوانده، گفت: «میکایا این بیلام را به زودی حاضر کن.» ۹ و پادشاه اسرائیل و یهوشافاط پادشاه یهودا هر یکی لباس خود را پوشیده، بر کرسی خویش در جای وسیع نزددهنده دروازه سامرہ شسته بودند و جمیع انبیا به حضور ایشان نبوت می‌کردند.» ۱۰ و صدقیا ابن کعنعه شاخهای آهنین برای خود

ارابه های خویش را امر فرموده، گفت: «نه با کوچک و نه با بزرگ بلکه با پادشاه اسرائیل فقط جنگ نماید.» ۲۱ و چون سرداران ارابه هایه شفافاط را دیدند گمان برندند که این پادشاه اسرائیل است، پس مایل شدند تا با او یهوشافاط پرسید و در طلب خداوند جرم نمود و در تمامی یهودا به روزه اعلان کرد. ۴ و یهودا جمع شدند تا از خداوند مسالت نمایند و از تمامی شهرهای یهودا آمدند تا خداوند را طلب نمایند. ۵ و یهوشافاط در میان جماعت یهودا و اورشلیم، در خانه خداوند، پیش روی صحن جدید بایستاد، ۶ و گفت: «ای یهوده، خدای پدران، ما آیا تو در آسمان خدا نیستی و آیا تو بر جمیع ممالک امت ها سلطنت نمی نمایی؟ و در دست تو قوت و جبروت است و کسی نیست که با توقیاً موت تواند نمود. ۷ آیا تو خدای ما نیستی که سکنه این زمین را از حضور قوم خود اسرائیل اخراج نموده، آن را به ذریت دوست خویش ابراهیم تا ابدالاً باد داده ای؟ ۸ و ایشان در آن ساکن شده، مقدسی برای اسم تو در آن بنا نموده، گفتند: ۹ حینی که بلا یا شمشیر یا قصاص یا وبا یا قحطی بر ما عارض شود و ما پیش روی این خانه و پیش روی تو (زیرا که اسم تو در این خانه مقیم است) بایستیم، و در وقت تنگی خود نزد توانسته نماییم، آنگاه اجابت فرموده، نجات بد. ۱۰ و الان اینکه بنی عمون و موآب و اهل کوه سعیر، که اسرائیل را وقتی که از مصر یرون آمدند اجازت ندادند که به آنها داخل شوند، بلکه از ایشان اجتناب نمودند و ایشان را هلاک نساختند. ۱۱ اینکه ایشان مکافات آن را به ما می رسانند، به اینکه می آیند تا ما از ملک تو که آن را به تصرف ما داده ای، اخراج نمایند. ۱۲ ای خدای ما آیا توبیر ایشان حکم نخواهی کرد؟ زیرا که ما را به مقابله این گروه عظیمی که بر ما می آیند، هیچ قوتی نیست و ما نمی دانیم چه بکنیم اما چشمان ما به سوی تو است.» ۱۳ و تمامی یهودا با اطفال و زنان و پسران خود به حضور خداوند ایستاده بودند. ۱۴ آنگاه روح خداوند بر یحییل بن زکریا این بنایا بن یعییل بن متینی لایی که از بنی آسف بود، درمیان جماعت نازل شد. ۱۵ و او گفت: «ای تمامی یهودا و ساکنان اورشلیم! وای یهوشافاط پادشاه گوش گیرید! خداوند به شما چنین می گوید: ازین گروه عظیم ترسان و هراسان میاشید زیرا که جنگ از آن شما نیست بلکه از آن خداست. ۱۶ فردا به نزد ایشان فرود آید. اینکه ایشان به فراز صیص برخواهند آمد و ایشان را در انتهای وادی در برابر بیابان یروئیل بن زکریا این بنایا بن یعییل وقت بر شما نخواهد بود که جنگ نمایید. بایستید و نجات خداوند را که با شما خواهد بدمشاهد نمایید. ای یهودا و اورشلیم ترسان و هراسان میاشید و فردا به مقابله ایشان یرون رویلو خداوند همراه شما خواهد بود.» ۱۸ پس یهوشافاط رو به زمین افتاد و تمامی یهودا و ساکنان اورشلیم به حضور خداوند افتادند و خداوند را سجده نمودند. ۱۹ و لاویان ازینی قهقهیان و از بنی قوریان برخاسته، یهوده خدای اسرائیل را به آواز پسیار بلند تسبیح خوانندند. ۲۰ و بامدادان برخاسته، به بیابان تقویع یرون رفتند و چون یرون برای مقابله با یهوشافاط آمدند. ۲ و بعضی آمده، یهوشافاط را خبر دادند

می‌رفتند، یهوشافاط باستادو گفت: «مرا بشنویدای یهودا و سکنه اورشلیم! بر یهوه خدای خود ایمان آورید و استوارخواهید شد و به اینیا او ایمان آورید که کامیاب خواهید شد.» ۲۱ و بعد از مشورت کردن با قوم بعضی را معین کرد تا پیش روی مسلحان رفته، برای خداوند بسراپید و زینت قاومتی راتسبیح خداوند و گویند خداوند را حمد گویندزیرا که رحمت او تا ابدالاًباد است. ۲۲ و چون ایشان به سراییدن و حمد گفتن شروع نمودند، خداوند به ضد بنی عمون و موآب و سکنه جبل سعیر که بر یهودا هجوم آوده بودند، کمن گذاشت و ایشان منکسر شدند. ۲۳ زیرا که بنی عمون و موآب بر سکنه جبل سعیر برخاسته، ایشان را تابود و هلاک ساختند، و چون از ساکنان سعیر فارغ شدند، یکدیگر را به کار هلاکت امداد کردند. ۲۴ و چون یهودا به دیده بانگاه بیابان رسیدند و به سوی آن گروه نظر انداختند، اینک لشه‌ها بزمین افتاده، و احمدی رهای نیافته بود. ۲۵ و یهوشافاط با قوم خود به جهت گرفتن غنیمت ایشان آمدند و در میان آنها اموال و رخوت و چیزهای گرانها بسیار یافند و برای خود آتفقد گرفتند که نتوانستند بیند و غنیمت اینقدر زیاد بود که سه روز مشغول غارت می‌بودند.

۲۶ و در روز چهارم در وادی برکه جمع شدند زیرا که در آنجا خداوند را متبارک خوانندند، و از این جهت آن مکان را تا امروز وادی برکه می‌نامند. ۲۷ پس جمیع مردان یهودا و اورشلیم و یهوشافاط مقام ایشان با شادمانی برگشته، به اورشلیم مراجعت کردند زیرا خداوند ایشان را بر دشمنانشان شادمان ساخته بود. ۲۸ و با بربطها و عودها و کرناها به اورشلیم به خانه زنا کردن آمدند. ۲۹ و ترس خدا بر جمیع ممالک کشورها مستولی شد چونکه شنیدند که خداوند با دشمنان اسرائیل جنگ کرده است. ۳۰ و مملکت یهوشافاط آرم شد، زیرا خداش او را از هر طرف رفاهیت بخشید. ۳۱ پس یهوشافاط بر یهودا سلطنت نمود وسی و پنج ساله بود که پادشاه شد و بیست و پنج سال در اورشلیم سلطنت کرد و اسم مادرش عربیه دختر شلحي بود. ۳۲ و مواقف رفقار پدرش آسما سلوک نموده، از آن انحراف نوزید و آنچه در نظر خداوند راست بود بجا می‌آورد. ۳۳ لیکن مکان‌های بلند برداشته نشد و قوم هنوز دلهای خود را به سوی خدای پدران خویش مصمم نساخته بودند. ۳۴ و بقیه وقایع یهوشافاط از اول تا آخر در اخبار یهودا این حنایی که در تواریخ پادشاهان اسرائیل مدرج می‌باشد، مکتوب است. ۳۵ و بعد از این، یهوشافاط پادشاه یهودا بالخیزا پادشاه اسرائیل که شریانه رفتار می‌نمود، طرح آمیزش انداخت. ۳۶ و در ساختن کشتیهای رفتن به ترشیش با وی مشارکت نمود و کشتیها را در عصیون جابر ساختند. ۳۷ آنگاه العازر بن دوداوه‌وی می‌شانی به ضد یهوشافاط بیوت کرده، گفت: «چونکه تو با اخزیا متحدشی، خداوند کارهای تو را تباہ ساخته است.» پس آن کشتیها شکسته شدند و نتوانستند به ترشیش بروند.

او سی و دو ساله بود که پادشاه شد و هشت سال در اورشلیم سلطنت نمود، و بدون آنکه بر او رفقی شود، رحلت کرد و او را در شهر داود، اما نه در مقبره پادشاهان دفن کردند.

۲۲ و ساکنان اورشلیم پسر کهترش اخیرا در جایش به پادشاهی نصب کردند، زیرا گروهی که با عربان بر ارد هجوم آورده بودند، همه پسran بزرگش را کشته بودند. پس اخیرا ابن یهورام پادشاه یهودا سلطنت کرد. ۲ و اخیرا چهل و دو ساله بود که پادشاه شد و یک سال در اورشلیم سلطنت کرد و اسم مادرش عطایا دختر عمری بود. ۳ و او نیز به طرق های خاندان اخبار سلوک نمود زیرا که مادرش ناصح او بود تا اعمال شست بکند. ۴ و مثل خاندان اخبار آنچه در نظر خداوند نایست بود، بجا آورد زیرا که ایشان بعد از وفات پدرش، برای هلاکت ناصح او بودند. ۵ پس بر حسب مشورت ایشان رفارن نموده، با یهورام بن اخبار پادشاه اسرائیل نیزیرای جنگ با حزائل پادشاه ارام به راموت جعلاد رفت و ارامیان بورام متروک نمودند. ۶ پس به پیرعیل مراجعت کرد تا از جراحاتی که در محاربه با حزائل پادشاه ارام در رامه یافته بود، شفا پاید. و عزیرا ابن یهورام پادشاه یهودا برای عبادت یهورام بن اخبار به پیرعیل فرود آمد زیرا که بیمار بود. ۷ و هلاکت اخیرا در اینکه نزد بورام رفت، ارجانب خدا بود زیرا چون به آنجا رسید، با یهورام به مقابله یهودا این نمشی که خداوند او را برای هلاک ساختن خاندان اخبار مسح کرده بود، بیرون رفت. ۸ و چون یهودا قصاص بر خاندان اخبار می رسانید، بعضی از سروران یهودا و پسران برادران اخیرا را که ملازمان اخیرا بودند یافته، ایشان را کشت. ۹ و اخیرا را طلبید و او رادر حالتی که در سامره پنهان شده بود، دستگیر نموده، نزد یهودا آوردند و او را به قتل رسانیده، دفن کردند زیرا گفتند: «پسر یهوشافاط است که خداوند را به تمامی دل خود طلبید.» پس، از خاندان اخیرا، کسی که قادر بر سلطنت باشد، نماند. ۱۰ پس چون عتیلا مادر اخیرا دید که پسرش کشته شده است، پرخاست و تمامی اولاد پادشاهان از خاندان یهودا را هلاک کرد. ۱۱ لیکن یهوشبعه، دختر پادشاه، بیاوش پسر اخیرا را گرفت و او را از میان پسران پادشاه که مقتول شدند دزدیده، او را با دایهایش در اطاق خوابگاه گذاشت و یهوشبعه، دختر یهورام پادشاه، زن یهوشاداع کاهن که خواهر اخیرا بود، او را از عتیلای پنهان کرد که او را نکشت. ۱۲ و او نزد ایشان درخانه خدا مدت شش سال پنهان ماند. و عتیلا بزمین سلطنت می کرد.

۲۳ و در سال هفتم، یهوشاداع خویشتن را تقویت داده، بعضی از سرداران صده یعنی عزیرا ابن یهورام و اسماعیل بن یهوحانان و عزیرا ابن عویید و معسیا ابن عدایا و الیشاپاط بن زکری را با خود همدستان ساخت. ۲ و ایشان در یهودا گردش کردند و لاویان را از جمیع شهراهی یهودا و

بگذرانند. ۱۹ و درینان را به دروازه های خانه خداوند قرار داد تا کسی که به هر چهتی نجس باشد، داخل نشود. ۲۰ و عرباشیها و نجبا و حاکمان قوم و تمامی قوم زمین را برداشت و پادشاه را از خانه خداوند به زیر آورد و او را از دروازه اعلی به خانه پادشاه درآورده، او را بر کرسی سلطنت نشانید. ۲۱ و تمامی قوم زمین شادی کردند و شهر آرامی یافت و عتیلا را به شمشیر کشند.

۲۲ و یوآش هفت ساله بود که پادشاه شد و چهل سال در اورشیم سلطنت نمود و اسم مادرش ظلیله برشیعی بود. ۲ و یوآش در تمامی روزهای یهودیادع کاهن، آنچه را که در نظر خداوند راست بود، به عمل می آورد. ۳ و یهودیادع دو زن برایش گرفت و او پسران و دختران تولید نمود. ۴ و بعد از آن، یوآش اراده کرد که خانه خداوند را تعمیر نماید. ۵ و کاهنان و لاوبان راجمع کرده، به ایشان گفت: «به شهرهای یهودایرون روید و از تمامی اسرائیل نقره برای تعمیر خانه خدای خود، سال به سال جمع کنید، و درین کار تعجیل نماید.» اما لاوبان تعجیل ننمودند. ۶ پس پادشاه، یهودیادع رئیس (کهنه) را خوانده، وی را گفت: «جزرا از لاوبان بازخواست نکردی که جزیهای را که موسی بنده خداوند و جماعت اسرائیل به جهت خیمه شهادت قرارداده اند، از یهودا و اورشیم بیاورند؟» ۷ زیرا که پسران عتیلای خبیثه، خانه خدا را خراب کرده، و تمامی موقوفات خانه خداوند را صرف بعلیم کرده بودند. ۸ و پادشاه امر فرمود که صندوقی بسازند و آن را بیرون دروازه خانه خداوند بگلارند. ۹ و در یهودا و اورشیم ندا دردادند که جزیهای را که موسی بنده خدا در بیابان بر اسرائیل قرار داده بود برای خداوند بیاورند. ۱۰ و جمیع سروزان و تمامی قوم آن را به شادمانی آورده، در صندوق انداختند تا پر شد. ۱۱ و چون صندوق بهدست لاوبان، نزد وکلای پادشاه آورده می شد و ایشان می دیدند که نقره بسیار هست آنگاه کاتب پادشاه و وکیل رئیس کهنه آمده، صندوق را خالی می کردند و آن را برداشته، باز به جایش می گذاشتند. و روز به روز چنین کرده، نقره بسیار جمیع کردند. ۱۲ و پادشاه و یهودیادع آن را به آنانی که در کار خدمت خانه خداوند مشغول بودند دادند، و ایشان بنایان و نجاران به جهت تعمیر خانه خداوند آهنگران و مسگران برای مرمت خانه خداوند اجر نمودند. ۱۳ پس عمله ها به کار پرداختند و کار از دست ایشان به انجام رسید و خانه خدا را به حالت اولش بیرا داشته، آن را مامحکم ساختند. ۱۴ و چون آن را تمام کرده بودند، بقیه نقره را نزد پادشاه و یهودیادع آوردهند و از آن برای خانه خداوند اسباب یعنی آلات خدمت و آلات قربانی ها و قاشقها و ظروف طلا و نقره ساختند، و در تمامی روزهای یهودیادع، قربانی های سوتختی دائم در خانه خداوندی گذراندند. ۱۵ اما یهودیادع پیر و سالخورده شده، بمرد وحین وفاتش صد و سی ساله بود. ۱۶ و او را در شهر داد و با پادشاهان دفن کردند، زیرا که در اسرائیل هم برای خدا و هم برای

۲۵ امصیا بیست و پنجم ساله بود که پادشاه شد و بیست و نه سال در اورشیم پادشاهی کرد و اسم مادرش بیهودان اورشیمی بود. ۲ و آنچه در نظر خداوند پستند بود، به عمل آورد، اما نه به دل کامل. ۳ و چون سلطنت در دستش مستحکم شد، خادمان خود را که پدرش پادشاه را کشته بودند، به قتل رسانید. ۴ اما پسران ایشان را نکشت به موجب نوشته کتاب تورات موسی که خداوند امر فرموده و گفته بود: «پدران به جهت پسران کشته نشوند و پسران به جهت پدران مقتول نگردند، بلکه هر کس به جهت گناه خود کشته شود.» ۵ و امصیا یهودا را جمع کرده، سرداران هزاره و سرداران صده از ایشان در تمامی یهودا و بینامین مقرر فرمود و ایشان را از بیست ساله بالاتر شمرده، سیصد هزار مرد برگزیده نیزه و سپردار را که به جنگ بیرون می رفتند، یافت. ۶ و صد هزار مرد شجاع جنگ آزموده به صد

آورده، چهارصد ذرع حصار اورشليم را از دروازه افرايم تا دروازه زاويه منهدم ساخت. ۲۴ و تمامی طلا و نقره و تمامی طوفو را که در خانه خدا نزد (بني) عویض ادوم و در خزانه های خانه پادشاه یافت شد و برعمالان را گرفته، به سامره مراجعت کرد. ۲۵ و امصیان یواش پادشاه یهودا، بعد از وفات یواش بن یهواحاز پادشاه اسرائیل، پانده سال زندگانی نمود. ۲۶ و بقیه وقایع اول و آخر امصیان، آیا در تواریخ پادشاهان یهودا و اسرائیل مکتوب نیست؟ ۲۷ و از زمانی که امصیان از پیرو خداوندان حرف وزیرد، بعضی در اورشليم فتنه بر وی انگیختند. پس به لاکیش فرار کرد و از عقبش به لکیش فرستادن او را در آنجا کشتند. ۲۸ و او را بر اسبان آوردند و با پدرانش در شهر یهودا دفن کردند.

۲۶ و تمامی قوم یهودا عربا را که شانزده ساله بود گرفته، در جای پدرش امصیان پادشاه ساختند. ۲ و او بعد از آنکه پادشاه پادرانش خواپیده بود، ایلوت را بنا کرد و آن را برای یهودا استرداد نمود. ۳ و عربا شانزده ساله بود که پادشاه شد و پنجهای و دو سال در اورشليم پادشاهی نمود و اسم مادرش پکایای اورشیمی بود. ۴ و آنچه در نظر خداوند پسند بود، موافق هرچه پدرش امصیان کرده بود، بجا آورد. ۵ و در روزهای زکریا که در رویاهای خدا بصیر بود، خدا را مطیبید و مادامی که خداوند رامی طلبید، خدا او را کامیاب می ساخت. ۶ و او بیرون رفت، با فلسطینیان جنگ کرد و حصار جت و حصار یینه و حصار اشدواد را نهدم ساخت و شهرها در زمین اشدواد و فلسطینیان بنا نمود. ۷ و خدا او را بر فلسطینیان و عربانی که در جریعل ساکن بودند و بر معونیان نصرت داد. ۸ و عموینیان به عربا هدایا دادند و اسم او تا مدخل مصر شایع گردید، زیرا که بی نهایت قوی گشت. ۹ و عربا بر جها در اورشليم نزد دروازه زاويه و نزد دروازه ادی و نزد گوشه حصار بنا کرده، آنها را مستحکم گردانید. ۱۰ و بر جها در بیابان بنا نمود و چاههای پسیار کند زیرا که موشی کثیر در همواری و در هامون داشت و فلاحان و باغبانان در کوهستان و در بوستانهای داشت، چونکه فلاحت را دوست می داشت. ۱۱ و عربا سپاهیان جنگ آزموده داشت که برای محاربه دسته دسته بیرون می رفند، برحسب تعداد ایشان که یعنیل کاتب و معسیان رئیس زیدست حتیا که بیکی از سرداران پادشاه بود، آنها را سان می دیدند. ۱۲ و عدد تمامی سرداران آبا که شجاعان جنگ آزموده بودند، دو هزار و شصصد بود. ۱۳ و زیر دست ایشان، سپیصد و هفت هزار و پانصد سپاه جنگ آزموده بودند که پادشاه را به ضد دشمنانش مساعدت نموده، با قوت تمام مقائله می کردند. ۱۴ و عربا برای ایشان یعنی برای تمامی لشکر سپرهای و نیزهای خودها و زردهای و کمانهای و فلاخهای مهیا ساخت. ۱۵ و منجنهایهای را که مختلف صنعتگران ماهر بود در اورشليم ساخت تا آنها را بر برجهای و گوشهای حصار برای انداختن تیرها و سنگهای بزرگ بگذارند. پس آواره او تا جایهای دور شایع شدزیرا که نصرت عظیمی یافته، پسیار قوی گردید.

لیکن چون زورآور شد، دل او برای هلاکتش متکبر گردید و به یهوه خدای خودخیانت وزیده، به هیکل خداوند درآمد تا بخوربر مذبح بخور سوزاند. ۱۷ و عزیزای کاهن از عقب او داخل شد و همراه او هشتاد مرد رشید از کاهنان خداوند درآمدند. ۱۸ و ایشان با عزیزای پادشاه مقاومت نموده، او را گفتند: «ای عرباسو زانیدن بخور برای خداوند کار تو نیست بلکه کار کاهنان پسران هارون است که برای سوزانیدن بخور تقدیس شده‌اند. پس از مقدس بیرون شوزیرا خطأ کردی و این کار از جانب یهوه خداموجب عزت تو نخواهد بود.» ۱۹ آنگاه عزیزا که مجرمی برای سوزانیدن بخور در دست خود داشت، غضبناک شد و چون خشمگی بر کاهنان افروخته گردید، پرصل به حضور کاهنان در خانه خداوند به پهلوی منبیج بخور بر پیشانی اش پدید آمد. ۲۰ و عزیزای رئیس کوهنه و سایر کاهنان بر او نگرسیدند و اینک پرصل بر پیشانی اش ظاهر شده بود. پس او را آزانجا به شتاب بیرون کردند و خوش نیز به تعجیل بیرون رفت، چونکه خداوند او را مبتلا ساخته بود. ۲۱ و عزیزا پادشاه تا روز وفاتش ابرص بود و در مرضیخانه متروص ماند، زیرا از خانه خداوند ممنوع بود و پرسش بیوتام، ناظر خانه پادشاه و حاکم قم زمین می‌بود. ۲۲ و اشیعا ابن آموص نبی بقیه وقایع اول و آخر عزیزا را نوشت. ۲۳ پس عزیزا با پدران خودخواهید و او را با پدرانش در زمین مقبره پادشاهان دفن کردند، زیرا گفتند که ابرص است و پرسش بیوتام در جایش پادشاه شد.

۲۷ و بیوتام بیست و پنج ساله بود که پادشاه شد و شانزده سال در اورشلیم سلطنت نمود و اسم مادرش بروشه دختر صادوق بود. ۲ و آنچه در نظر خداوند پسند بود، موافق هر آنچه پدرش عزیزا کرده بود، به عمل آورد، اما به هیکل خداوند داخل نشد لیکن قوم هنوز فسادمی کردند. ۳ و او دروازه اعلای خانه خداوند را بنانمود و بر حصار عوقل عمارت بسیار ساخت. ۴ و شهراها در کوهستان بیهودا بنا نمود و قلعه‌ها و پرچها در جنگلها بنی عمون در آن سال، صد وزنه نقره و ده هزار کر گندم و ده هزار کر جو بنی عمون در آن سال، بنی عمون جنگ نموده، بر ایشان غالب آمد. پس بیوتام زورآور گردید زیرا رفتار خود را به حضور یهوه خدای خوش راست ساخت. ۷ و بقیه وقایع بیوتام و همه جنگ‌هاپیش و رفتارش، اینک در تواریخ پادشاهان اسرائیل و بیهودا مکتوب است. ۸ و او بیست و پنج ساله بود که پادشاه شد و شانزده سال در اورشلیم سلطنت کرد. ۹ پس بیوتام با پدران خود خواهید و او را در شهر داد دفن کردند، و پرسش آحاز در جایش سلطنت نمود.

۲۸ و آحاز بیست ساله بود که پادشاه شد و شانزده سال در اورشلیم پادشاهی کرد. اما آنچه در نظر خداوند پسند بود، موافق پدرش داده به عمل نیاورد. ۲ بلکه به طریق‌های پادشاهان اسرائیل سلوک نموده، تمثالها

بني آسف زکريا و متبا. ۱۴ و از بنی هیمان یحییل و شمعی و از بنی مذوقون شمعیا و عزییل. ۱۵ و برادران خود را جمع کرده، خویشتن را تقدیس نمودند و موافق فرمان پادشاه، برسحب کلام خداوند برای تطهیر خانه خداوند داخل شدند. ۱۶ و کاهنان به اندرون خانه خداوند رفته، آن را طاهر ساختند و همه نجاسات را که در هیکل خداوند یافتدند، به صحن خانه خداوند بیرون آوردند و لاویان آن را گرفته، خارج شهر به وادی قدرон بیرون بردند. ۱۷ و در غرہ ماه اول به تقدیس نمودن شروع کردند، و در روز هشتم ماه به رواق خداوند رسیدند و در هشت روز خانه خداوند را تقدیس نموده، در روز شانزدهم ماه اول آن را به اتمام رسانیدند. ۱۸ پس نزد حرقیا پادشاه به اندرون قصر داخل شده، گفتند: «تمامی خانه خداوند و مدح قربانی سوختنی و همه اسبابش و میز نان تقدمه را با همه آلاتش طاهر ساختیم. ۱۹ و تمامی اسبابی که آغاز پادشاه در ایام سلطنتش حینی که خیانت وزید دور انداخت ما آنها را مهیا ساخته، تقدیس نمودیم و اینک پیش مذیع خداوند حاضر است.» ۲۰ پس حرقیا پادشاه صبح زود برخاست وروسانی شهر را جمع کرده، به خانه خداوند رسید. ۲۱ و ایشان هفت گاو و هفت فرج و هفت بره و هفت بز نر آوردند تا برای مملکت و قدس ویهودا قربانی گناه بشود و او پسران هارون کهنه رافمود تا آنها را بر مذیع خداوند بگذرانند. ۲۲ پس گواوان را کشند و کاهنان، خون را گرفته بر مذیع پاشیدند و قوچها را کشته خون را بر مذیع پاشیدند و برهه را کشته خون را بر مذیع پاشیدند. ۲۳ پس برههای قربانی گناه را به حضور پادشاه و جماعت نزدیک آوردند، دستهای خود را بر آنهاهادند. ۲۴ و کاهنان آنها را کشته، خون را بر مذیع براي قربانی گناه گذرانیدند تا به جهت تمامی اسرائیل کفاره بشود زیرا که پادشاه فرموده بود که قربانی سوختنی و قربانی گناه به جهت تمامی اسرائیل بشود. ۲۵ و او لاویان را با سنجها و بربطها و عودهای برسحب فرمان داد و جاد، رایی پادشاه و تنان نبی در خانه خداوند قرار داد زیرا که این حکم از جانب خداوند به دست انبیای او شده بود. ۲۶ پس لاویان با آلات داد و کاهنان با کرناها ایستادند. ۲۷ و حرقیا امر فرمود که قربانی های سوختنی را بر مذیع بگذرانند و چون به گذرانیدن قربانی سوختنی شروع نمودند، سروههای خداوند را پناکردن و کرناها در عقب آلات داد، پادشاه اسرائیل، نواخته شد. ۲۸ و تمامی جماعت سجده کردند و مغینی سراییدند و کرناواران نواختند و همه این کارها می شد تا قربانی سوختنی تمام گردد. ۲۹ و چون قربانی های سوختنی تمام شد، پادشاه و جمیع حاضرین با وی رکوع کرده، سجده نمودند. ۳۰ و حرقیا پادشاه و روسا لاویان را امر فرمودند که به کلمات داد و آسف رایی برای خداوند تسبیح بخوانند. پس با شادمانی تسبیح خواندند و رکوع نموده، سجده کردند. ۳۱ پس حرقیا جواب داده، گفت: «حال خویشتن را برای خداوند تقدیس نمودید. پس نزدیک آمده، قربانی ها و

او یهودا را به سرکشی واداشت و به خداوند خیانت عظیمی وزید. ۲۰ پس تاغت فلنناس، پادشاه آشور بر او برمد و او را به تنگ آورد ووی را تقویت نداد. ۲۱ زیرا که آغاز خانه خداوند خانه های پادشاه و سروان را تاراج کرده، به پادشاه آشور داد، اما او را اعانت نمود. ۲۲ و چون او را به تنگ آورده بود، همین آغاز پادشاه به خداوند بیشتر خیانت وزید. ۲۳ زیرا که برای خدایان دمشق که او را شکست داد بودند، قربانی گذرانید و گفت: «جونکه خدایان پادشاهان ارام، ایشان را نصرت داده اند، پس من برای آنها قربانی خواهم گذرانید تا مرا اعانت نمایند.» امانتها سبب هلاکت وی و تمامی اسرائیل شدند. ۲۴ و آغاز اسباب خانه خدا را جمع کرد و آلات خانه خدا را خرد کرد و درهای خانه خداوند را بسته، مذیعها برای خود در هر گوشه اورشليم ساخت. ۲۵ و در هر شهری از شهرهای یهودا، مکان های بلند ساخت تا برای خدایان غریب بخورسوزانند. پس خشم یهودا خدای پدران خود را به هیجان آورد. ۲۶ و بقیه وقاریع وی و همه طریق های اول و آخر او، اینک در تاریخ پادشاهان یهودا و اسرائیل مکتوب است. ۲۷ پس آغاز با پدران خود خواهد و او را در شهرهای اورشليم دفن کردند، اما او را به مقبره پادشاهان اسرائیل نیاوردنند. و پسرش حرقیا به جایش پادشاه شد.

۲۹ حرقیا بیست و پنج ساله بود که پادشاه شد و بیست و نه سال در اورشليم سلطنت نمود، و اسم مادرش ایبه دختر زکريا بود. ۲ و او آنچه در نظر خداوند پسند بود، موافق هرآنچه پدرش داده بود، به عمل آورد. ۳ و در ماه اول از سال اول سلطنت خود درهای خانه خداوند را گشوده، آنها را تعمیر نمود. ۴ و کاهنان و لاویان را آوردند، ایشان را در میدان شرقی جمع کرد. ۵ و به ایشان گفت: «ای لاویان مرا بشنوید! الان خویشتن را تقدیس نمایید و خانه یهود خدای پدران خود را تقدیس کرده، نجاسات را از قدس بیرون بزید. ۶ زیرا که پدران ما خیانت وزیده، آنچه در نظر یهودی ما ناپسند بود به عمل آوردند و او را ترک کرده، روی خود را از مسکن خداوند تافتند و پیشت به آن دادند. ۷ و درهای رواق را بسته، چراغها را خاموش کردند و بخور نسوزانیدند و قربانی های سوختنی در قدس خدای اسرائیل نگذرانیدند. ۸ پس خشم خداوند بر یهودا و اورشليم افروخته شد و ایشان را محل تشویش و دهشت و سخریه ساخت، چنانکه شما به چشمان خود می بینید. ۹ و اینک پدران ما به شمشیر افتادند و پسران و دختران و زنان ما از این سبب به اسری رفتند. ۱۰ الان اراده دارم که با یهود خدای اسرائیل عهد بیندم تا حدت خشم او را برگزیده است تا به حضور وی پسران من، کاهلی موززید زیرا خداوند شما را برگزیده است تا به ایستاده، او را خدمت نمایید و خادمان او شده، بخورسوزانید.» ۱۱ آنگاه بعضی از لاویان برخاستند یعنی ازبی قهاتیان محث بن عمامی و بوئیل بن عزیزا واز بنی مراری قیس بن عدی و عزیزا ابن بهللیل واز جرشونیان بوآخ بن زمه و عین بن بوآخ. ۱۲ واز بنی الیصافان شمری و یعیل و از

ذبایح تشکر به خانه خداوند بیاورید.» آنگاه جماعت قربانی‌ها وذبایح تشکر آوردند و هر که از دل راغب بود قربانی‌های سوختنی آورد. ۳۲ و عدد قربانی‌های سوختنی که جماعت آوردند، هفتاد گاو و صدقوق و دوست بره بود. همه اینها قربانی‌های سوختنی برای خداوند بود. ۳۳ و عدد موقوفات ششصد گاو و سه هزار گوسفند بود. ۳۴ و چون کاهنان کم بودند و به پوست کیدن همه قربانی‌های سوختنی قادر نبودند، برادران ایشان لاوان، ایشان را مدد کردند تا کار تمام شد و تاکاهنان، خود را تقدیس نمودند زیرا که دل لاوان از کاهنان برای تقدیس نمودن خود مستقیم تزوید. ۳۵ و قربانی‌های سوختنی نیز با پیه ذبایح سلامتی و هدایای ریختنی برای هر قربانی سوختنی، بسیار بود. پس خدمت خانه خداوندانه استهاد شد. ۳۶ و حرقیقاً تمامی قوم شادی کردند چونکه خدا قوم را مستعد ساخته بود زیرا این امر ناگهان واقع شد.

۳۰ و حرقیقاً نزد تمامی اسرائیل و یهودا فرستاد و مکتوبات نیز به افرایم و منسی نوشت تا به خانه خداوند به اورشلیم بیایند و عید فصح را برای یهوده خدای اسرائیل نگاه دارند. ۳۷ زیرا که پادشاه و سرورانش و تماعی جماعت در اورشلیم مشورت کرده بودند که عید فصح را در ماه دوم نگاه خداوند مهریان، هر کس را که دل خود را مهیا سازد تا خداعنی یهوده خدای پدران خویش را طلب نمایدیامرزد، اگرچه موافق طهارت قدس نباشد. ۴۰ و خداوند حرقیقاً را اجابت نموده، قوم را شفا داد. ۴۱ پس بنی اسرائیل که در اورشلیم حاضر بودند، عید فطیر را هفت روز به شادی عظیم نگاه داشتندو لاویان و کاهنان خداوند را روز به روز به آلات تسییح خداوند حمد می‌گفتند. ۴۲ و حرقیقاً به جمیع لاویانی که در خدمت خداوند نیکو ماهربودند، سخنان دلاویز گفت. پس هفت روز مرسوم عید را خودرند و ذبایح سلامتی گذرانیده، یهوده خدای پدران خود را تسییح خواندند. ۴۳ و تمامی جماعت مشورت کردند که عید راهفت روز دیگر نگاه دارند. پس هفت روز دیگر رابا شادمانی نگاه داشتند. ۴۴ زیرا حرقیقاً، پادشاه یهودا هزار گاو و هفت هزار گوسفند به جماعت بخشید و سروران هزار گاو و ده هزار گوسفند به جماعت بخشیدند و بسیاری از کاهنان خویشتن را تقدیس نمودند. ۴۵ و تمامی جماعت یهودا و کاهنان و لاویان و تمامی گروهی که از اسرائیل آمدند و غیریانی که از زمین اسرائیل آمدند (غیریانی که) در یهودا ساکن بودند، شادی کردند. ۴۶ و شادی عظیمی در اورشلیم رخ نمود زیرا که از ایام سلیمان بن داود، پادشاه اسرائیل مثل این در اورشلیم واقع نشده بود. ۴۷ پس لاویان کهنه برخاسته، قوم را برکت دادند و آواز ایشان مستجاب گردید و دعای ایشان به مسکن قدس اویه آسمان رسید.

۴۸ و چون این همه تمام شد، جمیع اسرائیلیانی که در شهرهای یهودا حاضر بودند بیرون رفته، تمثالها را شکستند و اشیعیم را قطع نمودند و مکانهای بلند و مذهبها را از تمامی یهودا و بنیامین و افرایم و منسی بالکل منهدم ساختند. پس تمامی بنی اسرائیل هرکس به ملک خویش به شهرهای

امانتی خود خویشتن را تقدیس نمودند. ۱۹ و نیز برای پسران هارون کهنه که در زمینهای حوالی شهرهای خود ساکن بودند، کسان، شهر به شهر به نامهای خود معین شدند تا به همه ذکوران کهنه و به همه لاویانی که در نسب نامه‌ها شمرده شاه بودند حصه‌ها بدهنند. ۲۰ پس حرقیا در تمامی یهودا به اینطور عمل نمود و آنچه در نظر یهود خداش نیکو و پستند و امین بود بجا آورد. ۲۱ و در هر کاری که در خدمت خانه خدا و در شرایع و اوامر برای طلبین خدای خود اقدام نمود آن را به تمامی دل خود به عمل آورد و کامیاب گردید.

۳۲ و بعد از این امور و این امانت، سنتخاریب، پادشاه آشور آمده، به یهودا داخل شد، و به ضد شهرهای حصداردار و زده، خواست که آنها را برای خود مفتوح نمایند. ۲ و چون حرقیا دید که سنتخاریب آمده است و قصد مقاتله با اورشلیم دارد، ۳ آنگاه با سرداران و شجاعان خود مشورت کرد که آب چشممه های بیرون شهر را مسدود نمایند. پس اوراعانت کردند. ۴ و خلق بسیاری جمع شده، همه چشممه‌ها و نهری را که از میان زمین جاری بود مسدود کردند، و گفتند: «چرا باید پادشاهان آشور بیایند و آب فراوان بیابند؟» ۵ پس خویشتن را تقویت داده، تمامی حصار را که شکسته بود، تعمیر نمود و آن را تا برجها بلند نمود و حصاریگری بیرون آن بنا کرد و ملو را در شهر داد و مستحکم نمود و اسلحه‌ها و سپرهای بسیاری ساخت. ۶ و سرداران جنگی بر قوم گماشت و ایشان را در جای وسیع نزد دروازه شهر جمع کرده، سختن دلایل به ایشان گفت ۷ که «دلیر و قوی باشید! و از پادشاه آشور و تمامی جمیعتی که با وی هستند، ترسان و هراسان مشوید! زیرا آنکه با ماست از آنکه با وی است قوی تر می‌باشد. ۸ با او بازوی بشري است و با ما یهود خدای ماست تا ما را نصرت دهد و در جنگهای ما جنگ کند.» پس قوم بر سختن حرقیا پادشاه پهوده اعتماد نمودند. ۹ و بعد از آن سنتخاریب، پادشاه آشور، بندهان خود را به اورشلیم فرستاد و خودش با تمامی حشمتش در برابر لاکیش بودند که به حرقیا پادشاه یهودا و تمامی یهودا که در اورشلیم بودند، بگویند: ۱۰ «سنتخاریب پادشاه آشور چنین می‌فرماید: بر چه چیز اعتماد دارید که در محاصره در اورشلیم می‌مانید؟ ۱۱ آیا حرقیا شمارا اغوا نمی‌کند تا شما را با قحط و تشنگی به موت تسليم نماید که می‌گوید: یهود خدای ما، مارا از دست پادشاه آشور رهایی خواهد داد؟ ۱۲ آیا همین حرقیا مکانهای بلند و مذبحهای اورا منهدم نساخته، و به یهودا و اورشلیم امن‌فهموده و نگفته است که پیش یک مذبح سجده نماید و بر آن بخور بسوزانید؟ ۱۳ آیا نمی‌دانید که من و پدرانم به همه طوایف کشورها چه کرده‌ایم؟ مگر خدایان امت های آن کشورها هیچ قدرتی داشتند که زمین خود را از دست من برها نهند؟ ۱۴ کدام‌یک از همه خدایان این امت هایی که پدران من آنها را هلاک ساخته‌اند، قادر بر رهانیدن قوم خود از دست من بود تا خدای شما

امانتی خود خویشتن را تقدیس نمودند. ۲ و حرقیا فرقه‌های کاهنان و لاویان، رایرسحب اقسام ایشان قرار داد که هر کس از کاهنان و لاویان موافق خدمت خود برای قربانی های سوختنی و ذبایح سلامتی و خدمت و تشکر و تسبیح به دروازه های اردوی خداوند حاضر شوند. ۲ و حصه پادشاه را از اموال خاچش برای قربانی های سوختنی معین کرد، یعنی برای قربانی های سوختنی صبح و شام و قربانی های سوختنی سبت‌ها و هلالها و موسمهای رسحب آنچه در تورات خداوند مکتوب بود. ۴ و به قومی که در اورشلیم ساکن بودند، امر فرمود که حصه کاهنان و لاویان را بدیند تا به شریعت خداوند مواظب باشند. ۵ و چون این امر شایع شد، بنی اسرائیل نور گدم و شیره و روغن و عسل و تمامی محصول زمین را به فراوانی دادند و عشر ممه‌چیز را به کثرت آوردنند. ۶ و بنی اسرائیل و یهودا که در شهرهای یهودا نیز عشر گاوان و گوسفندان و عشرون موقوفاتی که برای یهود خدای ایشان وقف شده بود آورده، آنها را توده توده نمودند. ۷ و در ماه سوم به ساختن توده‌ها شروع نمودند، و در ماه هفتم آنها را تمام کردند. ۸ و چون حرقیا و سروران آمدند و توده‌ها را دیدند، خداوند رامبارک خواندند و قوم او اسرائیل را مبارک خواندند. ۹ و حرقیا درباره توده‌ها از کاهنان و لاویان سوال نمود. ۱۰ و عزیریا رئیس کهنه که از اخاندان صادوق بود او را جواب داد و گفت: «از وقتی که قوم به آوردن هدایا برای خانه خداوند شروع کردند، خودریم و سیر شدیم و بسیاری باقی گذاشتیم، زیرا خداوند قوم خود را برکت داده است و آنچه باقی مانده است، این مقدار عظیم است.» ۱۱ پس حرقیا امر فرمود که انبارها در خانه خداوند مهیا سازند و مهیا ساختند. ۱۲ و هدایا و عشرها و موقوفات را در آنها در مکان امانت گذاشتند و کوئیای لاوی بر آنها رئیس بود و برادرش شمعی ثانی اثین. ۱۳ و یحییل و عزیریا نحت و عسائیل و بیسموت و بیزاباد و ایلائل و بیسمخیا و محث و بنایا بررسحب تعیین حرقیا پادشاه و عزیریا رئیس خانه خدا زیر دست کوئیای برادرش شمعی و کلایه شدند. ۱۴ و قری این یمنه لاوی که دریان دروازه شرقی بود ناظر نوافل خدا شد تا هدایای خداوند و موقوفات مقدس را تقسیم نماید. ۱۵ زیدست او عیدن و منیامین و پیشوای شمعیا و ارمیا و شکنیا در شهرهای کاهنان به وظیفه های امانتی مقرر شدند تا به برادران خود، خواه پرگ و خواه کوچک، بررسحب فرقه های ایشان برسانند. ۱۶ علاوه بر حصه یومیه ذکری که در نسب نامه‌ها شمرده شده بودند، از سه ساله و بالاتر یعنی همه آنانی که به خانه خداوند داخل می‌شدند، برای خدمت های ایشان در وظیفه های ایشان بررسحب فرقه های ایشان. ۱۷ (و حصه) آنانی که در نسب نامه‌ها شمرده شده بود، از کاهنان بررسحب خاندان آبای ایشان و از لاویان از بیست ساله و بالاتر در وظیفه های ایشان بررسحب فرقه های ایشان. ۱۸ و (حصه) جمیع اطفال و زنان و پسران و دختران ایشان که در تمامی جماعت در نسب نامه‌ها شمرده شده بودند، پس در وظیفه های

قادر باشد که شما را از دست من رهایی دهد؟ ۱۵ پس حال، حرقیا شما را فریب نداده و شما را به اینطور اغوا ننماید و بر اعتماد ننمایید، زیرا هیچ خدا از خدایان جمیع امتهای و ممالک قادر نبوده است که قوم خود را از دست من و از دست پدرانم رهایی دهد، پس به طبق اولی خدای شما

این آمous نبی و در تواریخ پادشاهان یهودا و اسرائیل مکتوب است. ۳۳ پس حرقیا با پدران خود خوایید و او را در بلندی مقبره پسران داد دفن کردند، و تمامی یهودا و ساکنان اورشلیم او را در حین وفاتش اکرام نمودند، و پرسش منسی در جایش سلطنت نمود.

۳۴ منسی دوازده ساله بود که پادشاه شد و پنجاه و پنج سال در اورشلیم سلطنت نمود. ۲ و آنچه در نظر خداوند ناپسند بود، موافق رجاسات امت هایی که خداوند آنها را از حضوری اسرائیل اخراج کرده بود، عمل نمود. ۳ زیرا مکانهای بلند را که پدرش حرقیا خراب کرده بود، بار دیگر بنا نمود و مذبحها برای بعلیم بربا کرد و اشیوهای ساخت و به تمامی لشکر آسمان سجد نموده، آنها را عبادت کرد. ۴ و مذبحها در خانه خداوند بنا نمود که درباره اش خداوند گفته بود: «اسم من در اورشلیم تا به ابد خواهد بود.» ۵ و مذبحها برای تمامی لشکر آسمان در هر دو صحن خانه خداوند بنا نمود. ۶ و پسران خود رادر وادی این هنون از آتش گذرانید و فالگیری وافسونگری و جادوگری می کرد و با اصحاب اجنه و جادوگران مراوده می نمود و در نظر خداوند شرارت بسیار وزیبداد، خشم او را به هیجان آورد. ۷ و تمثال ریخته شده بت را که ساخته بود، در خانه خداوند بربا داشت که درباره اش خدا به داد و به پرسش سلیمان گفته بود: «در این خانه و در اورشلیم که آن را از تمامی اسبابت بنی اسرائیل برگزیده‌ام، اسم خود را تا به ابد قرار خواهم داد. ۸ و پایهای اسرائیل را از مینی که مقر پدران شما ساخته‌ام، بار دیگر آواره نخواهم گردانید، به شرطی که توجه نمایند تا برسب هر آنچه به ایشان امر فرموده‌ام و برسب تمامی شریعت و فرایض و احکامی که به دست موسی داده‌ام، عمل نمایند.» ۹ امامنسی، یهودا و ساکنان اورشلیم را اغوا نمود تا از امت هایی که خداوند پیش بنی اسرائیل هلاک کرده بود، پدرت رفتار نمودند. ۱۰ و خداوند به منسی و به قوم او تکلم نمود، اما در ایشان گوش نگرفتند. ۱۱ پس خداوند سرداران لشکر آشور را بر ایشان آورد و منسی را با غلها گرفته، او را به زنجیرها بستند و به بابل بردند. ۱۲ و چون در تنگی بود یهود خدای خود را طلب نمود و به حضور خدای پدران خویش پسیار تواضع نمود. ۱۳ و چون از او مسلط نمودی را اجابت نموده، پسیار تواضع نمود. ۱۴ و بعد از این حصار بیرونی شهر داد را به طرف غربی جیحون در وادی تا دهنه دروازه ماهی بنا نمود و دیواری گردآگرد عوقل کشیده، آن را بسیار بلند ساخت و سرداران جنگی بر همه شهرهای حصاردار یهودا قرار داد. ۱۵ و خدايان بیگانه و بت را از خانه خداوند و تمامی مذبحها را که در کوه خانه خداوند و در اورشلیم ساخته بود برداشت، آنها را از شهر بیرون ریخت. ۱۶ و مذبح خداوند را تعمیر نموده، ذباخ سلامتی و تشرکیر آن گذرانیدند و یهودا را امر فرمود که بیوه خدای اسرائیل را عبادت نمایند. ۱۷ اما قوم هنوز در مکانهای بلند قریانی می گذرانیدند

لیکن فقطیلرای یهوه خدای خود. ۱۸ و بقیه وقایع منسی و دعایی که نزد خدای خود کرد و سخنان رایانی که به اسم یهوه خدای اسرائیل به او تراشیده و جووب به جهت ازدیها و تیرها برای خانه هایی که پادشاهان یهودا گفتند، اینک در تواریخ پادشاهان اسرائیل مکتوب است. ۱۹ و دعای او آنها را خراب کرده بودند، بخربند. ۲۰ و آن مردان، کار را به امانت بجا و مستجاب شدنش و تمامی گناه و خیانتش و جایهایی که مکانهای بلند در آنها ساخت و اشیهای و پتهایی که قبل از متواضع شدنش برپا نمود، اینک در اخبار حوزای مکتوب است. ۲۱ پس منسی با پدران خود خواهد و او را در خانه خودش دفن کردند و پرسش آمن در جایش پادشاه شد. آمن بیست و دو ساله بود که پادشاه شد و دو سال در اورشلیم پادشاهی کرد. ۲۲ و آنچه درنظر خداوند ناپسند بود، موافق آنچه پدرش منسی کرده بود، به عمل آورد و آمن برای جمیع پتهایی که پدرش منسی ساخته بود، قربانی گذراندیده، آنها را پرسش کرد. ۲۳ و به حضور خداوند متواضع نمود، آمن که پدرش منسی متواضع نموده بود بلکه این آمن زیاده و زیاده عصیان ورزید. ۲۴ پس خادمانش بر او شوریده، او را در خانه خودش کشتند. ۲۵ و اهل زمین همه کسانی را که بر آمن پادشاه شوریده بودند، به قتل رسانیدند و اهل زمین پرسش یوشیا را در جایش به پادشاهی نصب کردند.

۳۴ یوشیا هشت ساله بود که پادشاه شد و در اورشلیم سی و یکسال سلطنت نمود. ۱ و آنچه در نظر خداوند پسند بود، به عمل آورد و به طرق های پدر خود داود سلوک نموده، به طرف راست یا چپ انحراف نوزید. ۲ و در سال هشتم سلطنت خود، حینی که هنوز جوان بود، به طلبین خدای پدر خود داود شروع کرد و در سال دوازدهم به طاهر ساختن یهودا و اورشلیم از مکان های بلند و اشیهایها و تمثیلهای پتهای آغاز نمود. ۴ و مذیح های بعلیم را به حضوری منهدم ساختند، و تمثیل شمس را که بر آنها بود قطع نمود، و اشیهایها و تمثیلهای پتهای ریخته شده را شکست، و آنها را خرد کرده، بر روی قبرهای آنانی که برای آنها قربانی می گذراندند، پاشید. ۵ و استخوانهای کاهنان را بر مذبح های خودشان سوزانید. پس یهودا و اورشلیم را طاهر نمود. ۶ و در شهرهای منسی و افرایم و شمعون حتی نفتالی نیز در خرابه هایی که به هر طرف آنها بود (همجنین کرد). ۷ و مذبح هارا منهدم ساخت و اشیهایها و تمثیلهای را کوبیده، زم کرد و همه تمثیلهای شمس را در تمامی زمین اسرائیل قطع نموده، به اورشلیم مراجعت کرد. ۸ و در سال هجدهم سلطنت خود، بعد از آنکه زمین و خانه را طاهر ساخته بود، شافان بن اصلیا و معسیا رئیس شهر و بوآخ بن یوآحاز وقایع نگارزا برای تعمیر خانه یهوه خدای خود فرستاد. ۹ و نزد حلقاتی رئیس کهنه آبدند و نقره ای را که به خانه خدا درآورده شده، و لوابن مستحفظان آستانه، آن را از دست منسی و افرایم و تمامی بقیه اسرائیل و تمامی یهودا و بنیامین و ساکنان اورشلیم جمع کرده بودند، به او تسليم نمودند. ۱۰ و آن را به دست سرکارانی که بر خانه خداوند گماشته شده بودند، سپرندند تا آن را به عمله هایی که در خانه خداوند کار می کردند، به جهت اصلاح و

حضور من گریستی، بنابراین خداوند می‌گوید: من نیز تو را اجابت فرمودم.
۲۸ اینک من تو را نزد پدرانت جمع خواهم کرد و در قبیر خود به سلامتی
گذارده خواهی شد، و چشمانت تسامی بلا را که من بر این مکان و
ساکنانش می‌رسانم نخواهد دید.» پس ایشان نزد پادشاه جواب آوردند.
۲۹ و پادشاه فرستاد که تمامی مشایخ یهودا و اورشلیم را جمع کردند. ۳۰ و
پادشاه و تمامی مردان یهودا و ساکنان اورشلیم و کاهنان و لاویان و تمامی
قوم، چه کوچک و چه بزرگ، به خانه خداوند برآمدند و او همه سخنان
کتاب عهدی را که در خانه خداوند یافت شد، در گوش ایشان خواند. ۳۱
و پادشاه بر متبر خود ایستاد و به حضور خداوند عهد بست که خداوند را
پیروی نموده، اوامر و شهادات و فرایض او را به تمامی دل و تمامی جان
نگاه دارند و سخنان این عهد را که در این کتاب مکتوب است، بجا آورند.
۳۲ و همه آنانی را که در اورشلیم و بنیامین حاضر بودند، بر این ممکن
ساخت و ساکنان اورشلیم، بحسب عهد خدا یعنی خدای پدران خود،
عمل نمودند. ۳۳ و یوشیا همه رجاسات را از جمیع زمینهای که از آن
بنی اسرائیل بود را داشت، و همه کسانی را که در اسرائیل یافت شدند،
تحریض نمود که یهوه خدای خود را بعبدت نمایند و ایشان در تمامی ایام او
از متابعت یهوه خدای پدران خود انحراف نوزدیدند.

۳۵ و یوشیا عید فصحی در اورشلیم برای خداوند نگاه داشت، و فصح
را در چهاردهم ماه اول در اورشلیم ذبح نمودند. ۲ و کاهنان را بر وظایف
ایشان قرار داده، ایشان را برای خدمت خانه خداوند قوی دل ساخت. ۳ و به
لاویانی که تمامی اسرائیل را تعلیم می‌دادند و برای خداوند تقديری شده
بودند، گفت: «تاپوت مقدس را در خانه‌ای که سليمان بن داود، پادشاه
اسرائیل بنا کرده است بگذارید. و دیگر بر دوش شما بار نیاشد. الان
به خدمت یهوه خدای خود و به قوم او اسرائیل بپردازید. ۴ و خویشن
را بحسب خاندانهای آبای خود و فقههای خویش بر وقی نوشته داود،
پادشاه اسرائیل ونوشه پیشرش سليمان مستعد سازید. ۵ و بحسب فقههای
خاندانهای آبایی برادران خویش یعنی بنی قوم و مواقف فرقه‌های خاندانهای
آبایی لاویان در قدس باستید. ۶ و فصح را ذبح نماید و خویشن را تقدیس
نموده، برای برادران خود تدارک بینید تا بحسب کلامی که خداوند به
واسطه موسی گفته است عمل نمایند.» ۷ پس یوشیا به بنی قوم یعنی به
همه آنانی که حاضر بودند، از گله برهها و بیغانه‌ها به قدر سی هزار راس،
همه آنها را به جهت قربانی های فصح داد و از گاوان سه هزار راس که
همه اینها از اموال خاص پادشاه بود. ۸ و سوران او به قوم و به کاهنان و
به لاویان هدایای تبرعی دادند. و حلقوای زکریا و یحییل که روسای خانه
خدا بودند، دوهزار و شصتصد بره و سیصد گاو به جهت قربانی های فصح
دادند. ۹ و کوئینا و شمعیا وتنییل برادرانش و حشبا و یعیشل و بیزانیاد که
روسای لاویان بودند، پنج هزار بره و پانصد گاو به لاویان به جهت قربانی

همه قصرهایش را به آتش سوزانیدند و جمیع آلات نفیسه آنها را ضایع کردند.^{۲۰} و بقیه السیف را به بابل به اسیری برد که ایشان تارمان سلطنت پادشاهان فارس او را و پسرانش را بنده بودند.^{۲۱} تا کلام خداوند به زبان ارمیا کامل شود و زمین از سیت های خود تمتع برد زیرا در تمامی ایامی که پیروان ماند آرامی یافت، تا هفتاد سال سپری شد.^{۲۲} و در سال اول کورش، پادشاه فارس، تا کلام خداوند به زبان ارمیا کامل شود، خداوند روح کورش، پادشاه فارس را برانگیخت تا در تمامی ممالک خود فرماتی نافذ کرد و آن را نیز مرفوم داشت و گفت:^{۲۳} «کورش، پادشاه فارس چنین می فرماید: یهود خدای آسمانها، تمامی ممالک زمین را به من داده است و او مرا فرمود که خانه ای برای وی در اورشلیم که در یهودا است بنا نمایم. پس کیست از شما از تمامی قوم او؟ یهود خدایش همراهش باشد و برود.»

سفر مراتی مکروب است.^{۲۴} و بقیه وقایع یوشیا و اعمال حسنیه ای که مطابق نوشتہ تورات خداوند به عمل آورد،^{۲۵} و امور اول و آخر او اینک در تواریخ پادشاهان اسرائیل و یهودا مکروب است.

۳۶ و قوم زمین، یهوا حاز بن یوشیا را گرفته، او را در جای پدرش در اورشلیم به پادشاهی نصب نمودند.^{۲۶} یهوا حاز بیست و سه ساله بود که پادشاه شد و در اورشلیم سه ماه سلطنت نمود.^{۲۷} و پادشاه مصر، او را در اورشلیم معزول نمود و زمین را به صد وزنه نقره و یک وزنه طلا جرمیه کرد.^{۲۸} و پادشاه مصر، برادرش الباقیم را بر یهودا و اورشلیم پادشاه ساخت، و اسم او را به یهوبیاقیم تبدیل نمود، و نکو برادرش یهوا حاز را گرفته، به در اورشلیم سلطنت نمود، و در نظر یهود خود شرارت وزیزد.^{۲۹} و نبیوکنصر پادشاه بابل به ضد او برآمد و او را به زنجیرها بست تا او را به بابل ببرد.^{۳۰} و نبیوکنصر بعضی از ظروف خانه خداوند را به بابل آورد، آنها را در قصر خود در بابل گذاشت.^{۳۱} و بقیه وقایع یهوبیاقیم و رجاساتی که به عمل آورد و آنچه در او یافت شد، اینک در تواریخ پادشاهان اسرائیل و یهودا مکروب است، و پسرش یهوبیکین در جایش پادشاهی کرد.^{۳۲} یهوبیکین هشت ساله بود که پادشاه شد و سه ماه و ده روز در اورشلیم سلطنت نمود و آنچه در نظر خداوند ناپسند بود، به عمل آورد.^{۳۳} و در وقت تحويل سال، نبیوکنصر پادشاه فرستاد و اورا با ظروف گرانبهای خانه خداوند به بابل آورد، و برادرش صدقیا را بر یهودا و اورشلیم پادشاه ساخت.^{۳۴} صدقیا بیست و یک ساله بود که پادشاه شد و یازده سال در اورشلیم سلطنت نمود.^{۳۵} و در نظر یهود خدای خود شرارت وزیزد، در حضور ارمیا نبی که از زیان خداوند به او سخن گفت، تواضع ننمود.^{۳۶} و نبی بر نبیوکنصر پادشاه که اورا به خدا قسم داده بود عاصی شد و گردن خود راقوی و دل خویش را سخت ساخته، به سوی یهود خدای اسرائیل بازگشت ننمود.^{۳۷} و تمامی روسای کهنه و قوم، خیانت بسیاری موافق همه رجاسات امته وزیزدند و خانه خداوند را که آن را در اورشلیم تقدیس نموده بود، نجس ساختند.^{۳۸} و یهود خدای پدر ایشان بدست رسولان خویش نزد ایشان فرستاد، بلکه صبح زود برخاسته، ایشان را ارسال نمود زیرا که بر قوم خود و بر مسکن خویش شفقت نمود.^{۳۹} اما ایشان رسولان خدا را اهانت نمودند و کلام او را خوار شمرده، اینیايش را استهزا نمودند، چنانکه غضب خداوند بر قوم او افروخته شد، به حدی که علاجی نبود.^{۴۰} پس پادشاه کلدانیان را که جوانان ایشان رادر خانه مقدس ایشان به شمشیر کشت و برجوانان و دوشیزگان و پیران و ریش سفیدان ترحم ننمود، بر ایشان آورد و همه را بدست او تسليم کرد.^{۴۱} و او سایر ظروف خانه خدا را از بزرگ و کوچک و خزانه های خانه خداوند و گنجهای پادشاه و سرورانش را تمام به بابل برد.^{۴۲} و خانه خدا را سوزانیدند و حصار اورشلیم را منهدم ساختند و

عزرا

صد و دوازده. ۱۹ بنی حاشوم دویست و بیست و سه. ۲۰ بنی جبار نود و

پنج. ۲۱ بنی بیت لحم صد و بیست و سه. ۲۲ مردان نطفه پنجاه و

شش. ۲۳ مردان عناوت صد و بیست و هشت. ۲۴ بنی عزموت چهل و

دو. ۲۵ بنی قریه عاریم و کفیره و بیرون هفتتصد و چهل و سه. ۲۶ بنی

رامه و جمع ششصد و بیست و یک. ۲۷ مردان مکماں صد و بیست و

دو. ۲۸ مردان بیت ظیل و عای دویست و بیست و سه. ۲۹ بنی نبو پنجاه

و دو. ۳۰ بنی مغبیش صد و پنجاه و شش. ۳۱ بنی علام دیگر، هزار و

دویست و پنجاه چهار. ۳۲ بنی حاریم سیصد و بیست. ۳۳ بنی لود و

حادید و ارنو هفتتصد و بیست و پنج. ۳۴ بنی اربحا سیصد و چهل و پنج.

۳۵ بنی سنانه سه هزار و ششصد و سی. ۳۶ و اما کاهنان: بنی یدعیا از

خاندان پیشوونه صد و هفتاد و سه. ۳۷ بنی امیر هزار و پنجاه و دو.

۳۸ بنی فشور هزار و دویست و چهل و هفت. ۳۹ بنی حاریم هزار و هفده.

۴۰ و اما لاویان: بنی پیشوونه و قدمیشیل از نسل هودوبیا هفتاد و چهار. ۴۱ و

مغینیان: بنی آسف صد و بیست و هشت. ۴۲ و پسران دربانان: بنی شلوم

و بنی آطیر و بنی طلمون و بنی عقوب و بنی خطیطا و بنی شوابی جمیع

اینها صد و سی و نه. ۴۳ و اماتیتیم: بنی صححا و بنی حسوفا و بنی

طباعوت، ۴۴ و بنی قیروس و بنی سیعها و بنی فادوم، ۴۵ و بنی لبانه و بنی

حجاجه و بنی عقوب، ۴۶ و بنی حجاجب و بنی شملای و بنی حنان، ۴۷ و

بنی جدیل و بنی جحر و بنی رایا، ۴۸ و بنی رصین و بنی نقدوا و بنی

جزام، ۴۹ و بنی عره و بنی فاسیح و بنی پیسای، ۵۰ و بنی آسن و بنی

عونیم و بنی نفوسمیم، ۵۱ و بنی بقوق و بنی حقوقا و بنی حرحرور، ۵۲ و بنی

بصلوت و بنی محیدا و بنی حرشا، ۵۳ و بنی برقوس و بنی سیسرا و بنی

تامح، ۵۴ و بنی نصیح و بنی خطیفا. ۵۵ و پسران خادمان سلیمان: بنی

سوطای و بنی هصوفرت و بنی فرودا، ۵۶ و بنی یعله و بنی درقون و بنی

جدیل، ۵۷ و بنی شفطیا و بنی خطیل و بنی فخره طبائیم و بنی آمی. ۵۸

جمعیت نینیم و پسران خادمان سلیمان سیصد و نواد و دو. ۵۹ و ایناند انانی

که از تل ملح و تل حرشا برآمدند یعنی کروب و ادان و امیر، اما خاندان

پدران و عشیره خود را نشان نتوانستند داد که آیاز اسرائیلیان بودند یا نه.

۶۰ بنی دلایا و بنی طوبیا و بنی نقدوا ششصد و پنجاه و دو. ۶۱ و از پسران

کاهنان، بنی حبایا و بنی هقوص و بنی بزرلای که یکی از دختران بزرلای

جلعادی را به زنی گرفت، پس به نام ایشان مسمی شدند. ۶۲ اینان

انساب خود را در میان انانی که در نسب نامه هائیت شده بودند طلبیدند،

اما نیافتند، پس از کهانت اخراج شدند. ۶۳ پس ترشاتا به ایشان امر فرمود

که تا کاهنی با اوریم و تمیم برقرار نشود ایشان از قدس اقدس نخواهد. ۶۴

تمامی جماعت، با هم چهل و دو هزار و سیصد و شصت نفر بودند. ۶۵

سوای غلامان و کنیزان ایشان، که هفتهزار و سیصد و سی و هفت نفر

بودند، و مغینیان و مغینیه ایشان دویست نفر بودند. ۶۶ و اسیان ایشان هفتتصد

و هشت. ۶۷ بنی بیصای سیصد و بیست و سه. ۶۸ بنی بوره

۱ و در سال اول کورش، پادشاه فارس تا کلام خداوند به زبان ارمنی
کامل شود، خداوند روح کورش پادشاه فارس را برانگیخت تا در تمامی
مالک خود فرمائی نافذ کرد و آن را نیز مرقوم داشت و گفت: «کورش

پادشاه فارس چنین می فرماید: یهود خدای آسمانها جمیع ممالک زمین را به
من داده و مرا امر فرموده است که خانه ای برای وی در اورشلیم که در
یهودا است بنا نمایم. ۲ پس کیست از شما از تمامی قوم او که خدایش با

وی باشد؟ او به اورشلیم که دریهودا است، بود و خانه یهود را که خدای
اسرائیل و خدای حقیقتی است، در اورشلیم بنانماید. ۴ و هر که باقی مانده
باشد، در هر مکانی از مکان هایی که در آنها غیر می باشد، اهل آن

مکان او را به نقره و طلا و اموال و چهارپایان علاوه بر هدایای تبریعی
به جهت خانه خدا که دراورشلیم است اعانت نمایند. ۵ پس رسای

آبای یهودا و بنیامین و کاهنان ولاویان با همه کسانی که خدا روح ایشان
را برخاسته، روانه شدند تا خانه خداوند را که در اورشلیم
را برانگیرانیده بود برخاسته، روانه شدند تا خانه خداوند را که نوکدنصر آنها را از اورشلیم

است بنا نمایند. ۶ و جمیع همسایگان ایشان، ایشان را به آلات نقره و طلا
و اموال و چهارپایان و تحفه ها، علاوه بر همه هدایای تبریعی اعانت کردند.

۷ و کوش پادشاه ظروف خانه خداوند را که نوکدنصر آنها را از اورشلیم
آورده و در خانه خداپایان خود گذاشته بود، بیرون آورد. ۸ و کوش پادشاه
فارس، آنها را از دست متوات، خزانه دار خود بیرون آورد، به شیش بصر رئیس
یهودیان شمرد. ۹ و عدد آنها این است: سی طاس طلا و هزار طاس نقره

و بیست و نه کارد، ۱۰ و سی جام طلا و چهارصد و ده جام نقره از قسم
دوم و هزار ظرف دیگر. ۱۱ تمامی ظروف طلا و نقره پنجه هار و چهارصد
بود و شیش بصر همه آنها را با اسیرانی که از بابل به اورشلیم می رفتند برد.

۱۲ و ایناند اهل ولایتها که از اسیری آن اشخاصی که نوکدنصر، پادشاه
بابل، به بابل به اسیری برده بود برآمدند و هر کدام از ایشان به اورشلیم
یهودا و شهر خود برگشتهند. ۱۳ اما انانی که همراه زربابل آمدند، یشوع و

نحیما و سرایا و علیایا و مردخای و بلshan و مسفار و باغی و رحوم و بعنه.
و شماره مردان قوم اسرائیل: ۱۴ بنی فرعوش دو هزار و یکصد و هفتاد و دو.
۱۵ بنی شفطیا سیصد و هفتاد و دو. ۱۶ بنی آرح هفتتصد و هفتاد و پنج. ۱۷

بنی فتح مواب آزینی یشوع و بیواب دو هزار و هشتتصد و دوازده. ۱۸ بنی
عیلام هزار و دویست و پنجاه و چهار. ۱۹ بنی زتونه صد و چهل و پنج. ۲۰
بنی زکای هفتتصد و شصت. ۲۱ بنی ششصد و چهل و دو. ۲۲ بنی ارجده هزار و دویست و دو.

۲۳ بنی ادونیقام ششصد و شصت و شش. ۲۴ بنی بغاوی دو هزار و پنجاه
و شش. ۲۵ بنی عادین چهارصد و پنجاه و چهار. ۲۶ بنی آطیر (از خاندان
یحرقیا) نود و هشت. ۲۷ بنی بیصای سیصد و بیست و سه. ۲۸ بنی بوره

و سی و شش، و قاطران ایشان دویست و چهل و پنج. ۶۷ و شتران ایشان چهارصد و سی و پنج و حماران ایشان ششهزار و هفتصد و بیست. ۶۸ و چون ایشان به خانه خداوند که در اورشلیم است رسیدند، بعضی از روسای آیا، هدایای تبرعی به جهت خانه خدا آوردند تا آن رادر جایش بريا نمایند. ۶۹ برحسب قوه خود، شصت و یک هزار درهم طلا و پنج هزار منای نقره و صد (دست) لیاس کههات به خزانه به جهت کار دادند. ۷۰ پس چنانکه آواز ایشان از دور شنیده می شد.

۷۱ و چون دشمنان یهودا و بنیامین شنیدند که اسیران، هیکل یهوه خدای اسرائیل را بنامی کنند، ۲ آنگاه نزد زربابل و روسای آبا آمد، به

ایشان گفتند که «ما همراه شما بنا خواهیم کردزیر که ما مثل شما از زمان اسرحدون، پادشاه آشور که ما را به اینجا آورد، خدای شما رامی طلبیم و برادرانش که کاهنان بودند و زربابل بن شالیشیل با برادران خود پرخاستند و مذبح خدای اسرائیل را بربا کردند تا قربانی های سوختنی برحسب آنچه در تورات موسی، مرد خدا مکتوب است بر آن بگذرانند. ۳ پس مذبح را برجایش بربا کردند زیرا که بهسب قوم زمین، ترس بر ایشان مستولی می بود و قربانی های سوختنی برای خداوند یعنی قربانی های سوختنی، صبح و شام نیست، بلکه ما تنها آن را برای یهوده، خدای اسرائیل چنانکه کوشش پادشاه، سلطان فارس به ما امر فرموده است، آن را بنا خواهیم نمود». ۴ آنگاه

اهل زمین دستهای قوم یهودا را سست کردند و ایشان را در بنا نمودن به تنگ می آوردند، ۵ و به ضد ایشان مدبران اجیر ساختند که در تمام ایام داشتن و قربانی های سوختنی روز به روز، معتمد هر روز را در روزش،

برحسب رسم و قانون گذرانیدند. ۶ و بعد از آن، قربانی های سوختنی دائمی را در غره های ماه و در همه مواسم مقدس خداوند و برای هر کس که هدایای تبرعی به جهت خداوند می آرد، می گذرانیدند. ۶ از روز اول ماه هفتم، حینی که بنیاد هیکل خداوند هنوز نهاده بود، به گذرانیدن قربانی های سوختنی برای خداوند شروع کردند. ۷ و به حجاران

و نجاران نقره دادند و به اهل صیدون و صور ماکولات و مشروبات و روغن (دادند) تا چوب سرو آزاد از لبنان از دریا به یافا، برحسب امری که کوشش پادشاه فارس، به ایشان داده بود بیاورند. ۸ و در ماه دوم از سال دوم، بعد از رسیدن ایشان به خانه خدا در اورشلیم، زربابل بن شالیشیل و یشوع

بن پوصاداق و سایر برادران ایشان از کاهنان و لاویان و همه کسانی که از اسیری به اورشلیم برگشته بودند، به نصب نمودن لاویان از بیست ساله و بالاتر بر نظارت عمل خانه خداوند شروع کردند. ۹ و یشوع با پسران و برادران خود و پسران و برادران ایشان که از لاویان در کار خانه خدا مشغول

بیودند، نظرات نمایند. ۱۰ و چون بنیاد هیکل خداوند را نهادند، کاهنان را با لیاس خودشان با کرناها و لاویان بپی آسف را با سنجها قرار دادند تا خداوند را برحسب رسم داد پادشاه اسرائیل، تسبیح بخوانند. ۱۱ و بر یکدیگر می سرایندند و خداوندرا تسبیح و حمد می گفتند، که «او

نیکوست زیرا که رحمت او بر اسرائیل تا ابدالا باد است» و تمامی قوم به آواز بلند صدا زده، خداوند را بهسب بنیاد نهادن خانه خداوند، تسبیح

می‌انگیختند. و از همین سبب این شهر خراب شد. ۱۶ بنابراین پادشاه را اطلاع می‌دهیم که اگراین شهر بنا شود و حصارهایش تمام گردد تو را به این طرف نهر نصیبی نخواهد بود. ۱۷ پس پادشاه به رحوم فرمان فرما و شمشائی کاتب و سایر رفقاء ایشان که در سامره ساکن بودند و سایر ساکنان ماورای نهر، جواب فرستاده که «سلامتی و اما بعد. ۱۸ مکتوبی که نزد مافرستادید، در حضور من واضح خوانده شد. ۱۹ و فرمانی از من صادر گشت و تفحص کرده، دریافت کردند که این شهر از ایام قدیم با پادشاهان مقاومت می‌نموده و فتنه و فساد در آن واقع می‌شده است. ۲۰ و پادشاهان قوی در اورشلیم بوده‌اند که بر تمامی ماورای نهر سلطنت می‌کردند و جزیه و خراج و باج به ایشان می‌دادند. ۲۱ پس فرماتی صادر کنید که آن مردان را از کار باز دارند و تا حکمی از من صادر نگردد این شهر بنا نشود. ۲۲ پس باحدر باشید که در این کار کوتاهی ننمایید زیرا که چرا این فساد برای ضرر پادشاهان پیش رود؟! ۲۳ پس چون نامه ارتحستتا پادشاه به حضور حرم و شمشائی کاتب و رفقاء ایشان خوانده شد، ایشان به تعجیل نزد یهودیان به اورشلیم رفتند و ایشان را با زور و حفا از کار باز داشتند. ۲۴ آنگاه کار خانه خدا که در اورشلیم است، تعویق افاد و تا سال دوم سلطنت داریوش، پادشاه فارس معطل ماند.

پفرستن».

۵ آنگاه دو نبی، یعنی حججی نبی و زکریا این عدو، برای یهودیانی که در یهودا و اورشلیم بودند، به نام خدای اسرائیل که با ایشان می‌بود نبوت کردند. ۶ و در آن زمان زربابل بن شالتیل و پیشو بن یوصاداق برخاسته، به بانمودن خانه خدا که در اورشلیم است شروع کردند و انبیای خدا همراه ایشان بوده، ایشان رامساعدت می‌نمودند. ۷ در آن وقت تنانی، والی ماورای نهر و شتریوزنای و رفقاء ایشان آمد، به ایشان چنین گفتند: «کیست که شما را امر فرموده است که این خانه را بنا نمایید و این حصار را بروایکنید؟! ۸ پس ایشان را بدین منوال از نامهای کسانی که این عمارت را بنا می‌کردند اطلاع دادیم. ۹ اما چشم خدای ایشان بر مشایخ یهودا بود که ایشان را نتوانستند از کار بازدارند تا این امر به سمع داریوش برسد و جواب مکتوب درباره‌اش داده شود. ۱۰ سواد مکتوبی که تنانی، والی ماورای نهر و شتریوزنای و رفقاء او افسکیان که در ماورای نهر ساکن بودند، نزد داریوش پادشاه فرستادند. ۱۱ مکتوب را نزد او فرستادند و در آن بدین مضمون مرقوم بود که «بر داریوش پادشاه سلامتی تمام باد. ۱۲ بر پادشاه معلوم باد که ما به بلاد یهودیان، به خانه خدای عظیم رفیم و آن را از سنگهای بزرگ بنا می‌کنند و چوبها در دیوارش می‌گذارند و این کار در دست ایشان به تعجیل، معمول و به انجام رسانیده می‌شود. ۱۳ آنگاه از مشایخ ایشان پرسیده، چنین به ایشان گفتیم: کیست که شما را امر فرموده است که این خانه را بنا کنید و دیوارهایش را بروای نمایید؟! ۱۴ و نیز نامهای ایشان را از ایشان پرسیدیم تا تو را اعلام نماییم و نامهای کسانی

شود. ۱۰ تا آنکه هدایای خوشبو برای خدای آسمان بگذرانند و به جهت عمر پادشاه و پسرانش دعا نمایند. ۱۱ و دیگر فرمانی از من صادر شد که هرکس که این حکم را تبدیل نماید، از خانه او تیری گرفته شود و او برآن آویخته و مصلوب گردد و خانه او به سبب این عمل مربلا بشود. ۱۲ و آن خدا که نام خود را در آنجا ساکن گردانیده است، هر پادشاه یا قوم را که دست خود را برای تبدیل این امر و خرابی این خانه خدا که در اورشلیم است دراز نماید، هلاک سازد. من داریوش این حکم را صادر فرمودم، پس این عمل بلا تاخیر کرده شود.» ۱۳ آنگاه تنتای، والی ماورای نهر و شتریوزنای و رفقاء ایشان بروفق فرمانی که داریوش پادشاه فرستاده بود، بالاتخیر عمل نمودند. ۱۴ و مشابه یهود به بنا نمودن مشغول شدند و برحسب نبوت حجی نبی و زکریا این عدو کار را پیش بردند و برحسب حکم خدای اسرائیل و فرمان کورش داریوش و ارتتحستا، پادشاهان فارس آن را بنا نموده، به انجام رسانیدند. ۱۵ و این خانه، در روز سوم ماه اذار در سال ششم داریوش پادشاه، تمام شد. ۱۶ و بنی اسرائیل، یعنی کاهنان و لاوان و سایر آنانی که از اسری برگشته بودند، این خانه خدا را با شادمانی تبریک نمودند. ۱۷ و برای تبریک این خانه خدا صد گاو و دویست فرق و چهارصد بره و به جهت قربانی گناه برای تعامی اسرائیل، دوازده بز نر موافق شماره اسباط اسرائیل گردانیدند. ۱۸ و کاهنان را در فرقه های ایشان و لاوان را در قسمتهای ایشان، بر خدمت خدایی که در اورشلیم است بروند. ۱۹ و آنانی که از برحسب آنچه در کتاب موسی مکتوب است قراردادند. ۲۰ و آنانی که از اسری برگشته بودند، عید فصح را در روز چهاردهم ماه اول نگاه داشتند. ۲۱ زیرا که کاهنان و لاوان، جمیع خویشن راطاهر ساختند و چون همه ایشان طاهر شدند، فصح را برای همه آنانی که از اسری برگشته بودند و برای برادران خود کاهنان و برای خودشان ذبح کردند. ۲۲ و بنی اسرائیل که از اسری برگشته بودند با همه آنانی که خویشن را از رجاسات امت های زمین جدا ساخته، به ایشان پیوسته بودند تا یهود خدای اسرائیل را بطلبند، آن را خوردند. ۲۳ و عید فطیر راهفت روز با شادمانی نگاه داشتند، چونکه خداوند ایشان را مسروپ ساخت از اینکه دل پادشاه آشور را به ایشان مایل گردانیده، دستهای ایشان را برای ساختن خانه خدای حقیقی که خدای اسرائیل باشد، قوى گردانید.

۲۴ و بعد از این امور، در سلطنت ارتتحستا پادشاه فارس، عزرا ابن سرایا ابن عزريا ابن حلقيا، ۲ ابن شلوم بن صادوق بن اخيطروب، ۳ بن امريا ابن عزريا ابن مرابوت، ۴ بن زرحيا ابن عزي ابن بقى، ۵ ابن ابيشوع بن فينحاس بن العازار بن هارون رئيس كهنه، ۶ ابن عزرا از بابل برآمد و اودر شريعت موسى که یهود خدای اسرائیل آن را داده بود، کاتب ماهر بود و پادشاه بروفق دست یهود خدایش که با وي می بود، هرچه را که او وي خواست به وي می داد. ۷ و بعضی از بنی اسرائیل و از کاهنان و لاوان

یا به حبس.» ۲۷ متبادرک باه یهوه خدای پدران ما که مثل این را در دل پادشاه نهاده است که خانه خداوند را که در اورشلیم است زینت دهد. ۲۸ و مرا در حضور پادشاه و مشیرانش و جمیع روسای مقنن پادشاه منظور ساخت، پس من موافق دست یهوه خدایم که بر من بود، تقویت یافتم و روسای اسرائیل را جمع کردم تا با من برآیند.

خدای ما بر هر که او را می‌طلبید، به نیکویی می‌باشد، اما قادرت و غضب او به ضد آنانی که او را ترک می‌کنند. ۲۳ پس روزه گرفته، خدای خود را برای این طلب نمودیم و ما را مستحبان فرمود. ۲۴ و دوازده نفر از روسای کهنه، یعنی شربیا و حشیبا وده نفر از پدران ایشان را با ایشان جدا کردم. ۲۵ و نقره و طلا و ظروف هدیه خدای ما را که پادشاه و مشیران و سرووارانش و تمامی اسرائیلیانی که حضور داشتند داده بودند، به ایشان وزن نمودم. ۲۶ پس ششصد و پنجاه وزنه نقره و صد وزنه ظروف نقره و صد وزنه طلا به دست ایشان وزن نمودم. ۲۷ و بیست طاس طلا هزار درهم و دوظرف برنج صیقلی خالص که مثل طلا گرانهای بود. ۲۸ و به ایشان گفتم: «شما برای خداوند مقدس می‌باشید و ظروف نیز مقدس است و نقره و طلا به جهت یهوه خدای پدران شما هدیه تبرعی است.» ۲۹ پس بیدار باشید و اینها را حفظ نمایید تا به حضور روسای کهنه و لاویان و سروران آبای اسرائیل در اورشلیم، به حجره های خانه خداوند به وزن پسپارید». ۳۰ آنگاه کاهان و لاویان وزن طلا و نقره و ظروف را گرفتند آنها را به خانه خدای ما به اورشلیم برسانند. ۳۱ پس در روز دوازدهم ماه اول از نهر اهوا کوچ کرده، متوجه اورشلیم شدیم و دست خدای ما با ما بود و ما را از دست دشمنان و کمین نشینندگان سر راه خلاصی داد. ۳۲ و چون به اورشلیم رسیدیم سه روز در آنجاتوقف نمودیم. ۳۳ و در روز چهارم، نقره و طلا و ظروف را در خانه خدای ما به دست مریموم بن اوریای کاهن وزن کردند و العازار بن فینحاس با اوبود و یوزاباد بن یشوی و نوعدیا این بنوی لاویان با ایشان بودند. ۳۴ همه را به شماره و به وزن (حساب کردند) و وزن همه در آن وقت نوشته شد. ۳۵ و اسرائیلی که اسپری برگشته بودند، قربانی های سوختنی برای خدای اسرائیل گذرانیدند، یعنی دوازده گاو و نود و شش قوچ و هفتاد و هفت بره و دوازده بز نر، به جهت قربانی گناه، برای تمامی اسرائیل که همه اینها قربانی سوختنی برای خداوند بود. ۳۶ و چون فرمانهای پادشاه را به امرای پادشاه و والیان مأموری نهردادند، ایشان قوم و خانه خدا را اعانت نمودند.

۹ و بعد از تمام شدن این وقایع، سروران نزد من آمده، گفتند: «قوم اسرائیل و کاهان و لاویان خویشتن را از امت های کشورها جدا نکرده اند بلکه موافق رجاسات ایشان، یعنی کنعتانیان و حتیان و فرزیان و یوسیان و عمویان و موایان و مصربیان و اموریان (رفتار نموده اند).» ۱۰ زیرا که از دختران ایشان برای خود و پسران خویش زنان گرفته و ذرتی مقدس را با امت های کشورها مخلوط کرده اند و دست روسا و حاکمان در این خیانت مقدم بوده است.» ۱۱ پس چون این سخن را شنیدم، جامه و رداء خود را چاک زدم و موی سر و ریش خود را کندم و متحریر نشستم. ۱۲ آنگاه، همه آنانی که به سبب این عصیان اسرائیل، از کلام خدای اسرائیل می‌تسویندند، نزد من جمع شدند و من تا وقت هدیه شام، متحریر نشستم. ۱۳ و در وقت هدیه

۸ و ایناند روسای آبای ایشان و این است نسب نامه آنانی که در سلطنت ارتختشتاپاداش، با من از بابل برآمدند: ۱۴ از بنی فینحاس، جرسوم و از بنی ایتمار، دانیال و از بنی داود، خطوش. ۱۵ و از بنی شکیا از بنی فروش، زکریا و بالو صد و پنجاه نفر از ذکوران به نسب نامه شمرده شدند. ۱۶ از بنی فتح، مواب اليهو عینیای ابن زرحیا و با او دویست نفر از ذکور. ۱۷ از بنی شکیا، ابن یحییل و با او سیصد نفر از ذکور. ۱۸ از بنی عیلام، اشیاع اعادین، عابد بن یوناثان و با او پنجاه نفر از ذکور. ۱۹ از بنی شفطیا، زیدیا ابن میکائیل و بالو هشتاد نفر از ذکور. ۲۰ از بنی یوآب، عویدیا ابن یحییل و با او دویست و هجده نفر از ذکور. ۲۱ و از بنی بایی، زکریا ابن بایی و با او بیست و هشت نفر نفران ذکور. ۲۲ و از بنی عزجد، یوحانان بن هقطان و با او صد و هد نفر از ذکور. ۲۳ و موخان از بنی ادونیقامت بودند و این است نامهای ایشان: ایفلاط و عیینیل و شمعیا و با ایشان شصت نفر از ذکور. ۲۴ و از بنی بغاری، عوتای وزبود و با ایشان هفتاد نفر از ذکور. ۲۵ پس ایشان را نزد بغاری، عوتای وزبود و با ایشان هفتاد نفر از ذکور. ۲۶ نهی که به اهوا می‌رود جمع کردم و در آنجا سه روز ادو زدیم و چون قوم و کاهان را بازدید کردم، از بنی لایوی کسی رادر آنچا نیافتم. ۲۷ پس نزد بغاری و ایپیل و شمعیا و الناثان و یاریب و الناثان و ناتان و زکریا و مشلام که روسا بودند و نزد یوایریب و الناثان که علماء بودند، فرستادم. ۲۸ و پیغامی برای عدوی رئیس، در مکان کاسفیا به دست ایشان فرستادم و مستختانی که باید به عدو و برادرانش نتیجه که در مکان کاسقیا بودند بگویند، به ایشان القا کردم تا خادمان به جهت خانه خدای ما نزد می‌باورند. ۲۹ و از دست نیکوی خدای ما که با ما می‌بود، شخصی داشتمند از پسران محلی این لاوی این اسرائیل برای ما آوردند، یعنی شربیا را با پسران و برادرانش که هجده نفر بودند. ۳۰ و حشیبا را نیز وبا او از بنی ماری اشیاع را و برادران او و پسران ایشان را که بیست نفر بودند. ۳۱ و از نتیجه که دادو سروزان، ایشان را برای خدمت لاویان تعین نموده بودند. از نتیجه دویست و بیست نفر که جمیع به نام ثبت شده بودند. ۳۲ پس من در آنجاند نهر اهوا به روزه داشتن اعلان نمودم تاخویشتن را در حضور خدای خود موضع نموده، راهی راست برای خود و عیال خویش و همه اموال خود از او بطلبیم. ۳۳ زیرا حجالت داشتم که سپاهیان و سواران از پادشاه بخواهیم تاما را از دشمنان در راه اعانت کنند، چونکه به پادشاه عرض کرده، گفته بودیم که دست

زنان و اولادایشان را برحسب مشورت آقایم و آنانی که از امرخنایی ما خود را بسوی یهوه خدای خویش براهاشت. ۶ و گفتم: «ای خدای من،
 می ترسند دور کنیم و موافق شریعت عمل نمایم». ۴ برخیز زیرا که این کار
 تو است و مابا تو می باشیم. پس قوی دل باش و به کار پپرداز». ۵ آنگاه
 عزرا برخاسته، روسای کهنه و لاویان و تمامی اسرائیل را قسم داد که
 برحسب این سخن عمل نمایند، پس قسم خوردند. ۶ و عزرا اپیش روی
 خانه خدا برخاسته، به حجره یهوحانان بن الیاشیب رفت و نان نخورد و
 آب نوشیده، به آنچا رفت، زیرا که بهسب تقصیر اسرائیل ماتم گرفته بود. ۷
 و به همه اسرائیل در یهودا و اورشلیم ندا دردادند که به اورشلیم جمع شوند.
 ۸ و هر کسی که تا روز سوم، برحسب مشورت سورون و مشایخ حاضر
 نشود، اموال او ضبطگردد و خوش از جماعت اسرائیل جدا شود. ۹ پس
 در روز سوم که روز بیستم ماه نهم بود، همه مردان یهودا و بیامین در
 اورشلیم جمع شدند و تمامی قوم در سعه خانه خدا نشستند. و بهسب این
 امر و بهسب باران، سخت می لرزیدند. ۱۰ آنگاه عزرا کاهن برخاسته، به
 ایشان گفت: «شما خیانت وزیده و زنان غریب گرفته، جرم اسرائیل را
 افروهید. ۱۱ پس الان یهوه خدای پدران خود را تمجید نماید و به
 اراده او عمل کنید و خویشتن را از قومهای زمین و از زنان غریب جدا
 سازید». ۱۲ تمامی جماعت به آواز بلند جواب دادند و گفتند: «چنانکه به
 ما گفته‌ای همچنان عمل خواهیم نمود. ۱۳ اما حلق بسیارند و وقت
 باران است و طاقت نداریم که بیرون بایستیم و این امرکار یک یا دو روز
 نیست، زیرا که در این باب گناه عظیمی کرده‌ایم. ۱۴ پس سورون ما برای
 تمامی جماعت تعیین بشوند و جمیع کسانی که در شهرهای ما زنان غریب
 گرفته‌اند، در وقت های معین بیانند و مشایخ و داوران هر شهر همراه ایشان
 بیانند، تا حدت خشم خدای ما درباره این امر از ما رفع گردد. ۱۵ لهنا
 بیوناتان بن عسایل و بجزیا ابن تقوه براین امر معین شدند و مشلام و شبائی
 لاری، ایشان را اعانت نمودند. ۱۶ و اسرائیل چنین کردند عزرا کاهن و
 بعضی از روسای آبا، برحسب خاندانهای آبای خود منتخب شدند و
 نامهای همه ایشان ثبت گردید. پس در روز اول ماه دهم، برای تفتیش این
 امر نشستند. ۱۷ و تا روز اول اول، کار همه مردانی را که زنان غریب
 گرفته بودند، به اتمام رسانیدند. ۱۸ و بعضی از پسران کاهنان پیدا شدند
 که زنان غریب گرفته بودند. اینبی یشوع بن یوسف اداق و برادرانش معسیا و
 الیعزرو یاریب و جدلیا. ۱۹ و ایشان دست دادند که زنان خود را بیرون
 نمایند و قوچی به جهت قربانی جرم خود گذرانیدند. ۲۰ و از بنی امیر،
 حنانی و زیدیا. ۲۱ و از بنی حاریم، معسیا و ایلیا و شمعیا و یحییل و عزیزا.
 ۲۲ و از بنی فشحور، الیعنیانی و معسیا و اسماعیل و ننتیل و بیزاند و
 العاسه. ۲۳ و از لاویان، بیزاند و شمعی و قلایا که قلیشا باشد. وفتحیا و
 یهودا و الیعز. ۲۴ و از مغینیان، الیاشیب واز دربانان، شلوم و طالم و اوری.
 ۲۵ و اما از اسرائیلیان: از بنی فرعوش، رمیا و بیزیا و ملکیا و میامین و العازار و

ملکیا و بنایا. ۲۶ و از بنی عیلام، متینا و زکریا و یحییل و عبدی و یرموت و ایلیا. ۲۷ و از بنی زتو، الیوعینای و الیاشیب و متینا و یرموت و زیاد و عزیرا. ۲۸ و از پنی بابای، یهوحانان و حنینا و زیای و عتلای. ۲۹ و ازبنی بنانی، مشلام و ملوک و عدایا و یاشوب و شال و راموت. ۳۰ و از بنی فتح، موآب عدنای و کلال و بنایا و معسیا و متینا و بصلیل و بنوی و منسی. ۳۱ و از بنی حارزم، الیزر و اشیا و ملکیا و شمعیا و شمعون. ۳۲ و بنیامن و ملوک و شمیرا. ۳۳ ازبنی حاشوم، متنانی و مته و زیاد و البفلط و یرمای و منسی و شمعی. ۳۴ از بنی بنانی، مدادی و عمرام و اوئیل. ۳۵ و بنایا و بیدیا و کلوهی. ۳۶ و بنیا و مرموت و الیاشیب. ۳۷ و متینا و متنانی و یعسو. ۳۸ و بنی و بنوی و شمعی. ۳۹ و شلمیا و ناتان و عدایا. ۴۰ و مکندبای و شاشای و شارای. ۴۱ و عززیل و شلمیا و شمیرا. ۴۲ و شلوم و امریا و یوسف. ۴۳ از بنی نبو، یعیشل و متینا و زیاد و زینا و یددو بوئل و بنایا. ۴۴ جمیع اینها زنان غریب گرفته بودند و بعضی از ایشان زنانی داشتند که از آنها پسران تولید نموده بودند.

به یهودا و شهرمکبره های پدرانم بفرستی تا آن را تعمیر نمایم.» ۶ پادشاه مرا گفت و ملکه به پهلوی او نشسته بود: «طول سفرت چه قادر خواهد بود و کی مراجعت خواهی نمود؟» پس پادشاه صواب دید که مرا بفرستد و زمانی برایش تعین نمودم. ۷ و به پادشاه عرض کردم، اگر پادشاه مصلحت ییندمکتویات براي واليان ماوراي نهر به من عطا شودتا مرا بدرقه نمایند و به یهودا برسانند. ۸ و مکتوبی نیز به آسف که ناظر درختستانهای پادشاه است تا جوب براي سقف دروازه های قصر که متعلق به خانه است، به من داده شود و هم برای حصار شهر و خانه ای که من در آن ساکن شوم. پس پادشاه بحسب دست مهربان خدایم که بر من بود، اينها را به من عطا فرمود. ۹ پس چون نزد واليان ماوراي نهر رسیدم، مکتویات پادشاه را به ايشان دادم و پادشاه، سرداران سپاه و سواران نیز همراه من فرستاده بود. ۱۰ اما چون سنباط حرونی و طوپیار غلام عموئی این را شنیدند، ايشان را بسیار ناپسند آمد که کسی به جهت طلبیدن نیکویی بنی اسرائیل آمده است. ۱۱ پس به اورشلیم رسیدم و در آنجا سه روزه بودم. ۱۲ و شبگاهان به اتفاق چند نفری که همراه من بودند، برخاستم و به کسی نگفته بودم که خدام در دل من چه نهاده بود که برای اورشلیم بکنم؛ و چهارپایی به غیر از آن چهارپایی که بر آن سورا بودم با نبود. ۱۳ پس شبگاهان از دروازه واדי در مقابل چشمته ازدها تا دروازه خاکرویه بیرون رفتم و حصار اورشلیم را که خراب شده بود و دروازه هایش را که به آتش سوخته شده بود، ملاحظه نمودم. ۱۴ و از دروازه چشمته، نزدیکه پادشاه گذشتم و برای عبور چهارپایی که زیرمن بود، راهی نبود. ۱۵ و در آن شب به کنار نهربرآمده، حصار را ملاحظه نمودم و برگشته، از دروازه وا迪 داخل شده، مراجعت نمودم. ۱۶ و سورا ندانستد که کجا رفته یا چه کرد بودم، زیرا به یهودیان و به کاهنان و به شرقا و سورا و به دیگر کسانی که در کار مشغول می بودند، هنوزخبر نداده بودم. ۱۷ پس به ايشان گفتتم: «شما بلای را که در آن هستیم که اورشلیم چگونه خراب و دروازه هایش به آتش سوخته شده است، می بینید. بیاید و حصار اورشلیم را تعمیر نمایم تا دیگر رسوایباشیم.» ۱۸ و ايشان را از دست خدای خود که بر من مهربان می بود و نیز از سختنانی که پادشاه به من گفته بود خبر دادم. آنگاه گفتند: «برخیزیم و تعمیر نمایم.» پس دستهای خود را برای کارخوب قوی ساختند. ۱۹ اما چون سنباط حرونی و طوپیار غلام عموئی و جسم عربی این راشنیدند، ما را استهرا نمودند و ما را حقیر شمرده، گفتند: «این چه کار است که شما می کنید؟ آیا برپادشاه فتنه می انگیزید؟» ۲۰ من ايشان را جواب داده، گفتتم: «خدای آسمانها ما را کامیاب خواهد ساخت. پس ما که بندگان او هستیم برخاسته، تعمیر خواهیم نمود. اما شما را در اورشلیم، نه نصیبی و نه حقی و نه ذکری می باشد.»

۱ کلام نحريا ابن حكليا: در ماه کسلو در سال بیستم هنگامی که من در دارالسلطنه شوشان بودم، واقع شد ۲ که حنانی، یکی از برادرانم با کسانی چند از یهودا آمدند و از ايشان درباره بقیه یهودی که از اسیری باقی مانده بودند درباره اورشلیم سوال نمودم. ۳ ايشان مراجوب دادند: «آنانی که آنچا در بلوك از اسیری باقی مانده اند در مصیبت سخت و افتضاح می باشند و حصار اورشلیم خراب و دروازه هایش به آتش سوخته شده است.» ۴ و چون این سختنان را شنیدم، نشستم و گریه کرده، ایامی چند ماتم داشتم و به حضور خدای آسمانها روزه گرفته، دعا نمودم. ۵ و گفتمن: «آهای یهوه، خدای آسمانها، ای خدای عظیم و مهیب که عهد و رحمت را بر آنانی که تو را دوست می دارند و اوامر تو را حفظ می نمایند، نگاه می داری، ۶ گوشهای تو متوجه و چشمانست گشاده شود و دعای بند خود را که من در این وقت نزد تو روز و شب درباره بندگانت بنی اسرائیل می نمایم، احاجت فرمای و به گناهان بنی اسرائیل که به تو ورزیده ایم، اعتراض می نمایم، زیرا که هم من و هم خاندان پدرم گناه کرده ایم. ۷ به درستی که به تو مخالفت عظیمی وزیزده ایم و اوامر و فرایض و احکامی را که به بند خود موسی فرموده بودی، نگاه نداشته ایم. ۸ پس حال، کلامی را که به بند خود موسی امرفرمودی، بیاد آور که گفتی شما خیانت خواهید ورزید و من شما را در میان امت ها پراکنده خواهم ساخت. ۹ اما چون بسوی من بازگشت نمایید و اوامر مرا نگاه داشته، به آنها عمل نمایید، اگرچه پراکنده اگان شما در اقصای آسمانها باشند، من ايشان را از آنجا جمع خواهیم کرد و به مکانی که آن را برگردیه اتم تا نام خود را در آن ساکن سازم درخواهیم آورد. ۱۰ و ايشان بندگان و قوم تویی باشند که ايشان را به قوت عظیم خود و به دست قوی خویش فدیه داده ای. ۱۱ ای خداوند، گوش تو بسوی دعای بnde ات و دعای بندگان که به رغبت تمام از اسم تو ترسان می باشند، متوجه بشود و بند خود را امروز کامیاب فرمای و او را به حضور این مرد مرحمت عطا کنی.» زیراکه من ساقی پادشاه بودم.

۲ و در ماه نیسان، در سال بیستم ارتاحستاپادشاه، واقع شد که شراب پیش وی بود و من شراب را گرفته، به پادشاه دادم و قبل از آن من در حضورش ملول نبودم. ۲ و پادشاه مرا گفت: «روی تو چرا ملول است با آنکه بیمار نیستی؟ این غیر از ملالت دل، چیزی نیست.» پس من بی نهایت ترسان شدم. ۳ و به پادشاه گفتتم: «پادشاه تا به ابد زنده بماند، رویم چگونه ملول نباشد و حال آنکه شهری که موضع قبرهای پدرانم باشد، خراب است و دروازه هایش به آتش سوخته شده.» ۴ پادشاه مرا گفت: «چه چیزی می طلبی؟ آنگاه نزد خدای آسمانها دعا نمودم ۵ و به پادشاه گفتمن: «اگر پادشاه را پسند آید و اگر بنده ات در حضورش النفات یابد، مرا

و الياشیب تا آخر خانه الياشیب، تعمیر نمود. ۲۲ و بعد از او کاهان، از اهل غور تعمیر نمودند. ۲۳ و بعد از ایشان، بیامین و حشوب دربرابر خانه خود تعمیر نمودند و بعد از ایشان، عزرا ابن معسیا ابن عنیا به جانب خانه خود تعمیر نمود. ۲۴ و بعد از او، بنوی ابن حینداد قسمت دیگر را از خانه عزرا تا زاویه و تا برجش تعمیر نمود. ۲۵ و فالال بن اوزای از برابر زاویه و پیرجی که از خانه فوقانی پادشاه خارج و نزد زنانخانه است، تعمیر نمود و بعد از او فدایا ابن فرعوش، ۲۶ و نتیجه، در عوقل تا برابر دروازه آب پسونی مشرق و برج خارجی، ساکن بودند. ۲۷ و بعد از او، تقویان قسمت دیگر را از برابر برج خارجی بزرگ تا حصار عوقل تعمیر نمودند. ۲۸ و کاهان، هر کدام در برابر خانه خود از بالای دروازه اسبان تعمیر نمودند. ۲۹ و بعد از ایشان صادوق بن امیر در برابر خانه خود تعمیر نمود و بعد از او شمعیا ابن شکیبا که مستحفظ دروازه شرقی بود، تعمیر نمود. ۳۰ و بعد از او حتیا ابن شلمیا و حانون پسر ششم صلاح، قسمت دیگرها تعمیر نمودند و بعد از ایشان مسلام بن برکیا در برابر مسکن خود، تعمیر نمود. ۳۱ و بعد او از ایشان اورشليم را که یکی از زرگان بود، تا خانه های نبیتم و تجار را در برابر دروازه مفقاد تا بالاخانه برج، تعمیر نمود. ۳۲ و میان بالاخانه برج و دروازه گوسفند را زرگان و تاجران، تعمیر نمودند.

۴ و هنگامی که سنباط شنید که ما به بنای حصار مشغول هستیم، خشمش افروخته شده، بسیار غضبناک گردید و یهودیان را استهار نمود. ۲ و در حضور برادرانش و لشکر سامره متکلم شده، گفت: «این یهودیان ضعیف چه می کنند؟ آیا (شهر را) برای خود مستحکم خواهند ساخت و قریانی خواهند گذاریند و دریک روز کار را به انجام خواهند رسانید؟ و سنگهای توده های خاکروبه، زنده خواهند ساخت؟ و حال آنکه سوخته شده است». ۳ و طویلی عموی که نزد او بود گفت: «اگر شغالی نیز بر آنچه ایشان بنای کنند بالا رود، حصار سنگی ایشان را متمدد خواهد ساخت!» ای خدای ما بشنو، زیرا که خوار شده ایم و ملامت ایشان را بس ایشان برگردان و ایشان را در زمین اسیری، به تاراج تسیلیم کن. ۵ و عصیان ایشان را مستور منما و گاه ایشان را از حضور خود محروم مساز زیرا که خشم تو را پیش روی بنایان به هیجان آورده اند. ۶ پس حصار را پنا نمودیم و تمامی حصار تانصف بلندی اش بهم پوست، زیرا که دل قوم درکار بود. ۷ و چون سنباط و طویلی و اعراب و عمویان و اشدو دیان شنیدند که مردم حصار اورشليم پیش رفته است و شکافهایش پسته می شود، آنگاه خشم ایشان به شدت افزوخته شد. ۸ و جمیع ایشان توطئه نمودند که بیانید و باورشليم جنگ نمایند و به آن ضرر برسانند. ۹ پس نزد خدای خود دعا نمودیم و از ترس ایشان روز و شب پاسبانان در مقابل ایشان قراردادیم. ۱۰ و یهودیان گفتند که «قوت حمالان تلف شده است و هوار بسیار است که نمی توانیم حصار را بنا نماییم». ۱۱ و دشمنان ما می گفتند: «آکاه

نخواهند شد و نخواهند فهمید، تا ما در میان ایشان داخل شده، ایشان را بکشیم و کار راتمام نماییم.» ۱۲ و واقع شد که یهودیانی که نزد ایشان ساکن بودند آمدند، ده مرتبه به ما گفتند: «چون شما برگردید ایشان از هر طرف بر ما (حمله خواهند آورد).» ۱۳ پس قوم را در جایهای پست، در عقب حصار و بر مکانهای خالی تعیین نمود و ایشان را بر حسب قبایل ایشان، با شمشیرها و نیزه‌ها و کمانهای ایشان قرار دادم. ۱۴ پس نظر کرده، پرخاستم و به بزرگان و سوروان و بقیه قوم گفتمن: «از ایشان متربید، بلکه خداوند عظیم و مهیب را بیاد آورید و به جهت برادران و پسران و دختران وزنان و خانه‌های خود جنگ نمایید.» ۱۵ و چون دشمنان ما شنیدند که ما آگاه شده‌ایم و خدا مشورت ایشان را باطل کرده است، آنگاه جمیع ما هر کس به کار خود به حصار برگشتیم. ۱۶ و از آن روز به بعد، نصف بندگان من به کار مشغول می‌بودند و نصف دیگر ایشان، نیزه‌ها و سپرهای کمانها و زره‌ها را می‌گرفتند و سوروان در عقب تمام خاندان یهودا می‌بودند. ۱۷ و آنایی که حصار را بنا می‌کردند و آنایی که بارمی بردند و عملهای هر کدام به یک دست کارمی کردند و به دست دیگر اسلحه می‌گفتند. ۱۸ و بنی‌آیان هر کدام شمشیر بر کمر خود بسته، پیانی می‌کردند و کزانوارز نزد من ایستاده بود. ۱۹ و به بزرگان و سوروان و بقیه قوم گفتمن: «کار، بسیار وسیع است و ما بر حصار متفرق و از یکی‌گردد دور می‌باشیم. ۲۰ پس هر جا که آواز کنارا بشنوید در آنجا نزد ما جمع شوید و خدای مباری ما جنگ خواهد نمود.» ۲۱ پس به کار مشغول شدیم و نصف ایشان از طلوغ فجر تایرون آمدن ستارگان، نیزه‌ها را می‌گرفتند. ۲۲ و هم در آن وقت به قوم گفتمن: «هر کس با بندگانش در اورشلیم منزل کند تا در شب برای ما پاسبانی نماید و در روز به کار پیداورد.» ۲۳ و من و برادران و خادمان من و پاسبانی که در عقب من می‌بودند، هیچ‌کدام رخت خود را نتکنید و هر کس با اسلحه خود به آب می‌رفت.

۵ و قوم وزنان ایشان، بر برادران یهود خود فریاد عظیمی براورند. ۲ بعضی از ایشان گفتند که «ما و پسران و دختران ما بسیاریم. پس گندم بگیریم تا بخوریم و زنده بمانیم.» ۳ و بعضی گفتند: «مزرعه‌ها و تاکستانها و خانه‌های خود را گرو می‌دهیم تا به سبب قحط، گدم بگیریم.» ۴ و بعضی گفتند که «نقره را به عوض مزرعه‌ها و تاکستانهای خود برای جزیه پادشاه قرض گرفتیم. ۵ و حال جسد ما مثل جسد های برادران ماست و پسران ما مثل پسران ایشان و اینک ما پسران و دختران خود را به بندگی می‌ساریم و بعضی از دختران ما کنیز شده‌اند و در دست ما هیچ استطاعتی نیست زیرا که مزرعه‌ها و تاکستانهای ما از آن دیگران شده است.» ۶ پس چون فریاد ایشان و این سخنان را شنیدم بسیار غضبناک شدم. ۷ و با دل خود مشورت کرده، بزرگان و سوروان را عتاب نمودم و به ایشان گفتمن: «من در میان عظیمی مشغول و نعم توام فرود آم، چرا کار حینی که من آن را ترک کرده، نزد شما فروذایم به تعویق افتاد.» ۸ و ایشان چهار دفعه مثل این پیغام به من فرستادند و من مثل این جواب به ایشان پس فرستادم. ۹ «شما هر کس از برادر خود ربا می‌گیرید!» و جماعتی عظیم به ضد ایشان

پس سنباط دفعه پنجم خادم خود را به همین طور نزد من فرستاد و مکتوبی گشوده دردستش بود، ^۶ که در آن مرقوم بود: «در میان امت‌ها شهرت یافته است و جسم این را می‌گوید که تو و یهود قدس فتنه انگیزی دارید و برای همین حصار را بنا می‌کنی و تو برونق این کلام، می‌خواهی که پادشاه دیدم: ^۷ ایناند اهل ولایها که از اسری آن اشخاصی که نبودند نصر پادشاه بابل به اسری برد بود، برآمده بودند و هر کدام از ایشان به اورشلیم و یهودا به شهر خود برگشته بودند. ^۸ اما آنانی که همراه زربابل آمده بودند: یوسوع خواهد رسید. پس بیا تا باهم مشورت نمایم». ^۹ آنگاه نزد او فرستاده گفتم: «مثل این کلام که تو می‌گویی واقع نشده است، بلکه آن را از دل خود ابداع نموده‌ای». ^{۱۰} زیرا جمیع ایشان خواستند ما را بتراستند، به این قصد که دستهای ما را از کار باز دارند تا کرده نشود. پس حال‌ای خدا دستهای مرا قوی ساز. ^{۱۱} و به خانه شمعیا ابن دلایا این مهیطیل رفت و او در را بر خود بسته بود، پس گفت: «در خانه خدا در هیکل جمیع شویم و درهای هیکل را بنید زیرا که به قصد کشتن تو خواهند آمد. شبانگاه برای کشتن تو خواهند آمد». ^{۱۲} من گفتم: «آیا مردی چون من فرار بکند؟ و یکیست مثل من که داخل هیکل بشود تا جان خود را زنده نگاه دارد؟ من نخواهم آمد». ^{۱۳} زیرا درک کردم که خدا او را هرگز نفرستاده است بلکه خودش به ضد من نبوت می‌کند و طوبیا و سنباطو را اجیر ساخته‌اند. ^{۱۴} و از این جهت او را اجیرکرده‌اند تا من بترسم و به اینطور عمل نموده، گناه وزرم و ایشان خبر بد پیدا نمایند که مرا مفترض سازند. ^{۱۵} ای خدایم، طوبیا و سنباط را موافق این اعمال ایشان و همچنین نوعدیده نبیه و سایر انبیا را که می‌خواهند مرا بتراستاند، به یاد آور. ^{۱۶} پس حصار در بیست و پنجم ماه ایلول در پنجاه و دو روز به اتمام رسید. ^{۱۷} و واقع شد که چون جمیع دشمنان ما این را شنیدند و همه امت‌هایی که مجاور ما بودند، این را دیدند، درنظر خود بسیار پست شدند و دانستند که این کاراز مردمان نبوی دیگر، پنجاه و دو. ^{۱۸} بنی عیلام دیگر، هزار و دویست و سه. ^{۱۹} مردمان عناوت، صد و بیست و هشت. ^{۲۰} مردمان بیت عزموت، چهل و دو. ^{۲۱} مردمان قریه یعاریم و کفیره و بیرون، هفتصد و چهل و سه. ^{۲۲} مردمان رامه و جمع، ششصد و بیست و یک. ^{۲۳} مردمان مکماش، صد و بیست و دو. ^{۲۴} مردمان بیت ایل و عای، صد و بیست و سه. ^{۲۵} مردمان نبوی دیگر، پنجاه و دو. ^{۲۶} مردمان بیت لحم و نطقوه، صد و هشتاد و هشت. ^{۲۷} مردمان عناوت، صد و بیست و هشت. ^{۲۸} مردمان بیت عزموت، چهل و پنجاه و چهار. ^{۲۹} بنی حاریم، سیصد و بیست. ^{۳۰} بنی اریحا، سیصد و چهل و پنج. ^{۳۱} بنی لود و حدید و اونو، هفتصد و بیست و یک. ^{۳۲} بنی سنائه، سه هزار و نه صد و سی. ^{۳۳} و اما کاهنهان: بنی یدعیا از خاندان پیشوای، نه صد و هفتادو سه. ^{۳۴} بنی امیر، هزار و پنجاه و دو. ^{۳۵} بنی فشحور، هزار و دویست و چهل و هفت. ^{۳۶} بنی حاریم، هزار و هفده. ^{۳۷} و اما لاویان: بنی پیشوای از (خاندان) قدیمیل و از بنی هودویا، هفتاد و چهار. ^{۳۸} و مغینیان: بنی آساف، صد و چهل و هشت. ^{۳۹} دربانان: بنی شالوم و بنی آطیرو بنی طلمون و بنی عقوب و بنی حطیطه و بنی سوبای، صد و سی و هشت. ^{۴۰} و اما نتینیم: بنی صیحه، بنی حسوفا، بنی طبلیوت. ^{۴۱} بنی فیروس، بنی سیعا، بنی فادون. ^{۴۲} بنی لبانه، بنی حجاجه، بنی سلمای. ^{۴۳} بنی حنان، بنی جدلیل، بنی جاجر. ^{۴۴} بنی رایا، بنی رصین، بنی نقودا. ^{۴۵} بنی جرام، بنی عزا، بنی فاسیح. ^{۴۶} بنی بیسانی، بنی معونیم، بنی نفیشسیم. ^{۴۷} بنی بقیوق، بنی حقوفا، ^{۴۸} اورشلیم پاسیانان قرار دهید که هر کس به پاسیانی خود و هر کدام به مقابل خانه خوش حاضریاشد. ^{۴۹} و شهر وسیع و عظیم بود و قوم در اندرونش

بنی حرجور. ۵۴ بنی بصلیت، بنی محبیده، بنی حرشا. ۵۵ بنی برقوس، بنی سیسرا، بنی تامح. ۵۶ بنی نصیح، بنی حطیقا. ۵۷ و پسران خادمان سلیمان: بنی سوطای، بنی سوپرت، بنی فریدا. ۵۸ بنی بعلا، بنی درقون، بنی جدلیل. ۵۹ بنی شفطیلا، بنی حلیل، بنی فخره حظیطائیم، بنی آمن.

۶۰ جمیع نتینیم و پسران خادمان سلیمان، سیصد و نود و دو. ۶۱ و ایناند آنانی که از تل ملح و تل حرشاکروب و ادون و امیر برآمده بودند، اماخاندان پدران و عشیره خود را نشان توانستندداد که آیا از اسرائیلیان بودند یا نه. ۶۲ بنی دلایا، بنی طوبیا، بنی نقوه، ششصد و چهل و دو. ۶۳ و از کاهنان: بنی حبایا، بنی هقصوس، بنی بزلای که یکی از دختران بزلایی جعلادی را به زنی گرفته بود، پس به نام ایشان مسمی شدند. ۶۴ اینان انساب خود را در میان آنانی که در نسب نامه هاثبت شده بودند طلبیدند، اما نیافتند، پس از کهات اخراج شدند. ۶۵ پس ترشاتا به ایشان امر فرمود که تا کاهنی با او زیم و تمیم برقرار نشود، از قدس اقدس نخورند.

۶۶ تمامی جماعت با هم چهل و دو هزارو سیصد و سی و هفت نفر بودند. ۶۷ سوای غلامان و کنیزان ایشان که هفت هزار و سیصد و سی و هفت نفر بودند و مغنایان و مغنایت ایشان دویست و چهل و پنج نفر بودند. ۶۸ اسیان ایشان، هفتصد و سی و شش و قاطران ایشان، دویست و چهل و پنج. ۶۹ و شتران، چهارصد و سی و پنج و حماران، ششها ر و هفتصد و بیست بود. ۷۰ و بعضی از روسای آبا هایا به جهت کاردادن. اما ترشاتا هزار درم طلا و پنجاه قاب و پانصد و سی دست لباس کهات به خانه درد. ۷۱ و بعضی از روسای آبا، بیست هزار درم طلا و دوهزار و دویست منای نقره به خزینه به جهت کاردادن. ۷۲ و آنچه سایر قوم دادند این بود: بیست هزار درم طلا و دو هزار منای نقره و شصت و هفت دست لباس کهات. ۷۳ پس کاهنان و لاویان و دریانان و مغنایان و بعضی از قوم و کهات. ۷۴ پس قوم بیرون رفتند و هر کدام بر پشت بام خانه خود و در بسازند. ۷۵ پس قوم بیرون رفتند و هر کدام بر پشت بام خانه خود و در حیاط خود و در صحنهای خانه خدا و در سعه دروازه آب و در سعه دروازه افرایم، سایانها برای خود ساختند. ۷۶ و تمامی جماعتی که از اسری برگشته بودند، سایانهای ساختند و در سایانها ساکن شدند، زیرا که از ایام پیش بن نون تا آن روز بنی اسرائیل چنین نکرده بودند. پس شادی بسیار عظیمی رخ نمود. ۷۷ و هر روز از روز اول تا روز آخر، کتاب تورات خدارا می خواند و هفت روز عید را نگاه داشتند. و در روز هشتم، محفل مقدس برحسب قانون برپا شد.

۷۸ و در روز بیست و چهارم این ماه، بنی اسرائیل روزه دار و پلاس دربر و خاک برس جمع شدند. ۷۹ و ذریت اسرائیل خویشتن را از جمیع غرباً جدا نموده، ایستادند و به گناهان خود و تقسیرهای پدران خویش اعتراف کردند. ۸۰ و در جای خود ایستاده، یک ربع روز کتاب تورات بهوه خدای خود را خوانند و ربع دیگر اعتراف نموده، بهوه خدای خود را عبادت در نظر تمامی قوم گشود زیرا که او بالای تمامی قوم بود و چون آن را گشود،

نمودند. ۴ و یشوع و بانی و قدیمیشل و شینیا و بنی و شریپا و بانی و شب که راه را که در آن باید بروندیرای ایشان روشن می‌ساخت. ۲۰ و کنانی بر زیمه لایوان ایستادند و به آزار بلند، نزد یهوه خدای خویش استغاثه روح نیکوی خود را به جهت تعلیم ایشان دادی و من خویش را از دهان نمودند. ۵ آنگاه لایوان، یعنی یشوع و قدیمیشل و بانی و شینیا و شریپا و هودیا و شینیا و فحیا گفتند: «برخیزید و یهوه خدای خود را از ازل تا به ابد مبارک بخوانید. و اسم جلیل تو که از تمام برکات و تسییحات اعلیٰ تراست متبارک باد. ۶ توبه تنهایی یهوه هستی. تو فلک و فلک الافلاک و تمامی جنود آنها را و زمین را و هرجه بر آن است و دریاها را و هرجه در آنها است، ساخته‌ای و توهمند اینها را حیات می‌بخشی و جنود آسمان تورا ویسان ایشان را مثل ستارگان آسمان افروزده، ایشان را به زمینی که به پدران ایشان می‌کنند. ۷ توای یهوه آن خدا هستی که ایرام را برگزیدی و او را از سجدۀ می‌کنند. ایشان وعده داده بودی که داخل شده، آن را به تصرف آورند، درواردی. ۸ اور کلدانیان بیرون آورده واسم او را به ابراهیم تبدیل نمودی. و ول او را پسران ایشان را می‌شناسند، به حضور ایشان مغلوب ساختی و آنها را پادشاهان ایشان و عده داده بودی که بصرف آوردن و کناییان را ۹ به حضور خود امین یافته، با وی عهدبستی که زمین کناییان و حتیان و اموریان و فرزیان و بیوسیان و جرجاشیان را به او ارزانی داشته، به ذرتی او بهدهی و عده خود را وفا نمودی، زیرا که عادل هستی. ۱۰ و مصیبت پدران ما را در مصر دیدی و فریاد ایشان را نزد بحر قلزم شنیدی. ۱۱ و درختان میوه دار بیشمehr به تصرف آوردن و خود را پادشاهان آنها و قومهای زمین، به دست ایشان تسلیم نمودی، تا موافق اراده خود با آنها رفتار نمایند. ۱۲ پس شهرهای حصاردار و زمینهای برومند گرفتند و خانه های پر از نفایس و چشممه های کنده شده و تاکستانها و باغات زیتون و درختان میوه دار بیشمehr به تصرف آوردن و خود را سیر شده و فریه گشته، از نعمتهای عظیم تو متلذذ گردیدند. ۱۳ و بر تو فتنه انگیخته و تمدن نموده، شریعت تو را پشت سر خود انداختند و انبیای تو را که برای ایشان شهادت می‌آورند تابسی تو بازگشت نمایند، کشتند و اهانت عظیمی به عمل آورند. ۱۴ آنگاه تو ایشان را به دست دشمنانشان تسلیم نمودند تا ایشان را به تنگ آورند و در حین تنگی خویش، نزد تو استغاثه شده، با ایشان از آسمان تکلم نموده و احکام راست و شرایع حق و اوامر و فرایض نیک را به ایشان دادی. ۱۵ و سبیت مقدس خود را به ایشان شناسانیدی و اوامر و فرایض و شرایع به واسطه بندۀ خویش موسی به ایشان امر فرمودی. ۱۶ «لیکن ایشان و پدران ما متکبرانه رفتار نموده، گردن خویش را سخت ساختند و ایشان عده خودی داخل شده، آن را به دست خود را برآفرانشی که آن را به ایشان عده بندۀ خویش موسی به ایشان این را ساخت ساختند و ایشان را به شریعت خود برگردانی، اما ایشان متکبرانه رفتار نموده، اوامر تو را اطاعت نکردند و به احکام توکه هر که اینها را بجا آورد از آنها زنده می‌مانند، خط‌وازیزند و دوشهای خود را معاند و گردندهای خویش را ساخت نموده، اطاعت نکردند. ۱۷ و از شنیدن ایا پسیار با ایشان مدارانمودی، اما گوش نگرفتند. لهذا ایشان را به دست قوم ایشان شهادت فرستادی، اما گوش نگرفتند. این خویش به واسطه انبیای خود برای ایشان را کشورهاتسلیم نمودی. ۱۸ اما بر حسب رحمتهای عظیمت، ایشان را بالک فانی نساختی و ترک ننمودی، زیرا خدای کریم و رحیم هستی. ۱۹ آنگاه توفیق است که تو را از مصر بیرون آورد. و اهانت عظیمی نمودند. ۲۰ این خدای تو را بر حسب رحمت عظیم خود، ایشان را دریابان ترک ننمودی، و ستون ابر در روز که ایشان را در راه رهبری می‌نمود از ایشان دور نشد و نه ستون آتش در

مستولی شده است، درنظر تو قلیل ننماید. ۳۲ و تو در تمامی این چیزهای که بر ما وارد شده است عادل هستی، زیرا که تو به راستی عمل نموده‌ای، اما ما شرارت وزیده‌ایم. ۳۴ و پادشاهان و سوروان و کاهنان و پدران ما به شریعت تو عمل ننمودند و به اوامر و شهادات تو که به ایشان امر فرمودی، گوش ندادند. ۲۵ و در مملکت خودشان و در احسان عظیمی که به ایشان نمودی و در زمین وسیع و برومند که پیش روی ایشان نهادی تو را عبادت ننمودند و از اعمال شنیع خوبی بازگشت نکردند. ۳۶ «اینک ما امروز غلامان هستیم و در زمینی که به پدران ما دادی تا میوه و نفایس آن را بخوریم، اینک در آن غلامان هستیم. ۳۷ و آن، محصول فراوان خود را برای پادشاهانی که به سبب گناهان ما، بر ما مسلط ساخته‌ای می‌آورد و ایشان بر جسدی‌های ما و چهاریان ما برحسب اراده خود حکمرانی می‌کنند و ما در شدت تنگی گرفتار هستیم. ۳۸ و به سبب همه این امور، ما عده‌محکم بسته، آن را نوشیم و سوروان و لاویان و کاهنان ما آن را مهر کردنده.»

۱۰ و کسانی که آن را مهر کردنند ایانند: نحیمیا ترشاتا ابن حکلیا و صدقیا. ۲ وسرا و عزیزا و ارمیا. ۳ و فشنحور و امریا و ملکیا. ۴ و حطوش و شبینا و ملوک. ۵ و حاریم و مریموت و عویدیا. ۶ و دانایی و جنتون و بارونک. ۷ و مشلام و ابیا و میامی. ۸ و معزیا و بلجای و شمعیا، اینها کاهنان بودند. ۹ و اما لاویان: یشع بن ازینا و بنوی از پسران حینداد و قدیمیشل. ۱۰ و پدران ایشان شبینا و هودیا و قلیطا و فلاپا و حانان. ۱۱ و میخا و حرب و حشیبا. ۱۲ و زکور و شریبا و شبینا. ۱۳ و هودیا و بانی و بنینو. ۱۴ و سوروان قوم فرعوش و فتح مواب و عیلام وزتو و بانی. ۱۵ و بنی و عزجد و بابای. ۱۶ و ادونیا و باغوای و عودین. ۱۷ و عاطیر و حرقا و عزور. ۱۸ و هودیا و حاشوم و بیصای. ۱۹ و حاریف و عناتوت و نیای. ۲۰ و مجھیعاش و مشلام و حزیر. ۲۱ و مشیزبیل و صادوق و پیدع. ۲۲ و فلقطیا و حانان و عنایا. ۲۳ و هوشع و حتینا و حشوب. ۲۴ و هلوجیش و فلحا و شویق. ۲۵ و حروم و حشبنا و معسیا. ۲۶ و اخیا و حانان و عنان. ۲۷ و ملوک و حاریم و بعنه. ۲۸ «و سایر قوم و کاهنان و لاویان و دریانان و معنیان خود، در شهرهای یهوداساکن شدند.» ۲۹ به پدران و بزرگان خویش ملخص شدند و لعنت و قسم بر ساخته بودند با زنان و پسران و دختران خود و همه صاحبان معرفت و فلطان، ۳۰ به تورات خدا که به واسطه موسی بنده خدا داده شده بود، خود نهادند که به تورات خدا که به اینها کشورها به تورات خدا جدا شجاع بودند. ۳۱ و اینکه دختران خود را به اهل زمین ندهیم و دختران ایشان را برای پسران خودنگیریم. ۳۲ و اگر اهل زمین در روز سبت، متاع یاهر گونه آذوقه به جهت فروختن بیاورند، آنها را از ایشان در روزهای سبت و روزهای مقدس نخریم و (حاصل) سال هفتمین و مطالبه هر قرض

۱۱ و سوروان قوم در اورشلیم ساکن شدند و سایر قوم فرعه انداختند تا از هر ۵۰ نفریکنفر را به شهر مقدس اورشلیم، برای سکوت بیاورند و نه نفر باقی، در شهرهای دیگر ساکن شوند. ۲ و قوم، همه کسانی را که به خوشی دل برای سکوت در اورشلیم حاضر شدند، مبارک خوانندند. ۳ و ایناند سوروان بلدانی که در اورشلیم ساکن شدند، (و سایر اسرائیلیان و کاهنان و لاویان و نتینیم و پسران بندگان سلیمان، هر کس در ملک شهر خود، در شهرهای یهوداساکن شدند). ۴ پس در اورشلیم، بعضی از بنی یهودا و بنی بنیامین سکنی گرفتند. و اما از بنی یهودا، عنایا ابن عربیا ابن زکریا ابن امریا ابن شفطیا ابن مهلهلیل از بنی فارص. ۵ و معسیا ابن باروک بن کلحوze ابن حزیبا ابن عدایا ابن یوپاریب بن زکریا ابن شیلونی. ۶ جمیع بنی فارص که در اورشلیم ساکن شدند، چهار صد و شصت و هشت مرد شجاع بودند. ۷ و ایناند پسران بنیامین: سلو این مشلام بن یویعید بن فدایا ابن قولا این معسیا ابن ایتیل بن اشعیا. ۸ و بعد از او جبای و سلای، نه صد و بیست و هشت نفر. ۹ و بیوئیل بن رکری، رئیس ایشان بود و یهودا این هستواه، رئیس دوم شهر بود. ۱۰ و از کاهنان، یعدیا این یوپاریب

و یاکین. ۱۱ و سرایا این حلقواین مشلام بن صادوق بن مرایوت بن اخیطوب رئیس خانه خدا. ۱۲ و برادران ایشان که در کارهای خانه مشغول می‌بودند هشتصد و بیست و دو نفر. و عدایا بن عزیزیل بن اخرای بن امصی این زکریا این فشحور بن ملکیا. ۱۳ و برادران او که روسای آبا بودند، دویست و چهل و دو نفر. و عمشیسای بن عزیزیل بن اخرای بن آورد و یاکین بودند. ۱۴ و برادرانش که مردان جنگی بودند، صد و بیست مشایعوت بن امیر. ۱۵ و برادرانش که مردان جنگی بودند، صد و بیست و هشت نفر. و زیدیتیل بن هجدولیم رئیس ایشان بود. ۱۶ و از لاویان شمعیا این حشوپ بن عزیقان بن حشیبا این بونی. ۱۷ و شبای و یوزابادر کارهای خارج خدا از روسای لاویان بودند. ۱۸ و متینا این میکا این زبدی بن آسف پیشوای تسبیح که در نمار، حمد بگوید و بقیه که از میان برادرانش رئیس دوم بود و عبدالا این شمعوپ بن جلال بن یدوتون. ۱۹ و هشتاد و چهار نفر بودند. ۲۰ و دریان در رشیر مقدس دویست و هشتاد و چهار نفر بودند. ۲۱ و دریان عقوب و طلمون و برادران ایشان که درها را نگاهبانی می‌کردند، صد و هفتاد و دو نفر. ۲۲ و سایر اسرائیلیان و کاهنان و لاویان هر کدام در ملک خوش در جمیع شهرهای یهودا (ساکن شدند). ۲۳ و نتینیم در عوفل سکنی گرفتند و صیحا و جشفا روسای نتینیم و رئیس لاویان در اورشیم بر کارهای خانه خدا عزی این بانی این حشیبا این متینا این میکا از پسران آسف که مغیان بودند، می‌بود. ۲۴ زیرا که درباره ایشان حکمی از پادشاه بود و فرضیه به جهت مغیان برای امره روز در روزش. ۲۵ و فتحیا این مشیزیل ازینی زارب بن یهودا از جانب پادشاه برای جمیع امور قوم بود. ۲۶ و بعضی از بنی یهودا در قصبه هاو نواحی آنها ساکن شدند. در قریه اربع و دهات آن و دیوبن و دهات آن و بقبصیل و دهات آن. ۲۷ و در پیش و مولاده و بیت فالاط. ۲۸ و در حضرشوعل و بثیبع و دهات آن. ۲۹ و در سقلغ و مکونه و دهات آن. ۳۰ و در عین رمون و صرעה ویرموت. ۳۱ و زانوح و عدلام و دهات آنها ولاکیش و نواحی آن و عرقنه و دهات آن. پس از پیشیبع تا وادی هوم ساکن شدند. ۳۲ و بنیامین از جمع تا مکماش ساکن شدند. در عیاو بیت یل و دهات آن. ۳۳ و عناتوت و نوب و عنینه، ۳۴ و حاصور و رامه و جتایم، ۳۵ و حادیدو صبوعیم و نبلاط، ۳۶ و لود و اونو و ادی حراشیم. ۳۷ و بعضی فرقه های لاویان در یهودا و بنیامین ساکن شدند.

۱۲ و ایانند کاهنان و لاویانی که با زربابل بن شلتیل و یشوع برآمدند. سرایا و ارمیا و عزرا. ۲ ارمیا و ملوک و حطوش. ۳ و شکنیا و رحوم و مرمومت. ۴ و عدو و جتنی و ایا. ۵ و میامین و معدیا و بلجه. ۶ و شمعیا و یویاریب و یدعیا. ۷ و سلو و عامق و حلقا و یدعیا. اینان روسای کاهنان و برادران ایشان در ایام یشوع بودند. ۸ و لاویان: یشوع و بنی و قدمیل و شریا و یهودا و متینا که او و برادرانش پیشوایان تسبیح خوانان بودند. ۹ و برادران ایشان بقیه و عنی در مقابل ایشان در جای

جمع کرده، درجایهای ایشان برقرار نمود. ۱۲ و جمیع یهودیان، عشر گندم و عصیر انگور و روغن را درخانه‌ها آوردند. ۱۳ و شلمیای کاهن و صادوق کاتب و فدایا را که از لاویان بود، بر خانه‌ها گماشتم و به پهلوی ایشان، خانان بن زکور بن متیارا، زیرا که مردم ایشان را امن می‌پنداشتند و کارایشان این بود که حصه‌های برادران خود را به ایشان بدهند. ۱۴ ای خدامیم را درباره این کار بیاد آور و حسناتی را که برای خانه خدای خود و ظایف آن کرده‌ام محو مساز. ۱۵ در آن روزهای در پهلوها بعضی را دیدم که چرخشتها را در روز سبت می‌فسرندند و باقه هامی آوردن و الاغها را بار می‌کردن و شراب و انگور و انجیر و هر گونه حمل را نیز در روز سبت به اورشلیم می‌آوردن. پس ایشان را به سبب فروختن ماکولات در آن روز تهدید نمودم. ۱۶ و بعضی از اهل صور که در آنجا ساکن بودند، ماهی و هرگونه بضاعت می‌آوردن و در روز سبت، به بني یهودا و اهل اورشلیم می‌فروختند.

۱۷ پس با بزرگان یهودا مشاجره نمودم و به ایشان گفتتم: «این چه عمل می‌افکند، امر فرمودم که دروازه‌ها را بینندند و قاعن کردم که آنها را تا بعد از سبت نگشایند و بعضی از خادمان خود را بر دروازه‌ها قرار دادم که هیچ بار در روز سبت آورده نشود. ۲۰ پس سوداگران و فروشنده‌گان هرگونه بضاعت، یک دفعه بیرون از اورشلیم شب را بسر برداشتند. ۲۱ اما من ایشان را تهدید کرده، گفتتم: «شما چرا نزد دیوار شب را بسر می‌برید؟ اگر بار دیگر چنین کنید، دست بر شما می‌اندازم.» پس ازانوقت دیگر در روز سبت نیامندند. ۲۲ و لاویان را امر فرمودم که خویشتن را تطهیر نمایند و آمده، دروازه‌ها را نگاهبانی کنندتا روز سبت تقدیس شود. ای خدامیم این را نیز برای من بیاد آور و برحسب کثرت رحمت خود، بر من ترحم فرمایند. ۲۳ در آن روزها نیز بعضی یهودیان را دیدم، که زنان از اشلودویان و عموینیان و موایان گرفته بودند. ۲۴ و نصف کلام پسران ایشان، در زبان اشلود می‌بود و به زبان یهود نمی‌توانستند به خوبی تکلم نمایند، بلکه به زبان این قوم و آن قوم. ۲۵ بنابراین با ایشان مشاجره نموده، ایشان را ملامت کردم و بعضی از ایشان را زدم و موی ایشان را کندم و ایشان را به خلا قسم داده، گفتتم: «دختران خود را به پسران آنها مدهید و دختران آنها را به جهت پسران خود و به جهت خویشتن مگیرید. ۲۶ آیا سلیمان پادشاه اسرائیل در همین امر گناه نوزیزد با آنکه در امت های بسیار پادشاهی مثل او نبود؟ و اگرچه او محبوب خدای خود می‌بود و خدا او را به پادشاهی تمامی اسرائیل نصب کرده بود، زنان بیگانه او را نیز مرتكب گناه ساختند. ۲۷ پس آیا ما به شما گوش خواهیم گرفت که مرتكب این شرارت عظیم بشویم و زنان بیگانه

نمودند. ۴۰ پس هر دو فرقه تسیبیخ خوانان در خانه خدا ایستادند و من و نصف سروران ایستادم. ۴۱ و ایاقیم و معسیا و مینایم و میکایا و البوعینای و زکریا و حنینای کهنه با کرناها، ۴۲ و معسیا و شمعیا والعازار و عزی و یوحنا و ملکیا و عیلام و عازر، و مغینیان و یزحیای و کیل به آواز بلندسراییدند. ۴۳ و در آن روز، قربانی های عظیم گذارنده، شادی نمودند، زیرا خدا ایشان را بسیار شادمان گردانیده بود و زنان و اطفال نیز شادی نمودند. پس شادمانی اورشلیم از جایهای دور مسموع شد. ۴۴ و در آن روز، کسانی چند بر حجره‌ها به جهت خزانه‌ها و هدایا و نویرها و عشرها تعیین شدند تا حصه‌های کاهنان و لاویان را امزارعه های شهرها برحسب تورات در آنها جمع کنند، زیرا که یهودا درباره کاهنان و لاویان که به خدمت می‌ایستادند، شادی می‌نمودند. ۴۵ وایشان با مغینیان و دریانان، موافق حکم داود و پرسش سلیمان، ودیعت خدای خود و لوازم طهیر را نگاه داشتند. ۴۶ زیرا که در ایام داود و آساف از قدیم، رسای مغینیان بودند و سرودهای حمد و تسیب برای خدا (می خوانند). ۴۷ تمامی اسرائیل در ایام زیابل و در ایام نحیما، حصه‌های مغینیان و دریانان را روز می‌دادند و ایشان وقف به لاویان می‌دادند و لاویان وقف به بني هارون می‌دادند.

۱۳ در آن روز، کتاب موسی را به سمع قوم خوانندند و در آن نوشته‌ای یافت شد که عموینیان و موایان تا به ابد به جماعت خدا داخل نشوند. ۲ چونکه ایشان بی اسرائیل را به نان و آب استقبال نکردند، بلکه بلعام را به ضد ایشان اجبر نمودند تا ایشان را لعنت نمایند اما خدای ما لعنت را به برکت تبدیل نمود. ۳ پس چون تورات راشنیدند، تمامی گروه مختلف را از میان اسرائیل جدا کردند. ۴ و قبل از این البایش کاهن که بر حجره های خانه خدای ما تعیین شده بود، با طوبیا قربانی داشت. ۵ و برای او حجره بزرگ ترتیب داده بود که در آن قبل از آن دنیا ای آردی و بخور و ظروف را و عشر گندم و شراب و روغن را که فریضه لاویان و مغینیان و دریانان بود و هدایای افراشتنی کاهنان را می‌گذاشتند. ۶ و در همه آن وقت، من در اورشلیم نبود زیرا در سال سی و دوم ارتھستنا پادشاه بابل، نزد پادشاه رفتم و بعداز ایامی چند از پادشاه رخصت خواستم. ۷ و چون به اورشلیم رسیدم، از عمل نشی که البایش درباره طوبیا کرده بود، از اینکه حجره‌ای برایش در صحن خانه خدا ترتیب نموده بود، آگاه شدم. ۸ و این امر به نظر من بسیار ناپسند آمده، پس تمامی اسباب خانه طوبیا را از حجره بیرون ریختم. ۹ و امر فرمودم که حجره را تطهیر نمایند و ظروف خانه خدا و هدایا و بخور را در آن بازآوردم. ۱۰ و فهمیدم که حصه های لاویان را به ایشان نمی‌دادند و از این جهت، هر کدام از لاویان و مغینیان که مشغول خدمت می‌بودند، به مزعره های خویش فرار کرده بودند. ۱۱ پس باسروزان مشاجره نمودند، گفتتم چرا درباره خانه خدا غفلت می‌نمایند. و ایشان را

گفته، به خدای خویش خیانت ورزیم؟» ۲۸ و یکی از پسران بھویادع بن
الیاشیب رئیس کهنه، داماد سنباط حوروئی بود. پس او را زند خود راندم.
۲۹ ای خدای من ایشان را بیاد آور، زیرا که کهانت و عهد کهانت و
لاویان را بی عصمت کرده‌اند. ۳۰ پس من ایشان را از هر چیز بیگانه
ظاهر ساختم و وظایف کاهنان و لاویان را برقرار نمودم که هر کس بر خدمت
خود حاضر شود. ۳۱ و هدایای هیزم، در زمان معین و نویرها رانیز. ای
خدای من مرا به نیکویی بیاد آور.

امر فرموده است که وشتنی ملکه را به حضورش بیاورند و نیامده است. ۱۸

و در آنوقت، خانمهای فارس و مادی که این عمل ملکه را بشنوند، به جمیع روسای پادشاه چنین خواهند گفت و این مورد بسیار اختقار و غضب خواهد شد. ۱۹ پس اگر پادشاه این رامصلحت داند، فرمان ملوکانه‌ای از حضور وی صادر شود و در شرایع فارس و مادی ثبت گردد، تا تبدیل پیزدید، که وشتنی به حضور اخشورش پادشاه دیگر نیاید و پادشاه رتبه ملوکانه او را به دیگری که بهتر از او باشد بدهد. ۲۰ و چون فرمانی که پادشاه صادر گرداند در تمامی مملکت عظیم او مسموع شود، آنگاه همه زنان شورهان خود را ازبرگ و کوچک، احترام خواهند نمود.» ۲۱ و این سخن در نظر پادشاه و روسا پستآمد و پادشاه موافق سخن ملوکان عمل نمود. ۲۲ و مکتوبات به همه ولایهای پادشاه به هرولایت، موافق خط آن و به هر قوم، موافق زیانش فرستاد تا هر مرد در خانه خود مسلط شود و در زیان قوم خود آن را بخواند.

۲ بعد از این وقایع، چون غضب اخشورش پادشاه فرو نشست، وشتنی و آنچه را که او کرده بود و حکمی که درباره او صادر شده بود، به یاد آورد. ۳ و ملازمان پادشاه که او را خدمت می‌کردند، گفتند که «دختران باکره نیکو منظربرای پادشاه بطلبند.» و پادشاه در همه ولایهای مملکت خود وکلا بگمارد که همه دختران باکره نیکو منظر را به دارالسلطنه شوشن در خانه زنان زیر دست هیچای که خواجه‌سرای پادشاه و مستحفظ زنان می‌باشد، جمع کنند و به ایشان اسباب طهارت داده شود. ۴ و دختری که به نظرپادشاه پستند آید، در جای وشتنی ملکه بشود.» پس این سخن در نظر پادشاه پستند آمد و همچنین عمل نمود. ۵ شخصی یهودی در دارالسلطنه شوشن بودکه به مردخای بن یائیر این شمعی این قیس بنیامینی مسمی بود. ۶ و او از اورشلیم جلای وطن شده بود، با اسرائی که همراه پیکنیا پادشاه یهودا جلای وطن شده بودند که توکدنصر پادشاه بابل ایشان را به اسری آورده بود. ۷ و او هدسه، یعنی استر، دختر عمومی خود را تریت می‌نمودجونکه وی را پدر و مادر نبود و آن دختر، خوب صورت و نیکومنظر بود و بعد از وفات پدر و مادرش، مردخای وی را به هیچای دختر خود گرفت. ۸ پس چون امر و فرمان پادشاه شایع گردید و دختران بسیار در دارالسلطنه شوشن زیر دست هیچای جمع شدند، استر را نیز به خانه پادشاه، زیر دست هیچای که مستحفظ زنان بود آوردند. ۹ و آن دختر به نظر او پستند آمده، در حضورش الثقات یافت. پس به زودی، اسباب طهارت و تحفه هایش را به وی داد و نیز هفت کنیز را که از خانه پادشاه برگزیده شده بودند که به وی داده شوند و او را با کنیزانش به بهترین خانه زنان نقل کرد. ۱۰ و استر، قومی و خویشاوندی خود را باش را نکرد، زیرا که مردخای او را امر فرموده بود که نکند. ۱۱ و مردخای روز به روز پیش صحنه خانه زنان گردش می‌کرد تا از احوال استر و از آنچه به وی واقع شود، اطلاع

۱ در ایام اخشورش (این امور واقع شد). این همان اخشورش است که از هند تا جپش، بر صد و بیست و هفت ولایت سلطنت خویش در دارالسلطنه آن ایام حینی که اخشورش پادشاه، بر کرسی سلطنت خویش، ضیافتی برای جمیع شوشن نشسته بود. ۲ در سال سوم از سلطنت خویش، ضیافتی برای مادی از امرا و سروران و خادمان خود بربا نمود و حشمت فارس و مادی از امرا و سروران ولایهای، به حضور او بودند. ۳ پس مدت مديدة صد و هشتاد روز، توانگری جلال سلطنت خویش و حشمت مجد عظمت خود را جلوه می‌داد. ۴ پس بعد از انقضای آتروزها، پادشاه برای همه کسانی که در دارالسلطنه شوشن از خرد و بزرگ یافت شدند، ضیافت هفت روزه در عمارت باغ قصر پادشاه بربا نمود. ۵ پرده‌ها از کتان سفید و لاجورد، با ریسمانهای سفید و ارغوان در حلقه‌های نقره بر ستونهای مرمر سفید آویخته و تختهای طلا و نقره بر سنگفرشی از سنگ سماق و مرمر سفید و در و مرمر سیاه بود. ۶ و آشامیدن، از رظرهای طلابود و ظرفها را اشکال مختلفه بود و شرابهای ملوکانه برحسب کرم پادشاه فراوان بود. ۷ و آشامیدن برحسب قانون بود که کسی بر کسی تکلف نمی‌نمود، زیرا پادشاه درباره همه بزرگان خانه‌اش چنین امر فرموده بود که هر کس موافق میل خود رفشار نماید. ۸ و شتنی ملکه نیز ضیافتی برای زنان خانه خسروی اخشورش پادشاه بربا نمود. ۹ در روز هفتم، چون دل پادشاه از شراب خوش شد، هفت خواجه‌سرای یعنی مهمان و بزنا و حربونا و بغا و ابغنا و زاتر و کرکس را که در حضور اخشورش پادشاه خدمت می‌کردند، امر فرمود ۱۰ که وشتنی ملکه را با تاج ملوکانه به حضور پادشاه بیاورندتا زیبایی او را به خلابی و سروران نشان دهد، زیرا که نیکو منظر بود. ۱۱ اما وشتنی ملکه نخواست که برحسب فرمانی که پادشاه به دست خواجه‌سرایان فرستاده بود بیاید. پس پادشاه بسیار خشمناک شده، غضبیش در دلش مشتعل گردید. ۱۲ آنگاه پادشاه به حکیمانی که از زمانها مخبر بودند تکلم نموده، (زیرا که عادت پادشاه با همه کسانی که به شریعت و احکام عارف بودند چنین بود. ۱۳ و مقربان او کرشنا و شیutar و ادماتا و ترشیش و مرس و مرسنا و مموکان، هفت رئیس فارس و مادی بودند که روی پادشاه را می‌دیدند و در مملکت به درجه اول می‌نشستند) ۱۴ گفت: «موافق شریعت، به وشتنی ملکه چه باید کرد؟» چونکه به فرمانی که اخشورش پادشاه به دست خواجه‌سرایان فرستاده است، عمل ننموده. ۱۵ آنگاه ملوکان که اخشور پادشاه و سروران عرض کرد که «وشتنی ملکه، نه تنها به پادشاه تقصیر نموده، بلکه به همه روسا و جمیع طوایفی که در تمامی ولایهای اخشورش پادشاه می‌باشند، زیرا چون این عمل ملکه نزد تمامی زنان شایع شود، آنگاه شوهرانشان در نظر ایشان خوار خواهند شد، حینی که مخبر شوند که اخشورش پادشاه

یابد. ۱۲ و چون نوبه هر دختر می‌رسید که نزد اخشورش پادشاه داخل شود، یعنی بعد از آنکه آنچه را که برای زنان مرسوم بود که در مدت دوازده ماه کرده شود چونکه ایام تطهیر ایشان بین متوال تمام می‌شد، یعنی شش ماه به روغن مر و شش ماه به عطریات و اسپاب تطهیر زنان. ۱۳ آنگاه آن دختر بدین طور نزد پادشاه داخل می‌شد که هرچه را می‌خواست به وی می‌دادند تا آن را از خانه زنان به خانه پادشاه با خود ببرد. ۱۴ در وقت شام داخل می‌شد و صبحگاهان به خانه دوم زنان، زیر دست شعشاعر که خواجه‌سرای پادشاه و مستحفظه متعهدها بود، برمی‌گشت و باز دیگر، نزد پادشاه داخل آمد و او را از قوم مردخای اطلاع داده بودند، پس همان قصد هلاک نمودن جمیع یهودیانی که در تمامی مملکت اخشورش بودند کرد، زانو را که قوم مردخای بودند. ۷ در ماه اول از سال دوازدهم سلطنت اخشورش که ماه نیسان باشد، هر روز در حضور همان و هر ماه تا ماه دوازدهم که ماه اذار باشد، فور یعنی قرعه می‌انداختند. ۸ پس همان به اخشورش پادشاه گفت: «قومی هستند که در میان قومها در جمیع ولایهای مملکت پراکنده و متفرق می‌باشند و شرایع ایشان، مخالف همه قومها است و شرایع پادشاه را به جا نمی‌آورند. لهذا ایشان را چنین وگذاشتن برای پادشاه مفیدنیست. ۹ اگر پادشاه را پسند آید، حکمی نوشته شود که ایشان را هلاک سازند. و من ده هزار وزنه نقره به دست عاملان خواهیم داد تا آن را به خوانه پادشاه بیاورند.» ۱۰ آنگاه پادشاه انگشت‌خود را از دستش بیرون کرده، آن را به همان بن همداتای اجاجی که دشمن یهود بود داد. ۱۱ و پادشاه به همان گفت: «هم نقره و هم قوم را به توداد تا هرچه در نظرت پسند آید به ایشان بکنی.» ۱۲ پس کاتبان پادشاه را در روز سیزدهم ماه اول احضار نمود و به ولایتها راحت بخشیده، برحسب کرم ملوکانه خود، عطاایا ارزانی داشت. ۱۹ و چون دوشیزگان، باز دیگر جمع شدند، مردخای بر دروازه پادشاه نشسته بود. ۲۰ و استرنوژ خویشاوندی و قومی خود را بر وفق آنچه مردخای به وی امر فرموده بود فاش نکرده بود، زیرا که استر حکم مردخای را مثل زمانی که نزدیکی تریتی می‌یافت بجا می‌آورد. ۲۱ در آن ایام، حینی که مردخای در دروازه پادشاه نشسته بود، دونفر از خواجه‌سرایان پادشاه و حافظان آستانه یعنی بغان و تارش غضبناک شده، خواستند که بر اخشورش پادشاه دست بیندازند. ۲۲ و چون مردخای از این امر اطلاع یافت، استر ملکه را خبر داد و استر، پادشاه را از زبان مردخای مخبر ساخت. ۲۳ پس این امر رانفهض نموده، صحیح یافتد و هر دوی ایشان را بردار کشیدند و این قصه در حضور پادشاه، در کتاب تواریخ ایام مرفوم شد.

۴ و چون مردخای از هر آنچه شده بود اطلاع یافت، مردخای جامه خود را دریده، پلاس با خاکستر در بر کرد و به میان شهر بیرون رفته، به آواز بلند فریاد تلخ برآورد. ۲ و جمیع خادمان پادشاه که در دروازه پادشاه بودند بالاتر گذاشت. ۲ و جمیع خادمان پادشاه که در دروازه پادشاه می‌بودند، به همان سر فرود آورده، وی را سجده می‌کرند، زیرا که پادشاه درباره اش چنین امر فرموده بود. لکن مردخای سر فرود نمی‌آورد و او را سجده نمی‌کرد. ۳ و خادمان پادشاه که در دروازه پادشاه بودند، از مردخای پرسیدند که «تو چرا از امیرادشاه تجاوز می‌نمایی؟» ۴ اما هرچند،

ه آنگاه پادشاه فرمود که «همان را بشتابانید، تابیرحسب کلام استر کرده شود.» پس پادشاه و همان، به ضیافتی که استر بريا نموده بود آمدند. ۶ و پادشاه در مجلس شراب به استر گفت: «مسئول تو چیست که به تو داده خواهد شد و درخواست تو کدام؟ اگرچه نصف مملکت باشد، برآورده خواهد شد.» ۷ استر در جواب گفت: «مسئول و درخواست من این است، ۸ که اگر در نظر پادشاه الثفات یافتم و اگر پادشاه مصلحت داند که مسول مرا عطا فرماید و درخواست مرا بجا آورد، پادشاه و همان به ضیافتی که به جهت ایشان مهیا می‌کنم بیایند و فردا امر پادشاه را بجا خواهیم آورد.» ۹ پس در آن روز همان شادمان و مسرور شده، بیرون رفت. لیکن چون همان، مردخای را نزدروازه پادشاه دید که به حضور او بزمی خیزد و حرکت نمی‌کند، آنگاه همان بر مردخای به شدت غضبناک شد. ۱۰ اما همان خودداری نموده، به خانه خود رفت و فرستاده، دوستان خویش و زن خود زرش را خواند. ۱۱ و همان برای ایشان، فراوانی توانگری خود و کثرت پسران خویش را و تمامی عظمتی را که پادشاه به او داده و او را بر سایر روسا و خدام پادشاه برتری داده بود، بیان کرد. ۱۲ و همان گفت: «استر ملکه نیز کسی را سوای من به ضیافتی که بريا کرده بود، همراه پادشاه دعوت نفرمود و فردا نیز او مراهمراه پادشاه دعوت کرده است. ۱۳ لیکن همه این چیزها نزد من هیچ است، مادامی که مردخای یهود را می‌بینم که در دروازه پادشاه نشسته است.» ۱۴ آنگاه زوجه‌اش زرش و همه دوستانش اورا گفتند: «داری به بلندی پنجه ذراع بسازند و یامدادان، به پادشاه عرض کن که مردخای را بر آن مصلوب سازند. پس با پادشاه با شادمانی به ضیافت برو.» و این سخن به نظر همان پسند آمده، امر کرد تا در راه حاضر کردنند.

۶ در آن شب، خواب از پادشاه برفت و امرفومد که کتاب تذکره تواریخ ایام رایاورند تا آن را در حضور پادشاه بخوانند. ۲ و در آن، نوشته‌ای یافتند که مردخای دریاره بغان و ترش خواجه‌سرایان پادشاه و حافظان آستانه وی که قصد دست درازی بر اخشورش پادشاه کرده بودند، خبر داده بود. ۳ و پادشاه پرسید که «چه حرمت و عزت به عوض این (خدمت) به مردخای عطا شد؟! بندگان پادشاه که او را خدمت می‌کردند جواب دادند که «برای او چیزی نشد.» ۴ پادشاه گفت: «کیست در حیاط؟» (و همان به حیاط بیرونی خانه پادشاه عزمه بود تا به پادشاه عرض کند که مردخای را برداری که برایش حاضر ساخته بود مصلوب کنند). ۵ و خدامان پادشاه وی را گفتند: «اینک همان در حیاط‌ایستاده است.» پادشاه فرمود تا داخل شود. ۶ و چون همان داخل شد پادشاه وی را گفت: «با کسی که پادشاه رغبت دارد که او را تکریم نماید، چه باید کرد؟» و همان در دل خود فکرکرد: «کیست غیر از من که پادشاه به تکریم نمودن او رغبت داشته باشد؟!» ۷ پس همان به پادشاه گفت: «برای شخصی که پادشاه به تکریم پسندآید، پادشاه با همان امروز به ضیافتی که برای او مهیا کرده‌ام باید.»

ه آنگاه را پیوشناند و پلاس او را ازوی بگیرند، اما او قبول نکرد. ۵ آنگاه استر، هناتک را که یکی از خواجه‌سرایان پادشاه بود و او را به جهت خدمت وی تعین نموده بود، خواند و او رالمر فرمود که از مردخای پرسد که این چه امراست و سپیش چیست. ۶ پس هناتک به سعه شهرکه پیش دروازه پادشاه بود، نزد مردخای بیرون رفت. ۷ و مردخای او را هرچه به واقع شده واز مبلغ نقره‌ای که همان به جهت ملاک ساختن یهودیان و عده داده بود که آن را به خزانه پادشاه بدهد، خبر داد. ۸ و سواد نوشه فرمان را که درشون به جهت هلاکت ایشان صادر شده بود، به او داد تا آن را به استر نشان دهد و وی را مخبرسازد و وصیت نماید که نزد پادشاه داخل شده، ازاو اتصاص نماید و به جهت قوم خویش ازی درخواست کند. ۹ پس هناتک داخل شده، سخنان مردخای را به استر بازگفت. ۱۰ و استر هناتک را جواب داده، او رالمر فرمود که به مردخای بگوید ۱۱ که «جمعی خادمان پادشاه و ساکنان ولایتهای پادشاه می‌دانند که به جهت هرکس، خواه مرد و خواه زن که نزد پادشاه به صحن اندرونی بی اذن داخل شود، فقط یک حکم است که کشته شود، مگار آنکه پادشاه چوگان زین را بسوی او دراز کند تازنده بماند. و سی روز است که من خوانده نشده‌ام که به حضور پادشاه داخل شوم.» ۱۲ پس سخنان استر را به مردخای بازگفتند. ۱۳ و مردخای گفت به استر جواب دهدی: «در دل خود فکر مکن که تو در خانه پادشاه به خلاف سایر یهود، رهایی خواهی یافت. ۱۴ بلکه اگر در این وقت تو ساکت بمانی، راحت و نجات برای یهود از جای دیگر پدید خواهد شد. اما تو و خاندان پدرت هلاک خواهید گشت و کیست بداند که به جهت چنین وقت به سلطنت نرسیده‌ای.» ۱۵ پس استر فرمود به مردخای جواب دهدی: «برو و تمامی یهود را که در شوشن یافت می‌شوند جمع کن و برای من روزه گرفته، سه شبانه‌روز چیزی مخورید و می‌اشامید و من نیز باکنیانم همچنین روزه خواهیم داشت. و به همین طور، نزد پادشاه داخل خواهیم شد، اگرچه خلاف حکم است. و اگر هلاک شدم، هلاک شدم.» ۱۷ پس مردخای رفته، موافق هرچه استر وی را وصیت کرده بود، عمل نمود.

۵ و در روز سوم، استر لباس ملوكانه پوشیده، به صحن دروازه اندرونی پادشاه، در مقابل خانه پادشاه بایستاد و پادشاه، بر کرسی خسروی خود در قصر سلطنت، روپرتو دروازه خانه نشسته بود. ۲ و چون پادشاه، استر ملکه را دید که در صحن ایستاده است، او در نظر وی الثفات یافت. و پادشاه چوگان طلا را که در دست داشت، به سوی استر دراز کرد و استر نزدیک آمده، نوک عصا را لمس کرد. ۳ و پادشاه او را گفت: «ای استر ملکه، تو را چه شده است و درخواست تو چیست؟! اگرچه نصف مملکت باشد، به تو داده خواهد شد.» ۴ استر جواب داد که «اگر به نظر پادشاه پسندآید، پادشاه با همان امروز به ضیافتی که برای او مهیا کرده‌ام باید.»

آنگاه حربونا، یکی از خواجه‌سرایانی که در حضور پادشاه می‌بودند، گفت: «اینک دار پنجاه ذراعی نیز که هامان آن را به چهت مردخای که آن سخن تیکو را برای پادشاه گفته است مهیا نموده، در خانه هامان حاضر است.» پادشاه فرمود که «او را بر آن مصلوب سازید.» ۱۰ پس هامان را بر داری که برای مردخای مهیا کرده بود، مصلوب ساختند و غصب پادشاه فرو نشست.

۸ در آنروز اخشورش پادشاه، خانه هامان، دشمن بیهود را به استر ملکه ارزانی داشت. و مردخای در حضور پادشاه داخل شد، زیرا که استر او را از نسبتی که با وی داشت خبر داده بود. ۲ و پادشاه انگشت خود را که از هامان گرفته بودیرون کرده، به مردخای داد و استر مردخای را برخانه هامان گماشت. ۳ و استر باز دیگر به پادشاه عرض کرد و نزد پایهای او افتاده، پیغایست و از اولتماس نمود که شهر هامان اجاجی و تدبیری را که برای پیهودیان کرده بود، باطل سازد. ۴ پس پادشاه چوگان طلا را بسوی استر دراز کرد و استریخاسته، به حضور پادشاه ایستاد ۵ و گفت: «اگر پادشاه را پسند آید و من در حضور او التفات یافته باشم و پادشاه این امر را صواب بیند و اگر من منظور نظر او باشم، مکتوی نوشته شود که آن مراسله را که هامان بن همداتای اجاجی تدبیرکرده و آنها را برای هلاکت بیهودیانی که در همه ولایتهای پادشاه می‌باشد نوشته است، باطل سازد. ۶ زیرا که من بلایی را که بر قوم واقع می‌شود چگونه توائم دید؟ و هلاکت خویشان خود را چگونه توائم نگیریست؟» ۷ آنگاه اخشورش پادشاه به استر ملکه و مردخای بیهودی فرمود: «اینک خانه هامان را به استر بخشیدم و او را به سبب دست درازی به بیهودیان به دار کشیده‌اند. ۸ و شما آنچه را که در نظرتان پسند آید، به اسم پادشاه به بیهودیان بنویسید و آن را به مهر پادشاه مختوم سازید، زیرا هرچه به اسم پادشاه نوشته شود و به مهر پادشاه مختوم گردد کسی نمی‌تواند آن را تبدیل نماید.» ۹ پس در آن ساعت، در روز بیست و سوم ماه سوم که ماه سیوان باشد، کاتبان پادشاه را احضارکردن و موافق هرآنچه مردخای امر فرمود، به بیهودیان و امیران و والیان و روئای ولایتها یعنی صد و بیست و هفت ولایت که از هند تا حیش بودنوشته‌ند، به هر ولایت، موافق خط آن و به رقوم، موافق زیان آن و به بیهودیان، موافق خط و زبان ایشان. ۱۰ و مکتوبات را به اسم اخشورش پادشاه نوشته و به مهر پادشاه مختوم ساخته، آنها را به دست چاپاران اسب سوار فرستاد و ایشان بر اسپان تازی که مختص خدمت پادشاه و کره‌های مادیانهای او بودند، سوار شدند. ۱۱ و در آن‌های پادشاه به بیهودیانی که در همه شهرها بودند، اجازت داد که جمع شده، به چهت جانهای خود مقاومت نمایند و تمامی قوت قومها و ولایتها راکه قصد اذیت ایشان می‌داشتند، با اطفال و زنان ایشان هلاک سازند و بکشند و تلف نمایند و اموال ایشان را تاراج کنند. ۱۲ در یک روز یعنی در سیزدهم ماه دوازدهم که ماه آذار باشد در

زمون او رغبت دارد، ۸ لباس ملوکانه را که پادشاه می‌پوشد و اسی را که پادشاه بر آن سوار می‌شود و تاج ملوکانه را که بر سر او نهاده می‌شود، بیاورند. ۹ و لباس و اسب را بدست یکی از امراهی مقرب ترین پادشاه بدهنند و آن را به شخصی که پادشاه به تکریم نمودن او رغبت دارد پیش از سوارشاند و بر اسب سوار کرده، و در کوچه‌های شهر بگردانند و پیش روی او ندا کنند که با کسی که پادشاه به تکریم نمودن او رغبت دارد، چنین کرده خواهد شد.» ۱۰ آنگاه پادشاه به هامان فرمود: «آن لباس و اسب را چنانکه گفته به تعجیل بگیر و با مردخای بیهود که در دروازه پادشاه نشسته است، چنین معمول دار و از هرچه گفته چیزی کم نشود.» ۱۱ پس هامان آن لباس و اسب را گرفت و مردخای را پوشانیده و او را سوار کرده، در کوچه‌های شهر گردانید و پیش روی او ندامی کرد که «با کسی که پادشاه به تکریم نمودن او رغبت دارد چنین کرده خواهد شد.» ۱۲ مردخای به دروازه پادشاه مراجعت کرد. اما همان ماتم کنان و سرپوشیده، به خانه خود بنشست. ۱۳ و هامان به زوجه خود روش و همه دولستان خویش، ماجراهی خود را حکایت نمود و حکیمانش و زنش زرش او را گفتند: «اگر این مردخای که پیش وی آغاز افتادن نمودی از نسل بیهود باشد، بر او غالب نخواهی آمد، بلکه البته پیش او خواهی افتاد.» ۱۴ و ایشان هنوز با او گفتگو می‌کردند که خواجه‌سرایان پادشاه رسیدند تا هامان را به ضیافتی که استر مهیا ساخته بود، به تعجیل ببرند.

۷ پس پادشاه و هامان نزد استر ملکه به ضیافت حاضر شدند. ۲ و پادشاه در روز دوم نیز در مجلس شراب به استر گفت: «ای استرملکه، مسول تو چیست که به تو داده خواهد شد و درخواست تو کدام؟ اگرچه نصف مملکت باشیدجا آورده خواهد شد.» ۳ استر ملکه جواب داد و گفت: «ای پادشاه، اگر در نظر تو التفات یافته باشم و اگر پادشاه را پسند آید، جان من به مسول من و قوم من به درخواست من، به من بخشیده شود. ۴ زیرا که من و قوم فروخته شده‌ایم که هلاک و نابود و تلف شویم و اگر به غلامی و کنیزی فروخته می‌شیم، سکوت می‌نمودم با آنکه مصیبت ما نسبت به ضرر پادشاه هیچ است.» ۵ آنگاه اخشورش پادشاه، استر ملکه را خطاب کرده، گفت: «آن کیست و کجا است که جسارت نموده است تا چنین عمل نماید؟» ۶ استر گفت: «علو و دشمن، همین هامان شریاست.» آنگاه هامان در حضور پادشاه و ملکه به لزه درآمد. ۷ و پادشاه غضبناک شده، از مجلس شراب برخاسته، به باغ قصر رفت. و چون هامان دید که بلا از جانب پادشاه برایش مهیا است بريا شد تاوند استر ملکه برای جان خود تضرع نماید. ۸ و چون پادشاه از باغ قصر به جای مجلس شراب برگشت، هامان برستی که استر بر آن می‌بود افتاده بود، پس پادشاه گفت: «ایا ملکه را نیز به حضور من در خانه بی‌عصم می‌کند؟» سخن هنوز بر زبان پادشاه می‌بود که روی هامان را پوشانیدند. ۹

جمع شده، سیصد نفر را در شوشن کشند، لیکن دست خود را به تاراج نگشادند.^{۱۶} و سایر یهودیانی که در ولاپنهای پادشاه بودند جمع شده، برای جانهای خود مقاومت نمودند و چون هفتاد و هفت هزار نفر از مبغضان خویش را کشته بودند، از دشمنان خود آرامی یافتند. امادست خود را به تاراج نگشادند.^{۱۷} این، در روز سیزدهم ماه آذار (واقع شد) و در روز چهاردهم ماه، آرامی یافتند و آن را روزیزم و شادمانی نگاه داشتند.^{۱۸} و یهودیانی که در شوشن بودند، در سیزدهم و چهاردهم آن ماه جمع شدند و در روز پانزدهم ماه آرامی یافتند و آن را روز بزم و شادمانی نگاه داشتند.^{۱۹} بنابراین، یهودیان دهانی که در دهات بحصار ساختند، روز چهاردهم ماه آذار را روز شادمانی و بزم و روز خوش نگاه می‌دارند و هدایا برای یکدیگر می‌فرستند.^{۲۰} و مردخای این مطالب را نوشت، مکتوبات را نزد تمامی یهودیانی که در همه ولاپنهای اخشورش پادشاه بودند، از نزدیک و دور فرستاد،^{۲۱} تا بر ایشان فریضه‌ای بگذارد که روز چهاردهم و روز پانزدهم ماه آذار را سال به سال عید نگاه دارند.^{۲۲} چونکه در آن روزها، یهودیان از دشمنان خود آرامی یافتند و در آن ماه، غم ایشان به شادی و ماتم ایشان به روز خوش مبدل گردید. لهذا آنها را روزهای بزم و شادی نگاه بدارند و هدایا برای یکدیگر و بخششها برای فقیران بفرستند.^{۲۳} پس یهودیان آنچه را که خود به عمل نمودن آن شروع کرده بودند و آنچه را که مردخای به ایشان نوشتند بود، بر خود فریضه ساختند.^{۲۴} زیرا که همان بن همداتی اجاجی، دشمن تمامی یهود، قصد هلاک نمودن یهودیان کرده و فور یعنی قرعه برای هلاکت و تلف نمودن ایشان انداخته بود.^{۲۵} اما چون این امر به سمع پادشاه رسید، مکتوب حکمداد که قصد بدی که برای یهود اندیشه بود، بر سر خودش برگدازیه شود و او را با پسرانش بر دار کشیدند.^{۲۶} از این جهت آن روزها را از اسم فور، فوریم نامیدند، و موافق تمامی مطلب این مکتوبات و آنچه خود ایشان در این امر دیده بودند و آنچه برایشان وارد آمده بود،^{۲۷} یهودیان این را فریضه ساختند و آن را بر ذمه خود و ذرتیت خویش و همه کسانی که به ایشان ملصق شوند، گرفتند که تبدیل نشود و آن دو روز را برحسب کتابت آنها و زمان معین آنها سال به سال نگاه دارند.^{۲۸} و آن روزها را در همه طبقات و قبایل ولاپنهای و شهرها بیاد آورند و نگاه دارند و این روزهای فوریم، از میان یهود منسخ نشود و یادگاری آنها از ذرتیت ایشان نایاب نگردد.^{۲۹} واستر ملکه، دختر ایوحایل و مردخای یهودی، به اقتدار تمام نوشتند تا این مراسله دوم را درباره فوریم مسول توجیست که به تو داده خواهد شد و دیگرچه درخواست داری که برآورده خواهد گردید؟^{۳۰} استر گفت: «اگر پادشاه را پسند آید به یهودیانی که در شوشن می‌باشند، اجازت داده شود که فردا نیز مثل فرمان امروز عمل نمایند و ده پسر همان را بردار بیاوینند.»^{۳۱} و پادشاه فرمود که چنین بشود و حکم در شوشن نافذ گردید و ده پسر همان را به دار آویختند.^{۳۲} و یهودیانی که در شوشن بودند، در روز چهاردهم ماه آذار نیز

شود، سوادهای مکتوب به همه قومها اعلان شد که در همان روز یهودیان مستعد باشند تا از دشمنان خود انتقام بگیرند.^{۳۳} پس چاپاران بر اسیان تازی که مخصوص خدمت پادشاه بود، روانه شدند و ایشان را بر حسب حکم پادشاه شتاباینده، به تعجیل روانه ساختند و حکم، در دارالسلطنه شوشن نافذ شد.^{۳۴} و مردخای از حضور پادشاه با لیاس ملوکانه لا جوردی و سفید و تاج بزرگ زین و ردای کاتان نازک ارغوانی بیرون رفت و شهر شوشن شادی و وجود نمودند.^{۳۵} و برای یهودیان، روشنی و شادی و سرور و حرمت پدید آمد.^{۳۶} و در همه ولاپنهای و سرور و بزم و روز خوش حکم و فرمان پادشاه رسید، برای یهودیان، شادمانی و سرور و بزم و روز خوش بود و بسیاری از قوهای زمین به دین یهود گرویدند زیرا که ترس یهودیان بر ایشان مستولی گردیده بود.

۹ و در روز سیزدهم ماه دوازدهم که ماه آذار باشد، هنگامی که نزدیک شد که حکم و فرمان پادشاه را جاری سازند و دشمنان یهودمنظر می‌بودند که بر ایشان استیلا یابند، این همه برعکس شد که یهودیان بر دشمنان خویش استیلا یافتند.^{۳۷} و یهودیان در شهرهای خود در همه ولاپنهای اخشورش پادشاه جمع شدند تا برآنانی که قصد اذیت ایشان داشتند، دست بیندازندو کسی با ایشان مقاومت ننمود زیرا که ترس ایشان بر همه قومها مستولی شده بود.^{۳۸} و جمیع روسرای ولاپنهای و امیران و والیان و عاملان پادشاه، یهودیان را اعانت کردند زیرا که ترس مردخای بایشان مستولی شده بود،^{۳۹} چونکه مردخای درخانه پادشاه معمظم شده بود و آوازه او در جمیع ولاپنهای شایع گردیده و این مردخای آن فان بزرگتر می‌شد.^{۴۰} پس یهودیان جمیع دشمنان خود را به دم شمشیر زده، کشند و هلاک کردند و با ایشان هرچه خواستند، به عمل آورند.^{۴۱} و یهودیان در دارالسلطنه شوشن ایشان نفر را به قتل رسانیده، هلاک کردند.^{۴۲} و فرشنادطا و دلغون و اسفاتا،^{۴۳} و فوراتا و ادلیا و اریدانا،^{۴۴} و فرمشا و اریسا و اریدای و بیاتا،^{۴۵} یعنی ده پسر همان بن همداتی، دشمن یهود را کشند، لیکن دست خود را به تاراج نگشادند.^{۴۶} در آن روز، عذر آنانی را که در دارالسلطنه شوشن کشته شدند به حضور پادشاه عرضه داشتند.^{۴۷} و پادشاه به استر ملکه گفت که «یهودیان در دارالسلطنه شوشن پانصد نفر و ده پسر همان را کشته و هلاک کرده‌اند. پس در سایرولاپنهای پادشاه چه کرده‌اند؟ حال مسول توجیست که به تو داده خواهد شد و دیگرچه درخواست داری که برآورده خواهد گردید؟»^{۴۸} استر گفت: «اگر پادشاه را پسند آید به یهودیانی که در شوشن می‌باشند، اجازت داده شود که فردا نیز مثل فرمان امروز عمل نمایند و ده پسر همان را بردار بیاوینند.»^{۴۹} و پادشاه فرمود که چنین بشود و حکم در شوشن نافذ گردید و ده پسر همان را به دار آویختند.^{۵۰} و یهودیانی که در شوشن بودند، در روز چهاردهم ماه آذار نیز

را بر ذمه خود و ذریت خویش گرفتند، به یادگاری ایام روزه و تصرع ایشان.

۲۲ پس سنن این فوریم، به فرمان استر فرضه شد و در کتاب مرقوم گردید.

۱۰ و اخشورش پادشاه بر زمینها و جزایدریا جزیه گذارد، ۲ و جمیع اعمال قوت و توانایی او و تفصیل عظمت مردخای که چگونه پادشاه او را معظم ساخت، آیا در کتاب تواریخ ایام پادشاهان مادی و فارس مکتوب نیست؟^۳ زیرا که مردخای یهودی، بعد از اخشورش پادشاه، شخص دوم بود و در میان یهود محترم و نزد جمیعت برادران خویش مقبول شده، سعادتمندی قوم خویش رامی طلبید و برای تمامی ابنای جنس خود، سختان صلح آمیز می‌گفت. مقبول شده، سعادتمندی قوم خویش رامی طلبید و برای تمامی ابنای جنس خود، سختان صلح آمیز می‌گفت.

خانه را زد و بر جوانان افتاد که مردند و من به تنهایی رهایی یافتم تا تو را خبر دهم.» ۲۰ آنگاه ایوب برخاسته، جامه خود را درید و سر خود را تراشید و به زمین افاده، سجده کرد ۲۱ و گفت: «برهنه از رحم مادر خود بیرون آمد و پرهنه به آنجا خواهم برگشت؛ خداوند داد و خداوند گرفت و نام خداوند متبارک باد.» ۲۲ درین همه، ایوب گناه نکرد و به خدا جهالت نسبت نداد.

۲ و روزی واقع شد که پسران خدا آمدند تا به حضور خداوند حاضر شوند، و شیطان نیزدر میان ایشان آمد تا به حضور خداوند حاضر شود. ۲ و خداوند به شیطان گفت: «از کجا آمدی؟» شیطان در جواب خداوند گفت: «از تردد نمودن در جهان و از سیر کردن در آن.» ۳ خداوند به شیطان گفت: «آیا در پنده من ایوب تفکر نمودی که مثل او در زمین نیست؟ مرد کامل و راست و خداترس که از بدی اجتناب می نماید و تا الان کامالیت خود را قایم نگاه می دارد، هرچند مرا بر آن واداشتی که او را عرض پوست، و هرچه انسان داردباری جان خود خواهد داد. ۵ لیکن الان دست خود را دراز کرده، استخوان و گوشت او را لمس نما و تو را پیش روی تو ترک خواهد نمود.» ۶ خداوند به شیطان گفت: «اینک او در دست تو است، لیکن جان او را حفظ کن.» ۷ پس شیطان از حضور خداوند بیرون رفته، ایوب را از کف پا تکلهاش به دملهای سخت مبتلا ساخت. ۸ و او سفالی گرفت تا خود را با آن بخراشد و در میان خاکستر نشسته بود. ۹ و زنش او را گفت: «آیا تا بحال کامالیت خود را نگاه می داری؟ خدا را ترک کن و بمیر.» ۱۰ او وی را گفت: «مثل یکی از زنان ابله سخن می گویند! آیا نیکویی را از خدا یا بیام و بدی رایناییم؟» در این همه، ایوب به لهای خود گناه نکرد. ۱۱ و چون سه دوست ایوب، این همه بدی را که بر او واقع شده بود شنیدند، هر یکی از مکان خود، یعنی الیفار تیمانی و بلدد شوحی و سوفرنعماتی روانه شدند و با یکدیگر همداستان گردیدند که آمده، او را تعزیت گویند و تسلی دهند. ۱۲ و چون چشمان خود را از دور بلند کرده، او را نشناختند، آواز خود را بلند نموده، گزینستند و هر یکی جامه خود را دریده، خاک بسوی آسمان بر سر خود افشارندند. ۱۳ و هفت روز و هفت شب همراه او بر زمین نشستند و کسی با وی سخنی نگفت چونکه دیدند که درد او بسیار عظیم است.

۱۴ و بعد از آن ایوب دهان خود را باز کرده، روز خود را نفرین کرد. ۲ و ایوب متكلم شده، گفت: «روزی که در آن متولد شدم، هلاک شود و شی که گفتند مردی در رحم قرار گرفت، ۴ آن روز تاریکی شود. و خدا از بالا بر آن اعتنانکند و روشنایی بر او تابد. ۵ تاریکی و سایه موت، آن را به تصرف آورند. ابر بر آن ساکن شود. کسوفات روز آن را بترساند. ۶ و آن

در زمین عوص، مردی بود که ایوب نام داشت و آن مرد کامل و راست و خداترس بود و از بدی اجتناب می نمود. ۲ و برای او، هفت پسر و سه دختر زایده شدند. ۳ و اموال او هفت هزار گوسفند و سه هزار شتر و پانصد جفت گاو و پانصد الاغ ماده بود و نوکران بسیار کثیر داشت و آن مرد از تمامی بني مشرق پرگتر بود. ۴ و پسرانش می رفتند و در خانه هر یکی از ایشان، در روش مهمانی می کردند و فرستاده، سه خواهر خود را دعوت می نمودند تا با ایشان اکل و شرب بنمایند. ۵ و واقع می شد که چون دوره روزهای مهمانی ایشان بسر می رفت، ایوب فرستاده، ایشان را تقدیس می نمود و بامدادان برخاسته، قربانی های سوختنی، به شماره همه ایشان می گذرانید، زیرا ایوب می گفت: «شاید پسران من گناه کرده، خدا را در دل خود ترک نموده باشند» و ایوب همیشه چنین می کرد. ۶ و روزی واقع شد که پسران خدا آمدند تا به حضور خداوند حاضر شوند و شیطان نیز در میان ایشان آمد. ۷ و خداوند به شیطان گفت: «از کجا آمدی؟» شیطان در جواب خداوند گفت: «از تردد کردن در زمین و سیر کردن در آن.» ۸ خداوندیه شیطان گفت: «آیا در پنده من ایوب تفکر کرده که مثل او در زمین نیست؟ مرد کامل و راست و خداترس که از گناه اجتناب می کند.» ۹ شیطان در جواب خداوند گفت: «آیا ایوب مجان از خدا می ترسد؟ ۱۰ آیا تو گرد او و گردخانه او و گرد همه اموال او، به هر طرف حصار نگشیدی و اعمال دست او را برکت ندادی و مواسی او در زمین منتشر نشد؟ ۱۱ لیکن الان دست خود را دراز کن و تمامی مایملک او رالمس نما و پیش روی تو، تو را ترک خواهد نمود.» ۱۲ خداوند به شیطان گفت: «اینک همه اموالش در دست تو است، لیکن دستت را بر خود او دراز مکن.» پس شیطان از حضور خداوند بیرون رفت. ۱۳ و روزی واقع شد که پسران و دخترانش در خانه برادر پرگ خود می خوردند و شراب می نوشیدند. ۱۴ و رسولی نزد ایوب آمده، گفت: «گاؤان شیار می کردند و ماده الاغان نزد آنها می چریدند. ۱۵ و سایان بر آنها حمله آورده، بردنده و جوانان را به دم شمشیر کشند و من به تنهایی رهایی یافتم تا تو را خیر دهم.» ۱۶ و او هنوز سخن می گفت که دیگری آمده، گفت: «آتش خدا از آسمان افتاد و گله و جوانان را سوزانیده، آنها هلاک ساخت و من به تنهایی رهایی یافتم تا تو را خیر دهم.» ۱۷ و او هنوز سخن می گفت که دیگری آمده، گفت: «کلدانیان سه فرقه شدند و بر شتران هجوم آورده، آنها را بردنده و جوانان را به دم شمشیر کشند و من به تنهایی رهایی یافتم تا تو را خیر دهم.» ۱۸ و او هنوز سخن می گفت که دیگری آمده، گفت: «پسران و دختران در خانه برادر پرگ خود می خوردند و شراب می نوشیدند. ۱۹ که اینک بادشیدیدی از طرف بیان آمده، چهار گوشه

شب را ظلمت غلیظ فروگرد و در میان روزهای سال شادی نکند، و به شماره ماهها داخل نشود. ۷ اینک آن شب نازد باشد. و آواز شادمانی در آن شنیده نشود. ۸ لعنت کنندگان روز، آن را نفرین نماید، که در برانگیزایین لویathan ماهر می‌باشند. ۹ ستارگان شفق آن، تاریک گردد و انتظار نوریکشد و نباشد، و مؤگان سحر را نبیند، ۱۰ چونکه درهای رحم مادرم را نبست، و مشقت را از چشممان مستور نساخت. ۱۱ «چرا از رحم مادرم نرمدم؟ و چون از شکم بپرون آمدم چرا جان ندادم؟ ۱۲ چرا زانوها مراقبول کردند، و پستانها تا مکیدم؟ ۱۳ زیرا تا بحال می‌خوابیدم و آرام می‌شدم. در خواب می‌بودم واستراحت می‌یافتم. ۱۴ با پادشاهان و مشیران جهان، که خرابه‌ها برای خوبیشتن بنا نمودند، ۱۵ یا با سروزان که ایشان کنده نمی‌شود؟ پس بدون حکمت می‌میرند.

۵ «الآن استغاثه کن و آیا کسی هست که تو راجواب دهد؟ و به کدامیک از مقدسان توجه خواهی نمود؟ ۲ زیرا غصه، احمق رامی کشد و حسد، ابله را می‌میراند. ۳ من احمق رادیدم که ریشه می‌گرفت و ناگهان مسکن او رانفرین کردم. ۴ فرزندان او از امنیت دور هستند و در دروازه پایمال می‌شوند و رهاندهای نیست. ۵ که گرسنگان محصول او را می‌خورند، و آن رانیز از میان خارها می‌چینند، و دهان تله برای دولت ایشان باز است. ۶ زیرا که بلا از غبار درزنمی‌آید، و مشقت از زمین نمی‌رود. ۷ بلکه انسان برای مشقت مولد می‌شود، چنانکه شراره‌ها بالامی پرده. ۸ ولکن من نزد خدا طلب می‌کردم، و دعوی خود را بر خدا می‌سپردم، ۹ که اعمال عظیم و بی‌قیاس می‌کند و عجایب بی‌شماره، ۱۰ که بر روی زمین باران می‌باراند، و آب بر روی صخره‌ها جاری می‌سازد، ۱۱ تا مسکینان را به مقام بلند پرساند، و ماتمیان به سلامتی سرافراشته شوند. ۱۲

که فکرهای حیله گران را باطل می‌سازد، به طوری که دستهای ایشان هیچ کار مفیدنمی‌تواند کرد. ۱۳ که حکیمان را در حیله ایشان گفتار می‌سازد، و مشورت مکاران مشوش می‌شود. ۱۴ در روز به تاریکی برمی خورند و به وقت ظهر، مثل شب کورانه راه می‌روند. ۱۵ که مسکین را از شمشیر دهان ایشان، و از دست زورآور نجات می‌دهد. ۱۶ پس امید، برای ذلیل پیدا می‌شود و شارت دهان خود را می‌بندد. ۱۷ «هان، خوشحال شخصی که خدا تنبیهش می‌کند. پس تادیق قادر مطلق را خوار مشمار. ۱۸ زیرا که او مجروم می‌سازد و التیام می‌دهد، و می‌کوید و دست او شفا می‌دهد. ۱۹ در شش بلا، تو را نجات خواهد داد و در هفت بلا، هیچ ضرر برتو نخواهد رسید. ۲۰ در قحط تو را از موت فدیه خواهد داد، و در جنگ از دم شمشیر. ۲۱ از تاریانه زبان پنهان خواهی ماند، و چون هلاکت آید، از آن نخواهی ترسید. ۲۲ بر خرای و تیگسالی خواهی خندید، و از وحش زمین بیم نخواهی داشت. ۲۳ زیرا با سنگهای صحراء‌مدادستان خواهی بود، و وحش صحرا با توصلح خواهد کرد. ۲۴ و خواهی دانست که خیمه تو ایمن است، و مسکن خود را تعجیس خواهی کرد و چیزی

مستولی شد که جمیع استخوانهایم را به جنبش آورد. ۱۵ آنگاه روحی از پیش روی من گذشت، و موهای بدنم برخاست. ۱۶ در آنجا ایستاد، اما سیمایش را تشخیص ننمودم. صورتی دریش نظرم بود. خاموشی بود و آواری شیدم ۱۷ که آیا انسان به حضور خدا عادل شمرده شود؟ و آیا مرد در نظرخالق خود طاهر باشد؟ ۱۸ اینک بر خادمان خود اعتماد ندارد، و به فرشتگان خویش، حماقت نسبت می‌دهد. ۱۹ پس چند مرتبه زیاده به ساکنان خانه‌های گلین، که اساس ایشان در غبار است، که مثل بید فشرده می‌شوند! ۲۰ از صبح تا شام خردمنی شوند، تا به ابد هلاک می‌شوند و کسی آن را به خاطر نمی‌آورد. ۲۱ آیا طناب خیمه ایشان ایشان کنده نمی‌شود؟ پس بدون حکمت می‌میرند.

۲۲ «الآن استغاثه کن و آیا کسی هست که تو راجواب دهد؟ و به کدامیک از مقدسان توجه خواهی نمود؟ ۲ زیرا غصه، احمق رامی کشد و حسد، ابله را می‌میراند. ۳ من احمق رادیدم که ریشه می‌گرفت و ناگهان مسکن او رانفرین کردم. ۴ فرزندان او از امنیت دور هستند و در دروازه پایمال می‌شوند و رهاندهای نیست. ۵ که گرسنگان محصول او را می‌خورند، و آن رانیز از میان خارها می‌چینند، و دهان تله برای دولت ایشان باز است. ۶ زیرا که بلا از غبار درزنمی‌آید، و مشقت از زمین نمی‌رود. ۷ بلکه انسان برای مشقت مولد می‌شود، چنانکه شراره‌ها بالامی پرده. ۸ ولکن من نزد خدا طلب می‌کردم، و دعوی خود را بر خدا می‌سپردم، ۹ که اعمال عظیم و بی‌قیاس می‌کند و عجایب بی‌شماره، ۱۰ که بر روی زمین باران می‌باراند، و آب بر روی صخره‌ها جاری می‌سازد، ۱۱ تا مسکینان را به مقام بلند پرساند، و ماتمیان به سلامتی سرافراشته شوند. ۱۲

که شادی وابهاج می‌نمایند و مسورو می‌شوند چون قبر رامی یابند؟ ۲۳ چرا نور داده می‌شود به کسی که راهش مستور است، که خدا اطرافش را مستور‌ساخته است؟ ۲۴ زیرا که ناله من، پیش از خواراکم می‌آید و نزءه من، ۲۵ زیرا ترسی که از آن می‌ترسیدم، بر من واقع شد. و آنچه از آن بیم داشتم بر من رسید. ۲۶ مطمئن و آرام نبودم و راحت نداشتم و پیرشانی بر من آمد.»

۴ و الیفار تیمانی در جواب گفت: «اگر کسی جرات کرده، با تو سخن گوید، آیا تو را نابسند می‌آید؟ لیکن کیست که بتواند از سخن گفتش بازیست؟ ۳ اینک بسیاری را ادب آموخته‌ای و دستهای ضعیف را تقویت داده‌ای. ۴ سختان تو لغزنه‌د را قایم داشت، و تو زانوهای لزنده را تقویت دادی. ۵ لیکن الان به تو رسیده است و ملول شده‌ای، تو را لمس کرده است و پیرشان گشته‌ای. ۶ آیا توکل تو بر تقوای تونیست؟ و امید تو بر کاملیت رفتار تو نی؟ ۷ الان فکر کن! کیست که بی‌گاه هلاک شد؟ و راستان درکجا تلف شدند؟ ۸ چنانکه من دیدم آنانی که شرارت را شیار می‌کنند و شقاوت را می‌کارند همان را می‌دروند. ۹ از نفخه خدا هلاک می‌شوندو از باد غضب او تبا می‌گردند. ۱۰ غرش شیر و نزءه سیع و دنдан شیریچه‌ها شکسته می‌شود. ۱۱ شیر نر از نابودن شکار هلاک می‌شود و پیچه های شیر ماده پراکنده می‌گردند. ۱۲ «سخنی به من در خفا رسید، و گوش من آواز نرمی از آن احساس نمود. ۱۳ در تفکرها از رویاهای شب، هنگامی که خواب سنگین بر مردم غالب شود، ۱۴ خوف و لرز بر من

۷ «آیا برای انسان بر زمین مجاهدهای نیست؟ و روزهای وی مثل روزهای مزدور نی؟ ۲۶ مثل غلام که برای سایه اشتباق دارد، و مزدور که منتظر مزد خویش است، ۳ همچنین ماههای بطالت نصیب من شده است، و شباهی مشقت برای من معین گشتة. ۴ چون می خواهم می گویم: کی بrixیزم؟ و شب بگذرد و تا سپیده صبح از پهلو به پهلو گردیدن خسته می شوم. ۵ جسلم ازکرها و پاره های خاک ملیس است، و پوستم تراکیده و مقروق می شود. ۶ روزهایم از ماکوی جولا تیزوترا است، و بدون امید تمام می شود. ۷ به یاد آور که زندگی من باد است، و چشممان دیگر نیکوبی را نخواهد دید. ۸ چشم کسی که مرامی بیند دیگر به من نخواهد نگریست، و چشمانت برای من نگاه خواهد کرد و نخواهم بود. ۹ ابل بر نرمی آید. (Sheol h7585) ۱۰ به خانه خود دیگر نخواهد برگشت، و مکانش باز او را نخواهد شناخت. ۱۱ پس من نیز دهان خود را نخواهم بست. از تنگی روح خود سخن می رانم، و از تلخی جانم شکایت خواهم کرد. ۱۲ آیا من دریا هستم یا نهنگم که بر من کشیکچی قرار می دهی؟ ۱۳ چون گفتم که تخت خوابی مراتسلی خواهد داد و بستم شکایت مرا رفع خواهد کرد، ۱۴ آنگاه مرا به خوابها ترسان گردانیدی، و به رویها مرا هراسان ساختی. ۱۵ به حدی که جانم خفه شدن را اختیار کرد و مرگ را بیشتر از این استخوانهایم. ۱۶ کاهیده می شوم و نی خواهم تا به ابد زنده باشیم. ۱۷ انسان چیست که او بیمانم. مرا ترک کن زیرا روزهایم نفسی است. ۱۸ «انسان چیست که او را عزت بخشی، و دل خود را با او مشغول سازی؟ ۱۹ و هر بامداد از اوتفقد نمایی و هزلحظه او را بیامی؟ ۲۰ تا به کی چشم خود را از من گردانی؟ مرا واگذار تاب دهان خود را فرو برم. ۲۱ من گاه کردم، بر نرمی گردانی، و پاسیان بنی آدم چه کنم؟ برای چه مرا به جهت خود هدف اما با تروی پاسیان بنی آدم چه کنم؟ ۲۲ آیا در خاک خواهم ساخته‌ای، به حدی که برای خود بار سنگین شده‌ام؟ ۲۳ و چرا گناه رانمی آمرزی، و خطایم را دور نمی سازی؟ زیرا که الان در خاک خواهیم خواهید، و مرا نفحص خواهی کرد و نخواهم بود.»

۸ پس بلند شوحي در جواب گفت: ۲ «تا به کی این چیزها را خواهی گفت و سخنان دهانت باد شدید خواهد بود؟ ۳ آیا خداوندان تو را منحرف سازد؟ یا قادر مطلق انصاف رامنحرف نماید؟ ۴ چون فرزندان تو به او گناه وزیدند، ایشان را بدست عصیان ایشان تسلیم نمود. ۵ اگر تو به جد و جهد خدا را طلب می کردي و نزد قادر مطلق تضرع می نمودي، ۶ اگر پاک و راست می بودي، البته برای تو بیدارمي شد، و مسکن عدالت تو را برخوردارمي ساخت. ۷ و اگرچه ابتدایت صغیر می بود، عاقبت تو بسیار رفیع می گردید. ۸ زیرا که از قرنهای پیشین سوال کن، و به آنچه پدران ایشان تفحص کردن توجه نما، ۹ چونکه ما دیروزی هستیم و هیچ نمی دانیم، و روزهای ما سایهای بروی زمین است. ۱۰ آیا ایشان تو را مفقود نخواهی یافت. ۲۵ و خواهی دانست که ذرتیت کثیر است و اولاد تمولل علف زمین. ۲۶ و در شیخوخیت به قربخواهی رفت، مثل باقه گندم که در موسمش برداشته می شود. ۲۷ اینک این را رفتیش نمودیم و چنین است، پس تو این را بشنو و برای خویشن بدان.»

۶ و ایوب جواب داده، گفت: ۲ «کاش که غصه من سنجیده شود. و مشقت مرا درمیزان با آن بگذارند. ۳ زیرا که الان از ریگ دریانگیریتر است. از این سبب سخنان من بیهوده می باشد. ۴ زیرا تبرهای قادر مطلق در اندرون من است. و روح من زهر آنها را می آشامد، و ترسهای خدا بر من صفت آرایی می کند. ۵ آیا گورخر با داشتن علف عزر می کند؟ ۶ یا گاو بر آذوقه خود بیانگ می زند؟ ۷ آیا چیز بی مزه، بی نمک خورده می شود؟ و یا در سفیده تخم، طعم می باشد؟ ۸ جان من از لمس نمودن آنها کراحت دارد. آنها برای من مثل خوارک، رشت است. ۹ «کاش که مسالت من برآورده شود، و خدا آرزوی مرا به من بدهد! ۹ و خدا راضی شود که مرا خرد کند، و دست خود را بلند کرده، مرامقطع سازد! ۱۰ آنگاه معهنا مرا تسلي می شد و در عذاب الیم شاد می شدم، چونکه کلمات حضرت قدوس را انکار ننمودم. ۱۱ من چه قوت دارم که انتظار بکشم و عاقبت من چیست که صبرنیمام؟ ۱۲ آیا قوت من قوت سنگها است؟ و یا گوشت من برنج است؟ ۱۳ آیا بالکل بی اعانت نیستم؟ و مساعدت از من مطرود نشده است؟ ۱۴ حق شکسته دل از دوستش ترحم است، اگرچه هم ترس قادر مطلق را ترک نماید. ۱۵ اما برادران من مثل نهها مرا فریب دادند، مثل رودخانه وادیها که می گذرند. ۱۶ که از بین سیاه فام می باشند، و برف در گرمashود، از جای خود ناپدید می گردند. ۱۷ کاروانیان از راه خود منحرف می شوند، و در بیابان داخل شده، هلاک می گردند. ۱۸ کاروانیان تیما به آنهاگران بودند. فائله های سیا امید آن را داشتند. ۱۹ از امید خود خجل گردیدند. به آنچه رسیدند و شرمنده گشتند. ۲۰ زیرا که الان شما مثل آنهاشداهاید، مصیبیتی دیدید و ترسان گشتبند. ۲۱ آیا گفتم که چیزی به من بخشید؟ یا اینچه اموال خود به من بدهید؟ ۲۲ یا مرا از دست دشمن رهاکید؟ و مرا از دست ظالمان فدیه دهید؟ ۲۴ «مرا تعیلم دهید و من خاموش خواهم شد، و مرا بفهمانید که در چه چیز خطا کردم. ۲۵ سخنان راستی چقدر زیوار است! اما تنبیه شما چه نتیجه می بخشد؟ ۲۶ آیا گمان می برد که سخنان را تنبیه می نماید و سخنان مایوس را که مثل باد است؟ ۲۷ یقین برای پیام قرعه می اندازیدو دوست خود را مال تجارت می شمارید. ۲۸ پس الان التفات کرده، بر من توجه نماید، و رویه روی شما دروغ نخواهم گفت. ۲۹ برگردید و بی انصافی نباشد، و باز برگردید زیرا عدالت من قایم است. ۳۰ آیا در زبان من بی انصافی می باشد؟ و آیا کام من چیزهای فاسد را تمیز نمی دهد؟

مکروه می‌دارم. ۲۲ این امر برای همه یکی است. بنابراین می‌گوییم که اصلاح است و شریر را هلاک می‌سازد. ۲۳ اگر تازیانه ناگهان بکشد، به امتحان بی‌گناهان استههامی کند. ۲۴ جهان بدست شریران داده شده است و روی حاکمانش را می‌پوشاند. پس اگر چنین نیست، کیست که می‌کند؟ ۲۵ و روزهایم از پیک تیزرفتار تندروتر است، می‌گرید و نیکویی رانمی بیند. ۲۶ مثل کشتهای تیزرفتار می‌گرید و مثل عقاب که بر شکار فرد آید. ۲۷ اگر فکر کنم که ناله خود را فراموش کنم و ترش روی خود را دور کرده، گشاده رو شوم، ۲۸ از تمامی مشقتها خود می‌ترسم و می‌دانم که مرا بی‌گناه نخواهی شمرد، ۲۹ چونکه ملزم خواهم شد. پس چرا بی‌جای‌حتمت بکشم؟ ۳۰ اگر خویشتن را به آب برف غسل دهم، و دستهای خود را به اشنان پاک کنم، ۳۱ آنگاه مرا در لجن فرو می‌بری، و رختهای مرامکروه می‌دارد. ۳۲ زیرا که او مثل من انسان نیست که او را جواب بدhem و با hem به محکمه بیایم. ۳۳ در میان ما حکمی نیست که بر هوی مادست بگذارد. ۳۴ کاش که عصای خود را از من بزدارد، و هیبت او مرا نتوساند. آنگاه سخن می‌گفتم و از او نمی‌ترسیدم، لیکن من در خودچنین نیستم.

۹ پس ایوب در جواب گفت: «یقین می‌دانم که چنین است. لیکن انسان نزد خدا چگونه عادل شمرده شود؟ ۳ اگر بخواهد با وی منازعه نماید، یکی از هزار او را جواب نخواهد داد. ۴ اور ذهن حکیم و در قوت تواناست. کیست که با اও مقاومت کرده و کامیاب شده باشد؟ ۵ آنکه کوههای متقل می‌سازد و نمی‌فهمند، و در غضب خویش آنها را واژگون می‌گرداند، ۶ که زمین را از مکانش می‌جیاند، و ستوانهای متزلزل می‌شود. ۷ که اثبات را امر می‌فرماید و طلوع نمی‌کند و مستارگان را مخون می‌سازد. ۸ که به تنها، آسمانها را پنهان می‌کند و بر موجهای دریامی خرامد. ۹ که دب اکبر و جبار و ثریا آفرید، و بوجهای جنوب را کارهای عظیم بی‌قياس را می‌کند و کارهای عجیب بی‌شمار را. ۱۰ اینک از من می‌گذرد و او را نمی‌بینم، و عبور می‌کند و او را احساس نمایم. ۱۱ اینک او می‌رباید و کیست که او را منع نماید؟ و کیست که به او تواند گفت: چه می‌کنی؟ ۱۲ خدا خشم خود را بازمنی دارد و مددکاران رحب زیر او خم می‌شوند. ۱۳ «پس به طریق اولی»، من کیستم که او را جواب دهم و سختان خود را بگیرم تا با او میباخته نمایم؟ ۱۵ که اگر عادل می‌بودم، او را جواب نمی‌دادم، بلکه نزد داور خود استغاثه می‌نمودم. ۱۶ اگر او را می‌خواندم و مرا جواب می‌داد، باور نمی‌کردم که آواز مرا شنیده است. ۱۷ زیرا که مرا به تنبادای خرد می‌کند و بی‌سب، زخم‌های مرا بسیار می‌سازد. ۱۸ مرا نمی‌گذارد که نفس بکشم، بلکه مرا به تلخیها پر می‌کند. ۱۹ اگر درباره قوت سخن گوییم، اینک او قادر است؛ و اگر درباره انصاف، کیست که وقت را برای من تعیین کند؟ ۲۰ اگر عادل می‌بودم دهانم مرا مجرم می‌ساخت، و اگر کامل می‌بودم مرا فاسق می‌شمرم. ۲۱ اگر کامل هستم، خویشتن رانمی شناسم، و جان خود را

۱۰ «جانم از حیاتم بیزار است. پس ناله خود را روان می‌سازم و در تلخی جان خود سخن می‌رانم. ۲ به خدا می‌گوییم مرا ملزم مساز، و مرا بفهمان که از چه سبب با من منازعه می‌کنی؟ ۳ آیا برای تو نیکو است که ظلم نمایی و عمل دست خود را حقیر شماری، و بر مشورت شریان بتایی؟ ۴ آیا تو را چشمان بشر است؟ یا متش دیدن انسان می‌بینی؟ ۵ آیا روزهای تو مثل روزهای انسان است؟ یا سالهای تو مثل روزهای مرد است؟ ۶ که معصیت مرا تشخص می‌کنی و برای گناهانم تجسس می‌نمایی؟ ۷ اگرچه می‌دانی که شریر نیستم و از دست تو رهانده‌ای نیست. ۸ «دستهایت مرا جمیع و تمام سرشنی است، و مرا آفریده است و آیا مرا هلاک می‌سازی؟ ۹ به یادآور که مرا مثل سفال ساختی و آیا مرا به غباریزمی گردانی؟ ۱۰ آیا مرا مثل شیر نزیختی و مثل پنیر، منجمد نساختی؟ ۱۱ مرا به پوست و گوشت ملیس نمودی و مرا با استخوانها و پیهای بافتی. ۱۲ حیات و احسان به من عطا فرمودی و لطف توروخ مرا محافظت نمود. ۱۳ اما این چیزها را در دل خود پنهان کردی، و می‌دانم که اینها در فکرتو بود. ۱۴ اگر گناه کردم، مرا نشان کردی و مرا از معصیتم مبرا نخواهی ساخت. ۱۵ اگر شریر هستم وای بر من! و اگر عادل هستم سر خود را برخواهم افرشت، زیرا از اهانت پر هستم و مصیبت خود را می‌بینم! ۱۶ و اگر (سرم) بر افراشته شود، مثل شیر مرا شکار خواهی کرد و باز عظمت اینکه مرا بسیار می‌سازد. ۱۷ زیرا که مرا شکار خواهی کرد و باز عظمت خود را بر من ظاهر خواهی ساخت. ۱۸ گواهان خود را بر من بی‌دریی می‌آوری و غضب خویش را بر من می‌افزایی و افواح معاقب یکدیگر به ضد منند. ۱۹ پس برای چه مرا از رسم بیرون آوردی؟ کاش که جان می‌دادم و

چشمی مرا نمی دید. ۱۹ پس می بودم، چنانکه نبودم و از رحم مادرم به قبر برد می شدم. ۲۰ آیا روزهایم قلیل نیست؟ پس مراتک کن، و از من دست بردار تا اندکی گشاده رو شوم، قلیل از آنکه بروم به جایی که از آن برخواهم گشت، به زمین ظلمت و سایه موت! ۲۲ به زمین تاریکی غلیظ مثل ظلمات، زمین سایه موت و بی ترتیب که روشنایی آن مثل ظلمات است.».

۱۱ و صوفر نعماتی در جواب گفت: «آیا به کفرت سخنان جواب ناید داد و مردپرگو عادل شمرده شود؟ ۳ آیا بیهوده‌گویی تومدمان را ساکت کند و یا سخریه کنی و کسی تورا خجل نسازد؟ ۴ و می گویی تعلیم من پاک است، و من در نظر تو بی گناه هستم. ۵ و لیکن کاش که خدا سخن پیگوید و لیهای خود را بر تو بگشاید، ۶ و اسرار حکمت را برای تو بیان کند. زیرا که در ماهیت خود دو طرف دارد. پس بدان که خدا کمترزا کنایا نت تو را سزا داده است. ۷ آیا عمق های خدا را می توانی دریافت نمود؟ یا به کنه قادر مطلق توانی رسید؟ ۸ مثل بلندیهای آسمان است؛ چه خواهی کرد؟ گودتر از هاویه است؛ چه توانی دانست؟ ۹ پیمايش آن از جهان طویل تر واژ دریا پهنه تر است. (Sheol h7585)

۱۰ اگر سخت بگیرد و حبس نماید و به محکمه دعوت کند کیست که او رامانع نماید؟ ۱۱ زیرا که بطالت مردم را می داندو شرارت را می بیند اگرچه در آن تامل نکند. ۱۲ و مرد جا هل آنوقت فهیم می شود که بچه خروحشی، انسان متولد شود. ۱۳ اگر تو دل خود را راست سازی و دستهای خود را بسوی او درازکنی، ۱۴ اگر در دست تو شرارت باشد، آن را از خود دور کن، و بی انصافی در خیمه های تو ساکن نشود. ۱۵ پس یقین روی خود را بی عیب برخواهی افشارت، و مستحکم شده، نخواهی ترسید. ۱۶ زیرا که مشقت خود را فراموش خواهی کرد، و آن را مثل آب رفته به یاد خواهی آورد، ۱۷ و روزگار تو از وقت ظهر روشن ترخواهد شد، و اگرچه تاریکی باشد، مثل صبح خواهد گشت. ۱۸ و مطمئن خواهی بود چونکه امید داری، و اطراف خود را تجسس نموده، اینم خواهی خواهد. ۱۹ و خواهی خواهید و تراندهای نخواهد بود، و بسیاری تو را تملک خواهد نمود. ۲۰ لیکن چشمان شریان کاهیده می شود و ملچای ایشان از ایشان نابود می گردد و امید ایشان جان کنند ایشان است.»

۱۳ «اینک چشم من همه این چیزها را دیده، و گوش من آنها را شنیده و فهمیده است. ۲ چنانکه شما می دانید من هم می دانم. و من کمتر از شما نیستم. ۳ لیکن می خواهم با قادر مطلق سخن گویم. و آرزو دارم که با خدا مواجهه نمایم. ۴ اما شما دروغها جعل می کنید، و جمیع شما طبیعت باطل هستید. ۵ کاش که شما به کلی ساکت می شدید که این برای شما حکمت می بود. ۶ پس حجت مرابشندید. و دعوی لبهایم را گوش گیرید. ۷ آیا برای خدا به بی انصافی سخن خواهید راند؟ و به جهت او با فریب تکلم خواهید نمود؟ ۸ آیا برای او طرف داری خواهید نمود؟ و به جهت خداداعی خواهید کرد؟ ۹ آیا نیکو است که او شما را فتنیش نماید؟ یا چنانکه انسان را مسخره می نمایند او را مسخره می سازید. ۱۰ البته شما را توبیخ خواهد کرد. اگر در خفا طرف داری نماید. ۱۱ آیا جلال او شما را هراسان نخواهد ساخت؟ و هیبت او بر شما مستولی نخواهد شد؟ ۱۲ ذکرهاش شما، مثل های غبار است. و حصارهای شما، حصارهای گل است. ۱۳ «از من ساکت شوید و من

معصیت من در کیسه مختوم است. و خطای مرا مسلود ساخته‌ای. ۱۸ به درستی کوکی که می‌افتد فانی می‌شود و صخره از مکانش منتقل می‌گردد. ۱۹ آب سنگهارا می‌ساید، و سیلیاهایش خاک زمین را می‌برد. همچنین امید انسان را تلف می‌کنی، ۲۰ بر او تا به ابد غلبه می‌کنی، پس می‌رود. روی او را تغییرمی‌دهی و او را رها می‌کنی. ۲۱ پرسانش به عربت می‌رسند و او نمی‌داند. یا به ذلت می‌افتد و ایشان را به نظر نمی‌آورد. ۲۲ برای خودش فقط جسد او از درد بی‌تاب می‌شود. و برای خودش جان اوتامن می‌گیرد.

۱۵ پس البazar تیمانی در جواب گفت: ۲ «آیامد حکم از علم باطل جواب دهد؟ و بطن خود را از باد شرقی پر سازد؟ ۳ آیا به من سخن بی‌فایده مجاجه نماید؟ و به کلماتی که هیچ نفع نمی‌بخشد؟ ۴ اما تو خداترسی را ترک می‌کنی و تقو را به حضور خدا ناقص می‌سازی. ۵ زیرا که دهانت، معصیت تو را ظاهر می‌سازد و زیان حیله گران را اختیار می‌کنی. ۶ دهان خودت تو را ملزم می‌سازد و نه من، و لهایت بر تو شهادت می‌دهد. ۷ آیا شخص اول از آدمیان زاییده شده‌ای؟ و پیش از تلها به وجود آمدہ‌ای؟ ۸ آیامشورت مخفی خدا را شنیده‌ای و حکمت را برخود منحصر ساخته‌ای؟ ۹ چه می‌دانی که ما هم نمی‌دانیم؟ و چه می‌فهمی که نزد ما هم نیست؟ ۱۰ نزد ما ریش سفیدان و پیران هستند که دروزها از پدر تو بزرگند. ۱۱

آیا تسلی های خدابرای تو کم است و کلام ملایم با تو؟ ۱۲ چرا دلت تو را می‌زاید؟ و چرا چشمانت را بر هم می‌زنی ۱۳ که روح خود را به ضد خدا بر می‌گردانی، و چنین سخنان را از دهانت بیرون می‌آوری؟ ۱۴ «انسان چیست که پاک باشد، و مولود زن که عادل شمرده شود؟ ۱۵ اینکه بر مقدسان خوداعتماد ندارد، و آسمانها در نظرش پاک نیست. ۱۶ پس از طریق اولی انسان مکروه و فاسد که شارارت را مثل آب می‌نوشد. ۱۷ من برای تو بیان می‌کنم پس مرا بشنو. و آنچه دیده‌ام حکایت می‌نمایم. ۱۸ که حکیمان آن را از پدران خودروابت کردند و مخفی نداشتند، ۱۹ که به ایشان به تهایی زمین داده شد، و هیچ غریبی از میان ایشان عور نکرد، ۲۰ شریز در تمامی روزهایش مبتلای درد است. و سالهای شمرده شده برای مرد ظالم مهیا است. ۲۱ صدای ترسها در گوش وی است. در وقت سلامتی تاراج کننده بر وی می‌آید. ۲۲ باور نمی‌کند که از تاریکی خواهد برگشت و شمشیر برای او مراقب است. ۲۳ برای نان می‌گردد و می‌گوید کجاست. و می‌داند که روزتاریکی نزد او حاضر است. ۲۴ تنگی و ضيق او رامی ترساند، مثل پادشاه مهیا چنگ بر او غلبه می‌نماید. ۲۵ زیرا دست خود را به ضد خدا درازمی کند و بر قادر مطلق تکبر می‌نماید. ۲۶

با گردن بلند بر او تاخت می‌آورد، با گل میخهای سخت سپر خویش، ۲۷ چونکه روح خود را به پیه پوشانیده، و کمر خود را با شحم ملیس ساخته است. ۲۸ و در شهرهای ویران و خانه‌های غیرمسکون که نزدیک به خراب شدن است ساکن می‌شود. ۲۹ او غنی نخواهد شد و دولتش

سخن خواهم گفت. و هرچه خواهد، بر من واقع شود. ۱۴ چرا گوشت خود را با دندانم بگیرم و جان خود را در دستم بنهم؟ ۱۵ اگرچه مرا بکشد، برای او انتظارخواهم کشید. لیکن راه خود را به حضور او ثابت خواهم ساخت. ۱۶ این نیز برای من نجات خواهد شد. زیرا یا کار به حضور او حاضر نمی‌شود. ۱۷ بشنوید! سخنان مرا بشنوید. و دعوی من به گوشهای شما برسد. ۱۸ اینکه الان دعوی خود را رامرت ساختم. و می‌دانم که عادل شمرده خواهم شد. ۱۹ گیست که با من مخاحصمه کنند؟ پس خاموش شده جان را تسليم خواهم کرد. ۲۰ فقط لو چیز به من ممکن. آنگاه خود را از حضور تو پنهان نخواهم ساخت. ۲۱ دست خود را از من دور کن. و هیبت تو مرا هراسان نسازد. ۲۲ آنگاه بخون و من جواب خواهم داد، یا اینکه من بگویم و مراجوب بده. ۲۳ خطایا و گناهانم چقدر است؟ تقصیر و گناه مرا به من بشناسان. ۲۴ چرا روی خود را از من می‌پوشانی؟ و مرا دشمن خودمی شماری؟ ۲۵ آیا برگی را که از باد رانده شده است می‌گزینانی؟ و کاه خشک را تعاقب می‌کنی؟ ۲۶ زیرا که چیزهای تلخ را به ضند من می‌نویسی، و گناهانم جوانی ام را نصیب من می‌سازی. ۲۷ پایهای مرا در کنده می‌گذاری، و جمیع راههایم را نشان می‌کنی و گرد کف پاهایم خط می‌کشی؛ ۲۸ و حال آنکه مثل چیز گذیده فاسد، و مثل جامه بید خوده هستم.

۱۴ قلیل الايام و پر از زحمات است. ۲ مثل گل می‌روید و بزیده می‌شود. و مثل سایه می‌گزید و نمی‌ماند. ۳ و آیا بر چنین شخص چشمان خود را می‌گشایی و مرا با خود به محکمه می‌آوری؟ ۴ گیست که چیز طاهر را از چیز نجس بیرون آورد؟ هیچکس نیست. ۵ چونکه روزهایش مقدار است و شماره ماههایش نزد توست و حدی از برایش گذاشته‌ای که از آن تجائز نتواند نمود. ۶ از او رو بگردان تازام گیرد. و مثل مزدور روزهای خود را به انجمار رساند. ۷ زیرا برای درخت امیدی است که اگر بزیده شود باز خواهد روید، و رونهایش نابودخواهد شد. ۸ اگرچه ریشهایش در زمین کهنه شود، و ته آن در خاک بمیرد. ۹ لیکن از بی آب، رونه می‌کند و مثل نهال نو، شاخه‌ها می‌آورد. ۱۰ اما مرد می‌میرد و فاسد می‌شود و آدمی چون جان را سپارد کجا است؟ ۱۱ چنانکه آنها از دریازایل می‌شود، و نهرها ضایع و خشک می‌گردد. ۱۲ همچنین انسان می‌خواهد و بر نرمی خیزد، تانیست شدن آسمانها بیدار نخواهند شد و از خواب خود برانگیخته نخواهند گردید. ۱۳ کاش که مرا در هاویه پنهان کنی؛ و تا غضب فرو نشیدن، مرا مستور سازی؛ و برايم زمانی تعیین نمایی تا مرا به یاد آوری. **(Sheol)**

۱۴ اگر مرد بمیرد باریگر زنده شود؛ در تمامی روزهای مجاهد خود انتظار خواهم کشید، تا وقت تبدیل من برسد. ۱۵ تو نداخواهی کرد و من جواب خواهم داد، و به صنعت دست خود مشتاق خواهی شد. ۱۶ اما الان قدمهای مرا می‌شماری و آیا برگناه من پاسبانی نمی‌کنی؟ ۱۷

۱۷ «روح من تلف شده، و روزهایم تمام گردیده، و قبر برای من حاضر است. ۲ به درستی که استهراکنندگان نزد منند، و چشم من در میزاع ایشان دائم می‌ماند. ۳ الان گرو بده و به جهت من نزد خود ضامن باش. والا کیست که به من دست دهد؟ ۴ چونکه دل ایشان را از حکمت معن کرده‌ای، بنابراین ایشان را بلند نخواهی ساخت. ۵ کسی که دوستان خود را به تاراج تسليم کند، چشمان فرزندانش تار خواهد شد. ۶ ما نزدامت‌ها مثل ساخته است، و مثل کسی که بر رویش آب دهان اندازند شده‌ام. ۷ چشم من از غصه کاهیده شده است، و تمایی اعضا‌یام مثل سایه گردیده. ۸ راستان به‌سبب این، حیران می‌مانند و صالحان خویشن را بر ریکاران برمی‌انگیرانند. ۹ لیکن مرد عادل به طریق خود متمسک می‌شود، و کسی که دست پاک دارد، در قوت ترقی خواهدند. ۱۰ «اما همه شما برگشته، الان بیایید و در میان شما حکیمی نخواهم یافت. ۱۱ روزهای من گذشته، و قصدهای من و فکرهای دلم منقطع شده است. ۱۲ شب را به روز تبدیل می‌کنند و با وجود تاریکی می‌گویند روشنایی نزدیک است. ۱۳ وقتی که امید دام هاویه خانه من می‌باشد، و پست خود را در تاریکی می‌گسترانم، (Sheol h7585) ۱۴ و به هلاکت می‌گویند تو پدر من هستی و به کرم که تومادر و خواهر من می‌باشی. ۱۵ پس امید من کجاست؟ و کیست که امید مرا خواهد دید؟ ۱۶ تابندی‌های هاویه فرو می‌رود، هنگامی که با هم درخاک نزول (نماییم) ». ۱۷

۱۸ پس بلدد شوحی در جواب گفت: ۲ «تابه کی برای سختان، دامها می‌گسترنند؟ تفکر کنید و بعد از آن تکلم خواهیم نمود. ۳ چرا مثل بھایم شمرده شویم؟ و در نظر شما نجس نماییم؟ ۴ ای که در غضب خود خویشن را پاره می‌کنی، آیا به‌خاطر تو زمین متروک شود، یا صخره از جای خود منتقل گردد؟ ۵ البته روشنایی شریان خاموش خواهد شد، و شعله آتش ایشان نور نخواهد داد. ۶ در خیمه اوروشنایی به تاریکی مبدل می‌گردد، و چرا غاش بر او خاموش خواهد شد. ۷ قدمهای قوتش تنگ می‌شود. و مشورت خودش او را به زیر خواهد‌افکند. ۸ زیرها به پایهای خود در دام خواهد افتاد، و به روی تله‌ها راه خواهد رفت. ۹ تله پاشنه او را خواهد گرفت. و دام، او را به زور نگاه خواهد‌داشت. ۱۰ دام برایش در زمین پنهان شده است، و تله برایش در راه. ۱۱ ترسها از هر طرف او راه‌رسان می‌کند، و به او چسبیده، وی رامی گزیند. ۱۲ شقاوت، برای او گرسنه است، و ذلت، برای لغزیدن او حاضر است. ۱۳ اعضای جسد او را می‌خورد. نخست زاده موت، جسد اورا می‌خورد. ۱۴ آنچه بر آن اعتماد می‌داشت، از خیمه او ریوده می‌شود، و خود او نزد پادشاه ترسها رانده می‌گردد. ۱۵ کسانی که از وی نباشند در خیمه او ساکن می‌گردند، و گوگرد بر مسکن اویاشیده می‌شود. ۱۶ ریشه هایش از زیرمی خشکد، و شاخه‌اش از بالا بریده خواهد شد. ۱۷ یادگار او از زمین نابود می‌گردد، و

پایدار نخواهد ماند، و املاک او در زمین زیاد نخواهد گردید. ۱۸ از تاریکی رها نخواهد شد، و آتش، شاخه هایش را نخواهد خشکانید، و به نفخه دهان او زائل خواهد شد. ۱۹ به بطالت توکل نماید و خود را فریب ندهد، والا بطالت اجرت او خواهد بود. ۲۰ قبل از رسیدن وقتی تمام ادا خواهد شدو شاخه او سیز نخواهد ماند. ۲۱ مثل مو، غوره خود را خواهد افشارند، و مثل زیتون، شکوفه خود را خواهد بیخت، ۲۲ زیرا که جماعت ریاکاران، بی کس خواهند ماند، و خیمه‌های رسوخه خواران را آتش خواهد سوزانند. ۲۳ به شقاوت حامله شده، معصیت را می‌زایند و شکم ایشان فریب را آماده می‌کند.»

۱۶ پس ایوب در جواب گفت: ۲ «بسیار چیزها مثل این شنیدم. تسلی هدندگان مزاحم همه شما هستید. ۳ آیا سختان باطل رالتها نخواهد شد؟ و کیست که تو را به جواب دادن تحریک می‌کند؟ ۴ من نیز مثل شمامی توانستم بگویم، اگر جان دادن تحریک شما در جای جان من می‌بود، و سخنها به ضد شما ترتیب دهم، و سرخود را بر شما بجهنم، ۵ لیکن شما را به دهان خود تقویت می‌دادم و تسلی لیهایم غم شما رارفع می‌نمود. ۶ «اگر من سخن گویم، غم من رفع نمی‌گردد؛ و اگر ساکت شوم مرا چه راحت حاصل می‌شود؟ ۷ لیکن الان او مرآ خسته نموده است. تو تمامی جماعت مرا ویران ساخته‌ای. ۸ مرا سخت گرفنی و این بر من شاهد شده است. و لاغری من به ضدمان برخاسته، روپریوم شهادت می‌دهد. ۹ در غضب خود مرآ دریده و بر من جغا نموده است. دندانهایش را بر من افسرده و مثل دشمن چشمان خود را بر من تیر کرده است. ۱۰ دهان خود را بر من گشوده‌اند، بر رخسار من به استحقاره زده‌اند، به ضد من با هم اجتماع نموده‌اند. ۱۱ خدامرا به دست ظالمان تسليم نموده، و مرآ به دست شریان افکده است. ۱۲ چون در راحت بودم مرایاره پاره کرده است، و گدن مرآ گرفه، مرآ خردکرده، و مرآ هدف خود نصب نموده است. ۱۳ تیرهایش مرآ احاطه کرد. گرده هایم را پاره می‌کند و شفقت نمی‌نماید. و زهره مرآ به زمین می‌ریزد. ۱۴ مرآ زخم بر زخم، مجرحه می‌سازد و مثل جبار، بر من حمله می‌آورد. ۱۵ بر پوست خود پلاس دوخته‌ام، و شاخ خود را در خاک خوار نموده‌ام. ۱۶ روی من از گریستن سرخ شده است، و بر مژگانم سایه موت است. ۱۷ اگرچه هیچ بی انصافی در دست من نیست، و دعای من پاک است. ۱۸ ای زمین خون مرآ می‌پوشان، واستغاثه مرآ آرام نباشد. ۱۹ اینکه الان نیز شاهد من در آسمان است، و گواه من در اعلى علیین. ۲۰ دوستانم مرآ استهزا می‌کنند، لیکن چشمانم نزد خدا اشک می‌ریزد. ۲۱ و آیا برای انسان نزد خدا مجاجه می‌کند، مثل بنی آدم که برای همسایه خود می‌نماید؟ ۲۲ زیرا سالهای اندک سپری می‌شود، پس به راهی که بر زمی گردم، خواهم رفت.

در کوچه هالسم نخواهد داشت. ۱۸ از روشنایی به تاریکی رانده می شود. و او را از ربع مسکون خواهند گردیدند. ۱۹ او را در میان قومش نه اولاد و نه ذرت خواهد بود، و در ماوی او کسی باقی نخواهد ماند. ۲۰ متاخرین از روزگارش متاخر خواهند شد، چنانکه بر مقدمین، ترس مستولی شده بود. ۲۱ به درستی که مسکن های شریان چنین می باشد، و مکان کسی که خدا رانمی شناسد مثل این است.»

۲۰ پس صوفر نعماتی در جواب گفت: ۲ «از این جهت فکرهایم مرا به جواب دادن تحریک می کند و به این سبب، من تعجب می نمایم. ۳ سرزنش توبیخ خود را شنیدم، و از فطائم روح من مرا جواب می دهد. ۴ آیا این را ازقدیم ندانسته ای، از زمانی که انسان بر زمین فرارداده شد، ۵ که شادی شریان، اندک زمانی است، و خوشی ریاکاران، لحظه ای؟ ۶ اگرچه شوکت اوتا به آسمان بلند شود، و سر خود را تا به فلک برافرازد. ۷ لیکن مثل فضله خود تا به ابد هلاک خواهد شد، و بینندگانش خواهند گفت: کجاست؟ ۸ مثل خواب، می پد و یافت نمی شود. ومثلاً رویای شب، او را خواهند گردیدن. ۹ چشمی که او را دیده است دیگر نخواهد دید، و مکانش باز بر او نخواهد نگریست. ۱۰ فرزندانش نزد فقیران تذلل خواهند کرد، و دستهایش دولت او را پس خواهد داد. ۱۱ استخوانهایش از جوانی پر است، لیکن همراه او در خاک خواهد خوابید. ۱۲ اگرچه شرارت در دهانش شریین باشد، و آن را زیر زبانش پنهان کند. ۱۳ اگرچه او را دریغ دارد و از دست ندهد، و آن را در میان کام خود نگاه دارد. ۱۴ لیکن خوارک او در احشایش تبدیل می شود، و در اندرونش زهرمار می گردد. ۱۵ دولت را فرو برده است و آن را قی خواهد کرد، و خدا آن را از شکمش بیرون خواهد نمود. ۱۶ اوزر مارها را خواهد مکید، و زبان افعی او را خواهد کشت. ۱۷ بر ورودخانه ها نظر نخواهد کرد، بر نهراها و جویهای شهد و شیر. ۱۸ شمره زحمت خود را رد کرده، آن را فرو نخواهد برد، و پر حسب دولتی که کسب کرده است، شادی نخواهد نمود. ۱۹ زیرا فقیران را زبون ساخته و ترک کرده است. پس خانه ای را که دزدیده است، بنا نخواهد کرد. ۲۰ «زیرا که در حرص خود قناعت را ندانست. پس از نفایس خود، چیزی استزاد نخواهد کرد. ۲۱ چیزی نمانده است که نخورده باشد. پس برخورداری او دوام نخواهد داشت. ۲۲ هنگامی که دولت او بی نهایت گردد، در تنگی گرفتار می شود، و دست همه ذلیلان بر او استیلاخواهد یافت. ۲۳ در وقتی که شکم خود را پرمی کند، خدا حدت خشم خود را بر او خواهد فرستاد، و حینی که می خورد آن را بر او خواهد بارانید. ۲۴ از اسلحه آهنین خواهد گریخت و کمان برنجین، او را خواهد سفت. ۲۵ آن رامی کشد و از جسدش بیرون می آید، و پیکان برآق از زهراش درمی رود و ترسها بر او استیلامی یابد. ۲۶ تمامی تاریکی برای ذخایر او نگاه داشته شده است. و آتش ندمیده آنها را خواهد سوزانید، و آچه را که در چادرش باقی است، خواهد خورد. ۲۷ آسمانها عصیانش را مکشوف خواهد ساخت، و زمین به ضد او خواهد برقاست. ۲۸ محصول خانه اش را ایل خواهد شد، و در روز غضب او نایود خواهد گشت. ۲۹ این است نصیب مرد شریز از خدا و میراث مقدر او از قادر مطلق.»

پس ایوب در جواب گفت: ۲ «آیا مرد به خدا فایده برساند؟ البته مرد دانا برای خویشتن مفید است. ۳ آیا اگر تو عادل باشی، برای قادر مطلق خوشی رخ می نماید؟ یا اگر طریق خود را راست سازی، او را فایده می شود؟ ۴ آیا به سبب ترس تو، تو را توبیخ می نماید؟ یا با تو به محکمه داخل خواهد شد؟ ۵ آیا شرارت تو عظیم نیست و عصیان تو بی نهانی، ۶ چونکه از برادران خود یعنی سبب گرو گرفتی و لباس پرهنگان را کنده، ۷ به تشنگان آب نوشانیدی، و از گرسنگان نان دریغ داشتی؟ ۸ امامرد جبار، زمین از آن او می باشد و مرد عالیجاه، در آن ساکن می شود. ۹ بیوه زنان را تهی دست رد نمودی، و بازوهای یتیمان شکسته گردید. ۱۰ بنابراین دامها تو را احاطه می نماید و ترس، ناگهان تو را مضطرب می سازد. ۱۱ یا تاریکی که آن را نمی بینی و سیلاها تو را می پوشاند. ۱۲ آیا خدا مثلاً آسمانها بلند نیست؟ و سر ستارگان رابینگر چگونه عالی هستند. ۱۳ و تو می گویی خداجه می داند و آیا از تاریکی غلیظ داوری توانند نمود؟ ۱۴ ابرها ستر اوست پس نمی بیند، و برداire افالک می خرامد. ۱۵ آیا طرق قدمی را نشان کردی که مردمان شیر در آن سلوک نمودند، ۱۶ که قبل از زمان خود ریوده شدند، و اساس آنها ملئ نهر ریخته شد که به خدا گفتند: از ما دور شو و قادر مطلق برای ما چه تواند کرد؟ ۱۷ و حال آنگاه او خانه های ایشان را از چیزهای نیکو پرساخت. پس مشورت شریان از من دور شود. ۱۹ «عادلان چون آن را بینند، شادی خواهند نمود و مثلاً گناهان بر ایشان استهرا خواهند کرد. ۲۰ آیا مقاومت کنندگان ما منقطع نشدنده؟ و آتش بقیه ایشان را نسوزانید؟ ۲۱ پس حال با او انس بگیر و سالم باش. و به این متوال نیکویی به ت Xiaoهد رسید. ۲۲ تعلیم را از دهانش قبول نما، و کلمات او را در دل خود بده. ۲۳ اگر به قادر مطلق بازگشت نمایی، بنا خواهی شد. و اگر شرارت را ز خیمه خود دور نمایی ۲۴ و اگر گنج خود را در خاک و طلای اوپیر را در سنگهای نهرهابگذاری، آنگاه قادر مطلق گنج تو و نقره خالص برای تو خواهد بود. ۲۶ زیرا در آنوقت از قادر مطلق تلذذ خواهی یافت، روی خود را به طرف خدا برخواهی افراشت. ۲۷ نزد او دعاخواهی کرد و او تو را اجابت خواهد نمود، و نذرهای خود را ادا خواهی ساخت. ۲۸ امری راجرم خواهی نمود و برایت برقرار خواهد شد، و روشنایی بر راههایت خواهد تایید. ۲۹ وقی که ذليل ایشان را انکار نمی توانید نمود، ۳۰ که شریان برای روز دلت نگاه داشته می شوند و در روز غضب، بیرون برد می گردند. ۳۱ کیست که راهش را پیش رویش بیان کند، و جزای آنچه را که کرده است به او برساند؟ ۳۲ که آخر او را به قبرخواهند برد، و بر مزار او نگاهبانی خواهند کرد. ۳۳ کلخهای وادی برایش شریان می شود و جمیع آدمیان در عقب او خواهند رفت، چنانکه قبل از او بیشماره رفته اند. ۳۴ پس چگونه مراتسلی باطل می دهید که در جوابهای شما محض خیانت می ماند!»

پس ایوب در جواب گفت: ۲ «امروز نیز شکایت من تلح است، و ضرب من از ناله من سنگیتر. ۳ کاش می دانستم که او را کجا یابم، تا آنکه نزد کرسی او بیایم. ۴ آنگاه دعوی خود را به حضور وی ترتیب می دادم، و دهان خود را از حجت ها پر می ساختم. ۵ سخنانی را که در

تسلی شما باشد. ۳ با من تعامل نماید تا بگویم، و بعد از گفتن استهزا نمایید. ۴ و اما من، آیا شکایتم نزدانیان است؟ پس چرا بی صیر نباشم؟ ۵ به من توجه کنید و تعجب نمایید، و دست به دهان بگذارید. ۶ هرگاه به یاد می آورم، حیران می شوم. و لزه جسد مرا می گیرد. ۷ چرا شریان زنده می مانند، پیر می شوند و در توانایی قوی می گردند؟ ۸ ذریت ایشان به حضور ایشان، با ایشان استوار می شوند و اولاد ایشان در نظر ایشان. ۹ خانه های ایشان، از ترس اینم می باشد و عصای خدا بر ایشان نمی آید. ۱۰ گاو نر ایشان جماع می کند و خطأ نمی کند و گاو ایشان می زایدو سقط نمی نماید. ۱۱ بچه های خود را مثل گله بیرون می فرسند و اطفال ایشان رقص می کنند. ۱۲ با دف و عود می سرایند، و با صدای نای شادی ایشان رقص می کنند. ۱۳ روزهای خود را در سعادتمدی صرف می کنند، و به لحظه ای به هاویه فرودمی روند. ۱۴ و به خدا می گویند:

(Sheol h7585)

از ما دور شو زیرا که معرفت طریق تو را نمی خواهیم. ۱۵ قادر مطلق کیست که او را عبادت نماییم، و ما را چه فایده که از او استدعا نماییم. ۱۶ اینکه سعادتمدی ایشان در دست ایشان نیست. کاش که مشورت شریان از من دور باشد. ۱۷ «بسا چراغ شریان خاموش می شود و ذلت ایشان به ایشان می رسد، و خدا در غضب خود دردها را نصیب ایشان می کند. ۱۸ مثل سفال پیش روی باد می شوند و مثل کاه که گردباد پراکنده می کند. ۱۹ خدا گناهش را برای فرزندانش ذخیره می کند، و او را مکافات می رساند و خواهد دانست. ۲۰ چشمانش هلاکت او را خواهد دید، و از خشم قادر مطلق خواهد نوشید. ۲۱ زیرا که بعد از او در خانه اش او را چه شادی خواهد بود، چون عدد ماههایش منقطع شود؟ ۲۲ آیا خدا را علم توان آموخت؟ چونکه اوبر اعلی علیین داوری می کند. ۲۳ یکی در عین قوت خود می میرد، در حالی که بالکل در امنیت وسلامتی است. ۲۴ قدجهای او پر از شیر است، و مغز استخوانش تر و تازه است. ۲۵ و دیگری در تاختی جان می میرد و از نیکویی هیچ لذت نمی برد. ۲۶ اینها باهم در خاک می خوابند و کرمه ایشان را می پوشانند. ۲۷ اینکه افکار شما رامی دانم و تدبیراتی که ناحق بر من می اندیشید. ۲۸ زیرا می گویید کجاست خانه امیر، و خیمه های مسکن شریان؟ آیا از راه گذریان نپرسیدید؟ دلایل ایشان را انکار نمی توانید نمود، ۲۹ که شریان برای روز دلت نگاه داشته می شوند و در روز غضب، بیرون برد می گردند. ۳۰ کیست که راهش را پیش رویش بیان کند، و جزای آنچه را که کرده است به او برساند؟ ۳۱ که آخر او را به قبرخواهند برد، و بر مزار او نگاهبانی خواهند کرد. ۳۲ کلخهای وادی برایش شریان می شود و جمیع آدمیان در عقب او خواهند رفت، چنانکه قبل از او بیشماره رفته اند. ۳۳ پس چگونه مراتسلی باطل می دهید که در جوابهای شما محض خیانت می ماند!»

جواب من می گفت می دانستم، و آنچه را که به من می گفت می فهمیدم.
 ع آیا به عظمت قوت خود با من مخاصله می نمود؟ حاشا! بلکه به من
 ملعون است، و به راه تاکستان مراجعت نمی کند. ۱۹ چنانکه خشکی و
 گرمی آب برف را نابود می سازد، همچنین هاویه خطکاران را.
(Sheol h7585) ۲۰ رحم (مادرش) او را فراموش می نماید و کرم، او را نوش
 می کند. و دیگر مذکور نخواهد شد، و شرارت مثل درخت بزیده خواهد شد.
 ۲۱ زن عاقر را که نمی زاید می بلعد و به زن بیوه احسان نمی نماید،
 اما خدا چباران را به قوت خود محفوظ می دارد. برمی خیزندگه امید
 زندگی ندارند، ۲۲ ایشان را اطمینان می بخشد و بر آن تکیه می نمایند، اما
 چشمان او بر راههای ایشان است. ۲۴ اندک زمانی بلندمی شوند، پس
 نیست می گردند و پست شده، مثل سایرین بزده می شوند و مثل سر سنبله ها
 بزیده می گردند، ۲۵ و اگر چنین نیست پس کیست که مراتکذیب نماید و
 کلام مرا ناچیز گرداند؟»

۲۵ پس بلند شوحي در جواب گفت: ۲ «سلطنت و هيبيت از آن
 اوست وسلامتی را در مکان های بلند خود ایجاد می کند. ۳ آیا افراج او
 شمرده می شود و کیست که نور اوبر وی طلوع نمی کند؟ ۴ پس انسان
 چگونه نزد خدا عادل شمرده شود؟ و کسی که از زن زایده شود، چگونه
 پاک باشد؟ ۵ اینک ماه نیز روشنایی ندارد و ستارگان در نظر او پاک
 نیستند. ۶ پس چند مرتبه زیاده انسان که مثل خزندۀ زمین و پنی آدم که
 مثل کرم می باشد.»

۲۶ پس ابوب در جواب گفت: ۲ «شخص بی قوت را چگونه اعانت
 کردي؟ و بازوی ناتوان را چگونه نجات دادی؟ ۳ شخص بی حکمت را چه
 نصیحت نمودی؟ و حقیقت امر را به فراوانی اعلام کردي؟ ۴ براي که
 سخنان را بيان کردي؟ و نفعه کیست که از توصادر شد؟ ۵ ارواح مردگان
 می لرزند، زیر آبها و ساکنان آنها. ۶ هاویه به حضور او عربان است، وابدون
 را ستری نیست. (Sheol h7585) ۷ شمال را بر جو پهنه می کند، و زمین

را بر نیستی آوریان می سازد. ۸ آبها را در ابرهای خود می بندد، پس ابر،
 زیر آنها چاک نمی شود. ۹ روی تخت خود رامحجب می سازد و ابرهای
 خویش را پیش آن می گستراند. ۱۰ به اطراف سطح آبها حد می گذاردتا
 کران روشنایی و تاریکی. ۱۱ ستونهای آسمان متزلزل می شود و از عتاب او
 حیران می ماند. ۱۲ به قوت خود دریا را به تلاطم می آورد، و به فهم خویش
 رهب را خرد می کند. ۱۳ به روح اوسامانها زینت داده شد، و دست او مار
 تیز رو راست. ۱۴ اینک اینها حواسی طریق های او است. و چه آواز
 آهسته ای درباره او می شنوم، لکن رعد جبروت او را کیست که بفهمد؟»

۲۷ و ابوب دیگر باره مثل خود را آورد، گفت: ۲ «به حیات خدا که
 حق مرا بداشته و به قادر مطلق که جان مرا تلغی نموده است. ۳ که مادامی
 که جانم در من باقی است و نفعه خدا در بینی من می باشد، ۴ یقین

به طرف مغرب و او را نمی بینم. ۹ به طرف شمال جایی که او عمل
 می کند، و او را مشاهده نمی کنم. و او خود را به طرف جنوب می پوشاند و
 او را نمی بینم، ۱۰ زیرا او طریق را که می روم می آزاید،
 مثل طلازیون می آیم. ۱۱ پایم اثر اقدام او را گرفته است و طریق او را نگاه
 داشته، از آن تجاوز نمی کنم. ۱۲ از فرمان لبهای وی برنگشت و سختان
 دهان اورا زیاده از رزق خود ذخیره کردم. ۱۳ لیکن او واحد است و کیست
 که او را برگرداند؟ و آنچه دل او می خواهد، به عمل می آورد. ۱۴ زیرا آنچه
 را که بر من مقدار شده است بجا می آورد، و چیزهای بسیار مثل این نزد وی
 است. ۱۵ از این جهت احضار او هراسان هستم، و چون تفکر می نمایم
 از او می ترسم، ۱۶ زیرا خدا دل مرا ضعیف کرده است، و قادر مطلق مرا
 هراسان گردانید. ۱۷ چونکه پیش از تاریکی منقطع نشدم، و ظلمت غلیظ
 را از نزد من پوشانید.

۲۴ «چونکه زمانها از قادر مطلق مخفی نیست. پس چرا عارفان او ایام
 او را ملاحظه نمی کنند؟ ۲ بعضی هستند که حدود رامتنقل می سازند
 و گلهای را غصب نموده، می چرانند. ۳ الاغهای یتیمان را می رانند و
 گاویو زنان را به گرو می گیرند. ۴ فقیران را از راه منحرف می سازند، و
 مسکنیان زمین جمیع خویشتن را پنهان می کنند. ۵ اینک مثل خروشی به
 جهت کار خود به بیابان پیرون رفته، خوارک خود را می جویند و صحراء به
 ایشان نان برای فرزندان ایشان می رساند. ۶ علوقه خود را در صحراء درو
 می کنند و تاکستان شریان را خوشی چینی می نمایند. ۷ برنه و بی لباس
 شب را به سر می بند و در سرمه پوششی ندارند. ۸ ازیاران کوههای تر می شوند
 و از عدم پناهگاه، صخره ها را در بغل می گیرند ۹ و کسانی هستند که
 یتیم را از پستان می ریابند و از فقیر گرو می گیرند. ۱۰ پس ایشان بی لباس و
 برنه راه می روند و یافه ها را بزمی دارند و گرسنه می مانند. ۱۱ در دروازه های
 آنها روغن می گیرند و چرخست آنها پایمال می کنند و تشنه می مانند. ۱۲
 از شهرآباد، نعره می زندند و جان مظلومان استغاثه می کند. اما خدا حماقت
 آنها را به نظر نمی آورد. ۱۳ و دیگراند که از نور متمنددند و راه آن
 رانی دانند. و در طریق هایش سلوک نمی نمایند. ۱۴ قاتل در صحیح

برمی خیزد و فقیر و مسکین رامی کشد. و در شب مثل دند می شود.
 ۱۵ چشم زناکار نیز برای شام انتظار می کشد و می گوید که چشمی مرا
 نخواهد دید، و بر روی خود بزده می کشد. ۱۶ در تاریکی به خانهها نقب
 می زند و در روز، خویشتن را پنهان می کنند و روشنایی رانی دانند، ۱۷
 زیرا صحیح برای جمیع ایشان مثل سایه موت است، چونکه ترسهای سایه

لبهایم به بی انصافی تکلم نخواهد کرد، و زبانم به فریب تطبق نخواهد نمود. ۵ حاشا از من که شما را تصدیق نمایم، و تا بمیر کاملیت خویش را از خود دور نخواهم ساخت. ۶ عدالت خود را قایم نگاه می دارم و آن را ترک نخواهم نمود، و دلم تازنده باشم، مرا مذمت نخواهد کرد. ۷ دشمن من مثل شیر باشد، و مقاومت کنندگان مثل خطاکاران. ۸ زیرا امید شریر چیست هنگامی که خدا او را منقطع می سازد؟ و حینی که خدا جان اورا می گیرد؟ ۹ آیا خدا او را خواهد شنید، هنگامی که مصیبت بر او عارض شود؟ ۱۰ آیا درقادمطلق تلذذ خواهد یافت، و در همه اوقات از خدا مسالت خواهد نمود؟ ۱۱ «شما را درباره دست خدا تعليم خواهد دادو از اعمال قادرمطلق چیزی مخفی نخواهیم داشت. ۱۲ اینکه جمیع شما این را ملاحظه کرده‌اید، پس چرا بالکل باطل شده‌اید. ۱۳ این است نصیب مرد شریر از جانب خدا، و میراث ظالمان که آن را از قادرمطلق می یابند. ۱۴ اگرفزندانش سیار شوند شمشیر برای ایشان است، و ذرتی او از نان سیر نخواهد شد. ۱۵ بازماندگان او از وبا دفن خواهند شد، و بیوهزنانش گریه نخواهند کرد. ۱۶ اگرچه نقره را مثل غبار اندوخته کنند، و لباس را مثل گل آماده سازد. ۱۷ او آماده می کنند لیکن مرد عادل آن را خواهد پوشید، وصالحان نقره او را تقسیم خواهند نمود. ۱۸ خانه خود را مثل بید بنا می کنند، و مثل سایانی که دشتبان می سازد ۱۹ او دولتمند می خوابد اما دفن نخواهد شد. چشمان خود را می گشاید و نیست می باشد. ۲۰ ترسها مثیل آب او را فرو می گیرد، و گردباد او را در شب می ریاید. ۲۱ باد شرقی او را برمی دارد و نابود می شود و او را از مکانش دورمی اندادز، ۲۲ (خدا) بر او تیر خواهادانداخت و شفقت نخواهد نمود. اگرچه اومی خواهد از دست وی فرار کرده، بگیرید. ۲۳ مردم کفهای خود را بر او بهم می زندن و او را از مکانش صنیر زده، بپرون می کنند.

۲۹ و ایوب باز مثل خود را آورد، گفت: ۲ «کاش که من مثل ماههای پیش می بودم و مثل روزهایی که خدا من را آنها نگاه می داشت. ۳ هنگامی که چراغ او بر سر من می تایید، و با نور او به تاریکی راه می رفتم. ۴ چنانکه در روزهای کامرانی خود می بودم، هنگامی که سر خدا بر خیمه من می ماند. ۵ وقتی که قادر مطلق هنوز با من می بود، و فرزندانم به اطراف من می بودند. ۶ حینی که قدمهای خود را باکره می شستم و صخره، نهرهای روغن را برای من می ریخت. ۷ چون به دروازه شهر بپرون می رفتم و کرسی خود را در چهار سوق حاضر می ساختم. ۸ جوانان مرا دیده، خود را مخفی می ساختند، و پیران برخاسته، می ایستادند. ۹ سروران از سخن گفتن بازمی ایستادند، و دست به دهان خودمی گذاشتند. ۱۰ آواز شریفان ساکت می شد وزیان به کام ایشان می چسبید. ۱۱ زیرا گوشی که مرا می شنید، مرا خوشحال می خواند و چشمی که مرا می دید، برایم شهادت می داد. ۱۲ زیراقفری که استغاثه می کرد او را می رهانیدم، و یتیمی که نیز معاون نداشت. ۱۳ برکت شخصی که در هلاکت بود، به من می رسید و دل بیوهزن راخوش می ساختم. ۱۴ عدالت را پوشیدم و مراملبس ساخت، و انصاف من مثل ردا و تاج بود. ۱۵ من به جهت کوران چشم بودم، و به جهت لنگان پای. ۱۶ برای مسکینان پدر بودم، و دعوای را که نمی دانستم، تفحص می کدم. ۱۷ دندانهای آسیای شیری را می شکستم و شکار را از دندانهایش می بودم. ۱۸ «و می گفتم، در آشیانه خود جان خواهم سپرد و ایام خویش را مثل عنقا طویل خواهم ساخت. ۱۹ ریشه من

۲۸ «یقین برای نقره معدنی است، و به جهت طلا جایی است که آن را قال می گذارند. ۲ آهن از خاک گرفته می شود و مس از سنگ گذاخته می گردد. ۳ مردم برای تاریکی حدمی گذارند و تا نهایت تمام شخص می نمایند، تا به سنگهای ظلمت غلیظ و سایه موت. ۴ کانی دور از ساکنان زمین می کنند، از راه گلزاریان فراموش می شوند و دور از مردمان آویخته شده، به هر طرف متحرک می گردند. ۵ از زمین نان بپرون می آید، و ژرفیهایش مثل آتش سرنگون می شود. ۶ سنگهایش مکان یاقوت کبود است. و شمشهای طلا دارد. ۷ آن راه را هیچ مرغ شکاری نمی دارد، و چشم شاهین آن را ندیده است، ۸ و چانوران درنده بر آن قدم نزده‌اند، و شیر غزان بر آن گذر نکرده. ۹ دست خود را به سنگ خارا درازمی کنند، و کوهها را از بین خود می کنند. ۱۰ نهرها از خصرهایش می کنند و چشم ایشان هر چیز نفیس را می بینند. ۱۱ نهرها را از تراویش می بندند و چیزهای پنهان شده را به روشنایی بپرون می آورند. ۱۲ اما حکمت از کجا پیدا می شود؟

به سوی آبها کشیده خواهد گشت، و شبنم بر شاخه هایم ساکن خواهد شد. ۲۰ جلال من در من تازه خواهد شد، و کمانم در دستم نو خواهد ماند. ۲۱ مرا می شیندند و انتظارمی کشیدند، و برای مشورت من ساکن می مانندند. ۲۲ بعد از کلام من دیگر سخن نمی گفتند و قول من بر ایشان فرو می چکید. ۲۳ و برای من مثل باران انتظار می کشیدند و دهان خویش را مثل باران آخرین باز می کردند. ۲۴ اگر بر ایشان می خندیدم باور نمی کردند، و نور چهره مرا تاریک نمی ساختند. ۲۵ راه را برای ایشان اختیار کرده، به ریاست می نشستم، و در میان لشکر، مثل پادشاه ساکن می بودم، و مثل کسی که نوحه گران را تسلی می بخشد.

۳۱ «با چشمان خود عهد بسته‌ام، پس چگونه بر دوشیره‌ای نظر افکم؟ ۲ زیرا قسمت خدا از اعلیٰ چیست؟ و نصیب قادر مطلق، از اعلیٰ علیین؟ ۳ آیا آن برای شریان هلاکت نیست؟ و به جهت عاملان بدی مصیبت نی؟ ۴ آیا او راههای مرا نمی بیند؟ و جمیع قدمهای را نمی شمارد؟ ۵ اگر با دروغ راه می‌رفم یا پایهایم با فرب می‌شتابید، ۶ مرا به میزان عدالت پسنجید، تا خدا کاملیت مرا بداند. ۷ اگر قدمهایم از طريق آواه گردیده، و قلبم دربی چشمانم رفعه، و لکه‌ای پهدهایم چسبیده باشد، ۸ پس من کشت کنم و دیگری بخورد، و محصول من از ریشه‌کنده شود. ۹ اگر قلمیم به زنی فریفته شده، یا نزد در همسایه خود در کمین نشسته باشم، ۱۰ پس زن من برای شخصی دیگرآسیا کند، و دیگران بر او خم شوند. ۱۱ زیرا که آن قیاحت می‌بود و تقصیری سزاوار حکم داروان.

۱۲ چونکه این آتشی می‌بود که تا ابدون می‌سوژاید، و تمامی محصول مرا از ریشه می‌کند. ۱۳ اگر دعوی بند و کنیز خود را ردیمی کردم، هنگامی که بر من مدعی می‌شدند. ۱۴ پس چون خدا به ضد من بrixیزد چه خواهم کرد؟ و هنگامی که تفییش نماید به او چه جواب خواهم داد؟ ۱۵ آیا آن کس که مرا در رحم آفریدا را نیز تیارید؟ و آیا کس واحد، ما را در

رحم نرسخت؟ ۱۶ «اگر مراد مسکینان را از ایشان منع نموده باشم، و چشمان بیوه‌زن را تار گردانیده، ۱۷ اگر لقمه خود را بهنهای خود را باشم، و یعنی از آن تناول ننموده، ۱۸ و حال آنکه او از جوانیم با من مثل پدر پرورش می‌یافتد، و از بطن مادرم بیوه‌زن را رهبری می‌نمودم. ۱۹ اگر کسی را از برینگی هلاک دیده باشم، و مسکین را بدن پوشش، ۲۰ اگر

کمرهای او مر برکت نداده باشد، و از پشم گوسفندان من گرم نشده، ۲۱ اگر دست خود را بر یعنیم بلند کرده باشم، هنگامی که اعتات خود را در دروازه می‌دیدم، ۲۲ پس بازوی من از گفتم یافتند، و ساعدم از قلم آن شکسته شود. ۲۳ زیرا که هلاکت از خدا برای من ترس می‌بود و

به سبب کبریایی او توانایی نداشتم. ۲۴ اگر طلا را امیدخود می‌ساختم پراکنده ساختی. ۲۵ زیرا می‌دانم که مرایه موت باز خواهی گردانید، و به و به زر خالص می‌گفتم تو اعتمادمن هستی، اگر از فراوانی دولت خواهه‌ای که برای همه زندگان معین است. ۲۶ یقین بر توده ویران دست

۳۰ «و اما الان کسانی که از من خردسالترندیر من استهها می‌کنند، که کراحت می‌داشتم از اینکه پدران ایشان را با سگان گله خود بگذار. ۲ قوت دستهای ایشان نیز برای من چه فایده داشت؟ کسانی که توانایی ایشان ضایع شده بود، ۳ از احتیاج و قحطی بی تاب شده، زمین خشک را در ظلمت خرابی و ویرانی می‌خایدند. ۴ خبازی را در میان بوته‌ها می‌چینند، و ریشه شورگیاه نان ایشان بود. ۵ از میان (مردمان) رانده می‌شندند. از عقب ایشان مثل دزدان، هیاهومی کردند. ۶ در گریوه‌های وادیها عزیر می‌کردند، زیر خارها با هم جمع می‌شدند. ۷ در میان بوته‌ها عزیر می‌کردند، بیرون از زمین رانده می‌گردیدند. ۸ و اما الان سرود ایشان شده‌ام و از برای ایشان ضرب المثل گردیده‌ام. ۹ مرا مکروه داشته، از من دورمی شوند، و از آب دهان بر رویم انداختن، بازنمی ایستند. ۱۰ این این مدم بی نام، بیرون از زمین رانده می‌گردیدند. ۱۱ این طرف راست من انبوه عوام الناس برخاسته، پاهایم را از پیش کردند. ۱۲ و راههای هلاکت خویش را بر من مهیا می‌سازند. ۱۳ راه مرا خراب کرده، به اذیت اقدام می‌نمایند، و خود معاونی تدارند. ۱۴ گویا از ثلمه‌های وسیع می‌آیند، و ازمیان خرابیدها بر من هجوم می‌آورند. ۱۵ ترسها بمن برگشته، آبروی مرا مثل باد تعاقب می‌کنند، و فیروزی من مثل ابر می‌گذرد. ۱۶ و الان جانم بر من ریخته شده است، و روزهای مصیبت، مرا گرفتار نموده است. ۱۷ شبانگاه استخوانهایم در اندرون من سفته می‌شود، و پیهایم آرام ندارد. ۱۸ ازشدت سختی لباس متغیر شده است، و مرا مثل گریان پیراهن تنگ می‌گیرد. ۱۹ مرا در گل انداخته است، که مثل خاک و خاکستر گردیده‌ام. ۲۰ «نزد تو تضرع می‌نمایم و مرا مستحباب نمی‌کنی، و برمی خیزم و بر من نظر نمی‌اندازی. ۲۱

خویشتن را متبدل ساخته، بر من بیرحم شده‌ای، با قوت دست خود به من جفا می‌نمایی. ۲۲ مرا به باد برداشته، برآن سوار گردانیدی، و مادر تندباد پراکنده ساختی. ۲۳ زیرا می‌دانم که مرایه موت باز خواهی گردانید، و به خانه‌ای که برای همه زندگان معین است. ۲۴ یقین بر توده ویران دست

۲۶ اگر چون آفتاب می تایید بر آن نظریمی کردم و برماه، هنگامی که با درخشندگی سیرمی کرد. ۲۷ و دل من خفیه فریفته می شد و دهانم دستم را می بوسید. ۲۸ این نیز گناهی مستوجب قصاص می بود زیرا خدای متعال را منکر کری شدم. ۲۹ اگر از مصیبت دشمن خود شادی می کردم یا حینی که بلا به او عارض می شد و جدمی نمودم، ۳۰ و حال آنکه زیان خود را از گناه ورزیدن بازداشت، بر جان او لعنت را سوال ننمودم. ۳۱ اگر اهل خیمه من نمی گفتند: کیست که از گوشت او سیر نشده باشد، ۳۲ غریب درکوچه شب را پسر نمی برد و در خود را به روی مسافر می گشودم. ۳۳ اگر مثل آدم، تقصیر خود رامی پوشانیدم و عصیان خویش را در سینه خود مخفی می ساختم، ۳۴ از این جهت که از انبوه کثیرمی ترسیم و اهانت قابیل مرها رسانم ساخت، پس ساکت مانده، از در خود بیرون نمی رفتم. ۳۵ کاش کسی بود که مرما می شنید، اینک امضای من حاضر است. پس قادر مطلق مر جواب دهد. و اینک کتابی که مدعی من نوشته است. ۳۶ یقین که آن را بر دوش خود برمی داشتم و مثل تاج برخود می بستم. ۳۷ شماره قادمهای خود را برای اویان می کردم و مثل امیری به او تقرب می جستم. ۳۸ اگر زمین من بر من فریاد می کرد و مزهایش با هم گریه می کردند، ۳۹ اگر محصولاتش را بدون قیمت می خوردم و جان مالکانش را تلف می نمودم، ۴۰ پس خارها به عرض گندم و کوکاس به عوض جو بروید.» سخنان ایوب تمام شد.

۳۳ «لیکن ای ایوب، سخنان مرما استماع نما. و به تمامی کلام من گوش بگیر. ۱ اینک الان دهان خود را گشودم، و زیان در کام متكلّم شد. ۲ کلام من موافق راستی قلبم خواهد بود. و لبهایم به معرفت خالص تنطّل خواهد نمود. ۳ روح خدا مرآ آفریده، و نفخه قادر مطلق مرآ زنده ساخته است. ۴ اگر می توانی مرآ جواب ده، و پیش روی من، کلام را ترتیب داده بایست. ۵ اینک من مثل تو از خدا هستم. و من نیز از کل سرشنی شده‌ام. ۶ اینک هیبت من تو را نخواهد ترسانید، و وقار من بر تو سنگین خواهد شد. ۷ یقین در گوش من سخن گفتی و آواز کلام تو را شنیدم ۸ که گفتی من زکی و بی تقصیر هستم. من پاک هستم و در من گناهی نیست. ۹ اینک او علتها بر من می جوید. و مرآ دشمن خودمی شمارد. ۱۰ پایهایم را در کنده می گذارد و همه راههایم را مراقبت می نماید. ۱۱ هان در این امر تو صادق نیستی. من تو را جواب می دهم، زیرا خدا از انسان بزرگر است. ۱۲ چرا با او معارضه می نمایی، از این جهت که از همه اعمال خود اطلاع نمی دهد؟ ۱۳ زیرا خدا یک دفعه تکلم می کند، بلکه دو دفعه و انسان ملاحظه نمی نماید. ۱۴ زیرا خدا یک دفعه از سخن گفت با ایوب در گنج نموده بود زیرا که ایشان در عمر، از اوی بزرگتر بودند. ۱۵ اما چون ایهו دید که به زیان آن سه مردجوایی نیست، پس خشمش افروخته شد. ۱۶ و ایهו این برکتیل بوزی به سخن آمد، گفت:

۱۷ «من در عمر صغیر هستم، و شما موسفید. بنابراین ترسیده، جرات نکردم که رای خود را برای شما بیان کنم. ۱۸ و گفتم روزها سخن گوید، و کثرت سالها، حکمت را اعلام نماید. ۱۹ لیکن در انسان روحی هست، و نفخه قادر مطلق، ایشان را فطّلت می بخشد. ۲۰ بزرگان نیستند که حکمت دارند، و نه پران که انصاف را می فهمند. ۲۱ بنابراین می گویم که مرآ شما درنگ نمودم، و براهین شما را گوش گرفتم. تا سخنان را کاوش شما درنگ نمودم، و براهین شما را گوش گرفتم. تا سخنان را کاوش کردید. ۲۲ تا انسان را از اعمالش بزرگداند و تکبر را از مردمان پوشاند. ۲۳ جان او را از حفره نگاه می دارد و حیات او را از هلاکت شمشیر. ۲۴ بادرد در بستر خود سرزنش می یابد، و اضطراب دایمی در استخوانهای وی است. ۲۵ پس جان اونان را مکروه می دارد و شودو استخوانهای وی که دیده نمی شد بر هنره گردیده است. ۲۶ جان او شودو استخوانهای وی که دیده نمی شد بر هنره گردیده است. ۲۷ اینک از سخن گفتند: کیست که از شما نبود که ایوب را ملزم سازد. یا سخنان او را جواب دهد. ۲۸ مبادا بگویید که حکمت وی یکی به منزله هزار فرشته یا متوسطی باشد، تا آنچه را که برای انسان راست است به وی اعلان نماید، ۲۹ آنگاه بر او ترحم نموده، خواهد رادریافت نموده ایم، خدا او را مغلوب می سازد و نه انسان. ۳۰ زیرا که

و سایه موت نی، که خطاکاران خوبیشتن را در آن پنهان نمایند. ۲۳ زیرا گفت: او را از فرو رفتن به هاویه برهان، من کفارهای پیدا نموده‌ام. ۲۴ گوشتش او از گوشت طفل لطیف تر خواهد شد. و به ایام جوانی خود خواهد برگشت. ۲۵ نزد خدا دعا کرده، او راستچار خواهد فرمود، و روی او را با شادمانی خواهد دید. و عدالت انسان را به او رد خواهد نمود. ۲۶ پس زورآوران را بدون تفاصیل خرد می‌کند، و دیگران را به جای ایشان قرار می‌دهد. ۲۷ هر آینه اعمال ایشان را تشخیص می‌نماید، و شبانگاه ایشان را واژگون می‌سازد تا هلاک شوند. ۲۸ به جای شیرین ایشان را می‌زند، در مکان نظرکنندگان. ۲۹ از آن جهت که از متابعت اوتمنحرف شدند، و در همه طرقهای وی تامل نمودند. ۳۰ تا فریاد فقیر را به او برسانند، و اوغان مسکینان را پشنود. ۳۱ چون او آرامی دهد کیست که در اضطراب اندازد، هلاکت برگرداند و او را از نوزندگان، منور سازد. ۳۲ ای ایوب متوجه شده، مراجعت نما، و خاموش باش تا من سخن رانم. ۳۳ اگر سخنی داردی به من جواب بده، متكلم شوزیرا می‌خواهم تو را میری سازم. ۳۴ اگر نه، تومرا بشنو. خاموش باش تا حکمت را به تو تعلیم دهم.»

۳۴ پس الیهو نکلم نموده، گفت: «ای حکیمان سخنان ما بشنوید، وای عارفان، به من گوش گیرید. ۳۵ زیرا گوش، سخنان را امتحان می‌کند، چنانکه کام، طعام را ذوق می‌نماید. ۳۶ انصاف را برای خود اختیار کنیم، و در میان خود نیکویی را بفهمیم. ۳۷ چونکه ایوب گفته است که همدم حکیمی که مرا می‌شنود ۳۸ که ایوب بدون معرفت حرف می‌زند و کلام او از روی تعقل نیست. ۳۹ کاش که ایوب تا به آخر آزموده شود، زیرا که مثل شیرین جواب می‌دهد. ۴۰ چونکه برگاه خود طغیان را مزید می‌کند و در میان مادستک می‌زند و به ضد خدا سخنان بسیار می‌گوید.»

۳۵ «آیا این را انصاف می‌شماری که گفته من از خدا عادل تر هستم؟ ۴۱ زیرا گفته‌ای برای توجه فایله خواهد شد، و به چه چیز بیشتر از گاهی منفعت خواهم یافت. ۴۲ من تو را جواب می‌گویم ورقایت را با تو. ۴۳ ه به سوی آسمانها نظر کن و بین وافلاک را ملاحظه نما که از تو بلندترند. ۴۴ اگر گناه کردی به او چه رسانیدی؟ و اگر تقصیرهای تو بسیار شد برای وی چه کردی؟ ۴۵ اگر بی‌گناه شدی به او چه بخشیدی؟ و یا از دست تو چه چیز را گرفته است؟ ۴۶ شرارت تو به مردی چون تو (ضرر می‌رساند) و عدالت تو به بنی آدم (فایله می‌رساند). ۴۷ از کثرت ظلمها فریاد برمی‌آورند و از دست زورآوران استغاثه می‌کنند، ۴۸ و کسی نمی‌گوید که خدای آفریننده من کجا است که شبانگاه سرودها می‌بخشد ۴۹ و ما را از بهایم زمین تعلیم می‌دهد، و از پرندگان آسمان حکمت می‌بخشد. ۵۰ پس به سبب تکبر شیرین فریادمی کنند اما او اجابت نمی‌نماید، ۵۱ زیرا خدابطالت را نمی‌شنود و قادر مطلق برآن ملاحظه نمی‌فرماید. ۵۲ هرچند می‌گویی که او رانی بینم، لیکن دعوی در حضور وی است پس منتظر او باش. ۵۳ و اما الان از این سبب که در غضب خوبیش مطالبه نمی‌کند و به کثرت گناه اعتنا نمی‌نماید، ۵۴ از این جهت ایوب دهان خودرا به بطالت می‌گشاید و بدون معرفت سخنان بسیار می‌گوید.»

۵۵ و سایه موت نی، که خطاکاران خوبیشتن را در آن پنهان نمایند. ۵۶ اندک زمانی بر احدی تامل نمی‌کند تا او پیش خدا به محکمه بیاید. ۵۷ زورآوران را بدون تفاصیل خرد می‌کند، و دیگران را به جای ایشان قرار می‌دهد. ۵۸ هر آینه اعمال ایشان را تشخیص می‌نماید، و شبانگاه ایشان را واژگون می‌سازد تا هلاک شوند. ۵۹ چون او آرامی دهد کیست که در اضطراب اندازد، هلاکت برگرداند و او را از نوزندگان، منور سازد. ۶۰ تا جان او را از سخنی شده، مراجعت نما، و خاموش باش تا من سخن رانم. ۶۱ اگر سخنی داردی به من جواب بده، متكلم شوزیرا می‌خواهم تو را میری سازم. ۶۲ اگر نه، تومرا بشنو. خاموش باش تا حکمت را به تو تعلیم دهم.»

و اليهو بازگفت: ۲ «برای من اندکی صبرکن تا تو را اعلام نمایم، زیرا از برای خدا هنوز سخنی باقی است. ۳ علم خود را از دورخواهی آورد و به خالق خویش، عدالت را توصیف خواهی نمود. ۴ چونکه حقیقت کلام من دروغ نیست، و آنکه در علم کامل است نزد تو حاضر است. ۵ اینکه خدا قادر است و کسی راهات نمی کند و در قوت عقل قادر است. ۶ شریروا زنده نگاه نمی دارد و داد مسکینان را می دهد. ۷ چشمان خود را از عادلان بزنی گرداند، بلکه ایشان را با پادشاهان بر کرسی تا به ابد می نشاند، پس سرافراشته می شوند. ۸ اما هرگاه به زنجیرهای بسته شوند، و به بندهای مصیبت گرفتار گردند، ۹ آنگاه اعمال ایشان را به ایشان می نمایاند و تقصیرهای ایشان را از اینکه تکبیر نموده اند، ۱۰ و گوشاهی ایشان را برای تادیب باز می کند، و امریمی فرماید تا از گناه بازگشت نمایند. ۱۱ پس اگر بشوند و او را عبادت نمایند، ایام خویش را درسعادت پسر خواهند برد، و سالهای خود را درشادمانی. ۱۲ و اما اگر نشنوند از تبع خواهند افتاد، و بدون معرفت، جان را خواهند سپرد. ۱۳ اما آنانی که در دل، فاجرند غضب را ذخیره می نمایند، و چون ایشان را می بندد استغاثه نمی نمایند. ۱۴ ایشان در عنفوان جوانی می میرند و حیات ایشان با فاسقان (تلف می شود). ۱۵ مصیبت کشان را به مصیبت ایشان نجات می بخشد و گوش ایشان را در تنگی باز می کند. ۱۶ «پس تو را نیز از دهان مصیبت بیرون می آورد، در مکان وسیع که در آن تنگی نمی بود وزاد سفره تو از فربه مملو می شد، ۱۷ و تو از ادواری شریز پر هستی، لیکن داوری و انصاف باهم ملتقطند. ۱۸ با حذر باش مبادا خشم تو را به تعدی ببرد، و زیادتی کفاره تو را منحرف سازد. ۱۹ آیا او دولت تو را به حساب خواهد آورد؟ نی، نه طلا و نه تمامی قوای توانگری را. ۲۰ برای شب آزرمودن مباش، که امته را از جای ایشان می برد. ۲۱ با حذر باش که به گاه مایل نشوی، زیرا که تو آن را بر مصیبت ترجیح داده ای. ۲۲ اینک خدا در قوت خود متعال می باشد. ۲۳ کیست که مثل او تعیلم بدهد؟ کیست که طرق او را او تفویض کرده باشد؟ و کیست که بگوید تو بی انصافی نموده ای؟ ۲۴ به یاد داشته باش که اعمال او را تکبیر گویی که درباره آنها مردمان می سرایند. ۲۵ جمیع آدمیان به آنها می نگرند. مردمان آنها را از دور مشاهده می نمایند. ۲۶ اینک خدا متعال است و او را نمی شناسیم. و شماره سالهای او را تشخص نون کرد. ۲۷ زیرا که قظره های آب را جذب می کند و آنها بازان را از بخارات آن می چکانند. ۲۸ که ابرها آن را به شدت می ریزد و بر انسان به فراوانی می تراود. ۲۹ آیا کیست که بفهمد ابرها چگونه پنهن می شوند، ۳۰ یاردهای خیمه او را بداند؟ اینک نور خود را بر آن می گستراند. و عمق های دریا را می پوشاند. ۳۱ زیرا که به واسطه آنها قومها را داوری می کند، و رزق را به فراوانی می بخشد. ۳۲ دستهای خود را با برق می پوشاند، و آن را

بر هدف ماموری سازد. ۳۳ رعدش از او خبر می دهد و موشی از برآمدن او اطلاع می دهد.

۳۷ «از این نیز دل می لرزد و از جای خودمنحرک می گردد. ۲ گوش داده، صدای آواز او را بشنوید، و زمزمه های را که از دهان وی صادر می شود، ۳ آن را در زیر تمامی آسمانه امی فرستد، و برق خویش را تا کرانه ای زمین. ۴ بعد از آن صدای غرش می کند و به آواز جلال خویش رعد می دهد و چون آوازش شنیده شد آنها را تاختیر نمی نماید. ۵ خدا از آواز خودمنحره ای عجیب می دهد. اعمال عظیمی که مآنها را ادراک نمی کنیم به عمل می آورد، ۶ زیابری را می گوید: بر زمین بیفت. و همچنین بازش باران را و بازش بارانهای زورآور خویش را. ۷ دست هر انسان را مختوم می سازد تا جمیع مردمان اعمال او را بدانند. ۸ آنگاه وحش به مواخ خود می روند و در پیشه های خویش آرام می گیرند. ۹ از پرجهای جنوب گردباد می آید و از پرجهای شمال برودت. ۱۰ از نفعخ خدا بین بسته می شود و سطح آبها منجمد می گردد. ۱۱ ابرها را نیز به رطوبت سنگین می سازد و سحاب، برق خود را پراکنده می کند. ۱۲ و آنها به دلات او به هر سو مغلوب می شوند تا هر آنچه به آنها امروز ماید بر روی تمامی بیع مسکون به عمل آورند. ۱۳ خواه آنها را برای تادیب بفرستد یا به جهت زمین خود یا برای رحمت. ۱۴ «ای ایوب این را استماع نمایم. بایست و در اعمال عجیب خدا تأمل کن. ۱۵ آیا مطلع هستی وقتی که خدا عزم خود را به آنها قرار می دهد و برق، ابرهای خود را درخشان می سازد؟ ۱۶ آیا توان موزانه ابرها مطلع هستی؟ یا از اعمال عجیبه ایکه در علم، کامل است. ۱۷ که چگونه رختهای تگم می شود هنگامی که زمین از باد جنوبی ساکن می گردد. ۱۸ آیا مثل او می توانی فلک را بگسترانی که مانند آینه ریخته شده مستحبک است؟ ۱۹ آیا مثل او که در سرمهیان می برد. ۲۰ برای شب آزرمودن مباش، که امته را از هم تسامی قوای توانگری را. ۲۱ با حذر باش که به گاه مایل نشوی، زیرا که تو آن را بر مصیبت ترجیح داده ای. ۲۲ اینک خدا در قوت خود متعال می باشد. ۲۳ کیست که مثل او تعیلم بدهد؟ کیست که طرق او را او تفویض کرده باشد؟ و کیست که بگوید تو بی انصافی نموده ای؟ ۲۴ به یاد داشته باش که اعمال او را تکبیر گویی که درباره آنها مردمان می سرایند. ۲۵ جمیع آدمیان به آنها می نگرند. مردمان آنها را از دور مشاهده می نمایند. ۲۶ اینک خدا متعال است و او را نمی شناسیم. و شماره سالهای او را تشخص نون کرد. ۲۷ زیرا که قظره های آب را جذب می کند و آنها بازان را از بخارات آن می چکانند. ۲۸ که ابرها آن را به شدت می ریزد و بر انسان به فراوانی می تراود. ۲۹ آیا کیست که بفهمد ابرها چگونه پنهن می شوند، ۳۰ یاردهای خیمه او را بداند؟ اینک نور خود را بر آن می گستراند. و عمق های دریا را می پوشاند. ۳۱ زیرا که به واسطه آنها قومها را داوری می کند، و رزق را به فراوانی می بخشد. ۳۲ دستهای خود را با برق می پوشاند، و آن را

۳۸ و خداوند ایوب را از میان گردباد خطاپ کرده، گفت: ۲ «کیست که مشورت را از سخنخان بی علم تاریک می سازد؟ ۳ الان کمر خود را مثل مرد بینند، زیرا که از تسووال می نمایم پس مرا اعلام نمایم. ۴ وقی که زمین را بنیاد نهادم کجا بودی؟ بیان کن اگر فهم داری. ۵ کیست که آن را پیمایش نمود؟ اگر می دانی! و کیست که ریسمانکار را بر آن کشید؟ ۶ پایه هایش بر چه چیز گذاشته شد؟ و کیست که سنگ زاویه اش را نهاد،

۷ هنگامی که ستارگان صحیح باهم تزم نمودند، و جمیع پسران خدا آوازشادمانی دادند؟^۸ و کیست که دریا را به دره‌همسود ساخت، وقتی که به در جست و از رحم بیرون آمد؟^۹ وقتی که ابرها را لیاس آن گردانید و تاریکی غلیظ را قنادقه آن ساختم. ۱۰ و حدی برای آن قرار دادم و پشت بندنا و درها تعین نمودم. ۱۱ و گفتم تا به اینجا بیا و تجاوز منما. و دراینجا امواج سرکش تو بازداشته شود. ۱۲ «آیا تو از ابتدای عمر خود صحیح را فرمان دادی، و فجر را به موضوع عارف گردانیدی؟ ۱۳ تا کرانه های زمین را فروگیرد و شریان از آن افشارنده شوند. ۱۴ مثل گل زیر خاتم مبدل می‌گردد. و همه‌چیز مثل لیاس صورت می‌پذیرد. ۱۵ و نور شریان از ایشان گرفته می‌شود، و بازی باند شکسته می‌گردد. ۱۶ آیا به چشممه های دریا داخل شده، یا به عمقهای لجه رفته‌ای؟ ۱۷ آیا درهای موت برای تو باز شده است؟ یا درهای سایه موت را دیده‌ای؟ ۱۸ آیا پنهانی زمین را ادراک کرده‌ای؟ خبر بدی اگر این همه را می‌دانی. ۱۹ راه مسکن نور کدام است، و مکان ظلمت کجا می‌باشد، ۲۰ تا آن را به حدودش برسانی، و راههای خانه او شیار توانی بست؟ یا وادیها را از عقب تو مازو خواهد نمود؟ ۲۱ آیا از اینکه قوش عظیم است بر او اعتقادخواهی کرد؟ و کار خود را به تو را خدمت نماید، یا نزد آخر تو منزل گیرد؟ ۲۲ آیا گاؤ وحشی را به زیمانش به شیار توانی بست؟ یا وادیها را از عقب تو مازو خواهد نمود؟ ۲۳ آیا از اینکه قوش عظیم است بر او اعتقادخواهی کرد؟ و کار خود را به او حواله خواهی نمود؟ ۲۴ آیا براو توکل خواهی کرد که محصولات را باز آورد و آن را به خرمگاهت جمع کند؟ ۲۵ «بال شترمغ به شادی متحرک می‌شود واما پر و بال او مثل لقلق نیست. ۲۶ زیرا که تحملهای خود را به زمین وامي گذارد و بر روی خاک آنها را گرم می‌کند و فراموش می‌کند که پا آنها را می‌افشند، و حوش صحراء آنها را پایمال می‌کنند. ۲۷ با پچه های خود سختی می‌کند که گویا از آن او نیستند، محنت او باطل است و متناسف نمی‌شود. ۲۸ زیرا خدا او را از حکمت محروم ساخته، و از فطانت او را نصیبی نداده است. ۲۹ هنگامی که به بلندی پرواز می‌کننداسب و سوارش را استهزا می‌نماید. ۳۰ آیا تو اسب را قوت داده و گردن او را به پال ملیس گردانیده‌ای؟ ۳۱ آیا او را مثل ملخ به جست و خیز آوردۀای؟ خروش شیوه او مهیب است. ۳۲ در وادی پا زده، از قوت خود وجودمی نماید و به مقابله مسلحان بیرون می‌رود. ۳۳ برخوف استهزا را کرده، هراسان نمی‌شود، و از دم شمشیر برنمی‌گردد. ۳۴ ترکش بر او چکچک می‌کند، و نیزه درخشندۀ و مزاق ۳۵ با خشم و غیض زمین را می‌نوردد. و چون کرنا صدا می‌کنندنی ایستد، ۳۶ وقتی که کرنا نواخته شود هه هه می‌گوید و جنگ را از دور استشمام می‌کند، و خروش سرداران و غوغای را. ۳۷ آیا از حکمت توشاهین می‌پرده؟ و بالهای خود را بطرف جنوب پهن می‌کند؟ ۳۸ آیا از فرمان تو عقاب صعودمی نماید و آشیانه خود را به جای بلند می‌سازد؟ ۳۹ بر صخره ساکن شده، ماوا می‌سازد. بر صخره تیز و بر ملاذ مینیع. ۴۰ از آنجا خوراک خود را به نظر می‌آورد و چشمانش از دور می‌نگردد. ۴۱ بچه هایش خون را می‌کند و جایی که کشتنگاند او آنچا است.»

آماده می‌سازد، چون بچه هایش نزد خدا فریاد برمی‌آورند، و به سبب نبودن خوراک آواره می‌گردد؟

۳۹ «آیا وقت زاییدن بز کوهی را می‌دانی؟ یا زمان وضع حمل آهو را

شنان می‌دهی؟ ۴۲ آیا ماههایی را که کامل می‌سازند حساب توانی کرد؟ یا زمان زاییدن آن هارامی دانی؟ ۴۳ خم شده، بچه های خود را می‌زاییدن و از دردهای خود فارغ می‌شوند. ۴۴ بچه های آنها قوی شده، در بیان نمو

می‌کنند، می‌روند و نزدانها برینمی گردند. ۴۵ کیست که خر وحشی را رها کرده، آزاد ساخت. و کیست که بندهای گورخر را بیاز نمود. ۴۶ که من بیان را خانه او ساختم، و شوره زار را مسکن او گردانیدم. ۴۷ به غوغای

شهر استهزا می‌کند و خروش رمه بان را گوش نمی‌گیرد. ۴۸ دایره کوهها چرا گاه او است و هرگونه سبزه را می‌طلبید. ۴۹ آیا گاو وحشی راضی شود که تو را خدمت نماید، یا نزد آخر تو منزل گیرد؟ ۵۰ آیا گاو وحشی را به ریسمانش به شیار توانی بست؟ یا وادیها را از عقب تو مازو خواهد نمود؟

۵۱ آیا از اینکه قوش عظیم است بر او اعتقادخواهی کرد؟ و کار خود را به او حواله خواهی نمود؟ ۵۲ آیا براو توکل خواهی کرد که محصولات را باز آورد و آن را به خرمگاهت جمع کند؟ ۵۳ «بال شترمغ به شادی متحرک می‌شود و از خزینه های تگرگ را مشاهده نموده ای، ۵۴ که آنها را

داخل شده، و خزینه های تگرگ را مشاهده نموده ای، ۵۵ که آنها را به چشممه و راههای خانه او شیار توانی بست؟ یا درهای سایه موت را دیده‌ای؟ ۵۶ آیا پنهانی زمین را ادراک کرده‌ای؟ خبر بدی اگر این همه را می‌دانی. ۵۷ راه مسکن نور کدام است، و مکان ظلمت کجا می‌باشد، ۵۸ تا آن را به حدودش برسانی،

و راههای خانه او شیار توانی بست؟ یا درهای سایه موت را دیده‌ای؟ ۵۹ آیا به آنوقت مولود شدی، و عدد روزهایت بسیار است! ۶۰ «آیا به مخزن های برف

کیست که رودخانه ای برای سیل کند، یا طرقی به جهت صاعقه ها ساخت. ۶۱ تا بزمینی که کسی در آن نیست بیارد و بر بیانی که در آن آدمی نباشد، ۶۲ تا (زمین) ویران و بایر راسیربا کند، و عللهای تازه را از آن برواند؟ ۶۳ آیا باران را پدری هست؟ یا کیست که قطرات شبنم را تولید نمود؟ ۶۴ از رحم کیست که بیخ بیرون آمد؟ و ژله آسمان را کیست که تولید نمود؟ ۶۵ آبها مثل سنگ مجده می‌شود، و سطح لجه بیخ می‌بنند. ۶۶ آیا عقد ثريا رامی بندی؟ یا بندهای جبار را می‌گشایی؟ ۶۷

آیا برجهای منطقه البروج را در موسم آنها بیرون می‌آوری؟ و دب اکبر را با بات او رهبری نمایی؟ ۶۸ آیا قانون های آسمان را می‌دانی؟ یا آن را بر زمین مسلط می‌گردانی؟ ۶۹ آیا آواز خود را به ابرها می‌رسانی تا سیل آبها تو ایپوشاند؟ ۷۰ آیا برقها را می‌فرستی تا روانه شوند، و به تو بگویند اینک حاضریم؟ ۷۱ کیست که حکمت را در باطن نهاد یا فطانت را به دل بخشید؟ ۷۲ کیست که با حکمت، ابرها را بشمارد؟ و کیست که مشکه های آسمان را برپید؟ ۷۳ چون غبار گل شده، جمع می‌شود و کلوخها

باهم می‌چسبند. ۷۴ آیا شکار را برای شیر ماده صید می‌کنی؟ و اشهاش شیر ژیان را سیرمه نمایی؟ ۷۵ حینی که در ماوای خود خوبیشتن را جمع می‌کنند و در بیشه در کمین می‌نشینند؟ ۷۶ کیست که غذا را برای غرب

تابه او رد نمایم؟ هرچه زیر آسمان است از آن من می‌باشد. ۱۲ «درباره اعضاش خاموش نخواهم شد و از جبروت و جمال ترکیب او خبر نخواهم داد. ۱۳ کیست که روی لیاس او را باز تواند نمود؟ و کیست که در میان دو صفت دندانش داخل شود؟ ۱۴ کیست که درهای چهراش را بگشاید؟ دایره دندانهایش هولناک است. ۱۵ سپهای زورآورش فخر او می‌باشد، با مهر محکم وصل شده است. ۱۶ با یکدیگر چنان چسبیده‌اند که باد از میان آنها نمی‌گذرد. ۱۷ با همدیگر چنان وصل شده‌اند و باهم ملتصقند که جدا نمی‌شوند. ۱۸ از عطسه‌های او نور ساطع می‌گردد و چشمان او مثل پلکهای فجر است. ۱۹ از دهانش مشعلها بیرون می‌آید و شعله‌های آتش برمی‌جهد. ۲۰ از بینی‌های او دودیری آید مثل دیگ جوشنده و پاتیل. ۲۱ از نفس او اخنگها افروخته می‌شود و از دهانش شعله بیرون می‌آید. ۲۲ بر گردنش قوت نشیمن دارد، وهیبت پیش رویش رقص می‌نماید. ۲۳ طبقات گوشت او بهم چسبیده است، و بر او مستحکم است که متحرک نمی‌شود. ۲۴ دلش مثل سنگ مستحکم است، و مانند سنگ زیرین آسیا محکم می‌باشد. ۲۵ چون او برخیز نبروندان هراسان می‌شوند، و از خوف بی‌خود می‌گردند. ۲۶ اگر شمشیر به او انداده شود اثر نمی‌کند، و نه نیزه و نه مزاق و نه تیر. ۲۷ آهن را مثل کاه می‌شمارد و برج را مانند چوب پوسیده. ۲۸ تیرهای کمان او را فرار نمی‌دهد و سنگهای فلاخن نزد او به کاه مبدل می‌شود. ۲۹ عمود مثل کاه شمرده می‌شود و بر حرکت مزاق می‌خنند. ۳۰ در زیرش پاره‌های سفال تیز است و گردون پرمهخ را بر گل پهن می‌کنند. ۳۱ لجه را مثل دیگ می‌جوشاند و در درباره را مانند پاتیلچه عطاران می‌گرداند. ۳۲ راه را در عقب خویش تابان می‌سازد به نوعی که لجه را سفیدمود گمان می‌برند. ۳۳ بر روی خاک نظیر او نیست، که بدون خوف آفریده شده باشد. ۳۴ بر هرچیز بلند نظر می‌افکندو بر جمیع حیوانات سرکش پادشاه است.»

۴۲ و ایوب خداوند را جواب داده، گفت: ۲ «می‌دانم که به هر چیز قادر هستی، وابدا قصد تو را منع نتوان نمود. ۳ کیست که مشورت را بی علم مخفی می‌سازد. لکن من به آنچه نفهمیدم تکلم نمودم. به چیزهایی که فوق از عقل من بود و نمی‌دانستم. ۴ الان بشنو تا من سخن گویم. از تو سوال می‌نمایم مرا تعليم بده. ۵ ازشیدن گوش درباره تو شنیده بودم لیکن الان چشم من تو را می‌بیند. ۶ از این جهت از خویشن تن کراحت دارم و در خاک و خاکستر توبه می‌نمایم». ۷ و واقع شد بعد از اینکه خداوند این سخنان را به ایوب گفته بود که خداوند به الیاز تمیانی فرمود: «خشم من بر تو و بر دو رفیقت افروخته شده، زیرا که درباره من آنچه راست است مثل بندهام ایوب نگفتید. ۸ پس حال هفت گو dalle و هفت فرج برای خود بگیرید و نزد بنده من ایوب رفته، قربانی سوختنی به جهت خویشن پگذرانید و بندهام ایوب به جهت شما دعا خواهد نمود، زیرا حضور من باشید؟ ۹ کیست که سبقت جسته، چیزی به من داده،

خدا محاجه کنند آن را جواب بدهد.» ۱۰ آنگاه ایوب خداوند را جواب داده، گفت: ۴ «اینک من حقیر هستم و به تو چه جواب دهم؟ دست خود را به دهانم گذاشتم. ۵ یک مرتبه گفتم و تکرار نخواهم کرد. بلکه دو مرتبه و نخواهم افزوعد.» ۶ پس خداوند ایوب را از گردباد خطاب کرد و گفت: ۷ «الآن کمر خود را مثل مرد بیند. از تسوال می‌نمایم و مرا اعلام کن. ۸ آیا داوری مانعیز باطل می‌نمایی؟ و مرا ملزم می‌سازی تاخویشتن را عادل بنمایی؟ ۹ آیا تو را مثل خدابازویی هست؟ و به آواز مثل او رعد توانی کرد؟ ۱۰ الان خویشتن را به جلال و عظمت زینت بد. و به عزت و شوکت ملبس ساز. ۱۱ شدت غضب خود را بزیر و به هرکه متکبر است نظر افکنده، او را به زیر انداز. ۱۲ بر هرکه متکبر است نظر کن و او را ذلیل بازار. و شریون را در جای ایشان پایمال کن. ۱۳ ایشان را با هم در خاک پنهان نما و رویهای ایشان را در جای مخفی محسوس کن. ۱۴ آنگاه من نیز درباره تو اقرار خواهم کرد، که دست راست تو را نجات تواند داد. ۱۵ اینک بهمیوت که او را باتو آفریده‌ام که علف را مثل گاو می‌خورد، ۱۶ همانا قوت او در کمرش می‌باشد، و توانایی وی در رگهای شکمش. ۱۷ دم خود را مثل سروآزاد می‌جباند. رگهای رانش بهم پیچیده است. ۱۸ استخوانهایش مثل لوله‌های برنجین و اعضاش مثل تیرهای آهین است. ۱۹ او افضل صنایع خدا است. آن که او را آفرید حریبه‌اش را به او داده است. ۲۰ به درستی که کوهها برایش علوه می‌رویاند، که در آنها تمامی حیوانات صحرا بازی می‌کنند ۲۱ زیر درختهای کنار می‌خوابد. در سایه نیزار و در خلاص. ۲۲ درختهای کنار او را به سایه خود می‌پوشاند، و بیدهای نهر، وی راحاطه می‌نماید. ۲۳ اینک رودخانه طغیان می‌کند، لیکن او نمی‌ترسد و اگرچه اردن دردهانش ریخته شود اینم خواهد بود. آیا چون نگران است او را گرفتار توان کرد؟ یا بینی وی را باقالاب توان سفت؟

۴۱ «آیا لویاتان را با قلاب توانی کشید؟ یازبانش را با رسیمان توانی فشد؟ ۲ آیا در بینی او مهار توانی کشید؟ یا چانه‌اش را با قالاب توانی سفت؟ ۳ آیا او نزد تو تصمیع زیاد خواهد نمود؟ یا سخنان ملايم به تو خواهد گفت؟ ۴ آیا با تو عهد خواهد بست یا او برای بندگی دایمی خواهی گرفت؟ ۵ آیا با او مثل گنجشک بازی توانی کرد؟ یا او را برای کنیزان خود توانی بست؟ ۶ آیا جماعت (صیادان) از اوداد و ستد خواهند کرد؟ یا او را در میان تاجران تقسیم خواهند نمود؟ ۷ آیا پوست او را با نیزه هامملو توانی کرد؟ یا سرش را با خطاوهای ماهی گیران؟ ۸ اگر دست خود را بر او بگذاری جنگ را به یاد خواهی داشت و دیگر نخواهی کرد. ۹ اینک امید به او باطل است. آیا از رویش نیز آدمی به روی درافکنده نمی‌شود؟ ۱۰ کسی اینقدر متهور نیست که او را برانگیزاند. پس کیست که در حضور من باشید؟ ۱۱ کیست که سبقت جسته، چیزی به من داده،

که او را مستجاب خواهم فرمود، مباداپاداش حماقت شما را به شما برسانم چونکه درباره من آنچه راست است مثل بندهام ایوب نگفته‌ید.» ۹ پس ایفاز تیمانی و بلند شووحی و صوفونعماتی رفته، به نوعی که خداوند به ایشان امر فرموده بود عمل نمودند و خداوند ایوب رامستجاب فرمود. ۱۰ چون ایوب برای اصحاب خود دعا کرد خداوند مصیبت او را دور ساخت و خداوند به ایوب دو چندان آنچه پیش داشته بود عطا فرمود. ۱۱ و جمیع برادرانش و همه خواهرانش و تمامی آشنايان قدیمیش نزد وی آمده، در خانه‌اش با وی نان خوردند و او را درباره تمامی مصیبته که خداوند به او رسانیده بود تعریت گفته، تسلی دادند و هر کس یک قسیطه و هر کس یک حلقه طلا به او داد. ۱۲ و خداوند آخر ایوب را بیشتر از اول او مبارک فرمود، چنانکه او را چهارده هزار گوسفند و شش هزار شتر و هزار گفت گاو و هزار الاغ ماده بود. ۱۳ و او را هفت پسر و سه دختر بود. ۱۴ و دختر اول را یمیمه و دوم را قصیعه و سوم را قلن هفوک نام نهاد. ۱۵ و در تمامی زمین مثل دختران ایوب زنان نیکوصورت یافت نشدند و پدر ایشان، ایشان رادر میان برادرانشان ارشی داد. ۱۶ و بعد از آن ایوب صد و چهل سال زندگانی نمود و پسران خود و پسران پسران خود را تا پشت چهارم دید. ۱۷ پس ایوب پیر و سالخورده شده، وفات یافت.

برای سالار مغینیان بردوزات اوتار. مزمور داده ای خدای عدالت من، چون بخوانم مرا مستحباب فما. در تنگی مرا وسعت دادی. بر من کرم فرموده، دعای مرا بشنو. ۲ ای فرزندان انسان تا به کی جلال من عار خواهد بود، و بطلات را دوست داشته، دروغ را خواهید طلبید؟ سلاه ۳ اما بدانید که خداوند مرد صالح را برای خودانتخاب کرده است، و چون او را بخوانم خداوند خواهد شنید. ۴ خشم گیرید و گناه موزیزد. در دلها پرسش‌های خود تفکر کنید و خاموش باشید. سلاه ۵ قربانی های عدالت را بگذرانید و بر خداوند توکل نمایید. ۶ بسیاری می‌گویند: «کیست که به ما احسان نماید؟» ای خداوند نور چهره خوبیش را بر مایه‌افزار. ۷ شادمانی در دل من پیدی آورده‌ای، بیشتر از وقتی که غله و شیره ایشان افرون گردید. ۸ پسلامتی می‌خسم و به خواب هم می‌روم زیرا که تو فقط‌ای خداوند مرا در اطمینان ساکن می‌سازی.

۵ برای سالار مغینیان بردوزات نفخه. مزمور داده ای خداوند، به سخنان من گوش بدی! در تفکر من تامل فرما! ۲ ای پادشاه و خدای من، به آوار فریادم توجه کن زیرا که نزد تو دعایمی کنم. ۳ ای خداوند صبحگاهان آواز مرخواهی شنید؛ بامدادان (دعای خود را) نزد تو آراسته می‌کنم و انتظار می‌کشم. ۴ زیرا تو خدایی نیستی که به شرارت راغب باشی، و گناهکار نزد تو ساکن نخواهد شد. ۵ متکبران در نظر تو نخواهند ایستاد. از همه بطلات کنیدگان نفرت می‌کنی. ۶ دروغ‌گویان را هلاک خواهی ساخت. خداوند شخص خونی و حیله گر را مکروه می‌دارد. ۷ و اما من از کثرت رحمت تو به خانه ات داخل خواهم شد، و از ترس تو بسوی هیکل قدس تو عبادت خواهم نمود. ۸ ای خداوند، بسبب دشمنانم مرا به عدالت خود هدایت نما و راه خود را پیش روی من راست گردان. ۹ زیرا در زیان ایشان راستی نیست؛ باطن ایشان محض شرارت است؛ گلوی ایشان قیرگشاده است و زیانهای خود را جلا می‌دهن. ۱۰ ای خدا، ایشان را ملزم ساز تا به سبب مشورتهای خود بیفتند، و به کثرت خطای ایشان، ایشان را دور انداز زیرا که بر تو فتنه کرده‌اند، ۱۱ و همه متوكلانست شادی خواهند کرد و تا به ابد تنم خواهند نمود. زیرا که ملجماء ایشان تو هستی و آنانی که اسم تو را دوست می‌دارند درتو وجود خواهند نمود. ۱۲ زیرا توای خداوند مرد عادل را برکت خواهی داد، او را به رضامندی مثل سپر احاطه خواهی نمود. سلاه.

۶ برای سالار مغینیان بردوزات اوتار برثمانی. مزمور داده ای خداوند، مرا در غضب خود توبیخ مینما. و مرا در خشم خوبیش تادیب مکن! ۲ ای خداوند، بر من کرم فرما زیرا که پژمرده‌ام! ای خداوند، مرا شفا ده زیرا که استخوانهایم مضطرب است، ۳ و جان من بشدت پریشان است. پس توای خداوند، تا به کی؟ ۴ ای خداوند، رجوع کن و جانم را خلاصی ده! به

۱ خوشابحال کسی که به مشورت شریان نزد و به راه گناهکاران نایستد، و در مجلس استهزا کنندگان ننشینید؛ ۲ بلکه رغبت اور شریعت خداوند است و روز و شب در شریعت او تفکر می‌کند. ۳ پس مثل درختی نشانده نزد نهرهای آب خواهد بود، که میوه خود را در موسمش می‌دهد، و برگش پژمرده نمی‌گردد و هرآچه می‌کند نیک انجام خواهد بود. ۴ شریان چنین نیستند، بلکه مثل کاهنده که بادآن را پراکنده می‌کند. ۵ لهذا شریان در داوری نخواهند ایستاد و نه گناهکاران در جماعت عادلان. ۶ زیرا خداوند طرق عادلان را می‌داند، ولی طرق گناهکاران هلاک خواهد شد.

۲ چرا امت‌ها شورش نموده‌اند و طوائف در باطل تفکر می‌کنند؟ ۳ پادشاهان زمین برمی‌خیزند و سروران با هم مشورت نموده‌اند، به ضد خداوند و به ضد مسیح او؛ ۴ که بندهای ایشان را بگسلیم و زنجیرهای ایشان را از خود بیندازیم. ۵ او که بر آسمانها نشسته است می‌خندد. خداوند بر ایشان استهزا می‌کند. ۶ آنگاه در خشم خود بدیشان تکلم خواهد کرد و به غضب خوبیش ایشان را آشفته خواهد ساخت. ۷ «و من پادشاه خود را نصب کرده‌ام، بر کوه مقدس خود صمیمون». ۸ فرمان را اعلام می‌کنم: خداوند به من گفته است: «تو پسر من هستی امروز تو را تولید کردم. ۹ از من درخواست کن و امت هارا به میراث تو خواهیم داد. و اقصای زمین را ملک تو خواهیم گردانید. ۱۰ ایشان را به عصای آنین خواهی شکست؛ مثل کوزه کوزه گر آنها را خردخواهی نمود. ۱۱ الان ای پادشاهان تعقل نمایید! ای داوران جهان متبه گردید! ۱۲ خداوند را با ترس عبادت کنید و با لرز شادی نمایید! ۱۳ پسر را بوسید مبارا غضبناک شود، و از طریق هلاک شوید، زیرا غضب او به اندکی افروخته می‌شود. خوشابحال همه آنانی که بر او توکل دارند.

۳ مزمور داده وقتی که از پسر خود ایشالوم فار کرد ای خداوند دشمنانم چه بسیار شده‌اند. بسیاری به ضد من برمی‌خیزند. ۲ بسیاری برای جان من می‌گویند: «به جهت او در خداخالصی نیست.» سلاه. ۳ لیکن توای خداوند گردآگرد من سپر هستی، جلال من و فرازنه سر من. ۴ به آوار خود نزد خداوند می‌خوانم و مرا از کوه مقدس خوداجابت می‌نماید. سلاه. ۵ و اما من خسبيده، به خواب رفم و بیدارشدم زیرا خداوند مرا تقویت می‌دهد. ۶ از کروهای مخلوق نخواهم ترسید که گردآگرد من صفحه بسته‌اند. ۷ ای خداوند، برخیز! ای خدای من، مرا برها! زیرا بر رخسار همه دشمنانم زدی؛ دندهای شریان را شکستی. ۸ نجات از آن خداوند است و برکت تو بر قوم تو می‌باشد. سلاه.

رحمت خویش مرا نجات بخش! ۵ زیرا که در موت ذکرتو نمی باشد!
در هاویه کیست که تو را حمد گوید؟ **(Sheol h7585)** ۶ از ناله خود
وامانده‌ام! تمامی شب تخت خواب خود را غرق می کنم، و بسترخویش را
به اشکها تر می سازم! ۷ چشم من از غصه کاهیده شد و بسبب همه
دشمنانم تارگردید. ۸ ای همه بدکاران از من دور شوید، زیرا خداوند آواز
گریه مرا شنیده است! ۹ خداوند استغاثه مرا شنیده است. خداوند دعای
مرا لاجایت خواهد نمود. ۱۰ همه دشمنانم به شدت خجل و پریشان خواهند
شد. روپرگردانیده، ناگهان خجل خواهند گردید.

برای سالار مغینیان برموت لبین. مزمور داد خداوند را به تمامی دل
حمد خواهم گفت؛ جمیع عجایب تو را بیان خواهم کرد. ۲ در تو شادی
و وجود خواهتم نمود؛ نام تو راای معامل خواهتم سراید. ۳ چون دشمنانم به
عقاب بازگرددند، آنگاه لغزیده، از حضور تو هلاک خواهند شد. ۴ زیرا
انصاف و داوری من کردی. داور عادل بر مستند نشسته‌ام. ۵ امت‌ها را
تبییغ نموده‌ام و شریان را هلاک ساخته، نام ایشان رامحو کرده‌ام تا
ابدالاپاد. ۶ و اما دشمنان نیست شده خرابه‌های ابدی گردیده‌اند. و
شهرها را ویران ساخته‌ام، حتی ذکر آنها نابود گردید. ۷ لیکن خداوند
نشسته است تا ابدالاپاد، و تخت خویش را برای داوری برپاداشته است. ۸
و او ربع مسکون را به عدالت داوری خواهد کرد، و امت‌ها را به راستی
دادخواهد داد. ۹ و خداوند قلعه بلند برای کوهه شدگان خواهد بود، قلعه
بلند در زمانهای تنگی. ۱۰ و آنایی که نام تو را می‌شناسند بر توتولک
خواهند داشت، زیرا خداوند تو طالبان خود را هرگز ترک نکرده‌ام. ۱۱
خداوند را که بر صهیون نشسته است سراید؛ کارهای او را در میان قوم‌ها
اعلان نمایید. ۱۲ زیرا او که انتقام گیرنده خون است، ایشان را به یاد
آورده، و فریاد مسکین را فراموش نکرده است. ۱۳ ای خداوند بر من کرم
فرموده، به ظلمی که از خصمانت خود می‌کشم نظر افکن! ای که پرافزازنده
من از درهای موت هستی! ۱۴ تا همه تسبیحات تو را بیان کنم در دروازه
های دخترصهیون. در نجات تو شادی خواهتم نمود. ۱۵ امت‌ها به چاهی
که کنده بودند خودافتادند؛ در دامی که نهفته بودند پای ایشان گرفتار
شد. ۱۶ خداوند خود را شناساینده است و داوری کرده، و شریز از کار
دست خود به دام گرفتارگردیده است. هجاپیون سلاه. ۱۷ شریان به هاویه
(Sheol h7585) ۱۸ زیرا مسکین همیشه فراموش نخواهد شد؛ امید حلبمان تا به
ابد ضایع نخواهد بود. ۱۹ برخیزای خداوند تا انسان غالب ناید. برامت‌ها
به حضور تو داوری خواهد شد. ۲۰ ای خداوند ترس را بر ایشان مستولی
گردان، تامات‌ها بدانند که انسانند. سلاه.

ای خداوند چرا دور ایستاده‌ای و خودرا در وقت‌های تنگی پنهان
می‌کنی؟ ۲ از تکیر شریان، فقیر سوخته می‌شود؛ درمشورت هایی که
اندیشیده‌اند، گرفتار می‌شوند. ۳ زیرا که شریز به شهوات نفس خود فخر
می‌کند، و آنکه می‌رباید شکر می‌گوید و خداوند را هانت می‌کند. ۴
شریز در غرور خود می‌گوید: «بازخواست نخواهد کرد.» همه فکرهای او
فرشتگان اندکی کمتر ساختی و تاج جلال و اکرام را بر سراو گذاردی. ۶

اینست که خدایی نیست. ۵ راههای او همیشه استوار است. احکام تو از او بلند و بعید است. همه دشمنان خود را به هیچ می‌شمارد. ۶ در دل خود گفته است: «هرگز جنیش نخواهم خورد، و دور به دور بدی رانخواهم دید.» ۷ دهن او از لعنت و مکروه ظلم پر است؛ زیربیانش مشقت و گناه است؛ ۸ در کینهای دهات می‌نشینید؛ در جایهای مخفی بی‌گناه را می‌کشد؛ چشمانش برای مسکینان مراقب است؛ ۹ در جای مخفی مثل شیر در پیشه خود کمین می‌کند؛ به جهت گرفتن مسکین کمین می‌کند؛ فقیر را به دام خود کشیده، گرفتار می‌سازد. ۱۰ پس کوفته وزبون می‌شود؛ و مساقین در زیر جباران او می‌افتد. ۱۱ در دل خود گفت: «خدا فراموش کرده است؛ روی خود را پوشانیده و هرگز نخواهد دید.» ۱۲ ای خداوند بrix! ای خدا دست خود را بایرانها! و مسکینان را فراموش مکن. ۱۳ چرا شیر خدا را اهانت کرده، در دل خود می‌گوید: «تو بازخواست نخواهی کرد؟» ۱۴ البته دیدهای زیرا که تو بر مشقت و غم می‌نگری، تا به دست خود مکافات برسانی. مسکین امر خویش را به توتسلیم کرده است. مددکار ییمان، تو هستی. ۱۵ بازوی گناهکار را بشکن. و اما شیر را ازشارت او بازخواست کن تا آن را نایابی. ۱۶ خداوند پادشاه است تا ابدالاً باد. امتهای از زمین او هلاک خواهند شد. ای خداوند مسالست مسکینان را اجابت کرده‌ای، دل ایشان را مستوار نموده‌ای و گوش خود را فراگرفته‌ای، ۱۸ تاییمان و کوفته شدگان را دادرسی کنی. انسانی که از زمین است، دیگر نترساند.

۱۳ برای سالار مغنان. مزمور داود ای خداوند تا به کسی همیشه مرا فراموش می‌کنی؟ تا به کسی روی خود راز من خواهی پوشید؟ ۲ تا به کسی در نفس خودمشورت بکنم و در دلم هر روزه غم خواهد بود؟ تا به کسی دشمنم بر من سرافراسته شود؟ ۳ ای یهوه خدای من نظر کرده، مرا مستجاب فرما! چشمانم را روشن کن مبادا به خواب موت بخسبیم. ۴ مبادا دشمنم گوید بر او غالب آدم و مخالفان از پریشانی ام شادی نمایند. ۵ و اما من به رحمت تو توکل می‌دارم؛ دل من در نجات تو شادی خواهد کرد. ۶ برای خداوند سرود خواهم خواند زیرا که به من احسان نموده است.

۱۴ برای سالار مغنان. مزمور داود احمدق در دل خود می‌گوید که خدایی نیست. کارهای خود را فاسد و مکروه ساخته‌اند و نیک‌کاری نیست. ۲ خداوند از آسمان برینی آدم نظر انداخت تا بینید که آیا فهیم و طالب خدایی هست؟ ۳ همه روگردنیده، با هم فاسد شده‌اند. نیک‌کاری نیست یکی هم نی. ۴ آیا همه گناهکاران بی‌معرفت هستند که قوم مرا می‌خورند چنانکه نان می‌خورند؟ و خداوند را نمی‌خوانند؟ ۵ آنگاه تو سر بر ایشان مستولی شد، زیرا خدادار طبقه عادلان است. ۶ مشورت مسکین را خجل می‌سازید چونکه خداوند ملچای اوست. ۷ کاش که نجات اسرائیل از شهیون ظاهری شد! چون خداوند اسیری قوم خویش را برگرداند، یعقوب وجود خواهد نمود و اسرائیل شادمان خواهد گردید.

۱۵ مزمور داود ای خداوند کیست که در خیمه تو فرود آید؟ و کیست که در کوه مقدس تو ساکن گردد؟ ۲ آنکه بی‌عیب سالک باشد و عدالت را به جا آورده، و در دل خویش راست گو باشد، ۳ که به زبان خود غیبت ننماید؛ و به همسایه خود بدی نکند و دریاره اقارب خویش مذمت را قبول ننماید، ۴ که در نظر خود حقیر و خوار است و آنای را که از خداوند می‌ترسند مکرم می‌دارد و قسم به ضرر خود می‌خورد و تغییر نمی‌دهد. ۵ نقره خود را به سود نمی‌دهد و رشوه بر بی‌گناه نمی‌گیرد. آنکه این را به‌جا آورد تا ابدالاً جنبش نخواهد خورد.

۱۶ مکثوم داود ای خدا مرا محافظت فرما، زیرا برتوت‌تکل می‌دارم. ۲ خداوند را گفتم: «تو خداوند من هستی. نیکویی من نیست غیر از تو.» ۳ و اما مقدسانی که در زمین‌اند و فاضلان، تمامی خوشی من در

اینست که خدایی نیست. ۵ راههای او همیشه استوار است. احکام تو از او بلند و بعید است. همه دشمنان خود را به هیچ می‌شمارد. ۶ در دل خود گفته است: «هرگز جنیش نخواهم خورد، و دور به دور بدی رانخواهم دید.» ۷ دهن او از لعنت و مکروه ظلم پر است؛ زیربیانش مشقت و گناه است؛ ۸ در کینهای دهات می‌نشینید؛ در جایهای مخفی بی‌گناه را می‌کشد؛ چشمانش برای مسکینان مراقب است؛ ۹ در جای مخفی مثل شیر در پیشه خود کمین می‌کند؛ به جهت گرفتن مسکین کمین می‌کند؛ فقیر را به دام خود کشیده، گرفتار می‌سازد. ۱۰ پس کوفته وزبون می‌شود؛ و مساقین در زیر جباران او می‌افتد. ۱۱ در دل خود گفت: «خدا فراموش کرده است؛ روی خود را پوشانیده و هرگز نخواهد دید.» ۱۲ ای خداوند بrix! ای خدا دست خود را بایرانها! و مسکینان را فراموش مکن. ۱۳ چرا شیر خدا را اهانت کرده، در دل خود می‌گوید: «تو بازخواست نخواهی کرد؟» ۱۴ البته دیدهای زیرا که تو بر مشقت و غم می‌نگری، تا به دست خود مکافات برسانی. مسکین امر خویش را به توتسلیم کرده است. مددکار ییمان، تو هستی. ۱۵ بازوی گناهکار را بشکن. و اما شیر را ازشارت او بازخواست کن تا آن را نایابی. ۱۶ خداوند پادشاه است تا ابدالاً باد. امتهای از زمین او هلاک خواهند شد. ای خداوند مسالست مسکینان را اجابت کرده‌ای، دل ایشان را مستوار نموده‌ای و گوش خود را فراگرفته‌ای، ۱۸ تاییمان و کوفته شدگان را دادرسی کنی. انسانی که از زمین است، دیگر نترساند.

۱۱ برای سالار مغنان. مزمور داود بر خداوند توکل می‌دارم. چرا به‌جانم می‌گویید: «مثل مرغ به کوه خود بگریزید.» ۲ زیرا اینکه شریان کمان را می‌کشد و تیر را به زه نهاده‌اند، تا بر راست دلان در تاریکی بیناند. ۳ زیرا که ارکان منهدم می‌شوند و مردادعل چه کند؟» ۴ خداوند در هیکل قدس خود است و کرسی خداوند در آسمان. چشمان او می‌نگرد، پاکهای وی بینی آدم را می‌آزماید. ۵ خداوند مرد عادل را متحان می‌کند؛ و اما از شری و ظلم دوست، جان او نفرت می‌دارد. ۶ بر شیر دامها و آتش و کربیت خواهد بارانید، و باد سوم حصه پیله ایشان خواهد بود. ۷ زیرا خداوند عادل است و عدالت را دوست می‌دارد، و راستان روی او را خواهند دید.

۱۲ برای سالار مغنان برثمنی. مزمور داود ای خداوند نجات بده زیرا که مردمقدس نایبد شده است و امنیت از میان بینی آدم نایاب گردیده‌اند! ۲ همه به یکدیگر دروغ می‌گویند؛ به لهای چاپلوس و دل منافق سخن می‌رانند. ۳ خداوند همه لهای چاپلوس را منقطع خواهد ساخت، و هر زیانی را که سخنان تکبرآمیز بگوید. ۴ که می‌گویند: «به زبان خویش غالب می‌آیم. لهای ما با ما است. کیست که بر مخداوند باشد؟» ۵ خداوند می‌گوید: «به‌سبب غارت مسکینان و ناله فقیران، الان برمی‌خیزم و او را

ایشان است. ۴ دردهای آنانی که عقب (خدای) دیگر می‌شتابد، بسیار خواهد شد. هدایای خونی ایشان را نخواهم ریخت، بلکه نام ایشان را به زبان خواهیم آورد. ۵ خداوند نصیب قسمت و کاسه من است. توقعه مرا نگاه می‌داری. ۶ خطه های من به جایهای خوش افتاد. میراث بھی به من رسیده است. ۷ خداوند را که مرا نصیحت نمود، متبارک می‌خوانم. شبانگاه نیز قلبم مرا تنبیه می‌کند. ۸ خداوند را تمیشه پیش روی خود می‌دارم. چونکه بدست راست من است، جنبش خواهم خورد. ۹ از این رو دلم شادی می‌کند و جلالم به وجود می‌آید؛ جسدم نیز در اطمینان ساکن خواهد شد. ۱۰ زیرا جانم را در عالم اموات ترک خواهی کرد، و قوس خود را خواهی گذاشت که فسادرای بیند. ۱۱ (Sheol h7585) طریق حیات را به من خواهی آموخت. به حضور تو کمال خوشی است و بدست راست تو لذت‌ها تا ابدالاًپاد!

۱۷ صلات داد دای خداوند، عدالت را بشنو و به فریادمن توجه فrama! و دعای مرا که از لب بی‌ریا می‌آید، گوش بگیر! ۲ داد من از حضور تو صادر شود؛ چشمانتو راستی را بینند. ۳ دل مرآتمودهای، شبانگاه از آن تقد کرده‌ای. مرا قال گذاشته‌ای و هیچ نیافتمای، زیرا عزیمت کردم که زبانم تعجوز نکند. ۴ و اما کارهای آدمیان به کلام لبهای تو؛ خود را از راههای ظالم نگاه داشتم. ۵ قدمهایم به آثار تو قائم است، پس پایهایم خواهد لغزید. ۶ ای خدا تو را خوانده‌ام زیرا که مرا اجابت خواهی نمود. گوش خود را به من فراگیر و سخن مرا بشنو. ۷ رحمت های خود را امیتاز ده، ای که متوکلان خوبیش را بدست راست خود از مخالفان ایشان می‌رهانی. ۸ مرا مثل مردمک چشم نگاه دار؛ مرا زیر سایه بال خود پنهان کن، ۹ از روی شیرپانی که مرا خراب می‌سازند، از دشمنان جانم که مرا احاطه می‌کنند. ۱۰ دل فریه خود را بسته‌اند. به زبان خوبیش سخنان تکبرآییمه گویند. ۱۱ الان قدمهای ما را احاطه کرده‌اند، و چشممان خود را دوخته‌اند تا ما را به زمین بیندازند. ۱۲ مثل شیری است که در درین حریص باشد، و مثل شیر ژیان که در پیشه خود درکمین است. ۱۳ ای خداوند برخیر و پیش روی وی درآمدیده، او را بیندار و جانم را از شیر به شمشیر خود برهان، ۱۴ از آدمیان، ای خداوند، بدست خوبیش، از اهل جهان که نصیب ایشان در زندگانی است. که شکم ایشان را به ذخایر خود پرساخته‌ای و از اولاد سیر شده، زیادی مال خود را برای اطفال خوبیش ترک می‌کنند. ۱۵ و اما من روی تو را در عدالت خواهم دید و چون بیدار شوم از صورت تو سیر خواهیم شد.

۱۸ برای سالار مغیان، مزمور داد بنده خداوند که کلام این سرود را به خداوند گفت، در روزی که خداوند او را از دست همه دشمنانش و از دست شاول رهای داد. پس گفت: ای خداوند! ای قوت من! تو را

مرا کامل گردانیده است. ۳۳ پایهای مرا مثل آهو ساخته و مرا به مقامهای اعلایی من بروپا داشته است. ۳۴ دستهای مرا برای جنگ تعلیم داده است،

ای خداوند که صخره من و نجات‌دهنده من هستی!

۲۰ برای سالار مغناطیس. مزمور داد خداوند تو را در روز تنگی مستجاب فرماید. نام خدای یعقوب تو را سرافرازت‌نماید. ۲ نصرت برای تو از قدس خود بفرستد و تو را از صهیون تایید نماید. ۳ جمیع هدایای تو را به یاد آورد و قربانی‌های سوختنی تو را قبول فرماید. سلاه. ۴ موافق دل تو به تو عطا فرماید و همه ممنوعهای تو را به انجام رساند. ۵ به نجات تو خواهیم سرایید و به نام خدای خود، علم خود را خواهیم افراسht. خداوند‌تمامی مسالت تو را به انجام خواهد رسانید. ۶ الان دانسته‌ام که خداوند مسیح خود را می‌رساند. از فلک قدس خود او را اجابت خواهند نمود، به قوت نجات بخش رهاند. از فلک قدس خود او را اجابت خواهند نمود، به قوت نجات بخش دست راست خویش. ۷ اینان اربابها را و آنان اسبهای را، اما ما نام یهوه خدای خود را ذکر خواهیم نمود. ۸ ایشان خم شده، افتاده‌اند و اما ما برخاسته، ایستاده‌ایم. ۹ ای خداوند نجات بد! پادشاه در روزی که بخوانیم، ما را مستجاب فرماید.

۲۱ برای سالار مغناطیس. مزمور داد ای خداوند در قوت تو پادشاه شادی می‌کند و در نجات تو چه بسیار به وجود خواهد آمد. ۲ مراد دل او را به وی بخشیدی و مسالت زیانش را او درینه ندادشی. سلاه. ۳ زیرا به برکات نیکو بر مراد او سبقت جستی. تاجی از زر خالص برس وی نهادی. ۴ حیات را از تو خواست و آن را به وی دادی، و طول ایام را تا بدل‌الا باد. ۵ جلال او به سبب نجات تو عظیم شده. اکرام و حشمت را بر او نهاده‌ای. ۶ زیرا او را مبارک ساخته‌ای تا ابدالا باد. به حضور خود او را بیان می‌نهایت شادمان گردانیده‌ای. ۷ زیرا که پادشاه برخداوند توکل می‌دارد، و به رحمت حضرت اعلیٰ جنبش نخواهد خورد. ۸ دست تو همه دشمنان را خواهد دریافت. دست راست تو آنانی را که از تو نفرت دارند خواهد دریافت. ۹ در وقت غضب خود، ایشان را چون تئور آتش خواهی ساخت. خداوند ایشان را در خشم خود خواهد بلعید و آتش ایشان را خواهد خورد. ۱۰ ثمره ایشان را از زمین هلاک خواهی ساخت و ذرتی ایشان را از میان بینی آدم. ۱۱ زیرا قصد بدی برای تو کردن و مکایدی راندیشیدند که آن را نتوانستند بجا آورد. ۱۲ زیرا که ایشان را روگران خواهی ساخت. بر زهای خود تیرها را به روی ایشان نشان خواهی گرفت. ۱۳ ای خداوند در قوت خود متعال شو. جبروت تو را تزم و تسیح خواهیم خواند.

۲۲ برای سالار مغناطیس بر غزاله صبح. مزمور داد ای خدای من، ای خدای من، چرا مراتک کرده‌ای و از نجات من و سخنان فریادم دور هستی؟ ۲ ای خدای من در روز می خوانم و مرا اجابت نمی کنی. در شب نیز و مراخاموشی نیست. ۳ و اما تو قلبوس هستی، ای که بر تسبیحات اسرائیل نشسته‌ای. ۴ پدران ما بر توکل داشتند. بر توکل داشتند و ایشان

که کمان برجین به بازوی من خم شد. ۳۵ سپر نجات خود را به من داده‌ای. دست راستت عمود من شده و مهرانی تو مرا برگ ساخته است. ۳۶ دشمنان خود را تعاقب نموده، بدیشان خواهیم رسید و تلف نشوند بر خواهیم گشت.

۲۸ ایشان را فرو خواهیم کوفت که نتوانند برخاست و زیر پاهای من خواهند افتاد. ۳۹ زیرا کمر مرا برای جنگ به قوت بسته‌ای و مخالفانم را زیر پایم انداخته‌ای. ۴۰ گردندهای دشمنان را به من تسلیم کرده‌ای تا خصمان خود را نابود بسازم. ۴۱ فریاد برآورده‌ناما رهاندهای نبود نزد خداوند، ولی ایشان را جایت نکرد. ۴۲ ایشان را چون غبار پیش بادسانیده‌ام؛ مثل گل کوچه‌ها ایشان را دور ریخته‌ام. ۴۳ مرا از منزعه قوم رهانیده، سر امت هاساخته‌ای. قومی را که نشانخته بودم، مرا خدمت می‌نمایند. ۴۴ به مجرد شنیدن مرا اطاعت خواهند کرد؛ فرزندان غربا نزد من تدلل خواهند نمود. ۴۵ فرزندان غربا پژمرده می‌شوند و درقلعه‌های خود خواهند لرزید. ۴۶ خداوند زنده است و صخره من متبارک باد، و خدای نجات من متعال! ۴۷ خدایی که برای من انتقام می‌گیرد و قوم‌ها را زیر من مغلوب می‌سازد. ۴۸ مرا از دشمنان رهانیده، برخصمان بله کرده‌ای و از مردم ظالم مرا خلاصی داده‌ای! ۴۹ لهذا خداوند تو را در میان امت‌ها حمد خواهیم گفت و به نام تو سرود خواهیم خواند. ۵۰ که نجات عظیمی به پادشاه خود داده و به مسیح خویش رحمت نموده است. یعنی به داده و ذرتی او تا بدل‌الا باد.

۱۹ برای سالار مغناطیس. مزمور داد آسمان جلال خدا را بیان می‌کند و فلک از عمل دستهایش خبر می‌دهد. ۲ روز سخن می‌راند تا روز و شب معرفت را اعلان می‌کند تا شب. ۳ سخن نیست و کلامی نی و آواز آنها شنیده نمی‌شود. ۴ قانون آنها در تمام جهان بیرون رفت و بیان آنها تا اقصای ربع مسکون. ۵ خیمه‌ای برای آفتاب در آنها قرار داد؛ و او مثل داماد از حجله خود بیرون می‌آید و مثل پهلوان از دویدن در میدان شادی می‌کند. ۶ خروجش از کرانه آسمان است و مدارش تا به کرانه دیگر؛ و هیچ چیز از حرارتش مستور نیست. ۷ شریعت خداوند کامل است و جان را بیمه گرداند؛ شهادات خداوند امین است و جاهل را حکیم می‌گرداند. ۸ فرایض خداوند راست است و دل را شاد می‌سازد. امر خداوند پاک است و چشم را روشن می‌کند. ۹ ترس خداوند طاهر است و ثابت تا ابدالا باد. احکام خداوند حق و تمام عدل است. ۱۰ از طلا مرغوب تو و از زرخالص بسیار. از شهد شیرینتر و از قطرات شانه عسل. ۱۱ بنده تو نیز از آنها متبه می‌شود، و در حفظ آنها ثواب عظیمی است. ۱۲ کیست که شهوهای خود را پداند؟ مرا از خطای مخفی ام طاهر ساز. ۱۳ بنده ات را نیز از اعمال متکبرانه باز دار تا بر من مسلط نشود؛ آنگاه بی عیب و از گناه

۳ جان مرا برمی گرداند. و به خاطر نام خود به راههای عدالت هدایتمن می نماید. ۴ چون در وادی سایه موت نیز راه روم از بدی نخواهم ترسید زیرا تو من هستی. عصا و چوب دستی تو مرا تسلی خواهد داد. ۵ سفرهای برای من به حضور دشمنانم می گسترانی. سر مرا به روغن تدهین کرده‌ای و کاسه‌ام لبیر شده است. ۶ هر آنی نیکویی و رحمت تمام ایام عمر در بی من خواهد بود. و در خانه خداوند ساکن خواهم بود تا ابدالاً بد.

۲۴ مزمور داود زمین و پیر آن از آن خداوند است. ربع مسکون و ساکنان آن. ۲ زیرا که او ساس آن را بر دریاها نهاد. و آن را بر نهراها ثابت گردانید. ۳ کیست که به کوه خداوند برآید؟ و کیست که به مکان قدس او ساکن شود؟ ۴ او که پاک دست و صاف دل باشد، که جان خود را به بطالت ندهد و قسم دروغ نخورد. ۵ او بیکت را از خداوند خواهد یافت. و عدالت از خدای نجات خود. ۶ این است طبقه طالبان او. طالبان روی توابع (خدای) یعقوب. سلاه. ۷ ای دروازه‌ها سرهای خود را برافرازید! ای درهای ابدی برافراشته شوید تا پادشاه جلال داخل شود! ۸ این پادشاه جلال کیست؟ خداوندقیر و جبار؟ خداوند که در جنگ جبار است. ۹ ای دروازه‌ها، سرهای خود را برافرازید! ای درهای ابدی برافرازید تا پادشاه جلال داخل شود! ۱۰ این پادشاه جلال کیست؟ یهود صابیوت پادشاه جلال است. سلاه.

۲۵ مزمور داود ای خداوند بسوی تو جان خود را برمی افراز. ای خدای من بر تو توکل می دارم. ۲ پس مگذار که خجل بشوم و دشمنانم بر من فخر نمایند. ۳ بلی هر که انتظار تو می کشد خجل نخواهد شد. آنکه که بی سبب خیانت می کنند خجل خواهند گردید. ۴ ای خداوند طرق های خود را به من بیاموز و راههای خویش را به من تعییم ده. ۵ مرا به راستی خود سالک گردان و مرا تعییم ده زیرا تو خدای نجات من هستی. تمامی روز متنظر تو بودام. ۶ ای خداوند احسانات و رحمت های خود را بیاد آور چونکه آنها از ازل بوده است. ۷ خطایای جوانی و عصیانم را بیاد میاور. ای خداوند به رحمت خودو به خاطر نیکویی خویش مرا بیاد کن. ۸ خداوندنیکو و عادل است. پس به گناه کاران طریق راخواهد آموخت. ۹ مسکینان را به انصاف رهبری خواهد کرد و به مسکینان طریق خود را تعییم خواهد داد. ۱۰ همه راههای خداوند رحمت و حق است بیای آنکه که عهد و شهادات او را نگاه می دارند. ۱۱ ای خداوند به خاطر اسم خود، گناه مرا بیامز زیرا که بزرگ است. ۱۲ کیست آن آدمی که از خداوند می ترسد؟ او را بطريقی که اختیار کرده است خواهد آموخت. ۱۳ جان او در نیکویی شب را پسر خواهد برد. و ذریت او وارث زمین خواهد شد. ۱۴ سر خداوند با ترسندگان او است و عهد او تا ایشان را تعییم دهد. ۱۵ چشمان من دائم بسوی خداوند است زیرا که او پاهای مرا ز دام بیرون می آورد. ۱۶ بر من

۵ نزد تو فریاد برآوردن و رهایی یافتد. بر تو توکل داشتند، پس خجل نشندند. ۶ و اما من کرم هستم و انسان نمی. عار آدمیان هستم و حقیر شمرده شده قوم. ۷ هر که مرا بیند به من استهزا می کند. لیهای خود را باز می کنند و سرهای خود را می جنباند (و می گویند): ۸ «برخداوند توکل کن پس او را خلاصی بدهد. او را بیاند چونکه به وی رغبت می دارد.» ۹ زیرا که تو مرا از شکم بیرون آوردی؛ وقتی که بر آغوش مادر خود بودم بود مرا مطمئن ساختی. ۱۰ از رحم برتو انداخته شدم. از شکم مادر خدای من توهستی. ۱۱ از من دور میباش زیرا تنگی نزدیک است. و کسی نیست که مدد کند. ۱۲ گاوان نریسیار دور مرا گرفته‌اند. زورمندان باشان مرا احاطه کرده‌اند. ۱۳ دهان خود را بر من باز کردند، مثل شیر درده غزان. ۱۴ مثل آب ریخته شده‌ام. و همه استخوانهایم از هم گسیخته. دلم مثل موم گردیده، در میان احشایم گداخته شده است. ۱۵ قوت من مثل سفال خشک شده و زیان به کامم چسبیده. و مرا به خاک موت نهاده‌ای. ۱۶ زیراسگان دور مرا گرفته‌اند. جماعت اشاره مرا احاطه کرده، دستها و پاهاهی مرا مستهنه‌اند. ۱۷ همه استخوانهای خود را می شمارم. ایشان به من چشم دوخته، می نگرند. ۱۸ رخت مرا در میان خود تقسیم کردند. و بر لباس من قرعه انداختند. ۱۹ اما توابع خداوند دور میباش. ای قوت من برای نصرت من شتاب کن. ۲۰ جان مرا از شمشیر خلاص کن. و یگانه مرا از دست سگان. ۲۱ مرا از دهان شیر خلاصی ده. ای که از میان شاخهای گاووحشی مرا اجابت کرده‌ای. ۲۲ نام تو را به برادران خود اعلام خواهم کرد. در میان جماعت تو راتسبیح خواهم خواند. ۲۳ ای ترسندگان خداوند او را حمد گویید. تمام ذریت یعقوب او را تمجید نماید. و جمیع ذریت اسرائیل از وی بترسید. ۲۴ زیرا مسکن مسکین را حقیر و خوار نشمرده، و روی خود رالا او نپوشانیده است. و چون نزد وی فریاد برآورداو را اجابت فرمود. ۲۵ تسبیح من در جماعت بزرگ از تو است. نذرهای خود را به حضور ترسندگان ادا خواهم نمود. ۲۶ حلیمان غذاخورده، سیر خواهند شد. و طالبان خداوند او راتسبیح خواهند خواند. و دلهای شما زیست خواهند کرد تا ابدالاً بد. ۲۷ جمیع کرانه های زمین متذکر شده بسوی خداوند بازگشت خواهند نمود. و همه قبایل امت ها به حضور تو سجدید خواهند کرد. ۲۸ زیرا سلطنت از آن خداوند است. و او بر امته مسلط است. ۲۹ همه متمولان زمین غذا خورده، سجدید خواهند کرد. و به حضور وی هر که به خاک فرو می رود رکوع خواهد نمود. و کسی جان خود را زنده نخواهد ساخت. ۳۰ ذریتی او را عبادت خواهند کرد و درباره خداوند طبقه بعد را اخبار خواهند نمود. ۳۱ ایشان خواهند آمد و از عدالت او خبر خواهند داد، قومی را که متولد خواهند شد که اوین کار کرده است.

۲۳ مزمور داود خداوند شبان من است. محتاج به هیچ چیز نخواهم بود. ۲ در متعههای سبزه‌ما می خواباند. نزد آبهای راحت مرا رهی می کند.

ملتفت شده، رحمت بفرما زیرا که منفرد و مسکین هستم. ۱۷ تنگیهای دل من زیاد شده است. مرا از مشقت های من بیرون آور. ۱۸ بر مسکن و رنج من نظر افکن و جمیع خطایایم را بیامز. ۱۹ بردشمنانم نظر کن زیرا که بسیارند و به کینه تاخیج به من کینه می وزند. ۲۰ جانم را حفظ کن و مراهایی ده تا خجل نشوم زیرا بر تو توکل دارم. ۲۱ کمال و راستی حافظ من باشند زیرا که منتظرتو هستم. ۲۲ ای خدا اسرائیل را خلاصی ده، از جمیع مشکلهای وی.

۲۸ مزمور داد داد ای خداوند، نزد تو فریاد برمی آوم. ای صخره من، از

من خاموش میباش. مبادا اگر از من خاموش شوی، مثل آنانی باشم که به حفره فرو می روند. ۲ آواز تضرع مرا بشنو چون نزد تو استغاثه می کنم و دست خود را به محرب قدس تو برمی افزام. ۳ مرا با شیرین و بد کاران مکش که با همسایگان خود سخن صلح آمیزی گویند و آزار در دل ایشان است. ۴ آنها را به حسب کردار ایشان و موافق اعمال زشت ایشان بده آنها را مطابق عمل دست ایشان بده و رفتار ایشان را به خود ایشان رد نما. ۵ چونکه در اعمال خداوند و صنعت دست وی تفکر نمی کنند. ایشان را منهدم خواهی ساخت و بنا نخواهی نمود. ۶ خداوند متبارک باد زیرا که آواز تضرع مرا شنیده است. ۷ خداوند قوت من و سپر من است. دلم بر او توکل داشت و مدد یافهم. پس دل من به وجود آمده است و به سرود خود او را حمدخواهیم گفت. ۸ خداوند قوت ایشان است و برای مسیح خود قلعه نجات. ۹ قوم خود را نجات ده و میراث خود را مبارک فrama. ایشان را رعایت کن و برفراز تا ابدالاً باد.

۲۹ مزمور داد ای فرزندان خدا، خداوند را توصیف کنید. جلال و

قوت را برای خداوند توصیف نمایید. ۲ خداوند را به جلال اسم او تمجید نمایید. خداوند را در زیست قدوسیت سجده کنید. ۳ آواز خداوند فوق آنها است. خدای جلال رعد می دهد. خداوند بالای آنها بسیار است. ۴ آواز خداوند با قوت است. آواز خداوند با جلال است. ۵ آواز خداوند سروهای آزاد را می شکند. خداوند سروهای آزاد لبنان رامی شکند. ۶ آنها را مثل گوگساله می جهاند. لبنان و سریون را مثل بجه گاو و حشی. ۷ آواز خداوند زیانه های آتش را می شکافد. ۸ آواز خداوند صحرا را متزلزل می سازد. خداوند صحرای قادش را متزلزل می سازد. ۹ آواز خداوند غزالهارا به درد زه می اندازد، و جنگل را بی برق می گرداند. و در هیکل او جمیع جلال را ذکر می کنند. ۱۰ خداوند بر طوفان جلوس نموده. خداوند نشسته است پادشاه تا ابدالاً باد. ۱۱ خداوند قوم خود را قوت خواهد بخشید. خداوند قوم خود را به سلامتی مبارک خواهد نمود.

۳۰ سرود برای متبرک ساختن خانه. مزمور داد ای خداوند تو را تسبیح

می خوانم زیرا که مرا بالا کشیدی و دشمنانم را بر من مفتخر ساختی. ۲ ای یهوه خدای من! نزد تو استغاثه نمودم و مرا شقا دادی. ۳ ای خداوند جانم را از حفره براوردی. مرا زنده ساختی تا به هاویه فروزوم.

دل من زیاد شده است. مرا از مشقت های من بیرون آور. ۱۸ بر مسکن و رنج من نظر افکن و جمیع خطایایم را بیامز. ۱۹ بردشمنانم نظر کن زیرا که بسیارند و به کینه تاخیج به من کینه می وزند. ۲۰ جانم را حفظ کن و مراهایی ده تا خجل نشوم زیرا بر تو توکل دارم. ۲۱ کمال و راستی حافظ من باشند زیرا که منتظرتو هستم. ۲۲ ای خدا اسرائیل را خلاصی ده، از جمیع مشکلهای وی.

۲۶ مزمور داد داد ای خداوند مرا داد بده زیرا که من در کمال خود رفتار

نموده ام و بر خداوند توکل داشته ام، پس نخواهیم لغزید. ۲ ای خداوند ما امتحان کن و مرا بیامزما. باطن و قلب مرا مصفی گردان. ۳ زیرا که رحمت تو در مد نظر من است و در راستی تو رفتار نموده ام ۴ با مردان باطل نشسته ام و با منافقین داخل نخواهم شد. ۵ از جماعت بدکاران نفرت می دارم و با طالحن نخواهم نشست. ۶ دستهای خود را در صمامی شویم. مذبح تو را ای خداوند طواف خواهم نمود. ۷ تا آواز حمد تو را بشوانم و عجایب تو را خبر نمایم. ۸ ای خداوند محل خانه تو را دوست می دارم و مقام سکونت جلال تو را. ۹ جانم را با گاهه کاران جمع مکن و نه حیات مرا با مردمان خون زیر. ۱۰ که در دستهای ایشان آزار است و دست راست ایشان پر از رشوه است. ۱۱ و اما من در کمال خود سالک می باشم. مرا خلاصی ده و بermen رحم فrama. ۱۲ پایم در جای هموار ایستاده است. خداوند را در جماعت ها متبارک خواهم خواند.

۲۷ مزمور داد خداوند نور من و نجات من است از که بترسم؟ خداوند

ملجای جان من است از که هراسان شوم؟ ۲ چون شیرین بر من نزدیک آمدند تا گوشتش مرا بخورند، یعنی خصمان و دشمنانم، ایشان لغزیدند و افتادند. ۳ اگر لشکری بر فرود آید دلم نخواهد ترسید. اگر جنگ بر من بريا شود، در این نیز اطمینان خواهم داشت. ۴ یک چیز از خداوند خواستم و آن را خواهم طلبید: که تمام ایام عمرم در خانه خداوند ساکن باشم تاجمل خداوند را مشاهده کنم و در هیکل او تفکر نمایم. ۵ زیرا که در روز بلا مرا در سایان خودنهفته، در پرده خیمه خود مرا مخفی خواهد داشت و مرا بر صخره بلند خواهد ساخت. ۶ والان سرم بر دشمنانم گردگرد بر افرادش خواهد شد. قریانی های شاد کامی را در خیمه او خواهم گذرانید و برای خداوند سرود و تسبیح خواهم خواند. ۷ ای خداوند چون به آواز خود می خوانم مرابشنو و رحمت فرموده، مرا مستجاب فrama. ۸ دل من به تو می گویند (که گفته ای) : «روی مرا بطلبید». بلى روی تو را خداوند خواهم طلبید. ۹ روی خود را از من میوشان و بنده خود را در خشم برمگردان. تو مددکار من بوده ای. ای خدای نجات، مرا رد مکن و ترک منما. ۱۰ چون پدر و مادرم مرا ترک کنند، آنگاه خداوند مرا برمی دارد.

۴ ای مقدسان خداوند او را پسراید و به ذکر قدسیت او
حمد گوید! ه زیرا خصب او لحظه‌ای است و در رضامندی ازندگانی.
شامگاه گروه نزول می‌شود. صحیگاهان شادی رخ می‌نماید. ۶ و اما من
در کامیابی خود گفتم: «جنبש نخواهم خورد تا ابدالاً باد.» ۷ ای خداوند
به رضامندی خود کوه مرا در قوت ثابت گردانید و چون روی خود را
پوشاندی پریشان شدم. ۸ ای خداوند نزد تو فریاد آورم و نزد خداوند
تضعر می‌نمایم. ۹ در خون من چه فایده است چون به حفره فرو روم. آیا
حاشک تو را حمدمنی گوید و راستی تو را اخبار می‌نماید؟ ۱۰ ای خداوند
 بشنو و به من کرم فما. ای خداوندمدار کار من باش. ۱۱ ماتم مرا برای من
به رقص مبدل ساخته‌ای. پلاس را از من بیرون کرده و کمرم را به شادی
بسته‌ای. ۱۲ تا جلالم ترا سروخواند و خاموش نشود. ای یهوه خدای من،
تو را حمد خواهم گفت تا ابدالاً باد.

۳۲ قصیده داود خوشابحال کسی که عصیان او آمرزیده شد و گناه وی
مستور گردید. ۲ خوشابحال کسی که خداوند به وی جرمی درحساب
نیاورد. و در روح او حیله‌ای نمی‌باشد. ۳ هنگامی که خاموش می‌بودم،
استخوانهایم پوسیده می‌شد از نزههای که تمامی روزمی زدم. ۴ چونکه
دست تو روز و شب بر من سنگین می‌بود. رطوبتی به خشکی تابستان
مبدل گردید، سلاه. ۵ به گناه خود نزد خداوند اقرارمی کنم. پس تو
مخفی نداشتم. گفتم: عصیان خود را نزد خداوند اقرارمی کنم. پس تو
آلایش گناهم را عفو کرده، سلاه. ۶ از این ره مر مقدسی در وقت اجابت
نزد تودعا خواهد کرد. وقتی که آبهای پسیار به سیلان آید، هرگز بدرو
نخواهد رسید. ۷ تمبلجای من هستی مرا از تنگی حفظ خواهی کرد. مرا
به سرودهای نجات احاطه خواهی نمود، سلاه. ۸ تو را حکمت خواهم
آموخت و برای که پاید رفت ارشاد خواهم نمود و تو را به چشم خودکه بر
تو است نصیحت خواهم فرمود. ۹ مثل اسب و قاطر بی فهم می‌باشد که
آنها را برای بستن به دهنه و لگام زینت می‌دهند، والا نزدیک تونخواهند
آمد. ۱۰ غمهای شیر پسیار می‌باشد. اما هرکه پرخداوند توکل دارد رحمت
او را احاطه خواهد کرد. ۱۱ ای صالحان در خداوند شادی و وجود کنید
وای همه راست دلان تنزم نمایید.

۳۳ ای صالحان در خداوند شادی نمایید، زیرا که تسبیح خواندن
راستان رامی شاید. ۲ خداوند را بربط حمد بگوید. با عودهه تار او را سرود
پیخواهید. ۳ سرودی تازه برای او پسراید. نیکو بپیازد با آهنگ بلند. ۴ زیرا
کلام خداوند مستقیم است و جمیع کارهای او با امانت است. ۵ عدالت
و انصاف را دوست می‌دارد. جهان از رحمت خداوند پر است. ۶ به کلام
خداوند آسمانها ساخته شد و کل جنود آنها به نفحه دهان او. ۷ آبهای دریا
را مثیل توده جمع می‌کند و لجه‌ها را در خزانه‌ها ذخیره می‌نماید. ۸ اهل
زمین از خداوند پترسند. جمیع سکنه ربع مسکون از او پترسند. ۹ زیرا
که او گفت و شد. او مر فرمود و قایم گردید. ۱۰ خداوندمشورت امته‌ها
را باطل می‌کند. تدبیرهای قائل را نیست می‌گرداند. ۱۱ مشورت خداوند
قائم است تا ابدالاً باد. تدبیر قلب او تا دهالدھور. ۱۲ خوشابحال امته

ظاهر ساخته‌ای. ۲۰ ایشان را در پرده روی خود از مکاید مردم خواهی
پوشانید. ایشان را در خیمه‌ای از عداوت زیانها مخفی خواهی داشت.
۲۱ متبارک بادخداوند که رحمت عجیب خود را در شهر حصین به من
ظاهر کرده است. ۲۲ و اما من در حیرت خود گفتم که از نظر تو منقطع
شده‌ام. لیکن چون نزد تو فریاد کردم آوار تضع مرا شنیدی. ۲۳
 المقدسان خداوند او را دوست دارید. خداوند امتأ را محفوظ می‌دارد و
متکران رامجازات کثیر می‌دهد. ۲۴ قوی باشید و دل شما را تقویت خواهد
داد. ای همگانی که برای خداوندان‌انتظار می‌کشید!

۳۱ برای سالار مغنان. مزمور داود ای خداوند بر تو توکل دارم پس
خجل نشوم تا به ابد. در عدالت خویش مراجعت بده. ۲ گوش خود را به
من فراکیر و مرا به زودی برهاش. برایم صخره‌ای قوی و خانه‌ای حصین باش
تا مرا خلاصی دهی. ۳ زیرا صخره و قلعه من تو هستی. به خاطر نام خود
مرا هدایت و رهبری فرمای. ۴ مرا از دامی که برایم پنهان کرده اندیرون آور.
۵ زیرا قلعه من تو هستی. روح خود را به دست تو می‌سپارم. ای یهوه خدای
حق تو مرادیه دادی. ۶ از آنانی که ابا طیل دروغ را پیروی می‌کنند نفرت
می‌کنم. و اما من بر خداوند توکل می‌دارم. ۷ به رحمت تو وجود و شادی
می‌کنم که می‌مشقت مرا دیده و جانم را در تنگه‌اشتاخته‌ای. ۸ مرا بدست
دشمن اسیرنگاشته‌ای. پایهای مرا بجای وسیع قائم گردانیده‌ای. ۹ ای
خداوند بزر من رحمت فرمای زیرا در تنگی هستم. چشم من از غصه کاهیده
شد، بلکه جانم و جسمدم نیز. ۱۰ زیرا که حیات از غم و سالهایم از ناله فانی
گردیده است. قوتی از گناهم ضعیف و استخوانهایم پوسیده شد. ۱۱ نزد
همه دشمنانم عار گردیده‌ام. خصوص نزد همسایگان خویش و باعث خوف
آشیانای شده‌ام. هرکه مرا بیرون بینداز من می‌گزیند. ۱۲ مثل مرده از خاطر
فراموش شده‌ام و مانند ظرف تلف شده گردیده‌ام. زیرا که بهتان را از
بسیاری شنیدم و خوف گردانید من می‌باشد، زیرا بر من با هم مشورت
می‌کنند و در قصد جانم تفکر می‌نمایند. ۱۴ و اما من بر تو ای خداوند
می‌باشد. مرا از دست دشمنانم و جفاکنندگانم خلاصی می‌دهم. ۱۵ روی
خود را برینده ات تابان ساز و مرا به رحمت خود نجات بخش. ۱۶ ای
خداوند خجل نشوم چونکه تو را خوانده‌ام. شیرین خجل شوندو در حفره
خاموش باشند. ۱۸ لبهای دروغ گوگنگ شود که به

(Sheol h7585) ۱۸ ای شهود خود گفت: «جنبش نخواهم خورد تا ابدالاً باد.» ۱۹ زهی عظمت
درشتی و تکر و استهانت بر عدالان سخن می‌گوید. ای یهوه خدای من بی آدم
احسان توکه برای ترسندگان ذخیره کرده‌ای و برای متوكلانست پیش بینی آدم

که یهود خدای ایشان است و قومی که ایشان را برای میراث خود برگزیده است. ۱۳ از آسمان خداوند نظر افکند و جمیع بني آدم را نگریست.

از مکان سکونت خویش نظر می افکند، بر جمیع سرشته است و اعمال ایشان ساکنان جهان. او که

دلهای ایشان را جمیع سرشته است و اعمال ایشان را درک نموده است. ۱۵ ایشان را پادشاه به زیادتی لشکر خلاص نخواهد شد و جبار به سیاری قوت رهایی نخواهد یافت. ۱۷ اسب به جهت استخلاص باطل است و به شدت قوت خود کسی را رهایی نخواهد داد. ۱۸ اینکه چشم خداوند بر آنای است که از او می ترسند، برآنایی که انتظار رحمت او را می کشند.

۱۹ تاجان ایشان را از موت رهایی بخشد و ایشان رادر قحط زنده نگاه دارد. ۲۰ چنان ما منتظر خداوند می باشیم. او اعانت و سپر ما است. ۲۱ که دل ما در او شادی می کند و در نام قدوس او توکل می داریم. ۲۲ ای خداوندرحمت تو بر ما باد. چنانکه امیدوار توبهایم.

۳۵ مزمور داود ای خداوند با خصم من مخاصمه نما و جنگ کن با آنای که با من جنگ می کنند. ۲ سپر و مجن را بگیر و به اعانت من برخیز. ۳ و نیزه را راست کن و راه را پیش روی چفا کنند گام بیند و به جان من بگو من نجات توهstem. ۴ خجل و رسوا شوند آنای که قصد جان من دارند و آنای که بداندیش منند، برگردانیده و خجل شوند. ۵ مثل کاه پیش روی باد باشند و فرشته خداوند ایشان را براند. ۶ راه ایشان تاریکی و لغزندۀ باد. و فرشته خداوند ایشان را تعاقب کند. ۷ زیرا دام خود را برای من بی سبب در حرفهای پنهان کردن که آن را برای جان من بی جهت کنده بودند. ۸ هلاکت ناگهانی بدو برسد و دامی که پنهان کرد خودش را بگیرد و در آن به هلاکت گرفتار گردد. ۹ و اما جان من در خداوند و خواهد کرد و در نجات او شادی نخواهد نمود. ۱۰ همه استخوانهایم می گویند «ای خداوند کیست مانند تو که مسکین را از شخص قوی ترا ازاو می رهاند و مسکین وقیق را از تاراج کننده وی.» ۱۱ شاهدان کینه و بر خاسته اند. چیزهایی را که نمی دانستم از من می پرسند. ۱۲ به عوض نیکوی بدبی به من می کنند. جان مرا بیکس گردانیده اند. ۱۳ و اما من چون ایشان بیمار می بودند پلاس می پوشیدم. جان خود را به روزه می رنجانیدم و دعایم به سینه هام بر می گشت. ۱۴ مثل آنکه اودوست و برادرم می بود، سرگردان می رفتم. چون کسی که برای مادرش ماتم گیرد، از حزن خم می شدم. ۱۵ ولی چون افتادم شادی کنان جمع شدند. آن فرومایگان بر من جمع شدند. و کسانی که نشناخته بودم مرا دریدند و ساكت نشتدند. ۱۶ مثل فاجرانی که برای نان مسخرگی می کنند. دندانهای خود را بر من می افشدند. ۱۷ ای خداوند تا به کی نظر خواهی کرد! جانم را از خرابیهای ایشان برهان و یگانه مرا از شیریچگان. ۱۸ و تو را در جماعت بزرگ حمد خواهم گفت. ترا در میان قوم عظیم تسبیح خواهم خواند. ۱۹ تا آنای که بی سبب دشمن منند، بر من فخر نکنند. آنای که بر من بی سبب بعض می نمایند، چشمک نزند. ۲۰ زیرا برای سلامتی سختن نمی گویند و برآنای که در زمین آرمند سخنان حبله آمیز را تفکر می کنند. ۲۱ و دهان خود را بر من باز کرده، می گویند هه چشم ما دیده است. ۲۲ ای خداوند تو آن را دیده ای پس سکوت مفرما. ای خداوند از من دور می باش. ۲۳ خویشتن را برانگیز و برای داد من بیدار شو، ای خدای من و خداوند من برای دعوی من. ۲۴ ای یهود خدامیم مرا موافق عدل خود داد بده، مبادا بر من شادی نمایند. ۲۵ تادر دل خود نگویند اینک مراد ما. تا نگویند او را بیعیده ایم.

۲۶ آنای که در بدی من شادند، با هم خجل و شرمende شوند. و آنای که بر من تکبرمی کنند، به خجلت و رسوای ملیس شوند. ۲۷ آنای که خواهان حق منند تزم و شادی نمایند. و دائم گویند خداوند بزرگ است

۳۴ مزمور داود وقتی که میش خود را به حضور ایملک تغییر داد و از حضور او بیرون رانده شده، برفت خداوند را در هر وقت متبارک خواهم گفت. تسبیح او دائم بر زبان من خواهد بود. ۲ جان من در خداوند فخر خواهد کرد. مسکینان شنیده، شادی خواهد نمود. ۳ خداوندرا با من تکبیر نمایند. نام او را با یکدیگر افزاینیم. ۴ چون خداوند را طلبید مرامست جاپ فرمود و مرا از جمیع ترسهایم خلاصی بخشدید. ۵ بسوی او نظر گردند و منور گردیدند و رویهای ایشان خجل نشد. ۶ این مسکین فریاد کرد و خداوند او را شنید و او را از تمامی تکگهایش رهایی بخشدید. ۷ فرشته خداوند گرداگرد ترسندگان او است. ازو زده، ایشان رامی رهاند. ۸ بچشمید و بینید که خداوند نیکو است. خوشحال شخصی که بدو توکل می دارد. ۹ ای مقدسان خداوند از او بتسویه زیرا که ترسندگان او را هیچ کمی نیست. ۱۰ شیریچگان بی نوا شده، گرسنگی می کشند و اما طالبان خداوند را به هیچ چیز نیکو کمی نخواهد شد. ۱۱ ای اطفال بیایید مرا بشنوید و ترس خداوند را به شما خواهم آموخت. ۱۲ کیست آن شخصی که آزرموند حیات است و طول ایام را دوست می دارد تا نیکوی را بینید. ۱۳ زیانت را از بدی نگاه دار و لیهایت را از سخنان حبله آمیر. ۱۴ ازیدی چشمک نزند. ۱۵ صلاح را طلب نماو دربی آن بکوش. ۱۶ روی خداوند بسوی بدکاران است تا ذکر ایشان را از زمین مقطع سازد. ۱۷ چون (صالحان) فریاد براوردن خداوند ایشان را شنید و ایشان را از همه تکگیهای ایشان رهایی بخشدید. ۱۸ خداوند نزدیک شکسته دلان است و روح کوفتگان را نجات خواهد داد. ۱۹ زحمات مرد صالح بسیار است. اما خداوند او را از همه آنها خواهد رهانید. ۲۰ همه استخوانهای ایشان رانگاه می دارد، که یکی از آنها شکسته نخواهد شد. ۲۱ شریر را شرارت هلاک خواهد کرد و از دشمنان مرد صالح مواتحه خواهد شد. ۲۲ خداوند جان

که به سلامتی پنده خود رغبت دارد. ۲۸ و زیان عدالت تو را بیان خواهد کرد و تسبیح تو را تمامی روز.

کاملان را می‌داند و میراث ایشان خواهد بود تا ابدالاًپاد. ۱۹ در زمان بلا خجل نخواهند شد، و در ایام قحط سیر خواهد بود. ۲۰ زیرا شریان

هلاک می‌شوند و دشمنان خداوند مثل خرمی مرتعها فانی خواهد شد. پلی مثل دخان فانی خواهد گردید. ۲۱ شریر قرض می‌گیرد ووفا نمی‌کند و اما صالح رحیم و بخشندۀ است. ۲۲ زیرا آنی که از اوی برکت یابند وارث زمین گرددند. و اما آنی که ملعون وی‌اند، منقطع خواهد شد. ۲۳

خداوند قدمهای انسان رامستحکم می‌سازد، و در طرق هایش سروزی دارد. ۲۴ اگرچه بیفتاد افکنده نخواهد شد زیرا خداوند دستش را می‌گیرد.

من جوان بود والان پیر هستم و مرد صالح را هرگز متورک ندیدم و نه نسلش را که گدای نان بشوند. ۲۵ تمامی روز رُوف است و قرض دهنده.

و ذریت او مبارک خواهد بود. ۲۶ از بدی برکار شو و نیکویی بکن. پس ساکن خواهی بود تا ابدالاًپاد. ۲۷ زیرا خداوند انصاف را دوست می‌دارد و مقدسان خود را ترک نخواهد فرمود. ایشان محفوظ خواهد بود تا ابدالاًپاد.

واما نسل شریر منقطع خواهد شد. ۲۸ صالحان وارث زمین خواهد بود و در آن تا به ابد سکونت خواهد نمود. ۲۹ دهان صالح حکمت را بیان

می‌کند و زبان او انصاف را ذکر می‌نماید. ۳۰ شریعت خدای وی در دل اوست. پس قدمهایش نخواهد لغزید. ۳۱ شریر برای صالح کمین می‌کند و

قصد قتل وی می‌دارد. ۳۲ خداوندو را در دستش ترک نخواهد کرد و چون

به داوری آید بر وی فتوخواهد داد. ۳۳ منتظر خداوند باش و طرق او را نگاه دار تا تو را به وراشت زمین برافرازد. چون شریان منقطع شوندان آن را

خواهی دید. ۳۴ شریر را دیدم که ظلم پیشه بود و مثل درخت بومی سبز خود را به سوی کشید. ۳۵ اما گذشت و اینک نیست گردید و اورا

جستجو کرد و یافت نشد. ۳۶ مرد کامل راملاحظه کن و مرد راست را بین زیرا که عاقبت آن مرد سلامتی است. ۳۷ اما خطاكاران جمیع هلاک خواهند گردید و عاقبت شریان منقطع خواهد شد. ۳۸ ونجات صالحان از خداوند است و در وقت تنگی او قلعه ایشان خواهد بود. ۴۰ و خداوند ایشان را اعانت کرده، نجات خواهد داد. ایشان را از شریان خلاص کرده، خواهد رهانید. زیرا بر او توکل دارند.

۳۸ مزمور داود برای تذکر ای خداوند مرا در غضب خود توبیخ منما و در خشم خویش تادیم مفرما. ۲ زیرا که تیرهای تو در من فرو رفته و دست

تو بمن فرود آمده است. ۳ در جسد من به سبب غضب تو صحنتی نیست و در استخوانهایم به سبب خطای خودم سلامتی نی. ۴ زیرا گناهانم از سرم گذشته است. مثل بارگران از طاقم سنگن ترشده. ۵ جراحات من متعفن و متروک شده است، به سبب حماقت من. ۶ به خود می‌پیجم وی نهایت

منحنی شده‌ام. تمامی روز ماتم کان ترد می‌کنم. ۷ زیرا کمر من از سوزش پر شده است و در جسد من صحنتی نیست. ۸ من بی‌حس و بی‌نهایت

کوکته شده‌ام و از فغان دل خود نعره می‌زنم. ۹ ای خداوند تمامی آزوی

برای سalar مغنایان. مزمور داود بنده خداوند معصیت شریر در اندرون دل من می‌گوید که تو سخا در مد نظر او نیست. ۲ زیرا خویشن را در نظر خود تملق می‌گوید تا گناهش ظاهر نشود و مکروه نگردد. ۳ سختنان زبانش شرات و حیله است. ازدانشمندی و نیکوکاری دست برداشته است. ۴ شرارت را بر بستر خود تفکر می‌کند. خود را به راه ناپسند قائم کرده، از بدی نفرت ندارد. ۵ ای خداوند رحمت تو در آسمانها است وامانت تو تا افالاک. ۶ عدالت تو مثل کوههای خداست و احکام تو لجه عظیم. ای خداوندانسان و بهایم را نجات می‌دهی. ۷ ای خدارحمت تو چه ارجمند است. بنی آدم زیر سایه بالهای تو پنهان می‌برند. ۸ از چربی خانه تو شاد می‌شوند. از نهر خوشیهای خود ایشان را می‌نوشانی. ۹ زیرا که نزد تو چشممه حیات است و در نور تو نور را خواهیم دید. ۱۰ رحمت خود را برای عازفان خود مستدام فرما و عدالت خود را برای راست دلان. ۱۱ پای تکبر بر من نیاید و دست شریان ما گریزان نسازد. ۱۲ در آنجا بدکرداران افتاده‌اند. ایشان انداخته شده‌اند و نمی‌تواند برحاست.

۳۷ مزمور داود به سبب شریان خویشن را مشوش مساز و بر فتنه انگیزان حسد مبر. ۲ زیرا که مثل علف به زودی بریده می‌شوند و مثل علف سبز پژمرده خواهند شد. ۳ بر خداوند توکل نمایم و نیکویی بکن. در زمین ساکن باش و از امانت پرورده شو. ۴ و در خداوندان متع بیر، پس مسالت دل تو را به تو خواهد داد. ۵ طریق خود را به خداوند بسپار و بر وی توکل کن که آن را انجام خواهد داد. ۶ و عدالت تو را می‌بریون خواهد آورد و انصاف تو را مانند ظهر. ۷ نزد خداوند ساکت شو و منتظر او باش و از شخص فرخنده طریق و مرد حیله گر خود را مشوش مساز. ۸ از غضب برکار شو و خشم را ترک کن. خود را مشوش مساز که البته باعث گناه خواهد شد. ۹ زیرا که شریان منقطع خواهند شد. و اما منتظر خداوند وارث زمین خواهند بود. ۱۰ هان بعد از اندک زمانی شریر نخواهد بود. در

مکانش تامل خواهی کرد و نخواهد بود. ۱۱ واما حلیمان وارث زمین

خواهند شد و از فراوانی سلامتی متلذذ خواهند گردید. ۱۲ شریر بر مرد عادل شورا می‌کند و دندهای خود را بر او می‌افشد. ۱۳ خداوند بر او خواهد خنده‌دید، زیرا می‌بینند که روز او می‌آید. ۱۴ شریان شمشیر را بر همه و کمان را کشیده‌اند تا مسکین و فقیر را بیندازند و راست روان را مقتول سازند. ۱۵ شمشیر ایشان به دل خود ایشان فرو خواهد رفت و

کمانهای ایشان شکسته خواهد شد. ۱۶ نعمت اندک یک مرد صالح بهتر است، از اندوخته های شریان کثیر. ۱۷ زیرا که بازوهای شریان، شکسته خواهد شد. و اما صالحان را خداوند تایید می‌کند. ۱۸ خداوند روزهای

- ۴۰** برای سالار مغینیان. مزمور داود انتظار بسیار برای خداوند کشیده‌ام، و به من مایل شده، فریاد مرا شنید. ۲ و مزار چاه هلاکت برآورد و از گل لجن و پاهایم را بر صخره گذاشته، قدمهایم را مستحکم گردانید. ۳ و سرودی تازه در دهانم گذارد یعنی حمد خدای ما را. بسیاری چون این را بینند ترسان شده، برخداوند توکل خواهند کرد. ۴ خوشحال کسی که بر خداوند توکل دارد و به متکبران ظالم و مرتدان دروغ مایل نشود. ۵ ای یهوه خدای ما چه بسیار است کارهای عجیب که تو کرده‌ای و تدبیرهایی که برای ما نموده‌ای. در نزد تو آنها راتقویم نتوان کرد، اگر آنها را تقریر و بیان پکنم، از حد شمار زیاده است. ۶ در قربانی و هدیه رغبت نداشتی. اما گوششهای مرآ باز کردی. قربانی سوختی و قربانی گاه را نخواستی. ۷ آنگاه گفتم: «اینک می‌آیم! در طومار کتاب درباره من نوشته شده است. ۸ در بجا آوردن اراده توای خدای من رغبت می‌دارم و شریعت تو در اندرون دل من است.» ۹ در جماعت بزرگ به عدالت پشارت داده‌ام. اینک لبهای خود را باز نخواهم داشت و توای خداوند می‌دانی. ۱۰ عدالت تو را در دل خود مخفی نداشتیم. امانت و نجات تو را بیان کرده‌ام. رحمت و راستی تو را از جماعت بزرگ پنهان نکردیم. ۱۱ پس توای خداوند لطف خودرا از من باز مدار. رحمت و راستی تو دائم مرامحافظت کند. ۱۲ زیرا که بلاایی بیشمار مرا حاطه می‌کند. گناهانم دور مرا گرفته است به حدی که نمی‌توانم دید. از موبهای سر من زیاده است و دل من مرا ترک کرده است. ۱۳ ای خداوند مرحمت فرموده، مرا نجات بدی. ای خداوند به اعانت من تعجیل فرما. ۱۴ آنایی که قصد هلاکت جان من دارند، جمیع خجل و شرمende شوند. و آنایی که در بدی من رغبت دارند، به عقب برگردانیده و رسوا گردند. ۱۵ آنایی که بر من هه می‌گویند، بهسبی خجالت خویش حیران شوند. ۱۶ و اما جمیع طالبان تو در تو وجود و شادی نمایند و آنایی که نجات تو را دوست دارند، دائم گویند که خداوند بزرگ است. ۱۷ و اما من مسکین و فقیره‌ستم و خداوند درباره من تفکر می‌کند. تو معافون و نجات‌دهنده من هستی. ای خدای من، تاخیرمفرما.
- ۴۱** برای سالار مغینیان. مزمور داود خوشحال کسی که برای فقیر تفکرمی کند. خداوند او را در روز بلاخلاصی خواهد داد. ۲ خداوند او را محافظت خواهد کرد و زنده خواهد داشت. او در زمین مبارک خواهد بود و او را به آرزوی دشمنانش تسليم نخواهی کرد. ۳ خداوند او را بهسبی‌پریماری تایید خواهد نمود. تمامی خوابگاه او رادر بیماری خواهی گسترانید. ۴ من گفتم: «ای خداوند بر من رحم نما. جان مرآ شفا بده زیرا به توگاه وزیده‌ام.» ۵ دشمنانم درباره من به بدی سخن می‌گویند که کی بمیرد و نام او گم شود. ۶ و اگر برای دیدن من بیاید، سخن باطل می‌گوید و دلش در خود شرارت را جمع می‌کند. چون بیرون رود آن را شایع می‌کند. ۷ و جمیع خصممان با یکدیگر بر من نمایم می‌کنند و درباره من
- من در مد نظر تواست و ناله‌های من از تو مخفی نمی‌باشد. ۱۰ دل من می‌طپد و قویم از من رفته است و نور چشمانت نیز با من نیست. ۱۱ دوستان و رفیقانم از بلای من برکنار می‌ایستند و خویشان من دور ایستاده‌اند. ۱۲ آنایی که قصد جانم دارند دام می‌گسترند و بداندیشانم سختان فتنه‌اینگز می‌گویند و تمام روزخیله را تفکر می‌کنند. ۱۳ و اما من مثل کر نمی‌شنوم. مانند گنگم که دهان خود را باز نکند. ۱۴ و مثل کسی گردیده‌ام که نمی‌شود و کسی که در زیانش حجتی نباشد. ۱۵ زیرا کهای خداوند انتظار تو را می‌کشم. توای یهوه خدایم جواب خواهی داد. ۱۶ چونکه گفته‌ام مبادا من شادی نمایند و چون بایم بلغزد بر من تکبر کنند. ۱۷ زیرا که برای افتادن نصب شده‌ام و درد من همیشه پیش روی من است. ۱۸ زیرا گناه خود را خبرای نمایم و از خطای خود غمگین هستم. ۱۹ اما دشمنانم زنده و زورآواند و آنایی که بی سبب بر من بغض می‌نمایند بسیاراند. ۲۰ و آنایی که به عوض نیکی به من بدی می‌رسانند. برمن عداوت می‌وزند زیرا نیکویی را پیروی می‌کنم. ۲۱ ای خداوند مرا ترک منما. ای خدای من از من دور می‌باش. ۲۲ و برای اعانت من تعجیل فرمای خداوندی که نجات من هستی.
- ۳۹** برای یدتون سالار مغینیان. مزمور داود گفتم راههای خود را حفظ خواهم کردتا به زبان خطا نوزم. دهان خود را به لجام نگاه خواهم داشت، مادامی که شیری پیش من است. ۲ من گنگ بودم و خاموش و از نیکویی نیز سکوت کردم و درد من به حرکت آمد. ۳ دلم در اندرونم گرم شد. چون تفکر می‌کردم آتش افروخته گردید. پس به زبان خود سخن گفتم. ۴ ای خداوند اجل مرا بر من معلوم ساز و مقدارایام را که چیست تا بنفهم چه قدر فانی هستم. ۵ اینک روزهایم را مثل یک وجہ ساخته‌ای وزندگانی ام در نظر تو هیچ است. یقین هر آدمی محض بطالت قرار داده شد، سلاه. ۶ اینک انسان در خیال رفتار می‌کند و محض بطالت مضطرب می‌گردد. ذخیره می‌کند و نمی‌داند کیست که ازان تمنع خواهد برد. ۷ و الان ای خداوند برای چه منتظر باشیم؟ امید من بر تو می‌باشد. ۸
- مرا از همه گناهانم برهان و مرا نزد جاهلان عار مگردان. ۹ من گنگ بودم و بیان خود را باز نکردم زیرا که تو این را کرده‌ای. ۱۰ بلای خود را از من بردار زیرا که از ضرب دست تو من تلف می‌شوم. ۱۱ چون انسان را بهسبی گناهش به عتابها تادیب می‌کنی، نفایس اورا مثل بید می‌گذاری. یقین هر انسان محض بطالت است، سلاه. ۱۲ ای خداوند دعای مرا بشنو و به فریاد گوش بده و از اشکهایم ساكت می‌باش، زیرا که من غریب هستم در نزد تو و نزیل هستم مثل جمیع پدران خود. ۱۳ روی (خشم) خود را از من بگردان تا فرحنک شوم قبل از آنکه رحلت کنم و نایاب گردم.

۴۴ برای سالار مغنایان. قصیده بنی قورح ای خدا به گوشاهی خود شیدهایم و پدران ما، ما را خیر داده‌اند، از کاری که در روزهای ایشان و در ایام سلف کرده‌ای. ۲ تو به دست خود امتهای را بیرون کردی، اما ایشان را غرس نمودی. قومها را تباہ کردی، اما ایشان را منتشر ساختی. ۳ زیرا که به شمشیر خود زمین را تسخیر نکردند و بازوی ایشان را نجات نداد. بلکه دست راست تو و بازو و نور روی تو، زیرا از ایشان خرسنیدبودی. ۴ ای خدا تو پادشاه من هستی. پس برجات یعقوب امر فرا. ۵ به مدد تو دشمنان خود را خواهیم افکنید و به نام تو مخالفان خویش را پایمال خواهیم ساخت. ۶ زیرا بر کمان خود توکل خواهیم داشت و شمشیر مرا خلاصی نخواهد داد. ۷ بلکه تو ما را از دشمنان ما خلاصی دادی و مغضبان ما را خجل ساختی. ۸ تمامی روزبر خدا فخر خواهیم کرد و نام تو را تا به ابد تسبیح خواهیم خواند، سلاه. ۹ لیکن الان تو ما را دورانداخته و رسوایی را نزد همسایگان معاصر گردانیدی. اهانت و سخیه نزد آنانی که گردآگرد مایند. ۱۰ ما را در میان امته هاضم‌المثل ساخته‌ای. جنبانیدن سر در میان قومها. ۱۱ و رسولی من همه روزه در نظر من است. و خجالت رویم مرا پوشانیده است، ۱۲ از آزار ملامت گو و فحاش، از روی دشمن و انتقام گیرنده. ۱۳ این همه بر ما واقع شد. اما تو را فراموش نکردیم و در عهد تو خیانت نوزدیدیم. ۱۴ دل مایه عقب برنگردید و پایهای ما از طریق تو انحراف نوزدید. ۱۵ هرچند ما را در مکان ازدهارها کوپیدی و ما را به سایه موت پوشانیدی. ۱۶ نام خدای خود را هرگز فراموش نکردیم و دست خود را به خدای غیر برپنیرا شتیم. ۱۷ آیا خدا این راغوررسی نخواهد کرد؟ زیرا او خفایای قلب رامی داند. ۱۸ هر آینه به حاطر تو تمامی روز کشته شویم و مثل گوسفندان ذبح شمرده می‌شویم. ۱۹ ای خداوند بیدار شو چرا خواهیده‌ای؟ بrixz و ما را تا به ابد دور می‌بنداز. ۲۰ ای خدا روی خود را پوشانیدی و ذلت و تنگی مارا فراموش کردی؟ ۲۱ زیرا که جان ما به خاک خم شده است و شکم ما به زمین چسبیده. ۲۲ به جهت اعانت ما بrixz و پنحاطر رحمانیت خود ما را فدیه ده.

۴۵ برای سالار مغنایان بر سوستها. قصیده بنی قورح. سرود حبیبات دل من به کلام نیکو می‌جوشد. انشاء خود را درباره پادشاه می‌گوییم. زبان من قلم کاتب ماهر است. ۲ تو جمیل تر هستی ازینی آدم و نعمت بر لبهای تو ریخته شده است. بنا براین، خدا تو را مبارک ساخته است تا ابد الابد. ۳ ای جبار شمشیر خود را بر ران خود بیند، یعنی جلال و کبریایی خویش را. ۴ و به کبریایی خودسوار شده، غالب شو به جهت

بدی می‌اندیشند، ۸ که «جاده‌ای مهلهک بر او ریخته شده است. و حال که خواهید است دیگر نخواهد بخاست». ۹ و آن دوست خالص من که بر اعتماد می‌داشتم که نان مرا نیز می‌خورد، پاشنه خود را بر من بلند کرد. ۱۰ و اما توای خداوند بر من رحم فرموده، مرا برای بدار تا مجازات بدیشان رسانم. ۱۱ از این می‌دانم که در من رغبت داری زیرا که دشمنم بمن فخر نمی‌نماید. ۱۲ و مرا به سبب کمال مستحکم نموده‌ای و مرا به حضور خویش دائم قائم خواهی نمود. ۱۳ بجهوه خدای اسرائیل متبارک باد. از ازل تا به ابد. آمین و آمین.

۴۶ برای سالار مغنایان. قصیده بنی قورح چنانکه آهو برای نهرهای آب شدت اشتیاق دارد، همچنان‌ای خدا جان من اشتیاق شدید برای تو دارد. ۲ جان من تشنیه خداست تشنیه خدای حی، که کی بیام و به حضور خدا حاضر شوم. ۳ اشکهایم روز و شب نان من می‌بود، چون تمامی روز مرا می‌گفتند: «خدای تو کجاست؟» ۴ چون این را بیاد می‌آورم جان خود را بر خود می‌ریزم. چگونه با جماعت می‌رفتم و ایشان را به خانه خدا پیشروی می‌کردم، به آواز تزم و تسبیح در گروه عیدکنندگان. ۵ ای جانم چرا منحنی شده‌ای و چرا در من پریشان گشته‌ای؟ بر خدا امید دار زیرا که او را برای نجات روی او باز حمد خواهم گفت. ۶ ای خدای من، جانم در من منحنی شد. بنا براین تو را از زمین اردن یاد خواهیم کرد، از کوههای حرمون و از جبل مصغر. ۷ لجه به لجه ندا می‌دهد از آواز آبشارهای تو جمیع خیزایها و موجهای تو بر من گذشته است. ۸ در روز خداوند رحمت خود را خواهد فرمود. و در شب سرود اوبا من خواهد بود و دعا نزد خدای حیات من. ۹ به خدا گفتم: «ای صخره من چرا مرا فراموش کرده‌ای؟» ۱۰ دشمنت به کوپیدگی در چرا به سبب ظلم دشمن ماتم کنان تردد بکم؟ ۱۱ ای جان من چرا منحنی شده و چرا در من پریشان گشته‌ای؟ بر خدا امید دار زیرا که او را باز حمد خواهم گفت، که نجات روی من و خدای من است.

۴۷ ای خدا مرا داوری کن و دعوای مرا با قوم بیرحم فیصل فما و از مرد حیله گرو ظالم مرا خلاصی ده. ۲ زیرا تو خدای قوت من هستی. چرا مرا دور اندخان؟ ۳ چرا به سبب ستم دشمن ماتم کنان تردد بکم؟ ۴ نور و راستی خود را بفرست تا مرا هدایت نمایند. و مرا به کوه مقدس تو و مسکن های تو رسانند. ۵ آنگاه به منجیخ خدا خواهی شده‌ای؟ و چرا در من پریشان گشته‌ای؟ امید بر خدا دار. زیرا که او را باز حمد خواهم گفت، که نجات روی من و خدای من است.

راستی و حلم و عدالت و دست راستت چیزهای ترسناک را به تو خواهد آموخت. ۵ به تیرهای تیز تو امتهای زیر تو می‌افتد و به دل دشمنان پادشاه فرو می‌رود. ۶ ای خدا، تخت تو را ابدال‌الاباد است؛ عصای راستی عصای سلطنت تو است. ۷ عدالت را دوست و شرارت را دشمن داشتی. بنابراین خدا خدای توتو را به روغن شادمانی بیشتر از رفاقتی مسح کرده است. ۸ همه رختهای تو مر و عود و سلیخه است، از قصرهای عاج که به تارها تو را خوش ساختند. ۹ دختران پادشاهان از زنان نجیب تو هستند. ملکه بدست راست در طلای اوفرایستاده است. ۱۰ ای دختر بشنو و بین و گوش خود را فرادار، و قوم خود و خانه پدرت رافراموش کن، ۱۱ تا پادشاه مشتاق جمال تو پشود، زیرا او خداوند تو است پس او را عبادت نما. ۱۲ دختر صور با ارمغانی و دولتمدان قوم رضامندی تو را خواهند طلبید. ۱۳ دختر پادشاه تمام در اندرون مجید است و رختهای او با طلا مرصع است. ۱۴ به لیاس طرازدار نزد پادشاه حاضر می‌شود. باکره‌های همراهان او در عقب وی نزد تو آورده خواهند شد. ۱۵ به شادمانی و خوشی آورده می‌شوند و به قصر پادشاه داخل خواهند شد. ۱۶ به عوض پدرانت پسرات خواهند بود و ایشان را بر تمامی جهان سوروان خواهی ساخت. ۱۷ نام تو را در همه دهه‌ها ذکرخواهم کرد. پس قوم‌ها تو را حمد خواهند گفت تا ابدال‌الاباد.

۴۸ سرود و مزمور بنی قورح خداوند بزرگ است و بی‌نهایت مجید، در شهر خدای ما و در کوه مقدس خویش. ۲ چمیل در بلندی اش و شادی تمامی جهان است کوه صهیون، در جوانب شمال، قریه پادشاه عظیم. ۳ خدا در قصرهای آن به ملکای بلند معروف است. ۴ زیرا اینک پادشاهان جمع شدند، و با هم درگذشتند. ۵ ایشان چون دیدند متعجب گردیدند. و در حیرت افتاده، فرار کردند. ۶ لزه بر ایشان در آنجا مستولی شرقی شکستی. ۸ چنانکه شنیده بودیم، همچنان دیده‌ایم، در شهر پهلو گردید و در دشیدید مثل زنی که می‌زاید. ۷ تو کشتهای ترشیش را به باد ساخت، در شهر خدای ما خدا آن را تا ابدال‌الاباد مستحکم خواهد ساخت، سلاه. ۹ ای خدا در رحمت توفیک کرده‌ایم، در اندرون هیکل تو. ۱۰ ای خدا چنانکه نام تو است، همچنان تسبیح تو نیز تاقصای زمین.

دست راست تو از عدالت پر است. ۱۱ کوه صهیون شادی می‌کند و دختران پهلوها به وجود می‌آیند، به سبب داوریهای تو. ۱۲ صهیون را طوف کنید و گردآگرد او بخرامید و برجهای وی را بشمارید. ۱۳ دل خود را به حصارهایش پنهید و در قصرهایش تأمل کنید تا طبقه آینده را طلاع دهید. ۱۴ زیرا این خدا، خدای ماست تا ابدال‌الاباد و ما را تا به موت هدایت خواهد نمود.

۴۹ برای سالار مغناپیان. مزمور بنی قورح ای تمامی قوم‌ها این را بشنوید! ای جمیع سکنه ربع مسکون این را گوش گیرید! ۲ ای عوام و خواص! ای دولتمدان و فقیران جمیع! ۳ زیان به حکمت سخن می‌راند و تفکر دل من فقطان است. ۴ گوش خود را به مثلی فرا می‌گیرم. معماهی خویش را بر بربیط می‌گشایم. ۵ چرا در روزهای بلا ترسان باشم، چون گناه پاشنه هایم مرا احاطه می‌کند؛ ۶ آنانی که بر دولت خود اعتماد دارند و بر کثرت توانگری خویش فخر می‌نمایند. ۷ هیچ کس هرگز برای برادر خودقدیه نخواهد داد و کفاره او را به خدا نخواهد بخشید. ۸ زیرا فدیه جان ایشان

گران بهاست و ابد بدان نمی‌توان رسید ۹ تا زنده بماند تا ابدال‌الاباد و فساد را نبیند. ۱۰ زیرا می‌بیند که حکیمان می‌میرند. و جاهلان و ایلهان با هم هلاک می‌گردند و دولت خود را برای دیگران ترک می‌کنند. ۱۱ فکر دل ایشان این است که خانه‌های ایشان دائمی باشد و مسکنهای ایشان دوریه

راستی و حلم و عدالت و دست راستت چیزهای ترسناک را به تو خواهد آموخت. ۱۲ خداوند به آواز کرنا. ۱۳ تسبیح بخوانید، خدا را تسبیح بخوانید. تسبیح بخوانید، پادشاه ما را تسبیح بخوانید. ۱۴ زیرا خدا پادشاه تمامی جهان است. به خردمندی تسبیح بخوانید. ۱۵ خدا بر امتهای سلطنت تو است. ۱۶ عدالت را دوست و شرارت را دشمن داشتی. بنابراین خدا خدای توتو را به روغن شادمانی بیشتر از رفاقتی مسح کرده است. ۱۷ همه رختهای تو مر و عود و سلیخه است، از قصرهای عاج که به تارها تو را خوش ساختند. ۱۸ دختران پادشاهان از زنان نجیب تو هستند. ملکه بدست راست در طلای اوفرایستاده است. ۱۹ ای دختر بشنو و بین و گوش خود را فرادار، و قوم خود و خانه پدرت رافراموش کن، ۲۰ تا پادشاه مشتاق جمال تو پشود، زیرا او خداوند تو است پس او را عبادت نما. ۲۱ دختر صور با ارمغانی و دولتمدان قوم رضامندی تو را خواهند طلبید. ۲۲ دختر پادشاه تمام در اندرون مجید است و رختهای او با طلا مرصع است. ۲۳ به لیاس طرازدار نزد پادشاه حاضر می‌شود. باکره‌های همراهان او در عقب وی نزد تو آورده خواهند شد. ۲۴ به شادمانی و خوشی آورده می‌شوند و به قصر پادشاه داخل خواهند شد. ۲۵ به عوض پدرانت پسرات خواهند بود و ایشان را بر تمامی جهان سوروان خواهی ساخت. ۲۶ نام تو را در همه دهه‌ها ذکرخواهم کرد. پس قوم‌ها تو را حمد خواهند گفت تا ابدال‌الاباد.

۴۶ برای سالار مغناپیان. سرود بنی قورح برعالموت خدا ملجا و قوت ماست، و مددکاری که در تنگیها فور یافت می‌شود. ۲۷ پس نخواهیم ترسید، اگرچه جهان مبدل گردد و کوهها در قعر دریا به لرزش آید. ۳ اگرچه آبهایش آشوب کنند و به جوش آیند و کوهها از سرکشی آن متزلزل گردند، سلاه. ۴ نهی است که شعبه‌هایش شهر خدا را فر Hatchak می‌سازد و مسکن قدوس حضرت اعلی را. ۵ خدا در وسطاوست پس جنبش نخواهد خود. خدا او را عانات خواهد کرد در طلوع صبح. ۶ امتهای نعره زدن و مملکتها متحرک گردیدند. او آوار خود را داد. پس جهان گداخته گردید. ۷ پهلوه صیاییت باماست. و خدای یعقوب قلعه بلند ما، سلاه. ۸ بیایید کارهای خداوند را نظاره کنید، که چه خرابیها در جهان پیدا نمود. ۹ او جنگها را تالاصای جهان تسکین می‌دهد. کمان را می‌شکند و نیزه را قطع می‌کند و اربه‌ها را به آتش می‌سوزاند. ۱۰ بازایستید و بدانید که من خدا هستم. در میان امتهای ما، متعال و در جهان، متعال خواهیم شد. ۱۱ پهلوه صیاییت با ماست و خدای یعقوب قلعه بلند ما، سلاه.

۴۷ برای سالار مغناپیان. مزمور بنی قورح ای جمیع امتهای دستک زنید. نزد خدابه آواز شادی بانگ برآورید. ۲ زیرا خداوند متعال و مهمب است و بر تمامی جهان خدای بزرگ. ۳ قوم‌ها را در زیر ما مغلوب خواهد ساخت و طایفه‌ها را در زیر پایهای ما. ۴ میراث مارا برای ما خواهد برگردید یعنی

دور؛ و نامهای خود را بر زمینهای خود می‌نہند. ۱۲ لیکن انسان در حرمت باقی نمی‌ماند، بلکه مثل بهایم است که هلاک می‌شود. ۱۳ این طریقه ایشان، جهالت ایشان است و اعقاب ایشان سخن ایشان را می‌پسندند، سلاه. ۱۴ مثل گوسفندان درهایه رانده می‌شوند و موت ایشان را شبانی می‌کند و صبحگاهان راستان بر ایشان حکومت خواهد کرد و جمال ایشان در هاویه پوسیده خواهد شد تا مسکنی برای آن نیاشد. **(Sheol)**

h7585) لیکن خدا جان ما از دست هاویه نجات خواهد دادزیرا که **مرا خواهد گرفت، سلاه.** (Sheol h7585) ۱۶ پس ترسان میاشر، چون کسی دولتمندگردد و جلال خانه او افروده شود! ۱۷ زیرا چون بمیرد چیزی از آن نخواهد برد و جلالش در عقب او فرو نخواهد رفت. ۱۸ زیرا در حیات خود، خویشتن را مبارک می‌خواند. و چون بر خود احسان می‌کنی مردم ترا می‌سپایند. ۱۹ لیکن به طبقه پدران خود خواهد پوسست که نور را تا به ابد نخواهد دید. ۲۰ انسانی که در حرمت است و فهم ندارد، مثل بهایم است که هلاک می‌شود.

٥١ برای سالار مغبیان. مزمور داود وقتی که ناثان نبی بعد از درآمدنش به پیشیغ نزد او آمد ای خدا به حسب رحمت خود بر من رحم فرمای. به حسب کثیر رافت خویش گناهانم را محو ساز. ۲ ما از عصیان به کلی شست و شو ده و از گناهانم مرا ظاهر کن. ۳ زیرا که من به معصیت خود اعتراف می‌کنم و گناهانم همیشه در نظر من است. ۴ به تو و به تو تنهای گناه وزیزده، و در نظر تو این بدی را کرده‌ام. تا درکلام خود مصدق گردی و در داری خویش مزرکی شوی. ۵ اینک در معصیت سرشته شدم و مادرم درگاه به من آبستن گردید. ۶ اینک براستی در قلب راغب هستی. پس حکمت را در باطن من به من بیاموز. ۷ مرا با زوفا پاک کن تا ظاهر شوم. مراشست و شو کن تا از برف سفیدتر گردم. ۸ شادی و خرمی را به من بشنوان تا استخوانهای که کوپیده‌ای به وجود آید. ۹ روی خود را از گناهانم پیشان و همه خطایای مرا محو کن. ۱۰ ای خدادل طاهر در من بیافرین و روح مستقیم در باطنم تازه بساز. ۱۱ مرا از حضور خود مینداز، و روح قدوس خود را از من مگیر. ۱۲ شادی نجات خودرا به من باز ده و به روح آزاد مر تایید فرمای. ۱۳ آنگاه طرق تورا به خطاکاران تعليم خواهیم داد، و گناه کاران بسوی تو بازگشت خواهد نمود. ۱۴ مرا از خونها نجات ده! ای خدایی که خدای نجات من هستی! تا زیانم به عدالت تو تنزم نماید. ۱۵ خداوندا لبهایم را بگشا تا زیانم تسبیح تو را خبار نماید. ۱۶ زیرا قربانی را دوست نداشته والا می‌دام. قربانی سوختنی را پسند نکردم. ۱۷ قربانی های خدا روح شکسته است. خدایا دل شکسته و کوپیده را خوار نخواهی شمرد. ۱۸ به رضامندی خود بر صهیون احسان فرمای و حصارهای اورشلیم را بنا نما. ۱۹ آنگاه از قربانی های عدالت و قربانی های سوختنی تمام راضی خواهی شد و گوسلله‌ها بر مذبح تو خواهد گذرانید.

٥٢ برای سالار مغبیان. قصیده داود وقتی که دواعِ ادویه آمد و شاول را خبر داده، گفت که داود به خانه اخیملک رفت ای جبار چرا از بدی فخر می‌کنی؟ رحمت خدا همیشه باقی است. ۲ زیان تو شرارت را اختراع می‌کند، مثل استره تیز، ای حیله ماز! ۳ بدی را از نیکویی بیشتر دوست می‌داری و دروغ را زیادتر از راست گویی، سلاه. ۴ همه سختان مهلک را دوست می‌داری، ای زیان حیله بار! ۵ خدا نیز تو را تا به ابد هلاک خواهد کردو تو را بروید، از مسکن تو خواهد کند و ریشه تو را از زمین زندگان، سلاه. ۶ عادلان این را دیده، خواهد ترسید و بر او خواهد خنید. ۷ هان این کسی است که خدا را قلعه خویش ننمود بلکه به

٥ مزمور آساف خدا، خدا یهوه تکلم می‌کند و زمین را لاز مطلع آفات تا به مغایری می‌خواند. ۲ از صهیون که کمال زیبایی است، خدا تجلی نموده است. ۳ خدای ما می‌آید و سکوت نخواهد نمود. آتش پیش روی او می‌بلعد. و طوفان شدید گرداند وی خواهد بود. ۴ آسمان را از بالا می‌خواند و زمین را، تا قوم خرد را داوری کند: «**مقدسان مرا نزد من جمع کنید، که عهد را با من به قربانی بسته‌اند.**» ۶ و آسمانها از انصاف او خیر خواهند داد. زیرا خدا خود داوراست، سلاه. ۷ «**ای قوم من بشنوتا سخن گویم. وای اسرائیل تا برایت شهادت دهم که خدا، خدای تومن هستم.**» درباره قربانی هایت تو را تو پیغام نمی‌کنم و قربانی های سوختنی تو دائم در نظرمن است. ۹ گوسلله‌ای از خانه تو نمی‌گیرم و نه بزی از آغل تو. ۱۰ زیرا که جمیع حیوانات جنگل از آن منند و بهایمی که بر هزاران کوه می‌باشند. ۱۱ همه پرندگان کرهای را می‌شناسم و وحش صحرا نزد من حاضرند. ۱۲ اگر گرسنه می‌بودم تو را خیر نمی‌دادم. زیرا ربع مسکون و بزی آن از آن من است. ۱۳ آیا گوشت گاوان را بخورم و خون پرها را بتوشم! ۱۴ برای خدا قربانی تشکر را بگذران، و نذرها خویش را به حضرت اعلی و فانما. ۱۵ پس در روز تنگی مرا بخوان تا تو را خلاصی دهم و مرا تمجید بنمای. ۱۶ و اما به شریر خدا می‌گویید: «**ترا چه کاراست که فرایض مرا بیان کنی و عهد مرا به زیان خود بیاوری؟**» ۱۷ چونکه تو از تادیب نفرت داشته‌ای و کلام مرا پشت سر خود اندخته‌ای. ۱۸ چون دزد را دیدی او را پسند کردی و نصیب تو با زناکاران است. ۱۹ دهان خود را به شرارت گشوده‌ای و زیانت حیله را اختراع می‌کند. ۲۰ نشسته‌ای تا به ضد برادر خود سخن رانی و درباره پسر مادر خویش غیبت گویی. ۲۱ این را کردی و من سکوت نمودم. پس گمان بردی که من مثل تو هستم. لیکن تو را

کثرت دولت خود توکل کرد و از بدی خویش خود را زورآور ساخت. ۸ و اما من مثل زیعون سبز در خانه خدا هستم. به رحمت خدا توکل می دارم تا ابدالاً باد. ۹ تو را همیشه حمد خواهم گفت، زیرا تو این را کرده‌ای. و انتظار نام تو را خواهم کشید زیرا نزد مقدسان تو نیکوست.

۵۲ برای سالار مغینیان بر ذوات اوطار. قصیده داود احمق در دل خود می گوید که خدایی نیست. فاسد شده، شرارت مکروه کرده‌اند. و نیکوکاری نیست. ۲ خدا از آسمان بر بنی آدم نظر انداخت تایبیند که فهیم و طالب خدایی هست. ۳ همه ایشان مرتد شده، با هم فاسد گردیده‌اند. نیکوکاری نیست یکی هم نی. ۴ آیا گناهکاران بی معرفت هستند که قوم مرا می خورند چنانکه نان می خورند و خدا را نمی خوانند؟ ۵ آنگاه سخت ترسان شدند، جایی که هیچ ترس نبود. زیرا خدا استخوانهای محاصره کننده تو را از هم پاشید. آنها را خجل ساخته‌ای زیرا خدا ایشان را رد نموده است. ۶ کاش که نجات اسرائیل از صهیون ظاهر می شد. وقتی که خدا اسیری قوم خویش را برگرداند، یعقوب وجد خواهد نمود و اسرائیل شادی خواهد کرد.

۵۳ برای سالار مغینیان. قصیده داود بر ذوات اوطاروقتی که زیفیان نزد شاول آمده، گفتند آیا دادن زدن ما خود را پنهان نمی کند ای خدا به نام خود مرا نجات بده و به قوت خویش بر من داوری نما. ۴ ای خدا دعای مرا بشنو و سخنان زبانم را گوش بگیر. ۳ زیرا بیگانگان به ضد من بدخواسته‌اند و ظالمان قصد جان من دارند. و خدا را در مد نظر خود نگذاشته‌اند، سلاه. ۴ اینک خدا مددکار من است. خداوند از تایید کنندگان جان من است. ۵ بدی را بر دشمنان من خواهد برگرداند. به راستی خود ریشه ایشان را بکن. ۶ قربانی های تبریعی نزد تو خواهم گذرانید و نام تو را ای خداوند حمد خواهم گفت زیرا نیکوست. ۷ چونکه از جمیع تنگیها مرا خلاصی داده‌ای، و چشم من بردشتمانم نگرسیسه است.

۵۴ برای سالار مغینیان. قصیده داود بر ذوات اوطار ای خدا به دعای من گوش بگیر! و خود را از تضع من پنهان ممکن! ۲ به من گوش فرآگیر و مرا مستحبان فرما! زیرا که در تفکر خود مت محیرم و ناله می کنم. ۳ از آوار دشمن و به سبب ظلم شریر، زیرا که ظلم بر من می اندازد و با خشم بر من جفا می کنند. ۴ دل من در اندرونم پیچ و تاب می کند، و ترسهای موت بر من افتداده است. ۵ ترس و لرز به من درآمده است. وحشتی هولناک مرا درگرفته است. ۶ و گفتم کاش که مرا بالها مثل کبوتر می بود تا پرواز کرده، استراحت می یافتم. ۷ هر آینه بجای دور می پریدم، و در صحراء ملوا می گردیم، سلاه. ۸ می شناختم بسوی پناهگاهی، از باد تند و از طوفان شدید. ۹ ای خداوند آنها را هلاک کن و زبانهایشان را غرق نما زیرا که در شهر ظلم و جنگ دیده‌ام. ۱۰ روز و شب بر حصارهایش گردش می کنند و شرارت و

خون ریزرهایی بخش! ۲ زیرا اینک برای جانم کمین می‌سازند و زورآواران به خد من جمع شده‌اند، بدون تقصیر من ای خداوند و بدون گناه من. ۴ بی تصور من می‌شتابند و خود را آماده می‌کنند. پس برای ملاقات من بیدار شو و بین. ۵ اما توای بیوه، خدای صایبوت، خدای اسرائیل! بیدارشده، همه امته را مکافات برسان و بر غداران بدکار شفقت مفرما، سلاه. ۶ شامگاهان برمی‌گردند و مثل سگ بانگ می‌کنند و در شهر دور می‌زنند. ۷ از دهان خود باری را فرموده بیرون ریزند. در لبهای ایشان شمشیرهاست. زیرا می‌گویند: «کیست که بشنود؟» ۸ و اما توای خداوند، بر ایشان خواهی خنده‌ید و تمامی امته را استهرا خواهی نمود. ۹ ای قوت من بسوی تو انتظار خواهم کشید زیرا خدا قلعه بلند من است. ۱۰ خدای رحمت من پیش روی من خواهد رفت. خدا مرا برشمنانم نگران خواهد ساخت. ۱۱ ایشان را به قتل مرسان. ۱۲ به سبب گناه زبان و سخنان لبهای خود، در تکری خویش گرفتار شوند. و به عرض لعنت و دروغی که می‌گویند، ۱۳ ایشان را فانی کن در غضب فانی کن تا نیست گردند و بدانند که خدار را عقوب تا اقصای زمین سلطنت می‌کند. سلاه. ۱۴ و شامگاهان برگردیده، مثل سگ بانگ زند و در شهر گردش کنند. ۱۵ و برای خوراک پراکنده شوند و سیر نشده، شب را بسر برند. ۱۶ و اما من قوت تو را خواهم سراید و بامدادان از رحمت تو ترنم خواهم نمود. زیرا قلعه بلند من هستی و در روز تنگی ملچای منی. ۱۷ ای قوت من برای تو سرود می‌خوانم، زیرا خدا قلعه بلند من است و خدای رحمت من.

۶۰ برای سالار مغنان بر سوسن شهادت. مکتوم داد آیا فی الحقیقت به که با ارم نهرين و ارم صوبه از در مقاتله بیرون آمد و بیاب برگشته، دوازده هزار نفر از ادمیان را در وادی الملح کشت ای خدا ما دور انداخته، پراکنده ساخته‌ای! خشنمانک بودی، بسوی مارجوع فrama! ۲ زمین را متزلزل ساخته، آن راشکافته‌ای! شکستگی‌های را شفا ده زیرا به جنبش آمده است. ۳ چیزهای مشکل را به قوم خود نشان داده‌ای. باده سرگردانی به مانوشانیده‌ای. ۴ علمی به ترسندگان خود داده‌ای تآن را برای راستی دردهانشان بشکن. ای خداوند دندانهای شیران را خرد بشکن. ۷ گداخته شده، مثل آب بگذرند. چون او تیرهای خود را می‌اندازد، در ساعت منقطع خواهد شد. ۸ مثل حلزون که گداخته شده، می‌گذرد. مثل سقط زن، آفتاب را نخواهند دید. ۹ قبل از آنکه دیگهای شما آتش خارها را حساس کنند. آنها را چه تر و چه خشک خواهد رفت. ۱۰ مرد عادل چون انتقام را دید شادی خواهد نمود. پایهای خود را به خون شیرخواهد شست. ۱۱ و مردم خواهند گفت: «هرآینه ثمرهای برای عادلان هست. هر آینه خدایی هست که در جهان داوری می‌کند.»

۵۹ برای سالار مغنان بر لاتهک. مکتوم داد وقی که شاول فرستاد که خانه را کشیک بکشدند تا او را بکشدند ای خدایم را از دشمنان برهان! مرا از مقاومت کنندگان برازافراز! ۲ مرا ازگاهکاران خلاصی ده! و از مردمان خواهیم یافت. زیرا اوست که دشمنان ما را پایمال خواهد کرد.

برای سالار مغنانیان پردهوات اوتار، مزمور داود ای خدا فریاد مرا بشنو! و دعای مراجات فرم! ۲ از اقصای جهان تو راخواهم خواند، هنگامی که دلم بیهوش می شود، مرا به صخره‌ای که از من بلندتر است هدایت نمای. ۳ زیرا که تو ملچاج من بوده‌ای و برج قرقی از روی دشمن. ۴ در خیمه تو ساکن خواهم بود تا بدل‌الاپاد. زیر سایه بالهای تو پناه خواهم برد، سلاه. ۵ زیرا توای خدا نذرهای مرا شنیده‌ای و میراث ترسندگان نام خود را به من عطا کردۀ‌ای. ۶ بر عمر پادشاه روزها خواهی افزود و سالهای اوشا نسل‌ها باقی خواهد ماند. ۷ به حضور خداخواهد نشست تا بدل‌الاپاد. رحمت و راستی را مهیا کن تا او را محافظت کنند. ۸ پس نام تو را تا به ابد خواهم سراید تا هر روز نذرهای خود را وفاکنم.

۶۴ برای سالار مغنانیان. مزمور داود ای خدا وقتی که تضرع می نمایم، آوارمرا بشنو و حیاتم را از خوف دشمن نگاه دار! ۲ مرا از مشاورت شیرین پنهان کن و از هنگامه گناهکاران. ۳ که زیان خود را مثل شمشیرتیز کرده‌اند و تیرهای خود یعنی سختنان تلخ را بزره آراسته‌اند. ۴ تا در کمیهای خود بر مرد کامل بیندازند. ناگهان بر او می اندازند و نمی ترسند. ۵ خویشن را برای کار زشت تعقیب می دهند. درباره پنهان کردن دامها گفتگو می کنند. می گویند: «کیست که ما را ببیند؟» ۶ کارهای بد راتدیر می کنند و می گویند: «تدیر نیکو کرده‌ایم». ۷ اندرون و قلب هر یک از ایشان عمیق است. ۸ اما خدا تیرها بر ایشان خواهد انداخت. و ناگهان جراحت‌های ایشان خواهد شد. ۹ وزیانهای خود را برخود فروز خواهد آورد و هر که ایشان را بیند فرار خواهد کرد. ۱۰ و جمیع آدمیان خواهد ترسید و کار خدا را اعلام خواهند کرد و عمل او را درک خواهد نمود. ۱۱ و مرد صالح در خداوند شادی می کند و بر اوتولک می دارد و جمیع راست دلان، فخر خواهند نمود.

۶۵ برای سالار مغنانیان. مزمور و سرود داود ای خدا، تسبیح در صهیون منتظرتیست. و نذرها برای تو وفا خواهد شد. ۲ ای که دعا می شنی! نزد تو تمامی پسرخواهد آمد. ۳ گناهان بر من غالب آمده است. تو تقصیرهای مرا کفاره خواهی کرد. ۴ خوشابحال کسی که او را برگزیده، و مقرب خود ساخته‌ای تابه درگاههای تو ساکن شود. از نیکویی خانه تو سیر خواهیم شد و از قلوبستی هیکل تو. ۵ به چیزهای ترسناک در عدل، ما را جواب خواهی داد، ای خدامی که نجات ما هستی. ای که پناه تمامی اقصای جهان و ساکنان بعده دیراستی. ۶ و کوهها را به قوت خود مستحکم ساخته‌ای، و کمر خود را به قدرت بسته‌ای. ۷ و تلاطم دریا را ساکن می گردانی، تلاطم امواج آن و شورش امته را. ۸ ساکنان اقصای جهان از آیات تو ترسانند. مطلع‌های صحیح و شام راشدمان می سازی. ۹ از زمین تقد نموده، آن راسیراب می کنی و آن را بسیار توانگر می گردانی. نهر خدا از آب پر است. غله ایشان را آماده می کنی زیرا که بدین طور تهیه کرده‌ای. ۱۰ پشته هایش را سیراب می کنی و مزه‌هایش را پست می سازی. به بارشها آن را شاداب می نمایی. نباتاتش را برکت می دهی. ۱۱ به احسان خویش سال را تاجدار می سازی و راههای توجیهی را می چکاند. ۱۲ مرتع‌های صحراء نیزی می چکاند. و کمر تلهای به شادمانی بسته شده است. ۱۳ چمنها

۶۶ برای یادوتون سالار مغنانیان. مزمور داود جان من فقط برای خدا خاموش می شود زیرا که نجات من از جانب اوست. ۲ او تنها صخره و نجات من است و قلعه بلند من. پس بسیار جنبش نخواهم خورد. ۳ تا به کی بر مردی هجوم می اورید تا همگی شما او راهلاک کنید مثل دیوار خمشده و حصار جنبش خورده؟ ۴ در این فقط مشورت می کنند که او را از مرتبه‌اش بیندازند. و دروغ را دوست می دارند. به زیان خود برکت می دهند و در دل خود لعنت می کنند، سلاه. ۵ ای جان من فقط برای خدا خاموش شو زیرا که امید من از وی است. ۶ او تنها صخره و نجات من است و قلعه بلند من تا جنبش نخورم. ۷ برخداست نجات و جلال من، صخره قوت من و پناه من در خداست. ۸ ای قوم همه وقت بر اوتولک کنید و دلهای خود را به حضور وی ببریزید. زیرا خدا ملچای ماست، سلاه. ۹ البته بنی آدم بطالت‌اند و بنی بشر دروغ. در ترازو بالا می روند زیرا جمیع از بطالت سبکترند. ۱۰ بر ظلم ترکل مکنید و بر غارت مغورو مشوید. چون دولت افروده شود دل در آن میندید. ۱۱ خدا یک بارگفته است و دوبار این را شنیده‌ام که قوت از آن خداست. ۱۲ ای خداوند رحمت نیز از آن تواست، زیرا به هر کس موفق عملش جزا خواهی داد.

۶۳ مزمور داود هنگامی که در صحرای بیهودا بود ای خدا، تو خدای من هستی. در سحرتو را خواهم طلبید. جان من تشنه تواست و جسدمن مشتاق تو در زمین خشک تشنه بی آب. ۲ چنانکه در قدس بر تو نظر کردم تا قوت و جلال تو را مشاهده کنم. ۳ چونکه رحمت تو از جیات نیکوتراست. پس لبهای من ترا تسبیح خواهد خواند. ۴ از این رو تا زنده هستم تو رامتابارک خواهم خواند. و دستهای خود را به نام تو خواهم برافراشت. ۵ جان من سیر خواهد شد چنانکه از مغز و پیه. و زیان من به لبهای شادمانی تو را حمد خواهد گفت، ۶ چون تو را بر بستر خود باد می آورم و در پاسهای شب در تو تفکرمی کنم. ۷ زیرا تو مددکار من بوده‌ای و زیر سایه بالهای تو شادی خواهم کرد. ۸ جان من به توجه‌سیده است و دست راست تو مرا

آـرـاـسـتـهـ شـدـهـ اـسـتـ وـ دـرـهـ هـابـهـ غـلـهـ پـيـراـسـتـهـ؛ـ اـزـ شـادـيـ بـانـگـ

مـىـ زـنـدـ وـ نـيـزـمـىـ سـرـايـندـ.

۶۸ برای سالار مغنايان. مزمور و سرود داود خدا برخizid و دشمنانش

پـراـكـنـدـهـ شـونـدـ! وـ آـتـيـ کـهـ اـزـ اوـ نـفـرـتـ دـارـنـدـ اـحـضـورـشـ بـگـرـبـنـدـ! ۱ چـنانـکـهـ

دوـ دـاـكـنـهـ مـىـ شـوـدـ،ـ اـيـشـانـ رـاـ پـراـكـنـهـ سـازـ،ـ وـ چـنانـکـهـ مـومـ پـيـشـ آـتـشـ

گـدـاخـتـهـ مـىـ شـوـدـ،ـ هـمـچـنانـ شـرـيـانـ بـهـ حـضـورـ خـداـ هـلاـكـ گـرـدـنـ. ۳ اـماـ

صـالـحـانـ شـادـيـ كـنـنـدـ وـ درـ حـضـورـ خـداـ بـهـ وـجـدـ آـيـنـدـ وـ بـهـ شـادـمـانـيـ خـرسـنـدـ

شـوـنـدـ. ۴ برـایـ خـداـ سـرـودـ بـخـوانـيدـ وـ بـهـ نـامـ اوـ تـرـنـمـ نـمـاـيـدـ وـ رـاهـيـ درـستـ

كـنـيـدـ بـرـایـ اوـ كـهـ درـ صـحـراـهاـ سـوـارـ استـ.ـ نـامـ اوـ بـيـوهـ استـ!ـ بـهـ حـضـورـ بـهـ

وـجـدـ آـيـيـدـ! ۵ پـدرـ يـتـيـمانـ وـ دـاـورـ يـوـزـنـانـ،ـ خـدـاسـتـ دـرـ مـسـكـنـ قـدـسـ خـودـ!

۶ خـداـ بـيـ كـسانـ رـاـ سـاـكـنـ خـانـهـ مـىـ گـرـدانـدـ وـ اـسـيـرـانـ رـاـ بـهـ رـسـتـگـارـيـ يـبـرونـ

مـىـ آـرـدـ،ـ لـيـكـنـ فـتـنـهـ انـگـيـزـانـ درـ زـمـينـ تـفـيـيدـ سـاـكـنـ خـواـهـنـدـ شـدـ. ۷ اـيـ

خـداـ هـنـگـامـيـ كـهـ پـيـشـ روـيـ قـوـمـ خـودـ يـبـرونـ رـفـتـيـ،ـ هـنـگـامـيـ كـهـ درـ صـحـراـ

خـراـمـيـدـيـ،ـ سـلاـهـ. ۸ زـمـينـ مـتـلـزـلـ شـدـ وـ آـسـمـانـ بـهـ حـضـورـ خـداـ بـارـيدـ.ـ اـينـ

سـيـنـاـ نـيـزـ اـزـ حـضـورـ خـداـ،ـ خـدـايـ اـسـرـائـيلـ. ۹ اـيـ خـداـ بـارـانـ نـعـمـتـهاـ بـارـانـيـدـ

وـ مـيرـاثـ رـاـ چـونـ خـسـتـهـ بـودـ مـسـتـحـكـمـ گـرـدـانـيـدـ. ۱۰ جـمـاعـتـ توـ دـرـانـ

سـاـكـنـ شـدـنـدـ. ۱۱ اـيـ خـداـ،ـ بـهـ جـوـ خـويـشـ بـرـايـ مـسـكـنـ تـدارـكـ دـيـدهـاـيـ. ۱۱

خـداـونـدـ سـخـنـ رـاـ مـىـ دـهـ. ۱۲ مـيـشـراتـ اـنـبـوـ عـظـيمـيـ مـىـ شـونـدـ. ۱۲ مـلـوكـ

لـشـكـرـهاـ فـارـ كـرـدهـ،ـ مـنهـمـ مـىـ شـونـدـ. ۱۳ وـ زـنـيـ كـهـ درـ خـانـهـ مـانـدـهـ استـ،ـ غـارتـ

راـ تـقـسيـمـ مـىـ كـنـدـ. ۱۴ اـنـجـهـ درـ آـلـهـاـخـوـاـيـيـدـ بـودـيـدـ،ـ لـيـكـنـ مـثـلـ بـالـهـاـيـ

فـاـخـتـهـ شـدـهـ اـيـدـكـهـ بـهـ نـقـرهـ پـوشـيـدـهـ استـ وـ پـرـهـاـيـشـ بـهـ طـلـاـيـ سـرـخـ. ۱۴

چـونـ قـادـرـ مـطـلـقـ پـادـشـاهـانـ رـاـ درـ آـنـ پـراـكـنـهـ سـاختـ،ـ مـثـلـ بـرـفـ بـرـ صـلـمـونـ

دـرـخـشـانـ گـرـدـيـدـ. ۱۵ كـوـهـ خـداـ،ـ كـوـهـ باـشـانـ استـ،ـ كـوـهـيـ باـ قـلـهـ هـايـ اـفـاشـتـهـ

كـوـهـ باـشـانـ استـ. ۱۶ اـيـ كـوـهـهـايـ باـقـلـهـ هـايـ اـفـاشـتـهـ،ـ چـراـ نـگـرـانـيـدـ!ـ بـرـ اـينـ

كـوـهـ كـهـ خـداـ بـرـايـ مـسـكـنـ خـودـ بـرـگـرـيـدـهـ استـ هـرـ آـيـهـ خـداـونـدـ درـ آـنـ تـاـ

اـبـدـ سـاـكـنـ خـواـهـ بـودـ. ۱۷ اـربـاهـ هـايـ خـدا~ كـروـهـ وـ هـزاـهـاستـ. ۱۸ خـداـونـدـ

مـيـانـ آـهـنـاستـ وـ سـيـنـاـ درـ قدـسـ استـ. ۱۹ بـرـاعـلـيـ عـلـيـبـنـ صـعـودـ كـرـدهـ،ـ وـ

اسـيـرـانـ رـاـ بـهـ اـسـرـيـ بـرـدهـاـيـ. ۲۰ آـدـمـيـانـ بـخـشـشـهاـ گـرـفـتـهـاـيـ. ۲۱ بـلـكـهـ اـزـ فـتـنـهـ

نـيـزـ تـاـ يـهـوـ خـداـ درـ اـيـشـانـ مـسـكـنـ گـيرـدـ. ۲۱ مـيـبارـكـ بـادـ خـداـونـدـ كـهـ هـرـ

رـوزـ مـتـحـمـلـ بـارـهـاـيـ ماـمـىـ شـوـدـ وـ خـدـايـ كـهـ نـجـاتـ مـاسـتـ،ـ سـلاـهـ. ۲۰

خـداـ بـرـايـ ماـ،ـ خـدـايـ نـجـاتـ استـ وـ مـفـرهـاـيـ مـوتـ اـزـ آـنـ خـداـونـدـ بـيـوهـ استـ.

۲۱ هـرـ آـيـهـ خـداـ سـرـدـشـمـانـ خـودـ رـاـ خـدـ خـواـهـ بـكـيـدـ كـهـ مـوـيـدـارـ كـسـيـ رـاـ

كـهـ درـ گـاهـ خـودـ سـالـكـ باـشـدـ. ۲۲ خـداـونـدـ گـفتـ:ـ «اـزـ باـشـانـ باـزـ خـواـهـ

آـورـدـ. ۲۳ اـزـ ژـرفـيهـاـ دـرـيـاـ باـزـ خـواـهـ آـورـدـ. ۲۴ تـاـ پـاـيـ خـودـراـ درـ خـونـ فـرـبـرـيـ وـ

زـيـانـ سـكـانـ توـ اـزـ دـشـمـانـتـ بـهـرـهـ خـودـ رـاـ بـيـاـيـدـ». ۲۵ دـرـپـيشـ رـوـ،ـ مـغـنـيـانـ

رـاـدـيـهـاـنـدـ يـعـنىـ طـرـيقـ هـايـ خـداـ وـ پـادـشـاهـ مـراـ درـقـدـسـ. ۲۶ خـداـ رـاـ

بـيـنـاـمـيـنـ صـغـيرـ،ـ حـاـكـمـ اـيـشـانـ وـ روـسـاـيـ يـهـوـدـاـحـفـلـ اـيـشـانـ. ۲۷ آـجـاسـتـ

بـيـنـاـمـيـنـ صـغـيرـ،ـ حـاـكـمـ اـيـشـانـ وـ روـسـاـيـ يـهـوـدـاـحـفـلـ اـيـشـانـ. ۲۸ روـسـاـيـ زـيـلـونـ وـ

۶۶ برای سالار مغنايان. سرود و مزمور ای تمامی زمین، برای خدا بانگ

شـادـمـانـ بـيـزـنـيـدـ! ۲ جـلـالـ نـامـ اوـ رـاـبـسـرـايـدـ! وـ درـ تـسـبـيـحـ اوـ جـلـالـ اوـ رـاـ

تـوصـيـفـ نـمـاـيـدـ! ۳ خـداـ رـاـ گـوـيـدـ:ـ «چـهـ مـهـبـ استـ كـارـهـاـيـ توـ!ـ اـزـ شـدـتـ

قوـتـ توـ دـشـمـانـتـ نـزـدـ توـ تـذـلـلـ خـواـهـنـدـ كـرـدـ! ۴ تمامـيـ زـمـينـ توـ رـاـ پـرـسـتـشـ

خـواـهـنـدـ كـرـدـ وـ توـ رـاـ خـواـهـنـدـ سـرـايـدـ وـ بهـ نـامـ تـوـزـنـمـ خـواـهـنـدـ نـمـوـدـ». ۵ سـلاـهـ. ۵

پـيـاـيـدـ كـارـهـاـيـ خـداـ رـاـ مشـاهـدـهـ كـنـيـدـ. ۶ درـ كـارـهـاـيـ خـودـ بهـ بـنـيـ آـدـ مـهـبـ

استـ. ۶ درـيـاـ رـاـ بـهـ خـشـكـيـ مـيـدلـ سـاختـ وـ مـرـدـ اـزـ عـبـرـكـرـدـنـدـ. ۷ آـنجـاـ بـدـوـ شـادـيـ

نـمـوـدـيـمـ. ۷ درـ تـوـانـيـ خـودـ تـاـ بهـ اـبـ سـلطـنـتـ مـىـ كـنـدـ وـ

چـشـمـانـشـ مـراـقـبـ اـمـتـهاـ استـ. ۸ فـتـنـهـ انـگـيـزـانـ خـويـشـنـ رـاـ بـرـنيـفـارـزـنـدـ،ـ سـلاـهـ. ۸

آـيـ قـوـمـهاـ،ـ خـداـيـ ماـ رـاـ مـيـبارـكـ خـوانـيدـ وـ آـواـزـ تـسـبـيـحـ اوـ رـاـ بـشـنـوـيـدـ. ۹ كـهـ

جاـهـاهـيـ ماـ رـاـ درـ حـرـياتـ قـارـ مـىـ دـهـدـ وـ نـمـيـ گـذـارـدـ كـهـ پـايـهـاـيـ مـالـغـرـشـ خـورـدـ.

۱۰ زـيـرـاـيـ خـداـ توـ ماـ رـاـ اـمـتـحـانـ كـرـدـهـاـيـ وـ ماـ رـاـ غالـ گـذـاشـتـهـاـيـ چـنانـهـ تـفـهـ

رـاغـالـ مـىـ گـذـارـنـدـ. ۱۱ ماـ رـاـ بـهـ دـامـ دـرـآـورـديـ وـ بـارـيـ گـرـانـ بـرـ پـشـتهـاـيـ ماـ

نـهـادـيـ. ۱۲ مرـدـمـانـ رـاـ بـرـ سـرـماـ سـوارـ گـرـدـانـيـدـ وـ بـهـ آـتـشـ وـ آـبـ دـرـآـمدـيـمـ.

پـسـ ماـ رـاـ بـدـجـائـيـ خـرمـ بـيـرونـ آـورـدـ. ۱۳ قـرـيـانـيـ هـايـ سـوـختـنـيـ بهـ خـانـهـ توـ

خـواـهـمـ آـرـدـ. ۱۴ نـدـرـهـاـيـ خـودـ رـاـ بهـ توـ وـفاـ خـواـهـ نـمـوـدـ،ـ كـهـ لـيـهـاـيـ خـودـ رـاـ بـرـ

آـنـهاـيـ كـشـودـ وـ درـ زـمانـ تـنـگـيـ خـودـاـنـهاـ رـاـ بهـ زـيـانـ خـودـ آـورـدـ. ۱۵ قـرـيـانـيـ هـايـ

سـوـختـنـيـ بـرـوـارـيـ رـاـ نـزـدـ توـ خـواـهـمـ گـذـارـانـدـ. ۱۶ هـمـهـ خـداـتـارـسـانـ بـيـاـيـدـ وـ بـشـنـوـيـدـ تـاـ اـزـنـجـهـ

ذـيـخـ خـواـهـمـ كـرـدـ،ـ سـلاـهـ. ۱۷ بـهـ دـهـانـ نـزـدـ اوـ آـواـزـ خـودـ رـاـ بـلـنـدـ

كـرـدـ وـ تـسـبـيـحـ بـلـنـدـ بـرـ زـيـانـ مـنـ بـودـ. ۱۸ اـگـرـ بـدـيـ رـاـ دـلـ خـودـمـظـهـرـ

مـىـ دـاشـتـ،ـ خـداـونـدـ مـرـاـ نـمـيـ شـنـيدـ. ۱۹ لـيـكـنـ خـداـ مـرـاـ شـنـيـدـ استـ وـ بـهـ آـواـزـ

دـعـاـيـ منـ تـوـجـهـ فـرمـودـ. ۲۰ مـيـبارـكـ بـادـ خـداـ كـهـ دـعـاـيـ مـرـاـ اـزـخـودـ،ـ وـ رـحـمـ

خـويـشـ رـاـ اـزـ مـنـ بـرـنـگـرـانـيـدـ استـ.

۶۷ برای سالار مغنايان. مزمور و سرود بـرـذـواتـ اوـتـارـ خـداـ بـرـ ماـ رـاحـمـ كـنـدـ

وـ ماـ رـاـ مـيـبارـكـ سـازـدـوـ نـورـ رـوـيـ خـودـ رـاـ بـرـ ماـ مـتـجـلـيـ فـرمـاـيـدـ! سـلاـهـ. ۲ تـاـ رـاهـ توـ

درـ جـهـانـ مـعـرـفـ گـرـدـ وـ نـجـاتـ توـ بهـ جـمـيعـ اـمـتـهاـ. ۳ اـيـ خـداـ قـوـمـهاـ توـ

راـ حـمـدـ گـوـيـدـ. ۴ جـمـيعـ قـوـمـهاـ توـ رـاـ حـمـدـ گـوـيـنـدـ. ۵ اـمـتـهاـ شـادـيـ وـ تـرـنـمـ

خـواـهـنـدـ نـمـوـدـ زـيـرـاقـومـهاـ رـاـ بـهـ اـنـصـافـ حـكـمـ خـواـهـيـ نـمـوـدـ وـ اـمـتـ هـايـ

رـاـ هـدـاـيـتـ خـواـهـيـ كـرـدـ،ـ سـلاـهـ. ۶ اـيـ خـداـقـومـهاـ توـ رـاـ حـمـدـ گـوـيـنـدـ. ۷ جـمـيعـ

قـوـمـهاـ توـ رـاـ حـمـدـ گـوـيـنـدـ. ۸ آـنـگـاهـ زـمـينـ مـحـصـولـ خـودـ رـاـ خـواـهـ دـادـ خـداـ

خـداـيـ ماـ رـاـ مـيـبارـكـ خـواـهـدـ فـرمـودـ. ۹ خـداـمـاـ رـاـ مـيـبارـكـ خـواـهـدـ فـرمـودـ. ۱۰

تمـامـيـ اـقـصـاـيـ جـهـانـ اـزـ خـواـهـنـدـ تـرـسـيدـ.

رسای نفتالی. ۲۸ خدایت برای تو قوت را امر فرموده است. ای خدا آنچه را که برای ما کرده‌ای، استوار گردان. ۲۹ به سبب هیکل تو که در اورشلیم است، پادشاهان هدایا نزد تو خواهند آورد. ۳۰ و حش نی زار را توبیخ فرما و رمه گاوان را با گوسله‌های قوم که با شمشهای نقره نزد تو گردن می‌نهند. و قوم هایی که جنگ را دوست می‌دارند پراکنده ساخته است.

۲۱ مرا برای خوارک زدآب دادند و چون تشنه بودم مرا سرکه نوشانیدند. ۲۲ پس مائده ایشان پیش روی ایشان تله باد و چون مطمئن هستید دامی باشد. ۲۳ چشمان ایشان تارگردد تا نبینند. و کمرهای ایشان را دائم لزان گردان. ۲۴ خشم خود را بر ایشان بیز و سورت غصبه تو ایشان را دریابد. ۲۵ خانه‌های ایشان مخروبه گردد و در خیمه‌های ایشان هیچ کس ساکن نشود. ۲۶ زیرا برکسی که تو زده‌ای جفاماً کنند و دردهای کوفگان تو را اعلان می‌نمایند. ۲۷ گناه بر گناه ایشان مزید کن و درعدالت تو داخل نشوند. ۲۸ از دفتر حیات محشووند و با صالحین مرقوم نگردند. ۲۹ و اما من، مسکین و دردمد هستم. پس ای خدا، نجات تو مرا سرفراز سازد. ۳۰ و نام خدا را با سروت تسبیح خواهم خواند او را با حمد تعظیم خواهم نمود. ۳۱ و این پسندیده خداخواهد بود، زیاده از گاو و گوساله‌ای که شاخها وسمها دارد. ۳۲ حليمان این را دیده، شادمان شوند، وای طالبان خدا دل شما زنده گردد، ۳۳ زیرا خداوند فقیران را مستجاب می‌کند و اسیران خود را حقیر نمی‌شمارد. ۳۴ آسمان زمین او را تسبیح بخواهد. آبها نیز و آنچه در آنها می‌جنند. ۳۵ زیرا خدا صهیون را نجات خواهدداد و شهرهای یهودا را بنا خواهد نمود تا در آنجاسکونت نمایند و آن متصرف گردد. ۳۶ و ذریت بندگانش وارث آن خواهد شد و آنانی که نام او را دوست دارند، در آن ساکن خواهند گردید.

۶۹ برای سالار مغنبیان بر سوستهایا. معمور داد خدایا مرا نجات ده! زیرا آنها به جان من درآمده است. ۲ در خلاب ژرف فرورفتام، جانی که نتوان ایستاد. به آبهای عمیق درآمدهام و سیل مرا می‌پوشاند. ۳ از فریاد خود خسته شده‌ام و گلوی من سوخته و چشمانم از انتظار خدا تار گردیده است. ۴ آنانی که بی‌سبب ازم نفرت دارند، از موهای سرم زیاده‌اند و دشمنان ناحق من که قصد هلاکت من دارندزورآورند. پس آنچه نگفته بهدم، رد کردم. ۵ ای خدا، تو حماقت مرا می‌دانی و گناهان از تو مخفی نیست. ۶ ای خداوند یهوده صبایبیت، منتظرین تو به سبب من خجل نشوند. ای خدای اسرائیل، طالبان تو به سبب من رسوا نگردند. ۷ زیرا بخاطر تو متحمل عار گردیدهام ورسوایی روی من، مرا پوشیده است. ۸ نزدبرادرانم اجنبی شده‌ام و نزد پسران مادر خود غریب. ۹ زیرا غیرت خانه تو مرا خورد است و ملامت‌های ملامت کنندگان تو بر من طاری گردیده. ۱۰ روزه داشته، جان خود را مثل اشک ریختام. و این برای من عار گردیده است. ۱۱ پلاس را لباس خود ساخته‌ام و نزد ایشان ضرب المثل گردیده. ۱۲ دروازه نشیان درباره من حرف می‌زنند و سروت می‌گساران گشتمام. ۱۳ و اما من، ای خداوند دعای خود را در وقت اجابت نزد تو می‌کنم. ای خدا در کثرت رحمانیت خود و راستی نجات خود مرا مستجاب فرما. ۱۴ مرا از خلاب خلاصی ده تا غرق نشوم و از نفرت کنندگان و از رفیعیهای آب رستگار شوم. ۱۵ مگذار که سیلان آب مرا پوشاند و ژرفی مرابیلعد و هاویه دهان خود را بر من بینند. ۱۶ ای خداوند مرا مستجاب فرما زیرا رحمت تونیکوست. به کثرت رحمانیت بر من توجه نما. ۱۷ و روی خود را از بندۀ ات مبوشان زیرا در تنگی هستم مرا بزودی مستجاب فرما. ۱۸ به جانم نزدیک شده، آن را رستگار ساز. به سبب دشمنانم مرا قلیه ده. ۱۹ تو عار و خجالت و رسوای مرا می‌دانی و جمیع خصم‌مانم پیش نظر تواند. ۲۰ عار، دل مراشکسته است و به شدت بیمار

از ایشان را از ظلم و ستم فدیه خواهد داد و خون ایشان در نظر وی گران بها خواهد بود. ۱۵ او زنده خواهد ماند و از طلای شبا بدلوخواهد داد. دائم برای وی دعا خواهد کرد و تمامی روز او را مبارک خواهد خواند. ۱۶ و فراوانی غله در زمین بر قله کوهها خواهد بود که ثمره آن مثل لبنان جنیش خواهد کرد. و اهل شهرها مثل علف زمین نشو و نما خواهد کرد. ۱۷ نام او تا ابدالاً باد باقی خواهد ماند. اسم او پیش آفتاب دوام خواهد کرد. آدمیان در او برای یکدیگر بirkت خواهند خواست و جمیع امت های زمین او را خوشحال خواهند خواند. ۱۸ مبارک باد پیوه خدا که خدای اسرائیل است. که او فقط کارهای عجیب می کند. ۱۹ و مبارک بادنام مجید او تا ابدالاً باد. و تمامی زمین از جلال اوپر بشود. آمين و آمين. دعاهای داود بن یسی تمام شد.

۷۳ مزمور آسف هرآیه خدا برای اسرائیل نیکوست، یعنی برای آنانی که پاک دل هستند. ۲ واما من نزدیک بود که پایهایم از راه در رو و نزدیک بود که قدمهایم بلغفر. ۳ زیرا بر متکبران حسد بردم چون سلامتی شریان را دیدم. ۴ زیراکه در موت ایشان قیدها نیست و قوت ایشان مستحکم است. ۵ مثل مردم در زحمت نیستند و مثل آدمیان مبتلا نمی باشند. ۶ بنا بر این گردن ایشان به تکری آراسته است و ظلم مثل لیاس ایشان را می پوشاند. ۷ چشمان ایشان از فرهنگی بدرآمده است و از خیالات دل خود تجاوز می کنند. ۸ استهرا می کنند و حرفهای بد می زنند و سخنان ظلم آمیز را از جای بلندی گویند. ۹ دهان خود را بر آسمانها گذارداند وزیان ایشان در جهان گردش می کند. ۱۰ پس قوم او بدینجا برمی گردند و آبهای

فراوان، بدبیشان نوشانیده می شود. ۱۱ و ایشان می گویند: «خدا چگونه بداند و آیا حضرت اعلی علم دارد؟» ۱۲ اینک ایشان شریر هستند که همیشه مطمئن بوده، در دولتمندی افروده می شوند. ۱۳ یقین من دل خود را عیث طاهر ساخته و دستهای خود را به پاکی شسته ام. ۱۴ و من تمامی روز مبتلا می شوم و تادیب من هر بامداد حاضر است. ۱۵ اگر می گفتم که چنین سخن گویم، هر آینه بروطقه فرزندان تو خیانت می کرم. ۱۶ چون نفرکرکدم که این را پنهنم، در نظر من دشوار آمد. ۱۷ تابه قدسهای خدا داخل شدم. آنگاه در آخرت ایشان تامل کردم. ۱۸ هر آینه ایشان را در جایهای لغزندۀ گذارده ای. ایشان را به خرابیها خواهی انداخت. ۱۹ چگونه بغضه به هلاکت رسیده اند! تباش شده، از ترسهای هولناک نیست گردیده اند. ۲۰ مثل خواب کسی چون بیدار شد، ای خداوند همچنین چون بrixیزی، صورت ایشان را ناچیز خواهی شمرد. ۲۱ لیکن دل من تلغی شده بود و در اندرون خود، دل ریش شده بودم. ۲۲ و من وحشی بودم و معرفت نداشتم و مثل بھایم نزد تو گردیدم. ۲۳ ولی من دائم با تو هستم. تو دست راست مرانایید گرده ای. ۲۴ موافق رای خود مرا هدایت خواهی نمود و بعد از این خواهد داد و فقیری را که رهاننده ای ندارد. ۱۳ بر مسکین و فقیر کم خواهد فرمود و جانهای مساکین را نجات خواهد بخشید. ۱۴ جانهای

در زمان پیری مرآ دور مینداز چون قوتم زایل شود مرآ ترک منما. ۱۰ زیرا دشمنانم بر من حرف می زند و مترصدان جانم با یکدیگر مشورت می کنند ۱۱ و می گویند: «خدا او را ترک کرده است. پس او را تعاقب کرده، بگیرید، زیرا که رهاننده ای نیست.» ۱۲ ای خدا از من دور مشو. خدایا به اعانت من تعجیل نما. ۱۳ خصمانت جانم خجل و فانی شوند. ۱۴ و اما من دائم امیدوارخواهم بود و بر همه تسیبی تو خواهم افزو. ۱۵ زیانم عدالت تو را بیان خواهد کرد و نجات راتمامی روز. زیرا که حد شماره آن را نمی دانم. ۱۶ در توانایی خداوند یهوه خواهم آمد. و از عدالت تو و بس خبر خواهم داد. ۱۷ ای خدا ازطفولیتم مرآ تعليم داده ای و تا الان، عجایب تو را علان کرده ام. ۱۸ پس ای خدا، مرآ تا زمان پیری وسفید موهی نیز ترک ممکن، تا این طبقه را از بازوی تو خبر دهم و جمیع آیند کان را از توانایی تو. ۱۹ خدایا عدالت تو تا اعلی علیین است. توکارهای عظیم کرده ای.

خدایا مانند تو کیست؟ ۲۰ ای که تنگیهای پسیار و سخت را به ما نشان داده ای، رجوع کرده، باز ما را زنده خواهی ساخت؛ و برگشته، ما را از عمق های زمین برخواهی آورد. ۲۱ بزرگی مرآ مزید خواهی کرد و برگشته، مرآ تسلی خواهی بخشید. ۲۲ پس من نیز تو را با بربط خواهم ستد، یعنی راستی تو رای خدای من. و تو رای قدوس اسرائیل با عود ترنم خواهم نمود. ۲۳ چون برای تو سرود می خوانم لبهایم بسیار شادی خواهد کرد و جانم نیز که آن را فدیه داده ای. ۲۴ زیانم نیز تمامی روز عدالت تو را ذکر خواهد کرد. زیرا آنانی که برای ضرر من می کوشیدند خجل و رسو گردیدند.

۷۲ مزمور سلیمان ای خدا انصاف خود را به پادشاه ده و عدالت خویش را به پسر پادشاه! ۲ و او قوم تو را به عدالت داوری خواهد نمود و مساکن تو را به انصاف. ۳ آنگاه کوهها برای قوم سلامتی را بار خواهند آورد و تلهای نیز در عدالت. ۴ مساکین قوم را دادرسی خواهد کرد؛ و فرزندان فقیر رانجات خواهد داد؛ و ظالمان را زیون خواهد ساخت. ۵ از تو خواهند ترسید، مادامی که آتفاب باقی است و مادامی که ماه هست تا جمیع نیز در عدالت. ۶ او مساکین قوم را دادرسی خواهد کرد، و فرزندان فقیر رانجات خواهد داد؛ و ظالمان را زیون خواهد ساخت. ۷ در زمان او صالحان خواهند بارشنهای که زمین را سیراب می کند. ۸ و حضور وی صحرانشینان گردن خواهند نهاد و دشمنان او خاک را خواهند لیسید. ۹ پادشاهان ترشیش و جزایر هدایا خواهند آورد. پادشاهان شبا و سالارهای خواهند رسانید. ۱۰ ای خداوند! تاریخ از نهر تا اقصای جهان. ۱۱ حکمرانی خواهد کرد از دریا تا دریا و از نهر تا اقصای جهان. ۱۲ وی صحرانشینان گردن خواهند نهاد و دشمنان او خاک را خواهند لیسید. ۱۳ پادشاهان ترشیش و جزایر هدایا خواهند آورد. پادشاهان شبا و سالارهای خواهند رسانید. ۱۴ جمیع سلاطین او را تعظیم خواهند کرد و جمیع امت ها او را بندگی خواهند نمود. ۱۵ زیرا چون مسکین استغاثه کند، او را رهایی خواهد داد و فقیری را که رهاننده ای ندارد. ۱۶ بر مسکین و فقیر کم خواهد فرمود و جانهای مساکین را نجات خواهد بخشید. ۱۷ جانهای

هیچ چیز را در زمین نمی خواهم. ۲۶ اگرچه جسد و دل من زائل گردد، لیکن صخره دلم و حصه من خداست تا ابدالاً باد. ۷۷ زیر آنانی که از تو دورند هلاک خواهند شد. و آنانی را که از توزنا می کنند، تابود خواهی ساخت. ۷۸ و اما مراتیکوست که به خدا تقریب جویم. بر خداوندیهوه توکل کردهام تا همه کارهای تو را بیان کنم.

۷۴ قضیده آساف چراei خدا ما را ترک کردهای تا به ایدو خشم تو بر گوشندهان مرتع خداوروخته شده است؟ ۲ جماعت خود را که از قدیم خریدهای، بیاد آور و آن را که فدیه دادهای تا سبیط میراث تو شود و این کوه صهیون را که در آن ساکن بودهای. ۳ دمہای خود را بسوی خرابه های ابدی بردار زیرا دشمن هرچه را که درقدس تو بود خراب کرده است. ۴ دشمنانت درمیان جماعت تو غرش می کنند و علمهای خودرا بای علامات بربیا می نمایند. ۵ و ظاهری شوند چون کسانی که تبرها را بر درختان جنگل بلند می کنند. ۶ و الان همه نقشهای تراشیده آن را به تبرها و چکشها خرد می شکنند. ۷ قدس های تو را آتش زدهاند و مسکن نام تو را تابه زمین بی حرمت کردهاند. ۸ و در دل خودمی گویند آنها را تام خراب می کیم. پس جمیع کنیسه های خدا را در زمین سوزانیدهاند. ۹ آیات خود را نمی بینیم و دیگر هیچ نبی نیست. و درمیان ما کسی نیست که بداند تا به کی خواهد بود. ۱۰ ای خدا، دشمن تا به کی ملامت خواهد کرد؟ و آیا خصم، تا به ابد نام تو را اهانت خواهد نمود؟ ۱۱ چرا دست خود یعنی دست راست خوش را برگراندیهای؟ آن را از گریان خود بیرون کشیده، ایشان را فانی کن. ۱۲ و خدا از قدیم پادشاه من است. او در میان زمین نجات ها پدید می آورد. ۱۳ تو به قوت خودریا را منشق ساختی و سرهای نهنگان را در آپهاشکستی. ۱۴ سرهای لویاتان را کوفته، و او را خوارک صحرانشینان گردانیدهای. ۱۵ توجشمه ها و سیلها را شکافنی و نهرهای دائمی را خشک گردانیدی. ۱۶ روز از آن توست و شب نیاز آن تو. نور و آفتاب را تو برقرار نمودهای. ۱۷ تمامی حدود جهان را تو پایدار ساخته ای.

۷۵ برای سالار مغناطیس بر یدوتون. مزمور آساف آواز من بسوی خداست و فریدم کنم. آواز من بسوی خداست گوش خود را به من فرا خواهد گرفت. ۲ در روز تنگی خود خداوند را طلب کردم. در شب، دست من دراز شده، بازکشیده نگشت و جان من تسلی نپذیرفت. ۳ خدا را یاد می کنم و پیشان می شوم. تئکر می نمایم و روح من متصری می گردد، سلاه. ۴ چشمانت را بیدار می داشتی. بی تاب می شدم و سخن نمی توانستم گفت. ۵ درباره ایام قدیم تفکرکردهام. درباره سالهای زمانهای سلف. ۶ سرودشبانه خود را بخاطر می آورم و در دل خود تفکرکمی کم و روح من تقییش نموده است. ۷ مگر خداتا به ابد ترک خواهد کرد و دیگر هرگز راضی نخواهد شد. ۸ آیا رحمت او تا به ابد زایل شده است؟ و قول او باطل گردیده تا ابدالاً باد؟ ۹ آیا خدا رافت را فراموش کرده؟ و رحمت های

کارهای عجیب تو را ذکر می کنند. ۲ هنگامی که به زمان معین برسم براستی داوری خواهم کرد. ۳ زمین و جمیع ساکنان گداخته شدهاند. من ارکان آن را برقرار نمودهام، سلاه. ۴ متنکریان را گفتم: «فخر مکید!» و به شریان که «شاخ خود را میفراریزد. ۵ شاخهای خود را به بلندی میفراریزد. و با گردن کشی سخنان تکبرآمیز مگویید». ۶ زیرا نه از مشرق و نه از مغرب، و نه از جنوب سرافرازی می آید. ۷ لیکن خدا، دار است. این را به زیر می اندازو آن را سرافراز می نماید. ۸ زیرا در دست خداوند کاساهای است و پاده آن پرچوش. از شراب ممزوج بر است که از آن می بزید. و امادردهایش را جمیع شریان جهان افسرده، خواهند نوشید. ۹ و اما من، تا به ابد ذکر خواهم کرد و برای خدای خدای یعقوب ترم خواهم نمود. ۱۰ جمیع شاخهای شریان را خواهم بزید و اما شاخهای صالحین بر افراشته خواهد شد.

۷۶ برای سالار مغناطیس بر یدوتار. مزمور و سرود آساف خدا در پیودا معروف است و نام او در اسرائیل عظیم! ۲ خیمه او است در شالیم و مسکن او در چهیون. ۳ در آنجا، بر قهای کمان را شکست. سپر و شمشیر و چنگ را، سلاه. ۴ تو جلیل هستی و مجید، زیاده از کوههای یغماء! ۵ قوی دلان تاراج شدهاند و خواب ایشان را در بیرون و همه مردان زورآور دست خود را پیغامبرند. ۶ از توبیخ توای خدای یعقوب، بر ارایه هاوس ایمان خوابی گران مستولی گردید. ۷ تو مهیب هستی، تو! و در حین غضب، کیست که به حضور تو ایستد؟ ۸ از آسمان داوری را شتوانیدی. پس چهان بر سرید و ساکت گردید. ۹ چون خدا برای داوری قیام فرماید تا همه مساکین ایشان را لخلاصی بخشید، سلاه. ۱۰ آنگاه خشم انسان تو را حمد خواهد گفت و باقی خشم را بر کمر خودخواهی بست. ۱۱ نذر کنید و وفا نمایید برای یهوه خدای خود. همه که گردآگرد او هستند، هدیه بگذرانند نزد او که مهیب است. ۱۲ روح روسا رامقطع خواهد ساخت و برای پادشاهان جهان مهیب می باشد.

۷۷ برای سالار مغناطیس بر یدوتون. مزمور آساف آواز من بسوی خداست و فریدم کنم. آواز من بسوی خداست گوش خود را به من فرا خواهد گرفت. ۲ در روز تنگی خود خداوند را طلب کردم. در شب، دست من دراز شده، بازکشیده نگشت و جان من تسلی نپذیرفت. ۳ خدا را یاد می کنم و پیشان می شوم. تئکر می نمایم و روح من متصری می گردد، سلاه. ۴ چشمانت را بیدار می داشتی. بی تاب می شدم و سخن نمی توانستم گفت. ۵ درباره ایام قدیم تفکرکردهام. درباره سالهای زمانهای سلف. ۶ سرودشبانه خود را بخاطر می آورم و در دل خود تفکرکمی کم و روح من تقییش نموده است. ۷ مگر خداتا به ابد ترک خواهد کرد و دیگر هرگز راضی نخواهد شد. ۸ آیا رحمت او تا به ابد زایل شده است؟ و قول او باطل گردیده تا ابدالاً باد؟ ۹ آیا خدا رافت را فراموش کرده؟ و رحمت های

آفتاب را تو برقرار نمودهای. ۱۰ تمامی حدود جهان را تو پایدار ساخته ای. تابستان و زمستان را تو ایجاد کردهای. ۱۱ ای خداوند این را بیادآور که دشمن ملامت می کند و مردم جاھل نام تو را اهانت می نمایند. ۱۲ جان فاخته خود را به جانور وحشی مسپار. جماعت مسکینان خود را به ابد فراموش مکن. ۱۳ عهد خود را ملاحظه فرما زیرا که ظلمات جهان از مسکن های ظلم پر است. ۱۴ مظلومان به رسواهی بر نگردند. مساکین و فقیران نام تو را حمد گویند. ۱۵ ای خدا برخیز و دعوای خود را برپیادار؛ و بیادآور که احمدق تمامی روز تو را ملامت می کند. ۱۶ آواز دشمنان خود را فراموش مکن و غوغای مخالفان خود را که پیوسته بلند می شود.

۷۸ برای سالار مغناطیس بر یدوتار. مزمور و سرود آساف تو را حمد می گوییم! ای خدا تو را حمد می گوییم! زیرا نام تو نزدیک است و مردم

خودرا در غضب مسدود ساخته است؟ سلاه. ۱۰ پس گفتم این ضعف من است. زهی سالهای دست راست حضرت اعلی! ۱۱ کارهای خداوند را ذکرخواهم نمود زیرا کار عجیب تو را که از قدیم است به یاد خواهم آورد. ۱۲ و در جمیع کارهای تو تامل خواهم کرد و در صنعتهای تو تفکرخواهم نمود. ۱۳ ای خدا، طریق تو در قدوسیت است. کیست خدای بزرگ مثل خدا؟ ۱۴ تو خدایی هستی که کارهای عجیب می‌کنی و قوت خویش را بر قوهای معروف گردانیده‌ای. ۱۵ قوم خود را به بازوی خویش راهانیده‌ای یعنی بنی بعقوب و بنی یوسف را. سلاه. ۱۶ آبها تو را دید، ای خدآبها تو را دیده، متزلول شد. لجه‌ها نیز سخت مضطرب گردید. ۱۷ ابها آب بریخت و افالک رعد بدادر. تیرهای تو نیز به هر طرف روان گردید. ۱۸ صدای رعد تو در گردید بود و برقها ربع مسکون را روشن کرد. پس زمین مرتعش و متزلول گردید. ۱۹ طریق تو در دریاست و راههای تو در آبهای فراوان و آثار تو را نتوان دانست. ۲۰ قوم خود را مثل گوسفندان راهنمایی نمودی، بدست موسی و هارون.

۷۸ قصیده آساف ای قوم من شریعت ما بشنوید! گوشهای خود را به سختنان دهان فراگیرید! ۲ دهان خود را به مثل باز خواهم کرد به چیزهایی که از بنای عالم مخفی بود تنطق خواهم نمود. ۳ که آنها را شنیده و دانسته‌ایم و پدران ما برای ما بیان کرده‌اند. ۴ از فرزندان ایشان آنها را پنهان نخواهیم کرد. تسبیحات خداوند را برای نسل آینده بیان می‌کنیم و قوت او و اعمال عجیبی را که او کرده است. ۵ زیرا که شهادت دریعقوب بربا داشت و شریعتی در اسرائیل قرار دادو پدران ما را امر فرمود که آنها را به فرزندان خود تعلیم دهند؛ ۶ تا نسل آینده آنها را بدانند و فرزندانی که می‌باشد مولود شوند تا ایشان بrixzind و آنها را به فرزندان خود بیان نمایند؛ ۷ و ایشان به خدا توکل نمایند و اعمال خدا را فراموش نکنند بلکه احکام ایشان را نگاه دارند. ۸ و مثل پدران خود نسلی گردن کش و فتنه انگیزشوند، او را نگاه دارند. ۹ نسلی که دل خود را راست نساختند و روح ایشان بسوی خدا امین نبود. ۱۰ پس افرایم که مسلح و کمان کش بودند، در روز جنگ رو برتفاوتند. ۱۱ و اعمال و خدا را نگاه نداشتند و از سلوک به شریعت او ابا نمودند، ۱۲ و در نظر عجایب او را فراموش کردن که آنها را بیداشان ظاهر کرده بود، ۱۳ و در نظر پدران ایشان اعمال عجیب کرده بود، در زمین مصر و در دیار صون. ۱۴ دریا را منشق ساخته، ایشان را عبورداد و آبها را مثل توده بربا نمود. ۱۵ ایشان را در روز به ابر راهنمایی کرد و تمامی شب به نورآتش. ۱۶ در صحرا صخره‌ها را بشکافت و ایشان را گویا از لجه‌های عظیم نوشاید. ۱۷ پس سیلها را از صخره بیرون آورد و آب را مثل نهرها جاری ساخت. ۱۸ بار دیگر بر او گناه وزیدند و برحضرت اعلی در صحرا فتنه انگیختند، ۱۹ و در دلهای خود خدا را امتحان کردند، چونکه برای شهوات خود غذا خواستند. ۲۰ و برض خداتکلم کرده، گفتند: «آیا خدا می‌تواند در

۵۲ و قوم خود را مثل گوسفندان کوچانید و ایشان را در صحراء مثل گله راهنمای نمود. ۵۳ و ایشان را در امیت همیری کرد تا تنرسند و دریادشمنان ایشان را پوشانید. ۵۴ و ایشان را به حدود مقدس خود آورد، بدین کوهی که بدست راست خود تحصیل کرده بود. ۵۵ و امتها را از حضور ایشان راند و میراث را برای ایشان به ریسمان تقسیم کرد و اسپاط اسرائیل را در خیمه‌های ایشان ساکن گردانید. ۵۶ لیکن خدای تعالی را امتحان کرده، بدرو فتنه انجیخته و شهادات او را نگاه نداشتند. ۵۷ و پرگشته، مثل پدران خود خیانت وزیدند و مثل کمان خطأ کننده منحرف شدند. ۵۸ و به مقامهای بلند خود خشم او را به هیجان آوردند و به بتهای خوبیش غیرت او را جنبش دادند. ۵۹ چون خدایان را بشنید غضبناک گردید و اسرائیل را به شدت مکروه داشت. ۶۰ پس مسکن شیلو را ترک نمود، آن خیمه‌ای را که در میان آدمیان بریاساخته بود، ۶۱ و (تابوت) قوت خود را به اسیری داد و جمال خوبیش را بدست دشمن سپرد، ۶۲ و قوم خود را به شمشیر تسليم نمود و با میراث خود غضبناک گردید. ۶۳ جوانان ایشان را آتش سوزانید و برای دوشزگان ایشان سرود نکاح نشد. ۶۴ کاهنان ایشان به دم شمشیر افتادند و بیوه‌های ایشان نوحه گری نعموندند. ۶۵ آنگاه خداوند مثل کسی که خوابیده بود بیدار شد، مثل جباری که از شراب می‌خروسند، ۶۶ و دشمنان خود را به عقب زد و ایشان را عارابدی گردانید. ۶۷ و خیمه یوسف را رد نموده، سبط افرایم را برنگردید. ۶۸ لیکن سبط یهودا را برگردید و این کوه صهیون را که دوست می‌داشت. ۶۹ و قدس خود را مثل کوههای بلند بنا کرد، مثل جهان که آن را تا ابدالاً ببیاد نهاد. ۷۰ و بندۀ خود داد را برگردید و او را از آغلهای گوسفندان گرفت. ۷۱ از عقب میشهای شیرده او را آورد تاقم او یعقوب و میراث او اسرائیل را رعایت نمود. ۷۲ پس ایشان را به حسب کمال دل خود رعایت نمود و ایشان را به مهارت دستهای خوبیش هدایت کرد.

۷۹ مزمور آسف ای خدا، امتها به میراث تو داخل شده، هیکل قدس تو را به عصمت ساختند. اورشلیم را خرابهای نمودند. ۲ لشهای بدگانست را به مرغان هوا برای خوارک دادند و گوشت مقدسات را به وحش صحرا. ۳ خون ایشان را گذاشت اورشلیم مثل آب ریختند و کسی نبود که ایشان را دفن کند. ۴ نزد همسایگان خود عار گردیدهایم و نزد مجاوران خوبیش استهزا و سخریه شده‌ایم. ۵ تا کی ای خداوند تا به ابد خشنمانک خواهی بود؟ آیا غیرت تو مثل آتش افروخته خواهد شد تا ابدالاً؟ ۶ قهر خودرا بر امت هایی که تو را نمی‌شناسند بیز و برممالکی که نام تو را نمی‌خوانند! ۷ زیرا که یعقوب را خودره، و مسکن او را خراب کرده‌اند. ۸ گناهان اجداد ما را ببیاد میاور. رحمت های تو بزودی پیش روی ما آید زیرا که بسیار ذلیل شده‌ایم. ۹ ای خدا، ای نجات‌دهنده ما، به خاطر جلال نام خود ما را یاری فرما و ما رانجات ده و بخاطر نام خود گناهان ما

۸۱ برای سالار مغناطیس برجهتی. مزمور آسف تزم نمایید برای خدای که قوت ماست. برای خدای یعقوب آوازشادمانی دهید! ۲ سرود را بلند کنید و دف رایاورید و بربط دلمواز را با رایب! ۳ کرنا را بنوازیدر اول ماه، در ماه تمام و در روز عید ما. ۴ زیرا که این فریضه‌ای است در اسرائیل و حکمی از خدای یعقوب. ۵ این را شهادتی در یوسف تعیین فرمود، چون بر زمین مصر بیرون رفت، جایی که لغتی را که نفهمیده بودم شنیدم: «دوش او را از بار سنگین آزاد ساختم و دستهای او از سبد رها شد. ۷ در

تیگی استدعا نمودی و تو را خلاصی دادم. در ستر رعد، تو را جایت کردم و تو را نزد آب مریبه امتحان نمودم. ۸ «ای قوم من بشنو و تو را تاکید می کنم. وای اسرائیل اگر به من گوش دهی. ۹ در میان تو خدای غیر نیاشد و نزد خدای بیگانه سجده منما. ۱۰ من یهوه خدای تو هستم که تو را از زمین مصرب آوردم. دهان خود را نیکو باز کن و آن را پرخواهم ساخت. ۱۱

ایشان را به ذلت پر کن تا نام تورالی خداوند بطلبند. ۱۷ خجل و پریشان بشوندتا ابدالاًباد و شرمته و هلاک گردند. ۱۸ و بدندتو که اسمت یهوه می باشد، به تنها بر تمامی زمین متعال هستی.

۸۴ برای سالار مغنایان برجستی. مزمور بنی قورح ای یهوه صبایوت، چه دل پذیر است مسکهای تو! ۲ جان من مشتاق بلکه کاهیده شده است برای صحنهای خداوند. دلم و جسمد برای خدای حی صیحه می زند. ۳ گنجشک نیز برای خود خانه ای پیدا کرده است و پرسنگ برای خویشن آشیانه ای تا بچه های خود را در آن بگذارد، در مذیع های توی یهوه صبایوت که پادشاه من و خدای من هستی. ۴ خوشحال آنانی که در خانه تو ساکنند که تو را داشتم تسبیح می خوانند، سلاه. ۵ خوشحال مردمانی که قوت ایشان در تو است و طریق های تو در دلهای ایشان. ۶

چون از وادی بکا عبورمی کنند، آن را چشممه می سازند و باران آن را به برکات می پوشاند. ۷ از قوت تا قوت می خرامند و هر یک از ایشان در صهیون نزد خدا حاضرمنی شوند. ۸ ای یهوه خدای لشکرها! دعای پشنو! ای خدای یعقوب گوش خود را فراگیر! سلاه. ۹ ای خدایی که سپر ما هستی، بین و به روی مسیح خود نظر انداز. ۱۰ زیرا یک روز در صحنهای تو بهتر است از هزار. ایستادن بر آستانه خانه خدای خود را بیشتر می پسندم از ساکن شدن در خیمه های اشرار. ۱۱ زیرا که یهوه خدا آفتاب و سپر است. خداوند فیض و جلال خواهد داد. و هیچ چیز نیکو را منع خواهد کرد از آنانی که به راستی سالک باشند. ۱۲ ای یهوه صبایوت، خوشحال کسی که بر تو توکل دارد.

۸۵ برای سالار مغنایان. مزمور بنی قورح ای خداوند از زمین خود راضی شده ای. اسیری یعقوب را بازآورده ای. ۲ عصیان قوم خود را عفو کرده ای. تمامی گاهان ایشان را پوشانیده ای، سلاه. ۳ تمامی غضب خود را برداشته، و از حدت خشم خویش رجوع کرده ای. ۴ ای خدای نجات ما، مارا برگردان. و غیظ خود را از ما بردار. ۵ آیا تا به ابدبا ما غضبناک خواهی بود؟ و خشم خویش رانسلا بعد نسل طول خواهی داد؟ ۶ آیا برگشته مارا حیات نخواهی داد تا قوم تو در تو شادی نمایند؟ ۷ ای خداوند رحمت خود را بر ما ظاهر کن ونجات خویش را به ما عطا فرما. ۸ آنچه خدا یهوه می گوید خواهم شنید زیرا به قوم خود و به مقدسان خویش به سلامتی خواهد گفت تا بسوی جهالت برنگرددن. ۹ یقین نجات او به ترسندگان اونزدیک است تا جلال در زمین ما ساکن شود. ۱۰ رحمت و راستی با هم ملاقات کرده اند. عدالت و سلامتی یکدیگر را بوسیده اند. ۱۱ راستی، از زمین خواهد روید و عدالت، از ایمان خواهد نگریست. ۱۲ خداوند نیز چیزهای نیکو را خواهد بخشید و زمین مامحصول خود را خواهد

لیکن قوم من سخن مرا شنیدند و اسرائیل مرا ابا نمودند. ۱۲ پس ایشان را به سختی دلشان ترک کردم که به مشورتهای خود سلوک نمایید. ۱۳ ای کاش که قوم من به من گوش می گرفتند و اسرائیل در طرقهای من سالک می بودند. ۱۴ آنگاه دشمنان ایشان را بزودی به زیر می انداختم و دست خود را برخصمان ایشان برمی گردانید. ۱۵ آنانی که از خداوند نفرت دارند بدو گردن می نهادند. اما زمان ایشان باقی می بود تا ابدالاًباد. ۱۶ ایشان را به نیکوترين گدم می پورد؛ و تو را به عسل از صخره سیر می کردم.»

۸۲ مزمور آسف خدا در جماعت خدا ایستاده است. درمیان خدایان داوری می کند: ۲ «تا به کمی به بی انصافی داوری خواهید کرد و شریان راطرفداری خواهید نمود؟ سلاه. ۳ فقیران و یتیمان را دادرسی بکنید. مظلومان و مسکینان را انصاف دهید. ۴ مظلومان و فقیران را برهانید و ایشان را از دست شریان خلاصی دهید. ۵ «نمی دانند و نمی فهمند و در تاریکی راه می روند و جمیع اساس زمین متنزل می باشد. ۶ من گفتم که شما خدایانید و جمیع شما فرزندان حضرت اعلی. ۷ لیکن مثل آدمیان خواهید مرد و چون یکی از سروزان خواهید افتاد!» ۸ ای خدا بrixیز و جهان را داوری فرمای زیرا که تو تمامی امت ها را متصرف خواهی شد.

۸۳ سرود و مزمور آسف ای خدا تو را خاموشی نیاشد! ای خداسکت مباش و میارام! ۲ زیرا اینک دشمنانت شورش می کنند و آنانی که از تو نفرت دارند، سر خود را برافراشته اند. ۳ بر قوم تو مکایدیم اندیشتند و بیر پناه آوردگان تو مشورت می کنند. ۴ و می گویند: «بیاید ایشان را هلاک کنیم تا قومی نیاشند و نام اسرائیل دیگر مذکور نشود.» ۵ زیرا به یک دل با هم مشورت می کنند و برضد تو عهد بسته اند. ۶ خیمه های ادوم و اسماعیلیان و موآب و هاجریان. ۷ جبال و عمون و عمالیق و فلسطین با ساکنان آشور نیز با ایشان متفق شدند و بازویی برای بینی لوطگردیدند، صور. ۸ آشور نیز با ایشان را مغل غراب و ذئب گردان و جمیع سلاه. ۹ بدیشان عمل نما جانانکه به مدیان کردی. جانانکه به سیسرا و یاپیس در وادی قیشوون. ۱۰ که در عیندور هلاک شدند و سرگین برای زمین گردیدند. ۱۱ سروزان ایشان را مثل غراب و ذئب گردان و جمیع امرای ایشان را مثل ذبح وصلتمناع. ۱۲ که می گفتند: «مساکن خدا را برای خویشتن تصرف نماییم.» ۱۳ ای خدای من، ایشان را چون غبار گردیدباسار و مانند کاه پیش روی باد. ۱۴ مثل آتشی که جنگل را می سوزاند و مثل شعله ای که کوهها را مشتعل می سازد. ۱۵ همچنان ایشان

داد. ۱۳ عدالت پیش روی او خواهد خرامید و آثار خود را طریقی خواهد ساخت.

که جان من از بلاایا پر شده است وزندگانی ام به قیر نزدیک گردیده.
۴ از فوروند گان به هاویه شمرده شدهام و مثل مرد

بی قوت گشتهام. ۵ در میان مردگان منفرد شده، مثل کشتنگان که در قبر خوابیده‌اند، که ایشان را دیگریه یاد تخواهی آورد و از دست تو منقطع شده‌اند. ۶ مرا در هاویه اسفل گذاشته‌ای، در ظلمت درزرفها. ۷ خشم تو بر من سنگین شده است و به همه امواج خود مرا مبتلا ساخته‌ای، سلاه. ۸ آشنايانم را از من دور کرده، و مرا مکروه ایشان گردانیده‌ای محبوس شده، بیرون نمی‌توانم آمد. ۹ چشمانم از منزلت کاهیده شد. ای خداوند، نزدتو فریاد کردهام تمامی روز. دستهای خود را به تورداز کردهام. ۱۰ آیا برای مردگان کاری عجب خواهی کرد؟ مگر مردگان برخاسته، تورا حمد خواهند گفت؟ سلاه. ۱۱ آیا رحمت تو در قیر مذکور خواهد شد؟ و امانت تو در هلاکت؟ ۱۲ آیا کار عجیب تو در ظلمت اعلام می‌شود و عدالت تور زمین فراموشی؟ ۱۳ و اما من نزد توانی خداوند فریاد برآوردهام و بامدادان دعای من درپیش تومی آید. ۱۴ ای خداوند چرا جان مرا ترک کرده، و روی خود را از من پنهان نموده‌ای. ۱۵ من مستمندو از طفولیت مشرف بر موت شدهام. ترسهای تورا متحمل شده، متبحیر گردیده‌ام. ۱۶ حدت خشم تو بر من گذشته است و خوف های تو مراهلاک ساخته. ۱۷ مثل آب دور مرا گرفته است تمامی روز و مرا از هر سو احاطه نموده. ۱۸ یاران و دوستان را از من دور کرده‌ای و آشنايانم را در تاریکی.

۸۹ قصیده ایان ازراحتی رحمت های خداوند را تا به ابد خواهم سرايید. امانت تو را به دهان خود نسلابعد نسل اعلام خواهم کرد. ۲ زیرا گفتم رحمت بنا خواهد شد تا ابدالاپاد و امانت خویش را در افالاک پایدار خواهی ساخت. ۳ با برگردیده خود عهد بسته‌ام. برای بندۀ خویش داده قسم خوردهام. ۴ که ذرت تو را پایدار خواهم ساخت تا ابدالاپاد و تخت تو را نسلابعد نسل بنا خواهی نمود، سلاه. ۵ و آسمانها کارهای عجیب تو را ای خداوند تمجید خواهند کرد و امانت تو را در جماعت مقدسان. ۶ زیرا کیست در آسمانها که با خداوند برابری تواند کرد؟ و از فرزندان زورآوران که را با خداوند تشییه توان نمود؟ ۷ خدا به نهایت مهیب است در جماعت مقدسان و ترسناک است بر آنانی که گردآگد او هستند. ۸ ای یهوه خدای لشکرها! کیست ای یاه قدیرمانند تو؟ و امانت تو، تو را احاطه می‌کند. ۹ پرتبک دریا تو مسلط هستی. چون امواجش بلندمی شود، آنها را ساکن می‌گردانی. ۱۰ رهب را مثل کشته شده خرد شکسته‌ای. به بازوی زورآور خویش دشمنانست را پراکنده نموده‌ای. ۱۱ آسمان از آن تو است و زمین نیز از آن تو. ربع مسکون و پری آن را تو بنیاد نهاده‌ای. ۱۲ شمال و جنوب را تو آفریده‌ای. تابور و حرمون به نام تو شادی می‌کنند. ۱۳ بازوی تو با قوت است. دست توزورآور است و دست راست تو متعال. ۱۴ عدالت و انصاف اساس تخت تو است. رحمت و راستی پیش روی تو

۸۶ دعای داود ای خداوند گوش خود را فراگرفته، مراستجاب فرما زیرا مسکین و نیازمند هستم! ۲ جان مرا نگاه دار زیرا من منقی هستم. ای خدای من، بندۀ خود را که بر تو توکل دارد، نجات بده. ۳ ای خداوند بر من کرم فرما زیرا که تمامی روز تو را می‌خوانم! ۴ جان بندۀ خود را شادمان گردان زیرا ای خداوند جان خود را نزد توبیرمی دارم. ۵ زیرا تواب خداوند، نیکو و غفاره‌ستی و بسیار رحیم برای آنانی که تو رامی خوانند. ۶ ای خداوند دعای مرا ایجاد فرما و به آواره تضرع من توجه نما! ۷ در روز تنگی خود تو را خواهم خواند زیرا که مرا مستجاب خواهی فرمود. ۸ ای خداوند در میان خدایان مثل تونیست و کاری مثل کارهای تو نی. ۹ ای خداوند همه امت هایی که آفریده‌ای آمده، به حضور تو سجله خواهند کرد و نام تو را تمجید خواهند نمود. ۱۰ زیرا که تو بزرگ هستی و کارهای عجیب می‌کنی. تو تنها خدا هستی. ۱۱ ای خداوند طریق خود را به من بیاموز تا درستی تو سالک شوم. دل مرا واحد ساز تا نام تو ترسان باشم. ۱۲ ای خداوند خدای من تو را به تمامی دل حمد خواهم گفت و نام تو را تمجید خواهیم کرد تا ابدالاپاد. ۱۳ زیرا که رحمت تو به من عظیم است و جان مرا از هاویه اسفل گروهی از طلaman قصد جان من دارند و تو را در مد بر من بrixاسته اندو گروهی از طلaman قصد جان من دارند و تو را در مد نظر خود نمی‌آورند. ۱۵ و تواب خداوند خدای رحیم و کریم هستی. دیر غضب و پر از رحمت و راستی. ۱۶ بسوی من التفات کن و بر من کرم فرما. قوت خود را به بندۀ ات بده و پسر کنیز خود را نجات بخش. ۱۷ علامت خوبی را به من بینما تا آنانی که از من نفرت دارند آن را دیده، خجل شوند زیرا که تواب خداوند مرا اعانت کرده و تسلی داده‌ای.

۸۷ مزمور و سرود بني قریح اساس او در کوههای مقدس است. ۲ خداوند دروازه های صهیون را دوست می‌دارد، بیشتر از جمیع مسکن های یعقوب. ۳ سخنهای مجید درباره تو گفته می‌شود، ای شهر خدا! سلاه. ۴ رهب و بابل را ازشناسنده‌گان خود ذکر خواهم کرد. اینک فلسطین و صور و حبسن، این در آنجا متولد شده است. ۵ و درباره صهیون گفته خواهد شد که این و آن در آن متولد شده‌اند. و خود حضرت اعلی آن را استوار خواهد نمود. ۶ خداوند چون امت ها رامی نویسد، ثبت خواهد کرد که این در آنجا متولد شده است، سلاه. ۷ مغنایان و رقص کنندگان نیز، جمیع چشمه های من در تو است.

۸۸ سرود و مزמור بني قریح براي سالار مغنايان برمحلت لعنوت. قصیده هیمان ازراحتی ای یهوه خدای نجات من، شب و روزند تو فریاد کردهام. ۲ دعای من به حضور تو برسد، به ناله من گوش خود را فراگیر. ۳ زیرا

می خامند. ۱۵ خوشحال قومی که آواز شادمانی رامی دانند. در نور روی توای خداوند خواهد خرامید. ۱۶ در نام تو شادمان خواهد شد تمامی روز و در عدالت تو سرافراشته خواهد گردید. ۱۷ زیرا که فخر قوت ایشان تو هستی و به رضامندي تو شاخ ما مرتفع خواهد شد. ۱۸ زیرا که سپر ما از آن خداوند است و پادشاه ما از آن قدوس اسرائیل. ۱۹ آنگاه در عالم رویا به مقدس خود خطاب کرده، گفته که نصرت را بر مردی زورآور نهادم بروگردیده از قوم را ممتاز کردم. ۲۰ بنه خود داد را باقی و را به روغن مقدس خود مسح کردم. ۲۱ که دست من با او استوارخواهد شد. بازوی من نیز او را قوی خواهد گردانید. ۲۲ دشمنی بر او ستم نخواهد کرد و هیچ پسر ظلم بدو اذیت نخواهد رساید. ۲۳ و خصمان او را پیش روی وی خواهم گرفت و آنانی را که ازاو نفرت دارند مبتلا خواهم گردانید. و ۲۴ امانت و رحمت من با وی خواهد بود و در نام من شاخ امرتفع خواهد شد.

۲۵ دست او را بر دریا مستولی خواهم ساخت و دست راست او را بر نهرها. ۲۶ او مرا خواهد خواند که تو پدر من هستی، خدای من و صخمه نجات من. ۲۷ من نیز او رانخست زاده خود خواهم ساخت، بلندتر از پادشاهان جهان. ۲۸ رحمت خویش را برای وی نگاه خواهم داشت تا ابدالاًباد و عهد من با استوار خواهد بود. ۲۹ و ذرتی وی را باقی خواهم داشت تا ابدالاًباد و تخت او را مثل روزهای آسمان. ۳۰ اگر فرزندانش شریعت مرا ترک کنند، و در احکام من سلوک ننمایند، ۳۱ اگر فرایض مرابشکنند، و اوامر مرا نگاه ندارند، ۳۲ آنگاه معصیت ایشان را به عصما تادیب خواهم نمود و گنایه ایشان را به تازیانه ها. ۳۳ لیکن رحمت خود را او بر نخواهم داشت و امانت خویش را باطل نخواهم ساخت. ۳۴ عهد خود را نخواهم شکست و آنچه را از دهانم صادر شد تعییر نخواهم داد.

۳۵ یک چیز را به قدوسیت خود قسم خوردم و به داده هرگز دروغ نخواهم گفت. ۳۶ که ذرتی اوباقی خواهد بود تا ابدالاًباد و تخت او به حضور من مثل آفتاب، ۳۷ مثل ماه ثابت خواهد بود تا ابدالاًباد و مثل شاهد امین در آسمان، سلاه. ۳۸ لیکن تو ترک کرده ای و دور انداخته ای و با مسیح خود غضبناک شده ای. ۳۹ عهد بنه خود را باطل ساخته ای و تاج او را بر زمین انداخته، بی عصیت کرده ای. ۴۰ جمیع حصارهایش را شکسته و قلعه های او را خراب نموده ای. ۴۱ همه راه گذران او را تاراج می کنند و او نزد همسایگان خود عار گردیده است. ۴۲ دست راست خصمان او را برافراشته، و همه دشمنانش را مسبرور ساخته ای. ۴۳ دم شمشیر او را نیز برگردانیده ای و او را در جنگ پایدار نساخته ای. ۴۴ جلال او را باطل ساخته و تخت او را به زمین انداخته ای. ۴۵ ایام شبابش را کوتاه کرده، و او را به خجالت پوشانیده ای، سلاه. ۴۶ تا به کمی ای خداوند خود را تا به ابد پنهان خواهی کرد و غضب تو مثل آتش افروخته خواهد شد؟ ۴۷ یاد آور که ایام حیاتم چه کم است. چرا تمامی بني آدم را برای بطال

۹۰ دعای موسی مرد خدا ای خداوند مسکن ما تو بوده ای، در جمیع نسل ها، ۲ قبل از آنکه کوهها به وجود آید و زمین ربع مسکون را بیافربینی. از ازل تا به اید تو خدا هستی. ۳ انسان را به غباربری گردانی، و می گویی ای بینی آدم رجوع نمایید. ۴ زیرا که هزار سال در نظر تو مثل دیروز است که گذشته باشد و مثل پاسی از شب. ۵ مثل سیلاپ ایشان را رفه ای و مثل خواب شده اند. بامدادان مثل گیاهی که می روید. ۶ بامدادان می شکفت و می روید. شامگاهان بربده و پژمرده می شود. ۷ زیرا که در غضب تو کاهیده می شویم و در خشم تو پیشان می گردیم. ۸ چونکه گاهان مارا در نظر خود گذارد ای و خفایای ما را در نوروری خویش. ۹ زیرا که تمام روزهای ما در خشم تو سپری شد و سالهای خود را مثل خیالی بسی برده ایم. ۱۰ ایام عمر ما هفتاد سال است و اگر ازینه، هشتاد سال باشد. لیکن فخر آنها محنت و بطالت است زیرا به زودی تمام شده، بروازی کیم. ۱۱ کیست که شدت خشم تو را می داند و غضب تو را چنانکه از تو می باید ترسید. ۱۲ ایام را برایش تعلیم ده تا ایام خود را بشمارم تا دل خردمندی را حاصل نمایم. ۱۳ رجوع کن ای خداوند تا به کی و بر پندگان خود شفقت فرمایم. ۱۴ صبحگاهان ما را از رحمت خود سپر کن تائیمی عمر خود تزم و شادی نمایم. ۱۵ ما راشادمان گردان به عوض ایامی که ما را مبتلا ساختی و سالهایی که بدی را دیده ایم. ۱۶ اعمال تو بر بندگان ظاهر بشود و کبریایی تو بر فرزندان ایشان. ۱۷ جمال خداوند خدای ما بر ما باد و عمل دستهای ما را بر ما استوار ساز. عمل دستهای ما را استوار گردان.

۹۱ آنکه در ستر حضرت اعلی نشسته است، زیر سایه قادر مطلق ساکن خواهد بود. ۲ درباره خداوند می گوییم که او ملجاو قلعه من است و خدای من که بر او توکل دارم. ۳ زیرا که او تو را از دام صیاد خواهد رهانید و از بیان خبیث. ۴ به پرهای خود تو را خواهد پوشانید و زیر بالهایش پناه خواهی گرفت. راستی او تو را مجحن و سپر خواهد بود. ۵ از خوفی در شب نخواهی ترسید و نه از تیری که در روزمی پرد. ۶ و نه از بیانی که در تاریکی می خرامد و نه از طاعونی که وقت ظهر فساد می کند. ۷ هزار نفر به جانب تو خواهند افتاد و ده هزار به دست راست تو. لیکن نزد تو خواهد رسید. ۸ فقط به چشمان خود خواهی نگریست و پاداش شریان را خواهی

دید.

۹۴ ای یهوه خدای ذوالانتقام، ای خدای ذوالانتقام، تجلی فرما!

۲ ای داور جهان متعال شو و بر متکبران مکافات برسان! ۳ ای خداوند تا به کسی شیرین، تا به کسی شیرین فخرخواهند نمود؟ ۴ حرفها می‌زنند و سخنان ستم آمیز می‌گویند. جمیع بدکاران لاف می‌زنند. ای خداوند، قوم تو را می‌شکنند و میراث تو را دلیل می‌سازند. ۶ بیوزنان و غربیان را می‌کشنند و پیشمان را به قتل می‌رسانند. ۷ و می‌گویند یا به نمی‌بینند و خدای یعقوب ملاحظه نمی‌نمایند. ۸ ای احمدقان قوم بفهمید! وای ابلهان کی تعقل خواهید نمود؟ ۹ او که گوش را غرس نمود، آینامی شنود؟ او که چشم را ساخت، آیا نمی‌بیند؟ ۱۰ او که امت‌ها را تادیب می‌کند، آیا توبیخ خواهد نمود، او که معرفت را به انسان می‌آمود؟ ۱۱ خداوند فکرهای انسان را می‌داندکه محض بطل است. ۱۲ ای یاه خوشابحال شخصی که او را تادیب می‌نمایی و از شریعت خود او را تعليم می‌دهی ۱۳ تا او را از روزهای بلا راحت بخشی، مدامی که حفظ برای شیرین کنده شود. ۱۴ زیرا خداوند قوم خود را در خواهند کرد و میراث خوش را ترک خواهد نمود. ۱۵ زیرا که داوری به انصاف رجوع خواهد کرد و همه راست دلان پیروی آن را خواهند نمود. ۱۶ کیست که برای من با شیرین مقاومت خواهد کرد و کیست که با بدکاران مقابله خواهد نمود. ۱۷ اگر خداوند مددکار من نمی‌بود، جان من به زودی در خاموشی ساکن می‌شد. ۱۸ چون گفتم که پای من می‌لغزد، پس رحمت توابی خداوند را تایید نمود. ۱۹ در کثرت اندیشه‌های دل من، تسلی های توجیمان را آشایش بخشید. ۲۰ آیا کرسی شرارت با تور رفاقت تواند نمود، که فساد را به قانون اختراع می‌کند؟ ۲۱ بر جان مرد صدیق با هم جمع می‌شوند و بر خون بی‌گناه فتوی می‌دهند. ۲۲ لیکن خداوند برای من قلعه بلند است و خدایم صخره ملیحای من است. ۲۳ و گاه ایشان را بر ایشان راجع خواهد کرد و ایشان را در شرارت ایشان فانی خواهد ساخت. یهوه خدای ما ایشان را فانی خواهد نمود.

۹۵ باید خداوند را بسرایم و صخره نجات خود را آواز شادمانی دهیم!

۲ به حضور او با حمد نزدیک بشویم! و با مزمایر او را آواز شادمانی دهیم!

۳ زیرا که یهوه، خدای بزرگ است، ۴ و پادشاه عظیم بر جمیع خدایان. نشیبهای زمین در دست وی است و فرازهای کوهها از آن او. ۵ دریا از آن اوست، او آن را ساخت؛ و دستهای وی خشکی را صبور نمود. ۶ عایید عبادت و سجده نمایم و به حضور آفریننده خود خداوند زانو زنیم! ۷ زیرا که اوحدای ما است! و ما قوم مرتع و گله دست اوی باشیم! امروز کاش آواز او را می‌شیدید! ۸ دل خود را ساخت مسازید، مثل مربایا، مانند یوم مسا در صحرا. ۹ چون اجداد شما مرا آزمودند و تحریه کردند و اعمال مرا دیدند. ۱۰ چهل سال از آن قوم محزون بودم و گفتمن: «قوم گمراه دل هستند که طرق مرا نشناختند. ۱۱ پس در غضب خود قسم خوردم، که به آرامی من داخل نخواهند شد.»

۹۶ خداوند سلطنت را گرفته و خود را به جلال آراسته است. خداوند

خود را آراسته و کمر خود را به قوت بسته است. ربع مسکون نیز پایدار

گردیده است و جنبش نخواهد خورد. ۲ تخت تو از ازل پایدار شده است و

تو از قدیم هستی. ۳ ای خداوند سیلا بها برآفرانشہ اندسیسیلا بها آواز خود را

برآفرانشہ اند. سیلا بها خوش خود را برآفرانشہ اند. ۴ فرق آواز آبهای بسیار،

فرق امواج زورآور دریا. خداوند در اعلیٰ اعلیین زورآورتر است. ۵ شهادات تو

بی‌نهایت امین است. ای خداوند، قدوسیت خانه تو را می‌زیند تا ابدالاً.

یهوه را سرود تازه بسراپید! ای تمامی زمین خداوند را بسراپید! شادمانی دهید. بانگ زنید و ترنم نمایید و بسراپید. ۵ خداوند را ببریط بسراپید! با بریط و با آواز نغمات! ۶ با کرناها و آواز سرنا! به حضور یهوه پادشاه آواز شادمانی دهید! ۷ دریا و پری آن بخوشید! ربع مسکون و ساکنان آن! ۸ نهرهادستک بزند! و کوهها با هم ترنم نمایید. ۹ به حضور خداوند زیرا به داوری جهان می‌آید. ربع مسکون را به انصاف داوری خواهد کرد و قومهارا به راستی.

۹۹ خداوند سلطنت گرفته است، پس قومها بائزند! بر کرویین جلوس می‌فرماید، زمین متزلزل گردد! ۲ خداوند در صیهون عظیم است و او بر جمیع قوم هامتعال است! ۳ اسم عظیم و مهیب تو را حمدگویند، که او قدوس است. ۴ و قوت پادشاه، انصاف را دوست می‌دارد. تو راستی را پایدارکرده، و انصاف و عدالت را در یعقوب به عمل آورده‌ای. ۵ یهوه خدای ما را تکریم نمایید و زند قدمگاه او عبادت کنید، که او قدوس است. ۶ موسی و هارون از کاهنانش و سمومیل از خواندگان نام او. یهوه را خواندند و او ایشان را اجابت فرمود. ۷ در ستون ابر بدیشان سخن گفت. شهادات او و فرضه‌ای را که بدیشان داد نگاه داشتند. ۸ ای یهوه خدای ما توایشان را اجابت فرمودی. ایشان را خدای غفوربودی. اما از اعمال ایشان انقام کشیدی. ۹ یهوه خدای ما را متعال بخوانید و زند کوه مقدس او عبادت کنید. زیرا یهوه خدای ما قدوس است.

۱۰۰ ای تمامی روی زمین خداوند را آواز شادمانی دهید. ۲ خداوند را باشادی عبادت نمایید و به حضور او با ترنم بیاید. ۳ بدانید که یهوه خداست، او ما را آفرید. ما قوم اووهستیم و گوشندان مرتع او. ۴ به دروازه‌های او با حمد بیاید و به صحنه‌ای او با تسییح! او را حمدگوید و نام او را مبارک خوانید! ۵ زیرا که خداوند نیکوست و رحمت او ابدی و اماتت وی تا ابدالاًباد.

۱۰۱ مزمور داد رحمت و انصاف را خواهم سراپید. نزد تواب خداوند، تسییح خواهم خواند. ۲ در طریق کامل به خردمندی رفارت خواهم نمود. نزد من کی خواهی آمد؟ در خانه خود بال سالم سالک خواهم شد. ۳ چیزی بد را پیش نظر خود نخواهم گذاشت. کار کچ روان رامکروه می‌دارم، به من نخواهد چسبید. ۴ دل کچ ازمن دور خواهد شد. شخص شریر را نخواهم شناخت. ۵ کسی را که در خفیه به همسایه خودغیبیت گوید، هلاک خواهم کرد. کسی را که چشم بلند و دل متکبر دارد تحمل نخواهم کرد. ۶ چشمانم بر امنیت زمین است تا یامن ساکن شوند. کسی که به طریق کامل سالک باشد خادم من خواهد بود. ۷ حیله گر در خانه من ساکن نخواهد شد. دروغ گو پیش نظر من نخواهد ماند. ۸ همه شریان زمین را صحیحگاهان هلاک خواهم کرد. تاجمیع بدکاران را از شهر خداوند منقطع سازم.

بهوه را سرود تازه بسراپید! ای تمامی زمین خداوند را بسراپید! خداوند را بسراپید و نام او را مبارک خوانید! روز به روزنچات او را اعلام نمایید. ۳ در میان امت‌ها جلال او را ذکر کنید و کارهای عجیب او را در جمیع قومها. ۴ زیرا خداوند، عظیم است و بی‌نهایت حمید. و او مهیب است بر جمیع خدایان. ۵ زیرا جمیع خدایان امت‌ها بتھایند، لیکن یهوه آسمانهارا آفرید. ۶ مجد و جلال به حضور وی است وقت و قوت و جمال در قدس وی. ۷ ای قبایل قومها خداوند را توصیف نمایید! خداوند را به جلال و قوت توصیف نمایید! ۸ خداوند را به جلال اسم او توصیف نمایید! هدیه بیاورید و به صحنه‌ای او بیاید! ۹ خداوندرا در زینت قدوسیت پرسپیتد! ای تمامی زمین از حضور وی بزریزید! ۱۰ در میان امت‌ها گویید خداوند سلطنت گرفته است. ربع مسکون نیز پایدار شد و جنبش نخواهد خورد. قومها را به انصاف داوری خواهد نمود. ۱۱ آسمان شادی کند و زمین مسرور گردد. دریا و پری آن غرش نماید. ۱۲ صحراء و هرچه در آن است، به وجود آید. آنگاه تمام درختان جنگل ترنم خواهند نمود. ۱۳ به حضور خداوند زیرا که می‌آید. زیرا که برای داوری جهان می‌آید. ربع مسکون را به انصاف داوری خواهد کرد و قوم هارا به اماتت خود.

۹۷ خداوند سلطنت گرفته است، پس زمین شادی کند و جزیره‌های بسیار مسرور گردند. ۲ ابرها و ظلمت غلیظ گردانگرد اوست. عدل و انصاف قاعده تخت اوست. ۳ آتش پیش روند وی می‌رود و دشمنان او را به اطرافش می‌سوزانند. ۴ برقهایش ربع مسکون را روشن می‌سازد. زمین این را بیدید و بزریزید. ۵ کوهها از حضور خداوند مثل موم گداخته می‌شود، از حضور خداوند تمامی جهان. ۶ آسمانها عدالت او را اعلام می‌کنند و جمیع قومها جلال او رامی بینند. ۷ همه پرستندگان بتھایه تراشیده خجل می‌شوند که به بتھا فخر می‌نمایند. ای جمیع خدایان او را پرستید. ۸ صیهون شنید و شادمان شد و دختران پهودامسرور گردیدند، ای خداوند به سبب داوریهای تو. ۹ زیرا که تواب خداوند بر تمامی روی زمین متعال هستی. بر جمیع خدایان، بسیار اعلیٰ هستی. ۱۰ ای شما که خداوند را دوست می‌دارید، ازیدی نفرت کنید! او حافظ جانهای مقدسان خود است. ایشان را از دست شریان می‌رهاند. ۱۱ نوریاری عادلان کاشته شده است و شادمانی برای راست دلان. ۱۲ ای عادلان، در خداوند شادمان باشید! و ذکر قدوسیت او را حمد بگویید.

۹۸ مزمور برای خداوند سرود تازه بسراپید زیرا کارهای عجیب کرده است. دست راست و بازوی قدوس او، او را مظفر ساخته است. ۲ خداوند نجات خود را اعلام نموده، وعدالت‌ش را به نظر امت‌ها مکشوف کرده است. ۳ رحمت و اماتت خود را با خاندان اسرائیل به یادآورد. همه اقصای زمین نجات خدای ما را دیده‌اند. ۴ ای تمامی زمین، خداوند را آواز منقطع سازم.

دعای مسکین و قتی که پریشان حال شده، ناله خود را به حضور یهوه می‌بزد ای خداوند دعای مرآ بشنو، و فریدمن نزد تو برسد. ۲ در روز تنگی ام روح خود را از من مپوشان. گوش خود را به من فراگیر، و روزی که بخوانم مرآ به زودی اجابت فرما. ۳ زیرا روزهایم مثل دود تلف شد واستخوانهایم مثل هیزم سوخته گردید. ۴ دل من مثل گیاه زده شده و خشک گردیده است زیارخوردن غذای خود را فراموش می‌کنم. ۵ به سبب آواز ناله خود، استخوانهایم به گوشت من چسبیده است. ۶ مانند من سقای صحرا شده، و مثل بوم خرابه‌ها گردیده‌ام. ۷ پاسیانی می‌کنم و مثل گنجشک بر پشت بام، منفرد گشته‌ام. ۸ تمامی روز دشمنانم مرآ سرزنش می‌کنند و آنانی که بمن دیوانه شده‌اند مرآ لعنت می‌نمایند. ۹ زیاراخاکستر را مثل نان خرددام و مشروب خود را بالشک آمیخته‌ام. ۱۰ به سبب غضب و خشم تزیرا که مرآ برافراشته و به زیر افکنده‌ای. ۱۱ روزهایم مثل سایه زوال پذیر گردیده و من مثل گیاه پیغمده شده‌ام. ۱۲ لیکن تواب خداوند جلوس فرموده‌ای تالبدالاپاد! و ذکر تو تا جمیع نسل هاست! ۱۳ توبیرخاسته، بر صحیون ترحم خواهی نمود زیارتی است که بر او رافت کنی و زمان معین رسیده است. ۱۴ چونکه بندگان تو در سنگهای وی رغبت دارند و بر خاک او شفقت می‌نمایند. ۱۵ پس امتها از نام خداوند خواهند ترسید و جمیع پادشاهان جهان از کبیریایی تو. ۱۶ زیاراخاکستر صهیون را خوار نشمرده است. ۱۷ به دعای مسکینان توجه نموده، و در جلال خود ظهرور فرموده است. ۱۸ این براز نسل آینده نوشته می‌شود ایشان را خوار نشمرده است. ۱۹ زیرا که از بلندی قدس خودنگریسته، خداوند از آسمان بر زمین نظر افکنده است. ۲۰ تا ناله اسiran را بشود و آنانی را که به موت سپرده شده‌اند آزاد نماید. ۲۱ تا نام خداوندرا در صحیون ذکر نمایند و تسبیح او را دراورشیم، هنگامی که قوم‌ها با هم جمع شوند و ممالک نیز تا خداوند را عبادت نمایند. ۲۲ توانیم مرآ در راه ناتوان ساخت و روزهای مرآ کوتاه گردانید. ۲۳ گفتگمای خدای من مرآ در نصف روزهایم برمدار. سالهای تو تا جمیع نسل‌ها است. ۲۴ آن‌ها از قدمی بیناد زمین را نهادی و آسمان‌ها عمل دستهای تو است. ۲۵ آن‌ها فانی می‌شوند، لیکن تو باقی هستی و جمیع آنها مثل جامه مدلدرس خواهند شد. و مثل ردا آنها ارتباخی خواهی کرد و مبدل خواهند شد. ۲۶ لیکن تو همان هستی و سالهای تو تمام نخواهد گردید. ۲۷ فرزندان بندگان باقی خواهند ماند و ذریت ایشان در حضور تو پایدار خواهند بود.

۱۰۴ ای جان من، خداوند را متبارک بخوان! ای یهوه خدای من تویی نهایت عظیم هستی! به عزت و جلال ملیس هستی. ۲ خویشن را به نور مثل ردا پوشانیده‌ای. ۳ آن که غرفات خود را بر آنها بنا کرده است و ابرها رامرکب خود نموده و بر بالهای باد می‌خرامد. ۴ فرشتگان خود را بادها می‌گرداند و خادمان خود را آتش مشتعل. ۵ که زمین را بر اساسیش استوار کرده، تا جیش نخورد تا ابدالاپاد. ۶ آن را به لجه‌ها مثل ردا پوشانیده‌ای، که آنها بر کوههای‌ایستاده‌اند. ۷ از عتاب تو می‌گزینند. از آوار رعدتو پراکنده می‌شوند. ۸ به فراز کوهها برمی‌آیند، و به همواریها فروز می‌آینند، به مکانی که برای آنها می‌ساخته‌ای. ۹ حدى برای آنها قرار داده‌ای که از آن نگذرند و بزنگردند تا زمین را پیوشنند. ۱۰ که چشمه‌ها را در وادیها جاری می‌سازد تا درمیان کوهها روان بشوند. ۱۱ تمام حیوانات صحرارا سیراب می‌سازند تا گورخان تشنجی خود را فرو نشانند. ۱۲ بر آنها مرغان هوا ساکن می‌شوند و از میان شاخه‌ها آواز خود را می‌دهند. ۱۳ او از غرفات خود کوهها را سیراب می‌کند و از ثمرات اعمال تو زمین سیر می‌شود. ۱۴ نباتات را برای بهایم می‌رویاند و سبزه‌ها را برای خدمت انسان،

۱۰۳ مژمور داده ای جان من خداوند را متبارک بخوان! و هرچه در درون من است نام قدوس او را متبارک خواند. ۲ ای جان من خداوند را متبارک بخوان! و جمیع احسان‌های اورا فراموش مکن! ۳ که تمام گناهات را می‌آمرزو همه مرض‌های تو را شفا می‌بخشد. ۴ که حیات تو را از هاویه فدیه می‌دهد و تاج رحمت و رافت را بر سر تو می‌نهد. ۵ که

اسرائیل عهد جاودانی. ۱۱ و گفت که زمین کنعان را به تو خواهم داد تا
 حصه میراث شماشود. ۱۲ هنگامی که عددی معده بودند، قلیل العدد و
 غریبا در آنجا. ۱۳ و از امنی تا امنی سرگردان می بودند و از یک مملکت تا
 قوم دیگر. ۱۴ او نگذاشت که کسی بر ایشان ظلم کند بلکه پادشاهان را
 به باختر ایشان توبیخ نمود ۱۵ که بر میسیحان من دست مگذارد. و انبیای
 مرا ضرور مساید. ۱۶ پس قحطی را بر آن زمین خواند و تمامی قوام نان را
 شکست. ۱۷ و مردی پیش روی ایشان فرستاد، یعنی یوسف را که او را به
 غلامی فروختند. ۱۸ پایهای وی را به زنجیرها خستند و جان او در آهن
 بسته شد ۱۹ تا وقتی که سخن احوال شد. و کلام خداوند او را امتحان
 نمود. ۲۰ آنگاه پادشاه فرستاده، بندهای او را گشاد و سلطان قوم‌ها او
 را آزاد ساخت. ۲۱ او را بر خانه خود حاکم قرار داد و مختار بر تمام
 مایملک خویش. ۲۲ تا به اراده خود سروران او را بند نمایدو مشایخ او را
 حکمت آموزد. ۲۳ پس اسرائیل به مصر درآمدند و یعقوب در زمین حام
 غرب پذیرفت. ۲۴ و اقوام خود را به غایت بارور گردانید و ایشان را از
 دشمنان ایشان قوی تر ساخت. ۲۵ لیکن دل ایشان را برگردانید تا بر قوم او
 کینه وزند و بر بندگان وی حیله نمایند. ۲۶ بنده خود موسی را فرستاد و
 هارون را که برگزیده بود. ۲۷ کلمات و آیات او را در میان ایشان اقامه
 کردند و عجایب او را در زمین حام. ۲۸ ظلمت را فرستاد که تاریک
 گردید. پس به کلام او مخالفت نوزیزندند. ۲۹ آبهای ایشان را به خون
 مبدل ساخت و ماهیان ایشان را میرانید. ۳۰ زمین ایشان غوکها را به
 ازدحام پیدا نمود، حتی در حرم‌های پادشاهان ایشان. ۳۱ او گفت و انواع
 مگسها پدید آمد و پشه هادر همه حدود ایشان. ۳۲ تکرگ را به عوض
 بازان بارانید و آتش مشتعل را در زمین ایشان. ۳۳ موها و انجیرهای ایشان را
 زد و درختان محال ایشان را بشکست. ۳۴ او گفت و ملخ پدید آمد و
 کرمها از حد شماره افرون. ۳۵ و هر سهتم را در زمین ایشان بخوردند و میوه
 های زمین ایشان را خوردند. ۳۶ و جمیع نخست زادگان را در زمین ایشان
 زد، اوائل تمامی قوت ایشان را. ۳۷ و ایشان را با طلا و نقره بیرون آورد که
 در اسپايط ایشان یکی ضعیف نبود. ۳۸ مصربان از بیرون رفتن ایشان شاد
 بودند زیرا که خوف ایشان بر آنها مستولی گردیده بود. ۳۹ ابری برای
 پوشش گسترانید و آتشی که شامگاه روشنایی دهد. ۴۰ سوال کردند پس
 سلوی برای ایشان فرستاد و ایشان را از نان آسمان سیرگردانید. ۴۱ صخره
 را بشکافت و آب جاری شد؛ در جایهای خشک مثل نهر روان گردید.
 ۴۲ زیرا کلام مقدس خود را به یاد آورد و بنده خویش ابراهیم را. ۴۳ و قوم
 خود را با شادمانی بیرون آورد و برگزیدگان خویش را با تزمم. ۴۴ و زمینهای
 امنی را بدیشان داد و زحمت قوم‌ها راوارث شدند. ۴۵ تا آنکه فرایض او را
 نگاه دارند و شریعت او را حفظ نمایند. هللویا!

۱۵ و نان را از زمین بیرون می‌آورد. و شراب را که دل انسان را شادمان
 می‌کند، و چجه او را به روغن شاداب می‌سازد و دل انسان را به نان قوی
 می‌گرداند. ۱۶ درختان خداوند شادابند، یعنی سروهای آزاد لیبان که غرس
 کرده است، ۱۷ که در آنها مرغان آشیانهای خود را می‌گیرند و اما صنوبر
 خانه لق می‌باشد. ۱۸ کوههای بلند برای برهای کوهی و صخره هایرای
 یزیوع ملجم است. ۱۹ ماه را برای موسمهای ساخت و آفتاب مغرب خود را
 می‌داند. ۲۰ تاریکی می‌سازی و شب می‌شود که در آن همه حیوانات
 جنگلی راه می‌روند. ۲۱ شریچگان برای شکار خود غرش می‌کند و
 خوارک خویش را از خدا می‌جویند. ۲۲ چون آفتاب طلوع می‌کند جمع
 می‌شوند و در پیشه های خودمی خوابند. ۲۳ انسان برای عمل خود بیرون
 می‌آید و بهجهت شغل خویش تا شامگاه. ۲۴ ای خداوند اعمال تو چه
 بسیار است. جمیع آنها را به حکمت کرده‌ای. زمین از دولت تو پر است.
 ۲۵ و آن دریای بزرگ و وسیع الاطراف نیز که در آن حشرات از حد شماره
 زیاده‌اند و حیوانات خرد و بزرگ. ۲۶ و در آن کشتهای راه می‌روند و آن
 لویانات که به جهت بازی کردن در آن آفریده‌ای. ۲۷ جمیع اینها از تو
 انتظاری کشند تا خوارک آنها را در وقتی برسانی. ۲۸ آنچه را که به آنها
 می‌دهی، فرا می‌گیرند. دست خود را باز می‌کنی، پس از چیزهای نیکو
 سیرمه شوند. ۲۹ روی خود را می‌پوشانی پس مضطرب می‌گردد. روح
 آنها را بعض می‌کنی، پس می‌میرند و به خاک خود برمی‌گردد. ۳۰ چون
 روح خود را می‌فرستی، آفریده می‌شوند و روی زمین را تازه می‌گردانی. ۳۱
 جلال خداوند تا ابدالاً باد است. خداوند از اعمال خود راضی خواهد بود.
 ۳۲ که به زمین نگاه می‌کند و آن می‌لرزد. کوههای را لمس می‌کند، پس
 آتش فشان می‌شوند. ۳۳ خداوند را خواهم سرایید تا زنده می‌باشم. برای
 خدای خود تسبیح خواهم خواند تا وجود دارم. ۳۴ تفکر من او والذید
 بشود و من در خداوند شادمان خواهم بود. ۳۵ گناهکاران از زمین ناید
 گردند و شریان دیگر یافت نشوند. ای جان من، خداوند را متبارک بخوان!
 هللویا!

۱۰۵ یهوه را حمد گویند و نام او را بخوانید. اعمال او را در میان
 قوم هالعلام نماید. ۱ او را بسراید برای او تسبیح بخوانید. در تمام
 کارهای عجیب او تفکر نماید. ۲ در نام قدوس او فخر کنید. دل طالبان
 خداوند شادمان باشد. ۳ خداوند و قوت او را بطلیلید. روح او را پیوسته
 طالب باشید. ۴ کارهای عجیب را که او کرده است به یاد آورید. آیات او
 و داریهای دهان او را. ۵ ای ذریت بنده او ابراهیم! ای فرزندان یعقوب،
 برگزیده او! ۶ یهوه خدای ماست. داوریهای او در تمامی جهان است. ۷
 عهد خود را یاد دارد تا ابدالاً باد و کلامی را که بر هزاران پشت فرموده
 است. ۸ آن عهدی را که با ابراهیم بسته و قسمی را که برای اسحاق
 خورده است. ۹ و آن را برای یعقوب فرضه‌ای استوار ساخت و برای

خویشتن را با امتها آمیختند و کارهای ایشان را آموختند. ۳۶ و بهای ایشان را پرسش نمودند تا آنکه برای ایشان دام گردید. ۳۷ و پسران و دختران خویش را برای دیوها قربانی گزرنیدند. ۳۸ و خون بی گناه را بختند یعنی خون پسران و دختران خود را که آن را برای بهای کتعان ذبح کردند و زمین از خون ملوث گردید. ۳۹ و از کارهای خود نجس شدند و در افعال خویش زناکار گردیدند. ۴۰ لهذا خشم خداوند بر قوم خود افروخته شد و میراث خویش را مکروه داشت. ۴۱ و ایشان را بدست امتها تسلیم نمود تا آنانی که از ایشان نفرت داشتند، بر ایشان حکمرانی کردند. ۴۲ و دشمنان ایشان بر ایشان ظلم نمودند و زیر دست ایشان ذلیل گردیدند. ۴۳ بهای سپیار ایشان را خلاصی داد. لیکن به مشورتهای خویش برا فتنه کردند و به سبب گناه خویش خوار گردیدند. ۴۴ با وجود این، بر تنگی ایشان نظر کرد، و قیقی که فریاد ایشان را شنید. ۴۵ و به خاطر ایشان، عهد خود را به یاد آورد و در کثرت رحمت خویش بازگشت نمود. ۴۶ و ایشان را حرمت داد، در نظر جمیع اسیرکنندگان ایشان. ۴۷ ای یهوه خدای ما، ما را نجات ده! و ما را از میان امها جمع کن! تا نام قلب‌وس تو را حمد گوییم و در تسبیح تو فخرنماییم. ۴۸ یهوه خدای اسرائیل مبارک باد از ازل تا ابدالاًباد. و تمامی قوم بگویند آمين. هللویاه!

۱۰۷ خداوند را حمد بگویید زیرا که او نیکو است و رحمت او باقی است تا ابدالاًباد. ۲ فدیه شدگان خداوند این را بگویند که ایشان را از دست دشمن فدیه داده است. ۳ وایشان را از بلدان جمع کرده، از منشی و مغرب و از شمال و جنوب. ۴ در صحراء آواره شدند و در بادیهای بی طریق و شهری برای سکونت نیافتند. ۵ گرسنه و تشنیه نیز شدند و جان ایشان در ایشان مستمند گردید. ۶ آنگاه در تنگی خود نزد خداوند فریاد برآورده و ایشان را از تنگیهای ایشان راهی بخشید. ۷ و ایشان را به راه مستقیم رهبری نمود، تا به شهری مسکون درآمدند. ۸ پس خداوند را به سبب رحمتش تشکر نمایند و به سبب کارهای عجیب وی با پنی آدم. ۹ زیرا که جان آزومند را سیر گردانید و جان گرسنه را از چیزهای نیکو بر ساخت. ۱۰ آنانی که در تاریکی و سایه موت نشسته بودند، که در مذلت و آهن بسته شده بودند. ۱۱ زیرا به کلام خدامخالفت نمودند و به نصیحت حضرت اعلی اهانت کردند. ۱۲ و او دل ایشان را به مشقت ذلیل ساخت. بلغزیدند و مدد کننده‌ای نبود. ۱۳ آنگاه در تنگی خود نزد خداوند فریاد برآورده و ایشان را از تنگیهای ایشان راهی بخشید. ۱۴ ایشان را از تاریکی و سایه موت بیرون آورد و بندهای ایشان را بگست. ۱۵ پس خداوند را به سبب رحمتش تشکر نمایند و به سبب کارهای عجیب او با پنی آدم. ۱۶ زیرا که دروازه های برنجین را شکسته، و بندهای آهنین را پاره کرده است. ۱۷ احمقان به سبب طرق شریانه خود و به سبب گناهان خویش، خود را ذلیل ساختند. ۱۸ جان ایشان هرقسم خوارک را مکروه داشت و به

او تا ابدالاًباد! ۲ کیست که اعمال عظیم خداوند را بگویید و همه تسییحات او را بشنواند؟ ۳ خوشابحال آنانی که انصاف را نگاه دارند و آن که عدالت را در همه وقت به عمل آورد. ۴ ای خداوند مرا یاد کن به رضامندی که با قوم خودمی داری و به نجات خود از من تفقد نما. ۵ تاسعادت بگردید گان تو را بینم و به شادمانی قوم تو مسرو شوم و با میراث تو فخر نمایم. ۶ پدران خود گناه نموده‌ایم و عصیان وزیله، شارت کردہ‌ایم. ۷ پدران ما کارهای عجیب تو را در مصر نفهمیدند و کثرت رحمت تو را به یاد نیاورده‌ند بلکه نزد دریا یعنی بحر قلزم فتنه انگیختند. ۸ لیکن به خاطر اسم خود ایشان رانجات داد تا توانایی خود را اعلان نماید. ۹ و بحر قلزم را عتاب کرد که خشک گردید. پس ایشان رادر لجه‌ها مثل بیابان رهبری فرمود. ۱۰ و ایشان راز دست دشمن نجات داد و از دست خصم رهایی بخشدید. ۱۱ و آب، دشمنان ایشان را پوشانید که یکی از ایشان باقی نماند. ۱۲ آنگاه به کلام اویمان آورده و حمد او را سراییدند. لیکن اعمال او را به زودی فراموش کردند و مشورت او را انتظار نکشیدند. ۱۳ بلکه شهوت پرستی نمودند در بادیه؛ و خدا را امتحان کردند در هامون. ۱۵ و مسالت ایشان را بدیشان داد. لیکن لاغری در جانهای ایشان فرستاد. ۱۶ پس به موسی در اردو حسد بردند و به هارون، مقدس یهوه. ۱۷ و زمین شکافته شده، داتان را فرو برد و جماعت اپیرام را پوشانید. ۱۸ و آتش، در جماعت ایشان افروخته شده، شعله آتش شیران را سوزانید. ۱۹ گوسالهای در حوریب ساختند و بتی ریخته شده را پرسش نمودند. ۲۰ و جلال خود را تبدیل نمودند به مثال گاوی که علف می خورد. ۲۱ و خدای نجات دهنده خود را فراموش کردند که کارهای عظیم در مصر کرده بود. ۲۲ و اعمال عجیبه را در زمین حام و کارهای ترسناک را در بحر قلزم. ۲۳ آنگاه گفت که ایشان را هلاک بکند. اگر برگزیده اوموسی در شکاف به حضور وی نمی ایستاد، تاغضب او را از هلاکت ایشان بگرداند. ۲۴ و زمین مرغوب را خوار شمردند و به کلام وی ایمان نیاورده‌ند. ۲۵ و در خیمه های خود همه‌که کردن دو قول خداوند را آستماع ننمودند. ۲۶ لهذا دست خود را برایشان برافراشت، که ایشان را در صحراء پا درآورد. ۲۷ و ذرت ایشان را در میان امتهای بین‌دازد و ایشان را در زمینهای پراکنده کند. ۲۸ پس به بعل فغور پیوستند و قربانی های مزدگان را خواهند نهاد. ۲۹ و به کارهای خود خشم او را به هیجان آورده و وبا بر ایشان سخت آمد. ۳۰ آنگاه فینحاس بر پا ایستاده، داوری نمود و وبا برداشته شد. ۳۱ و این برای او به عدالت محسوب گردید، نسلا بعد نسل تا ابدالاًباد. ۳۲ واو را نزد آب مریبه غضبناک نمودند. حتی موسی را به خاطر ایشان آزاری عارض گردید. ۳۳ زیرا که روح او را تلغی ساختند، تا از لهای خود ناسزاگفت. ۳۴ و آن قوم‌ها را هلاک نکردند، که دریاره ایشان خداوند امر فرموده بود. ۳۵ بلکه

دروازه های موت نزدیک شدند. ۱۹ آنگاه در تنگی خود نزد خداوند فریاد برآوردند و ایشان را از تنگیهای ایشان رهای بخشید. ۲۰ کلام خود را فرستاده، ایشان را شفا بخشید و ایشان را از هلاکتهای ایشان رهاید. ۲۱ پس خداوند را به سبب رحمتش تشكرنمایند و به سبب کارهای عجیب او با بنی آدم. ۲۲ و قربانی های تشكیر را بگذرانند و اعمال وی را به تنم ذکر کنند. ۲۳ آنانی که در گشتهای به دریافتند، و در آبهای کثیر شغل کردند. ۲۴ این کارهای خداوند را دیدند و اعمال عجیب او را در لجه ها. ۲۵ گفت پس باد تند را وزانید و امواج آن را برافراشت. ۲۶ به آسمانها بالا رفتند و به لجه ها فروند شدند و جان ایشان از سختی گذاخته گردید. ۲۷ سرگردان گشته، مثل مستان افان و خیزان شدند و عقل ایشان تمام حیران گردید. ۲۸ آنگاه در تنگی خود نزد خداوند فریاد برآوردند و ایشان را از تنگیهای ایشان رهای بخشید. ۲۹ طوفان را به آرامی ساخت ساخت که موجهایش ساکن گردید. ۳۰ پس مسرور شدن‌زیرا که آسایش یافند و ایشان را به بندر مراد ایشان رسانید. ۳۱ پس خداوند را به سبب رحمتش تشكرنمایند و به سبب کارهای عجیب او با بنی آدم. ۳۲ و او را در مجمع قوم متعال بخوانند و در مجلس مشایخ او را تسبیح بگویند. ۳۳ او نهرها را به بادیه مبدل کرد و چشمها های آب را به زمین تشنه. ۳۴ و زمین بارور را نیز به شوره زار، به سبب شرارت ساکنان آن. ۳۵ بادیه را به دریاچه آب مبدل کرد و زمین خشک را به چشمها های آب. ۳۶ و گرسنگان را در آنجا ساکن ساخت تا شهری برای سکونت بنا نمودند. ۳۷ و مزاعدها کاشتند و تاکستانها غرس نمودند و حاصل غله به عمل آورند. ۳۸ و ایشان را برکت داد تا به غایت کشیرشند و بهایم ایشان را نگذارد کم شوند. ۳۹ و بازکم گشتن و ذلیل شدند، از ظلم و شقاوت و حزن. ۴۰ ذلت را بر روسا می‌ریزد و ایشان را در بادیهای که راه ندارد آواره می‌سازد. ۴۱ اما مسکین را ازمشقتش برمی افزوذ و قبیله‌ها را مثل گله هابرایش پیدا می‌کند. ۴۲ صالحان این را دیده، شادمان می‌شوند و تمامی شرارت دهان خود را خواهد بست. ۴۳ کیست خردمند تا بدین چیزهاتفکر نماید؟ که ایشان رحمت های خداوند را خواهند فهمید.

۱۰۹ برای سالار مغیان. مزمور داوای خدای تسبیح من، خاموش میباشد! ۱۰ زیرا که دهان شارت و دهان فریب را بر من گشوده‌اند، و به زبان دروغ بر من سخن گفته‌اند. ۱۱ به سخنان کیهه مرا احاطه کرده‌اند و بی سبب با من جنگ نموده‌اند. ۱۲ به عوض محبت من، با من مخالفت می‌کنند، و اما من دعا. ۱۳ و به عوض نیکویی به من بدی کرده‌اند. و به عوض محبت، عداوت نموده. ۱۴ مردی شیر را براو بگمار، و دشمن به دست راست او پایستد. ۱۵ هنگامی که در محاکمه پایابد، خطا کار بیرون آیدو دعای او گناه بشود. ۱۶ ایام عمرش کم شود و منصب او را دیگری ضبط نماید. ۱۷ فرزندان اویتیم بشوند و زوجه وی بیوه گردد. ۱۸ و فرزندان او آواره شده، گدایی بکنند و از خراههای خودقوت را بجوینند. ۱۹ طلبکار تمامی مایملک او را ضبط نماید و اجنبیان محنت او را تاراج کنند. ۲۰ کسی نیاشد که بر او رحمت کند و بر پیمان وی احدي رافت نماید. ۲۱ ذرتی وی منقطع گردد و در طبیه بعد نام ایشان محو شود. ۲۲ عصیان پدرانش نزد خداوند به یاد آورده شودو گناه مادرش محو نگردد. ۲۳ و آنها در مد نظر خداوند دائم بماند تا یادگاری ایشان را از زمین ببرد. ۲۴ زیرا که رحمت نمودن را به یاد نیارود، بلکه بر فقیر و مسکین جفا کرد و بر شکسته دل تالو را به قتل رساند. ۲۵ چون که لعنت را دوست می‌داشت بدو رسیده و چون که برکت رانی خواست، از او دور شده است. ۲۶ و لعنت رامش ردای خود در برگرفت و مثل آب به شکمش درآمد و مثل روغن در استخوانهای وی. ۲۷ پس مثل جامه‌ای که او را می‌پوشاند، و چون کمرپنداشی که به آن همیشه پسنه می‌شود، خواهد بود. ۲۸ این است اجرت مخالفانم از جانب خداوند و برای آنانی که بر جان من بدی می‌گویند. ۲۹ اما توای بیوه خداوند به حاطر نام خود بامن عمل نمای، چون که رحمت تو نیکوست، مراخلاصی ده. ۳۰ زیرا که من فقیر و مسکین هستم و دل من در اندرونم مجرح است. ۳۱ مثل سایه‌ای که در زوال باشد رفته‌ام و مثل ملخ رانده شده‌ام. ۳۲ زانویهای او روزه داشتن می‌لزد و گوشتم از یهیه کاهیده می‌شود. ۳۳ و من نزد ایشان عارگردیده‌ام. چون مرا می‌پینند سر خود رامی جنبانند. ۳۴ ای بیوه خدای من مرا اعانت فرما، و به حسب رحمت خود مرا نجات ده، ۳۵ تا بدانند که این است دست تو، و توای خداوند این را کرده‌ای. ۳۶ ایشان لعنت بکنند، اما تو برکت بده. ایشان

۱۰۸ سرود و مزمور دارد ای خدا دل من مستحکم است. من خواهم سرایید و ترنم خواهم نمودو جلال من نیز. ۱۰ ای عود و بربط بیدار شوید! من نیز در سحرگاه بیدار خواهم شد. ۱۱ ای خداوند، تو را در میان قومها حمد خواهم گفت و در میان طایفه‌ها تو را خواهم سرایید. ۱۲ زیرا که رحمت تعظیم است، فوق آسمانها! و راستی تو تا افالک می‌رسد! ۱۳ خدا، بر فوق آسمانها متعال باش و جلال تو بر تمامی زمین! ۱۴ تا محبویان تو خلاصی پایند. به دست راست خود نجات ده و مرا اجایت فرما. ۱۵ خدا در قدوسیت خود سخن گفته است، پس وجود خواهم نمود. شکمی را تقسیم می‌کنم و وادی سکوت را خواهم پیمود. ۱۶ جلال از آن من

برخیزند و خیل گردند و اما بنده تو شادمان شود. ۲۹ جفا کنندگان به رسواهی ملیس شوند و خجالت خویش را مثل ردا پوشید. ۳۰ خداوند را به زیان خود بسیار تشكیر خواهم کرد و او را در جماعت کثیر حمد خواهند گفت. ۳۱ زیرا که به دست راست مسکن خواهد ایستادتا او را از آنانی که بر جان او فتوای دهنده هاند.

بذل نموده، به فقرا بخشیده است؛ عدالتی شناخته باشد. شاخ او با عزت افرادش خواهد شد. ۱۰ شریر این را دیده، غصبنای خواهد شد. دندانهای خود را فشرده، گداخته خواهد گشت. آزوی شریان زلیل خواهد گردید.

۱۱۳ هللویاه! ای بندگان خداوند، تسبیح بخوانید. نام خداوند را

تسبیح بخوانید. ۲ نام خداوند مبارک باد، از الان تابدالاپاد. ۳ از مطلع آفتاب تا مغرب آن، نام خداوند را تسبیح خوانده شود. ۴ خداوند برجمعی امتهای متعال است و جلال وی فوق آسمانها. ۵ کیست مانند یهوه خدای ما که بر اعلیٰ علیین نشسته است؟ ۶ و متواتع می شود تا نظرنمایید بر آسمانها و بر زمین. ۷ که مسکین را از خاک برمی دارد و فقیر را از مزبله برمی افرازد. ۸ تاؤ را با بزرگان بنشاند یعنی با بزرگان قوم خویش. ۹ زن نازار را خانه نشین می سازد و مادر فرحنانک فرزندان. هللویاه!

۱۱۴ وقتی که اسرائیل از مصر بیرون آمدند، و خاندان یعقوب از قوم اینجی زیان، ۲ بیودا مقدس او بود و اسرائیل محل سلطنت وی. ۳ دریا این را بدید و گریخت واردن به عقب برگشت. ۴ کوهها مثل قوچها به جسترن درآمدند و تلهای مثل بره های گله. ۵ ای دریاتو را چه شد که گریختی؟ وای اردن که به عقب برگشتی؟ ۶ ای کوهها که مثل قوچها به جسترن درآمدید وای تلهای که مثل بره های گله. ۷ ای زمین از حضور خداوند متزلزل شو از حضور خدای یعقوب. ۸ که صخره را دریاچه آب گردانید و سنگ خارا را چشممه آب.

۱۱۵ ما را نی، ای خداوند! ما را نی، بلکه نام خود را جلال ده! به سبب رحمت و به سبب راستی خویش. ۲ امتهای چراغویوند که «خدای ایشان الان کجاست؟» ۳ امادهای ما در آسمانهاست. آنچه را که اراده نموده به عمل آورده است. ۴ بتهای ایشان نقره و طلاست، از صنعت دستهای انسان. ۵ آنها را دهان است و سخن نمی گویند. آنها را چشمهاست و نمی بینند. ۶ آنها را گوشهاست و نمی شنوند. آنها بینی است و نمی بینند. ۷ دستها دارند و لمس نمی کنند. و پایها و راه نمی روند. و به گلوبی خود تلقن نمی نمایند. ۸ سازندگان آنها مثل آنهاستند، و هر که بر آنها توکل دارد. ۹ ای اسرائیل بر خداوند توکل نمایند. او معافون و سپر ایشان است. ۱۰ ای خاندان هارون بر خداوند توکل نمایند. او معافون و سپر ایشان است. ۱۱ ای ترسندگان خداوند، بر خداوند توکل نمایند. او معافون و سپر ایشان است. ۱۲ خداوند ما را به یادآورده، برکت می دهد. خاندان اسرائیل را برکت خواهد داد و خاندان هارون را برکت خواهد داد.

۱۳ ترسندگان خداوند را برکت خواهد داد، چه کوچک و چه بزرگ. ۱۴ خداوند شما را ترقی خواهد داد، شما و فرزندان شما را. ۱۵ شمامبارک خداوند هستید که آسمان و زمین را آفرید. ۱۶ آسمانها، آسمانهای خداوند استوار است و نخواهد ترسیدتا آزوی خویش را بر دشمنان خود بینند. ۹

۱۱۰ مزمور داود یهوه به خداوند من گفت: «به دست راست من بنشین تا دشمنت را پای انداز تو سازم.» ۲ خداوند عصای قوت تو را از صهیون خواهد فرستاد. در میان دشمنان خود حکمرانی کن. ۳ قوم تو در روز قوت تو، هدایای تبریعی می باشند. در زیتهای قدوسیت، شیمی پشمیان نخواهد شد که «تو کاهن هستی تا ابدالاپاد، به رتبه ملکی صدق.» ۵ خداوند که به دست راست توست؛ در روز غضب خود پادشاهان را شکست خواهد داد. ۶ در میان امتهای داروی خواهد کرد. از لاشها پر خواهد ساخت و سر آنها را در زمین وسیع خواهد کویید. ۷ از نهر سر راه خواهد نوشید. پنابراین سر خود را برخواهد افرشت.

۱۱۱ هللویاه! خداوند را به تمامی دل حمد خواهم گفت، در مجلس راستان و در جماعت. ۲ کارهای خداوند عظیم است، و همگانی که به آنها رغبت دارند در آنها تفتش می کنند. ۳ کار او جلال و کریمی است و عدالت وی پایدار تا ابدالاپاد. ۴ یادگاری برای کارهای عجیب خود ساخته است. خداوند کریم و رحیم است. ۵ ترسندگان خود را رزقی نیکداده است. عهد خویش را به یاد خواهد داشت تا ابدالاپاد. ۶ قوت اعمال خود را برای قوم خود بیان کرده است تا میراث امتهای را بدیشان عطا فرماید. ۷ کارهای دستهایش راستی و انصاف است و جمیع فرایض وی امین. ۸ آنها پایدار است تا ابدالاپاد. در راستی و استقامت کرده عالمین آنها را خردمندی نیکو است. ۹ ترس خداوند ابتدای حکمت است. همه او قدوس و مهیب است. ۱۰ ترس خداوند ابتدای حکمت است. همه عالمین آنها را خردمندی نیکو است. حمد او پایدار است تا ابدالاپاد.

۱۱۲ هللویاه! خوشحال کسی که از خداوند می ترسد و در وصایای او بسیار رغبت دارد. ۲ ذریتش در زمین زورآور خواهد بود. طبقه راستان مبارک خواهد شد. ۳ توانگری و دولت در خانه او خواهد بود و عدالت شناخته باشد. ۴ نور برای راستان در تاریکی طلوع می کند. او کریم و رحیم و عادل است. ۵ فرخنده است شخصی که رنوف و قرض دهنده باشد. او کارهای خود را به انصاف استوارمی دارد. ۶ زیرا که تا به ابد جنبش نخواهد خورد. مرد عادل تا به ابد مذکور خواهد بود. ۷ از خبر بدنه خواهد ترسید. دل او پایدار است و بر خداوند توکل دارد. ۸ دل او استوار است و نخواهد ترسیدتا آزوی خویش را بر دشمنان خود بینند. ۹

است و اما زمین را به پنی آدم عطا فرمود. ۱۷ مردگان نیستند که یاه را تسبیح می خوانند؛ و نه آنانی که به خاموشی فو می روند. ۱۸ لیکن ما یاه را متبارک خواهیم خواند، از الان و تا ابدالاً باد. هللویاه!

۱۶ خداوند را محبت می نمایم زیرا که آواز من و تصرع مرا شنیده است. ۲ زیرا که گوش خود را به من فرا داشته است، پس مدت حیات خود، او را خواهم خواند. ۳ رسمنان های موت مرا احاطه کرد و تنگیهای هاویه مرا دریافت، تنگی و غم پیدا کردم. (*Sheol h7585*) ۴ آنگاه نام خداوند را خواندم. آهای خداوند جان مراهایی ده! ۵ خداوند رئوف و عادل است و خدای ما رحیم است. ۶ خداوند ساده دلان را محافظت می کند. ذلیل بودم و مرا نجات داد. ۷ ای جان من به آرامی خود برگرد، زیرا خداوند به تو احسان نموده است. ۸ زیرا که جان مرا از موت خلاصی دادی و چشممان را از اشک و پایهایم را از لغزیدن. ۹ به حضور خداوند سالک خواهم بود، در زمین زندگان. ۱۰ ایمان آوردم پس سخن گفتم. من بسیار مستمند شدم. ۱۱ در پریشانی خود گفتتم که «جمعیم آدمیان دروغ گویند». ۱۲ خداوند را چه ادا کنم، برای همه احسانهایی که به من نموده است؟ ۱۳ پیاله نجات را خواهم گرفت و نام خداوند را خواهم خواند. ۱۴ نذرهای خود را به خداوند ادا خواهیم کرد، به حضور تمامی قوم او. ۱۵ موت مقدسان خداوند را نظر وی گرانبها است. ۱۶ آهای خداوند، من بینه هستم! من بینه تو و پسر کنیز تو هستم. بندھای مرا گشوده ای! ۱۷ قربانی های تشکر نزدتو خواهم گزراهی و نام خداوند را خواهم خواند. ۱۸ نذرهای خود را به خداوند ادا خواهیم کرد، به حضور تمامی قوم وی، ۱۹ در صحن های خانه خداوند، در اندرون توای اورشلیم. هللویاه!

۱۹ ای جمیع امتهای خداوند را تسبیح بخوانید! ای تمامی قبایل! ای راحمد گویند! ۲ زیرا که رحمت او بر ما عظیم است و راستی خداوند تا ابدالاً باد. هللویاه!

۱۸ خداوند را حمد گویید زیرا که نیکوست و رحمت او تا ابدالاً باد است. ۲ اسرائیل بگویند که «رحمت او تا ابدالاً باد است.» ۳ خاندان هارون بگویند که «رحمت او تا ابدالاً باد است.» ۴ ترسندها خداوند بگویند که «رحمت او تا ابدالاً باد است.» ۵ در تنگی یاه را خواندم. یاه مرا اجابت فرموده، در جای وسیع آورد. ۶ خداوند با من است، پس نخواهم ترسید. انسان به من چه تواند کرد؟ ۷ خداوند برایم از مددکاران من است. پس من بر نفرت کنندگان خود آزاروی خویش را خواهیم دید. ۸ به خداوند پناه بردن بهتر است از توکل نمودن بر آدمیان. ۹ به خداوند پناه بردن بهتر است از توکل نمودن بر امیران. ۱۰ جمیع امتهای مرا احاطه کردند، لیکن به نام خداوند ایشان را هلاک خواهم کرد. ۱۱ مرا احاطه کردند و دور مرا گرفتند، لیکن به نام خداوند ایشان را هلاک خواهم

غیری هستم. اوامر خود را از من مخفی مدار. ۲۰ جان من شکسته می شود از اشتیاق داوریهای تو در هر وقت. ۲۱ متکبران ملعون را توبیخ نمودی، که از اوامر تو گمراه می شوند. ۲۲ ننگ ورسوایی را از من بگردان، زیرا که شهادات تو را حفظ کردام. ۲۳ سروزان نیز نشسته، به ضد من سخن گفتند. لیکن بنده تو در فرایض تو تفکری کند. ۲۴ شهادات تو نیز ابتهاج من و مشورت دهنگان من بوده اند. ۲۵ جان من به خاک چسیده است. مرآ موافق کلام خود زنده ساز. ۲۶ راههای خود را ذکر کدم و مرآ اجابت نمودی. پس فرایض خویش را به من بیاموز. ۲۷ طریق وصایای خود را به من بفهمان و در کارهای عجیب تو تفکر خواهم نمود. ۲۸ جان من از حزن گداخته می شود. مرآ موافق کلام خود بربا بدار. ۲۹ راه دروغ را از من دور کن و شریعت خود را به من عنایت فرمای. ۳۰ طریق راستی الرختیار کدم و داوریهای تو را پیش خود گذاشت. ۳۱ به شهادات تو چسیدم. ای خداوند مرا خجل مساز. ۳۲ در طریق اوامر تو دوان خواهم رفت، وقتی که دل مرا وسعت دادی. ۳۳ ای خداوند طریق فرایض خود را به من بیاموز. پس آنها را تا به آخر نگاه خواهم داشت. ۳۴ مرآ فهم بد و شریعت تو را نگاه خواهم داشت و آن را به تمامی دل خود حفظ خواهم نمود. ۳۵ مرآ در سیل اوامر خود سالک گردان زیرا که درآن رغبت دارم. ۳۶ دل مرا به شهادات خود مایل گردان و نه به سوی طمع. ۳۷ چشمانم را از دیدن بطال برگردان و در طریق خود مرا زنده ساز. ۳۸ کلام خود را بر بنده خویش استوار کن، که به ترس تو سپرده شده است. ۳۹ ننگ مرآ که از آن می ترسم از من دور کن زیرا که داوریهای تو نیکوکارست. ۴۰ هان به وصایای تو اشتیاق دارم. به حسب عدالت خود مرا زنده ساز. ۴۱ ای خداوند رحمهای تو به من برسد و نجات تو به حسب کلام تو. ۴۲ تا بتوانم ملامت کننده خود را جواب دهم زیرا بر کلام تو توکل دارم. ۴۳ و کلام راستی را از دهان بالکل مگیریزیرا که به داوریهای تو امیدوارم و شریعت تو را دائم نگاه خواهم داشت تا ابدالاًباد. ۴۴ و به آزادی راه خواهم رفت زیرا که وصایای تو را طلبیده ام. ۴۵ و در شهادات تو به حضور پادشاهان سخن خواهم گفت و خجل نخواهم شد. ۴۶ و ازوصایای تو تلذذ خواهم یافت که آنها را دوست می دارم. ۴۸ و دستهای خود را به اوامر تو که دوست می دارم بر خواهم افرشت و در فرایض تو تفکر خواهم نمود. ۴۹ کلام خود را با بنده خویش به یاد آور که مرآ بر آن امیدوار گردانیدی. ۵۰ این در مصیبتم تسلی من است زیرا قول تو مرا زنده ساخت. ۵۱ مکبران مرآ بسیار استهزا کردند، لیکن از شریعت تو رو نگردانیدم. ۵۲ ای خداوندداوریهای تو را از قادیم به یاد آوردم و خویشن راتسلی دادم. ۵۳ حدت خشم مرآ درگرفته است، به سبب شریانی که شریعت تو را ترک کرداند. ۵۴ فرایض تو سرودهای من گردید، در خانه غربت من. ۵۵ ای خداوند نام تو را در شب به یادآوردم و شریعت تو را نگاه داشتم.

هلاک می شدم. ۹۳ وصایای تو را تا به ابد فراموش نخواهم کرد زیرا به آنها مرا زنده ساخته ای. ۹۴ من از آن توهstem مرا نجات ده زیرا که وصایای تو را طلبیدم. ۹۵ شریان برای من انتظار کشیدند تا مرا هلاک کنند. لیکن در شهادات تو تأمل می کنم. ۹۶ برای هر کمالی انتهایی دیدم، لیکن حکم تو بی نهایت وسیع است. ۹۷ شریعت تو را قادر دوست می دارم. ۹۸ اوامر تو مرا ازدشمنانم حکیم تر ساخته است زیرا که همیشه نزد من می باشد. ۹۹ از جمیع معلمان خود فهمی ترشدم زیرا که شهادات تو تفکر من است. ۱۰۰ از مشایخ خردمندتر شدم زیرا که وصایای تو رانگاه داشتم. ۱۰۱ پایهای خود را از راه بد نگاه داشتم تا آن که کلام تو را حفظ کنم. ۱۰۲ ازدواجیانم تو رو برنگردانید، زیرا که تو مرا تعلیم دادی. ۱۰۳ کلام تو به مذاق من چه شیرین است و به دهان از عسل شیرین تر. ۱۰۴ از وصایای توفظات را تحصیل کردم. بنابراین هر راه دروغ رامکروه می دارم. ۱۰۵ کلام تو برای پایهای من چراغ، و برای راههای من نور است. ۱۰۶ قسم خوردم و آن را خواهم نمود که داوریهای عدالت تو را نگاه خواهم داشت. ۱۰۷ بسیار ذلیل شدم. ای خداوند، موافق کلام خود مرا زنده ساز! ۱۰۸ ای خداوند هدایای تبریعی دهان مرا منظور فرما و داوریهای خود را به من بیاموز. ۱۰۹ جان من همیشه در کف من است، لیکن شریعت تو را فراموش نمی کنم. ۱۱۰ شریان برای من دام گذاشته اند، اما از وصایای تو گمراه نشدم. ۱۱۱ شهادات تو را تا به ابد میراث خود ساخته ام زیرا که آنها شادمانی دل من است. ۱۱۲ دل خود را برای بجا آوردن فرایض تو مایل ساختم، تابالا باد و تا نهایت. ۱۱۳ مردمان رو را مکروه داشته ام، لیکن شریعت تو را دوست می دارم. ۱۱۴ ستر و سپر من تو هستی. به کلام تو انتظار می کشم. ۱۱۵ ای بدکاران، از من دور شوید! و اوامر خدای خویش را نگاه خواهم داشت. ۱۱۶ ما به حسب کلام خود تایید کن تا زنده شوم و از امید خود خجل نگردم. ۱۱۷ مرا تقویت کن تا رستگار گردم و بفرایض تو دامن نظر نمایم. ۱۱۸ همه کسانی را که از فرایض تو گمراه شده اند، لیکن حقیر شمرده ای زیرا که مکر ایشان دروغ است. ۱۱۹ جمیع شریان زمین را مثل درد هلاک می کنی. بنابراین شهادات تو را دوست می دارم. ۱۲۰ موى بدن من از خوف تو برخاسته است و از داوریهای تو ترسیدم. ۱۲۱ داد و عدالت را بجا آوردم. ما به ظلم کنندگانم تسلیم می‌نماییم. ۱۲۲ برای سعادت بندۀ خود ضامن شو تا متکبران بر من ظلم نکنند. ۱۲۳ چشمانم برای نجات تو تار شده است و برای کلام عدالت تو. ۱۲۴ با بندۀ خویش موافق رحمانیت عمل نما و فرایض خود را به من بیاموز. ۱۲۵ من بندۀ تو هستم، مرا فهمی گردان تا شهادات تو را دانسته باشم. ۱۲۶ وقت است که خداوند عمل کند زیرا که شریعت تو را باطل نموده اند. ۱۲۷ بنابراین، اوامر تو را دوست می دارم، زیادتر از طلا و زر خالص. ۱۲۸ بنابراین، همه وصایای تو را در هر چیز راست می دانم، و هر راه دروغ را مکروه می دارم. ۱۲۹ شهادات

داوریهای عدالت تو. ۱۶۵ آنانی را که شریعت تو را دوست می‌دارند، سلامتی عظیم است و هیچ‌چیز باعث لغزش ایشان نخواهد شد. ۱۶۶ ای خداوند، برای نجات تو امیدوار هستم و اوامر تو را بجا می‌آرم. ۱۶۷ جان من شهادات تو را نگاه داشته است و آنها را بنهایت دوست می‌دارم. ۱۶۸ وصایا و شهادات تو را نگاه داشتم زیرا که تمام طریقه‌های من در مدنظر تو است. ۱۶۹ ای خداوند، فریاد من به حضور تو برسد. به حسب کلام خود مر فیض گردان. ۱۷۰ مناجات من به حضور تو برسد. به حسب کلام خود مر اخلاصی ده. ۱۷۱ لبها من حمد تو را جاری کنذیرا فرایض خود را به من آموخته‌ای. ۱۷۲ زبان من کلام تو را پسراید زیرا که تمام اوامر تو عدل است. ۱۷۳ دست تو برای اعانت من بشود زیرا که وصایای تو را برگزیده‌ام. ۱۷۴ ای خداوند برای نجات تو مشتاق بودهام و شریعت تو تلذذ من است. ۱۷۵ جان من زنده شود تا تو را تسبیح بخواند و داوریهای تو معافون من باشد. ۱۷۶ مثل گوشنده گم شده، آواره گشتم. بنده خود را طلب نما، زیرا که اوامر تو را فراموش نکردم.

۱۲۳ سرود درجات به سوی تو چشمان خود را برمی‌افرازم، ای که بر آسمانها جلوس فرموده‌ای! ۱ اینک مثل چشمان غلامان به سوی آقایان خود، و مثل چشمان کنیزی به سوی خاتون خویش، همچنان چشمان ما به سوی یهوه خدای ماست تا بر ما کرم بفرماید. ۲ ای خداوند بر ما کرم فرما، بر ما کرم فرما زیاراچه بسیار از اهانت پر شده‌ایم. ۳ چه بسیار جان مایر شده است، از استههای مستریحان و اهانت متکبران.

۱۲۴ سرود درجات از داده اگر خداوند با ما نمی‌بود، اسرائیل الان بگوید؛ ۲ اگر خداوند با مانعی بود، وقتی که آدمیان با ما مقاومت نمودند، ۳ آنگاه هر آئینه ما را زنده فرو می‌بردند، چون خشم ایشان بر ما افروخته بود. ۴ آنگاه آنها ما راغرق می‌کرد و نهرها بر جان ما می‌گذشت. ۵ آنگاه آنها پر زور، از جان ما می‌گذشت. ۶ مبارک باد خداوند که ما را شکار برای دندانهای ایشان نساخت. ۷ جان ما مثل مرغ از دام صیادان خلاص شد. دام گستته شد و ما خلاصی یافتیم. ۸ اعانت ما به نام یهوه است، که آسمان و زمین را آفرید.

۱۲۵ سرود درجات آنانی که بر خداوند توکل دارند، مثل کوه صهیون‌اند که جنبش نمی‌خورد و پایدار است تا ابدالاًباد. ۲ کوه‌ها گردگرد اورشلیم است؛ و خداوند گردگرد قوم خود، از الان و تا ابدالاًباد است. ۳ زیرا که عصای شریان بر نصیب عادلان قرار نخواهد گرفت، مبادا عادلان دست خود را به گناه دراز کنند. ۴ ای خداوند به صالحان احسان فرماید و به آنانی که راست دل می‌باشند. ۵ و اما آنانی که به راههای کج خود مایل می‌باشند، خداوند ایشان را با بدکاران رهبری خواهد نمود. سلامتی بر اسرائیل باد.

۱۲۶ سرود درجات چون خداوند اسیران صهیون را بازورد، مثل خواب یینتندگان شدیم. ۲ آنگاه دهان ما از خنده پر شد و زبان ما از تنم. آنگاه در میان امتها گفتند که «خداوند با ایشان کارهای عظیم کرده است.» ۳ خداوند برای ما کارهای عظیم کرده است که از آنها شادمان هستیم. ۴ ای خداوند اسیران ما را بایز آور، مثل نهرها در جنوب. ۵ آنانی که با اشکهایی کارند، با تنم درو خواهند نمود. ۶ آنکه باگریه بیرون می‌رود و تنم برای زراعت می‌برد، هر آئینه با تنم خواهد برگشت و بافه‌های خویش را خواهد آورد.

در آنجا کرسیهای داوری بر پاشده است، یعنی کرسیهای خاندان دادو. ۱۶۵ آنانی را که شریعت تو را دوست می‌دارند، سلامتی عظیم است و هیچ‌چیز باعث لغزش ایشان نخواهد شد. ۱۶۶ ای خداوند، برای نجات تو امیدوار هستم و اوامر تو را بجا می‌آرم. ۱۶۷ جان من شهادات تو را نگاه داشته است و آنها را بنهایت دوست می‌دارم. ۱۶۸ وصایا و شهادات تو را نگاه داشتم زیرا که تمام طریقه‌های من در مدنظر تو است. ۱۶۹ ای خداوند، فریاد من به حضور تو برسد. به حسب کلام خود مر فیض گردان. ۱۷۰ مناجات من به حضور تو برسد. به حسب کلام خود مر اخلاصی ده. ۱۷۱ لبها من حمد تو را جاری کنذیرا فرایض خود را به من آموخته‌ای. ۱۷۲ زبان من کلام تو را پسراید زیرا که تمام اوامر تو عدل است. ۱۷۳ دست تو برای اعانت من بشود زیرا که وصایای تو را برگزیده‌ام. ۱۷۴ ای خداوند برای نجات تو مشتاق بودهام و شریعت تو تلذذ من است. ۱۷۵ جان من زنده شود تا تو را تسبیح بخواند و داوریهای تو معافون من باشد. ۱۷۶ مثل گوشنده گم شده، آواره گشتم. بنده خود را طلب نما، زیرا که اوامر تو را فراموش نکردم.

۱۲۰ سرود درجات نزد خداوند در تنگی خود فریاد کردم و مر اجابت فرمود. ۱ ای خداوند جان مرای خلاصی ده از لب دروغ و از زبان حیله گر. ۲ چه چیز به تو داده شود و چه چیز بر توافزوهه گردد، ای زبان حیله گر؟ ۳ تیرهای تیزجباران با اخگرهای طاق! ۴ وای بر من که در مشک مایا گزیده‌ام و در خیمه‌های قیدار ساکن شده‌ام. ۵ چه طویل شد سکونت جان من با کسی که سلامتی را دشمن می‌دارد. ۶ من از اهل سلامتی هستم، لیکن چون سخن می‌گویم، ایشان آماده جنگ می‌باشند.

۱۲۱ سرود درجات چشمان خود را به سوی کوههای برمی‌افرازم، که از آنجا اعانت من می‌آید. [ترجمه درست این آیه اینست: «چشمان خود را به سوی کوهها برمی‌افرازم. اعانت من از کجا می‌آید؟»] ۲ اعانت من از جانب خداوند است، که آسمان و زمین را آفرید. ۳ او نخواهد گذاشت که پای تو لغزش خورد. او که حافظ توست نخواهد خواهد. ۴ اینک ای که حافظ اسرائیل است، نمی‌خوابد و به خواب نمی‌رود. ۵ خداوند حافظ تو می‌باشد. خداوند به دست راست سایه تو است. ۶ آفتاب در روز به تو اذیت نخواهد رسانید و نه ماهتاب در شب. ۷ خداوند تو را از هر بدبندگان شدیم. ۸ ای جان تو را حفظخواهد کرد. ۹ خداوند خروج و دخول را نگاه خواهد داشت، از الان و تا ابدالاًباد.

۱۲۲ سرود درجات از داده شادمان می‌شدم چون به من می‌گفتند: «به خانه خداوند برومیم.» ۲ پایهای ما نخواهد ایستاد، به اندرون دروازه های تو، ای اورشلیم! ۳ ای اورشلیم که بنا شده‌ای مثل شهری که تمام با هم پیوسته باشد، ۴ که بدانجا اسپاسط بالا می‌رود، یعنی اسپاسط یا، تا شهادت باشد برای اسرائیل و تا نام یهوه را تسبیح بخواند. ۵ زیرا که

سرود درجات از سلیمان اگر خداوند خانه را بنا نکند، بنایانش زحمت بی فایده می کشنند. اگر خداوند شهر را پاسبانی نکند، پاسبانان بی فایده پاسبانی می کنند. ۲ بی فایده است که شما صیحه زود برمی خیزید و شب دیر می خوابید و نان مشقت را می خورید. همچنان محبوبان خویش را خواب می بخشد. ۳ اینک پسران میراث از جانب خداوند می باشند و ثمره رحم، اجرتی از اوست. ۴ مثل تیرها در دست مرد زور آور، همچنان هستند پسران جوانی. ۵ خوشابحال کسی که ترکش خود را از ایشان پر کرده است. خجل نخواهد شد بلکه با دشمنان، در دروازه سخن خواهد راند.

- ۱۳۲** سرود درجات ای خداوند برای داود به ياد آور، همه مذنهای او بود، مثل بچه از شیر بازداشته شده. ۳ اسرائیل بر خداوند امیدوار باشند، از الان و تا ابدالاً باد.
- ۱۳۳** سرود درجات ای خداوند برای داود به ياد آور، همه مذنهای او را. ۲ چگونه برای خداوند قسم خورد و برای قادر مطلق یعقوب نذر نمود ۳ که به خیمه خانه خود هرگز داخل نخواهم شد، و بر بستر تختخواب خود بزنخواهم آمد. ۴ خواب به چشمانت خود نخواهم شد، و نه پنکی به مژگان خویش، ۵ تا مکانی برای خداوند پیدا کنم و مسکنی برای قادر مطلق یعقوب. ۶ اینک ذکر آن را در افراته شیدیم و آن را در صحرای بعاریم یافتحیم. ۷ به مسکن های او داخل شویم و نزد قدمگاه وی پرستش نماییم. ۸ ای خداوند به آرامگاه خود برسیز و بیبا، تو و تابوت قوت تو. ۹ کاهنان تو به عدالت ملیس شوند و مقدسانت تزم نمایند. ۱۰ به حاطر بنده خودداد، روی مسیح خود را برمگردان. ۱۱ خداوند برای داود به راستی قسم خورد و از آن بزنخواهد گشت که «از ثمره صلب تو بر تخت تو خواهم گذاشت. ۱۲ اگر پسران تو عهد مرا نگاه دارند و شهادتم را که بیدیشان می آموزم، پسران ایشان نیزیر کرسی تو تا به ابد خواهند نشست.» ۱۳ زیرا که خداوند صهیون را برگردیده است و آن را برای مسکن خویش مرغوب فرموده. ۱۴ «این است آرامگاه من تا ابدالاً باد. اینجا ساکن خواهم بود زیرا در این رغبت دارم. ۱۵ آذوقه آن را هر آینه برکت خواهم داد و قیمت ایش را به نان سیر خواهم ساخت، ۱۶ و کاهنانش را به نجات ملیس خواهم ساخت و مقدسانش هر آینه تزم خواهند نمود. ۱۷ در اتجاع شاخ داود را خواهم روایند و چرا غی برای مسیح خود آماده خواهم ساخت. ۱۸ دشمنان او را به خجالت ملیس خواهم ساخت و تاج او بر روی شکوفه خواهد آورد.»
- ۱۳۴** سرود درجات از داود اینک چه خوش و چه دلپسند است که برادران به یکدلی با هم ساکن شوند. ۲ مثل روغن نیکو بر سر است که به ریش فرود می آید، یعنی به ریش هارون که به دامن رداش فرود می آید. ۳ و ۴ مثل شبنم حرمون است که بر کوههای صهیون فرود می آید. زیرا که در آنجا خداوند برکت خود را فرموده است یعنی حیات را تا ابدالاً باد.
- ۱۳۵** سرود درجات هان خداوند را مبارک خوانید، ای جمیع بندگان خداوند که شیانگاه درخانه خداوند می ایستید! ۲ دستهای خود را به قدس برافرازید، و خداوند را مبارک خوانید. ۳ خداوند که آسمان و زمین را آفرید، تو را از صهیون برکت خواهد داد.
- ۱۳۶** هللویاه، نام خداوند را تسبیح بخوانید! ای بندگان خداوند تسبیح بخوانید! ۲ ای شما که در خانه خداوندی ایستید، در صحنهای

سرود درجات از سلیمان اگر خداوند خانه را می خواهد. همچنان محبوبان خویش را خواب می بخشد. ۳ اینک پسران میراث از جانب خداوند می باشند و ثمره رحم، اجرتی از اوست. ۴ مثل تیرها در دست مرد زور آور، همچنان هستند پسران جوانی. ۵ خوشابحال کسی که ترکش خود را از ایشان پر کرده است. خجل نخواهد شد بلکه با دشمنان، در دروازه سخن خواهد راند.

۱۲۸ سرود درجات خوشابحال هرکه از خداوندمی ترسد و بر طبقه ای او سالک می باشد. ۲ عمل دستهای خود را خواهی خورد. خوشابحال تو و سعادت با تو خواهد بود. ۳ زن تومث می بازارور به اطراف خانه تو خواهد بود و پیشرفت مثل نهالهای زینون، گردآگرد سفره تو. ۴ اینک همچنین مبارک خواهد بود کسی که از خداوند می ترسد. ۵ خداوند تو را از شهیون برکت خواهد داد، و در تمام ایام عمرت سعادت اورشایم را خواهی دید. ۶ پسران پسران خود را خواهی دید. سلامتی بر اسرائیل باد.

۱۲۹ سرود درجات چه بسیار از طفولیتم مرد رسانیدند. اسرائیل الان بگویند: ۲ چه بسیار از طفولیتم مرد رسانیدند. لیکن بر من غالب نیامندند. ۳ شیار کنندگان بر پشت من شیار کردند، و شیارهای خود را درازنمودند. ۴ اما خداوند عادل است و بندهای شیرین را گرسخت. ۵ خجل و برگردانیده شوند همه کسانی که از صهیون نفرت دارند. ۶ مثل گیاه بر پشت بامهایشند، که پیش از آن که آن را بچینند می خشکد. ۷ که درونده دست خود را از آن پرنمی کند و نه دسته بد آغوش خود را. ۸ و راهگذاران نمی گویند برکت خداوند بر شما باد. شما را به نام خداوند مبارک می خوانیم.

۱۳۰ سرود درجات ای خداوند از عمقها نزد تو فرید برآوردم. ۲ ای خداوند! آواز مرابشتو و گوشهای تو به آواز تضرع من ملتفت شود. ۳ ای یاه، اگر گاهان را به نظر آوری، کیست ای خداوند که به حضور تو بایستد؟ ۴ لیکن مغفرت نزد توست تا از تو بترسند. ۵ منتظر خداوند هستم. جان من منتظر است و به کلام او امیدوارم. ۶ جان من منتظر خداوند است، زیاده از منتظران صبح؛ بله زیاده از منتظران صبح. ۷ اسرائیل برای خداوند امیدوار باشد زیرا که رحمت نزد خداوند است و نزد ایست نجات فراوان. ۸ او اسرائیل را فدیه خواهد داد، از جمیع گناهان وی.

۱۳۱ سرود درجات از داود ای خداوند دل من متکبر نیست و نه چشمانت برا فراشته و خویشتن را به کارهای بزرگ مشغول نساختم، و نه به کارهایی که از عقل من بعيد است. ۲ بلکه جان خود را آرام و ساكت

خانه خدای ما. ۳ هللویاه، زیرا خداوند نیکو است! نام او را بسراید زیرا که دلپسید است. ۴ زیرا که خداوند عقوب را برای خود برگزید، و اسرائیل را به جهت ملک خاص خویش. ۵ زیرا می‌دانم که خداوند بزرگ است و خداوند ما برتر است از جمیع خدایان. ۶ هر آنچه خداوند خواست آن را کرد، درآسمان و در زمین و در دریا و در همه لجه‌ها. ۷ ابرها را از اقصای زمین برمی‌آورد و برقهای رایای باران می‌سازد و بادها را از مخزنها خویش ببرون می‌آورد. ۸ که نخست زادگان مصرا کشت، هم از انسان هم از بهایم. ۹ آیات و معجزات را در وسط توابع مصر فرستاد، بفرعون و بر جمیع بندگان وی. ۱۰ که امتهای بسیار زد و پادشاهان عظیم را کشت. ۱۱ سیحون پادشاه امریان و عوج پادشاه باشان و جمیع ممالک کعبان را. ۱۲ و زمین ایشان را به میراث داد، یعنی به میراث قوم خود اسرائیل. ۱۳ ای خداوند، نام توست تا ابدالاپاد؛ وای خداوند، یادگاری توست تا جمیع طبقات. ۱۴ زیرا خداوند قوم خود را اداری خواهد نمودو بر بندگان خویش شفقت خواهد فرمود. ۱۵ بتنهای امتهای طلا و نقره می‌باشند، عمل دستهای انسان. ۱۶ دهنها دارند و سخن نمی‌گویند؛ چشمان دارند و نمی‌بینند؛ ۱۷ گوشهادارند و نمی‌شنوند بلکه در دهان ایشان هیچ نفس نیست. ۱۸ سازندگان آنها مثل آنها می‌باشند و هر که بر آنها توکل دارد. ۱۹ ای خاندان اسرائیل، خداوند را متبارک خوانید. ای خاندان هارون، خداوند را متبارک خوانید. ۲۰ ای خاندان لاوی، خداوند را متبارک خوانید. ای ترسندگان خداوند، خداوند را متبارک خوانید. ۲۱ خداوندان صهیون متبارک باد، که در اورشلیم ساکن است. هللویاه.

۱۳۷ نزد نهرهای بابل آنجا نشستیم و گریه نیز کردیم، چون صهیون را به یاد آوردیم. ۲ بربطهای خود را اویختیم بردرختان بید که در میان آنها بود. ۳ زیرا آنانی که مارا به اسری برد بودند، در آنجا از ما سروعدخواستند؛ و آنانی که ما را تاراج کرده بودند، شادمانی (خواستند) که «یکی از سرودهای صهیون را برای ما بسراید». ۴ چگونه سروعد خداوند را، در زمین بیگانه بخواهم؟ ۵ اگر تو را اورشلیم فراموش کنم، آنگاه دست راست من فراموش کند. ۶ اگر تو را به یادنیاورم، آنگاه زبانم به کامم بچسبد، اگر اورشلیم را بر همه شادمانی خود ترجیح ندهم. ۷ ای خداوند، روز اورشلیم را برای بنی ادوم به یادآور، که گفتند: «منهدم سازید، تا بیادش منهدم سازید!» ۸ ای دختر بابل که خراب خواهی شد، خوشابحال آنکه به تو جزا دهد چنانکه تو به ماجرا دادی! ۹ خوشابحال آنکه اطفال تو را بگیرد و ایشان را به صخره‌ها بزند.

۱۳۸ تو را به تمامی دل خود حمدخواهم گفت. به حضور خدایان تو را حمدخواهم گفت. ۲ به سوی هیکل قدس توبعتاد خواهم کرد و نام تو را حمد خواهم گفت، به سبب رحمت و راستی تو. زیرا کلام خود را بر تمام اسم خود تمجید نموده‌ای. ۳ در روزی که تو را خواندم مرا اجابت فرمودی. و مرا با قوت در جانم شجاع ساختی. ۴ ای خداوند، تمام پادشاهان جهان تو را حمد خواهند گفت، چون کلام دهان تو را بشنوند. ۵ و طرق‌های خداوند را خواهند سراید، زیرا که جلال خداوند عظیم است. ۶ زیرا که خداوند معنال است، لیکن بر فروتنان نظر می‌کند. و اما متمکران را از دور می‌شناشد. ۷ اگرچه در میان تنگی راه می‌روم، مرا زنده خواهی کرد. دست خود را بر خشم دشمنانم درازمی کمی و دست راستت مرا نجات خواهد داد. ۸ خداوند کار مرا به کمال خواهد رسانید. ای خداوند، رحمت تو را ابدالاپاد است. کارهای دست خویش را ترک منما.

برای سالار مغینیان. مزمور داود ای خداوند مرا آزموده و شناخته‌ای.
 ۸ تو نشستن و پرخاستن مرا می‌دانی و فکرهای مرا از دور فهمیده‌ای. ۹
 راه و خوابگاه مرا تفتش کرده‌ای و همه طریق‌های مرا دانسته‌ای. ۱۰ زیرا
 که سخنی بر زبان من نیست، جز اینکه توای خداوند آن را تمام دانسته‌ای.
 ۱۱ از عقب و از پیش مرا احاطه کرده‌ای و دست خویش را بر من نهاده‌ای.
 ۱۲ این گونه معرفت برایم زیاده عجیب است. و بلند است که بدان نمی
 توانم رسید. ۱۳ از روح تو کجا بروم؟ و از حضور تو کجا بگویم؟ ۱۴ اگر به
 آسمان صعود کنم، تو آنجا هستی! و اگر در هاویه بستر بگسترانم اینکه
 توانجا هستی! (Sheol h7585) ۱۵ اگر بالهای سحر را بگیرم و در اقصای
 دریا ساکن شوم، ۱۶ در آنجا نیز دست تومرا رهبری خواهد نمود و دست
 راست تو مرا خواهد گرفت. ۱۷ و گفتم: «یقین تاریکی مرا خواهد پوشانید.»

۱۴۱ مزمور داود ای خداوند تو را می‌خوانم. نزد من بشتاب! و چون
 تو را بخوانم آواز مرآ بشنو! ۱۸ دعای من به حضور تو مثل پخورآسته شود، و
 پرافاشن دستهایم، مثل هدیه شام. ۱۹ ای خداوند، بر دهان من نگاهیانی
 فرما و درلبهایم را نگاه دار. ۲۰ دل مرا به عمل بد مایل مگردان تا مرتکب
 اعمال زشت با مردان بدکارنیشوم. و از چیزهایی که شیرین ایشان نخورم. ۲۱
 مرد عادل مرا بزند و لطف خواهد بود، و مرا تادیب نماید و روغن برای
 سر خواهد بود! و سر من آن را نباخواهد نمود زیرا که در بدیهای ایشان
 نیزد عای من دایم خواهد بود. ۲۲ چون داوران ایشان از سر صخره‌ها انداخته
 شوند، آنگاه سختن مرا خواهد شدند زیرا که شیرین است. ۲۳ مثل کسی که
 زمین را فلاحت و شیار بکند، استخوانهای مایر سر قیرها پراکنده می‌شود.
۱۴۲ (Sheol h7585) ۲۴ زیرا که‌ای یهوه خداوند، چشمان من بسوی توست.
 و بر تو توکل دارم. پس جان مرا تلف منما! ۲۵ مرا از دامی که برای من
 نهاده‌اند نگاه دار و از کمدهای گاها کاران. ۲۶ شیریان به دامهای خود
 بیفتند و من بسلامتی در بگذرم.

۱۴۳ فصیله داود و دعا و قیکه در مغاره بود به آوار خود نزد خداوند
 فریاد برمی‌آورم. به آواز خود نزد خداوند تصرع می‌نمایم. ۲۷ ناله خود را در
 حضور اخواهم ریخت. تنگی های خود را نزد او بیان خواهم کرد. ۲۸ وقتی
 که روح من در من مدهوش می‌شود. پس تو طریقت مرا دانسته‌ای. در
 راهی که می‌روم دام برای من پنهان کرده‌اند. ۲۹ به طرف راست بندگ و بیبن
 که کسی نیست که مرا بشناسد. ملچا برای من نابود شد. کسی نیست
 که در فکر جان من باشد. ۳۰ نزد توای خداوند فریاد کردم و گفتم که تو ملچا
 و حصه من در زمین زندگان هستی. ۳۱ به ناله من توجه کن زیرا که بسیار
 ذلیل! مرا از چفاکنندگانم برهان، زیرا که از من زورآورترند. ۳۲ جان مرا از
 زندان درآور تا نام تو را حمد گویم. عادلان گردآگرد من خواهد آمد زیرا که
 به من احسان نموده‌ای.

۱۴۰ برای سالار مغینیان. مزمور داود ای خداوند، مرا از مرد شریز
 رهایی ده و از مرد ظالم مرا محفوظ فرما! ۳۳ که در دلهای خود در شرارت
 تفکر می‌کنند و تمامی روز برای جنگ جمع می‌شوند. ۳۴ دندنهای خود را
 مثل مار تیز می‌کنند و زهرافعی زیر لب ایشان است، سلاه. ۳۵ ای خداوند
 مرا از دست شریز نگاه دار، از مرد ظالم مرا محافظت فرما که تدبیر می‌کنند
 تا پایهای مرا بلغوارند. ۳۶ متکبران برای من تله و ریسمانها پنهان کرده و دام
 به سر راه گستردده، و کمدها برای من نهاده‌اند، سلاه. ۳۷ به خداوند گفتم:
 «تو خدای من هستی. ای خداوند آواز تصرع مرا بشنو!» ۳۸ ای یهوه

نالهای درکوچه های ما نیاشد. ۱۵ خوشابحال قومی که نصیب ایشان این است. خوشابحال آن قوم که پیوه خدای ایشان است.

۱۴۵ تسبیح داد و ای خدای من، ای پادشاه، تو را متعال می خوانم و نام تو را مبارک می گوییم، تا ابدالاًباد! ۲ تمامی روز تو را مبارک می خوانم، و نام تو را حمد می گوییم تا ابدالاًباد. ۳ خداوند عظیم است و بی نهایت مددوح. عظمت او را تفتیش نتوان کرد. ۴ طبقه تا طبقه اعمال تو را تسبیح می خوانند و کارهای عظیم تواریخان خواهند نمود. ۵ در مجدد جیل کیریایی تو در کارهای عجیب تو تفکر خواهم نمود. ۶ در قوت کارهای مهیب تو سخن خواهند گفت. و من عظمت تو را بیان خواهم نمود. ۷ و پادگاری کثرت احسان تو را حکایت خواهند کرد. وعدالت تو را خواهند سپریید. ۸ خداوند کریم ورحیم است و دیر غضب و کثیرالاحسان. ۹ خداوند برای همگان نیکو است. و رحمت های وی بر همه اعمال وی است. ۱۰ ای خداوند جمیع کارهای تو، تو را حمد می گویند. و مقدسان تو، تو را مبارک می خوانند. ۱۱ درباره جلال ملکوت تو سخن می گویند و توانایی تو را حکایت می کنند. ۱۲ تا کارهای عظیم تو را به پنی آدم تعليم دهنده و کیریایی مجید ملکوت تو را. ۱۳ ملکوت تو، ملکوتی است تا جمیع دهراها و سلطنت تو باقی تا تمام دورها. ۱۴ خداوند جمیع افجادگان را تایید می کند و خم شدگان را بر می خیزاند. ۱۵ چشمان همگان منتظر تومی باشد و تو طعام ایشان را در موسمش می دهدی. ۱۶ دست خویش را باز می کنی و آزوی همه زندگان را سیر می نمایی. ۱۷ خداوند عادل است در جمیع طرق های خود و رحیم در کل اعمال خویش. ۱۸ خداوند نزدیک است به آنانی که او رامی خوانند، به آنانی که او را به راستی می خوانند. ۱۹ آزوی ترسندگان خود را بجا می آورد و تضرع ایشان را شنیده، ایشان را نجات می دهد. ۲۰ خداوند همه محجان خود را نگاه می دارد و همه شریان را هلاک خواهد ساخت. ۲۱ دهان من تسبیح خداوند را خواهد گفت و همه بشر نام قدوس او را مبارک بخوانند تا ابدالاًباد.

۱۴۶ هللویاه! ای جان من خداوند راتسبیح بخوان! ۲ تا زنده هستم، خداوند را حمد خواهم گفت. مادامی که وجوددارم، خدای خود را خواهم سپریید. ۳ بر روساترکل مکنید و نه بر این آدم که نزد او اعانتی نیست. ۴ روح او بیرون می رود و او به خاک خودبریمی گردد و در همان روز فکرهایش نابودمی شود. ۵ خوشابحال آنکه خدای یعقوب مددکار اوست، که آمید او بر پیوه خدای وی می باشد، ۶ که آسمان و زمین را آفرید و دریا و آنچه را که در آنهاست؛ که راستی را نگاه دارد تا ابدالاًباد؛ ۷ که مظلومان را دادرسی می کنند؛ و گرسنگان رانان می بخشد. خداوند اسیران را آزاد می سازد. ۸ خداوند چشمان کوران را باز می کند. خداوند خم شدگان را بر می افزارد. خداوند عادلان رادوست می دارد. ۹ خداوند غریبان صحراءهای ما برایند. ۱۰ و گلله های ما هزارها و کوروهار

۱۴۳ مزمور داد و ای خداوند دعای مرآ بشنو و به تضع من گوش بده! در امامت و عدالت خویش مرآ اجابت فرما ۲ و بر بنده خودبه محکمه برمیا. زیرا زندهای نیست که به حضورتو عادل شمرده شود. ۳ زیرا که دشمن بر جان من جفا کرده، حیات مرآ به زمین کوییده است و مرآ در ظلمت ساکن گردانیده، مثل آنانی که مدتی مرده باشند. ۴ پس روح من در من مدهوش شده، و دلم در اندرونم متحری گردیده است. ۵ ایام قدیم را به پاد می آورم. در همه اعمال توتفکر نموده، در کارهای دست تو تأمل می کنم. ۶ دستهای خود را بسوی تو دراز می کنم. جان من مثل زمین خشک، تشنه تو است، سلاه. ۷ ای خداوند، بزودی مرآ اجابت فرما زیرا روح من کاهیده شده است. روی خود را از من مپوشان، مبادا مثل فروروندگان به هاویه بشیم. ۸ با مددان رحمت خود را به من بنشون زیرا که بر تو توکل دارم. طریقی را که برآن بروم، مرآ بیاموز زیرا نزد تو جان خود را بر می افزام. ۹ ای خداوند مرآ از دشمنانم برهان زیرا که نزد تو پناه بردہام. ۱۰ مرآ تعليم ده تا اراده تو را بجا آورم زیرا خدای من تو هستی. روح مهریان تو مرادر زمین هموار هدایت بنماید. ۱۱ به خاطر نام خودای خداوند مرآ زنده ساز. به خاطر عدالت خویش جان مرآ از تکگی برهان. ۱۲ و به خاطر رحمت خود، دشمنانم را منقطع ساز. و همه مخالفان جان مرآ هلاک کن زیرا که من بنده توهیست.

۱۴۴ مزمور داد خداوند که صخره من است، مبارک باد! که دستهای مرآ به جنگ و انگشتنهای مرآ به حرب تعليم داد! ۲ رحمت من اوست و مجلای من و قلعه بلند من و رهانده من و سیر من و آنکه بر او توکل دارم، که قوم مرآ در زیراطاعت من می دارد. ۳ ای خداوند، آدمی چیست که او را بشناسی؟ و پسر انسان که او را به حساب بیاوری؟ ۴ انسان مثل نفسی است و روزهایش مثل سایهای است که می گذرد. ۵ ای خداوند آسمانهای خود را خم ساخته، فرود بیا. و کوهها را لمس کن تا دود شوند. ۶ عدرارا جهنه ساخته، آنها را پراکنده ساز. تیرهای خود را بفرست و آنها را منهزم نما. ۷ دست خودرا از اعلی بفرست، و مرآ رهانیده، از آبهای بسیار خلاصی ده، یعنی از دست پسaran اجنبی. ۸ دهان ایشان به باطل سخن می گوید، و دست راست ایشان، دست دروغ است. ۹ ای خدا، تو راسرو دی تازه می سرایم. با بربط ذات ده تار، تو را لترن خواهم نمود. ۱۰ که پادشاهان را نجات می بخشی، و بنده خود داد را از شمشیر مهملک می رهانی. ۱۱ مرآ از دست اجنبیان برهان و خلاصی ده، که دهان ایشان به باطل سخن می گوید. و دست راست ایشان دست دروغ است. ۱۲ تا پسaran ما در جوانی خود نمود کرده، مثل نهالها باشند. و دختران ما مثل سنگهای زاویه تراشیده شده به مثال قصر. ۱۳ و انبارهای ما پر شده، به انواع نعمت ریزان شوند. و گله های ما هزارها و کوروهار صحراءهای ما برایند. ۱۴ و گلگان ما باز پر ارشوند و هیچ رخنه و خروج و

را محافظت می کند و پیمان و بیوه زنان را پایدار می نماید. لیکن طریق شیریان را کج می سازد. ۱۰ خداوند سلطنت خواهد کرد تا ابدالاً باد و خدای توای صهیون، نسلا بعد نسل. هللویاه!

او، یعنی برای بنی اسرائیل که قوم مقرب او می باشد. هللویاه!

۱۴۹ هللویاه! خداوند را سرود تازه بسراپید و تسبیح او را در جماعت مقدسان! ۲ اسرائیل در آفرینش خود شادی کنندو پسران صهیون در پادشاه خوش وجود نمایند. ۳ نام او را با رقص تسبیح بخوانند. با بربط و عود اورا بسراپید. ۴ زیرا خداوند از قوم خویش رضامندی دارد. مسکینان را به نجات جمیل می سازد. ۵ مقدسان از جلال فخر ننمایند. و بیسترهای خود تزئن پکنند. ۶ تسبیحات بلند خدادار دهان ایشان باشد. و شمشیر دودمه در دست ایشان. ۷ تا از امت ها انتقام بکشند و تدبیب ها بروطایف بنمایند. ۸ و پادشاهان ایشان را به زنجیرها بینند و سورون ایشان را به پابند های آهین. ۹ و داوری را که مکتوب است بر ایشان اجرا دارند. این کرامت است برای همه مقدسان او. هللویاه!

۱۵۰ هللویاه! خدا را در قدس او تسبیح بخوانید. در فلک قوت او، او را تسبیح بخوانید! ۲ او را بحسب کارهای عظیم او تسبیح بخوانید. او را به حسب کثرت عظمتش تسبیح بخوانید. ۳ او را به آواز کرنا تسبیح بخوانید. او را بربط و عود تسبیح بخوانید. ۴ اورا با دف و رقص تسبیح بخوانید. او را با ذوات اوتار و نی تسبیح بخوانید. ۵ او را با صنجهای بلند آوار تسبیح بخوانید. او را با صنجهای خوش صدا تسبیح بخوانید. ۶ هر که روح دارد، خداوند را تسبیح بخواند. هللویاه!

۱۴۷ هللویاه، زیرا خدای ما را سراپیدن نیکو است و دل پستد، و تسبیح خواندن شایسته است! ۲ خداوند اورشیلم را بنامی کند و پراکنده گان اسرائیل را جمع می نماید. ۳ شکسته دلان را شفا می دهد و جراحت های ایشان را می بندد. ۴ عدد ستارگان را می شمارد و جمیع آنها را به نام می خواند. ۵ خداوند ما بزرگ است و قوت او عظیم و حکمت او غیرمتناهی. ۶ خداوند مسکینان را برمی افزارد و شیریان را به زمین می اندازد. ۷ خداوند را با تشكیر بسراپید. خدای ما را با بربط سرود بخوانید. ۸ آسمانهارها با ابرها می پوشاند و باران را برای زمین مهمامی نماید و گیاه را بر کوهها می رویاند. ۹ که بهایم را آذوقه می دهد و بچه های غراب را که او رامی خوانند. ۱۰ در قوت اسب رغبت ندارد، و از ساقهای انسان راضی نمی باشد. ۱۱ رضامندی خداوند از ترسیدگان وی است و از آنانی که به رحمت وی امیدوارند. ۱۲ ای اورشیلم، خداوند را تسبیح بخوان. ای صهیون، خدای خود را حمد بگو. ۱۳ زیرا که پشت بندهای دروازه هایت را مستحکم کرده و فوزندهات را در اندرونت مبارک فرموده است. ۱۴ که حملود تو را سلامتی می دهد و تو را ازمغر گدم سیر می گرداند. ۱۵ که کلام خود را بزمین فرستاده است و قول او به زودی هرچه تمام تر می دود. ۱۶ که برف را مثل پشم می باراند، و زاله را مثل خاکستر می پاشد. ۱۷ که تگرگ خودرا در قطعه ها می اندازد، و کیست که پیش سرمای او تواند ایستاد؟ ۱۸ کلام خود را می فرستد و آنها را می گذازد. باد خویش را می وزاند، پس آبها جاری می شود. ۱۹ کلام خود را به یعقوب بیان کرده، و فرایض و دارویهای خویش را به اسرائیل. ۲۰ با هیچ امتنی چنین نکرده است و دارویهای او را ندانسته اند. هللویاه!

۱۴۸ هللویاه! خداوند را از آسمان تسبیح بخوانید! در اعلی علیین او را تسبیح بخوانید! ۲ ای همه فرشتگانش او را تسبیح بخوانید. ای همه لشکرهای او او را تسبیح بخوانید. ۳ ای آفتاب و ماه او را تسبیح بخوانید. ای همه ستارگان نور او را تسبیح بخوانید. ۴ ای فلک الافلاک او را تسبیح بخوانید، و ای آبهای که فوق آسمانهاید. ۵ نام خداوند را تسبیح بخوانیدزیرا که او امر فرمود پس آفریده شدند. ۶ و آنها را پایدار نمود تا ابدالاً باد و قانونی قرار داد که از آن در نگذرند. ۷ خداوند را از زمین تسبیح بخوانید، ای نهنگان و جمیع لجه ها. ۸ ای آتش و تگرگ و برف و مه و باد تند که فرمان او را به جا می آورد. ۹ ای کوهها و تمام تل ها و درختان میوه دار و همه سروهای آزاد. ۱۰ ای وحش و جمیع بهایم و حشرات و مرغان بالدار. ۱۱ ای پادشاهان زمین و جمیع امتهای و سروران و همه داوران

امثال

طريق خود خواهند خورد، و از تدابیر خویش سیر خواهند شد. ۳۲ زیرا که ارتاد جاهلان، ایشان را خواهد کشت و راحت غافلگاه احمقان، ایشان را هلاک خواهد ساخت. ۳۳ اما هرکه مرا بشنو در امنیت ساکن خواهد بود، و از ترس بلا مستریخ خواهد ماند.»

۲ ای پسر من اگر سختنان مرا قبیل می نمودی و اوامر مرا نزد خود نگاه می داشتی، ۲ تاگوش خود را به حکمت فرا گیری و دل خود را به فطانت مایل گردانی، ۳ اگر فهم را دعوت می کردی و آواز خود را به فطانت بلندمی نمودی، ۴ اگر آن را مطل نقره می طلبیدی و مانند خزانه های مخفی جستجو می کردی، ۵ آنگاه ترس خداوند را می فهمیدی، و معرفت خدا را حاصل می نمودی. ۶ زیرا خداوند حکمت را می بخشد، و از دهان وی معرفت و فطانت صادر می شود. ۷ به جهت مستقیمان، حکمت کامل را ذخیره می کند و برای آنانی که در کمالیت سلوک می نمایند، سپر می پشد، ۸ تاطریقهای انصاف را محافظت نماید و طریق مقدسان خویش را نگاه دارد. ۹ پس آنگاه عدالت و انصاف را می فهمیدی، و استقامت و هر طریق نیکو را. ۱۰ زیرا که حکمت به دل تو داخل می شد و معرفت نزد جان تو عزیزمی گشت. ۱۱ تمیز، تو را محافظت می نمود، و فطانت، تو را نگاه می داشت، ۱۲ تا تو را از راه شیری رهایی بخشد، و از کسانی که به سختنان کچ متکلم می شوند. ۱۳ که راههای راستی را ترک می کنند، و به طریقهای تاریکی سالک می شوند. ۱۴ از عمل بد خشنودند، و از دروغهای شریخرسندند. ۱۵ که در راههای خود معجوند، و در طریقهای خویش کج رو می باشند. ۱۶ تا تو را از زن اجنی رهایی بخشد، و از زن ییگانهای که سختنان تملق آمیز می گویند؛ ۱۷ که مصاحب جوانی خود را ترک کرده، و عهد خدای خویش را فراموش نموده است. ۱۸ زیرا خانه او به موت فرو می رود و طریقهای او به مردگان. ۱۹ کسانی که نزد وی روند برخواهند گشت، و به طریقهای عادلان را نگاه داری. ۲۰ تا به راه صالحان سلوک نمایی و طریقهای خواهند نماید. ۲۱ زیرا که راستان در زمین ساکن خواهند شد، و کامالان در آن باقی خواهند ماند. ۲۲ لیکن شیرین از زمین منقطع خواهند شد، و ریشه خیانتکاران از آن کنده خواهد گشت.

۳ ای پسر من، تعلیم مرا فراموش مکن و دل تو اوامر مرا نگاه دارد، ۲ زیرا که طول ایام و سالهای حیات و سلامتی را برای تو خواهد افزو. ۳ زنها که رحمت و راستی تو را ترک نکنند. آنها را بر گردن خود بیند و بلوح دل خود مرقوم دار. ۴ آنگاه نعمت و رضامندی نیکو، درنظر خدا و انسان خواهی یافت. ۵ به تمامی دل خود بر خداوند ترکل نما و بر عقل خود تکیه مکن. ۶ در همه راههای خود او را بشناس، و اوطریقهایت را راست خواهد گردانید. ۷ خویشتن را حکیم مپندار، از خداوند بترس و از بدی اجتناب نمای. ۸ این برای ناف تو شفا، و برای استخوانهایت مغز خواهد بود.

۱ امثال سلیمان بن داود پادشاه اسرائیل ۲ به جهت دانستن حکمت و عدل، و برای فهمیدن کلمات فطانت. ۳ به جهت اکتساب ادب معرفت آمیز، و عدالت و انصاف و استقامت. ۴ تاسده دلان را زیرکی بخشد، و جوانان را معرفت و تمیز. ۵ تا مرد حکیم بشنو و علم را بیفراید. و مرد فهیم تدابیر را تحصیل نماید. ۶ تا امثال وکیلیات را بفهمند، کلمات حکیمان و غوامض ایشان را. ۷ ترس یهوه آغاز علم است. لیکن جاهلان حکمت و ادب را خوار می شمارند. ۸ ای پسر من تدبیر پدر خود را بشنو، و تعلمی مادر خویش را ترک نمای. ۹ زیرا که آنها تاج زیبایی برای سر تو، و جواهر برای گردن تو خواهد بود. ۱۰ ای پسر من اگر گناهکاران تو را فرقیته سازند، قبول ننمای. ۱۱ اگر گویند: «همراه ماییبا تا برای خون در کمین بنشینیم، و برای ای گناهان بی جهت پنهان شویم، ۱۲ مثل هارویه ایشان را زنده خواهیم بلعید، و تدرست مانندآنانی که به گور فرو می روند.

۱۳ (Sheol h7585) هر گونه اموال نفیسه را پیدا خواهیم نمود. و خانه های خود را از گنیمت مملو خواهیم ساخت. ۱۴ قرعه خود رادر میان ما بینداز. و جمیع ما را پک کیسه خواهید بود.» ۱۵ ای پسر من با ایشان در راه مرو. و پای خودرا از طریقهای ایشان باز دار ۱۶ زیرا که پایهای ایشان برای شرارت می دود و به جهت ریختن خون می شتابد. ۱۷ به تحقیق، گستردن دام در نظره بالداری بی فایده است. ۱۸ لیکن ایشان به جهت خون خود کمین می سازند، و برای جان خوبیش پنهان می شوند. ۱۹ همچنین است راههای هر کس که طماع سود باشد، که آن جان مالک خود را هلاک می سازد. ۲۰ حکمت در بیرون ندا می دهد و در شوارع عام آواز خود را بلند می کند. ۲۱ در سرچهارهایها در دهنه دروازه ها می خواند و در شهریه سختنان خود متکلم می شود ۲۲ که «ای جاهلان تا به کی جهات را دوست خواهید داشت؟ و تا به کی مستهپئن از استهرا شادی می کند و احمقان از معرفت نفرت می نمایند؟» ۲۳ به سبب عتاب من بازگشت نماید. اینک روح خود را بر شما افاضه خواهیم نمود و کلمات خود را بر شما اعلام خواهیم کرد. ۲۴ زیرا که چون خواندم، شما ابانمودید و دستهای خود را افراشتیم و کسی اعتنایکرد. ۲۵ بلکه تمامی نصیحت مرا ترک نمودید و توبیخ مرا نخواستید. ۲۶ پس من نیز در حین مصیبت شما خواهیم خنبدید و چون ترس بر شمامستولی شود استهرا خواهیم نمود. ۲۷ چون خوف مثل باد تند بر شما عارض شود، و مصیبت مثل گردباد به شما دررسد، حينی که تنگی و ضيق بر شما آید. ۲۸ آنگاه مرا خواهند خواند لیکن اجابت نخواهم کرد، و صحیحگاهان مراجعت خواهند نمود اما مرا نخواهند یافت. ۲۹ چونکه معرفت را مکروه داشتم، و ترس خداوند را اختیار ننمودند، ۳۰ و نصیحت مرا پسند نکردند، و تمامی توبیخ مرا خوار شمردند، ۳۱ بنا براین، از میوه

۹ از مایملک خود خداوند را تکریم نما و از نویرهای همه محصول خویش.

۱۰ آنگاه اینبارهای تو به فورعنمت پر خواهد شد، و چرخنشتاهی تو از شیره انگور لبزیر خواهد گشت. ۱۱ ای پسر من، تادیب خداوند را خوار مشمار، و توبیخ او را مکروه مدار. ۱۲ زیرا خداوند هر که را دوست دارد تدبیب می نماید، مثل پدر پسر خویش را که از اوصسور می باشد. ۱۳ خوشابحال کسی که حکمت را پیدا کند، و شخصی که فقط این را تحصیل نماید.

۱۴ زیرا که تجارت آن از تجارت نقره و مخصوصاً از طلا خالص نیکوتراست. ۱۵ از لعلها گرانبهاتر است و جمیع نفایس تو با آن برایری نتواند کرد. ۱۶ بدهست راست وی طول ایام است، و بدهست چیز دولت و جلال. ۱۷ طریقهای وی طریقهای شادمانی است و همه راههای وی سلامتی می باشد. ۱۸ به جهت آناتی که او را بدهست گیرند، درخت حیات است و کسی که به او متمسک می باشد خجسته است. ۱۹ خداوند به حکمت خود زمین را بنیاد نهاد، و به عقل خویش آسمان را استوار نمود.

۲۰ به علم او لجه‌ها منشق گردید، و افالک شبنم رامی چکانید. ۲۱ ای پسر من، این چزها از نظر تدور نشود. حکمت کامل و تمیز را نگاه دار. ۲۲ پس برای جان تو حیات، و برای گردنت زینت خواهد بود. ۲۳ آنگاه در راه خود به امنیت سالک خواهی شد، و پایت خواهد لغزید.

۲۴ هنگامی که بخوابی، نخواهی ترسید و چون دراز شوی خواب شیرین خواهد شد. ۲۵ از خوف ناگهان نخواهی ترسید، و نه از خرابی شریان چون واقع شود. ۲۶ زیرا خداوند اعتماد تو خواهد بود و پای تو را از دام حفظ خواهد نمود. ۲۷ احسان را ازاهلش باز مدار، هنگامی که بجا آوردنش در قوت دست توست. ۲۸ به همسایه خود مگو برو و بازگرد، و فردا به تو خواهم داد، با آنکه نزد توحاضر است. ۲۹ بر همسایه ایت قصد بدی ممکن، هنگامی که او نزد تو در امنیت ساکن است. ۳۰ باکسی که به تو بدی نکرده است، بی سبب مخاصمه منما. ۳۱ بر مرد ظالم حسد مبر و چیزکدام از راههایش را اختیار مکن. ۳۲ زیرا کج خلقان نزد خداوند مکروهند، لیکن سر او نذرستان است، ۳۳ لعنت خداوند بر خانه شریان است. اما مسکن عادلان را برکت می دهد. ۳۴ یقین که مستهیئین را استهرا می نماید، اما متواضعان رافیض می بخشد. ۳۵ حکیمان وارث جلال خواهند شد، اما احمقان خجالت را خواهند برد.

۴ ای پسران، تادیب پدر را بشنوید و گوش دهید تا فطانت را بفهمید، ۲ چونکه تعلیم نیکو به شما می دهم. پس شریعت مرا ترک ننمایید. ۳ زیرا که من برای پدر خود پسر بودم، و در نظر مادرم عزیز و یگانه. ۴ و او مرا تعلیم داده، می گفت: «دل تو به سخنان من متمسک شود، واامر مرا نگاه دار تا زنده بمانی. ۵ حکمت را تحصیل نما و فهم را پیدا کن. فراموش ممکن و از کلمات دهانم انحراف موزر. ۶ آن را ترک منما که تو را محافظت خواهد نمود. آن را دوست دار که تو را نگاه خواهد داشت. ۷

۵ ای پسر من، به حکمت من توجه نما، و گوش خود را به فطانت من فراگیر، ۶ تادیایر را محافظت نمایی، و لیهایت معرفت رانگاه دارد. ۷ زیرا که لیهای زن جنی عسل رامی چکاند، و دهان او از روغن ملایم تر است. ۸ لیکن آخر او مثل افسنتین تلخ است و برنده مثل شمشیر دودم. ه پایهایش به موت فرو می رود، و قدمهایش به هاویه متمسک می باشد.

۶ به طریق حیات هرگز سالک نخواهد شد. قدمهایش آواره شده است و او نمی داند. ۷ و الان ای پسرانم مرا بشوید، و از سخنان دهانم انحراف موزرید. ۸ طریق خود را از او دور ساز، و به در خانه اونزدیک مشو. ۹ مبادا عنفوان جوانی خود را به دیگران بدھی، و سالهای خویش را به ستم کیشان. ۱۰ و غریبان از اموال تو سیر شوند، و ثمره محنت تو به خانه بیگانه رود. ۱۱ که در عاقبت خودنوحه گری نمایی، هنگامی که گوشت و بدنست فانی شده باشد، ۱۲ و گویی چرا ادب را مکروه داشتم، و دل من تنبیه را خوار شمرد، ۱۳ و آوار مرشدان خود را نشیدم، و به معلمان

خود گوش ندادم. ۱۴ نزدیک بود که هر گونه بدی را مرتکب شوم، در میان قوم و جماعت. ۱۵ آب را از منبع خود بنوش، و نهرهای جاری را از چشمه خویش. ۱۶ جویهای تو بیرون خواهد ریخت، و نهرهای آب در از زن خبیثه نگاه دارد، و از چاپلوسی زیان زن بیگانه. ۲۵ در دلت مشتاق شوارع عام، ۱۷ و از آن خودت به تنهایی خواهد بود، و نه از آن غریبان با جمال وی میاش، و از پلکهایش فریفته مشو. ۲۶ زیرا که به سبب زن زایه، شخص برای یک قرص نان محتاج می‌شود، و زن مرد دیگر، جان گرانها را صید می‌کند. ۲۷ آیا کسی آتش را درآغوش خود بگیرد و جامه‌اش سوخته نشود؟ ۲۸ یا کسی بر اخگرها سوزنده راه رود و یا بهایش سوخته نگردد؟ ۲۹ همچنین است کسی که نزد زن همسایه خویش داخل شود، زیرا هر که او را لمس نماید بی‌گناه نخواهد ماند. ۳۰ دزد را اهانت نمی‌کنند اگر درزدی کرد تاجان خود را سیر نماید و قصی که گرسنه باشد. ۳۱ لیکن اگر گرفته شود، هفت چندان رد خواهد نمود و تمامی اموال خانه خود را خواهد داد. ۳۲ اما کسی که با زنی زنا کند، ناقص العقل است و هر که چنین عمل نماید، جان خود را هلاک خواهد ساخت. ۳۳ او ضرب و رسوبی خواهد یافت، و ننگ او محظوظ خواهد شد. ۳۴ زیرا که غیرت، شدت خشم مرد است و در روز انتقام، شفقت نخواهد نمود. ۳۵ بر هیچ کفاره‌ای نظرخواهد کرد و هر چند عطا‌ای را زیاده کنی، قبول نخواهد نمود.

۷ ای پسر من سخنان مرا نگاه دار، و اوامر مراند خود ذخیره نما. اوامر مرا نگاه دار تازنده بمانی، و تعليم مرا مثل مردمک چشم خویش. ۳ آنها را بر انگشت‌های خود بیند و آنها را بر لوح قاب خود مرقوم دار. ۴ به حکمت بگو که تو خواهر من هستی و فهم را دوست خویش بخوان ۵ تا تو از زن اجنی نگاه دارد، و از زن غریبی که سخنان تملق آمیز می‌گوید. ۶ زیرا که از دریچه خانه خود نگاه کردم، و از پشت شبکه خویش. ۷ در میان جاهلان دیدم، و در میان جوانان، جوانی ناقص العقل مشاهده نمودم، ۸ که در کوچه بسوی گوشه او می‌گذشت. و به راه خانه وی می‌رفت، ۹ در شام در حین زوال روز، در سیاهی شب و در ظلمت غلیظ، ۱۰ که اینک زنی به استقبال وی می‌آمد، در لباس زایه و در خباثت دل. ۱۱ زنی یاوه‌گو و سرکش که پایهایش در خانه‌اش قرار نمی‌گیرد. ۱۲ گاهی در کوچه‌ها و گاهی در شوارع عام، و نزد هر گوشه‌ای در کمین می‌باشد. ۱۳ پس او را بگرفت و بوسید و چهره خود را بی‌حیا ساخته، او را گفت: ۱۴ «نzedمن ذبایح سلامتی است، زیرا که امروز نذرها خود را وفا ننمودم. ۱۵ از این جهت به استقبال تپیریون آمدم، تا روی تو به سعی تمام بطلبم وحال تو را یافتم. ۱۶ بر بستر خود دوشکها گسترانیده‌ام، با دیها از کتان مصربی. ۱۷ بسترهای خود را با مر و عود و سلیخه معطر ساخته‌ام. ۱۸ بیاتا صبح از عشق سیر شویم، و خویشتن را ازمحبت خرم سازیم. ۱۹ زیرا صاحبخانه در خانه نیست، و سفر دور رفته است. ۲۰ کسیه نقره‌ای بددست گرفته و تا روز بدر تمام مراجعت نخواهد نمود». ۲۱ پس او را از زیادتی سخنانش فریفته کرد، و از تملق لبهایش او را اغوا نمود. ۲۲ در

بیدار شوی با تو مکالمه خواهد نمود. ۲۳ زیرا که احکام (ایشان) چرا میان قوم و جماعت. ۱۵ آب را از منبع خود بنوش، و نهرهای جاری را از چشمه خویش. ۱۶ جویهای تو بیرون خواهد ریخت، و نهرهای آب در شوارع عام، ۱۷ و از آن خودت به تنهایی خواهد بود، و نه از آن غریبان با تو. ۱۸ چشمه تو مبارک باشد، و از زن جوانی خویش مسروپ باش، ۱۹ مثل غزال محبوب و آهی جمیل. پستانهایش تو را همیشه خرم سازد، و از محبت او دائم محفوظ باش. ۲۰ لیکن ای پسر من، چرا از زن بیگانه فریفته شوی؟ و سینه زن غریب را در برگیری؟ ۲۱ زیرا که راههای انسان در مدنظر خداوند است، و تمامی طرقهای وی را می‌سنجد. ۲۲ تقصیرهای شیری او را گرفتار می‌سازد، و به پندهای گناهان خود بسته می‌شود. ۲۳ او بدون ادب خواهد مرد، و به کثرت حمامت خویش تلف خواهد گردید.

۶ ای پسرم، اگر برای همسایه خود ضامن شده، و به جهت شخص بیگانه دست داده باشی، ۲ و از سخنان دهان خود در دام افتاده، و از سخنان دهان گرفتار شده باشی، ۳ پس ای پسرمن، این را بکن و خویشتن را رهایی ده چونکه به دست همسایه ای افتاده‌ای. برو و خویشتن را فروتن ساز و از همسایه خود التماس نما. ۴ خواب را به چشمان خود راه مده، و نه پیشکی را به مؤگان خویش. ۵ مثل آهو خویشتن را از کمندو مانند گنجشک از دست صیاد خلاص کن. ۶ ای شخص کاهل نزد مورچه برو، و در راههای او تامل کن و حکمت را بیاموز، ۷ که وی را پیشوای نیست و نه سرور و نه حاکمی. ۸ اما خواراک خود را تاپستان مهیا می‌سازد و آذوقه خویش را در موسم حصاد جمع می‌کند. ۹ ای کاهل، تا به چند خواهی خوایید و از خواب خود کی خواهی برخاست؟ ۱۰ اندکی خفت و اندکی خواب، و اندکی بر هم نهادن دستها به جهت خواب. ۱۱ پس فقر مثل راههن بر تو خواهد آمد، و نیازمندی بر تو مانند مرد مسلح. ۱۲ مرد نیمی و مرد نیمه شست خوی، با اعوجاج دهان رفtar می‌کند. ۱۳ با چشمان خود غمze می‌زند و با پایهای خویش حرف می‌زند. بالانگشت‌های خویش اشاره می‌کند. ۱۴ در دلش دروغها است و پیوسته شرارت را اختیاع می‌کند. نزاعها را می‌پاشد. ۱۵ بنا بر این مصیبت بر او ناگهان خواهد آمد. در لحظه‌ای منکسر خواهد شد و شفا نخواهد یافت. ۱۶ شش چیز است که خداوند از آنها نفرت دارد، بلکه هفت چیز که نزد جان وی مکروه است. ۱۷ چشمان متکبر و زیان دروغگو، و دستهای که خون بی‌گناه را می‌ریزد. ۱۸ دلی که تدابیر فاسد را اختیاع می‌کند. پایهایی که در زیان کاری تیزرو می‌باشند. ۱۹ شاهد دروغگو که به کذب متکلم شود. و کسی که در میان برادران نزاعها بپاشد. ۲۰ ای پسر من اوامر پدر خود را نگاه دار و تعليم مادر خویش را ترک منما. ۲۱ آنها را بر دل خود دائم بیند، و آنها را بر گردن خویش بیاپیز. ۲۲ حینی که به راه می‌روی تو را هدایت خواهد نمود، و حینی که می‌خوابی بر تو دیده بانی خواهد کرد، و وقتی که

ساعت از عقب او مثل گاوی که به سلاح خانه می‌رود، روانه شد و مانند احمق به زنجیرهای قصاص. ۲۳ تا تیر به جگرش فرو رود، مثل گنجشکی که به دام می‌شتابد و نمی‌داند که به خطر جان خود می‌رود. ۲۴ پس حال ای پسران مرا بشنوید، و خوشحال آنانی که طرقهای مرا نگاه دارند. ۲۵ تادیب را بشنوید و حکیم باشد، و آن را درمنمایید. ۲۶ خوشحال کسی که مرا بشنوید، و هر روز نزد دهراه من دیده بانی کند، و باهوهای دروازه های مرا محافظت نماید. ۲۷ زیرا هر که مرا باید حیات را تحصیل کند، و رضامندی خداوندرا حاصل نماید. ۲۸ و اما کسی که مرا خطا کند، بمنان خود ضرر رساند، و هر که مرا دشمن دارد، موت را دوست دارد.

۹ حکمت، خانه خود را بنا کرده، و هفت ستنهای خویش را تراشیده است. ۱۰ ذیایخ خود را ذیع نموده و شراب خود را ممزوج ساخته و سفره خود را نیز آرامشته است. ۱۱ کشیان خود را فرستاده، ندا کرده است، بر پشتنهای بلند شهر. ۱۲ هر که جاهل باشد به اینجا بیاید، و هر که ناقص العقول است او را می‌گوید. ۱۳ بیاید از غذای من بخورید، و از شرابی که ممزوج ساخته‌ام بشوید. ۱۴ چهالت را ترک کرده، زنده بمانید، و به طریق فهم سلوک نمایید. ۱۵ هر که استهراکنده راتادیب نماید، برای خویشن رسوایی را تحصیل کند، و هر که شیر را تنبیه نماید برای او عیب می‌باشد. ۱۶ اگر حکیم استهراکنده را تنبیه منما مبایدا از تونفرت کند، اما مرد حکیم را تنبیه نما که استهراکنده را تنبیه منما مبایدا از تونفرت کند، اما مرد حکیم را پند ده که زیاده حکیم خواهد تو را دوست خواهد داشت. ۱۷ مرد حکیم را پند ده که زیاده حکیم خواهد شد. مرد عادل را تعليم ده که علمش خواهد افزو. ۱۸ ابتدای حکمت تو خداوند است، و معرفت قدوس فطانت می‌باشد. ۱۹ زیرا که به واسطه من روزهای تو کثیر خواهد شد، و سالهای عمر از برایت زیاده خواهد گردید. ۲۰ اگر حکیم هستی، برای خویشن حکیم هستی. و اگر استهرا نمایی به تنهایی متحمل آن خواهی بود. ۲۱ زن احمق یاوه‌گو است، جاهل است و هیچ نمی‌داند، ۲۲ و نزد رخانه خود می‌نشیند، درمکانهای بلند شهر بر کرسی، ۲۳ تا راه روندگان را بخواند، و آنانی را که به راههای خود براستی می‌روند. ۲۴ هر که جاهل باشد به اینجا برگردد، و به ناقص العقل می‌گوید: ۲۵ «آبهای درزیده شده شیرین است، و نان خفیه لذیذ می‌باشد.» ۲۶ و اونمی داند که مرد کان در آنچا هستند، و دعوت شد گاش در عمقهای هاویه می‌باشند. (Sheol h7585)

۱۰ امثال سلیمان: پسر حکیم پدر خود را مسروپ می‌سازد، اما پسر احمق باعث حزن مادرش می‌شود. ۱۱ گنجهای شرارت منفعت ندارد، اما عدالت از موت رهایی می‌دهد. ۱۲ خداوند جان مرد عادل را نمی‌گذارد گرنسه بشود، اما آرزوی شریان را باطل می‌سازد. ۱۳ کسی که به دست سست کار می‌کند فقیرمی گردد، اما دست چاپک غنی می‌سازد. ۱۴ کسی که در تابستان جمع کند پسر عاقل است، اما کسی که در موسم

آیا حکمت ندا نمی‌کند، و فطانت آواز خود را بلند نمی‌نماید؟

۱۵ به سر مکان های بلند، به کناره راه، در میان طریقه‌ها می‌ایستد. ۱۶ به جانب دروازه‌ها به دهنۀ شهر، نزد مدخل دروازه‌ها صدا می‌زنند. ۱۷ ای جاهلان شما رای مردان می‌خوانم و آواز من به بنی آدم است. ۱۸ ای جاهلان زیرکی را بفهمید و ای احمقان عقل را درک نمایید. ۱۹ بشنوید زیرا که به امور عالیه تکلم می‌نمایم و گشادن لبهايم استقامت است. ۲۰ دهان به راستی تسطع می‌کند و لبهايم شرارت را مکروه می‌دارد. ۲۱ همه سختان دهان را برق است و در آنها هیچ‌چیز کج یا معوج نیست. ۲۲ تمامی آنهازد مرد فهمی واضح است و نزد یاندگان معرفت مستقیم است. ۲۳ تادیب مرد قبول کنید و نه نقره را، و معرفت را بیشتر از طلای خالص. ۲۴ زیرا که حکمت از لعلها بهتر است، و جمیع نفایس را به او برابر نتوان کرد. ۲۵ من حکمم و در زیرکی سکوت دارم، و معرفت تدبیر را یافته‌ام. ۲۶ ترس خداوند، مکروه داشتن بدی است. غرور و تکبر و راه بد و دهان دروغگو را مکروه می‌دارم. ۲۷ مشورت و حکمت کامل از آن من است. من فهم هستم و قوت از آن من است. ۲۸ به من پادشاهان سلطنت می‌کنند، و داوران به عدالت فتوای دهند. ۲۹ به من سوروان حکمرانی می‌نمایند و شریفان و جمیع داوران جهان. ۳۰ من دوست می‌دارم آنانی را که مرا دوست می‌دارند. و هر که مرا به جد و جهد بطلبید مرا خواهد یافت. ۳۱ ای دولت و جلال با من است. توانگری جاودانی وعدالت. ۳۲ ثمره من از طلا و زر ناب بهتر است، و حاصل من از نقره خالص. ۳۳ در طریق عدالت می‌خرام، در میان راههای انصاف، ۳۴ تا مال حقیقی را نصبی محبان خود گردانم، و خزینه‌های ایشان را معملو سازم. ۳۵ خداوند مرد مبداء طریق خود داشت، قبل از اعمال خویش از ازل. ۳۶ من از ازل برقرار بودم، از ابتدا پیش از بدن جهان. ۳۷ هنگامی که لجه هانیود من مولود شدم، وقتی که چشمۀ های پر از آب وجود نداشت. ۳۸ قبل از آنگاه کوهها بربا شود، پیش از تلها مولود گردیدم. ۳۹ چون زمین و صحراء را هنوز نساخته بود، و نه اول غبار ربع مسکون را. ۴۰ وقتی که او آسمان را مستحکم ساخت من آنچا بودم، و هنگامی که دایره را بر سطح لجه قرار داد. ۴۱ وقتی که افالک را بالا استوار کرد، و چشمۀ های لجه را استوار گردانید. ۴۲ چون به دریا حد قرار داد، تا آبها از فرمان او تجاوز نکنند، و زمانی که بنیاد زمین را نهاد.

حصاد می خواهد، پس شرم آورنده است. ۶ بر سر عادلان برکت ها است، اما ظلم دهان شریان را می پوشاند. ۷ یادگار عادلان مبارک است، اما اسم شریان خواهد گندید. ۸ داداصل، احکام را قبول می کند، اما احمق پرگو تلف خواهد شد. ۹ کسی که به راستی راه رود، در امینت سالک گدد، و کسی که راه خود را کج می سازد آشکارخواهد شد. ۱۰ هر که چشمک می زند اله می رساند، اما حمق برقو تلف می شود. ۱۱ دهان عادلان چشممه حیات است، اما ظلم دهان شریان را می پوشاند. ۱۲ بعض نزاعها می انگیزاند، اما محبت هر گناه را مستور می سازد. ۱۳ در لبهای فطانت پیشگان حکمت یافت می شود، اما چوب به جهت پشت مردانه اقص العقل است. ۱۴ حکیمان علم را ذخیره می کند، اما دهان احمق نزدیک به هلاک است. ۱۵ اموال دولتمندان شهر حصاردار ایشان می باشد، اما بینوایی فقیران هلاکت ایشان است. ۱۶ عمل مرد عادل مودی به حیات است، امام حصول شریر به گناه می انجامد. ۱۷ کسی که تادیب را نگاه دارد در طریق حیات است، اما کسی که تنبیه را ترک نماید گمراه می شود. ۱۸ کسی که بعض را می پوشاند دروغگویی باشد. کسی که بهتان را شیعه دهد احمق است. ۱۹ کثرت کلام از گناه خالی نمی باشد، اما آنکه لبهایش را ضبط نماید عاقل است. ۲۰ زبان عادلان نقره خالص است، اما دل شریان لاشی می باشد. ۲۱ لبهای عادلان بسیاری را رعایت می کند، اما احمقان از بی عقلی می میرند. ۲۲ برکت خداوند دولتمند می سازد، و هیچ حسمت بر آن نمی افزاید. ۲۳ جاهل در عمل بد اهتزاز دارد، و صاحب فطانت در حکمت. ۲۴ خوف شریان به ایشان می رسد، و آزوی عادلان به ایشان عطا خواهد شد. ۲۵ مثل گذشتن گردباد، شریر نابود می شود، امام مرد عادل بنیاد جادوانی است. ۲۶ چنانکه سرکه برای دندان و دود برای چشمان است، همچنین است مرد کاهل برای آنانی که او را می فرستند. ۲۷ ترس خداوند عمر را طویل می سازد، امام‌الهای شریان کوتاه خواهد شد. ۲۸ انتظار عادلان شادمانی است، اما امید‌شریان ضایع خواهد شد. ۲۹ طریق خداوند به جهت کامalan قلعه است، اما به جهت عاملان شر هلاکت می باشد. ۳۰ مرد عادل هرگز متحرک نخواهد شد، اما شریان در زمین ساکن نخواهد گشت. ۳۱ دهان صدیقان حکمت را می رویند، اما زبان دروغگویان از ریشه کنده خواهد شد. ۳۲ لبهای عادلان به امور مرضیه عارف است، اما دهان شریان پر از دروغ ها است.

۱۲ هر که تادیب را دوست می دارد معرفت را دوست می دارد، اما هر که از تنبیه نفرت کند وحشی است. ۲ مرد نیکو رضامندی خداوند را تحصیل می نماید، اما او صاحب تدبیر فاسد را ملزم خواهد ساخت. ۳ انسان ایشان را هلاک می سازد. ۴ توانگری در روز غضب منعطف ندارد، اما عدالت از موت رهایی می بخشد. ۵ عدالت مرد کامل طریق او را راست می سازد، اما شریز از شرارت خود هلاک می گردد. ۶ عدالت راستان ایشان امثال

فربی است. ۶ سختان شریان برای خون در کمین است، اما دهان راستان ایشان را رهایی می‌دهد. ۷ شریان واژگون شده، نیست می‌شوند، اماخانه عادلان برقرار می‌ماند. ۸ انسان برحسب عقلش مددوح می‌شود، اماکج دلان خجل خواهند گشت. ۹ کسی که حقیر باشد و خادم داشته باشد، ۱۰ مرد عادل بهتر است از کسی که خویشتن را بپرازد و محتاج نان باشد. ۱۱ دولتی که از بطالت پیدا شود در تناقض می‌باشد، اما هرکه به دست خود اندوزد در تراویخواهد بود. ۱۲ امیدی که در آن تعویق باشد باعث بیماری دل است، اما حصول مراد درخت حیات می‌باشد. ۱۳ هرکه کلام را خوار شمارد خویشتن راهلاک می‌سازد، اما هرکه از حکم می‌تسد ثواب خواهد یافت. ۱۴ تعلیم مرد حکیم چشممه حیات است، تا ازدامهای مرگ رهایی دهد. ۱۵ عقل نیکو نعمت را می‌بخشد، اما راه خیانتکاران، سخت است. ۱۶ هر شخص زیک با علم عمل می‌کند. اما الحمق حماقت را منتشر می‌سازد. ۱۷ قاصد شریز در بلا گرفتار می‌شود، اما رسول امین شفا می‌بخشد. ۱۸ فقر و اهانت برای کسی است که تادیب راترک نماید، اما هرکه تنبیه را قبل کند معترم خواهد شد. ۱۹ آرزویی که حاصل شود برای جان شریان است، اما اجتناب از بدی، مکروه احمقان می‌باشد. ۲۰ با حکیمان رفتار کن و حکیم خواهی شد، اما رفق جاهلان ضرر خواهد یافت. ۲۱ بلا گناهکاران را تعاقب می‌کند، اما عادلان، جزای نیکو خواهند یافت. ۲۲ مرد صالح پسران پسران را ارت خواهدداد، و دولت گناهکاران برای عادلان ذخیره خواهد شد. ۲۳ در مزعجه فقیران خوارک بسیار است، اما هستند که از بی انصافی هلاک می‌شوند. ۲۴ کسی که چوب را بازدارد، از پسر خویش نفرت می‌کند، اما کسی که او را دوست می‌دارد اورا به سعی تمام تادیب می‌نماید. ۲۵ مرد عادل برای سیری جان خود می‌خورد، اما شکم شریان محتاج خواهد بود.

۱۴ هر زن حکیم خانه خود را بنا می‌کند، اما زن جاهم آن را با دست خود خراب می‌نماید. ۲ کسی که به راستی خود سلوک می‌نماید از خداوند می‌ترسد، اما کسی که در طریق خود کج رفتار است او را تحقیر می‌نماید. ۳ در دهان احمق چوب تکبر است، اما لبها حکیمان ایشان را محافظت خواهد نمود. ۴ جایی که گاو نیست، آخور پاک است، اما ازقوت گاو، محصول زیاد می‌شود. ۵ شاهد امین دروغ نمی‌گوید، اما شاهد دروغ به کذب تنطیل می‌کند. ۶ استهراکننده حکمت را می‌طلبد و نمی‌یابد. اما به جهت مرد فهیم علم آسان است. ۷ از حضور مرد احمق دور شو، زیرا لبهای معرفت را در او نخواهی یافت. ۸ حکمت مرد زیرک این است که راه خود رادرک نماید، اما حماقت احمقان فربی است. ۹ احمقان به گناه استهرا می‌کنند، اما در میان راستان رضامندی است. ۱۰ دل شخص تلخی خویشتن را می‌داند، وغريب در خوشی آن مشارکت ندارد. ۱۱ خانه شریان نمهدم خواهد شد، اما خیمه راستان شکوفه خواهد آورد. ۱۲ راهی هست که به نظر آدمی مستقیم می‌نماید، اما عاقبت آن، طرق موت است. ۱۳ هم در لهو و لعب دل غمگین می‌باشد، وعاقبت این

۱۳ پسر حکیم تادیب پدر خود را اطاعت می‌کند، اما استهراکننده تهدید راتمی شنود. ۲ مرد از میوه دهانش نیکویی را می‌خورد، اماجان خیانتکاران، ظلم را خواهد خورد. ۳ هرکه دهان خود را نگاه دارد جان خویش را محافظت نماید، اما کسی که لبهای خود را بگشاید هلاک خواهد شد. ۴ شخص کاهل آرزو می‌کند و چیزی پیدانمی کند. اما شیروسوا زرنگ فریه خواهد شد. ۵ مرد عادل از دروغ گفتن نفرت دارد، اما شیروسوا و خجل خواهد شد. ۶ عدالت کسی را که در طریق خود کامل است محافظت می‌کند، اما شرات، گناهکاران را هلاک می‌سازد. ۷ هستند که خود را دولتمند می‌شمارند و هیچ ندارند، و هستند که خویشتن را فقریمی انگارند و دولت پسیار دارند. ۸ دولت شخص فدیه جان او خواهد بود،

هارویه و ابدون در حضور خداوند است، پس چند مرتبه زیاده دلهاش بین آدم. **(Sheol h7585) ۱۲** استیه‌اکننه تبیه را دوست ندارد، و نزد حکیمان تخواهد رفت. **۱۳** دل شادمان چهره را زینت می‌دهد، اما از لخی دل روح منکسر می‌شود. **۱۴** دل مرد فهیم معرفت را می‌طلبید، اما دهان احمقان حمقات را می‌چردد. **۱۵** تمامی روزهای مصیبت کشان بد است، اما خوشی دل ضیافت دائمی است. **۱۶** اموال اندک با ترس خداوند بهتر است از گنج عظیم با اضطراب. **۱۷** خوان بقول در جایی که محبت باشد بهتر است، از گاو پرواژی که با آن عداوت باشد. **۱۸** مرد تنخوا نزاع را برمی‌انگزید، اما شخص دیرغضب خصوصت را ساکن می‌گرداند. **۱۹** راه کاهلان مثل خاریست است، اما طریق راستان شاهراه است. **۲۰** پسر حکیم پدر را شادمان می‌سازد، اما مرد احمق مادر خویش را حقیر می‌شمارد. **۲۱** حمقات در نظر شخص ناقص العقل خوشی است، اما مرد فهیم به راستی سلوک می‌نماید. **۲۲** از عدم مشورت، تدبیرها باطل می‌شود، اما از کثرت مشورت دهنده‌گان بقرار می‌ماند. **۲۳** برای انسان از جواب دهانش شادی حاصل می‌شود، و سختی که در محلش گفته شودچه بسیار نیک است. **۲۴** طریق **(Sheol h7585) ۲۵** خداوند خانه متکبران را منهدم می‌سازد، اما حدود بیوهن را استوار می‌نماید. **۲۶** تدبیرهای فاسد نزد خداوند مکروه است، اما سختنان پسندیده برای طهاران است. **۲۷** کسی که حریص سود باشد خانه خود را می‌کند، اما هرکه از هدیه‌ها نفرت داردخواهد زیست. **۲۸** دل مرد عادل در جواب دادن تفکر می‌کند، اما دهان شیرین، چیزهای بد را جاری می‌سازد. **۲۹** خداوند از شیرین دور است، اما دعای عادلن را می‌شنود. **۳۰** نور چشمان دل را شادمان می‌سازد، و خبرنیکو استخوانها را بر مغز می‌نماید. **۳۱** گوشی که تبیه حیات را بشنوید، در میان حکیمان ساکن خواهد شد. **۳۲** هرکه تادیب را ترک نماید، جان خود را حقیر می‌شمارد، اما هرکه تبیه را بشنود عقل را تحصیل می‌نماید. **۳۳** ترس خداوند ادیب حکمت است، و تواضع پیشو و حرمت می‌باشد.

۱۶ تدبیرهای دل از آن انسان است، اماتیقیل زیان از جانب خداوند می‌باشد. **۱** همه راههای انسان در نظر خودش پاک است، اما خداوند روحها را ثابت می‌سازد. **۳** اعمال خود را به خداوند تفویض کن، تافکرهای تو استوار شود. **۴** خداوند هر چیز را برای غایت آن ساخته است، و شیرین را نیز برای روز بلا. **۵** هرکه دل مغدور دارد نزد خداوند مکروه است، و او هرگز میرا نخواهد شد. **۶** از رحمت و راستی، گاهان کفاره می‌شود، و به ترس خداوند، از بدی اجتناب می‌شود. **۷** چون راههای شخص پسندیده خداوند باشد، دشمنانش را نیز با وی به مصالحه می‌آورد. **۸** اموال اندک که با انصاف باشد بهتر است، ازدخل فراوان بدون انصاف. **۹** دل انسان در طریقش سخت است، و هرکه از تبیه نفرت کند خواهد مرد. **۱۰** وحی امثال

خوشی حزن است. **۱۴** کسی که در دل مرتد است از راههای خود سیر می‌شود، و مرد صالح به خود سیر است. **۱۵** مرد جاہل هر سخن را باور می‌کند، اما مردزیرک در رفتار خود تامل نماید. **۱۶** مرد حکیم می‌ترسد و از بدی اجتناب می‌نماید، اما احمق از غرور خود این می‌باشد. **۱۷** مرد کج خلق، احمقانه رفتار می‌نماید، (مردم) از صاحب سوطن نفرت دارند. **۱۸** نصیب جاهلان حمق است، اما معرفت، تاج زیرکان خواهد بود. **۱۹** بدکاران در حضور نیکان خم می‌شوند، و شیرین نزد دروازه های عادلان می‌ایستند. **۲۰** همسایه فقیر نیز از او نفرت دارد، اما دوستان شخص دولتمند بسیارند. **۲۱** هرکه همسایه خود را حقیر شمارد گناه می‌ورزد، اما خوشا بحال کسی که بر فقیران ترحم نماید. **۲۲** آیا صاحبان تدبیر فاسد گمراه نمی‌شوند، اما برای کسانی که تدبیر نیکو می‌نمایند، رحمت و راستی خواهد بود. **۲۳** از هر مشقتی منفعت است، اما کلام لبها به فقر محض می‌انجامد. **۲۴** تاج حکیمان دولت ایشان است، اما حمقات در هنگام حمقات محض است. **۲۵** شاهد امین جانها را نجات می‌بخشد، اما حمقات دروغ تقطیق می‌کند فریب محض است. **۲۶** در ترس خداوند اعتماد قوی است، و فرزندان او را ملجم خواهد بود. **۲۷** ترس خداوند چشممه حیات است، تا ازدماهی موت اجتناب نمایند. **۲۸** جلال پادشاه از کشت مخلوق است، و شکستگی سلطان از کمی مردم است. **۲۹** کسی که دیرغضب باشد کثیر الفهم است، و کج خلق حمقات را به نصیب خود می‌برد. **۳۰** دل آرام حیات بدن است، اما حسد پویسیدگی استخوانها است. **۳۱** هرکه بر فقیر ظلم کند آفریننده خود را حقیر می‌شمارد، و هرکه بر مسکین ترحم کند اورا تمجید می‌نماید. **۳۲** شیرین از شرارت خود به زیر افکنه می‌شود، اما مرد عادل چون بعید اعتماد دارد. **۳۳** حکمت در دل مرد فهیم ساکن می‌شود، امادر اندرون جاهلان آشکار می‌گردد. **۳۴** عدالت قوم را رفیع می‌گرداند، اما گناه برای قوم، عار است. **۳۵** رضامندی پادشاه بر خادم عاقل است، اما غضب او بر پست قظران.

۱۵ جواب نرم خشم را برمی‌گرداند، اما سخن تلخ غیظ را به هیجان می‌آورد. **۲** زبان حکیمان علم را زینت می‌بخشد، امدادهان احمقان به حمقات تقطیق می‌نماید. **۳** چشمان خداوند در همه جاست، و بر بدان و نیکان می‌نگرد. **۴** زبان ملایم، درخت حیات است و کجی آن، شکستگی روح است. **۵** احمق تادیب پدر خود را خوار می‌شمارد، اما هرکه تبیه را نگاه دارد زیرک می‌باشد. **۶** در خانه مرد عادل گنج عظیم است، **۷** بهای حکیمان معرفت را منتشر می‌سازد، اما دل احمقان، مستحکم نیست. **۸** قریانی شیرین نزد خداوند مکروه است، امدادهای راستان پسندیده است. **۹** راه شیرین نزد خداوند مکروه است، اما پیروان عدالت را دوست می‌دارد. **۱۰** برای هرکه طرقی را ترک نماید تادیب سخت است، و هرکه از تبیه نفرت کند خواهد مرد. **۱۱**

بر لبهای پادشاه است، و دهان او در درداری تجاوز نمی نماید. ۹ هرکه گناهی را مستور کند طالب سنگهای راست از آن خداوندانست و تمامی سنگهای کیسه صنعت وی می باشد. ۱۰ عمل بد نزد پادشاهان مکروه است، زیرا که کرسی ایشان از عدالت برقرار می ماند. ۱۱ لبهای راستگو پسندیده پادشاهان است، و راستگویان را دوست می دارند. ۱۲ غضب پادشاهان، رسولان موت است امامرد حکیم آن را فرو می نشاند. ۱۳ در نور چهره پادشاه حیات است، و رضامندی او مثل این نوهایی است. ۱۴ تحصیل حکمت از خالص چه بسیاریهتر است، و تحصیل فهم از نقره برگزیده تر. ۱۵ طریق راستان، اجتناب نمودن از بدی است، و هرکه راه خود را نگاه دارد جان خویش را محافظت می نماید. ۱۶ تکر پیش رو هلاکت است، و دل مغروپیش رو خرابی. ۱۷ با تواضع نزد حلیمان بودن بهتر است، از تقسیم نمودن غنیمت با متکبران. ۱۸ هرکه در کلام تعقل کند سعادتمندی خواهد یافت، و هرکه به خداوند توکل نماید خوشابحال او. ۱۹ هرکه دل حکیم دارد فهیم خوانده می شود، و شیرینی لبهای علم را می افرازید. ۲۰ عقل برای صاحبش چشممه حیات است، اما تادیب احمقان، حماقت است. ۲۱ دل مزد حکیم دهان او را عاقل می گرداند، و علم را بر لبهایش می افرازید. ۲۲ سخنان پسندیده مثل شان عسل است، برای جان شیرین است و برای استخوانها شفاهند. ۲۳ راهی هست که در نظر انسان راست است، اما عاقبت آن راه، موت می باشد. ۲۴ اشتهای کارگر برایش کار می کند، زیرا که دهانش او را بر آن فرزند احمق آورد برای خویشتن غم پیدا می کند، و پدر فرزند ابله شادی خواهد دید. ۲۵ دل شادمان شفای نیکو می بخشد، اما روح شکسته است، اما چشممان احمق در اقصای زمین می باشد. ۲۶ پسر احمق برای استخوانها را خشک می کند. ۲۷ مرد شیری رشوه را از بغل می گیرد، تازارهای انصاف را منحرف سازد. ۲۸ حکمت در مذ نظر مرد فهیم سوزنده است. ۲۹ مرد دروغگو نوع می پاشد، و نمام دوستان خالص را از همیگر جدا می کند. ۳۰ چشمان خود را بر هم می نزد تا دروغ را غیر نیکو هدایت می کند. ۳۱ سفیدمومی تاج جمال است، هنگامی که در راه عدالت یافت شود. ۳۲ کسی که دیغضب باشد از جبار بهتر است، و هرکه بر روح خود مالک باشد از تسخیرکننده شهر افضل است. ۳۳ قرعه در دامن انداخته می شود، لیکن تمامی حکم آن از خداوند است.

۱۸ می باشد، و به هر حکمت صحیح مجادله می کند. ۱۹ احمق از فطانت مسرو نمی شود، مگر تاکه عقل خود را ظاهر سازد. ۲۰ هنگامی که شیر می آید، حقارت هم می آید، و با اهانت، خجالت می رسد. ۲۱ سخنان دهان انسان آب عمیق است، و چشممه حکمت، نهر جاری است. ۲۲ طرفداری شیرین برای منحرف ساختن داروی عادلان نیکیست. ۲۳ لبهای احمق به منازعه داخل می شود، و دهانش برای ضربها صدا می زند. ۲۴ دهان احمق هلاکت وی است، و لبهایش برای جان خودش دام است. ۲۵ سخنان نمام مثل لقمه های شیرین است، و به عمق شکم فرو می رود. ۲۶ او نیز که در کار خود اهمال می کند برادرهلاک کننده است. ۲۷ اسم خداوند برج حصین است که مرد عادل در آن می دود و ایمن می باشد. ۲۸ توانگری شخص دولتمند شهر محکم او است، و در تصور وی مثل

حصار بلند است. ۱۲ پیش از شکستگی، دل انسان متكبریمی گردد، و تواضع مقدمه عرب است. ۱۳ هرکه سختی را قبل از شنیدنش جواب دهد را به کفتن او وامدار. ۱۴ شخص تندخو متتحمل عقوبیت خواهد شد، زیرا او گر او را خلاصی دهی آن را باید مکریجاً آوری. ۱۵ پند را بشنو و تادیب را قبول نما، تا درعاقبت خود حکیم بشوی. ۱۶ فکرهای بسیار در دل انسان است، اما آنچه ثابت ماند مشورت خداوند است. ۱۷ زینت انسان احسان او است، و فقیر از دروغگو بهتر است. ۱۸ ترس خداوند مودی به حیات است، و هرکه آن را دارد در سیزی ساکن می‌ماند، و به هیچ بلاگفتار نخواهد شد. ۱۹ مرد کاهل دست خود را در بغلش پنهان می‌کند. ۲۰ برادر رنجیده از شهر قوی سختتر است، و منازعت با او مثل می‌آزماید. ۲۱ هرکه در دعوی خود اول آید صادق می‌نماید، اما حرفش می‌آید و او را می‌آزماید. ۲۲ قرعه نزاعها را ساكت می‌نماید و زورآوران را از هم جدا می‌کند. ۲۳ برادر رنجیده از شهر قوی سختتر است، و منازعت با او مثل می‌کند. ۲۴ استهزاکننده را تادیب کن که آن را دوست می‌دارند میوه‌اش را خواهند خورد. ۲۵ هرکه زوجه‌ای پشت پنهانی قصر است. ۲۶ دل آدمی از میوه دهانش پر می‌شود و از محصول لبایش، سیر می‌گردد. ۲۷ موت و حیات در قدرت زیان است، و آنانی که آن را دوست می‌دارند میوه‌اش را خواهند خورد. ۲۸ هرکه زوجه‌ای یابد چیز نیکو یافته است، و رضامندی خداوند را تحصیل کرده است. ۲۹ مرد فقیر به تضرع تکلم می‌کند، اما شخص دولتمند به سختی جواب می‌دهد. ۳۰ کسی که دوستان بسیار دارد خوبیشن راهلاک می‌کند، اما دوستی هست که از برادرچسبنده تر می‌باشد.

۲۰ شراب استهزا می‌کند و مسکرات عربده می‌آورد، و هرکه به آن فریقته شود حکیم نیست. ۲۱ هبیت پادشاه مثل غرش شیر است، و هرکه خشم او را به هیجان آورد، به جان خود خطمامی ورزد. ۲۲ از نزاع دور شدن برای انسان عزت است، اما هر مرد احمق مجادله می‌کند. ۲۳ مرد کاهل به سبب زمستان شیار نمی‌کند، لهذا در موسم حصاد گذایی می‌کند و نمی‌یابد. ۲۴ مشورت در دل انسان آب عمیق است، امامرد فهیم آن را می‌کشد. ۲۵ بسا کسانند که هر یک احسان خویش را علام می‌کنند، اما مرد امین را کیست که پیدا کند. ۲۶ مرد عادل که به کاملیت خود سلوک تماید، پسرانش بعد از او خجسته خواهند شد. ۲۷ پادشاهی که بر کرسی تواند گوید: «دل خود را طاهر ساختم، و از گناه خویش پاک شدم.» ۲۸ سنتگهای مختلف و پیمانه‌های مختلف، هر دوی آنها نزد خداوند مکروه است. ۲۹ طفل نیز از افعال شناخته می‌شود، که آیا عالمش پاک و راست است یا نه. ۳۰ گوش شنوا و چشم بینا، خداوند هر دو آنها را آفریده است. ۳۱ خواب را دوست مدار می‌داند قریب شوی. ۳۲ چشمان خود را باز کن تا از نان سیر گردد. ۳۳ مشتری می‌گوید بد است، بد است، اما چون رفت آنگاه فخر می‌کند. ۳۴ طلا هست و لعلها بسیار، اما لبهای عرفت جواهر گرانها است. ۳۵ جامه آنکس را بگیر که به جهت غریب ضامن است، و او را به رهن بگیر که ضامن بیگانگان است. ۳۶ نان فریب برای انسان لذیذ است، اما بعد دهانش از سنگ ریزه‌ها پر خواهد شد. ۳۷ فکرهای به مشورت محاکم می‌شود، و باحسن تدبیر جنگ نما. ۳۸ کسی که به نمامی گردش کند اسرار را فاش می‌نماید، لهذا با کسی که

۱۹ فقیری که در کاملیت خود سالک است، از دروغگویی که احمق باشد بهتر است. ۲۰ دلی نیز که معرفت ندارد نیکو نیست و هرکه به پایهای خویش می‌شتابد گناه می‌کند. ۲۱ حماقت انسان، راه او را کج می‌سازد، و دلش از خداوند خشمناک می‌شود. ۲۲ توانگری دوستان بسیار پیدا می‌کند، اما فقیراز دوستان خود جدا می‌شود. ۲۳ شاهد دروغگویی سزا نخواهد ماند، و کسی که به دروغ تنطق کند رهایی نخواهد یافت. ۲۴ بسیاری پیش امیران تذلل می‌نمایند، و همه کس دوست بدل کننده است. ۲۵ جمیع برادران ایشان را به سختنان، تعاقب می‌کند و نیستند. ۲۶ هرکه حکمت را تحصیل کند جان خود را دوست دارد. و هرکه فلطان را نگاه دارد، سعادتمندی خواهد یافت. ۲۷ شاهد دروغگویی سزا نخواهد ماند، و هرکه به کذب تنطق نماید هلاک خواهد گردید. ۲۸ عیش و عشرت احمق را نمی‌شاید، تا چه رسد به غلامی که بر نجبا حکمرانی می‌کند. ۲۹ عقل انسان خشم او را نگاه می‌دارد، و گذشتن از تقصیر جلال او است. ۳۰ خشم پادشاه مثل غرش شیر است، و رضامندی او مثل شنین بر گیاه است. ۳۱ پسر جاهل باعث الم پدرش است، و نزاعهای زن مثل آبی است که دائم در چکیدن باشد. ۳۲ خانه و دولت ارث اجدادی است، اما زوجه عاقله از جانب خداوند است. ۳۳ کاهلی خواب سنگین می‌آورد، و شخص اهمال کار، گرسنه خواهد ماند. ۳۴ هرکه حکم را نگاه دارد جان خویش را محفوظ می‌نماید، اما هرکه طریق خود را سبک گیرد، خواهد مرد. ۳۵ هرکه بر قریب ترحم نماید به خداوند قرض می‌دهد، و احسان او را به او رد

لبهای خود را می‌گشایید معاشرت منما. ۲۰ هرکه پدر و مادر خود را لعنت کند چرا غاش در ظلمت غلیظ خاموش خواهد شد. ۲۱ اموالی که اولاً به تعجیل حاصل می‌شود، عاقبتش مبارک نخواهد شد. ۲۲ مگو که از بدی انقمام خواهم کشید، بلکه برخادوند توکل نما و تو را نجات خواهد داد. ۲۳ سنگهای مختلف نزد خداوند مکروه است، و ترازوهای متقلب نیکو نیست. ۲۴ قدمهای انسان از خداوند است، پس مردراه خود را چگونه بفهمد؟ ۲۵ شخصی که جیزی را به تعجیل مقدس می‌گوید، و بعد از نذر کردن استفسار می‌کند، دردام می‌افتد. ۲۶ پادشاه حکیم شیرین را پرآکنده می‌سازد و چومن را بر ایشان می‌گرداند. ۲۷ روح انسان، چرا خداوند است که تمامی عمقهای دل را تفییش می‌نماید. ۲۸ رحمت و راستی پادشاه را محافظت می‌کند، و کرسی او به رحمت پایدار خواهد ماند. ۲۹ جلال جوانان قوت ایشان است، و عزت پیران موی سفید. ۳۰ ضریهای سخت از بدی طاهر می‌کند و تازیانه‌ها به عمق دل فرو می‌رود.

۲۱ دل پادشاه مثل نهرهای آب در دست خداوند است، آن را به هر سو که بخواهد برمی‌گرداند. ۲ هر راه انسان در نظر خودش راست است، اما خداوند دلها را می‌آزماید. ۳ عدالت و انصاف را بجا آوردن، نزد خداوندان فرقیانی‌ها پسندیده تر است. ۴ چشمان بلند و دل متکبر و چرا شیرین، گناه است. ۵ فکرهای مرد زرنگ تمام به فراخی می‌انجامد، اما هرکه عجبول باشد برای احتیاج تعجیل می‌کند. ۶ تحصیل گنجها به زیان دروغگو، بخاری است بر هوا شنده برای جویندگان موت. ۷ ظلم شیرین ایشان را به هلاکت می‌اندازد، زیرا که از بجا آوردن انصاف ابا می‌نمایند. ۸ طریق مردی که زیر بار (گناه) باشد بسیار کج است، اما عمل مرد طاهر، مستقیم است. ۹ در زاویه پشت بام ساکن شدن بهتر است، از ساکن بودن با زن ستیزه گر در خانه مشترک. ۱۰ جان شریرو مشتاق شارت است، و برهمسایه خود ترحم نمی‌کند. ۱۱ چون استهزاکننده سیاست یابد جاهلان حکمت می‌آمزنند، و چون مرد حکیم تزییت یابد معرفت را تحصیل می‌نماید. ۱۲ مرد عادل در خانه شریرو تامل می‌کند که چگونه اشاره به تپاهی واژگون می‌شوند. ۱۳ هرکه گوش خود را از فریاد فقیر می‌پندد، او نزی فریاد خواهد کرد و مستجاب نخواهد شد. ۱۴ هدیه‌ای در خفا خشم را فرو می‌نشاند، و رشوهای در بغل، غضب سخت را. ۱۵ انصاف کردن خرمی عادلان است، اما باعث پیشانی بدکاران می‌باشد. ۱۶ هرکه از طریق تعقل گمراه شود، در جماعت مردگان ساکن خواهد گشت. ۱۷ هرکه عیش را دوست دارد محتاج خواهد شد، و هرکه شراب و روغن را دوست دارد ولتمند نخواهد گردید. ۱۸ شیرین فدیه عادلان می‌شوند و خیانتکاران به عوض راستان. ۱۹ در زمین بایر ساکن بودن بهتر است از بودن با زن ستیزه گر و جنگجوی. ۲۰ در منزل حکیمان خزانه مرغوب و روغن است، اما مرد احمق آنها را تلف می‌کند. ۲۱ هرکه عدالت راستی را اعلام نمایم، و توکلام راستی را نزد فرستندگان خود پس ببری؟ ۲۲

فقیر را از آن جهت که ذلیل است تاراج منما، و مسکین را در دربار، ستم مرسان، ۲۳ زیرا خداوند دعوی ایشان را فیصل خواهند نمود، و جان تاراج کنندگان ایشان را به تاراج خواهد داد. ۲۴ با مرد تندخواه عاشرت مکن، و زانیه حفره‌ای عمیق است، و زن بیگانه چاه تنگ. ۲۵ او نیز مثل راهمن در کمین می‌باشد، و خیانتکار را در میان مردم می‌افرازد. ۲۶ وای از آن کیست و شقاوت از آن که وزناها از آن کدام و زاری از آن کیست و جراحت های بی سبب از آن که و سرخی چشم ان از آن کدام؟ ۲۷ آنانی میباش و نه از آنانی که برای قرضها ضامن می‌شوند. ۲۸ اگر چیزی نداری که ادا نمایی پس چهاربیست را از زیرت بردار. ۲۹ آیا مردی را که در شغل خویش ماهر پدرانست قرار داده اندمتقل مساز. ۳۰ آیا مردی را که در شغل خویش ماهر باشد می‌بینی؟ او در حضور پادشاهان خواهد ایستاد، پیش پست فطرتان خواهد ایستاد.

چون خود را در دام گرفتار سازی. ۳۱ از جمله آنانی که دست می‌دهند جان خود را در دام خواهد شد، و اینکه پیش از آن کدام؟ ۳۲ آنانی که چیزی غریب را خواهد دید، و دل تو به چیزهای کچ تنطق خواهد نمود، ۳۳ و مثل کسی که در میان دریا می‌خوابد خواهی شد، یا مانند کسی که بر سر دکل کشته می‌خسبد، ۳۴ و خواهی گفت: مرا زدن لیکن درد والحسان نکردم، مرا زجر نمودند لیکن نفهمیدم. پس کی بیدار خواهم شد؟ همچنین معادوت می‌کنم و بار دیگر آن را می‌طلبم.

بر مردان شریر حسد میر، و آزو مدارتا با ایشان معاشرت نمایی، ۴۱ زیرا که دل ایشان در ظلم تفکر می‌کند و لیهای ایشان درباره مشقت تکلم می‌نماید. ۴۲ خانه به حکمت بنا می‌شود، و با فطانت استوار می‌گردد، ۴۳ و به معروف اطاها پر می‌شود، از هر گونه اموال گرانبهای و نفایس. ۴۴ مرد حکیم در قدرت می‌ماند، و صاحب معرفت در توانایی ترقی می‌کند، ۴۵ زیرا که با حسن تدبیر پاید جنگ بکنی، و از کثر مشورت دهنگان نصرت است. ۴۶ حکمت برای احمق زیاده بلند است، دهان خود را در دربار باز نمی‌کند. ۴۷ هر که برای بدی تفکر می‌کند، او را فتنه انگیزمی گویند. ۴۸ فکر احمقان گناه است، و استهراکنده نزد آدمیان مکروه است. ۴۹ اگر در روز تنگ سستی نمایی، قوت توتنگ می‌شود. ۵۰ آنانی را که برای موت بده شوند خلاص کن، و از رهانیدن آنانی که برای قتل مهیاند کوتاهی نمایم. ۵۱ اگر گویی که این را ندانستیم، آیا آزماینده دلها نمی‌فهمد؟ و حافظت جان تو نمی‌داند؟ و به هر کس برجسب اعمالش مکافات خواهد داد؟ ۵۲ ای پسر من عسل را بخور زیرا که خوب است، و شان عسل را چونکه به کامت شیرین است. ۵۳ همچنین حکمت را برای جان خود بیاموز، اگر آن را بیایی آنگاه اجرت خواهد بود، و امید تونمنقطع خواهد شد. ۵۴ ای شیری برای منزل مرد عادل در کمین میباش، و برخاست، اما شیران در بلا خواهد افتاد. ۵۵ چون دشمنت بینند شادی ممکن، و چون بلغزد دلت و جد ننماید، ۵۶ مبادا خداوند این را بینند و در نظرش ناپسند آید، و غضب خود را از او برگرداند. ۵۷ خویشن را به سبب بدکاران رنجیده مساز، و بر شیران حسد میر، ۵۸ زیرا که به جهت

۲۳ چون با حاکم به غذا خوردن نشینی، درآنچه پیش روی تو است تامل نما. ۲۴ و اگر مرد اکول هستی کارد بر گلایو خود بگذار. ۲۵ بخوارکهای لطیف او حرص میباش، زیرا که غذا فریبینه است. ۲۶ برای دولتمند شدن خود را زحمت مرسان وار عقل خود باز ایست. ۲۷ آیا چشم ان خود را بر آن خواهی دوخت که نیست می‌باشد؟ زیرا که دولت البته برای خود بالها می‌سازد، و مثل عقاب در آسمان می‌پرد. ۲۸ نان مرد تنگ نظر را محور، و به جهت خوارکهای لطیف او حرص میباش. ۲۹ زیرا چنانکه در دل خود فکر می‌کند خود اوهمهچنان است. تو را می‌گوید: بخور و بنوش، ۳۰ امادلش با تو نیست. ۳۱ لقمه‌ای را که خورده‌ای فی خواهی کرد، و سختان شیرین خود را بر بد خواهی داد. ۳۲ به گوش احمق سخن مگو، زیرا حکمت کلامت را خوار خواهد شمرد. ۳۳ حد قدیم را منتقل مساز، و به مزروعه پیمان داخل مشو، ۳۴ زیرا که ولی ایشان زورآور است، و با تو دردعوی ایشان مقاومت خواهد کرد. ۳۵ دل خود را به ادب مایل گردان، و گوش خود را به کلام معرفت. ۳۶ از طفل خود تادیب را باز مدار که اگر او را چوب بزنی خواهد مرد، ۳۷ ای پسر من اگر دل تو هاویه نجات خواهی داد. ۳۸ (Sheol h7585) ای پسر من اگر دل تو حکیم باشد، دل من (بلي دل) من شادمان خواهد شد. ۳۹ و گرده هایم وجد خواهد نمود، هنگامی که لبهای تو به راستی متکلم شود. ۴۰ دل تو به جهت گناهکاران غیور نباشد، اما بهای جهت ترس خداوند تمامی روز غیور باش، ۴۱ زیرا که البته آخرت هست، و امید تونمنقطع خواهد شد. ۴۲ پس توا پسرم بشنو و حکیم باش، و دل خود را در طریق مستقیم گردان. ۴۳ از زمرة میگسaran میباش، و از آنانی که بدنها خود را تلف می‌کنند. ۴۴ زیرا که میگسار و مسرف، فقیر می‌شود و صاحب خواب به خرقه‌ها ملبس خواهد شد. ۴۵ پدر خویش را که تو را تولید نمود گوش گیر، و مادر خود را چون پیر شود خوار مشمار. ۴۶ راستی را بخرا و آن را مفروش، و حکمت و ادب و فهم را. ۴۷ پدر فرزند عادل به غایت شادمان می‌شود، و والد پسر حکیم از او مسرور خواهد گشت. ۴۸ پدرت و مادرت

بدکاران اجر نخواهد بود، و چراغ شریان خاموش خواهد گردید. ۲۱ ای سیر شده، از تونفرت نماید. ۱۸ کسی که درباره همسایه خود شهادت دروغ دهد، مثل تبرzen و شمشیر و تیر تیز است. ۱۹ اعتقاد بر خانکار در روز تنگی، مثل دندان کرم زده و پای مرتعش می‌باشد. ۲۰ سرایden سرودها برای دلتینگ، مثل کدن جامه در وقت سرما و ریختن سرکه بر شوره است. ۲۱ اگر دشنمن تو گرسنه باشد او را نان بخوران، و اگر تشنه باشد او را آب بنوشان، ۲۲ زیرا اخگرها بر سرش خواهی انباشت، وخداؤند تو را پاداش خواهد داد. ۲۳ چنانکه باد شمال باران می‌آورد، همچنان زیان غیبتیگو چهره را خشنمناک می‌سازد. ۲۴ ساکن بودن در گوشه پشت بام بهتر است از بودن با زن جنگجو در خانه مشترک. ۲۵ خبر خوش از ولایت دور، مثل آب سردیاری جان تشنه است. ۲۶ مرد عادل که پیش شریور خم شود، مثل چشممه گل آلو و منبع فاسد است. ۲۷ زیاد عسل خوردن خوب نیست، همچنان طلبیدن جلال خود جلال نیست. ۲۸ کسی که بر روح خود تسلط ندارد، مثل شهر منهدم و بی‌حصار است.

۲۶ چنانکه برف در تابستان و باران در حصاد، همچنان حرمت برای احمق شایسته نیست. ۲ لعنت، بی سبب نمی‌آید، چنانکه گنجشک در طیران و پرستوک در پریدن. ۳ شلاق به جهت اسب و لگام برای الاغ، و جوب از برای پیش احمدقان است. ۴ احمدق را موافق حماقتش جواب مده، مبادتو نیز مانند او بشوی. ۵ احمدق را موافق حماقتش جواب بده، مباداخویشتن را حکیم بشمارد. ۶ هر که پیغامی بهدست احمدق بفرستد، پایهای خود را می‌برد و ضرر خود را می‌نوشد. ۷ ساقهای شخص لیگ یعنی تمکین است، و مثلاً که از دهان احمدق برآید همچنان است. ۸ هر که احمدق را حرمت کند، مثل کیسه جواهر در توده سنگها است. ۹ مثلاً که از دهان احمدق برآید، مثل خاری است که در دست شخص مست رفته باشد. ۱۰ تیرانداز همه را مجرح می‌کند، همچنان است هر که احمدق را به مزد گیرد و خطاکاران را جایز نماید. ۱۱ چنانکه سگ به قی خود برمی گردد، همچنان احمدق حماقت خود را تکرار می‌کند. ۱۲ آیا شخصی را اینجا می‌بینی که در نظر خود حکیم است، امید داشتن بر احمدق از امید بر او بیشتر است. ۱۳ کاهل می‌گوید که شیر در راه است، و اسددر میان کوچه‌ها است. ۱۴ چنانکه در بر پاشندهاش می‌گردد، همچنان کاهل بر پستر خویش. ۱۵ کاهل دست خود را در قاب فرو می‌برد و از برآوردن آن به دهانش خسته می‌شود. ۱۶ کاهل در نظر خود حکیمتر است از هفت مرد که جواب عاقلانه می‌دهند. ۱۷ کسی که برود و در نزاعی که به او تعلق دارد متععرض شود، مثل کسی است که گوشهای سگ را بگیرد. ۱۸ آدم دیوانه‌ای که مشعلها و تیرها و موت رامی اندازد، ۱۹ مثل کسی است که همسایه خود را فرب دهد، و می‌گوید آیا شوخی نمی‌کردم. ۲۰ از نبودن هیزم آتش خاموش می‌شود، و از نبودن نمام منازعه ساکت می‌گردد. ۲۱ زغال برای اخگرها و هیزم برای آتش است، و مرد فتنه انگیز به جهت

پسر من از خداوند و پادشاه برس، و پاپسدان معاشرت منما، ۲۲ زیرا که مصیبت ایشان ناگهان خواهد بخاست، و عاقبت سالهای ایشان را کیست که بداند؟ ۲۳ اینها نیز از (سخنان) حکیمان است طرفداری در داوری نیکو نیست. ۲۴ کسی که به شریور بگوید تو عادل هستی، امت‌ها او را لعنت خواهد کرد و طوایف از اونفرت خواهد نمود. ۲۵ اما برای آنانی که او را توبیخ نمایند شادمانی خواهد بود، و برکت نیکو به ایشان خواهد رسید. ۲۶ آنکه به کلام راست جواب گوید لیها رامی بوسد. ۲۷ کار خود را در خارج آراسته کن، و آن را در ملک مهیا ساز، و بعد از آن خانه خویش را بنا نما. ۲۸ بر همسایه خود بی جهت شهادت مده، و بالهای خود فربیم مده، ۲۹ و مگو به طوری که او به من عمل کرد من نیزیا وی عمل خواهم نمود، و مرد را بر حسب اعمالش پاداش خواهد داد. ۳۰ از مزرعه مرد کاهل، و از تاکستان شخص ناقص العقل گذشتم. ۳۱ و اینک بر تمامی آن خارها می‌روید، و خس تمامی روی آن را می‌پوشانید، و دیوارستنگیش خراب شده بود، ۳۲ پس من نگریسته متکر شدم، ملاحظه کدم و ادب آموختم. ۳۳ اندکی خفت و اندکی خواب، و اندکی بر هم نهادن دستها به جهت خواب. ۳۴ پس فقر تو مثل راههن بر تو خواهد آمد، و نیازمندی تو مانند مرد مسلح.

۲۵ اینها نیز از امثال سلیمان است که مردان حرقیا، پادشاه یهودا آنها را نقل نمودند. ۲ مخفی داشتن امر جلال خدا است، و تفحص نمودن امر جلال پادشاهان است. ۳ آسمان را در بلندیش و زمین را در عمقش، ودل پادشاهان را تفییش نتوان نمود. ۴ درد را از نقره دور کن، تا ظرفی برای زنگیریون آید. ۵ شریان را از حضور پادشاه دور کن، تاکرسی او در عدالت پایدار بماند. ۶ در حضور پادشاه خویشتن را بومیفاراز، و درجای بزرگان مایست، ۷ زیرا بهتر است تو را گفته شود که اینجا بالاپیا، از آنکه به حضور سروری که چشمانست او را دیده است تو را پایین بزند. ۸ برای نزاع به تعجیل بیرون مرو، مبادا در آخرخ چون همسایه ایت تو را خجل سازد، ندانی که چه باید کرد. ۹ دعوی خود را با همسایه ایت بکن، اما رازدیگری را فاش مساز، ۱۰ مبادا هر که بشود تو را ملامت کند، ویدنامی تو رفع نشود. ۱۱ سخنی که در محلش گفته شود، مثل سبیهای طلا در مرصنگاری نقره است. ۱۲ مودب حکیم برای گوش شنوا، مثل حلقه طلا و زیور زر خالص است. ۱۳ رسول امین برای فرستنگان خود، چون خنکی یخ در موسوم حصاد می‌باشد، زیرا که جان آقایان خود را تازه می‌کند. ۱۴ کسی که از بخششتهای فربینده خود فخرمی کند، مثل ابرها و باد بی‌باران کسی که با تحمل داور را به رای خود توان آورد، وزیان ملام، استخوان را است. ۱۵ با تحمیل همچنان که کفایت بخور، مبادا ازان پر شده، قی می‌شکند. ۱۶ اگر عسل یافته بقدر کفایت بخور، مبادا ازان پر شده، قی کنی. ۱۷ پای خود را از زیاد رفتن به خانه همسایه ایت باز دار، مبادا از تو

برانگیختن نزاع. ۲۲ سخنان نام مثل خوراک لذید است، که به عمقهای دل فرو می‌رود. ۲۳ لبها پرمحبت با دل شریر، مثل نقوای پرورد است که بر ظرف سفالین اندوه شود. ۲۴ هرکه بغض دارد با لبها خود نیرنگ می‌نماید، و در دل خود فرب را ذخیره می‌کند. ۲۵ هنگامی که سخن نیکو گوید، او را باور مکن زیرا که در قلبش هفت چیز مکروه است. ۲۶ هرچند بغض او به حیله مخفی شود، اما خبایث او در میان جماعت ظاهر خواهد گشت. ۲۷ هرکه حفوهای بکند در آن خواهد افتاد، و هرکه سنگی بغلطاند بر او خواهد برگشت. ۲۸ زبان دروغگو از مجروح شدگان خود نفرت دارد، و دهان چاپلوس هلاکت را ایجاد می‌کند.

۲۸ تعاقب کننده‌ای نیست، اما عادلان مثل شیر شجاعند. ۲ علف را معصیت اهل زمین حاکمانش بسیاری شوند، اما مرد فهیم و دانا استقامت ش برقرار خواهد ماند. ۳ مرد رئیس که بر مسکینان ظلم می‌کند مثل باران است که سیلان کرده، خوراک باقی نگذارد. ۴ هرکه شریعت را ترک می‌کند شریان رامی ستاید، اما هرکه شریعت را نگاه دارد از ایشان نفرت دارد. ۵ مردمان شریر انصاف را درک نمی‌نمایند، اما طالبان خداوند همه‌چیز را می‌فهمند. ۶ فقیری که در کاملیت خود سلوک نماید بهتر است از کج رونده دو راه اگرچه دولتمند باشد. ۷ هرکه شریعت را نگاه دارد پسری حکیم است، اما مصاحب مسرفان، پدر خویش را رسومی سازد. ۸ هرکه مال خود را به ربا و سود بیفراید، آن را برای کسی که بر فقیران ترحم نماید، جمع می‌نماید. ۹ هرکه گوش خود را از شمیدن شریعت برگرداند، دعای او هم مکروه می‌شود. ۱۰ هرکه راستان را به راه بد گمراه کند به حفره خود خواهد افتاد، اما صالحان نصیب نیکو خواهد یافت. ۱۱ مرد دولتمند در نظر خود حکیم است، اما فقیر خردمند او را تقدیش خواهد نمود. ۱۲ چون عادلان شادمان شوند فخر عظیم است، اما چون شریان برافراشته شوند مردمان خود را مخفی می‌سازند. ۱۳ هرکه گناه خود را پوشاند برخوردان خواهد شد، اما هرکه آن را اعتراف کند و ترک نماید رحمت خواهد یافت. ۱۴ خوشحال کسی که دائم می‌ترسد، اما هرکه دل خود را سخت سازد به بلا گرفتار خواهد شد. ۱۵ حاکم شریر بر قوم مسکین، مثل شیر غزنه و خرس گردنده است. ۱۶ حاکم ناقص العقل بسیار ظلم می‌کند، اما هرکه از رشوه نفرت کند عمر خود را درآخواهد ساخت. ۱۷ کسی که متهم بار خون شخصی شود، به هاویه می‌شتابد. زنها کسی او را باز ندارد. ۱۸ هرکه به استقامت سلوک نماید رستگار خواهد شد، اما هرکه در دو راه کج رو باشد دریکی از آنها خواهد افتاد. ۱۹ هرکه اما هرکه در نزاع نماید از نان سیرخواهد شد، اما هرکه پریو باطلان زمین خود را زرع نماید از سرخواهد شد. ۲۰ مرد امین برکت بسیار خواهد شد. ۲۱ هرکه درخت انجیر را نگاه دارد میوه‌اش راخواهد خورد، و هرکه آقای خود را ملازمت نماید محترم خواهد شد. ۲۲ چنانکه در آب صورت به صورت است، همچنان دل انسان به انسان. ۲۰ هاویه و (Sheol) **h7585** ۲۱ بوته برای نقره و کوره به جهت طلاست، همچنان انسان از دهان ستابیش کنندگان خود (آزموده می‌شود). ۲۲ احمق را میان بلغور در هاون با دسته بکوب، و حمامتش از آن بیرون نخواهد رفت. ۲۳ به حالت گله خود نیکو توجه نماید، و دل خود را به رمه خود مشغول ساز، ۲۴ زیرا که

بر دل خود توکل نماید احمق می‌باشد، اما کسی که به حکمت سلوک نمایندجات خواهد یافت. ۲۷ هرکه به فقرا بدل نماید محتاج خواهد شد، اما آنکه چشمان خود را پیوشنده لعنت بسیار خواهد یافت. ۲۸ وقتی که شریان برافراشته شوند مردم خویشتن را پنهان می‌کنند، اما چون ایشان هلاک شوند عادلان افروزه خواهد شد.

۲۹ کسی که بعد از تنبیه بسیار گردنشکشی می‌کند، ناگهان منکرس خواهد شد و علاجی نخواهد بود. ۲ چون عادلان افروزه گردند قوم شادی می‌کنند، اما چون شریان تسليط یابند مردم ناله می‌نمایند. ۳ کسی که حکمت را دوست دارد پدر خویش را مسرور می‌سازد، اما کسی که با فاحشه هامعاشرت کند اموال را تلف می‌نماید. ۴ پادشاه ولایت را به انصاف پایدار می‌کند، امامرد رشوه خوار آن را ویران می‌سازد. ۵ شخصی که همسایه خود را چاپلوسی می‌کند دام برای پایهایش می‌گستراند. ۶ در معتبرت مرد شیر دامی است، اما عادل تنم و شادی خواهد نمود. ۷ مرد عادل دعوی فقیر را درک می‌کند، اما شیر برای دانستن آن فهم ندارد. ۸ استهزا کنندگان شهر را به آشوب می‌آورند، اما حکیمان خشم را فرمودند. ۹ اگر مرد حکیم با احمق دعوی دارد، خواه غضبناک شود خواه نشانند. ۱۰ مردان خون ریز از مرد کامل نفرت دارند، اما راستان سلامتی جان او را طالبدند. ۱۱ احمق تمامی خشم خود را ظاهر می‌سازد، اما مرد حکیم به تاخیر آن را فرمودی نشاند. ۱۲ حاکمی که به سختان دروغ گوش گیرد، جمیع خادمانش شیر خواهند شد. ۱۳ فقیر و ظالم با هم جمع خواهند شد، و خداوند چشمان هر دوی ایشان را روشن خواهد ساخت. ۱۴ پادشاهی که مسکینان را به راستی داوری نماید، کرسی وی تا به ابد پایدار خواهد ماند. ۱۵ چوب و تبیه حکمت می‌بخشد، اما پسری که بی‌لگام باشد، مادر خود را بخجل خواهد ساخت. ۱۶ چون شریان افروزه شوند تقصیر زیاده می‌گردد، اما عادلان، افتادن ایشان را خواهند دید. ۱۷ پسر خود را تادیب نما که تو را راحت خواهد رسانید، و به جان تو لذات خواهد بخشید. ۱۸ جایی که رویا نیست قوم گردنشکش می‌شوند، اما خوشا بحال کسی که شریعت را نگاه می‌دارد. ۱۹ خادم، محض سخن متبه نمی‌شود، زیراگرچه بفهمد اجابت نمی‌نماید. ۲۰ آیا کسی را می‌بینی که در سخن گفتن عجبول است، امید بر احمق زیاده است از امید براو. ۲۱ هرکه خادم خود را از طفویلت به نازمی پرورد، آخر پسر او خواهد شد. ۲۲ مرد تندخو نزاع برمی‌انگیزاند، و شخص کچ خلق در تقصیر می‌افزاید. ۲۳ تکر شخص او را پست می‌کند، اما مرد حلیم دل، به جلال خواهد رسید. ۲۴ هرکه با دزد هامعاشرت کند خویشتن را دارند، زیرا که لعنت می‌شوند و اعتراف نمی‌نماید. ۲۵ ترس از انسان دام می‌گستراند، اما هرکه برخداوند توکل نماید سرافراز خواهد شد. ۲۶ بسیاری لطف حاکم را می‌طلبند، امدادوری انسان از

حکمت می‌گشاید، و تعلیم محبت‌آمیز بر زبان وی است. ۲۷ به رفتار اهل خانه خود متوجه می‌شود، و خوارک کاهلی نمی‌خورد. ۲۸ پسراش برخاسته، او را خوشحال می‌گویند، و شوهرش نیز او را می‌ستاید. ۲۹ دختران بسیار اعمال صالحه نمودند، اما تبر جمیع ایشان برتری داری. ۳۰ جمال، فرینده و زیبایی، باطل است، اما زنی که از خداوند می‌ترسد با او مقاومت نتوان کرد. ۳۱ اگر از روی حماقت خویشتن رایبرافاشته‌ای او فشردن شیر، پنیر بیرون می‌آید، و از فشردن بینی، خون بیرون می‌آید، همچنان از فشردن غضب نزع بیرون می‌آید.

۳۱ کلام لموئیل پادشاه، پیغامی که مادرش به او تعلیم داد. ۲ چه گویم ای پسر من، چه گویم ای پسر رحم من! و چه گویم ای پسر نذرهاش من! ۳ قوت خود را به زنان مده، و نه طریقه‌ای خویش را به آنچه باعث هلاکت پادشاهان است. ۴ پادشاهان را نمی‌شاید ای لموئیل، پادشاهان را نمی‌شاید که شراب بنوشند، و نه امیران را که مسکرات را بخواهند. ۵ مبادا بنوشند و فرایض را فراموش کنند، و داوری جمیع ذلیلان را منحرف سازند. ۶ مسکرات را به آنانی که مشرف به هلاکتندپده، و شراب را به تلغچ جانان، ۷ تا بنوشند و فقر خود را فراموش کنند، و مشقت خویش را دیگر بیاد نیاورند. ۸ دهان خود را برای گنجان باز کن، و برای دادرسی جمیع بیچارگان. ۹ دهان خود را باز کرده، به انصاف داوری نما، و فقیر و مسکین را دادرسی فرما. ۱۰ زن صالحه را کیست که پیدا تواند کرد؟ ۱۱ دل شوهرش بر او اعتماد دارد، و محتاج منفعت نخواهد بود. ۱۲ برایش تمامی روزهای عمر خود، خوبی خواهد کرد و نه بدی. ۱۳ پشم و کتان را می‌جوید. و پهدهای خود را رغبت کار می‌کنند. ۱۴ او مثل کشتیهای تجار است، که خوارک خود را از دور می‌آورد. ۱۵ وقتی که هنوز شب است برمی‌خیزد، و به اهل خانه‌اش خوارک و به کنیاتش حصه ایشان را می‌دهد. ۱۶ دریاره مزروعه فکر کرده، آن را می‌خرد، و از کسب دستهای خود تاکستان غرس می‌نماید. ۱۷ کمر خود را با قوت می‌پندد، و بازوهای خویش را قوی می‌سازد. ۱۸ تجارت خود را می‌پیند که نیکو است، و چرا غش در شب خاموش نمی‌شود. ۱۹ دستهای خود را به دوک دراز می‌کند، و انگشتهاش چرخ را می‌گیرد. ۲۰ کفهای خود را برای فقیران می‌سوطمی سازد، و دستهای خویش را برای مسکینان دراز می‌نماید. ۲۱ به جهت اهل خانه‌اش از برف نمی‌ترسد، زیرا که جمیع اهل خانه او به اطلس ملیس هستند. ۲۲ برای خود اسابهای زینت می‌سازد. لباسش از کتان نازک و ارغوان می‌باشد. ۲۳ شوهرش در دریارها معروف می‌باشد، و در میان مشایخ ولایت می‌نشینند. ۲۴ جامه‌های کتان ساخته آنها را می‌فروشد، و کمریندها به تاجران می‌دهد. ۲۵ قوت و عزت، لباس او است، و دریاره وقت آینده می‌خندد. ۲۶ دهان خود را به

هر قسم درخت میوه دار غرس نمودم. ۶ حوضهای آب برای خود ساختم تا در خستگانی را که در آن درختان بزرگ می‌شود، آبیاری نمایم. ۷ غلامان و کشیزان خریدم و خانه زادان داشتم و مرا نیز بیشتر از همه کسانی که قبل از من در اورشلیم بودند اموال از رمه و گله بود. ۸ تقره و طلا و اموال خاصه پادشاهان و کشورها نیز برای خود جمع کردم؛ و مغناطیس و مغیثات و لذات بینی آدم یعنی بانو و بانوان به جهت خود گرفتم. ۹ پس بزرگ شدم و بر تمامی کسانی که قبل از من در اورشلیم بودند برتری یافتم و حکمتم نیز با من برقرار ماند، ۱۰ و هرچه چشمانم آزو می‌کرد از آنها دریغ نداشت، و دل خود را از هیچ خوشی بازنشاشتم زیرا دلم در هر محنت من شادی می‌نمودو تصیب من از تمامی مشقت همین بود. ۱۱ پس به تمامی کارهای که دستهایم کرده بود و به مشقتی که در عمل نمودن کشیده بودم نگرستم؛ و اینک تمامی آن بطلات و دربی باد زحمت کشیدن بود و در زیر آفتاب هیچ منفعت نبود. ۱۲ پس توجه نمودم تا حکمت و حماقت و جهالت را ملاحظه نمایم؛ زیرا کسی که بعد از پادشاه بیاید چه خواهد کرد؟ مگر نه آنچه قبل از آن کرده شده بود؟ ۱۳ و دیدم که برتری حکمت بر حماقت مثل برتری نور بر ظلم است. ۱۴ چشمان مرد حکیم در سروی است اما احمق در تاریکی راه می‌رود. با وجود آن دریافت کردم که بهردو ایشان یک واقعه خواهد رسید. ۱۵ پس در دل خود تفکر کردم که چون آنچه به احمق واقع می‌شود، به من نیز واقع خواهد گردید، پس من چرا بسیار حکیم بشوم؟ و در دل خود گفتتم: این نیز بطلات است. ۱۶ زیرا که هیچ ذکری از مرد حکیم و مرد احمق تا به ابد نخواهد بود. چونکه در ایام آینده همه چیز بال تمام فراموش خواهد شد. و مرد حکیم چگونه می‌میرد آیا نه مثل اینک همه آنها بطلات و دربی باد زحمت کشیدن است. ۱۷ در دل خود تفکر نموده، گفتمن: نتوان کرد و ناقص را بشمار نتوان آورد. ۱۸ در دل خود تفکر نموده، گفتمن: اینک من حکمت را به غایت افرودم، بیشتر از همگانی که قبل از من براورشلیم بودند؛ و دل من حکمت و معروفت راسیسیار دریافت نمود؛ ۱۹ و دل خود را بر دانستن حکمت و دانستن حماقت و جهالت مشغول ساختم. پس فهمیدم که این نیز دربی باد زحمت کشیدن است. ۲۰ زیرا که در کفرت حکمت کفرت غم است و هر که علم را بیفرزاید، حزن رامی افراید.

۱ کلام جامعه بن داود که در اورشلیم پادشاه بود: ۲ باطل اباطل، جامعه می‌گوید، باطل اباطل، همچیز باطل است. ۳ انسان را از تمدنی مشقتش که زیر آسمان می‌کشد چه منفعت است؟ ۴ یک طبقه می‌روند و طبقه دیگری آیند و زمین تا به ابد پایدار می‌ماند. ۵ آفتاب طلوع می‌کند و آفتاب غروب می‌کند و به جایی که از آن طلوع نمود می‌شتابد. ۶ باد بطریف جنوب می‌رود و بطرف شمال دور می‌زند؛ دورزنان دورزنان می‌رود و باد به مدارهای خود برمی‌گردد. ۷ جمیع نهرها به دریاچاری می‌شود اما دریا پر نمی‌گردد؛ به مکانی که نهرها از آن جاری شد به همانجا بازیمی‌گردد. ۸ همه‌چیزها پر از خستگی است که انسان آن را بیان نتواند کرد. چشم از دیدن سیر نمی‌شود و گوش از شنیدن مملومنی گردد. ۹ آنچه بوده است همان است که خواهد بود، و آنچه شده است همان است که خواهد شد و زیر آفتاب هیچ‌چیز تازه نیست. ۱۰ آیا چیزی هست که درباره اش گفته شود؛ بین این تازه است. در دهرهای که قبل از مابود آن چیز قدیم بود. ۱۱ ذکری از پیشینیان نیست، و از آیندگان نیز که خواهند آمد، نزد آنانی که بعد از ایشان خواهند آمد، ذکری نخواهد بود. ۱۲ من که جامعه هستم بر اسرائیل در اورشلیم پادشاه بودم، ۱۳ و دل خود را بر آن نهادم که در هرچیزی که زیر آسمان کرده می‌شود، با حکمت تفحص و تجسس نمایم. این مشقت سخت است که خدا به بني آدم داده است که به آن زحمت بکشند. ۱۴ و تمامی کارهای را که زیر آسمان کرده می‌شود، دیدم که اینک همه آنها بطلات و دربی باد زحمت کشیدن است. ۱۵ کچ را راست بکشید. ۱۶ در دل خود تفکر نموده، گفتمن: نتوان کرد و ناقص را بشمار نتوان آورد. ۱۷ در دل خود تفکر نموده، گفتمن: اینک من حکمت را به غایت افرودم، بیشتر از همگانی که قبل از من براورشلیم بودند؛ و دل من حکمت و معروفت راسیسیار دریافت نمود؛ ۱۸ و دل خود را بر دانستن حکمت و دانستن حماقت و جهالت مشغول ساختم. پس فهمیدم که این نیز دربی باد زحمت کشیدن است. ۱۹ زیرا که در کفرت حکمت کفرت غم است و هر که علم را بیفرزاید، حزن رامی ارشاد نماید) و حماقت را بدست آورم تا بیسم که برای بني آدم چه چیز نیکو است که آن را زیر آسمان در تمامی ایام عمر خود به عمل آورند. ۲۰ کارهای عظیم برای خود کردم و خانه‌ها برای خود ساختم و تاکستانها به جهت خود غرس نمودم. ۲۱ با غها و فردوسها به جهت خود ساختم و در آنها

کیست که بتواند بدون او بخورد یا تمتع برد؟ ۲۶ زیرا به کسی که در نظر او نیکو است، حکمت و معرفت و خوشی را می‌بخشد؛ اما به خطاکار مشقت اندوختن و ذخیره نمودن را می‌دهد تا آن را به کسی که در نظر خدا پسندیده است بدهد. این نیزیطالت و دربی باد حمت کشیدن است.

۴ پس من برگشته، تمامی ظلمهای را که زیرآفتاب کرده می‌شود، ملاحظه کردم. واین اشکهای مظلومان و برای ایشان تسلی دهنده‌ای نبود! و زور بطرف جفاکنندگان ایشان بود اما برای ایشان تسلی دهنده‌ای نبود! ۲ و من مردگانی را که قبل از آن مرده بودند، بیشتر از زندگانی که تا بحال زنده‌اند آفرین گفتمن. ۳ و کسی را که تا بحال بوجود نیامده است، از هر دو ایشان بهتر دانستم چونکه عمل بد را که زیر آفتاب کرده می‌شود، ندیده است. ۴ و تمامی محنت و هر کامیابی را دیدم که برای انسان باعث حسد از همسایه او می‌باشد. و آن نیز بطلات و دربی باد رحمت کشیدن است. ۵ مرد کاهل دستهای خود را بر هم نهاده، گوش خویشتن را می‌خورد. ۶ یک کف پر از راحت ازدو کف پر از مشقت و دربی باد رحمت کشیدن بهتر است. ۷ پس برگشته، بطلات دیگر را زیر آسمان ملاحظه نمودم. ۸ یکی هست که ثانی ندارد و او را پسری یا برادری نیست و مشقت را انتهای نی و چشمش نیز از دولت سیر نمی‌شود. و می‌گوید ازبرای که رحمت کشیده، جان خود را از نیکویی محروم سازم؟ این نیز بطلات و مشقت سخت است. ۹ دو از یک بهترند چونکه ایشان را از مشقت‌شان اجرت نیکو می‌باشد؛ ۱۰ زیرا اگر یقینند، یکی از آنها رفیق خود را خواهد بخیرانید. لکن وای بر آن یکی که چون بیتفتدیگری نباشد که او را بrixیزند. ۱۱ و اگر دو فرنیز بخوانند، گرم خواهند شد اما پک نفر چگونه گرم شود. ۱۲ و اگر کسی بر یکی از ایشان حمله آورد، هر دو با او مقاومت خواهند نمود. وریسمان سه لا بزودی گسیخته نمی‌شود. ۱۳ جوان فقیر و حکم از پادشاه پیر و خرف که پذیرفتن نصیحت را دیگر نمی‌داند بهتر است. ۱۴ زیرا که او از زندان به پادشاهی بیرون می‌آید و آنکه به پادشاهی مولود شده است فقیر می‌گردد. ۱۵ دیدم که تمامی زندگانی که زیر آسمان راه می‌روند، بطرف آن پسر دوم که بجای او بrixید، می‌شوند. ۱۶ و تمامی قوم یعنی همه کسانی را که او بر ایشان حاکم شود انتها نیست. لیکن اعتاب ایشان به او رغبت ندارند. به درستی که این نیزیطالت و دربی باد رحمت کشیدن است.

۵ چون به خانه خدا بروی، پای خود را نگاه دار زیرا تقرب جستن به جهت استماع، از گذرانیدن قربانی‌های احمقان بهتر است، چونکه ایشان نمی‌دانند که عمل بد می‌کنند. ۶ با دهان خود تعجیل منما و دلت برای گفتن سخنی به حضور خدا نشتابد زیرا خدا در آسمان است و تو بر زمین هستی پس سخنانست کم باشد. ۷ زیراخواب از کفرت مشقت پیدا می‌شود و آواز احمق از کفرت سخنان. ۸ چون برای خدا نذر نمایی دروفای آن تاخیر منما زیرا که او از احمقان خشنودنیست؛ پس به آنچه نذر کردن وفا

نما. ۵ بهتراست که نذر نیمایی از اینکه نذر نموده، وفا نکنی. ۶ مگذار که دهانت جسد تو را خطاکار سازد و در حضور فرشته مگو که این سهو شده است. چرا خدا بهسب قول تو غضبناک شده، عمل دستهای را باطل سازد؟ ۷ زیرا که این از کثرت خواهها و اباطل و کفرت سخنان است؛ لیکن تو از خدا بترس. ۸ اگر ظلم را بر فقریان و بزیدن انصاف وعدالت را در کشوری بینی، از این امر مشوش مباش زیرا آنکه بالاتر از بالا است ملاحظه می‌کند و حضرت اعلیٰ فوق ایشان است. ۹ و منفعت زمین برای همه است بلکه مزرعه، پادشاه را نیز خدمت می‌کند. ۱۰ آنکه نقره را دوست دارد از نقره سیر نمی‌شود، و هر که توانگری را دوست دارد از دخل سیر نمی‌شود. این نیز بطالت است. ۱۱ چون نعمت زیاده شود، خورنده‌گانش زیادمی شوند؛ و به جهت مالکش چه منفعت است غیراز آنکه آن را به چشم خود می‌بیند؟ ۱۲ خواب عمله شرین است خواه کم و خواه زیاد بخورد، اما سیری مرد دولتمند او رانمی گذارد که بخوابد. ۱۳ بالای سخت بود که آن را زیر آفتاب دیدم یعنی دولتی که صاحبیش آن را برای ضرر خود نگاه داشته بود. ۱۴ و آن دولت از حادثه بد ضایع شد و پسری آورد اما چیزی در دست خود نداشت. ۱۵ چنانکه از رحم مادرش بیرون آمد، همچنان برهنه به حالتی که آمد خواهد برگشت و از مشقت خود چیزی نخواهد یافت که بدست خود ببرد. ۱۶ و این نیز بلای سخت است که از هرجهت چنانکه آمد همچنین خواهد رفت؛ و او راچه منفعت خواهد بود از اینکه دری باد حسمت کشیده است؟ ۱۷ و تمامی ایام خود را در تاریکی می‌خورد و با بیماری و خشم، بسیار محزون می‌شود. ۱۸ اینک آنچه من دیدم که خوب و نیکومی باشد، این است که انسان در تمامی ایام عمر خود که خدا از این را به او می‌بخشد بخورد و بنشو از تمامی مشقتوی که زیر آسمان می‌کشد به نیکویی تمنع ببرد زیرا که نصیبیش همین است. ۱۹ و نیز هر انسانی که خدا دولت و اموال به او بخشد و او را قوت عطا فرماید که از آن بخورد و تنصیب خود را برداشته، از محنت خود مسروپ شود، این بخشش خدا است. ۲۰ زیرا روزهای عمر خود را بسیار بهاد نمی‌آورد چونکه خدا اورا از شادی دلش اجابت فرموده است.

۶ مصیبیتی هست که زیر آفتاب دیدم و آن برمدمان سنگین است: ۲ کسی که خدا به او دولت و اموال و عزت دهد، به حدی که هرچه جانش آزو کند برایش باقی نباشد، اما خدا او را قوت نداده باشد که از آن بخورد بلکه مرد غریبی از آن بخورد. این نیز بطالت و مصیبیت سخت است. ۳ اگر کسی صد پسر بیاورد و سالهای بسیار زندگانی نماید، به طوری که ایام سالهایش بسیار باشد اما جانش از نیکویی سیر نشود و برایش جنازه‌ای برپا نکنند، می‌گوییم که سقطشده از او بهتر است. ۴ زیرا که این به بطالت آمد و به تاریکی رفت و نام او در ظلمت مخفی شد. ۵ و آفتاب رانیز ندید و ندانست. این بیشتر از آن آرامی دارد. ۶ و اگر هزار سال بلکه دو چندان

در دنیا نیست که نیکویی ورزد و هیچ خطای ننماید. ۲۱ و نیز به همه سخنانی که گفته شود دل خود را مینه، مبادا بندۀ خود را که تو را لعنت می‌کنندشونی. ۲۲ زیرا دولت می‌داند که تو نیز بسیار بارهادیگران را لعنت نموده‌ای. ۲۳ این همه را با حکمت آزمودم و گفتم به حکمت خواهم پرداخت اما از من دور بود. ۲۴ آنچه هست دور و بسیار عمیق است. پس کیست که آن را دریافت نماید؟ ۲۵ پس برگشته دل خود را بر معرفت و بحث و طلب حکمت و عقل مشغول ساختم تا بدانم که شرارت حماقت است و حماقت دیوانگی است. ۲۶ و دریافتم که زنی که دلش دامها و تله‌ها است و دستهایش کمنده‌می‌باشد، زیر تلختر از موت است. هر که مقبول خدا است، از وی رستگار خواهد شد اما خطا کار گرفتار وی خواهد گردید. ۲۷ جامعه می‌گوید که اینک چون این را با آن مقابله کردم تا نتیجه را دریابم این را دریافتم، ۲۸ که جان من تا به حال آن را جستجو می‌کند و نیافتم. یک مرد از هزار یافتم اما از جمیع آنها زنی نیافتم. ۲۹ همانا این را فقط دریافتم که خدا آدمی را راست آفرید، اما ایشان مختربات بسیار طلبیدند.

۹ زیرا که جمیع این مطالب را در دل خود نهادم و این همه را غور نمودم که عادلان و حکیمان و اعمال ایشان در دست خداست. خواه محبت و خواه نفرت، انسان آن را نمی‌فهمد. همه‌چیز پیش روی ایشان است. ۲ همه‌چیز برای همه کس مساوی است. برای عادلان و شریان پک واقعه است؛ برای خوبان و ظاهران و نجسان؛ برای آنکه ذیع می‌کند و برای آنکه ذیع نمی‌کند واقعه یکی است. چنانکه نیکاند همچنان گناهکاراند؛ و آنکه قسم می‌خورد و آنکه از قسم خوردن می‌ترسد مساوی‌اند. ۳ در تمامی اعمالی که زیر آفتاب کرده می‌شود، از همه بدتر این است که یک واقعه برهمه می‌شود و اینکه دل بنبی آدم از شرارت پراست و مادامی که زنده هستند، دیوانگی در دل ایشان است و بعد از آن به مرگان می‌پیوندد. ۴ زیرا برای آنکه با تمامی زندگان می‌پیوندد، امیدهست چونکه سگ زنده از شیر مرده بهتر است. ۵ زانرو که زندگان می‌دانند که باید پمپزند، امامردگان هیچ نمی‌دانند و برای ایشان دیگر اجرت نیست چونکه ذکر ایشان فراموش می‌شود. ۶ هم محبت و هم نفرت و هم حسد ایشان، حال نایبد شده است و دیگر تا به ابد برای ایشان از هرآنچه زیرآفتاب کرده می‌شود، نصیبی خواهد بود. ۷ پس رفته، نان خود را به شادی بخور و شراب خود را به خوشدلی پوش چونکه خدالاعمال تو را قبول از این قبول فرموده است. ۸ لباس تو همیشه سفید باشد و بر سر تو روغن کم نشود. ۹ جمیع روزهای عمر باطل خود را که او تو را درزیر آفتاب بددهد با زنی که دوست می‌داری در جمیع روزهای بطال خود خوش بگذران. زیرا که از حیات خود و از زحمتی که زیر آفتاب می‌کشی نصیب تو همین است. ۱۰ هرچه دستت به چهت عمل نمودن بیابد، همان را با توانایی خود به عمل آور چونکه در عالم اموات که به آن می‌روی نه کار و نه تدبیر و نه علم و نه حکمت است. (Sheol h7585) ۱۱ برگشتم و زیر آفتاب دیدم که مسابقت برای تیزروان و جنگ برای شجاعان و نان نیز برای حکیمان و دولت برای فهیمان و نعمت برای عالمان نیست، زیرا که برای جمیع ایشان خدا نمی‌ترسد. ۱۴ بطالی هست که بر روی زمین کرده می‌شود، یعنی

۸ کیست که مثل مرد حکم باشد و کیست که تفسیر امر را بفهمد؟ حکمت روی انسان را روشن می‌سازد و سختی چهره او تبدیل می‌شود. ۲ من تو را می‌گویم حکم پادشاه را نگاه دار و این را به سبب سوگند خدا. ۳ شتاب ممکن تا احضور وی بروی و در امر بد جرم منما زیرا که او هرچه می‌خواهد به عمل می‌آورد. ۴ جایی که سخن پادشاه است وقت هست و کیست که به او بگوید چه می‌کنی؟ ۵ هر که حکم را نگاه دارد هیچ امر بد را نخواهد دید. و دل مرد حکیم وقت و قانون را می‌داند. ۶ زیرا که برای هر مطلب و حقیقی و قانونی است چونکه شرارت انسان بر روی سنگین است. ۷ زیرا آنچه را که واقع خواهد شد از نمی‌داند؛ و کیست که او را خبر دهد که چگونه خواهد شد؟ ۸ کسی نیست که بر روح تسلط‌داشته باشد تا روح خود را نگاه دارد و کسی بروز موت تسلط ندارد؛ و در وقت جنگ مرخصی نیست و شرارت صاحبش را نجات نمی‌دهد. ۹ این همه را دیدم و دل خود را بر هر عملی که زیر آفتاب کرده شود مشغول ساختم، وقتي که انسان بر انسان به جهت ضررش حکمرانی می‌کند. ۱۰ و همچنین دیدم که شریان دفن شدند، و آمدند و از مکان مقدس رفتند و در شهری که در آن چنین عمل نمودند فراموش شدند. این نیز بطال است. ۱۱ چونکه فتوی بعمل بد بزودی مجرما نمی‌شود، از این جهت دل بنبی آدم در اندرون ایشان برای بدکارایی جازم می‌شود. ۱۲ اگرچه گناهکار صد مرتبه شرارت ورزد و عمر دراز کند، معهذا می‌دانم برای آنانی که از خدا پرسند و به حضور وی خائف باشند سعادتمندی خواهد بود. ۱۳ اما برای شریعت‌سعادتمندی نخواهد بود و مثل سایه، عمر دراز نخواهد کرد چونکه از خدا نمی‌ترسد.

وقتی واتفاقی واقع می شود. ۱۲ و چونکه انسان نیز وقت خود را نمی داند، پس مثل ماهیانی که در تو ساخت گرفوار و گنجشکانی که در دام گرفته می شوند، همچنان بین آدم به وقت نامساعد هرگاه آن بر ایشان ناگهان یافتد گرفتار می گرددند. ۱۳ و نیز این حکم را در زیر آفتاب دیدم و آن نزد من عظیم بود: ۱۴ شهری کوچک بود که مردان در آن قلیل العدد بودند و پادشاهی بزرگ بر آن آمده، آن را محاصره نمود و سنگرهای عظیم برا کرد. ۱۵ و در آن شهر مردی فقیر حکیم یافت شد، که شهر را به حکمت خود رهاید، اما کسی آن مرد فقیر را بیاد نیاورد. ۱۶ آنگاه من گفتم حکمت از شجاعت بهتر است، هرچند حکمت این فقیر خوار شمردن و سختانش را نشیدند. ۱۷ سخنان حکیمان که به آرامی گفته شود، از فریاد حاکمی که در میان احمقان باشد زیاده مسموم می گردد. ۱۸ حکمت از اسلحه جنگ بهتر است. اما یک خطاکار نیکوبی بسیار را فاسد تواند نمود.

۱۰ فاسد می سازد، و اندک حماقتی از حکمت و عزت سنگیتر است. ۲ دل مرد حکیم بطرف راستش مایل است و دل احمق بطرف چپش. ۳ و نیز چون احمدق به راه می رود، عقلش ناقص می شود و به هر کس می گوید که احمدق هستم. ۴ اگر خشم پادشاه بر تو انگیخته شود، مکان خود را ترک نمایم زیرا که تسلیم، خطایای عظیم را نمی نشاند. ۵ بدای ای هست که زیر آفتاب دیده ام مثل سهوی که از جانب سلطان صادر شود. ۶ جهالت بر مکان های بابلند برافراشته می شود و دولتمندان در مکان اسفل می نشینند. ۷ غلامان را بر اسبان دیدم و امیران را مثل غلامان بر زمین روان. ۸ آنکه چاه می کند در آن امی افتد و آنکه دیوارا می شکافد، مار وی را می گزد. ۹ آنکه سنگها رامی کند، از آنها مجرح می شود و آنکه درختان رامی برد از آنها در خطر می افتند. ۱۰ آهن کند باشد و دمش را تیز نکنند باید قوت زیاده بکار آورد، اما حکمت به جهت کامیابی مفید است. ۱۱ اگر مار پیش از آنکه افسون کنند بگرد پس افسونگرچه فایده دارد؟ ۱۲ سخنان دهان حکیم فیض بخش است، امالبهای احمد خودش را می باعد. ۱۳ ابتدای سخنان دهانش حماقت است و انتهای گفتارش دیوانگی موزی می باشد. ۱۴ احمق سخنان بسیار می گوید، اما انسان آنچه را که واقع خواهد شد نمی داند و کیست که او را از آنچه بعد از وی واقع خواهد شد مخبر سازد؟ ۱۵ محبت احمقان ایشان را خسته می سازد چونکه نمی دانند چگونه به شهر باید رفت. ۱۶ وای بر توای زمین وقتی که پادشاه تو طفل است و سرورانت صبحگاهان می خورند. ۱۷ خوشحال توای زمین هنگامی که پادشاه تویسر نجبا است و سرورانت در وقتی برای تقویت می خورند و نه برای مستی. ۱۸ از کاهله سقف خراب می شود و از سستی دستها، خانه آب پس می دهد. ۱۹ بزم به جهت لهو و لعب می کنند و شراب زندگانی را شادمان می سازد، اما نقره همچیز را مهیا می کند. ۲۰ پادشاه را در فکر خود نیز نفرین ممکن و دولتمند را در اطاق

خوابگاه خویش لعنت ننمایزیرا که مرغ هوا آواز تو را خواهد برد و بالدار، امراء شایع خواهد ساخت.

۱۱ نان خود را بروی آبها بینداز، زیرا که بعد از روزهای بسیار آن را خواهی یافت. ۲ نصیبی به هفت نفر بلکه به هشت نفر بیخش زیرا که نمی دانی چه بلا بر زمین واقع خواهد شد. ۳ اگربرها پر از باران شود، آن را بر زمین می باراند و اگردرخت بسوی جنوب یا بسوی شمال بیفتند، درهمانجا که درخت افتاده است خواهد ماند. ۴ آنکه به باد نگاه می کند، نخواهد کشت و آنکه به ابرها نظر نماید، نخواهد دروید. ۵ چنانکه تونمی دانی کشت و آنکه به ابرها نظر نماید، نخواهد دروید. ۶ بامدادان تخم همچنین عمل خدا را که صانع کل است نمی فهمی. ۷ بامدادان تخم خود را بکار و شامگاهان دست خود را بازمدار زیرا تو نمی دانی کدامیک از آنها این یا آن کامیاب خواهد شد یا هر دو آنها مثل هم نیکو خواهد گشت. ۷ البته روشنایی شیرین است و دیدن آفتاب برای چشمان نیکو است. ۸ هرچند انسان سالهای بسیار زیست نماید و در همه آنها شادمان باشد، لیکن باید روزهای تاریکی را به بادآور چونکه بسیار خواهد بود. پس هرچه واقع می شود بطلات است. ۹ ای جوان در وقت شباب خود شادمان باش و در روزهای جوانی ات دلت تو را خوش سازد و در راههای قلب و بر ورق رویت چشمانت سلوک نمای، لیکن بدان که به سبب این همه خدا تروا به محکمه خواهد آورد. ۱۰ پس غم را از دل خود بپرون کن و بدی را از جسد خویش دور ننمایزیرا که جوانی و شباب باطل است.

۱۲ پس آفربینده خود را در روزهای جوانی ات بیاد آور قبل از آنکه روزهای بلا برسد و سالهای برسد که بگویند مرا از اینها خوشی نمیست. ۲ قبل از آنکه آفتاب و نور و ماه و ستارگان تاریک شود و ابرها بعد از باران بگردد؛ ۳ در روزی که محافظatan خانه بذرزند و صاحبان قوت، خویشتن را خدم نمایند و دستاس کنندگان چونکه کم‌اند باز ایستند و آنایی که از پنجه هامی نگرند تاریک شوند. ۴ و درها در کوچه بسته شود و آواز آسیاب پست گردد و از صدای گنجشک برخیزد و جمیع معنیات ذلیل شوند. ۵ واژ هر بلندي بترسند و خوفها در راه باشد و درخت بادام شکوفه آورد و ملخی بار سینگین باشد و اشتها برپیده شود. چونکه انسان به خانه جاودانی خود می رود و نوحه گران در کوچه گردش می کنند. ۶ قبل از آنکه مفتر نقره گسیخته شود و کاسه طلا شکسته گردد و سبو نزد چشم خود شود و چرخ بر چاه منکسر گردد، ۷ و خاک به زمین بگردد به طوری که بود. و روح نزد خدا که آن را بخشیده بود رجوع نماید. ۸ باطل اباطیل جامعه می گوید همه چیز بطلات است. ۹ و دیگر چونکه جامعه حکیم بود باز هم معرفت را به قوم تعلیم می داد و تفکر نموده، غوررسی می کرد و مثل های بسیار تالیف نمود. ۱۰ جامعه تفحص نمود تا سخنان مقبول را پیدا کند و

کلمات راستی را که به استقامت مکتوب باشد. ۱۱ سخنان حکیمان مثل سکهای گلواری است و کلمات ارباب جماعت مانند میخهای محکم شده می‌باشد، که از یک شبان داده شود. ۱۲ و علاوه بر اینها، ای پسر من پند بگیر. ساختن کتابهای بسیار انتها ندارد و مطالعه زیاد، تعب بدن است. ۱۳ پس ختم تمام امر را بنشویم. از خدابترس و اوامر او را نگاه دار چونکه تمامی تکلیف انسان این است. ۱۴ زیرا خدا هر عمل را با هر کار مخفی خواه نیکو و خواه بد باشد، به محکمه خواهد آورد.

غزل غزلها

گفت: «ای محظیه من وای زیبایی من بrixیز و بیا. ۱۱ زیرا اینک زمستان گذشته و باران تمام شده و رفته است. ۱۲ گلهای بر زمین ظاهر شده و زمان الحان رسیده و آواز فاخته در ولایت ما شنیده می‌شود. ۱۳ درخت انجیر میوه خود را می‌رسانند و موها گل آورده، رایحه خوش می‌دهد. ای محظیه من وای زیبایی من، بrixیز و بیا.» ۱۴ ای کبوتر من که در شکافهای سخه و درسترنگهای خارا هستی، چهره خود را به من بنما و آوازت را به من بشنوان زیرا که آواز تو لذیندو چهره ات خوشنما است. ۱۵ شغالهای شعالهای کوچک را که تاکستانها را خراب می‌کنند برای مانگرید، زیرا که تاکستانهای ما گل آورده است. ۱۶ محظیم از آن من است و من از آن وی هستم. در میان سوئنهای می‌چراند. ۱۷ ای محظیب من، برگرد و تا نسیم روز بوزد و سایه‌ها بگریزد، (مانند) غزال یا پجه آهو بر کوههای باطر باش.

۱۸ شبانگاه در بستر خود او را که جانم دوست می‌دارد طلبیدم. او را جستجو کردم امانتیافت. ۱۹ گفتم الان برخاسته، در کوچه‌ها و شواع شهر گشته، او را که جانم دوست می‌دارد خواهم طلبیدم. او را جستجو کردم اما نیافم. ۲۰ کشیکچیانی که در شهر گردش می‌کنند مرایافتند. گفتم که «آیا محظیب جان مرا دیده‌اید؟» ۲۱ از ایشان چندان پیش نرفته بودم که او را که جانم دوست می‌دارد یافتم. و او را گرفته، رها نکردم تا به خانه مادر خود و به حجره والده خویش درآوردم. ۲۲ ای دختران اورشلیم، شما را به غزالها و آوهای صحراء قسم می‌دهم که محظیب مرا تا خودش نخواهد بیدار مکنید و بزینیگریاید. ۲۳ این کیست که مثل ستونهای دود از بیان برمی‌آید و به مر و بخور و به همه عطایات تاجران معطراست؟ ۲۴ اینک تخت روان سلیمان است که شصت جبار از جباران اسرائیل به اطراف آن می‌باشد. ۲۵ همگی ایشان شمشیر گرفته و جنگ آزموده هستند. شمشیر هر یک به سبب خوف شب بر رانش بسته است. ۲۶ سلیمان پادشاه تخت روانی برای خویشن از چوب لبنان ساخت. ۲۷ ستونهای دود را نفره و سقفعش را از طلا و کرسی اش را از ارغون ساخت، و وسطش به محبت دختران اورشلیم معرق بود. ۲۸ ای دختران صهیون، بیرون آید و سلیمان پادشاه را بینید، با تاجی که مادرش در روز عروسی وی و در روز شادی دلش آن را بر سر وی نهاد.

۲۹ اینک تو زیبا هستی ای محظیه من، اینک تو زیبا هستی و چشمانت از پشت برقع تمثیل چشمان کبوتر است و موهایت مثل گله بزه‌هast است که بر جانب کوه جلعاد خواهد باده‌اند. ۳۰ دندانهایت مثل گله گوسفندان پشم بریده که از شستن برآمده باشند و همگی آنها توم زایده و در آنها یکی هم نازاد نباشد. ۳۱ لبهایت مثل رشته قمز و دهانت جميل است و شقیقه هایت یا عقب برقع تو مانند پاره اثار است. ۳۲ گردنت مثل برج داده است که به جهت سلاح خانه بنا شده است و در آن هزار سپر یعنی همه سپرهای

۳۳ غزل غزلها که از آن سلیمان است. ۳۴ او مرا به بوسه‌های دهان خود بیوسد زیرا که محبت تو از شراب نیکوت است. ۳۵ عطرهای توبی خوش دارد و اسم تو مثل عطر ریخته شده می‌باشد. بنا براین دوشیزگان، تو را دوست می‌دارند. ۳۶ مرا بکش تا در عقب تو بدویم. پادشاه مرا به حجله‌های خود آورد. از تو وجد و شادی خواهیم کرد. محبت تو را از شراب زیاده ذکرخواهیم نمود. تو را از روی خلوص دوست می‌دارند. ۳۷ ای دختران اورشلیم، من سیه فام امام‌جمیل هستم، مثل خیمه‌های قیدار و مانند پرده‌های سلیمان. ۳۸ بر من نگاه نکنید چونکه سیه فام هستم، زیرا که اقبال مرزا سوخته است. پسران مادرم بر من خشم نموده، مرا ناطور تاکستانها ساختند، اما تاکستان خود را دیده بانی ننمودم. ۳۹ ای حبیب جان من، مرا خیر ده که کجامی چرانی و در وقت ظهر گله را کجا می‌خوابانی؟ زیرا چرا نزد گله‌های رفیقات مثل آواره گردد. ۴۰ ای جمیل تر از زنان، اگر نمی‌دانی، در اثرگله‌ها بیرون رو و بزغاله‌هایت را نزد مسکن‌های شبانان بچران. ۴۱ ای محظیه من، تو را به اسی که در ارباب فرعون باشد تشییه داده‌ام. ۴۲ رخسارهایت به جواهرها و گردند به گردن بندها چه بسیار جمیل است. ۴۳ زنجیرهای طلا با جبههای نقره براز تو خواهیم ساخت. ۴۴ چون پادشاه بر سفره خودمی نشیند، سنبل من بوی خود را می‌دهد. ۴۵ محظیب من، مرا مثل طبله مر است که در میان پستانهای من می‌خوابد. ۴۶ محظیب من، برايم مثل خوشه بان در بیانهای عین جدی می‌باشد. ۴۷ اینک تو زیبا هستی ای محظیه من، اینک تو زیبا هستی و چشمانت مثل چشمان کبوتر است. ۴۸ اینک تو زیبا و شیرین هستی ای محظیب من و تخت ما هم سیز است. ۴۹ تیرهای خانه ما از سرو آزاد است و سقف ما از چوب صنوبر.

۵۰ من نرگس شارون و سوسن وادیها هستم. ۵۱ چنانکه سوسن در میان خارها همچنان محظیه من در میان دختران است. ۵۲ چنانکه سیب در میان دختران جنگل همچنان محظیب من در میان پسران است. در سایه وی به شادمانی نشتم و میوه‌اش برای کامم شیرین بود. ۵۳ مرا به میخانه آورد و علم وی بالای سر من محبت بود. ۵۴ مرا به قرصهای کشمش تقویت دهید و مرا به سببها تازه سازید، زیرا که من از عشق بیمار هستم. ۵۵ دست چپش در زیر سر من است و دست راستش مرا در آغوش می‌کشد. ۵۶ ای دختران اورشلیم، شما را به غزالها و آوهای صحراء قسم می‌دهم که محظیب مرا تا خودش نخواهد بیدار نماید و بزینیگریاید. ۵۷ آواز محظیب من است، اینک بر کوهها جستان و پر تلها خیزان می‌آید. ۵۸ محظیب من مانند غزال ایشان را بشکه‌ها خویشن رانمایان می‌سازد. ۵۹ محظیب من مرا خطاب کرده، از شبکه‌ها خویشن رانمایان می‌سازد.

شجاعان آویزان است. ۵ دو پستانت مثل دو بچه توام آهو می‌باشد که در میان سوسنها می‌چرند، ۶ تا نسیم روز بزد و سایه‌ها گریزد، به کوه مر و به تل کندر خواهم رفت. ۷ ای محبویه من، تمامی تو زیبا می‌باشد. در توعیی نیست. ۸ یا با من از لبنان ای عروس، با من از لبنان بیا. از قله امانه از قله شنیر و حرمون ازمغاره های شیرها و از کوههای پلنگها بنگر. ۹ ای خواهر و عروس من دلم را به یکی از چشمانت و به یکی از گردن بدهای گردنت رویدی. ۱۰ ای خواهر و عروس من، محبتهایت چه بسیار لذیذ است. محبتهایت از شراب چه بسیار نیکوت است و بوی عطرهای از شفاف است که به یاقوت زرد مرصع بود. ۱۵ ساقهایش ستونهای مومر بر پایه های زر ناب موسس شده، سیمایش مثل لبنان و مانند سروهای آزاد برگزیده است. ۱۶ دهان او بسیار شیرین و تمام او مرغوبترین است. این است محبوب من و این است یار من ای دختران اورشیم.

۶ محبوب تو کجا رفته است ای زیاترین زنان؟ محبوب تو کجا توجه نموده است تالو را با تو بطلبیم؟ ۲ محبوب من به باغ خوش و نزد یا چچه های بسان فروند شده است، تا در باغات بچرازد و سوسنها بچیند. ۳ من از آن محبوب خود و محبوبی از آن من است. در میان سوسنها گله رامی چراند. ۴ ای محبویه من، تو مثل ترصه جمیل و مانند اورشیم زیبا و مثل لشکرهای بیدق دار مهیب هستی. ۵ چشمانت را از من برگدان زیرا آنها بمن غالب شده است. موبیایت مثل گله بزها است که بر جانب کوه جلعاد خوابیده باشند. ۶ دندانهایت مانند گله گوسفندان است که ازشستن برآمده باشند. و همگی آنها توام زاییده و در آنها یکی هم نازاد نباشد. ۷ شقیقه هایت در عقب برقع تو مانند پاره انار است. ۸ شصت ملکه و هشتاد متue و دوشیزگان بیشماره هستند. ۹ اما کبوتر من و کامله من یکی است. او یگانه مادرخوش و مختاره والده خود می‌باشد. دختران اورا دیده، خجسته گفتند. ملکهها و متudeها بر اونگریستند او را مدح نمودند. ۱۰ این کیست که مثل صبح می‌درخشند؟ و مانند ماه جمیل و مثل آفتاب تا هر روز مانند لشکری بدی دار مهیب است؟ ۱۱ به باغ درختان جوز فروند شدم تا سبزیهای وادی را بنگرم و بینم که آیا مو شکوفه آورده و انار گل کرده است. ۱۲ بی آنکه ملتفت شوم که ناگاه جانم مرا مثل عرايه های عمنیاداب ساخت. ۱۳ برگرد، برگردای شولمیت برگرد، برگرد تا بر تو بنگریم.

۷ در شولمیت چه می‌بینی؟ مثل محفل دولشکر. ۲ ناف تو مثل کاسه مدور است که شراب ممزوج در آن کم نباشد. بر تو توده گندم است که سوسنها آن را احاطه کرده باشد. ۳ دو پستان تو مثل دو بچه توام غزال است. ۴ گردن تو مثل برج عاج و چشمانت مثل بزکه های حشیون نزد روازه بیت ریم. بینی تو مثل برج لبنان است که بسوی دمشق مشرف می‌باشد. ۵ سرت بر تو مثل کرمل و موی سرت مانند ارغوان است. و پادشاه در طره هایش اسری می‌باشد. ۶ ای محبویه، چه بسیار زیبا و چه بسیار شیرین به سبب لذتهاستی. ۷ این قامت تو مانند درخت خرما و پستانهایت مثل خوشه های انگور می‌باشد. ۸ گفتم که به درخت خرما

بر دسته قفل بچکید. ۹ به جهت محبوب خود باز کرد اما محبویم روگردانیده، رفته بود. چون او سخن می‌گفت جان از من بدر شده بود. او را جستجو کردم و نایفم اورا خواندم و جواب نداد. ۷ کشیکچیانی که در شهرگردش می‌کنند مرا یافتدند، بزند و محروم ساختند. دیده بانهای حصارها برقع مرا از من گرفتند. ۸ ای دختران اورشیم، شما را قسم می‌دهم که اگر محبوی مرا بیاید وی را گویید که من مرضی عشق هستم. ۹ ای زیاترین زنان، محبوی تو از سایر محبویان چه برتری دارد و محبوی تو را بر سایر محبویان چه فضیلت است که ما را چنین قسم می‌دهی؟ ۱۰ محبوی من سفید و سخمام است، و بر هزارها افراشته شده است. ۱۱ سر او طلای خالص است و زلفهایش به هم پیچیده و مانند غراب سیاه قام است. ۱۲

برآمده، شاخه هایش را خواهم گرفت. و پستانهایت مثل خوشه های انگو و بوی نفس تو مثل سپهای باشد. ۹ و دهان توانند شراب پهرين برای محظوظ که به ملايمت فرو رود و لبهای خفتگان را متکلم سازد. ۱۰ من از آن محظوظ خود هستم و اشیاق وی بر من است. ۱۱ بیایی محظوظ من به صحراء بیرون بروم، و در دهات ساکن شویم. ۱۲ و صحیح زود به تاکستانها بروم و بینیم که آیا انگو گل کرده و گلهایش گشوده و انارها گل داده باشد. در آنجامحبث خود را به تو خواهم داد. ۱۳ مهر گیاههای خود را می دهد و نزد درهای ما هر قسم میوه نفیس تازه و کنه هست که آنها را برای توابع محظوظ من جمع کرده‌ام.

۸ کاش که مثل برادر من که پستانهای مادر مرامکید می‌بودی، تا چون تو را بیرون می‌یافهم تو را می‌بوسیدم و مرا رسوانمی ساختند. ۲ تو را رهبری می‌کردم و به خانه مادرم در می‌آوردم تا مرا تعیین می‌دادی تا شراب معزوج و عصیر انار خود را به تو می‌نوشانیدم. ۳ دست چپ او زیر سر من می‌بود و دست راستش مرا در آغوش می‌کشید. ۴ ای دختران اورشليم شما را قسم می‌دهم که محظوظ مرا تا خودش نخواهد بیدار نکنید و بزنیگرانید. ۵ این کیست که بر محظوظ خود تکیه کرده، از صحراء برومی آید؟ ۶ مرا مثل خاتم بر دلت و مثل نگین بر بازویت بگذار، زیرا که محبت مثل موت زورآور است و غیرت مثل هاویه ستم کشی می‌باشد. شعله هایش شعله های آتش و لهیب یهوه است. ۷ آبهای بسیار محبت را خاموش نواند کرد و سیلها آن را نتواند فرو نشانید. اگر کسی تمامی اموال خانه خویش را برای محبت بدهد آن را البته خوار خواهد شمرد. ۸ ما را خواهri کوچک است که پستان ندارد. به جهت خواهر خود در روزی که او را خواستگاری کنند چه بکنیم؟ ۹ اگر دیوار می‌بود، بر او برج نقره‌ای بنا می‌کردیم. و اگر دروازه می‌بود، او را به تخته های سرو آزادی پوشانیدیم. ۱۰ من دیوار هستم و پستانهایم مثل برجهای است. لهذا در نظر او از جمله یابندگان سلامتی شده‌ام. ۱۱ سلیمان تاکستانی در بعل هامون داشت و تاکستان را به ناطران سپرد، که هر کس برای میوه‌اش هزار نقره بدهد. ۱۲ تاکستانم که از آن من است پیش روی من می‌باشد. برای توابع سلیمان هزار و برای ناطران میوه‌اش، دویست خواهد بود. ۱۳ ای (محظوظ) که در باغات می‌نشینی، رفیقان آواز تو را می‌شنوند، مرا نیز بشنوان. ۱۴ ای محظوظ من، فرار کن و مثل غزال یا بچه آهو بر کوههای عطربیات باش.

امین چگونه زایه شده است. آنکه ازانصاف مملو می بود و عدالت در وی سکونت می داشت، اما حال قاتلان. ۲۲ نقره تو به درد مبدل شده، و شراب تو از آب ممزوج گشته است. ۲۳ سوران تو متمرد شده و رفیق دزدان گردیده، هریک از ایشان رشوه را دوست می دارند و دربی هدایا می روند. یتیمان را دادرسی نمی نمایند و دعویی بیوزنات نزد ایشان نمی رسد. ۲۴ پناپراین، خداوند یهوده صبایوت، قدیر اسرائیل می گویدهان من از خصمان خود استراحت خواهم یافت و از دشمنان خویش انتقام خواهم کشید. ۲۵ و دست خود را بر تو برگردانیده، درد تو را بالکل پاک خواهم کرد، و تمامی ریمت را دور خواهم ساخت. ۲۶ و داوران تو را مثل اول و مشیران تو را مثل ابتدا خواهم برگردانید و بعد از آن، به شهید عدالت و قوه امین مسمی خواهی شد. ۲۷ صهیون به انصاف فدیه داده خواهد شد و اثبات کنید گانش به عدالت. ۲۸ و هلاکت اوصیان و گناهکاران با هم خواهد شد و آنانی که خداوندرا ترک نمایند، نابود خواهند گردید. ۲۹ زیرا ایشان از درختان بلوطی که شما خواسته بودید خجل خواهد شد و از باغاتی که شما برگزیده بودید رسوا خواهند گردید. ۳۰ زیرا شما مثل بلوطی که آگر پژوهه و مانند باعی که آب نداشته باشد خواهید شد. ۳۱ و مرد زور اور پزه کتان و عملش شعله خواهد شد و هردوی آنها با هم سوخته خواهد گردید و خاموش کندهای نخواهد بود.

۲ کلامی که اشعیا ابن آموض درباره یهودا و اورشلیم دید. ۲ و در ایام آخر واقع خواهد شد که کوه خانه خداوند برقله کوهها ثابت خواهد شد و فوق تلهای افرادشته خواهد گردید و جمیع امتهها بسوی آن روان خواهند شد. ۳ و قوم های بسیار عزیمت کرده، خواهند گفت: «بیایید تا به کوه خداوند و به خانه خدای یعقوب برآییم تا طریق های خویش را به ما تعلیم دهد و به راههای وی سلوک نماییم.» زیرا که شریعت از صهیون و کلام خداوند از اورشلیم صادر خواهد شد. ۴ و امتهها را داوری خواهد نمود و قوم های بسیاری را تنبیه خواهد کرد و ایشان شمشیرهای خود را برای گاوآهن و نیزه های خویش را برای اره هاخواهند شکست و امته بر امته شمشیر نخواهد کشید و بار دیگر چنگ را نخواهند آموخت. ۵ ای خاندان یعقوب بیایید تا در نور خداوند سلوک نماییم. ۶ زیرا قوم خود یعنی خاندان یعقوب را ترک کرده ای، چونکه از رسوم مشرقي مملو و مانند فلسطينيان فالگير شده اند و با پسران غربا دست زده اند، ۷ و زمین ایشان از نقره و طلا پر شده و خراپ ایشان را انتهایی نیست، و زمین ایشان از اسپان پر است و ارایه های ایشان را انتهایی نیست؛ ۸ و زمین ایشان از بتها پر است؛ صنعت دستهای خویش را که به انگشتها خود ساخته اند سجدۀ می نمایند. ۹ و مردم خم شده و مردان پست می شوند. لهذا ایشان را نخواهی آمرزید. ۱۰ از ترس خداوند و از کبریایی جلال وی به صخره داخل شده، خویشن را در خاک پنهان کن. ۱۱ چشمان بلند انسان پست و تکر مردان خم خواهد

۱ روایات اشعیا ابن آموض که آن را درباره یهودا و اورشلیم، در روزهای عربیا و بوتان و آحاز و حرقیا پادشاهان یهودا دید. ۲ ای آسمان بشنو و ای زمین گوش پنگر زیرا خداوند سخن می گوید. پسران پرورد و پرا فراشتم اما ایشان بر من عصیان وزیدند. ۳ گامالک خویش را و الاخ آخر صاحب خود رامی شناسد، اما اسرائیل نمی شناسند و قوم من فهم ندارند. ۴ و ای بر امت خطاکار و قومی که زیربار گناه می باشند و بر ذریت شیریان و پسران مفسد. خداوند را ترک کردن و قدوس اسرائیل راهانست نمودند و بسوی عقب منحرف شدند. ۵ چرا دیگر ضرب باید و زیاده فتنه نمایید؟ تمامی سر بیمار است و تمامی دل مرض. ۶ ازکف پا تا به سر در آن تندرنستی نیست بلکه جراحت و کوفنگی و زخم متعفن، که نه بخیه شده و نه بسته گشته و نه با روغن الیام شده است. ۷ ولایت شما ویران و شهرهای شما به آتش سوخته شده است. غریبان، زمین شما را در نظرشما می خورند و آن مثل واژگونی ییانگان خراب گردیده است. ۸ و دختر صهیون مثل سایه بان در تاکستان و مانند کبر در بستان خیار ومثل شهر محاصره شده، متروک است. ۹ اگر یهوده صبایوت بقیه اندکی برای ما و نمی گذاشت، مثل سدوم می شدیم و مانند عموره می گشیم. ۱۰ ای حاکمان سدوم کلام خداوند را بشنوید و ای قوم عموره شریعت خدای ما را گوش بگیرید. ۱۱ خداوند می گوید از کثرت قبایانی های شما مرا چه فایده است؟ از قبایانی های سوختنی قوچها و پیه پرواریها سیر شده ام و به خون گلوان و برهه و بزها رغبت ندارم. ۱۲ وقتی که می آید تابه حضور من حاضر شوید، کیست که این را از دست شما طلبیده است که دربار مرا پایمال کنید؟ ۱۳ هدایای باطل دیگر میاورید. بخور نزدمن مکروه است و غره ماه و سبت و دعوت جماعت نیز. گاه را با محفل مقدس نمی توانم تحمل نمایم. ۱۴ غرهها و عیدهای شما را جان من نفرت دارد؛ آنها برای من بار سنگین است که از تحمل نمودنش خسته شده ام. ۱۵ هنگامی که دستهای خود را دراز می کنید، چشمان خود را از شما خواهم پوشانید و چون دعای بسیارمی کنید، اجابت نخواهیم نمود زیرا که دستهای شما پر از خون است. ۱۶ خویشن را شسته، ظاهر نمایید و بدی اعمال خویش را از نظر من دور کرده، از شرارت دست بردارید. ۱۷ نیکوکاری را پیامزدید و انصاف را بطلبید. مظلومان را رهایی دهید. یتیمان را دادرسی کنید و بیوه زنان را حرامیت نمایید. ۱۸ خداوند می گوید باید تا با همدیگر مجاجه نمایم. اگر گناهان شما مثل ارغوان باشد مانند برف سفید خواهد شد و اگر مثل قمر سرخ باشد، مانند پشم خواهد شد. ۱۹ اگر خواهش داشته، اطاعت نمایید، نیکوکی زمین را خواهید خورد. ۲۰ اما اگر ابا نموده، تمد کنید شمشیر شما را خواهد خورد زیرا که دهان خداوند چنین می گوید. ۲۱ شهر

شد و در آن روز خداوند به تنهایی متعال خواهد بود. ۱۲ زیرا که برای یهوه صلابت روزی است که بر هرچیز بلند و عالی خواهد آمد و برهیجنز مرتفع، و آنها پست خواهد شد؛^{۱۳} و برهمه سروهای آزاد بلند و رفیع لبنان و بر تمامی بلوطهای باشان؛^{۱۴} و بر همه کوههای عالی و بر جمیع تلهای بلند؛^{۱۵} و بر هریج مرتفع و بر هر حصار منبع؛^{۱۶} و برهمه کشتیهای ترشیش ویرهمه مصنوعات مرغوب؛^{۱۷} و کربیای انسان خم شود و تکبر مردان پست خواهد شد. و در آن روز خداوند به تنهایی متعال خواهد بود،^{۱۸} و پتها بالکل تلف خواهد شد. ۱۹ و ایشان به مغاره‌های صخره‌ها و حفره‌های خاک داخل خواهند شد، بهسب ترس خداوند و کربیای جلال وی هنگامی که او برخیزد تا زمین را متزلزل سازد. ۲۰ در آن روز مردمان، بتنهای نقره و بتنهای طلای خود را که برای عبادت خویش ساخته‌اند، نزد موش کوران و خفashها خواهندانداخت،^{۲۱} تا به مغاره‌های صخره‌ها و شکافهای سنگ خارا داخل شوند، بهسب ترس خداوند و کربیای جلال وی هنگامی که او برخیزد تا زمین را متزلزل سازد. ۲۲ شما از انسانی که نفس او درینی اش می‌باشد دست برکشید زیرا که او به چه چیز محسوب می‌شود؟

۳ زیرا اینک خداوند یهوه صلابت پایه ورکن را از اورشلیم و یهودا، یعنی تمامی پایه نان و تمامی پایه آب را دور خواهد کرد، ۲ و شمجاعان و مردان جنگی و داوران و انبیا و فالگیران و مشایخ را،^۳ و سرداران پنجه‌ها و شریفان و مشیران و صنعت گران ماهر و ساحران حاذق را.^۴ و اطفال را بر ایشان حاکم خواهیم ساخت و کودکان بر ایشان حکمرانی خواهندنمود. ۵ و قوم مظلوم خواهند شد، هرکس ازدست دیگری و هر شخص از همسایه خویش، اطفال بر پیران و پستان بر شریفان تمرد خواهندنمود. ۶ چون شخصی به برادر خویش در خانه پدرش متمسک شده، بگوید: «تو را رخوت هست پس حاکم ما شو و این خرابی در زیر دست تو باشد»،^۷ در آن روز او آواز خود را بلند کرده، خواهد گفت: «من علاج کننده نتوانم شد زیرا درخانه من نه نان و نه لباس است پس مرا حاکم قوم مسازید».^۸ زیرا اورشلیم خراب شده و یهودا نهادم گشته است، از آن جهت که لسان و افعال ایشان به ضد خداوند می‌باشد تا چشممان جلال اورا به ننگ آورند.

۹ سیمای رویهای ایشان به ضد ایشان شاهد است و مثل سدم گناهان خود را فاش کرده، آنها را مخفی نمی‌دارند. وای بر جانهای ایشان زیرا که به جهت خویشن شرارت را بعمل آورده‌اند. ۱۰ عادلان را بگویید که ایشان را سعادتمندی خواهد بود زیرا از شمره اعمال خویش خواهند خورد. ۱۱ وای بر شریفان که ایشان را بدی خواهد بود چونکه مكافات دست ایشان به ایشان کرده خواهد شد. ۱۲ و اما قوم من، کودکان بر ایشان ظلم می‌کنند و زنان بر ایشان حکمرانی می‌نمایند. ای قوم من، راهنمایان شما گمراه کنندگاند و طریق راههای شما را خراب می‌کنند. ۱۳ خداوند

۴ سرود محبوب خود را درباره تاکستانش برای محبوب خود بسرایم. ۲ و آن را کنده از سنگها پاک کرده و موبهترین در آن غرس نمود و برجی در میانش بناسازی و چرخشی نیز در آن کنده. پس منتظر می‌بودتا انگور بیاورد اما انگور بد آورد. ۳ پس الان ای ساکنان اورشلیم و مردان یهودا، در میان من و تاکستان من حکم کنید. ۴ برای تاکستان من دیگرچه توان کرد که در آن نکردم؟ پس چون منتظر بودم که انگور بیاورد چرا انگور بد آورد؟^۵

لهملاان شما را اعلام می‌نمایم که من به تاکستان خودچه خواهم کرد. حصارش را برمی دارم و چرگاه خواهد شد؛ و دیوارش را منهدم می‌سازم و پایمال خواهد گردید. ۶ و آن را خراب می‌کنم که نه پاژش و نه کنده خواهد شد و خار و خس در آن خواهد روید، و ایرها را امر می‌فرمایم که بر آن باران نباران. ۷ زیرا که تاکستان یهوه صبایوت خاندان اسرائیل است و مردان یهودا نهال شادمانی او می‌باشند. و برای انصاف انتظارکشید و اینک تعذری و برای عدالت و اینک فریادش. ۸ وای بر آنانی که خانه را به خانه ملحق و مزرعه را به مزرعه ملصق سازند تا مکانی باقی نماند. و شما در میان زمین به تنہای ساکن می‌شوید. ۹ یهوه صبایوت در گوش من گفت: «به درستی که خانه های بسیار خراب خواهد شد، و خانه های بزرگ و خوش نما غیرمسکون خواهد گردید. ۱۰ زیرا که ده جفت گاو زمین یک بت خواهد آورد و یک حومه تخم یک ایفه خواهدداد.» ۱۱ وای بر آنانی که صحیح زود برمی خیزند تادریبی مسکرات بروند، و شب دیر می‌نشینند تاشراب ایشان را گرم نماید ۱۲ و در بزمها ایشان عود و بربط و دف و نای و شراب می‌باشد. اما به فعل خداوند نظر نمی‌کنند و به عمل دستهای وی نمی‌نگردند. ۱۳ بنابراین قوم من بهسبب عدم معرفت اسیر شده‌اند و شریفان ایشان گرسنه و عوام ایشان از تشنجی خشک گردیده. ۱۴ از این سبب هاویه حرص خود را زیاد کرده و دهان خوش را بی‌حد باز نموده است و جلال و جمهور و شوکت ایشان و هرکه در ایشان شادمان باشد در آن فرو می‌رود. (Sheol h7585) ۱۵ و مردم خم خواهند شد و مردان ذلیل خواهند گردید و چشمان متکبران پست خواهد شد. ۱۶ و یهوه صبایوت به انصاف متعال خواهد بود و خدای قدوس به عدالت تقاضیس کرده خواهد شد. ۱۷ آنگاه بره های (غرباً) در مربع های ایشان خواهند چریدو غریبان ویرانه های پرواپهای ایشان را خواهند خورد. ۱۸ وای برآنانی که عصیان را به ریسمانهای بطالت و گناه را گویا به طناب ارایه می‌کشنند. ۱۹ و می‌گویند باشد که او تعجیل نموده، کار خود را بشتاباند تا آن را بینیم. و مقصود قدوس اسرائیل نزدیک شده، بیاید تا آن را بدانیم. ۲۰ وای برآنانی که بدی را نیکوبی و نیکوبی را بدی می‌نامند، که ظلمت را بهجای نور و نور را بهجای ظلمت می‌گذارند، و تلحی را بهجای شیرینی و شیرینی را بهجای تلحی می‌نهند. ۲۱ وای برآنانی که در نظر خود حکیمند، و پیش روی خود فهیم می‌نمایند. ۲۲ وای برآنانی که برای نوشیدن شراب زورآورند، و به جهت ممزوج ساختن مسکرات مردان قوی می‌باشند. ۲۳ که شریزان را برای رشوه عادل می‌شمارند، و عدالت عادلان را ایشان برمی‌دارند. ۲۴ بنابراین به نهجه که شراره آتش کاه را می‌خورد و علف خشک در شعله می‌افتد، همچنان ریشه ایشان عفونت خواهد شد و شکوفه ایشان گشته، غیر مسکون باشد و خانه هابدون آدمی و زمین خراب و ویران شود. ۲۵ و خداوند مردمان را دور کند و در میان زمین خرابهای بسیار شود. اما باز عشري در آن خواهد بود و آن نیز بار دیگر تلف خواهد گردید مثل کلام قدوس اسرائیل را خوارشمرده‌اند. ۲۶ بنابراین خشم خداوند بر

۶ در سالی که عزیزا پادشاه مرد، خداوند را دیدم که بر کرسی بلند و عالی نشسته بود، و هیکل از دامنهای وی پر بود. ۲ و سرافین بالای آن ایستاده بودند که هر یک از آنها شش بال داشت، و با دو از آنها روی خود را می‌پوشانید و با دو پایهای خود را می‌پوشانید و با دو پروازمی نمود. ۳ و یکی دیگر را صدا زده، می‌گفت: «قدوس قدوس یهوه صبایوت، تمامی زمین از جلال او مملو است.» ۴ و اساس آستانه ازاواز او که صدا می‌زد می‌لرزید و خانه از دود پرشد. ۵ پس گفتمن: «وای بر من که هلاک شده‌ام زیراکه مرد ناپاک لب هستم و در میان قوم ناپاک لب ساکن و چشمان یهوه صبایوت پادشاه را دیده است.» ۶ آنگاه یکی از سرافین نزد من بپید و در دست خود اخترگی که با این از روی مذبح گرفته بود، داشت. ۷ و آن را بر دهانم گذارد، گفت که «اینک این لبهای را لمس کرده است و عصیان رفع شده و گناه کفاره گشته است.» ۸ آنگاه او از خداوند را شنیدم که می‌گفت: «که را بفرستم و کیست که برای ما برود؟» ۹ گفتمن: «لیکیک مرا بفرست.» ۱۰ گفت: «برو و به این قوم بگو الپه خواهید شنید، اما نخواهید فهمید و هر آنیه خواهید نگریست اما درک نخواهید کرد. ۱۱ دل این قوم را فریه ساز و گوشهای ایشان را سنگین ناما و چشمان ایشان را بیند، می‌دادا با چشمان خود بینند و با گوشهای خود بشنوند و با دل خود بفهمند و بازگشت نموده، شفا یابند. ۱۲ پس من گفتمن: «ای خداوند تا به کی؟» او گفت: «تا وقتی که شهرها ویران گشته، غیر مسکون باشد و خانه هابدون آدمی و زمین خراب و ویران شود. ۱۳ و خداوند مردمان را دور کند و در میان زمین خرابهای بسیار شود. اما باز عشري در آن خواهد بود و آن نیز بار دیگر تلف خواهد گردید مثل

درخت بلوط و چنار که چون قطع می شود کنده آنها باقی میماند، همچنان
ذرت مقدس کنده آن خواهد بود.»

زیرا هر که در میان زمین باقی ماند خوارکش که و عسل خواهد بود. ۲۳ و
در آن روز هر مکانی که هزار مو به جهت هزار پاره نقره داده می شد پراز
خار و خس خواهد بود. ۲۴ با تیرها و کمانهای مردم به آنجا خواهند آمد زیرا
که تمامی زمین پراز خار و خس خواهد شد. ۲۵ و جمیع کوههایی که با
بیل کنده می شد، از ترس خار و خس به آنجا خواهند آمد بلکه گاوان را به
آنجا خواهند فرستاد و گوسفندان آن را پایمال خواهد کرد.

۸ و خداوند مر گفت: «لوحی بزرگ به جهت خود بگیر و بر آن با قلم
انسان برای مهیبر شلال حاش بز بنویس. ۲ و من شهود امین یعنی اوریای
کاهن و زکریا این بیکریا را به جهت خود برای شهادت می گیرم.» ۳ من
به نیمه نزدیکی کردم و او حامله شده، پسری زایید. آنگاه خداوند به من
گفت: «او راهی برای مهیبر شلال حاش بز بنام، ۴ زیرا قبل از آنکه طفل بواند
پدر و ای مادرم بگوید، اموال دمشق و غنیمت سامره را پیش پادشاه آشور به
پیغامخواهند برد.» ۵ و خداوند بار دیگر مرا باز خطاب کرده، گفت: ۶
«چونکه این قوم آبهای شیله را که به ملایمت جاری می شود خوار شمرده،
از رضین و پسر رمیا مسروق شده‌اند، ۷ بنابراین اینکه خداوند آبهای زور آور
بسیار نهر یعنی پادشاه آشور و تمامی حشمت او را بر ایشان برخواهد آورد و
او از جمیع جویهای خود بخواهد آمد و از تمامی کناره های خویش سرشار
خواهد شد، ۸ و بر یهودا تجاوز نموده، سیلان کرده، عبورخواهد نمود تا
آنکه به گردنها برسد و بالهای خود را پهن کرده، طول و عرض ولایت
را ای عمانوئیل پر خواهد ساخت.» ۹ به هیجان آییای قومها و شکست
خراهیدیافت و گوش گیریدای اقصای زمین و کمر خود را بیندید و شکست
خواهید یافت. کمر خود را بیندید و شکست خواهید یافت. ۱۰ با هم

مشورت کنید و باطل خواهد شد و سخن گویید و بجا آورده نخواهد شد زیرا
خدا با ما است. ۱۱ چونکه خداوند با دست قوی به من چنین گفت و مرا
تعیین داد که به راه این قوم سلوک نمایم و گفت: ۱۲ «هر آنچه را که این
قوم فتنه می نامند، شما آن را فتنه نمایید و از ترس ایشان ترسان و خائف
نمایشید. ۱۳ یهوده صبایوت را تقدیس نمایید و او ترس و خوف شما باشد.
۱۴ و (برای شما) مکان مقدس خواهد بود اما برای هردو خاندان اسرائیل
ستگ مصادم و صخره لغزش دهنده و برای ساکنان اورشلیم دام و تله. ۱۵
و سیاری از ایشان لغزش خورده، خواهند افتاد و شکسته شده و بدام افتاده،
گرفتار خواهند گردید.» ۱۶ شهادت را به هم بیچ و شریعت را در شگردنام
مختوم ساز. ۱۷ و من برای خداوند که روی خود را از خاندان یعقوب
مخفی می سازد انتظار کشیده، امیدوار او خواهم بود. ۱۸ اینک من و
پسرانی که خداوند به من داده است، از جانب یهوده صبایوت که در کوه
صهیون ساکن است به جهت اسرائیل آیات و علامات هستیم. ۱۹ و چون
ایشان به شما گویند که از اصحاب اجنه و جادوگرانی که جیک جیک و
زمزم می کنند سوال کنید، (گویند) «آیا قوم از خدای خود سوال نمایند و

۷ و در ایام آazar بن یوتم بن عزیزا پادشاه یهودا، واقع شد که رصین،
پادشاه آرام و فوج بن رملیا پادشاه اسرائیل بر اورشلیم برآمدندتا با آن جنگ
نمایند، اما نتوانستند آن را فتح نمایند. ۲ و به خاندان داود خبر داده،
گفتند که ارام در افرایم اردو زده‌اند و دل او و دل مردمانش بلزیز به طوری
که درختان جنگل از باد می لرزد. ۳ آنگاه خداوند به اشیا گفت: «تو با
پسر خود شاریا شوب به انهای قفات برکه فرقانی به راه مزععه گازر به استقبال
آazar بیرون شو. ۴ و وی راگو: باحدر و آرام باش مترس و دلت ضعیف
نشود از این دودم مشعل دودافشان، یعنی ازشدت خشم رصین و ارام و پسر
رمیلیا. ۵ زیرا که ارام با افرایم و پسر رملیا برای ضرر تو مشورت کرده،
می گویند: ۶ بر یهودا برآیم و آن را محاصره کرده، به جهت خویشتن
تسخیر نمایم و پسر طبیل را در آن به پادشاهی نصب کنیم.» ۷ خداوند
یهود چنین می گوید که «این بجا آورده نمی شود و واقع نخواهد گردید. ۸
زیرا که سرایم، دمشق و سر دمشق، رصین است و بعد از شخصت و پنج
سال افرایم شکسته می شود به طوری که دیگر قومی نخواهد بود. ۹ و
سر افرایم سامره و سر سامره پسر رملیا است و اگر باورنکنید هر آینه ثابت
نخواهید ماند.» ۱۰ و خداوند بار دیگر آazar را خطاب کرده، گفت: ۱۱
«ایتی به جهت خود از یهوده خدایت بطلب. آن را یا از عمقها بطلب یا از
اعلی علیین بالا.» ۱۲ آazar گفت: «تمنی طلبم و
خداوند رامتحان نخواهم نمود.» ۱۳ گفت: «ای خاندان داود بشنوید! آیا
شما راچیزی سهل است که مردمان را بیزار کنید بلکه می خواهید خدای ما
نیز بیزار کنید.» ۱۴ بنابراین خود خداوند به شما آیتی خواهد داد: اینک
باکره حامله شده، پسری خواهد زاید و نام او را عمانوئیل خواهد خواند.
۱۵ کره و عسل خواهد خورد تا آنکه ترک کردن بدی و اختیار کردن خوبی
را بداند. ۱۶ زیرا قبل از آنکه پسر، ترک نمودن بدی و اختیار کردن خوبی
را بداند، زمینی که شما از هر دو پادشاه آن می ترسید، متوجه خواهد شد.
۱۷ خداوند بر تو و بر قویت و برخاندان پدرت ایامی را خواهد آورد که از
ایامی که افرایم از یهودا جدا شد تا حال نیامده باشید یعنی پادشاه آشور را.
۱۸ و در آن روز واقع خواهد شد که خداوند برای مگسها یک کناره
های نهرهای مصرن و زنبرهای که در زمین آشورند صفير خواهد زد. ۱۹ و
تمامی آنها برآمده، در وادیهای ویران و شکافهای صخره ویر همه بوته های
خاردار و بر همه مرتعها فرود خواهند آمد. ۲۰ و در آن روز خداوند به
واسطه استرهای که از ماورای نهر اجیر می شود یعنی به واسطه پادشاه آشور

موی سر و موی پایهای راخواهد تراشید و ریش هم سترده خواهد شد. ۲۱ و
در آن روز واقع خواهد شد که شخصی یک گاوجان و دو گوسفند زنده
نگاه خواهد داشت. ۲۲ و از فراوانی شیری که می دهند که کره خواهد خورد

آیا از مردگان به جهت زندگان سوال باید نمود؟» ۲۰ به شریعت و شهادت (تجه نمایی) واگر موافق این کلام سخن نگویند، پس برای ایشان روشنایی نخواهد بود. ۲۱ و با عسرت و گرسنگی در آن خواهند گشت و هنگامی که گرسنه شوند خویشتن را مشوش خواهند ساخت و پادشاه و خدای خود را لعنت کرده، به بالاخواهند نگریست. ۲۲ و به زمین نظر خواهند داشت و اینک تنگی و تاریکی و ظلمت پریشانی خواهد بود و به تاریکی غلیظ رانده خواهند شد.

تشده و دست او هنوز دراز است.

۱۰ وای بر آنانی که احکام غیر عادله راجاری می سازند و کتابانی که ظلم رامرقم می دارند، ۲ تا مسکینان را از داوری منحرف سازند و حق فقیران قوم مرا بربایند تا آنکه بیوهزنان غارت ایشان بشوند و بیتیمان راتاراج نمایند. ۳ پس در روز بازخواست در حینی که خرابی از دور می آید، چه خواهید کرد ویسوی که برای معاویت خواهید گریخت و جلال خود را کجا خواهید انداخت؟ ۴ غیر از آنکه زیراسیران خم شوند و زیر کشتگان بیفتد. با اینهمه غضب او برگردانیده نشده و دست او هنوز دراز است. ۵ وای بر آشور که عصای غضب من است. وعصایی که در دست ایشان است خشم من می باشد. ۶ او را بر امت منافق می فرستم و نزد قوم مغضوب خود مامور می دارم، تا غنیمتی بربایندو غارتی ببرند و ایشان را مثل گل کوچه ها پایمال سازند. ۷ اما او چنین گمان نمی کند و دلش بدینگونه قیاس نمی نماید، بلکه مراد دلش این است که امت های بسیار را هلاک و منقطع بسازد. ۸ زیرا می گوید آیا سرداران من جمیع پادشاه نیستند؟ ۹ آیا کلنو مثل کرکمیش نیست و آیا حمات مثل ارفاد نی، و آیا سامرہ مانند دمشق نمی باشد؟ ۱۰ چنانکه دست من بر ممالک بتهای استیلا یافت و بتهای تراشیده آنها از بتهای اورشلیم و سامرہ بیشتر بودند. ۱۱ پس آیا به نهجه که بسامره و بتهایش عمل نمودم به اورشلیم و بتهایش چنین عمل نخواهم نمود؟ ۱۲ واقع خواهد شد بعد از آنکه خداوند تمامی کار خود را با کوه صهیون و اورشلیم به انجمار رسانیده باشد که من از ثمره دل مغروپ پادشاه آشور و از فخر چشمان متکبر وی انتقام خواهم کشید. ۱۳ زیرا می گوید: «به قوت دست خود و به حکمت خویش چونکه فهیم هستم این را کردم و حدود قومها را منتقل ساختم و خزانی ایشان را غارت نمودم و مثل جبار سروزان ایشان را به زیر انداختم. ۱۴ و دست من دولت قومها رامش آشیانه ای گرفته است و به طوری که تخمهای متروک را جمع کنند من تمامی زمین را جمیع کردم. و کسی نبود که بال را بجنباند یا دهان خود را بگشايد یا جک جک بنماید.» ۱۵ آیا تیر بر کسی که به آن می شکند فخرخواهد نمود با اره بر کسی که آن را می کشد افتخار خواهد کرد، که گویا عصا بلند کننده خود را بجنباند یا چوب دست آچجه را که چوب نباشد بلند نماید؟ ۱۶ بنابراین خداوند یهوه صیانت بر فریبهان او لاغری خواهد فرستاد و

۹ لیکن برای او که در تنگی می بود، تاریکی نخواهد شد. در زمان پیشین زمین بیولون وزمین نفتالی را ذلیل ساخت، اما در زمان آخر آن را به راه دریا به آن طرف اردن در جلیل امت هامحمتم خواهد گردانید. ۲ قومی که در تاریکی سالک می بودند، نور عظیمی خواهند دید و بر ساکنان زمین سایه موت نور ساطع خواهد شد. ۳ تو قوم را بسیار ساخته، شادی ایشان را زیاد گردانید. به حضور تو شادی خواهند کرد مثل شادمانی وقت درو و مانند کسانی که در تقسیم نمودن غنیمت وجود می نمایند. ۴ زیرا که بوغ بارا را و عصای گردنش یعنی عصای جفا کننده وی را شکستی چنانکه در روز مدیان کردی. ۵ زیرا همه اسلحه مسلحان در غوغای است ورخوت ایشان به خون آغشته است اما برای سخختن و همین آتش خواهند بود. ۶ زیرا که برای ما ولدی زاییده و پسری به ما بخشیده شد وسلطنت بر دوش او خواهد بود و اسم او عجیب و مشیر و خدای قدیر و پدر سرمدی و سرورسلامتی خوانده خواهد شد. ۷ ترقی سلطنت وسلامتی او را بر کرسی داد و بر مملکت وی انتخاب خواهد بود تا آن را به انصاف و عدالت از الان تابدالا باد ثابت و استوار نماید. غیرت یهوه صیانت این را بجا خواهد آورد. ۸ خداوند کلامی نزد یعقوب فرستاد و آن بر اسرائیل واقع گردید. و تمامی قوم خواهند انسنت یعنی افرایم و ساکنان سامرہ که از غور و تکبر دل خود می گویند. ۹ خشتها افتاده است امایا سندگانهای تراشیده بنا خواهی نمود؛ چوبهای افراغ در هم شکست اما سرو آزاد بجای آنهامی گذاریم. ۱۰ بنابراین خداوند دشمنان رسین را بقصد او خواهد برافراشت و خصمان او را خواهد بیرانگیخت. ۱۱ ارامیان را از مشرق و فلسطینیان را از غرب و ایشان اسرائیل را با دهان گشوده خواهند خورد. اما با این همه خشم او برگردانیده نشده و دست او هنوز دراز است. ۱۲ و این قوم بسوی زنده خودشان بازگشت ننموده و یهوه صیانت را نظیبیده اند. ۱۳ بنابراین خداوند سر دم و نخل و نی را از اسرائیل در یک روز خواهد برد. ۱۴ پنایران خداوند شریف سر است و نبی ای که تعلیم دروغ می دهد، دم می باشد. ۱۵ زیرا که هادیان این قوم ایشان را گمراه می کنند و پیروان ایشان بعلیده می شوند. ۱۶ از این سبب خداوند از جوانان ایشان مسرو نخواهد شد و بر بیتیمان و بیوهزنان ایشان ترحم نخواهد نمود. چونکه جمیع ایشان منافق و شرپند و هر دهانی به حماقت متکلم می شود با اینهمه غضب او برگردانیده نشده و

کمریند میانش امانت. ۶ و گرگ با بره سکونت خواهد داشت و پلنگ با بزغاله خواهد خواهد و گوساله و شیر و پرواری با هم، و طفل کوچک آنها را خواهد راند. ۷ و گاویا خرس خواهد چزید و بجهه های آنها با هم سوزانیده، خواهد خورد. ۸ و گاویا گاو کاه خواهد خورد. ۹ و طفل شیرخواره درختان و جنگلش قلیل العدد خواهد بود که طفلی آنها راثت تواند کرد. ۱۰ و در آن روز واقع خواهد شد که بقیه اسرائیل و ناجیان خاندان یعقوب بار دیگر بزندنه خودشان اعتماد نخواهد نمود. بلکه بخداؤن که قدوس اسرائیل است به اخلاص اعتماد خواهد نمود. ۱۱ و بقیه ای یعنی بقیه یعقوب بسوی خدای قادر مطلق بازگشت خواهد کرد. ۱۲ زیرا هر چند قوم تو اسرائیل مثل ریگ دریا باشد فقط از ایشان بقیه بازگشت خواهد نمود. هلاکتی که مقدر است به عدالت مجرما خواهد شد ۲۳ زیرا خداوند یهوه صبایوت هلاکت و تقدیری در میان تمام زمین به عمل خواهد آورد.

۱۴ پناهاین خداوند یهوه صبایوت چنین می گوید: «ای قوم من که در شهیون ساکنیدار آشور متربید، اگرچه شما را به چوب بزند و عصای خود را مثلم صریبان بر شما بلند نماید. ۱۵ زیرا بعد از زمان بسیار کمی غضب تمام خواهد شد و خشم من برای هلاکت ایشان خواهد بود.» ۲۶ و یهوه صبایوت تازیانه ای بر وی خواهد شدو بیوغ از فربیه گستاخ خواهد شد. ۱۶ او به عیات رسید و از مجرون گذشت و در مکماش اسباب خود طوری که بر صریبان کرده بود. ۱۷ و در آن روز واقع خواهد شد که بار او از دوش تو و بیوغ او از گردن تو رفع خواهد شدو بیوغ از فربیه گستاخ خواهد شد. ۱۸ او به عیات رسید و از مجرون گذشت و در مکماش اسباب خود را گذاشت. ۱۹ از معبر عبور کردن و در جمع منزل گزیدند، اهل رامه هراسان شدند و اهل شاول فرار کردند. ۲۰ ای دختر جلیم به آزار خود فریاد برآور! ای لیشه و ای عنانوت فقیر گوش ۲۱! ۲۲ همین امروز در نوب توقف می کند و دست وساکنان جیبیم گریختند. ۲۳ همین امروز در نوب خواهد نمود و بلند قدان بریده خواهد شد و مرتفعان پست خواهند گردید، ۲۴ و بوته های جنگل به آمن بریده خواهد شد و لبنان به دست جباران خواهد افتاد.

۱۱ و نهالی از تنے یسی بیرون آمد، شاخه ای از ریشه هایش خواهد شکفت. ۲ و روح خداوند بر او قرار خواهد گرفت، یعنی روح حکمت و فهم و روح مشورت و قوت و روح معرفت و ترس خداوند. ۳ و خوشی او در ترس خداوند خواهد بود و موافق رویت چشم خود داوری نخواهد کرد و بر وفق سمع گوشهای خویش تنبیه نخواهد نمود. ۴ بلکه مسکینان را به عدالت داوری خواهد کرد و به جهت مظلومان زمین براستی حکم خواهد نمود. و جهان را به عصای دهان خویش زده، شریان رابه نفخه لبهای خود خواهد کشت. ۵ و کمریند کمرش عدالت خواهد بود و

۱۲ و در آن روز خواهی گفت که «ای خداوند تو را حمد می گوییم زیرا به من غضبناک بودی اما غضبیت برگردانیده شده، مراتسلی می دهی». ۱۳ اینک خدا نجات من است بر او توکل نموده، نخواهم ترسید. زیرا یاه یهوه قوت و تسبیح من است و نجات من گردیده است.» ۱۴ پناهاین با شادمانی از چشممه های نجات آب خواهید کشید. ۱۵ و در آن روز خواهید گفت: «خداوند راحمد گویید و نام او را بخوانید و اعمال او را در میان قومها اعلام کنید و ذکر نماید که اسم اموتعال می باشد. ۱۶ برای خداوند پسرایید زیرا کارهای عظیم کرده است و این در تمامی زمین معروف است. ۱۷ ای ساکنه صهیون صدا را برافراشته، پسرای زیرا قدوس اسرائیل در میان تعظیم است.»

۱۸ وحی دریاره بابل که اشعا این آموص آن را دید. ۱۹ علمی بر کوه خشک بریا کنید و آواز به ایشان بلند نمایید، با دست اشاره کنید تا درهای نجبا داخل شوند. ۲۰ من مقدسان خود را مامور داشتم و شجاعان

خویش یعنی آنانی را که در کبریای من وجود می نمایند به جهت غضبیم دعوت نمودم. ۴ آواز گروهی در کوهها مثل آواز خلق کثیر، آواز غوغایی ممالک امت ها که جمع شده باشد. یهود صیایر لشکر را برای جنگ سان می بیند. ۵ ایشان از زمین بعيد و از کرانه های آسمان می آیند. یعنی خداوند باسلحه غضب خود تا تمامی جهان را ویران کرد. ۶ ولوه کنیدزیرا که روز خداوند نزدیک است، مثل هلاکتی از جانب قادر مطلق می آید. ۷ از این جهت همه دستها سست می شود و دلهای همه مردم گداخته می گردد. ۸ و ایشان متغير شده، المها و دردهای زه بر ایشان عارض می شود، مثل زنی که می زاید درد می کشند. بر یکدیگر نظر حیرت می اندازند و رویهای ایشان رویهای شعلهور می باشد. ۹ اینک روز خداوند با غضب و شدت خشم و ستمکیشی می آید، تا جهان را ویران سازد و گناهکاران را از میانش هلاک نماید. ۱۰ زیرا که ستارگان آسمان ویرجها یا شوشنایی خود را نخواهند داد. و آفتاب در وقت طلوع خود تاریک خواهد شد و ماه روشنایی خود را نخواهد تابانید. ۱۱ و من ربع مسکون را به سبب گناه و شریان را متسیب عصیان ایشان سزا خواهم داد، و غرور متکبران راتاه خواهم ساخت و تکبر جباران را به زیرخواهیم انداخت. ۱۲ و مردم را از زر خالص و انسان را از طلای اوفر کمیابتر خواهم گردانید. ۱۳ بنا بر این آسمان را متزلزل خواهم ساخت وزمین از جای خود متتحرک خواهد شد. در حین غضب یهود صیایر و در روز شدت خشم او. ۱۴ و مثل آهی رانده شده و مانند گلهای که کسی آن را جمع نکند خواهد بود. و هر کس به سوی قوم خود توجه خواهد نمود و هر شخص به زمین خویش فرار خواهد کرد. ۱۵ و هر که یافت شود با نیزه زده خواهد شد و هر که گرفته شود با شمشیر خواهد افتاد. ۱۶ اطفال ایشان نیز در نظریابیان به زمین انداده شوند و خانه های ایشان غارت شود و زنان ایشان بی عصمت گردند. ۱۷ اینک من مادیان را بر ایشان خواهم برانگیخت که نفره را به حساب نمی آورند و طلاق دوست نمی دارند. ۱۸ و کمانهای ایشان جوانان را خردخواهد کرد. و بر ثمره رحم ترحم نخواهند نمودو چشمان ایشان بر اطفال شفقت نخواهد کرد. ۱۹ و بابل که جلال ممالک و زینت فخر کلدانیان است، مثل واژگون ساختن خدا سدوم و عموره راخواهد شد. ۲۰ و تا به ابد آباد نخواهد شد و نسل بعد نسل مسکون نخواهد گردید. و اعراب در آنجا خیمه نخواهند زد و شبانان گلهای را در آنجا نخواهند خوابانید. ۲۱ بلکه وحشی صحراء در آنجا خواهند خواهید و خانه های ایشان از بومهایر خواهد شد. شترمغ در آنجا ساکن خواهد شدو غولان در آنجا رقص خواهند کرد. ۲۲ و شغالهادر قصرهای ایشان و گرگها در کوشکهای خوش نما صدا خواهند زد و زمانش نزدیک است که برسد و روزهایش طول نخواهد کشید.

۱۴ زیرا خداوند بر یعقوب ترحم فرموده، اسرائیل را بار دیگر خواهد برگردید و ایشان را در زمینشان آرامی خواهد داد. و غرباً با ایشان ملحق شده،

۱۶ برههای خارج حاکم زمین است از سالع بسوی بیابان به کوه دختر صهیون بفرستید. ۲ و دختران موآب مثل مرغان آواره و مانند آشیانه ترک شده نزد معبرهای ارنون خواهد شد. ۳ مشورت بدیده و انصاف را بجا آورید، و سایه خود را در وقت ظهر مثل شب بگردان. رانده شدگان را پنهان کن و فاریان راستیم منما. ۴ ای موآب بگذار که رانده شدگان من نزد تو محاوا گزینند. و برای ایشان از روی تاراج کننده پنهان گاه باش. زیرا ظالم نایبد می‌شود و تاراج کننده تمام می‌گردد و ستمکار از زمین تلف خواهد شد. ۵ و کرسی به رحمت استوار خواهد گشت و کسی به راستی بر آن در خیمه دادخواهد نشست که داوری کند و انصاف را بطلبد و به جهت عدالت تعجیل نماید. ۶ غورو موآب و بسیاری تکبر و خیلاء و کبر و خشم او را شنیدیم و فخر او باطل است. ۷ بدین سبب موآب به جهت موآب ولوله می‌کند و تمامی ایشان ولوله می‌نمایند. به جهت بناههای قیر حارست ناله می‌کنید زیرا که بالکل مضروب می‌شود. ۸ زیرا که مزععه های حشیون و موهای سیمه پژمرده شد و سروزان امته تاکهایش راشکستند. آنها تا به یغیر رسیده بود و در بیابان پراکنده می‌شد و شاخه هایش منتشر شده، از دریامی گذشت. ۹ بنابراین برای مو سیمه به گریه یغیرخواهم گزیست. ای حشیون و العاله شما را باشکهای خود سیراب خواهم ساخت زیرا که برمیوهها و انگورهایت گلبهای افتاده است. ۱۰ شادی و ابتهاج از بستانها برداشته شد و در تاکستانها تزم و آواز شادمانی نخواهد بود و کسی شراب را در چرخشتهای پایمال نمی‌کند. صدای شادمانی را خاموش گردانید. ۱۱ لهذا الحشای من مثل بربط به جهت موآب صدا می‌زندو بطن من برای قیر حارس. ۱۲ و هنگامی که موآب در مکان بلند خود حاضر شده، خویشتن را خسته کند و به مکان مقدس خود برای دعایاید کامیاب نخواهد شد. ۱۳ این است کلامی که خداوند درباره موآب از زمان قدیم گفته است. ۱۴ اما الان خداوند تکلم نموده، می‌گوید که بعد از سه سال مثل سالهای مزدور جلال موآب با تمامی جماعت کثیر اومحقر خواهد شد و بقیه آن بسیار کم و بی قوت خواهند گردید.

۱۷ وحی درباره دمشق: اینک دمشق از میان شهرها برداشته می‌شود و توده خراب خواهد گردید. ۲ شهرهای عروغیر متروک می‌شود و به جهت خواهیدن گلهای خواهد بود و کسی آنها را نخواهد تکلیم. ۳ و حصار از افزایم تلف خواهد شد و سلطنت ازدمشق و از بقیه ارام. و مثل جلال بنی اسرائیل خواهند بود زیرا که یهود صبابیت چنین می‌گوید. ۴ و در آن روز جلال یعقوب ضعیف می‌شود و فرهی چندش به لاغری تبدیل می‌گردد. ۵ و چنان خواهد بود که دروغگران زرع راجمع کنند و دستهای ایشان سبلهای را درو کند. و خواهد بود مثل وقتی که در وادی رفایم سبلهای را بچینند. ۶ و خوشة های چند در آن باقی ماند و مثل وقتی که زیتون را بتکانند که دو یاسه دانه بر سر شاخه بلند و چهار یا پنج دانه بر شاخچه

منقطع خواهم ساخت. ۷ و آن را نصیب خاریشتها و خلابهای آب خواهم گردانید و آن را بارا جاروب هلاکت خواهم رفت.» ۸ یهود صبابیت می‌گوید. ۹ یهود صبابیت قسم خورده، می‌گوید: «یقین به طوری که قصد نموده ام همچنان واقع خواهد شد. و به نهجه که تقدیر کرده ام همچنان بجا آورده خواهد گشت. ۱۰ و آشور را در زمین خودم خواهم شکست و او را بر کوههای خوش پایمال خواهم کرد. و بیو او از ایشان رفع شده، بار وی از گدن ایشان بروداشته خواهد شد.» ۱۱ تقدیری که بر تمامی زمین مقدر گشته، این است. و دستی که بر جمیع امته ها دراز شده، همین است. ۱۲ زیرا که یهود صبابیت تقدیرنموده است، پس کیست که آن را باطل گرداند؟ و دست اوست که دراز شده است پس کیست که آن را برگرداند؟ ۱۳ در سالی که آغاز پادشاه مرد این وحی نازل شد: ۱۴ ای جمیع فلسطین شادی مکن از اینکه عصایی که تو را می‌زد شکسته شده است. زیرا که از ریشه مار افعی بیرون می‌آید و نتیجه او ازدهای اشین پرینده خواهد بود. ۱۵ و نخست زادگان مسکینان خواهند چرید و فقیران در اطمینان خواهند خواهید. و ریشه تو را با قحطی خواهم کشت و باقی ماندگان تو مقتول خواهند شد. ۱۶ ای دروازه ولوله نما! وای شهر فریاد براور! ای تمامی فلسطین تو گداخته خواهی شد. زیرا که از طرف شمال دود می‌آید و از صفووف وی کسی دور نخواهد افتاد. ۱۷ پس به رسولان امت هاچه جواب داده شود: «اینکه خداوند صهیون را بنیاد نهاده است و مسکینان قوم وی در آن پناه خواهند برد.»

۱۵ وحی درباره موآب: زیرا که در شبی عار موآب خراب و هلاک شده است زیرا در شبی قیر موآب خراب و هلاک شده است. ۱۸ به بتکله و دیوون به مکان های بلند به جهت گریستن برآمده اند. موآب برای نبو میدیا ولوله می‌کند. بر سر هریکی از ایشان گری است و ریشهای همه تراشیده شده است. ۲۰ در کوجه های خود کمر خود را به پلاس می‌بنند ویر پشت باهها و در چهارسراهی خود هرکس ولوله می‌نماید و اشکها می‌ریزد. ۲۱ و حشیون والعله فریاد برمی‌آورند. آواز ایشان تا یاهص مسموع می‌شود. بنابراین مسلحان موآب ناله می‌کنند و جان ایشان در ایشان می‌لزد. ۲۲ من به جهت موآب فریاد برمی‌آورد. فاریانش تا به صوغ و عجلت شلشیا نعره می‌زنند زیرا که ایشان به فراز لوحیت با گریه برمی‌آیند. زیرا که از راه حورونایم صدای هلاکت برمی‌آورند. ۲۳ زیرا که آبهای نمیرم خراب شده، چونکه علف خشکیده و گیاه تلف شده و هیچ چیز سبز باقی نمانده است. ۲۴ بنابراین دولتی را که تحصیل نموده اند اندوخته های خود را بر وادی پیدها می‌برند. ۲۵ زیرا که فریاد ایشان حدود موآب را احاطه نموده و ولوله ایشان تا اجادیم و ولوله ایشان تا بتر ایلیم رسیده است. ۲۶ چونکه آبهای دیمون از خون پر شده زانرو که بر دیمون (بلایای) زیاد خواهم آورد یعنی شیری را بر فریاد موآب و بر بقیه زمینش (خواهم گماشت).

های بارور آن باقی ماند. یهوه خدای اسرائیل چنین می‌گوید. ۷ در آن روز انسان بسوی آفریننده خود نظرخواهد کرد و چشمانتش بسوی قلموس اسرائیل خواهد نگریست. ۸ و بسوی مذبح هایی که بدستهای خود ساخته است نظرخواهد کرد و به آنچه با انگشتها خویش بنا نموده یعنی اشیرم و پتهای آفتاب نخواهد نگریست. ۹ در آن روز شهراهی حصینش مثل خرابه هایی که در جنگل یا بر کوه بلند است خواهد شد که آنها را از حضور بنی اسرائیل واگذاشتند و ویران خواهد شد. ۱۰ چونکه خدای نجات خود را فراموش کردی و صخره قوت خویش را به یاد نیاورده بنا براین نهالهای دلپذیر غرس خواهی نمود و قلمه های غریب را خواهی کاشت. ۱۱ در روزی که غرس می‌نمایی آن را نموجواهی داد و در صبح مزروع خود را به شکوفه خواهی آورد اما محصولش در روز آفت مهلک و حزن علاج ناپذیر بر باد خواهد رفت. ۱۲ وای بر شورش قوم های بسیار که مثل شورش دریا شورش می‌نمایند و خروش طوایفی که مثل خروش آبهای زورآور خروش می‌کنند. ۱۳ طوایف مثل خروش آبهای بسیاری خروشنده اما ایشان را عتاب خواهد کرد و بهمای دور خواهند گردید گریخت و مثل کاه کوهها دربرابر باد خواهند شد و مثل غبار در بربرگردید. ۱۴ در وقت شام اینک خوف است و قبل از صبح نابود می‌شوند. نصیب تاراج کنندگان ما و حصه غارت نمایندگان ما همین است.

۱۸ وای بر زمینی که در آن آواز بالها است که به آن طرف نهرهای کوش می‌باشد. ۲ و ایلچیان به دریا و در کشتیهای بردی بر روی آبها می‌فرستد و می‌گوید: ای رسولان تیزی و پروردید تزد امت بلند قد و پراق، نزد قومی که ازابتداش تا کنون مهیب بوده اند یعنی امت زورآزو پایمال کننده که نهرها زمین ایشان را تقسیم می‌کند. ۳ ای تمامی ساکنان ربع مسکون و سکنه جهان، چون علمی بر کوهها بلند گردد بنگرید و چون کرنا نواخته شود بشنوید. ۴ زیرا خداوند به من چنین گفته است که من خواهم آرمید و از مکان خود نظر خواهم نمود. مثل گرمای صاف بربنایات و مثل ابر شنبیم دار در حرارت حصاد. ۵ زیرا قبل از حصاد وقتي که شکوفه تمام شود و گل به انگور رسیده، مبدل گردد او شاخهها را با رارها خواهد بزید و نهالها را بریده دور خواهد افکنند. ۶ و همه برای مرغان شکاری کوهها و وحش زمین واگذاشته خواهد شد. و مرغان شکاری تابستان را بر آنها بسر خواهند برد و جمیع وحش زمین زستان را بر آنها خواهند گذرانید. ۷ و در آن زمان هدیه ای برای یهوه صبایرت از قوم بلند قد و پراق و از قومی که ازابتداش تا کنون مهیب است و از امیتی زورآور و پایمال کننده که نهرها زمین ایشان را تقسیم می‌کند به مکان اسم یهوه صبایرت یعنی به کوه صهیون آورده خواهد شد.

۱۹ وحی درباره مصر: اینک خداوند بر ابر تیزرو سوار شده، به مصر می‌آید و پتهای مصر از حضور وی خواهلهزید و دلهای مصریان در اندرون ایشان گداخته خواهد شد. ۲ و مصریان را بر مصریان خواهم برانگیخت. برادر با برادر خود و همسایه با همسایه خویش و شهر با شهر و کشور با کشورجنگ خواهند نمود. ۳ و روح مصر در اندرونش افسرده شده، مشورتش را باطل خواهم گردانید و ایشان از پتهای فالگیران و صاحبان اجهه وجادوگران سوال خواهند نمود. ۴ و مصریان را بدست آقای ستم کیش تسليم خواهی نمود و پادشاه زورآور بر ایشان حکمرانی خواهد کرد. خداوند یهوه صبایرت چنین می‌گوید. ۵ و آب از دریا (نیل) کم شده، نهر خراب و خشک خواهد گردید. ۶ و نهرا متعفن شده، جویهای ماصور کم شده می‌خشکد و نی و بوریا پژمرده خواهد شد. ۷ و مرغواری که بر کنار نیل ویر دهنده نیل است و همه مزرعه های نیل خشک و رانده شده و نابود خواهد گردید. ۸ و ماهی گیران ماتم می‌گیرند و همه آنانی که قلال به نیل اندانزداری می‌کنند و آنانی که دام بر روی آب گسترانند افسرده خواهند شد. ۹ و عاملان کتان شانه زده و بافتگان پارچه سفید خجل خواهند شد. ۱۰ و ارکان او ساییده و جمیع مردمون رنجیده دل خواهند خواهند شد. ۱۱ سروران صونع بالکل احمق می‌شوند و مشورت مشیران دانشمند شد. ۱۲ سروران صونع بالکل احمق می‌شوند و مشورت مشیران دانشمند فرعون وحشی می‌گردد. پس چگونه به فرعون می‌گوید که من پسر حکما و پسر پادشاهان قدیم می‌باشم. ۱۳ پس حکیمان تو کجا یابند تا ایشان تو را اطلاع دهند و بدانند که یهوه صبایرت دریا را عتاب خواهد کردند و می‌فرستد و می‌گوید: ای رسولان تیزی و پروردید تزد امت بلند قد و پراق، نزد سروران صونع ابله شده و سروران نوف فریب خوده اند و آنانی که سنگ زاویه اسیاط مصر هستند آن را گمراه کردند. ۱۴ و خداوند روح خیرگی در وسط آن آمیخته است که ایشان مصریان را در همه کارهای ایشان گمراه کرده اند مثل مستان که در قی خود افتاد و خیزان راه می‌رونند. ۱۵ و مصریان را کاری نخواهد ماند که سر یا دم نخل یا بوریا بکند. ۱۶ در آن روز اهل مصر مثل زنان می‌باشند و از حرکت دست یهوه صبایرت که آن را بر مصر به حرکت می‌آورد لزان و هراسان خواهند شد. ۱۷ و زمین یهودا باعث خوف مصر خواهد شد که هر که ذکر آن را بشنود خواهد ترسید به سبب تقدیری که یهوه صبایرت بر آن مقدار نموده است. ۱۸ در آن روز پیچ شهر در زمین مصر به زیان کنعت متكلم شده، برای یهوه صبایرت قسم خواهند خورد و یکی شهر هلاکت نamide خواهد شد. ۱۹ در آن روز مذبحی برای خداوند در میان زمین مصر و ستوانی نزد حدودش برای خداوند خواهد بود. ۲۰ و آن آتبی و شهادتی برای یهوه صبایرت در زمین مصر خواهد بود. زیرا که نزد خداوند به سبب جفا کنندگان خویش استغاثه خواهد نمود و او نجات دهنده و حمایت کننده ای برای ایشان خواهد فرستاد و ایشان را خواهد رهاید. ۲۱ و خداوند بر مصریان معروف خواهد شد و در آن روز مصریان خداوند را خواهند شناخت و با ذبایح و هدایا او را

عبدات خواهند کرد و برای خداوند نذر کرده، آن را وفاخواهند نمود. ۲۲ و خداوند مصریان را خواهندزد و به زدن شنا خواهد داد زیرا چون بسوی خداوند بازگشت نمایید ایشان را اجابت نموده، شنا خواهد داد. ۲۳ در آن روز شاهراهی از مصر به آشورخواهد بود و آشوریان به مصر و مصریان به آشورخواهند رفت و مصریان با آشوریان عبادت خواهند نمود. ۲۴ در آن روز اسرائیل سوم مصر و آشور خواهد شد و آنها در میان جهان برکت خواهند بود. ۲۵ زیرا که بیوهه صبابوت آنها را برکت داده خواهد گفت قوم من مصر و صنعت دست من آشور و میراث من اسرائیل مبارک باشند.

۲۰ در سالی که ترتان به اشدود آمد هنگامی که سرجون پادشاه آشور او را فرستاد، پس با اشدود جنگ کرده، آن را گرفت. ۲ در آن وقت خداوند به واسطه اشیاع این آموص تکلم نموده، گفت: «برو و پلاش را از کمر خوبگشا و نعلین را از پای خود بیرون کن.» و او چنین کرده، عربان و پا برخene راه می‌رفت. ۳ و خداوند گفت: «چنانکه بنده من اشیاع سه سال عربان و پا برخene راه ایشان است تا آینی و علامتی درباره مصر و کوش باشد، ۴ بهمان طور پادشاه آشور اسیران مصر و جلاء وطنان کوش را راز جوانان و پیران عربان و پا برخene و مکشوف سرین خواهد برد تا رسوانی مصر باشد. ۵ و ایشان به سبب کوش که ملجای ایشان است و مصر که فخر ایشان باشد مضطرب و خجل خواهند شد. ۶ و ساکنان این ساحل در آن روز خواهند گفت: اینک ملجای ما که برای اعانت به آن فرار کردیم تازی دست پادشاه آشور نجات یابیم چنین شده است، پس ما چگونه نجات خواهیم یافت؟»

۲۱ وحی درباره بیابان بحر: چنانکه گردباد در جنوب می‌آید، این نیز از بیابان از زمین هولنایک می‌آید. ۲ رویای سخت برای من منکشف شده است، خیانت پیشه خیانت می‌کند و تاراج کننده تاراج می‌نماید. ای عیلام برای وای مدیان محاصره نما، تمام ناله آن را ساکت گردانید. ۳ از این جهت کمر من از شدت درد پر شده است و درد زه مغل درد زنی که می‌زاید مرادرگرفته است. پیچ و تاب می‌خورم که نمی‌توانم بشنوم، مدهوش می‌شوم که نمی‌توانم ببینم. ۴ دل من می‌طیبد و هیبت مرا ترسانید. او شب لذت مرا برایم به خوف مبدل ساخته است. ۵ سفره را مهیا ساخته و فرش را گسترانیده به اکل و شرب مشغول می‌باشند. ای سروزان برخیزید و سپهارا رونغن بمالید. ۶ زیرا خداوند به من چنین گفته است: «برو و دیده باز را قرار بده تا آنچه را که بیند اعلام نماید. ۷ و چون فوج سواران جفت و فوج الاغان و فوج شتران را بیند آنگاه به دقت تمام توجه بنماید.» ۸ پس او مثل شیر صدا زد که «ای آقا من دائم در روز بر محروس ایستاده ام و تمامی شب بردیده بانگاه خود برقرار می‌باشم. ۹ و اینک فوج مردان و سواران جفت جفت می‌آید و او مزید کرده، گفت: بابل افتاده است و تمامی تمثال های تراشیده خدایانش را بر زمین شکسته اند.» ۱۰ ای گفته

که را داری که در آنجا قبری برای خود کنده‌ای؟ ای کسی که قبر خود را درمکان بلند می‌کنی و مسکنی برای خویشتن در صخره می‌ترانشی.»^{۱۷} اینکای مرد، خداوند بیله تو را دورخواهد انداخت و البته تو را خواهد پوشانید.^{۱۸} والبته تو را مثل گوی سخت خواهد پیچید و به زمین وسیع تو را خواهد افکد و در آنجا خواهی مرد و در آنجا اربابه‌های شوکت تو رسوانی خانه آقایت خواهد شد.^{۱۹} و تو را از منصب خواهم راند و از مکانت به زیر افکنده خواهی شد.^{۲۰} و در آن روز واقع خواهد شد که بنده خویش الیاقیم بن حلقیا را دعوت خواهم نمود.^{۲۱} و او را به جامه تو ملیس ساخته به کمربند محکم خواهم ساخت و اقدار تو را بدست اخواهم داد و او ساکنان اورشلیم و خاندان یهودا پدر خواهد بود.^{۲۲} و کلید خانه داد را بر دوش وی خواهم نهاد و چون بگشايد احدی نخواهد بست و چون بیندد، احدی نخواهد گشاد.^{۲۳} و او را در جای محکم مثل میخ خواهم دوخت و برای خاندان پدر خود کرسی جلال خواهد بود.^{۲۴} و تمامی جلال خاندان پدرش را از اولاد و احفاد و همه طوف کوچک را از طروف کاسه‌ها تا طروف تنگها بر او خواهند آویخت.^{۲۵} و یهوه صبایوت می‌گوید که در آن روز آن میخی که در مکان محکم دوخته شده متحرک خواهد گردید و قطع شده، خواهد افتاد و باری که بر آن است، تلف خواهد شد زیرا خداوند این را گفته است.

۲۴ اینک خداوند زمین را خالی و ویران می‌کند، و آن را واژگون ساخته، ساکنانش را پراکنده می‌سازد.^۲ و مثل قوم، مثل کاهن و مثل بنده، مثل آقایش و مثل کیز، مثل خاتونش و مثل مشتری، مثل فروشنده و مثل قرض دهنده، مثل قرض گیرنده و مثل سودخوار، مثل سود دهنده خواهد بود.^۳ و زمین بالکل خالی و بالکل غارت خواهد شد زیرا خداوند این سخن را گفته است.^۴ زمین ماتم می‌کند و پیمرده می‌شود. ربع مسکون کاهیده و پیمرده می‌گردد، شریفان اهل زمین کاهیده می‌شوند.^۵ زمین زیرساکنانش ملوث می‌شود زیرا که از شرایع تجائز نموده و فرایض را تبدیل کرده و عهد جاودانی راشکسته‌اند.^۶ بنابراین لعنت، جهان را فانی کرده است و ساکنانش سزا یافته‌اند لهذا ساکنان زمین سوخته شده‌اند و مردمان، بسیار کم باقی مانده‌اند.^۷ شیره انگور ماتم می‌گیرد و مو کاهیده می‌گردد و تمامی شادلان آه می‌کشند.^۸ شادمانی دفعه تلف شده، آواز عشرت کنندگان باطل و شادمانی بربطها ساكت خواهد شد.^۹ شراب را با سروده‌ان خواهند آشایید و مسکرات برای نوشندگانش تلغخ خواهد شد.^{۱۰} قریه خرابه متمهد می‌شود وهر خانه بسته می‌گردد که کسی داخل آن تنواند شد.^{۱۱} غوغایی برای شراب در کوچه‌ها است. هرگونه شادمانی تاریک گردیده و سور زمین رفع شده است.^{۱۲} ویرانی در شهر باقی است و دروازه هایش به هلاکت خرد شده است.^{۱۳} زیرا که در وسط زمین در میان قوم هایش چنین خواهد شد مثل تکایین زیعون و مانند خوشه‌هایی که بعد از چیدن انگور باقی می‌ماند.^{۱۴} اینان آواز خود را بلند کرده، تزنم خواهند نمود و درباره کبیریایی خداوند از دریا صد اخواهند زد.^{۱۵} از این جهت خداوند را در بالاد مشرق و نام یهوه خدای اسرائیل را در جزیره‌های دریا تمجید نماید.^{۱۶} از کرانه‌ای زمین سرودها را شنیدیم که عادلان را جلال باد. اما گفتم: وا حسروا، وا حسروا، وای بر من! خیانت کاران

۲۳ وحی درباره صور ای کشتهای ترشیش ولوله نمایید زیرا که بحدی خراب شده است که نه خانه‌ای و نه مدخلی باقی مانده. از زمین کتیم خیر به ایشان رسیده است.^۲ ای ساکنان ساحل که تاجران صیدون که از دریا عبور می‌کنند تو را پرسا خته‌اند آرام گیرید.^۳ و دخل او از محصول شیعور و حصاد نیل بر آبهای بسیار می‌پود پس اوتجارات گاه امت‌ها شده است.^۴ ای صیدون خجل شو زیرا که دریا یعنی قلعه دریا متکلم شده، می‌گوید درد زه نکشیده‌ام و نزایدیم وجوانان را نپروردام و دوشیزگان را تریت نکرده‌ام.^۵ چون این خبر به مصر برسد از اخبار صور بسیار دردنگ خواهند شد.^۶ ای ساکنان ساحل دریا به ترشیش بگذرید و ولوله نمایید.^۷ آیا این شهر مفترخر شما است که قدیمی و از ایام سلف بوده است و پایهایش او را به جای دور برد، تا در آنجا ماؤ گریند!^۸ کیست که این قصد را درباره صور آن شهر تاج بخش که تجاری سروران و بازرگانان او شرافی جهان بوده‌اند نموده است.^۹ یهوه صبایوت این قصد رانموده است تا تکبر تمامی جلال را خوار سازد و جمیع شرافی جهان را محقر نماید.^{۱۰} ای دختر ترشیش از زمین خود مثل نیل بگذر زیرا که دیگر هیچ بند برای تو نیست.^{۱۱} اودست خود را بر دریا دراز کرده، مملکتها رامتحرك ساخته است. خداوند درباره کعان امن‌فرموده است تا قلعه هایش را خراب نماید.^{۱۲} و گفته است: ای دوشیزه ستم رسیده و ای دختر صیدون دیگر مفترخر نخواهی شد. برخاسته، به کتیم بگذر اما در آنجا نیز راحت برای تو

خیانت وزیده، خیانت کاران به شدت خیانت ورزیده‌اند. ۱۷ ای ساکن زمین ترس و حفره و دام بر تو است. ۱۸ واقع خواهد شد که هر که از آوار یکسان خواهد ساخت.

۲۶ در آن روز این سرود در زمین یهوداسراییده خواهد شد؛ ما را شهری قوی است که دیوارها و حصار آن نجات است. ۲ دروازه‌ها را بگشایید تا امت عادل که امانت رانگاه می‌دارند داخل شوند. ۳ دل نایابت را درسلامتی کامل نگاه خواهی داشت، زیرا که بر توتولک دارد. ۴ بر خداوند تا به ابد توتولک نمایید، چونکه در یاه یهوه صخره جاودانی است. ۵ زیارتانی را که بر بلندیها ساکنند فروند می‌آورد. شهر رفیع را پایه‌ان راپایمال خواهد کرد. یعنی پایه‌های فقیران و قدمهای مسکینان. ۶ به زیر می‌اندازد. آن را به زمین اندخته، با حاک یکسان می‌سازد. ۷ پایه‌ان راپایمال خواهد کرد. یعنی پایه‌های فقیران و قدمهای مسکینان. ۸ طریق عادلان استقامت است. ای تو که مستقیم هستی طریق عادلان را همراه خواهی ساخت. ۹ پس ای خداوند در طریق داوریهای توانظار تو را کشیده‌ایم. و جان ما به اسم تو ذکر تو مشتاق است. ۱۰ شبانگاه به جان خود مشتاق توهستم. و بامدادان به روح خود در اندرونم تو رامی طلبم.

زیرا هنگامی که داوریهای تو بر زمین آید سکنه ربع مسكون عدالت را خواهند آموخت. ۱۱ هرچند بر شریعت ترجم شود عدالت را نخواهد آموخت. در زمین راستان شرارت می‌ورزد و جلال خداوند را مشاهده نمی‌نماید. ۱۲ ای خداوند دست تو برافراشته شده است امانعی بینند. لیکن چون غیرت تو را برای قوم ملاحظه کنند خجل خواهد شد. و آتش نیزدشمنانت را فرو خواهد برد. ۱۳ ای خداوند سلامتی را برای ما تعیین خواهی نمود. زیرا که تمام کارهای ما را نیز برای ما به عمل آورده‌ای. ۱۴ ای یهوه خدای ما آقایان غیر از تو بر ما استیلا داشتند. اما به تو فقط اسم تورا ذکر خواهیم کرد. ۱۵ ایشان مردن و زنده نخواهند شد. خیال‌ها گردیدند و نخواهند بود. ۱۶ ایشان مردن و زنده نخواهند شد. خیال‌ها گردیدند و ایشان را محظوظ نمودی. ۱۷ قوم را افزوده‌ای خداوند قوم را مزید ساخته، خوبیشتن را جلال دادی. و تمامی حدود زمین راوسعی گردانیدی. ۱۸ ای خداوند ایشان در حین تنگی، تو را خواهند طلبید. و چون ایشان را تادیب نمایی دعاهای خفیه خواهد بیخت. ۱۹ مثل زن حامله‌ای که نزدیک زاییدن باشد و درد او راگرفته، از آلام خود فریاد بکند همچنین ما نیزی خداوند در حضور تو هستیم. ۲۰ حامله شده، دردزه ما را گرفت و باد را زایدیم. و در زمین هیچ نجات به ظهور نیاوردیم. و ساکنان ربع مسكون نیفتادند. ۲۱ مردگان تو زنده خواهند شد و جسد های من خواهند بیخت. ای شما که در خاک ساکنیدیدار شده، تزم نمایید! زیرا که شنیم تو شینم نباتات است. و زمین مردگان خود را بیرون خواهد گرفتند. ۲۲ ای قوم من بیاید به حجره های خوش داخل شوید و درهای خود را در عقب خویش بیندید. خوبیشتن را اندک لحظه‌ای پنهان کنید تاغضب بگذرد. ۲۳ زیرا اینک خداوند از مکان خود بیرون می‌آید تا سرای گناهان

قلعه بلند حصارهایت را خم کرده، بزیر خواهد افکند و بر زمین با غبار شدیزیرا که روزنه های علیین باز شده و اساسهای زمین متزلزل می‌باشد. ۲۴ زمین بالکل منکرشده. زمین تمام از هم پاشیده و زمین به شدت متحرک گشته است. ۲۵ زمین مثل مستان افغان و خیزان است و مثل سایه بان به چپ و راست متحرک و گناهش بر آن سنگین است. پس افتداد است که بار دیگر نخواهد برخاست. ۲۶ و در آن روز واقع خواهد شد که خداوند گروه شریفان را بر مکان بلند ایشان و پادشاهان سر زمین را بر زمین سزا خواهد داد. ۲۷ و ایشان مثل اسران در چاه جمع خواهد شد و در زندان بسته خواهند گردید و بعد از روزهای بسیار، ایشان طلبید خواهند شد. ۲۸ و ماه خجل و آفتاب رسوا خواهد گشت زیرا که یهوه صبایوت در کوه صهیون و در اورشلیم و به حضور مشائیخ خویش، با جلال سلطنت خواهند نمود.

۲۹ ای یهوه تو خدای من هستی پس تو را تسبیح می‌خوانم و نام تو را حمدیم گویم، زیرا کارهای عجب کرده‌ای و تقدیرهای قدیم تو امانت و راستی است. ۳۰ چونکه شهری را توده و قربه حصین را خرابه گردانیده‌ای و قصر غریبان را که شهر نباشد و هرگز بنا نگردد. ۳۱ بنابراین قوم عظیم، تو را تمجید می‌نمایند و قریب امته های ستم پیشه از تو خواهند ترسید. ۴ چونکه برای فقیران قلعه و به جهت مسکنیان در جنین تنگی ایشان قلعه بودی و مجلی از طوفان و سایه از گرمی، هنگامی که نفحه ستمکاران مثل طوفان بر دیوار می‌بود. ۵ و غوغای غریبان را مثل گرمی در جای خشک فرو خواهی اورد و سروستمکاران مثل گرمی از سایه ابر پست خواهند شد. ۶ و یهوه صبایوت در این کوه برای همه قوم هاضیافتی از لذاید پر مغز و از شرابهای کهنه مصضا. ۷ و در این کوه روپوشی را که برتمامی قومها گستره است و ستی را که جمیع امته ها را می‌پوشاند تلف خواهد کرد. ۸ و موت را تا ابدالاپاد نابود خواهد ساخت و خداوند بپهو اشکها را از هرچهره پاک خواهد نمود و عار قوم خویش را از روی تمامی زمین رفع خواهد کرد زیرا خداوند گفته است. ۹ و در آن روز خواهند گفت: «اینک این خدای ما است که منتظر او بوده‌ایم و ما را نجات خواهند داد. این خداوند است که منتظر او بوده‌ایم پس از نجات او مسرور و شادمان خواهیم شد.» ۱۰ زیرا که دست خداوند بر این کوه قرار خواهد گرفت و موآب در مکان خود پایمال خواهد شد چنانکه کاه در آب مزبله پایمال می‌شود. ۱۱ و او دستهای خود را در میان آن خواهد گشاد مثل شناوری که به جهت شنا کردن دستهای خود را می‌گشاید و غرور او را با حیله های دستهایش پست خواهد گردانید. ۱۲ و

ساکنان زمین را به ایشان برساند. پس زمین خونهای خود رامکشوف خواهد ساخت و کشتگان خویش را دیگر پنهان نخواهد نمود.

۲۷ در آن روز خداوند به شمشیر سخت عظیم محکم خود آن مار تیز رو لوباتان را و آن مار پیچیده لوباتان را سزا خواهد داد و آن ازدها را که در دریا است خواهد کشت. ۲ در آن روز برای آن تاکستان شراب بسرایید. ۳ من که یهوه هستم آن را نگاه می دارم و هر دقیقه آن را آییاری می نمایم. شب و روز آن را نگابانی می نمایم که مبادا احدي به آن ضر برساند. ۴ خشم ندارم. کاش که خس و خار با من به جنگ می آمدند تا بر آنها هجوم آورده، آنها را با هم می سوزانیدم. ۵ یا به قوت من متمسک می شد تا با من صلح بکند و با من صلح می نمود. ۶ در ایام آینده یعقوب ریشه خواهد زد و اسرائیل غنچه و شکوفه خواهد آورد. و ایشان روی ربع مسکون را از میوه پر خواهند ساخت. ۷ آیا او را زد بطروی که دیگران او را زندن؟ یا کشته شد بطروی که مقتولان وی کشته شدند؟ ۸ چون او را دور ساختی به اندازه با وی معارضه نمودی. با بد سخت خویش او را در روز بادشرقی زایل ساختی. ۹ بنابراین گناه یعقوب از این کفاهه شده و رفع گناه او تمامی نتیجه آن است. چون تمامی سنگهای مذبح را مثل سنگهای آهک خواهد بودند. ۱۰ بنابراین خداوند پشت افتاده، منکرسگردند و به دام افتاده، گرفتار شوند. ۱۱ پشت افتاده می گرداند آنگاه اشیریم و بتهای افتاده دیگر بپی خواهد شد. ۱۲ زیرا که آن شهر حصین منفرد خواهد شد و آن مسکن، مهجور ومثل بیابان و اگذاشته خواهد شد. در آنجا گوالله‌ها خواهند چرید و در آن خواهید، شاخه هایش را تلف خواهند کرد. ۱۳ چون شاخه هایش خشک شود شکسته خواهد شد. پس زنان آمده، آنها را خواهند سوزانید، زیرا که ایشان قوم بیفهم هستند. لهذا آفریننده ایشان برایشان ترجم خواهد نمود و خالق خداوند از مسیل نهر (فرات) تا وادی مصر غله را خواهد کویید. و شما ایشان بر ایشان شفقت نخواهد کرد. ۱۴ و در آن روز واقع خواهد شد که خداوند پایمال خواهد شد. ۱۵ و در آن روز واقع خواهد شد که شما با هاویه ثابت نخواهد ماند و چون تازیانه شدید بگذرد شما از آن پایمال خواهید شد. ۱۶ (Sheol h7585) پایمال خداوند یهوه چینین می گوید: «اینک در صهیون سنگ بنیادی نهادم یعنی سنگ آزموده و سنگ زاویه‌ای گرانبهای و اساس محکم پس هر که ایمان آوره تعجب نخواهد نمود. ۱۷ و انصاف را رسمنان می گردانم و عدالت را تازو و تگرگ ملجای دروغ را خواهد رفت و آبها ستر را خواهد برد. ۱۸ و عهد شما با موت باطل خواهد شد و میثاق شما با هاویه ثابت نخواهد ماند و چون تازیانه شدید بگذرد شما از آن پایمال خواهید شد. ۱۹ (Sheol h7585) هر وقت که بگذرد شما را گرفتار خواهد ساخت زیرا که هر بامداد هم در روز و هم در شب خواهد گذاشت و فهمیدن اخبار باعث هیبت محض خواهد شد.» ۲۰ زیرا که بستر کوتاه تر است از آنکه کسی بر آن دارای شود ولحاف تنگ تر است از آنکه کسی خویشتن را بیوشاند. ۲۱ زیرا خداوند چنانکه در کوه فراسیم (کرد) خواهد برباست و چنانکه در وادی جیعون (نمود) خشمناک خواهد شد، تا کار خود یعنی کار عجیب خود را بجا آورد و عمل خویش یعنی عمل غریب خویش را به انجام رساند. ۲۲ پس الان استهزا منماید مبادا پنداهای شمامحکم گردد، زیرا هلاکت و تقديری را که ارجانب خداوند بیهوده صبایوت بر تمامی زمین می آید شنیده‌ام. ۲۳ گوش گیرید و آواز مرا بشنوید و متوجه شده، کلام مرا استماع نمایید. ۲۴ آیا بزرگر، همه روز به جهت تخم پاشیدن شیار می کند و آیا همه وقت زمین خود را می شکافد و

۲۸ وای بر تاج تکبر میگساران افرايم و بزرگ پژمرده زیبایي جلال وی، که بر سر وادی بارور مغلوبان شراب است. ۲ اینک خداوند کسی زورآور و توانا دارد که مثل تگرگ شدید و طوفان مهلك و مانند سیل آبهای زورآور سرشار، آن را به زور بر زمین خواهد انداخت. ۳ و تاج تکبر میگساران افرايم زیر پانها پایمال خواهد شد. ۴ و گل پژمرده زیبایي جلال وی که بر سر وادی بارور است مثل نوبر انجرها قبل از تابستان خواهد بود که چون پینده آن را بیندو قتی که هنوز در دستش باشد آن را فرو می برد. ۵ و در آن روز یهوه صبایوت به جهت بقیه قوم خویش تاج جلال و افسر جمال خواهد

بود. ۶ وروح انصاف برای آنانی که به داوری می نشینند وقوت برای آنانی که جنگ را به دروازه هابرمی گردانند (خواهد بود). ۷ ولکن اینان نیز از شراب گمراه شده‌اند و از مسکرات سرگشته گردیده‌اند. هم کاهن و هم نبی از مسکرات گمراه شده‌اند و از شراب بلعیده گردیده‌اند. از مسکرات سرگشته شده‌اند و درروبا گمراه گردیده‌اند و در داوری مبہوت گشته‌اند. ۸ زیرا که همه سفره‌ها از قی و نجاست پر گردیده و جایی نمانده است. ۹ کدام را معرفت خواهد آموخت و اخبار را به که خواهد فهماند؟ آیا نه آنانی را که از شیر بازداشته و از پستانها گرفته شده‌اند؟ ۱۰ زیرا که حکم بر حکم و حکم بر حکم، قانون بر قانون و قانون بر قانون اینجا اندکی و آنجا اندکی خواهد بود. ۱۱ زیرا که با لبهای الکن و زبان غریب با این قوم تکلم خواهد نمود. ۱۲ که به ایشان گفت: «راحت همین است. پس خسته شدگان را مستریح سازید و آرامی همین است.» امانخواستند که بشنوند. ۱۳ و کلام خداوند برای ایشان حکم بر حکم و حکم بر حکم، قانون بر قانون و قانون بر قانون اینجا اندکی و آنجا اندکی خواهد بود تا برآورده و به پشت افتاده، منکرسگردند و به دام افتاده، گرفتار شوند. ۱۴ پنایراین ای مردان استهزا کننده وای حاکمان این قوم که دراورشیلیم اند کلام خداوند را بشنوید. ۱۵ از آنجا که گفته‌اید با موت عهد بسته‌ایم و با هاویه همداستان شده‌ایم، پس چون تازیانه مهلك بگذرد به ما نخواهد رسید زیرا که دروغها راملجای خود نمودیم و خویشتن را زیر مکرمستور ساختیم.

۱۶ (Sheol h7585) پنایراین خداوند یهوه چینین می گوید: «اینک در صهیون سنگ بنیادی نهادم یعنی سنگ آزموده و سنگ زاویه‌ای گرانبهای و اساس محکم پس هر که ایمان آوره تعجب نخواهد نمود. ۱۷ و انصاف را رسمنان می گردانم و عدالت را تازو و تگرگ ملجای دروغ را خواهد رفت و آبها ستر را خواهد برد. ۱۸ و عهد شما با موت باطل خواهد شد و میثاق شما با هاویه ثابت نخواهد ماند و چون تازیانه شدید بگذرد شما از آن پایمال خواهید شد. ۱۹ (Sheol h7585) هر وقت که بگذرد شما را گرفتار خواهد ساخت زیرا که هر بامداد هم در روز و هم در شب خواهد گذاشت و فهمیدن اخبار باعث هیبت محض خواهد شد.» ۲۰ زیرا که بستر کوتاه تر است از آنکه کسی بر آن دارای شود ولحاف تنگ تر است از آنکه کسی خویشتن را بیوشاند. ۲۱ زیرا خداوند چنانکه در کوه فراسیم (کرد) خواهد برباست و چنانکه در وادی جیعون (نمود) خشمناک خواهد شد، تا کار خود یعنی کار عجیب خود را بجا آورد و عمل خویش یعنی عمل غریب خویش را به انجام رساند. ۲۲ پس الان استهزا منماید مبادا پنداهای شمامحکم گردد، زیرا هلاکت و تقديری را که ارجانب خداوند بیهوده صبایوت بر تمامی زمین می آید شنیده‌ام. ۲۳ گوش گیرید و آواز مرا بشنوید و متوجه شده، کلام مرا استماع نمایید. ۲۴ آیا بزرگر، همه روز به

عمل عجیب و غریب بجا خواهیم آورد و حکمت حکیمان ایشان باطل و فهم فهیمان ایشان مستور خواهد شد.»^{۱۵} وای بر آنانی که مشورت خود را از خداوند بسیار عمیق پنهان می‌کنند و اعمال ایشان در تاریخی کی می‌باشد و می‌گویند: «کیست که مارا بیندو کیست که ما را بشناسد؟»^{۱۶} ای زیر و زیرکنندگان هرچیز! آیا کوزه گر مثل گل محسوب شود یا مصنوع درباره صانع خود گوید مرانساخته است و یا تصویر درباره مصوّر شد. گندم آردی شود زیرا که آن را همیشه خرم کوبی نمی‌کند و هرچند جرخ ارباه و اسیان خود را بر آن بگرداند آن را خود نمی‌کند.^{۱۷} این نیز از جانب یهوه صبایوت که عجیب الای و عظیم الحکمت است صادر می‌گردد.

وای بر اریثیل! وای بر اریثیل! شهری که دادو در آن خیمه زد.^{۱۸} سال بر سال مزید کنید و عیدها دور زنند. ۲ و من اریثیل را به تنگی خواهیم انداخت و ماتم و نوحه گری خواهد بود و آن برای من مثل اریثیل ستمگران نایبود واستهزاکنندگان معدهم خواهند شد و پیروان شرارت منقطع خواهند گردید.^{۱۹} که انسان را به سختی مجرم می‌سازند و برای کسی که در محکمه حکم می‌کند دام می‌گستراند و عادل را به بطالت منحرف می‌سازند.^{۲۰} ببابر این خداوند که ابراهیم را فدیه داده است درباره خاندان چهارمی عقوب چنین می‌گوید که از این به بعد یعقوب خجل نخواهد شد و رنگ چهراش دیگر نخواهد پرید.^{۲۱} بلکه چون فرزندان خود را که عمل دست من می‌باشند در میان خویش بینانگاه ایشان اسم مرآ تقدیس خواهند نمود و قدوس یعقوب را تقدیس خواهند کرد و از خدای اسرائیل خواهند ترسید.^{۲۲} و آنانی که روح گمراهی دارند فهیم خواهند شد و متمردان تعلیم را خواهند آموخت.

خداؤند می‌گوید که وای بر پسران فتهه انگیز که مشورت می‌کنند لیکن نه ازمن و عهد می‌بندند لیکن نه از روح من، تا گناه را برگاه مزید نمایند.^{۲۳} که برای فرود شدن به مصرعیمت می‌کنند اما از دهان من سوال نمی‌نمایند و به قوت فرعون پنهان می‌گذند و به سایه مصراعتماد دارند.^{۲۴} لهذا قوت فرعون خجالت و اعتماد به سایه مصر رسایی شما خواهد بود.^{۲۵} زیرا که سوروان او در صون هستند و ایلچیان وی به حانیس رسیده‌اند.^{۲۶} همگی ایشان از قومی که برای ایشان فایده ندارند خجل خواهند شد که نه معاونت و نه منفعی بلکه خجالت و رسایی نیز برای ایشان خواهد بود.^{۲۷} وحی درباره بهیمیوت جنوبی: از میان زمین تنگ و ضيق که از آنجا شیر ماده و اسد وافعی و موار آتشین پرند می‌آید. توانگری خویش را برپشت الاغان و گنجهای خود را بر کوهان شتران نزد قومی که منفعت ندارند می‌برند.^{۲۸} چونکه اعانت مصریان عبث و بی فایده است از این جهت ایشان را رهب الجلوس نامیدم.^{۲۹} الان یا و این رادر نزد ایشان بر لوحی بنویس و بر طماری مرفق ساز تا برای ایام آینده تا ابدالاً بماند.^{۳۰} زیرا که این قوم فتهه انگیز و پسران دروغگویی باشند. پسرانی که نمی‌خواهند شریعت خداوند را استماع نمایند.^{۳۱} که برایان می‌گویند: رویت مکنید

می رسید تا آنکه امته را به غربال مصیبیت بیزد و دهنیه ضلالت رابر چانه قومنا بگذارد. ۲۹ و شما را سرودی خواهد بود مثل شب تقدیس نمودن عید و شادمانی دل مثل آنانی که روانه می شوند تا به آوارانی به کوه خداوند نزد صخره اسرائیل بیایند. ۳۰ و خداوند جلال آواز خود را خواهد شنواند و فروند آوردن بازی خود را بشدت غضب و شعله آتش سوزنده و طوفان و سیل و سنگهای تگرگ ظاهر خواهد ساخت. ۳۱ زیرا که آشور به آواز خداوند شکسته خواهد شد و او را با عاصاخواهد زد. ۳۲ و هو ضرب عصای قضا که خداوندبه وی خواهد آورد با دف و بربط خواهد بود و باجنگهای پر شورش با آن مقالته خواهد نمود. ۳۳ زیرا که توفت از قبل مهیا شده و برای پادشاه آماده گردیده است. آن را عمیق و وسیع ساخته است که توده اش آتش و هیزم بسیار است و نفخه خداوند مثل نهر کبریت آن را مشتعل خواهد ساخت.

۳۱ وای بر آنانی که به جهت اعانت به مصروفه آیند و بر اسباب تکیه نمایند و برای بناها زانرو که کثیرند و بر سواران زانرو که بسیار قوی اند توکل کنند اما بسوی قدوس اسرائیل نظر نکنند و خداوند را طلب ننمایند. ۲ و او نیز حکیم است و بلا را می آورد و کلام خود را بین خواهد گردانید و به ضد خاندان شریان و اعانت بدکاران خواهد پرخاست. ۳ اما مصریان انسانند و نه خداو اسباب ایشان جسدانند و نه روح و خداوند دست خود را دراز می کند و اعانت کننده را لغزان و اعانت کرده شده را افغان گردانیده هر دوی ایشان هلاک خواهد شد. ۴ زیرا خداوند به من چنین گفته است چنانکه شیر و شیر ژیان بر شکار خود غرش نماید هنگامی که گروه شبانان بروی جمع شوند و از صدای ایشان نترسیده از غوغای ایشان سر فرونیمی آورده همچنان یهوده صباوت نزول می فرماید تا برای کوه صهبون و تل آن مقالته نمایند. ۵ مثل مرغان که در طیران باشند همچنان یهوده صباوت اورشیم را حمایت خواهد نمود و حمایت کرده، آن را رستگار خواهد ساخت و از آن درگذشته، خلاصی خواهد داد. ۶ ای بنی اسرائیل بسوی آن کس که بر وی بینهایت عصیان ورزیده اید بازگشت نمایند. ۷ زیرا که در آن روز هر کدام از ایشان بهای نقره و بتهای طلای خود را که دستهای شما آنها را به جهت گاه خویش ساخته است ترک خواهد نمود. ۸ آنگاه آشور به شمشیری که از انسان نیاشد خواهد افتاد و تیغی که از انسان نیاشد او راهلاک خواهد ساخت و او از شمشیر خواهد گریخت و جوانانش خراج گذار خواهد شد. ۹ و صخره او از ترس زایل خواهد شد و سورانش از علم مبهوت خواهد گردید. یهوده که آتش او در صهیون و کوره وی در اورشیم است این رامی گوید.

۳۲ اینک پادشاهی به عدالت سلطنت خواهد نمود و سورون به انصاف حکمرانی خواهد کرد. ۲ و مردی مثل پناه گاهی از باد و پوششی زبانش مثل آتش سوزان است. ۲۸ و نفخه او مثل نهر سرشار تا به گردن

و به انبیا که برای ما به راستی نبوت ننمایید بلکه سخنان شیرین به ما گویند و به مکاید نبوت کنید. ۱۱ از راه منحرف شوید و از طریق تجاوز ننمایید و قدوس اسرائیل را از نظر ما دور مسازید. ۱۲ بنا براین قدوس اسرائیل چنین می گوید: «چونکه شما این کلام را ترک کردید و بر ظلم و فساد اعتماد کرده، بر آن تکیه نمودید، ۱۳ از این جهت این گاهان برای شما مثل شکاف نزدیک به افتادن که در دیوار بلند پیش آمده باشد و خرابی آن در لحظه ای بغیر پیدا آید خواهد بود. ۱۴ و شکستگی آن مثل شکستگی کوزه کوزه گرخواهد بود که بی محابا خرد می شود بطوطی که از یاره هایش پاره ای به جهت گرفتن آتش از آتشدان یا برداشتن آب از حوض یافت خواهد شد.» ۱۵ زیرا خداوند یهوده قانون اسرائیل چنین می گوید: «به ای ای و آرامی نجات می یافید و قوت شما از راحت و اعتماد می بود، امانخواستید. ۱۶ و گفتید: نی بلکه بر اسباب فرامی کنیم، لهذا فار خواهید کرد و بر اسباب تیز روسوار می شویم لهذا تعاقب کنید گان شما تیز روخواهند شد.

۱۷ هزار نفر از نهیب یک نفر فارخواهند کرد و شما از نهیب پنج نفر خواهید گریخت تا مثل بیدق بر قله کوه و علم بر تلی باقی مانید. ۱۸ و از این سبب خداوند انتظار می کشد تا بر شما رافت نماید و از این سبب برمی خیزد تا بر شما ترحم فرماید چونکه یهوده خدای انصاف است. خوشابحال همگانی که منتظر وی باشند. ۱۹ زیرا که قوم در صهبون در اورشیم ساکن خواهند بود و هرگز گریه نخواهی کرد و به آواز فریادت بر تو ترحم خواهد کرد، و چون بشنود تورا اجابت خواهد نمود. ۲۰ و هر چند خداوند شمارا نان ضيق و آب مصیبیت بددهد اما معلمات باربدیگر مخفی نخواهند شد بلکه چشمانت معلمانت تو را خواهد نمود. ۲۱ و گوشهاست سختنی را از عقب تو خواهد شنید که می گوید: راه این است، در آن سلوک بنما هنگامی که به طرف راست یا چپ می گردد. ۲۲ و پوشش بتهای ریخته نقره خویش را و ستر اصنام تراشیده طلای خود رانچس خواهید ساخت و آنها را مثل چیز نجس دور انداخته، به آن خواهی گفت: دور شو. ۲۳ و باران تختمت را که زمین خویش را به آن زرع می کنی و نان محصول زمینت را خواهد داد و آن پر مغز و فروان خواهد شد و در آن زمان مواشی تو در مرتع وسیع خواهند چرید. ۲۴ و گواون و الاغانت که زمین را شیار می نمایند، آذوقه نمک دار را که با غربال و اوضوجه پاک شده است خواهند خورد. ۲۵ و در روز کشتار عظیم که برجهای در آن خواهد افتاد نهرا و جویهای آب بر هر کوه بلند و به هر تل مرتفع جاری خواهد شد. ۲۶ و در روزی که خداوند شکستگی قوم خود را بینند و ضرب جراحت ایشان را شفا دهد و شناختی ماه مثل روشنایی آفتاب و روشنایی آفتاب هفت چندان مثل روشنایی هفت روز خواهد بود. ۲۷ اینک اسم خداوند از جای دور می آید، در غضب خود سوزنده و در ستون غلیظ و لبهایش پر از خشم و زبانش مثل آتش سوزان است. ۲۸ و نفخه او مثل نهر سرشار تا به گردن

از طوفان خواهد بود. و مانند جویهای آب در جای خشک و سایه صخره عظیم در زمین تعب آورنده خواهد بود. ۳ و چشمان پیندگان تار نخواهد شد و گوشاهای شنوندگان اصغا خواهد کرد. ۴ و دل شتابندگان معرفت را خواهد فهمید و زبان الکان کلام فصیح را به ارتجال خواهد گفت. ۵ مرد لیم بار دیگر کریم خوانده نخواهد شد و مرد خسیس تعجب گفته نخواهد گردید. ۶ زیرا مرد لیم به لامت متکلم خواهد شد و دلش شارت را بعمل خواهد آورد تا نفاق را بجا آورده، به ضد خداوندیه ضلال سخن گوید و جان گرسنگان را تهی کند و آب تشنجان را دور نماید. ۷ آلات مرد لیم نیز زشت است و تدابیر قبیح می‌نماید تا مسکینان را به سختان دروغ هلاک نماید، هنگامی که مسکینان به انصاف سخن می‌گویند. ۸ اما مرد کریم تدبیرهای کریمانه می‌نماید و به کرم پایدار خواهد شد. ۹ ای زنان مطمئن برخاسته، آواز مرا بشنوید و ای دختران این سخن مرا گوش گیرید. ۱۰ ای دختران این بعد از یک سال و چند روزی مضطرب خواهد شد زانرو که چیدن انگور قطع می‌شود و جمع کردن میوه‌ها نخواهد بود. ۱۱ ای زنان مطمئن بزرگ شوید و ای دختران این مضطرب شوید. ۱۲ برای مزرعه‌های کنده، برهنه شوید و پلاس بر میان خود بیندید. ۱۳ بر زمین قوم من خار و خس دلپسند و موهای بارور سینه خواهند زد. ۱۴ بر زمین قوم خار و خس خواهد روید بلکه بر همه خانه‌های شادمانی در شهر مفترخ. ۱۵ تا زمانی که روح از اعلیٰ علیین بر ریخته شود و بیابان به بوستان مبدل گردد و بوستان به جنگل محسوب شود. ۱۶ آنگاه انصاف در بیان ساکن خواهد شد و عدالت در بوستان مقیم خواهد گردید. ۱۷ و عمل عدالت سلامتی و نتیجه عدالت آرامی و اطمینان خواهد بود تا بدل‌الاباد. ۱۸ و قوم من در مسکن سلامتی و در مسکن مطمئن و در منزلهای آرامی ساکن خواهند شد. ۱۹ و حین فرود آمدن جنگل تگرگ خواهد بارید و شهر به درکه اسلف خواهد افتاد. ۲۰ خوشابحال شما که بر همه آبها تخم می‌کاریدو بایهای گاو و الاغ را رها می‌سازید.

۳۳ و ای بر توای غارتگر که غارت نشده و ای خیانت کاری که با تو خیانت نورزیدند. هنگامی که غارت را به اتمام رسانیدی غارت خواهی شد و زمانی که از خیانت نمودن دست برداشته به تو خیانت خواهند زرید. ۲ ای خداوند بر ما ترحم فرما زیرا که منتظر تومی باشیم و هر بامداد بازوی ایشان باش و در زمان ننگی نیز نجات‌ها مابشو. ۳ از آواز غوغاء، قوم هاگریختند و چون خویشتن را برافزاری امت هاپراکنده خواهند شد. ۴ و غارت شما را جمع خواهند کرد بطوری که موران جمع می‌نمایند و پر آن خواهند چهید بطوری که ملخها می‌جهند. ۵ خداوند معال می‌باشد زانرو که در اعلیٰ علیین ساکن است و صهیون را از انصاف و عدالت مملو خواهد

عقوبیت الهی می آید و شما رانجات خواهد داد. ه آنگاه چشمان کوران باز خواهد شد و گوشتهای کران مفتح خواهد گردید. ه آنگاه لنگان مثل غزال جست و خیر خواهند نمود وزیان گنج خواهد سراید. زیرا که آنها در بیابان و نهرها در صحراء خواهد جوشید. ۷ و سراب به برکه و مکان های خشک به چشمها آب مبدل خواهد گردید. در مسکنی که شغالها می خوابند علف و بوریا و نی خواهد بود. ۸ و در آنجاشاهراهی و طرقی خواهد بود و به طبق مقدس نامیده خواهد شد و نجسان از آن عبور تخواهند کرد بلکه آن به جهت ایشان خواهد بود. و هر که در آن راه سالک شود اگرچه هم جاهل باشد گمراه خواهد گردید. ۹ شیری در آن تخواهند بود حیوان دردهای بر آن پرخواهد آمد و در آنجایافت تخواهند شد بلکه ناجیان بر آن سالک خواهد گشت. ۱۰ و فدیه شدگان خداوندانبارگشت نموده، با تزمیت به صهیون خواهند آمد و خوشی جاودانی بر سر ایشان خواهد بود. و شادمانی و خوشی را خواهند یافت و غم و ناله فرار خواهد کرد.

۳۶ و در سال چهاردهم حرقا پادشاه اقع شد که سنتحاریب پادشاه آشور بر تمامی شهرهای حصاردار یهودا برآمد، آنها راستخیر نمود. ۲ و پادشاه آشور ریشاقی را از لاکیش به اورشلیم نزد حرقا پادشاه با موكب عظیم فرستاد و او نزد قنات برکه فوگانی به راه مزرعه گازر استاد. ۳ و الیقمن بن حلقیا که ناظرخانه بود و شبای کاتب و بوآخ بن آساف و قایع نگار نزد اوی بیرون آمدند. ۴ و ریشاقی به ایشان گفت: «به حرقا بگویید سلطان عظیم پادشاه آشور چنین می گوید: این اعتماد شما که بر آن توکل می نمایید چیست؟ ۵ می گویم که مشورت و قوت جنگ سختان باطل است. الان کیست که بر او توکل نمودهای که به من عاصی شدهای؟ ۶ هان بر عصای این نی خرد شده یعنی بر مصر توکل می نمایی که اگر کسی بر آن تکیه کند به دستش فرو رفته، آن را مجرح می سازد. همچنان است فرعون پادشاه مصر برای همگانی که بر وی توکل نمایند. ۷ و اگر مرا گویی که بريپهه خدای خود توکل داریم آیا او آن نیست که حرقا مکان های بلند و مذبح های او را برداشته است و به یهودا و اورشلیم گفته که پیش این مذبح سجدۀ نمایید؟ ۸ پس حال با آقایم پادشاه آشورشرط بند و من دو هزار اسب به تو می دهم اگر از جانب خود سواران بر آنها توانی گذاشت. ۹ پس چگونه روی یک والی از کوچکترین بندگان آقایم را خواهی بگردانید و بر مصر به جهت ارایهها و سواران توکل داری؟ ۱۰ و آیا من الان بی اذن یهوه بر این زمین به جهت خراپی آن برآمده‌ام؟ یهوه مرا گفته است بر این زمین برای و آن را خراب کن.» ۱۱ آنگاه آقایم و شبنا و بوآخ به ریشاقی گفتند: «تمنا اینکه با بندگانت به زیان آرامی گفتگونمایی زیرا آن را می فهمیم و با ما به زیان یهود دrogوش مردمی که بر حصارند گفتگو منمایی.» ۱۲ ریشاقی گفت: «ایا آقایم مرا نزد آقایت و توفیرستانه است تا این سختان را بگوییم؟ مگر مرا نزد مردانی که بر حصار نشسته‌اند نفرستاده، تایشان با شما خائف بگویید: قوی شوید و مترسید اینک خدای شما بالانتقام می آید. او با

خداؤند بر تمامی امت‌ها و خشم وی بر جمیع لشکرهای ایشان است پس ایشان را به ملاکت سپریده، بقتل تسليم نموده است. ۲ و گفتگان ایشان دور افکنده می شوند و غفونت لشهای ایشان برمی آید. و از خون ایشان کوههای گداخته می گردد. ۴ و تمامی لشکر آسمان از هم خواهند پاشید و آسمان مثل طومار پیچیده خواهد شد. و تمامی لشکر آن پژمرده خواهند گشت، بطوریکه برگ از مو بزید و مثل میوه نارس از درخت انجری. ۵ زیرا که شمشیر من در آسمان سیراب شده است. و اینک بر ادوم و برقوم مغضوب من برای داوری نازل می شود. ۶ شمشیر خداوند بر خون شده و از پیه فربه گردیده است یعنی از خون برهها و بزها و از پیه گرده قوچها. زیرا بخشی پانها خواهند افتاد و گوساله‌ها با گاوان نر. و زمین ایشان از خون سیراب شده، خاک ایشان از پیه فربه خواهد شد. ۸ زیرا خداوند را روز انتقام و سال عقوبیت به جهت دعوی صهیون خواهد بود. ۹ و نهرهای آن به قیر و غبار آن به کبریت مبدل خواهد شد وزمینش قیر سوزنده خواهد گشت. ۱۰ شب و روز خاموش نشده، دودش تا به ابد خواهد برآمد. نسلا بعد نسل خراب خواهد ماند که کسی تا البالا باد در آن گذر نکند. ۱۱ بلکه مرغ سقا و خاریشت آن را تصرف خواهند کرد و بوم و غراب در آن ساکن خواهند شد و ریسمان خرابی و شاقول ویرانی را بر آن خواهد کشید. ۱۲ و از اشراف آن کسی در آنجا نخواهد بود که او را به پادشاهی بخواهند و جمیع روسایش نیست خواهند شد. ۱۳ و در قصرهایش خارها خواهد رویید و در قلعه هایش خسک و شتر خار و مسکن گرگ و خانه شترمرغ خواهد شد. ۱۴ و حوش بیابان با شغال خواهند برخورد و غول به رفیق خود ندا خواهد داد و غرفت نیز در آنجا توکل می شود آرامگاهی خواهد یافت. ۱۵ در آنجا تیرمار آشیانه ساخته، تخم خواهد نهاد و بر آن نشسته، بجهه های خود را زیر سایه خود جمع خواهد کرد و در آنجا کرکسها یا یکدیگر جمع خواهند شد. ۱۶ از کتاب خداوند تقدیش نموده، مطالعه کنید. یکی از اینها گم نخواهد شد و یکی جفت خود را مفقود نخواهد یافت زیرا که دهان او این را مر فرموده و روح او اینها را جمع کرده است. ۱۷ و او برای آنها قرعه انداخته و دست اوان را به جهت آنها با ریسمان تقسیم نموده است. و تا ابدالا باد متصرف آن خواهند شد و نسلا بعدنسل در آن سکونت خواهند داشت.

۳۵ بیابان و زمین خشک شادمان خواهد شد و صحراء به وجود آمده، مثل گل سرخ خواهد شکفت. ۲ شکوفه بسیار نموده، باشدامنی و تزنم شادی خواهد کرد. شوکت لبیان و زیبایی کامل و شارون به آن عطا خواهد شد. جلال یهوه و زیبایی خدای ما را مشاهده خواهند نمود. ۳ دستهای سست را قوی سازید و زانوهای لرزنده را محکم گردانید. ۴ به دلهای خائف بگویید: قوی شوید و مترسید اینک خدای شما بالانتقام می آید. او با

شیده‌ای که پادشاهان آشور با همه ولایتها چه کرده و چگونه آنها را بالکل آواز بلند به زبان یهود صدا زده، گفت: «سخنان سلطان عظیم پادشاه آشور را بشنوید. ۱۴ پادشاه چنین می‌گوید: حرقیقاً شما را فریب ندهد زیرا که شمارا نمی‌تواند رهانید. ۱۵ و حرقیقاً شما را بر یهود مطمئن نسازد و نگوید که یهود البته ما را خواهد رهانید و این شهر بدست پادشاه آشور تسليم نخواهد شد. ۱۶ به حرقیقاً گوش مدهید زیرا که پادشاه آشور چنین می‌گوید: با من صلح کنید و نزد من بیرون آیید تا هر کس از مو خود و هو کس از انجر خود بخورد و هر کس از آب چشممه خود بپوشد. ۱۷ تا بایام و شما را به زمین مانندزمین خودتان بیاورم یعنی به زمین غله و شیره و زمین نان و تاکستانها. ۱۸ مباداً حرقیقاً شما را فریب دهد و گوید یهود ما را خواهد رهانید. آیا هیچ‌کدام از خدایان امت‌ها زمین خود را از دست پادشاه آشور رهانیده است؟ ۱۹ خدایان حمات وارفاد کجایند و خدایان سفروایم کجا و آیا سامره را از دست من رهانیده‌اند؟ ۲۰ از جمیع خدایان این زمینها کدامند که زمین خوبیش را از دست من نجات داده‌اند تا یهود اوشیلم را از دست من نجات دهد؟ ۲۱ اما ایشان سکوت نموده، به او هیچ جواب ندادند زیرا که پادشاه امر فرموده و گفته بود که او را جواب ندهید. ۲۲ پس ایاقیم بن حلقيا که ناظر خانه بود و شبناک کاتب و بوآخ بن آساف و قایع نگار با جامه دریده نزد حرقیقاً آمدندو سخنان ریشاقی را به او بازگفتند.

۳۷ و واقع شد که چون حرقیقاً پادشاه این راشنید لباس خود را چاک زده و پلاس پوشیده، به خانه خداوند داخل شد. ۲ و الیاقیم ناظر خانه و شبناک کاتب و مشایخ کهنه را ملیس به پلاس نزد اشیعاً این آموص نبی فرستاد. ۳ و به وی گفتند: «حرقیقاً چنین می‌گوید که امروز روزتگی و تادیب و اهانت امست زیرا که پس‌ران بضم رحم رسیده‌اند و قوت زاییدن نیست. ۴ شاید یهود خدایت سخنان ریشاقی را که آقایش پادشاه آشور او را برای اهانت نمودن خدای حی فرستاده است بشنید و سخنانی را که یهود خدایت شنیده است توبیخ نماید. پس برای بقیه‌ای که یافت می‌شوند تصرع نمایم». ۵ و بندگان حرقیقاً پادشاه نزد اشیعاً آمدند. ۶ و اشیعاً به ایشان گفت: «به آقای خود چنین گوید که یهود چنین می‌فرماید: از سخنانی که شنیدی که بندگان پادشاه آشور مرا بدانها کفر گفته‌اند متبرس. ۷ همانا روحی بر او می‌فرستم که خبری شنیده، به ولايت خود خواهد برگشت و او را درولايت خودش به شمشیر هلاک خواهم ساخت.» ۸ پس ریشاقی مراجعت کرده، پادشاه آشور را یافت که با لبینه جنگ می‌کرد زیرا شنیده بود که از لاکپیش کوچ کرده است. ۹ و او درباره ترهقه پادشاه کوش خبری شنید که به جهت مقاتله با توبیرون آمده است. پس چون این را شنید (با) یالچیان نزد حرقیقاً فرستاده، گفت: «به حرقیقاً پادشاه یهودا چنین گوید: خدای تو که به او توکل می‌نمایی تو را فریب ندهد و نگوید که اوشیلم بدست پادشاه آشور تسليم نخواهد شد. ۱۱ اینک تو

غله خودروخواهید خورد و سال دوم آنچه از آن بروید و در سال سوم بکارید و
بر روید و تا کستانها غرس نموده، میوه آنها را بخورید. ۲۱ و بقیه‌ای که
از خاندان یهودا رستگار شوند بار دیگر به پایین ریشه خواهد زد و به بالا
میوه خواهند آورد. ۲۲ زیرا که بقیه‌ای از اورشلیم و رستگاران از کوه صهیون
بیرون خواهند آمد. غیرت یهوده صایپوت این را بجا خواهد آورد. ۲۳ بنابراین
خداآوند درباره پادشاه آشور چنین می‌گوید که به این شهر داخل نخواهد شد
و به اینجا تبر نخواهد انداخت و در مقابلش با سپر نخواهد آمد و منجنيق
در پیش او برخواهد افراشت. ۲۴ به راهی که آمده است به همان برخواهد
گشت و به این شهر داخل نخواهد شد. خداوند این را می‌گوید. ۲۵ زیرا
که این شهر را حمایت کرده، به خاطر خود و به خاطر پنهان خویش داد آن را
نجات خواهم داد.» ۲۶ پس فرشته خداوند بیرون آمده، صد وهشتاد و
پنجهزار نفر از اردوی آشور را زد و یامدادان چون برخاستند اینک جمیع
انهالاشهای مرده بودند. ۲۷ و سنحاریب پادشاه آشور کوچ کرده، روانه
گردید و برگشته در نینوی ساکن شد. ۲۸ و واقع شد که چون او در خانه
خدای خویش نسروک عبادت می‌کرد، پسرانش ادرملک و شرآسر او را به
شمیشیر زندن و ایشان به زمین اراراط فرار کردند و پرسش آسرحدون به جایش
سلطنت نمود.

۳۸ در آن ایام حرقيا بیمار و مشرف به موت شد و اشعياء ابن آموس
نی زند وی آمده، او را گفت: «خداآوند نخواهی ماند.» ۲ آنگاه حرقيا روی
خد را بین زیرا که می‌مری و زنده نخواهی دعا نمود، ۳ و گفت: «ای
خداآوند مستدعی اینکه بیاد آوری که چگونه به حضور تو به امانت و به دل
کامل سلوک نموده‌ام و آنچه در نظر تو پسند بوده است بجا آورده‌ام.» پس

حرقيا زازار بگریست. ۴ و کلام خداوند بر اشعياء نازل شده، گفت: ۵
«برو و به حرقيا بگو یهوه خدای پدرت داد چنین می‌گوید: دعای تو
راشندیم و اشکهایت را دیدم. اینک من بر روزهای تو پانزده سال افروم.
۶ و تو را و این شهر را ازدست پادشاه آشور خواهی رهانید و این شهر
را حمایت خواهم نمود. ۷ و علامت از جانب خداوند که خداوند این
کلام را که گفته است بچخواهد آورد این است: ۸ اینک سایه در جانی
که از آفتاب بر ساعت آفتابی آغاز پایین رفته است ده درجه به عقب برمی
گردم.» پس آفتاب از درجاتی که بر ساعت آفتابی پایین رفته بود، ده درجه
برگشت. ۹ مکتوب حرقيا پادشاه یهودا وقتی که بیمارشد و از بیماریش
شفا یافت: ۱۰ من گفتتم: «اینک در فریزوی ایام خود به درهای هاویه
می‌روم و از بقیه سالهای خود محروم می‌شوم.» ۱۱ گفتم:
(Sheol h7585) خداوند را مشاهده نمی‌نمایم. خداوند را در زمین زندگان نخواهم
من با ساکنان عالم فنا انسان را دیگر نخواهم دید. ۱۲ خانه من کنده
گردید و مثل خیمه شبان از من بوده شد. مثل نساج عمر خود را پیچیدم. او

تسلی دهید! قوم مرا تسلی دهید! خدای شما می‌گوید: ۲ سخنان
دلاوریه اور شیم گوید و اورا ندا کنید که اجتهاد اوتمام شده و گناه وی
آمرزیده گردیده، و از دست خداوند برای تمامی گناهانش دو چندان یافته
است. ۳ صدای ندا کننده‌ای در بیابان، راه خداوندرا مهبا سازید و طریقی
برای خدای ما در صحرا راست نمایید. ۴ هر دره‌ای برافراشته و هر کوه وتلی
پست خواهد شد. و کجیها راست و ناهمواریها هموار خواهد گردید. ۵
جلال خداوند مکشوف گشته، تمامی پسر آن را با هم خواهند دید نزا که
دهان خداوند این را گفته است. ۶ هاتفی می‌گوید: «ندا کن». ۷ وی
گفت: «چه چیز را ندا کنم؟ تمامی پسر گیاه است و همگی زیبایی اش
مثُل گل صحرا. ۸ گیاه خشک و گلش پژمرده می‌شود زیرا نفخه خداوند بر
آن دمیده می‌شود. البته مردمان گیاه هستند. ۹ گیاه خشک شد و گل
پژمرده گردید، لیکن کلام خدای ما تاب‌الاپاد استوار خواهد ماند.» ۱۰ ای
صهیون که بشارت می‌دهی به کوه بلند برآی! وای اورشلیم که بشارت
می‌دهی آوازت را با قوت بلند کن! آن را بلند کن و مترس و به شهرهای
یهودا بگو که «هان خدای شما است!» ۱۱ اینک خداوند یهوه با قوت
می‌آید و باز وی برایش حکمرانی می‌نماید. اینک اجرت او با وی است
و عقوبت وی پیش روی او می‌آید. ۱۲ او مثل شیان گله خود را خواهد
چرایید و به بازوی خود برهها راجمع کرده، به آغوش خویش خواهد گرفت
و شیر دهنگان را به ملایمت رهبری خواهد کرد. ۱۳ کیست که آنها را به
کف دست خود پیموده و افالاک را با وجہ اندازه کرده و غبار زمین را
درکیل گنجانیده و کوهها را به قپان و تلها را به ترازو وزن نموده است؟ ۱۴
کیست که روح خداوند را قانون داده یا مشیراً بوده او را تعیین داده باشد.
او از که مشورت خواست تا به او فهم بخشد و طریق راستی را به
اویاموزد؟ و کیست که او را معرفت آموخت و راه فطانت را به او تعیین
داد؟ ۱۵ اینک امت‌ها مثل قطره دلو و مانند غبار میزان شمرده می‌شوند.
اینک جزیره‌ها را مثل گرد برمی‌دارد. ۱۶ و لبنان به جهت هیزم کافی
نیست و حیواناتش برای قربانی سوختنی کفایت نمی‌کند. ۱۷ تمامی
امت‌ها بنظری هیچند و از عدم و بطالت نزد وی کمترمی نمایند. ۱۸ پس
خدای را به که تشییه می‌کنید و کدام شبه را با او برایر می‌توانید کرد؟ ۱۹
صنعتگر را می‌ریزد و زرگر آن را به طلا می‌پوشاند، وزن‌گیرهای نقره برایش
می‌ریزد. ۲۰ کسی که استطاعت چنین هدایا داشته باشد درخی را که
نمی‌پسند اختیار می‌کند و صنعتگر ماهری رامی طلبید تا بینی را که متحرک
نشود برای او بسازد. ۲۱ آیا ندانسته و نشنیده‌اید و از ابتدا به شما خیر داده
نشده است و از بنیاد زمین نفهمیده‌اید؟ ۲۲ او است که بر کوه زمین
نشسته است و ساکنانش مثل ملخ می‌باشند. اوست که آسمانهارا مثل پرده
می‌گستراند و آنها را مثل خیمه به جهت سکونت پنهان می‌کند. ۲۳ که
امیران را لاشی می‌گرداند و داروان جهان را مانند بطالت می‌سازد. ۲۴ هنوز
عدالت خود دستگیری خواهم کرد. ۱۱ اینک همه آنایی که بر تو خشم دارند
خجل و رسوا خواهند شد و آنایی که با تو معارضه نمایند ناچیز شده،
هلاک خواهند گردید. ۱۲ آنایی را که با تو مجادله نمایند جستجو کرده،
نخواهی یافت و آنایی که با توجیگ کنند نیست و نابود خواهند شد. ۱۳

زیرا من که یهوه خدای تو هستم دست راست تو را گرفته، به تو می‌گوییم: متبرس زیرا من تو را نصرت خواهم داد. ۱۴ ای کرم بعقوب و شرذمه اسرائیل ضعیف نخواهد گردید و منکرس نخواهد شد تا انصاف را بر زمین قرار دهد و جزیره‌ها منتظر شریعت او باشند. ۱۵ خدا یهوه که آسمانها را آفرید و آنها را را نصرت خواهم داد. اینک تو را گردون تیز نو دندانه دار خواهم ساخت و کوهها را پایمال کرده، خرد خواهی نمود و تلهای را مثل کاه خواهی ساخت. ۱۶ آنها را خواهی افشارند و باد آنها را برداشته، گردباد آنها را برآورده خواهد ساخت. لیکن تو از خداوندان شامان خواهی شد و به قدوس اسرائیل فخرخواهی نمود. ۱۷ فقیران و مسکینان آب را می‌جویند ونمی‌یابند و زیان ایشان از تشنگی خشک می‌شود. من که یهوه هستم ایشان را اجابت خواهم نمود. خدای اسرائیل هستم ایشان را ترک خواهم کرد. ۱۸ بر تلهای خشک نهرها و در میان وادیهای چشمها جاری خواهم نمود. و بیان را به پرکه آب و زمین خشک را به چشمهای آب مبدل خواهم ساخت. ۱۹ در بیان سرو آزاد و شطیم و آس و درخت زیتون را خواهم گذاشت و در صحراء صنوبر و کاج و چنار را با هم غرس خواهم نمود. ۲۰ تا بینند و بدانند و تفکر نموده، با هم تامل نمایند که دست خداوند این را کرده و قدوس اسرائیل این را ایجاد نموده است. ۲۱ خداوند می‌گوید: دعوی خود را پیش آوریدو پادشاه یعقوب می‌گوید: براهین قوی خوش راضعه داردید. ۲۲ آنچه را که واقع خواهد شدندزدیک آورده، برای ما اعلام نمایند. چیزهای پیشین را و کیفیت آنها را بیان کنید تا تفکر نموده، آخر آنها را بدانیم یا چیزهای آینده را به مابشتوانید. ۲۳ و چیزها را که بعد از این واقع خواهد شد بیان کنید تا بدانیم که شما خداوندیاند. باری نیکویی یا بدی را بجا آورید تا ملتنت شده، با هم ملاحظه نمایم. ۲۴ اینک شما ناچیز هستید و عمل شما هیچ است و هرکه شما را اختیار کدجرس است. ۲۵ کسی را از شمال برانگیختم و او خواهد آمد و کسی را از مشرق آفتاب که اسم مرا خواهد خواند و او بر سروران مثل برگل خواهد آمد و مانند کوزه گری که گل را پایمال می‌کنند. ۲۶ کیست که از ابتدا خبر داد تا بدانیم و از قبل تابگوییم که او راست است. البتہ خبر دهنده‌ای نیست و اعلام کننده‌ای نی و کسی هم نیست که سخنان شما را بشنود. ۲۷ اول به صهیون گفتمن که اینک هان این چیزها (خواهد رسید) و به اورشليم بشارت دهنده‌ای بخشیدم. ۲۸ و نگریستم و کسی یافت نشد و در میان ایشان نیز مشورت دهنده‌ای نبود که چون از ایشان سوال نمایم جواب تواندداد. ۲۹ اینک جمیع ایشان باطنند و اعمال ایشان هیچ است و بتهای ریخته شده ایشان باد و بطلالت است.

۴۲ اینک بنده من که او را دستگیری نمودم و برگریده من که جانم از او خشنوداست، من روح خود را بر او می‌نهم تا انصاف رایای امتها صادر سازد. ۲ او فریاد نخواهد زد آواز خود را بلند نخواهد نمود و آن را در کوچه‌ها نخواهد شنوند. ۳ نی خرد شده رانخواهد شکست و فینیله

ورزیدیم چونکه ایشان به راههای او نخواستند سلوک نمایند و شریعت او را اطاعت ننمودند. ۲۵ بنابراین حدت غضب خود و شدت جنگ را برایشان ریخت و آن ایشان را از هر طرف مشتعل ساخت و ندانستند و ایشان را سوزانید اما تفکر ننمودند.

۴۳ و الان خداوند که آفریننده توای یعقوب، و صانع توای اسرائیل است چنین می‌گوید: «مترس زیرا که من تو را فدیه دادم و تو را به استم خواندم پس تو از آن من هستی. ۲ چون از آبها بگذری من با تو خواهیم بود و چون از نهراها (عبورنامای) تو را فرونخواهند گرفت. و چون از میان آتش روی، سوخته نخواهی شد و شعله‌اش تو را تخواهد سوزانید. ۳ زیرا من یهوه خدای تو و قدوس اسرائیل نجات‌دهنده تو هستم. مصر را فدیه تو ساختم و حبیش و سپا را به عوض تو دادم. ۴ چونکه در نظر من گرانهای و مکرم بودی و من تو را درست می‌داشتم پس مردمان را به عوض تو و طوایف را در عوض جان تو تسلیم خواهم نمود. ۵ مترس زیرا که من با تو هستم و ذرت تو را از مشرق خواهم آورد و تو را از غرب جمع خواهم نمود. ۶ به شمال خواهم گفت که «به» و «جنوب که» «مانع ممکن». پسран ما از جای دور و دخترانم را از کرانهای زمین بیاور. ۷ یعنی هرکه را به اسم نامیده شود او را به جهت جلال خویش آفریده و او رامصور نموده و ساخته باشم.» ۸ قومی را که چشم دارند اما کور هستند و گوش دارند اما کرمی باشند بیرون آور. ۹ جمیع امّه‌ها با هم جمع شوند و قبیله‌ها فراهم آیند پس در میان آنها کیست که از این خبر دهد و امور اولین را به ماعلام نماید. شهود خود را بیاورند تا تصدیق شوند یا استعمال نموده، افقار بکنند که این راست است. ۱۰ یهوه می‌گوید که «شما و بنده من که او را بگردیده‌ام شهود من می‌باشید. تا دانسته، به من ایمان آورید و بفهمید که من او هستم و پیش از من خدایی مصور نشده و بعد از من هم نخواهد شد. ۱۱ من، من یهوه هستم و غیر از من نجات‌دهنده‌ای نیست. ۱۲ من اخبار نموده و نجات داده‌ام و اعلام نموده و درمیان شما خدای غیر نبوده است. خداوند می‌گوید که شما شهود من هستید و من خدا هستم. ۱۳ و از امروز نیز من او می‌باشم و کسی که از دست من تواند رهانید نیست. من عمل خواهم نمود و کیست که آن را رد نماید؟» ۱۴ خداوند که ولی شما و قدوس اسرائیل است چنین می‌گوید: «بخاطر شما به بابل فرستادم و همه ایشان را مثل فرایان فروع خواهم آورد و کلکابیان را نیز در کشتیهای وجود ایشان. ۱۵ من خداوند قدوس شما هستم. آفریننده اسرائیل و پادشاه شما.» ۱۶ خداوند که راهی در دریا و طریقی درآهای عظیم می‌سازد چنین می‌گوید: «آنکه ارابه‌ها و اسبها و لشکر و قوت آن را بیرون می‌آورد، ایشان با هم خواهند خوابید و نخواهند رخاست و منطقی شده، مثل فتیله خاموش خواهند شد. ۱۸ چیزهای اولین را بیاد نیاورید و در امور قدیم تفکر ننمایید. ۱۹ اینک من چیزی بوجود می‌آورم و آن الان بظهور می‌آید. آیان

۴۴ اما الان ای بنده من یعقوب بشنو وای اسرائیل که تو را بگردیده‌ام! ۱ خداوند که تو را آفریده و تو را از رحم بسربشت و معاون تو می‌باشد چنین می‌گوید: ای بنده من یعقوب مترس! وای پیشون که تو را بگردیده‌ام! ۲ اینک بر(زمین) تشنه آب خواهم ریخت و نهراهای خشک. روح خود را بر ذرت تو خواهم ریخت و برکت خویش را بر اولاد تو. ۴ و ایشان در میان سبزه‌ها، مثل درختان بید بر جویهای آب خواهند بود. ۵ یکی خواهد گفت که من از آن خداوند هستم و دیگری خویشن را به نام یعقوب خواهد خواند و دیگری بدست خود برای خداوند خواهد نوشت و خویشن را به نام اسرائیل ملقب خواهد ساخت. ۶ خداوند پادشاه اسرائیل و یهوه صبایوت که ولی ایشان است چنین می‌گوید: من اول هستم و من آخر هستم و غیر از من خدایی نیست. ۷ و مثل من کیست که آن را اعلان کند و بیان نماید و آن را ترتیب دهد، از زمانی که قوم قدیم را برقرار نمود. پس چیزهای آینده و آنچه را که واقع خواهد شد اعلان بنمایند. ۸ ترسان و هراسان بپاشید. آیا از زمان قدیم تو را اخبار و اعلام ننمود و آیا شما شهود من نیستید؟ آیا غیر از من خدایی هست؟ البته سخراهی نیست و احدی را نمی‌شناسم.» ۹ آنانی که تبهای تراشیده می‌سازند جمیع باطلند و چیزهایی که ایشان می‌پستند فایده‌ای ندارد و شهود ایشان نمی‌بینند و نمی‌دانند تا خجالت بکشند. ۱۰ کیست که خدای ساخته یا بنتی ریخته باشد که نفعی ندارد؟ ۱۱ اینک جمیع یاران او خجل خواهند شد و صنعتگران از انسان می‌باشند. پس جمیع ایشان جمع شده، بایستید تا با هم ترسان و خجل گردنند. ۱۲ آهن را با تیشه می‌تراشید و آن را در زغال کار می‌کند و با چکش صورت می‌دهد و با قوت بازوی خویش آن را می‌سازد و نیز گرسنه

شده، بی قوت می گردد و آب نوشیده، ضعف بهم می رساند. ۱۳ چوب را می تراشد و رسمنان را کشیده، با قلم آن را نشان می کند و با زنده آن را صاف می سازد و با پرگار نشان می کند پس آن را به شبیه انسان و به جمال آدمی می سازد تا در خانه ساکن شود. ۱۴ سروهای آزاد برای خود قطع می کند و سندیان و بلوط را گرفته، آنها را از درختان جنگل برای خود اختیار می کند و شمشاد را غرس نموده، باران آن را نمو می دهد. ۱۵ پس برای شخص به جهت سوخت بکار می آید و از آن گرفته، خود را گرم می کند و آن را الفروخته نان می پزد و خدای ساخته، آن رامی پرستد و از آن بنی ساخته، پیش آن سجده می کند. ۱۶ بعضی از آن را در آتش می سوزاند ویر بعضی گوشت پخته می خورد و کباب را برشته کرده، سیر می شود و گرم شده، می گوید: و گرم شده، آتش را دیدم. ۱۷ و از بقیه آن خدای یعنی بت خویش را می سازد و پیش آن سجده کرده، عبادت می کند و نزد آن دعا نموده، می گوید: مرنا جات بد چونکه تو خدای من هستی. ۱۸ ایشان نمی دانند و نمی فهمند زیرا که چشمان ایشان را بسته است تا نبینند و دل ایشان را تا تعقل ننمایند. ۱۹ و تفکر ننموده، معرفت و فطانتی ندارند تابگویند نصف آن را در آتش سوختیم و بر زغالش نیز نان پختیم و گوشت را کباب کرده، خوردیم پس آیا از بقیه آن بقیه آن بسازیم و به تن درخت سجده نماییم؟ ۲۰ خاکستر را خوارک خودمی سازد و دل فرب خورد او را گمراه می کند که جان خود را نتواند رهانید و فکر نمی نماید که آیار دست راست من دروغ نیست. ۲۱ «ای یعقوب وای اسرائیل اینها را بیادآورچونکه تو بنده من هستی. تو را سرشتم ای اسرائیل تو بنده من هستی از من فراموش نخواهی شد. ۲۲ تقصیرهای تو را مثل ابر غلیظ و گناهات را مانند ابر محظ ساختم. پس نزد من بازگشت نمایزرا تو را فدیه کردهام. ۲۳ ای آسمانها تزم نمایید زیرا که خداوند این را کرده است! وای اسفلهای زمین! فریاد برآورید وای کوهها و جنگلها و هر درختی که در آنها باشد بسرازید! زیرا خداوند یعقوب را فلیه کرده است و خویشتن را در اسرائیل تمجید خواهد نمود.» ۲۴ خداوند که ولی تو است و تو را از رحم اسرائیل شرسته است چنین می گوید: من یهوه هستم و همه چیز را ساختم. آسمانها را به تنهایی گسترانیدم و زمین را پهن کردم و با من که بود. ۲۵ آنکه آیات کاذبان را باطل می سازد و جادوگران را احمق می گرداند. و حکیمان را بعقب یرمی گرداند و علم ایشان را به جهالت تبدیل می کند. ۲۶ که ساختن بندگان خود را برقار می دارد و مشورت رسولان خویش را به انجام می رساند، که درباره اورشليم می گوید معمور خواهد شد و درباره شهرهای یهودا که بنخواهد شد و خرابی های آن را بريا خواهم داشت. آنکه به لجه می گوید که خشک شو و نهرهای را خشک خواهم ساخت. ۲۷ و ۲۸ درباره کورش می گوید که او شیان من است و تمامی مسرت مرا به اتمام

خواهد رسانید و درباره اورشليم می گوید بنا خواهد شد و درباره هیکل که بنیاد توانهاد خواهد گشت.»

۴۵ خداوند به مسیح خویش یعنی به کوروش که دست راست او را گرفتیم تا به حضور وی امت ها را مغلوب سازم و کمرهای پادشاهان را بگشایم تا درها را به حضور وی مفتتح نمایم و دروازه ها دیگر بسته نشود چنین می گوید ۲ که «من پیش روی تو خواهم خرامید و جایهای ناهموار را هموار خواهم ساخت. و درهای برجین را شکسته، پشت بندهای آهین هموار خواهم ساخت. و درهای برجین را شکسته، پشت بندهای آهین را خواهم برد. ۳ و گنجهای ظلمت و خرابین مخفی را به تو خواهم بخشید تا بدانی که من یهوه که تو را به است مت خوانده ام خدای اسرائیل می باشم. ۴ به خاطر بنده خود یعقوب و برگوپده خویش اسرائیل، هنگامی که مرا نشناختی تو را به است مت خواندم و ملقب ساختم. ۵ من یهوه هستم نشناختی تو را به است مت خواندم و ملقب ساختم. ۶ کمر ترا بستم هنگامی که مرا و دیگری نیست و غیر از من خدای نی. من کمر ترا بستم هنگامی که مرا نشناختی. ۶ تا از مشرق آفتاب و مغرب آن بداند که سوای من احدي نیست. من یهوه هستم و دیگری نی. ۷ پدیدآورنده نور و آفریننده ظلمت. صانع سلامتی و آفریننده بادی. من یهوه صانع همه این چیزها هستم. ۸ ای آسمانها از بالا بیارانید تا افالک عدالت را فرو بزید و زمین بشکافد تا نجات و عدالت نمو کنند و آنها را با هم برویاند زیرا که من یهوه این را آفریده ام. ۹ وای برکسی که با صانع خود چون سفالی با سفالهای زمین مخاخصه نماید. آیا کوزه به کوزه گر بگوید چه چیز راساختی؟ یا مصنوع تو درباره تو بگوید که اودست ندارد؟ ۱۰ وای برکسی که به پدر خود گوید: چه چیز را تولید نمودی و به زن که چه زایدی. ۱۱ خداوند که قدوس اسرائیل و صانع آن می باشد چنین می گوید: درباره امور آینده از من سوال نمایید و پس از اعمال دستهای مراهه من تغییض نمایید. ۱۲ من زمین را ساختم و انسان را بر آن آوریدم. دستهای من آسمانها را گسترانید و من نمایمی و تمامی راههایش را امروز مود. ۱۳ من او را به عدالت برازنگیختم و تمامی لشکرهای آنها را امروز مود. ۱۴ خداوند چنین می گوید: «حاصل مصر و تجارت جیش و اهل کوید..» ۱۴ خداوند چنین می گوید: «الله خدا در تو است و دیگری نیست و خداوند را پنهان می کنی. ۱۶ جمیع ایشان خجل و رسوخا هدش و آنانی که پنهان می سازند با هم به رسولی خواهند رفت. ۱۷ اما اسرائیل به نجات جاودانی از خداوند ناجی خواهند شد و تا ابدالا باید خجل و رسوخا نخواهد گردید. ۱۸ زیرا یهوه آفریننده آسمان که خدا است که زمین را سرشت و ساخت و آن را استوار نمود و آن را عبث نیافرید بلکه به جهت سکونت مصروف نمود

زندیک آوردم و دور نمی باشد و نجات من تا خیر نخواهد نمود و نجات را به جهت اسرائیل که جلال من است در صهیون خواهم گذاشت.

۴۷ ای باکره دختر بابل فرود شده، بر خاک بنشین وای دختر کلدانیان بر زمین بی کرسی بنشین زیرا تو را دیگر نازین و لطیف نخواهند خواهند. ۲ دستاس را گرفته، آرد را خردکن. نقاب را برداشته، دامنت را بر کش و ساقها را پرده کرده، از نهرها عبور کن. ۳ عورت تو کشف شده، رسوانی تو ظاهر خواهد شد. من انتقام کشیده، بر احمدی شفقت نخواهم نمود. ۴ و امانچات دهنده ما اسم او یهوه صبایوت و قدوس اسرائیل می باشد. ۵ ای دختر کلدانیان خاموش بنشین و به ظلمت داخل شو زیرا که دیگر تو را مملک نخواهند خواند. ۶ بر قوم خود خشم نموده و میراث خویش را بی حرمت کرده، ایشان را به دست تو تسليم نمودم. بر ایشان رحمت نکرده، بیغ خود را بر پران بسیار سنگین ساختی. ۷ و گفتی تا به ابد ملکه خواهم بود. و این چیزها رادر دل خود جا ندادی و عاقبت آنها را به یادنیاوردی. ۸ پس الان ای که در دل خود می گویند من هستم و غیر از من هستی این را بشنو. ای که در دل خود می گویند من هستم و غیر از من دیگری نیست و بیوه نخواهم شد و بی اولادی را نخواهم دانست. ۹ پس این دو چیز یعنی بی اولادی و بیویگی بگته در یکروز به تو عارض خواهد شد و باوجود کثرت سحر تو و افراط افسونگری زیاد توانها بشدت بر تو استیلا خواهد یافت. ۱۰ زیرا که بر شارارت خود اعتنام نموده، گفتی کسی نیست که هر بیند. و حکمت و علم تو، تو را گمراه ساخت و در دل خود گفتی: من هستم و غیر از من دیگری نیست. ۱۱ پس بلای که افسون آن رانخواهی دانست بر تو عارض خواهد شد و مصیبتي که به دفع آن قادر نخواهی شد تو را فروخواهد گرفت و هلاکتی که ندانسته ای ناگهان بر تو استیلا خواهد یافت. ۱۲ پس در افسونگری خود و کثرت سحر خویش که در آنها از طفولیت مشقت کشیده ای قائم باش شاید که منفعت توانی برد و شاید که غالب توانی شد. ۱۳ از فراوانی مشورتهای خسته شده ای پس تقسیم کنندگان افالاک و رصد بدنان کواکب و آنانی که در غرہ ماهها اخبار می دهد بایستند و تو را از آنچه بر تو واقع شدنی است نجات دهند. ۱۴ اینک مثل کاهبین شده، آتش ایشان را خواهد سوزانید که خویشن را از سورت زیانه آن نخواهند رهانید و آن اخگری که خود را نزد آن گرم سازند و آتشی که در برپاش بنشینند خواهد بود. ۱۵ آنانی که از ایشان مشقت کشیدی برای تو چین خواهد شد و آنانی که از طفولیت با تو تجارت می کردن هر کس بچای خود آواره خواهد گردید و کسی که تو را رهایی دهد نخواهد بود.

۴۸ ای خاندان یعقوب که به نام اسرائیل مسمی هستید و از آب یهودا صادر شده اید، و به اسم یهوه قسم می خورید و خدای اسرائیل را ذکر

چنین می گوید: «من یهوه هستم و دیگری نیست. ۱۹ در خفا و درجایی از زمین تاریک تکلم ننمودم. و به ذریه یعقوب نگفتم که مرا عیث بظلیلید. من یهوه به عدالت سخن می گویم و چیزهای راست را اعلان می نمایم. ۲۰ ای رهاشدگان از امت ها جمع شده، بیاید و با هم نزدیک شوید. آنانی که چوب بتهای خود را برمی دارند و نزد خدایی که تواند رهانید دعا می نمایند معرفت ندارند. ۲۱ پس اعلان نموده، ایشان را نزدیک آورید تا بیکدیگرمشورت نمایند. کیست که این را از ایام قدیم اعلان نموده و از زمان سلف اخبار کرده است؟ آیا نه من که یهوه هستم و غیر از من خدایی دیگریست؟ خدای عادل و نجات دهنده و سوای من نیست. ۲۲ ای جمیع کرانه های زمین به من توجه نماید و نجات باید زیرا من خدا هستم و دیگری نیست. ۲۳ به ذات خود قسم خوردم و این کلام به عدالت از دهانم صادر گشته بزنخواهد گشت که هر زانو پیش من خم خواهد شد و هر زبان به من قسم خواهد خورد. ۲۴ و مرا خواهند گفت عدالت و قوت فقط در خداوند می باشد» و بسوی او خواهند آمد و همگانی که به او خشنمنا کنند خجل خواهد گردید. و تمامی ذرت اسرائیل در خداوند عادل شمرده شده، فخر خواهند کرد.

۴۶ بیل خم شده و نبو منحنی گردیده بتهای آنها بر حیوانات و بهایم نهاده شد. آنهایی که شما برمی داشتید حمل گشته و با حیوانات ضعیف شده است. ۲ آنها جمیع منحنی و خم شده، آن بار را نمی توانند رهانید بلکه خود آنها به اسری می روند. ۳ ای خاندان یعقوب و تمامی بقیه خاندان اسرائیل که از بطن بمن حمل شده و از رحم برداشته من بوده اید! ۴ و تنا به پیری شما من همان هستم و تا به شیوخیت من شما را خواهم بردشت. من آفریدم و من بروخاهم داشت و من حمل کرده، خواهم رهانید. ۵ مرا با که شبیه و مساوی می سازید و مرا با که مقابل می زان می سنجند، زنگری را اجیر می کنند تا خدایی از آن بسازد پس سجده کرده، عبادت نیز می نمایند. ۷ آن را بردوش برداشته، می بزند و به جایش می گذارند و اومی ایستاد و از جای خود حرکت نمی تواند کرد. نزد او استغاثه هم نمایند اما جواب نمی دهد و ایشان را از تنگی ایشان نتواند رهانید. ۸ این را بیاد آورید و مردانه بکوشید. وای عاصیان آن را در دل خود تکر نمایید! ۹ چیزهای اول را از زمان قدیم به یاد آورید. زیرا من قادر مطلق هستم و دیگری نیست. خدا هستم و نظریمن نی. ۱۰ آخر را از ابتدا و آنچه را که واقع نشده از قدیم بیان می کنم و می گویم که اراده من برقرار خواهد ماند و تمامی مسربت خویش را بجا خواهم آورد. ۱۱ مرغ شکاری را از مشرق و هم مشورت خویش را از جای دور می خوانم. من گفتم و البته بجا خواهم آورد و تقدیر نمودم والبته به وقوع خواهم رسانید. ۱۲ ای سختدلان که از عدالت دور هستید مرا بشنوید. ۱۳ عدالت خودرا

می نمایید، اما نه به صداقت و راستی، این را بشنوید. ۲ زیرا که خویشن را از شهر مقدس می خوانند و بر خدای اسرائیل که اسمش پهلوه صبایع است اعتماد می دارند. ۳ چیزهای اول را از قدیم اخبار کردم و از دهان من صادر شده، آنها را اعلام نمودم بعثه به عمل آوردم و واقع شد. ۴ چونکه دانستم که تو سخت دل هستی و گردن بند آهین و پیشانی تو برجین است. ۵

بنابراین تو را از قدیم مخبر ساختم و قبل از وقوع تو را اعلام نمودم. میادا بگویی که بت من آنها را بجا آورده و بت تراشیده و صنم ریخته شده من آنها را امر فرموده است. ۶ چونکه همه این چیزها را شنیدی آنها را ملاحظه نمایم. پس آیاشما اعتراف نخواهید کرد، و از این زمان چیزهای تازه را به شما اعلام نمودم و چیزهای معنی دار را که ندانسته بودید. ۷ در این زمان و نه در ایام قدیم آنها آفریده شد و قبل از امروز آنها را نشنیده بودی میادا بگویی اینک این چیزها را می نشنیدی و هر آینه ندانسته و البته گوش توقیل از این باز نشده بود. زیرا می دانستم که پسیار خیانتکار هستی و از رحم (مادرت) عاصی خوانده شدی. ۸ به خاطر اسم خود غضب خویش را به تاخیر خواهم انداخت و به خاطر جلال خویش بر تو شفقت خواهم کرد تا تو رامقطع نسازم. ۹ اینک تو را قال گذاشت اما نه مثل نقره و تو را در کوره مصیبت آزمودم. ۱۰ به خاطر ذات خود، به خاطر ذات خود این رامی کنم زیرا که اسم من چرا باید بی حرمت شود و جلال خویش را به دیگری نخواهم داد. ۱۱ ای یعقوب وای دعوت شده من اسرائیل بنشنو! من او هستم! من اول هستم و آخر هستم! ۱۲ به تحقیق دست من بپیاد زمین را نهاد و دست راست من آسمانها را گسترانید. وقتی که آنها رامی خوانم با هم برقار می باشند. ۱۳ پس همگی شما جمع شده، بشنوید کیست از ایشان که اینهارا اخبار کرده باشد. خداوند او را دوست می دارد، پس مسرت خود را بر بابل بجا خواهد آورد و بازوی او بر کلدانیان فرود خواهد آمد. ۱۴ من تکلم نمودم و من او را خواندم و او را آوردم تا راه خود را کامران سازد. ۱۵ به من نزدیک شده، این را بشنوید. از ابتداء در خفا تکلم نمودم و از زمانی که این واقع شد من در آنجا هستم و الان خداوندیهه ما و روح خود را فرستاده است. ۱۶ خداوند که ولی تو و قدوس اسرائیل است چنین می گوید: «من پهلوه خدای تو هستم و تو را تعلیم می دهم تا سبود بپری و تو را به راهی که باید بروی هدایت نمایم. ۱۷ کاش که به اوامر من گوش می دادی، آنگاه سلامتی تو مثل نهر و عدالت تو مانند ذرات آن می بود و نام او از حضور من منقطع و هلاک نمی گرددید.» ۱۸ از بابل بیرون شده، از میان کلدانیان بگریزید و این را به آوار تنزم اخبار و اعلام نمایید و آن را تا اقصای زمین شایع ساخته، بگویید که خداوند بنه خود یعقوب را فلید داده است. ۱۹ و تشنخه خواهند شد اگرچه ایشان را در ویرانه هاربری نماید، زیرا که آب از صخره برای ایشان جاری خودرا به هر طرف بلند کرده، بیین جمیع اینها جمع شده، نزد تو می آیند.

گردید. آنکه مراتضیق می‌کند نزدیک است. پس کیست که با من مخاصمه نماید تا با هم بایستیم و کیست که بر من دعوی نماید پس او نزدیک من بیاید. ۹ اینک خداوند یهوه مرا اعانت می‌کند پس کیست مراملزم سازد. همانا همگی ایشان مثل رخت مندرس شده، بید ایشان را خواهد خورد. ۱۰ کیست از شما که از خداوند می‌ترسد و آوار بینه او را می‌شنود؟ هرکه در ظلمت سالک باشد و روشنایی ندارد، او به اسم یهوه توکل نماید و به خدای خوبی اعتماد بکند. ۱۱ هان جمیع شما که آتش می‌افروزید و کمر خود را به مشعلها می‌بندید، در روشنایی آتش خویش و درمشعلهایی که خود افروخته‌اید سالک باشید، امالان از دست من به شما خواهد رسید که در اندوه خواهید خواهید.

۵۱ ای پیروان عدالت و طالبان خداوند مرابشنوید! به صخره‌ای که از آن قطع گشته و به حفره چاهی که آن کنده شده‌اید نظر کنید. ۲ به پدر خود ابراهیم و به ساره که شما را زایید نظر نمایید زیرا او یک نفر بود حینی که او را دعوت نمودم و او را برکت داده، کثیر گردانید. ۳ به تحقیق خداوند صهیون را تسلی داده، تمامی خرابه‌هایش را تسلی بخشیده است و بیابان او رامثل عدن و هامون او را مانند جنت خداوند ساخته است.

خوشی و شادی در آن یافت می‌شود و تسبیح و آوار تنم. ۴ ای قوم من به من توجه نمایید وای طایفه من به من گوش دهید. زیرا که شریعت از نزد من صادرمی‌شود و داری خود را برقرار می‌کنم تا قوم هارا روشنایی بشود. ه عدالت من نزدیک است و نجات من ظاهر شده، بازوی من اعتماد خواهند داری خواهد نمود و جزیره‌ها منتظر من شده، به بازوی من که عدالت را کرد. ۶ چشمان خود را بسوی آسمان برافرازید و پایین بسوی زمین نظر کنید زیرا که آسمان مثل دود از هم خواهد پاشید وزمین مثل جامه مندرس خواهد گردید و ساکنانش همچنین خواهند مرد اما نجات من تا به ابد خواهد ماند و عدالت من زایل نخواهد گردید. ۷ ای شما که عدالت را می‌شناسید! وای قومی که شریعت من در دل شما است! مرابشنوید. از مذمت مردمان متسرد و از دشمن ایشان هراسان مشوید. ۸ زیرا که بید ایشان را مثل جامه خواهد زد و کرم ایشان را مثل پشم خواهد خورد اما عدالت من تا ابدالاًباد و نجات من نسلام بعد نسل باقی خواهد ماند. ۹ بیدار شوای بازوی خداوند بیدار شو و خویشتن را با قوت ملیس ساز. مثل ایام قدیم و دوره های سلف بیدار شو. آیا تو آن نیستی که رهب را قطع نموده، ازدها رامجرح ساختی. ۱۰ آیا تو آن نیستی که دریا و آبهای لجه عظیم را خشک کرده و عمق های دریا را راه ساختی تا فدیه شدگان عبور نمایند؟ ۱۱ و فدیه شدگان خداوند بازگشت نموده، با تنم به صهیون خواهند آمد و خوشی جادویی بر سرایشان خواهد بود و شادمانی و خوشی را خواهند یافت و غم و ناله فرار خواهد کرد. ۱۲ من هستم، من که شما را نسلی می‌دهم. پس تو کیستی که از انسانی که می‌میرد می‌ترسی و از پسر

خداوند می‌گویید: «به حیات خودم قسم که خود را به جمیع اینها مثل زیورملبس خواهی ساخت و مثل عروس خویشتن را به آنها خواهی آراست.

۱۹ زیرا خرابه‌ها و ویرانه های تو و زمین تو که تباہ شده بود، اما الان تو از کثرت ساکنان تنگ خواهی شد و هلاک کنندگانست دور خواهند گردید.

۲۰ پسран تو که ای اولاد می‌بودی در سمع تو (به یکدیگر) خواهند گفت: این مکان برای من تنگ است، مراجایی بده تا ساکن شوم. ۲۱ و تو در دل خودخواهی گفت: کیست که اینها را بایده زایده است و حال آنکه من بی‌اولاد و نازاد و جلای وطن و متربک می‌بودم. پس کیست که اینها را پرورش داد. اینک من به تنهایی ترک شده بودم پس اینها کجا بودند؟»

۲۲ خداوند یهوه چنین می‌گوید: «اینک من دست خود را بسوی امت هادرار خواهی کرد و علم خویش را بسوی قوم هاخواهم برآفراتش. و ایشان پسانت را درآقوش خود خواهند آورد و دخترانست بر دوش ایشان برداشته خواهند شد. ۲۳ و پادشاهان للاحای تو و ملکه های ایشان دایه های تو خواهند بود و نزد تو رو به زمین افتاده، خاک پای تو را خواهند لیسید و تو خواهی دانست که من یهوه هستم و آنانی که منتظر من باشند خجل نخواهند گردید. ۲۴ آیا غنیمت از جبار گرفته شود یا اسران از مرد قاهر رهاینده گردند. ۲۵ زیرا خداوند چنین می‌گوید: «اسیران نیز از جبار گرفته خواهند شد و غنیمت از دست ستم پیشه رهاینده خواهند گردید. زیرا که من با دشمنان تو مقاومت خواهیم نمود و من پسran تو را نجات خواهیم داد. ۲۶ و به آنانی که بر تو ظلم نمایند گوشت خودشان را خواهیم خورانید و به خون خود مثل شراب می‌خواهند شد و تمامی بشر خواهند دانست که من یهوه نجات‌دهنده تو و ولی تو و قدری یعقوب هستم».

۵۰ خداوند چنین می‌گوید: «طلاق نامه مادر شما که او را طلاق دادم کجا است؟ یا کیست از طلبکاران من که شما را به اوفوختم؟ اینک شما به سبب گناهان خود فروخته شدید و مادر شما به جهت تقصیرهای شما طلاق داده شد. ۲ چون آدم چرا کسی نبود؟ و چون ندا کردم چرا کسی جواب نداد؟ آیا دست من به هیچ وجه کوتاه شده که تنواند نجات دهد یا در من قدرتی نیست که رهایی دهم؟ اینک به عتاب خود دریا را خشک می‌کنم و نهرها را بیابان می‌سازم که ماهی آنها از بی‌آی معفن شود و از تشنگی بمیرد. ۳ آسمان را به ظلمت ملیس می‌سازم و پلاس را پوشش آن می‌گردانم». ۴ خداوند یهوه زیان تلامیذ را به من داده است تا بدانم که چگونه خستگان را به کلام تقویت دهم. هر بامداد بیدار می‌کند. گوش مرا بیدارمی کند تا مثل تلامیذ بشنوم. ۵ خداوند یهوه گوش مرا گشود و مخالفت نکردم و به عقب بزنگشتم. ۶ پشت خود را به زندگان و رخسار خود را به موکان دادم و روی خود را از رسوانی و آب دهان پنهان نکردم. ۷ چونکه خداوند یهوه مرا اعانت می‌کند پس رسوا نخواهم شد از این جهت روی خود را مثل سنگ خارا ساختم و می‌دانم که خجل نخواهیم

آدم که مثل گیاه خواهد گردید. ۱۳ و خداوندرا که آفریننده تو است که آسمانها را گسترانید و بنیاد زمین را نهاد فراموش کردهای و دائم تمامی روز از خشم ستمکار وقتی که به جهت هلاک کردن مهیا می شود می ترسی. و خشم ستمکارکجا است؟ ۱۴ اسیران ذلیل بزودی رها خواهند شد و در حفظه نخواهند مرد و نان ایشان کم نخواهد شد. ۱۵ زیرا من یهوه خدای تو هستم که دریا را به تلاطم می آورم تا امواجش نعره زنند، یهوه صبایوت اسم من است. ۱۶ و من کلام خود رادر دهان تو گذاشتمن و تو را زیر سایه دست خوبیش پنهان کردم تا آسمانها غرس نمایم و بنیادزمینی نهم و صهیون را گویم که تو قوم من هستی. ۱۷ خوبیشن را برانگیزای اورشلیم! خوبیشن را برانگیخته، برخیز! ای که از دست خداوند کاسه غضب او را نوشیدی و درد کاسه سرگیجی را نوشیده، آن را ته آشامیدی. ۱۸ از جمیع پسرانی که زاییده است یکی نیست که او را رهبری کند و از تمامی پسرانی که تربیت نموده، کسی نیست که او را دستگیری نماید. ۱۹ این دوبلابر تو عارض خواهد شد، کیست که برای توماتم کند؟ یعنی خرابی و هلاکت و قحط و شمشیر، پس چگونه تو را ضلیل دهم. ۲۰ پسران تو را ضعف گرفته، بسر همه کوچجه‌ها مثل آهو دردام خواهیداند. و ایشان از غضب خداوند و از عتاب خدای تو مملو شده‌اند. ۲۱ پس ای زحمت کشیده این را بشنو! وای مست شده اما نه ازشراب! ۲۲ خداوند تو یهوه و خدای تو که درد عویق خود ایستادگی می کند چنین می گوید: اینک کاسه سرگیجی را و درد کاسه غضب خوبیش را از تو خواهیم گرفت و آن را بار دیگر نخواهی آشامید. ۲۳ و آن را بدست آنانی که برتو ستم می نمایند می گذارم که به جان تومی گویند: خم شو تا از تو بگذریم و تو پشت خودرا مثل زمین و مثل کوچه به جهت راه گذریان گذاشته‌ای.

۵۳ کیست که خبر ما را تصدقیق نموده و کیست که ساعد خداوند بر او منکشف شده باشد؟ ۲ زیرا به حضوری مثل نهال و مانندریشه در زمین خشک خواهد روید. او را نه صورتی و نه جمالی می باشد. و چون او رامی نگریم منظری ندارد که مشناق او باشیم. ۳ خوار و نزد مردمان مزدود و صاحب غمها ورنج دیده و مثل کسی که رویها را از او پوشانند و خوار شده که او را به حساب نیاوردیم. ۴ لکن او غم های ما را بر خود گرفت و دردهای ما را بر خوبیش حمل نمود. و ما او را از جانب خدا زحمت کشیده و مضروب و مبتلا گمان بردیم. ۵ و حال آنکه به سبب تقصیرهای ماجموج و به سبب گناهان ما کوفته گردید. و تادیب سلامتی ما بر وی آمد و از زخمهای او ماشغا یافتیم. ۶ جمیع ما مثل گوستفادان گمراه شده بودیم و هریکی از ما به راه خود برگشته بود و خداوند گناه جمیع ما را بروی نهاد. ۷ او مظلوم شد اما تواضع نموده، دهان خود رانگشود. مثل برهای که برای ذبح می بردند و مانند گوسفندی که نزد پشم برندۀ اش بی زبان است همچنان دهان خود را نگشود. ۸ از ظلم و ازادواری گرفته شد. و از طبقه او که تفکر نمود که او از زمین زندگان منقطع شد و به جهت گناه که من مضروب گردید؟ ۹ و قیر او را با شیریان تعیین نمودند و بعد از مردنش با دولتمندان. هر چند هیچ ظلم نکرد و در دهان وی حیله‌ای نبود. ۱۰ اما خداوند را پسند آمد که او را مضروب نموده، به دردها مبتلا سازد. چون جان او را قربانی گناه ساخت. آنگاه ذرت خود را خواهد دید و عمر او دراز خواهد شد و مسرت خداوند را دست او میسر خواهد بود. ۱۱ ثمره مشقت جان خوبیش را خواهد دید و سیر خواهد شد. و بندۀ عادل من به معرفت

۵۲ بیدار شوای صهیون! بیدار شو و قوت خود را پیوшу ای شهر مقدس اورشلیم! لیاس زیبایی خوبیش را در بر کن زیرا که ناخنخون و نایاک بار دیگر داخل تو نخواهد شد. ۲ ای اورشلیم خود را از گرد بیفشنان و برخاسته، بشین! وای دختر صهیون که اسیر شده‌ای بندۀ ای گردن خود را بگشا! ۳ زیرا خداوند چنین می گوید: مفت فروخته کشید و بی تقره فدیه داده خواهید شد. ۴ چونکه خداوند یهوه چنین می گوید: که درایام سابق قوم من به مصر فرود شدند تا در آنجاساکن شوند و بعد از آن آشور بر ایشان بی سبب ظلم نمودند. ۵ اما الان خداوند می گوید: در اینجامرا چه کار است که قوم من مجان گرفتار شده‌اند. و خداوند می گوید: آنانی که بر ایشان تسسلط دارندصیحه می زند و نام من دام هر روز اهانت می شود. ۶ بنابراین قوم من اسم مرا خواهند شناخت. و در آن روز خواهند فهمید که تکلم کننده من هستم، هان من هستم. ۷ چه زیبا است بر کوهها پایهای مپیش که سلامتی را ندا می کند و به خیرات بشارت می دهد و نجات را ندا می کند و به صهیون می گوید که خدای تو سلطنت می نماید. ۸ آواز دیده

هزیانی را که برای محاکمه به ضد تو بrixیدتکذیب خواهی نمود. این حمل خواهد نمود. ۱۲ بنابراین او را در میان بزرگان نصیب خواهم داد و غنیمت را باز آواران تقسیم خواهد نمود، به جهت اینکه جان خود را به مرگ ریخت و از خطاکاران محسوب شد و گناهان بسیاری را بر خود گرفت و برای خطاکاران شفاعت نمود.

۵۵ «ای جمیع تشنگان نزد آبها بیاید وعده شما که نقره ندارید بیاید بخیرید و بخورید. بیاید و شراب و شیر را بی نقره و بی قیمت بخیرید. ۲ چرا

نقره را برای آنچه نان نیست و مشقت خویش را برای آنچه سیرینی کند صرف می کنید. گوش داده، از من بشنویدو چیزهای نیکو را بخورید تا جان شما از فریبی متلاذ شود. ۳ گوش خود را فرا داشته، نزد من بیاید و تا جان شما زمانه گردد بشنوید و من با شما عهد جاودانی یعنی رحمت های امین داد را خواهم بست. ۴ اینک من او را برای طوایف شاهدگرداشتم.

رئیس و حاکم طوایف. ۵ هان امتنی را که نشناخه بودی دعوت خواهی نمود. و امتنی که تورا نشناخه بودند نزد تو خواهند دوید. به خاطر پیوه که

خدای تو است و قدوس اسرائیل که تو را تمجید نموده است.» ۶ خداوند را مادامی که یافت می شود بطلبید و مادامی که نزدیک است او را بخوانید.

۷ شریر راه خود را و گناه کار افکار خویش را ترک نماید و بسوی خداوند بازگشت کند و بر روی رحمت خواهد نمود و بسوی خدای ما که مغفرت عظیم خواهد کرد. ۸ زیرا خداوند می گوید که افکار من افکار شما نیست و طریق های شما طریق های من از طریق های شما و افکار من از افکار شما است همچنان طریق های من از طریق های آسمان از زمین بلندتر

بلندتر می باشد. ۹ و چنانکه باران و برف از آسمان می بارد و به آنچه اینمی گردد بلکه زمین را سیراب کرده، آن را بارورو برمودن می سازد و بزیر را تخم و خورنده راتان می بخشید، ۱۰ همچنان کلام من که از دهان صادر گردد

خواهد بود. نزد من بی ثمر نخواهد برگشت بلکه آنچه را که خواستم بجا خواهد آورد و برای آنچه آن را فرستادم کامران خواهد گردید. ۱۱ زیرا که شما با شادمانی بیرون خواهید برد و با سلامتی هدایت خواهد شد. کوهها و تلها در حضور شما به شادی تریم خواهند نمود و جمیع درختان صحراء دستک خواهند زد. ۱۲ به جای درخت خار سنبل و به جای خس آس خواهد روید و برای خداوند اسم و آیت جاودانی که منقطع نشود خواهد بود.

۵۶ و خداوند چنین می گوید: «اصف رانگاه داشته، عدالت را جاری نمایید، زیرا که آمدن نجات من و منکشف شدن عدالت من نزدیک است. ۲ خوشحال انسانی که این را بجا آورد و بنی آدمی که به این متمسک گردد، که سبیت را نگاه داشته، آن را بی حرمت نکند و دست خویش را از هر عمل بد بازدارد.» ۳ پس غریبی که با خداوند مفترن شده باشد تکلم نکند و نگوید که خداوند مرا از قوه خود جدا نموده است و خصی هم نگوید که اینک من درخت خشک هستم. ۴ زیرا خداوند

ای عاقرهای که نزایدهای بسرا! ای که درد زه نکشیدهای به آواز بلند تریم ناما فریاد براور! زیرا خداوند می گوید: پسران زن بیکس از پسران زن منکوحه زیاده‌اند. ۲ مکان خیمه خود را وسیع گردان و پرده های مسکن های تو پهن بشود دریغ مدار و طنابهای خود را درازکرده، میخهایت را محکم بساز. ۳ زیرا که بطرف راست و چپ منتشر خواهی شد و ذرتی تواتم ها را تصرف خواهند نمود و شهرهای ویران را مسکون خواهند ساخت. ۴ متبرس زیرا که جغل نخواهی شد و متشویش مشو زیرا که رسوانخواهی گردید. چونکه خجالت جوانی خویش را فراموش خواهی کرد و عار بیوگی خود را دیگری یاد نخواهی آورد. ۵ زیرا که آفینته ته تو که اسمش یهوه صبایوت است شهور تو است. و قدوس اسرائیل که به خدای تمام جهان مسمی است ولی تو می باشد. ۶ زیرا خداوند تو را مثل زن مهجور و رنجیده دل خوانده است و مانندزوجه جوانی که ترک شده باشد. خدای تو این رامی گوید. ۷ زیرا تو را به اندک لحظه‌ای ترک کردم اما به رحمت های عظیم تو را جمع خواهم نمود. ۸ و خداوند ولی تو می گوید: «بجوشش غضی خود را از تو برای لحظه‌ای پوشانیدم اما به احسان جاودانی برتو رحمت خواهم فرمود. ۹ زیرا که این برای من مثل آبهای نوح می باشد. چنانکه قسم خوردم که آبهای نوح بار دیگر بر زمین جاری نخواهد شد همچنان قسم خوردم که بر تو غصب نکنم و تو را عتاب ننمایم. ۱۰ هر آینه کوهها زایل خواهد شد و تلها متحرک خواهد گردید، لیکن احسان من از تو زایل نخواهد شد و عهد سلامتی من متحرک نخواهد گردید.» خداوند که بر تو رحمت می کند این را می گوید. ۱۱ «ای رنجانیده و مضطرب شده که تسلی نیافهای اینک من سنگهای تو را در سنگ سرمه نصب خواهم کرد و بنیاد تو را در یاقوت زردخواهم نهاد. ۱۲ و مناره های تو را از لعل و دروازه هایت را از سنگهای بهمن و تمامی حلواد تو را از سنگهای گران قیمت خواهم ساخت. ۱۳ و

جمعی پسرانت از خداوند تعلیم خواهند یافت و پسرانت را سلامتی عظیم خواهد بود. ۱۴ در عدالت ثابت شده و از ظلم دور مانده، نخواهی ترسید و هم از آشتفتگی دور خواهی ماند و به تو نزدیکی نخواهد نمود. ۱۵ همانا تو خواهند شد اما نه به اذن من. آنانی که به ضد توجیع شوند به سبب تو خواهند افتاد. ۱۶ اینک من آهنگری را که زغال را به آتش دمیده، آتشی برای کار خود بیرون می آورد، آفریدم. و من نیز هلاک کشنه را برای خراب نمودن آفریدم. ۱۷ هر آلتی که به ضد تو ساخته شود پیش نخواهد برد و

دریاره خسیهای که سبیت های مرا نگاه دارند و آنچه را که من خوش دارم اختیار نمایند و به عهد من متمسک گردند، چنین می گوید ۵ که «به ایشان در خانه خود و در اندرون دیوارهای خویش یادگاری و اسمی بهترز پسران و دختران خواهم داد. اسمی جاودانی که منقطع نخواهد شد به ایشان خواهم بخشید. ۶ و غریبانی که با خداوند مقتن شده، او را خدمت نمایند و اسم خداوند را دوست داشته، بده او بشوند. یعنی همه کسانی که سبیت را نگاه داشته، آن را بی حرمت نسازند و به عهد من متمسک شوند. ۷ ایشان را به کوه قدس خودخواهم آورد و ایشان را در خانه عبادت خودشادمان خواهم ساخت و قربانی های سوختنی و ذبایح ایشان بر مذبح من قبول خواهد شد، زیرا خانه من به خانه عبادت برای تمامی قوم ها مسمی خواهد شد». ۸ و خداوند پیوه که جمع کننده رانده شدگان اسرائیل است می گوید که «بعد از این دیگران را با ایشان جمع خواهم کرد علاوه بر انانی که از ایشان جمع شده‌اند». ۹ ای تمام حیوانات صحراء وی جمیع حیوانات جنگل پیایید و بخرید! ۱۰ دیده بازان اوکورند، جمیع ایشان معرفت ندارند و همگی ایشان سگان گنگاند که نمی توانند بالگ کنند. ۱۱ و این سگان حریصند که نمی توانند سیر بشوند و ایشان شباند که نمی توانند بهمند. جمیع ایشان به راه خود می کرده، هریکی بظرف خود طالب سود خویش می باشد. ۱۲ (و می گویند) پیایید شراب بیاوریم و از مسکرات مسست شویم و فردا مثل امروز روز عظیم بلکه بسیار زیاده خواهد بود.

ایشان را شفا خواهم بخشید!» ۲۰ اما شیرازن مثل دریای متلاطم که نمی تواند آرام گیرد و آهیا شگل و لجن برمی اندازد می باشند. ۲۱ خدای من می گوید که شیرازن را سلامتی نیست.

مرد عادل تلف شد و کسی نیست که این را در دل خود بگذراند و مردان روف برداشته شدن و کسی فکر نمی کند که عادلان ازمعرض بلا داشته و شنیدن آنها که به این قدر ایشان را اکرم باشند. لامه داشتا

شده، پرسنرهای خویش آرامی خواهند یافت. ۳ و اماشماهی پسران ساحر و اولاد فاسق و زانیه به اینجا نزدیک آید! ۴ بر که تمسخر می کنید و بر که دهان خود را باز می کنید و زیان را درازمی نمایید؟ آیا شما اولاد عصیان و ذریت کذب نیستید ۵ که در میان بلوطها و زیر هر درخت سبزخویشتن را به حرارت می آورید و اطفال را درودایها زیر شکاف صخرهها ذبح می نمایید؟ ۶ در میان سنگهای ملساي وادي نصیب تواست همینها قسمت تو می باشد. برای آنها نیزه‌های ریختنی و هدیه آردی گذرانیدی آیا من از اینها تسلی خواهم یافت؟ ۷ بر کوه بلند وریفع بستر خود را گستردی و به آنجا نیز برآمدی، قربانی گذرانیدی. ۸ و پشت درها و باهوها یادگار خود را واگذارشی نزیر که خود را به کسی دیگر غیر از من مکشوف ساختی و برآمدی، بستر خود را پهن کردی و در میان خود و ایشان عهد بسته، بستر ایشان را دوست داشتی جایی که آن را دیدی. ۹ و با روغن در حضور پادشاه رفته، عطربات خود را بسیار کردی و رسولان خود را بچای دور مقبول خداوند می خوانی؟ ۱۰ «مگر روزهای که من می پسندم این نیست که بندیهای شارت را بگشایید و گههای یوغا را بازکنید و مظلومان را آزاد خویشتن را تا به هاویه پست گردانیدی. (Sheol h7585) ۱۱ از

سازید و هر بیغ را بشکنید؟ ۷ مگر این نیست که نان خود را به گرسنگان تقصیم نمایی و فقیران رانده شده را به خانه خود بیاوری و چون برخene را بینی او را پوشانی و خود را از آنانی که از گوشت توئی باشند مخفی نسازی؟ ۸ آنگاه نور تو مثل فجر طالع خواهد شد و صحت تو بزودی خواهد روید و عدالت تو پیش تو خواهد خرامید و جلال خداوند ساخته تو خواهد بود. ۹ آنگاه دعاخواهی کرد و خداوند تو را اجابت خواهد فرمودو استغاثه خواهی نمود و او خواهد گفت که اینک حاضر هستم. اگر بیغ و اشاره کردن به انگشت و گفتن ناحق را از میان خود دور کنی، ۱۰ و آزوی جان خود را به گرسنگان بیخشی و جان ذلیلان راسیر کنی، آنگاه نور تو در تاریکی خواهد درخشد و تاریکی غلیظ تو مثل ظهر خواهد بود. ۱۱ خداوند تو را همیشه هدایت نموده، جان توارا در مکان های خشک سیر خواهد کرد و استخوانهای را قوی خواهد ساخت و تو مثل باغ سیرآب و مانند چشمme آب که آبش کم نشودخواهی بود. ۱۲ و کسان تو خرابه های قدیم را بناخواهند نمود و تو اساسهای دوره های پسیار را بیبا خواهی داشت و تو را عمارت کننده رخته هاو مرمت کننده کوچجه های رای سکونت خواهند خواند. ۱۳ «اگر پای خود را از سیت نگاه داری و خوشی خود را در روز مقدس من بجا نیاوری و سبب را خوشی و مقدس خداوند و محترم بخوانی و آن را محترم داشته، به راههای خود دفتر ننمایی و خوشی خود را در نجوبی و سخنان خود را نگویی، ۱۴ آنگاه در خداوند متلذخواهی شد و تو را بر مکان های بلند زمین سوارخواهم کرد. و نصیب پدرت یعقوب را به تو خواهم خواراند» زیرا که دهان خداوند این را گفته است.

۵۹ هان دست خداوند کوتاه نیست تازه‌هاند و گوش او سنگین نی تاشنود. ۲ لیکن خطایای شما در میان شما و خدای شما حابیل شده است و گناهان شما روی او را از شماپوشانیده است تا نشنو. ۳ زیرا که دستهای شماهی خون و انگشتیهای شما به شرارت الوده شده است. لیهای شما به دروغ تکلم می نماید وزبانهای شما به شرارت تنطق می کند. ۴ احدي به عدالت دعوی نمی کند و هیچکس به راستی داروی نمی نماید. به بطالت توکل دارند و به دروغ تکلم می نمایند. به ظلم حامله شده، شرارت رامی زایند. ۵ از تخمهای افعی بچه برمی آورند و پرده عنکبوت می بافند. هرکه از تخمهای ایشان بخورد می برد و آن چون شکسته گردد افعی بیرون می آید. ۶ پرده های ایشان لپاس نخواهد شد و خویشتن را از اعمال خود نخواهند پوشانیدزیرا که اعمال ایشان اعمال شرارت است و عمل ظلم در دستهای ایشان است. ۷ پایهای ایشان برای بدی دوان و به جهت ریختن خون بی گناهان شتابان است. افکار ایشان افکار شرارت است و در راههای ایشان ویرانی و خرابی است. ۸ طریق سلامتی را نمی دانند و در راههای ایشان انصاف نیست. جاده های کج برای خود ساخته‌اند و هرکه در آنها سالک باشد سلامتی را نخواهد دانست. ۹ بنابراین انصاف از ما دور شده است و

جمماًگان مدیان و عیفه تو راخواهند پوشانید. جمیع اهل شیع خواهند آمد و طلا و بخور آورد، به تسبیح خداوند بشارت خواهند داد. ۷ جمیع گله های قیدار نزد تو جمع خواهند شد و قوچهای نبایوت تو را خدمت خواهند نمود. به مذبح من با پذیرایی برخواهند آمد و خانه جلال خود را زینت خواهند داد. ۸ اینها کیستند که مثل ابر پرواز می کنند و مانند کوتوله بر وزنهای خود؟ ۹ به درستی که جزیره ها و کشتیهای ترشیش اول انتظار مراخواهند کشید تا پسران تو را از دور و نقره و طلای ایشان را با ایشان بیاورند، به جهت اسم پیوه خدای تو و به جهت قدوس اسرائیل زیرا که تو را زینت داده است. ۱۰ و غریبان، حصارهای تو را بنا خواهند نمود و پادشاهان ایشان تو راخدمن خواهند کرد زیرا که در غضب خود تو را زدم لیکن به لطف خویش تو را ترحم خواهم نمود. ۱۱ دروازه های تو نیز دائم باز خواهد بود و شب و روز بسته نخواهد گردید تا دولت امته را زند تو بیاورند و پادشاهان ایشان همراه آورده شوند. ۱۲ زیرا هر امته و مملکتی که تو را خدمت نکند تلف خواهد شد و آن امته تمام هلاک خواهند گردید. ۱۳ جلال لبنان با درختان صنوبر و کاج و چناریا هم برای تو آورده خواهند شد تا مکان مقدس مرا زینت دهنده و جای پایهای خود را تمجید خواهم نمود. ۱۴ پسران آنانی که تو را ستم می رسانند خم شده، نزد تو خواهند آمد و جمیع آنانی که تو را هانت می نمایند نزد کف پایهای تو سوجده خواهند نمود و تو را شهر یهوه و صهیون قدوس اسرائیل خواهند نامید. ۱۵ به عوض آنکه تو متروک و مبغوض بودی و کسی از میان تو گذرنمی کرد. من تو را فخر جاودانی و سرور دهرهای بسیار خواهم گردانید. ۱۶ و شیر امته را خواهی مکید و پستانهای پادشاهان را خواهی مکید و خواهی فهیم که من یهوه نجات دهنده تو هستم و من قدیر اسرائیل، ولی تو می باشم. ۱۷ بدجای برنج، طلا خواهی آورد و بدجای آهن، نقره و بدجای چوب، برنج و بدجای سنگ، آهن خواهی آورد و سلامتی را ناظران تو و عدالت را حاکمان تو خواهیم گردانید. ۱۸ و بار دیگر ظلم در زمین تتو خواهی و پیرانی در حدود تو مسموع نخواهد شد و حصارهای خود را نجات و دروازه های خویش را تسبیح خواهی نامید. ۱۹ و بار دیگر آفتاب در روز نور تو نخواهد بود و ماه بادرخشندگی برای تو نخواهد تایید زیرا که یهوه نور جاودانی تو و خدایت زیبایی تو خواهد بود. ۲۰ و بار دیگر آفتاب تو غروب نخواهد کرد و ماه تو زوال نخواهد پذیرفت زیرا که یهوه برای تنویر جاودانی خواهد بود و روزهای نوحه گری توتمام خواهد شد. ۲۱ و جمیع قوم تو عادل خواهند بود و زمین را تا به ابد متصرف خواهند شد. شاخه مغروس من و عمل دست من، تامجید کرده شوم. ۲۲ صغیر هزار نفر خواهد شدو حقیر امت قوی خواهد گردید. من یهوه دروقتی تعجیل در آن خواهی نمود.

۶۱ روح خداوند یهوه بر من است زیرا خداوند مرا مسح کرده است تامسکینان را بشارت دهم و مرا فرستاده تا شکسته دلان را التیام بخشم و

او را آرامی ندھیدتا اورشلیم را استوار کرده، آن را در جهان محل تسبیح بسازد. ۸ خداوند بدست راست خود و با باروی قوی خوش قسم خودده، گفته است که بار دیگر غله تو را ماکول دشمنات نسام و غربیان، شراب تو را که برایش زحمت کشیده‌ای خواهند نوشید. ۹ بلکه آنانی که آن را می‌چینند آن را خورد، خداوند را تسبیح خواهند نمود و آنانی که آن را جمع می‌کنند آن را در صحنهای قدس من خواهند نوشید. ۱۰ بگذرید از دروازه هابگردید. طرق قوم را مهیا سازید و شاهراه را بلند کرده، مرفع سازید و سنگها را برچیده علم را به جهت قوم‌ها بريا نماید. ۱۱ اینک خداوند تا قصای زمین اعلان کرده است، پس به دختر صهیون بگویید اینک نجات تو می‌آید. همان‌اجرت او همراهش و مکافات او پیش رویش می‌باشد. ۱۲ و ایشان را به قوم مقدس و فدیه شدگان خداوند مسمی خواهند ساخت و تو به مطلوب و شهر غیر متروک نامیده خواهی شد.

۶۴ این کیست که از ادوم با لیاس سرخ از پسره می‌آید؟ یعنی این که به لیاس جلیل خود ملبس است و در کثرت قوت خویش می‌خرامد؟ من که به عدالت تکلم می‌کنم و برای نجات، زور اور می‌باشم. ۲ چرا لیاس تو سرخ است و جامه تو مثل کسی که چرخشت را پایمال کند؟ ۳ من چرخشت را تنها پایمال نمودم واحدی از قومها با من نبود و ایشان را غضب خودپایمال کردم و بحدت خشم خویش لگد کوب نمودم و خون ایشان به لیاس من پاشیده شده، تمامی جامه خود را آگرده ساختم. ۴ زیرا که یوم انقام در دل من بود و سال غدیه شدگانم رسیده بود. ۵ و نگیستم و اعانت کنندهای خود و تعجب نمودم زیرا دستگیری نبود. لهذا بازوی من مرانجات داد و حدت خشم من مرا دستگیری نمود. ۶ و قومها را به غضب خود پایمال نموده، ایشان را از حدت خشم خویش مست ساختم. و خون ایشان را بر زمین ریختم. ۷ احسانهای خداوند و تسبیحات خداوند راذکر خواهم نمود بر حسب هرآچه خداوند برای ما عمل نموده است و به موجب کثرت احسانی که برای خاندان اسرائیل موافق رحمت‌ها و وفور رافت خود بجا آورده است. ۸ زیرا گفته است: ایشان قوم من و پسرانی که خیات نخواهند کردیم باشد، پس نجات دهنده ایشان شده است. ۹ او در همه تنگیهای ایشان به تنگ آورده شد و فرشته حضور وی ایشان را نجات داد. در محبت و حلم خود ایشان را فدیه داد و در جمیع ایام قدیم، متحمل ایشان شده، ایشان را برداشت. ۱۰ اما ایشان عاصی شده، روح قدوس او رامحرون ساختند، پس برگشته، دشمن ایشان شد و او خود با ایشان جنگ نمود. ۱۱ آنگاه ایام قدیم و موسی و قوم خویش را بیاد آورد (و گفت) کجاست آنکه ایشان را با شبان گله خود از دریا برآورد و کجا است آنکه روح قدوس خود را در میان ایشان نهاد؟ ۱۲ که بازوی جلیل خود را بدست راست موسی خرامان ساخت و آنها را پیش روی ایشان منشی گردانیدا اسم جاودانی برای خویش پیدا کند؟ ۱۳ آنکه ایشان را در لجه‌ها مثل اسب در

۶۵ «آنانی که مرا طلب ننمودند مرا جستندو آنانی که مرا نظیبندند مرا یافتند. و به قومی که به اسم من نامیده نشدند گفتم لبیک لبیک. ۲

تمامی روز دستهای خود را بسوی قوم متمردی که موافق خیالات خود به راه ناپسندیده سلوک می‌نمودند دراز کردم. ۳ قومی که پیش رویم غضب مرا همیشه بهیجان می‌آورند، که دریاغات قربانی می‌گذرانند و بر آجرها بخورمی سوزانند. ۴ که در قبرها ساکن شده، در مغاره هامنزل دارند، که گوشت خنزیر می‌خورند و خوش نجاسات در طوف ایشان است. ۵ که می‌گویند: «در جای خود پایست و نزدیک من می‌بازیم که من از تو مقدس تر هستم.» اینان دود درینی من می‌باشند و آتشی که تمامی روز مشتعل است. ۶ همانا این پیش من مکتوب است. پس ساکت نخواهم شد بلکه پاداش خواهم داد و به آغوش ایشان مکافات خواهم رسانید. ۷ خداوند می‌گوید درباره گناهان شما و گناهان پدران شما باهم که بر کوهها بخورسوزانید و مرا بر تله‌اهانت نمودید پس جزای اعمال شما را اول به آغوش شما خواهم پیش از آنکه سخن گویند من خواهم شید. ۸ گرگ ویره با هم خواهند اضطراب نخواهند زاید زیرا که اولاد برکت یافگان خداوند هستند و ذریت ایشان با ایشانند. ۹ و قبل از آنکه بخوانند من جواب خواهم داد. و پیش از آنکه سخن گویند من خواهم شید. ۱۰ چنانکه شیره درخوشی یافت می‌شود و می‌گویند آن را فاسدمساز زیرا که برکت در آن است. همچنان به خاطر بندگان خود عمل خواهم نمود تا (ایشان را) بالکل هلاک نسازم. ۱۱ بلکه نسلی از عقوب ووارثی برای کوههای خویش از بیهودا به ظهوर خواهم آورد. و برگزیدگانم ورثه آن و بندگانم ساکن آن خواهند شد. ۱۲ و شارون، مرتع گله‌ها و وادی عاکور، خوابگاه رمه‌ها به جهت قوم من که مرا طلبیده‌اند خواهد شد. ۱۳ و اما شما که خداوند را ترک کرده و کوه مقدس ما فراموش نموده‌اید، و مائده‌ای به جهت بخت مهیا ساخته و شراب ممزوج به جهت اتفاق ریخته‌اید، پس شما را به جهت شمشیر مقدار ساختم و جمیع شما برای قتل خم خواهید شد زیرا که چون خواندم جواب ندادید و چون سخن گفتم نشینیدید و آنچه را که در نظر من ناپسند بود بعمل آوردید و آنچه را که نخواستم برگزیدید. ۱۴ بنابراین خداوند بیهود می‌گوید: «هان بندگان من خواهند خورد اما شما گرسنه خواهید بود اینک بندگانم خواهند نوشید اما شما تشنه خواهید بود. همانا بندگانم شادی خواهند کرد اما شما خجل خواهید گردید. ۱۵ اینک بندگانم از خوشی دل، تنم خواهند نمود اما شما از کدورت دل، فریادخواهید نمود و از شکستگی روح، ولوله خواهید کرد. ۱۶ و نام خود را برای برگزیدگان من به جای لعنت، ترک خواهید نمود پس خداوند بیهود تو را بقتل خواهد رسانید و بندگان خویش را به اسم دیگر خواهد نامید. ۱۷ پس هرکه خویشن را بروی زمین برکت دهد خویشن را به خدای حق برکت خواهد داد و هرکه بروی زمین قسم خوردبه خدای حق قسم خواهد خورد. زیرا که تندگیهای اولین فراموش شده و از نظر من پنهان گردیده است. ۱۸ زیرا اینک من آسمانی جدید و زمینی جدید خواهم آفرید و چیزهای پیشین بیادنخواهد آمد و بخاطر نخواهد گذشت. بلکه ازانچه من خواهم آفرید، شادی کنید و تا به ابدوجذ نمایید زیرا اینک اورشليم را محل وجود و قوم او را محل شادمانی خواهم آفرید. ۱۹ اورشليم وجود خواهم نمود و از قوم خود شادی خواهم کرد و آواز گریه و

۶۶ خداوند چنین می‌گوید: «آسمانهای کرسی من و زمین پای انداز من است، پس خانه‌ای که برای من بنا می‌کنید کجا است؟ و مکان آرام من کجا؟» ۲ خداوند می‌گوید: «دست من همه این چیزها را ساخت پس جمیع اینها بوجود آمد اما به این شخص که مسکین و شکسته دل و از کلام من لزان باشد، نظر خواهم کرد. ۳ کسی که گاوی ذبح نماید مثل قاتل انسان است و کسی که گوشنده ذبح کند مثل شخصی است که گردن سگ را بشکنند. و آنکه هدیه‌ای بگذراند مثل کسی است که خون خنزیری را برپزد و آنکه بخورسوزاند مثل شخصی است که پتی را تبریک نماید و ایشان راههای خود را اختیار کرده‌اند و جان ایشان از رجاسات خودشان مسرور است. ۴ پس من نیز مصیبت‌های ایشان را اختیار خواهم کرد و ترسهای ایشان را بر ایشان عارض خواهم گردانید، زیرا چون خواندم کسی جواب نداد و چون تکلم نمودم ایشان نشینیدند بلکه آنچه را که در نظر من ناپسند بود بعمل آوردند و آنچه را که نخواستم اختیار کردند.» ۵ ای آنانی که از کلام خداوند می‌لزید سخن او را پنهانید. برادران شما که از شما نفرت دارندو شما را بخطار اسم من از خود می‌رانندید گویند: خداوند تمجید کرده شود تا شادی شما را بیینم لیکن ایشان خجل خواهد شد. ۶ آواز غوغای از شهر، صدایی از هیکل، آواز خداوند است که به دشمنان خود مكافات می‌رساند. ۷ قبل از آنکه درد زه بکشد، زایید. پیش از آنکه درد او را فروگیرد اولاد زنیهای آورد. ۸ کیست که مثل این را شنیده و کیست که مثل این را دیده باشد؟ آیا ولاپی در یک روزمولود گردد و قویی بکدفعه زاییده شود؟ زیرا صهیون به مجرد درد زه کشیدن پسران خود را زایید. ۹ خداوند می‌گوید: «آیا من بقم رحم برسانم و زیانم؟» و خدای نومی گوید: «آیا من که زیاننده هستم، رحم را بیندم؟» ۱۰ ای همه آنانی

آواز ناله بار دیگر در اوشنیده نخواهد شد. ۲۰ و بار دیگر طفل کم روز ناپسندیده سلوک می‌نمودند دراز کردم. ۲۱ از آنجا نخواهد بود و نه مرد پیر که عمر خود را به اتمام نرسانیده باشد زیرا که طفل در سن صد سالگی خواهد مرد لیکن گناهکار صد ساله ملعون خواهد بود. ۲۲ و خانه‌ها بنا کرده، در آنها ساکن خواهند شد و تاکستانها غرس نموده، میوه آنها را خواهند خورد. ۲۳ بنا نخواهند کرد تا دیگران سکونت نمایند و آنچه را که غرس می‌نمایند دیگران نخواهند خورد. زیرا که ایام قوم من مثل ایام درخت خواهد بود و برگزیدگان من از عمل دستهای خود تمتع خواهند برد. ۲۴ و قل از آنکه بخوانند من جواب خواهم داد. و پیش از آنکه سخن گویند من خواهم شید. ۲۵ گرگ ویره با هم خواهند چرید و شیر مثل گاو کاه خواهد خورد و خوارک مار خاک خواهد بود. خداوند می‌گوید که در تمامی کوه مقدس من، ضرر نخواهند رسانید و فساد نخواهند نمود.»

نسلي از عقوب ووارثی برای کوههای خویش از بیهودا به ظهوर خواهم آورد. و برگزیدگانم ورثه آن و بندگانم ساکن آن خواهند شد. ۱۰ و شارون، مرتع گله‌ها و وادی عاکور، خوابگاه رمه‌ها به جهت قوم من که مرا طلبیده‌اند خواهد شد. ۱۱ و اما شما که خداوند را ترک کرده و کوه مقدس ما فراموش نموده‌اید، و مائده‌ای به جهت بخت مهیا ساخته و شراب ممزوج به جهت اتفاق ریخته‌اید، پس شما را به جهت شمشیر مقدار ساختم و جمیع شما برای قتل خم خواهید شد زیرا که چون خواندم جواب ندادید و چون سخن گفتم نشینیدید و آنچه را که در نظر من ناپسند بود بعمل آوردید و آنچه را که نخواستم برگزیدید. ۱۲ بنابراین خداوند بیهود می‌گوید: «هان بندگان من خواهند خورد اما شما گرسنه خواهید بود اینک بندگانم خواهند نوشید اما شما تشنه خواهید بود. همانا بندگانم شادی خواهند کرد اما شما خجل خواهید گردید. ۱۳ اینک بندگانم از خوشی دل، تنم خواهند نمود اما شما از کدورت دل، فریادخواهید نمود و از شکستگی روح، ولوله خواهید کرد. ۱۴ و نام خود را برای برگزیدگان من به جای لعنت، ترک خواهید نمود پس خداوند بیهود تو را بقتل خواهد رسانید و بندگان خویش را به اسم دیگر خواهد نامید. ۱۵ پس هرکه خویشن را بروی زمین برکت دهد خویشن را به خدای حق برکت خواهد داد و هرکه بروی زمین قسم خوردبه خدای حق قسم خواهد خورد. زیرا که تندگیهای اولین فراموش شده و از نظر من پنهان گردیده است. ۱۶ زیرا اینک من آسمانی جدید و زمینی جدید خواهم آفرید و چیزهای پیشین بیادنخواهد آمد و بخاطر نخواهد گذشت. بلکه ازانچه من خواهم آفرید، شادی کنید و تا به ابدوجذ نمایید زیرا اینک اورشليم را محل وجود و قوم او را محل شادمانی خواهم آفرید. ۱۷ اورشليم وجود خواهم نمود و از قوم خود شادی خواهم کرد و آواز گریه و

که اورشلیم را دوست می‌دارید با او شادی کنید و برایش وجود نمایید. وای همه آنانی که برای او ماتم می‌گیرید، با او شادی بسیار نمایید. ۱۱ تا از پستانهای تسليات او بیکید و سیر شوید و بدشید و از فراوانی جلال او محظوظ گردید. ۱۲ زیرا خداوند چنین می‌گوید: «اینک من سلامتی را مثل نهر و جلال امت‌ها را مانند نهر سرشار به او خواهم رسانید. و شما خواهید مکید و در آغوش او برداشته شده، بر زانوهایش بناز پرورده خواهید شد.» ۱۳ و مثل کسی که مادرش او را تسلی دهد همچنین من شمارا تسلی خواهم داد و در اورشلیم تسلی خواهیدیافت.» ۱۴ پس چون این را بینید دل شما شادمان خواهد شد و استخوانهای شما مثل گیاه سبز و خرم خواهد گردید و دست خداوند بر بدگانش معروف خواهد شد اما بر دشمنان خود غضب خواهد نمود. ۱۵ زیرا اینک خداوند با آتش خواهد آمد و اربابه‌ای او مثل گردباد تاغضب خود را با حدت و عتاب خوبیش را باشله آتش به انجام رساند. ۱۶ زیرا خداوند با آتش و شمشیر خود بر تمامی بشر داوری خواهد نمود و مقتولان خداوند بسیار خواهند بود. ۱۷ و خداوند می‌گوید: «آنانی که از عقب یکفر که در وسط باشد خوبیشتن را در بالغات تقديری و تطهیر می‌نمایند و گوشت خنزیر و رجاسات و گوشت موش می‌خورند با هم تلف خواهند شد. ۱۸ و من اعمال و خیالات ایشان راجرا خواهم داد و آمده، جمیع امت‌ها و زبانها راجمع خواهم کرد و ایشان آمده، جلال مراخواهند دید. ۱۹ و آینی در میان ایشان برباخواهم داشت و آنانی را که از ایشان نجات یابندند امت‌ها به ترشیش و فول و تیراندازان لود و توبال و بونان و جزایر بعیده که آوازه مرانشیده‌اند و جلال مرا ندیده‌اند خواهم فرستاد تا جلال مرا در میان امت‌ها شایع سازند.» ۲۰ و خداوند می‌گوید که ایشان جمیع برادران شما را زالمی امت‌ها بر اسباب و اربابها و تخت روانه‌ها قاطران و شتران به کوه مقدس من اورشلیم به جهت خداوند هدیه خواهند آورد. چنانکه بنی اسرائیل هدیه خود را در ظرف پاک به خانه خداوند می‌آورند. ۲۱ و خداوند می‌گوید که از ایشان نیز کاهنان و لاویان خواهند گرفت. ۲۲ زیرا خداوند می‌گوید: «چنانکه آسمانهای جدید و زمین جدیدی که من آنها را خواهم ساخت در حضور من پایدار خواهد ماند همچنان ذرت شما و اسم شما پایدار خواهد ماند.» ۲۳ و خداوند می‌گوید که از غره ماه تاغره دیگر و از سبیت دیگر تمامی بشرخواهند آمد تا به حضور من سجده نمایند. ۲۴ و ایشان بپرون رفته، لashهای مردمانی را که بر من عاصی شده‌اند ملاحظه خواهند کرد زیرا کرم ایشان نخواهد مرد و آتش ایشان خاموش نخواهد شد و ایشان نزد تمامی بشر مکروه خواهند بود.

تو را حینی که از عقب من دریابان و در زمین لم بزرع می خرامیدی برایت به خاطر می آورم. ۳ اسرائیل برای خداوند مقدس و نبیر محصول او بود.

خداوند می گوید: آنانی که اوا بخورند مجرم خواهند شد و بلا بر ایشان مستولی خواهد گردید.» ۴ ای خاندان یعقوب و جمیع قبایل خانواده

اسرائیل کلام خداوند را بشنوید! ۵ خداوند چنین می گوید: «پدران شما در من چه بی انصافی یافتند که از من دوری ورزیدند و اbatیل را پیروی کرده،

باطل شدند! ۶ و نگفتند: یهوه کجا است که ما راز زمین مصر و آرورد و ما را در بیابان و زمین ویان و پر از حفوهای زمین خشک و سایه موت وزمینی

که کسی از آن گذر نکند و آدمی در آن ساکن نشود رهبری نمود؟ ۷ و

من شما را به زمین بستانها آوردم تا میوه‌ها و طبیات آن را بخوبی، اما چون

داخل آن شدید زمین مرا نجس ساختیلومیراث مرا مکروه گردانید. ۸ کاهان نگفتند: یهوه کجاست و خواندگان توارات مرا نشناختندو شبانان بر

من عاصی شدند و انبیا برای بعل نبوت کرده، در عقب چیزهای بی فایده

رفتند. ۹ بنابراین خداوند می گوید: بار دیگر با شما مخاصمه خواهم نمود و با پسران شما مخاصمه خواهم کرد. ۱۰ پس به جزوه های کتیم

گذرکرده، ملاحظه نمایید و به قیدار فرستاده به دقت تعقل نمایید و دریافت

کنید که آیا حداثه‌ای مثل این واقع شده باشد؟ ۱۱ که آیا هیچ امتنی

خدایان خویش را عوض کرده باشدند با آنکه آنها خدایستند؟ اما چون من

جلال خویش را به آنچه فایده‌ای ندارد عوض نمودند. ۱۲ پس خداوند می

گوید: ای آسمانها ای این متین برایش و به خود لزیده، به شدت مشوش

شود! ۱۳ زیرا قوم من دو کار بد کرده‌اند. مرا که چشم‌آب حیاتم ترک

نموده و برای خود حوضها کنده‌اند، یعنی حوضهای شکسته که آب را

نگاه ندارد. ۱۴ آیا اسرائیل غلام یا خانه زاد است پس چرا غارت شده

باشد؟ ۱۵ شیران ژیان بر او غرش نموده، آواز خود را بلند کردن و زمین او

را ویران ساختند و شهرهایش سوخته و غیرمسکون گردیده است. ۱۶ و

پسران نوْف و تحفه‌یوس فرق تورا شکسته‌اند. ۱۷ آیا این را بر خویشن

واردیاورده چونکه یهوه خدای خود را حینی که تورا رهبری می نمود ترک

کردی؟ ۱۸ و الان تو را باراه مصر چه کار است تا آب شیخور را بنوشی؟

و تو را با راه آشور چه کار است تا آب فرات را بنوشی؟ ۱۹ خداوند یهوه

صبایوت چنین می گوید: «شارات تو، تو را تنبیه کرده و ارتداد تو، تو

راتویخ نموده است پس بدان و بین که این امرزشت و تلغی است که یهوه

خدای خود را ترک نمودی و ترس من در تو نیست. ۲۰ زیرا از زمان قدیم

یوغ تو را شکستم و بندهای تو را گسیختم و گفتی بندگی نخواهم نمود زیرا

بر هر تل بلند وزیر هر درخت سبز خواهید، زنا کردی. ۲۱ و من تو را مو

اصیل و تخم تمام نیکو غرس نمودم پس چگونه نهال مو بیگانه برای من

گردیده‌ای؟ ۲۲ پس اگرچه خویشن را با اشنان بشوی و صابون برای خود

زیاده بکار بری، اما خداوند یهوه می گوید که گناه تو پیش من رقم شده

۱ کلام ارمیا ابن حلقيا از کاهنانی که در عناوت در زمین بیامین بودند. ۲ که کلام خداوند در ایام یوشیا ابن آمون پادشاه یهودا در سال سیزدهم از سلطنت او بر وی نازل شد. ۳ و در ایام یهوقایم بن یوشیا پادشاه یهودا آخر سال یازدهم صدقیا ابن یوشیا پادشاه یهودا نازل می شد تا زمانی که

او شلیم در ماه پنجم به اسری برد شد. ۴ پس کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: «قبل از آنکه تو را در شکم صورت بندم تو راشناختم و قبل از بیرون آمدند از رحم تو را تقدیس نمودم و تو را نبی امت‌ها قرار دادم.» ۵ پس گفت: «آیا خداوند یهوه اینک من تکلم کردن را نمی

دانم چونکه طفل هستم.» ۶ اما خداوند مرا گفت: «مگو من طفل هستم، زیرا هرجایی که تو را بفترستم خواهی رفت و بهره‌جه تورا امر فرمایم تکلم خواهی نمود. ۷ از ایشان مترس زیرا خداوند می گوید: من با تو هستم و تو را رهای خواهم داد.» ۸ آنگاه خداوند دست خود را در دهان تو

مرا لمس کرد و خداوندیه من گفت: «اینک کلام خود را در دهان تو نهادم. ۹ بدان که تو را امروز بر امت‌ها و ممالک مبعوث کردم تا از ریشه برکتی و منهدم سازی و هلاک کنی و خراب نمایی و بنا نمایی و غرس کنی.» ۱۰ پس کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: «ای ارمیا چه می بینی؟ ۱۱ گفت: «شاخه‌ای از درخت بادام می بینم.» ۱۲ خداوند مرا گفت: «نیکو دیدی زیرا که من بر کلام خود دیده بانی می کنم تا آن را به انجام رسانم.» ۱۳ پس کلام خداوند بار دیگر به من رسیده، گفت: «چه چیز می بینی؟» ۱۴ گفت: «دیگی جوشنده می بینم که رویش از طرف شمال است.» ۱۵ و خداوند مرا گفت: «بلایی از طرف شمال بر جمیع سکنه این زمین منبسط خواهد شد.» ۱۶ زیرا خداوند می گوید اینک من جمیع قبایل ممالک شمالی را خواهم خواند و ایشان آمده، هر کس کرسی خود را در دهه دروازه اوشلیم و بر تمامی حصارهایش گردآگرد و به ضد تمامی شهرهای یهودا بریا خواهد داشت. ۱۷ و بر ایشان احکام خود را دریابه همه شرارت‌شان جاری خواهم ساخت چونکه مرا ترک کردن و برای خدایان غیر بخورسوزانیدند و اعمال دستهای خود را سجده نمودند. ۱۸ پس توکر خود را بیند و برخاسته، هر آنچه را من به تو امیر فرمایم به ایشان بگو و از ایشان هراسان می‌اش، می‌آدا تو را پیش روی ایشان مشوش سازم. ۱۹ زیرا اینک من تو را امروز شهر حصاردار و ستون آهنین و حصارهای برنجین به ضد تمامی ایشان با تو جنگ خواهند کرداما بر تو غالب نخواهد آمد، زیرا خداوند می

گوید: من با تو هستم و تو را رهای خواهم داد.»

۲ و کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: «برو و به گوش اوشلیم ندا کرده، بگو خداوند چنین می گوید: غیرت جوانی تو و محبت نامزد شدن

است. ۲۳ چگونه می‌گویی که نجس نشدم و در عقب بعلم نرفتم؟ طریق خویش را در وادی پنگر و به آنچه کردی اعتراف نمای شتر تیزرو که در راههای خودمی دوی! ۲۴ مثل گورخر هستی که بیابان عادت داشته، در شههوت دل خود باد را بومی کشد. کیست که از شهوتش او را برگرداند؟ آنانی که اورا می‌طلبند خسته نخواهند شد او را در ماهش خواهند یافت.

۲۵ پای خود را از بر亨گی و گلوی خویش را از تشنگی باز دار. اما گفتنی بعد از آنکه همه این کارها را کرده بود من گفتم نزد من رجوع نما، اما رجوع نکرد و خواهر خانم اویهودا این را بدید. ۸ و من دیدم با آنکه اسرائیل مرتد زنا کرد و از همه جهات او را بیرون کردم و طلاق نامه‌ای به وی دادم لکن خواهر خانم اویهودا ترسید بلکه او نیز رفت، مرتكب زنا شد. ۹ واقع شد که به سبب سهل انگاری او در زناکاریش زمین ملوث گردید و او با سنگها و چوبها زانمود. ۱۰ و نیز خداوند می‌گوید: با وجود این همه، خواهر خانم اویهودا نزد من با تمامی دل خود رجوع نکرد بلکه با ریاکاری. ۱۱ پس خداوند مرا گفت: «اسرائیل مرتدخویشتن را از یهودای خانم عامل نموده است. ۱۲ لهذا برو و این سختان را بسوی شمال نداکرده، بگو: خداوند می‌گوید: ای اسرائیل مرتد رجوع نما! و بر تو غضب خواهمنمود زیرا خداوند می‌گوید: من روف هستم و تا به ابد خشم خود را نگاه نخواهم داشت. ۱۳ فقط به گماهات اعتراف نما که بر یهوده خدای خویش عاصی شدی و راههای خود را زیر هر درخت سبز برای بیگانگان منشعب ساختی و خداوند می‌گوید که شما آواز مرا نشینیدید. ۱۴ پس خداوند می‌گوید: ای پسران مرتد رجوع نمایید زیرا که من شوهرشما هستم و از شما یک نفر از شهری و دو نفر از قبیله‌ای گرفته، شما را به صهیون خواهیم آورد. ۱۵ و به شما شبانان موافق دل خود خواهیم داد که شما را به معرفت و حکمت خواهند چراند. ۱۶ «و خداوند می‌گوید که چون در زمین افروده و بارور شوید در آن ایام بار دیگر تابوت عهد یهوه را به زبان تغواهند آورد و آن به حاطر ایشان نخواهد آمد و آن را ذکر نخواهند کرد و آن را زیارت نخواهند نمود و بار دیگر ساخته نخواهد شد. ۱۷ زیرا در آن زمان اورشلیم راکرسی یهوه خواهند نامید و تمامی امت‌ها به آنجایه جهت اسم یهوه به اورشلیم جمع خواهند شدلو ایشان بار دیگر پیروی سرکشی دلهای شریخود را نخواهند نمود. ۱۸ و در آن ایام خاندان یهودا با خاندان اسرائیل راه خواهند رفت و ایشان از زمین شمال به آن زمینی که نصیب پدران ایشان ساختنم با هم خواهند آمد. ۱۹ و گفتم که من تو را چگونه در میان پسران قرار دهم و زمین مرغوب و میراث زیباترین امت‌ها را به تو دهم؟ پس گفتم که مرا پدر خواهی خواند و از من دیگر مرتد نخواهی شد. ۲۰ خداوند می‌گوید: هر آینه مثل زنی که به شوهر خود خیانت ورزد همچنین شمای خاندان اسرائیل به من خیانت ورزیدید. ۲۱ آواز گریه و تضرعات بنی اسرائیل از بلندیهایشیده می‌شود زیرا که راههای خود را منحرف ساخته و یهوه

زنان در زمان مصیبت برخیزند و تو را نجات دهنده. زیرا کهای یهودا خدایان تو به شماره شهرهای تویی باشند. ۲۹ خداوند می‌گوید: «چرا با من مخاصمه می‌نمایید جمیع شما بر من عاصی شده‌اید. ۳۰ پسران شما را عبت زدهام زیرا که تادیب رانمی پذیریند. شمشیر شما مثل شیر درنده ایشان در زمان مصیبت برخیزند و تو را نجات دهنده. زیرا کهای یهودا خدایان را هلاک کرده است. ۳۱ ای شما که اهل این عصر می‌باشید کلام خداوند را بفهمید! آیا من برای اسرائیل مثل بیابان یا زمین ظلمت غلیظنشده‌ام؟ پس قوم من چرا می‌گویند که روسای خود شده‌ایم و بار دیگر نزد تو نخواهیم آمد. ۳۲ آیا دوشیزه زیور خود را یا عروس آرایش خود را فراموش کنند؟ اما قوم من روزهای فراموش کرده‌اند. ۳۳ چگونه راه خود را مهیا می‌سازی تا محبت را بطلبی؟ بنابراین زنان بد رانیز به راههای خود تعلیم دادی. ۳۴ در دامنهای توپیز خون جان فقیران بی‌گاه یافته شد. آنها را در نقپ زدن نیافاتم بلکه بر جمیع آنها. ۳۵ و می‌گویی: چونکه بی‌گاه هستم غضب او از من برگردانیده خواهد شد. اینک به سبب گفتن که گناه نزک‌دیدم بر تداری خواهم نمود. ۳۶ چرا اینقدر مرمی شتابی تا راه خود را تبدیل نمایی؟ چنانکه ازآشور خجل شدی همچنین از مصر نیز خجل خواهی شد. ۳۷ از این نیز دستهای خود را برسرت نهاده، بیرون خواهی آمد. چونکه خداوند اعتماد تو را خوار شمرده است پس از ایشان کامیاب نخواهی شد.»

۳ و می‌گوید: «اگر مرد، زن خود را طلاق دهد او از وی جدا شده، زن مرد دیگری بشود آیا بار دیگر به آن زن رجوع خواهد نمود؟ مگر آن زمین بسیار ملوث نخواهد شد؟ لیکن خداوندمی گوید: تو با یاران بسیار زنا کردی اما نزد من رجوع نما. ۲ چشمان خود را به بلندیها برافزار و بین که کدام جا است که در آن با تو همخواب نشده‌اند. برای ایشان بسر راهها مثل (زن) عرب در بیابان نشستی و زمین را به زنا و بدرفاری خودملوث ساختی. ۳ پس بارش‌ها بازداشت شد و باران بهاری نیامد و تو را جمیں زن

خدای خود را فراموش کرده‌اند. ۲۲ ای فرزندان مرتد بازگشت نمایید و من ارتادهای شما را شفا خواهیم داد.» (ومی گوید): «اینک نزد تو می‌آیم زیرا که تو بیوه خدای ما هستی. ۲۳ به درستی که از دسخان کوههای تلهای باطل می‌باشد. زیرا به درستی که نجات اسرائیل در بیوه خدای ما است.

۲۴ و خجالت مشقت پدران ما، یعنی رمه و گله و پسران و دختران ایشان را از طفویلیت ما تلاف کرده است. ۲۵ در خجالت خود می‌خواهیم و رسوای ما، ما رامی بپاشند زیرا که هم ما و هم پدران ما از طفویلیت خود تا امروز به بیوه خدای خویش گناه وزیده و آواز بیوه خدای خویش را نشیده‌ایم.»

۴ بازگشت نمایی، اگر نزد من بازگشت نمایی و اگر رجاسات خود را از خود دور نمایی پراکنده نخواهی شد. ۲۶ و به راستی و انصاف و عدالت به حیات بیوه قسم خواهی خورد و امت هاخویشن را به او مبارک خواهند خواند و به وی فخر خواهند کرد.» ۲۷ زیرا خداوند به مردان بیوهدا و اورشليم چنین می‌گوید: «زمینهای خود را شیار کنید و درمیان خارها مکارید. ۲۸ ای مردان بیوهدا و ساکنان اورشليم خویشن را برای خداوند مختون سازیدو غلفه دلهای خود را دور کنید مبادا حدت خشم من به سبب بدی اعمال شما مثل آتش صادرشده، افروخته گردد و کسی آن را خاموش نتواند کرد. ۲۹ در بیوهدا اخبار نمایید و در اورشليم اعلان نموده، بگوید و در زمین کرنا بنیازید و به آوازیلند ندا کرده، بگوید که جمع شوید تا به شهراهی حصاردار داخل شویم. ۳۰ علمی بسوی صهیون برافرازید و برای پناه فرار کرده، توقف ننمایید زیرا که من بلای و شکستی عظیم ازطرف شمال می‌آیم. ۳۱ شیری از بیشه خود برآمده و هلاک کننده امت‌ها حرکت کرده، از مکان خویش درآمده است تا زمین تو را ویران سازد و شهرهای خراب شده، غیرمسکون گردد. ۳۲ از این جهت پلاس پوشیده، ماتم گیرید و ولوله کنید زیرا که حدت خشم خداوند از ما پرنگشته است. ۳۳ و خداوند می‌گوید که در آن روز دل پادشاه و دل سروران شکسته خواهد شد و کاهان متحیر و انبیا مشوش خواهند گردید.» ۳۴ پس گفت: «آهای خداوند بیوه! به تحقیق این قم و اورشليم را بسیار فرب دادی زیرا گفتی شما را سلامتی خواهد بود و حال آنکه شمشیر به جان رسیده است.» ۳۵ در آن زمان به این قم و به اورشليم گفته خواهد شد که باد سوم ازبلندهای بیابان بسوی دختر قوم من خواهد وزیده برای افشاراندن و پاک کردن خرم. ۳۶ باد شدیداز اینها برای من خواهد وزید و من نیز الان برایشان داوری‌ها خواهم فرمود. ۳۷ اینک او مثل ابر می‌آید و ارایه‌های او مثل گردباد و اسیهای اواز عقاب تیزروزند. وای بر ما زیرا که غارت شده‌ایم. ۳۸ ای اورشليم دل خود را از شرارت شست و شو کن تا نجات یابی! تا به کسی خیالات فاسد تو در دلت بماند؟ ۳۹ زیرا آوازی از دان اخبار می‌نماید و از کوهستان افرایم به مصیبتی اعلان می‌کند. ۴۰ امت‌ها را اطلاع دهدی، هان به ضد اورشليم اعلان کنید که محاصره کنندگان از ولایت بعدمی آید و به آواز خود به ضد

۵ «در کوچه‌های اورشليم گردش کرده، بینید و بفهمید و در چهارسوهاش تفتیش نمایید که آیا کسی را که به انصاف عمل نماید و طالب راستی باشد توانید یافت تا من آن را بیامزرم؟ ۴۱ و اگرچه بگویند: قسم به حیات بیوه، لیکن به دروغ قسم می‌خورند.» ۴۲ ای خداوند آیا چشمان تو براستی نگران نیست؟ ایشان را زدی اما محرون نشدن. و ایشان را تلف نمودی اما نخواستند تادیب را پذیرند. رویهای خود را از صخره سختتر گردانیدند و نخواستند بازگشت نمایند. ۴۳ و من گفتمن: «به درستی که اینان فقیرند و جاهل هستند که راه خداوند و احکام خدای خود را نمی‌دانند. ۴۴ پس نزد بزرگان می‌روم و با ایشان تکلم خواهم نمودزیرا که ایشان طریق

خداؤند و احکام خدای خود را می دانند.» لیکن ایشان متفق بیوغ راشکسته و بندها را گسیخته اند. ۶ از این جهت شیری از جنگل ایشان را خواهد کشت و گرگ بیابان ایشان را تاراج خواهد کرد و پلنگ برشههای ایشان در کمین خواهد نشست و هر که از آنها بیرون رود دریده خواهد شد، زیرا که تقصیرهای ایشان بسیار و ارتدادهای ایشان عظیم است. ۷ «چگونه تو را برای این بیامزم که پسرانت مرا ترک کردن و به آنجه خدا نیست قسم خوردند و چون من ایشان را سیر نمودم مرتبک زنا شدم و در خانه های فاحشهها ازدحام نمودند. ۸ مثل اسبان پروردشده مست شدند که هر یکی از ایشان برای زن همسایه خود شیوه می زند. ۹ و خداوند می گوید: «آیا به سبب این کارهاعقوبت نخواهد کشید؟» ۱۰ بر حصارهایش برآید و آنها را خراب کنید اما بالکل هلاک مکنید و شاخه هایش را قطع نمایدزیرا که از آن خداوند نیستند. ۱۱ خداوند می گوید: «هر آینه خاندان اسرائیل و خاندان یهودا به من به شدت خیات ورزیده اند.» ۱۲ خداوند را انکار نموده، می گویند که او نیست و بلا به ما نخواهد رسید و شمشیر و قحط را نخواهیم دید. ۱۳ و انبیا باد می شوند و کلام در ایشان نیست پس به ایشان چنین واقع خواهد شد. ۱۴ بنابراین بیوه خدای صبایوت چنین می گوید: «چونکه این کلام را گفته همانمان کلام خود را در دهان تو آتش و این قوم راهیم خواهم ساخت و ایشان را خواهد سوزانید.» ۱۵ خداوند می گوید: «ای خاندان اسرائیل، اینک من امتي را از دور بر شما خواهم آورد. امتي که زورآورند و امتي که قدیمند و امتي که زبان ایشان را نمی دانی و گفتار ایشان را نمی فهمی. ۱۶ ترکش ایشان قبر گشاده است و جمیع ایشان جبارند. ۱۷ و خمن و نان تو را که پسران و دختران آن را می باید بخورند خواهند خورد و گوسفندان و گاوان تو را خواهند خورد و انگورها و انجیرهای تو را خواهند خورد و شهرهای حصاردار تو را که به آنها توکل می نمایی با شمشیر هلاک خواهند ساخت.» ۱۸ لیکن خداوند می گوید: «در آن روزها نیز شما را بالکل هلاک نخواهیم ساخت. ۱۹ و چون شما گوید که بیوه خدای ما چراتمامی این بالاها را بر ما وارد آورده است آنگاه توبه ایشان بگو از این جهت که مرا ترک کردید و خدایان غیر را در زمین خویش عبادت نمودید. پس غریبان را در زمینی که از آن شما نباشد بندگی خواهید نمود. ۲۰ «این را به خاندان یعقوب اخبار نماید و به یهودا اعلان کرده، گوید ۲۱ کهای قوم جا هل وی فهم که چشم دارید اما نمی بینید و گوش دارید اما نمی شنوید این را بشنوید. ۲۲ خداوند می گوید آیا از من نمی ترسید و آیا از حضور من نمی لزدید که ریگ را به قانون جاودانی، حد دریاگذاشتم که از آن نتواند گلشت و اگرچه امواجش متلاطم شود غالب نخواهد آمد و هرچند شورش نماید اما از آن تجاوز نمی تواند کرد؟» ۲۳ اما این قوم، دل فتنه انگیز و متمرد دارند. ایشان فتنه انگیخته و رفته اند. ۲۴

۶ ای پنی بیامین از اورشلیم فرار کنید و کنارا در تعقیب پیازید و علامتی بر بیت هکاریم برپارازید زیرا که بلایی از طرف شمال و شکست عظیمی رو خواهد داد. ۷ و من آن دخترجمل و لطیف یعنی دختر صمیمیان را متنقطع خواهیم ساخت. ۸ و شبانان با گله های خویش نزدی خواهند آمد و خیمه های خود را گردآورد و پرپاریا نموده، هر یک در جای خود خواهند چرانید. ۹ هر چند که را جنگ را مهیا سازید و برخاسته، در وقت ظهر برآیم، واک بر ما زیرا که روز رو به زوال نهاده است و سایه های عصر دراز می شود. ۱۰ برخیزید! و در شب برآیم تا قصرهایش رامنهدم سازیم. ۱۱ زیرا که بیوه صبایوت چنین می فرماید: «درختان را قطع نموده، مقابل اورشلیم سنگر پری نماید. زیرا این است شهری که سزاوار عقوبت است چونکه اندرونیش تمام ظلم است. ۱۲ مثل چشمی ای که آب خود رامی جوشاند همچنان اور شارت خویش رامی جوشاند. ظلم و تاراج در اندرونیش شنیده می شود و بیماریها و جراحات دائم در نظر من است. ۱۳ ای اورشلیم، تادیب را پیذری مبادا جان من از تو بیزار شود و تو را بیران و زمین غیرمسکون گردان.» ۱۴ بیوه صبایوت چنین می گوید که «بقیه اسرائیل را مثل مو خوشه چینی خواهند کرد پس مثل کسی که انگور می چیندست خود را بر شاخه هایش برگردان.» ۱۵ کیستند که به ایشان تکلم نموده، شهادت دهم تا پشتواند. همان گوش ایشان نامخون است که نتوانند شنید. اینک کلام خداوند برای ایشان عارگردیده است و در آن رغبت ندارند. ۱۶ و من از حدت خشم خداوند پر شدهام و از خودداری خسته گردیده ام پس آن را در کوجهها بر اطفال ویر مجلس جوانان با هم بیزی. زیرا که شوهر و زن هر دو گرفتار خواهند شد و شیخ با دیرینه روز. ۱۷ و خانهها و مزرعهها و زنان ایشان با هم از آن دیگران خواهند شد زیرا خداوند می گوید که «دست خود را به

ضد ساکنان این زمین درازخواهم کرد. ۱۳ چونکه جمیع ایشان چه خرد و چه بزرگ، پر از طمع شده‌اند و همگی ایشان چه نبی و چه کاهن، فریب را بعمل می‌آورند. ۱۴ وجراحت قوم مرا اندک شفایی دادند، چونکه می‌گویند سلامتی است، سلامتی است با آنکه سلامتی نیست.» ۱۵ آیا چون مرتکب رجاسات شدند خجل گردیدند؟ نی ابد خجل نشتد بلکه حیا را احساس ننمودند. بنابراین خداوند می‌گوید که «در میان افدادگان خواهد افتاد وحینی که من به ایشان عقوبت رسانم خواهدنغلورد.» ۱۶ خداوند چنین می‌گوید: «بر طریق هایبایستید و ملاحظه نمایید و درباره طریق های قدیم سوال نمایید که طریق نیکو کدام است تا در آن سلوک نموده، برای جان خود راحت بیاید، لیکن ایشان جواب دادند که در آن سلوک نخواهیم کرد. ۱۷ و من پاسبانان بر شما گماشتم (که می‌گفتند): به آواز کرنا گوش دهید، اما ایشان گفتند گوش نخواهیم داد. ۱۸ پس ای امت هابشتوید وای جماعت آنچه را که در میان ایشان است بدانید! ۱۹ ای زمین بشنو اینک من بلای براین قوم می‌آورم که ثمره خیالات ایشان خواهدبود زیرا که به کلام من گوش ندادند و شریعت مانیز ترک نمودند. ۲۰ چه فایده دارد که بخور از سیاو قصب الذریه از زمین بعید برای من آورده می‌شود. قربانی های سوختنی شما مقبول نیست و ذبایح شما پسندیده من نی.» ۲۱ بنابراین خداوند چنین می‌گوید: «اینک من پیش روی این قوم سنگهای لغش دهنده خواهم نهاد و پدران و پسران با هم از آنها لغش خواهدبود خورد و ساکن زمین با همسایهاش هلاک خواهند شد.» ۲۲ خداوند چنین می‌گوید: «اینک قومی از زمین شمال می‌آورم و امتنی عظیم از اقصای زمین خواهند برخاست. ۲۳ و کمان و نیزه خواهندگرفت. ایشان مردان ستمکیش می‌باشند که ترحم ندارند. به آواز خود مثل دریا شورش خواهندنمود و بر اسیان سوار شده، مثل مردان جنگی به ضد توای دختر صهیون صرف آرایی خواهندکرد.» ۲۴ آوازه این را شنیدم و دستهای ما سست گردید. تنگی و درد مثل زنی که می‌زاید ما را درگرفته است. ۲۵ به صحرا بیرون مشوید و به راه مرورید زیرا که شمشیر دشمنان و خوف از هر طرف است. ۲۶ ای دختر قوم من پلاس بپوش و خویشتن را در حاکستر بغلطان. ماتم پسر یگانه و نوچه گری تلغی برای خود بکن زیرا که تاراج کننده ناگهان بر ما می‌آید. ۲۷ تو را در میان قوم خودامتحان کننده و قلعه قرار داد تا راههای ایشان را بهمی کردن گردش کنی. ۲۸ همه ایشان سخت متمرد شده‌اند و برای نمامی کردن گردش می‌کنند. بزنج و آهن می‌باشند و جمیع ایشان فساد کننده‌اند. ۲۹ پر زور می‌دمد و سرب درآتش فانی می‌گردد و قالگر عبث قال می‌گذارد زیرا که شریان جدا نمی‌شوند. ۳۰ نقره ترک شده نامیده می‌شوند زیرا خداوند ایشان را ترک کرده است.

۷ کلامی که از جانب خداوند به ارمیا نازل شده، گفت: ۲ «به دروازه خانه خداوند بایست و این کلام را در آنجا ندا کرده، بگو: ای تمامی یهودا که به این دروازه‌ها داخل شده، خداوند را سجده می‌نمایید کلام خداوند را بشنوید. ۳ یهوده صبابوت خدای اسرائیل چنین می‌گوید: طریق‌ها و اعمال خود را اصلاح کنید و من شما را در این مکان ساکن خواهم گردانید. ۴ به سخنان دروغ توکل نمایید و مگوید که هیکل یهوده، هیکل یهوده، هیکل یهوده این است. ۵ زیرا اگر به تحقیق طریق‌ها و اعمال خود را اصلاح کنید و انصاف را در میان یکدیگر بعمل آورید، ۶ و بر غریبان و پیمان و بیوه‌زنان ظلم ننمایید و خون بی‌گناهان را در این مکان تریزید و خدایان غیر را به جهت ضر خوبی پروری ننمایید، ۷ آنگاه شما را در این مکان در زمینی که به پدران شما از ازل تا به ابد داده‌ام ساکن خواهم گردانید. ۸ اینک شما به سخنان دروغی که متفع ندارد توکل می‌نمایید. ۹ آیا مرتکب ذدی و زنا و قتل نمی‌شوید و به دروغ قسم نمی‌خورد و برای بعل بخور نمی‌سوزانید؟ ۱۰ آیا خدایان غیر را که نمی‌شناسید پروری نمی‌نمایید؟ ۱۱ ای خانه‌ای که به اسم من مسمی است و داخل شده، به حضور من در این خانه‌ای که به اسم من مسمی است می‌ایستید و می‌گوید که به گردن تمام این رجاسات سپرده شده‌ایم. ۱۲ اینک این خانه‌ای که به اسم من مسمی است در نظر شمامغاره دزدان شده است؟ و خداوند می‌گوید: اینک من نیز این را دیده‌ام. ۱۳ لکن به مکان من که در شیلو بود و نام خود را اول در آنجا قرار داده بودم بروید و آنچه را که به سبب شمارت قوم خود اسرائیل به آنجا کرددهام ملاحظه نمایید. ۱۴ پس حال خداوند می‌گوید: از آنرو که تمام این اعمال را بجا آورده‌ام با آنکه من صحیح زودبخارسته، به شما تکلم نموده، سخن راندم امانشندید و شما را خواندم اما جواب ندادید. ۱۵ از این جهت به این خانه‌ای که به اسم من مسمی است و شما به آن توکل دارید و به مکانی که به شما و به پدران شما دادم به نوعی که به شیلو عمل نمودم عمل خواهم کرد. ۱۶ و شما را از حضور خود خواهم راند به نوعی که جمیع براذران شما یعنی تمام ذریت افزاییم راندم. ۱۷ پس تو برای این قوم دعا مکن و به جهت ایشان آواز تضرع و استغاثه بله‌منما و نزد من شفاقت مکن زیرا که من تو را اجابت نخواهم نمود. ۱۸ آیا آنچه را که ایشان در شهرهای یهودا و کوجه‌های اورشلیم می‌کنند نمی‌بینی؟ ۱۹ پسران، هیزم جمع می‌کنند پدران، آتش می‌افروزند و زنان، خمیرمی سرشد تا فرصلها برای ملکه آسمان بسازند و هدایای ریختنی برای خدایان غیر ریخته مرامتعیر سازند. ۲۰ اما خداوند می‌گوید آیا مرامتعیر می‌سازند؟ نی بلکه خویشتن را تا رویهای خود را رسوا سازند. ۲۱ بنابراین خداوند یهوده چنین می‌گوید: اینک خشم و غضب من بر این مکان برانسان و بر بهایم و بر درخان صحراء و برمحصلو زمین ریخته خواهد شد و افروخته شده، خاموش خواهد گردید. ۲۲ «بهوه صبابوت خدای اسرائیل چنین می‌گوید: قربانی های سوختنی خود را بر ذبایح خویش

مزید کنید و گوشت بخورید. ۲۲ زیرا که به پدران شما سخن نگفتم و در روزی که ایشان را زمین مصر بیرون آردم آنها را درباره قربانی های سوختنی و ذبح امر نفرمودم. ۲۳ بلکه ایشان را به این چیز امر فرموده، گفتم که قول مرا بشنوید ومن خدای شما خواهم بود و شما قوم من خواهید بود و بهر طرقی که به شما حکم نمایم سلوک نماید تا برای شما نیکو بادش. ۲۴ اما ایشان نشنیدند و گوش خود را فرا نداشتند بلکه برسپاس مشترتها و سرکشی دل شیر خود رفتار نمودند و به عقب افتدند و پیش نیامدند. ۲۵ ازروزی که پدران شما از زمین مصر بیرون آمدند تا امروز جمیع بندگان خود اینبا را نزد شما فرستادم بلکه هر روز صبح زود برساخته، ایشان را ارسال نمودم. ۲۶ اما ایشان نشنیدند و گوش خود را فرانداشتند بلکه گردن خویش را سخت نموده، ازپرداز خود بدتر عمل نمودند. ۲۷ پس تو تمامی این سخنان را به ایشان بگو اما تو را نخواهند شنیدو ایشان را پبخوان اما ایشان تو را جواب نخواهند داد. ۲۸ و به ایشان بگو: این قومی می باشند که قول یهوه خدای خویش را نمی شوند و تادیب نمی بذیرند زیرا راستی نابود گردیده و از دهان ایشان قطع شده است. ۲۹ (ای اوژلیم) موی خود را تراشیده، دور بینداز و بر بلندیها آواز نوحه برافراز زیرا خداوند طبقه مغضوب خود رارد و ترک نموده است. ۳۰ «چونکه خداوند می گوید بنی یهودا آنچه را که در نظر من ناپسند است بعمل آوردن و رجاسات خویش را در خانه ای که به اسم من مسمی است بپائیموده، آن را نجس ساختند. ۳۱ و مکان های بلند خود را در توفت که در وادی این حنوم است بنا نمودند تا پسران و دختران خویش را در آتش بسوزانند که من اینکار را امر نفرموده بودم و بخارط خویش نیاورده. ۳۲ بنا براین خداوند می گوید: اینک روزها می آید که آن باردهیگر به توفت و وادی این حنوم مسمی نخواهد شد بلکه به وادی قتل و در توفت دفن خواهند کردتا جایی باقی نماند. ۳۳ و لشهای این قوم خوارک مرغان هوا و جانوران زمین خواهد بود و کسی آنها را نخواهد ترسانید. ۳۴ و از شههای یهودا و کوچه های اوژلیم آواز شادمانی و آواز خوشی و صدای داماد و صدای عروس را نابود خواهم ساخت زیرا که آن زمین ویران خواهد شد.»

۸ استخوانهای پادشاهان یهودا و استخوانهای سرورانش و استخوانهای کهنه و استخوانهای انبیا و استخوانهای سکنه اوژلیم را از قبرهای ایشان بیرون خواهند آورد. ۲ و آنها پیش آفتاب و ماه و تمامی لشکر آسمان که آنها را دوست داشته و عبادت کرده و پیروی نموده وجستجو و سجده کرده اند پهن خواهند کرد و آنها جمع نخواهند نمود و دفن نخواهند کرد بلکه بر روی زمین سرگین خواهد بود. ۳ و یهوه صایرات می گوید که تمامی بقیه این قبیله شریر که باقی می مانند در هر مکانی که باقی مانده باشند و من ایشان را بسوی آن رانده باشم مرگ را بر حیات ترجیح خواهد داد. ۴ «و ایشان را بگو خداوند چنین می فرماید: اگر کسی بیفتند آیا نخواهد

خداؤند را بشنوید و گوشهای شما کلام دهان اورا پذیرد و شما به دختران خود نوحه گری را تعیین دهید و هر زن به همسایه خویش ماتم را ۲۱ زیرا موت به پنجه های ما برآمده، به قصرهای ما داخل شده است تا اطفال را از بیرون و جوانان را از چهارسوسها منقطع سازد. ۲۲ خداوند چنین می‌گوید: «بگو که لاشهای مردمان مثل سرگین بر روی صحراء و مانند بافه در عقب دروغگر افتاده است و کسی نیست که آن را بیرچیند.» ۲۳ خداوند چنین می‌گوید: «حکیم، از حکمت خود فخر ننماید و جبار، از تومندی خویش مفتخر نشود و دولتمند از دولت خود افتخار نکند.» ۲۴ بلکه هر که فخر نماید از این فخر بکند که فهم دارد و مرا می‌شناسد که من یهوه هستم که رحمت و انصاف و عدالت را در زمین بجا می‌آورم زیرا خداوند می‌گوید در این چیزهای مسروق می‌باشم.» ۲۵ خداوند می‌گوید: «اینک ایامی می‌آید که نامختونان را با مختونان عقوبت خواهیم رسانید.» ۲۶ یعنی مصر و یهودا و ادوم و بنی عمون و مواب و آنانی را که گوشهای موی خود رامی تراشند و در صحراء ساکنند. زیرا که جمیع این امت‌ها نامختونند و تمامی خاندان اسرائیل در دل نامختونند.»

۱۰ ای خاندان اسرائیل کلامی را که خداوند به شما می‌گوید بشنوید! ۱ خداوند چنین می‌گوید: «طريق امت‌ها را يادمگيريد و از علامات افلاک مترسید زیرا که امت‌ها از آنها می‌ترسند.» ۲ چونکه رسوم قومها باطل است که ایشان درختی از چنگل با تیرمی برنده که صنعت دستهای نجار می‌باشد. ۳ و آن را به نقره و طلا زینت داده، با میخ و چکش محکم می‌کنند تا متتحرک نشود. ۴ و آنها مثل مترب در بیستان خیار می‌باشند که سخن نمی‌توانند گفت و آنها را می‌پاید برداشت چونکه راه نمی‌تواند رفت. از آنها مترسید زیرا که ضرر نتوانند رسانید و قوت نفع رسانیدن هم ندارند.» ۵ ای یهوه مثل تو کسی نیست! تو عظیم هستی و اسم تو در قوت عظیم است! ۶ ای پادشاه امت ها کیست که از تو نترسد زیرا که این به تو می‌شاید چونکه در جمیع حکیمان امت‌ها و در تمامی ممالک ایشان مانند تو کسی نیست. ۷ جمیع ایشان وحشی و احمق می‌باشند تا دید اباظل چوب (بت) است. ۸ نقره کویده شده از ترشیش و طلا از اوفاژ که صنعت صنعتگر و عمل دستهای زگر باشد می‌آورند. لاجورد و ارغوان لیاس آنها و همه اینها عمل حکمت پیشگان است. ۹ اما یهوه خدای حق است او خدای حق و پادشاه سرمهدی می‌باشد. از غضب او زمین متزلزل می‌شود و امت‌ها قهر او را متحمل نتوانند. ۱۰ به ایشان چنین بگوید: «خدایانی که آسمان و زمین را ناخته‌اند از روی زمین و از زیرآسمان تلف خواهند شد.» ۱۱ او زمین را به قوت خود ساخت و ربع مسکون را به حکمت خویش استوار نمود و آسمان را به عقل خود گسترانید. ۱۲ چون آوازی دهد غوغای آنها در آسمان پدید می‌آید. ابرها از اقصای زمین برمی‌آورد و برقها برای باران می‌سازد و باد را از خزانه‌های خود بیرون می‌آورد.

چشممه اشک. تا روز و شب برای کشتگان دختر قوم خود گریه می‌کردم. ۱۳ کاش که در بیابان منزل مسافران می‌داشتم تا قوم خود را ترک کرده، از نزد ایشان می‌رفتم چونکه همگی ایشان زناکارو جماعت خیانت کارند. ۱۴ زبان خویش را مثل کمان خود به دروغ می‌کشند. در زمین قوی شده‌اند اما نه برای راستی زیرا خداوند می‌گوید: «از شرارت به شرارت ترقی می‌کنند و مانعی شناسند.» ۱۵ هر یک از همسایه خویش با حذر باشید و به هیچ برادر اعتماد ننمایید زیاه را برادر از پا درمی‌آورد و هر همسایه به نمامی گردش می‌کند. ۱۶ و هر کس همسایه خود را فربیض می‌دهد و ایشان براستی تکلم نمی‌نمایند و زبان خود را به دروغگویی آموخته‌اند و از کنج رفقاری خسته شده‌اند. ۱۷ خداوند می‌گوید که «مسکن تور میان فربیض است و از مکر خویش نمی‌خواهند که مرا بشناسند.» ۱۸ بنا بر این یهوه صبابیوت چنین می‌گوید: «اینک من ایشان را قال گذاشته، امتحان خواهیم نمود. زیرا به خاطر دختر قوم خود چه توانم کرد؟» ۱۹ زبان ایشان تیر مهلهک است که به فربیض سخن می‌راند. به زبان خود با همسایه خویش سخنان صلح آمیز می‌گویند، اما در دل خودبرای او کمین می‌گذارند.» ۲۰ پس خداوند می‌گوید: «آیا به سبب این چیزها ایشان را عاقوبیت نسانم و آیا جانم از چنین قویی انتقام نکشید؟» ۲۱ برای کوهها گریه و نوحه گری و برای مرتعهای بیابان ماتم بریا می‌کنم زیرا که سوخته شده است و احادی از آنها گذار نمی‌کند و صدای مواشی شنیده نمی‌شود. هم مرغان هوا و هم بهایم فار کرده و رفته‌اند. ۲۲ و اورشلیم را به توده‌ها و موای شغالها مبدل می‌کنم و شهرهای یهودا را بیان و غیرمسکون خواهیم ساخت. ۲۳ کیست مرد حکیم که این را بفهمد و کیست که دهان خداوند به وی سخن گفته باشد تا این چیزها اخبار نماید که چرا زمین خراب و مثل بیابان سوخته شده است که احادی از آن گذرنمی کند. ۲۴ پس خداوند می‌گوید: «چونکه شریعت مرا که پیش روی ایشان گذاشته بودم ترک کردند و آواز مرا نشیدند و در آن سلوک ننمودند،» ۲۵ بلکه بپریوی سرکشی دل خود را نمودند، و از عقب بعلمیم که پدران ایشان آنها را به ایشان آموختند. ۲۶ ای این جهت یهوه صبابیوت خدای اسرائیل چنین می‌گوید: «اینک من افسنتین راخوراک این قوم خواهیم ساخت و آب تلخ به ایشان خواهیم نوشانید. ۲۷ و ایشان را در میان امت‌هایی که ایشان و پدران ایشان آنها را ناشتاختند پرآکده خواهیم ساخت و شمشیر را در عقب ایشان خواهیم فرساند تا ایشان را هلاک نمایم.» ۲۸ یهوه صبابیوت چنین می‌گوید: «تفکر کیبلو زنان نوحه گر را پیخوانید تا بیابند و دربی زنان حکیم بفرستید تا بیابند.» ۲۹ ایشان تعجب نموده، برای ما ماتم بریا کنند تا چشمان ما اشکهای بزید و مؤگان ما آبها جاری سازد. ۳۰ زیرا که آواز نوحه گری از صهیون شنیده می‌شود که چگونه غارت شدیم و چه بسیار خجل گردیدیم چونکه زمین را ترک کردیم و مسکن‌های ما را بیرون انداخته‌اند. ۳۱ پس ای زنان، کلام

۱۴ جمیع مردمان وحشی اند و معرفت ندارند و هر که تمثالي می سازد خجل خواهد شد. زیرا که بت ریخته شده او دروغ است و در آن هیچ نفس نیست. ۱۵ آنها باطل و کار مسخرگی می باشد در روزی که به محکمه می آید تلف خواهند شد. ۱۶ او که نصیب یعقوب است مثل آنها نمی باشد. زیرا که او سازنده همه موجودات است و اسرائیل عصای میراث وی است و اسم او بهه صیانت می باشد. ۱۷ ای که در تنگی ساکن هستی، پسته خود را زمین پردار! ۱۸ زیرا خداوند چنین می گوید: «اینک من این مرتبه ساکنان این زمین را از فلاخن خواهم انداخت و ایشان را به تنگ خواهم آورد تا فهمند». ۱۹ وای بر من بسبب صدمه من. ۲۰ خیمه من خراب شد و تمامی طنابهای من گسیخه گردید، پس از این پیرون رفته، نایاب شدند. کسی نیست که خیمه مر پهن کند و پده های مرایپا نماید. ۲۱ زیرا که شبانان وحشی شده‌اند و خداوند را طلب نمی نمایند پناهبران کامیاب نخواهند شد و همه گله های ایشان پراکنده خواهد گردید.

اینک صدای خبری می آید و اضطراب عظیمی از دیار شمال. تا شهرهای یهودا را ویران و ماوای شغالها سازد. ۲۲ ای خداوند که طبق انسان از آن اونیست و آدمی که راه می رود قادر بر هدایت قدمهای خویش نمی باشد. ۲۳ ای خداوند مراتادیب نما اما به انصاف و نه به غضب خود مبادرما ذلیل سازی. ۲۴ غضب خویش را بر امت هایی که تو را نمی شناسند بزیر. و بر قبیله هایی که اسم تو را نمی خوانند، زیرا که ایشان یعقوب را خوردند و او را بلعیده، تباہ ساختند و مسکن او را خراب نمودند.

۱۱ این است کلامی که از جانب خداوند به ارمیا نازل شده، گفت: «کلام این عهدها بشنوید و به مردان یهودا و ساکنان اورشلیم بگویید. ۲ و تو به ایشان بگو یهوده خدای اسرائیل چنین می گوید: ملعون باد کسی که کلام این عهدها نشنود. ۴ که آن را به پدران شما در روزی که ایشان را از زمین مصر از کوره آئینی پیرون آوردم امر فرموده، گفتم قول مرآ بشنوید و موافق هر آنچه به شما امر بفرمایم آن را بجای بیاورید تا شما قوم من باشید و من خدای شما باشم. ۵ و تا قسمی را که برای پدران شما خودم وفا نمایم که زمینی را که به شیر و عسل جاری است چنانکه امروز شده است به ایشان بدهم». پس من در جواب گفت: «ای خداوند آمین». ۶ پس خداوند مرآ گفت: «تمام این سخنان رادر شهرهای یهودا و کوچه های اورشلیم نداکرده، بگو که سخنان این عهد را بشنوید و آنها را بجا آورید. ۷ زیرا از روزی که پدران شما را از زمین مصر برآوردم تا امروز ایشان را تاکید سخت نمودم و صیغ زود برخاسته، تاکید نموده، گفتم قول مرآ بشنوید. ۸ اما نشینیدند و گوش خود را فرانداشتند بلکه پیروی سرکشی دل شیر خود را نمودند. پس تمام سخنان این عهد را بر ایشان وارد آوردم چونکه امر فرموده بودم که آن را وفانماید اما وفا ننمودند». ۹ و خداوند مرآ گفت: «فتنه‌ای در میان مردان یهودا و ساکنان اورشلیم پیدا شده است. ۱۰ به

نرخود امتحان کرده‌ای. ایشان را مثل گوسفندان برای ذبح بیرون کش و بعد از مرور ایام بسیار خداوند مرا گفت: «برخاسته، به فرات برو و کمریندی ایشان را به جهت روز قتل تعیین نما. ۴ زمین تا به کی ماتم خواهد نمود و را که تو را امر فرمودم که در آنجا پنهان کنی از آنجا بگیر.» ۷ پس به فرات رفتم و کنده کمریند را از جایی که آن را پنهان کرده بودم گرفتم و اینک کمریند پوسیده و لایق هیچ‌کار نبود. ۸ و کلام خداوند به من نازل شده، گفت: ۹ «خداوند چنین می‌فرماید: تکبر یهودا و تکبر عظیم اورشلیم را همچنین تباخ خواهم ساخت. ۱۰ و این قوم شریعی که از شنیدن قول من ابانموده، سرکشی دل خود را بپروردی می‌نمایند و در عقب خدايان غیر رفته، آنها را عبادت و سجده می‌کنند، مثل این کمریندی که لایق هیچ‌کاریست خواهد شد. ۱۱ زیرا خداوند می‌گوید: چنانکه کمریند به کمر آدمی می‌چسبد، همچنان تمامی خاندان اسرائیل و تمامی خاندان یهودا را به خویشتن چسبانیدم تا برای من قوم و اسم و فخر و زینت باشند اما نشیدند. ۱۲ پس این کلام را به ایشان بگو: یهوه خدای اسرائیل چنین می‌گوید: هر مشک از شراب پر خواهد شد و ایشان به تو خواهد گفت: مگر مانع دائم که هرمشک از شراب پر خواهد شد؟ ۱۳ پس به ایشان بگو: خداوند چنین می‌گوید: جمیع ساکنان این زمین را با پادشاهی که بر کرسی داود می‌نشینندو کاهنان و انبیا و جمیع سکنه اورشلیم را به مستی پر خواهم ساخت. ۱۴ و خداوند می‌گوید: ایشان را یعنی پدران و پسران را با یکدیگر بهم خواهم انداخت. از هلاک ساختن ایشان شفقت و رافت و حرمت خواهم نمود. ۱۵ بشنوید و گوش فراگیرید و مغور مشویدزیرا خداوند تکلم می‌نماید. ۱۶ برای یهوه خدای خود جلال را توصیف نماید قبل از آنکه تاریکی را پدید آورد و پایهای شما بر کوههای ظلمت بلغذد. و چون منتظر نور باشید آن را به سایه موت مبدل ساخته، به ظلمت غلیظ تبدیل نماید. ۱۷ و اگر این را نشتوید، جان من در خفا به سبب تکرشما گریه خواهد کرد و چشم من زا زار گریسته، اشکها خواهد ریخت از این جهت که گله خداوندبه اسیری برد شده است. ۱۸ به پادشاه و ملکه بگو: «خویشتن را فروتن ساخته، بنشیبید زیرا که افسرها یعنی تاجهای جلال شما افاده است. ۱۹ شهرهای جنوب مسلود شده، کسی نیست که آنها را مفتوح سازد. و تمامی یهودا اسیرشده، بالکل به اسیری رفته است. ۲۰ چشمان خود را بلند کرده، آنانی را که از طرف شمال می‌آیند بنگرید. گلهای که به تو داده شد و گوسفندان زیبایی تو کجا است؟ ۲۱ اما چون او یارانست را به حکمرانی تو نصب کند چه خواهی گفت؟ چونکه تو ایشان را بر ضرر خود آموخته کرده‌ای. آیا دردها مثل زنی که می‌زاید تو را فرون‌خواهد گرفت؟ ۲۲ و اگر در دل خود گویی این چیزها چرا به من واقع شده است، (بدانکه) به سبب کثرت گناهات دامنهایت گشاده شده و یاشنه هایت به زور برنه گردیده است. ۲۳ آیا چیزی، پوست خود را تبدیل تواند نمود یا پلیگ، پیسه های خویش؟ آنگاه شما نیز که به بدی کردن معتمد شده‌اید نیکوئی توانید کرد؟ ۲۴ و من ایشان را مثل کاه که پیش

گیاه تمامی صحراء خواهد ماند. حیوانات و مرغان به سبب شرارت ساکنانش تلف شده اندزیرا می‌گویند که او آخرت ما را نخواهد دید. ۵ اگر وقتی که با پیادگان دویدی تو را خسته کردند پس چگونه با ایشان می‌توانی برایری کنی؟ و هرچند در زمین سالم، ایمن هستی در طغیان اردن چه خواهی کرد؟ ۶ زیرا که هم برادرات و هم خاندان پدرت به تو خیانت نمودند و ایشان نیز در عقب تو صدای بلند می‌کنند پس اگرچه سخنان نیکو به تو بگویند ایشان را باور مکن. ۷ من خانه خود را ترک کرده، میراث خویش را دور انداختم. و محبوبه خود را به دست دشمنانش تسليم نمودم. ۸ و میراث من مثل شیرجنگل برای من گردید. و به ضد من آواز خود را بلند کرد از این جهت از او نفرت کردم. ۹ آیامیراث من برایم مثل مرغ شکاری رنگارنگ که مرغان دور او را گرفته باشند شده است؟ ۱۰ بروید و جمیع حیوانات صحراء را جمع کرده، آنها را بایارید تا بخورند. ۱۱ شبان بسیار تاکستان مرا خراب کرده، میراث مرا پایمال نمودند. و میراث مرغوب مرا به بیابان ویران مبدل ساختند. آن را ویران ساختند و آن ویران شده نزد من ماتم گرفته است. تمامی زمین ویران شده، چونکه کسی این را در دل خود راه نمی‌دهد. ۱۲ بر تمامی بلندیهای صحراء، تاراج کنده‌گان هجوم آوردنزیرا که شمشیر خداوند از کنار زمین تا کنار دیگر شاهلاک می‌کند و برای هیچ بشری اینمی نیست. ۱۳ گندم کاشتند و خار در رویدنده، خویشتن را به رنج آورده، نفع نبرند. و از محصول شما به سبب حدت خشم خداوند خجل گردیدند. ۱۴ خداوند درباره جمیع همسایگان شریخود که ضرر می‌رسانند به ملکی که قوم خود اسیری را مالک آن ساخته است چنین می‌گوید: «اینک ایشان را از آن زمین برومی کنم و خاندان یهودا را از میان ایشان برومی کنم. ۱۵ و بعد از برکنده ایشان رجوع خواهم کرد و بر ایشان ترحم خواهم نمود و هر کس از ایشان را به ملک خویش و هر کس را به زمین خود باز خواهم آورد. ۱۶ و اگر ایشان طریق های قوم مرا نیکو یاد گرفته، به اسم من یعنی به حیات یهودا قسم خورنده‌چنانکه ایشان قوم مرا تعليم دادند که به بعل قسم خورنده، آنگاه ایشان در میان قوم من بنا خواهند شد. ۱۷ اما اگر نشوند آنگاه آن امت را بالکل برکنده، هلاک خواهیم ساخت.» کلام خداوند این است.

۱۳ خداوند به من چنین گفت که «برو و کمریند کنای برای خود بخرا و آن را به کمر خود بیند و آن را در آب فرو میر.» ۲ پس کمریند را موافق کلام خداوند خریدم و به کمر خود بستم. و کلام خداوند بار دیگر به من نازل شده، گفت: «این کمریند را که خریدی و به کمر خود بستی بگیر و به فرات رفته، آن را در شکاف صخره پنهان کن.» ۵ پس رفتم و آن را در فرات برجسته آنچه خداوند به من فرموده بود پنهان کردم. ۶

روی باد صحراء رانده شود پراکنده خواهم ساخت.» ۲۵ خداوند می‌گوید: «قرعه تو و نصیبی که از جانب من برای تو پیموده شده این است، چونکه شد و کسی نخواهد بود که ایشان و زنان ایشان و پسران و دختران ایشان را دفن کنندزیرا که شرارت ایشان را بر ایشان خواهم بیخت. ۱۷ پس این کلام آن دوشیزه یعنی دختر قوم من به شکستگی عظیم و صدمه بینهایت سخت شکسته شده است. ۱۸ اگر یهودا صحراء بیرون روم ایک کشتگان شمشیر و اگرچه شهر داخل شوم اینک بیماران از گرسنگی. زیرا که هم اینبا و کهنه در زمین تجارت می‌کند و هیچ نمی‌دانند.» ۱۹ آیا یهودا را بالکل ترک کردۀ‌ای و آیا جانش صهیون را مکروه داشته است؟ چرا ما را چنان زده‌ای که برای ما هیچ علاجی نیست؟ برای سلامتی انتظار کشیدیم اما هیچ خبری نیامد و برای زمان شفا و اینک اضطراب پدید آمد. ۲۰ ای خداوند به شرارت خود و به عصیان پدران خویش اعتراض می‌نماییم زیرا که به تو گناه ورزیده‌ایم. ۲۱ به مخاطر اسم خود ما را رد نماییم. کرسی جلال خویش را خوار مشمار. عهد خودرا که با ما بستی به یاد آورده، آن را مشکن. ۲۲ آیادر میان ایاضیل امت‌ها هستند که باران بیاراند و آیا آسمان می‌تواند بارش بدده؟ مگر توای یهوه خدای ما همان نیستی و به تو امیدوار هستیم چونکه تو فاعل همه اینکارها می‌باشی.

۱۵ و خداوند مرا گفت: «اگرچه هم موسی و سموئیل به حضور من می‌ایستادند جان من به این قوم مایل نمی‌شد. ایشان را از حضور من دور انداز تا بیرون روند. ۲ و اگر به توب‌گوید به کجا بیرون رونم، به ایشان بگو: خداوند چنین می‌فرماید: آنکه مستوجب موت است به موت و آنکه مستحق شمشیر است به شمشیر و آنکه سزاوار قحط است به قحط و آنکه لایق اسری است به اسری. ۳ و خداوند می‌گوید: برایشان چهار قسم خواهم گماشت: یعنی شمشیرای کشن و سگان برای درین و مرغان هوا و حیوانات صحراء برای خوردن و هلاک ساختن. ۴ وایشان را در تمامی ممالک جهان مشوش خواهم ساخت. به سبب منسی این حرقيا پادشاه یهودا و کارهایی که او در اورشلیم کرد. ۵ زیرا اورشلیم کیست که بر تو ترحم نماید و کیست که برای تو ماتم گیرد و کیست که یکسو برود تا اسلامتی تو پرسد؟ ۶ خداوند می‌گوید: چونکه تو مرا ترک کرده، به عقب برگشتن من نیز دست خودرا بر تو داراز کرده، تو را هلاک ساختم زیرا که از پیشیمان شدن بیزار گشتم. ۷ و ایشان را در دروازه های زمین با غربال خواهم بیخت و قوم خود را بی‌ولاد ساخته، هلاک خواهم نمود چونکه از راههای خود بازگشت نکردند. ۸ یوهوزنان ایشان برای او ریگ دریا زیاده شده‌اند، پس بر ایشان در وقت ظهر بر مادر جوانان تاراج کننده‌ای خواهم آورد و ترس و آشفتگی را بر شهر ناگهان مستولی خواهم گردانید. ۹ زاینده هفت ولد زیون شده، جان بداد و آفتاب او که هنوز روز باقی بود غروب کرد و او خجل و رسواگردید. و خداوند می‌گوید: من بقیه

ایشان را پیش روی دشمنان ایشان به شمشیر خواهیم سپرد.» ۱۰ وای بر من که توای مادرم مرد جنگجو نزاع کنندهای برای تمامی جهان زاییدی. نه به ریوا دادم ونه به ریوا گرفنم. معهدا هر یک از ایشان مرا لعنت می کنند. ۱۱ خداوند می گوید: «البته تو را برای نیکوکری رها خواهم ساخت و هر آینه دشمن را در وقت بلا و در زمان تنگی نزد تومبنل خواهم گردانید. آیا آهن می تواند آهن شمالی و برجخ را بشکند؟» ۱۲ توانگری خوبیه هایت را به قیمت، بلکه به همه گاههات و در تمامی حدودت به تاراج خواهیم داد. ۱۴ و تو را همراه دشمنان به زمینی که نمی دانی نما و انتقام مرا از ستمکارانم بگیر و به دیرغضی خویش مرا تلف منما و بدان که به مخاطر تو رسوای را کشیده ام. ۱۶ سختن توقیف شد و آنها را بگو: خداوند می گوید: از این جهت که پدران شما مرآ ترک کردند و خدایان غیر را پیروی نموده، آنها راعبادت و سجدنه نمودند و مرآ ترک کرده، شریعت مرآ نگاه نداشتند. ۱۲ و شما از پدران خویش زیاده شرات ورزیدید چونکه هر یک از شما سرکشی دل شیر خود را پیروی نمودید و به من گوش نگرفتید. ۱۳ بنابراین من شمارا از این زمین به زمینی که شما و پدران شماندانسته اید خواهیم انداخت و در آنجا شبانه روز خدایان غیر را عبادت خواهید نمود زیرا که من بر شما ترحم نخواهیم نمود. ۱۴ «بنابراین خداوند می گوید: اینک ایامی می آید که باز دیگر گفته نخواهد شد قسم به حیات یهود که بنی اسرائیل را از زمین مصر بیرون آورد. ۱۵ بلکه قسم به حیات یهود که بنی اسرائیل را از زمین شمال و همه زمینهایی که ایشان را به آنها رانده بود براوود. زیرا من ایشان را به زمینی که به پدران ایشان داده ام باز خواهیم آورد. ۱۶ خداوند می گوید: اینک ماهی گیران بسیار راخواهی فرستاد تا ایشان را صید نمایند و بعد از آن صیادان بسیار را خواهیم فرستاد تا ایشان را از هر کوه و هر تل و از سوراخهای صخره ها شکار کنند. ۱۷ زیرا چشمانم بر همه راههای ایشان است و آنها از نظر من پنهان نیست و عصیان ایشان از چشمان من مخفی نی. ۱۸ و من اول عصیان و گناهان ایشان را مکافات مضاعف خواهم رسانید چونکه زمین مرا به لاشهای رجاسات خود ملوث نموده و میراث مرا به مکروهات خویش مملوس اخته اند.» ۱۹ ای خداوند که قوت من و قلعه من و در روز تیگی پناهگاه من هستی! امته ها از کرانهای زمین نزد تو آمدند، خواهند گفت: پدران ما جز دروغ و باطیل و چیزهایی را که فایده نداشت و ارت هیچ نشدند. ۲۰ آیا می شود که انسان برای خود خدایان بسازد و حال آنکه آنها خدا نیستند؟» ۲۱ «بنابراین هان این مرتبه ایشان را عارف خواهیم گردانید بلی دست خود و جبروت خویش را معروف ایشان خواهیم ساخت و خواهند دانست که اسم من یهود است.»

۱۷ «گناه یهودا به قلم آهین و نوک الماس مرقوم است. و بر لوح دل ایشان و بر شاخهای مذبح های شما منقوش است. ۲ مادامی که پسران ایشان مذبح های خود و اشیعیم خویش را نزد درختان سبز و بر تلهای بلند یاد می دارند، ۳ ای کوهه من که در صحراء هستی توانگری و تمامی خزانی تو ماتم نخواهند گرفت و خویشن را مجرح نخواهند ساخت و موی خود را

۱۶ و کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: «برای خود زنی مگیر و تو را در این مکان پسран و دختران نباشد. ۳ زیرا خداوند رباره پسran و دخترانی که در این مکان مولود شوند و درباره مادرانی که ایشان را براید و پدرانی که ایشان را در این زمین تولید نمایند چنین می گوید: ۴ به بیماریهای مهلك خواهند مرد. برای ایشان ماتم نخواهند گرفت و دفن نخواهند شد بلکه بر روی زمین سرگین خواهند بود. و به شمشیر و قحط تبا خواهند شد و لاشهای ایشان غذای مرغان هوا و وحش زمین خواهد بود. ۵ زیرا خداوند چنین می گوید: به خانه نوحه گری داخل مشو و برای ماتم گرفتن نرو و برای ایشان تعزیت منما زیرا خداوند می گوید که سلامتی خود یعنی احسان و مراحم خویش را از این قوم خواهیم بردشت. ۶ هم بزرگ و هم کوچک در این زمین خواهند مرد و دفن نخواهند شد. و برای ایشان

را به تاراج خواهم داد و مکان های بلند تو را نیز به سبب گناهی که در همه حلود خود وزیده ای. ۴ و تو از خودت نیز ملک خویش را که به تو داده ام بی زرع خواهی گذاشت و دشمنانت را در چنینی که نمی دانی خدمت خواهی نمود زیرا آتشی در غضب من افروخته اید که تا به ابد مشتعل خواهد بود. ۵ و خداوند چنین می گوید: «ملعون باد کسی که بر انسان توکل دارد و پسر را اعتماد خویش سازد و دلش از یهود منحرف باشد. ۶ و او مثل درخت عرعر در بیابان خواهد بود و چون نیکویی آید آن را نخواهد دید بلکه در مکان های خشک بیابان در زمین شوره غیرمسکون ساکن خواهد شد.» ۷ مبارک باد کسی که بر خداوند توکل دارد و خداوند اعتماد او باشد. ۸ او مثل درخت نشانه بر کنار آب خواهد بود که ریشه های خویش را بسوی نهر پهن می کند و چون گرما بیايد نخواهد ترسید و برگش شاداب خواهد ماند و درخشکسالی اندیشه نخواهد داشت و از آوردن میوه باز نخواهد ماند. ۹ دل از همه چیز فرینده تراست و پسیار مرض است کیست که آن را بداند؟ ۱۰ «من یهود تقیش کننده دل و آزماینده گرده هاستم تا بهر کس برسحب راههایش و بروفق شمره اعمالش جزا ۱۱ مثل کبک که بر تخمها ی که نهاده باشد بنشید، همچنان است کسی که مال را به بی انصافی جمع کند. در نصف روزهایش آن راترک خواهد کرد و در آخرت خود احقر خواهد بود. ۱۲ موضع قدس ما کرسی جلال و از ازل مرفق است. ۱۳ ای خداوند که امید اسرائیل هستی همگانی که تو را ترک نمایند خجل خواهد شد. آنای که از من منحرف شوند در زمین مکتوب خواهد شد چونکه خداوند را که چشممه آب حیات است ترک نموده اند. ۱۴ ای خداوند مرآ شفا بد، پس شفا خواهم یافت. مراجعت بده، پس ناجی خواهم شد زیرا که توضیح من هستی. ۱۵ اینک ایشان به من می گویند: «کلام خداوند کجاست؟ الان واقع بشود.» ۱۶ واما من از بودن شبان برای پیروی تو تعجیل ننمودم و تو می دانی که یهود را نخواستم. آنچه از لبهایم بیرون آمد به حضور تو ظاهر بود. ۱۷ برای من باعث تو س مباش که در روز بلا ملجمای من تویی. ۱۸ ستمنکاران من خجل شونداما من خجل نشوم. ایشان هراسان شوند اما من هراسان نشوم. روز بلا را بر ایشان بیاور و ایشان را به هلاکت مضاعف هلاک کن. ۱۹ خداوند به من چنین گفت که «برو و نزد دروازه پسران قوم که پادشاهان یهودا از آن داخل می شوند و از آن بیرون می روند و نزد همه شما هر کدام از راه زشت خود بازگشت نماید و راهها و اعمال خود را اصلاح کنید. ۲۰ اما ایشان خواهد گفت: امید نیست زیرا که افکار خود را بپرورد خواهیم نمود و هر کدام موافق سرکشی دل شری خود رفخار خواهیم کرد. ۲۱ بنابراین خداوند چنین می گوید: در میان امت ها سوال کنید کیست که مثل این چیزها راشنیده باشد؟ دوشیزه اسرائیل کار بسیار زشت کرده است. ۲۲ آیا برف لبان از صخره صحراء بازیستد یا آبهای سرد که از جای دور جاری می شود خشک گردد؟ ۲۳ زیرا که قوم من مرا فراموش کرده

۱۸ کلامی که از جانب خداوند به ارمیا نازل شده، گفت: ۲ «برخیز و به خانه کوزه گرفود آی که در آنجا کلام خود را به تو خواهم شواید.» ۳ پس به خانه کوزه گرفود شدم و اینک او برق رخها کار می کرد. ۴ و ظرفی که از گل می ساخت در دست کوزه گر ضایع شد پس دوباره ظرفی دیگر از آن ساخت بطوری که به نظر کوزه گر پست آمد که بسازد. ۵ آنگاه کلام خداوندیه من نازل شده، گفت: ۶ «خداوند می گوید: ای خاندان اسرائیل آیا من مثل این کوزه گر با شما عامل نتوانم نمود زیرا چنانکه گل در دست کوزه گر است، همچنان شما ای خاندان اسرائیل در دست من می باشید. ۷ هنگامی که درباره امتنی یا مملکتی برای کشید و منهدم ساختن و هلاک نمودن سخنی گفته باشم، ۸ اگر آن امتنی که درباره ایشان گفته باشم از شارط خویش بازگشت نمایند، آنگاه از آن بلای که به آوردن آن قصد نموده ام خواهم برگشت. ۹ و هنگامی که درباره امتنی یا مملکتی به جهت بنا کردن و غرس نمودن سخن گفته باشم، ۱۰ اگر ایشان در نظر من شرارت وزند و قول مرا نشنوند آنگاه از آن نیکویی که گفته باشم که برای ایشان بکنم خواهم برگشت. ۱۱ الا مردان یهودا و ساکنان اورشلیم را خطاب کرده، بگو که خداوند چنین می گوید: اینک من به ضد شما بالای مهیا می سازم و قصدی به خلاف شما می نمایم. پس شما هر کدام از راه زشت خود بازگشت نماید و راهها و اعمال خود را اصلاح کنید. ۱۲ اما ایشان خواهد گفت: امید نیست زیرا که افکار خود را بپرورد خواهیم نمود و هر کدام موافق سرکشی دل شری خود رفخار خواهیم کرد. ۱۳ بنابراین خداوند چنین می گوید: در میان امت ها سوال کنید کیست که مثل این چیزها راشنیده باشد؟ دوشیزه اسرائیل کار بسیار زشت کرده است. ۱۴ آیا برف لبان از صخره صحراء بازیستد یا آبهای سرد که از جای دور جاری می شود خشک گردد؟ ۱۵ زیرا که قوم من مرا فراموش کرده

برای اباطیل بخور می سوزانند و آنها ایشان را از راههای ایشان یعنی از طریق های قدیمی لغزانند تا در کوره راهها به راههای که ساخته نشده است راه بروند. ۱۶ تا زمین خود رامایه حیرت و سخره ابدی بگرداند به حدی که هرکه از آن عبور کند متختیر شده، بهسبیب جمیع بلاپایش سخره خواهد نمود. ۹ و گوشت پسران ایشان و گوشت دختران ایشان را به ایشان خواهمند و درمحاصره و تنگی که دشمنان ایشان و جویندگان جان ایشان خواهند آورد، ایشان پشت دختران ایشان را به ایشان خواهمند جنابانید. ۱۷ من مثل هر کس گوشت همسایه خود را خواهد خورد. ۱۰ آنگاه کوزه را به نظر برای ایشان پشت را به ایشان نشان خواهدم دادو نه رو را.» ۱۸ آنگاه گفتند: «بیاید تا به ضد ارمیا تدبیرهایمانیم زیرا که شریعت از کاهنان و مشورت از حکیمان و کلام از انبیا ضایع نخواهد شد پس بیاید تا او را به زبان خود بزنیم و هیچ سخن‌راگوش ندهیم.» ۱۹ ای خداوند مرا گوش بد و آواز دشمنان را بشنو! ۲۰ آیا بدی به عوض نیکویی ادا خواهند شد زیرا که حفره‌ای برای جان من کنده‌اند. بیاد آور که چگونه به حضور تو ایستاده بودم تا درباره ایشان سخن نیکو گفته، حدت خشم تو را ازیشان بگردانم. ۲۱ پس پسران ایشان را به قحطپسار و ایشان را به دم شمشیر تسليم نما و زنان ایشان، بی اولاد و بیوه گردند و مردان ایشان به سختی کشته شوند و جوانان ایشان، در جنگ به شمشیر مقتول گردند. ۲۲ و چون فوجی بر ایشان نگهان بیاوری نعره‌ای از خانه‌های ایشان شنیده شود زیرا به جهت گرفتار کردن حفره‌ای کنده اندو دامها برای پایهایم پنهان نموده. ۲۳ اما توای خداوند تمامی مشورتهاي را که ایشان به قصد جان من نموده‌اند می‌گوید: اینک من بر این شهر و بر همه قریه هایش، تمامی بایان را که درباره اش گفتمان وارد خواهم آورد زیرا که گردن خود را سخت گردانیده، کلام مرا نشنیدند.

۲۰ و فشحور بن امیر کاهن که ناظر اول خانه خداوند بود، ارمیا نبی را

که به این امورنبوت می کرد شنید. ۲ پس فشحور ارمیای نبی رازده، او را در کنده‌ای که نزد دروازه عالی بنیامین که نزد خانه خداوند بود گذاشت. ۳ و در فردای آن روز فشحور ارمیا را از کنده بیرون آورد و ارمیاوی را گفت: «خداوند اسم تو را نه فشحور بلکه ماجور مسایب خوانده است. ۴ زیرا خداوند چنین می‌گوید: اینک من تو را مورث ترس خودت و جمیع دوستانت می‌گردانم و ایشان به شمشیر دشمنان خود خواهند افتاد و چشمانت خواهد دید و تمامی بیهودا را بدست پادشاه بابل تسليم خواهمند کرد که او ایشان را به بابل به اسیری برد، ایشان را به شمشیر به قتل خواهد رسانید. ۵ و تمامی دولت این شهر و تمامی مشقت آن را وجمیع نفایس آن را تسليم خواهمند کرد و همه خزانه‌های پادشاهان بیهودا را به دست دشمنان ایشان خواهمند سپرد که ایشان را غارت کرده و گرفتار نموده، به بابل خواهند برد. ۶ و توای فشحور با جمیع سکنه خانه ات به اسیری خواهید رفت. و تو با جمیع دوستانت که نزد ایشان به دروغ نبوت کردی، به بابل داخل شده، در آنجاخواهید مرد و در آنجا دفن خواهید شد.» ۷ ای خداوند مرا فریغتی پس فریغته شدم. ازمن زواؤرت بودی و غالباً شدی. تمامی روز مضحكه شدم و هر کس مرا استهزا می‌کند. ۸ زیاهر گاه می‌خواهم به دست آنایی که قصد جان ایشان دارند خواهمند انداخت و لاشهای ایشان

راخوارک مرغان هوا و حیوانات زمین خواهم ساخت. ۸ و این شهر را مایه های قدیمی لغزانند تا در کوره راهها به راههای که ساخته نشده است راه بروند. ۱۶ تا زمین خود رامایه حیرت و سخره ابدی بگرداند به حدی که هرکه از آن عبور کند متختیر شده، سر خود را خواهد جنابانید. ۱۷ من مثل باد شرقی ایشان را از حضور دشمنان پراکنده خواهمند ساخت و در روز مصیبت ایشان پشت را به ایشان نشان خواهدم دادو نه رو را.» ۱۸ آنگاه گفتند: «بیاید تا به ضد ارمیا تدبیرهایمانیم زیرا که شریعت از کاهنان و مشورت از حکیمان و کلام از انبیا ضایع نخواهد شد پس بیاید تا او را به زبان خود بزنیم و هیچ سخن‌راگوش ندهیم.» ۱۹ ای خداوند مرا گوش بد و آواز دشمنان را بشنو! ۲۰ آیا بدی به عوض نیکویی ادا خواهند شد زیرا که حفره‌ای برای جان من کنده‌اند. بیاد آور که چگونه به حضور تو ایستاده بودم تا درباره ایشان سخن نیکو گفته، حدت خشم تو را ازیشان بگردانم. ۲۱ پس پسران ایشان را به قحطپسار و ایشان را به دم شمشیر تسليم نما و زنان ایشان، بی اولاد و بیوه گردند و مردان ایشان به سختی کشته شوند و جوانان ایشان، در جنگ به شمشیر مقتول گردند. ۲۲ و چون فوجی بر ایشان نگهان بیاوری نعره‌ای از خانه‌های ایشان شنیده شود زیرا به جهت گرفتار کردن حفره‌ای کنده اندو دامها برای پایهایم پنهان نموده. ۲۳ اما توای خداوند تمامی مشورتهاي را که ایشان به قصد جان من نموده‌اند می‌گوید: اینک من بر این شهر و بر همه قریه هایش، تمامی بایان را که درباره اش گفتمان وارد خواهیم آورد زیرا که گردن خود را سخت گردانیده، سازابلهک ایشان به حضور تو لغزانیده شوند و در حین غضب خویش، با ایشان عمل نما.

۱۹ خداوند چنین گفت: «برو و کوزه سفالین از کوزه‌گر بخرا و بعضی از مشایخ قوم و مشایخ کهنه را همراه خود بردار. ۲ و به وادی این هنوم که نزد دهنده دروازه کوزه‌گران است بیرون رفه، سخنانی را که به تو خواهمند گفت در آنجا نداکن. ۳ و بگو: ای پادشاهان بیهودا و سکنه اورشیم کلام خداوند را بشنوید! بیوه صبابیت خدای اسرائیل چنین می‌گوید: اینک بر این مکان چنان بلای خواهیم آورد که گوش هر کس که آن بشنوید صدا خواهد کرد. ۴ زانو که مرا ترک کردندو این مکان را خوار شمردند و بخور در آن برای خدایان غیر که نه خود ایشان و نه پدران ایشان و نه پادشاهان بیهودا آنها را شناخته بودند سوزانیدند و این مکان را از خون بی گناهان مملوساختند. ۵ و مکان های بلند برای بعل پنا کردن تا پسراخ خود را به جای قریانی های سوختنی برای بعل بسوزانند که من آن را امر نفرموده و نگفته و در دلم نگذشته بود. ۶ بنا براین خداوند می‌گوید: اینک ایامی می‌آید که این مکان به توفت یا به وادی این هنوم دیگر نامیده نخواهد شد بلکه به وادی قتل. ۷ و مشورت بیهودا و اورشیم را در این مکان باطل خواهمند گردانید و ایشان را از حضور دشمنان ایشان و به دست آنایی که قصد جان ایشان دارند خواهمند انداخت و لاشهای ایشان

تکلم نایم ناله می کنم و به ظلم و غارت ندا می نمایم. زیرا کلام خداوند تمامی روز برای من موجب عار و استهزا گردیده است. ۹ پس گفتم که او را ذکر نخواهم نمود و بار دیگر به اسم او سخن نخواهم گفت، آنگاه در دل من مثل آتش افروخته شد و در استخوانهایم بسته گردیدو از خودداری خسته شده، باز توانستم ایستاد. ۱۰ زیرا که از بسیاری مذمت شنیدم و از هر جانب خوف بود و جمیع اصدقای من گفتند بر او شکایت کنید و ما شکایت خواهیم نمود و مراقب لغزیدن من می باشند (و می گویند) که شاید او فریته خواهد شد تا بر وی غالب آمده، انتقام خود را از او بکشیم. ۱۱ لیکن خداوند با من مثل جبار قاهر است از این جهت ستمکاران من خواهند لغزد و غالب نخواهند آمد و چونکه به فطانت رفتار ننمودند به رسوای ابدی که فراموش نخواهند شد بی نهایت خجل خواهند گردید. ۱۲ اماالی یهوه صبایوت که عادلان رامی آزمایی و گردهها و دلها را مشاهده می کنی، بشود که انتقام تو را از ایشان بینم زیرا که دعوی خوبیش را نزد تو کشف نمودم. ۱۳ برای خداوند بسراید و خداوند را تسبیح بخواهند زیرا که جان مسکینان را از دست شیران رهایی داده است. ۱۴ ملعون باد روزی که در آن مولود شدم و مبارک میاد روزی که مادرم مرا زاید. ۱۵ ملعون باد کسی که پدر مرا مؤذ داد و گفت که برای تولید نرینهای زایده شده است و او را بسیار شادمان گردانید. ۱۶ و آنکس مثل شههای که خداوند آنها را شفقت ننموده واژگون ساخت بشود و فریادی در صبح و نعروای در وقت ظهرپیشوند. ۱۷ زیرا که مرا از رحم نکشت تا مادرم قبر من باشد و رحم او همیشه آبستن ماند. ۱۸ چرا از رحم بیرون آمدم تا مشقت و غم را مشاهده نمایم و روزهایم در خجالت تلف شود؟

۲۲ خداوند چنین گفت: «به خانه پادشاه یهودا فرود آی و در آنجا به این کلام متكلم شو ۲ و بگو: ای پادشاه یهودا که بر کرسی داد نشسته‌ای، تو و بندگانی و قومت که به این دروازه‌ها داخل می‌شود کلام خداوند را بشنوید: ۳ خداوند چنین می‌گوید: انصاف و عدالت را اجرا دارید و مغضوبان را از دست طالمان برهانید و بر غربا و پیمان و یوهزان ستم و جور ننمایید و خون بی گناهان را در این مکان مریزید. ۴ زیرا اگر این کار را

پنجا آورید همانا پادشاهانی که بر کرسی داده بنشینند، از دروازه‌های این خانه داخل خواهند شد و هر یک با بندگان و قوم خود بر ارابه‌ها و اسبان سوارخواهند گردید. ۵ اما اگر این سختان را نشینید خداوند می‌گوید که به ذات خود قسم خودرم که این خانه خراب خواهد شد. ۶ زیرا خداوند رباره خاندان پادشاه یهودا چنین می‌گوید: اگرچه تو نزد من جلاعد و قله لبان می‌باشی لیکن من تو را به بیان و شهرهای غیرمسکون مبدل خواهم ساخت. ۷ و بر تو خراب کنندگان که هریک با آلتاش باشد معین می‌کنم و ایشان بهترین سروهای آزاد تو را قطع نموده، به آتش خواهند فکند. ۸ و امت های بسیار چون از این شهر عبور نمایند به یکدیگر خواهند گفت که خداوند به این شهر عظیم چرا چنین کرده است. ۹ و جواب خواهند داد از این سبب که عهد یهوه خدای خودرا ترک کردن و خدایان غیر را سجده و عبادت ننمودند. ۱۰ «برای مرده گریه ننمایید و برای او ماتم مگیرید. زازار بگیرید برای او که می‌رود زیرا که دیگر مراجعت نخواهد کرد و زمین مولد باقی مانده باشند به دست نبودکرصر پادشاه بابل و به دست دشمنان ایشان و به دست جویندگان جان ایشان تسلیم خواهم نمود تا ایشان را به دم

۲۱ کلامی که به ارمیا از جانب خداوند نازل شد وقتی که صدقیا پادشاه، فشحور بن ملکیا و صفتیا ابن معسیای کاهن را نزد وی فرستاده، گفت: ۲ «برای ما از خداوند مسالت نمازیرا که نبودکرصر پادشاه بابل با ما جنگ می‌کنیدشاید که خداوند موافق کارهای عجیب خود با ماعمل نماید تا او را برگردد.» ۳ و ارمیا به ایشان گفت: «به صدقیا چنین بگویید: ۴ یهوه خدای اسرائیل چنین می‌فرماید: اینک من اسلحه جنگ را که به دست شماست و شما با آنها با پادشاه بابل و کلدانیانی که شما را از بیرون دیوارها محاصره نموده‌اند جنگ می‌کنید برمی گردانم و ایشان رادر اندرон این شهر جمع خواهم کرد. ۵ و من به دست دراز و بازیو قوی و به غضب و حدت و خشم عظیم با شما مقاتله خواهم نمود. ۶ و سکنان این شهر را هم از انسان و هم از بیهایم خواهم زد که به ویا سخت خواهند مرد. ۷ و خداوند می‌گوید که بعد از آن صدقیا پادشاه یهودا و بندگانش و این قوم یعنی آنانی را که از وبا شمشیر و قحط در این شهر باقی مانده باشند به دست نبودکرصر پادشاه بابل و به دست دشمنان ایشان و به دست جویندگان جان ایشان تسلیم خواهم نمود تا ایشان را به دم

می گوید که دیگر به اینجا برخواهد گشت. ۱۲ بلکه در مکانی که او را به اسیری برده اندخواهد مرد و این زمین را باز نخواهد دید. ۱۳ «وای بر آن کسی که خانه خود را به بی انصافی و کوشکای خویش را به ناحق بنامی کند که از همسایه خود مجان خدمت می گیرد و مرشد را به او نمی دهد.

۲۴ خداوند می گوید: «وای بر شبانانی که گله مرتع مرا هلاک و پراکنده می سازند.» ۲ بنابراین، بیوه خدای اسرائیل درباره شبانانی که قوم را می چراند چنین می گوید: «شما گله مرا پراکنده ساخته و رانده ایدو به آنها توجه ننموده اید. پس خداوند می گوید: یعنی من عقوبی بدی اعمال شما را بر شما خواهم رسانید.» ۳ و من بقیه گله خویش را از همه زمینهای که ایشان را به آنها رانده ام جمع خواهم کرد و ایشان را به آغلهای ایشان باز خواهم آورد که بارور و بسیار خواهد شد. ۴ و برای ایشان شبانانی که ایشان را بچراند بريا خواهم نمود که بار دیگر ترسان و مشوش نخواهد شد و مفهود خواهد گردید.» قول خداوند این است. ۵ خداوند می گوید: «اینک ایامی می آید که شاخهای عادل بريا دارد بريا می کنم و پادشاهی سلطنت نموده، به فطانت رفتار خواهد کرد و انصاف و عدالت را در زمین مجرأ خواهد داشت. ۶ در ایام وی بهودا نجات خواهد یافت و اسرائیل با امنیت ساکن خواهد شد و اسمی که به آن نامیده می شود این است: بیوه صدقینو (بهود عدالت ما). ۷ بنابراین خداوند می گوید: اینک ایامی می آید که دیگر نخواهد گفت قسم به حیات بیوه که بنی اسرائیل را از زمین مصر برآورد. ۸ بلکه قسم به حیات بیوه که ذرت خاندان اسرائیل را از زمین شمال و از همه زمینهایی که ایشان را به آنها رانده بودن بیرون آورده، رهبری نموده است و در زمین خود ساکن خواهد شد.» ۹ بهسب انبیا دل من در اندرونم شکسته و همه استخوانهایم مستترخی شده است، مثل شخص مست و مانند مرد مغلوب شراب از جهت خداوند و از جهت کلام مقدس اوگردیده ام. ۱۰ زیرا که زمین پر از زناکاران است و بهسب لعنت زمین ماتم می کند و مرتع های بیابان خشک شده است زیرا که طريق ایشان بد و توانی ایشان باطل است. ۱۱ چونکه هم انبیا و هم کاهنان متفاق اند و خداوند می گوید: شرارت ایشان را هم در خانه خود یافته ام. ۱۲ بنابراین طريق ایشان مثل جایهای لغزنه در تاریکی غلیظ بريا ایشان خواهد بود که ایشان رانده شده در آن خواهد افتاد. زیرا خداوند می گوید که درسال عقوبی ایشان بلا بر ایشان عارض خواهم گردانید. ۱۳ و در انبیا سامره حمقانی دیده ام که برای بعل نبوت کرده، قوم من اسرائیل را گمراه گردانیده اند. ۱۴ و در انبیا اورشليم نیز چیزهایی دیدم. مرتكب زنا شده، به دروغ سلوک می نمایند و دستهای شریزان را تقویت می دهنند مبادا هر یک از ایشان از شرارت خویش بازگشت نماید. و جمیع ایشان برای من مثل سدوم و ساکنان آن مانند عموره گردیده اند.» ۱۵ بنابراین بیوه صبایوت درباره آن انبیا چنین می گوید: «اینک من به ایشان افسنتین خواهم خورانید و آن تلخ به ایشان خواهم نوشانید زیرا که از انبیا اورشليم نفاق در تمامی زمین منتشرشده است.» ۱۶ بیوه صبایوت چنین می گوید: «به سختان این

کسی که خانه خود را به بی انصافی و کوشکای خویش را به ناحق بنامی کند که از همسایه خود مجان خدمت می گیرد و مرشد را به او نمی دهد. که می گوید خانه وسیع و اطاقهای مروج برای خود بنا می کنم و بینجهده برای خویشتن می شکافد و (سفف) آن را از سرو آزاد می پوشاند و با شنجرف رنگ می کند. ۱۵ آیا از این جهت که با سروهای آزاد مکارت می نمایی، سلطنت خواهی کرد؟ آیا پرتر اکل و شرب نمی نمود و انصاف و عدالت را بجا نمی آورد، آنگاه برایش سعادتمدی می بود؟ ۱۶ فقیر و مسکین را دادرسی می نمود، آنگاه سعادتمدی می شد. مگر شناختن من این نیست؟ خداوند می گوید: ۱۷ اما چشمان و دل تو نیست جز برای حرص خودت و برای ریختن خون بی گناهان و برای ظلم و ستم تا آنها را بجا آوری. ۱۸ بنابراین خداوند درباره بیوهایم بن یوشیا پادشاه یهودا چنین می گوید: که برایش ماتم نخواهد گرفت و نخواهد گفت: آیا برادر من یا آمای خواه و نوحه نخواهد کرد و نخواهد گفت: آمای آقا یا آمای جلال وی. ۱۹ کشیده شده و بیرون از دروازه های اورشليم بجای دورانداخته شده به دفن الاغ مدفن خواهد گردید. ۲۰ «به فوار لبنان برآمد، فریاد برآور و آواز خود را در باشان باند کن. و از عباریم فریاد کن زیرا که جمیع دوستانت تلف شده اند. ۲۱ در حین سعادتمدی تو به تو سخن گفتم، اما گفتش گوش نخواهم گرفت. همین از طفولیت عادت تو بوده است که به آوار من گوش ندهی. ۲۲ باد تمامی شبانات را خواهد چراید و دوستانت به اسیری خواهد رفت. پس در آن وقت بهسب تمامی شرارت خجل و رسوخواهی شد. ۲۳ ای که در لینان ساکن هستی و آشیانه خویش را در سروهای آزاد می سازی! هنگامی که المها و دردمتل زنی که می زاید تو را فروگرد چه قدر بر تافقوس خواهد کرد؟ ۲۴ بیوه می گوید: به حیات من قسم که اگرچه کنیاهو این بیوهایم پادشاه یهودا خاتم بر دست راست من می بود هراینه تو را از آنجا می کندم. ۲۵ و تو را به دست آنایی که قصد جان تو دارند و به دست آنایی که از ایشان ترسانی و به دست نبودکرصر پادشاه بابل و به دست کلدانیان تسلیم خواهم نمود. ۲۶ و تو موادر تو را که تو را زایید، به زمین غریبی که در آن تولد نیافرید خواهم انداخت که در آنچا خواهید مرد. ۲۷ اما به زمینی که ایشان بسیار آزو دارند که به آن برگردند مراجعت نخواهند نمود.» ۲۸ آیا این مرد کنیاهو ظرفی خوار شکسته می باشد و یا ظرفی ناپسندیده است؟ چرا او بالاولادش به زمینی که آن را نمی شناسند انداخته و افکنده شده اند؟ ۲۹ ای زمین ای زمین، کلام خداوند را بشنو! ۳۰ خداوند چنین می فرماید: «این شخص را بی اولاد و کسی که در روزگار خود کامیاب نخواهد شد بنویس، زیرا که هیچکس از ذرت وی کامیاب نخواهد

انیلای که برای شما نبوت می‌کنندگوش مدهید زیرا شما را به بطالت تعلیم می‌دهند روای دل خود را بیان می‌کنند و نه از دهان خداوند. ۱۷ و به آنانی که مرا حقیر می‌شمارند پیوسته می‌گویند: خداوند می‌فرماید که برای شما سلامتی خواهد بود و به آنانی که به سرکشی دل خود سلوک می‌نمایند می‌گویند که بلا به شمان خواهد رسید. ۱۸ زیرا کیست که به مشورت خداوند واقع شده باشد تا بیند و کلام او را بشنوید و کیست که به کلام او گوش فرا داشته، استماع نموده باشد. ۱۹ اینک باد شدید غضب خداوند صادر شده و گردبادی دور می‌زند و برس شریان فروز خواهد آمد. ۲۰ غضب خداوندتا مقاصد دل او را بجا نیارود و به انجام نرساند برخواهد گشت. در ایام آخر این را نیکو خواهید فهمید. ۲۱ من این انیبا را نفرستادم لیکن دویدند. به ایشان سخن نگفتم اما ایشان نبوت نمودند. ۲۲ اما اگر در مشورت من قایم می‌مانندند، کلام مرا به قوم من بیان می‌کرند و ایشان را از راه بد و از اعمال شری ایشان برمی‌گردانندند. ۲۳ یهود می‌گوید: آیا من خدای نزدیک هستم و خدای دور نی؟ ۲۴ و خداوند می‌گوید: آیا کسی خوبیشتن را در جای مخفی پنهان توائد نمود که من او را نبینم مگر من آسمان و زمین را مملو نمی‌سازم؟ کلام خداوند این است. ۲۵ سخنان انیبا را که به اسم من کاذبانه نبوت کردند شنیدم که گفتند خواب دیدم خواب دیدم. ۲۶ این تا به کی در دل انیلایی که کاذبانه نبوت می‌کنند خواهد بود که انیلای فریب دل خودشان می‌باشد. ۲۷ به خواهی خوبیش که هر کدام از ایشان به همسایه خود باز می‌گویند خیال دارند که اسم ما از یاد قوم من برند، چنانکه پدران ایشان اسم ما برای بعل فراموش کردند. ۲۸ آن نی ای که خواب دیده است خواب را بیان کند و آن که کلام مراد کلام مرای براستی بیان نماید. خداوند می‌گوید کاه را با گندم چه کاراست؟ ۲۹ و خداوند می‌گوید: «آیا کلام من مثل آتش نیست و مانند چکشی که صخره را خردی کند؟» ۳۰ لهذا خداوند می‌گوید: «اینک من به ضد این انیلایی که کلام مرای بکدیگر می‌زندندهستم.» ۳۱ و خداوند می‌گوید: «اینک من به ضد اینیا است که زبان خوبیش را بکار برد، می‌گویند: او گفته است.» ۳۲ و خداوند می‌گوید: «اینک من به ضد اینان هستم که به خواهیای دروغ نبوت می‌کنند و آنها را بیان کرده، قوم مرای بدوغها و خیالهای خود گمراه می‌نمایند. و من ایشان را نفرستادم و مامور نکردم پس خداوند می‌گوید که به این قوم هیچ نفع نخواهد رسانید. ۳۳ و چون این قوم یا نی یا کاهنی از تو سوال نموده، گویند که وحی خداوند چیست؟ پس به ایشان بگو: کدام وحی؟ قول خداوند این است که شما را ترک خواهم نمود. ۳۴ و آن نی یا کاهن یاقومنی که گویند وحی یهود، همانا بر آن مرد و برخانه اش عقریت خواهم رسانید. ۳۵ و هر کدام از شما به همسایه خوبیش و هر کدام به برادر خود چنین گویند که خداوند چه جواب داده است و خداوند چه

گفته است؟ ۳۶ لیکن وحی یهود را دیدگر ذکر ننمایید زیرا کلام هر کس وحی او خواهد بود چونکه کلام خدای حی یعنی یهود صبابیت خدای ما را منحرف ساخته اید. ۳۷ و به نبی چنین بگو که خداوند به تو چه جواب داده خداوند به تو چه گفته است؟ ۳۸ و اگر می‌گویند: وحی یهود، پس یهود چنین می‌فرماید چونکه این سخن یعنی وحی یهود را گفتید با آنکه نزد شما فارستاده، فرمود که وحی یهود را مگویند، ۳۹ لهذا اینک من شما را بالک فراموش خواهیم کرد و شما را با آن شهری که به شما و به پدران داده بودم از حضور خود دور خواهیم انداخت. ۴۰ و عار ابدی و رسوانی جادانی را که فراموش نخواهد شد بر شما عارض خواهیم گردانید.»

۲۴ و بعد از آنکه نیوکدرصر پادشاه بابل یکنیا این یهویاقیم پادشاه یهودا را برپاروسا یهودا و صنعتگران و آنگران ازاورشیم اسری نموده، به بابل برد، خداوند دو سدانجیر را که پیش هیکل خداوند گذاشته شده بوده من نشان داد ۲ که در سید اول، انجیر بسیار نیکوکمل انجیر نوری بود و در سید دیگر انجیر بسیار بدید که چنان زشت بود که نمی‌شد خورد. ۳ و خداوند مرا گفت: «ای ارمیا چه می‌بینی؟» گفتم: «انجیر. اما انجیرهای نیکو، بسیار نیکو است و انجیرهای بد بسیار بد است که از بدی آن رانمی توان این چیز را از خود برد.» ۴ و کلام خداوند به من نازل شده، گفت: «یهود خدای خورد.» ۵ و کلام خداوند به من نازل شده، گفت: «یهود خدای اسرائیل چنین می‌گوید: مثل این انجیرهای خوب همچنان اسریان یهودا را که ایشان را از اینجا به زمین کلدانیان برای نیکوکی فرستادم منظور خواهم داشت. ۶ و چشمان خودرا بر ایشان به نیکوکی خواهیم انداخت و ایشان را به این زمین باز خواهیم آورد و ایشان را بنا کرده، منهدم نخواهم ساخت و غرس نموده، ریشه ایشان را نخواهیم کرد. ۷ و دلی به ایشان خواهیم بخشید تا پشتانستد که من یهود هستم و ایشان قوم من خواهند بود و من خدای ایشان خواهیم بود، زیرا که به تمامی دل بسوی من بازگشت خواهند نمود.» ۸ خداوند چنین می‌گوید: «مثل انجیرهای بدکه چنان بد است که نمی‌توان خورد، البته همچنان صدقیا پادشاه یهودا و روسای او و بقیه اورشیلم را که در این زمین باقی مانده اند و آنای راکه در مصر ساکن اند تسلیم خواهیم نمود. ۹ و ایشان را در تمامی ممالک زمین مایه تشوش و بلا و در تمامی مکان هایی که ایشان را رانده ام عارو ضرب المثل و مسخره و لعنت خواهیم ساخت. ۱۰ و در میان ایشان شمشیر و قحط و وبا خواهیم فرستاد تا از زمینی که به ایشان و به پدران ایشان داده نایاب شوند.»

۲۵ کلامی که در سال چهارم یهویاقیم بن یوشیا، پادشاه یهودا که سال اول نیوکدرصر پادشاه بابل بود بر ارمیا درباره تمامی قوم یهودا نازل شد. ۲ و ارمیای نبی تمامی قوم یهودا و جمیع سکنه اورشیلم را به آن خطاب کرده، گفت: «از سال سیزدهم یوشیا این آمنون پادشاه یهودا تا امروز که بیست و سه سال باشد کلام خداوند بر من نازل می‌شد و من به شما سخن

می‌گفتند و صبح زود برخاسته، تکلم می‌نمودم اما شما گوش نمی‌دادید.
 ۴ و خداوند جمیع بندگان خود اینبا را نزد شما فرستاد و صبح زود برخاسته،
 ایشان را ارسال نمود اما نشیدید و گوش خود را نگرفتند تا استماع
 نمایید. ۵ و گفتند: هر یک از شما از راه بد خود و اعمال شریخویش
 بازگشت نمایید و در زمینی که خداوند به شما و به پدران شما از ازل تا
 به ابد بخشیده است ساکن باشید. ۶ و از عقب خدایان غیر نزد و
 آهارا عبادت و سجده نمایید و به اعمال دستهای خود غضب مرا به
 هیجان میاورید مبادا بر شما بالابرستم.» ۷ اما خداوند می‌گوید: «مرا
 اطاعت ننمودید بلکه خشم را به اعمال دستهای خویش برای بلای خود
 به هیجان آوردید.» ۸ پس از این یهوه صبایوت چنین می‌گوید: «چونکه کلام
 مرا نشیدید، ۹ خداوند می‌گوید: اینک من فرستاده، تمامی قبائل شمال
 را با پنده خود نیوکدرصر پادشاه بابل گرفته، ایشان را بر این زمین و بر
 ساکنانش و بر همه امت هایی که به اطراف آن می‌باشند خواهم آورد و آنها
 را بالکل هلاک کرده، دهشت و مسخره و خرابی ابدی خواهم ساخت.
 ۱۰ و از میان ایشان آواز شادمانی و آواز خوش و صدای داماد و صدای
 عروس و صدای آسیا و روشنایی چراغ را نابود خواهم گردانید. ۱۱ و تمامی
 این زمین خراب و ویران خواهد شد و این قومها هفتاد سال پادشاه بابل
 را بندگی خواهند نمود.» ۱۲ و خداوند می‌گوید که «بعد از انقضای هفتاد
 سال من بر پادشاه بابل و برآن امت و بر زمین کلدانیان عقوبت گاه ایشان
 را خواهم رسانید و آن را به خرابی ابدی مبدل خواهم ساخت.» ۱۳ و بر این
 زمین تمامی سختان خود را که به ضد آن گفته‌ام یعنی هرچه در این کتاب
 مکتوب است که ارمیا آن را درباره جمیع امت‌ها نبوت کرده است خواهم
 آورد. ۱۴ زیرا که امت‌های بسیار و پادشاهان عظیم ایشان را بندگ خود
 خواهند ساخت و ایشان را موافق افعال ایشان و موافق اعمال دستهای
 ایشان مکافات خواهم رسانید.» ۱۵ زانرو که یهوه خدای اسرائیل به من
 چنین گفت که «کاسه شراب این غضب را از دست من بگیر و آن را به
 جمیع امت‌هایی که تو را نزد آنها فرستم بتوشان.» ۱۶ تا بیاشامند و
 بهسبب شمشیری که من در میان ایشان می‌فرستم نون شوند و دیوانه
 گردند.» ۱۷ پس کاسه را از دست خداوند گرفتم و به جمیع امت‌هایی
 که خداوند را نزد آنها فرستاد نوشانیدم. ۱۸ یعنی به اورشایم و شهرهای
 یهودا و پادشاهانش و سوراوش تا آنها را خرابی ددهشت و سخیره و لعنت
 چنانکه امروز شده است گردانم. ۱۹ و به فرعون پادشاه مصر بندگانش و
 سوراوش و تمامی قومش. ۲۰ و به جمیع امت‌های مختلف و به جمیع
 پادشاهان زمین عوص و به همه پادشاهان زمین فلسطینیان یعنی اشقلون و
 غزه و عقرون و بقیه اشلود. ۲۱ و به ادوم و موآب و بنی عمون. ۲۲ و به
 جمیع پادشاهان صور و همه پادشاهان صبدون و به پادشاهان جزایری که به
 آن طرف دریا می‌باشند. ۲۳ و به ددان و تیما و بوز و به همگانی که

۲۶ در ابتدای سلطنت یهوه‌ایقیم بن یوشای پادشاه یهودا این کلام از
 جانب خداوند نازل شده، گفت: ۲ «خداوند چنین می‌گوید: در صحن
 خانه خداوند بایست و به ضد تمامی شهرهای یهودا که به خانه خداوند
 برای عبادت می‌آیند همه سختانی را که تو را امر فرمودم که به ایشان
 بگویی بگو و سخنی کم مکن. ۳ شاید بشنوند و هر کس از راه بد خویش
 برگردد تا ازیلانی که من قصد نمودهام که بهسبب اعمال بدایشان به ایشان

برسانم پشیمان گردم. ۴ پس ایشان را بگو: خداوند چنین می فرماید: اگر و چون اوریا این را شنید بترسید و فرار کرده، به مصر رفت. ۲۲ و یهودی قیم پادشاه کسان به مصر فرستاد یعنی الناتان بن عکبی و چند نفر را با او به مصر(فرستاد). ۲۳ و ایشان اوریا را از مصر بیرون آورد، او را نزد یهودی قیم پادشاه رسانیدند و او رایه شمشیر کشته، بدن او را به قبرستان عوام الناس انداخت. ۲۴ لیکن دست اختیام بن شافان با ارمیابود تا او را به دست قوم نسپارند که او را به قتل رسانند.

۲۷ در ابتدای سلطنت یهودی قیم بن یوشیا پادشاه یهودا این کلام از جانب خداوند بر ارمیا نازل شده، گفت: ۲ خداوند به من چنین گفت: «بندها و یوغها برای خود بساز و آنها را برگردن خود بگذار. ۳ و آنها را نزد پادشاه ادوم و پادشاه موآب و پادشاه بنی عمون و پادشاه صور و پادشاه صیلون به دست رسولانی که به اورشلیم نزد صدقیا پادشاه یهودا خواهند آمد پفرست. ۴ و ایشان را برای آقایان ایشان امر فرموده، بگو یهوده صبایوت خدای اسرائیل چنین می گوید: به آقایان خود بدین مضمون بگویید: ۵ من جهان و انسان و حیوانات را که بر روی زمینند به قوت عظیم و بازوی افراشته خود آفریدم و آن را بهترکه در نظر من پسند آمد بخشیدم. ۶ و الان من تمامی این زمینها را به دست بند خود نبودکار نصر پادشاه بابل دادم و نیز حیوانات صحراء را به او بخشیدم تالو را بندگی نمایند. ۷ و تمامی امت ها او را پیش رش و پسر پیش رش را خدمت خواهند نمود تاوقتی که نوبت زمین او نیز برسد. پس امت های بسیار و پادشاهان عظیم او را بند خود خواهند ساخت. ۸ واقع خواهد شد که هر امی و مملکتی که نبودکار پادشاه بابل را خدمت نمایند و گردن خویش را زیر بوغ پادشاه بابل نگذارند خداوند می گوید: که آن امت را به شمشیر و قحط و بسا خواهم داد تا ایشان را به دست او هلاک کرده باشم. ۹ و اما شما به انبیا و فالگیران و خواب بینندگان و ساحران و جادوگران خود که به شما حرف می زندند و می گویند پادشاه بابل را خدمت نمایند گوش مگیرید. ۱۰ زیرا که ایشان برای شما کاذبانه نوبت می کنند تا شما را از زمین شما دور نمایند و من شما را پراکنده سازم تاهلاک شوید. ۱۱ اما آن امی که گردن خود را زیر بوغ پادشاه بابل پگذارند و او را خدمت نمایند خداوند می گوید که آن امت را در زمین خود ایشان مقیم خواهم ساخت و آن را زرع نموده، در آن ساکن خواهند شد». ۱۲ و به صدقیا پادشاه یهودا همه این سخنان رایان کرده، گفتم: «گردنها خود را زیر بوغ پادشاه بابل بگذارید و او را و قوم او را خدمت نمایند تازنده بمانند. ۱۳ چرا تو و قومت به شمشیر و قحط و بسا بمیرید چنانکه خداوند درباره قومی که پادشاه بابل را خدمت نمایند گفته است. ۱۴ و گوش مگیرید به سخنان انبیایی که به شمامی گویند: پادشاه بابل را خدمت نمایند زیرا که ایشان برای شما کاذبانه نوبت می کنند. ۱۵ زیرخداوند می گوید: من ایشان را نفرستادم بلکه ایشان به اسم من به دروغ نوبت می کنند تا من شمارا اخراج کنم و شما با انبیایی که برای شما نوبت

امت‌ها خواهمن شکست.» و ارمیا نبی به راه خود رفت. ۱۲ و بعد از کرد، گفتم: «خداوند چنین می‌گوید: گوش مگیرید به سختان انبیای که آنکه حتنیا نبی بوغ را از گردن ارمیانی شکسته بود کلام خداوند بر ارمیا برای شما نبوت کرده، می‌گویند اینک طروف خانه خداوند بعد از اندک نازل شده، گفت: ۱۳ «برو و حتنیا نبی را بگو: خداوند چنین می‌گوید: بوغهای چوبی را شکستی اما بجای آنها بوغهای آهنین را خواهی ساخت. ۱۴ زیرا که یهوه صبایوت خدای اسرائیل چنین می‌گوید: من بوغی آهنین بر زنده بمانید. چرا این شهر خراب شود!» ۱۵ و اگر ایشان انبیا می‌باشند و گردن جمیع این امته‌ها نبادم تا نیوکننصر پادشاه بابل را خدمت نمایند پس او را خدمت خواهند نمود و نیز حیوانات صحراء را به او دادم.» ۱۶ آنگاه کلام خداوند با ایشان است پس الان از یهوه صبایوت استدعا بکنند تا ارمیا نبی به حتنیا نبی گفت: «ای حتنیا بشنو! خداوند تو را نفرستاده است طروپی که در خانه خداوند و در خانه پادشاه بیهودا و اورشلیم باقی است به بابل برده نشد. ۱۷ زیرا که یهوه صبایوت چنین می‌گوید: درباره ستونها و بلکه توانین قوم را وامیداری که به دروغ توکل نمایند. ۱۸ بنابراین خداوند چنین می‌گوید: اینک من تو را روزی این زمین دور می‌اندازم و تو امسال دریاچه و پایه ها سایر طروپی که در این شهر باقی مانده است، ۱۹ و نیوکننصر پادشاه بابل آنها را حبیبی که یکنیا این بیویاقیم پادشاه بیهودا و خواهی مرد زیرا که سخنان فتنه انگیز به ضدخداوند گفتی.» ۲۰ پس در جمیع شرق بیهودا و اورشلیم را اژورشلیم به بابل برد نگرفت. ۲۱ به درستی ماه هفتم همانسال حتنیا نبی مرد.

۲۹ این است سخنان رساله‌ای که ارمیانی از اورشلیم نزد بقیه مشایخ اسرائیل و کاهنان و انبیا و تمامی قومی که نبودند از اورشلیم به پایل به اسیری پرده بود فرستاد. ۲ بعداز آنکه یکیان پادشاه و ملکه و خواجه‌سرایان و سوریان یهودا و اورشلیم و صنعتگران و آهگران از اورشلیم بیرون رفته بودند. ۳ (پس آن را) به دست العاسه بن شافان و جرمیا این حلقيا که صدقیا

پادشاه یهودا ایشان را نزد نبودن صریاد شاه بابل به بابل فرستاد (ارسال نموده)، گفت: «یهوه صبایوت خدای اسرائیل به تمامی اسرائیلی که من ایشان را از اورشلیم به بابل به اسری فرستادم، چنین می‌گوید: ه خانه‌ها ساخته در آنها ساکن شوید و باعث‌گذاشت غرس نموده، میوه آنها را بخورید. ۶ زنان گرفته، پسران و دختران به هم رسانید و زنان برای پسران خود بگیرید و دختران خود را به شوهر بدهید تا پسران و دختران برایند و در آنجا زیاد شوید و کم نگردید. ۷ و سلامتی آن شهر را که شما را به آن به اسری فرستاده‌ام بطلیبد و برایش نزد خداوند مسالت نمایید زیرا که در سلامتی آن شما را سلامتی خواهد بود. ۸ زیرا که یهوه صبایوت خدای اسرائیل چنین می‌گوید: مگنارید که انبیاء شماکه در میان شما و فالگیران شما بیبنند، گوش مگیرید. ۹ زیرا خداوندمی گوید که ایشان برای شما به اسم من کاذبانه نبوت می‌کنند و من ایشان را نفرستاده‌ام. ۱۰ و خداوند می‌گوید: چون مدت هفتاد سال بابل سپری شود من از شما تقد خواهم نمود و سختان نیکو را که برای شما گفتم انجام خواهم داد؛ به اینکه شما را به این مکان باز خواهم آورد. ۱۱ زیرا خداوند می‌گوید: فکرهای را که برای شما دارم می‌دانم که فکرهای سلامتی می‌باشد و نه بدی تا شما را در آخرت آمید بخشم. ۱۲ و مرا خواهید خواند و آمده، نزد من تضرع خواهید کرد و من شما را اجابت خواهم نمود. ۱۳ و مرا خواهید طلبید و چون مرأ به تمامی دل خود جستجو نمایید، مرا خواهید یافت.

می نمایند هلاک شود». ۱۶ و به کاهان و تمامی این قوم نیز خطاب کرده، گفتم: «خداؤنده چنین می گوید: گوش مگیرید به سخنان انبیائی که برای شما نبوت کرده، می گویند اینکه ظروف خانه خداوند بعد از اندک مدتی از بابل باز آورده خواهد شد زیرا که ایشان کاذبانه برای شما نبوت می کنند. ۱۷ ایشان را گوش مگیرید بلکه پادشاه بابل را خدمت نمایید تا زنده بمانید. چرا این شهر خراب شود؟ ۱۸ و اگر ایشان اینها می باشند و کلام خداوند بایشان است پس الان از یهوه صبایوت استدعا کنید تا ظروفی که در خانه خداوند و در خانه پادشاه یهودا و اورشلیم باقی است به بابل برد نشود. ۱۹ زیرا که یهوه صبایوت چنین می گوید: درباره ستونها و دریاچه و پایه ها سایر ظروفی که در این شهر باقی مانده است، ۲۰ و نوکدنصیر پادشاه بابل آنها را حبیبی که یکبیان یهوهاییم پادشاه یهودا و جمیع شرفای یهودا و اورشلیم را از اورشلیم به بابل برد نگرفت. ۲۱ به درستی که یهوه صبایوت خدای اسرائیل درباره این ظروفی که درخانه خداوند و در خانه پادشاه یهودا و اورشلیم باقی مانده است چنین می گوید: که آنها به بابل برد خواهد شد و خداوند می گوید تا روزی که ایشان تقدّم نمایم در آنجا خواهد ماند و بعد از آن آنها را بیرون آورده، به این مکان باز خواهم آورد.»

۲۸ و در همان سال در ابتدای سلطنت صدقیا پادشاه یهودا در ماه پنجم اسال چهارم واقع شد که حتیا ابن عزور نبی که از جمعون بود مرا در خانه خداوند در حضور کاهنان و تمامی قوم خطاب کرده، گفت: ۲ «یهود صباپوت خدای اسرائیل بدین مضمون تکلم نموده و گفته است من بیغ پادشاه بابل را شکسته‌ام. ۳ بعد از اتفاقی دو سال من همه ظرف‌های خانه خداوند را که بنوکننصر پادشاه بابل از این مکان گرفته، به بابل برد به اینجا بازخواهم آورد. ۴ و خداوند می‌گوید من یکنیا ابن یهویاقیم پادشاه یهودا و جمیع اسیران یهودا را که به بابل رفته‌اند به اینجا باز خواهم آورد زیرا که بیغ پادشاه بابل را خواهم شکست.» ۵ آنگاه ارمیا نبی به حتیا نبی در حضور کاهنان و تمامی قومی که در خانه خداوند حاضر بودند گفت: ۶ پس ارمیا نبی گفت: «آمین خداوند چنین بکند و خداوند سخنان را که به آنها نبوت کردی استوار نماید و ظروف خانه خداوند و جمیع اسیران را از بابل به اینجا باز بیاورد. ۷ لیکن این کلام را که من به گوش تو و به سمع تمامی قوم می‌گویم بشنو: ۸ اینیابی که از زمان قدیم قبیل ازمن و قبیل از تو بوده‌اند درباره زمینهای بسیار و ممالک عظیم به جنگ و بلا و وا نبوت کرده‌اند. ۹ اما آن نبی ای که بسلامتی نبوت کند اگر کلام آن نبی واقع گردد، آنگاه آن نبی معروف خواهد شد که خداوند فی الحقیقت او را فرستاده است.» ۱۰ پس حتیا نبی بیغ را از گردن ارمیا نبی گرفته، آن را شکست. ۱۱ و حتیا به حضور تمامی قوم خطاب کرده، گفت: «خداوند چنین می‌گوید: بهمین طبق بیوکند نص پادشاه بایا، بعد از اتفاقی دو سال از گردن جمیع

۱۴ و خداوندمی گوید که مرا خواهید یافت و اسیران شما را بازخواهیم آورد. و خداوند می گوید که شما را از جمیع امت‌ها و از همه مکان‌های که شما را در آنها رانده‌اند، جمع خواهیم نمود و شما را از جایی که به اسیری فرستاده‌ام، باز خواهیم آورد. ۱۵ از آن رو که گفتید خداوند برای ما در پایل اینیا می‌عووشت نموده است. ۱۶ «پس خداوند به پادشاهی که بر کرسی دادونشته است و به تمامی قومی که در این شهرساکنند، یعنی پرادران شما که همراه شما به اسیری نرفته‌اند، چنین می گوید: ۱۷ بله بیوه صبایوت چنین می گوید: اینک من شمشیر و قحط و وبا را بر ایشان خواهم فرستاد و ایشان رامل انجیرهای بد که آنها را از بدی توان خورد، خواهم ساخت. ۱۸ و ایشان را به شمشیر و قحط و وبا تعاقب خواهیم نمود و در میان جمیع ممالک جهان مشوش خواهیم ساخت تا برای همه امت‌هایی که ایشان را در میان آنها رانده‌ام، لعنت و دهشت و مسخره و عار پاشند.

۳۰ کلامی که از جانب خداوند بر ارمیا نازل شده، گفت: ۲ «یهوه خدای اسرائیل تکلم نموده، چنین می گوید: تمامی سخنانی را که من به تو گفتم، در طوماری بنویس. ۳ زیرا خداوند می گوید: اینک ایامی می آید که اسیران قوم خود اسرائیل و یهودا را باز خواهیم آورد و خداوند می گوید: ایشان را به زمینی که به پدران ایشان داده‌ام، باز خواهیم رسانید تا آن را به تصرف آورند». ۴ و این است کلامی که خداوند درباره اسرائیل و یهودا گفته است. ۵ زیرا خداوند چنین می گوید: «صدای ارتعاش شدیدم، خوف است وسلامتی نی. ۶ سوال کنید و ملاحظه نمایید که آیا دکور اولاد می‌زاید؟ پس چرا هر مرد را می‌بینم که مثل زنی که می‌زاید دست خود را بر کمرش نهاده و همه چهره‌ها به زردی مبدل شده است؟» ۷ وای بر ما زیرا که آن روز، عظیم است و مثل آن دیگری نیست و آن زمان تنگی یعقوب است اما از آن نجات خواهد یافت. ۸ و یهوده صبایوت می گوید: «هر آینه در آن روز بوغ او را از گردن خواهیم شکست و بندهای تو را خواهیم گسیخت. و غریبان بار دیگر او را بنده خود نخواهد ساخت. ۹ و ایشان خدای خود بیوه و پادشاه خوش داد را که برای ایشان بوسی انجیزانم خدمت خواهند کرد. ۱۰ پس خداوند می گوید کهای بنده من یعقوب متبر وای اسرائیل هراسان مباش زیرا اینک من تو را از جای دور و ذرت تو را از زمین اسیری ایشان خواهیم رهاید و یعقوب مراجعت نموده، در فراحتی و امنیت خواهد بود و کسی او را نخواهد ترسانید. ۱۱ زیرا خداوند می گوید: من با تو هستم تا تو را نجات‌بخشم و جمیع امت‌ها را که تو را در میان آنها پرآکده ساختم، تلف خواهیم کرد. اما تو را تلف نخواهیم نمود، بلکه تو را به انصاف تادیب خواهیم کرد و تو را بی سزا نخواهیم گذاشت. ۱۲ زیرا خداوند چنین می گوید: جراحت توعلاج ناپذیر و ضربت تو مهلك می‌باشد. ۱۳ کسی نیست که دعوی تو را فیصل دهد تا ایام یابی و بیرایت دواهای شفابخشندگی نیست. ۱۴ جمیع دولتان تو را فراموش کرده، درباره تواحال پرسی نمی‌نمایند زیرا که تو را به صدمه دشمن و به تادیب بی‌رحمی به سبب کفر عصیان و زیادتی گناهات مبتلا ساخته‌ام. ۱۵ چرا درباره جراحت خود فریاد می‌نمایی؟ در تو علاج ناپذیر است. به سبب زیادتی عصیان و کفر گناهات این کارها را به تو کرده‌ام. ۱۶ «بنابراین آنانی که تو را می‌بلعند، بلعیده خواهند شد و آنانی که تو را به تنگ می‌آورند، جمیع به اسیری خواهند رفت. و آنانی که تو را تاراج می‌کنند، تاراج خواهند شد و همه غارت کنندگان را به غارت تسليم خواهیم کرد.

۱۷ زیرا خداوند می‌گوید: به تو عاقیت خواهم رسانید و جراحات تو را شفا خواهم داد، از این جهت که تو را (شهر) متروک می‌نامید (ومی‌گویند) که این صهیون است که احدی درباره آن احوال پرسی نمی‌کند. ۱۸ خداوند چنین می‌گوید: اینک خیمه‌های اسریهٔ یعقوب را بازخواهم آورد و به مسکنهاش ترحم خواهم نمودو شهر بر تلش بنا شده، قصرش بر حسب عادت خود مسکون خواهد شد. ۱۹ و تسبیح و آواز مطربان از آنها بیرون خواهد آمد و ایشان را خواهم افود و کم نخواهند شد و ایشان را معزز خواهم ساخت و پست نخواهند گردید. ۲۰ و پسراش مانند ایام پیشین شده، جماعت‌نش در حضور من برقرار خواهند ماند و بر جمیع ستمگرانش عقوبات خواهم رسانید. ۲۱ و حاکم ایشان از خود ایشان بوده، سلطان ایشان از میان ایشان بیرون خواهد آمد و او را مقرب می‌گردانم تا نزدیک من بیاید زیرا خداوند می‌گوید: کیست که جرات کند نزد من آید؟ ۲۲ و شما قوم من خواهید بود و من خدای شما خواهم بود. ۲۳ اینک باد شدید خداوند با حدت غضب و گرددادهای سخت بیرون می‌آید که بر سر شریان هجوم اورد. ۲۴ تا خداوند تدبیرات دل خود را بجا نهاد و استوار نفرماید، حدت خشم اونخواهد برگشت. در ایام آخر این را خواهید فهمید.»

۳۱ خداوند می‌گوید: «در آن زمان من خدای تمامی قبایل اسرائیل خواهم بود و ایشان قوم من خواهند بود. ۲ خداوند چنین می‌گوید: قومی که از شمشیر رستند در بیابان فیض یافتد، هنگامی که من رفتم تا برای اسرائیل آرامگاهی پیدا کنم.» ۳ خداوند از جای دور به من ظاهر شد (وگفت): «با محبت از لی تو را دوست داشتم، از این جهت تو را به رحمت جذب نمودم. ۴ ای باکره اسرائیل تو را بار دیگر بنا خواهم کرد و تو بناخواهی شد و بار دیگر با دفعه‌ای خود خوشیش را خواهند رقصهای مطربان بیرون خواهی آمد. ۵ بار دیگر تاکستانها بر کوههای سامره غرس خواهی نمود و غرس کنندگان غرس نموده، میوه آنها را خواهند خورد. ۶ زیرا روزی خواهد بود که دیده بانان بر کوهستان افرایم نداخواهند کرد که برخیزید و نزد یهود خدای خودبه صهیون برآیم.» ۷ زیرا خداوند چنین می‌گوید: «به جهت یعقوب به شادمانی ترنم نماید و به جهت سر امته‌ها آواز شادی دهد. اعلام نمایید و تسبیح بخوانید و بگویید: ای خداوند قوم خود بیقهیه اسرائیل را نجات بده! ۸ اینک من ایشان را از زمین شمال خواهم آورد و از کرانه‌های زمین جمع خواهم نمود و با ایشان کوران و لنگان و آستان و زنانی که می‌زایند با هم گروه عظیمی به اینجا باز خواهند آمد. ۹ با گریه خواهند آمد و من ایشان را با تضرعات خواهم نزد نهرهای آب ایشان را به راه صاف که در آن نخواهند لغزیده‌بری خواهم نمود زیرا که من پدر اسرائیل هستم و افرایم نخست زاده من است. ۱۰ ای امته‌ها کلام خداوند را بشنوید و در میان جزایر عیده اخبار نمایید و بگویید آنکه اسرائیل را پرآورده ساخت ایشان را جمع خواهد نمود و چنانکه

واقع خواهد شدچنانکه بر ایشان برای کدن و خراب نمودن و منهدم ساختن و هلاک کرد و بلا رسایین مراقبت نمود، به همینطور خداوند می‌گوید برایشان برای بنا نمودن و غرس کردن مراقب خواهم شد. ۲۹ و در آن ایام بار دیگر نخواهند گفت که پدران انگور ترش خوردند و دنдан پسران کند گردید. ۳۰ بلکه هر کس به گناه خودخواهد مرد و هر که انگور ترش خورد دنдан وی کند خواهد شد. ۳۱ خداوند می‌گوید: «اینک ایامی می‌آید که با خاندان اسرائیل و خاندان یهودا عهد تازهای خواهم بست. ۳۲ نه مثل آن عهدهای که با پدران ایشان بستم در روزی که ایشان را دستگیری نمودم تا از زمین مصر بیرون آورم زیرا که ایشان عهد مرا شکستند، با آنکه خداوند می‌گوید من شوهر ایشان بودم.» ۳۳ اما خداوند می‌گوید: «ایست عهدهای که بعد از این ایام با خاندان اسرائیل خواهم بست. شریعت خود را در باطن ایشان خواهم نهاد و آن را بر دل ایشان خواهم نوشت و من خدای ایشان خواهم بود و ایشان قوم من خواهند بود. ۳۴ و بار دیگر کسی به همسایه‌اش و شخصی به برادرش تعليم نخواهد داد و نخواهد گفت خداوند را بشناس. زیرا خداوند می‌گوید: جمیع ایشان از خرد و بزرگ مرا خواهند شناخت، چونکه عصیان ایشان را خواهم آمزید و گناه ایشان را دیگر به یادنخواهم آورد.» ۳۵ خداوند که آفتاب را به جهت روشنایی روز و قانونهای ماه و ستارگان را برای روشنایی شب قرار داده است و دریا را به حرکت می‌آورد تا مواجه خروش نمایند و اسم او بیوه صبایوت می‌باشد، چنین می‌گوید. ۳۶ پس خداوندمی گوید: «اگر این قانونها از حضور من برداشته شود، آنگاه ذریت اسرائیل نیز زایل خواهند شدتا به حضور من قوم دایمی نباشند.» ۳۷ خداوند چنین می‌گوید: «اگر آسمانهای علوی پیموده شوند و اساس زمین سفلی را تفحص توان نمود، آنگاه من نیز تمامی ذریت اسرائیل را به سبب آنچه عمل نمودند ترک خواهم کرد. کلام خداوند این است.» ۳۸ یهوه می‌گوید: «اینک ایامی می‌آید که این شهر از برج حتیش خداوند یهوه این خرید را، هم آن را که مختوم است و هم آن را که باز است، بگیرو آنها را در ظرف سفالین بگذار تا روزهای بسیاریماند. ۱۵ زیرا یهوه صبایوت خدای اسرائیل چنین می‌گوید: دیگریاره خانه‌ها و مزرعه‌ها و تاکستانها در این زمین خریده خواهد شد.» ۱۶ و بعد از آنکه قبale خرید را به باروک بن نیریا داده بودم، نزد خداوند تضع نموده، گفتم: «آهای خداوند یهوه اینک تو آسمان و زمین را به قوت عظیم و بازوی بلند خود آفریدی و چیزی برای تو مشکل نیست ۱۸ که به هزاران احسان می‌نمایی و عقوبات گناه پدران را به آغوش پسرانشان بعد از ایشان می‌رسانی! خدای عظیم جبار که اسم تو یهوه صبایوت می‌باشد. ۱۹ عظیم المشورت و قوى العمل که چشمانت بترمامی راههای بني آدم مفتوح است تا بهر کس برحسب راههایش و بر وفق شمره اعمالش جراده‌ی. ۲۰ که آیات و علامات در زمین مصر و در اسرائیل و در میان مردمان تا امروز قرار دادی و از برای خود مثل امروز اسمی پیدا نمودی. ۲۱ و قوم خود اسرائیل را به آیات و علامات و به دست قوى و بازوی بلند و هبیت عظیم از زمین مصر بیرون آوردی. ۲۲ و این زمین را که برای پدران ایشان قسم خودی که به ایشان بدھی به ایشان دادی. چمنی که به شیر و شهد جاری است. ۲۳ واشان چون داخل شده، آن را به تصرف آوردن کلام تو را نشینیدند و به شریعت تو سلوک آن را تسخیر خواهد نمود. ۲۴ و صدقیا پادشاه بابل تسلیم خواهم کرد و آن را کلدانیان دست کرد.

ننمودند و به آنچه ایشان را امر فرمودی که بکنند عمل ننمودند. بنابراین تو تمام این بلا را به ایشان وارد آوردی. ۲۴ اینک سنگرها به شهر رسیده است تا آن را تسخیر نمایند و شهر بدست کلدانیانی که با آن جنگ می‌کنند به شمشیر و قطع و وبا تسلیم می‌شود و آنچه گفته بودی واقع شده است و اینک تو آن را می‌بینی. ۲۵ و توا خداوند یهود به من گفتی که این مزرعه را برای خود به نقره پخت و شاهدان بگیر و حال آنکه شهر بدست کلدانیان تسلیم شده است. ۲۶ پس کلام خداوند به ارمیا نازل شده، گفت: «اینک من یهود خدای تمامی بشر هستم. آیا هیچ امر برای من مشکل می‌باشد؟» ۲۸ بنابراین خداوند چنین می‌گوید: اینک من این شهر را بدهست کلدانیان و بدست نوکدرصر پادشاه بابل تسلیم می‌کنم و او آن را خواهد گرفت. ۲۹ و کلدانیانی که با این شهر جنگ می‌کنند آمده، این شهر را آتش خواهند زد و آن را با خانه‌هایی که بربامهای آنها برای بعل پخورسوزانیدند و هدایای ریختنی برای خدايان غیر ریخته خشم مرابیجان آوردن، خواهند سوزانید. ۳۰ زیرا که بنی اسرائیل و بنی یهودا از طفویل خود پیوسته شرارت وزیدند و خداوند می‌گوید که بنی اسرائیل به اعمال دستهای خود خشم مرادیم بهیجان آوردن. ۳۱ زیرا که این شهر ازروزی که آن را بنا کردند تا امروز باعث هیجان خشم و غضب من بوده است تا آن را از حضور خود دور اندازم. ۳۲ به سبب تمام شارارتی که بنی اسرائیل و بنی یهودا، ایشان و پادشاهان و سوران و کاهنان و انبیاء ایشان و مردان یهودا و ساکنان اورشلیم کرده، خشم مرا بهیجان آورده‌اند. ۳۳ و پشت به من داده‌اند و نه رو و هرچند ایشان را تعیین دادم بلکه صیح زدیرخاسته، تعیین دادم لیکن گوش نگرفتند و تدبیث نپذیرفتند. ۳۴ بلکه رجاسات خود را درخانه‌ای که به اسم من مسمی است بربا کرده، آن رانجس ساختند. ۳۵ و مکان‌های بلند بعل را که در واژی این هنوم است بنا کردند تا پسران و دختران خود را برای مولک از آتش بگذرانند. عملی که ایشان را امر ننمودم و به حاطم خطر نمود که چنین رجاسات را بجا آورده، یهودا مرتكب گناه گرداند. ۳۶ پس الان از این سبب یهود خدای اسرائیل در حق این شهرکه شما درباره‌اش می‌گوید که بدست پادشاه بابل به شمشیر و قطع و وبا تسلیم شده است، چنین می‌فرماید: «اینک من ایشان را از همه زمینهایی که ایشان را در خشم و حدت و غضب عظیم خود رانده‌ام جمع خواهم کرد و ایشان را به این مکان باز آورده، به اطمینان ساکن خواهم گردانید. ۳۸ و ایشان قوم من خواهند بود ومن خدای ایشان خواهم بود. ۳۹ و ایشان را یک دل و یک طریق خواهم داد تا به جهت خیریت خویش و پسران خویش که بعد از ایشان خواهند بود همیشه اوقات از من بترسند. ۴۰ و عهد جاودانی با ایشان خواهم بست که از احسان نمودن به ایشان برخواهم گشت و ترس خود رادر دل ایشان خواهم نهاد تا از من دوری نورزند. ۴۱ و از احسان نمودن به ایشان مسرور خواهم شد و ایشان را

براستی و به تمامی دل و جان خود در این زمین غرس خواهم نمود. ۴۲ زیرا خداوند چنین می‌گوید: به نوعی که تمامی این بلای عظیم را به این قوم رسانیدم، همچنان تمامی احسانی را که به ایشان و عده داده‌ام به ایشان خواهم رسانید. ۴۳ و در این زمین که شما درباره‌اش می‌گوید که ویران و از انسان و بهایم خالی شده و بدست کلدانیان تسلیم گردیده است، مزرعه‌ها خریده خواهد شد. ۴۴ و مزرعه‌ها به نقره خریده، قباله هاخواهند نوشته و مختوم خواهند نمود و شاهدان خواهند گرفت، در زمین بنیامین و حوالی اورشلیم و شهرهای یهودا و در شهرهای کوهستان و شهرهای همواری و شهرهای جنوب زیرا خداوند می‌گوید اسرiran ایشان را باز خواهم آورد.»

۳۳ و هنگامی که ارمیا در صحن زندان محبوس بود کلام خداوند بار دیگر براو نازل شده، گفت: «خداوند که این کار راهی کند و خداوند که آن را مصوب ساخته، مستحکم می‌سازد و اسم او یهود است چنین می‌گوید: ۳ مرا بخوان و تو را احابت خواهم نمودو تو را از چیزهای عظیم و مخفی که آنها را دانسته‌ای مخبر خواهم ساخت. ۴ زیرا که یهود خدای اسرائیل درباره خانه‌های این شهر و درباره خانه‌های پادشاهان یهودا که در مقابل سنگرها و مجنیقهای نمهدم شده است، ۵ و می‌آیند تا با کلدانیان مقابله نمایند و آنها را به لشهای کسانی که من در خشم و غضب خود ایشان را کشتم پرمی کنند. زیرا که روی خود را از این شهر به سبب تمامی شرارت ایشان مستور ساخته‌ام. ۶ اینک به این شهر عافیت و علاج باز خواهم داد و ایشان راشفا خواهم بخشید و فراوانی سلامتی و امانت را به ایشان خواهم رسانید. ۷ و اسرiran یهودا و اسرائیل را باز آورده، ایشان را مثل اول بناخواهم نمود. ۸ و ایشان را از تمامی گاهانی که به من ورزیده‌اند، طاهر خواهم ساخت و تمامی تقصیرهای ایشان را که بدانها بر من گناه وزینه واز من تجاوز کرده‌اند، خواهم آمزید. ۹ و این شهر برای من اسم شادمانی و تسبیح و جلال خواهد بود نزد جمیع امت‌های زمین که چون آنهاهمه احسانی را که به ایشان نموده باشم بشنوند خواهند ترسید. و به سبب تمام این احسان و تمامی سلامتی که من به ایشان رسانیده باشم خواهند لزید. ۱۰ خداوند چنین می‌گوید که دراین مکان که شما درباره‌اش می‌گوید که آن ویران و خالی از انسان و ساکنان و بهایم بهودا و کوچه‌های اورشلیم که ویران و خالی از انسان و ساکنان و بهایم است، ۱۱ در آنها آیا شادمانی و آواز سور و آواز داماد و آواز عروس و آواز کسانی که می‌گویند یهوده صبابوت راتسبیح بخوانید زیرا خداوند نیکو است و رحمت او تا ابدالا باد است، بار دیگر شنیده خواهد شد و آواز آنایی که هدایای تکش که خانه خداوندی آورند. زیرا خداوند می‌گوید اسرiran این زمین را مثل سابق باز خواهم آورد. ۱۲ یهوده صبابوت چنین می‌گوید: در اینچهایی که ویران و از انسان و بهایم خالی است و در همه شهرهایش بار

دیگرمسکن شیانانی که گله‌ها را می‌خواهند خواهدبود. ۱۳ و خداوند می‌گوید که در شهرهای کوهستان و شهرهای همواری و شهرهای جنوب و در زمین بنامین و در حوالی اورشليم و شهرهای یهودا گوشنان بار دیگر از زیردست شمارندگان خواهند گذشت. ۱۴ اینک خداوندمی گوید: ایامی می‌آید که آن وعده نیکو را که درباره خاندان اسرائیل و خاندان یهودا دادم با اورشليم و با همه شهرهای باقی یهود یعنی با لاکیش و عزیقه جنگ صدقیپادشاه یهودا در اورشليم گفت، ۷ هنگامی که لشکر پادشاه بابل خواهم روایتی و انصاف وعدالت را در زمین جاری خواهد ساخت. ۱۵ در آن ایام و در آن زمان شاخه عدالت برای داد و خواهیم نمود. ۱۶ در آن ایام یهودا نجات خواهد یافت و اورشليم به امنیت مسکون خواهد شد و اسمی که به آن نامیده می‌شود این است: یهوده صدقیون. ۱۷ زیرا خداوند چنین می‌گوید که از داده کسی که برکرسی خاندان اسرائیل پنشیند کم نخواهد شد. ۱۸ و از لاویان کهنه کسی که قریانی های سوختنی بگذراند و هدایای آردی بسوزاند و ذایع همیشه ذیح نماید از حضور من کم نخواهدشد.» ۱۹ و کلام خداوند بر ارمیا نازل شده، گفت: ۲۰ «خداوند چنین می‌گوید: اگر عهد مرا با روز و عهد مرا با شب باطل توانید کرد که روز و شب در وقت خود نشود، ۲۱ آنگاه عهد من با بنده من داود باطل خواهد شد تا برایش پسری که بر کرسی اولسلطنت نماید نباشد و با لاویان کهنه که خادم من می‌باشند. ۲۲ چنانکه لشکر آسمان را نتوان شمردو ریگ دریا را قیاس نتوان کرد، همچنان ذرت بنده خود داد و لاویان را که مرا خدمت می‌نماید زیاده خواهم گردانید.» ۲۳ و کلام خداوند بر ارمیا نازل شده، گفت: ۲۴ «ایا نمی‌بینی که این قوم چه حرف می‌زنند؟ می‌گویند که خداوند آن دو خاندان را که برگردیده بود ترک نموده است. پس قوم مرای خوارمی شمارند که در نظر ایشان دیگر قومی نباشند. ۲۵ خداوند چنین می‌گوید: اگر عهد من با روز و شب نمی‌بود و قانون های آسمان و زمین را قرارنمی‌دادم، ۲۶ آنگاه نیز ذرت یعقوب و نسل بنده خود داود را ترک می‌نمودم و از ذرت او بر اولادابراهیم و اسحاق و یعقوب حاکمان نمی‌گرفتم. زیرا که اسیران ایشان را باز خواهم آورد و براشان ترحم خواهم نمود.»

۳۴ کلامی که از جانب خداوند در حقنی که نوکدنصر پادشاه بابل و تمامی لشکر و جمیع ممالک جهان که زیر حکم ابودند و جمیع قومها با اورشليم و تمامی شهرهایش جنگ می‌نمودند بر ارمیا نازل شده، گفت: «یهوده خدای اسرائیل چنین می‌گوید: برو و صدقیا پادشاه یهودا را خطاب کرده، وی را بگو خداوند چنین می‌فرماید: اینک من این شهر را به دست پادشاه بابل تسليم می‌کنم و او آن را به آتش خواهد سوزاند. ۳ و تو از دستش نخواهی رست. بلکه البته گرفتار شده، به دست او تسليم خواهی گردید و چشمان تو چشمان پادشاه بابل را خواهد دید و دهانش با دهان تو گفتنگو خواهد کرد و به بابل خواهی رفت. ۴ لیکن ای صدقیپادشاه یهودا کلام خداوند را بشنو. خداوندرباره تو چنین می‌گوید: به شمشیر

قصد جان ایشان دارند، خواهم سپرد و لشهای ایشان خوراک مرغان هواو گوش نگرفتید و مرا اطاعت ننمودید. ۱۶ پس چونکه پسران یوناداب بن رکاب و صیبت پدر خویش را که به ایشان فرموده است اطاعت می نمایند و حیوانات زمین خواهد شد. ۲۱ و صدقیا پادشاه یهودا و سرورانش را بدست دشمنان ایشان و بدست آنانی که قصد جان ایشان دارند و بدست لشکر پادشاه بابل که از نزد شما رفته‌اند تسليم خواهم کرد. ۲۲ اینک خداوند می گوید من امری فرمایم و ایشان را به این شهر باز خواهم آورد و آن جنگ کرده، آن را خواهند گرفت و به آتش خواهند سوزانید و شهرهای یهودا را بیران و غیرمسکون خواهمن ساخت.»

۳۵ کلامی که از جانب خداوند در ایام یهودا یاقیم بن یوشیا پادشاه یهودا بر ارمیا نازل شده، گفت: ۲ «به خانه رکابیان برو و به ایشان سخن گفته، ایشان را به یکی از حجره های خانه خداوند بیاور و به ایشان شراب پوشان.» ۳ پس یازنیا این ارمیا این حبصیا و برادرانش و جمیع پسرانش و تمامی خاندان رکابیان را برداشتیم، ۴ و ایشان را به خانه خداوند به حجره پسران حاتان بن یجدلیا مرد خدا که به پهلوی حجره سروران و بالای حجره معسیا این شلوم، مستحکظ آستانه بود آوردم. ۵ و کوههای پر از شراب و پیاله‌ها پیش رکابیان نهاده، به ایشان گفتیم: «شراب بتوشید.» ۶ ایشان گفتند: «شراب نمی نوشیم زیرا که پدرما یوناداب بن رکاب ما را وصیت نموده، گفت که شما و پسران شما ابد شراب نتوشید. ۷ و خانه هابنا مکنید و کشت ننمایید و تاکستانها غرس مکنید و آنها را نداشته باشید بلکه تمامی روزهای خود را در خیمه‌ها ساکن شوید تا روزهای بسیاره روی زمینی که شما در آن غریب هستید زنده بمانید. ۸ و ما به سخن پدر خود یوناداب بن رکاب و بهرجه او به امر فرمود اطاعت نموده، درتمامی عمر خود شراب ننوشیدیم، نه ما و نه زنان ما و نه پسران ما و نه دختران ما. ۹ و خانه‌ها برای سکونت خود بنا نکردیم و تاکستانها و املاک و مزروعها برای خود نگرفتیم. ۱۰ و در خیمه هاساکن شده، اطاعت نمودیم و به آنچه پدر مایوناداب ما را امر فرمود عمل نمودیم. ۱۱ لیکن وقتی که بتوکردر صری بادشاه بابل به زمین برآمد گفتیم: بیایید از ترس لشکر کلدانیان و لشکر ارامیان به اورشلیم داخل شویم پس در اورشلیم ساکن شدیم. ۱۲ پس کلام خداوند بر ارمیا نازل شده، گفت: ۱۳ «یهوده صبابوت خدای اسرائیل چنین می گوید: برو و به مردان یهودا و ساکنان اورشلیم بگو که خداوند می گوید: آیا تادیب نمی پذیرید و به کلام من گوش نمی گیرید؟ ۱۴ سخنان یوناداب بن رکاب که به پسران خود وصیت نمود که شراب نتوشید استوار گردیده است و تا امروز شراب نمی نوشند و وصیت پدر خود را اطاعت می نمایند، اما من به شما سخن گفتم و صبح زود برخاسته، تکلم ازراه بد خود بازگشت ننماید و نکردید. ۱۵ و بندگان خود اینبا را نزد شما فرستادم و صبح زود برخاسته، ایشان را ارسال نموده، گفتم هر کدام ازراه بد خود بازگشت ننماید و اعمال خود را اصلاح کنید و خدایان غیر را پیروی ننمایند و آنها را عبادت مکنید تا در زمینی که به شما و به پدران شما داده ام ساکن شوید. اما شما راکه از باروک وقتی که آنها را به گوش خلق از طومار می خواند شنید براى

۳۶ و در سال چهارم یهودا یاقیم بن یوشیا پادشاه یهودا واقع شد که این کلام از جانب خداوند بر ارمیا نازل شده، گفت: ۲ «طوماری برای خود گرفته، تمامی سختانی راکه من درباره اسرائیل و یهودا و همه امت‌ها به توگفتم از روزی که به تو تکلم نمودم یعنی از ایام یوشیا تا امروز در آن بنویس.» ۳ شاید که خاندان یهودا تمامی بلا را که من می خواهم بر ایشان وارد بایرون گوش بگیرند تا هر کدام از ایشان از راه بدخدو بازگشت ننماید و من عصیان و گناهان ایشان را بیامزرم.» ۴ پس ارمیا باروک بن نیریا را خواند و باروک ازدهان ارمیا تمامی کلام خداوند را که به او گفته بود در آن طومار نوشت. ۵ و ارمیا باروک را امفرموده، گفت: «من محبوس هستم و نمی توانم به خانه خداوند داخل شوم.» ۶ پس تو برو و سخنان خداوند را از طوماری که از دهان من نوشتی درروز صوم در خانه خداوند در گوش قوم بخوان و نزیر آنها را در گوش تمامی یهودا که از شهرهای خود می آیند بخوان. ۷ شاید که به حضور خداوند استغاثه ننماید و هر کدام از ایشان از راه بد خود بازگشت کنند زیرا که خشم و غضی که خداوند درباره این قوم فرموده است عظیم می باشد.» ۸ پس باروک بن نیریا بهرجه ارمیا نبی او را امر فرموده بود عمل نمود و کلام خداوند را درخانه خداوند از آن طومار خواند.

۹ و در ماه نهم از سال پنجم یهودا یاقیم بن یوشیا پادشاه یهودا برای تمامی اهل اورشلیم و برای همه کسانی که از شهرهای یهودا به اورشلیم می آمدند برای روزه به حضور خداوند ندا کردند. ۱۰ و باروک سخنان ارمیا را از آن طومار در خانه خداوند در حجره جمربا این شافان کاتب در صحن فوکانی نزد دهنده دروازه جدید خانه خداوند به گوش تمامی قوم خواند. ۱۱ و چون میکایا این جمربا این شافان تمامی سخنان خداوند را از آن طومار شنید، ۱۲ به خانه پادشاه به حجره کاتب آمد و اینک جمیع سروران در آنجا نشسته بودند یعنی اليشامع کاتب و دلایا این شمعیا و الناتان بن عکبر و جمربا ایشان را ارسال نموده، گفتم هر کدام ازراه بد خود بازگشت ننماید و اعمال خود را اصلاح کنید و خدایان غیر را پیروی ننمایند و آنها را عبادت مکنید تا در زمینی که به شما و به پدران شما داده ام ساکن شوید. اما شما راکه از باروک وقتی که آنها را به گوش خلق از طومار می خواند شنید براى

ایشان بازگفت. ۱۴ آنگاه تمامی سروزان یهودی این نتیja این شلمیا این کوشی را نزد باروک فرستادند تا بگوید: «آن طوماری را که به گوش قوم خواندی به دست خود گرفته، بیا.» پس باروک بن نیریا طومار را به دست خود گرفته، نزد ایشان آمد. ۱۵ و ایشان وی را گفتند: «بینش و آن را به گوش‌های ما بخوان.» و باروک به گوش ایشان خواند. ۱۶ و واقع شد که چون ایشان تمامی این سخنان را شنیدند با ترس به یکدیگر نظر افکندندو به باروک گفتند: «البته تمامی این سخنان را به پادشاه بیان خواهیم کرد.» ۱۷ و از باروک سوال کرده، گفتند: «ما را خبر بد که تمامی این سخنان را چگونه از دهان او نوشته.» ۱۸ باروک به ایشان گفت: «او تمامی این سخنان را از دهان خود برای من می‌خواند و من با مرک در طومار می‌نوشم.» ۱۹ سروزان به باروک گفتند: «تو و ارمیا رفته، خویشتن را پنهان کنید تا کسی نداند که کجای باشد.» ۲۰ پس طومار را در حجه الیشاماع کاتب گذاشت، به سرای پادشاه رفتند و تمامی این سخنان را به گوش پادشاه بازگفتند. ۲۱ و پادشاه یهودی را فرستاد تا طومار را بیاورد و یهودی آن را از حجه الیشاماع کاتب آورده، در گوش پادشاه و در گوش تمامی سروزانی که به حضور پادشاه حاضر بودند خواند. ۲۲ و پادشاه در ماه نهم در خانه زمستانی نشسته و آتش پیش وی بر منقل افروخته بود. ۲۳ و اقع شد که چون یهودی سه چهار ورق خوانده بود، (پادشاه) آن را باقلمتراش قطع کرده، در آتشی که بر منقل بود داشت تا تمامی طومار در آتشی که در منقل بود سوخته شد. ۲۴ و پادشاه و همه بندگانش که تمامی این سخنان را شنیدند نه ترسیدند و نه جامه خود را چاک زند. ۲۵ لیکن الناثن و دلایا و جرمیا از پادشاه التماس کردند که طومار را نسوزاند اما به ایشان گوش نگرفت. ۲۶ بلکه پادشاه یرحمیل شاهزاده و سرایا این عزیزان و شلمیا این عبدیل را امر فرمود که باروک کاتب و ارمیا نبی را بگیرند. اما خداوند ایشان را مخفی داشت. ۲۷ و بعد از آنکه پادشاه طومار و سخنانی را که باروک از دهان ارمیا نوشته بود سوزانید کلام خداوند بر ارمیا نازل شده، گفت: «طوماری دیگر برای خود باز گیر و همه سخنان اولین را که در طومار نخستین که یهودی‌ایم پادشاه یهودا آن را سوزانید بر آن بنویس.» ۲۹ و به یهودی‌ایم پادشاه یهودا بگو خداوند چنین می‌فرماید: تو این طومار را سوزانیدی و گفته چرا در آن نوشته که پادشاه بابل البته خواهد آمد و این زمین را خراب کرده، انسان و حیوان را از آن نابود خواهد ساخت. ۳۰ بنابراین خداوند درباره یهودی‌ایم پادشاه یهوداچنین می‌فرماید که برایش کسی نخواهد بود که برکرسی دارد بنشیند و لاش او روز در گرما و شب در سرما بیرون افکنده خواهد شد. ۳۱ و بر او و برذریش و بر بندگانش عقوبت گناه ایشان را خواهیم آورد و بر ایشان و بر سکنه اورشلیم و مردان یهودا تمامی آن بلا را که درباره ایشان گفته‌ام خواهیم رسانید زیرا که مرا نشینیدند.» ۳۲ پس ارمیا طوماری دیگر گرفته، به باروک بن نیریا

این زمین نخواهد آمد کجا می باشند؟ ۲۰ پس الان ای آقایم پادشاه بشنو: تمنا اینکه استدعای من نزد تو پذیرفته شود که مرا به خانه یوناتان کاتب پس نفرستی مبادا در آنجا بمیرم.» ۲۱ پس صدقیا پادشاه امر فرمود که ارمیا را در صحن زندان بگذارند. و هر روز قوس نانی ازکوچه خبازان به او دادند تا همه نان از شهر تمام شد. پس ارمیا در صحن زندان ماند.

۳۸ و شفطیا ابن متان و جدلیا ابن فشحور ویکل بن شلمیا و فشور بن ملکیاسخنان ارمیا را شیدند که تمامی قوم را بدانها مخاطب ساخته، گفت: ۲ «خداؤند چنین می گوید: هرکه در این شهر بماند از شمشیر وقطح و وبا خواهد مرد اما هرکه نزد کلدانیان بیرون رود خواهد زیست و جانش برای او غنیمت شده، زنده خواهد ماند. ۳ خداوند چنین می گوید: این شهر البته بدست لشکر پادشاه بابل تسلیم شده، آن را تسخیر خواهد نمود.» ۴ پس آن سروزان به پادشاه گفتند: «تمنا ایکه این مرد کشته شود زیرا که بدین منوال دستهای مردان جنگی را که در این شهر باقی مانده‌اند و دستهای تمامی قوم را سست می کند چونکه مثل این سخنان به ایشان می گوید. زیرا که این مرد سلامتی این قوم را نمی طلبد بلکه ضرر ایشان را.» ۵ صدقیا پادشاه گفت: «اینک او در دست شماست زیرا پادشاه به خلاف شما کاری نمی تواند کرد.» ۶ پس ارمیا را گرفته او را در سیاه چال ملکیا این ملک که در صحن زندان بود انداختند و ارمیا را به رسمنانها فرو هشتند و در آن سیاه چال آب نبودلیکن گل بود و ارمیا به گل فرو رفت. ۷ و چون عبدملک حبشي که یکی از خواجه‌سرایان و درخانه پادشاه بود شنید که ارمیا را به سیاه چال انداختند (و به دروازه بنیامن نشسته بود)، ۸ آنگاه عبدملک از خانه پادشاه بیرون آمد و به پادشاه عرض کرده، گفت: ۹ «کهای آقایم پادشاه این مردان در آنچه به ارمیای نبی کرده و او را به سیاه چال انداخته‌اند شریانه عمل نموده‌اند و اور جایی که هست از گرسنگی خواهد مرد زیاکه در شهر هیچ نان باقی نیست.» ۱۰ پس پادشاه به عبدملک حبشي امر فرموده، گفت: «سی نفر از اینجا همراه خود بردار وارمیای نبی را قبل از آنکه بمیرد از سیاه چال برآور.» ۱۱ پس عبدملک آن کسان را همراه خود برداشت، به خانه پادشاه از زیر خزانه داخل شد واز آنچه پارچه های مندرس و رقصه های پوسیده گرفته، آنها را با رسمنانها به سیاه چال نزد ارمیافروخت. ۱۲ و عبدملک حبشي به ارمیا گفت: «این پارچه های مندرس و رقصه های پوسیده رازی بغل خود در زیر رسمنانها بگذار.» و ارمیا چنین کرد. ۱۳ پس ارمیا را با رسمنانها کشیده، اورا از سیاه چال برآوردند و ارمیا در صحن زندان ساکن شد. ۱۴ و صدقیا پادشاه فستاده، ارمیا نبی را به مدخل سومی که در خانه خداوند بود نزد خود آورد و پادشاه به ارمیا گفت: «من از تو مطلبی می پرسم، از من چیزی مخفی مدار.» ۱۵ ارمیا به صدقیا گفت: «اگر تو را خبر دهم آیا هر آینه مرانخواهی کشت و اگر تو را پند دهم مرا نخواهی شنید؟» ۱۶ آنگاه صدقیا پادشاه برای ارمیا

۳۹ در ماه دهم از سال نهم صدقیا پادشاه بیهودا، نیوکدرص را پادشاه بابل با تمامی لشکر خود بر اورشلیم آمد، آن را محاصره نمودند. ۲ و در روز نهم ماه چهارم از سال یازدهم صدقیا در شهر رخنه کردند. ۳ و تمام سروزان پادشاه بابل داخل شده، در دروازه وسطی نشستند یعنی ترجل شراصر و سمجنبو و سرسکیم رئیس خواجه‌سرایان و ترجل شراصر رئیس مجوسیان و سایر سرداران پادشاه بابل. ۴ و چون صدقیا پادشاه بیهودا و تمامی مردان جنگی این را دیدند فرار کرده، به راه باع شاه از دروازه‌ای که در میان دو حصار بود در وقت شب از شهر بیرون رفتند و (پادشاه) به راه

عربی رفت. ۵ ولشکر کلدانیان ایشان را تعاقب نموده، در عربی ارجعا به صدقیا رسیدند و او را گرفتار کرد، زنوبیک‌صر پادشاه بابل به ریله در زمین حمام آوردند و او بر وی فتوح داد. ۶ و پادشاه بابل پسران صدقیا را پیش رویش در ریله به قتل رسانید و پادشاه بابل تمامی شرافی بهودا را کشت. ۷ و چشمان صدقیا را کور کرد و او را به زنجیرها بسته، به بابل برد. ۸ و کلدانیان خانه پادشاه و خانه های قوم را به آتش سوزانیدند و حصارهای اورشلیم را منهدم ساختند. ۹ و نبوزدان رئیس جلالان، بقیه قوم را که در شهریا قی مانده بودند و خارجین را که بطرف او شده بودند و بقیه قوم را که این تبحوت و پیسان عیفای نظوفاتی و بینی پسر معکاتی ایشان و مردان ایشان. ۱۰ و جدایا این اختیام بن شافان برای ایشان و کسان ایشان قسم خورده، گفت: «ازخدمت نمودن به کلدانیان متزید. در زمین ساکن شوید و پادشاه بابل را بندگی نمایید و برای شمانیکو خواهد شد. ۱۱ و اما من اینک در مصنه ساکن خواهم شد تا به حضور کلدانیانی که نزد ما آیند حاضر شوم و شما شراب و میوه جات و روغن جمع کرده، در ظروف خود بگذارید و در شهراهی که برای خود گرفته‌اید ساکن باشید.» ۱۲ و نزد چون تمامی بهودیانی که در موآب ودر میان بینی عمون و در ادوم و سایر ولایات بودند شنیدند که پادشاه بابل و بقیه‌ای از بهود را اوگذاشت و جدایا این اختیام بن شافان را برایش گماشته است، ۱۳ آنگاه جمیع بهودیان از هرجایی که پراکنده شده بودند مراجعت کردند و به زمین بهودا نزد جدایا به مصنه آمدند و شراب و میوه جات بسیار و فراوان جمع نمودند. ۱۴ و یوحانان بن قاریح و همه سرداران لشکری که در بیابان بودند نزد جدایا به مصنه آمدند، ۱۵ و او را گفتند: «آیا هیچ می‌دانی که بعلیس پادشاه بینی عمون اساماعیل بن نتبی را فرستاده است تا تو را بکشد؟» اما جدایا بن اختیام ایشان را باور نکرد. ۱۶ پس یوحانان بن قاریح جدایا را در مصنه خفیه خطاب کرده، گفت: «اذن بده که بروم و اساماعیل بن نتبی را بکشم و کسی آگاه خواهد شد. چرا او را بپکشد و جمیع بهودیانی که نزد تو فراهم آمده اند پرآکنده شوند و بقیه بهودیان تلف گردند؟» ۱۷ اما جدایا بن اختیام به یوحانان بن قاریح گفت: «این کار را ممکن زیرا که درباره اساماعیل دروغ می‌گویی.»

۴۱ و در ماه هفتم واقع شد که اساماعیل بن نتبی این الیشامع که از نسل پادشاهان بود با بعضی از روسای پادشاه و ده نفر همارا هش نزد جدایا این اختیام به مصنه آمدند و آنچه در مصنه با هم نان خوردند. ۲ و اساماعیل بن نتبی و آن ده نفر که همارا هش بودند برخاسته، جدایا این اختیام بن شافان را به شمشیر زدند و او را که پادشاه بابل به حکومت زمین نصب کرده بود کشت. ۳ و اساماعیل تمامی بهودیانی را که همارا او یعنی با جدایا در مصنه بودند و کلدانیانی را که در آنجا یافت شدند و مردان جنگی را کشت. ۴ و در روز دوم بعد از آنکه جدایا را کشته بودو کسی از

هیچ اذیتی به وی مرسان بلکه هرچه به تو بگوید برایش بعمل آور.» ۱۳ پس نبوزدان رئیس جلالان و نبوزیان رئیس خواجه‌سرایان و نرجل شراصر رئیس محوسیان و سایر سروران پادشاه بابل فرستادند. ۱۴ و ارسل نموده، ارمیا را از صحن زندان برداشتند و او را به جدایا این اختیام بن شافان سپرندید تا او را به خانه خود ببرد. پس در میان قوم ساکن شد. ۱۵ و چون ارمیا هنوز در صحن زندان محبوس بود، کلام خداوند بر وی نازل شده، گفت: ۱۶ «برو و عبدملک جوشی را خطاب کرده، بگو: یهوه صبایوت خدای اسرائیل چنین می‌فرماید: اینک کلام خود را بر این شهر به بلا وارد خواهم آورد و نه بخوبی و در آن روز در نظر تو واقع خواهد شد. ۱۷ لیکن خداوند می‌گوید: من تو را در آن روزنچات خواهم داد و به دست کسانی که از ایشان می‌ترسی تسليم نخواهی شد. ۱۸ زیرا خداوندی گوید که تو را البته رهای خواهم داد و به شمشیر نخواهی افتاد، بلکه از این جهت که بر من توکل نمودی جان تو برایت غنیمت خواهد شد.»

۴۰ کلامی که از جانب خداوند بر ارمیا نازل شد بعد از آنکه نبوزدان رئیس جلالان او را از رامه رهایی داد و وی را از میان تمامی اسرائیل و بهودا که به بابل جلای وطن می‌شدند و او در میان ایشان به زنجیرها بسته شده بود برگرفت. ۲ و رئیس جلالان ارمیا را گرفته، وی را گفت: «یهوه خدایت این بلا را درباره این مکان فرموده است. ۳ و خداوند بر حسب کلام خود این را به وقوع آورده، عمل نموده است. ۴ و حال اینک من امروز تو را از زنجیرهایی که برسته‌های تو است رها می‌کنم. پس اگر در نظرت پسند آید که با من به بابل بیایی بیا و تو را نیکومتوجه خواهم شد. و اگر در نظرت پسند نیاید که همراه من به بابل آیی، پس میا و بدان که تمامی زمین پیش تو است هر جایی که در نظرت خوش و پسند آید که بروی به آنجا برو.» ۵ و وقتی که او هنوز برنگشته بود (وی را گفت): «نزو جدایا این اختیام بن شافان که پادشاه بابل او را بر شهرهای بهودا

گفت: «شنبیدم. اینک من برسیب آنچه به من گفته‌اید، نزد یهوه خدای شما مسالت خواهیم نمود و هرچه خداوند در جواب شما بگوید به شما اطلاع خواهیم داد و چیزی از شما باز نخواهیم داشت.» ۵ ایشان به ارمیا گفتند: «خداوند در میان مأشاهد راست و امین باشد که برسیب تمامی کلامی که یهوه خدایت به واسطه تو نزد ما بفرستید عمل خواهیم نمود. ۶ خواه نیکو باشد و خواه بد، کلام یهوه خدای خود را که تو را نزد اوی فرستیم اطاعت خواهیم نمود تا آنکه قول یهوه خدای خود را اطاعت نموده، برای مساعدتمدی بشود.» ۷ و بعد از ده روز واقع شد که کلام خداوند برآرمیا نازل شد. ۸ پس بوحانان بن قاریح و همه سرداران لشکر که همراهش بودند و تمامی قوم راز کوچک و بزرگ خطاب کرده، ۹ به ایشان گفت: «یهوه خدای اسرائیل که شما مرا نزد وی فرستادید تا دعای شما را به حضور او برسانم چنین می‌فرماید: ۱۰ اگر فی الحقیقہ در این زمین بمانید آنکه شما را بنا نموده، منهدم نخواهیم ساخت و غرس کرده، نخواهیم کنید، زیرا از بلای که به شما رسانیدم پشیمان شدم. ۱۱ از پادشاه بابل که از او یعنی دارید ترسان مباشید. بلي خداوندمی گوید از او ترسان مباشید زیرا که من با شما هستم تا شما را نجات بخشم و شما را از دست او رهایی دهم. ۱۲ و من بر شما رحمت خواهیم فرمود تا او بر شما لطف نماید و شما را به زمین خودتان پس بفرستد. ۱۳ اما اگر گویید که در این زمین نخواهیم ماند و اگر سخن یهوه خدای خودرا گوش نگیرید، ۱۴ و بگویید نی بلکه به زمین مصتر خواهیم رفت زیرا که در آنجا جنگ نخواهیم دید و آواز کرنا نخواهیم شنید و برای نان گرسنه نخواهیم شد و در آنجا ساکن خواهیم شد، ۱۵ پس حال بنابراین ای بقیه یهودا کلام خداوند را بشنوید: یهوه صبایوت خدای اسرائیل چنین می‌گوید: اگر به رفت به مصر جازم می‌باشید و اگر در آنجا رفته، ساکن شوید، ۱۶ آنگاه شمشیری که از آن می‌ترسید البته آنچادر مصر به شما خواهد رسید و قحطی که از آن هراسان هستید آنچا در مصر شما را خواهد ریافت و در آنجا خواهید مرد. ۱۷ و جمیع کسانی که برای رفتن به مصر و سکونت در آنجا جازم شده‌اند، از شمشیر و قحط و ربا خواهند مرد و احتمالی از ایشان از آن بلای که من بر ایشان می‌رسانم باقی نخواهد ماند و خلاصی نخواهد یافت. ۱۸ زیرا که یهوه صبایوت خدای اسرائیل چنین می‌گوید: چنانکه خشم و غضب من بر ساکنان اورشلیم ریخته شد، همچنان غضب من به مجرد ورود شما به مصر بر شما ریخته خواهد شد و شما مورد نفرین و دهشت و لعنت و عارخواهید شد و این مکان را دیگر نخواهید دید.» ۱۹ ای بقیه یهودا خداوند به شما می‌گوید به مصمرمروید، یقین بدانید که من امروز شما را تهدیدنمودم. ۲۰ زیرا خویشتن را فریب دادید چونکه مرا نزد یهوه خدای خود فرستاده، گفتند که برای ما نزد یهوه خدای ما مسالت نما و ما را موافق هرآنچه یهوه خدای ما بگوید، مخبر ساز و آن را بعمل خواهیم آورد.

آن اطلاع نیافقه بود، ۵ هشتاد نفر با ریش تراشیده و گریبان دریده و بدن خراشیده هدایا و بخور با خود آورد، از شکم و شیله و سامره آمدند تا به خانه خداوند ببرند. ۶ و اسماعیل بن نتبیا به استقبال ایشان از مصفه بیرون آمد و در رفون گریه می‌کرد و چون به ایشان رسید گفت: «نزد جدلیا این احیام بیاید.» ۷ و هنگامی که ایشان به میان شهر رسیدند اسماعیل بن نتبیا وکسانی که همراهش بودند ایشان را کشته، در حفره انداختند. ۸ در میان ایشان ده نفر پیادشند که به اسماعیل گفتند: «ما را مکش زیرا که ما را ذخیره‌ای از گدم و جو و روغن و عسل در صحراء می‌باشد.» پس ایشان را واگذاشته، در میان برادران ایشان نکشت. ۹ و حفره‌ای که اسماعیل بدنها هم کسانی را که به سبب جدلیا کشته در آن انداخته بود همان است که آسا پادشاه به سبب بعض پادشاه اسرائیل ساخته بود و اسماعیل بن نتبیا آن را از کشتگان پرکرد. ۱۰ پس اسماعیل تمامی بقیه قوم را که در مصفه بودند با دختران پادشاه و جمیع کسانی که در مصفه باقی مانده بودند که نبوزدان رئیس جلادان به جدلیا این احیام سپرده بود، اسیر ساخت و اسماعیل بن نتبیا ایشان را اسیر ساخته، می‌رفت تا نزد بني عمون بگذرد. ۱۱ اما چون بوحانان بن قاریح و تمامی سرداران لشکری که همراهش بودند از تمامی فتنه‌ای که اسماعیل بن نتبیا کرده بود خبر یافتند، ۱۲ آنگاه جمیع کسان خود را برداشتند و به قصد مقابله با اسماعیل بن نتبیا روانه شده، او را نزد دریاچه بزرگ که در جبعون است یافتند. ۱۳ و چون جمیع کسانی که با اسماعیل بودند بوحانان بن قاریح و تمامی سرداران لشکر را که همراهش بودند دیدند خوشحال شدند. ۱۴ و تمامی کسانی که اسماعیل از مصفه به اسیری می‌برد روقافه، برگشتند و نزد بوحانان بن قاریح آمدند. ۱۵ اما اسماعیل بن نتبیا هشت نفر از دست بوحانان فرار کرد و نزد بني عمون رفت. ۱۶ و بوحانان بن قاریح با همه سرداران لشکر که همراهش بودند، تمامی بقیه قومی را که از دست اسماعیل بن نتبیا از مصفه بعد از کشته شدن جدلیا این احیام خلاصی داده بود بگرفت، یعنی مردان دلیر جنگی و زنان و اطفال و خواجه‌سرایان را که ایشان را در جبعون شده‌اند، از شمشیر و قحط و ربا خواهند مرد و احتمالی از ایشان از آن بلای که از ایشان می‌ترسیدند چونکه اسماعیل بن نتبیا جدلیا این احیام را که پادشاه بابل او را حاکم زمین قرار داده بود کشته بود.

۴۲ پس تمامی سرداران لشکر و بوحانان بن قاریح و زنان این هوشیا و تمامی خلق از خود و بزرگ پیش آمدند، ۲ و به ارمیا نبی گفتند: «اتمنا اینکه التمامس ما نزد تو پذیرفته شودو به جهت ما و به جهت تمامی این بقیه نزد یهوه خدای خود مسالت نمایی زیرا که ما قلیلی ازکنیر باقی مانده‌ایم چنانکه چشمانت ما را می‌بیند. ۳ تا یهوه خدایت ما را به راهی که باید برویم و به کاری که باید بکنیم اعلام نماید.» ۴ پس ارمیای نبی به ایشان

۲۱ پس امروز شما را مخیر ساختم اما شما نه به قول یهود خدای خود و نه بپیچ چیزی که به واسطه من نزد شما فرستاد گوش گرفتید. ۲۲ پس الان یقین بدانید که شما در مکانی که می خواهید بروید و در آن ساکن شویدار شمشیر و قحط و با خواهید مرد.»

۴۳ و چون ارمیا فارغ شد از گفتن به تمامی قوم، تمامی کلام یهوه خدای ایشان را که یهود خدای ایشان آن را به واسطه او نزد ایشان فرستاده بود یعنی جمیع این سخنان را، ۲ آنگاه عربیا این هوشیا و یوحانان بن قاریح و جمیع مردان متکبر، ارمیا را خطاب کرده، گفتند: «تدروع می گویی، یهوه خدای ما تو را نفرستاده است تا بگویی به مصر مروید و در آنجا سکونت منماید. ۳ بلکه باروک بن نیریا تو را بر مادرانگیخته است تا ما را به دست کلدانیان تسلیم نموده، ایشان ما را بکشند و به بابل به اسیری ببرند.» ۴ و یوحانان بن قاریح و همه سرداران لشکر و تمامی قوم فرمان خداوند را که در زمین یهودا بمانند، اطاعت ننمودند. ۵ بلکه یوحانان بن قاریح و همه سرداران لشکر، بقیه یهودا را که از میان تمامی امت هایی که در میان آنها پراکنده شده بودند برگشته، در زمین یهودا ساکن شده بودند گرفتند. ۶ یعنی مردان و زنان و اطفال و دختران پادشاه و همه کسانی را که نبوزدان رئیس جلالان، به جدلیا این اخیقان بن شافان سپرده بود و ارمیای نبی و باروک بن نیریا را. ۷ و به زمین مصروف شد زیرا که قول خداوند را گوش نگرفتند و به تحفه ایشان آمدند. ۸ پس کلام خداوند در تحفه ایشان بر ارمیانازل شده، گفت: ۹ «سنگهای بزرگ به دست خردگیر و آنها را در نظر مردان یهودا در سعه ای که نزد دروازه خانه فرعون در تحفه ایشان بگچ پوشان. ۱۰ و به ایشان بگو که یهوه صبایوت خدای اسرائیل چنین می گوید: اینک من نزد خواهید شد، بنه خود بتوکدر صرپادشاه بابل را خواهمن گرفت و کرسی او را بر این سنگهایی که پوشانید خواهم نهاد و او سایان خود را بر آنها خواهد براشت. ۱۱ و آمده، زمین مصر را خواهد زد و آنایی را که مستوجب موت اند به موت و آنایی را که مستوجب اسیری اند به اسیری و آنایی را که مستوجب شمشیرند به شمشیر (خواهد سپرد). ۱۲ و آتشی در خانه های خدایان مصر خواهم افروخت و آنها را خواهد سوزانید و به اسیری خواهد برد و خویشن را به زمین مصر ملیس سازد و از آنجا به سالمتی بیرون شبانی که خویشن را به جامه خود ملیس سازد و از آنجا به سالمتی بیرون خواهد رفت. ۱۳ و تمثالهای بیت شمس را که در زمین مصر است خواهد شکست و خانه های خدایان مصر را به آتش خواهد سوزانید.»

۴۴ کلامی که درباره تمامی یهود که در زمین مصر ساکن بودند و در مجلد و تحفه ایشان نوف و زمین فتروس سکونت داشتند، به ارمیا نازل شده، گفت: ۲ «یهوه صبایوت خدای اسرائیل چنین می فرماید: شماتمامی بلایی را که من بر اورشلیم و تمامی شهرهای یهودا وارد آوردم دیدید که

ریخت چنانکه خود ما و پدران ما و پادشاهان و سوروان ما در شهرهای یهودا و کوچه های اورشلیم می کردیم. زیرا که در آن زمان از نان سیر شده، سعادتمند می بودیم و بلا رانمی دیدیم. ۱۸ اما از زمانی که بخرسوزانیدن رایرای ملکه آسمان و ریختن هدایای ریختنی را به جهت او ترک نمودیم، محتاج همه چیز شدیم و به شمشیر و قحط هلاک گردیدیم. ۱۹ و چون به جهت ملکه آسمان بخور می سوزانیدیم و هدیه ریختنی برای او می ریختیم، آیا بی اطلاع شهراهن خویش قصها به شیوه او می پختیم و هدیه ریختنی به جهت او می ریختیم؟» ۲۰ پس ارمیا تمامی قوم را از مردان و زنان و همه کسانی که این جواب را بدو داده بودند خطاب کرده، گفت: «آیا خداوند بخوری را که شما و پدران شما و پادشاهان و سوروان شما واهل ملک در شهرهای یهودا و کوچه های اورشلیم سوزانیدند، بیاد نیاورده و آیا به خاطر او خاطر نکرده است؟ ۲۱ چنانکه خداوند بهسب شرارت اعمال شما و رجاساتی که بعمل آورده بودید، دیگر توانست تحمل نماید. لهذا زمین شما ویران و مورد دهشت و لعت و غیرمسکون گردیده، چنانکه امروز شده است. ۲۲ چونکه بخرسوزانید و به خداوند گناه وزیده، به قول خداوند گوش ندادید و به شریعت و فرایض و شهادات او سلوک ننمودید، بنابراین این بلا مثل امروز بر شما وارد شده است.» ۲۴ و ارمیا به تمامی قوم و به جمیع زنان گفت: «ای تمامی یهودا که در زمین مصر هستید کلام خداوند را بشنوید! ۲۵ یهوده صبایوت خدای اسرائیل چنین می گوید: شما و زنان شما هم بادهان خود تکلم می نمایید و هم با دستهای خود بجا می آورید و می گویید نذرها ای را که کردیم البته وفا خواهیم نمود و بخور برای ملکه آسمان خواهیم سوزانید و هدایای ریختنی برای او خواهیم ریخت. پس نذرها خود را استوارخواهید کرد و نذرها خود را وفا خواهید نمود. ۲۶ بنابراین ای تمامی یهودا که در زمین مصر ساکن هستید کلام خداوند را بشنوید. اینک خداوند می گوید: من به اسم عظیم خود قسم خوردم که اسم من بار دیگر به دهان هیچگدام ازپهود در تمامی زمین مصر آورده نخواهد شد و نخواهند گفت: به حیات خداوند یهوده قسم. ۲۷ اینک من بر ایشان به بدی مراقب خواهم بود و نه به نیکوکری تا جمیع مردان یهودا که در زمین مصر می باشند به شمشیر و قحط هلاک شده، تمام شوند. ۲۸ لیکن عدد قلیلی از شمشیر رهایی یافته، از زمین مصر به زمین یهودا مراجعت خواهند نمود و تمامی بقیه یهودا که به جهت سکونت آنجا در زمین مصر رفتهاند، خواهندانست که کلام کلامیک از من و ایشان استوارخواهد شد. ۲۹ و خداوند می گوید: این است علامت برای شما که من در اینجا به شما عقوبات خواهم رسانید تا بدانید که کلام من درباره شماالبته به بدی استوار خواهد شد. ۳۰ خداوند چنین می گوید: اینک من فرعون حفر چاهه مصر را به دست دشمنانش و به دست آنانی که قصد جان گفت: ۱۴ «به مصر خبر دهید و به مجلد اعلام نمایید و به نوف و

تحفه‌نخیس اطلاع دهد. بگویند بريا شوید و خوبیشتن را آماده سازید زیرا که شمشیر مجاورات را هلاک کرده است. ۱۵ زوارآوات چرا به زیر افکنده می‌شوند و نمی‌توانند ایستاد؟ زیرا خداوند ایشان را پراکنده ساخته است. ۱۶ بسیاری را غزائیه است و ایشان بر یکدیگر می‌افتد، و می‌گویند: برخیزید و از شمشیر بران نزد قوم خود و به زمین مولد خوبیش برگردیدم. ۱۷ در آنجا فرعون، پادشاه مصر را هالک می‌نماید و فرست را از دست داده است. ۱۸ پادشاه که نام او یهوه صبایوت می‌باشد می‌گوید به حیات خودم قسم که او مثل تابور، درمیان کوهها و مانند کرمل، نزد دریا خواهد آمد. ۱۹ ای دختر مصر که در (امینت) ساکن هستی، اسباب جلای وطن را برای خود مهیا ساز زیرا که نوف ویان و سوخته و غیرمسکون گردیده است. ۲۰ مصر گوساله بسیار نیکو منظر است اما هلاکت از طرف شمال می‌آید و می‌آید. ۲۱ سپاهیان به مزد گرفته او در میانش مثل گوساله های پواری می‌باشند. زیرا که ایشان نزد روتافنه، با هم فرامی‌کنند و نمی‌ایستند. چونکه روز هلاکت ایشان و وقت عقوبت ایشان بر ایشان رسیده است. ۲۲ آزاره آن مثل مار می‌رود زیرا که آنها با قوت می‌خامند و با تبرها مثل چوب بران بر اویی آیند. ۲۳ خداوند می‌گوید که جنگل او را قطع خواهد نمود اگرچه لایحصی می‌باشد. زیرا که ایشان از ملخها زیاده و از حد شماره افزونند. ۲۴ دختر مصر خجل شده، بدست قوم شمالی تسليم گردیده است. ۲۵ یهوه صبایوت خدای اسرائیل می‌گوید: اینک من بر آمن نو و فرعون ومصر و خدایانش و پادشاهانش یعنی بر فرعون و آنانی که بر وی توکل دارند، عقوبت خواهم رسانید. ۲۶ و خداوند می‌گوید که ایشان را بدست آنانی که قصد جان ایشان دارند، یعنی بدست نبوکدرصر پادشاه بابل و بدست بندگانش تسليم خواهم کرد و بعد از آن، مثل ایام سابق مسکون خواهد شد. ۲۷ اما توای بنده من یعقوب مترس وای اسرائیل هراسان مشو زیرا اینک من تو را از جای دور و ذرت تو را از زمین اسیری ایشان نجات خواهم داد و یعقوب برگشته، درامیت و استراحت خواهد بود و کسی او را نخواهد ترسانید. ۲۸ و خداوند می‌گوید: ای بنده من یعقوب مترس زیرا که من با تو هستم و اگرچه تمام امها را که تو را در میان آنها پراکنده ساخته‌ام بالکل هلاک سازم لیکن تو را بالکل هلاک نخواهم ساخت. بلکه تو را به انصاف تادیب خواهم نمود و تو را هرگز بی‌سزا نخواهم گذاشت.».

۴۸ درباره موآب، یهوه صبایوت خدای اسرائیل چنین می‌گوید: «اوی بر نبوزیرا که خراب شده است. قریه تایم خجول و گرفتار گردیده است. و مسحاب رسوا و منهدم گشته است. ۲ فخر موآب زایل شده، در حشیون برای وی تقدیرهای بد کردند. بیاید و او رامقطع سازیم تا دیگر قوم نباشد. ۳ تو نیزای مدمین ساكت خواهی شد و شمشیر تو را تعاقب خواهد نمود. آواز ناله از حوروونایم مسموع می‌شود. هلاکت و شکستگی عظیم. ۴ موآب بهم شکسته است و صغیرهای او فریاد برمی‌آورند. ۵ زیرا که به فراز یوحیت با گریه سخت خود برمی‌آیند و از سازیزی حوروونایم صدای شکست یافتن از دشمنان شنیده می‌شود. ۶ بگویند و جانهای خود را برهانید و مثل درخت ععر در بیان باشید. ۷ زیرا از این جهت که به اعمال و گنجهای خویش توکل نمودی تو نیز گرفتار خواهی شد. وکوش با کاهنان و سوراوش با هم به اسیری خواهند رفت. ۸ و غارت کننده به همه شهرهای خواهد آمد و هیچ شهر خلاصی نخواهد یافت و برسحب فرمان خداوند اهل وادی تلف خواهند شد و اهل همواری هلاک خواهند گردید. ۹ بالهایه موآب بدھید تا برواز نموده، بگریزد و شهراهایش خراب و غیرمسکون خواهد شد. ۱۰ ملعون باد کسی که کار خداوند را با غفلت عمل نماید و ملعون باد کسی که شمشیر خود را از خون بازدارد. ۱۱ موآب از طفویلت خودمستریح بوده و بر دردهای خود نشسته است و از طرف به طرف ریخته نشده و به اسیری نرفته است. از این سبب طعمش در او مانده است و خوشبویی او تغییر نیافته است. ۱۲ پنایران اینک خداوند می‌گوید: روزها می‌آید که من ریندگان می‌فرستم که او را بریند و ظروف او را خالی کرده، مشکهایش را پاره خواهند نمود. ۱۳ و موآب از کوش شرمende خواهد شد چنانکه خاندان اسرائیل از بیت نیل که اعتماد ایشان بود، شرمende شده‌اند. ۱۴ چگونه می‌گویند که ماشجاعان و مردان قوی برای جنگ می‌باشیم؟ ۱۵ موآب خراب شده دود شهرهایش متصاعدی شود و جوانان برگزیده‌اش به قتل فرودمی‌آیند. پادشاه که نام او یهوه صبایوت می‌باشدان را می‌گوید: ۱۶ رسیدن هلاکت موآب نزدیک است و بلای او بزودی هرچه تمامتر می‌آید. ای جمیع مجاوارانش و همگانی که نام او رامی دانید برای وی ماتم

۴۷ کلام خداوند درباره فلسطینیان که برآمیا نبی نازل شد قبل از آنکه فرعون غرہ را مغلوب بسازد. ۲ خداوند چنین می‌گوید: «اینک آنها از شمال برمی‌آید و مثل نهری سیلان می‌کند و زمین را با آنچه در آن است و شهر و ساکنیش را درمی‌گیرد. و مردمان فریادبرمی‌آورند و جمیع سکنه زمین ولله می‌نمایند ۳ از صدای سمهای اسپان زوارآوش و از غوغای ارابه هایش و شورش چرخهایش. و پدران به سبب سستی دستهای خود

گیرید. بگویید عصای قوت و چوپدستی زیبایی چگونه شکسته شده است! ای دختر دیوون که (در امنیت) ساکن هستی از جلال خود فرود آی و در جای خشک بنشین زیرا که غارت کننده موآب بر تو هجوم می آورد و قلعه های تو را منهدم می سازد. ۱۹ ای تو که در عروغیر ساکن هستی بهسر راه بایست و نگاه کن و از فاریان و ناجیان پرس و بگو که چه شده است؟ ۲۰ موآب بخجل شده، زیرا که شکسته یافته است پس ولله و فریاد برآورید. در ارتون اخبار تمايزد که موآب هلاک گشته است. ۲۱ و داوری بر زمین همواری رسیده است. ۲۲ و بر دیوون و نبوو بیت دبلتایم، ۲۳ و بر قریه تایم و بیت جامول و بیت معون، ۲۴ و بر قریوت و بصره و بر تمامی شهرهای بعید و قریب زمین موآب. ۲۵ «خداؤند می گوید که شاخ موآب بزیده و بازیوش شکسته شده است. ۲۶ او را مست سازیدزیرا به ضد خداوند تکبر می نماید. و موآب درقی خود غوطه می خورد و او نیز مضحكه خواهدشد. ۲۷ آیا اسرائیل برای تو مضحكه نبود؟ و آیا و در میان دزدان یافت شد به حدی که هر وقت که درباره او سخن می گفتی سر خود رامی جنبانیدی؟ ۲۸ ای ساکنان موآب شهرها را توک کرده، در صخره ساکن شوید و مثل فاختههای باشید که آشیانه خود را در کنار دهن مغاره می سازد. ۲۹ غرور موآب و بسیاری تکبر او را عظمت و خیلا و کبر و بلندی دل او را شنیدیم. ۳۰ خداوند می گوید: خشم او را می دانم که هیچ است و فخرهای او را که از آنها هیچ یعنی آید. ۳۱ بنابراین برای موآب ولله خواهم کرد و به جهت تمامی موآب فریاد برخواهم آورد. برای مردان قیرحارس ماتم گرفته خواهد شد. ۳۲ برای توای مو سبمه به گریه یغیر خواهم گریست. شاخه های تو از دریا گذشته بود و به دریاچه یغیر رسیده، بر میوه ها و انگورهایت غارت کننده هجوم آورده است. ۳۳ شادی وابهای از بستانها و زمین موآب بزادشه شد و شراب را از چرخشتها زایل ساختم و کسی آنها را به صدای شادمانی به پا نخواهد فشرد. صدای شادمانی صدای شادمانی نیست. ۳۴ به فریاد حشیون آواز خود را تا العاله و یاهص بلند کردندو از صوغر تا حورونایم عجلت شلیشیا، زیرا که آبهای نمریم نیز خرا به شده است. ۳۵ و خداوند می گوید من آنانی را که در مکان های بلند قربانی می گذرانند و برای خدایان خود بخورمی سوزانند از موآب نابود خواهم گردانید. ۳۶ لهذا دل من به جهت موآب مثل نای صدامی کند و دل من به جهت مردان قیرحارس مثل نای صدا می کنند، چونکه دولتی که تحصیل نمودند تلف شده است. ۳۷ و هر سر بی مو گشته و هر ریش تراشیده شده است و همه دسته اخراجشیده و بر هر کمر پلاس است. ۳۸ بر همه پشت موآب و در جمیع کوچه هایش ماتم است زیرا خداوند می گوید باههای موآب را مثل طرف ناپسند شکسته ام. ۳۹ چگونه منهدم شده و ایشان خودش نابود گردیده است. ۱۱ یتیمان خود را ترک کن و من ایشان را زنده نگاه خواهم داشت و بیوه زنانت بر من توکل بنمایند. ۱۲ زیرا خداوند

۴۹ درباره بني عمون، خداوند چنین می گوید: «آیا اسرائیل پسران ندارد و آیا او را وارثی نیست؟ پس چرا ملکم جاد را به تصرف آورده و قوم او در شهرهایش ساکن شده‌اند؟ ۲ لهذا اینک خداوند می گوید: ایامی می آید که نعره چنگ را در ریه بني عمون خواهمن شوندند و تل ویران خواهد گشت و دهاتش به آتش سوخته خواهد شد. و خداوند می گوید که اسرائیل متصرفان خویش را به تصرف خواهد آورد.» ۳ ای حشیون ولله کن، زیرا که عای خراب شده است. ای دهات ربه فریاد برآورید و پلاس پوشیده، ماتم گردید و بر حصارها گردش نماید. زیرا که ملکم با کاهنان و سوران خود باهم به اسری می روند. ۴ ای دختر مرتد چرا از وادیهای برومند خود فخرمی نمایی؟ ای تو که بخراین خود توکل می نمایی (و می گویی) کنست که نزد من تواند آمد؟ ۵ اینک خداوند یهوه صبایوت می گوید: «من از جمیع مجاورانت خوف بر تو خواهمن آورد و هر یکی از شما پیش روی خود پراکنده خواهد شد و کسی نخواهد بود که پراکنده گان را جمع نماید. ۶ لیکن خداوند می گوید: بعد از این اسرائیل بني عمون را باز خواهم آورد.» ۷ درباره ادوم یهوه صبایوت چنین می گوید: «آیا دیگر حکمت در تیمان نیست؟ و آیا مشورت از فهیمان زایل شده و حکمت ایشان نابود گردیده است؟ ۸ ای ساکنان ددان بگریزید و رو تاخته در جایهای عمیق ساکن شوید. زیرا که بلای عیسو و زمان عقوبت وی را بر او خواهمن آورد. ۹ اگر انگورچیان نزد تو آیند، آیا بعضی خوشها را نمی گذارند؟ و اگر دزدان در شب (آنید)، آیا به قدر کنایت غارت نمی نمایند؟ ۱۰ اما من عیسو را برهنه ساخته و جایهای مخفی او را مکشوف گردانیده ام که خویشتن را نتواند پنهان کرد. ذرتی او و برادران و همسایگانش هلاک شده‌اند و خودش نابود گردیده است. ۱۱ یتیمان خود را ترک کن و من ایشان را زنده نگاه خواهم داشت و بیوه زنانت بر من توکل بنمایند. ۱۲ زیرا خداوند

چنین می‌گوید: اینک آنانی که رسم ایشان نبود که این جام را پوشند، البته خواهند نوشید و آیا تو بی سزا خواهی ماند؟^{۱۲} بی سزا خواهی ماند بلکه البته خواهی نوشید. ۱۳ زیرا خداوند می‌گوید به ذات خودم قسم می‌خورم که بصره مورده داشت و عار و خرابی ولعنت خواهد شد و جمیع شهرهایش خرابه ابدی خواهد گشت. ۱۴ از جانب خداوند خبری شنیدم که رسولی نزد امت‌ها فرستاده شده، (می‌گوید): «جمع شوید و بر او هجوم آورید و برای چنگ برخیزید!»^{۱۵} زیرا که هان من تو را کوچکترین امت‌ها و در میان مردم خوار خواهم گردانید. ۱۶ ای که در شکافهای صخره ساکن هستی و بلندی تلها را گرفته‌ای، هیبت تو و تکبر دلت تو را غیرب داده است اگرچه مثل عقاب آشیانه خود را باند بسازی، خداوند می‌گوید که من تو را از آنجا فروخت خواهم آورد. ۱۷ و ادوم محل تعجب خواهد گشت به حدی که هر که از آن عبور نماید متغیر شده، به سبب همه صدماشصفیر خواهد زد.

خداوند می‌گوید: چنانکه سلام و عموره و شهرهای مجاور آنها و ایگون شده است، همچنان کسی در آنجا ساکن نخواهد شد وحدی از بنی آدم در آن محاشره خواهد گردید. ۱۹ اینک او مثل شیر از طغیان اوردن به آن مسکن منبع برخواهد آمد، زیرا که من وی را در لحظه‌ای از آنجا خواهم راند. و کیست آن برگزیده‌ای که اورا بر آن بگمارم؟^{۲۰} زیرا کیست که مثل من باشد و کیست که مرا به محکمه بیاورد و کیست آن شبانی که به حضور من تواند ایستاد؟^{۲۱} بنابراین مشورت خداوند را که درباره ادوم نموده است و تقدیرهای او را که درباره ساکنان تیمان فرموده است بشنوید.

بته ایشان صغیران گله را خواهند روید و هر آینه مسکن ایشان را برای ایشان خراب خواهد ساخت. ۲۱ از صدای افتادن ایشان زمین متزلزل گردید و آواز فریاد ایشان تا به سحر قلزم مسموع شد. ۲۲ اینک او مثل عقاب برآمده، پرواز می‌کند و بالهای خویش را برصغیر پهن می‌نماید و دل شجاعان ادوم در آن روز مثل دل زنی که درد زه داشته باشد خواهد شد. ۲۳ درباره دمشق: «ححات و ارفاد خجل گردیده‌اند زیرا که خبر بد شنیده، گداخته شده‌اند. ۲۴ دمشق ضعیف شده، رویه فرار نهاده و لرده او رادرگرفته است. الام و دردها او را مثل زنی که می‌زاید گرفته است. ۲۵ چگونه شهر نامور و قریه ابتهاج من متروک نشده است؟^{۲۶} لهذا یهوه صباپوت می‌گوید: جوانان او در کوچه هایش خواهند افتاد و همه مردان جنگی او در آن روزهلاک خواهند شد. ۲۷ و من آتش در حصارهای دمشق خواهم افروخت و قصرهای بهداد را خواهد سوزانید.»^{۲۸} درباره قیدار و ممالک حاصور که نیوکدرصر پادشاه بابل آنها را مغلوب ساخت، خداوند چنین می‌گوید: «برخیزید و برقدار هجوم آورید و بنی مشرق را تاراج نمایید. ۲۹ خیمه‌ها و گله‌های ایشان را خواهند گرفت. پردهها و تمامی اسیاب و شتران ایشان را برای خویشتن خواهند برد و بر ایشان ندا خواهند داد که خوف از هر طرف!^{۳۰} بگزینید و به زودی هرچه تمامتر فرار نمایید.

روی گله راه روید. ۹ زیرا اینک من جمعیت امت های عظیم را از زمین شمال برمی انگیزانم و ایشان را بر بابل می آرزم و ایشان در برابر آن صفت آرایی خواهند نمود و درآنوقت گرفتار خواهد شد. تیرهای ایشان مثل تیرهای چبار هلاک کننده که یکی از آنها خالی برنگرد خواهد بود. ۱۰ خداوند می گوید که کلدانیان تاراج خواهد شد و هر که ایشان را غارت نماید سیر خواهد گشت. ۱۱ زیرا شما ای غارت کنندگان میراث من شادی و وجود کردید و مانند گوساله‌ای که خرمن را پایمال کرد، جست و خیز نمودید و مانند اسپان زوراور شیشه زدید. ۱۲ مادر شما بسیار خجل خواهد شد و والده شمارسوا خواهد گردید. هان او موخر امها ه و بیابان و زمین خشک و عربی خواهد شد. ۱۳ به سبب خشم خداوند مسکون نخواهد شد بلکه بالکل ویران خواهد گشت. و هر که از بابل عبور نماید متحریر شده، به جهت تمام بلا یا یش صفير خواهد زد. ۱۴ ای جمیع کمان داران در برابر بابل از هر طرف صفت آرایی نمایید. تیرها بر او بیندازید و دریغ ننمایید زیرا به خداوند گناه ورزیده است. ۱۵ از هر طرف بر او نعره زنید چونکه خوبشن راتسلیم نموده است. حصارهایش افتداده و دیوارهایش نمهدم شده است زیرا که این انتقام خداوند است. پس از او انتقام بگیرید و بطوطی که او عمل نموده است همچنان با او عمل نمایید. ۱۶ و از بابل، بزرگران و آنانی را که داس انجام خواهد داد و زمین را آرامی خواهد بخشید و ساکنان بابل را بی آرام خواهد ساخت. ۱۷ خداوند می گوید: شمشیری بر کلدانیان است و بر ساکنان بابل و سورانش و حکیمانش. ۱۸ شمشیری بر کاذبان است و احمق خواهند گردید. شمشیری بر جباران است و مشوش خواهند شد. ۱۹ شمشیری بر اسبانش و بر اربابه هایش می باشد و مخلوق مختلف که در میانش هستند و مثل زنان خواهند شد. شمشیری بر خزانه هایش است و غارت خواهد شد. ۲۰ خشکسالی برآبهایش می باشد و خشک خواهد شد زیرا که آن زمین بتها است و بر اصنام دیوانه شده‌اند. ۲۱ بنابراین وحش صعرما با گرگان ساکن خواهند شد و شتروغ در آن سکونت خواهد داشت و بعداز آن تا به ابد مسکون نخواهد شد و نسلا بعدنسل معمور نخواهد گردید. ۲۲ خداوندمی گوید: «چنانکه خدا سلام و عموره و شهرهای مجاور آنها را واژگون ساخت، همچنان کسی آنچا ساکن نخواهد شد و احدي از بنی آدم در آن مدوا نخواهد گردید. ۲۳ اینک قومی از طرف شمال می آیند و امتي عظیم و پادشاهان بسیار از کارهای های جهان برانگیخته خواهند شد. ۲۴ ایشان کمان و نیزه خواهند گرفت. ایشان ستم پیشه هستند و ترحم نخواهند نمود. آواز ایشان مثل شورش دریا است و بر اسبان سوار شده، در برابرتوای دختر بابل مثل مردان جنگی صفت آرایی خواهند نمود. ۲۵ پادشاه بابل آوازه ایشان را شنید و دستهایش سست گردید. و الم درد او رامעל زنی که می زاید رگرفته است. ۲۶ اینک اموثل شیر از طغیان اردن به آن مسکن منبع برخواهد آمد زیرا که من ایشان را در لحظه‌ای اینبارهای او را بگشایید، او را مثل توده های ایناشته بالکل هلاک سازید و

اوقسای زمین برمی آورد و برقها برای باران می سازد و باد را از خزانه های خود بیرون می آورد. ۱۷ جمیع مردمان وحشی اند و معرفت ندارند و هر که مثالی می سازد خجل خواهد شد. زیرا که بت ریخته شده او دروغ است و در آن هیچ نفس نیست. ۱۸ آنها باطل و کار مسخره می باشد. در روزی که به محکمه می آیند تalf خواهید شد. ۱۹ او که نصیب یعقوب است مثل آنها نمی باشد. زیرا که او سازنده همه موجودات است (اسرائیل) عصای میراث وی است و اسم او بیوه صیابوت می باشد. ۲۰ «تو برای من کوپال و اسلحه جنگ هستی. پس از تو امت ها را خرد خواهم ساخت و از تومالک را هلاک خواهم نمود. ۲۱ و از تو اسب و سوارش را خرد خواهم ساخت و از تو ارابه و سوارش را خرد خواهم ساخت. ۲۲ و از تو مرد وزن را خرد خواهم ساخت و از تو پیر و طفل را خرد خواهم ساخت و از تو جوان و دوشیزه را خرد خواهم ساخت. ۲۳ و از تو شبان و گلهام را خرد خواهم ساخت. و از تو خوبیشن و گاوشن را خرد خواهم ساخت. و از تو حاکمان و ولیان را خرد خواهم ساخت. ۲۴ و خداوند می گوید: به بابل و جمیع سکنه زمین کلدانیان جزای تمامی بدی را که ایشان به صهیون کرده اند در نظر شما خواهم رسانید. ۲۵ اینک خداوند می گوید: ای کوه مغرب که تمامی جهان را خراب می سازی من به ضد تو هستم! و دست خود را بر تو بلند کرده، تو را از روی صخره ها خواهم غلطانید و ترا کوه سوخته شده خواهم ساخت! ۲۶ و از تو سنگی به جهت سر زاویه یا سنگی به جهت بنیاد خواهند گرفت، بلکه خداوند می گوید که تو خرابی ابدی خواهی شد. ۲۷ «علمها در زمین برافرازید و کرنا در میان امت ها بنوازید. امت ها را به ضد او حاضر سازیدو ممالک آرارات و منی و اشکناز را بر وی جمع کنید. سرداران به ضد وی نصب نمایید و اسبان راملخ مدلخ مودار برآورید. ۲۸ امت ها را به ضد وی مهیا سازید. پادشاهان مادیان و حاکمانش و جمیع ولیانش و تمامی اهل زمین سلطنت او را. ۲۹ و جهان متولی و دردنگ خواهد شد. زیرا که فکرهای خداوند به ضد بابل ثابت می ماند تا زمین بابل را ویران و غیرمسکون گرداند. ۳۰ و شجاعان بابل از جنگ دست برمی دارند و در ملاذ های خوبیش می نشینند و جبروت ایشان زاپل شده، مثل زن گشته اند و مسکنها پیش سوخته و پیش بندهایش شکسته شده است. ۳۱ قاصد برابر فاصله و پیک برابر پیک خواهد دید تا پادشاه بابل را خبر دهد که شهرش از هر طرف گرفته شد. ۳۲ معبرها گرفتار شد و نی ها را به آتش سوختندو مردان جنگی مضطرب گردیدند. ۳۳ «زیرا که بیوه صیابوت خدای اسرائیل چنین می گوید: دختر بابل مثل خرم من در وقت کوپیدنش شده است و بعد از اندک زمانی وقت درو بدو خواهد رسید. ۳۴ نبود کدر صر پادشاه بابل مرا خورد و تلف کرده است و مرا ظرف خالی ساخته اند ازدها مرا بلعیده، شکم خود را از نفایس من پر کرده و مرا مطرود نموده است. ۳۵ و ساکنه صهیون خواهد گفت ظلمی که بر من و برجسد

از آنجا خواهم راند. و کیست آن برگزیده ای که او را بر آن بگمارم؟ زیرا کیست که مثل من باشد و کیست که مرا به محکمه بیاردد و کیست آن شباني که به حضور من تواند ایستاد؟» ۴۵ بایران مشورت خداوند را که درباره بابل نموده است و تقدیرهای او را که درباره زمین کلدانیان فرموده است بشنوید. البته ایشان صغیران گله را خواهند بیود و هر آینه مسکن ایشان را برای ایشان خراب خواهد ساخت. ۴۶ از صدای تسخیر بابل زمین متولی شد و آواز آن در میان امت ها سمومع گردید.

۵۱ «خداوند چنین می گوید: «اینک من بربابل و بر ساکنان وسط مقاومت کنندگان بادی مهلهک برمی انگیزانم. ۲ و من بر بابل خرم کویان خواهم فرستاد و آن را خواهند کوپید و زمین آن را خالی خواهند ساخت زیرا که ایشان در روز بلا آن را از هر طرف احاطه خواهند کرد. ۳ تیرانداز بر تیرانداز و برآنکه به زره خوبیش مفترخ می باشد تیر خود را پیبدارد. و بر جوانان آن ترجم ممایید بلکه تمام لشکر آن را بالکل هلاک سازید. ۴ و ایشان بر زمین کلدانیان مقتول و در کوچه هایش مجرح خواهند افتاد. ۵ زیرا که اسرائیل و یهودا از خدای خوبیش بیوه صیابوت متوجه خواهند شد، اگرچه زمین ایشان از گناهی که به قدوس اسرائیل و زیده اند پر شده است. ۶ از میان بابل بگزید و هر کس جان خود را برخاند میاد در گناه آن هلاک شوید. زیرا که این زمان انتقام خداوند است و امکافات به آن خواهد رسانید. ۷ بابل در دست خداوند جام طلایی است که تمام جهان را میست می سازد. امت ها از شرایش نشیانه، و از این جهت امت ها دیوانه گریذه اند. ۸ بابل به ناگهان اف cade و شکسته شده است برای آن ولوله نمایید. بلسان به جهت جراحت آن بگزیرد که شاید شفایاپد. ۹ بابل را معالجه نمودیم اما شفا نپذیرفت. پس آن را ترک کنید و هر کدام اما به زمین خود برویم زیرا که داوری آن به آسمانها رسیده و به افالک بلند شده است. ۱۰ خداوند عدالت ما را منکشوف خواهد ساخت. پس بیاید و اعمال بیوه خدای خوبیش را در صهیون اخبار نماییم. ۱۱ تیرها را تیرز کنید و سپرها را به دست گیرید زیرا خداوند روح پادشاهان مادیان را برانگیخته است و فک او به ضد بابل است تا آن را هلاک سازد. زیرا که این انتقام خداوند و انتقام هیکل اومی باشد. ۱۲ بر حصارهای بابل، علمها برافرازیدو آن را نیکو حرast نموده، کشیچگان قراردهید و کمین بگذارید. زیرا خداوند قصد نموده وهم آنچه را که درباره ساکنان بابل گفته به عمل آورده است. ۱۳ ای که بر آبهای بسیار ساکنی و از گنجها معمور می باشی! عاقبت تو و نهایت طمع تو رسیده است! ۱۴ بیوه صیابوت به ذات خود قسم خورده است که من تو را از مردمان مثل ملخ پر خواهم ساخت و بر تو گلبانگ خواهند زد. ۱۵ «او زمین را به قوت خود ساخت و ربع مسکون را به حکمت خوبیش استوار نمود. و آسمانها را به عقل خود گسترانید. ۱۶ چون آوازمنی دهد غوغای آبهای در آسمان پدید می آید. ابرها از

من شده بربابل فرود شود. و اورشلیم خواهد گفت: خون من بر ساکنان زمین کلدانیان وارد آید. ۳۶ بنابراین خداوند چنین می‌گوید: اینک من خدای مجازات است و البته مكافات خواهدرسانید. ۵۷ و پادشاه که اسم او بهوه صبایوت است می‌گوید که من سروران و حکیمان و حاکمان و والیان و جبارانش را مست خواهم ساخت و به خواب دایمی که از آن بیدار نشوند، خواهدند خواهد. ۵۸ یهوه صبایوت چنین می‌گوید که حصارهای وسیع بابل بالکل سرنگون خواهدشد و دروازه های بلندش به آتش سوخته خواهدند کرد و امت ها به جهت بطالت مشقت خواهدند کشید و قبایل به جهت آتش خویشتن را خسته خواهدند کرد.» ۵۹ کلامی که ارمیا نبی به سرایا این نبیرا این محسیا مرا فرمود هنگامی که او با صدقیا پادشاه یهودا در سال چهارم سلطنت وی به بابل می‌رفت. و سرایا رئیس دستگاه بود. ۶۰ و ارمیاتمام بلا را که بر بابل می‌باشد پیايد در طوماری نوشته یعنی تمامی این سخنانی را که درباره بابل مکتوب است. ۶۱ و ارمیا به سرایا گفت: «چون به بابل داخل شوی، آنگاه بین و تمامی این سخنان را بخوان. ۶۲ و بگو: ای خداوند تو درباره این مکان فرمودهای که آن را هلاک خواهی ساخت به حدی که احتمی از انسان یا از بهانم در آن ساکن نشود بلکه خرابه ابدی خواهد شد. ۶۳ و چون ازخواندن این طومار فارغ شدی، سنگی به آن بیندو آن را به میان فرات بینداز. ۶۴ و بگو همچنین بابل به سبب بلای که من بر او وارد می‌آورم، غرق خواهد گردید و دیگر برپا نخواهد شد و ایشان خسته خواهد شد.» تا اینجا سخنان ارمیا است.

۵۲ صدقیا بیست و یکساله بود که آغاز سلطنت نمود و یازده سال در اورشلیم پادشاهی کرد و اسم مادرش حمیطل دختر ارمیاز لبنه بود. ۲ و آنچه در نظر خداوند ناپسند بود موقوف هر آنچه یهوه یاقین کرده بود، بعمل آورد. ۳ زیرا به سبب غضی که خداوند بر اورشلیم و یهوه داشت به حدی که آنها را از نظر خودانداخت واقع شد که صدقیا بر پادشاه بابل عاصی گشت. ۴ واقع شد که نوکدر صریح پادشاه بابل با تمامی لشکر خود در روز دهم ماه دهم سال نهم سلطنت خویش بر اورشلیم برأمد و در مقابل آن اردو زده، سنگری گردانگردش پنا نمودند. ۵ و شهر تا سال یازدهم صدقیا پادشاه در محاصره بود. ۶ و در روز نهم ماه چهارم قحطی در شهرستان سخت شد که برای اهل زمین نان نبود. ۷ پس در شهر رخندهای ساختند و تمام مردان جنگی در شب از راه دروازه‌ای که در میان دو حصار نزد باع پادشاه بود فرار کردند. و کلدانیان شهر را احاطه نموده بودند. و ایشان به راه عربی رفتند. ۸ و لشکر کلدانیان پادشاه را تعاقب نموده، در بیان ایریا به صدقیا رسیدند و تمامی لشکر شکر از او پراکنده شدند. ۹ پس پادشاه را گرفته، او را نزد پادشاه بابل به ریله در زمین حمات آوردهند و او بر وی فتوی داد. ۱۰ و پادشاه بابل پسران صدقیا را پیش رویش به قتل رسانید و جمیع سروران یهودا را نیز در ریله کشت. ۱۱ و چشمان صدقیا را کور کرده، او را بدو زنجیر بست. و پادشاه بابل او را به بابل برد، وی را تا روز وفاتش در

و جبارانش گرفتار شده، کمانهای ایشان شکسته می‌شود. چونکه یهوه خون من بر ساکنان کلدانیان وارد آید. ۳۶ بنابراین خداوند چنین می‌گوید: اینک من دعوی تو را به انجام خواهم رسانید و انتقام تو را خواهم کشید و نهر او را خشک ساخته، چشمهاش را خواهم خشکانید. ۳۷ و بابل به تلهای مسکن شغالها و محل دهشت و مسخره مبدل شده، احتمی در آن ساکن نخواهد شد. ۳۸ مثل شیران با هم غرش خواهد کرد و مانند شیرچگان نعره خواهدند زد. ۳۹ و خداوندمی گوید: هنگامی که گرم شوند برا ایشان بزمی بربای کرده، ایشان را مست خواهم ساخت تا وجودنموده، به خواب دایمی پخوابند که از آن بیدار نشوند. ۴۰ و ایشان را مثل برهها و قوچها و پرهای نر به مسلح فرود خواهم آورد. ۴۱ چگونه شیشک گرفتار شده و افتخار تمامی جهان تسخیر گردیده است! چگونه بابل در میان امت ها محل دهشت گشته است! ۴۲ دریا بر بابل برأمد و آن به کفرت امواجش مستور گردیده است. ۴۳ شهرهایش خراب شده، به زمین خشک و بیابان مبدل گشته. ۴۴ و من ببل را در بابل سزا خواهم داد و آنچه را که بلعیده است ازدهانش بیرون خواهم آورد. و امت ها را در دیگر به زیارت آن نخواهند رفت و حصار بابل خواهدافتاد. ۴۵ «ای قوم من از میانش بیرون آید و هر کدام جان خود را از حدت خشم خداوند برهانید. زیرا که در آن سال نکند و از آوازه ای که در زمین مسموع شود مترسید. زیرا که در آن سال آوازه ای شنیده خواهد شد و در سال بعد از آن آوازه ای دیگر. و در زمین ظلم خواهد شد و حاکم به ضدحاکم (خواهد برأمد). ۴۷ بنابراین اینک ایامی می‌آید که به بهای بابل عقوبات خواهم رسانید و تمامی زمینش خجل خواهد شد و جمیع مقتولانش در میانش خواهند افتاد. ۴۸ اما آسمانها و زمین و هرچه در آنها باشد بر بابل تنزم خواهندنمود. زیرا خداوند می‌گوید که غارت کنندگان از طرف شمال بر او خواهند آمد. ۴۹ چنانکه بابل باعث افتدان مقتولان اسرائیل شده است، همچنین مقتولان تمامی جهان در بابل خواهندافتاد. ۵۰ ای کسانی که از شمشیر رستگار شده اید بروید و توقف منمایید و خداوند را از جای دور متذکر شوید و اورشلیم را به مخاطر خود آورید.» ۵۱ ما خجل گشته‌ایم زانرو که عار را شنیدیم و سواسی چهره ما را پوشانیده است. زیرا که غریبان به مقدسهای خانه خداوند داخل شده‌اند. ۵۲ بنابراین خداوند می‌گوید: «اینک ایامی می‌آید که به بهایش عقوبات خواهم رسانید و در تمامی زمینش مجروحان ناله خواهند کرد. ۵۳ اگرچه بابل تا به آسمان خویشتن را برآفراند و اگرچه بلندی قوت خویش را حصین نماید، لیکن خداوند می‌گوید: غارت کنندگان از جانب من براو خواهند آمد. ۵۴ صدای غوغای از بابل می‌آید و آواز شکست عظیمی از زمین کلدانیان. ۵۵ زیرا خداوند بابل را تاراج می‌نماید و صدای عظیم را زیان آن ناید می‌کند و امواج ایشان مثل آبهای بسیار شورش نماید و صدای آوار ایشان شنیده می‌شود. ۵۶ زیرا که بر آن یعنی بر بابل غارت کننده بزمی آید

زندان انداخت. ۱۲ و در روز دهم ماه پنجم از سال نوزدهم سلطنت نبودکرصر ملک پادشاه بابل، نبوزدان رئیس جladان که به حضور پادشاه بابل می‌ایستاده اورشليم آمد. ۱۳ و خانه خداوند و خانه پادشاه را سوزانید و همه خانه‌های اورشليم و هر خانه بزرگ را به آتش سوزانید. ۱۴ و تمامی قسمت هر روز در روش در تمام ایام عمرش تا روز وفاتش از جانب پادشاه بابل به او داده می‌شد.

بهر طرف منهم ساختند. ۱۵ و نبوزدان رئیس جladان بعضی از فقیران خلق و بقیه قوم را که در شهر باقی مانده بودند و خارجین را که بطرف پادشاه بابل شده بودند و بقیه جمعیت را به اسیری برد. ۱۶ امانبوزدان رئیس جladان بعضی از مسکینان زمین را برای باغبانی و فلاحتی واگذشت. ۱۷ و کلدانیان ستونهای برجینی که در خانه خداوند بود و پایه‌ها و دریاچه برجینی که در خانه خداوند بود، شکستند و تمامی برج آنها را به بابل بردند. ۱۸ و دیگها و خاکیدازها و گلگیرها و کاسه‌ها و قاشقهاو تمامی اسباب برجینی را که به آنها خدمت می‌کردند بردند. ۱۹ و رئیس جladان پیاله‌ها و مجمهرها و کاسه‌ها و دیگها و شمعدانها و قاشقهاو لگکها را یعنی طلای آنچه را که از طلا بود و نقره آنچه را که از نقره بود برد. ۲۰ اما دو ستون ویک دریاچه و دوازده گاو برجینی را که زیرپایه‌ها بود و سلیمان پادشاه آنها را برای خانه خداوند ساخته بود. برج همه این اسباب بی‌اندازه بود. ۲۱ و اما ستونهای بلندی یکستون هجدۀ ذراع و رسمنان دوازده ذراعی آنها راحاطه داشت و حجم آن چهار انگشت بود و تهی بود. ۲۲ و تاج برجینی بر سرش و بلندی یکتاج پنج ذراع بود. و شبکه و انارها گردآگرد تاج همه از برج بود. و ستون دوم مثل اینها و انارها داشت. ۲۳ و بهر طرف نود و شش انار بود. و تمام انارها به اطراف شبکه یکصد بود. ۲۴ و رئیس جladان، سرای رئیس کهنه، و صفتیای کاهن دوم و سه مستحفظ در را گرفت. ۲۵ و سرداری را که برمزان جنگی گماشته شده بود و هفت نفر از آنانی را که روی پادشاه را می‌دیدند و در شهر یافت شدند و کاتب سردار لشکر را که اهل ولایت راسان می‌دید و شصت نفر از اهل زمین را که در شهر یافت شدند، از شهر گرفت. ۲۶ و نبوزدان رئیس جladان ایشان را برداشته، نزد پادشاه بابل به ریله برد. ۲۷ و پادشاه بابل ایشان را در ریله درزمین حمات زده، به قتل رسانید پس یهودا از ولایت خود به اسیری رفتند. ۲۸ و این است گروهی که نبودکرصر به اسیری برد. در سال هفتم سه هزار و بیست و سه نفر از یهود را. ۲۹ و در سال هجدهم نبودکرصر هشتصد و سی و دو نفر از اورشليم به اسیری برد. ۳۰ و در سال بیست و سوم نبودکرصر نبوزدان رئیس جladان هفتصد و چهل و پنج نفر از یهودا را به اسیری برد. پس جمله کسان چهار هزار و ششصد نفیبودند. ۳۱ و در روز بیست و پنجم ماه دوازدهم ایسال سی و هفتم اسیری یهویاقیم پادشاه بیهودا واقع شد که اویل مرودک پادشاه بابل در سال اول سلطنت خود سر یهویاقیم پادشاه یهودا را ارزندان برافراشت. ۳۲ و با او سخنان دلنویز گفت

۱۵ خداوند جمیع شجاعان مرا در میان تلف ساخته است. جماعتی بر

من خوانده است تاجرانان مرا منکرس سازند. و خداوند آن دوشیزه یعنی

دختر یهودا را در چرخشت پایمال کرده است. ۱۶ بهسب این چیزها گرمه

می کنم. از چشم من، از چشم من آب می ریزد زیرا تسلی دهنده و تازه

کشنه جانم از من دور است. پسرانم هلاک شده‌اند زیرا که دشمن،

غالب آمده است. ۱۷ صهیون دستهای خود را دراز می کند اما برایش تسلی

دهنده‌ای نیست. یهوده درباره بعقوب امر فرموده است که مجاوارنش دشمن

اویشنوند، پس اورشلیم در میان آنها مکروه گردیده است. ۱۸ یهوده عادل

است زیرا که من از فرمان او عصیان ورزیده‌ام. ای جمیع امت‌ها بشنوید و

غم مرا مبتاهده نمایید! دوشیزگان و جوانان من به اسری رفتند. ۱۹

محبی خویش را خواندم اما ایشان مرافقی دادند. کاهنان و مشائخ من که

خوارک می‌جستند تا جان خود را تازه کنند در شهر جان دادند. ای

یهوده نظر کن زیرا که در تکی ہستم. احشایم می‌جوشد و دلم در اندرون

من منقلب شده است چونکه به شدت عصیان ورزیده‌ام. دریرون شمشیر

هلاک می‌کند و در خانه‌ها مثل موت است. ۲۱ می‌شوند که آه می‌کشم

اما برایم تسلی دهنده‌ای نیست. دشمنانم چون بالای مراشیدند، مسرو

شدند که تو این را کرده‌ام. اما توروزی را که اعلان نموده‌ای خواهی آورد و

ایشان مثل من خواهد شد. ۲۲ تمامی شرارت ایشان به نظر تو باید.

و چنانکه با من بهسب تمامی معصیتم عمل نمودی به ایشان نیز عمل نما.

زیرا که ناله‌های من بسیار است و دلم بیتاب شده است.

۲ صهیون را به ظلمت پوشانیده و جلال اسرائیل را از آسمان به زمین

افکنده است. و قدمگاه خویش را در روز خشم خود به یادنیاروده است. ۲.

خداوند تمامی مسکن‌های بعقوب را هلاک کرده و شفقت ننموده است.

قلعه‌های دختر یهودا در غضب خود منهدم ساخته، و سلطنت وسروانش

را به زمین اندخته، بی‌عصم ساخته است. ۳ در حدت خشم خود

تمامی شاخه‌ای اسرائیل را منقطع ساخته، دست راست خود را از پیش

روی دشمن بگردانیده است. و بعقوب رامث آتش مشتعل که از هر طرف

می‌بعدسوزانیده است. ۴ کمان خود را مثل دشمن زه کرده، با دست

راست خود مثل عدو بربا ایستاده است. و همه آنای را که در خیمه دختر

صهیون نیکو منظربودند به قتل رسانیده، غضب خویش را مثل آتش ریخته

است. ۵ خداوند مثل دشمن شده، اسرائیل را هلاک کرده و تمامی

قصرهایش را منهدم ساخته و قلعه‌هایش را خراب نموده است. و برای

دختر یهودا ماتم و ناله را افروده است. ۶ و سایان خود را مثل (کپری)

در بوستان خراب کرده، مکان اجتماع خویش را منهدم ساخته است.

یهوده، عیدها و سبته را در صهیون به فراموشی داده است. و در حدت

خشم خویش پادشاهان و کاهنان را خوار نموده است. ۷ خداوند مذبح

خود را مکروه داشته و مقدس خویش را خوار نموده و دیوارهای قصرهایش

چگونه شهری که پر از مخلوق بود منفرد نشسته است! چگونه آنکه در میان امت هابزگ بود مثل بیوهون شده است! چگونه آنکه در میان

کشورها ملکه بود خراجک‌دار گردیده است! ۲ شبانگاه زاگزار گریه می‌کند

و اشکهایش برخسارهایش می‌باشد. از جمیع محجانش برای وی تسلی

دهنده‌ای نیست. همه دوستانش بدخیانت وزیده، دشمن او شده‌اند.

۳ یهودا بهسب مصیبت و سختی بندگی، جلا و وطن شده است.

در میان امت‌ها نشسته، راحت نمی‌باید. و جمیع تعاقب کنندگانش

در میان جایهای تنگ به او در رسیده‌اند. ۴ راههای صهیون ماتم می‌گیرند،

چونکه کسی به عیدهای او نمی‌آید. همه دروازه‌هایی خراب شده

کاهنانش آه می‌کشند. دوشیزگانش در ماراث می‌باشد و خودش در تلخی.

۵ خصممانش سر شده‌اند و دشمنانش فیروزگردیده، زیرا که یهود بهسب

کثرت عصیانش، اورا ذلیل ساخته است. اطفالش پیش روی دشمن به

اسیری رفته‌اند. ۶ و تمامی زیبایی دختر صهیون از او زایل شده، سرورانش

مثل غزالهایی که مرتعی پیدانمی کنند گردیده، از حضور تعاقب کننده

بی قوت می‌روند. ۷ اورشلیم در روزهای مذلت و شقاوت خویش تمام

نفایسی را که در ایام سابق داشته بوده باد می‌آورد. زیرا که قوم او به دست

دشمن افتداده‌اند و برای وی مدد کنندگانی نیست. دشمنانش او را دیده، بر

خرابیهایش خدیدند. ۸ اورشلیم به شدت گناه ورزیده و از این سبب مکروه

گردیده است. جمیع آنای که او را محترم می‌داشتند او را خوار می‌شمارند

چونکه برهنگی او را دیده‌اند. و خودش نیز آه می‌کشد و به عقب برگشته

است. ۹ نجاست او در دامنش می‌باشد و آخرت خویش را به یاد نمی‌

آورد. و بطور عجیب پست گردیده، برای وی تسلی دهنده‌ای نیست. ای

یهوده مذلت موابیین زیرا که دشمن تکر می‌نماید. ۱۰ دشمن دست خویش

را بر همه نفایس اورازار گردیده است. زیرا امت‌های را که امر فرمودی که به

جماعت تو داخل نشوند دیده است که به مقدس او در می‌آید. ۱۱ تمام

قوم او آه کشیده، نان می‌جویند. تمام نفایس خود را به جهت خوارک

داده‌اند تا جان خود را تازه کنند. ای یهوده بین و ملاحظه فرمایزا که من

خوار شده‌ام. ۱۲ ای جمیع راه گذریان آیا این در نظر شما هیچ است؟

ملاحظه کنید و ببینید آیا غمی مثل غم من بوده است که بر من عارض

گردیده و یهوده در روز حدت خشم خویش مرا به آن مبتلا ساخته است؟ ۱۳

آتش از اعلی علیین به استخوانهای من فرستاده، آنها را زیون ساخته است.

دام برای پاپایم گسترانیده، مرا به عقب برگردانیده، و مژاپان و در تمام روز

غمگین ساخته است. ۱۴ بیوغ عصیان من به دست وی محکم بسته شده

آنها به هم پیچیده بر گردن من برآمده است. خداوند قوت مرا زایل ساخته و

مرا به دست کسانی که با ایشان مقاومت نتوانم تهدید تسليم کرده است.

را به دست دشمنان تسلیم کرده است. و ایشان درخانه یهوه مثل ایام عیدها صدا می‌زنند.^۸ یهوه قصد نموده است که حصارهای دختر صهیون را منهدم سازد. پس رسیمانکار کشیده، دست خود را از هلاکت باز نداشته، بلکه خندق و حصار را به ماتم درآورده است که با هم نوحه می‌کنند.

روز غضب خود ایشان را به قتل رسانیده، کشته و شفقت ننمودی.^{۲۲}

ترههای مرد از هر طرف مثل روز عید خواندنی و کسی نبود که در روز غضب یهوه نجات یابد یا باقی ماند. و آنانی را که به ناز پروردده و تربیت ننموده بودم دشمن من ایشان را تلف ننموده است.

من آن مرد هستم که از عصای غضب وی مذلت دیده‌ام.^۲ او مرد رهبری ننموده، به تاریکی درآورده است و نه به روشنایی.^۳ به درستی که دست خویش را تمامی روز به ضد من بارها برگردانیده است.^۴ گوشتش و پوست مرد مندرس ساخته واستخوانهایم را خرد کرده است.^۵ به ضد من بنا ننموده، مرد با تلخی و مشقت احاطه کرده است.^۶ مرد مثل آنانی که از قدریم مرده‌اند در تاریکی نشانیده است.^۷ گردد من حصار کشیده که نتوانم بیرون آمد و نجیر مرد سنگین ساخته است.^۸ و نیز چون فریاد و استغاثه می‌نمایم دعای مرد منع می‌کند.^۹ راههای مرد با سنگهای تراشیده سد کرده است و طرقهایم را کج نموده است.^{۱۰} او برای من خرسی است در کمین نشسته و شیری که در بیشه خود می‌باشد.^{۱۱} راه مرد منحرف ساخته، مرد دریده است و مرد مهوت گردانیده است.^{۱۲} کمان خود را زده کرده، مرد برای تیرهای خویش، هدف ساخته است.^{۱۳} و تیرهای ترکش خود را به گرده های من فرو برده است.^{۱۴} من به جهت تمامی قوم خود مضمونه و تمامی روز سرود ایشان شده‌ام.^{۱۵} مرد به تلخیها سیر کرده و مرد افسنتین مست گردانیده است.^{۱۶} دندهایم را به سنگ ریزها شکسته و مرد به خاکستر پوشانیده است.^{۱۷} تو جان مرد از سلامتی دور انداشته و من سعادتمندی را فراموش کردم،^{۱۸} و گفتم که قوت و امید من از یهوه تلف شده است.^{۱۹} مذلت و شقاوت مرد افسنتین و تلخی به یاد آور.^{۲۰} تو الله به یاد خواهی آورد زیرا که جان من در من منحنی شده است.^{۲۱} و من آن را در دل خود خواهم گذرانید و از این سبب امیدوار خواهم بود.^{۲۲} از رافت های خداوند است که تلف نشید زیرا که رحمت های او بی‌زوا است.^{۲۳} آنها هر صبح تازه می‌شود و امانت تو پسیار است.^{۲۴} و جان من می‌گوید که خداوند نصیب من است، بنابراین بر او امیدوارم.^{۲۵} خداوند به جهت کسانی که بر او توکل دارند و برای آنانی که او را می‌طلبند نیکو است.^{۲۶} خوب است که انسان امیدوار باشد و باسکوت انتظار نجات خداوند را بکشد.^{۲۷} برای انسان نیکو است که بیوغ را در جوانی خود بردارد.^{۲۸} به تنهایی بشنید و ساکت باشد زیرا که اوان را بر وی نهاده است.^{۲۹} دهان خود را بر خاک بگذارد که شاید امیدوار باشد.^{۳۰} رخسار خود را به زندگان بسپارد و از خجالت سیر شود.^{۳۱} زیرا خداوند تا به ابد او را ترک نخواهد نمود.^{۳۲} زیرا اگرچه کسی را محزون سازد لیکن برحسب کثرت خود رحمت خواهد فرمود.^{۳۳} چونکه بی‌آدم را از دل خود نمی‌رنجاند و محزون نمی‌سازد. تمامی اسیران زمین را زیر پا پایمال کردن،^{۳۴} و منحرف ساختن

روزهایش به زمین فرو رفته است پشت بندهایش را خراب و خرد ساخته است. پادشاه و سوروانش در میان امت‌ها می‌باشد و هیچ شرعیتی نیست. و اینبای او نیز رویا از جانب یهوه نمی‌بینند.^{۱۰} مشایع دختر صهیون بر زمین نشسته، خاموش می‌باشند، و خاک بر سر افشارند، پلاس می‌پوشند. و دوشیزگان اورشلیم سر خود را بسوی زمین می‌افکند.^{۱۱} چشمان من از اشکها کاهیده شد و احتشام بچوش آمد و جگم به سبب خرابی دختر قوم من بر زمین ریخته شده است. چونکه اطفال و شیرخوارگان در کوچه‌های شهر ضعف می‌کنند.^{۱۲} و به مادران خویش می‌گویند: گندم و شراب کجا است؟ زیرا که مثل مجروحان در کوچه‌های شهر بیهوش می‌گردند، و جانهای خویش را به آغوش مادران خود می‌بینند.^{۱۳} برای تو چه شهادت توانم آورد و تو را به چه چیز تشبیه توانم نمودای دختر اورشلیم!^{۱۴} و چه چیز را به تو مقابله نموده، تو رایی دوشیزه دختر صهیون تسلی دهم!^{۱۵} زیرا که شکستگی تومث دریا عظیم است و کیست که تو را شفا توانداد. اینبای تو رویاهای دروغ و باطل برایت دیده‌اند و گناهات را کشف نکرده‌اند تا تو را ازاسیری برگردانند، بلکه وحی کاذب و اسباب پراکنده‌گی برای تو دیده‌اند.^{۱۶} جمیع ره گذران برتو دستک می‌زنند و سخریه نموده، سرهای خود را بر دختر اورشلیم می‌جنبانند (و می‌گویند): آیا این است شهری که آن را کمال زیبایی و ابهاج تمام زمین می‌خوانند؟^{۱۷} جمیع دشمنانت، دهان خود را بر توگشوده استهرا می‌نمایند و دندهای خود را به هم افسرده، می‌گویند که آن را هلاک ساختیم. البته این روزی است که انتظار آن را می‌کشیدیم، حال آن را پیدا نموده و مشاهده کرده‌ایم.^{۱۸} یهوه آنچه را که قصد نموده است بجاورده و کلامی را که از ایام قدیم فرموده بود به انجام رسانیده، آن را هلاک کرده و شفقت ننموده است. و دشمنت را برتو مسرو گردانیده، شاخ خصمانت را برافراشته است.^{۱۹} دل ایشان نزد خداوند فریاد برآورده، (می‌گوید): ای دیوار دختر صهیون، شبانه‌روز مثُل رود اشک بریز و خود را آرامی مده و مزدمک چشمت راحت نبینید!^{۲۰} شب‌نگاه در ابتدای پاسها برخاسته، فریاد برآور و دل خود را مظل آب پیش روی خداوند بزیر. و دستهای خود را به‌خطار جان اطفالت که از گرسنگی به سر هر کوچه یهوه می‌گردند نزد او برافراز، (ویگو): ای یهوه بنگر و ملاحظه فرما که چنین عمل را به چه کس نموده‌ای آیا می‌شود که زنان میوه رحم خود و اطفالی را که به ناز پروردده بودند بخورند؟ و آیا می‌شود که کاهنان و انبیا در مقصد خداوند کشته شوند؟^{۲۱} جوانان و پیران در کوچه‌ها بر زمین می‌خوابند. دوشیزگان و جوانان من به شمشیرافتاده‌اند. در

حق انسان به حضور حضرت اعلیٰ، ۳۶ و متنقلب نمودن آدمی در دعویش منظور خداوند نیست.^{۳۷} کیست که بگوید واقع شود اگر خداوند امر یافته‌اند مزیله‌ها را در آغوش می‌کشند. ۶ زیرا که عصیان دختر قوم من از نفرموده باشد.^{۳۸} آیا از فرمان حضرت اعلیٰ هم بدی و هم نیکویی صادر گاه سلوم زیاده است، که در لحظه‌ای واژگون شد و کسی دست بر او ننهاد.^{۳۹} ۷ نذیرگان او از برف، صاف تر و از شیر، سفیدتر بودند. بدین ایشان از لعل سختر و جلوه ایشان مثل یاقوت کبود بود.^۸ اما صورت ایشان از سیاهی سیاهتر شده است که در کوچه‌ها شناخته نمی‌شوند. بوسی ایشان به استخوانهایشان چسبیده و خشک شده، مثل جوب گردیده است.^۹ کشتگان شمشیر از کشتگان گرسنگی بهترند. زیرا که اینان از عدم محصول زمین مجرح شده، کاهیده می‌گردند.^{۱۰} زنان مهریان، اولاد خود را می‌پزند بدستهای خویش. و آنها در هلاکت دختر قوم من غذای ایشان هستند.^{۱۱} خداوند غضب خود را به اتمام رسانیده، حدت خشم خویش را بیخته است، و آتشی در چشمین افروخته که اساس آن را سوزانیده است.^{۱۲} پادشاهان جهان و جمیع سکنه ربع مسکون باور نمی‌کردند که عدو و دشمن به دروازه‌های اورشلیم داخل شود.^{۱۳} به سبب گاهه اینا و گاهه کاهانش، که خون عادلان را در اندرنوش ریختند.^{۱۴} آسمان ملاحظه نماید و بیند.^{۱۵} چشمانم به جهت جمیع دختران شهرم، جان مرا می‌رنجاند.^{۱۶} آنایی که بی‌سبب دشمن منند مرغ بشدت تعاقب می‌نمایند.^{۱۷} جان مرا در سیاه چال منقطع ساختند و سنگها بر من انداختند.^{۱۸} آبها از سر من گذشت پس گفتم: منقطع شدم.^{۱۹} آنگاهای خداوند، از عمق های سیاه چال اسم تو را خواندم.^{۲۰} آواز مرا شنیدی، پس گوش خود را از آه واستغاثه من مپوشان!^{۲۱} در روزی که تو را خواندم نزدیک شده، فرمودی که نترس.^{۲۲} ای خداوند دعوی جان مرا انجام داده و حیات مرا فدیه نموده‌ای!^{۲۳} ای خداوند ظلمی را که به من نموده اندیدهای پس مرا دادرسی فرما!^{۲۴} تمامی کیهه ایشان و همه تدبیرهایی را که به ضد من کردند شنیده‌ای!^{۲۵} ای خداوند مذمت ایشان را و همه تدبیرهایی را که به ضد من کردند شنیده‌ای!^{۲۶} سختن مقاومت کنندگانم را و فکرهای را که تمامی روز به ضد من دارند (دانسته‌ای).^{۲۷} نشستن و برخاستن ایشان را ملاحظه فرمازیرا که من سرود ایشان شده‌ام.^{۲۸} ای خداوند موافق اعمال دستهای ایشان مکافات به ایشان برسان.^{۲۹} غشاوه قلب به ایشان بده و لعنت تو برایشان باد!^{۳۰} ایشان را به غضب تعاقب نموده، از زیرآسمانهای خداوند هلاک کن.

۴ چگونه طلا زیگ گرفته و زر خالص متنقلب گردیده است؟ سنگهای قدس بسر هر کوچه بیخته شده است. ۲ چگونه پسران گرانبهای صهیون که به زر ناب برایر می‌بودند مثل ظروف سفالین که عمل دست کوزه گر باشد شمرده شده‌اند. ۳ شغالهای تیز پستانهای خود را بیرون آورده، بچه های خویش را شیر می‌دهند. اما دختر قوم من مانند شتر مرغ بزی، بیرحم گردیده است. ۴ زبان اطفال شیرخواره از تشیگی به کام ایشان می‌چسبد، و کودکان نان می‌خواهند و کسی به ایشان نمی‌دهد. ۵ آنایی که خوارک

را به نقره می‌نوشیم و هیزم ما به مافروخته می‌شود. ۵ تعاقب کنندگان ما به گردن ما رسیده‌اند و خسنه شده، راحت نداریم. ۶ با اهل مصر و آشور دست دادیم تا از نان سیرشویم. ۷ پدران ما گناه وزیله، نابود شده‌اند و مامتحمل عصیان ایشان گردیده‌ایم. ۸ غلامان بر ما حکمرانی می‌کنند و کسی نیست که از دست ایشان رهایی دهد. ۹ از ترس شمشیر اهل بیابان، نان خود را بخطرجان خویش می‌یابیم. ۱۰ پوست ما به سبب سموم قحط مثل تبورسوخته شده است. ۱۱ زنان را در صهیون بی‌عصمت کردند و دوشیزگان را در شهرهای یهودا. ۱۲ سروران از دست ایشان به دار کشیده شده و به مشایخ اعتنا ننمودند. ۱۳ جوانان سنگهای آسیا را بر می‌دارند و کوککان زیر بار هیزم می‌افتد. ۱۴ مشایخ از دروازه‌ها نابود شدند و جوانان از نغمه سرایی خویش. ۱۵ شادی دل ما نیست شد و رقص ما به ماتم مبدل گردید. ۱۶ تاج از سر ما افتاد، وای بر ما زیرا که گناه کردیم. ۱۷ از این جهت دل ما بیتاب شده است و به سبب این چیزها چشممان ما تار گردیده است. ۱۸ یعنی به مخاطر کوه صهیون که ویران شد و رویاهان در آن گردش می‌کنند. ۱۹ اما توابی یهود تا ابدالاً باد جلوس می‌فرمایی و کوسی تو تا جمیع دهرها خواهد بود. ۲۰ پس برای چه ما را تا به ابد فراموش کرده و ما را مدت مديدة ترک نموده‌ای. ۲۱ ای یهود ما را بسوی خود برگردان و بازگشت خواهیم کرد و ایام ما را مثل زمان سلف تازه کن. ۲۲ و الا ما را بالکل رد نموده‌ای و بر مایی نهایت غضبناک شده‌ای.

پيش روی آنها از زمين بلند مي شد، زيرا روح حيوانات در چرخها بود. ۲۲ و

شاهت فلكي که بالاي سر حيوانات بود مثل منظر بلور مهيب بود و بالاي سر آنها پهنه شده بود. ۲۳ و بالهای آنها زير فلك بسوی يكديگر مستقime بود و دو بال هر يك از اين طرف می پوشانيد و دو بال هر يك از آن طرف بدنهای آنها را می پوشانید. ۲۴ و چون می رفته، من صدای بالهای آنها را مانند صدای آبهای بسيار، مثل آواز حضرت اعلى و صدای هنگامه را مثل صدای فوج شيميد. زيرا که چون می ايستادند بالهای خوش را فرو می هشتند. ۲۵ و چون در حين ايستادن بالهای خود را فرو می هشتند، صدای از فلكي که بالاي سر آنها بود مسموع می شد. ۲۶ و بالاي فلكي که بر سر آنها بود شاهت تخني مثل صورت ياقوت كبود بود ورآن شاهت تخت، شاهتي مثل صورت انسان برقوق آن بود. ۲۷ و از منظر كمر او بطرف بالا مثل منظر برج تابان، مانند نمایش آتش در اندرون آن و گرداگردش ديدم. و از منظر كمر او به طرف پايien مثل نمایش آتشي که از هر طرف درخشان بود ديدم. ۲۸ مانند نمایش قوس فرج که در روزباران در ابر می باشد، همچنين آن درخشندگي گرداگرد آن بود. اين منظر شاهت جلال يهوه بود و چون آن را ديدم، به روی خود درافتام و آوازائلی را شيمid،

۲ که مرا گفت: «اي پسر انسان بر پايهای خود بایست تا با تو سخن گويم». ۲ و چون اين را به من گفت، روح داخل من شده، مرا بر پايهایم بريما نمود. و او را که با من متكلم نمود شيمid که مرا گفت: «اي پسر انسان من تو را نزد پئي اسرائيل می فرستم، يعني نزد امت فتنه انگيري که به من فتنه انگيخته اند. ايشان و پدران ايشان تا به امروزير من عصيان ورزیده اند. ۴ و پسران ايشان سخت رو و قسى القلب هستند و من تو را نزد ايشان می فرستم تا به ايشان بگویی: خداوند يهوه چنین می فرماید. ۵ و ايشان خواه بشنويد و خواه نشنوند، زيرا خاندان فتنه انگيري می باشد، خواهند انست که نبي اى در ميان ايشان هست. ۶ و تواي پسر انسان از ايشان مترس و از سخنان ايشان ييم مکن اگرچه خارها و شوكها با تو باشد و در ميان عقرها ساكن باشی، اما از سخنان ايشان مترس و از روبيهای ايشان هراسان مشو، زيرا که ايشان خاندان فتنه انگيري می باشند. ۷ پس کلام مرا به ايشان بگو، خواه بشنويد و خواه نشنوند، چونکه فتنه انگيز هستند. ۸ و تواي پسر انسان آنچه را که من به تو می گويم بشنو و مثل اين خاندان فتنه انگيعر عاصي مشو بلکه دهان خود را گشوده، آنچه را که من به تو می دهم بخور.» ۹ پس نگريستم و اينك دستي بسوی من درازشد و در آن طوماري بود. ۱۰ و آن را پيش من بگشود که رو و پشتش هر دو نوشته بود و نوجه و ماتم و اى بر آن مكتوب بود.

۱ و روز پنجم ماه چهارم سال سی ام، چون من در ميان اسپiran نزد نهر خابور بودم، واقع شد که آسمان گشوده گردید و روياهای خدارا ديدم. ۲ در پنجم آن ماه که سال پنجم اسپri یهويونکين پادشاه بود، ۳ کلام يهوه بر حزقيال بن بوزي کاهن نزد نهر خابور در زمين کلدانيان نازل شد و دست خداوند در آنجا بر او بود. ۴ پس نگريستم و اينك باد شديدي از طرف شمال برمي آيد و ابر عظيمی و آتش جهنده و درخشندگی اى گرداگردش و از ميانش يعني از ميان آتش، مثل منظر برج تابان بود. ۵ و از ميانش شبيه چهار حيوان پديد آمد و نمایش ايشان اين بود که شبيه انسان بودند. ۶ و هر يك از آنها چهاررو داشت و هر يك از آنها چهار بال داشت. ۷ و پايهای آنها پايهای مستقime و كف پاي آنها مانند كف پاي گوساله بود و مثل منظر برج صيقلي درخشان بود. ۸ و زير بالهای خود را چهار طرف آنها دستهای انسان بود و آن چهار روبيها و بالهای آنها درخشان بود. ۹ و بالهای آنها به يكديگري بسته بود و چون می رفته رو نمي تافتند، بلکه هر يك به راه مستقime می رفته. ۱۰ و اما شاهت روبيهای آنها (این بود که) آنها روی انسان داشتند آن چهار روی شير بطرف راست داشتند و آن چهار روی گالو بطرف چپ داشتند و آن چهار روی عقاب داشتند. ۱۱ و روبيها و بالهای آنها از طرف بالا از يكديگر جدا بود و دو بال هر يك به همديگر بيوسته و دو بال ديگر بدن آنها رامي پوشانيد. ۱۲ و هر يك از آنها به راه مستقime می رفته و به هر جايی که روح می رفت آنها می رفته و در حين رفتن رو نمي تافتند. ۱۳ و اما شاهت اين حيوانات (این بود که) صورت آنها مانند شعله های اخگرهاي آتش افروخته شده، مثل صورت مشعلها بود. و آن آتش در ميان آن حيوانات گرداش می کرد و درخشان می بود و از ميان آتش برق می جهيد. ۱۴ و آن حيوانات مثل صورت برق می ديدند و برمي گشتند. ۱۵ و چون آن حيوانات برای هر روی (هرکدام از) آن چهار بز زمين بود. ۱۶ و صورت چرخها و صنعت آنها مثل منظر زيرجذ بود و آن چهار يك شاهت داشتند. و صورت و صنعت آنها مثل چرخ در ميان چرخ بود. ۱۷ و چون آنها می رفته، بر چهار جانب خودمي رفته و در حين رفتن به هيج طرف پهلوی آن حيوانات برای هر روی (هرکدام از) آن چهار بز زمين بود. ۱۸ و چهار از هر طرف از چشمها پر بود. ۱۹ و چون آن حيوانات می رفته، چرخها در پهلوی آنها می رفت و چون آن حيوانات از زمين بلند می شدند، و فلكه های آن ميل نمي کردند. ۲۰ و فلكه های آنها بلند و مهيب بود و فلكه های آن چهار از هر طرف از چشمها پر بود. و چون آن حيوانات از زمين بلند می شدند، چرخها در پهلوی آنها می رفت آنها می رفته، به هر جا که روح سير می کرد و چرخها پيش روی آنها بلندمی شد، زيرا که روح حيوانات در چرخها بود. ۲۱ و چون آنها می رفته، اينها می رفت و چون آنها می ايستادند، اينها می ايستاد. و چون آنها از زمين بلند می شدند، چرخها

پس مرا گفت: «ای پسر انسان آنچه را که می‌یابی بخور. این طومار را بخور و رفته، با خاندان اسرائیل متكلّم شو.» ۲ آنگاه دهان خود را گشود و او آن طومار را به من خوارید. ۳ و مرا گفت: «ای پسر انسان شکم خود را بخور و احشای خوبی را از این طوماری که من به تو می‌دهم پر کن.» پس آن را خوردم و در دهانم مثل عسل شیرین بود. ۴ و مرا گفت: «ای پسر انسان بیا و نزد خاندان اسرائیل رفته، کلام مرای ایشان بیان کن.» ۵ نزدیکه نزد امت غامض زبان و تقبیل لسان فرستاده نشدی، بلکه نزد خاندان اسرائیل. ۶ نه نزد قوم های بسیار غامض زبان و تقبیل لسان که سختنان ایشان را توانی فهمید. یقین اگر تو را نزد آنها می‌فرستادم به تو گوش می‌گرفتند. ۷ اما خاندان اسرائیل نمی‌خواهند تو را بشنوند زیرا که نمی‌خواهند مرای بشنوند. چونکه تمامی خاندان اسرائیل سخت پیشانی و قسی القلب هستند. ۸ همان من روی تو را در مقابل روی ایشان سخت خواهم ساخت و پیشانی تو را در مقابل پیشانی ایشان سخت خواهم گردانید. ۹ بلکه پیشانی تو را مامیل الماس از سنگ خارا سخت تر گردانیدم. پس از ایشان متیس و از رویهای ایشان هرسان میاش، زیرا که خاندان فتنه انگیز می‌باشد.»

۱۰ و مرا گفت: «ای پسر انسان تمام کلام مرای به تو می‌گویم در دل خود جا بده و به گوشهای خود استمع نما. ۱۱ و یا و نزد اسرائیل که ایسران قوم تو می‌باشد رفته، ایشان را خطاب کن و خواه بشنوند و خواه نشوند. به ایشان بگو: خداوند یهوه چنین می‌فرماید.» ۱۲ آنگاه روح، مرا برداشت و از عقب خود صدای گلستان عظیمی شنید که «جلال یهوه از مقام او متبارک باد.» ۱۳ و صدای بالهای آن حیوانات را که به همدیگر برمی‌خوردند و صدای چرخها را که پیش روی آنها بود و صدای گلستان عظیمی راشیدم. ۱۴ آنگاه روح مرای برداشت و برد و با تخلی در حرارت روح خود رفتم و دست خداوند بر من سنگمن می‌بود. ۱۵ پس به تل ایسب نزد اسرائیل که نزد نهر خابور ساکن بودند، رسیدم و در مکانی که ایشان نشسته بودند، در آنچا به میان ایشان هفت روز متختیر نشتم. ۱۶ و بعد از انقضای هفت روز واقع شد که کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: ۱۷ «ای پسر انسان تو را برای خاندان اسرائیل دیده بان ساختم، پس کلام را از دهان من بشنو و ایشان را از جانب من تهدید کن. ۱۸ و حینی که من به مرد شیر گفته باشم که البه خواهی مرد، اگر تو او را تهدید نکنی و سخن نگویی تا آن شیر را از طریق زشت اوتهدید نموده، او را زنده سازی، آنگاه آن شیر درگاهش خواهد مرد، اما خون او را از دست تو خواهم طلبید. ۱۹ لیکن اگر تو مرد شیر را تهدید کنی و او از شرارت خود و طریق بد خوبیش بازگشت نکد او در گناه خود خواهد مرد، اما توجان خود را نجات داده ای. ۲۰ و اگر مرد عادل از عدالت خود برگردد و گناه وزد و من سنتگی مصادم پیش وی بهم تا بمیرد، چونکه تو او را تهدید ننمودی، او در گناه خود خواهد مرد و عدالتی که بعمل آورده بود

به یاد آورده نخواهد شد. لیکن خون او را از دست تو خواهم طلبید. ۲۱ و اگر تو مرد عادل را تهدید کنی که آن مرد عادل گناه نکد و او خطأ نوزد البه زنده خواهد ماند، چونکه تهدید پذیرفته است و تو جان خود را نجات داده ای.» ۲۲ و دست خداوند در آنجا بر من نهاده شد و او مرا گفت: «برخیز و به هامون بیرون شو که در آنجا با تو سخن خواهم گفت.» ۲۳ پس برخاسته، به هامون بیرون رفم و اینک جلال خداوند مثل جلالی که نزد نهر خابور دیده بودم، در آنجا برویم و من به روی خود درافتادم. ۲۴ و روح داخل من شده، مرا بر پایهایم برپا داشت و او مرآ خطاب کرده، گفت: «برو و خویشتن را در خانه خود بیند. ۲۵ و اما توای پسر انسان اینک پندها بر تو خواهند نهاد و تو را به آنها خواهد بست اما در میان ایشان بیرون مرو. ۲۶ و من زیان تو را به کامت خواهم چسبانید تا گنگ شده، برای ایشان ناصح نباشی. زیرا که ایشان خاندان فتنه انگیز می‌باشد. ۲۷ اما وقتی که من با تو تکلم نمایم، آنگاه دهان تو را خواهم گشود و به ایشان خواهی گفت: خداوندیهوه چنین می‌فرماید. آنگاه آنکه شنوا باشد بشنو و آنکه ابا نماید ابا کند. زیرا که ایشان خاندان فتنه انگیز می‌باشد.»

۴ «و تو نیزای پسر انسان آجری بگیر و آن رایش روی خود بگذار و شهر اورشلیم را برآن نقش نما. ۵ و آن را محاصره کن و در برپاش بر جها ساخته، سنتگری در مقابلش برپا نما و به اطرافش اردو زده، منجنيقهای به هر سوی آن برپا کن. ۶ و تابه آنهین برای خود گرفته، آن را در میان خود و شهر، دیواری آهین بگذار و روی خود را بر آن بدار و محاصره خواهد شد و تو آن را محاصره کن تا آنچی به جهت خاندان اسرائیل بشود. ۷ پس تو بر پهلوی چپ خود بخواب و گناه خاندان اسرائیل را بر آن بگذار. موافق شماره روزهایی که بر آن بخواهی، گناه ایشان را متحمل خواهی شد. ۸ و من سالهای گناه ایشان را مطابق شماره روزهای یعنی سیصد و نود روز بر تو نهاده ام. پس متholm گناه خاندان اسرائیل خواهی شد. ۹ و چون اینها را به انجام رسانیده باشی، بازیه پهلوی راست خود بخواب و چهل روز متحمل گناه خاندان یهودا خواهی شد. هر روزی را به جهت سالی برای تو قرار داده ام. ۱۰ و باروی خود را برجهه کرده، روی به محاصره اورشلیم بدار و به ضد آن نیوت کن. ۱۱ و اینک پندها بر پهلوی به یکدیگر دیگر نخواهی غلطید. ۱۲ پس گدم و جو و باقلاء و عدس و ارزن و جلیان برای خود گرفته، آنها را در یک ظرف بریزو خوارکی از آنها برای خود بپز و تمامی روزهایی که به پهلوی خود می‌خواهی، یعنی سیصد و نود روز آن را خواهی خورد. ۱۳ و غذایی که می‌خوری به وزن خواهد بود، یعنی بیست مقالل برای هر روز. وقت به وقت آن را خواهی خورد. ۱۴ و آب را به پیمایش یعنی سدس یک هین خواهی نوشید. آن را وقت به وقت خواهی نوشید. ۱۵ و قرصهای نان جو که می‌خوری، آنها را بر سرگین انسان در نظر ایشان خواهی پخت. ۱۶ و

خداؤند فرمود به همین منوال بپی اسرائیل نان نجس در میان امت هایی که من ایشان را به میان آنها پراکنده می سازم خواهند خورد.»^{۱۴} پس گفتمن: «آای خداوند یهوه اینک جان من نجس نشده و از طفویلیت خود تا به آنگاه خواهد داشت که من یهوه این را درغیرت خویش گفته‌ام. ۱۴ و تو در در نظر همه رهگذریان در میان امت هایی که به اطراف تومی تو دادم، پس نان خود را بر آن خواهی پخت.»^{۱۵} و مرا گفت: «ای پسر انسان اینک من عصای نان را در اورشلیم خواهم شکست و نان را به وزن و عسرت خواهند خورد و آب را به پیماش و حیرت خواهند نوشید.»^{۱۶} زیرا که محتاج نان و آب خواهد دش و بحیرت بر یکدیگر نظر خواهند انداخت و بهسبب گناهان خود گداخته خواهد شد.

۱۵ آنگاه به من گفت: «بدان که سرگین گاو را به عوض سرگین انسان به تو دادم، پس نان خود را بر آن خواهی پخت.»^{۱۷} و مرا گفت: «ای پسر انسان اینک من عصای نان را در اورشلیم خواهم شکست و نان را به وزن و عسرت خواهند خورد و آب را به پیماش و حیرت خواهند نوشید.»^{۱۸} زیرا که محتاج نان و آب خواهد دش و بحیرت بر یکدیگر نظر خواهند انداخت و بهسبب گناهان خود گداخته خواهد شد.

۱۹ بگیر و آن را مثل استره حجام به جهت خود بکار بده، آن را بر سرو ریش خود بگذران و توانوی گرفته، مویها را تقسیم کن. ۲ و چون روزهای محاصره را به اتمام رسانیده باشی، یک ثلث را در میان شهر به آتش بسوزان و یک ثلث راگرفته، اطراف آن را با تبعیز و ثلث دیگر را به بادها پیash و من در عقب آنها شمشیری خواهم فرستاد. ۳ و اندکی از آن را گرفته، آنها را در دامن خود بینند. ۴ و باز قدری از آنها را بگیر و آنها را درمیان آتش انداخته، آنها را به آتش بسوزان و آتشی برای تمام خاندان اسرائیل از آن بیرون خواهد آمد.»^{۲۰} خداوند یهوه چنین می گوید: «من این اورشلیم را در میان امت‌ها قرار دادم و کشورها را به طرف آن. ۶ و او از احکام من بدتر از امت‌ها واز فرایض من بدتر از کشورهایی که گردآگرد اومی باشد، عصیان ورزیده است زیرا که اهل او احکام مرا ترک کرده، به فرایض من سلوک ننموده‌اند.»^{۲۱} بنابراین خداوند یهوه چنین می گوید: «چونکه شما زیاده از امت هایی که گردآگرد شما می باشند غوغای نمودید و به فرایض من سلوک نکرده، احکام مرا بعمل نیاوردید، بلکه موافق احکام امت هایی که گردآگرد شما می باشند نمودید، ۸ لهذا خداوند یهوه چنین می گوید: من اینک من به ضد تو هستم و در میان تو به نظر امت‌ها داوریها خواهم نمود. ۹ و با تو بهسبب جمیع رجاسات کارها خواهم کرد که قبل از این تکرده باشم و مثل آنها هم دیگر نخواهم کرد. ۱۰ بنابراین پدران در میان تو پسران را خواهند خورد و پسران پدران خویش را خواهند خورد و بر تو داوریها نموده، تمامی بقیت تو را بسوی هر باد پراکنده خواهم ساخت.»^{۱۱} لهذا خداوند یهوه می گوید: «به حیات خودم چونکه تو مقدس مرا بتمامی رجاسات و جمیع مکروهات خویش نجس ساختی، من نیز الیه توار منقطع خواهم ساخت و چشم من شفقت نخواهد نمود و من نیز رحمت نخواهم فرمود. ۱۲ یک ثلث تو در میانی از وبا خواهند مرد و از گرسنگی تلف خواهند شد. و یک ثلث به اطرافت به شمشیر خواهند افتاد و ثلث دیگر را بسوی هریاد پراکنده ساخته، شمشیر را در عقب ایشان خواهم فرستاد.»^{۱۳} پس چون غصب من به اتمام

۲۲ و کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: «ای پسر انسان نظر خود را بر کوههای اسرائیل بدوز و درباره آنها نبوت کن. ۳ و بگو: ای کوههای اسرائیل کلام خداوند یهوه را بشنوید! خداوند یهوه به کوهها و تلهای وادیها و دره هاچینین می فرماید: اینک من شمشیری بر شمامی آرم و مکان های بلند شما را خراب خواهم کرد. ۴ و مذیح های شما منهدم و تمثالهای شمامی شما شکسته خواهد شد و کشتگان شمارا پیش بهای شما خواهی شد تا آنکه مذیح های شما خراب و ویران شود و بهای شمامشکسته و نایود گردد و تمثالهای شمامی شمامنهدم و اعمال شمامحو شود. ۷ و چون کشتگان شما در میان شما بقیتند، آنگاه خواهی داشت که من یهوه هستم. ۸ اما بقیتی نگاه خواهم داشت. و چون در میان کشورها پراکنده شوید، بقیه المسیح شما در میان امت‌ها ساکن خواهند شد. ۹ و نجات یافگان شما در میان امت‌ها در جایی که ایشان را به اسری بردۀ اند مرا یاد خواهند داشت. چونکه دل زناکار ایشان را که از من دور شده است خواهم شکست و چشمان ایشان را که در عقب بهای ایشان زنا کرده است - پس خویشتن را بهسبب اعمال زشتی که در همه رجاسات خودنموده‌اند مکروه خواهند داشت. ۱۰ و خواهند داشت که من یهوه هستم و عیث نگفتم که این بلارا بر ایشان وارد خواهم آورد.»^{۱۱} خداوند یهوه چنین می گوید: «به دست خود بزن و پای خود را بر زمین بکوب و بگو: وای بر تمامی رجاسات و شریز خاندان اسرائیل زیرا که به شمشیر و قحط و بواخواهد افتاد. ۱۲ آنکه دور باشد به وبا خواهد مرد و آنکه نزدیک است به شمشیر خواهد افتادو آنکه باقی مانده و درمحاصره باشد از

حرقیان

گرسنگی خواهد مرد و من حدت خشم خود را بر ایشان به اتمام خواهم رسانید. ۱۳ و خواهید دانست که من یهوه هستم، هنگامی که کشتگان ایشان در میان بچهای ایشان به اطراف مذیع های ایشان، بر هر تل بلند و برقله های تمام کوهها و زیر هر درخت سیز و زیر هر بلوط کشن، در جایی که هدایای خوشبو برای همه بچهای خود می گذاریدند یافت خواهند شد. ۱۴ و دست خود را بر ایشان دراز کرده، زمین را در تمام مسکن های ایشان خرابت و پوئانت از بیابان دبله خواهم ساخت. پس خواهند دانست که من یهوه هستم.»

۷ و کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: «توای پسر انسان (بگو): خداوند یهوه به زمین اسرائیل چنین می گوید: انتهایی بر چهارگوشه زمین انتها رسیده است. ۳ الان انتهایی بر تو رسیده است و من خشم خود را بر تو وارد آورده ام و بر وفق راههایت ترا داوری نموده، تمامی رجاسات را بر تو خواهم نهاد. ۴ و چشم من بر تو شفقت نخواهد کرد و رحمت نخواهم فرمود بلکه راههای تو را بر تو خواهم نهاد و رجاسات تو در میان خواهد بود. پس خواهی دانست که من یهوه هستم». ۵ خداوند یهوه چنین می گوید: «بلا هان بلای واحد می آید! ۶ انتهایی می آید، انتهایی می آید و به ضد تو بیدار شده است. هان می آید. ۷ ای ساکن زمین اجل تو بر تو می آید. وقت معین می آید و آن روز نزدیک است. روز هنگامه خواهد شد و نه روز آواز شادمانی بر کوهها. ۸ الان عنقریب غضب خود را بر تو خواهم ریخت و خشم خوبی را بر تو به اتمام رسانیده، تو را موافق راههایت داوری خواهم نمود و جمیع رجاسات را بر تو خواهم نهاد. ۹ و چشم من شفقت نخواهد کرد و رحمت نخواهم فرمود، بلکه مکافات راههایت را به تو خواهم رسانید و رجاسات تو در میان خواهد بود و خواهید دانست که زنده تو من یهوه هستم. ۱۰ اینک آتیز هان می آید! اجل تو بیرون آمده و عصا شکوفه آورده و تکبر، گل کرده است. ۱۱ ظلم عصای شرات گشته است. از ایشان و از جمعیت ایشان و از ازدحام ایشان چیزی باقی نیست و در میان ایشان حشمتی نمانده است. ۱۲ وقت می آید و آتیز نزدیک است. پس مشتری شادی نکند و فروشنده ماتم نگیرد، زیرا که خشم بر تمامی جمیع ایشان قرار گرفته است. ۱۳ زیرا که فروشنده گان اگرچه در میان زندگان زنده مانند، به آنچه فروخته باشند خواهند برگشت، چونکه غضب بر تمامی جمیع ایشان قرار گرفته است. ایشان نخواهد برگشت و هیچکس به گناه خوبی زندگی خود را تقویت نخواهد داد. ۱۴ کرنا را نواخته و همه چیزرا مهیا ساخته اند، اما کسی به جنگ نمی رود. زیرا که غضب من بر تمامی جمیع ایشان قرار گرفته است. ۱۵ شمشیر در بیرون است و بوا و قحط دراندرون. آنکه در صحراء است به شمشیر می میرد و آنکه در شهر است قحط و بوا او را هلاک می سازد. ۱۶ و رسنگاران ایشان فرار می کنند و مثل فاخته های دردها بر کوهها می باشند. و هر کدام از رجاسات عظیمی که خاندان اسرائیل در اینجا می باشدند. و هر کدام از

۸ و در سال ششم در روز پنجم از ماه ششم، چون من در خانه خود نشسته بودم و مشایع یهودا پیش من نشسته بودند، آنگاه دست خداوند یهوه در آنجا بر من فرود آمد. ۲ و دیدم که اینک شبیهی مثل صورت آتش بود یعنی از تمایش کمر او تا پائین آتش و از کمر او تا بالا مثل منظر درخشندگی مانند صورت برج لامع ظاهر شد. ۳ و شبیه دستی دزار کرده، موي پیشانی مرا بگرفت و روح، مرا در میان زمین و آسمان برداشت و مرا در رویاهای خدا به اورشلیم نزددهنه دروازه صحن اندرونی که بطرف شمال متوجه است برد که در آنجا نشیمن تمثال غیرت غیرت انگیز می باشد. ۴ و اینک جلال خدای اسرائیل مانند آن رویایی که در هامون دیده بودم ظاهر شد. ۵ و او مرا گفت: «ای پسر انسان چشمان خود را بسوی راه شمال برافراشتم، اینک بطرف برافراز!» و چون چشمان خود را بسوی راه شمال برافراشتم، اینک بطرف شمالی دروازه مذیع این تمثال غیرت در مدخل ظاهر شد. ۶ و او مرا گفت: «ای پسر انسان آیا تو آنچه را که ایشان می کنند می بینی؟ یعنی رجاسات عظیمی که خاندان اسرائیل در اینجا می کنند تا از مقدس خود

شما شفقت نکند و ترحم منمایید. ۶ پیران و جوانان و دختران و اطفال و زنان را تمام به قتل رسانید، اما به هرگزی که این نشان را دارد نزدیک مشوید و ازقدس من شروع کنید.» پس از مردان پیری که پیش خانه بودند شروع کردند. ۷ و به ایشان فرمود: «خانه را نجس سازید و صحنها را از کشتیگان پر ساخته، پیرون آید.» پس پیرون آمدند و در شهر به کشتی شروع کردند. ۸ و چون ایشان می‌کشتند و من باقی مانده بودم به روی خود درافتاده، استغاثه نمودم و گفت: «آمادی خداوند بیوه آیا چون غضب خود را براورشیم می‌ریزی تمامی بقیه اسرائیل را هلاک خواهی ساخت؟» ۹ او مرا مجممه‌ای در دست خوددادشت و بوی ابر بخور بالا می‌رفت. ۱۰ و او مرا گفت: «ای پسر انسان آیا آنچه را که مشایخ خاندان اسرائیل در تاریکی آنها ایستاده بودند و یازنیا این شافان در میان ایشان ایستاده بود و هرگز طرف نقش شده بود. ۱۱ و هفتاد نفر از مشایخ خاندان اسرائیل پیش آنها ایستاده بودند و یازنیا این شافان در میان ایشان ایستاده بود و هرگز مجممه‌ای در دست خوددادشت و بوی ابر بخور بالا می‌رفت. ۱۲ و او مرا گفت: «ای پسر انسان آیا آنچه را که مشایخ خاندان اسرائیل در تاریکی و هرگز در حرجه های بتهای خویش می‌کنند دیدی؟ زیامی گویند که خداوند ما را نمی‌بیند و خداوند این زمین را ترک کرده است. ۱۳ و به من گفت که بازرجاسات عظیم تر از اینهایی که اینان می‌کنند خواهی دید.» ۱۴ پس مرا به دهنه دروازه خانه خداوند که بطری شمال بود آورد. و اینکه داد و گفت: «به نهجه که مرا ملوم فرمودی عمل نمودم.»

۱۰ پس نگریستم و اینکه بر فلکی که بالای سر کروپیان بود چیزی مثل سنگ یاقوت کبود و مثل نمایش شبیه تخت بر زیر آنها ظاهر شد. ۲ و آن مرد را که به کتان ملیس بود خطاطب کرده گفت: «در میان چرخها در زیکروپیان برو و دستهای خود را از اخگرهای آتشی که در میان کروپیان است پر کن و بر شهپریاش.» و او در نظر من داخل شد. ۳ و چون آن مرد داخل شد، کروپیان بطرف راست خانه ایستاده بودند و ابر، صحن اندرونی را پر کرد. ۴ و جلال خداوند از روی کروپیان به آستانه خانه برآمد و خانه از ابر پر شد و صحن از فروع جلال خداوندملو گشت. ۵ و صدای بالهای کروپیان تا به صحن بیرونی مثل آواز خدای قادر مطلق حینی که تکلم می‌کند، مسموع شد. ۶ و چون آن مرد را که ملیس به کتان بود امروزه موده، گفت که «آتش را از میان چرخها از میان کروپیان بزدرا». آنگاه داخل شده، نزد چرخها ایستاد. ۷ و یکی از کروپیان دست خود را از میان کروپیان به آتشی که در میان کروپیان بود درازکرده، آن را برداشت و به دست آن مردی که به کتان، ملیس بود نهاد و او آن را گرفته، پیرون رفت. ۸ و در کروپیان شبیه صورت دست انسان زیبالهای ایشان ظاهر شد. ۹ و نگریستم و اینکه چهار چرخ به پهلوی کروپیان یعنی یک چرخ به پهلوی یک کروپی و چرخ دیگر به پهلوی کروپی دیگر ظاهر شد. و نمایش چرخها مثل صورت سنگ زیرجد بود. ۱۰ و اما نمایش ایشان چنین بود. آن چهار را یک شباht بود که گویا چرخ در میان چرخ باشد. ۱۱ و چون آنها می‌رفت بر چهار جانب خود می‌رفت و حینی که می‌رفت به هیچ سو میل نمی‌کرد، بلکه به جایی که سر به آن متوجه می‌شد از عقب آن می‌رفت. و چون می‌رفت به هیچ سو میل نمی‌کرد. ۱۲ و تمامی بدن و پشتیها و دستهای وبالهای ایشان و چرخها یعنی چرخهایی که آن چهار داشتند از هر طرف

دور بشوم؟ اما باز رجاسات عظیم تر خواهی دید.» ۱۳ پس مرا به دروازه نزدیک بیاور و هرگز آلت خراب کننده خود را در دست خود بدارد.» ۲ و اینکه شش مرد از راه دروازه بالایی که بطرف شمال متوجه است آمدند و هرگز تبرخود را در دستش داشت. و در میان ایشان یک مرد ملیس شده به کتان بود و دوات کاتب درکمرش. و ایشان داخل شده، نزد مذبح برنجین ایستادند. ۳ و جلال خدای اسرائیل از روی آن کروپی که بالای آن بود به آستانه خانه برآمد و به آن مردی که به کتان ملیس بود و دوات کاتب را درکمر داشت خطاطب کرد. ۴ و خداوند به او گفت: «از میان شهر یعنی از میان اورشلیم بگذر و برسانانی کسانی که بهسب همه رجاساتی که در آن کرده می‌شود آه و ناله می‌کنند نشانی بگذار. ۵ و به آنان به سمع من گفت که در عقب او از شهریگزبرید و هلاک سازید و چشمان

پر از چشمها بود. ۱۳ و به سمع من به آن چرخها ندا دردادند که «ای چرخها!» ۱۴ و هر یک را چهار رو بود. روی اول روی کروپی بود و روی دوم روی انسان و سوم روی شیر و چهارم روی عقاب. ۱۵ پس کروپیان صعود کردند. این همان حیوان است که نزد نهر خابور دیده بودم. ۱۶ و چون کروپیان می‌رفتند، چرخها به پهلوی ایشان می‌رفت و چون کروپیان بالهای خود را برافراشتند، از زمین صعود می‌کردند، چرخها نیز از پهلوی ایشان برئی گشت. ۱۷ چون ایشان می‌ایستادند آنها می‌ایستادند و چون ایشان صعود می‌نمودند، آنها با ایشان صعود می‌نمود، زیرا که روح حیوان در آنها بود. ۱۸ و جلال خداوند از بالای آستانه خانه خوبون آمد و بر زیر کروپیان قرار گرفت. ۱۹ و چون کروپیان بیرون رفتند بالهای خود را برافراشتند، به نظر من از زمین صعود نمودند. و چرخها پیش روی ایشان بود و نزد دهنده دروازه شرقی خانه خداوند ایستادند. و جلال خدای اسرائیل از طرف بالا بر میان امت‌ها دور کم و ایشان را در میان کشورها پراکنده سازم، اما من برای ایشان در آن کشورهایی که به آنها رفته باشد اندک زمانی مقدس خواهم بود. ۲۰ پس بگو خداوند یهوه چنین می‌فرماید: شما را از میان امت‌ها جمع خواهم کرد و شما را از کشورهایی که در آنها پراکنده شده‌اید فراهم خواهم آورد و زمین اسرائیل را به شما خواهم داد. ۲۱ و به آنجا داخل شده، تمامی مکروهات و جمیع رجاسات آن را از میانش دور خواهند کرد. ۲۲ و ایشان را یکدل خواهم داد و در اندرون ایشان روح تازه خواهم نهاد و دل سنگی را از جسد ایشان دور کرده، دل گوشتشی به ایشان خواهم بخشید. ۲۰ تا در فراپن من سلوک نمایند و احکام مر نگاه داشته، آنها را بجا آورند. و ایشان قوم من خواهند بود و من خدای ایشان خواهم بود. ۲۱ اما آنایی که دل ایشان از عقب مکروهات و رجاسات ایشان می‌رود، پس خداوند یهوه می‌گوید: من رفتابار ایشان را بر سر ایشان وارد خواهم آورد. ۲۲ آنگاه کروپیان بالهای خود را برافراشتند و چرخها به پهلوی ایشان بود و جلال خدای اسرائیل از طرف بالا بر ایشان قرار گرفت. ۲۳ و جلال خداوند از بالای میان شهر صعود نموده، برکوهی که بطرف شرقی شهر است قرار گرفت. ۲۴ و روح مرآ بداشت و در عالم رویا مرآ به روح خدا به زمین کلدانیان نزد اسیران برد و آن رویایی که دیده بودم از نظر من مرتفع شد. ۲۵ و تمامی کلام خداوند را که به من نشان داده بود، برای اسیران بیان کردم.

۱۲ و کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: «ای پسر انسان تو در میان خاندان فتنه انگیز ساکن می‌باشی که ایشان را چشمها به جهت دیدن هست اما نمی‌بینند و ایشان را گوششایه به جهت شیدن هست اما نمی‌شنوند، چونکه خاندان فتنه انگیز می‌باشند. ۳ اما تواب پسر انسان اسباب جلای وطن را برای خود مهیا ساز. و درنظر ایشان در وقت روز کوچ کن و از مکان خود به مکان دیگر به حضور ایشان نقل کن، شاید بهمند. اگرچه خاندان فتنه انگیز می‌باشند. ۴ و اسباب خود را مثل اسباب جلای وطن در وقت روز به نظر ایشان بیرون آور. و شامگاهان مثل کسانی که برای جلای وطن بیرون می‌روند بیرون شو. ۵ و شکافی برای خواهم نمود. ۱۲ و خواهید دانست که من آن یهوه هستم که در فرایض

۱۱ و روح مرآ برداشته، به دروازه شرقی خانه خداوند که بسوی مشرق متوجه است آورد. و اینک نزد دهنده دروازه بیست و پنج مرد بودند و در میان ایشان یازنیا این عورو و فلطیا این بناها روسای قوم را دیدم. ۲ و او مرا گفت: «ای پسر انسان اینها آن کسانی می‌باشند که تدبیر فاسد می‌کنند و در این شهر مشورتهای قبیح می‌دهند. ۳ و می‌گویند وقت نزدیک نیست که خانه‌ها را بنا نمایم، بلکه این شهر دیگ است و ما گوشت می‌باشیم. ۴ بنابراین برای ایشان نبوت کن. ای پسر انسان نبوت کن.» ۵ آنگاه روح خداوند بر من نازل شده، مرا فرمود: «بگو که خداوند چنین می‌فرماید: ای خاندان اسرائیل شما ابهی اینظور سخن می‌گویند واما من خیلات دل شما را می‌دانم. ۶ بسیاری را در این شهر کشته‌اید و کوچه هایش را از کشتگان پرکردند. ۷ لهذا خداوند یهوه چنین می‌گوید: کشتگان شما که در میانش گذاشته‌اید، گوشت می‌باشند و شهر دیگ است. لیکن شما را از میانش بیرون خواهم برد. ۸ شما از شمشیرمی ترسید، اما خداوند یهوه می‌گوید شمشیر را بر شما خواهم آورد. ۹ و شما را از میان شهر بیرون برد، شما را به دست غربیان تسليم خواهم نمود بر شما داوری خواهم کرد. ۱۰ به شمشیر خواهید افتاد و در حدود اسرائیل بر شما داوری خواهم نمود و خواهید دانست که من یهوه هستم. ۱۱ این شهر برای شما دیگ نخواهد بود و شما در آن گوشت نخواهید بود، بلکه در حدود اسرائیل بر شما داوری خواهم نمود. ۱۲ و خواهید دانست که من آن یهوه هستم که در فرایض

باطل و غیب گویی تملق آمیز در میان خاندان اسرائیل بار دیگر نخواهد بود. ۲۵ زیرا من که پهنه هستم سخن خواهم گفت و سخنی که من می‌گویم، زمین را نبینی. زیرا که تو راعلامتی برای خاندان اسرائیل قرار داده‌ام. ۷ پس به نهجه که مامور شدم، عمل نمودم و اسباب خود را مثل اسباب جلای وطن در وقت روز بیرون آوردم. و شبانگاه شکافی برای خود بدست خویش در دیوار کردم و آن را در تاریکی بیرون برد، به حضور ایشان بر دوش برداشتم. ۸ و یامدادان کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: «ای پسر انسان! هان خاندان اسرائیل می‌گویندرویایی که او می‌بیند، به جهت ایام طویل است و او برای زمانهای بعدیه نبوت می‌نماید. ۲۸ یمانی به ایشان بگو: خداوند یهوه چنین می‌فرماید که هیچ کلام من بعد از این تاخیرخواهد افتاد. و خداوند یهوه می‌فرماید: کلامی که من می‌گویم واقع خواهد شد.»

۱۳ و کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: «ای پسر انسان به ضد انبیاء اسرائیل که نبوت می‌نمایند، نبوت نما. و به آنانی که از افکار خود نبوت می‌کنند، بگو کلام خداوند را بشنوید! ۳ خداوند یهوه چنین می‌گوید: وای برانیاء احمق که تابع روح خویش می‌باشند و هیچ ندیده‌اند. ۴ ای اسرائیل انبیاء تو مانند رویاهان درخواهها بوده‌اند. ۵ شما به رخنه‌ها برنیامدید و دیوار را برای خاندان اسرائیل تعمیر نکردید تا ایشان در روز خداوند به جنگ بخواند ایستاد. ۶ رویای باطل و غیب گوئی کاذب می‌بینند و می‌گویند: خداوند می‌فرماید، با آنکه خداوند ایشان را نفرستاده است و مردمان را امیدوارمی سازند به اینکه کلام ثابت خواهد شد. ۷ آیارویای باطل ندیده‌ید و غیب گوئی کاذب را ذکر نکردید چونکه گفتید خداوند می‌فرماید با آنکه من تکلم ننمودم؟» ۸ یمانی خداوند یهوه چنین می‌فرماید: «چونکه سخن باطل گفتید و رویای کاذب دیدید، اینک خداوند یهوه می‌فرماید من به ضد شما خواهیم بود. ۹ پس دست من بر انبیاء که رویای باطل دیدند و غیب گوئی کاذب کردند درازخواهد شد و ایشان در مجلس قوم من داخل نخواهد شد و در دفتر خاندان اسرائیل ثبت نخواهد گردید و به زمین اسرائیل وارد نخواهند گشت و شما خواهید دانست که من خداوند پیوه می‌باشم. ۱۰ و از این جهت که قوم مرا گمراه کرده، گفتند که سلامتی است در حینی که سلامتی نبود یکی از ایشان دیوار را بنا نمود و سایرین آن را به گل ملاط مالیدند. ۱۱ پس به آنانی که گل ملاط را مالیدند بگو که آن خواهد افتاد. باران سیال خواهد بارید و شمای تگرگهای سخت خواهید آمد و باد شدید آن را خواهد شکافت. ۱۲ و هان چون دیوار بیفتند، آیا شما را نخواهند گفت: کجاست آن اندوادی که به آن اندواد گردید؟ ۱۳ لهذا خداوند یهوه چنین می‌گوید: «من آن را به باد شدید در غضب خود خواهم شکافت و باران سیال در خشم من خواهد بارید و تگرگهای سخت برای فانی ساختن آن در غیظ من خواهد آمد. ۱۴ و آن دیوار را که شما به گل ملاط اندواد کردید منهدم نموده، به زمین یکسان خواهم ساخت و بی آن منکشف خواهد شد. و چون آن بیفتند شما در

آن را بر دوش خود بگذار و در تاریکی بیرون ببر و روی خود را پوشان تا ۱۵ خواهیش در دیوار کرد و آن را در تاریکی بیرون برد، به حضور ایشان بر دوش برداشتم. ۱۶ آیا خاندان اسرائیل یعنی این خاندان فنه انجیز به تو نگفتند: این چه کار است که می‌کنی؟ ۱۰ پس به ایشان بگو خداوند یهوه چنین می‌گوید: این وحی اشاره به رئیسی است که در ارشیم می‌باشد و به تمامی خاندان اسرائیل که ایشان در میان آنها می‌باشد ۱۱ بگو: من علامت برای شما هستم. به نهجه که من عمل نمودم، همچنان به ایشان کرده خواهد شد و جلای وطن شده، به اسیری خواهند رفت. ۱۲ و رئیسی که در میان ایشان است (اسباب خود را) در تاریکی بردوش نهاده، بیرون خواهد رفت. و شکافی در دیوار خواهند کرد تا از آن بیرون ببرند. و او روی خود را خواهد پوشانید تا زمین را به چشمان خود نمینم. ۱۳ و من دام خود را بر او خواهم گسترانید و در کمند من گرفتار خواهد شد. و او را به بابل به زمین کلدانیان خواهم برد و اگرچه در آنجا خواهد بود، ولی آن را نخواهد دید. ۱۴ و جمیع مجاوران و معاونانش و تمامی لشکر او را بسوی هر باد پراکنده ساخته، شمشیری در عقب ایشان برخene خواهم ساخت. ۱۵ و چون ایشان را در میان امت‌ها پراکنده ساخته و ایشان را در میان کشورهای متفرق نموده باشم، آنگاه خواهند دانست که من یهوه هستم. ۱۶ لیکن عدد قلیلی از میان ایشان از شمشیر و قحط و وا باقی خواهم گذاشت تا همه رجاسات خود را در میان امت‌های که به آنهمی روند، بیان نمایند. پس خواهند دانست که من یهوه هستم. ۱۷ و کلام خداوند بر نازل شده، گفت: «ای پسر انسان! نان خود را با اتعاش بخور و آب خویش را با لزه و اضطراب بنوش. ۱۹ و به اهل زمین بگو خداوند که نان خود را با اضطراب خواهند خورد و آب خود را با حریث خواهند نوشید. زیرا که زمین آنها به سبب ظلم جمیع ساکنانش از هرچه در آن است تهی خواهد شد. ۲۰ و شهرهای مسکون ایشان خراب شده، زمین ویران خواهد شد. پس خواهید دانست که من یهوه هستم.» ۲۱ و کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: «ای پسر انسان این مثل شما چیست که در زمین اسرائیل می‌زنید و می‌گویید: ایام طویل می‌شود و هر رویا باطل می‌گردد. ۲۲ لهذا به ایشان بگو، خداوند یهوه چنین می‌گوید: این مثل را خواهم ساخت و آن را بار دیگر در اسرائیل نخواهند آورد. بلکه به ایشان بگو: ایام، نزدیک است و انجام هر رویا، قریب. ۲۴ زیرا که هیچ رویا

میانش هلاک خواهید شد و خواهید دانست که من یهوه هستم. ۱۵ پس چون خشم خود را بر دیوار و بر آنانی که آن را به گل ملاطاندود کردند به اتمام رسانیده باشمن، آنگاه به شما خواهیم گفت: دیوار نیست شده و آنانی که آن را تند کردند نابود گشته‌اند. ۱۶ یعنی انبیای اسرائیل که درباره اورشلیم بیوت می‌نمایند و پرایش روایات سلامتی را می‌بینند با آنکه خداوند یهوه می‌گوید که سلامتی نیست. ۱۷ و توای پسرانسان نظر خود را بر دختران قوم خویش که از فکار خود بیوت می‌نمایند بدار و بر ایشان بیوت نما، ۱۸ و بگو خداوند یهوه چنین می‌فرماید: وای بر آنانی که بالشها برای مفصل هر بازوی می‌دوزن و مندیلها برای سر هر قاتمی می‌سازند تا جانها را صید کنند! آیا جانهای قوم ما صید خواهید کرد و جانهای خود را زنده نگاه خواهید داشت؟ ۱۹ و مرا در میان قوم من برای مشت جویی و لقمه نانی بی حرمت می‌کنید چونکه به قوم من که به دروغ شما گوش می‌گیرند دروغ گفته، جانهای را که مستوجب موت نیستندمی کشید و جانهای را که مستحق حیات نمی‌باشد زنده نگاه می‌دارید. لهذا خداوند یهوه چنین می‌گوید: اینک من به ضد بالشهای شما هستم که به واسطه آنها کسانی را که جانهای ایشان را مثل مرغان صید می‌کنید، رهای خواهم داد. ۲۰ و مندیلهاش شما را خواهم درید و قوم خود را از دست شما خواهیم رهاید و دیگر در دست شما نخواهید بودنا ایشان را صید کنید پس خواهید دانست که من یهوه هستم. ۲۱ چونکه شما به دروغ خود، دل مد عادل را که من محزون نساختم، محزون ساخته‌اید و دستهای مرد شیر را تقویت داده ایدتا از رفتار قبیح خود بازگشت نمایند و زنده نشود. لهذا بار دیگر روای خواهید دید و غیب گویی نخواهید نمود. و چون قوم خود را از دست شما رهایی دهم، آنگاه خواهید دانست که من یهوه می‌باشم.»

۱۴ و کسانی چند از مشایخ اسرائیل نزد من آمد، پیش رویم نشستند. ۲ آنگاه کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: «ای پسر انسان این اشخاص، بتهای خویش را در دلهای خودجای دادند و سنگ مصادم گناه خویش را پیش روی خود نهادند. پس آیا ایشان از من مسالت نمایند؟ ۴ لهذا ایشان را خطاب کن و به ایشان بگو: خداوند یهوه چنین می‌فرماید: هر کسی از خاندان اسرائیل که بتهای خویش را در دل خودجای دهد و سنگ مصادم گناه خویش را پیش روی خود بنهد و نزد نی باید، من که یهوه هستم آن را که می‌آید موافق کرت بتهایش اجابت خواهم نمود ۵ تا خاندان اسرائیل را در افکار خودشان گرفتار سازم چونکه جمیع ایشان به سبب بتهای خویش از من مرتد شده‌اند. ۶ بنابراین به خاندان اسرائیل بگو خداوند یهوه چنین می‌فرماید: توبه کنید و از بتهای خود بازگشت نمایند و رویهای خویش را از همه رجاسات خود برگردانید. ۷ زیرا هر کسی که از خاندان اسرائیل و چه از غریبانی که در اسرائیل ساکن باشند که

از پیروی من مرتد شده، بتهای خویش را در دلش جای دهد و سنگ مصادم گناه خود را پیش رویش نهاده، نزد نی آید تا به واسطه او ازمن مسالت نماید، من که یهوه هستم خود او را جواب خواهم داد. ۸ و من نظر خود را بر آن شخص دوخته، او را مورد دهشت خواهم ساخت تا عالمتی و ضرب المثلی بشود و او را از میان قوم خود منقطع خواهم ساخت و خواهید دانست که من یهوه هستم. ۹ و اگر نی فریب خورده، سخنی گوید، من که یهوه هستم آن نی را فریب داده‌ام و دست خود را بر دراز کرده، او را از میان قوم خود از آن منقطع خواهم ساخت. ۱۰ و ایشان بار گناه خود را متحمل خواهند شد و گناه مسالت کننده مثل گناه آن نی خواهد بود. ۱۱ تا خاندان اسرائیل دیگر از پیروی من گمراه نشوند و باز به تمامی تقصیرهای خویش نجس نگردند. بلکه خداوند یهوه می‌گوید: ایشان قوم من خواهند بود و من خدای ایشان خواهم بود.» ۱۲ و کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: «ای پسر انسان اگر زمینی خیانت کرده، به من خطا ورزد و اگر من دست خود را بر آن دراز کرده، عصای ناش را بشکم و قحطی در آن فستاده، انسان و بهایم را از آن منقطع سازم، ۱۴ اگرچه این سه مرد یعنی نوح و دانیال و ایوب در آن باشند، خداوند یهوه می‌گوید که ایشان (فقط) جانهای خود را به عدالت خویش خواهند رهانید. ۱۵ و اگر حیوانات درنده به آن زمین بیاورم که آن را از اهل آن خالی سازند و چنان ویران شود که ازترس آن حیوانات کسی از آن گذر نکند، ۱۶ اگرچه این سه مرد در میانش باشند، خداوند یهوه می‌گوید: به حیات خودم قسم که ایشان پسران و دختران را رهایی نخواهند داد. ایشان به تهایی رهایی خواهند یافت ولی زمین ویران خواهد شد. ۱۷ یا اگر شمشیری به آن زمین آزم و بگوییم: ای شمشیر از این زمین بگذر، و اگر انسان و بهایم را از آن منقطع سازم، ۱۸ اگرچه این سه مرد در میانش باشند، خداوند یهوه می‌گوید: به حیات خودم قسم که بلکه ایشان به تهایی رهایی خواهند داد. ایشان به آن زمین بفرستم و خشم خود را بر آن با خون بزیم و انسان و بهایم را از آن منقطع بسازم، ۱۹ اگرچه نوح و دانیال و ایوب در میانش باشند خداوند یهوه می‌گوید: به حیات خودم قسم که نه پسری و نه دختری را رهایی خواهند داد بلکه ایشان (فقط) جانهای خود را به عدالت خویش خواهند رهانید. ۲۰ پس خداوند یهوه چنین می‌گوید: چه قدر زیاده حینی که چهار عذاب سخت خود یعنی شمشیر و قحط و حیوان درنده و وبا را بر اورشلیم بفرستم تا انسان و بهایم را از آن منقطع سازم. ۲۱ لیکن اینک بقیتی از پسران و دخترانی که بیرون آورده می‌شوند در آن وگذاشته خواهد شد. همان ایشان را نزد شمامیرین خواهند آورد و رفتار و اعمال ایشان را خواهید دید و از بلایی که بر اورشلیم وارد آورده و هر آنچه بر آن رسانیده باشم، تسلی خواهید یافت. ۲۲ و چون رفتار و اعمال ایشان را بیینید شما را تسلی خواهند داد و خداوند

یهوه می‌گوید: شما خواهید دانست که هرآنچه به آن کردم بی سبب بجا نباوردم.»

سرت نهادم. ۱۳ پس با طلا و نقره آرایش یافته و لباست از کتان نازک و ابریشم قلابدوزی بود و آرد میده و عسل و روغن خردی و بینهایت جمیل شده، به درجه ملوكانه ممتاز گشتی. ۱۴ و آواره تو به سبب زیبایی از جمال من که بر تو نهاده بودم کامل شد. ۱۵ «اما بر زیبایی خود توکل نمودی و به سبب آواره خویش زناکار گردیدی و زنای خویش را برخ رهگذری ریختی و از آن او شد. ۱۶ و از لباسهای خود گرفتی و مکان های بلند نگارنگ برای خود ساخته، بر آنها زنا نمودی که مثل اینکارها واقع نشده و نخواهد شد. ۱۷ و زیورهای زیست خود را از طلا و نقره (من که به تو داده بودم) گرفته، تمثالهای مردان را ساخته با آنها زنانمودی. ۱۸ و لباس قلابدوزی خود را گرفته، به آنها پوشانیدی و روغن و بخور مرا پیش آنها گذاشتی. ۱۹ و نان مرا که به تو داده بودم و آرد میده و روغن و عسل را که رزق تو ساخته بودم، پیش آنها برای هدیه خوشبویی نهادی و چنین شد. قول خداوند یهوه این است. ۲۰ و پسران و دختران را که برای من زاییده بودی گرفته، ایشان را به جهت خوارک آنها ذبح نمودی. آیا زنا کاری تو کم بود ۲۱ که پسران من نیز کشتی و ایشان راتسلیم نمودی که برای آنها از آتش گذرانیده شوند؟ ۲۲ و در تمامی رجاسات و زنای خود ایام جوانی خود را حینی که عربان و برهنه بودی و درخون خود می‌غلطیدی بیاد نیارویی.» ۲۳ و خداوند یهوه می‌گوید: «وای بر تو! وای بر تو! زیرا بعد از تمامی شرارت خود، ۲۴ خراباتها برای خود بنا نمودی و عمارت‌بلندتر هر کوچه برای خود ساختی. ۲۵ بسر هر راه عمارتهای بلند خود را بنا نموده، زیبایی خود را مکروه ساختی و برای هر راهگذری پایهای خویش را گشوده، زناکاریهای خود را افروزدی. ۲۶ و با همسایه‌گان خود پسران مصر که بزرگ گوشت می‌باشند، زنا نمودی و زناکاری خود را افروزده، خشم مرا بهیجان آوردی. ۲۷ لهذا اینک من دست خود را بر تو دراز کرده، وظیفه تو را قطع نمودم و تو را به آرزوی دشمنانت یعنی دختران فلسطینیان که از فقار قیبح تو بخلج بودند، تسلیم نمودم. ۲۸ و چونکه سیر نشدی با بني آشور نیز زنا نمودی و با ایشان نیز زنا نموده، سیرنگشته. ۲۹ و زناکاریهای خود را از زمین کنیاع تازمین کلدانیان زیاد نمودی و از این هم سیرنشدی.» ۳۰ خداوند یهوه می‌گوید: «دل تو چه قدر ضعیف است که تمامی این اعمال را که کار زن زانیه سلطنه می‌پاشد، بعمل آوردی. ۳۱ که بسره راه خرابات خود را بنا نمودی و در هر کوچه عمارت‌بلند خود را ساختی و مثل فاحشه‌های دیگر نبودی چونکه اجرت را خوار شمردی. ۳۲ ای زن زانیه که غریبان را به جای شوهر خودمی گیری! ۳۳ به جمیع فاحشه‌ها اجرت می‌دهند. ۳۴ عادت تو در زناکاریت بر عکس سایر زنان است. چونکه کسی به جهت زناکاری از عقب تونمی آید و تو اجرت می‌دهی و کسی به تو اجرت نمی‌دهد. پس عادت تو بر عکس دیگران است.» ۳۵ بنا برای ای زانیه! کلام

۱۵ و کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: «ای پسر انسان درخت مو در میان سایر درختان چیست و شاخه مو در میان درختان جنگل چه می‌باشد؟ ۳ آیا چوب از آن برای کردن هیچ کاری گرفته می‌شود؟ ۴ یا میخنی از آن برای آویختن هیچ ظرفی می‌گیرند؟ ۴ هان آن را برای هیزم در آتش می‌اندازند و آتش هر دو طرفش رامی سوزانند و میانش نیم سوخته می‌شود پس آیا برای کاری مفید است؟ ۵ اینک چون تمام بود برای هیچ کار مصرف نداشت. چند مرتبه زیاده وقتی که آتش آن را سوزانیده و نیم سوخته باشد، دیگر برای هیچ کاری مصرف نخواهد داشت.» ۶ بنا برای خداوند یهوه چنین می‌گوید: «مثل درخت مو که آن را از میان درختان جنگل برای هیزم و آتش تسلیم کردام، همچنان مسکنه اورشلیم را تسلیم خواهم نمود، ۷ و نظر خود را برایشان خواهم دوخت. از یک آتش بیرون می‌آیندو آتشی دیگر ایشان را خواهد سوزانید. پس چون نظر خود را بر ایشان دوخته باشم، خواهید دانست که من یهوه هستم.» ۸ و خداوند یهوه می‌گوید: «به سبب خیانتی که وزیبده‌اند زمین را ویران خواهم ساخت.»

۱۶ و کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: «ای پسر انسان اورشلیم را از رجاساتش آگاه ساز! ۳ و بگو خداوند یهوه به اورشلیم چنین می‌فرماید: اصل و ولادت تو از زمین کنیاع است. پدرت اموری و مادرت حتی بود. ۴ و اما ولادت تو. در روزی که متولد شدی نافت را نبزدند و تو را به آب غسل ندادند و طاهرنا ساختند و نمک نمایلندند و به قنادقه نپیچیدند. ۵ چشمی بر تو شفقت ننمود و بر تو مرحمت نفرمودتا یکی از اینکارها را برای تو بعمل آورد. بلکه در روز ولادت جان تو را خوار شمرده، تورا بر روی صحراء انداختند. ۶ و من از نزد تو گذر نمودم و تو را در خونت غلطان دیدم. پس تو را گفتم: ای که به خونت آلوه هستی زنده شو! بای گفتم: ای که به خونت آلوه هستی، زنده شو! ۷ و تو را مثل نباتات صحراء بسیار افزودم تا نمو کرده، بزرگ شدی و به زیبایی کامل رسیدی. پستانهایت برخاسته و موبهایت بلند شد، لیکن برهنه و عربان بودی. ۸ و چون از تو گذگردم برتو نگریستم و اینک زمان تو زمان مجتبی بود. پس دامن خود را بر تو پهن کرده، عربانی تو را مستور ساختم و خداوند یهوه می‌گوید که با تو قسم خوردم و با توعهد بستم و از آن من شدی. ۹ و تو را به آب غسل داده، تو را از خونت طاهر ساختم و تو را به روغن تدهین کردم. ۱۰ و تو را به لباس قلابدوزی ملکیس ساختم و نعلین پوست خز به پایت کردم و تو را به کتان نازک آراسته و به ابریشم پیراسته ساختم. ۱۱ و تو را به زیورها زیست داده، دستبندها بردستت و گردن بندی بر گردنت نهادم. ۱۲ و حلقه‌ای در بینی و گوشواره‌ها در گوشهاست و تاج جمالی بر

خداؤند را بشنو! ۲۶ خداوند بیوه چنین می‌گوید: «چونکه نقد توریخته شد و عربانی تو از زناکاریت با عاشقانه و همه بهای رجاسات و از خون پسرانت که به آنها دادی مکشوف گردید، ۲۷ لهذا هان من جمیع عاشقانست را که به ایشان ملتند بودی و همه آنای را که دوست داشتی، با همه کسانی که از ایشان نفرت داشتی جمع خواهم نمود. و ایشان را از هر طرف نزد تو فراهم آورده، برهنجی تو را به ایشان مکشوف خواهم ساخت، تا تمامی عربانیت را بینند. ۲۸ و بر تو فتوای زنای را که زنا می‌کنند و خونزیر می‌باشند، خواهم داد. و خون غضب و غیرت را بر تو وارد خواهم آورد. ۲۹ و تو را بدست ایشان تسلیم نموده، خراباهای تو را خراب و عمارت بلند تو را منهدم خواهد ساخت. و لباست را از تو خواهند کند و زیورهای قشنگ تو را خواهند گرفت و تو را عربان و برهنه خواهند گذاشت. ۴۰ و گروهی بر تو آورده، تو را به سنجگها سنجگسار خواهند کرد و شمشیرهای خود تو را پاره پاره خواهند نمود. ۴۱ و خانه های تو را به آتش سوزانیده، در نظر زنان پسیار بر تعوقیت خواهند رسانید. پس من تو را از زنا کاری بازخواهم داشت و بار دیگر اجرت نخواهی داد. ۴۲ و حدت خشم خود را بر تو فرو خواهم نشانید و غیرت من از تو خواهند برگشت و آرام گرفته، بار دیگر غضب نخواهم نمود. ۴۳ چونکه ایام جوانی خود را به یاد نیاورده، مرا به همه اینکارهای نجانیدی، از این جهت خداوند بیوه می‌گوید که اینک نیز رفتار تو را بر سرت وارد خواهم آورد و علاوه بر تمامی رجاسات دیگر این عمل قبیح را مرتكب نخواهی شد. ۴۴ «اینک هر که مثل می‌آورد این مثل را بر تأورده، خواهد گفت که مثل مادر، مثل دخترش می‌باشد. ۴۵ تو دختر مادر خود هستی که از شوهر و پسران خود نفترت می‌داشت. و خواهروهان خود هستی که از شوهران و پسران خویش نفترت می‌دارند. مادر شما حتی بود و پدرشما اموری. ۴۶ و خواهر بزرگ تو سامره است که با دختران خود بطرف چپ تو ساکن می‌باشد. و خواهر کوچک تو سلوم است که با دختران خود بطرف راست تو ساکن می‌باشد. ۴۷ اما تو در طریق های ایشان سلوک نکرده و مثل رجاسات ایشان عمل ننمودی. بلکه گویا این سهل بود که تو در همه رفتار خود از ایشان زیاده فاسد شدی.» ۴۸ پس خداوند بیوه می‌گوید: «به حیات خودم قسم که خواهر تو سدوم و دخترانش موافق اعمال تو و دخترانت عمل ننمودند. ۴۹ اینک گناه خواهert سدوم این بود که تکبر و فراوانی نان و سعادتمندی رفاهیت برای او و دخترانش بود و فقیران و مسکینان را دستگیری ننمودند. ۵۰ و مغورو شده، در حضور من مرتكب رجاسات گردیدند. لهذا چنانکه صلاح دیدم ایشان را از میان برداشتم. ۵۱ و سامره نصف گناهات را مرتكب نشد، بلکه تو رجاسات خودرا از آنها زیاده نمودی و خواهان خود شاخه هارویانیده، میوه بیاورد و مو قشنگ گردد. ۵۲ بگو که خداوند بیوه چنین می‌فرماید: پس آیا کامیاب خواهد شد؟ آیا او ریشه هایش را نخواهد

۱۷ و کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: «ای پسر انسان، عمامی بیاور و مثلی درباره خاندان اسرائیل بزن. ۳ و بگو خداوند بیوه چنین می‌فرماید: عقاب بزرگ که بالهای ستارگ و نیهای دراز پر از پرهای رنگارانگ دارد به لبنان آمد و سر سرو آزاد را گرفت. ۴ و سر شاخه هایش را کنده، آن را به زمین تجارت آورده، در شهر سوداگران گذاشت. ۵ و از تختم آن زمین گرفته، آن را در زمین باروری نهاد و نزد آنها بسیار گذاشت، آن را مثل درخت بید، غرس نمود. ۶ و آن نمو کرده، مو وسیع کوتاه قد گردید که شاخه هایش بسوی او مایل شد و ریشه هایش درزیز وی می‌بود. پس موی شده شاخه ها رویانید و نهالها آورد. ۷ و عقاب بزرگ دیگری با بالهای ستارگ و پرهای بسیار آمد و اینک این موریشه های خود را بسوی او برگردانید و شاخه های خویش را از کرته های بستان خوبه بطرف او بیرون کرد تا او وی را سیراب نماید. ۸ در زمین نیکو نزد آنها بسیار کاشته شد تا شاخه هارویانیده، میوه بیاورد و مو قشنگ گردد. ۹ بگو که خداوند بیوه چنین می‌فرماید: پس آیا کامیاب خواهد شد؟ آیا او ریشه هایش را نخواهد

کند و میوه‌اش را نخواهد چید تا خشک شود؟ تمامی برگهای تازه‌اش خشک خواهد شد و بدون قوت عظیم و خلق بسیاری از ریشه‌ها کنده خواهد شد.

۱۰. اینک غرس شده است اما کامیاب نخواهد شد. بلکه چون باد شرقی بر آن بوزد بالکل خشک خواهد شد و در بوستانی که در آن رویید پُرمده خواهد گردید.» ۱۱ و کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: «به این خاندان متمد بگو که آیا معنی این چیزها را نمی‌دانید؟ بگو که اینک پادشاه بابل به اورشلم آمد، پادشاه و سوراوش را گرفت و ایشان را نزد خود به بابل برد. ۱۲ و از ذریه ملوک گرفته، با او عهد بست و او را قسم داد و زورآزان زمین را برد. ۱۳ تا آنکه مملکت پست شده، سریلنگ نکد اما عهد او را نگاه داشته، استوارماند. ۱۴ و لیکن او از وی عاصی شده، ایلچان خود را به مصر فرستاد تا اسبان و خلق بسیاری به او بدهند. آیا کسی که اینکارها را کرده باشد، کامیاب شود یا رهایی باید؟ و یا کسی که عهد را شکسته است خلاصی خواهد یافت؟» ۱۵ خداوند یهوه می‌گوید: «به

حیات خودم قسم که الیه در مکان آن پادشاه که او را به پادشاهی نصب کرد و او قسم وی را خوارشمرده، عهد او را شکست یعنی نزد وی در میان جانهای بسیاری را منقطع سازند، آنگاه فرعون با لشکر عظیم و گروه کثیر اورا در جنگ اعانت نخواهد کرد. ۱۶ چونکه قسم را خوارشمرده، عهد را شکست و بعد از آنکه دست خود را داده بود همه اینکارها را بعمل آورد، ۱۷ و چون سنگرها بر پا سازند و بر جهای بنا نمایند تا اینجا در جنگ اعانت نخواهد کرد. ۱۸ چنانکه قسم را خوارشمرده، عهد را پس رهایی نخواهی یافت.» ۱۹ بنابراین خداوند یهوه چنین می‌گوید: «به

حیات خودم قسم که سوگند مرا که او خوارشمرده و عهد مرا که شکسته است الیه آنها را بر سر او وارد خواهم آورد. ۲۰ و دام خود را بر او خواهم گسترانید و او در کنند من گفقار خواهد شد و او را به بابل آورده، در آنجا بر وی درباره خیانتی که به من وزیده است محاکمه خواهم نمود. ۲۱ تمامی فراریانش با جمیع افواجش از شمشیر خواهندافتاد و بقیه ایشان بسوی هر باد پراکنده خواهند شد و خواهید دانست که من که یهوه می‌باشم این را گفته‌ام.» ۲۲ خداوند یهوه چنین می‌فرماید: «من سر بلند سر و آزاد را گرفته، آن را خواهم کاشت و از سراغ‌صانش شاخه تازه کنده، آن را بر کوه بلند رفع غرس خواهم نمود. ۲۳ آن را بر کوه بلند اسرائیل خواهم کاشت و آن شاخه‌ها رویانیده، میوه خواهد آورد. و سر و آزاد قشتگ خواهد شد که هر قسم مرغان بالدار زیر آن ساکن شده، در سایه شاخه هایش آشیانه خواهند گرفت. ۲۴ و تمامی درختان صحراء خواهند دانست که من یهوه درخت بلند را پست می‌کنم و درخت پست را بلند می‌سازم و درخت سبز را خشک و درخت خشک را بارور می‌سازم. من که یهوه هستم این را گفتمام و بجا خواهم آورده.»

۱۸ و کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: «شما چه کار دارید که این مثل رادریاره زمین اسرائیل می‌زنید و می‌گوید: پدران انگور ترش

مرد. ۲۲ تمامی تقصیرهایی که کرده باشد به ضد او به یاد آورده خواهد شد بلکه در عدالتی که کرده باند زنده خواهد ماند. » ۲۳ خداوند یهودی فرماید: «آیا من از مردن مرد شریر مسروپ می‌باشم؟ نی بلکه از اینکه ازرفتار خود بازگشت نموده، زنده ماند. ۲۴ و اگر مرد عادل از عدالت ش برگرد و ظلم نموده، موافق همه رجاساتی که شیرین می‌کند عمل نماید آیا! زنده خواهد ماند؟ نی بلکه تمامی عدالت او که کرده است به یاد آورده خواهد شد و در خیانتی که نموده و در گناهی که وزیده است خواهد مرد. ۲۵ «اما شما می‌گویید که طریق خداوندموزون نیست. پس حال ای خاندان اسرائیل بشنوید: آیا طریق من غیر موزون است و آیا طریق شما غیر موزون نیست؟ ۲۶ چونکه مردادعیل از عدالت ش برگرد و ظلم کند در آن خواهد مرد. به سبب ظلمی که کرده است خواهد مرد. ۲۷ و چون مرد شیر را از شرارتی که کرده است بازگشت نماید و انصاف و عدالت را بجا آورد، جان خود را زنده نگاه خواهد داشت. ۲۸ چونکه تعقل نموده، از تمامی تقصیرهایی که کرده بود بازگشت کرد البته زنده خواهد ماند و خواهد مرد. ۲۹ لیکن شمای خاندان اسرائیل می‌گویید که طریق خداوند موزون نیست. ای خاندان اسرائیل آیا طریق من غیر موزون است و آیا طریق شما غیر موزون نیست؟ ۳۰ بنابراین خداوند یهود می‌گوید: «ای خاندان اسرائیل من برهیک از شما موافق رفشار داوری خواهم نمود. پس توبه کنید و از همه تقصیرهای خود بازگشت نماید تا گناه موجب هلاکت شما نشود. ۳۱ تمامی تقصیرهای خویش را که مرتکب آنها شده‌اید از خود دور اندازید و دل تازه و روح تازه‌ای برای خود ایجاد کنید. زیرا کهای خاندان اسرائیل برای چه بمیرید؟ ۳۲ زیرا خداوند یهود می‌گویید: من از مرگ آنکس که می‌میرم مسروپ‌نمی‌باشم. پس بازگشت نموده، زنده ماند.»

۲۰ و در روز دهم ماه پنجم از سال هفتم بعضی از مشایخ اسرائیل به جهت طلبین خداوند آمدند و پیش من نشستند. ۲ آنگاه کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: «ای پسر انسان مشایخ اسرائیل را خطاب کرده، به ایشان بگو: خداوند یهود چنین می‌فرماید: آیا شما برای طلبین من آمدید؟ خداوند یهود می‌گوید: به حیات خودم قسم که از شما طلبیده نخواهم شد. ۴ ای پسر انسان آیا بر ایشان حکم خواهی کرد؟ آیا بر ایشان حکم خواهی کرد؟ پس رجاست پدران ایشان را بدبیشان بفهمان. ۵ و به ایشان بگو: خداوند یهود چنین می‌فرماید درروزی که اسرائیل را برگردیم و دست خود را برای ذرتیت خاندان یعقوب برافراشتم و خود را به ایشان در زمین مصر معروف ساختم و دست خود را بر ایشان برافراشته، گفتمن: من یهود خدای شما هستم، ۶ در همان روز دست خود را برای ایشان بفراستم که ایشان را از زمین مصر به زمینی که برای ایشان بازدید کرده بودم بیرون آورم. زمینی که به شیر و شهد جاری است و فخرهمه زمینها می‌باشد. ۷ و به ایشان گفتمن: هر کس از شما رجاست چشمان خود را دور کند و خویشتن را به پنهانی مصر نحس نسازد، زیرا که من یهود خدای شما هستم. ۸ اما ایشان از من عاصی شده، نخواستند که به من گوش گیرند. و هر کس از ایشان رجاست چشمان خود را دور نکرد و پنهانی مصر را ترک ننمود. آنگاه گفتمن که خشم خود را بر ایشان خواهم ریخت و غضب خویش را در میان زمین مصر بر ایشان به اتمام خواهم رسانید. ۹ لیکن محض خاطر اسم خود عمل نمودم تا آن در نظر امت هایی که ایشان در میان آنها بودند و در نظر آنها خود را به بیرون آوردن ایشان از زمین مصر، به ایشان شناسانیدم، بی‌حرمت نشود. ۱۰ پس ایشان را از زمین مصر بیرون نمود و در حفره ایشان گرفتار گردید و او را در غلهای به زمین مصر بردن. ۵ و چون مادرش دید که بعد از انتظار کشیدن امیدش بریده شد، پس از پجه‌هایش دیگری را گرفته، او را شیری ژیان ساخت. ۶ و او در میان شیران گردش کرده، شیریان گردید و به درین شکار آموخته شده، مردمان را خورد. ۷ و قصرهای ایشان را ویران و شهرهای ایشان را خراب نمود و زمین و هرچه در آن بود از آواز غرش او تهی گردید. ۸ و امتهای ازکشورها از هر طرف بر او هجوم آورده، دام خود را بر او گسترانیدند که به حفره ایشان گرفتار شد. ۹ و او را در غلهای کشیده، در قفس گذاشتند و نزد پادشاه بابل برداشت و او را در قلعه‌ای نهادند تا آوازاو دیگر بر کوههای اسرائیل مسموع نشود. ۱۰ «مادر تو مثل درخت مو مانند خودت نزد آبها

۱۹ «پس تو این مرثیه را برای سروران اسرائیل بخوان ۲ و بگو: مادر تو چه بود. او در میان شیران شیر ماده می‌خواهد و پجه‌های خود را در میان شیران ژیان می‌پرورد. ۳ و یکی از پجه‌های خود را تربیت نمود که شیریان گردید و به درین شکار آموخته شد و مردمان را خورد. ۴ و چون امتهای خبر او را شنیدند، در حفره ایشان گرفتار گردید و او را در غلهای به زمین مصر بردن. ۵ و چون مادرش دید که بعد از انتظار کشیدن امیدش بریده شد، پس از پجه‌هایش دیگری را گرفته، او را شیری ژیان ساخت. ۶ و او در میان شیران گردش کرده، شیریان گردید و به درین شکار آموخته شده، مردمان را خورد. ۷ و قصرهای ایشان را ویران و شهرهای ایشان را خراب نمود و زمین و هرچه در آن بود از آواز غرش او تهی گردید. ۸ و امتهای ازکشورها از هر طرف بر او هجوم آورده، دام خود را بر او گسترانیدند که به حفره ایشان گرفتار شد. ۹ و او را در غلهای کشیده، در قفس گذاشتند و نزد پادشاه بابل برداشت و او را در قلعه‌ای نهادند تا آوازاو دیگر بر کوههای اسرائیل مسموع نشود. ۱۰ «مادر تو مثل درخت مو مانند خودت نزد آبها

زنده ماند، خوار شمردن و سبت هایم را بسیاری حرمت نمودند. آنگاه گفتم که خشم خود را بر ایشان ریخته، ایشان را در بیابان هلاک خواهم ساخت. ۱۴ لیکن محض خاطر اسم خود عمل نمودم تا آن به نظر امت هایی که ایشان را به حضور آنها بیرون آوردم بی حرمت نشود. ۱۵ و من نیز دست خود را بر ایشان در بیابان برافراشتم که ایشان را به زمینی که به ایشان داده بودم، داخل نسازم. زمینی که به شیر و شهدجاری است و فخر تمامی زمینها می باشد. ۱۶ زیرا که احکام مرا خوار شمردن و به فراپیش سلوک ننمودند و سبت های مرا بی حرمت ساختند، چونکه دل ایشان به بتنهای خود مایل می بود. ۱۷ لیکن خشم من بر ایشان رقت نموده، ایشان را هلاک نساختم و ایشان را در بیابان، نابود نمودم. ۱۸ و به پسران ایشان در بیابان گفتم: به فرایض پدران خود سلوک ننمایید و احکام ایشان را نگاه مدارید و خویشتن را به بتنهای ایشان نجس مسازید. ۱۹ من یهود خدای شما هستم. پس به فرایض من سلوک نمایید و احکام مرا نگاه داشته، آنها را بجا آورید. ۲۰ و سبت های مرانقدیس نمایید تا در میان من و شما عالمی باشدو بدانید که من یهود خدای شما هستم. ۲۱ «لیکن پسران از من عاصی شده، به فرایض من سلوک ننمودند و احکام مرا که هر که آنها را بجا آورد از آنها زنده خواهد ماند، نگاه نداشتند و به آنها عمل ننمودند و سبت های مرا بی حرمت ساختند. آنگاه گفتم که خشم خود را بر ایشان ریخته، غضب خویش را بر ایشان در بیابان به اتمام خواهم رسانید. ۲۲ لیکن دست خود را برگردانیده، محض خاطر اسم خود عمل نمودم تا آن به نظر امت هایی که ایشان را به حضور آنها بیرون آوردم بی حرمت نشود. ۲۳ و من نیز دست خود را بر ایشان در بیابان برافراشتم که ایشان را در میان امت ها پراکنده نمایم و ایشان را در کشورها متفرق سازم. ۲۴ زیرا که احکام مرا بچانیورند و فرایض مرا خوار شمردن و سبت های مرا بی حرمت ساختند و چشمان ایشان بسوی بتنهای پدران ایشان نگران می بود. ۲۵ بنابراین من نیز فرایضی را که نیکو بود و احکامی را که از آنهازند نماند به ایشان دادم. ۲۶ و ایشان را به هدایای ایشان که هر کس را که رحم را می گشود آتش می گذرانیدند، نجس ساختم تا ایشان راتیاه سازم و بدانند که من یهود هستم. ۲۷ «بنابراین ای پسر انسان خاندان اسرائیل راخطاب کرده، به ایشان بگو: خداوند یهود چنین می فرماید: در این دفعه نیز پدران شما خیانت کرده، به من کفر وزیدند. ۲۸ زیرا که چون ایشان را به زمینی که دست خود را برافراشتم که آن را به پدران شما بدhem بیاورم، آنگاه خواهید دانست که خویشتن را به آنها نجس ساخته اید، بعده بیارم، آنگاه خواهید دانست که خود را می یهود هستم. ۲۹ و در آنجا طریق های خود و تمامی اعمال خویش را که خویشتن را به آنها نجس ساخته اید، به یاد خواهید آورد. و از همه اعمال درآوردم، آنگاه به هر تل بلند و هر درخت کشن نظر انداختند و ذبایح خود را در آنجا ذبح نمودند و قربانی های غضب انگیزخویش را گذرانیدند. و در آنجا هدایای خوشبوی خود را آوردند و در آنجا هدایای ریختنی خود را ریختند. ۳۰ و به ایشان گفتمن: این مکان بلند که شما به آن می روید چیست؟ پس اسم آن تا امروز بامه خوانده می شود. ۳۰ «بنابراین به خاندان خداوند بر من نازل شده، گفت: ۴۶ «ای پسر انسان روی خود را بسوی

جنوب متوجه ساز و به سمت جنوب تکلم نما و برجنگل صحرای جنوب نبوت کن. ۴۷ و به آن جنگل جنوب بگو: کلام خداوند را بشنو. خداوند پهنه چنین می فرماید: اینک من آتشی در تو می افروزم که هر درخت سبز و هر درخت خشک را در تو خواهد سوزانید. و لهیب ملتهب آن خاموش خواهد شد و همه روپها از جنوب تا شمال از آن سوخته خواهد شد. ۴۸ و تمامی پسرخواهند فهمید که من پهنه آن را افروختهام تاخاموشی نپذیرد.» ۴۹ و من گفتم: «آاه! خداوند پهنه ایشان درباره من می گویند آیا او مثلها نمی آورد؟»

رسارهای متوجه می باشد. ۱۷ و من نیز دستهای خود را بهم خواهم زد و حدت خشم خویش را ساکن خواهم گردانید. من پهنه هستم که تکلم نموده‌ام.» ۱۸ و کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: «توای پسر انسان دو راه به جهت خود تعیین نما تاشمشیر پادشاه بابل از آنها بیاید. هر دوی آنها ازیک زمین بیرون می‌آید. و علامتی بر پا کن. آن را بر شهر بر پا نما. ۲۰ راهی تعیین نما تاشمشیر به رهی بنی عمون و به یهودا در اورشلیم منبع بیاید. ۲۱ زیرا که پادشاه بابل بر شاهراه، پسرو دو راه استاده است تا تفال زند و تیرها را بهم زده، از ترافیم سوال می‌کند و به جگر می‌نگرد. ۲۲ بدست راستش تفال اورشلیم است تامنجیقها بر پا کند و دهان را برای کشتار بگشایید و آواز را به گلبانگ بلند نماید و منجیقهای بودرواههای بر پا کند و سنگرهای بسازد و برجها پنانماید. ۲۳ لیکن در نظر ایشان که قسم برای آنهاخورداند، تفال باطل می‌نماید. و او گناه ایشان را بهم آورد تا گرفتار شوند.» ۲۴ بنابراین خداوند پهنه چنین می‌گوید: «چونکه شما تصیرهای خویش را منکشف ساخته و خطایای خود را در همه اعمال خویش ظاهر نموده، عصیان خود را باد آورانیدید، پس چون به باد آورده شدید دستگیر خواهید شد. ۲۵ و توای رئیس شیر اسرائیل که به زخم مهلك مجرح شده‌ای و اجل تو در زمان عقوبت آخررسیده است، ۲۶ خداوند پهنه چنین می‌گوید: عصمه را دور کن و تاج را بردار. چنین نخواهدماند. آنچه را که پست است بلند نما و آنچه را که بلند است پست کن. ۲۷ و من آن را سرنگون، سرنگون، سرنگون خواهم ساخت. و این دیگر واقع نخواهد شد تا آنکس بیاید که حق اوی باشد. و من آن را به وی عطا خواهم نمود. ۲۸ «و توای پسر انسان نبوت کرده، بگو: خداوند پهنه درباره بنی عمون و سرزنش ایشان چنین می فرماید: بگو که شمشیر، شمشیر برای کشتار کشیده شده است و به غایت صیقلی گردیده تا برآی پشود. ۲۹ چونکه برای تو رویای باطل دیده‌اند و برای تو تفال دروغ زده‌اند تا تو را بر گردنهای مقولان شیری بگذارند که اجل ایشان در زمان عقوبت آخر رسیده است. ۳۰ لهذا آن را به غلافش برگردان و بر تو در مکانی که آفریده شده‌ای و در زمینی که تولد یافته‌ای داوری خواهم نمود. ۳۱ و خشم خود را بر تو خواهم ریخت و آتش غیظ خود را بر تو خواهم دمید. و تو را به دست مردان وحشی که برای هلاک نمودن چالاک‌تر تسلیم خواهم نمود. ۳۲ و تو برای آتش هیزم خواهی شد و خونت در آن زمین خواهدماند. پس به باد آورده نخواهی شد زیرا من که پهنه هستم تکلم نموده‌ام.»

۲۱ و کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: «ای پسر انسان روی خود را بسوی اورشلیم بدار و به مکان‌های بلند مقدس تکلم نما. و به زمین اسرائیل نبوت کن. ۳ و به زمین اسرائیل بگو: خداوند چنین می فرماید: اینک من به ضد تو هستم. و شمشیر خود را از غلافش کشیده. ۴ و چونکه عادلان و شریان را از میان تو منقطع خواهم ساخت. ۵ و چونکه عادلان و جنوب تا شمال از غلافش بیرون خواهد‌آمد. ۵ و تمامی پسر خواهند فهمید که من پهنه شمشیر خود را از غلافش بیرون کشیدم تا باز به آن برگزدد. ۶ پس توای پسر انسان آه بکش! باشکستگی کمر و مارت سخت به نظر ایشان آه بکش. ۷ و اگر به تو گویند که چرا آه می‌کشی؟ بگو: به سبب آوازه‌ای که می‌آید. زیرا که همه دلهای گداخته و تمامی دستهای سست گردیده و همه جانها کاهیده و جمیع زانوها مثل آب بیتاب خواهد شد. خداوند پهنه می‌گوید: همانا آن می‌آید و به وقوع خواهد پیوست.» ۸ و کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: «ای پسر انسان نبوت کرده، بگو: خداوند چنین می فرماید: بگو که شمشیر، شمشیر تیز شده و نیزه‌صیقلی گردیده است. ۱۰ تیز شده است تا کشتار نماید و صیقلی را خوار می‌شمارد. ۱۱ و آن برای صیقلی شدن داده شد تا آن را به دست گیرند. و این شمشیر تیز شده و صیقلی گردیده است تا به دست قاتل داده شود. ۱۲ ای پسر انسان فریاد برآور و ولوه نما زیرا که این بر قوم من و بر جمیع سروران اسرائیل وارد می‌آید. ترسها به سبب شمشیر بر قوم من عارض شده است. لهذا بر ران خود دست بزن. ۱۳ زیرا که امتحان است. و چه خواهد بود اگر عصایی که (دیگران را) خوار می‌شمارد، دیگر نباشد. قول خداوند پهنه این است: ۱۴ و توای پسر انسان نبوت کن و دستهای خود را بهم بزن و شمشیر دفعه سوم تکرار بشود. شمشیر مقولان است. شمشیر آن مقتول عظیم که ایشان را احاطه می‌کند. ۱۵ شمشیر برنده‌ای به ضد همه دروازه های ایشان قرار دادم تا دلهای گداخته شود و هلاکت‌ها زیاده شود. آه (شمشیر) برآی گردیده و برای کشتار تیز شده است. ۱۶ جمع شده، به جانب راست برو و آراسته گردیده، به جانب چپ توجه نما. بهر طرف که

ریختهای مجرم شده‌ای و به سبب بتهایی که ساخته‌ای نجس گردیده‌ای. لهذا اجل خویش را نزدیک آورده، به انتهاهی سالهای خود رسیده‌ای. تورا نزد امته‌ها عار و نزد جمیع کشورها مسخره گردانیده‌ام. ۵ ای پلید نام! وای پر فنه! آنانی که به تو نزدیک و آنانی که از تو دورند بر تو سخیره خواهند نمود. ۶ اینک سروزان اسرائیل، هر کس به قدر قوت خویش مرتکب خویزی در میان تومی بودند. ۷ پدر و مادر را در میان تو اهانت نمودند. و غریبان را در میان تو مظلوم ساختند ویر پیمان و بودزنان در میان تو ستم نمودند. ۸ و تو مقدس های مرا خوار شمرده، سبت های مرای عصمت نمودی. ۹ و بعضی در میان تو به جهت ریختن خون، نمامی می نمودند. و بر کوهها در میان تو غذا می خوردند. و در میان تو مرتکب قباحت می شدند. ۱۰ و عورت پدران را در میان تو منکشف می ساختند. و زنان حایض را در میان تو بی عصمت می نمودند. ۱۱ یکی در میان تو با زن همسایه خود عمل زشت نمود. و دیگری عروس خویش را به جوری عصمت کرد. و دیگری خواهش، یعنی دختر پدر خود را ذلیل ساخت. ۱۲ و در میان تو به جهت ریختن خون رشوه خوردند و سود و ریح گرفتند. و تو مال همسایه خود را به زور غصب کردی و مرا فراموش نمودی. قول خداوند یهوه این است. ۱۳ لهذا هان من به سبب حرص تو که مرتکب آن شده‌ای و به سبب خونی که در میان خودت ریخته‌ای، دستهای خود را بهم می زنم. ۱۴ پس در ایامی که من به تو مکافات رسانم آیا دلت قوی و دستهایت محکم خواهد بود؟ من که یهوه هستم تکلم نمودم و بعمل خواهم آورد. ۱۵ و تو را در میان امت هایپرایکده و در میان کشورها متفرق ساخته، نجاسات تو را از میان نابود خواهم ساخت. ۱۶ و به نظر امته‌ای عصمت خواهی شد و خواهی دانست که من یهوه هستم.» و کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: «ای پسر انسان نزد من در دشداخته و جمیع ایشان مس و روی و آهن و سرب در میان کوره و در نقره شده‌اند. ۱۹ بنابراین خداوند یهوه چنین می گوید: چونکه همگی شما درد شده‌اید، لهذا من شما را در میان اورشليم جمع خواهم نمود. ۲۰ چنانکه نقره و مس و آهن و سرب و روی را در میان کوره جمع کرده، آتش بر آنها می دمدم تا گداخته شود، همچنان من شمارا در غصب و حدت خشم خویش جمع کرده، در آن خواهم نهاد و شما را خواهم گداخت. ۲۱ و شما را جمع کرده، آتش غصب خود را بر شما خواهیم دمید که در میانش گداخته شوید. ۲۲ چنانکه نقره در میان کوره گداخته می شود، همچنان شما در میانش گداخته خواهید شد و خواهید دانست که من یهوه حدت خشم خویش را بر شما ریختهام.» ۲۳ و کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: «ای پسر انسان او را بگو: تو زمینی هستی که طاهر نخواهی شد. و باران در روز غصب بر تو نخواهد بارید. ۲۵ فتنه انبیاء آن در میانش می باشد. ایشان مثل شیر غران که شکار رامی درد، جانها

۲۳ و کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: «ای پسر انسان دو زن دختر یک مادر بودند. ۲ و ایشان در مصر زنا کرده، در جوانی خود زنا کار شدند. در آنجا سینه های ایشان را مالی دند و پستانهای بکارت ایشان را افشدند. ۴ و نامهای ایشان بزرگتر اهلوله و خواهر او اهلولیه بود. و ایشان از آن من بوده، پسران و دختران زایدند. واما نامهای ایشان اهلوله، سامره آسمان‌جنونی ملبس بودند؛ حاکمان و سرداران که همه ایشان جوانان دلپسند و فارسان اسب‌سوار بودند. ۷ و به ایشان یعنی به جمیع بتهای آنانی که بر ایشان عاشق می بود نجس می ساخت. ۸ و فاحشگی خود را از جمیع بتهای آنانی که بر آشور فاحشگی خود را بذل نمود و خود را از جمیع بتهای آنانی که بر ایشان عاشق می بود نجس می ساخت. ۹ و فاحشگی خود را که در مصر می نمود، ترک نکرد. زیرا که ایشان در ایام جوانیش با او همخواب می شدند و پستانهای بکارت او را افسرده، زناکاری خود را بر وی می ریختند. ۹ لهذا من او را بدست عاشقانش یعنی بدست بنی آشور که او بر ایشان عشق می وزد، تسلیم نمودم. ۱۰ که ایشان عورت او را منکشف ساخته، پسران و دخترانش را گرفتند. و او را به شمشیر کشتند که در میان زنان عبرت گردید و بر وی داوری نمودند. ۱۱ «و چون خواهش اهلولیه این را دید، در عشق‌بازی خویش از او زیادتر فاند گردید ویشتر از زناکاری خواهش زنا نمود. ۱۲ و بر بنی آشور عاشق گردید که جمیع ایشان حاکمان و سرداران مجاور او بودند و ملبس به آسمان‌جنونی و فارسان اسب‌سوار و جوانان دلپسند بودند. ۱۳ و دیدم که او نیز نجس گردیده و طرق هردوی ایشان یک بوده است. ۱۴ پس زناکاری خود را زیاد نمود، زیرا صورتهای مردان که بر

دیوارهای نقش شده بود یعنی تصویرهای کلدانیان را که به شنجرف کشیده شده بود، دید. ۱۵ که کمرهای ایشان به کمریندها بسته و عمامهای رنگارنگ برسر ایشان پیچیده بود. و جمیع آنها مانند سرداران و به شبیه اهل بابل که مولد ایشان زمین کلدانیان است بودند. ۱۶ و چون چشم او بر آنها افتاد، عاشق ایشان گردید. و رسولان نزد ایشان به زمین کلدانیان فرستاد. ۱۷ و پسران بابل نزد وی در بسترهش بازی درآمدند، او را از زناکاری خود نجس ساختند. پس چون خود را از ایشان نجس بافت، طبع وی از ایشان متغیر گردید. ۱۸ و چون که زناکاری خود را آشکار کرد و عورت خود رامنکش ساخت، جان من از او متغیر گردید، چنانکه جانم از خواهش متغیر شده بود. ۱۹ اما او ایام جوانی خود را که در آنها در زمین مصر زناکرده بود به یاد آورد، باز زناکاری خود را زیادنمود. ۲۰ و بر معشوقه های ایشان عشق ورزید که گوشت ایشان، مثل گوشت الاغان و نطفه ایشان چون نطفه اسپان میباشد. ۲۱ و قباحت جوانی خود را حینی که مصریان پستانهایت را به مخاطرسینه های جوانیت افسرند به یاد آوردی. ۲۲ «بنارابن ای اهولیه خداوند یهوه چنین میفرماید: اینک من عاشقات را که جانت از ایشان متغیر شده است به ضد تو برانگیرانیده، ایشان را از هر طرف برتو خواهم آورد. ۲۳ یعنی پسران بابل و همه کلدانیان را از فقد و شوع وقوع. و همه پسران آتشور را همراه ایشان که جمیع ایشان جوانان دلپسند و حاکمان و والیان و سرداران و نامداران هستند و تمامی ایشان اسب سوارند. ۲۴ و با اسلحه و کالسکه ها و اربابه ها و گروه عظیمی بر تو خواهند آمد و با مجعن ها و سپرها و خودها تو را احاطه خواهند نمود. و من داوری تو را به ایشان خواهیم سپرد تا تو را بحسب احکام خود داوری نمایند. ۲۵ و من غیرت خود را به ضد تو خواهیم برانگیخت تا با تو به غضب عمل نمایند. و بینی و گوشها را خواهند بزید و بقیه تو با شمشیر خواهند افتاد و پسران و دختران را خواهند گرفت و بقیه تو به آتش سوخته خواهند شد. ۲۶ و لیاس تو را از توكیده، زیباری زیبایی از تو را خواهند برد. ۲۷ پس قباحت تو و زناکاریت را که از زمین مصرآورده ای، از تو نایبود خواهیم ساخت. و چشمان خود را بسوی ایشان بر نخواهی افراشت و دیگر مصر را به یاد نخواهی آورد. ۲۸ زیرا خداوند یهوه چنین میگوید: اینک تو را به دست آنانی که از ایشان نفرت داری و به دست آنانی که جانت از ایشان متغیر است، تسليم خواهم نمود. ۲۹ و با تواز راه بغض رفتار نموده، تمامی حاصل تو را خواهند گرفت و تو را عربان و برهنه و خواهی گذاشت. تا آنکه برهنه کی زناکاری تو و قباحت و فاحشه گزی تو ظاهر شود. ۳۰ و این کارها را به تو خواهیم کرد، از این جهت که در عقب امته زنانموده، خوبیشتن را از بنهای ایشان نجس ساخته ای. ۳۱ و چونکه به طریق خواهی خود سلولک نمودی، جام او را به دست تو خواهیم داد. ۳۲ و خداوند یهوه چنین میفرماید: جام عمیق و بزرگ خواهر خود را خواهی

نوشید. و محل سخریه و استهزا خواهی شد که متتحمل آن نتوانی شد. ۳۳

و از مستنی و حزن بر خواهی شد. از جام حیرت و خرابی یعنی از جام خواهست سامره. ۳۴ و آن را خواهی نوشید و تا هم خواهی آشامید و خورده های آن را خواهی خاید و پستانهای خود را خواهی کنید، زیرا خداوند یهوه میگوید که من این را گفته ام. ۳۵ بنابراین خداوند یهوه چنین میفرماید: چونکه مرا فراموش کردی و مرا پشت سر خود انداختی، لهذا تو نیز متحمل قباحت و زناکاری خود خواهی شد.» ۳۶ و خداوند مرا گفت: «ای پسر انسان! آیا بر اهله و اهولیه داوری خواهی نمود؟ بلکه ایشان را از رجاست ایشان آگاه ساز. ۳۷ زیرا که زنا نموده اند و دست ایشان خون آلو است و باجهای خویش مرتکب زنا شده اند. و پسران خود را نیز که برای من زایدیه بودند، به جهت آنها از اتش گذرانیده اند تا سوخته شوند. ۳۸ و علاوه بر آن این را هم به من کردند که در همان روز مقدس مرا بی عصمت کرده، سبт های مرا بی حرمت نموده اند. ۳۹ زیرا چون پسران خود را برای بنهای خویش ذبح نموده بودند، در همان روز به مقدس داخل شده، آن را بی عصمت نمودند و هان این عمل را در خانه من بجا آورند. ۴۰ بلکه نزد مادران که از دور آمدند، فرستادید که نزد ایشان قاصدی فرستاده شد. و چون ایشان رسیدند، خویشتن را برای ایشان غسل دادی و سرمه به چشمانت کشیدی و خود را به زیورهای آرایش دادی. ۴۱ و بر بستر فاخری که سفره پیش آن آمده بود نشسته، بخور و روغن مرا بر آن نهادی. ۴۲ و در آن آواز گروه عیاشان مسموع شد. و همراه آن گروه عظیم صایبان از بیابان آورده شدند که دستیندها بر دستها و تاجهای فاخر و تاجهای فاخر را بر سر هردوی آنها گذاشتند. ۴۳ و من درباره آن زنی که در زناکاری فرسوده شده بود گفتم: آیا ایشان آلان بالا و زنا خواهند کرد و او با ایشان؟ ۴۴ و به اورآمدند به نهنجی که نزد فاحشه ها درمی آیند. همچنان به آن دو زن قباحت پیشه یعنی اهله و اهولیه درآمدند. ۴۵ پس مردان عادل بر ایشان قصاص زنان زناکار و خوبنیز را خواهند رسانید، زیرا که ایشان زانیه میباشند و دست ایشان خون آلو است. ۴۶ زیرا خداوند یهوه چنین میفرماید: من گروهی به ضد ایشان خواهیم و آن گروه ایشان را به سنگها سنگسار نموده، به شمشیرهای خود پاره خواهند کرد. و پسران و دختران ایشان را کشته، خانه های ایشان را به آتش خواهند سوزانید. ۴۸ و قباحت را از زمین نابود خواهیم نمود. ۴۷

جمعیع زنان متبه خواهند شد که مثل شما مرتکب قباحت نشوند. ۴۹ و سرای قباحت شما را بر شما خواهند رسانید. و متتحمل گناهان بنهای خویش خواهید شد و خواهید دانست که من خداوند یهوه میباشم.»

۵۰ و در روز دهم ماه دهم از سال نهم کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: «ای پسر انسان اسم امروز را برای خود بنویس، اسم همین روز را، زیرا که در همین روز پادشاه بابل براورشلیم هجوم آورد. ۳ و برای

این خاندان فقهه انگیز مثلی آورده، به ایشان بگو: خداوند یهوه چنین می‌گوید: دیگ را بگذار. آن را بگذار و آب نیز در آن بیریز. ^۴ قطعه هایش یعنی هر قطعه نیکو و ران و دوش را در میانش جمع کن و از بهترین استخوانها آن را پر ساز. ^۵ و بهترین گوسفندان را بگیر و استخوانها را زیرش دسته کرده، آن را خوب بجوشان تا استخوانهایی که در اندرونش هست پخته شود. ^۶ بنابراین خداوند یهوه چنین می‌گوید: وای بر آن شهر خونریز! وای بر آن دیگی که زنگش در میانش است و زنگش از میانش در نیامده است! آن را به قطعه هایش بیرون آور و قرعه بر آن انداخته نشود. ^۷ زیرا خونی که ریخت در میانش می‌باشد. آن را بر صخره صاف نهاد و بر زمین نریخت تا از حاک پوشانیده شود. ^۸ من خون او را بر صخره صاف نهاد که پنهان نشود تا آنکه حدت خشم را برانگیخته انتقام بکشم. ^۹ بنابراین خداوند یهوه چنین می‌گوید: وای بر آن شهر خونریز! من نیز توده هیزم را بزرگ خواهم ساخت. ^{۱۰} هیزم زیاد بیاور و آتش بیفروزو گوشت را مهیا ساز و ادویه جات در آن بیریز و استخوانها سوخته بشود. ^{۱۱} پس آن را بر اخگرخالی بگذار تا ایجاده شده مسش سوخته گرد و نجاشت در آن گداخته شود و زنگش نابود گردد. ^{۱۲} او از مشقت‌ها خسته گردید، اما زنگ بسیارش از وی بیرون نیامد. پس زنگش در آتش بشود. ^{۱۳} در نجاسات تو قباحت است چونکه تو را تلطیف نمودم. اما طاهر نشده. لهذا تا غضب خودرا بر تو به اتمام نرسانم، دیگر از نجاست خود طاهر خواهی شد. ^{۱۴} من که یهوه هستم این را گفته‌ام و به وقوع خواهد پیوست و آن را بجا خواهم آورد. پس خداوند یهوه می‌گوید: دست نخواهم برداشت و شفقت نخواهم نمود و پیشمان نخواهم شد و برسپ رفتار و بر وفق اعمالت بر تو داوری خواهند کرد. ^{۱۵} و کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: «ای پسر انسان اینک من آرزوی چشمانت را بگفته از تو خواهم گرفت. ماتم و گریه منما و اشک از چشم‌تگی جاری نشود. ^{۱۶} آه بکش و خاموش شو و برای مرده ماتم مگیر، بلکه عمامه بر سرت پیچ و کفش به پایت بکن و شاریهای را مپوشان و طعام مرده را مخور.» ^{۱۷} پس بامدادان با قوم تکلم تمودم و وقت عصر زن من مرد و صحیب‌گاهان به نهجی که مامورشده بودم عمل نمودم. ^{۱۹} و قوم به من گفتند: «آیاما را خبر نمی دهی که این کارهایی که می‌کنی به ما چه نسبت دارد؟» ^{۲۰} ایشان را جواب دادم که کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: «به خاندان اسرائیل بگو: خداوند یهوه چنین می‌فرماید که هان من مقدس خود را که فخر جلال شما و آرزوی چشمان شماو لذت جانهای شما است، بی عصمت خواهی نمود. و پسران و دختران شما که ایشان را ترک خواهید کرد، به شمشیر خواهند افتاد. ^{۲۲} و به نهجی که من عمل نمودم، شما عمل خواهید نمود. شاریهای خود را نخواهید پوشانید و طعام مردگان را نخواهید خورد. ^{۲۳} عمامه‌های شما برس و کفشهای شما در پایهای شما

۲۵ و کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: «ای پسر انسان نظر خود را بینی عمون بدار و به ضد ایشان نبوت نما. ^۳ و به بینی عمون بگو: کلام خداوند یهوه را بشنوید! خداوند یهوه چنین می‌فرماید: چونکه درباره مقدس من حینی که بی عصمت شد و درباره زمین اسرائیل، حینی که ویران گردید و درباره خاندان یهودا، حینی که به اسرییر رفتند هه گفته، ^۴ بنابراین همانا من تو را به بینی مشرق تسليم می‌کنم تا در تو تصرف نمایند. و خیمه‌های خودرا در میان تو زده، مسکن‌های خوبیش را در تو بر پاخواهند نمود. و ایشان میوه تو را خواهند خورد و شیر تو را خواهند نوشید. و ربه را آرامگاه شتران و (زمین) بینی عمون را خوابگاه گله هاخواهی گردانید و خواهید دانست که من یهوه هستم. ^۶ زیرا خداوند یهوه چنین می‌گوید: چونکه تو بر زمین اسرائیل دستک می‌زنی و پا بزمین می‌کوئی و به تمامی کینه دل خود شادی می‌نمایی، ^۷ بنابراین هان من دست خود را بر تو دراز خواهیم کرد و تو را تاراج امتهای خواهیم ساخت. و تو را از میان قوم‌ها منقطع ساخته، از میان کشورها نابود خواهیم ساخت. و چون تو راهلاک ساخته باشم، آنگاه خواهی دانست که من یهوه هستم. ^۸ خداوند یهوه چنین می‌گوید: «چونکه موآب و سعیر گفته‌اند که اینک خداوند یهوه چنین می‌گوید: «چونکه موآب و سعیر گفته‌اند که اینک خاندان اسرائیل مانند جمیع امتهای می‌باشند، ^۹ بنابراین اینک من حدود موآب را از شهرها یعنی از شهرهای حدودش که فخر زمین می‌باشد یعنی بیت یشیموت و بعل معون و قریه تایم مفتوح خواهیم ساخت. ^{۱۰} برای بینی مشرق آن را با بینی عمون (مفتوح خواهیم ساخت) و به تصرف ایشان خواهیم داد تا بینی عمون دیگر در میان امته هامدکور نشوند. ^{۱۱} و بر موآب داوری خواهی نمودو خواهند دانست که من یهوه می‌باشم.» ^{۱۲} خداوند یهوه چنین می‌گوید: «از این جهت که ادوم از خاندان یهودا انتقام کشیده‌اند و درانتقام کشیدن از ایشان خطای عظیم وزیده‌اند، ^{۱۳} بنابراین خداوند یهوه چنین می‌فرماید: دست خود را برادوم دراز کرده، انسان و پهیام را از آن منقطع خواهیم ساخت و آن را ویران کرده، ازتیان تا دادن به شمشیر خواهند افتاد. ^{۱۴} و بدست قوم خود اسرائیل انتقام خود را از ادوم

خواهم کشید و موافق خشم و غضب من به ادوم عمل خواهند نمود. و خداوند یهوه می‌گوید: «آیا جزیره‌ها از صدای انهدام تو متزلزل نخواهد شده‌نگامی که مجروحان ناله کشند و در میان توکشوار عظیمی بشود؟»^{۱۶} و جمیع سوران دریا از کرسیهای خود فرو آید. و راهای خود را از خود بیرون کرده، رخوت قلابوزی خویش را پرکنده. و به ترسها ملیس شده، بر زمین پنهانیستند و آن فان لزان گردیده، دریاره تو محیر شوند.^{۱۷} پس برای تو مرثیه خوانده، تو را خواهند گفت: ای که از دریا معمور بودی چگونه تباہ گشته! آن شهر نامداری که در دریا زورآور می‌بود که باساکنان خود هیبت خویش را بر جمیع سکنه دریامستولی می‌ساخت.^{۱۸} الان در روز انهدام توجزه‌ها می‌لرزند. و جزایری که در دریامی باشد، از رحلت تو مدهوش می‌شوند.^{۱۹} زیرا خداوند یهوه چنین می‌گوید: چون تو را شهربخربوب مثل شهرهای غیرمسکون گردان و لجه‌ها را بر تو برآورده، تو را به آبهای بسیارمستور سازم، آنگاه تو را با آنانی که به هاویه فرو می‌روند، نزد قوم قدیم فرو آورده، تو را در اسفلهای زمین در خرابه‌های ابدی با آنانی که به هاویه فرو می‌روند ساکن خواهم گردانید تا دیگرمسکون نشوی و دیگر جلال تو را در زمین زندگان جای نخواهم داد.^{۲۰} و خداوند یهوه می‌گوید: تو را محل وحشت خواهم ساخت که نایبود خواهی شد و تو را خواهند طلبید اما تا بدل‌الabad یافت نخواهی شد.^{۲۱}

۲۷ و کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: «اما توابی پسر انسان برای صور مرثیه پخوان!^۳ و به صور پنگو: ای که نزد مدخل دریاسکنی و برای جزیره‌های بسیار تاجر طوایف می‌باشی! خداوند یهوه چنین می‌گوید: ای صورتو گفته‌ای که من کمال زیبایی هستم.^۴ حدود تدور وسط دریا است و بناپیانت زیبایی تو را کامل ساخته‌اند.^۵ همه تخته هایت را از صنوبر سندرساختند و سرو آزاد لبنان را گرفتند تا دکلها برای تو بسازند.^۶ پاروهایت را از بلوط‌های باشان ساختند و نشیمنهایت را از شمشاد جزایر کتیم که به عاج منبسط شده بود ترتیب دادند.^۷ کتان مطرز مصری بادیان تو بود تا برای تو علمی بشود. و شرع تو از آسمانجنونی و ارغوان از جرایل‌الشه بود.^۸ اهل سیدون و ارواد پاروزن تو بودندو حکماء توابی صور که در تو بودند ناخدایان تبودند.^۹ مشایخ جیل و حکمایش در تو بود، فلافان تو بودند. تمامی کشتهای دریا و ملاحان آنها در تو بودند تا برای تو تجارت نمایند.^{۱۰} فارس و لود و فوط در افواجت مردان جنگی تو بودند. سپرها و خودها بر تو آویزان کرده، ایشان تو را زیست دادند.^{۱۱} بنی ارواد با سپاهیان بر حصارهایت از هر طرف و جمادیان برجهایت بودند. و سپاهیان بر حصارهایت از هر طرف آویزان کرده، ایشان زیبایی تو را کامل ساختند.^{۱۲} ترشیش به فراوانی هر قسم اموال سوداگران تو بودند. نقره و آهن و روی و سرب به عوض بضاعت تو می‌دادند.^{۱۳} یاوان و توبال و ماشک سوداگران تو بودند.^{۱۴} اهل خاندان توجرمه اسبان و سواران و بشوی و بار دیگرینا نخواهی شد. زیرا خداوند یهوه می‌فرماید: من که

۲۶ و در سال یازدهم در غره ماه واقع شد که کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: «ای پسر انسان چونکه صور درباره اورشیلم می‌گوید، دروازه امت‌ها شکسته شد و حال به من منتقل گردیده است. و چون او خراب گردیدمن توانگر خواهم شد.^۲ بنابراین خداوند یهوه چنین می‌گوید: همان‌ای صور من به ضد تومی باشم و امت‌های عظیم بر تو خواهم رفت و آن را به صخره‌ای صاف تبدیل خواهم نمود.^۵ و او محل پهن کردن دامها در میان دریا خواهد شد، زیرا خداوند یهوه می‌فرماید که من این را گفته‌ام. و آن تاراج امت هاخواهند گردید.^۶ و دخترانش که در صحرامی باشند به شمشیر کشته خواهند شد. پس ایشان خواهند دانست که من یهوه هستم.^۷ زیرا خداوند یهوه چنین می‌فرماید: «اینک من نیوکدرصر پادشاه بابل، پادشاه پادشاهان را از طرف شمال بر صور با اسبان و اربابها و سواران و جمیعت و خلق عظیمی خواهم آورد.^۸ و اختران تو را در صحراء به شمشیر خواهد کشت. و برجهای به ضد تو بنا خواهد نمود. و سنگ‌ها در پیرایر تو خواهد ساخت. و مترسها در پیرایر تو پرایخواهد داشت.^۹ و منجنهای خود را بر حصارهایت آورده، برجهایت را با تبرهای خودمنهم خواهد ساخت.^{۱۰} و اسبانش آنقدر زیادخواهد بود که گرد آنها تو را خواهد پوشانید. و چون به دروازه هایت داخل شود چنانکه به شهرخته دار درمی آیند، حصارهایت از صدای سواران و اربابها و کالسکه‌ها متزلزل خواهد گردید.^{۱۱} و به سم اسبان خود همه کوچه هایت را بایمال کرده، اهل تو را به شمشیر خواهد کشت. و بناهای فخر تو به زمین خواهد افتاد.^{۱۲} و توانگری تو را تاراج نموده، تجارت تو را به یغماخواهند برد. و حصارهایت را خراب نموده، خانه‌های موغل تو را منهدم خواهد نمود.

و سنگها و چوب و خاک تو را در آب خواهند بیخت.^{۱۳} و آواز نغمات تو را ساکت خواهم گردانید که صدای عودهایت دیگر مسموع نشود.^{۱۴} و تو را به صخره‌ای صاف مبدل خواهم گردانید تا محل پهن کردن دامها بشوی و بار دیگرینا نخواهی شد. زیرا خداوند یهوه می‌فرماید: من

قاطران به عوض بضاعت تو می دادند. ۱۵ بنی ددان سوداگران تو و جزایر بسیار بازارگانان دست تو بودند. شاخهای عاج و آپنوس را با توعاً و است نشسته ام، و هرچند انسان هستی و نه خدا لیکن دل خود را مانند دل خدایان ساخته ام. ۱۶ اینک تو از دنیال حکیم تر هستی و هیچ سری از تو مخفی نیست؟ ۱۷ و به حکمت و فطانت خویش توانگری برای خود می دادند. ۱۸ یهودا و زمین اسرائیل سوداگران تو بودند، گندم میت و حلوا و عسل و روغن و بلسان به عوض متعاق تو می دادند. ۱۹ دمشق به فراوانی صنایع تو و کوت هر قسم اموال با شراب حلوب و پشم سفید با تو سودامی کردند. ۲۰ و دان و باوان رسمنان به عوض بضاعت تو می دادند. آهن مصنوع و سلیخه و قصبه از متاعهای تو بود. ۲۱ ددان با زین پوشاهی نفیس به جهت سواری سوداگران توبوند. ۲۲ عرب و همه سوران قیدار بازارگانان دست تو بودند. با برها و فوجها و بزها با تو داد و ستد می کردند. ۲۳ تجار شبا و آشور و کلمد سوداگران تو بودند. بهترین همه ادویه جات توکشیده، جمال تو را ملوث سازند. ۲۴ اینک من غریبان وست کیشان خود را مثل دل خدایان گردانیده ام، ۲۵ پس اینک من غریبان وست کیشان امته را بر تو خواهم آورد که شمشیرهای خود را به ضد زیبایی حکمت خواهی گفت که من خدا هستم؟ نی بلکه در دست قاتلان انسان توکشیده، جمال تو را ملوث سازند. ۲۶ از دست غریبان به مرگ نامختونان کشته خواهی شد، زیرا خداوند یهوه می فرماید که من این را گفتیم». ۲۷ و کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: «ای پسر انسان برای پادشاه صور مرثیه بخوان و وی را بگو خداوند یهوه چنین می فرماید: تو خاتم کمال و مملو حکمت و کامل جمال هستی. ۲۸ در عدن در باغ خدا بودی و هر گونه سیگ گرانها از عقیق احمر و یاقوت اصفر و عقیق سفید و زبرجد و جزع و یشب و یاقوت کبود و بهمن و زمرد پوشش تو بود. و صنعت دفعها و نایهایت در تو از طلا بود که در روز خلقت تو آنها همیا شده بود. ۲۹ تو کرویی مسح شده سایه گستربودی. و تو را نصب نمودم تا بر کوه مقدس خدا بوده باشی. و در میان سنگهای آتشین می خرامیدی. ۳۰ از روزی که آفریده شدی تا وقتی که بی انصافی در تو یافت شد به رفاقت خود کامل بودی. ۳۱ اما از کوت سوداگریت بطن تو را از ظلم پر ساختند. پس خططا وزیبدی و من تو را ز کوه خدا بیرون انداشتم. و تو را ای کرویی سایه گسته، از میان سنگهای آتشین تلف نمودم. ۳۲ دل تو از زیباییت مغورو گردید و به سبب جمال حکمت خود را فاسد گردانید. لهذا تورا بر زمین می اندازم و تو را پیش روی پادشاهان می گذارم تا بر تو بینگرن. ۳۳ به کوت گناهت و بی انصافی تجارت مقدس های خویش را بی عصمت ساختی. پس آتشی از میان دیرا خاموش شده است؟ ۳۴ هنگامی که بضاعت تو از دیرا بیرون می آمد، قمهای بسیاری را سیر می گردانید و پادشاهان جهان را به فراوانی اموال و متعاق خود توانگری ساختی. ۳۵ اما چون از دیرا، در عمق های آبهای شدی، متعاق و تمامی جمعیت تو در میان تلف شد. ۳۶ جمیع ساکنان جزایر به سبب تو متحیر گشته و پادشاهان ایشان به شدت دهشت زده و پریشان حال گردیده اند. ۳۷ تجارت قها بر تو صفير می زند و تو محل دهشت گردیده، دیگر تا به ابد نخواهی بود».

۲۸ و کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: «ای پسر انسان به رئیس صور بگو: خداوند یهوه چنین می فرماید: چونکه دلت مغورو شده

در او و خون در کوچه هایش خواهم فرستاد. و مجروحان به شمشیری که از هر طرف بر او می آید در میانش خواهد افتاد، پس خواهند داشت که من پهنه هستم. ۲۴ و بار دیگر برای خاندان اسرائیل از جمیع مجاوران ایشان که ایشان را خوار می شمارند، خاری خلند و شوک رنج آورنده نخواهند بود. پس خواهند داشت که من خداوند پهنه می باشم.» ۲۵ خداوند پهنه چنین می گوید: «هنگامی که خاندان اسرائیل را از قوم هایی که در میان ایشان پراکنده شده اند جمع نموده، خویشتن را از ایشان به نظر امها تقدیس کرده باشم، آنگاه در زمین خودشان که به بنده خود یعقوب داده ام ساکن خواهد شد. ۲۶ و در آن به امیت ساکن شده، خانه ها با خواهند نمود و تاکستانها غرس خواهد ساخت. و چون بر جمیع مجاوران ایشان که ایشان را حقیر می شمارند داوری کرده باشم، آنگاه به امیت ساکن شده، خواهند داشت که من پهنه خدای ایشان می باشم.»

۲۹ و در روز دوازدهم ماه دهم از سال دهم کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: ۲ «ای پسر انسان نظر خود را به طرف فرعون پادشاه مصر بدار و به ضد او و تمامی مصر نبوت نما. ۳ و متکلم شده، بگو: خداوند پهنه چنین می گوید: اینک ای فرعون پادشاه مصر من به ضد تو هستم. ای اژدهای بزرگ که در میان نهرهایت خوابیده ای و می گویند نهر من از آن من است و من آن را به جهت خود ساخته ام! ۴ لهذا لاقابها در چانه ات می گذارم و ماهیان نهرهایت را به فلسهایت خواهم چسبانید و تو را از میان نهرهایت بیرون خواهم کشید و تمامی ماهیان نهرهایت به فلسهای تو خواهند چسبید. ۵ و تو را بایا تمامی ماهیان نهرهایت در بیابان پراکنده خواهم ساخت و به روی صحراء افتاده، بار دیگر تو را جمع نخواهند کرد و فراهم نخواهد آورد. و تو را خوارک حیوانات زمین و مرغان هواخواهم ساخت. ۶ و جمیع ساکنان مصر خواهند داشت که من پهنه هستم چونکه ایشان برای خاندان اسرائیل عصای نهین بودند. ۷ چون دست تو را گرفتند، خرد شدی. و کتفهای جمیع ایشان را چاک زدی. و چون بر تو تکیه نمودند، شکسته شدی. و کمرهای جمیع ایشان را لزان گردانیدی. ۸ بنابراین خداوند پهنه چنین می گوید: «اینک من بر تو شمشیری آورده، انسان و بیهای را ز تو منقطع خواهم ساخت. ۹ و زمین مصر ویران و خراب خواهد شد. پس خواهند داشت که من پهنه هستم، چونکه می گفت: نهر از آن من است و من آن را ساخته ام. ۱۰ بنابراین اینک من به ضد تو و به ضد نهرهایت هستم و زمین مصر را از مجده تا اسوان و تا حدود جیhestan بالکل خراب و ویران خواهمن ساخت. ۱۱ که پای انسان از آن عبور ننماید و پای حیوان از آن گذر نکند و مدت چهل سال مسکون نشود. ۱۲ و زمین مصر را در میان زمینهای ویران و ویران خواهمن ساخت و شهرهایش در میان شهرهای مخروب مدت چهل سال خراب خواهد ماند. و مصریان را در میان امتهای پراکنده و در میان کشورها متفرق خواهمن

ها آورده خواهند شد تا آن زمین ویران را سازند. و شمشیرهای خود را بر مصیر کشیده، زمین را از کشتگان پر خواهد ساخت. ۱۲ و نهرا را خشک گردانیده، زمین را بدست اشرار خواهم فروخت. و زمین را با هرچه در آن است، بدست غریبان ویران خواهم ساخت. من که یهوه هستم گفته‌ام.» ۱۳ و خداوند یهوه چنین می‌فرماید: «بته راتابود ساخته، اصنام را از توف تلف خواهم نمود. و بار دیگر رئیسی از زمین مصر نخواهد بخاست. و خوف بر زمین مصر مستولی خواهم ساخت. و فرس را خراب نموده، آتشی در صون خواهم افروخت. و بر نو داوری خواهم نمود. ۱۵ و غضب خود را برسین که ملاذ مصر اسارت ریخته، جمعیت نو را منقطع خواهم ساخت. ۱۶ و چون آتشی در مصر افروخته باشم، سین به درد سخت مبتلا و نومفتخ خواهد شد. و خصمان در وقت روز بر توف خواهند آمد. ۱۷ جوانان آن و فیضت به شمشیر خواهند افتادو اهل آنها به اسیری خواهند رفت. ۱۸ و روز در تحقیقیس تاریک خواهد شد حینی که یوغهای مصر را در آنجا شکسته باشم و فخرقوتش در آن تلف شده باشد. و ابرها آن را خواهید بپوشاند و دخترانش به اسیری خواهند رفت. ۱۹ پس چون بر مصر داوری کرده باشم، آنگاه خواهند دانست که من یهوه هستم.» ۲۰ و در روز هفتم ماه اول از سال یازدهم، کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: «ای پسر انسان بازوی فرعون پادشاه مصر را خواهم شکست. واینک شکسته بندی نخواهد شد و بر آن مرهم نخواهند گذارد و کرباس نخواهند بست تا قادر برگرفت شمشیر بشود. ۲۲ بنابراین خداوند یهوه چنین می‌گوید: هان من به ضد فرعون پادشاه مصر هستم و هر دو بازوی او هم درست و هم شکسته را خرد خواهم کرد و شمشیر را از دستش خواهم انداخت. ۲۳ و مصریان را در میان امت‌ها پراکنده و در میان کشورها متفرق خواهم ساخت. ۲۴ و بازوهای پادشاه بابل را تقویت نموده، شمشیر خود را بدست او خواهم داد. و بازوهای فرعون را خواهم شکست که به حضور وی به ناله کشتگان ناله خواهد کرد. ۲۵ پس بازوهای پادشاه بابل را تقویت خواهم نمود. و بازوهای فرعون خواهد افتاد و چون شمشیر خود را بدست پادشاه بابل داده باشم و او آن را بر زمین مصر درازکرده باشد، آنگاه خواهند دانست که من یهوه هستم. ۲۶ و چون مصریان را در میان امت‌ها پراکنده و ایشان را در کشورها متفرق ساخته باشم، ایشان خواهند دانست که من یهوه هستم.»

۳۱ و در روز اول ماه سوم از سال یازدهم، کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: «ای پسر انسان به فرعون پادشاه مصر و به جمیعت او بگو: کیست که در بزرگیت به او شباهت داری؟ ۳ اینک آشور سرو آزاد لبنان باشخه‌های جمیل و برجهای سایه‌گستر و قد بلندمی بود و سر او به ابرها می‌بود. ۴ آبها او را نموداد. و لجه او را بلند ساخت که نهرهای آنها به طرف بستان آن جاری می‌شد و جویهای خوش را بطرف همه درختان

خواهی خواهدید. خداوند یهوه می‌گوید که فرعون و تمامی جماعتیش این است.»

هاویه فرود می‌روند، به اسفهای زمین فرود آور. ۱۹ از چه کس زیباتر هستی؟ فرود بیا و پامختونان بخواب. ۲۰ ایشان در میان مقنولان شمشیر خواهد افتاد. (مصر) به شمشیر تسلیم شده است. پس او را و تمامی جمعیتیش را بکشید. ۲۱ اقویای جباران از میان عالم اموات اورا و انصار او را خطاب خواهد کرد. ایشان نامختون به شمشیر کشته شده، فرود آمده، خواهد خواهدید. (Sheol h7585) ۲۲ «در آنجا آشور و تمامی جمیعت اوهستند. قبرهای ایشان گردآگرد ایشان است و جمیع ایشان کشته شده از شمشیر افتاده‌اند. ۲۳ که قبرهای ایشان به اسفهای هاویه قرار داده شد و جمیعت ایشان به اطراف قبرهای ایشان‌اند. ۲۴ در آنجاعیلام و تمامی جمعیتیش هستند. قبرهای ایشان گردآگرد ایشان است و جمیع ایشان مقنول و از شمشیر افتاده‌اند و به اسفهای زمین نامختون فرود رفته‌اند، زیرا که در زمین زندگان باعث هیبت بوده‌اند. پس با آنانی که به هاویه فرود می‌روند، متتحمل خجالت خویش خواهدید. ۲۵ بسترهای برای او و تمامی جمعیتیش در میان مقنولان قرارداده‌اند. قبرهای ایشان گردآگرد ایشان است و جمیع ایشان نامختون و مقنول شمشیرند. زیرا که در زمین زندگان باعث هیبت بودند. پس با آنانی که به هاویه فرود می‌روند، متتحمل خجالت خویش خواهدید. در میان کشتگان قرار داده شد. ۲۶ در آنجا مشک و توبال و تمامی جمیعت آثارهستند. قبرهای ایشان گردآگرد ایشان است و جمیع ایشان نامختون و مقنول شمشیرند. زیرا که در زمین زندگان باعث هیبت بودند. ۲۷ پس ایشان با جباران و نامختونانی که افتاده‌اند که با اسلحه جنگ خویش به هاویه فرود رفته‌اند، نخواهد خواهدید. و ایشان شمشیرهای خود را زیر سرهای خود نهادند. و گناه ایشان بر استخوانهای ایشان خواهد بود. زیرا که در زمین زندگان باعث هیبت جباران بودند.

(Sheol h7585) ۲۸ و اما تو در میان نامختونان شکسته شده، با مقنولان شمشیر خواهی خواهدید. ۲۹ در آنجا ادوم و پادشاهانش و جمیع سوروانش هستند که در جبروت خود با مقنولان شمشیرقرار داده شدند. و ایشان با نامختونان و آنانی که به هاویه فرود می‌روند خواهدید خواهد شد. در آنجاجمیع روسای شمال و همه صیلونیان هستند که با مقنولان فرود رفته‌اند. از هبیتی که به جبروت خویش باعث آن بودند، خجل خواهد شد. پس با مقنولان شمشیر نامختون خواهد خواهدید و با آنانی که به هاویه فرود می‌روند، متتحمل خجالت خود خواهد شد. ۳۰ و خداوند یهوه می‌گوید که فرعون چون این را بیند درباره تمامی جمیعت خود خویشن را تسلی خواهد داد و فرعون تمامی لشکر او به شمشیر کشته خواهد شد. ۳۱ زیرا خداوند یهوه می‌گوید: من او را در زمین زندگان باعث هیبت گردانیدم. پس فرعون تمامی جمیعت او را با مقنولان شمشیر در میان نامختونان خواهد خواهدید خواهیانید.»

۳۲ و در روز اول ماه دوازدهم از سال دوازدهم واقع شد که کلام خداوند بمن نازل شده، گفت: ۲ «ای پسر انسان برای فرعون پادشاه مصر مرثیه بخوان و او را بگو تو به شیریان امت‌ها مشابه می‌بودی، اما مانند ازدها در دریا هستی و آب را را بینی خود می‌جهانی و آبهارا به پایهای خود حرکت داده، نهرهای آنها راگل آلد می‌سازی.» ۳ خداوند یهوه چنین می‌گوید: «دام خود را به واسطه گروهی از قوم‌های عظیم بر تو خواهم گسترانید و ایشان ترا در دام من بر خواهید کشید. ۴ و تو را بر زمین ترک نموده، بر روی صحرا خواهم‌انداخت و همه مرغان هوا را بر تو فرود آورده، جمیع حیوانات زمین را از تو سیر خواهم ساخت. ۵ و گوشت تو را بر کوهها نهاده، دره‌ها را از لاش تو پرخواهم کرد. ۶ و زمینی را که در آن شنا می‌کنی ازخون تو را به کوهها سیراب می‌کنم که وادیها از توپر خواهد شد. ۷ و هنگامی که تو را منطقی گردانم، آسمان را خواهم پوشانید و ستارگانش را تاریک کرده، آفتاب را به اپرها مستور خواهم ساخت و ماه روشانی خود را نخواهد داد. ۸ و خداوند یهوه می‌فرماید، که تمامی نیرهای درخششند آسمان را برای تو سیاه کرده، تاریکی بر زمینت خواهم آورد. ۹ و چون هلاکت تو را در میان امت‌ها بر زمینهایی که ندانسته‌ای آورده باشم، آنگاه دلهای قوم‌های عظیم را محزن خواهم ساخت. ۱۰ و قوم‌های عظیم را بر تغییر خواهم ساخت. و چون شمشیر خود را پیش روی ایشان جلوه دهم، پادشاهان ایشان به شدت دهشتگان خواهند شد. و در روز انعدام تهریک از ایشان برای جان خود هر لحظه‌ای خواهند لرزید.» ۱۱ زیرا خداوند یهوه چنین می‌گوید: «شمشیرپادشاه بابل بر تو خواهد آمد. ۱۲ و به شمشیرهای جباران که جمیع ایشان از ستمکیشان امت‌های باشند، جمیعت تو را به زیر خواهم ساخت. و ایشان غرور مصر را ناید ساخته، تمامی جمعیتیش هلاک خواهند شد. ۱۳ و تمامی بهایم او را از کنارهای آبهای عظیم هلاک خواهم ساخت. و پای انسان دیگر آنها را گل آلد خواهد ساخت. ۱۴ آنگاه خداوند یهوه می‌گوید: آبهای آنها را ساخت گردانیده، نهرهای آنها رامانند روغن جاری خواهم ساخت. ۱۵ و چون زمین مصر را ویران کنم و آن زمین از هرچه در آن باشد خالی شود و چون جمیع ساکنانش را هلاک کنم، آنگاه خواهند دانست که من یهوه هستم.» ۱۶ و خداوند یهوه می‌گوید: «مرثیه‌ای که ایشان خواهند خواند همین است. دختران امت‌ها این مرثیه را خواهند خواند. برای مصر و تمامی جمعیتیش این مرثیه را خواهند خواند.» ۱۷ و در روز پانزدهم ماه از سال دوازدهم واقع شد که کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: «ای پسر انسان برای جمیعت مصر ولوله نما و هم اورا و هم دختران امت‌های عظیم را با آنانی که به

و کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: ۲ «ای پسر انسان پسран قوم خود راخطاب کرده، به ایشان بگو: اگر من شمشیری برزمنی آورم و اهل آن زمین کسی را از میان خود گرفته، او را به جهت خود به دیده باñی تعیین کنند، ۳ و او شمشیر را بیند که بر آن زمین می آید و کنارا نواخته، آن قوم را متنبه سازد، ۴ و اگر کسی صدای کرنا را شنیده، متنبه نشود، آنگاه شمشیرآمد، او را گرفتار خواهد ساخت و خونش برگردنش خواهد بود. ۵ چونکه صدای کرنا را شنیدو متنبه نگردید، خون او بر خودش خواهد بود و اگر متنبه می شد جان خود را می رهانید. ۶ و اگر دیده باñ شمشیر را بیند که می آید و کرنا را نواخته قوم را متنبه نسازد و شمشیر آمد، کسی را از میان ایشان گرفتار سازد، آن شخص در گناه خود گرفتار شده است، اما خون او را از دست دیده باñ خواهم طلبید. ۷ و من تو راای پسر انسان برای خاندان اسرائیل به دیده باñ تعیین نموده اتم کلام را از دهانم شنیده، ایشان را از جانب من متنبه سازی. ۸ حینی که من به مرد شریر گویم: ای مرد شریر البته خواهی مرد! اگر تو سخن نگویی تاآن مرد شریر را از طریقش متنبه سازی، آنگاه آن مرد شریر در گناه خود خواهد مرد، اما خون او را از دست تو خواهم طلبید. ۹ اما اگر تو آن مرد شریر را از طریقش متنبه سازی تا از آن بازگشت نماید و او از طریق خود بازگشت نکند، آنگاه اور گناه خود خواهد مرد، اما تو جان خود را راستگار ساخته ای. ۱۰ پس توای پسر انسان به خاندان اسرائیل بگو: شما بدین مضمون می گویید: چونکه عصیان و گناهان ما بر گردن ماست و بهسبب آنها کاهیده شده ایم، پس چگونه زنده خواهیم ماند؟ ۱۱ «به ایشان بگو: خداوند یهوه می فرماید: به حیات خودم مرند شریر خوش نیست بلکه (خوش هستم) که شریر از طریق خود بازگشت نموده، زنده ماند. ای خاندان اسرائیل بازگشت نماید! از طریق های بد خویش بازگشت نماید زیرا چرا بمیرید؟ ۱۲ و توای پسرانسان به پسران قوم خود بگو: عدالت مرد عادل در روزی که مرتکب گناه شود، او را نخواهد رهانید. و شرارت مرد شریر در روزی که او از شرارت خود بازگشت نماید، باعث هلاکت وی نخواهد شد. و مرد عادل در روزی که گناه ورزد، به عدالت خود زنده نمواند ماند. ۱۳ حینی که به مرد عادل گویم که البته زنده خواهی ماند، اگر او به عدالت خود اعتماد نموده، عصیان ورزد، آنگاه عدالتش هرگز به یاد آورده نخواهد شد بلکه در عصیان که وزیده است خواهد مرد. ۱۴ و هنگامی که به مرد شریر گویم: البته خواهی مرد! اگر او از گناه خود بازگشت نموده، انصاف و عدالت بجا آورد، ۱۵ و اگر آن مرد شریر رهن راپس دهد و آنچه دزدیده بود رد نماید و به فایض حیات سلوک نموده، مرتکب بی انصافی نشود، او البته زنده خواهد ماند و نخواهد مرد. ۱۶ تمام گناهی که وزیده بود بر او به یاد آورده نخواهد شد. چونکه انصاف و عدالت را بجا آورده است، البته زنده خواهد ماند. ۱۷ اما پسران

و کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: «ای پسر انسان به ضد شیانان اسرائیل نبوت نما و نبوت کرده، به ایشان یعنی به شیانان بگو: خداوند یهوه چنین می فرماید: واى بر شیانان اسرائیل که خویشتن را می چرانند. آیا نمی باشد شیانان گله را بچرانند؟ ۳ شما په را می خورید و پشم را می پوشید و پرواریها را می کشید، اما گله را نمی چرانید. ۴ ضعیفان را تقویت نمی کنید و دهید و بیماران را معالجه نمی نمایید و شکسته را راشکسته بندی نمی کنید و رانده شدگان را پس نمی آورید و گم شدگان را نمی طلبید، بلکه بر آنها جور و ستم حکمرانی نمایید. ۵ پس بدون شیان پراکنده می شوند و خواک همه حیوانات صحراء گردیده، آواره می گردند. ۶ گوسفندان من بر جمیع کوهها و بر همه تلهای بلند آواره شدند. و گله ایشان تفحص نمی نماید. ۷ پس ای شیانان کلام خداوندرا بشنوید! ۸ خداوند یهوه می فرماید: به حیات خودم قسم هر آینه چونکه گله من به تاراج رفته و گوسفندانم خوارک همه حیوانات صحراء گردیده، شیانی ندارند. و شیانان من گوسفندانم راضلبیدند. بلکه شیانان خویشتن را چرانیدند و گله مرا رعایت ننمودند. ۹ «بنا بر این ای شیانان! کلام خداوند را بشنوید! ۱۰ خداوند یهوه چنین می فرماید: اینک من به ضد شیانان هستم. و گوسفندان خود را ازدست ایشان خواهم طلبید. و ایشان را از چرانیدن گله معروف خواهم ساخت تا شیانان خویشتن را دیدگر نچراند. و گوسفندان خود را از دهان ایشان خواهم رهانید تا خوارک ایشان بباشد. ۱۱ زیرا خداوند یهوه چنین می گوید: هان من خودم گوسفندان خویش را طلبیده، آنها را ت فقد خواهد نمود. ۱۲ چنانکه شیان حیی که در میان گوسفندان پراکنده خود می باشد، گله خویش را ت فقد می نماید، همچنان من گوسفندان خویش را ت فقد نموده، ایشان را از هر جایی که در روز ابراهو تاریکی غلظت پراکنده شده بودند خواهم رهانید. ۱۳ و ایشان را از میان قومها بیرون آورده، از کشورها جمع خواهم نمود. و به زمین خودشان درآورده، بر کوههای اسرائیل و در وادیها و جمیع معمورات زمین ایشان را خواهم چرانید. ۱۴ ایشان را بر مرتع نیکو خواهم چراید و آرام گاه ایشان بر کوههای بلند اسرائیل خواهد بود. و آنچه در آرام گاه نیکو و مرتع پرگیاه خواهند خواهد. و بر کوههای اسرائیل خواهد چرید. ۱۵ خداوند یهوه می گوید که من گوسفندان خود را خواهم چراید و من ایشان را خواهم خوابانید. ۱۶ گم شدگان را خواهم طلبید و رانده شدگان را بازار خواهم آورد و شکسته را شکسته بندی نموده، بیماران را قوت خواهم داد. لیکن فرهیان وزورآوان را هلاک ساخته، بر ایشان به انصاف رعایت خواهم نمود. ۱۷ و اما به شمالی گوسفندان من، خداوند یهوه چنین می فرماید: هان من در میان گوسفند و گوسفند و در میان قوچهای و پزهای نر داروی خواهم نمود. ۱۸ آیا برای شما کم بود که مرتع نیکو را چرانید بلکه بقیه مرتع خود را نیز به پایهای خویش پایمال

۳۵ و کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: «ای پسر انسان نظر خود را بر کوه سعیر بدار و به ضد آن نبوت نما! ۳ و آن را بگو خداوند یهوه چنین می فرماید: اینکای کوه سعیر من به ضد تو هستم. و دست خود را بر تودارز کرده، تو را ویران و محل دهشت خواهم ساخت. ۴ شهرهای را خراب خواهم نمود تا بیرون شده، بدانی که من یهوه هستم. ۵ چونکه عدالت دائمی داشتی و بنی اسرائیل را در زمان مصیبت ایشان و هنگام عقوبی آخر به دم شمشیرتسلیم نمودی، ۶ لهذا خداوند یهوه چنین می گوید: به حیات خودم قسم که تو را به خون تسلیم خواهم نمود که خون تو را تعاقب نماید. چون از خون نفرت نداشتی، خون تو را تعاقب خواهد

من بطرف شما هستم. و بر شما نظر خواهیم داشت و شیار شده، کاشته خواهید شد. ۱۰ و بر شما مزمان را خواهیم افزود یعنی تمامی خاندان اسرائیل را جمیع. و شهراهمسکون و خرابهایها معمور خواهد شد. ۱۱ و بر شما انسان و بهایم بسیار خواهیم آورد که ایشان افروده شده، بارور خواهند شد. و شما را مثل ایام قدیم معمور خواهیم ساخت. بلکه بر شما بیشتر ازاول شما احسان خواهیم نمود و خواهید دانست که من یهوه هستم. ۱۲ و مردمان یعنی قوم خود اسرائیل را بر شما خرامان خواهیم ساخت تا روایه تصرف آورند. و میراث ایشان بشوی و ایشان رادیگر بی اولاد نسازی. ۱۳ و خداوند یهوه چنین می‌گوید: «چونکه ایشان درباره تو می‌گویند که مردمان را می‌بلعی و امته های خویش را بی اولاد می‌گردانی. ۱۴ پس خداوند یهوه می‌گوید: مردمان را دیگر نخواهی بلعید و امته های خویش را دیگر بی اولاد نخواهی ساخت. ۱۵ و سرزنش امته را دیگر در تو مسموع نخواهی گردانید. و دیگر متتحمل مذمت طوایف نخواهی شد و امته های خویش را دیگر نخواهی لغزانید. خداوند یهوه این را می‌گوید.» ۱۶ و کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: «ای پسر انسان، هنگامی که خاندان اسرائیل در زمین ریختند و آن را به پنهان خود نجس ساختند، من خشم خوی را بر ایشان ریختم. ۱۹ و ایشان را در میان امته ها پراکنده ساختم و در کشورها متفرق گشتند. و مواقف راهها و اعمال ایشان، بر ایشان داوری نمودم. ۲۰ و چون به امته هایی که بطرف آنها رفتند رسیدند، آنگاه اسم قدوس ما را بحرمت ساختند. زیرا درباره ایشان گفتند که اینان قوم یهوه می‌باشند و از زمین او بیرون آمدند. ۲۱ لیکن من بر اسم قدوس خود که خاندان اسرائیل آن را در میان امته هایی که بسوی آنها فرستادند به حرمت ساختند شفقت نمودم. ۲۲ «بنابراین به خاندان اسرائیل بگو: خداوند یهوه چنین می‌فرماید: ای خاندان اسرائیل من این را به مخاطر شما بلکه بخاطر اسم قدوس خود که آن را در میان امته هایی که به آنها رفتند، بی حرمت نموده اید بعد عمل می‌آورم. ۲۳ و اسم عظیم خود را در میان امته هایی بحرمت شده است و شما آن را در میان آنها بی عصمت ساخته اید، تقدیس خواهیم نمود. و خداوند یهوه می‌گوید: چونکه بمنظیر ایشان زمین را به شادی تمام دل و کینه قلب، ملک خود ساخته اند تا آن را به تاراج واگذارند. ۲۴ پس درباره زمین اسرائیل نبوت نمایه کوهها و تلهای وادها و درهای بگو که خداوند یهوه چنین می‌فرماید: چونکه شما متتحمل سرزنش امته های شده اید، لهذا من در غیرت و خشم خود تکلم نمودم.» ۷ و خداوند یهوه چنین می‌گوید: «من دست خود را برافراشتم که امته هایی که به اطراف شمایند البته سرزنش خود را متتحمل خواهند شد. ۸ و شمایی کوههای اسرائیل شاخه های خود را خواهید رویانید و میوه خود را برای قوم من اسرائیل خواهید آورد زیرا که ایشان به زودی خواهند آمد. ۹ زیرا اینکه

توای سعیر را محل دهشت و ویران ساخته، روندگان و آیندگان را از آن منقطع خواهیم ساخت. ۸ و کوههایش را از کشتگانش مملو می‌کنم که مقتولان شمشیر بر تلهای و درهای و همه وادیهای تو بیفتند. ۹ و تو را خرابه های دائمی می‌سازم که شهرهایت دیگر مسکون نشود و دانید که من یهوه هستم. ۱۰ چونکه گفتنی این دوامت و این دو زمین از آن من می‌شود و آن را به تصرف خواهیم آورد با آنکه یهوه در آنجا است.» ۱۱ بنابراین خداوند یهوه چنین می‌گوید: «به حیات خودم قسم که موافق خشم و حسدی که به ایشان نمودی، از کینهای که با ایشان دائمی با توعیم خواهیم نمود. و چون بر تو داوری کرده باشم، خویشتن را بر تو در میان ایشان معروف خواهیم گردانید. ۱۲ و خواهی دانست که من یهوه تمامی سختنان کفرآمیز را که به ضد کوههای اسرائیل گفته ای، شنیده ام. چونکه گفتنی: خراب گردید و برای خوارک ما داده شد. ۱۳ و شما به دهان خود به ضد من تکبر نموده، سختنان خویش را بر من افزودید و من آنها را شنیدم. ۱۴ خداوند یهوه چنین می‌گوید: چینی که تمامی جهان شادی کنند من تو را ویران خواهیم ساخت. ۱۵ و چنانکه بر میراث خاندان اسرائیل چینی که ویران شد شادی نمودی، همچنان با تو عمل خواهیم نمود. و توای کوه سعیر و تمام ادوم جمیع ویران خواهید شد. پس خواهند دانست که من یهوه هستم.»

۳۶ «و توای پسر انسان به کوههای اسرائیل نبوت کرده، بگو: ای کوههای اسرائیل کلام خداوند را بشنوید! ۲ خداوند یهوه چنین می‌گوید: چونکه دشمنان درباره شما گفته اند که این بلندیهای دیرینه میراث ما شده است، ۳ لهذانبوت کرده، بگو که خداوند یهوه چنین می‌فرماید: از آن جهت که ایشان شما را از هر طرف خراب کرده و بعلیه اند تا میراث بقیه امته ها بشوید و بر لبهای حرف گیران برآمده، مورد مذمت طوایف گردیده اید، ۴ لهذا کوههای اسرائیل کلام خداوند یهوه را بشنوید! خداوند یهوه به کوهها و تلهای وادیها و درهای و خرابه های ویران و شهرهای متربوکی که تاراج شده و مورد سخریه بقیه امته های مجاور گردیده است، چنین می‌گوید: ۵ بنابراین خداوند یهوه چنین می‌فرماید: هر آنیه به آتش غیرت خود به ضد بقیه امته ها و به ضد تمامی ادوم تکلم نموده اند که ایشان زمین را به شادی تمام دل و کینه قلب، ملک خود ساخته اند تا آن را به تاراج واگذارند. ۶ پس درباره زمین اسرائیل نبوت نمایه کوهها و تلهای وادها و درهای بگو که خداوند یهوه چنین می‌فرماید: چونکه شما متتحمل سرزنش امته های شده اید، لهذا من در غیرت و خشم خود تکلم نمودم.» ۷ و خداوند یهوه چنین می‌گوید: «من دست خود را برافراشتم که امته هایی که به اطراف شمایند البته سرزنش خود را متتحمل خواهند شد. ۸ و شمایی کوههای اسرائیل شاخه های خود را خواهید رویانید و میوه خود را برای قوم دل گوشتین به شما خواهیم داد. ۹ و روح خود را در اندرون شما خواهیم دل گوشتین به شما خواهیم داد. ۱۰ و روح خود را در اندرون شما خواهیم دل گوشتین به شما خواهیم داد. ۱۱ و روح خود را در غیرت و خشم خود تکلم نمودم.» ۷ و خداوند یهوه چنین می‌گوید: «من دست خود را برافراشتم که امته هایی که به اطراف شمایند البته سرزنش خود را متتحمل خواهند شد. ۸ و شمایی کوههای اسرائیل شاخه های خود را خواهید رویانید و میوه خود را برای قوم من اسرائیل خواهید آورد زیرا که ایشان به زودی خواهند آمد. ۹ زیرا اینکه

نهاد و شما را به فرایض خود سالک خواهیم گردانید تا احکام مرا نگاه داشته، آنها را بجاواید. ۲۸ و در زمینی که به پدران شما دادم ساکن شده، قوم من خواهید بود و من خدای شما خواهیم بود. ۲۹ و شما را از همه نجات‌ساز شماتیقات خواهیم فرستاد. ۳۰ و میوه درختان و حاصل زمین را فراوان خواهیم ساخت تا دیگر در میان امت هامتحمل رسایی قحط نشود. ۳۱ و چون راههای قبیح و اعمال نابسط خود را به یاد آورید، آنگاه به سبب گناهان و رجاسات خود خوبیشتن را در نظر خود مکروه خواهید داشت. ۳۲ و خداوندیهه می‌گوید: «بدانید که من این را به مخاطر شما نگذارم. پس ای خاندان اسرائیل به سبب راههای خود جعل خواهیم آورد. ۳۳ خداوند یهوه چنین می‌فرماید: «در روزی که شما را از تمامی گناهاتتان ظاهر سازم، شهرها را مسکون خواهیم ساخت و رسوا شوید.» ۳۴ خداوند یهوه چنین می‌فرماید: «برای اینکه من این را از مقیم خواهم ساخت، پس خواهید دانست که من یهوه تکلم نموده و بعمل آورده‌ام. قول خداوند این است.» ۳۵ و کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: «توتای پسر انسان یک عصا برای خود بگیر و بر آن بنویس برای یهودا و برای بنی اسرائیل رفقای وی. پس عصای دیگر بگیر و بر آن بنویس برای یوسف عصای افرایم و تمامی خاندان اسرائیل رفقای وی. ۳۶ و آنها را برای خودت با یکدیگر یک عصا ساز تا در دست یک باشد. ۳۷ چون ابناء قومت تو را خطاب کرده، گویند: آیا ما را خبر نمی‌دهی که از این کارها مقصود تو چیست؟ ۳۸ آنگاه به ایشان بگو: خداوند یهوه چنین می‌فرماید: اینکه من عصای یوسف را که در دست افرایم است و اسپاط اسرائیل را که رفقای وی‌اند، خواهیم گرفت و آنها را با وی یعنی با عصای بیهودا خواهیم پوست و آنها را یک عصا خواهیم ساخت و در دست یک خواهید شد. ۳۹ پس آن عصاها که بر آنها نوشته در دست تو در نظر ایشان باشد. ۴۰ و به ایشان بگو: خداوند یهوه چنین می‌فرماید: اینکه من بنی اسرائیل را از میان امت هایی که به آنها رفته‌اند گرفته، ایشان را از هر طرف جمع خواهم کرد و ایشان را به زمین خودشان خواهیم آورد. ۴۱ و ایشان را در آن زمین بر کوههای اسرائیل یک امت خواهیم ساخت. و یک پادشاه بر جمیع ایشان سلطنت خواهند نموده دیگر دو امت نخواهند بود و دیگر به دولمکت تقسیم نخواهند شد. ۴۲ و خوبیشتن رادیگر به بقیه و رجاسات و همه معصیت‌های خودنجهس نخواهند ساخت. بلکه ایشان را از جمیع مساکن ایشان که در آنها گناه ورزیده‌اند نجات داده، ایشان را ظاهر خواهیم ساخت. و ایشان قوم من خواهند بود و من خدای ایشان خواهیم بود. ۴۳ و بنده من داد، پادشاه ایشان خواهد بود. و یک شبان برای جمیع ایشان خواهد بود. و به احکام من سلوک نموده و فرایض مرا نگاه داشته، آنها را بجا خواهند آورد. ۴۴ و در زمینی که به بنده خود یعقوب دادم و پدران ایشان در آن ساکن می‌بودند، ساکن خواهند شد. و

«بر روح نبوت نما! ای پسر انسان بر روح نبوت کرده، بگو: خداوند یهوه چنین می‌فرماید که این را بجاواید. ۴۵ و در زمینی که به پدران شما دادم ساکن زنده شوند.» ۴۶ پس چنانکه مرا امر فرمود، نبوت نمودم. و روح به آنها داخل شد و آنها زنده گشته، بر پایهای خود لشکر بی‌نهایت عظیمی استادند. ۴۷ و اورما گفت: «ای پسر انسان این استخوانها تمامی خاندان اسرائیل می‌باشند. اینکه ایشان می‌گویند: استخوانها می‌خشک شد، و امد ما ضایع گردیدو خودمان منقطع گشتم. ۴۸ و لهذا نبوت کرده،

به ایشان بگو: خداوند یهوه چنین می‌فرماید: اینکه من قبرهای شما را می‌گشایم. و شما را ای قوم من از قبرهای شما درآورده، به زمین اسرائیل خواهیم آورد. ۴۹ و ای قوم من چون قبرهای شما را بگشایم و شما را از قبرهای شما بیرون آورم، آنگاه خواهید دانست که من یهوه هستم. ۵۰ و روح خود را در شما خواهیم نهاد تا زنده شوید. و شما را در زمین خودتان مقیم خواهیم ساخت. پس خواهید دانست که من یهوه تکلم نموده و بعمل آورده‌ام. قول خداوند این است.» ۵۱ و کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: «توتای پسر انسان یک عصا برای خود بگیر و بر آن بنویس برای یهودا و برای بنی اسرائیل رفقای وی. پس عصای دیگر بگیر و بر آن بنویس برای یوسف عصای افرایم و تمامی خاندان اسرائیل رفقای وی. ۵۲ و آنها را برای خودت با یکدیگر یک عصا ساز تا در دست یک باشد. ۵۳ خداوند یهوه چنین می‌گوید: «برای این بار دیگر خاندان اسرائیل از من مسالت خواهند نمودتا آن را برای ایشان بعمل آورم. من ایشان را با مردمان مثل گله کثیر خواهیم گردانید. ۵۴ مثل گله‌های قبیانی یعنی گله اورشایم در موسمهای شصت همچنان شهرهای مخرب از گله‌های مردمان پر خواهد شد و ایشان خواهند دانست که من یهوه هستم.»

۳۷ دست خداوند بر من فرود آمد، مرا در روح خداوند بیرون برد و در همواری قرار داد و آن از استخوانها بود. ۳۸ و مرا به هر طرف آنها گردانید. و اینکه آنها بر روی همواری بی‌نهایت زیاده و بسیار خشک بود. ۳۹ و او مرا گفت: «ای پسر انسان آیا می‌شود که این استخوانها زنده گردد؟» ۴۰ گفتم: «ای خداوند یهوه تو می‌دانی». ۴۱ پس مرا فرمود: «برای استخوانها نبوت نموده، به اینها بگو: ای استخوانها خشک کلام خداوند را بشنوید! ۴۲ خداوند یهوه به این استخوانها چنین می‌گوید: اینکه من روح به شماردمی آورم تا زنده شوید. ۴۳ و پیه‌ها بر شما خواهیم نهاد و گوشت بر شما خواهیم آورد و شما را به پوست خواهیم پوشانید و در شما روح خواهیم نهاد تا زنده شوید. پس خواهید دانست که من یهوه هستم. ۴۴ پس من چنانکه مامور شدم نبوت کردم. و چون نبوت نمودم، آوازی مسموع گردید. و اینکه تزلیل واقع شد و استخوانها به یکدیگر یعنی هر استخوانی به استخوانش نزدیک شد. ۴۵ و نگریستم و اینکه پیه‌ها و گوشت به آنها برآمد و پوست آنها را از بالا پوشانید. امادر آنها روح نبود. ۴۶ پس او مرا گفت:

ایشان و پسران ایشان و پسران ایشان تا به اید در آن سکونت خواهند نمود و بنده من داده تا ابدالاً بادرئیس ایشان خواهد بود. ۲۶ و با ایشان عهدسلامتی خواهم بست که برای ایشان عهدجوانانی خواهد بود و ایشان را مقیم ساخته، خواهم افود و مقدس خویش را تا ابدالاً باد در میان ایشان قرار خواهم داد. ۲۷ و مسکن من برایشان خواهد بود و من خدای ایشان خواهم بود و ایشان قوم من خواهند بود. ۲۸ پس چون مقدس من در میان ایشان تا به اید بر قرار بوده باشد، آنگاه امت‌ها خواهند دانست که من بیوه هستم که اسرائیل را تقدیس می‌نمایم.»

۳۸ و کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: «ای پسر انسان نظر خود را بر جوج که از زمین ماجوج و رئیس روش و ماشک و تویال است بدار و بر او نبوت نما. ۳ و بگو خداوند بیوه چنین می‌فرماید: اینک من ای جوج رئیس روش و ماشک و تویال به ضد تو هستم. ۴ و تو را برگردانیده، قلاب خود را به چانه ات می‌گذارم و تورا با تمامی لشکرت بیرون می‌آوم. اسیان و سواران که جمیع ایشان با اسلحه تمام آراسته، جمعیت عظیمی با سپرها و مجنهای ایشان شمشیرها بدست گرفته، ۵ فارس و کوش و فوط با ایشان و جمیع ایشان با سپر و خود، ۶ جومر و تمامی افواجش و خاندان توجهه از اطراف شمال با تمامی افواجش و قوم‌های بسیاره همراه تو، ۷ پس مستعد شو و تو و تمامی جمعیت که نزد تو جمع شده‌اند، خویشتن رامها سازید و تو مستحفظ ایشان باش. ۸ بعد ازروزهای بسیار از تو تفقد خواهد شد. و درسالهای آخر به زمینی که از شمشیر استرداد شده است، خواهی آمد که آن از میان قوم‌های بسیار برکوههای اسرائیل که به خرابه دائمی تسليم شده بود، جمع شده است و آن از میان قوم‌ها بیرون آورده شده و تمامی اهلش به امنیت ساکن می‌باشند. ۹ اما تو بر آن خواهی برآمد و مثل بادشید داصل آن خواهی شد و مانند ابرها زمین راخواهی پوشانید. تو و جمیع افواجش و قوم‌های بسیار که همراه تو می‌باشند.» ۱۰ خداوند بیوه چنین می‌فرماید: «در آن روز چیزها در دل تو خطرور خواهد کرد و تدبیری رشت خواهی نمود. ۱۱ و خواهی گفت: به زمین بی حصار برمی‌آیم. بر کسانی که به اطمینان و امنیت ساکنند می‌آیم که جمیع ایشان بی حصارندو پشت بندها و دروازه‌ها ندارند. ۱۲ تا تاراج نمایی و غنیمت را ببری و دست خود را به خرابه‌هایی که معمور شده است و به قومی که از میان امت‌ها جمع شده‌اند، بگردانی که ایشان موشی و اموال اندوخته‌اند و در وسط جهان ساکنند. ۱۳ شبا و ددان و تجار ترشیش و جمیع شیران ژیان ایشان تو را خواهند گفت: آیا به جهت گرفتن غارت آمده‌ای؟ و آیا به جهت بردن غنیمت جمعیت خود را جمع کرده‌ای تا نقره و طلا برداری و مواشی و اموال را بربایی و غارت عظیمی ببری؟ ۱۴ «بنابراین ای پسر انسان نبوت نموده، جوج را بگو که خداوند بیوه چنین می‌فرماید: در آن روز حینی که قوم من اسرائیل به امنیت ساکن باشند آیا تو

۳۹ «پس توای پسر انسان درباره جوج نبوت کرده، بگو خداوند بیوه چنین می‌فرماید که اینک ای جوج رئیس روش و ماشک و تویال من به ضد تو هستم. ۲ و تو را برمی‌گذارم و رهبری می‌نمایم و تو را از اطراف شمال برآورده، بر کوههای اسرائیل خواهیم آورد. ۳ و کمان تو را از دست چیز انداخته، تیرهای تو را از دست راست خواهیم افکند. ۴ و تو و همه افواجت و قوم‌هایی که همراه تو هستند بر کوههای اسرائیل خواهیم افتاد و تو را به هرجنس مرغان شکاری و به حیوانات صحراء به جهت خوارک خواهیم داد. ۵ خداوند بیوه می‌گوید که به روی صحراء خواهی افتاد زیرا که من تکلم نموده‌ام. ۶ و آتشی بر ما جوج و بر کسانی که در جزایر به امنیت ساکنند خواهیم فرستاد تا باندند که من بیوه هستم. ۷ و نام قدوس خود را درمیان قوم خویش اسرائیل، معروف خواهیم ساخت و دیگر نمی‌گذارم که اسم قدوس من بی حرمت شود تا امت‌ها باندند که من بیوه قدوس اسرائیل می‌باشم. ۸ اینک خداوند بیوه می‌گوید: آن می‌آید و به وقوع خواهند پیوست. واین همان روز است که درباره‌اش تکلم نموده‌ام. ۹ و ساکنان شهرهای اسرائیل بیرون خواهند آمد و اسلحه یعنی مجن و سپر و کمان و تیرها و چوب دستی و نیزه‌ها را آتش زده، خواهند سوزانید. و مدت

من وزیده‌اند متحمل خواهند شد. ۲۷ و چون ایشان را از میان امت‌ها برگداخت و ایشان را از زمین دشمنانشان جمع نمایم، آنگاه در نظر امت های بسیار در ایشان تقدیس خواهم شد. ۲۸ و خواهند داشت که من بهوه خدای ایشان هستم، از آن روکه من ایشان را در میان امت‌ها جلای وطن ساختم و ایشان را به زمین خودشان جمع کردم و بار دیگرکسی را از ایشان در آنجا باقی نخواهم گذاشت. ۲۹ و خداوند بهوه می‌گوید که من بار دیگررو خود را از ایشان نخواهم پوشانید زیرا که روح خوبیش را بر خاندان اسرائیل خواهم ریخت.»

۴۰ در سال بیست و پنجم اسیری ما در ابتدای سال، در دهم ماه که سال چهاردهم بعد از تسبیح شهر بوده، در همان روز دست خداوند بر من نازل شده، مرا به آنجا برد. ۲ در رویاهای خدا مرا به زمین اسرائیل آورد. و مرا بر کوه بسیار بلند قرار داد که بطرف جنوب آن مثل بنای شهر بود. ۳ و چون مرا به آنجا آورد، اینک مردی که نمایش او مثل نمایش بزنی بود و در دستش رسماً از کتاب و نی برای پیمودن بود و نزد دروازه ایستاده بود. ۴ آن مرد مرا گفت: «ای پسر انسان به چشمان خود بین و به گوشهای خوبیش بشنو و دل خود را به هرچه به تو نشان دهم، مشغول ساز نزیرا که تو را در اینجا آوردم تا لین چیزها را به تو نشان دهم. پس خاندان اسرائیل را از هرچه می‌بینی آگاه ساز.» ۵ و اینک حصاری بیرون خانه گردآگردش بود. و به دست آن مرد نی پیمایش شش ذراعی بود که هر ذراعش پک ذراع و پک قبه بود. پس عرض بنا را پک نی و بلندیش را پک نی پیمود. ۶ پس نزد دروازه‌ای که بسوی مشرق متوجه بود آمد، به پله هایش برآمد. و آستانه دروازه را پیمود که عرضش پک نی بود و عرض آستانه دیگر را که پک نی بود. ۷ و طول هر غرفه پک نی بود و عرضش پک نی. و میان غرفه‌ها مسافت پنج ذراع و آستانه دروازه نزد رواق دروازه از طرف اندرون پک نی بود. ۸ و رواق دروازه را از طرف اندرون پک نی پیمود. ۹ پس رواق دروازه را هشت ذراع و اسپرهایش را دو ذراع پیمود. و رواق دروازه بطرف اندرون را در میان امت‌ها قرار خواهم داد و جمیع امت‌ها آذوقی مرا که آن را اجرا خواهم داشت و دست مرا که برایشان فروز خواهم آورد، مشاهده خواهند نمود. ۱۰ و خاندان اسرائیل از آن روز و بعد خواهند داشت که یهوه خدای ایشان من هستم. ۱۱ و امت‌ها خواهند داشت که خاندان اسرائیل به سبب گاه خودشان جلای وطن گردیدند. زیراچونکه به من خیانت وزیدنند، من روی خود را از ایشان پوشانیدم و ایشان را به دست ستم کاران ایشان تسليم نمودم که جمیع ایشان به شمشیرافقادند. ۱۲ و حجره های دروازه بطرف شرقی، سه از اینطرف و سه از آنطرف بود. و هر سه را پک پیمایش و اسپرها را از اینطرف و آنطرف پک پیمایش بود. ۱۳ و عرض دهنه دروازه را ده ذراع و طول دروازه را سیزده ذراع پیمود. ۱۴ و محجری پیش روی حجره‌ها از اینطرف پک ذراع و محجری از آنطرف بک ذراع و حجره‌ها از این طرف سش ذراع و از آنطرف شش ذراع بود. ۱۵ و پیش روی دروازه را از سقف پک حجره تا سقف دیگری بیست و پنج ذراع پیمود. و دروازه در مقابل دروازه بود. ۱۶ و اسپرها شست ذراع ساخت و رواق گردآگرد دروازه به اسپرها رسید. ۱۷ و پیش دروازه مدخل تا پیش روی دروازه اندرونی پنجه ذراع بود. ۱۸ و حجره‌ها و اسپرها آنها را به اندرон دروازه پنجه‌های مشک بهر طرف بود و همچنین رواقها را و پنجه‌هایها بطرف اندرون گردآگرد بود ویر اسپرها نخلها بود. ۱۹ پس مرا

به صحن بیرونی آورد و اینک اطاقها و سنگ فرشی که برای صحن از ذبح نمایند. ۴۰ و به یک جانب از طرف بیرون نزد زینه دهنده دروازه شمالی هر طرفش ساخته شده بود. و سی اطاق بر آن سنگ فرش بود. ۱۸ و سنگ فرش یعنی سنگ فرش پائیزی به جانب دروازه‌ها یعنی به اندازه طول دروازه‌ها بود. ۱۹ و عرضش را از برابر دروازه پائیزی تا پیش صحن اندرونی از طرف بیرون صد ذراع به سمت مشرق و سمت شمال پیمود. ۲۰ و طول و عرض دروازه‌ای را که رویش بطرف شمال صحن بیرونی بود پیمود. ۲۱ و حجره‌هایش سه از اینطرف و سه از آنطرف و اسیرهایش و رواهایش مواقف پیمایش دروازه اول بود. طولش پنجاه ذراع و عرضش بیست و پنج بلندیش یک ذراع بود و بر آنها آلاتی را که به آنها قربانی‌های سوختنی و آنها ذبح می‌کردند. ۲۲ و چهار میز برای قربانی‌های سوختنی از سنگ تراشیده بود که طول هر یک یک ذراع و نیم و عرضش یک ذراع و نیم و بلندیش یک ذراع بود و بر آنها آلاتی را که به آنها قربانی‌های سوختنی و ذیبای را ذبح می‌نمودند، می‌نهادند. ۲۳ و کناره‌های یک قبضه قد در آندرون از هر طرف نصب بود و گوشت قربانی‌ها بر میزها بود. ۲۴ و بیرون دروازه اندرونی، اطاقهای مغنان در صحن اندرونی به پهلوی دروازه شمالی بود وروی آنها به سمت جنوب بود و یکی به پهلوی دروازه مشرقی که رویش بطرف شمال می‌بود. ۲۵ و او مرا گفت: «این اطاقی که رویش به سمت جنوب است، برای کاهنانی که ودیعت خانه را نگاه می‌دارند ۲۶ و اطاقی که رویش به سمت شمال است، برای کاهنانی که ودیعت مذیع را نگاه می‌دارند می‌باشد. ایناندیسان صادق از بنی لاوی که نزدیک خداوندیم آیند تا او را خدمت نمایند». ۲۷ و طول صحن را صد ذراع پیمود و عرضش را صد ذراع و آن مربع بود و مذیع در برابر خانه بود. ۲۸ و مرا به رواق خانه آورد. و اسیرهای رواق را پنج ذراع از اینطرف و پنج ذراع از آنطرف پیمود. و عرض دروازه را سه ذراع از اینطرف و سه ذراع از آنطرف. ۲۹ و طول رواق بیست ذراع و عرضش بیarde ذراع. و نزد زینه‌اش که از آن برمی‌آمدند، دو ستون نزد اسیرها یکی از اینطرف و دیگری از آنطرف بود.

۴۱ و مرا به هیکل آورد و عرض اسیرها راشش ذراع از اینطرف و عرض آنها راشش ذراع از آنطرف که عرض خیمه بود پیمود. ۲ و عرض مدخل ده ذراع بود و جانبی‌های مدخل از اینطرف پنج ذراع و از آنطرف پنج ذراع بود و طولش را چهل ذراع و عرضش را بیست ذراع پیمود. ۳ و به اندرون داخل شده، اسیرهای مدخل را دو ذراع و مدخل را شش ذراع و عرض مدخل را هفت ذراع پیمود. ۴ و طولش را بیست ذراع و عرضش را بیست ذراع پیش روی هیکل پیمود و مرا گفت: «این قدس الاقام است». ۵ و دیوار خانه را شش ذراع پیمود. و عرض غرفه‌ها که گردآگرد خانه بهر طرف می‌بود چهار ذراع بود. ۶ و غرفه‌ها روی همدیگر سه طبقه بود و در هر رسته‌ای سی و در دیواری که به جهت غرفه‌ها گردآگرد خانه بود، داخل می‌شد تا (دران) ممکن شود و در دیوار خانه ممکن نشود. ۷ و غرفه‌ها بالاتر و بالاتر احاطه کرده، وسعت‌می‌شد، زیرا که خانه را بالاتر و بالاتر گرد خانه احاطه می‌کرد و از این جهت خانه بسوی بالا وسعت‌می‌بود، و همچنین از طبقه تحتانی به طبقه وسطی تا طبقه فوقانی بالامی رفته‌اند. ۸ و بلندی خانه را از هر طرف ملاحظه نمودم و اساس های غرفه‌ها یک نی تمام، یعنی شش ذراع بزرگ بود. ۹ و بطرف بیرون عرض دیواری

به صحن بیرونی آورد و اینک اطاقها و سنگ فرشی که برای صحن از ذبح نمایند. ۱۰ و به جانب دیگر که نزد رواق دروازه بود و میز بود. ۱۱ و سنگ فرش یعنی سنگ فرش پائیزی به جانب دروازه‌ها یعنی به اندازه طول دروازه‌ها بود. ۱۲ و عرضش را از برابر دروازه پائیزی تا پیش صحن اندرونی از طرف بیرون صد ذراع به سمت مشرق و سمت شمال پیمود. ۱۳ و طول و عرض دروازه‌ای را که رویش بطرف شمال صحن بیرونی بود پیمود. ۱۴ و حجره‌هایش سه از اینطرف و سه از آنطرف و اسیرهایش و رواهایش نخلهایش مواقف پیمایش دروازه‌ای ذراع و عرضش بیست و پنج که رویش به سمت مشرق است بود. و به هفت پله به آن برمی‌آمدند و رواهایش پیش روی آنها بود. ۱۵ و صحن اندرونی را دروازه‌ای در مقابل دروازه دیگر بطرف شمال و بطرف مشرق بود. و از دروازه تادروازه صد ذراع پیمود. ۱۶ پس مرا بطرف جنوب برد. و اینک دروازه‌ای به سمت جنوب و اسیرهایش و رواهایش را مثل این پیمایشها پیمود. ۱۷ و برای آن و برای رواهایش پنجاه‌ها مثل آن پنجه هاگردآگردش بود. و طولش پنجاه ذراع و عرضش بیست و پنج ذراع بود. ۱۸ وزینه‌های آن هفت پله داشت. و رواش پیش آنها بود. و آن را نخلهایکی از اینطرف و دیگری از آنطرف براسیرهایش بود. ۱۹ و صحن اندرونی بطرف جنوب دروازه‌ای داشت و از دروازه تا دروازه به سمت جنوب صد ذراع پیمود. ۲۰ و مرا از دروازه جنوبی به صحن اندرونی آورد. و دروازه جنوبی را مثل این پیمایشها پیمود. ۲۱ و حجره‌هایش و اسیرهایش و رواهایش مواقف این پیمایشها بود. و در آن و در رواهایش پنجه‌های گردآگردش بود و طولش پنجاه ذراع و عرضش بیست و پنج ذراع بود. ۲۲ و طول رواقی که گردآگردش بود بیست و پنج ذراع و عرضش پنج ذراع بود. ۲۳ و رواش به صحن بیرونی می‌رسید. و نخلها بر اسیرهایش بود و زینه‌اش هشت پله داشت. ۲۴ پس مرا به صحن اندرونی به سمت مشرق آورد. و دروازه را مثل این پیمایشها پیمود. ۲۵ و حجره‌هایش و اسیرهایش و رواهایش مواقف این پیمایشها بود. و دران و در رواهایش پنجه‌های بره طرفش بود و طولش پنجاه ذراع و عرضش بیست و پنج ذراع بود. ۲۶ و رواهایش بسوی صحن بیرونی و نخلها بر اسیرهایش از این طرف و آنطرف بود و زینه‌اش هفت پله داشت. ۲۷ و مرا به دروازه شمالی آورد و آن را مثل این پیمایشها پیمود. ۲۸ و حجره‌هایش و اسیرهایش رواهایش را نیز. و پنجه‌های گردآگردش بود و طولش پنجاه ذراع و عرضش بیست و پنج ذراع بود. ۲۹ و اسیرهایش بسوی صحن بیرونی بود. و نخلها بر اسیرهایش از اینطرف و آنطرف بود و زینه‌اش هشت پله داشت. ۳۰ و نزد اسیرهای دروازه‌ها اطاقی با دروازه‌اش بود که در آن قربانی‌های سوختنی رامی شستند. ۳۱ و در رواق دروازه دو میز از این طرف بود تا بر آنها قربانی‌های سوختنی و قربانی‌های گناه و قربانی‌های جرم را

که به جهت غرفه‌ها بود پنج درایع بود و فسحت باقی مانده مکان غرفه‌های خانه بود. ۱۰ و در میان حجره‌ها، عرض بیست ذراعی گردآگرد خانه بهره‌رفش بود. ۱۱ و درهای غرفه هابسوی فسحت بود. یک در بسوی شمال و در دیگر به سوی جنوب و عرض مکان فسحت پنج درایع گردآگرد. ۱۲ و عرض بینانی که روپروری مکان منفصل بود در گوش سمت غرب هفتاد ذراع و عرض دیوارگردآگرد بینان پنج درایع و طولش نود ذراع داخل می‌شدند. ۱۰ و در حجم دیوار صحن که بطرف مشرق بود پیش روی مکان منفصل و مقابله بینان حجره‌ها بود. ۱۱ و راه مقابله آنها مثل نمایش راه حجره‌های سمت شمال بود، عرض آنها مطابق طول آنها بود و تمامی مخرج های اینها مثل رسم آنها و درهای آنها. ۱۲ و مثل درهای حجره‌های سمت جنوب دری بر سر راه بود یعنی بر راهی که راست پیش روی دیوار مشرقی بود جایی که به آنها داخل می‌شدند. ۱۳ و مرآ گفت: «حجره‌های شمالي و حجره‌های جنوبی که پیش روی مکان منفصل است، حجره‌های مقدس می‌باشد که کاهانی که به خداوند نزدیک می‌آیند قدس اقدس را در آنها می‌خورند و قدس اقدس و هدایای آردی و قربانی های گناه و قربانی های جرم را در آنها می‌گذارند زیرا که این مکان مقدس است. ۱۴ و چون کاهاندان داخل آنها می‌شوند دیگر از قدس به نخلها در آن ساخته شده بود و در میان هر دو کرویی یک نخل بود و هر کرویی دو رو داشت. ۱۹ یعنی روی انسان بسوی نخل از اینطرف و روی شیر بسوی نخل از اینطرف بر تمامی خانه بهره‌رفش ساخته شده بود. ۲۰ و از زمین تا بالای درها کرویان و نخل‌های مصور بود و بر دیوار گردآگرد از اندرون و بیرون به همین پیمایشها. ۱۸ و کرویان و نخلها در آن ساخته شده بود و در میان هر دو کرویی یک نخل بود و هر کرویی دو رو داشت. ۲۱ یعنی روی انسان بسوی نخل از اینطرف و روی اندرونی هیکل مربع بود و منظر جلوقدس مثل منظر آن بود. ۲۲ و مذبح چوپین بود. بلندی اش سه ذراع و طولش دو ذراع و گوشه‌هایش و طولش و دیوارهایش از چوب بود. او مرآ گفت: «میزی که در حضور خداوندی باشد این است». ۲۳ و هیکل و قدس را دو در بود. ۲۴ و هر در رادو لنگه بود و این دو لنگه تا می‌شد. یک در را دونلگه و در دیگر را دو لنگه. ۲۵ و بر آنها یعنی بردهای هیکل کرویان و نخلها مصور بود بطوطی که در دیوارها مصور بود و آستانه چوپین پیش روی رواق بطرف بیرون بود. ۲۶ بر جانب رواق پنجه‌های مشبک به اینطرف و به آنطرف بود و همچنین بر غرفه‌های خانه و بر آستانه‌ها.

۴۳ و مرآ نزد دروازه آورد، یعنی به دروازه‌ای که به سمت مشرق متوجه بود. ۲ و اینک جلال خدای اسرائیل از طرف مشرق آمد و آوار او مثل آنها بسیار بود و زمین از جلال او منور گردید. ۳ و مثل منظر آن رویایی بود که دیده بودم یعنی مثل آن رویا که در وقت آمدن من، برای تخریب شهر دیده بودم و رویا هامیل آن رویا بود که نزد نهر خاور مشاهده نموده بودم. پس به روی خود درافتادم. ۴ پس جلال خداوند از راه دروازه‌ای که رویش به سمت مشرق بود به خانه درآمد. ۵ و روح مرآ برداشته، به صحن اندرونی آورد و اینک جلال خداوند خانه را مملو ساخت. ۶ و هاتنی راشنیدم که از میان خانه به من تکلم می‌نماید و مردم پهلوی من ایستاده بود. ۷ و مرآ گفت: «ای پسر انسان این است مکان کرسی من و مکان کف پایه‌ایم که در آن در میان بني اسرائیل تا به اپدساکن خواهم شد و خاندان

۴۲ و مرآ به صحن بیرونی از راه سمت شمالی بیرون برد و مرآ به حجره‌ای که مقابله مکان منفصل و روپروری بینان بطرف شمال بود آورد. ۲ جلو طول صد ذراعی در شمالی بود و عرضش پنجاه ذراع بود. ۳ مقابله بیست ذراع که از آن صحن اندرونی بود و مقابله سنگفرشی که از صحن بیرونی بود دهلیزی روپروری دهلیزی در سه طبقه بود. ۴ و پیش روی حجره‌ها بطرف اندرون خنده‌ی به عرض ده ذراع بود و راهی یک ذراع و درهای آنها بطرف شمال بود. ۵ و حجره‌های فوقانی کوتاه بود زیرا که دهلیزها از آنها می‌گرفتند بیشتر از آنچه آنها از حجره‌های تحتانی و وسطی بینان می‌گرفتند. ۶ چونکه سه طبقه بود و ستونها مثل ستونهای صحن‌ها نداشت و از این سبب، طبقه فوقانی از طبقات تحتانی و وسطی از زمین تنگتر

اسرائیل هم خود ایشان و هم پادشاهان ایشان بار دیگر به زناها ولاشهای پادشاهان خود در مکان های بلند خویش نام قدوس مرای حرمت نخواهند ساخت. ۸ ازینکه آستانه های خود را نزد آستانه من و باوهای خویش را به پهلوی باوهای من بپیکردند و در میان من و ایشان فقط دیواری است، پس اسم قدوس مرای رجاسات خویش که آنها بعمل آوردهاند بی حرمت ساخته اند، لهذا من در خشم خود ایشان را تلف نموده ام. ۹ حال زناهای خود و لاشهای پادشاهان خویش را از من دور نمایند و من در میان ایشان تا به ابد سکونت خواهم نمود. ۱۰ و توای پسر انسان خاندان اسرائیل را از این خانه مطلع ساز تا از گاهان خود خجل شوند و ایشان نمونه آن را پیمایند. ۱۱ واگر از هرچه بعمل آوردهاند خجل شوند، آنگاه صورت خانه را و نمونه و مخرجهای و مدخلهای و تمامی شکلهای و همه فرایض و جمیع صورتها و تمامی قانونهایش را برای ایشان اعلام نما و به نظر ایشان بنویس تا تمامی صورتش و همه فرایضش را نگاه داشته، به آنها عمل نمایند. ۱۲ و قانون خانه این است که تمامی حدودش بر سرکوه از همه اطرافش قدس اقدس باشد. اینک قانون خانه همین است. ۱۳ و پیمایشهای مذبح به ذراعها که هر ذراع یک ذراع و یک قبضه باشد این است. سینه اش یک ذراع و عرضش یک ذراع و حاشیه ای که گردآگرد لبیش می باشد یک وج و این پشت مذبح می باشد. ۱۴ و از سینه روی زمین تا خروج پایینی دو ذراع و عرضش یک ذراع و از خروج کوچک تا خروج بزرگ چهار ذراع و عرضش یک ذراع. ۱۵ و آتش داشت چهار ذراع و از آتش دان چهار شاخ برآمده بود. ۱۶ و طول آتش دان دوازده و عرضش دوازده و از هرچهار طرف مربع بود. ۱۷ و طول خروج چهارده و عرضش چهارده برقهار طرفش بود و حاشیه ای که گردآگردش بودنیم ذراع و دایره سینه اش یک ذراع و پله هایش به سمت مشرق متوجه بود. ۱۸ و او مرای گفت: «ای پسر انسان خداوند یهوه چنین می فرماید: این است قانون های مذبح درروزی که آن را بسازند تا قربانی های سوختنی برآن بگذرانند و خون بر آن پاشند. ۱۹ و خداوند یهوه می فرماید که به لاویان کهنه که از ذرت صادوق می باشند و به عقب پنهان خویش آواره گردیدند، متتحمل گناه خود خواهند شد. ۲۰ چهت خدمت من به من نزدیک می آیند یک گوساله به جهت قربانی گناه بده. ۲۱ و از خونش گرفته، بر چهار شاخش و بر چهار گوشه خروج و بر حاشیه ای که گردآگردش است پیاش و آن را طاهر ساخته، برایش کفاره ایشان برای خدمت ایشان می استند. ۲۲ و در روز دوم بزر نر بی عیبی برای قربانی گناه بگذران مقدس بسوزانند. ۲۳ و تمدیح را به آن طاهر سازند چنانکه آن را به گوساله طاهر ساختند. ۲۴ چون از طاهر ساختن آن فاغ شدی گوساله بی عیب و قوچی بی عیب از گله بگذران. ۲۵ تو آن را به حضور خداوند نزدیک بیاور و کاهن نمک بر آنها پاشیده، آنها را به جهت قربانی سوختنی برای خداوند بگذرانند.

۴۴ و مرا به راه دروازه مقدس بیرونی که به سمت مشرق متوجه بود، باز آورد و آن بسته شده بود. ۲ و خداوند مرای گفت: «این دروازه بسته بماند و گشوده نشود و هیچ کس از آن داخل نشود زیرا که یهوه خدای اسرائیل از آن داخل شده، لهذا بسته بماند. ۳ و اما رئیس، چونکه اوریس است در آن به جهت خوردن غذا به حضور خداوند بنشیند و از راه رواق دروازه داخل شود از همان راه بیرون رود». ۴ پس مرا از راه دروازه شمالی پیش روی خانه آورد و نگریسم و اینک جلال خداوند خانه خداوند را مملو ساخته بود و بروی خود را فتادم. ۵ و خداوند مرای گفت: «ای پسر انسان دل خود را به هرچه تو را گوییم درباره تمامی قانون های خانه خداوند و همه قواعدش مشغول ساز و به چشمان خود بین و به گوشهای خود بشنو و دل خویش را به مدخل خانه و به همه مخرج های مقدس مشغول ساز. ۶ و به این متمددین یعنی به خاندان اسرائیل بگو: خداوند یهوه چنین می فرماید: ای خاندان اسرائیل از تمامی رجاسات خویش باز استید. ۷ زیرا که شما اجنبیان نامختون دل و نامختون گوشت را داخل ساختید تا در مقدس من بوده، خانه مراملوث سازند. و چون شما غذای من یعنی په و خون را گذراندید، ایشان علاوه بر همه رجاسات شما عهد مرا شکستند. ۸ و شما و دیعت اقدام مرا نگاه نداشتید، بلکه کسان به جهت خویشتن تعیین نمودید تا و دیعت مرا در مقدس من نگاه دارند. ۹ «خداوند یهوه چنین می فرماید: هیچ شخص غریب نامختون دل و نامختون گوشت از همه غریبانی که در میان بني اسرائیل باشد به قدر من داخل نخواهد شد. ۱۰ بلکه آن لاویان نیز که در حین آواره شدن بني اسرائیل از من دوری ورزیده، از عقب پنهان خویش آواره گردیدند، متتحمل گناه خود خواهند شد. ۱۱ زیرا خادمان مقدس من و مستحفظان دروازه های خانه و ملازمان خانه هستند و ایشان قربانی های سوختنی و ذبایح قوم را ذبیح می نمایند و به حضور ایشان برای خدمت ایشان می استند. ۱۲ واز این جهت که به حضور پنهان خویش ایشان را خدمت نمودند و برای خاندان اسرائیل سنگ مصادم گناه شدند. بنابراین خداوند یهوه می گوید: دست خود را به ضد ایشان برافراشتم که متتحمل گناه خود خواهند شد. ۱۳ و به من نزدیک نخواهند آمد و به کهانت من نخواهند پرداخت و به هیچ چیز مقدس در قدس الاقداد نزدیک نخواهند آمد، بلکه خجالت خویش و رجاسات خود را که بعمل آوردن متحمل خواهند شد. ۱۴ لیکن ایشان را به جهت تمامی خدمت خانه و برای هر کاری که در آن کرده می شود، مستحفظان و دیعت آن

خواهم ساخت. ۱۵ «لیکن لاوبان کهنه از بنی صادوق که در جینی که بنی اسرائیل از من آواره شدند و دیعت مقدس ما نگاه داشتند، خداوند پهوه می‌گوید که ایشان به جهت خدمت من نزدیک خواهد آمد و به حضور من استاده په و خون را برای من خواهند گفرانید. ۱۶ و ایشان به مقدس من داخل خواهد شد و به جهت خدمت من به خوان من نزدیک خواهد آمد و دیعت مرا نگاه خواهند داشت. ۱۷ و هنگامی که به دروازه های صحن اندرورنی داخل شوند لباس کنای خواهند پوشید و چون در دروازه های صحن اندرورنی و در خانه مشغول خدمت باشدند، هیچ لباس پشمین نپوشند. ۱۸ عمامه های کنای بر سر ایشان وزیرجامه کنای بر کمرهای ایشان باشد و هیچ چیزی که عرق آورد در بر نکنند. ۱۹ و چون به صحن بیرونی یعنی به صحن بیرونی نزد قوم بیرون روند، آنگاه لباس خویش را که در آن خدمت می‌کنند بیرون کرده، آن را در حجره های مقدس بگذارند و به لباس دیگر ملبس شوند و قم را در لباس خویش تقدیس نمایند. ۲۰ و ایشان سر خود را تراشند و گیسوهای بلندگذارند بلکه موی سر خود را چینند. ۲۱ و کاهن وقت درآمدنش در صحن اندرورنی شراب نوشد. ۲۲ و زن بیوه یا مطلقه را به زنی نگیرند، بلکه باکرهای که از ذرت خاذان اسرائیل باشد یا بیوهای را که بیوه کاهن باشد بگیرند. ۲۳ و فرق میان مقدس و غیرمقدس را به قوم من تعليم دهدو تشخیص میان طاهر و غیرطاهر را به ایشان اعلام نمایند. ۲۴ و چون در مرافعه ها به جهت محکمه باشند، برسحب احکام من داوری ننمایند و شرایع و فرایض من در جمیع مواسم من نگاه دارند و سبیت های مرا تقدیس نمایند. ۲۵ واحدی از ایشان به میته آدمی نزدیک نیامده، خویشن را نجس نسازد مگر اینکه به جهت پدریا مادر یا پسر یا دختر یا برادر یا خواهی که شوهر نداشته باشد، جایز است که خویشن رانجس سازد. ۲۶ و بعد از آنکه طاهر شود هفت روز برای وی بشمارند. ۲۷ و خداوند یهوه می‌فرماید در روزی که به صحن اندرورنی قدس داخل شود تا در قدس خدمت نماید آنگاه قربانی گناه خود را بگذراند. ۲۸ «و ایشان را نصیبی خواهد بود. من نصیب ایشان خواهم بود. پس ایشان را در میان اسرائیل ملک ندهید زیرا که من ملک ایشان خواهم بود. ۲۹ و ایشان هدایای آردی و قربانی های گناه و قربانی های جرم را بخورند و همه موقوفات اسرائیل از آن ایشان خواهد بود. ۳۰ و اول تعامی نوبهای همه‌چیز و هر هدایای از همه‌چیزها از جمیع هدایای شما از آن کاهنان خواهد بود و خمیر اول خود را به کاهن بدهید تا برکت بر خانه خود فرود آورید. ۳۱ و کاهن هیچ میته یا دریده شده‌ای را از پنجه یا بهایم نخورد.

۴۵ «و چون زمین را به جهت ملکیت به قرعه تقسیم نماید، حصه مقدس را که طولش بیست و پنج هزار (نی) و عرضش ده هزار (نی) باشد هدایای برای خداوند بگذارند و این به تمامی حدودش از هر طرف مقدس

خواهی گذرانید، هر صبح آن را بگذران. ۱۴ و هر پامداد هدیه آردی آن را خواهی گذرانید، یعنی یک سدس ایفا و یک ثلث همین روغن که بر آرد نم پاشیده شود که هدیه آردی دایمی برای خداوند به فرضه ابدی خواهد بود. ۱۵ پس بره و هدیه آردی اش و روغنیش را هر صبح به جهت قرآنی سوختنی دایمی خواهد گذرانید. ۱۶ خداوند یهوه چنین می گوید: «چون رئیس بخششی به یکی از پسران خود بدهد، حق ارثیت آن از آن پسرانش خواهد بود و ملک ایشان به رسم ارث خواهد بود. ۱۷ لیکن اگر بخششی ازملک موروث خویش به یکی از بندگان خود بدهد، تا سال انفکاک از آن او خواهد بود، پس به رئیس راجع خواهد شد و میراث او فقط از آن پسرانش خواهد بود. ۱۸ و رئیس از میراث قوم نگیرد و ملک ایشان را غصب ننماید بلکه پسران خود را از ملک خویش میراث دهد تا قوم من هر کس از ملک خویش پراکنده نشوند. ۱۹ پس مرا از مدخلی که به پهلوی دروازه بود به حجره های مقدس کاهنان که به سمت شمال متوجه بوداراورد. و اینک در آنجا بهر دو طرف به سمت مغرب مکانی بود.» ۲۰ و مرا گفت: «این است مکانی که کاهنان، قریانی جم و قریانی گاه را طبخ می نمایند و هدیه آردی را می پزند تا آنها را به صحنه بیرونی به جهت تقدیس نمودن قوم بیرون نیاورند.» ۲۱ پس مرا به صحنه بیرونی آورد و مرا به چهار زاویه صحنه گردانید و اینک در هر زاویه صحنه صحنی بود. ۲۲ یعنی در چهار گوشه صحنه صحنه های محوطه ای بود که طول هر یک چهل و عرضش سی (ذراع) بود. این چهار را که در زاویه ها بود یک مقدار بود. ۲۳ و به گردآگرد آنها بطرف آن چهار طاقها بود و مطبخ ها زیر آن طاقها از هر طرفش ساخته شده بود. ۲۴ و مرا گفت: «اینها مطبخ ها می باشد که خادمان خانه در آنها باید قوم را طبخ می نمایند.»

۴۷ و مرا نزد دروازه خانه آورد و اینک آبهاز زیر آستانه خانه بسوی مشرق متجه بود، زیرا که روی خانه به سمت مشرق بود و آن آبها از زیر جانب راست خانه از طرف جنوب مذیع جاری بود. ۲ پس مرا از راه دروازه شمالی بیرون برد، از راه خارج به دروازه بیرونی به راهی که به سمت مشرق متجه است گردانید و اینک آبها از جانب راست جاری بود. ۲ و چون آن مردبوسوی مشرق بیرون رفت، رسما نکاری در دست داشت و هزار ذراع پیموده، مرا از آب عبور داد و آبها به قوزک می رسید. ۴ پس هزار ذراع پیموده، مرا عبور داد و آب به زانو می رسید و باز هزار ذراع پیموده، مرا عبور داد و آب به کمرمی رسید. ۵ پس هزار ذراع پیموده و نهی بود که از آن نتوان عبور کرد زیرا که آب زیاده شده بود، آبی که در آن می شود شنا کرد نهی که از آن عبور نتوان کرد. ۶ و مرا گفت: «ای پسر انسان آیا این را دیدی؟» پس مرا از آنجا برد، به کنار نهیر گردانید. ۷ و چون پر گشتم اینک بر کنار نهر از اینطرف و از آنطرف درختان بی نهایت پسیار بود. ۸ و مرا گفت: «این آبها بسوی ولایت شرقی جاری می شود و به هفتم ماه برای هر که سهه یا غفلت خطأ ورزخواهی کرد و شما برای خانه کفاره خواهید نمود. ۲۱ و در روز چهاردهم ماه اول برای شما هفت روز عید فصح خواهد بود که در آنها نان فطیر خورده شود. ۲۲ و در آن روز رئیس، گاؤقیانی گناه را برای خود و برای تمامی اهل زمین بگذراند. ۲۳ و در هفت روز عید، یعنی در هر روز آن هفت روز، هفت گاو و هفت فرچ بیعی به جهت قریانی سوختنی برای خداوند و هر روز یک بزرگ نر به جهت قریانی گناه بگذراند. ۲۴ و هدیه آردیس را یک ایفا برای هر گاو و یک ایفا برای هر فرچ و یک همین روغن برای هر ایفا بگذراند. ۲۵ و از روز پانزدهم ماه هفتم، در وقت عید موافق اینها یعنی موافق قریانی گناه و قریانی سوختنی و هدیه آردی و روغن تا هفت روز خواهد گذرانید.»

۴۶ خداوند یهوه چنین می گوید: «دروازه صحن اندرونی که به سمت مشرق متوجه است در شش روز شغل بسته بماند و در روز سیست مفتح شود و در روز اول ماه گشاده گردد. ۲ و رئیس از راه روازه دروازه بیرونی داخل شود و نزد چهار چوب دروازه باستد و کاهنان قریانی سوختنی و ذیبحه سلامتی او را بگذراند و او بر آستانه دروازه سجده نماید، پس بیرون بروداما دروازه تا شام بسته نشود. ۳ و اهل زمین در سیست ها و هلالها نزد دهنده آن دروازه به حضور خداوند سجده نمایند. ۴ و قریانی سوختنی که رئیس در روز سیست برای خداوند بگذراند، شش بره بیعی و یک فرچ بیعی خواهد بود. ۵ و هدیه آردی اش یک ایفا برای هر فرچ باشد و هدیه اش برای بره ها هرچه از دستش برآید و یک همین روغن برای هر ایفا. ۶ و در غرمه ماه یک گاؤچوان بیعی و شش بره و یک فرچ که بیعی باشد. ۷ و هدیه آردی اش یک ایفا برای هر گاو و یک ایفا برای هر فرچ و هرچه از دستش برآید برها و یک همین روغن برای هر ایفا بگذراند. ۸ و هنگامی که رئیس داخل شود از راه روازه درآید و از همان راه بیرون رود. ۹ و هنگامی که اهل زمین در مواسم به حضور خداوند داخل شوند، آنگاه هر که از راه دروازه شمالی به جهت عبادت داخل شود، از راه دروازه جنوبی بیرون رود. و هر که از راه دروازه جنوبی در میان ایشان داخل شود، از راه دروازه شمالی بیرون رود و از آن دروازه که از آن داخل شده باشد، بر زنگرد بلکه پیش روی خود بیرون رود. ۱۰ و چون ایشان داخل شوند رئیس در میان ایشان داخل شود و چون بیرون روند با هم بیرون روند. ۱۱ و هدیه آردی اش در عیدها و مواسم یک ایفا برای هر گاو و یک ایفا برای هر فرچ و هرچه از دستش برآید برها و یک همین روغن برای هر ایفا خواهد بود. ۱۲ و چون رئیس هدیه تبرعی را خواه قریانی سوختنی یا ذیباح سلامتی به جهت هدیه تبرعی برای خداوند بگذراند، آنگاه دروازه ای را که به سمت مشرق متجه است بگشایند و او قریانی سوختنی و ذیباح سلامتی خود را بگذراند به طوری که آنها را در روز سیست می گذراند. پس بیرون رود و چون بیرون رفت دروازه را بینندن. ۱۳ و یک بره یک ساله بیعی هر روز به جهت قریانی سوختنی برای خداوند

عربه فرود شده، به دریا می‌رود و چون به دریا داخل می‌شود آبهایش شفا می‌یابد. ۹ واقع خواهد شد که هر ذی حیات خزنداهی در هر جایی که آن نهر داخل شود، زنده خواهد گشت و ماهیان از حد زیاده پیدا خواهد شد، زیراً چون این آبها به آنجا می‌رسد، آن شفا خواهد داشت و هر جایی که نهر جاری می‌شود، همه‌چیز نهاده می‌گردد. ۱۰ و صیادان بر کنار آن خواهند ایستاد و از عین جدی تا عین عجایل موضعی برای پنهان کردن دامها خواهد بود و ماهیان آنها به حسب جنسهایان، مثل ماهیان دریای پرگ از حد زیاده خواهند بود. ۱۱ اما خلابها و تالابهای شفانخواهد یافت بلکه به نمک تسليم خواهد شد. ۱۲ و بر کنار نهر به اینطرف و آنطرف هر قسم درخت خوراکی خواهد رویید که برگهای آنها پرمرده نشود و میوه های آنها لاینقطع خواهد بود هر ماه میوه تازه خواهد آورد زیرا که آبش از مقدس جاری می‌شود و میوه آنها برای خوراک و بیرگهای آنها به جهت علاج خواهد بود. ۱۳ خداوند یهوه چنین می‌گوید: «این است حدودی که زمین را برای دوازده سبط اسرائیل به آنها تقسیم خواهید نمود. برای یوسف دوقسمت. ۱۴ و شما هر کس مثل دیگری آن را به تصرف خواهید آورد زیرا که من دست خود را برافراشتم که آن را به پدران شما بدhem پس این زمین به قرعه به شما به ملکیت داده خواهد شد. ۱۵ و حدود زمین این است.

بطرف شمال از دریای بزرگ بطرف حتلون تا مدخل صد. ۱۶ حمات و پیروته و سبرایم که در میان سرحد دمشق و سرحد حمات است و حصر وسطی که نزد سرحد حوران است. ۱۷ و حد از دریا حصر عینان نزد سرحد دمشق و بطرف شرقی دریان شرقی خواهی پسند و این حد شرقی اردن خواهد بود و از این حد تا دریای شرقی خواهید بود. ۱۸ و بطرف شرقی در میان حوران و دمشق و در میان جلعاد و زمین اسرائیل می‌باشد. ۱۹ و طرف جنوبی به جانب راست از تامار تا آب مریبوت قادر و نهر (نصر) و دریای بزرگ و این طرف جنوبی به جانب راست خواهد بود. ۲۰ و طرف غربی دریای بزرگ از حدی که مقابل مدخل حمات است خواهد بود و این جانب غربی باشد. ۲۱ پس این زمین را برای خود برجسته اسپاط اسرائیل تقسیم خواهید نمود. ۲۲ و آن را برای خود و برای غیریانی که در میان شماماوا گریند و در میان شما اولاد بهم رسانند به قرعه تقسیم خواهید کرد و ایشان نزد شما مثل متوطنان بینی اسرائیل خواهند بود و با شما در میان اسپاط اسرائیل میراث خواهند یافت. ۲۳ و خداوند یهوه می‌فرماید: در هر سبیط که شخصی غریب در آن ساکن باشد، در همان ملک خود را خواهد یافت.

۴۸ «و این است نامهای اسپاط: از طرف شمال تا جانب حتلون و مدخل حمات و حصر عینان نزد سرحد شمالی دمشق تا جانب حمات حد آنها از مشرق تا مغرب. برای دان یک قسمت. ۲ و نزد حد دان از طرف مشرق تا طرف مغرب برای اشیر یک قسمت. ۳ و نزد حد اشیر

خانه در میانش خواهد بود. ۲۲ و از ملک لاویان و از ملک شهرکه در میان ملک رئیس است، حصه‌ای در میان حد پهودا و حد بنیامین از آن رئیس خواهد بود. ۲۳ و اما برای بقیه اسپاط از طرف مشرق تاطرف مغرب برای بنیامین یک قسمت. ۲۴ و نزد حد بنیامین از طرف مشرق تا طرف مغرب برای شمعون یک قسمت. ۲۵ و نزد حد شمعون از طرف مشرق تا طرف مغرب برای یساکار یک قسمت. ۲۶ و نزد حد یساکار از طرف مشرق تاطرف مغرب برای زبولون یک قسمت. ۲۷ و نزد حد زبولون از طرف مشرق تا طرف مغرب برای جاد یک قسمت. ۲۸ و نزد حد جاد بطرف جنوب به جانب راست حد (زمین) از تمامار تا آب مریبه قادرش و نهر (مصر) و دریای پرگ خواهد بود.» ۲۹ خداوند پهوه می‌گوید: «اين است زميني که برای اسپاط اسرائیل به ملکیت تقسیم خواهید کرد و قسمت های ایشان این می‌باشد. ۳۰ و این است مخرج های شهر بطرف شمال چهار هزار و پانصد پیمایش. ۳۱ و دروازه های شهر موافق نامهای اسپاط اسرائیل باشد یعنی سه دروازه بطرف شمال. دروازه رؤینین یک و دروازه پهودایک و دروازه لاوی یک. ۳۲ و بطرف مشرق چهار هزار و پانصد (نی) و سه دروازه یعنی دروازه یوسف یک و دروازه بنیامین یک و دروازه دان یک. ۳۳ و بطرف جنوب چهار هزار و پانصد پیمایش و سه دروازه یعنی دروازه شمعون یک و دروازه یساکار یک و دروازه زبولون یک. ۳۴ و بطرف مغرب چهار هزار و پانصد (نی) و سه دروازه یعنی دروازه جاد یک و دروازه اشیر یک و دروازه نفتالی یک. ۳۵ و محیطش هجده هزار(نی) می‌باشد و اسم شهر از آن روز پهوه شمه خواهد بود.»

کسی مثل دانیال و حتی و میشائیل و عزربا یافت نشد پس در حضور پادشاه استادند. ۲۰ و در هر مستله حکمت و فطانت که پادشاه از ایشان استفسار کرد، ایشان را از جمیع مجوسیان و جادوگرانی که در تمام مملکت او بودند ده مرتبه بهتر یافت. ۲۱ و دانیال بود تا سال اول کورش پادشاه.

۲ و در سال دوم سلطنت نبودنصر، نبودنصر خوابی دید و روحش مضطرب شده، خواب از وی دور شد. ۲ پس پادشاه امروزه که مجوسیان و جادوگران و فالگیران و کلدانیان را بخوانند تا خواب پادشاه را برای اتعییر نمایند و ایشان آمده، به حضور پادشاه استادند. ۳ و پادشاه به ایشان گفت: «خوابی دیدم روحمن برای فهمیدن خواب مضطرب است.» ۴ کلدانیان به زبان ارامی به پادشاه عرض کردند که «پادشاه تا به ابد زنده بماند! خواب را برای بندگانت بیان کن و تعییر آن را خواهیم گفت.» ۵ پادشاه در جواب کلدانیان فرمود: «فمان از من صادر شد که اگر خواب و تعییر آن را برای من بیان نکنید پاره پاره خواهید شد و خانه های شمارا مزبله خواهند ساخت. ۶ و اگر خواب و تعییرش را بیان نکنید، بخششها و انعامها و اکرام عظیمی از حضور من خواهید یافت. پس خواب و تعییرش را به من اعلام نمایند.» ۷ ایشان بار دیگر جواب داده، گفتند که «پادشاه بندگان خود را از خواب اطلاع دهد و آن را تعییر خواهیم کرد.» ۸ پادشاه در جواب گفت: «یقین می دانم که شما فرصت می جویید، چون می بینید که فرمان از من صادر شده است. ۹ لیکن اگر خواب را به من اعلام ننمایید براش خوب داده، گفتند، که «کسی بر روی زمین نیست که مطلب پادشاه را بیان تواند نمود، لهذا هیچ پادشاه پا حاکم یا سلطانی نیست که چنین امری را از همگوئی یا جادوگر یا کلدانی پرسد. ۱۰ کلدانیان به حضور پادشاه جواب داده، گفتند، که احتمال غیر از خداوند نیست که مطلبی که پادشاه می پرسد، چنان بدیع است که احتمال غیر از خداوند نیست که مسکن ایشان با انسان نیست، نمی تواند آن را برای پادشاه بیان نماید.» ۱۱ از این جهت پادشاه خشم نمود و به شدت غضبناک گردیده، امر فرمود که جمیع حکیمان بابل را هلاک کنند. ۱۲ پس فرمان صادر شد و به صدد کشتن حکیمان برآمدند و دانیال و رفیقانش را می طلبیدند تا ایشان را به قتل رسانند. ۱۳ آنگاه دانیال با حکمت و عقل به اریوک رئیس جلالان پادشاه که برای کشتن حکیمان بابل بیرون می رفت، سخن گفت. ۱۴ اریوک سردار پادشاه را خطاب کرده، گفت: «چرا فرمان از حضور پادشاه چنین سخت است؟!» آنگاه اریوک دانیال را از کیفیت امر مطلع ساخت. ۱۵ و دانیال داخل شده، از پادشاه درخواست نمود که مهلت به وی داده شود تا تعییر را برای پادشاه اعلام نماید. ۱۶ پس دانیال به خانه خود رفته، رفاقت خویش حتی و میشائیل و عزربا را از جمیع ایشان

۱ در سال سوم سلطنت یهودیا پادشاه یهودا، نبودنصر پادشاه بابل به اورشلیم آمده، آن را محاصره نمود. ۲ و خداوند یهودیا پادشاه یهودا را با بعضی از طوفان خانه خدا به دست او تسليم نمود و او آنها را به زمین شعار به خانه خدای خود آورد و طوفان را به بیتالمال خدای خویش گذاشت. ۳ و پادشاه اشفاراز رئیس خواجهسرایان خویش را امر فرمود که بعضی ازینی اسرائیل و از اولاد پادشاهان و از شرقا را یاورد. ۴ جوانانی که هیچ عیی نداشته باشد و نیکومنظر در هرگونه حکمت ماهر و داشته باشد و علم و زبان کلدانیان را به ایشان تعلیم دهنده. ۵ و پادشاه وظیفه روزینه از طعام پادشاه و از شرایی که او می نوشید تعیین نمود و (امر فرمود) که ایشان را سه سال تربیت نمایند و بعد از اتفاقی آن مدت در حضور پادشاه حاضر شوند. ۶ و در میان ایشان دانیال و حتی و میشائیل و عزربا از بنی یهودا بودند. ۷ و رئیس خواجهسرایان نامها به ایشان نهاد، امدادنیال را به بطاطس و حتی را به شدرک و میشائیل را به میشک و عزربا را به عبدنحو مسمی ساخت. ۸ اما دانیال در دل خود قصد نمود که خویشتن را از طعام پادشاه و از شرایی که او می نوشید نجس نسازد. پس از رئیس خواجهسرایان درخواست نمود که خویشتن را نجس نسازد. ۹ و خدا دانیال را نزد رئیس خواجهسرایان محترم و مکرم ساخت. ۱۰ پس رئیس خواجهسرایان به دانیال گفت: «من از آقای خود پادشاه که خوارک و مشروبات شما را تعیین نموده است می ترسم. چرا چهره های شما را از سایر جوانانی که ابیای جنس شما می باشند، زشت بیند و همچنین سرمه نزد پادشاه در خطر خواهید انداخت.» ۱۱ پس دانیال به رئیس ساقیان که رئیس خواجهسرایان اورا بر دانیال و حتی و میشائیل و عزربا گماشته بود گفت: «مستدعاً آنکه بندگان خود را ده روز تجزیه نمای و به ما بقول برای خوردن بدهند و آب به جهت نوشیدن. ۱۲ و چهره های ما و چهره های سایر جوانانی را که طعام پادشاه رامی خورند به حضور تو ملاحظه نمایند و به نهجه که خواهی دید با بندگان عمل نمای.» ۱۳ و او ایشان را در این امر اجابت نموده، ده روز ایشان را تجزیه کرد. ۱۴ و بعد از اتفاقی ده روز معلوم شد که چهره های ایشان از سایر جوانانی که طعام پادشاه را می خوردند نیکوت و فریه تزوید. ۱۵ پس رئیس ساقیان طعام ایشان و شراب را که باید بتوشند برداشت و بقول به ایشان داد. ۱۶ اما خدا به این چهار جوان معرفت و اذراک در هر گونه علم و حکمت عطا فرمود و دانیال در همه رویاها و خوابها فهیم گردید. ۱۷ و بعد از اتفاقی روزهایی که پادشاه امر فرموده بود که ایشان را بیاورند، رئیس خواجهسرایان ایشان را به حضور نبودنصر آورد. ۱۸ و پادشاه با ایشان گفتگو کرد و از جمیع ایشان

۱۸ تا درباره این راز از خدای آسمانها رحمت بطلبید مبادا که دانیال و رفاقتیش با سایر حکیمان بابل هلاک شوند. ۱۹ آنگاه آن را زیبه دانیال در رویا شب کشف شد. پس دانیال خدای آسمانها را متبارک خواند. ۲۰ و دانیال متكلم شده، گفت: «اسم خدا تا ابدالا باد متبارک بادزیرا که حکمت و توانایی از آن وی است. ۲۱ و اوقتها و زمانها را تبدیل می کند. پادشاهان رامعزول می نماید و پادشاهان را نصب می کند. حکمت را به حکیمان می بخشد و فطانت پیشه گان را تعليم می دهد. ۲۲ اوست که چیزهای عمیق و پنهان را کشف می نماید. به آنچه در ظلمت است عارف می باشد و نور نزدی ساکن است. ۲۳ ای خدای پدران من تو را شکر می گویم و تسبیح می خوانم زیرا که حکمت و توانایی را به من عطا فرمودی و الان آنچه را که از تو درخواست کردایم به من اعلام نمودی چونکه ما را از مقصد پادشاه اطلاع دادی.» ۲۴ و از این جهت دانیال نزد اریوک که پادشاه او را به جهت هلاک ساختن حکمای بابل مامور کرده بود رفت، و او رسیده، چنین گفت که «حکمای بابل را هلاک مسارت. مرا به حضور پادشاه ببر و تعبیر را برای پادشاه بیان خواهم نمود.» ۲۵ آنگاه اریوک دانیال را بزودی به حضور پادشاه رسانید و او را چنین گفت که «شخصی را از اسیران بهدوایا فتحتم که تعبیر را برای پادشاه بیان تواند نمود.» ۲۶ پادشاه دانیال را که به بالشصر مسمی بود خطاب کرده، گفت: «ایا تومی توانی خوابی را که دیدهام و تعبیرش را برای من بیان نمایی؟» ۲۷ دانیال به حضور پادشاه جواب داد و گفت: «رازی را که پادشاه می طلبد، نه حکیمان و نه جادوگران و نه مجوسیان و نه منجمان می توانند آن را برای پادشاه حل کنند. ۲۸ لیکن خدایی در آسمان هست که کاشف اسرارمی باشد و او نیوکلننصر پادشاه را از آنچه در ایام آخر واقع خواهد شد اعلام نموده است. خواب تو و رویای سرت که در بستر دیده ای این است: ای پادشاه فکرهای تو بر بستر درباره آنچه بعد از این واقع خواهد شد به مخاطرات آمد و کاشف الاسرار، تو را از آنچه واقع خواهد شد مخبر ساخته است. ۲۹ و اما این راز بر من از حکمتی که من بیشتر از سایر زندگان دارم مکشوف نشده است، بلکه تا تعبیر بر پادشاه معلوم شود و فکرهای خاطر خود را بدانی. ۳۰ توای پادشاه می دیدی و اینک تمثال عظیمی بود و این تمثال بزرگ که درخشندگی آن بی نهایت و منظر آن هولناک بود پیش روی تو بربا شد. ۳۱ مساین تمثال از طلا خالص و سینه و بازویایش از نقره و شکم و رانهایش از برنج بود. ۳۲ و ساقهایش از آهن و پایهایش قدری از آهن و قدری از گل بود. ۳۳ و مشاهده می نمودی تاسنگی بدن دستها جدا شده، پایهای آهنین و گلین آن تمثال را زد و آنها را خرد ساخت. ۳۴ آنگاه شد، پایهای آهنین و گل و برنج و نقره و طلا با هم خردشده و مثل کاه خرمون تابستانی آهن و گل و برنج و نقره و طلا با هم خردشده و مثل کاه خرمون تابستانی گردیده، باد آنها راجتان برد که جهت آنها یافت نشد. و آن سنگ که تمثال را زده بود کوه عظیمی گردید و تمامی جهان را پر ساخت. ۳۵

۳ نیوکلننصر پادشاه تمثالي از طلا که ارتفاعش شصت ذراع و عرضش شش ذراع بود ساخت و آن را در همواری دورا درلوایت بابل نصب کرد. ۳۶ و نیوکلننصر پادشاه فرستاد که امرا و روسا و والیان و داروان و خزانه داران و مشیران و وکیلان و جمیع سروزان ولایتها را جمع کنند تا به جهت تبرک تمثالي که نیوکلننصر پادشاه نصب نموده بود بیایند. ۳۷ اما روسا و

واليان و داوران و خزانه‌داران و مشيران و وکيلان و جميع سروران ولايتها به ميشك و عبدنغو را بینند و در تون آتش ملتهب بیندازند. ۲۱ پس اين اشخاص را در زدها و جبهها و عمامتها و سایر لباسها ايشان بستند و در ميان تون آتش ملتهب افکندند. ۲۲ و چونكه فرمان پادشاه سخت بود و تون بي نهاي تايده شده، شعله آتش آن کسان را که شدرک و ميشك و عبدنغو را برداشته بودند کشت. ۲۳ و اين سه مردعيشي شدرک و ميشك و موسيقى را بشنويد، آنگاه به رو افتاده، تمثال طلا را که نيوکدنصر پادشاه نصب کرده، مى گفت: «اى قومها و امتها و زيانهاراي شما حكم است؟ ۵ که چون آواز کرنا و سرنا و عود و بريط و ستور و كمانچه و هر قسم آلات در همان ساعت در ميان تون آتش ملتهب افکنده خواهد شد.» ۷ لهذا در همان ساعت در ميان تون آتش ملتهب بسته افتادند. ۴ آنگاه نيوکدنصر پادشاه در حيرت افتاد و برويد هرچه تمامتر بيرخاست و مشيران خود را خطاب کرده، گفت: «آيا سه شخص نسيتم و در ميان آتش نينداختيم؟» ايشان در جواب پادشاه عرض کردند که «صحیح است اى پادشاه!» ۲۵ اور جواب گفت: «اینک من چهار مرد مى بیم که گشاده در ميان آتش مى خرامند و ضرري به ايشان نرسيده است و منظر چهارمین شبيه پسرخدا است.» ۲۶ پس نيوکدنصر به دهنئه تون آتش ملتهب نزديك آمد و خطاب کرده، گفت: «اى شدرک و ميشك و عبدنغو! اى بندگان خدai تعالي يبرون شويد و بيايد.» پس شدرک و ميشك و عبدنغو از ميان آتش يبرون آمدند. ۲۷ و امرا وروسا و اليان و مشيران پادشاه جمع شده، آن مردان را ديدند که آتش به بدنهاي ايشان اثری نکرده و موبي از سر ايشان نسخته و زنگ ردي ايشان تبديل نشده، بلکه بوی آتش به ايشان نرسيده است. ۲۸ آنگاه نيوکدنصر مكمل شده، گفت: «مبارك باد خدai شدرک و ميشك و عبدنغو که فرشته خود را فرستاد و بندگان خويش را که بر او توکل داشتند و به فرمان پادشاه مخالفت ورزیدند و بدنهاي خود را تسلیم نمودند تا خدai ديجري سوای خدai خويش را عبادت و سجده ننمایند، رهایي داده است. ۲۹ بناريين فرمانی از من صادرشد که هر قوم و امت و زيان که حرف تاشايسته‌اي به ضد خدai شدرک و ميشك و عبدنغو بگويند، پاره پاره شوند و خانه هاي ايشان به مزيله مبدل گردد، زيرا خدai ديگر نيسست که بدین منوال رهایي تواند داد.» ۳۰ آنگاه پادشاه (منصب) شدرک و ميشك و عبدنغو را در ولایت بابل برتری داد.

۴ از نيوکدنصر پادشاه، به تمامی قومها و امتها و زيانها که بر تمامی زمين ساكندسلامتی شما افرون باد! ۲ من مصلحت دانست که آيات و عجایي را که خدai تعالي به من نموده است بيان نمایم. ۳ آيات او چه قدر بزرگ و عجایب او چه قدر عظيم است. ملکوت اوملکوت جاوداني است و سلطنت او تا ابدالاپاد. ۴ من که نيوکدنصر هستم در خانه خود مطمئن و در قصر خويش خرم مى بودم. ۵ خويبي ديدم که مرا ترسانيد و فكرهايم در بستم و روياهای سرم مرا مضطرب ساخت. ۶ پس فرمانی از من صادرگرديد که جميع حکيمان بابل را به حضورم بياورند تا تعبير خواب را برای من بيان نمایند. ۷ آنگاه مجوسيان و جادوگران و كلدانيان و منجمان حاضر شدند و من خواب را برای ايشان بارگفتم لیکن تعبيرش را برای من بيان نتوانستند نمود. ۸ بالاخره دايال که موافق اسم خدai من به بلطചصر

جهت تبرک تمثالي که نيوکدنصر پادشاه نصب نموده بود جمع شده، پيش تمثالي که نيوکدنصر نصب کرده بود ايستادند. ۴ و منادي به آواز بلنددا کرده، مى گفت: «اى قومها و امتها و زيانهاراي شما حكم است؟ ۵ که چون آواز کرنا و سرنا و عود و بريط و ستور و كمانچه و هر قسم آلات موسيقى را بشنويد، آنگاه به رو افتاده، تمثال طلا را که نيوکدنصر پادشاه نصب کرده است سجده ننماید. ۶ و هرکه به رو نيفتد و سجده ننماید در آنوقت را که نيوکدنصر پادشاه نصب کرده بود سجده ننمودند. ۸ اما در آنوقت بعضی کلدانيان نزديك آمده، بر يهوديان شکايت آوردند، ۹ و به نيوکدنصر پادشاه عرض کرده، گفتند: «اى پادشاه تا به ايد زنده باش! ۱۰ توای پادشاه فرمانی صادر ننمودي که هرکه آواز کرنا و سرنا و عود و بريط و ستور و كمانچه و هر قسم آلات موسيقى را بشنويد به رو افتاده، تمثال طلا را سجده ننماید. ۱۱ و هرکه به رو نيفتد و سجده ننماید در ميان تون آتش ملتهب افکنده شود. ۱۲ پس چند نفر يهود که ايشان را بر کارهای ولايت بابل گماشته‌اي هستند، یعنی شدرک و ميشك و عبدنغو. اين اشخاص اى پادشاه، تو را احترام نمی نمایند و خدaiان تو را عبادت نمی کنند و تمثال طلا را که نصب نموده‌اي سجده نمی نمایند. ۱۳ آنگاه نيوکدنصر با خشم و غضب فرمود تاشدرک و ميشك و عبدنغو را حاضر کنند. پس اين اشخاص را در حضور پادشاه آوردند. ۱۴ پس نيوکدنصر ايشان را خطاب کرده، گفت: «اى شدرک و ميشك و عبدنغو! آيا شما عمد خدaiان مرا نمی پرسيد و تمثال طلا را که نصب نموده‌ام سجده نمی کنید؟ ۱۵ الان اگر مستعد بشويد که چون آواز کرنا و سرنا و عود و بريط و ستور و كمانچه و هر قسم آلات موسيقى را بشنويد به رو افتاده، تمثالي را که ساخته‌ام سجده ننماید، (بهها) و اما اگر سجده ننماید، در همان ساعت در ميان تون آتش ملتهب انداخته خواهيد شد و کدام خدaiي است که شما را از دست من رهایي دهد.» ۱۶ شدرک و ميشك و عبدنغو در جواب پادشاه گفتند: «اى نيوکدنصر! در ياره اين امر ما را ياراکي نيسست که تو را جواب دهيم. ۱۷ اگر چنین است، خدai ما که او را مي پرسيم قادر است که ما را از تون آتش ملتهب برهاند و او ما را از دست توای پادشاه خواهد رهانيد. ۱۸ و اگر نه، اى پادشاه تو را معلوم باد که خدaiان تو را عبادت نخواهيم کرد و تمثال طلا را که نصب نموده‌اي سجده نخواهيم نمود.» ۱۹ آنگاه نيوکدنصر از خشم مملو گرديد و هيئت چهره‌اش بر شدرک و ميشك و عبدنغو متغير گشت و منكلم شده، فرمود تا تون را هفت چندان زيانه تر از عادت‌ش بتابند. ۲۰ و به قويترین شجاعان لشکر خود فرمود که شدرک و

ممسمی است و روح خدایان قدوس دراو می‌باشد، درآمد و خواب را به او بازگفتم. ۹ که «ای باطلشصر، رئیس مجوسیان، چون می‌دانم که روح خدایان قدوس در تو می‌باشد و هیچ سری برای تو مشکل نیست، پس و هفت زمان بر تجواده گذشت تا بدانی که حضرت متعال برممالک خواهی که دیده‌ام و تعبیرش را به من بگو. ۱۰ رویاهای سرم در بستم این بود که نظرکردم و اینک درختی در وسط زمین که ارتقا عظیم بود. ۱۱ این درخت بزرگ و قوی گردید و بلندیش تا به آسمان رسید و منظرش تا اقصای تمامی زمین بود. ۱۲ برگهایش جمیل و میوه‌اش بسیار و آذوقه برای همه در آن بود. حیوانات صحراء در زیر آن سایه گرفتند و مرغان هوا بر شاخه هایش ماوا گردیدند و تمامی پسر از آن پرورش یافتند. ۱۳ در رویاهای سرم در بستم نظر کردم و اینک پاسبانی و مقدسی از آسمان نازل شد، ۱۴ که به آواز بلند ندا درداد و چنین گفت: درخت را ببرید و شاخه هایش را قطع نمایید و برگهایش را بیفشنانید و میوه هایش را پراکنده سازید تا حیوانات از زیش و مرغان از شاخه هایش آواره گردند. ۱۵ لیکن کنده ریشه هایش را بند آهن و برج در زمین در میان سبزه های صحراء واگذارید و از شبنم آسمان ترشود و نصیب او از علف زمین با حیوانات باشد. ۱۶ دل او انسانیت تبدیل شود و دل حیوان را به او بدهند و هفت زمان براو بگذرد. ۱۷ این امر از فرمان پاسبانان شده و این حکم از کلام مقدسین گردیده است تا زندگان بداند که حضرت متعال بر ممالک آدمیان حکمرانی می‌کند و آن را بهرکه می‌خواهد می‌دهد و پست‌ترین مردمان را بر آن نصب می‌نماید. ۱۸ این خواب را من که نبودن‌نصر پادشاه هستم دیلم و توابی باطلشصر تعبیرش را بیان کن زیرا که تمامی حکیمان مملکتم نتوانستند مرا از تعبیرش اطلاع دهند، اما تو می‌توانی چونکه روح خدایان قدوس در تو می‌باشد. ۱۹ آنگاه دانیال که به باطلشصر مسمی می‌باشد، ساعتی متختیر ماند و فکرهایش او را ماضی ساخت. پس پادشاه متکلم شده، گفت: «ای باطلشصر خواب و تعبیرش تو را ماضی سازد.» باطلشصر در جواب گفت: «ای آقای آسمان و سکنه جهان بر ورق اراده خود عمل می‌نماید و کسی نیست که دست او را بازدارد یا او را بگوید که چه می‌کنی. ۲۰ در همان ساعت من به من برگشت و به جهت جلال سلطنت من حشمت وزیستم به من باز داده شد و مشیرانم و امرایم مرا طلبیدند و بر سلطنت خود استوار گردیدم و عظمت عظیمی بر من افروده شد. ۲۱ الان من که نبودن‌نصر هستم پادشاه آسمانها را تسبیح و تکبیر و حمد می‌گویم که تمام کارهای او حق و طریق های وی عدل است و کسانی که با تکبیر راه می‌روند، او قادر است که ایشان را پست نماید.

۵ باطلشصر پادشاه ضیافت عظیمی برای هزارنفر از امرای خود بربا داشت و در حضور آن هزار نفر شراب نوشید. ۲ باطلشصر در کیف شراب امر فرمود که ظروف طلا و نقره را که جدش نبودن‌نصر از هیکل اورشلیم بوده بودیا ورن تا پادشاه وارد شده است همین است، ۳ آنگاه

مردمان خواهند راند و مسکن تو با حیوانات صحراء خواهد بود و تو رامثل گاوان علف خواهند خورانید و تو را از شبنم آسمان تر خواهند ساخت و هفت زمان بر تجواده گذشت تا بدانی که حضرت متعال برممالک آدمیان حکمرانی می‌کند و آن را بهرکه می‌خواهد عطا می‌فرماید. ۲۶ و چون گفتند که کنده ریشه های درخت را واگذارید، پس سلطنت تو برایت برقرار خواهد ماند بعد از آنکه دانسته باشی که آسمانها حکمرانی می‌کنند. ۲۷ لهذای پادشاه نصیحت من تو را بستد آید و گاهان خود را می‌خواهد. ۲۸ این پادشاه طول اطمینان تو باشد. ۲۹ این همه بر نبودن‌نصر پادشاه واقع شد. ۳۰ بعد از انتقضای دوازده ماه او بالای قصر خسروی در بابل می‌خرامید. ۳۱ این سخن هنوز بزیان پادشاه بود که آوازی از آسمان نازل نموده‌ام؟ ۳۲ تو را از میان مردم خواهند راند و مسکن تو با شده، گفت: «ای پادشاه نبودن‌نصر به تو گفته می‌شود که سلطنت تو را گذشته است. ۳۳ در همان ساعت حیوانات صحراء خواهد بود و تو را مثل گاوان علف خواهند خورانید و هفت زمان بر تو خواهند گذشت تا بدانی که حضرت متعال بر ممالک آدمیان حکمرانی می‌کند و آن را بهرکه می‌خواهد که حضرت متعال بر ممالک آدمیان حکمرانی می‌کند و آن را بهرکه می‌خواهد می‌دهد و پست‌ترین مردمان را بر آن نصب می‌نماید. ۳۴ و بعد از انتقضای آن ایام من که نبودن‌نصر هستم، چشمان خود را بسوی آسمان برافراشت و عقل بلند شد و ناخنهاش مثل چنگالهای مرغان گردید. ۳۵ و بعد از انتقضای آن ایام من که نبودن‌نصر هستم، چشمان خود را بسوی آسمان برافراشت و عقل من به من برگشت و حضرت متعال رامتبارک خواندم و حی سمردی را تسبیح و حمد گفت زیرا که سلطنت او سلطنت جاودانی و ملکوت او تا ابد الابد است. ۳۶ و جمیع ساکنان جهان هیچ شمرده می‌شوند و با جنود آسمان و سکنه جهان بر ورق اراده خود عمل می‌نماید و کسی نیست که دست او را بازدارد یا او را بگوید که چه می‌کنی. ۳۷ در همان زمان عقل من به من برگشت و به جهت جلال سلطنت من حشمت وزیستم به من باز داده شد و مشیرانم و امرایم مرا طلبیدند و بر سلطنت خود استوار گردیدم و عظمت عظیمی بر من افروده شد. ۳۸ الان من که نبودن‌نصر هستم پادشاه آسمانها را تسبیح و تکبیر و حمد می‌گویم که تمام کارهای او حق و سلطنت تو تا به اقصای زمین. ۳۹ چونکه پادشاه پاسبانی و مقدسی را دید که از آسمان نزول نموده، گفت: درخت را ببرید و آن را تلف سازید، لیکن کنده ریشه هایش را با بند آهن و برج در میان سبزه های صحراء واگذارید و از شبنم آسمان تر شود و نصیحت باحیوانات صحراء باشد تا هفت زمان بر آن بگذرد. ۴۰ ای پادشاه تعییر این است و فرمان حضرت متعال که بر آقای پادشاه وارد شده است همین است، ۴۱ که تو را از میان

ظرف طلا را که از هیکل خانه خدا که در اورشلیم است گرفته شده بود آوردن و پادشاه و امرایش و زوجه‌ها و متعه‌هایش از آنها نوشیدند. ۴ شراب می‌نوشیدندلو خدایان طلا و نقره و برنج و آهن و چوب و سنگ را تسبیح می‌خوانیدند. ۵ در همان ساعت انگشتی‌های دست انسانی بیرون آمد و در برابر شمعدان بر گچ دیوار قصیر پادشاه نوشت و پادشاه کف دست را که می‌نوشت دید. ۶ آنگاه هیئت پادشاه متغیر شد و فکرهایش او را مضطرب ساخت و بندهای کمرش سست شده، زانوهایش بهم می‌خورد. ۷ پادشاه به آوازبلند صدا زد که جادوگران و کلدانیان و منجمان را حضار نمایند. پس پادشاه حکیمان با بل راخطاب کرده، گفت: «هرکه این نوشته را بخواند و تفسیرش را برای من بیان نماید به ارغون ملیس خواهد شد و طوق زین بر گردنش (نهاده خواهدش) و حاکم سوم در مملکت خواهد بود.» ۸ آنگاه جمیع حکماء پادشاه داخل شدند اما توانستند نوشته را بخوانند یا تفسیرش را برای پادشاه بیان نمایند. ۹ پس بلشصر پادشاه، پسیار مضطرب شد و هیئتیش در او متغیر گردید و امرایش مضطرب شدند. ۱۰ اما ملکه به سبب سختنان پادشاه و امرایش به مهمانخانه درآمد و ملکه متکلم شده، گفت: «ای پادشاه تا به ابد زنده باش! فکرهایت تو را مضطرب نسازد و هیئت تومتغیر نشود.» ۱۱ شخصی در مملکت تو هست که روح خدایان قدوس دارد و در ایام پدرت روشناکی و فظانت و حکمت مثل حکمت خدایان دراو پیدا شد و پدرت نوکدنصر پادشاه یعنی پدر توابی پادشاه او را رئیس مجوسیان وجادوگران و کلدانیان و منجمان ساخت. ۱۲ چونکه روح فاضل و معرفت و فظانت و تعبیرخوابها و حل معماها و گشودن عقده‌ها در این دانیال که پادشاه او را به بلشصر مسمی نمودیافت شد. پس حال دانیال طلبیه شود و تفسیر رایان خواهد نمود.» ۱۳ آنگاه دانیال را به حضور پادشاه آوردن و پادشاه دانیال را خطاب کرده، فرمود: «آیا توهمن دانیال از اسیران یهود هستی که پدرم پادشاه از یهودا آورد؟ ۱۴ و درباره تو شنیده‌ام که روح خدایان در تو است و روشناکی و فظانت و حکمت فاضل در تو پیدا شده است. ۱۵ و الان حکیمان و منجمان را بحضور من آوردن تا این نوشته را بخوانند و تفسیرش را برای من بیان کننداما توانستند تفسیر کلام را بیان کنند. ۱۶ و من درباره تو شنیده‌ام که به نمودن تعبیرها و گشودن عقده‌ها قادر می‌باشی. پس اگر بتوانی الان نوشته را بخوانی و تفسیرش را برای من بیان کنی به ارغون ملیس خواهی شد و طوق زین بر گردنت (نهاده خواهد شد) و در مملکت حاکم سوم خواهی بود.» ۱۷ پس دانیال به حضور پادشاه جواب داد و گفت: «عطایای تو از آن تو باشد و انعام خود را به دیگری بده، لکن نوشته را برای پادشاه خواهم خواند و تفسیرش را برای او بیان خواهم نمود.» ۱۸ اما توابی پادشاه، خدای تعالی به پدرت مشورت کرده‌اند که پادشاه حکمی استوار کند و قدغن بالیعی نماید که هر کسی که تا سی روز از خدایی یا انسانی سوای توابی پادشاه مسائلی نماید

در چاه شیران افکنده شود. ۸ پس ای پادشاه فرمان راستوار کن و نوشته را امضا فرما تا موافق شریعت مادیان و فارسیان که منسوج نمی شود تبدیل نگردد. ۹ بایران داریوش پادشاه نوشته و فرمان را امضا نمود. ۱۰ اما چون دانیال دانست که نوشته امضا شده است به خانه خود درآمد و پیجره های بالاخانه خود را به سمت اورشلم باز نموده، هر روز سه مرتبه زانو می زد و دعا می نمود و چنانکه قبل از آن عادت می داشت نزد خدای خویش دعایی کرد و تسبیح می خواند. ۱۱ پس آن اشخاص جمع شده، دانیال را یافتند که نزد خدای خود مسالت و تضیع می نماید. ۱۲ آنگاه به حضور پادشاه نزدیک شده، درباره فرمان پادشاه عرض کردند که «ای پادشاه آیا فرمائی امضا ننمودی که هر که تا سی روز نزد خدای یا انسانی سوای توای پادشاه مسالتمی نماید در چاه شیران افکنده شود؟» پادشاه درجواب گفت: «این امر موافق شریعت مادیان و فارسیان که منسوج نمی شود صحیح است.» ۱۳ پس ایشان در حضور پادشاه جواب دادند و گفتند که «این دانیال که از اسیران یهودا می باشد به توای پادشاه و به فرمانی که امضا ننموده ای اعتنای ننماید، بلکه هر روز سه مرتبه مسالت خود رامی نماید.» آنگاه پادشاه چون این سخن راشنید بر خویشن بسیار خشمگین گردید و دل خود را به رهانیدن دانیال مشغول ساخت و تاغربوب آفتاب برای استخلاص ارعی نمود. ۱۵ آنگاه آن اشخاص نزد پادشاه جمع شدند و به پادشاه عرض کردند که «ای پادشاه بدان که قانون مادیان و فارسیان این است که هیچ فرمان یا حکمی که پادشاه آن را استوار نماید تبدیل نشود.» ۱۶ پس پادشاه امر فرمود تا دانیال را بیاورند و او را در چاه شیران بیندازند و پادشاه دانیال راخطاب کرده، گفت: «خدای تو که او را پیوسته عبادت می نمایی تو را رهایی خواهد داد.» ۱۷ و سنتگی آورده، آن را بر دهنیه چاه نهادند و پادشاه آن را به مهر خود و مهر امراه خویش مختوم ساخت تا امر درباره دانیال تبدیل نشود. ۱۸ آنگاه پادشاه به قصر خویش رفت، شب را به روزه بسربرد و به حضور وی اسباب عیش او را نیاورند و خوابش از او رفت. ۱۹ پس پادشاه صبح زود وقت طلوع فجر برخاست و به تعجیل به چاه شیران رفت. ۲۰ و چون نزد چاه شیران رسید به آواز حزین دانیال را صدا زد و پادشاه دانیال را خطاب کرده، گفت: «ای دانیال بنده خدای حی آیا خدایت که او را پیوسته عبادت می نمایی به رهانیدن از شیران قادر بوده است؟» ۲۱ آنگاه دانیال به پادشاه جواب داد که «ای پادشاه تا به این زنده باش! ۲۲ خدای من فرشته خود را فرستاده، دهان شیران را بست تا به من ضرری نرسانند چونکه به حضور وی در من گناهی یافت نشد و هم در حضور توای پادشاه تقصیری نوزیزده بودم.» آنگاه پادشاه بنهایت شادمان شده، امر فرمود که دانیال را از چاه برآورند و دانیال را از چاه برآورند و از آن جهت که بر خدای خود تکل نموده بود در او هیچ ضرری یافت نشد. ۲۴ و پادشاه امر فرمود تا آن اشخاص را که بر دانیال شکایت

۷ در سال اول بلoucher پادشاه بابل، دانیال دریسترش خواهی و روایاهای سرشن را دید. پس خواب را نوشت و کلیه مطالب را بیان نمود. ۲ پس دانیال متکلم شده، گفت: «شبیگاهان در عالم رویا شده، دیدم که ناگاه چهار باد آسمان بر روی دریای عظیم تاختند. ۳ و چهار وحش بزرگ که مخالف یکدیگر بودند از دریا بیرون آمدند. ۴ اول آنها مثل شیر بود و بالهای عقاب داشت و من نظرکردم تا بالهایش کنده گردید و او از زمین برداشته شده، بر پایهای خود مثل انسان قرار داده گشت و دل انسان به او داده شد. ۵ و اینک وحش دوم دیگر مثل خرس بود و بر یک طرف خود بلند شدو در دهانش در میان دندانهایش سه دندنه بود و روی را چنین گفتند: برخیز و گوشت بسیار بخور. ۶ بعد از آن نگریستم و اینک دیگری مثل پلنگ بود که بر پشتیش چهار بال مرغ داشت و این وحش چهار سر داشت و سلطنت به او داده شد. ۷ بعد از آن در روایاهای شب نظر کردم و اینک وحش چهارم که هولناک و مهیب و بسیار زورآور بود و دندانهای بزرگ آهین داشت و باقی مانده رامی خورد و باره باره می کرد و به پایهای خویش بايمال می نمود و مخالف همه وحوشی که قبل ازاو بودند بود و ده شاخ داشت. ۸ پس در این شاخهاتامل می نمودم که اینک این میان آنها شاخ کوچک دیگری برآمد و پیش رویش سه شاخ از آن شاخهای اول از ریشه کنده شد و اینک این شاخ چشمانی مانند چشم انسان و دهانی که به سخنان تکبرآمیز متكلّم بود داشت. ۹ و نظر می کردم تا کرسیها برقرار شد و قدیم الایام جلوس فرمود و لپاس او مثل برف سفید و موی سریش مثل پشم پاک و عرش او شعله های آتش و چرخهای آن آتش ملتهب بود. ۱۰ نهی از آتش جاری شده، از پیش روی او بیرون آمد. هزار هزار او را خدمت می کردند و کورها کورو به حضور وی ایستاده بودند. دیوان بريا شد و دفترها گشوده گردید. ۱۱ آنگاه نظر کردم به سبب سخنان تکبرآمیزی که آن شاخ می گفت. پس نگریستم تا آن وحش کشته شد و جسد او هلاک گردیده، به آتش مشتعل تسلیم شد. ۱۲ اما سایر وحوش سلطنت را از ایشان گرفتند، لکن درازی

آورده بودند حاضر ساختند و ایشان را با پسران و زنان ایشان در چاه شیران داشتند و هنوز به ته چاه نرسیده بودند که شیران بر ایشان حمله آورده، همه استخوانهای ایشان را خرد کردند. ۲۵ بعد از آن داریوش پادشاه به جمیع قومها و امتها وزیانهایی که در تمامی جهان ساکن بودند نوشت که «سلامتی شما ایشان باد! ۲۶ از حضور من فرمانی صادر شده است که در هر سلطنتی از مالک من (مردمان) به حضور خدای دانیال لرزان و ترسان باشند زیرا که او خدای حق و تاباً الاباد قیوم است. و ملکوت ای زوال و سلطنت او غیرمتناهی است. ۲۷ او است که نجات می دهد و می رهاند و آیات و عجایب را در آسمان و در زمین ظاهر می سازد و اوست که دانیال را از چنگ شیران رهایی داده است.» ۲۸ پس این دانیال در سلطنت داریوش و در سلطنت کوش فارسی فیروز می بود.

۱۳ پس ایشان در حضور پادشاه جواب دادند و گفتند که «این دانیال که از اسیران یهودا می باشد به توای پادشاه و به فرمانی که امضا ننموده ای اعتنای ننماید، بلکه هر روز سه مرتبه مسالت خود رامی نماید.» آنگاه پادشاه چون این سخن راشنید بر خویشن بسیار خشمگین گردید و دل خود را به رهانیدن دانیال مشغول ساخت و تاغربوب آفتاب برای استخلاص ارعی نمود. ۱۵ آنگاه آن اشخاص نزد پادشاه جمع شدند و به پادشاه عرض کردند که «ای پادشاه بدان که قانون مادیان و فارسیان این است که هیچ فرمان یا حکمی که پادشاه آن را استوار نماید تبدیل نشود.» ۱۶ پس پادشاه امر فرمود تا دانیال را بیاورند و او را در چاه شیران بیندازند و پادشاه دانیال راخطاب کرده، گفت: «خدای تو که او را پیوسته عبادت می نمایی تو را رهایی خواهد داد.» ۱۷ و سنتگی آورده، آن را بر دهنیه چاه نهادند و پادشاه آن را به مهر خود و مهر امراه خویش مختوم ساخت تا امر درباره دانیال تبدیل نشود. ۱۸ آنگاه پادشاه به قصر خویش رفت، شب را به روزه بسربرد و به حضور وی اسباب عیش او را نیاورند و خوابش از او رفت. ۱۹ پس پادشاه صبح زود وقت طلوع فجر برخاست و به تعجیل به چاه شیران رفت. ۲۰ و چون نزد چاه شیران رسید به آواز حزین دانیال را صدا زد و پادشاه دانیال را خطاب کرده، گفت: «ای دانیال بنده خدای حی آیا خدایت که او را پیوسته عبادت می نمایی به رهانیدن از شیران قادر بوده است؟» ۲۱ آنگاه دانیال به پادشاه جواب داد که «ای پادشاه تا به این زنده باش! ۲۲ خدای من فرشته خود را فرستاده، دهان شیران را بست تا به من ضرری نرسانند چونکه به حضور وی در من گناهی یافت نشد و هم در حضور توای پادشاه تقصیری نوزیزده بودم.» آنگاه پادشاه بنهایت شادمان شده، امر فرمود که دانیال را از چاه برآورند و دانیال را از چاه برآورند و از آن جهت که بر خدای خود تکل نموده بود در او هیچ ضرری یافت نشد. ۲۴ و پادشاه امر فرمود تا آن اشخاص را که بر دانیال شکایت

عمر تا زمانی و وقتی به ایشان داده شد. ۱۳ و در روای شب نگریستم و من در دارالسلطنه شوشن که درولایت عیلام می باشد بودم و در عالم روبا اینک مثل پسر انسان با ابرهای آسمان آمد و نزدقدم الایام رسید و او را دیدم که نزد نهر اولای می باشم. ۱۴ پس چشمان خود را برافراشت، دیدم که نگاه چوچی نزد نهر ایستاده بود که دو شاخ داشت و شاخهایش بلند بود و یکی از دیگری بلندتر و بلندترین آنها آخرآمد. ۱۵ و قوچ را دیدم که به سمت غرب و شمال و جنوب شاخ می زد و هیچ وحشی با اوقاومت توانست کرد و کسی نبود که از دستش رهایی دهد و برسب رای خود به یکی از حاضرین ندیدیک شده، حقیقت این همه امور را از وی پرسیدم و او به من تکلم نموده، تفسیر امور را برای من بیان کرد، ۱۶ و دانیال در جسلم مدهوش شدو رویاهای سرم مرا مضطرب ساخت. ۱۷ «اما روح من جاودانی و بیزوال است و ملکوت او زایل نخواهد شد. ۱۸ اما روح من دانیال در جسلم مدهوش شدو رویاهای سرم مرا مضطرب ساخت. ۱۹ و دنیال خواستن زیدیک شده، حقیقت این همه امور را از وی پرسیدم و او به من تکلم نموده، تفسیر امور را برای من بیان کرد، ۲۰ و حوش عظیمی که (عدد) ایشان چهار پادشاه می باشد که از زمین خواهند برخاست. ۲۱ امامقدسان حضرت اعلی سلطنت را خواهند یافت و مملکت را تا به ابد و تا ابدالاً بد متصرف خواهند بود. ۲۲ آنگاه آرزو داشتم که حقیقت امرا درباره وحش چهارم که مخالف همه دیگران و پسیار هولناک بود و دندهای آهین و چندگاههای بزنجهن داشت و سایرین را می خورد و پاره پاره می کرد و به پایهای خود پایمال می نمود بدانم. ۲۳ و گفتی ده شاخ را که بر سر او و آن دیگری را که برآمد و پیش روی او سه شاخ افتادیعنی آن شاخی که چشمان و دهانی را که سختن تکبرآمیز می گفت داشت و نمایش او از رفاقتیش سختتر بود. ۲۴ پس ملاحظه کردم و این شاخ بامقدسان جنگ کرده، بر ایشان استیلا یافت. ۲۵ تا چهارمی که قدیم الایام آمد و داوری به مقدسان حضرت اعلی تسليم شد و زمانی رسید که مقدسان ملکوت را به تصرف آوردند. ۲۶ پس اوچنین گفت: وحش چهارم سلطنت چهارمین بزمین خواهد بود و مخالف همه سلطنتها خواهد بود و تمامی جهان را خواهد خورد و آن را پایمال نموده، پاره پاره خواهد کرد. ۲۷ و ده شاخ از این مملکت، ده پادشاه می باشند که خواهند برخاست و دیگری بعد از ایشان خواهند برخاست و او مخالف اولین خواهد بود و سه پادشاه را به زیر خواهد افکند. ۲۸ سختن به ضدحضرت اعلی خواهد گفت و مقدسان حضرت اعلی را ذلیل خواهد ساخت و قصد تبدیل نمودن زمانها و شرایع خواهد نمود و ایشان تا زمانی ودو زمان و نصف زمان به دست او تسليم خواهند شد. ۲۹ پس دیوان بریا خواهد شد و سلطنت او را از او گرفته، آن را تا به انتهای تیاه و تلف خواهند نمود. ۳۰ و ملکوت و سلطنت و حشمت مملکتی که زیر تمامی آسمانهاست به قوم مقدسان حضرت اعلی داده خواهد شد که ملکوت اوملکوت جاودانی است و جمیع ممالک او راعبادت و اطاعت خواهند نمود. ۳۱ انتهای امر تابه اینجا است. فکرهای من دانیال مرا پسیار مضطرب نمود و هیئتمن در من متغیر گشت، لیکن این امر را در دل خود نگاه داشتم.»

۸ در سال سوم سلطنت بشصر پادشاه، روایی بر من دانیال ظاهر شد بعد از آنکه اول به من ظاهر شده بود. ۲ و در روبا نظر کردم و می دیدم که

۲۲ و اما آن شکسته شدن و چهار در جایش برآمدن، چهارسلطنت از قوم اواما نه از قوت او بربا خواهند شد. ۲۳ و در آخر سلطنت ایشان چون گناه عاصیان به اتمام رسیده باشد، آنگاه پادشاهی سخت روی و در مکرها ماهر، خواهد برخاست. ۲۴ و قوت او عظیم خواهد شد، لیکن نه از توانایی خودش. و خرابیهای عجیب خواهد نمود و کامیاب شده، (موافقت رای خود) عمل خواهند نمود و عظاماً و قوم مقدسان را هلاک خواهند نمود. ۲۵ و از مهارت او مکر در دستش پیش خواهد رفت و در دل خود مغروز شده، بسیاری را بعنه هلاک خواهد ساخت و با امیر امیران مقاومت خواهد نمود، اما بدون دست، شکسته خواهد شد. ۲۶ پس رویا نی که درباره شام و صحیح گفته شد یقین است اما تو رویا را بر هم نه زیرا که بعد از ایام بسیار واقع خواهد شد.» ۲۷ آنگاه من دانیال تا اندک زمانی ضعیف ویمار شدم. پس برخاسته، به کارهای پادشاه مشغول گردیدم، اما درباره رویا متحیر ماندم واحدی معنی آن را نفهمید.

۱۳ تمامی این بلا بر وفق آنچه در تورات موسی مکتوب است بربما وارد شده است، معهنا نزد یهوه خدای خود مسالت ننمودیم تا از معصیت خود بازگشت نموده، راستی تو را بفهمیم. ۱۴ بنابراین خداوند بر این بلا مراقب بوده، آن را بر ما وارد آورد زیرا که یهوه خدای ما در همه کارهای که می کند عادل است اما ما به آواز او گوش نگرفتیم. ۱۵ «پس الان ای خداوند خدای ما که قوم خود را به دست قوی از زمین مصر بیرون آورده، اسمی برای خود پیدا کردۀ ای، چنانکه امروزشده است، ما گناه وزیده و شرارت نموده ایم. ۱۶ ای خداوند مسالت آنکه برسحب تمامی عدالت خود خشم و غضب خویش را از شهرخود اورشلیم و از کوه مقدس خود برگردانی زیرا به سبب گناهان ما و معصیتها پدران ما اورشلیم و قوم تو نزد همه مجاوران ما رسوا شده است. ۱۷ پس حال ای خدای ما دعا و تضرعات پنده خود را اجابت فرما و روی خود را بر مقدس خویش که خراب شده است به خاطر خداوندیت متجلی فرما. ۱۸ ای خدایم گوش خود را فراگیر و بشنو و چشمان خود را باز کن و به خرابیهای ما و شهری که به اسم تو مسمی است نظر فرما، زیرا که ما تضرعات خود را برای عدالت خویش بلکه برای رحمتها عظیم تو به حضور تومی نماییم. ۱۹ ای خداوند بشنو! ای خداوند بی امزر! ای خداوند استماع نموده، به عمل آور ای خدای من به خاطر خودت تاخیر ننمایزرا که شهر تو و قوم تو به اسم تو مسمی می باشند.» ۲۰ و چون من هنوز سخن می گفتم و دعامي نمودم و به گناهان خود و گناهان قوم خویش اسرائیل اعتراف می کردم و تضرعات خود را برای کوه مقدس خدایم به حضور یهوه خدای خویش معروض می داشتم، ۲۱ چون هنوز در دعامتکلم می بودم، آن مرد جبرائیل که او را در رویا اول دیده بودم بسرعت برواز نموده، به وقت هدیه شام نزد من رسید، ۲۲ و مرا اعلام نمودو با من متكلّم شده، گفت: «ای دانیال الان من بیرون آمدام تا تو را فطانت و فهم بخشم. ۲۳ در ابتدای تضرعات تو امر صادر گردید و من آدم تانو را خبر دهم زیرا که تو بسیار محبوب هستی، پس در این کلام تامل کن و رویا را فهم نما. ۲۴ هفتاد هفته برای قوم تو و برای شهر مقدست مقرر می باشد تا تقصیرهای آنها تمام شود و گناهان آنها به انجام رسد و کفاره به جهت عصیان کرده شود و عدالت جاودانی آورده شود و رویا و بیوت مختوم گردد و قدس القداس مسح شود. ۲۵ پس بدان و بفهم که از صدور فرمان به جهت تعمیر نمودن و بنا کردن اورشلیم تا (ظهور) مسیح رئیس، هفت هفته و شصت و دو هفته برای قوم تو و برای شهر مقدست مقرر می باشد تا تقصیرهای آنها تمام شود و گناهان آنها به انجام رسد و کفاره به جهت عصیان کرده شود و عدالت بدو (اورشلیم) با کوچجه‌ها و حصار در زمانهای تنگی تعمیر و بنا خواهد شد. ۲۶ و بعد از آن شصت و دو هفته، مسیح منقطع خواهد گردید و از آن او نخواهد بود، بلکه قوم آن رئیس که می آید شهر و قدس را خراب خواهند ساخت و آخر او در آن سیالاب خواهد بود و تا آخر جنگ خرابیها معین است. ۲۷ و او با اشخاص بسیار دریک هفته عهد را استوار خواهد

۹ در سال اول داریوش بن اخشورش که از نسل مادیان و بر مملکت کلدانیان پادشاه شده بود. ۱۰ در سال اول سلطنت او، من دانیال، عدد سالهایی را که کلام خداوند درباره آنها به ارمیای نبی نازل شده بود از کتب فهمیدم که گفتادسال در خرابی اورشلیم تمام خواهد شد. ۱۱ پس روی خود را بسوی خداوند خدا متوجه ساختم تا با دعا و تضرعات و روزه و پلاس و خاکسترمسالت نمایم؛ ۱۲ و نزد یهوه خدای خود دعا کردم و اعتراف نموده، گفتمن: «ای خداوند خدای عظیم و مهیب که عهد و رحمت را با محبان خویش و آنانی که فرایض تو را حفظ می نمایند نگاه می داری! ۱۳ گناه و عصیان و شرارت وزیده و تمرد نموده و از اوامر و احکام تو تجاوز کرده‌ایم. ۱۴ و به بندگانت اینیایی که به اسم تو به پادشاهان و سروران و پدران ما و به تمامی قوم زمین سخن گفتند گوش نگرفته‌ایم. ۱۵ ای خداوند عدالت از آن تو است و رسوای از آن ما است. چنانکه امروز شده است از مردان یهودا و ساکنان اورشلیم و همه اسرائیلیان چه نزدیک و چه دور در همه زمینهایی که ایشان را به سبب خیانتی که به تو وزیده‌اند در آنها پراکنده ساخته‌ای. ۱۶ ای خداوند رسوای از آن ما و پادشاهان و سروران و پدران ما است زیرا که به تو گناه وزیده‌ایم. ۱۷ خداوند خدای ما را رحمتها و مفترتها است هرچند بد و گناه وزیده‌ایم. ۱۸ و کلام یهوه خدای خود را نشینیده‌ایم تا در شریعت او که به وسیله بندگانش اینیا پیش ما گذارد سلوک نماییم. ۱۹ و تمامی اسرائیل از شریعت تتجاوز نموده و روگردان شده، به آواز تو گوش نگرفته‌اند بنابراین لعنت و سوگندی که در تورات موسی بنده خدا مکتوب است بر ما مستولی گردیده، چونکه به او گناه وزیده‌ایم. ۲۰ او کلام خود را که به ضد ما و به ضد داروان ما که بربما داوری می نمودند گفته بود استوار نموده و بلای عظیمی بر ما وارد آورده است زیرا که زیر تمامی آسمان حادثه‌ای واقع نشده، مثل آنکه بر اورشلیم واقع شده است.

ساخت و در نصف آن هفته قربانی و هدیه را موقوف خواهد کرد و بر کنگره رجاسات خراب کننده‌ای خواهد آمد والی النهایت آنچه مقدر است بر خراب کننده ریخته خواهد شد.»

۲۰ گفت تعویت یافتم و گفتمن: «ای آقایم بگو زیرا که مرا قوت دادی.» پس گفت: «آیا می‌دانی که سبب آمدن من نزد توجیست؟ و الان برمی گردم تا با رئیس فارس جنگ نمایم و به مجرد پیرون رفتم اینک رئیس یونان خواهد آمد. ۲۱ لیکن تو را از آنچه در کتاب حق موقم است اطلاع خواهم داد و کسی غیر از رئیس شما میکائیل نیست که مرا به خدمت اینها مدد کند.

۱۱ ایستاده بودم تا او را استوار سازم وقوت دهم. ۲ «او الان تو را به راستی اعلام می‌نمایم. اینک سه پادشاه بعد از این در فارس خواهند برخاست و چهارمین از همه دولتمدتر خواهد بود و چون به سبب توانگری خویش قوی گردد همه را به خدمت مملکت یونان برخواهد انگیخت. ۳ پادشاهی جبار خواهد بود برخاست و بر مملکت عظیمی سلطنت خواهد نمود و پادشاهی اراده خود عمل خواهد کرد. ۴ و چون برخیزد سلطنت او و بر حسب اراده خود عمل خواهد شد و بسوی پادهای اربعه آسمان تقسیم خواهد گردید. شکسته خواهد شد و بسوی پادهای اربعه آسمان تقسیم خواهد گردید. اما نه به ذریت او ونه موافق استقلالی که او می‌داشت، زیرا که سلطنت او از ریشه کنده شده و به دیگران غیر از ایشان داده خواهد شد. ۵ و پادشاه جنوب با یکی از سرداران خود قوی شده، بر او غلبه خواهد یافت و سلطنت خواهد نمود و سلطنت اولسلطنت عظیمی خواهد بود. ۶ و بعد از انقضای سالها ایشان همدستان خواهند شد و دختر پادشاه جنوب نزد پادشاه شمال آمد، با اوصالحه خواهد نمود. لیکن قوت بازوی خود رانگاه خواهد داشت و او و بازیش برقرار خواهد نمود. اینک سه پادشاه شمال داخل خواهد شد که او را خواهند آورد و پدرش و آنکه او را تعویت خواهد نمود در آن زمان تسليم خواهند شد. ۷ «و کسی از رونه های ریشه هایش در جای او خواهد برخاست و با لشکری آمده، به قلعه پادشاه شمال داخل خواهد شد و با ایشان (جنگ) نموده، غلبه خواهد یافت. ۸ و خدایان ویهای ریخته شده ایشان را نیز با ظروف گرانبهای ایشان از طلا و نقره به مصر به اسیری خواهد برد و سالهایی چند از پادشاه شمال دست خواهد برد. ۹ و به مملکت پادشاه جنوب داخل شده، باز به ولایت خود مراجعت خواهد نمود. ۱۰ و پس انش محاربه خواهند نمود و گروهی از لشکرهای عظیم را جمع خواهند کرد و ایشان داخل شده، مثل سیل خواهند آمد و عبور خواهند نمود و برگشته، تا به قلعه او جنگ خواهند کرد. ۱۱ و پادشاه جنوب خشنماک شده، پیرون خواهد آمد و با وی یعنی با پادشاه شمال جنگ خواهد نمود و وی گروه عظیمی برپا خواهد کرد و آن گروه به دست وی تسليم خواهند شد. ۱۲ و چون آن گروه برداشته شود، دلش مغور خواهد شد و کروها را هلاک خواهد ساخت اما قوت خواهد یافت. ۱۳ پس پادشاه شمال مراجعت کرده، لشکری عظیمی و دولت فراوانی خواهد نمود و بعد از انقضای مدت سالهایا لشکر عظیمی و دولت فراوانی خواهد آمد. ۱۴ و در آنوقت بسیاری با پادشاه جنوب مقاومت خواهند نمود و بعضی از

۱۰ در سال سوم کوش پادشاه فارس، امری بر دانیال که به بلطف شخص مسمی بود کشف گردید و آن امر صحیح و مشقت عظیمی بود. پس امر را فهمید و رویا را دانست. ۲ در آن ایام من دانیال سه هفته تمام ماتم گرفتم. ۳ خوارک لذیذ نخوردم و گوشت و شراب به دهان داخل نشد و تا انقضای آن سه هفته خوبیش را تدهیں ننمودم. ۴ و در روز بیست و چهارم ماه او اول من بر کار نهر عظیم یعنی دجله بودم. ۵ و چشمانت خود را برافراشته دیدم که ناگاه مردی ملیس به کستان که کمرنگی از طلای او فازیر کمر خود داشت، ۶ و جسد او مثل زیرجد و روی وی مانند برق و چشمانت مثل شعله های آتش و بازوها و پایهایش مانند رنگ برجی صیقلی و آواز کلام او مثل صدای گروه عظیمی بود. ۷ و من دانیال تنها آن رویا را دیدم و کسانی که همراه من بودند رویا را ندیدند لیکن لرزش عظیمی بر ایشان مستولی شد و فرار کرده، خودرا پنهان کردند. ۸ و من تنها ماندم و آن رویا عظیم را مشاهده می نمودم و قوت در من باقی نماند و خرمی من به پژمردگی مبدل گردید و دیگر هیچ طاقت نداشتم. ۹ اما آواز سخنانش راشنیدم و چون آواز کلام او را شنیدم به روی خودبر زمین افتاده، بیوهش گردیدم. ۱۰ که ناگاه دستی مرا لمس نمود و مرا بر دو زانو و کف دستهایم برخیزانید. ۱۱ و او گفت: «ای دانیال مرد بسیار محظوظ! کلامی را که من به تو می گویم فهم کن و بر پایهای خود بایست زیرا که الان نزد تو فرستاده شده‌ام.» و چون این کلام را به من گفت لزان بایستادم. ۱۲ و مرأ گفت: «ای دانیال متبر می‌زیرا از روزاول که دل خود را بر آن نهادی که بفهمی و به حضور خدای خود تواضع نمایی سخنان تو مستحبان گردید و من به سخنانت آمدام. ۱۳ اما رئیس مملکت فارس بیست و یک روز بامن مقاومت نمود و میکائیل که یکی از روسای اولین است به اعانت من آمد و من در آنجا نزد پادشاهان فارس ماندم. ۱۴ و من آدم تا تو را از آنچه در ایام آخر بر قوم تو واقع خواهد شد اطلاع دهم زیرا که این رویا برای ایام طولی است. ۱۵ و چون اینگونه سخنان را به من گفته بود به روی خود بر زمین افتاده، گنگ شدم. ۱۶ که ناگاه کسی به شیوه بنی آدم لپهایم را لمس نمود و من دهان خود را گشوده، متکلم شدم و به آن کسی که پیش من ایستاده بود گفتمن: «ای آقایم از این رویاردد شدیدی مرا درگفته است و دیگر هیچ قوت نداشتم. ۱۷ پس چگونه بنده آقایم بتواند با آقایم گفتگو نماید و حال آنکه از آن وقت هیچ قوت در من برقرار نبوده، بلکه نفس هم در من باقی نمانده است.» ۱۸ پس شیوه انسانی بار دیگر مرا لمس نموده، تعویت داد، ۱۹ و گفت: «ای مرد بسیار محظوظ متبر! سلام بر تو باد و دلیر و قوی باش!» چون این را به من

ستمکیشان قوم تو خویشتن را خواهند برگشت تا رویا را ثابت نمایند اما ایشان خواهند افتاد. ۱۵ «پس پادشاه شمال خواهد آمد و سینگرهای نموده، شهر حصاردار را خواهد گرفت و نه افواج جنوب و نه برگردید کان او یاری مقاومت خواهند داشت بلکه وی را هیچ یاری مقاومت خواهد بود.

۱۶ و آنکس که به ضد وی می‌آید بحسب رضامندی خود عمل خواهد نمود و کسی نخواهد بود که با وی مقاومت تواند نمود پس در فخر زمینها توقف خواهد نمود و آن بدست وی تلف خواهد شد. ۱۷ و عزیمت خواهند نمود که با قوت تمامی مملکت خویش داخل بشود و با وی مصالحه خواهد کرد او دختر زنان را به وی خواهد داد تا آن را هلاک کند. اما او ثابت نخواهد ماند و از آن او نخواهد بود. ۱۸ پس بسوی چزیوهای توجه خواهد نمود و بسیاری از آنها را خواهد گرفت. لیکن سرداری سرزنش او را بخطاب خواهد کرد، بلکه انتقام سرزنش او را از او خواهد گرفت. ۱۹ پس بسوی قلعه های زمین خویش توجه خواهد نمود اما لغزش خواهد خورد و افتاده، ناپدید خواهد شد. ۲۰ «پس در جای او عاملی خواهد برخاست که جلال سلطنت را از میان خواهد برداشت لیکن در اندک ایامی او نیز هلاک خواهد شد نه به غضب و نه به جنگ. ۲۱ و در جای او حقیری خواهد برخاست اما جلال سلطنت را به وی نخواهند داد او ناگهان داخل شده، سلطنت را با حیله هاخواهد گرفت. ۲۲ و سیل افواج و رئیس عهد نیاز حضور او رفته و شکسته خواهند شد. ۲۳ و از وقتی که ایشان با او همداستان شده باشند او به حیله رفتار خواهد کرد و با جمعی قلیل قلعه های حصین مثل خدای بیگانه عمل خواهد نمود و آنکی را که بدرو اعتراف نماید در جلال ایشان خواهد افزو و ایشان را بر اشخاص بسیار تسلط خواهد داد و زمین را برای اجرت (ایشان) تقسیم خواهد نمود. ۴۰ «و در زمان آخر پادشاه جنوب با وی مقاتله خواهد نمود و پادشاه شمال با ارابه ها و سواران و کشتیهای بسیار مانند گردباد به ضد اخواهد آمد و به زمینها سیلان کرده، از آنها عبور خواهد کرد. ۴۱ و به فخر زمینها وارد خواهد شد و نقره و بر همه نفایس مصر استیلا خواهد یافت و لیبان و حبیشان در موکب او خواهند بود. ۴۲ لیکن اخباراز مشرق و شمال او را مضطرب خواهد ساخت، لهذا با خشم عظیمی بیرون رفته، اشخاص بسیاری را تباہ کرده، بالکل هلاک خواهد ساخت. ۴۳ و خیمه های ملوکانه خود را در کوه مجیدمقدس در میان دو دریا برپا خواهد نمود، لیکن به اجل خود خواهد رسید و معینی نخواهد داشت.

۱۲ «و در آن زمان میکائیل، امیر عظیمی که برای پسران قوم تو استاده است خواهد برخاست و چنان زمان تنگی خواهد شد که از حسنه که امتنی به وجود آمده است تا امروز بوده و در آن زمان هر یک از قوم تو که در دفتر مکتوب یافت شود رستگار خواهد شد. ۲ و بسیاری از آنکی که در خاک زمین خواهید اندییدار خواهند شد، اما اینان به جهت حیات

جاودانی و آنان به جهت خجالت و حقارت جاودانی. ۳ و حکیمان مثل روشنایی افلاک خواهد درخشید و آنای که بسیاری را به راه عدالت رهبری می نمایند مانند ستارگان خواهند بود تا ابدالاً. ۴ اما توای دانیال کلام را مخفی دار و کتاب را تا زمان آخر مهر کن. بسیاری بسرعت تردد خواهند نمود و علم افروده خواهد گردید.» ۵ پس من دانیال نظر کرم و اینک دو نفر دیگریکی به اینطرف و دیگری به آنطرف نهر ایستاده بودند. ۶ و یکی از ایشان به آن مرد ملیس به کتان که بالای آبهای نهر ایستاده بود گفت: «انتهای این عجایب تا بکی خواهد بود؟» ۷ و آن مرد ملیس به کتان را که بالای آبهای نهر ایستاده بود شنیدم که دست راست و دست چپ خود را بسوی آسمان برافراشته، به حی ابدی قسم خورد که برای زمانی و دو زمان و نصف زمان خواهد بود و چون پراکنده گی قوت قوم مقدس به انجام رسید، آنگاه همه این امور به اتمام خواهد رسید. ۸ و من شنیدم اما درک نکرم پس گفتم: «ای آقایم آخر این امور چه خواهد بود؟» ۹ او جواب داد که «ای دانیال برو زیرا این کلام تا زمان آخر مخفی و مختوم شده است. ۱۰ بسیاری طاهر و سفید و مصطفی خواهند گردید و شیران شرارت خواهند وزید و هیچ کدام از شیران نخواهد فهمید لیکن حکیمان خواهند فهمید. ۱۱ و از هنگام موقوف شدن قربانی دائمی و نصب نمودن رجاست پیرانی، هزار و دویست و نود روز خواهد بود. ۱۲ خوشابه حال آنکه انتظار کشد و به هزار و سیصد و سی و پنج روز برسد. ۱۳ اما تو تابه آخرت برو زیرا که مستریح خواهی شد و در آخر این ایام در نصیب خود قایم خواهی بود.»

هوشع

فصلش و شیره خویش را در موسیمش باز خواهم گرفت و پشم و کتان خود را که می‌باشد برخنگی او را بپوشاند برخواهم داشت. ۱۰ و الان قباحت او را به نظر عاشقانش منکشف خواهم ساخت و احمدی او را از دست من تخلواد رهانید. ۱۱ و تمامی شادی او و عیدها و هلالها و سیستانها و جمیع موسیمش را موقوف خواهم ساخت. ۱۲ و موها و انجیرهایش را که گفته بود اینها اجرت من می‌باشد که عاشقانم به من داده‌اند، ویران خواهم ساخت و آنها را جنگل خواهم گردانید تا حیوانات صحراء آنها را بخورند.

۱۳ و خداوند می‌گوید که انتقام روزهای بعلیم را از او خواهم کشید که برای آنها بخورمی سوزانید و خویشتن را به گوشوارها و زیورهای خود آرایش داده، از عقب عاشقان خودمی رفت و مرا فراموش کرده بود. ۱۴ بنابراین اینک او را فریفته، به بیابان خواهم آورد و سختان دلاویز به او خواهم گفت.

۱۵ و تاکستانهایش را آنجا به وی خواهم داد و وادی عنور را به دروازه امید (مبدل خواهم ساخت) و در آنجا مانند ایام جوانی اش و مثل روز ییرون آمدنش از زمین مصخرخواهد سراید. ۱۶ و خداوند می‌گوید که «در آن روز ماریائیشی (عنی شوهر من) خواهد خواند و دیگر مرابعی نخواهد گفت»، ۱۷ زیرا که نامهای بعلیم را ازدهانش دور خواهم کرد که بار دیگر به نامهای خود مذکور نشوند. ۱۸ و در آن روز به جهت ایشان با حیوانات صحراء و مرغان هوا و حشرات زمین عهد خواهم بست و کمان و شمشیر و جنگ را از زمین خواهم شکست و ایشان را به امنیت خواهم خوبیانید. ۱۹ و تو را تا به ابد نامزد خودخواهم ساخت و تو را به عدالت و انصاف و رافت و رحمانیت نامزد خود خواهم گردانید. ۲۰ و چون تو را به امانت نامزد خود ساختم آنگاه یهود را خواهی شناخت». ۲۱ و خداوند می‌گوید: «من

خطاب خواهم کرد، آسمانها را خطاب خواهم کرد و آنها زمین را خطاب خواهند کرد. ۲۲ و زمین گلدم و شیره و روغن را خطاب خواهد کرد و آنها پریuel راخطاب خواهند کرد. ۲۳ و او برای خود در زمین خواهم کشت و بر لوروخاهم رحمت خواهم فرمود و به لوعمی خواهم گفت تو قوم من هستی و او جواب خواهد داد تو خدای من می‌باشی.»

۲۴ و خداوند مرا گفت: «بار دیگر برو و زنی را که محبوبه شهر خود و زانیه می‌باشد دوست بدار، چنانکه خداوند بینی اسرائیل را دوست می‌دارد با آنکه ایشان به خدایان غیر مایل می‌باشد و قرصهای کشمکش را دوست می‌دارند.» ۲۵ پس او را برای خود به پانزده مقابل نقره و یک حمره و نصف حمره جو خردیم، ۲۶ و او را گفتمن: «برای من روزهای پسیار توقف خواهی نمود و زنا مکن و از آن مرد دیگر می‌باش و من نیز از آن تو خواهم بود.»

۲۷ زیرا که بینی اسرائیل ایام پسیاری بدون پادشاه و بدون زمین و بدون قربانی و بدون تمثال و بدون ایفود و ترافیم خواهند ماند. ۲۸ و بعد از آن بینی اسرائیل بازگشت نموده، یهود خدای خویش و پادشاه خود داده را خواهند طلبید و برای بعل صرف می‌کردند برایش می‌افروزدم. ۲۹ پس من گلدم خود را در

آزار و حرثیقاً پادشاهان یهودا و در ایام پیغمبر بن یوآش پادشاه اسرائیل، بر هوشع بن پیغمبر نازل شد. ۲۰ ابتدای کلام خداوند به هوشع خداوند به هوشع گفت: «برو و زنی زانیه و اولاد زنکار برای خود بگیر زیرا که این زمین از خداوند برگشته، سخت زنکار شده‌اند.» ۲۱ پس رفت و جومر دختردبلایم را گرفت و او حامله شده، پسری برایش زایید. ۲۲ و خداوند وی را گفت: «او را بزرگیل نام بنه زیرا که بعد از اندک زمانی انتقام خون بزرگیل را از خاندان بیهوده خواهیم گرفت و مملکت خاندان اسرائیل را تلف خواهم ساخت. ۲۳ و در آن روز کمان اسرائیل را در وادی بزرگیل خواهم شکست.» ۲۴ پس بار دیگر حامله شده، دختری زایید و اووی را گفت: «او را لوروخاهم نام بگذار، زیرا بار دیگر بر خاندان اسرائیل رحمت نخواهم فرمود، بلکه ایشان را از میان بالکل خواهیم برداشت. ۲۵ لیکن بر خاندان یهودا وایشان را به کمان فرمود وایشان را به یهوده خدای ایشان نجات خواهم داد وایشان را به کمان شمشیر و چنگ و چنگ و اسیان و سواران نخواهیم رهانید.» ۲۶ و چون لوروخاهم را شیر بازداشتند، حامله شده، پسری زایید. ۲۷ و او گفت: «نام او را لوعمی بخوان زیرا که شما قوم من نیستید و من (خدای) شما نیستم. ۲۸ لیکن شماره بینی اسرائیل مثل ریگ دریا خواهد بود که توان پیمود و توان شمرد و در مکانی که به ایشان گفته می‌شد شماموق من نیستید، در آنجا گفته خواهد شد پسران خدای حی می‌باشید. ۲۹ و بینی یهودا و بینی اسرائیل با هم جمع خواهند شد و یک رئیس به جهت خود نصب نموده، از آن زمین بخواهند آمد زیرا که روز بزرگیل، روز عظیمی خواهد بود.»

۲۰ به برادران خود عیمی پکوید و به خواهان خویش روحانه! ۲۱ مجاجه نمایید! با مادر خود مجاجه نمایید زیرا که او زن من نیست و من شوهر او نیستم. لهذا زنای خود را از پیش رویش و فاحشگی خویش را از میان پستانهایش رفع ننمایید. ۲۲ مبادرا رخت او را کنده، وی را بر هنره نمایم و او را مثل روز ولادتش گردانیده، مانندیاپان واگذار و مثل زمین خشک گردانیده، به تشنجگی پکشم. ۲۳ و بر پسرانش رحمت نخواهم فرمود چونکه فرزندان زنا می‌باشند. ۲۴ زیرا مادر ایشان زنا نموده و والده ایشان بی شرمی کرده است که گفت: «در عقب عاشقان خود که نان و آب و پشم و کتان و روغن و شربت به من داده اند خواهیم رفت.» ۲۵ بنابراین، راه تو را به خارخواهم بست و گرد او دیواری بنا خواهم نمود تاراههای خود را نیابد. ۲۶ و هر چند عاشقان خود راتعاقب نماید به ایشان نخواهد رسید و هرچند ایشان را بطلبید نخواهد یافت. پس خواهد گفت: «می‌روم و نزد شوهر نخستین خود برمی گردم زیرا در آنوقت از کنون مرا خوشت می‌گذشت.» ۲۷ اما او نمی‌دانست که من بودم که گلدم و شیره و روغن را به او می‌دادم و نقره و طلای را که برای بعل صرف می‌کردند برایش می‌افروزدم. ۲۸ پس من گلدم خود را در

ای بنی اسرائیل کلام خداوند را بشنوید زیرا خداوند را با ساکنان زمین محاکمه‌ای است چونکه نه راستی و نه رافت و نه معرفت خدادار زمین می‌باشد. ۲ بلکه لعنت و دروغ و قتل و دزدی و زناکاری. و تعدی می‌نماید و خوبیزی به خوبیزی ملحق می‌شود. ۳ بنابراین، زمین ماتم می‌کند و همه ساکنانش با حیوانات صحراء و مرغان هوا کاهیده می‌شوند و ماهیان دریا نیز تلف می‌گردند. ۴ اما احدی مجادله ننماید و احدی توبیخ نکند، زیرا که قوم تو مثل مجادله کنندگان با کاهاندان می‌باشند. ۵ و تو در وقت روز خواهی لغزید و نبی نیز با تو در وقت شب خواهد لغزید و من مادر تو را هلاک خواهم ساخت. ۶ قوم من از عدم معرفت هلاک شده‌اند. چونکه تو معرفت را ترک نمودی من نیز تو را ترک نمودم که برای من کاهن نشوی و چونکه شریعت خدای خود را فراموش کردی من نیز فرزندان تورا فراموش خواهیم نمود. ۷ هر قدر که ایشان افروده شدند، همان قدر به من گناه وزیدند. پس جلال ایشان را به رسوایی مبدل خواهم ساخت. ۸ گناه قوم مرا خوارک خود ساختند و دل خوبیش را به عصیان ایشان مشغول نمودند. ۹ و کاهانان مثل قوم خواهند بود و عقوبات راههای ایشان را بر ایشان خواهم رسانید و جرای اعمال ایشان را به ایشان خواهم داد. ۱۰ و خواهند خورد اما سیرخواهد شد و زنا خواهند کرد، اما افروده نخواهند گردید زیرا که عبادت خداوند را ترک نموده‌اند. ۱۱ زنا و شراب و شیره دل ایشان رامی ریاید. ۱۲ قوم من از چوب خود مستلت می‌کنند و عصای ایشان بدیشان خبر می‌دهد. زیرا که روح زن‌کاری ایشان را گمراه کرده است و از اطاعت خدای خود زنا کرده‌اند. ۱۳ بر قله های کوههای قربانی می‌گذرانند و بر تلهای زیر درختان بلوط و سفیددار و ون، چونکه سایه خوب دارد، بخورمی سوزانند. از این جهت دختران شما زنامی کنند و عروسهای شما فاحشه گری می‌نمایند. ۱۴ و من دختران شما را حینی که زنا می‌کنند و عروسهای شما را حینی که فاحشه گری می‌نمایند سزا نخواهیم داد زیرا که خود ایشان بازیهای عرلت می‌گزینند و با فاحشه‌ها قربانی می‌گذرانند. پس قویی که فهم ندارند خواهندافتاد. ۱۵ ای اسرائیل اگر تو زنا می‌کنی، بپهادمرتكب جرم نشود. پس به جلجال نزولید و به بیت آون بربنایید و به حیات پهنه قسم نخورید. ۱۶ به درستی که اسرائیل مثل گاؤ سرکش، سرکشی نموده است. الان خداوند ایشان را مثل بره‌ها درمترع و سیع خواهد چرازید. ۱۷ افرایم به پنهان‌مقض شده است؛ پس او را واگذارید. ۱۸ حینی که بزم ایشان تمام شود مرتكب زنا می‌شوند و حاکمان ایشان اوضاع را بسیار دوست می‌دارند. ۱۹ باد ایشان را در بالهای خود فرو خواهد پیچیدو ایشان از قربانی های خوبیش خجل خواهندشد.

ای کاهانان این را بشنوید و ای خاندان اسرائیل اصفا نماید و ای خاندان پادشاهان گوش گیرید، زیرا که این فتوی برای شمامست چونکه شما در مصنه دام شدید و توری گسترده شده، بر تابور. ۲ عاصیان در کشتار

۶ باید نزد خداوند بازگشت نمایم زیرا که او دریده است و ما را شنا خواهد داد؛ او زده است و ما را شکسته بندی خواهد نمود. ۲ بعداز در روز ما را زنده خواهد کرد. در روز سوم ما را خواهد برخیزانید و در حضور او زیست خواهیم نمود. ۳ پس خداوند را بشناسیم و به جد و جهد معرفت او را تعاقب نمایم. طلوع او مثل فحریقین است و بر ما مثل باران و مانند شبنم است که بودی می‌گزند. ۵ بنابراین من ایشان را بوسیله انبیا قطع نمودم و به سخنان دهان خود ایشان را کشتم و داوری من مثل نور ساطع می‌شود. ۶ زیرا که رحمت را پسند کدم و نه قربانی را و معرفت خدا را بیشتر از قربانی های سوتختی. ۷ اما ایشان مثل آدم از عهد تجاوز نمودند و در آنجا به من خیانت ورزیدند. ۸ جلعاد شهر گاهه کاران و خون آسود است. ۹ و چنانکه هرگز برای مردم در کمین می‌باشند، همچنان جمعیت کاهانان در راه شکیم می‌کشند زیرا که ایشان مرتكب قباحت شده‌اند. ۱۰

در خاندان اسرائیل عملی هولناک دیدم: افرایم در آنجام تکب زنا شده، اسرائیل خویشتن را نجس ساخته است. ۱۱ و برای تو نیزای بیودا حсадی معین شده است هنگامی که اسیری قوم خود را خواهم برگردانید.

ایشان پادشاهان نصب نمودند، اما نه از جانب من. سروران تعیین کردند، اما ایشان را نشاتختم. از نقره و طلای خویش بتها برای خود ساختند تا مقتطع بشوند. ۵ ای سامره او گوساله تورا رد نموده است. خشم من بر ایشان افروخته شد. تا به کمی نمی تواند طاهر بشوند؟ ۶ زیرا که این نیاز اسرائیل است و صنعتگر آن را ساخته است، لهذا خدا نیست. البته گوساله سامره خرد خواهد شد. ۷ به درستی که باد را کاشتند، پس گردید را خواهند دروید. آن را محصول نیست و خوشه هایش آرد خواهد داد و اگر هم بددهد، غریبان آن را خواهند بلهید. ۸ اسرائیل بعلیه خواهد شد و الان در میان امت ها مثل ظرف ناپسندیده می باشند. ۹ زیرا که ایشان مثل گورخرتها و منفرد به آشور رفتاند و افرایم عاشقان اجر کرده است. ۱۰ اگرچه ایشان در میان امت هالاجرت می دهند، من الان ایشان را جمع خواهیم کرد و به سبب ستم پادشاه و سروران رو به تناقض خواهند نهاد. ۱۱ چونکه افرایم مذبح های بسیار برای گناه ساخت پس مذبحها برایش باعث گناه شد. ۱۲ احکام بسیار شریعت خود را برای او نوشتم اما آنها را مثل چیز غیر شمردمند. ۱۳ قربانی های سوختنی مرا ذبح کردند تا گوشت بخورند و خداوند آنها را قبول نکرد. الان عصیان ایشان را به یاد می آورد و عقوبت گناه را بر ایشان می رساند و ایشان به مصر خواهند برگشت. ۱۴ اسرائیل خالق خود را فراموش کرده، قصرها بنا می کند و بهداد شهرهای حصاردار بسیار می سازد. اما من آتش به شهرهایش خواهم فرستاد که قصرهایش را بسوزاند.

۹ ای اسرائیل مثل قومها شادی و وجود منمازیرا از خدای خود زنا نمودی و در همه خرمینها اجرت را دوست داشتی. ۱۰ خرمینها و چرخشتها ایشان را پیروزش نخواهد داد و شیره در آن ضایع خواهد شد. ۱۱ در زمین خداوند ساکن نخواهند شد بلکه افرایم به مصر خواهد برگشت و ایشان در آشور چیزهای نجس خواهند خورد. ۱۲ برای خداوند شراب نخواهد ریخت و مقبول او نخواهند شد. قربانی های ایشان مثل خوارک ماتمیان خواهد بود و هر که از آنها بخورد نجس خواهد شد، زیرا خوارک ایشان برای اشتها ایشان است. پس آن در خانه خداوند داخل نخواهد شد. ۱۳ پس در ایام مواسم و در ایام عیدهای خداوند چه خواهید کرد؟ ۱۴ زیرا اینک از ترس هلاکت رفتگاند، اما مصر ایشان را جمع خواهد کرد و موف ایشان را دفن خواهد نمود. مکانهای نفیسه نقره ایشان را خارها به تصرف خواهند گرفت و در منازل ایشان شوکها خواهد بود. ۱۵ ایام عقوبت می آید. ایام مکافات می رسد و اسرائیل این را خواهند دانست. نبی احمد گردید و صاحب روح دیوانه شد به سبب کثرت گناه و فراوانی بغض تو. ۱۶ افرایم از جانب خدای من دیده بان بود. دام صیاد بر تمامی طرقهای انبیا گستردگی شد. در خانه خدای ایشان عداوت است. ۱۷ مثل ایام جبعه فساد را به نهایت رسانیده اند، پس عصیان ایشان را بیاد می آورد و گناه ایشان را مکافات

۷ چون اسرائیل را شفا می دادم، آنگاه گناه افرایم و شرات سامره منکشف گردید، زیرا که مرتکب فریب شده اند. دردان داخل می شوند و رهنان در بیرون تاراج می نمایند. ۸ و در دل خود تفکر نمی کنند که من تمامی شرات ایشان را به یاد آورده ام. الان اعمالشان ایشان را خاطه می نمایند و آنها در نظر من واقع شده است. ۹ پادشاه را بشرات خویش و سروران را به دروغهای خود شادمان می سازند. ۱۰ جمیع ایشان زنا کارند مثل توری که خباز آن را مشتعل سازد که بعد از سرشتن خمیر تا مخمر شدنش از برانگیختن آتش باز می استند. ۱۱ در یوم پادشاه ما، سروران از گرمی شراب، خود را بیمار ساختند و او دست خود را به استهزا کنندگان دراز کرد. ۱۲ زیرا که دل خود را به مکاید خویش مثل تورنوزدیک آورده؛ و تمامی شب خباز ایشان می خوابد و صحیحگاهان آن مثل آتش متنهب مشتعل می شود. ۱۳ جمیع ایشان مثل تور گرم شده، داوران خویش را می باغند و همه پادشاهان ایشان می افتدند و در میان ایشان کسی نیست که مرا بخواند. ۱۴ افرایم با قومها مخلوط شده است. افرایم قرص نانی است که برگردانید نشده است. ۱۵ غریبان قوتش را خودهاین و او نمی داند. سفیدی بر مویهای او پاشیده شده است و اونی داند. ۱۶ فخر اسرائیل پیش رویش شهادت می دهد اما ایشان به یهوه خدای خود بازگشت نمی نمایند و با وجود این همه او را نمی طلبند. ۱۷ افرایم مانند کبوتر ساده دل، بی فهم است. مصر را می خوانند و بسوی آشور می روند. ۱۸ و چون می روند من دام خود را بر ایشان می گسترانم و ایشان را مثل مرغان هوا به زیر می اندازم و ایشان را بر وفق اخباری که به جماعت ایشان رسیده است، تادیم می نمایم. ۱۹ وای بر ایشان زیرا که از من فرار کردند. هلاکت بر ایشان باد زیرا که به من عصیان ورزیدند. اگرچه من ایشان را فدیه دادم، لکن به ضد من دروغ گفتند. ۲۰ و از دل خود نزد من استغاثه نمی نمایند بلکه بر مسترهای خود و لوله می کنند. برای روغن و شراب جمع شده، بر من فتنه می انجیزند. ۲۱ و اگرچه من بازوهای ایشان را تعیین دادم و تقویت نمودم لیکن با من بداندیشی نمودند. ۲۲ ایشان رجوع می کنند اما نه به حضرت اعلی. مثل کمان خطاطکنده شده اند. سروران ایشان به سبب غیظه ایان خویش به شمشیر می افتدند و به سبب همین در زمین مصر ایشان را استهزا خواهند نمود.

۸ کرنا را به دهان خود بگذار. او مثل عقاب به ضد خانه خداوند می آید، زیرا که از عهدمن تجاوز نمودند و به شریعت من عصیان ورزیدند. ۲۳ اسرائیل نزد من فریاد می نمایند که ای خدای ما تو را می شناسیم. ۲۴ اسرائیل نیکوئی را ترک کرده است. پس دشمن او را تعاقب خواهند نمود.

رحمت درو نمایید و زمین ناکاشته را برای خودخیش بزنید زیرا که وقت است که خداوند را بطلیبید تا بیاید و بر شما عدالت را بیاراند. ۱۳ شرارت را شیار کردید و ظلم را درو نمودید و ثمره دروغ را خوردید، چونکه به طریق خود و به کثرت جباران خویش اعتماد نمودید. ۱۴ لهذا هنگامهای در میان قوم های تو خواهد براخاست و تمامی قلعه های خراب خواهد شد به نهنجی که شلمان، بیت اربیل را در روز جنگ خراب کرد که مادر با فرزندانش خرد شدند. ۱۵ همچنین بیت نبل به سبب شدت شرارت شما به شما عمل خواهد نمود. در وقت طلوع فجر پادشاه اسرائیل بالکل هلاک خواهد شد.

۱۶ هنگامی که اسرائیل طفل بود او را دوست داشتم و پسر خود را از مصروفاندم. ۲ هر قدر که ایشان را بیشتر دعوت کردند، بیشتر از ایشان دور رفند و برای بعضی قریانی گذرا باندند و به جهت بنهای تراشیده بخورسوزانیدند. ۳ و من راه رفتن را به افرایم تعليم دادم و او را به بازوها برداشتمن، اما ایشان ندانستند که من ایشان را شفا دادهام. ۴ ایشان را به رسمنهای انسان و به بنهای محبت جذب نمودم و به جهت ایشان مثل کسانی بودم که بوغ را از گردن ایشان برمی دارند و خوارک پیش روی ایشان نهادم. ۵ به زمین مصر خواهد برقشت، اما آشور پادشاه ایشان خواهد شد چونکه از بازگشت نمودن ابا کردند. ۶ شمشیر بر شهرهایش هجمون خواهد آورد و پشت بنهایش را به سبب مشورت های ایشان معلوم و تایید خواهد ساخت. ۷ و قوم من جازم شدند که از من مرتد گردند. و هرچند ایشان را بسوی حضرت اعلی دعوت نمایند لکن کسی خویشن را برینمی افزارد. ۸ ای افرایم چگونه تو را ترک کنم و ای اسرائیل چگونه تو را تسلیم نمایم؟ چگونه تو را مثل ادمه نمایم و تو را مثل صوبیم سازم؟ دل من در اندرونم منقلب شده و رقت های من با هم مشتعل شده است. ۹ حدت خشم خود را جاری خواهم ساخت و بار دیگر افرایم را هلاک خواهیم نمود زیرا خدا هستم و انسان نی و درمیان تو قدوس هستم، پس به غضب خواهیم آمد. ۱۰ ایشان خداوند را پیروی خواهند نمود. اموث شیر غرش خواهد نمود و چون غرش نماید فرزندان از مغرب به لرخه خواهد آمد. ۱۱ مثل مرغان از مصر و مانند کبوتران از زمین آشور لرzan خواهند آمد. خداوند می گوید که ایشان را در خانه های ایشان ساکن خواهیم گردانید. ۱۲ افرایم مرا به دروغها و خاندان اسرائیل به مکرها احاطه کرده اند و یهودا هنوز با خدا و باقدوس امین نایابدار است.

۱۳ افرایم باد را می خورد و باد شرقی راتعقب می کند. تمامی روز دروغ و خرابی را می افزاید و ایشان با آشور عهد می بندندلو روغن (به جهت هدیه) به مصر برد می شود. ۲ خداوند را با یهودا مخاصمه ای است و یعقوب را بر حسب راههایش عقوبت رسانیده، بر وفق اعمالش او را جزا خواهد داد.

۱۰ اسرائیل را مثل انگورها در بیابان یافتم. پدران شما را مثل نوبر انجیر در ابتدای موسمش دیدم. اما ایشان به بعل فغور رفتند و خویشن را برای رسوانی نذریه ساختند و مانند معشوقه خود مکروه شدند. ۱۱ جلال افرایم مثل مرغ می پرد. زایدین و حامله شدن و در رحم قرارگرفن خواهد شد. ۱۲ و اگر فرزندان را پیروانند ایشان را بی اولاد خواهیم ساخت به حدی که انسانی خواهد ماند. وای بر ایشان حیتی که من نیز از ایشان دور شوم. ۱۳ افرایم حیتی که او را برگردیم مثل صور در مرتع نیکو مغروس بود، اما افرایم پسران خود را برای قاتل بیرون خواهد آورد. ۱۴ ای خداوند به ایشان بدی. چه بدی؟ رحم سقط کنده و پستانهای خشک به ایشان بده.

۱۵ تمامی شرارت ایشان در جلال است زیرا که در آنجا از ایشان نفرت داشتم. پس ایشان را به سبب اعمال زشت ایشان از خانه خود خواهیم راند و ایشان را دیگر دوست نخواهیم داشت چونکه جمیع سروران ایشان فته ایگزیند. ۱۶ افرایم خشک شده است و ریشه ایشان خشک گردیده، میوه نمی آورند و اگر نیز بزایند نتایج مرغوب رحم ایشان را خواهیم کشت. ۱۷ خدای من ایشان را ترک خواهد نمود چونکه او را نشینیدند، پس در میان امت ها آواره خواهند شد.

۱۰ اسرائیل مو برومند است که میوه برای خود می آورد. هرچه میوه زیادمی آورد، مذبحها را زیاد می سازد و هرچه زمینش نیکوتر می شود، تماثیل را نیکوتر بنامی کند. ۲ دل ایشان پر از نفاق است. الان مجرم می شوند و او مذبح های ایشان را خراب و تماثیل ایشان را منهدم خواهد ساخت. ۳ زیرا که الحال می گویند: «پادشاه نداریم چونکه از خداوند نمی ترسیم»، پس پادشاه برای ما چه توفاند کرد؟! ۴ ایشان قسم های دروغ خورده و عهدها بسته، سخنان (باطل) می گویند و عدالت مثل حنظل در شیرهای زمین می روید. ۵ ساکنان سامره برای گوساله های بیت آون می ترسند زیرا که قومش برای آن ماتم می گیرند و کاهنانش به جهت جلال او می لزند زیرا که از آن دور شده است. ۶ و آن رانیز به آشور به جهت هدیه برای پادشاه دشمن خواهند برد. افرایم خجالت خواهد کشید و اسرائیل از مشورت خود رسوا خواهد شد. ۷ پادشاه سامره مثل کف بر روی آب نابودمی شود. ۸ و مکانهای بلند آون که گناه اسرائیل می باشد و بیان خواهد شد و خار و خس برمذبح های ایشان خواهد رویید و به کوهها خواهد گفت که ما را بیوشانید و به تلهای که بر ما بیتفید. ۹ ای اسرائیل از ایام جمعه گناه کردادهای در آنجا ایستادند و جنگ با فرزندان شرارت در جمعه به ایشان نرسید. ۱۰ هر گاه بخواهیم ایشان را تادیب خواهیم نمود و قومها به ضد ایشان جمع خواهند شد، هنگامی که به دو گناه خود بسته شوند. ۱۱ و افرایم گوساله آموخته شده است که کوفتن خرم را دوست می دارد و من بر گردن نیکوی او گذر کردم و من بر افرایم بیوغ می گذارم. بیهودا شیار خواهد کرد و یعقوب مازو برای خود خواهد کشید. ۱۲ برای خود به عدالت بکارید و به حسب

۳ او پاشنه برادر خود را در رحم گرفت و در حین قوتش با خدام جاحده نمود. ۴ با فرشته مجاهده نموده، غالب آمد. گریان شده، نزد وی تضرع نمود. دریست بیل او را یافت و در آنجا با ما تکلم نمود. ۵ اما خداوند، خدای لشکرهاست و یادگاری او یهوه است. ۶ اما تو بسوی خدای خودبارگشت نما و رحتم و راستی را نگاه داشته، دائم منتظر خدای خود باش. ۷ او سوداگری است که میزان فریب در دست او میباشد و ظلم را دوست میدارد. ۸ و افزایم می‌گویید: «به درستی که دولتمند شده‌ام و توانگری را برای خود تحصیل نموده‌ام و در تمامی کسب من بی‌انصافی ای که گناه باشد، در من نخواهد یافت.» ۹ اما من از زمین مصر (تا حال یهوه خدای تو هستم و تو را بار دیگر مثل ایام مواسم در خیمه‌ها ساکن خواهم گردانید. ۱۰ به اینیا نیز تکلم نمودم و رویاها افودم و بواسطه اینیا مثل‌ها زدم. ۱۱ به درستی که ایشان در جلعاد محض گناه و بطلات گردیدند و در جلجال گاوها قربانی کردند. و مذبح‌های ایشان نیز مثل توده‌های سنگ در شیارهای زمین می‌باشد. ۱۲ و یعقوب به زمین ارام فرار کرد و اسرائیل به جهت زن خدمت نمود و برای زن شبانی کرد. ۱۳ و خداوند اسرائیل را بواسطه نبی از مصر برآورد و او به دست نبی محفوظ گردید. ۱۴ افزایم خشم بسیار تلخی به هیجان آورد، پس خداوندش خون او را بر سرش واگذاشت و عار اورا بر وی رد نمود.

۱۴ ای اسرائیل بسوی یهوه خدای خودبارگشت نما زیرا به سبب گناه خودلغزیده‌ای. ۱۵ با خود سخنان گرفته، بسوی خداوند بازگشت نماید و او را گویید: «تمامی گناه را عفو فروما و ما را به لطف مقبول فرمایم، پس گوساله‌های لیهای خوبیش را ادا خواهیم نمود. ۱۶ آشور ما را نجات نخواهد داد و بر ایمان سوارنخواهیم شد و بار دیگر به عمل دستهای خودنخواهیم گفت که شما خدایان ما هستید چونکه از تو یتیمان رحمت می‌یابند.» ۱۷ ارتاد ایشان را شفا داده، ایشان را مجان دوست خواهیم داشت زیرا خشم من از ایشان برگشته است. ۱۸ برای اسرائیل مثل شبنم خواهیم بود و او مانند سوئنها گل خواهد کرد و مثل لبنان ریشه‌های خود را خواهد دوایند.

۱۹ شاخه‌هایش منتشر شده، زیبایی او مثل درخت زیتون و عطرش مانند لبنان خواهد بود. ۲۰ آنانی که زیسایه‌اش ساکن می‌باشند، مثل گندم زیست خواهند کرد و مانند موها گل خواهند آورد. انتشار او مثل شراب لبنان خواهد بود. ۲۱ افزایم خواهد گفت: ما دیگر با بتها چه کار است؟ و من او را اجابت کرده، منظور خواهیم داشت. من مثل صنوبر تر و تازه می‌باشم. میوه تو از من یافت می‌شود. ۲۲ کیست مرد حکیم که این چیزها را بهم و فهیمی که آنها را بداند؟ زیرا طریق‌های خداوند مستقیم است و عادلان در آنها سلولک می‌نمایند، اما خطاکاران در آنها لغزش می‌خورند.

۱۳ هنگامی که افزایم به لزه سخن گفت، خویشن را در اسرائیل مرفوع نمود؛ امچون در امر بعل مجرم شد، بمرد. ۲۳ و الان گناهان می‌افزیند و از نفره خود بدتهای ریخته شده و تماثیل موفق عقل خود می‌سازند که همه آنها عامل صنعتگران می‌باشد و دریاره آنها می‌گویند که اشخاصی که قربانی می‌گذرانند گوساله‌ها را بپرسند. ۲۴ بنابراین، ایشان مثل ابرهای صبح و مانند شنبی که بزودی می‌گذرد، هستند. و مثل کاه که از خمن پراکنده شناختم. ۲۵ چون چریبدند، سیر شدند و چون سیر شدند، دل ایشان مغزور گردید و از این جهت مرا فراموش کردند. ۲۶ پس من برای ایشان مثل شیر خواهیم بود و مانند بلنگ به سر راه در کمین خواهیم نشست. ۲۷ و مثل خرسی که بچه‌هایش را از وی ریوده باشد، بر ایشان حمله خواهیم آورد و پرده دل ایشان را خواهیم درید و مثل شیر ایشان را در آنجاخواهیم خورد و حیوانات صحرا ایشان را خواهند درید. ۲۸ ای اسرائیل هلاک شدی، اما معاونت تو بامن است. ۲۹ الان پادشاه تو کجاست تا تو را در تمامی شهرهایت معاونت کند و داوران (کجاپند) که دریاره آنها گفته‌ی پادشاه و سروران به من بده؟ ۳۰ از غضب خود، پادشاهی به تو دام و از خشم خویش او را برداشتیم. ۳۱ عصیان افزایم بسته شده و گناه او مخرون گردیده

قوی که ماندان آن از اول نبوده و بعد از این تا سالها و دههای بسیار نخواهد بود. ۳ پیش روی ایشان آتش می‌سوزاند و در عقب ایشان شعله ملتهب می‌گردد. پیش روی ایشان، زمین مثل باع عنده در عقب ایشان، بیان پایر است و نیز از ایشان احتمی رهایی نمی‌یابد. ۴ منظر ایشان مثل منظر اسپان است و مانند اسب سواران می‌تازند. ۵ مثل صدای ارباههای بر قله کوهها جست و خیزی می‌کنند؛ مثل صدای شعله آتش که کاه رامی سوزاند، مانند امت عظیمی که برای چنگ صفت بسته باشند. ۶ از حضور ایشان قوم هامی لرزند. تمامی رویها رنگ پریده می‌شود. ۷ مثل چباران می‌دوند، مثل مردان جنگی بر حصارهای رمی آیند و هر کدام به راه خود می‌آیند و طرقهای خود را تبدیل نمی‌کنند. ۸ بر یکدیگار از حمام نمی‌کنند، زیرا هر کس به راه خودمی خرامد. از میان حریمهای هجوم می‌آورند و صفات های خود را نمی‌شکنند. ۹ بر شهری جهند، به روی حصارها می‌دوند، به خانه های رمی آینند. مثل دزدان از پنجه‌های داخل می‌شوند. ۱۰ از حضور ایشان زمین متزلزل و آسمانها مرتعش می‌شود؛ آفتاب و ماه سیاه می‌شوند و ستارگان نور خویش را باز می‌دارند. ۱۱ و خداوند آواز خود را پیش لشکر خویش بلند می‌کند، زیرا اردی او بسیار عظیم است و آنکه سخن خود را بجا می‌آورد، قدیراست. زیرا روز خداوند عظیم و بینهایت مهیب است و کیست که طاقت آن را داشته باشد. ۱۲ و لکن الان خداوند می‌گوید با تمامی دل و برا روزه و گریه و ماتم بسوی من بازگشت نمایید. ۱۳ و دل خود را چاک کنید نه رخت خویش را و به یهوه خدای خود بازگشت نمایید زیرا که اورنوف و رحیم است و دیرخشم و کثیراحسان و ازیلا پشیمان می‌شود. ۱۴ که می‌داند که شاید بر گردد و پشیمان شود و در عقب خود برکتی واگذارد، یعنی هدیه آردی و هدیه ریختنی برای یهوه خدای شما. ۱۵ در صهیون کرنا بتواید روزه را تعیین کرده، محفل مقدس را ندا کنید. ۱۶ قوم را جمع کنید، جماعت را تقدیس نمایید، پیران و کودکان و شیخوارگان را فراهم آورید. دادما از حجره خود و عروس از حجله خویش بیرون آیند. ۱۷ کاهنانی که خدام خداوند هستند در میان رواق و مذبح گریه کنند و بگویند: «ای خداوند بر قوم خویش شفقت فرما و میراث خویش را به عار مسپار، مبادا امتهای بر ایشان حکمرانی نمایند. چرا در میان قومها برگویند که خدای ایشان کجا است؟» ۱۸ پس خداوند برای زمین خود به غیرت خواهد آمد و بر قوم خویش شفقت خواهد نمود. ۱۹ و خداوند قوم خود را اجابت نموده، خواهد گفت: «اینک من گلدم و شیره و روغن را برای شمامی فرستم تا از آنها سیر شوید و شما را بار دیگر در میان امتهای خواهمن ساخت. ۲۰ و لشکرشمالی را از شما دور کرده، به زمین خشک ویران خواهیم راند که مقدمه آن بر دریای شرقی و ساقه‌اش بر دریای غربی خواهد بود و بوی بدش بلند خواهد شد و عفوونش برخواهد آمد زیرا کارهای عظیم کرده است.» ۲۱ ای زمین مترس! وجود و شادی بنما

نازل شد. ۲ ای مشایخ این را بشنوید! وای جمیع ساکنان زمین این را گوش گیرید! آیا مثل این درایام شما یا در ایام پدران شما واقع شده است؟ ۳ شما از این به پسران خود و پسران شما به پسران خویش و پسران ایشان به طبقه بعد خبر بدھید. ۴ آچه از سن باقی ماند، مبلغ می‌خورد و آنچه از ازملخ باقی ماند، لنیه می‌خورد و آنچه از لنیه باقی ماند، سوس می‌خورد. ۵ ای مستان بیدار شده، گریه کنید وای همه میگساران به جهت عصیرانگر و لوله نمایید زیرا که از دهان شما منقطع شده است. ۶ زیرا که امتنی قوی و بیشمار به زمین من هجوم می‌آورند. دندانهای ایشان دندانهای شیر است و اختراس ایشان اختراس هژیر است. ۷ تاکستان مرا ویران و انجیرهای مرا خراب کرده و پوست آنها را بالکل کنده، بیرون انداخته‌اند و شاخه‌های آنها سفید شده است. ۸ مثل دختری که برای شوهر جوانی خود پلاس می‌پوشد، ماتم بگیر. ۹ هدیه آردی و هدیه ریختنی از خانه خداوند منقطع شده است. کاهنانی که خدام خداوند هستند ماتم می‌گیرند. ۱۰ صحراء خشک شده و زمین ماتم می‌گیرد زیرا گندم تلف شده و شیره خشک گردیده و روغن ضایع شده است. ۱۱ ای فلاحان خجل شوید وای با غبانان و لوله نمایید به جهت گندم و جو زیرا محصول زمین تلف شده است. ۱۲ موها خشک و انجیرها ضایع شده؛ آثار و خرما و سیب و همه درختان صحراء خشک گردیده، زیرا خوشی از بینی آدم رفع شده است. ۱۳ ای کاهنان پلاس در بر کرده، نوحه گری نمایید وای خادمان مذبح و لوله کنید وای خادمان خدای من داخل شده، در پلاس شب را برس برپید، زیرا که هدیه آردی و هدیه ریختنی از خانه خدای شما باز داشته شده است. ۱۴ روزه راتعین نمایید و محفل مقدس را ندا کنید! مشایخ و تمامی ساکنان زمین را به خانه یهوه خدای خود جمع نموده، نزد خداوند تضرع نمایید. ۱۵ وای برآن روز زیرا روز خداوند نزدیک است و مثل هلاکتی از قادر مطلق می‌آید. ۱۶ آیا ماکولات در نظر ما منقطع نشد و سور و شادمانی از خانه خدای ما. ۱۷ دانه‌ها زیر کلوخها پوسيد. مخزنها ویران و انبارها خراب شد زیرا گندم تلف گردید. ۱۸ بهایم چه قدر ناله می‌کنند و رمه های گاوی شوریده احوالند، چونکه مرتعی ندارند و گله های گوسفند نیز تلف شده‌اند. ۱۹ ای خداوند نزد تو تضرع می‌نمایید زیرا که آتش مرتع های صحراء را سوزانیده و شعله همه درختان صحراء را افروخته است. ۲۰ بهایم صحراء بسوی تو صیحه می‌زنند زیرا که جویهای آب خشک شده و آتش مرتعهای صحراء را سوزانیده است.

۲ در صهیون کرنا بتواید و در کوه مقدس من صدا بلند کنید! تمامی ساکنان زمین برلزند زیرا روز خداوند می‌آید و نزدیک است. ۲ روز تاریکی و ظلمت، روز ابرا و ظلمت غلیظ مثل فجر منیسط بر کوهها! امتنی عظیم و

زیرا یهود کارهای عظیم کرده است. ۲۲ ای بیانم صحراء متربید زیرا که مرتع های بیابان سبز شد و درختان میوه خود را آورد و انجیر و مو قوت خوش را دادند. ۲۳ ای پسران صهیون در یهود خدای خوبش وجود و شادی نمایید، زیرا که باران اولین را به اندازه اش به شما داده است و باران اول و آخر را در وقت برای شما بارانیده است. ۲۴ پس خرم از گنبد پر خواهد شد و معصره ها از شیره و روغن لبیز خواهد گردید. ۲۵ و سالهای را که ملخ و لبه و سوس و سن یعنی لشکر عظیم من که بر شما فستاده بودم خوردنده شما رد خواهم نمود. ۲۶ و غذای بسیارخورده، سیر خواهد شد و اسم یهود خدای خودرا که بر شما کارهای عجیب کرده است، تسبیح خواهد خواند و قوم من تا به ابد خجل نخواهد شد. ۲۷ و خواهید دانست که من در میان اسرائیل می باشم و من یهود خدای شما هستم و دیگری نیست و قوم من خجل نخواهد شد تا بدالا بد. ۲۸ و بعد از آن روح خود را بر همه بشر خواهم ریخت و پسران و دختران شما نبوت خواهید نمود و پیران شما و جوانان شما رویاها خواهند دید. ۲۹ و در آن ایام شریعه ای از خانه خداوند بیرون آمد، وادی شطیم را سیراب خواهد و آتش و ستونهای دود در آسمان و زمین ظاهر خواهم ساخت. ۳۱ آفتاب به تاریکی و ماه به خون مبدل خواهد شد، پیش از ظهور یوم عظیم و مهیب خداوند. ۳۲ و اقع خواهد شد هر که نام خداوند را بخواند نجات یابد زیرا در کوه صهیون و در اورشلیم چنانکه خداوند گفته است بقیتی خواهد بود و در میان باقی ماندگان آنانی که خداوند ایشان را خوانده است.

خواهم ساخت و یهود در صهیون ساکن خواهد شد.

۳ زیرا اینک در آن ایام و در آن زمان چون اسیری یهودا و اورشلیم برگردانیده باشم، ۲ آنگاه جمیع امت ها را جمع کرده، به وادی یهوشافاط فرو خواهم آورد و در آنجا بالایشان درباره قوم خود و میراث خوش اسرائیل محکمه خواهم نمود زیرا که ایشان را در میان امت ها پراکنده ساخته و زمین مرا تقسیم نموده اند. ۳ و بر قوم من قرعه انداده و پسری در عرض فاحشه ای داده و دختری به شراب فروخته اند تا بنوشند. ۴ و حال ای صور و صیدون و تمامی دیار فلسطینیان شما را با من چه کار است؟ آیا شما به من جزا می رسانید؟ و اگر به من جزا نرسانید من جزای شما را بزودی هرچه تمام تر به سر شما رد خواهم نمود. ۵ چونکه نقره و طلا و نفایس زیبای مرا گرفته، آتها را به هیکل های خود درآورده. ۶ و پسران یهودا و پسران اورشلیم را به پسر یونانیان فروختید تایشان را از حدود ایشان دور کنید. ۷ اینک من ایشان را از مکانی که ایشان را به آن فروختید، خواهم برانگیزانید و اعمال شما را به سر شما خواهم برگردانید. ۸ و پسران و دختران شما را به دست بني یهودا خواهم فروخت تا ایشان را به سبایان که امتنی بعيد می باشد بفروشند زیرا خداوند این را گفته است. ۹ این را در میان امت ها ندا کنید. تدارک چنگ بینید و جباران را برانگیزانید. تمامی مردان چنگی نزدیک شده، برآیند. ۱۰ گواهنهای خود را برای شمشیرها و اره های

پیروی نمودند ایشان را گمراه کرد. ۵ پس آتش بر یهودا خواهم فرستاد تا

قصرهای اورشلیم را بسوزاند. ۶ خداوند چنین می‌گوید: بهسب سه و

چهار تقصیر اسرائیل عقوبیش را نخواهم برگردانید زیرا که مرد عادل را به نفره و

مسکین را به زوج نعلین فوختند. ۷ و به غیار زمین که بر سرمسکینان

است حرص دارند و راه حلمیان رامتحرف می‌سازند و پسر و پدر به یک

دختر رآمد، اسم قدوس مرا بی حرمت می‌کنند. ۸ و بر رختی که گرو

می‌گیرند، نزد هر مدحیج می‌خوابند و شراب جرمیه شدگان را در خانه

خدای خود می‌نوشند. ۹ و حال آنکه من اموریان را که قامت ایشان مانند

قد سرو آزاد بود و ایشان مثل بلوط تنومند بودند، پیش روی ایشان هلاک

ساختم و میوه ایشان را از بالا و ریشه های ایشان را از پایین تلف نمودم.

۱۰ و من شما را از زمین مصر برآورده، چهل سال در بیابان گردش دادم تا

زمین اموریان را به تصرف آورید. ۱۱ و بعضی از پسران شما را انبیا و بعضی

از جوانان شما را نذیره قرار دادم. خداوند می‌گوید: ای بنی اسرائیل آیا چنین

نیست؟ ۱۲ اما شما نذیره ها را شراب نوشانیدید و انبیا را نهی نموده، گفتید

که نبوت مکنید. ۱۳ اینک من شما را تنگ خواهم گذارد چنان که ارباب ای

که از باقه ها پر باشد، تنگ گذاarde می شود. ۱۴ و مفر برای تندرو فوت

خواهد شد و تنومند به توانایی خوبیش غالب نخواهد آمد و جبار جان خود

را نخواهد رهانید. ۱۵ و تیرانداز نخواهایستاد و تپیخ خود را نخواهد رهانید

و اسب سوارچان خود را خلاصی نخواهد داد. ۱۶ و خداوندمی گوید که

شجاع ترین جباران در آن روز عربان خواهند گریخت.

۱۷ این کلام را بشنوید که خداوند آن را به ضدشمامی بنی اسرائیل و به

ضد تمامی خاندانی که از زمین مصر بیرون آوردم، تنطق نموده و گفته

است: ۲ من شما را فقط از تمامی قبایل زمین شناختم پس عقوبیت تمام

گناهان شما را بر شما خواهم رسانید. ۳ آیا دو نفر با هم راه می‌روند جز

آنکه متفق شده باشند؟ آیا شیر ژیان آواز خود را از بیشه اش می‌دهد حینی که چیزی

نداشته باشد؟ آیا شیر ژیان آواز خود را از بیشه اش می‌دهد حینی که چیزی

نگرفته باشد؟ ۴ آیا مرغ به دام زمین می‌افتد، جانی که تله برابی او نباشد؟

آیا دام از زمین برداشته می‌شود، حینی که چیزی نگرفته باشد؟ ۵ آیا کرنا

شهر نواخته می‌شود و خلق نرسند؟ ۶ آیا بلابر شهر وارد بیاید و خداوند آن

را نفرموده باشد؟ ۷ زیرا خداوند یهودا کاری نمی‌کند جز اینکه سرخویش را

به بندگان خود انبیا مکشوف می‌سازد. ۸ شیر غرش کرده است، کیست

که نترسد؟ خداوند یهوده تکلم نموده است: کیست که نبوت ننماید؟ ۹ بر

قصرهای اشدو و بر قصرهای زمین مصمرندا کید و بگوید بر کوههای

سامره جمع شوید و ملاحظه نمایید که چه هنگامه های عظیم در وسط آن

و چه ظلمها در میانش واقع شده است. ۱۰ زیرا خداوند می‌گوید: آنانی که

ظلم و غارت را در قصرهای خود ذخیره می‌کنند راست کرداری را نمی

دانند. ۱۱ بنابراین خداوند یهودا چنین می‌گوید: دشمن به هر طرف زمین

۱ آنها را در ایام عزیزا، پادشاه یهودا و ایام یربعام بن یوآش، پادشاه اسرائیل

در سال قبل از زلزله درباره اسرائیل دید. ۲ پس گفت: خداوند از صهیون نزهه

می‌زند و آواز خود را از اورشلیم بلند می‌کند و مرتع های شبانان ماتم

می‌گیرند و قله کرمل خشک می‌گردد. ۳ خداوند چنین می‌گوید: بهسب سه و

چهار تقصیر دمشق عقوبیش را نخواهم برگردانید زیرا که جلعاد را به

چومهای آهنین کوفتند. ۴ پس آتش در خاندان حزائل خواهم فرستاد

تاقصرهای بنهده را بسوزاند. ۵ و پشت بندهای دمشق را خواهم شکست

و ساکنان را از همواری آون و صاحب عصا را از بیت عدن منقطع خواهم

ساخت و خداوند می‌گوید که قوم ارام به قیر به اسیری خواهند رفت. ۶

خداوند چنین می‌گوید: بهسب سه و چهار تقصیر غره عقوبیش را نخواهم

برگردانید زیرا که تمامی (قوم را) به اسیری برداشت ایشان را به ادوم تسليم

نمایند. ۷ پس آتش به حصارهای غره خواهم فرستاد تا قصرهایش را

بسوزاند. ۸ و ساکنان را از اشدو و صاحب عصا را از اشقلون منقطع

ساخته، دست خود را به عقرون فرود خواهم آورد و خداوند یهود می‌گوید که

باقی ماندگان فلسطینیان هلاک خواهند شد. ۹ خداوند چنین می‌گوید:

بهسب سه و چهار تقصیر صور عقوبیش را نخواهم برگردانید زیرا که تمامی

(قوم را) به اسیری برداشت، ایشان را به ادوم تسليم نمودند و عهد برادران را به

یاد نیاوردن. ۱۰ پس آتش بر حصارهای صور خواهم فرستاد تاقصرهایش

را بسوزاند. ۱۱ خداوند چنین می‌گوید: بهسب سه و چهار تقصیر ادوم

عقوبیش را نخواهم برگردانید زیرا که برادر خود را به شمشیر تعاقب نمود

ورحمهای خویش را تباہ ساخت و خشم اوپیوسته می‌درید و غصب خود را

دایم نگاه می‌داشت. ۱۲ پس آتش بر تیمان خواهم فرستاد تا قصرهای بصره

را بسوزاند. ۱۳ خداوند چنین می‌گوید: بهسب سه و چهار تقصیر بی

عمون عقوبیش را نخواهم برگردانید زیرا که زنان حامله جلعاد را شکم پاره

کردند تا حدود خویش را وسیع گردانند. ۱۴ پس آتش در حصارهای ربه

مشتعل خواهم ساخت تاقصرهایش را با صدای عظیمی در روز جنگ و

با تندبادی در روز طوفان بسوزاند. ۱۵ و خداوندمی گوید که پادشاه ایشان

به اسیری خواهد رفت او و سوراش جمیع.

۲ چهار تقصیر موآب عقوبیش را نخواهم برگردانید زیرا که استخوانهای

پادشاه ادوم را آهک پختند. ۲ پس آتش بر موآب می‌فرستم تاقصرهای قریوت

را بسوزاند و موآب با هنگامه و خروش و صدای کرنا خواهد مرد. ۳

و خداوندمی گوید که داور را از میانش منقطع خواهم ساخت و همه

سوراش را با وی خواهم کشت. ۴ خداوند چنین می‌گوید: بهسب سه و

چهار تقصیر یهودا عقوبیش را نخواهم برگردانید زیرا که شریعت خداوند را ترک

نموده، فراضن او رانگاه نداشتند و دروغهای ایشان که پدرانشان آنها را

اینک آن که کوهها را ساخته و باد را آفریده است و انسان را از فکرهای خودش اطلاع می دهد و فجررا به تاریکی مبدل می سازد و بر بلندیهای زمین می خرامد، یهوه خدای لشکرها اسم او می باشد.

۵ ای خاندان اسرائیل این کلام را که برای مرثیه بر شما می خوانم بشنوید. ۶ دختر یا که اسرائیل افتاده است و دیگر نخواهد بخاست. بر زمین خود انداخته شده، و احمدی نیست که او را برخیزاند. ۷ زیرا خداوند یهوه چنین می گوید: شهری که با هزار نفر بیرون رفت، صد نفر را برای خاندان اسرائیل باقی خواهد داشت و شهری که با صد نفر بیرون رفت، ده نفر را باقی خواهد داشت. ۸ زیرا خداوند به خاندان اسرائیل چنین می گوید: مرا را باقی خواهد داشت.

۹ اما بیت ثالث را مطلبید و به جلجال داخل مشویدو ب پرشیع مرورید، زیرا جلجال البه به اسریی خواهد رفت و بیت ثالث نیست خواهد شد. ۱۰ خداوند را بطلبید و زنده بمانید، مبادا او مثل آتش در خاندان یوسف افروخته شده، بسوزاند و کسی در بیت ثالث نباشد که آن را خاموش کند. ۱۱ ای شما که انصاف را به افسنتین مبدل می سازید و عدالت را به زمین می اندازید، ۱۲ آن که ثریا و جبار را آفرید و فجر را به سایه موت مبدل ساخت و روز را مثل شب تاریک گردانید و آبهای دریا را خوانده، آنها را بر روی زمین ریخت، یهوه اسم او می باشد؛ ۱۳ آنکه خرابی را بزوی آواران

می رساند چنانکه خرابی بر قلعه ها وارد می آید؛ ۱۴ ایشان از آنای که در محکمه حکم می کنند، نفرت دارند و راستگویان رامکرده می دارند. ۱۵ بنابراین چونکه مسکینان را پایمال کردید و هدایای گندم از ایشان گرفتید،

خانه ها را از سنگهای تراشیده بنا خواهید نمودا در آنها ساکن نخواهید شد و تاکستانهای دلپسند غرس خواهید نمود و لیکن شراب آنها را نخواهید نوشید. ۱۶ زیرا تصریحهای شما رامی دانم که بسیار است و گناهان شما را

که عظیم می باشد، زیرا عادلان را به تنگ می آورید و رشوه می گیرید و فقران را در محکمه از حق ایشان منحرف می سازید. ۱۷ لهذا هر که عاقل باشد در آن زمان خاموش خواهد ماند زیرا که زمان بد خواهد بود. ۱۸ نیکوکری را بطلبید و نه بدی را تا زنده بمانید ویدن متوال یهوه خدای لشکرها با شما خواهد بود، چنانکه می گوید. ۱۹ از بدی نفرت کنید و نیکوکری را تو دارید و انصاف را در محکمه ثابت نمایید، شاید که یهوه خدای لشکرها بر بقیه یوسف رحمت نماید. ۲۰ بنابراین، خداوند یهوه خدای

لشکرها چنین می گوید: در همه چهارسوسها نوحه گری خواهد بود و در همه کوچه ها وای خواهند گفت و فلاحان را برای ماتم و آنای را که مرثیه خوانی آموخته شده اند، برای نوحه گری خواهند خواند. ۲۱ و در همه

تاکستانها نوحه گری خواهد بود، زیرا خداوند می گوید که من در میان تو عبور خواهم کرد. ۲۲ وای بر شما که مشتاق روز خداوند می باشید. روز خداوند برای شماچه خواهد بود؟ تاریکی و نه روشنایی! ۲۳ مثل کسی که از شیری فرار کند و خرسی بدی برخورد، یا کسی که به خانه داخل شده،

خواهد بود و قوت تو را از تو به زیر خواهد آورد و قصرهایت تاراج خواهد شد. ۲۴ خداوند چنین می گوید: چنانکه شبان دوساق یا نرمه گوش را از دهان شیر رها می کند، همچنان پنهان اسرائیل که در سامره در گوشه ای بستره و در دمشق در فراشی ساکنند راهی خواهند یافت. ۲۵ خداوند یهوه خدای لشکرها می گوید: بشنوید و به خاندان یعقوب شهادت دهید.

۲۶ زیرا در روزی که عقوبات تقصیرهای اسرائیل را به وی رسانم بر مذبح های بیت ثالث نیز عقوبات خواهم رسانید و شاخهای مذبح قطع شده، به زمین خواهد افتاد. ۲۷ و خداوند می گوید که خانه زمستانی را باخانه تابستانی خراب خواهم کرد و خانه های عاج تلف خواهد شد و خانه های عظیم منhem خواهد گردید.»

۴ ای گاو ایوان باشان که بر کوههای سامره می باشید و بر مسکینان ظلم نموده، فقیران را ستم می کنید و به آقایان ایشان می گویند بایرد تا بنوشیم، این کلام را بشنوید! ۲۸ خداوند یهوه به قدسیت خود قسم خوده است که اینک ایامی بر شما می آید که شما را با غلها خواهند کشید و باقی ماندگان شما را با قلابهای ماهی. ۲۹ و خداوند می گوید که هر یک از شما از شکافهای روی روی خود بیرون خواهد رفت و شما به هرمن افکنده خواهید شد. ۳۰ به بیت ثالث بیایید و عصیان بوزیرید و به جلجال آمد، عصیان را

زیاد کنید و هر بامداد قربانی های خود را بیاورید و هر سه روز عشرهای خود را. ۳۱ و قربانی های تشكیر با خمیر مايه بگذرانید و هدایای تبریز را ندا

کرده، اعلان نمایید زیرا ای بنی اسرائیل همین پسندیده شما است! قول خداوند یهوه این است. ۳۲ و من نیز نظافت دندان را در جمیع شهرهای شما و احتیاج نان را در جمیع مکانهای شما به شما دادم. معهذا خداوند می گوید بسوی من بازگشت ننمودید. ۳۳ و من نیز حینی که سه ماه تا درو

ماهند بود، باران را از شما منع نمودم و بر یک شهر بارانیدم و بر شهر دیگر نارانیدم و بر یک قطعه باران آمد و قطعه دیگر که باران نیافت خشک شد. ۳۴ پس اهل دو یا سه شهر بسوی یک شهر برای نوشیدن آب آواره شدند،

اما سیراب نگشتند و خداوندمی گوید که بسوی من بازگشت ننمودید. ۳۵ و شمارا به باد سوم و یرقان مبتلا ساختم و ملخ بسیاری از باعها و تاکستانها و انجیرها و زیتونهای شما را خورد. معهذا خداوند می گوید بسوی من بازگشت ننمودید. ۳۶ و وا را به رسم مصر بر شما فرستادم و جوانان شما را به شمشیر کشتم و اسپان شما را بردن و عنفونت اردوهای شما به بنی شما برآمد. معهذا خداوند می گوید بسوی من بازگشت ننمودید. ۳۷

۳۸ و بعضی از شما را به نهجه که خدا سدوم و عموره را واژگون ساخت سرنگون نمودم و مانند مشعلی که از میان آتش گرفته شود بودید. معهذا خداوند می گوید بسوی من بازگشت ننمودید. ۳۹ بنابراین ای اسرائیل به اینطور با توجه خواهم نمود و چونکه به اینطور با توجه خواهم نمود، پس ای اسرائیل خویشتن را مهیا ساز تا با خدای خود ملاقات نمایی. ۴۰ زیرا

یهود خدای لشکرهای گوید: اینکای خاندان اسرائیل من به ضدشما امتنی برمی انجیزتم که شما را از مدخل حمات تا نهر عربه به تنگ خواهد آورد.

۷ خداوند یهود به من چنین نمودار ساخت که اینک در ابتدای رویدن حاصل رش دوم ملخها آفید و هان حاصل رش دوم بعد از چیزی پادشاه بود. ۲ و چون تمامی گیاه زمین را خورده بودند، گفت: «ای خداوند یهود مستدعی آنکه عفو فرمایی! چگونه بعقوب برخیزد چونکه کوچک است؟» ۳ و خداوند از این پیشیمان شد و خداوند گفت: «نخواهد شد.» ۴ خداوند یهود به من چنین نمودار ساخت و اینک خداوند یهود آتش را خواند که محاکمه بکند. پس لجه عظیم را بعلید و زمین را سوزانید. ۵ پس گفت: «ای خداوند یهود از این باز ایست! یعقوب چگونه برخیزد چونکه کوچک است؟» ۶ و خداوند از این پیشیمان شد و خداوند یهود گفت: «ای نیز نخواهد شد.» ۷ و به من چنین نمودار ساخت که خداوند بر دیوار قایمی ایستاده بود و شاقولی در دستش بود. ۸ و خداوند مرا گفت: «ای عاموس چه می بینی؟» گفت: «شاقولی.» خداوند فرمود: «اینک من شاقولی در میان قوم خود اسرائیل می گذارم و بار دیگر از ایشان درنخواهم گذاشت. ۹ و مکانهای بلند اسحاق ویران و مقدس های اسرائیل خراب خواهد شد و به ضد خاندان پیغام با شمشیر خواهم برخاست.» ۱۰ و اوصیای کاهن بیت ائل نزد پیغام پادشاه اسرائیل فرستاده، گفت: «عاموس در میان خاندان اسرائیل بر تو فتنه می انگیزد و زمین سختنان او رامتحمل نتواند شد. ۱۱ زیرا عاموس چنین می گوید: پیغام به شمشیر خواهد مرد و اسرائیل از زمین خود البتة به اسیری خواهد رفت.» ۱۲ و اوصیا به عاموس گفت: «ای رایی برو و به زمین یهودا فرار کن و در آنجا نان بخور و در آنجا نبوت کن. ۱۳ اما در بیت ائل بار دیگر نبوت منما چونکه آن مقدس پادشاه و خانه سلطنتی می باشد.» ۱۴ عاموس در جواب اوصیا گفت: «من نه نبی هستم و نه پسر نبی بلکه رمه بان بودم و انجیرهای برقی را می چیدم. ۱۵ و خداوند مرا از عقب گوستنдан گرفت و خداوند مرا گفت: برو و بر قوم من اسرائیل نبوت نما. ۱۶ پس حال کلام خداوندرا بشنو: تو می گویی به ضد اسرائیل شمشیر خواهند افتاد و زمینت به رسیمان تقسیم خواهد شد و تو در زمین نجس خواهی مرد و اسرائیل از زمین خود البتة به اسیری خواهد رفت.»

۸ خداوند یهود به من چنین نمودار ساخت و اینک سبدی پر از میوه ها. ۲ و گفت: «ای عاموس چه می بینی؟» من جواب دادم که «سبدی از میوه.» و خداوند به من گفت: «انتها بر قوم من اسرائیل رسیده است و از ایشان دیگر درنخواهم گذشت.» ۳ خداوند یهود می گوید که در آن روز سرودهای هیکل به ولله مبدل خواهد شد ولشهای بسیار خواهد بود و دست خود را بر دیوار بنهد و ماری او را بگزد. ۴ آیا روز خداوند تاریکی نخواهد بود و نه روشنایی و ظلمت غلیظی که در آن هیچ درخشندگی نباشد؟ ۵ من از عیدهای شما نفرت و کراحت دارم (عطیر) محفل های مقدس شما را استشمام نخواهم کرد. ۶ و اگرچه قربانی های سوختنی وهدایای آردی خود را برای من بگذرانید، آن راقیول نخواهم کرد و ذیابچ سلامتی پرورایهای شما را منظور نخواهم داشت. ۷ آهنگ سرودهای خود را از من دور کن زیرا نفعه برهنهای تو را گوش نخواهم کرد. ۸ و انصاف مثل آب و عدالت مانند نهر دایمی جاری بشود. ۹ ای خاندان اسرائیل آیا شما قربانی ها و هدایای ایار من مدت چهل سال در بیابان گذرانید؟ ۱۰ نی بلکه خیمه ملکوم خود و تمثال اصنام خویش و کوکب خدایان خود را که به جهت خوبیشتن ساخته بودید براشید. ۱۱ پس یهود که نام او خدای لشکرها می باشد، می فرماید که من شما را به آن طرف دمشق جلای وطن خواهم ساخت.

۶ وای بر آنانی که در صهیون ایمن و در کوهستان سامره مطمئن هستند که نقایق امت های اولی که خاندان اسرائیل نزد آنها آمدندمی باشدند. ۱۲ به کلنیه عبور کنید و ملاحظه نمایید واز آنجا به حمات بزرگ بروید و به جت فلسطینیان فرود آید؛ آیا آنها از این ممالک نیکوتراست یا حدود ایشان از حدود شما بپرگزتر؟ ۱۳ شما که روز بلا را دور می کنید و مسند ظلم را نزدیک می آورید. ۱۴ که بر تختهای عاج می خوابید و بر بسترها دراز می شوید و برهها را از گله و گوساله ها را از میان حظیره ها می خورید. ۱۵ که با نغمه بربط می سراید و آلات موسیقی رامشل داؤد برای خود اختیاع می کنید. ۱۶ و شراب را ز کاسه ها می نوشید و خوبیشتن را به بهترین عطریات تدهین می نمایید اما به جهت مصیبت یوسف غمگین نمی شوید. ۱۷ بنابراین ایشان الان بالسیران اول به اسیری خواهند رفت و صدای عیش کنندگان دور خواهد شد. ۱۸ خداوند یهود به ذات خود قسم خورده و بهوه خدای لشکرها فرموده است که من از حشمت یعقوب نفرت دارم و قصرهایش نزد من مکروه است. پس شهر را با هرچه در آن است تسليم خواهم نمود. ۱۹ و اگر ده نفر در یک شهریاقد مانده باشد ایشان خواهند مرد. ۲۰ و چون خوشاوندان و دفن کنندگان کسی را بردارند تا استخوانها را از خانه بیرون برند آنگاه به کسی که در اندرون خانه باشد خواهند گفت: آیا دیگری نزد تو هست؟ او جواب خواهد داد که نیست. پس خواهند گفت: ساکت باش زیرا نام یهود نباید که شود. ۲۱ زیرا اینک خداوند امر می فرماید و خانه بزرگ به خرابیها و خانه کوچک به شکافهای تلف می شود. ۲۲ آیا اسیان بر صخره می دوند یا آن را با گاوان شیار می کنند؟ زیرا که شما انصاف را به حنظل و ثمره عدالت را به افسنتین مبدل ساخته اید. ۲۳ و به ناجیز شادی می کنید و می گوید آیا با قوت خویش شاخها برای خود پیدا نکردیم؟ ۲۴ زیرا

آنها را در هر جا به خاموشی بیرون خواهند انداخت. ۴ ای شما که می خواهید فقیران را بلیعید و مسکینان زمین را هلاک کنید این را بشنوید. ۵ و می گوید که غره ما کی خواهد گذشت تا غله را بفروشیم و روز سبت تا اینارهای گندم را بگشاییم و ایفا را کوچک و متنقال را بزرگ ساخته، میزنهارا قلب و معوجه نماییم. ۶ و مسکینان را به نقره و فقیران را به نعلین بخریم و پس مانده گندم را بفروشیم. ۷ خداوند به جلال یعقوب قسم خورده است که هیچکدام از اعمال ایشان را هرگز فراموش نخواهم کرد. ۸ آیا به این سبب زمین متزلزل نخواهد شد و همه ساکنانش ماتم نخواهند گرفت و تمامش مثل نهر برخواهد آمد و مثیل نیل مصر سیلان نخواهد کرد و فرو نخواهد شدست. ۹ و خداوند یهوه می گوید: «که در آن روز اقبال را در وقت ظهر فرو خواهم برد و زمین رادر روز روشن تاریک خواهم نمود. ۱۰ و عیدهای شما را به ماتم و همه سرودهای شما را به مرثیه های بدل خواهم ساخت. و بر هر کمر پلاس و بر هرسر گری برخواهم آورد و آن را مثل ماتم پسربیگانه و آخرش را مانند روز تلخی خواهم گردانید.» ۱۱ اینک خداوند یهوه می گوید: «ایامی می آید که گرسنگی بر زمین خواهم فستاد نه گرسنگی از نان و نه تشنجی از آب بلکه از شیشین کلام خداوند. ۱۲ و ایشان از دریا تا دریا و از شمال تا مشرق پراکنده خواهند شد و گردش خواهند کرد تا کلام خداوند را بطلبید اما آن رانخواهند یافت. ۱۳ در آن روز دوشیزگان جمیل و جوانان از تشنجی ضعف خواهند کرد. ۱۴ آنایی که به گناه سامره قسم خورده، می گویند که «ای دان به حیات خدای تو و به طریقت پرشیع قسم می خوریم»، خواهند افتاد و بار دیگر نخواهند بخاست.

۹ خداوند را دیدم که نزد مذبح ایستاده بود و گفت: «تاجهای ستونها را بزن تا آستانه ها بلزد و آنها را بر سر همه مردم بینداز و باقی ماندگان ایشان را به شمشیر خواهم کشت و فواری ای از ایشان نخواهد گریخت و باقی ماندهای از ایشان نخواهد رست. ۲ اگر به هاویه فرو روند، دست من ایشان را از آنجاخواهد گرفت و اگر به آسمان صعود نمایند، ایشان را از آنجا فرود خواهم آورد. (Sheol h7585) ۳ و اگر به قله کامل پنهان شوند ایشان را تفجیش کرده، از آنجاخواهم گرفت و اگر از نظر من در قعر دریاخویشتن را مخفی نمایند، در آنجا مار را امرخواهم فرمود که ایشان را بگذرد. ۴ و اگر پیش دشمنان خود به اسیری روند شمشیر را در آنجام مر خواهم فرمود تا ایشان را بکشد و نظر خود را بر ایشان برای بدی خواهم داشت و نه برای نیکوبی. ۵ خداوند یهوه صبایت که زمین را لمس می کند و آن گداخته می گردد و همه ساکنانش ماتم می گیرند و تمامش مثل نهر برمی آید و مانند نیل مصر فرو می نشیند؛ ۶ آن که غرفه های خود رادر آسمان بنا می کند و طاقهای خود را بر زمین بیاد می نهد و آبهای دریا را ندا درداده، آنها را به روی زمین می ریزد نام او یهوه می باشد. ۷

۲۰ و اسیران این لشکر بنی اسرائیل ملک کنیانیان راتا صرفه به تصرف خواهند آورد و اسیران اورشلیم که در صفارد هستند شهروهای جنوب را به تصرف خواهند آورد. ۲۱ و نجات دهنده‌گان به کوه صهیون برآمد، بر کوه عیسو داروی خواهند کرد و ملکوت از آن خداوند خواهد شد.

- ۱ روایت عبدیا. ۲ هان من تو را کوچکترین امت‌ها گردانید و تو بسیار خواره‌ستی. ۳ ای که در شکافهای صخره ساکن هستی و مسکن تو بلند می‌باشد و در دل خود می‌گوینی کیست که مرا به زمین فروز بیاورد، تکبر دلت، تورا فریب داده است. ۴ خداوند می‌گوید: اگرچه خویشتن را مثل عقاب بلند سازی و آشیانه خودرا در میان ستارگان بگذاری من تو را از آنجا فرودخواهم آورد. ۵ اگر دردان یا غارت کنندگان شب نزد تو آیند، (چگونه هلاک شدی؟) آیا بقدرتکایت غارت نمی‌کنند؟ و اگر انگورچیان نزد تو آید آیا بعضی خوشها را نمی‌گذارند؟ ۶ چیزهای عیسو چگونه نقیش شده و چیزهای مخفی او چگونه تفحص گردیده است؟ ۷ همه آنانی که با تو همعهد بودند تو را بسرحد فرستادند و صلح اندیشان تو، تو را فریب داده، برتو غالب آمدند و خورنده‌گان نان تو دامی زیر توگسترندند. در ایشان فاطمانی نیست. ۸ خداوند می‌گوید: آیا در آن روز حکیمان ادوم را و فطانت را از کوه عیسو نابود خواهیم گردانید؟ ۹ و جباران توابی تمیان هراسان خواهند شد تا هر کس از کوه عیسو به قتل منقطع شود.
- ۱۰ به سبب ظلمی که بر برادرت یعقوب نمودی، خجالت تو را خواهد پوشانید و تا به ابد منقطع خواهی شد. ۱۱ در روزی که به مقابل وی ایستاده بودی، هنگامی که غربیان اموال او را غارت نمودند و بیگانگان به دروازه هایش داخل شدند و بر اورشلیم قرعه انداختند، تو نیز مثل یکی از آنها بودی. ۱۲ بر روز باردار خود هنگام مصیبت‌نش نگاه مکن و بر بنی یهودا در روز هلاکت ایشان شادی منما و در روز تنگی ایشان لاف مزن. ۱۳ و به دروازه های قوم من در روز بلای ایشان داخل مشو و تو نیز بر بدی ایشان در روز بلای ایشان منگر و دست خود را بر اموال ایشان در روز بلای ایشان دراز مکن. ۱۴ و بر سر دو راه مایست تافرایان ایشان را منقطع سازی و باقی مانده‌گان ایشان را در روز تنگی تسليم منما. ۱۵ زیرا که روز خداوند بر جمیع امت‌ها نزدیک است و چنانکه عمل نمودی همچنان به تو عمل کرده خواهند شد و اعمالت بر سرت خواهد برگشت.
- ۱۶ زیرا چنانکه بر کوه مقدس من نوشیدید، همچنان جمیع امت‌ها خواهند نوشید و آشامیده، خواهند بلعید و چنان خواهند شد که گویا نبوده‌اند.
- ۱۷ اما بر کوه صهیون نجات خواهد بود و مقدس خواهد شد و خاندان یعقوب میراث خودرا به تصرف خواهند آورد. ۱۸ و خاندان یعقوب آتش و خاندان یوسف شعله و خاندان عیسو کاه عبدیا خواهند بود و در میان ایشان مشتعل شده، ایشان را خواهد سورانید و برای خاندان عیسو بقیتی نخواهد ماند زیرا خداوند تکلم نموده است. ۱۹ واهل جنوب کوه عیسو را و اهل هامون فلسطینیان را به تصرف خواهند آورد و صحرای افرایم و صحرای سامره را به تصرف خواهند آورد و بنیامین جلعاد را (متصرف خواهد شد).

دریاها انداختنی و سیلها مرا احاطه نمود. جمیع خیزابها و موجهای تو بر من گذشت. ۴ و من گفتم از پیش چشم توانداخه شدم. لیکن هیکل قدس تو را باز خواهم دید. ۵ آبها مرا تا به جان احاطه نمود و لجه دورما گرفت و علف دریا بسر من پیچیده شد. ۶ به بینان کوهها فرود رفت و زمین به پنهانهای خود تا به ابد مرا درگرفت. اما توای یهوه خدایم حیات مراز حفظه برآوردی. ۷ چون جان من در اندرونم بی تاب شد، خداوند را بیاد آوردم و دعای من نزدتو به هیکل قدست رسید. ۸ آنانی که اباطیل دروغ را منظرور می دارند، احسان های خویش را ترک می نمایند. ۹ اما من به آوار تشکر برای تو قربانی خواهم گذرانید، و به آنچه نذر کرد وفا خواهم نمود. نجات آن خداوند است. ۱۰ پس خداوند ماهی را امر فرمود و پونس را بر خشکی قی کرد.

۳ پس کلام خداوند بار دوم بر پونس نازل شده، گفت: ۲ «برخیز و به نینوا شهر بزرگ برو و آن وعظ را که من به تو خواهم گفت به ایشان ندا کن». ۳ آنگاه پونس برخاسته، برجسب فرمان خداوند به نینوا رفت و نینوا شهر بزرگ بود که مسافت سه روز داشت. ۴ و پونس به مسافت یک روز داخل شهر شده، به ندا کردن شروع نمود و گفت بعد از چهل روز نینوا سرینگون خواهد شد. ۵ و مردمان نینوا به خدا ایمان آوردن و روزه راندا کرده، از بزرگ تا کوچک پلاس پوشیدند. ۶ و چون پادشاه نینوا از این امر اطلاع یافت، از کرسی خود برخاسته، ردادی خود را از برکت و پلاس پوشیده، بر حاکستر نشست. ۷ و پادشاه واکیپر فرمان دادند تا در نینوا ندا در دادند و امروزه موده، گفتند که «مردمان و بهایم و گاوان و گوسفندان چیزی نخورند و نچرند و آب ننوشند. ۸ و مردمان و بهایم به پلاس پوشیده شوند و نزد خدا بشدت استغاثه نمایند و هر کس از راه بدخد و از ظلمی که در دست او است بازگشت نماید. ۹ کیست بداند که شاید خدا برگشته، بشیمان شود و از حدت خشم خود رجوع نمایدتا هلاک نشویم. ۱۰ پس چون خدا اعمال ایشان را دید که از راه زشت خود بازگشت نمودند، آنگاه خدا از بالایی که گفته بود که به ایشان برساند پشیمان گردید و آن را بعمل نیارود.

۴ اما این امر پونس را به غایت ناپسند آمد و غیظش افروخته شد، ۲ و نزد خداوند داعنموده، گفت: «آهای خداوند، آیا این سخن من نبود حقیقی که در ولایت خود بودم و از این سبب به فرار کردن به ترشیش مبادرت نمودم زیرا می دانستم که تو خدای کریم و رحیم و دیر غضب و کثیر احسان هستی و از بلا پشیمان می شوی؟ ۳ پس حال ای خداوند جانم را از من بگیر زیرا که مردن از زنده ماندن برای من بهتر است.» ۴ خداوند گفت: «آیا صواب است که خشنمانک شوی؟» ۵ و پونس از شهر پیرون رفته، بطرف شرقی شهر نشست و در آنجا سایه بانی برای خود ساخته نمودم و آوار مرا شنیدی. (Sheol h7585) ۳ زیرا که مرا به رُزْفی در دل

۱ و کلام خداوند بر پونس بن امتدای نازل شده، گفت: ۲ «برخیز و به نینوا شهر بزرگ برو و بر آن ندا کن زیرا که شرارت ایشان به حضور من برآمده است.» ۳ اما پونس برخاسته تا از حضور خداوند به ترشیش فرار کند و به یافا فرود آمده، کشتنی ای یافت که عازم ترشیش بود. پس کرایه اش را داده، سوار شد تا همراه ایشان از حضور خداوند به ترشیش برود. ۴ و خداوند باد شدیدی بر دریا و زانید که تلاطم عظیمی در دریا پدید آمد چنانکه نزدیک بود که کشتنی شکسته شود. ۵ و ملاحان ترسان شده، هر کدام نزد خدای خود استغاثه نمودند و اسیاب را که در کشتنی بود به دریا ریختند تا آن را برای خود سبک سازند. اما پونس در اندرون کشتنی فرود شده، دراز شد و خواب سنگینی او را در ریود. ۶ و ناخدای کشتنی نزد او آمده، وی را گفت: «ای که خفته ای تو را چه شده است؟ برخیز و خدای خود را بخوان شاید که خدا ما را بخطار آورد تا هلاک نشویم.» ۷ و به یکدیگر گفتند: «بیاید قرعه بیندازیم تا بدانیم که این بلا به سبب چه کس بر ما وارد شده است؟» پس چون قرعه انداختند، قرعه به نام پونس درآمد. ۸ پس او را گفتند: «ما را اطلاع ده که این بلا به سبب چه کس بر ما عارض شده؟ شغل تو چیست و از کجا آمده ای و وطن کدام است و از چه قوم هستی؟» ۹ و ایشان را جواب داد که: «من عربانی هستم و از یهوه خدای آسمان که دریا و خشکی را آفریده است ترسان می باشم.» ۱۰ پس آن مردمان سخت ترسان شدند و او را گفتند: «چه کردید؟» زیرا که ایشان می دانستند که از حضور خداوند فرار کرده است چونکه ایشان را اطلاع داده بود. ۱۱ و او را گفتند: «با تو چه کیم تا دریا برای ما ساکن شود؟» زیرا در تلاطم همی افروزد. ۱۲ او به ایشان گفت: «مرا برداشته، به دریا بیندازید و دریا برای شما ساکن خواهد شد، زیرا می دانم این تلاطم عظیمی کشتنی را به خشکی برسانید اما نتوانستند زیرا که دریا به ضد ایشان زیاده و زیاده تلاطم می نمود. ۱۴ پس نزدیهوه دعا کرد، گفتند: «آهای خداوند به خاطر جان این شخص هلاک نشویم و خون بی گاه را بمن مگذار زیرا توای خداوند هرچه می خواهی می کنی.» ۱۵ پس پونس را برداشته، در دریانداختند و دریا از تلاطم مش آرام شد. ۱۶ و آن مردمان از خداوند سخت ترسان شدند و برای خداوند قربانی ها گذرانیدند و نذرها نمودند. ۱۷ و اما خداوند ماهی بزرگی پیدا کرد که پونس را فرورد و پونس سه روز و سه شب در شکم ماهی ماند.

۲ و پونس از شکم ماهی نزد یهوه خدای خود دعا نمود ۲ و گفت: «در تنگی خود خداوند را خواندم و مرا مستحب فرمود. ارشکم هاویه تضرع نمودم و آوار مرا شنیدی. (Sheol h7585) ۳ زیرا که مرا به رُزْفی در دل

زیر سایه‌اش نشست تا بیند بر شهرچه واقع خواهد شد. ۶ و یهوه خدا کدویی روایت و آن را بالای یونس نموداد تا بر سر وی سایه افکنده، او را از حزن آسایش دهد و یونس ازکدو بی نهایت شادمان شد. ۷ اما در فردای آن روزدر وقت طلوع فجر خدا کرمی پیدا کرد که کلو رازد و خشک شد. ۸ و چون آفتاب برآمد خدا پادشرقی گرم وزاند و آفتاب بر سر یونس تایید به حدی که بیتاب شده، برای خود مسالت نمود که بمیرد و گفت: «مردن از زنده ماندن برای من بهتر است.» ۹ خدا به یونس جواب داد: «آیا صواب است که به جهت کدو غضبناک شوی؟» او گفت: «صواب است که تا به مرگ غضبناک شوم.» ۱۰ خداوند گفت: «دل تو برای کدو پساخت که برای آن زحمت نکشیدی و آن را نمو ندادی که در یک شب بوجود آمد و در یک شب ضایع گردید. ۱۱ و آیا دل من به جهت نینوا شهر بزرگ نسوزد که در آن بیشتر از صد و بیست هزار کس می‌باشدند که در میان راست و چپ تشخیص نتوانند داد و نیز بهایم بسیار؟»

نخواهید خرامیدزیرا که آن زمان زمان بد است. ۴ در آن روز بر شمام مثل

خواهد زد و مرثیه سوزناک خواهد خواندو خواهد گفت بالکل هلاک شده‌ایم. نصیب قوم مرا به دیگران داده است. چگونه آن را از من دورمی

کند و زمینهای مرا به مرتدان تقسیم می‌نماید. ۵ بنایراین برای تو کسی

خواهد بود که رسمنان را به قرعه در جماعت خداوند بکشد. ۶ ایشان

نبوت کرده، می‌گویند نبوت مکنید. اگر به اینها نبوت ننمایند رسایی دور

نخواهد شد. ۷ ای که به خاندان یعقوب مسمی هستی آیارو خداوند

فاسد شده است و آیا اینها اعمال اموی باشد؟ آیا کلام من برای هر که به

استقامت سالک می‌باشد نیکو نیست؟ ۸ لکن قوم من در این روزها به

دشمنی برخاسته‌اند. شما ردا را از رخت آنانی که به اطمینان می‌گذرند و

از جنگ روگردانند می‌کنید. ۹ و زنان قوم مرا از خانه‌های مرغوب ایشان

بیرون می‌کنید و زینت مرا از اطفال ایشان تا به ابد می‌گیرید. ۱۰ بrixیزید

و بروید زیرا که این آرامگاه شما نیست چونکه نجس شده است. شما را به

هلاکت سخت هلاک خواهد ساخت. ۱۱ اگر کسی به بطالت و دروغ

سالک باشد و کاذبانه گوید که من برای تو درباره شراب و مسکرات نبوت

خواهم نمود هرآینه اونبی این قوم خواهد بود. ۱۲ ای یعقوب، من البته

تمامی اهل تو را جمع خواهم نمود و بقیه اسرائیل را فراهم آورده، ایشان را

مثل گوسفیدان بصره در یک جا خواهم گذاشت. ایشان مثل گلهای که در

آغل خود باشد، به سبب کثرت مردمان غوغای خواهد کرد. ۱۳ رخنه کننده

پیش روی ایشان برآمده است. ایشان رخنه نموده و از دروازه عبور کرده، از

آن بیرون رفته‌اند و پادشاه ایشان پیش روی ایشان و خداوند بر سر ایشان پیش

رفته است.

۳ و گفتم: ای رسایی یعقوب وای داروان خاندان اسرائیل بشنوید! آیا بر

شما نیست که انصاف را بدانید؟ ۴ آنانی که از نیکوی نفرت دارند و بر

پدی مایل می‌باشند و پوست را از تن مردم و گوشت را از استخوانهای

ایشان می‌کنند، ۵ و کسانی که گوشت قوم مرا می‌خورند و پوست ایشان

را از تن ایشان می‌کنند و استخوانهای ایشان را خرد کرده، آنها را گویا در

دیگ و مثل گوشت در پاتیل می‌ریند. ۶ آنگاه نزد خداوند استغاثه خواهد

نمود و ایشان را اجابت نخواهد نمود بلکه روى خود را در آن‌زمان از ایشان

خواهد پوشانید چونکه مرتکب اعمال زشت شده‌اند. ۷ خداوند درباره

انیابایی که قوم مرا گمراه می‌کنند و به دندانهای خود می‌گزند و سلامتی

راندا می‌کنند و اگر کسی چیزی به دهان ایشان نگذارد با او تدارک جنگ

می‌بینند، چنین می‌گوید: ۸ از این جهت برای شما شب خواهد بود که رویا

نبینید و ظلمت برای شما خواهد بود که فالگیری ننمایید. آفتاب بر انبیاء

غروب خواهد کرد و روز بر ایشان تاریک خواهد شد. ۹ و باریان خجل و

فالگیران رسوا شده، جمیع ایشان لبها خود را خواهد پوشانید چونکه از

جانب خدا جواب نخواهد بود. ۱۰ ولیکن من از قوت روح خداوند و از

۱ کلام خداوند که بر میکاه مورشی در ایام یوتاب و آخاز و حرقیا، پادشاهان یهودان از شد و آن را درباره سامر و اورشلیم دید. ۲ ای جمیع

قومها بشنوید وای زمین و هرچه در آن است گوش بدید، و خداوند بیوه یعنی خداوند از هیکل قدسیش بر شما شاهد باشد. ۳ زیرا اینک خداوند از

مکان خود بیرون می‌آید و نزول نموده، بر مکان های بلند زمین می‌خرامد. ۴ و کوهها زیر او گداخته می‌شود و وادیها منشق می‌گردد، مثل موم پیش

آتش و مثل آب که به نشیب ریخته شود. ۵ این همه به سبب عصیان یعقوب و گناه خاندان اسرائیل است. عصیان یعقوب چیست؟ آیا سامر

نیست؟ و مکان های بلند بیودا چیست؟ آیا اورشلیم نمی‌باشد؟ ۶ پس سامر را به توده سنگ صحراء و مکان غرس نمودن موها مبدل خواهم

ساخت و سنگها باش را خراب خواهیم کرد زیرا که از مزادفاحشه آنها را جمع

شد و همه تماثیلش را خراب خواهیم نمود. ۷ همه بتهاش تراشیده شده آن خرد و همه مزدهایش به آتش سوخته خواهد

کرد و به مزد فاحشه خواهد بگشت. ۸ به این سبب ماتم گرفته، ولوله خواهم نمود و برهنه و عربان راه خواهیم رفت و مثل شغالها ماتم خواهم

گرفت و مانند شتر مرغها نوحه گری خواهیم نمود. ۹ زیرا که جراحت های

وی علاج پذیر نیست چونکه به بیودا رسیده و به دروازه های قوم من یعنی به اورشلیم داخل گردیده است. ۱۰ در جت خبر مرسانید و هرگز گریه نمایید. در خانه عفره، در غبار خوشیش را غلطیابید. ۱۱ ای ساکنه شافعیه عربان و خجل شده، بگذر. ساکنه صanan بیرون نمی‌آید. ماتم بیت ایصل

مکانش را از شما می‌گیرد. ۱۲ زیرا که ساکنه ماروت به جهت نیکوی درد زه می‌کشد، چونکه بلا از جانب خداوند به دروازه اورشلیم فرود آمده است. ۱۳ ای ساکنه لاکیش اسب تندرورا به ازابه بیند. او ابتدای گناه دختر صهیون بود، چونکه عصیان اسرائیل در تو یافت شده است. ۱۴ بنایراین طلاق نامهای به مورشت جت خواهی داد. خانه های اکذیب،

چشمها فریبنده برای پادشاهان اسرائیل خواهد بود. ۱۵ ای ساکنه مریشه بار دیگر مالکی بر تو خواهی آورد. جلال اسرائیل تا به عدلام خواهد آمد. ۱۶ خویشتن را برای فرزندان نازنین خود گر ساز و میوه خود را بتراش. گریه سر خود را مثل کرکس زیاد کن زیرا که ایشان از نزد تو به اسیری رفته‌اند.

۲ وای بر آنانی که بر بسترهای خود ظلم راتدیر می‌نمایند و مرتکب شرارت می‌شوند. در روشنایی صبح آن را بجا می‌آورند، چونکه در قوت

دست ایشان است. ۲ بر زمینهایاطمع می‌ورزند و آنها را غصب می‌نمایند و برخانه‌ها نیز و آنها را می‌گزند و بر مزد و خانه‌اش و شخص و میاشش ظلم

می‌نمایند. ۳ بنایراین خداوند چنین می‌گوید: هان من بر این قبیله بلاعی را تدبیر می‌نمایم که شما گردن خود را از آن نتوانید بیرون آورد و متکبرانه

انصاف و توانایی معلم شده‌ام تایعقوب را از عصیان او و اسرائیل را از گناهش خبر دهم. ۹ ای روسای خاندان یعقوب وای داروان خاندان اسرائیل وقف خواهی نمود.

۵ ای دختر افراج، الان در فوجها جمع خواهی شد! ایشان به ضد ما سنگ‌ها بسته‌اند. با عصا بر رخسار داور اسرائیل خواهند زد. ۲ و توای بیت لحم افراته اگرچه در هزاره‌های یهودا کوچک هستی، از تو برای من کسی بیرون خواهد آمد که بر قوم من اسرائیل حکمرانی خواهد نمود و طلوع های او از قدیم و از ایام ازل بوده است. ۳ بنابراین ایشان را تا زمانی که زن حامله بزاید تسليم خواهد نمود و بقیه براذرانش با بنی اسرائیل بازخواهند گشت. ۴ او خواهادیستاد و در قوت خداوند و در قوت خداوند و در قوت خداوند ایشان را بسیاری اسم یهود خدای خویش (گله خود را) خواهد چرانید و ایشان به آرامی ساکن خواهند شد زیرا که او الان تا اقصای زمین بزرگ خواهد شد. ۵ او سلامتی خواهد بود. هنگامی که آشور به زمین ما داخل شده، بقصربهای ما قدم نهاد، آنگاه هفت شبان و هشت سرور آدمیان را به مقابل او بريا خواهیم داشت. ۶ و ایشان زمین آشور و مدخل های زمین نمروز را بی شمشیر حکمرانی خواهند نمود و او ما را آتشور رهایی خواهد داد، هنگامی که به زمین مداخل شده، حدود ما را پایمال کند. ۷ و بقیه یعقوب در میان قوم های بسیار مثل شیمین از جانب خداوند خواهد بود و مانند بارشی که بر گیاه می‌آید که برای انسان انتظار نمی‌کشد و به جهت پنی آدم صیر نمی‌نماید. ۸ و بقیه یعقوب در میان امت‌ها و در وسط قوم های بسیار، مثل شیر در میان جانواران جنگل و مانند شیر زیان در میان گله های گوسفندان خواهند بود که چون عبورمی نماید پایمال می‌کند و می‌درد و رهاندهای نمی‌باشد. ۹ و دست تو بر خصمانات بند خواهد شد و جمیع دشمنات منقطع خواهند گردید. ۱۰ و خداوند می‌گوید که در آن روز ایشان تورا از میانت منقطع و ارابه هایی تو را معلوم خواهم نمود. ۱۱ و شهرهای ولایت تو را خراب نموده، همه قلعه هایی را منهدم خواهم ساخت. ۱۲ و جادوگری را از دست تو تلف خواهم نمود که فالگیران دیگر در تو یافت نشوند. ۱۳ و بتهای تراشیده و مثالهای تو را از میانت نایاب خواهم ساخت که بار دیگر به صفت دست خود سجده ننمایی. ۱۴ و شیره هایی را از میانت کنده، شهرهایت را منهدم خواهم ساخت. ۱۵ و با خشم و غضب از امت هایی که نمی‌شنوند انتقام خواهم کشید.

۶ آنچه خداوند می‌گوید بشنوید! برخیز و زند کوهها مخاصمه نما و تلهای آواز تو را بشنوید. ۲ ای کوهها مخاصمه خداوند را بشنوید و ایساهاي جاودانی زمین! زیرا خداوند را با قوم خود مخاصمه‌ای است و با اسرائیل محکم خواهد کرد. ۳ ای قوم من به تو چه کرد هام و به چه چیز تو را خسته ساخته‌ام؟ به ضد من شهادت بدیه. ۴ زیرا که تو را از زمین مصر برآوردم و تو را از خانه بندگی فدیه دادم و موسی و هارون و مریم را پیش روی

وقف خواهی نمود.

ای را بشنوید! شما که ازانصف نفرت دارید و تمامی راستی را منحرف می‌سازید. ۱۰ و صهیون را به خون و اورشلیم را به ظلم بنا می‌نمایید. ۱۱ روسای ایشان برای رشوه داروی می‌نمایند و کاهان ایشان ایشان اسرائیل می‌دهند و انبیاء ایشان برای نفره فال می‌گیرند و بر خداوند توکل نموده، می‌گویند: آیا خداوند در میان ما نیست پس بلا به ما نخواهد رسید. ۱۲ بنابراین صهیون به سبب شما مثل مزععه شیار خواهد شد و اورشلیم به توده های سنگ و کوه خانه به بلندیهای جنگل مبدل خواهد گردید.

۴ و در ایام آخر، کوه خانه خداوند بر قله کوهها ثابت خواهد شد و بر فرق تلهای برافراشته خواهد گردید و قوم‌ها بر آن روان خواهند شد. ۲ و امت های بسیار عزیست کرده، خواهد گفت: بیایید تا به کوه خداوند و به خانه خدای یعقوب برآییم تا طریق های خویش را به ما تعلیم دهد و به راههای وی سلوک نماییم زیرا که شریعت از صهیون و کلام خداوند از اورشلیم صادر خواهد شد. ۳ و او در میان قوم های بسیارداری خواهد نمود و امت های عظیم را از جای دور تنبیه خواهد کرد و ایشان شمشیرهای خودرا برای گواهان و نیزه های خویش را برای اره ها خواهند شکست و امتنی بر امتنی شمشیر خواهد کشید و بار دیگر جنگ را نخواهد آموخت. ۴ و هر کس زیر مو خود و زیر انجیر خویش خواهد نشست و ترساندهای خواهد بود زیرا که دهان یهود صیابیوت تکلم نموده است. ۵ زیرا که جمیع قوم‌ها هر کدام به اسم خدای خویش سلوک می‌نمایند اما ما به اسم یهود خدای خود تابدالا باد سلوک خواهیم نمود. ۶ خداوند می‌گوید که در آن روز لنگان راجمع خواهیم کرد و رانده شدگان و آنانی را که مبتلا ساخته‌ام فراهم خواهیم آورد. ۷ و لنگان را بقیتی و دور شدگان را قوم قوی خواهیم ساخت و خداوند در کوه صهیون ایشان از الان تا ابدالا دسلطنهای خواهند نمود. ۸ و توای برج گله وای کوه دختر صهیون این به تو خواهد رسید و سلطنت اول یعنی مملکت دختر اورشلیم خواهد آمد. ۹ الان چرا فریاد برمی‌آوری؟ آیا در تپیداشاهی نیست و آیا مشیر تو نایاب شده است که درد تو را مثل زنی که می‌زاید گرفه است؟ ۱۰ ای دختر صهیون مثل زنی که می‌زاید درد زه کشیده، وضع حمل نما زیرا که الان از شهر بیرون رفته، در صحراء خواهی نشست و به بابل رفته، در آنجارهای خواهی یافت و در آنجا خداوند تو را از دست دشمنات رهایی خواهد داد. ۱۱ و الان امت های بسیار بر تو جمع شده، می‌گویند که صهیون نجس خواهد شد و چشمان ما بر او خواهد نگریست. ۱۲ اما ایشان تدبیرات خداوندرا نمی‌دانند و مشورت او را نمی‌فهمند زیرا که ایشان را مثیل بافدها در خرمگاه جمع کرده است. ۱۳ ای دختر صهیون برخیز و پایمال کن زیرا که شاخ تو را آهن خواهی ساخت و سمهای تو را بین خواهیم نمود و قوم های بسیار را خواهی کویید

تو ارسال نمودم. ۵ ای قوم من آنچه را که بالاک پادشاه موآب مشورت داد و نجات خود انتظار می‌کشم و خدای من مراجابت خواهد نمود. ۸ ای آنچه بلعام بن بعور او را جواب فرستاد بیاد آور و آنچه را که از شطیم تا دشمن من بر من شادی منما زیرا اگرچه بیقتم خواهم برخاست و اگرچه در جلال (واقع شد به خاطر دار) تاعدالت خداوند را بدانی. ۶ با چه چیز تاریکی پنشیم خداوند نور من خواهد بود. ۹ غصب خداوند را متهم خواهم شد زیرا به او گناه وزیده‌ام تا او دعوی مرا فیصل کند و داوری مرابجا آورد. پس مرا به روشنایی بیرون خواهاد آورد و عدالت او را مشاهده خواهم نمود. ۱۰ دشمنم این را خواهد دید و خجالت او را خواهد پوشانید زیرا به من می‌گوید: یهود خدای تو کجا است؟ چشمانم بر او خواهد نگریست و او الان مثل گل کوچه‌ها پایمال خواهد شد. ۱۱ درروز بنا نمودن دیوارهای در آن روز شریعت دور خواهد شد. ۱۲ در آن روز از آشور و از شرها مصر و از مصر تا نهر (فرات) و از دریا تا دریا و از کوه تا کوه نزد تو خواهند آمد. ۱۳ و زمین به سبب ساکنانش، به جهت نتیجه اعمالشان ویران خواهد شد. ۱۴ قوم خود را به عصای خویش شبانی کن و گوسفندان میراث خود را که در جنگل و در میان کرمل به تنهایی ساکن می‌باشدند. ایشان مثل ایام سابق در باشان و جلعاد بچرند. ۱۵ مثل ایامی که از مصر یکمیز و زیان ایشان در دهانشان فرب محض است. ۱۶ پس من نزد تو را به سبب گاهات به جراحات مهلك مجرح ساخته، خراب خواهم نمود. ۱۷ تو خواهی خورد اما سیر نخواهی شد و گرسنگی تو در اندرونت خواهد ماند و بیرون خواهی برد اما رستگار نخواهی ساخت و آنچه را که رستگار نمایی من به شمشیر تسليم خواهم نمود. ۱۸ تو خواهی کاشت اما نخواهی دروید؛ تزیتون را به پا خواهی فشد اما خویشن را به روغن تدهین کیست خدایی مثل تو که عصیان را می‌آمزد و از تقصیر بقیه میراث خویش درمی‌گذرد. او خشم خود را تا به ابد نگاه نمی‌دارد زیرا رحمت را دوست می‌دارد. او باز رجوع کرده، بر مارحمت خواهد نمود و عصیان ما را پایمال خواهد کرد و تو جمیع گناهان ایشان را به عمق های دریا خواهی انداخت. ۱۹ امانت را برای یعقوب و رافت را برای ابراهیم بجا خواهی اورد چنانکه در ایام سلف برای پدران ما قسم خوردی.

۷ وای بر من زیرا که مثل جمع کردن میوه‌ها و مانند چیدن انگورهای شده‌ام که نه خوشی برای خوارک دارد و نه نوب انجیری که جان من آن را می‌خواهد. ۲ مرد متفق از جهان نابود شده، و راست کردار از میان آدمیان معلوم گردیده است. جمع ایشان برای خون کمین می‌گذارد و یکدیگر را به دام صید می‌نمایند. ۳ دستهای ایشان برای شرارت چالاک است، رئیس طلب می‌کند و داور رشوه می‌خواهد و مرد بزرگ به هوای نفس خود تکلم می‌نماید؛ پس ایشان آن را به هم می‌باشد. ۴ نیکوتین ایشان مثل خار می‌باشد و راست کردار ایشان از خاریست بدتر. روز پاسیانات و (روز) عقوبات تو رسیده است، الان اخطراب ایشان خواهد بود. ۵ بر یارخود اعتماد مدار و بر دوست خالص خویش توکل منما و در دهان خود را از هم آغوش خودنگاه دار. ۶ زیرا که پسر، پدر را افتضاح می‌کند و دختر را مادر خود و عروس با خارسوی خویش مقاومت می‌نمایند و دشمنان شخص اهل خانه اومی باشند. ۷ اما من بسوی خداوند نگرانم و برای خدای

ناحوم

لغوش می خورند. دوان دوان به حصار می آیند و منجنيق را حاضر می سازند.

۶ دروازه های نهرها گشاده است و قصر گداخته می گردد. ۷ و حصب

برهنه شده، (به اسیری) برده می شود و کنیزانش مثل ناله فاختهها سینه زنان

ناله می کنند. ۸ و نینواز روزی که به وجود آمد، مانند برکه آب می بود. اما

اهلش فرار می کنند، (و اگرچه صدا می زنند) که «بایستید! بایستید!»،

لیکن احدي ملتخت نمی شود. ۹ نقره را غارت کنید و طلا را به یغما برید

زیروا که اندوخته های او را و کثیر هرگونه متعاب نفیسه اش را انتهاي نیست.

۱۰ او خالی و ویران و خراب است و دلش گداخته و زانوهایش لزان و در

همه کمرها درد شدید می باشد و رنگ روپهای همه پریده است. ۱۱ بیشه

شiran و مرتع شiran ژیان کجا است که در آن شیر نر و شیر ماده و شیر

بچه می خرامیدند و ترساندهای نبود؟ ۱۲ شیر نر برای حاجت بچه های

خود می درید و به چهت شیرهای ماده اش خفه می کرد و مغاره های خود را از

شکار و بیشه های خویش را زل صید پر می ساخت. ۱۳ اما الان یهوه

صباوت می گوید: «من به ضد تو هستم و ارباه هایش را به دود خواهمن

سوزانید و شمشیر، شiran ژیان تو را هلاک خواهد ساخت و شکار تو را از

زمین منقطع خواهم نمود و آواز لچیانت دیگر مسموع نخواهد شد.»

۳ واي بر شهر خون ريز که تمامش از دروغ و قتل مملو است و غارت

از آن دورنمی شود! ۴ آواز تازیانها و صدای غرغر چرخها و جهیدن

اسیان و جستن ارباهها. ۵ سواران هجوم می آورند و شمشیرها براق و

نیزه های لامع می پاشندو کثیر مجروحان و فراوانی مقتولان و لاشها را نالتها

نیست. بر لاشهای پکدیگر می افتند. ۶ ازکثیر زنای زانیه خوش منظر که

صاحب سحرها است و امت ها را به زناهای خود و قبایل را به جادوگریهای

خوبیش می فروشد. ۷ اینکه یهوه صباوت می گوید: «من به ضد تو هستم

و دامنهایت را بر روی تو منکشف ساخته، عورت تو را بر امت ها و رسوابی

تو را بر مملکت ها ظاهر خواهمن ساخت. ۸ و نجاتس بر تو ریخته تو را ذلیل

خواهمن ساخت و تو را عبرت خواهمن گردانید. ۹ و واقع خواهد شد که

هر که تو را بیند از تو فار کرده، خواهد گفت: نینوا ویران شده است! کیست

که برای وی ماتم گیرد و از کجا برای تعریفه کنندگان بطلیم؟» ۱۰ آیا

تو از نوآمون بهتر هستی که در میان نهرهای اسکن بوده، آبها او را احاطه

می داشت که دریاحصار او و بحرها دیوار او می بود؟ ۱۱ جیش ومصر قوش

می بودند و آن انتها نداشت، فوط ولویم از معاونت کنندگان تو می بودند.

۱۲ معهذا جالی وطن شده و به اسیری رفته است و اطفالش نیز بر سر

هر کوچه کوپیده شده اند و بر شرفایش قرعه اند انتها نداند و جمیع بزرگانش

به زنجیرهای استه شده اند. ۱۳ پس تو نیز مست شده، خویشن را پنهان

خواهی کرد و مجلایی به سبب دشمن خواهی جست. ۱۴ جمیع قلعه ها

هایت به درختان انجیل با نویزه ها مشابه خواهد بود که چون تکانیده شود به

دهان خورنده می افتد. ۱۵ اینکه اهل تو در اندر ورن زنان می باشند. دروازه

۱ القوشی. ۲ یهوه خدای غیور و انتقام گیرنده است. خداوند انتقام

گیرنده و صاحب غضب است. خداوند از دشمنان خویش انتقام می گیرد و

برای خصمای خود خشم را نگاه می دارد. ۳ خداوند غضب و عظیم

القوت است و گناه را هرگز بی سزا نمی گذارد. راه خداوند در تند پاد و

طوفان است و ابیرها خاک پای او می باشد. ۴ دریا را عتاب می کند و آن

را می خشکاند و جمیع نهرها را خشک می سازد. باشان و کرمل کاهیده

می شوند و گل لبان پژمرده می گردد. ۵ کوهها از او متزلول و تلهای گداخته

می شوند و جهان از حضور وی می تحرک می گردد و ربع مسکون و جمیع

ساکنانش. ۶ پیش خشم وی که تواند استاد؟ و در حدادت غضب او که

تواند برخاست؟ غضب او مثل آتش ریخته می شود و سخره های از او خردمنی

گردد. ۷ خداوند نیکو است و در روز تنگی مجلخا می باشد و متوكلان خود

را می شناسد. ۸ و به سیل سوار، مکان آن را بالکل خراب خواهد ساخت

و تاریکی دشمنان او را تعاقب خواهد نمود. ۹ کدام تدبیر را به ضد خداوند

توانید نمود؟ او دفعه هلاک خواهد کرد و مصیبت دفعه دیگر بريا نخواهد

شد. ۱۰ زیرا اگرچه مثل خارها بهم پیچیده و مانند می گساران می باشند

بشوند، لیکن چون کاه خشک بالکل سوخته خواهد شد. ۱۱ مشیر بلیعال

که به ضد خداوند بد می اندیشید، از تو بیرون آمده است. ۱۲ خداوند

چنین می گوید: «اگرچه ایشان در قوت سالم و در شماره نیز بسیار باشند

لیکن منقطع شده، در خواهد گذشت. و اگرچه تو را ذلیل ساختم، لیکن

بار دیگر تو را ذلیل نخواهم نمود. ۱۳ و الان بیو او را از گردن تو خواهمن

شکست و بندهای تو را خواهمن گسیخت.» ۱۴ و خداوند دریا به تو امر

فرموده است که بار دیگر ذریته به نام تو نخواهد بود و از خانه خداپیانت

بتنهای تراشیده و انسان ریخته شده را منقطع خواهمن نمود و قبر تو را خواهمن

ساخت زیرا خوارشده ای. ۱۵ اینکه بر کوهها پایهای می شتر که سلامتی را

ندا می کند! ای یهوه عیدهای خود رانگاه دار و نذرهای خود را وفا کن زیرا

که مردبلیعال بار دیگر از تو نخواهد گذشت بلکه بالکل منقطع خواهد

شد. ۱۶ خراب کننده در مقابل تو برمی آید. حصار را حفظ کن، راه را دیدبانی

نما، کسر خود را قوی گردان و قوت خویش را بسیار زیاد کن. ۱۷ زیرا خداوند

عظیم یعقوب را مثل عظمت اسرائیل باز می آورد و تاراج کنندگان ایشان

را تاراج می کنند و شاخه های موهای ایشان را تلف می نمایند. ۱۸ سپر

جبان او سرخ شده و مردان جنگی به قمز ملبس و اربابها در روز تهیه او

ازفولاد لامع است و نیزه های متتحرک می باشد. ۱۹ اربابها را در کوچه های بندی

می رانند، درچهارسوها بهم برمی خورند. نمایش آنها مثل مشعلها است و

مانند برقهها می دونند. ۲۰ او بزرگان خود را به یاد می آورد و ایشان در راه رفتن

های زمینت برای دشمنانت بالکل گشاده شده، آتش پشت بندهایت را می سوزاند. ۱۴ برای محاصره ات آب بیاور، قلعه های خودرا مستحکم ساز. به گل داخل شو و ملاط را با بن و کوره آجر پزی را مرمت نما. ۱۵ در آنجا آتش تو را خواهد سوزاند و شمشیر تو را منقطع ساخته، تو را مثل کرم خواهد خورد، خویشتن رامثل کرم کثیر کن و مثل ملخ بی شمار گردان. ۱۶ تاجرانت را از ستارگان آسمان زیادتر کردی. مثل کرمها تاراج می کنند و می پرند. ۱۷ تاجداران تو مانند ملخهایند و سردارانت مانند انبوه جراداند که در روز سرد بر دیوارها فرود می آیند، اما چون آفتاب گرم شود می پرند و جای ایشان معلوم نیست که کجاست. ۱۸ ای پادشاه آشورشبانات به خواب رفته و شرفایت خوایدهاند و قوم تو بر کوهها پراکنده شده، کسی نیست که ایشان را جمع کند. ۱۹ برای شکستگی تو التیامی نیست و جراحت تو علاج نمی پذیرد و هر که آوازه تو را می شنود بر تو دستک می زند، زیرا کیست که شرارت تو بر او علی الدوام وارد نمی آمد؟

حقوق

برای وقت معین است و به مقصدهمی شتابد و دروغ نمی گوید. اگرچه تاخیر نماید برایش منتظر باش زیرا که البته خواهد آمد و درنگ نخواهد نمود.

۴ اینک جان مرد متکبر در اوراست نمی باشد، اما مرد عادل به ایمان خود زیست خواهد نمود. ۵ به درستی که شراب فرینده است و مرد غافر آرامی نمی پذیرد، که شهوت خود را مثل عالم اموات می افزاید و خودش مثل موت، سیر نمی شود. بلکه جمیع امت ها را نزد خود جمع می کند و تمامی قوهای را برای خویشتن فراهم می آورد. (Sheol h7585) ۶ پس آیا جمیع

ایشان بر وی مثلی نخواهند زد و معماه طعن آمیز بر وی (نخواهند آورد)؟ و تخواهند گفت: وای بر کسی که آتجه را که از آن وی نیست می افراید؟ تا به کی؟ و خویشتن را زیر بار رهنهای نهد. ۷ آیا گزندگان بر تو ناگهان برخواهند خاست و آزارند گانت بیدار نخواهند شد و تو را تاراج نخواهند نمود؟ ۸ چونکه تو امت های بسیاری را غارت کرده ای، تمامی بقیه قومها تو را غارت خواهند نمود، به سبب خون مردمان و ظلمی که بر زمین و شهر و جمیع ساکنانش نموده ای. ۹ وای بر کسی که برای خانه خود بدی را کسب نموده است تا آشیانه خود را بر حای بلند ساخته، خویشتن را از دست بلا برهاند. ۱۰ رسوانی را به جهت خانه خویش تدبیر کرده ای به اینکه

قوم های بسیار را قطع نموده و برضد جان خویش گناه وزیده ای. ۱۱ زیرا که سنگ از دیوار فریاد برخواهد آورد و تیر از میان چوپها آن را جواب خواهد داد. ۱۲ وای بر کسی که شهری به خون بنا می کند و قریه ای به بی انصافی استوار می نماید. آیا این از جانب یهوه صبایوت نیست که

قومها برای آتش مشقت می کشنند و طوابیف برای بطال خویشتن را خسته می نمایند؟ ۱۴ زیرا که جهان از معرفت جلال خداوند مملو خواهد شد به نیستی؟ پس نخواهیم مرد. ای خداوند ایشان را برای داوری معین کرده ای وای صخره، ایشان را برای تادیب تأسیس نموده ای. ۱۳ چشمان توپاکتر است از اینکه به بدی بنگری و به بی انصافی نظر نمی توانی کرد. پس چرا خیانکاران را ملاحظه می نمایی و حینی که زیر کسی را که از خودش عادل تر است می باعد، خاموش می مانی؟ ۱۴ و مردمان را مثل ماهیان دریا و مانند حشراتی که حاکمی ندارند می گردانی؟ ۱۵ او همگی ایشان را به قلاب بر می کشند و ایشان را به دام خود می گیرد و در تور خویش آنها را جمع می نماید. از اینجهت، مسروور و شادمان می شود. ۱۶ بنا براین، برای دام خود قربانی می گذراند و برای تور خویش بخور می سوزاند. چونکه نصیب او از آنها فریه و خوراک وی لذیذ می شود. ۱۷ آیا از اینجهت دام خود را خالی خواهد کرد و از پیوسته کشتن امت ها دریغ نخواهد نمود؟

۱۸ اینک به طلا و نقره پوشیده می شود لکن در اندر و نیش مطلق روح نیست. اما خداوند در هیکل قدس خویش است پس تمامی جهان به حضور وی خاموش باشد.

۱ وحی که حقوق نبی آن را دید. ۲ ای خداوند تا به کی فریاد برمی آورم و نمی شنوی؟ تا به کی نزد تو از ظلم فریاد برمی آورم و نجات نمی دهی؟ ۳ چرا بی انصافی را به من نشان می دهی و بر ستم نظر می نمایی و غضب و ظلم پیش روی من می باشد؟ منازعه پدید می آید و مخاصمت سر خود را بلندمی کنم. ۴ این سبب، شریعت سست شده است و عدالت هرگز صادر نمی شود. چونکه شریان عادلان را احاطه می نمایند. بنا براین عدالت موجع شده صادر می گردد. ۵ در میان امت ها نظر کنید و ملاحظه نمایید و بشدت محیر شوید. زیرا که در ایام شما کاری می کنم که اگر شما را هم از آن مخبر سازند، باورخواهید کرد. ۶ زیرا که اینک آن امت تلغی و تندخوا، یعنی کلدانیان را برمی انگیزانم که در وسعت جهان می خرامند تا مسکن هایی را که از آن ایشان نیست به تصرف آورند. ۷ ایشان هولناک و مهیب می باشد. حکم و جلال ایشان از خود ایشان صادر می شود. ۸ ایشان ایشان از پلنگها چالاکتر و از گرگان شب تیزروتند و سواران ایشان جست و خیز می کنند. و سواران ایشان از جای دور آمده، مثل عقابی که برای خوراک بشتابد می بینند. ۹ جمیع ایشان برای ظلم می آیند. عزیمت ایشان پادشاهان را ستها می نمایند و سروران مسخره ایشان می باشند. بر همه قلعه ها می خندند و خاک را توده نموده، آنها را مسخر می سازند. ۱۰ پس مثل باد بشتاب رفته، عبور می کنند و مجرم می شوند. این قوت ایشان خدای ایشان است. ۱۱ ای بیهود خدای من! ای قدوس من! آیا تو از ازال نیستی؟ پس نخواهیم مرد. ای خداوند ایشان را برای داوری معین کرده ای وای صخره، ایشان را برای تادیب تأسیس نموده ای. ۱۲ چشمان توپاکتر است از اینکه به بدی بنگری و به بی انصافی نظر نمی توانی کرد. پس چرا خیانکاران را ملاحظه می نمایی و حینی که زیر کسی را که از خودش عادل تر است می باعد، خاموش می مانی؟ ۱۴ و مردمان را مثل ماهیان دریا و مانند حشراتی که حاکمی ندارند می گردانی؟ ۱۵ او همگی ایشان را به قلاب بر می کشند و ایشان را به دام خود می گیرد و در تور خویش آنها را جمع می نماید. از اینجهت، مسروور و شادمان می شود. ۱۶ بنا براین، برای دام خود قربانی می گذراند و برای تور خویش بخور می سوزاند. چونکه نصیب او از آنها فریه و خوراک وی لذیذ می شود. ۱۷ آیا از اینجهت دام خود را خالی خواهد کرد و از پیوسته کشتن امت ها دریغ نخواهد نمود؟

۱۸ بر دیده بانگاه خود می ایستم و بر برج بریامی شوم. و مراقب خواهم شد تا بیینم که اویه من چه خواهد گفت و درباره شکایتم چه جواب خواهد داد. ۱۹ پس خداوند مرا جواب داده گفت: رویا را بتویس و آن را بر لوحها چنان نقش نما که دونده آن را بتواند خواند. ۲۰ زیرا که رویا هنوز

دعای حقوق نی بر شجونوت. ۲ ای خداوند چون خبر تو را شنیدم
ترسان گردیدم. ای خداوند عمل خوبش را در میان سالها زنده کن! در
میان سالها آن را معروف ساز ور حین غضب رحمت را بیاد آور. ۳ خدا
از تیمان آمد و قدوس از جبل فاران، سلاه. جلال اوسمانها را پوشانید و
زمین از تسیح او مملوگردید. ۴ پرتو او مثل نور بود و از دست وی شعاع
ساطع گردید. و ستر قوت او در آنجا بود. ۵ پیش روی وی وبای رفت و
آتش تب نزد پایهای اوی بود. ۶ او بایستاد و زعین را پیمود. او نظر افکندو
امتها را پراکنده ساخت و کوههای الى جستند و تلهای ابدی خم
شدند. طریق های اوجادواني است. ۷ خیمه های کوشان را در بلا دیدم. و
چادرهای زمین مدیان لزان شد. ۸ ای خداوند آیا بر نهرها غضب تو
افروخته شد یا خشم تو بر نهرها و غیظ تو بر دریا وارد آمد، که بر اسیان
خود و اربابه های فتح مندی خویش سوار شدی؟ ۹ کمان تو تمام پرهنه
شد، موافق قسمهای که در کلام خود برای اسباط خورده ای، سلاه. زمین
را به نهرها منشق ساختی. ۱۰ کوهها تو را دیدند و لزان گشتند و سیلاب
ها جاری شد. لجه آواز خود را داد و دستهای خویش را به بالا برافراشت.
۱۱ آفتاب و ماه در برجهای خود ایستادند. از نور تیرهای و از پرتو نیزه برآق
تو بر منتده. ۱۲ با غضب در جهان خرامیدی، و با خشم امتها را پایمال
نمودی. ۱۳ برای نجات قوم خویش و خلاصی مسیح خود بیرون آمدی. سر
را از خاندان شیریان زدی و اساس آن را تا به گردن عیان نمودی، سلاه. ۱۴
سر سرداران ایشان را به عصای خودشان مجرح ساختی، حینی که مثل
گردد آمدن تامرا پراکنده سازند. خوشی ایشان در این بود که مسکینان را
در خفیه بپلعتند. ۱۵ با اسیان خود بدریا و بر انبوه آبهای بسیار خرامیدی.
۱۶ چون شنیدم احشایم بلزید و از آواز آن لبهایم بچنید، و پوسیدگی به
استخوانهایم داخل شده، در جای خود لرزیدم، که در روز تنگی استراحت
یابم هنگامی که آن که قوم را ذلیل خواهد ساخت، بر ایشان حمله آورد.
۱۷ اگرچه انجر شکوفه نیاورد و میوه در موهایافت نشود و حاصل زیتون
ضایع گردد و مزرعه ها آقوه ندهد، و گله ها از آغل منقطع شود و رمه ها در
طوبیله ها نباشد، ۱۸ لیکن من در خداوند شادمان خواهم شد و در خدای
نجات خویش وجد خواهم نمود. ۱۹ یهوه خداوندقوت من است و پایهایم
را مثل پایهای آهومی گرداند و مرا بر مکان های بلندم خرامان خواهد
ساخت. برای سالار مغینیان بر ذوات اوتار.

۲ ای امتنی که حیا ندارید فراهم آید و جمع بشوید! ۲ قبل از آنکه

حکم تنگ بیاورد و آن روز مثل کاه پکندرد؛ قبل از آنکه حدت خشم خداوند بر شما وارد آید؛ قبل از آنکه روز خشم خداوند بر شما برسد. ۳ ای جمیع حلیمان زمین که احکام او را بجا می‌آورید، عدالت را طبلید و تواضع را بجوبیید، شاید که در روز خشم خداوندمستور شوید. ۴ زیرا که غزه متروک می‌شود و اشقولون ویان می‌گردد و اهل اشدوبد را در وقت ظهر اخراج می‌نمایند و عقوون از ریشه کنده می‌شود. ۵ وای بر امت کریمان که بر ساحل دریا ساکنند. ای کنعان ای زمین فلسطینیان کلام خداوند به خواهدبود، ۶ و ساحل دریا برای بقیه خاندان یهودا خواهد بود تا در آن پچرند. شبگاهان در خانه های اشقولون خواهند خواهید زیرا بیوه خدایشان از ایشان تفقد نموده، اسیران ایشان را باز خواهد آورد. ۷ ملامت مواب و سرزنش بینی عمون راشنیدم که چگونه قوم مرا ملامت می‌کنند و برسحد ایشان فخر می‌نمایند. ۸ بنابراین، بیوه صبابوت خدای اسرائیل می‌گوید: به حیات خودم قسم که مواب مثل سدوم و بینی عمون مثل عموره خواهد شد. محل خارها و حفره های نمک و ویرانی ابدی خواهد شد. بقیه قوم من آنها را غارت خواهند نمود و بقیه امت من ایشان را به تصرف خواهند آورد. ۹ این به سبب تکبر ایشان بر ایشان وارد خواهد آمد زیرا که قوم بیوه صبابوت را ملامت نموده، بر ایشان فخر کردند. ۱۰ پس خداوند به ضد ایشان مهیب خواهد بود زیرا که تمامی خدایان جهان را زایل خواهد ساخت و جمیع جزایر امت ها هر کدام از جای خود او را عبادت خواهد کرد. ۱۱ این به سبب تکبر ایشان بر ایشان وارد خواهد شد. ۱۲ و دست خود و شما نیزای حبشهان به شمشیر من کشته خواهید شد. ۱۳ و دست خود را بر زمین شمال دراز کرده، آشور را هلاک خواهد کرد و نبیوی را به ویرانی و به زمین خشک مثل بیابان مبدل خواهد نمود. ۱۴ و گله ها و تمامی حیوانات امت ها در میانش خواهند خواهید و مرغ سقا و خارپشت بر تاجهای ستونهایش منزل خواهند گرفت و آوارسراینده از پنجه هایش مسموع خواهد شد و خرابی بر آستانه هایش خواهد بود زیرا که چوب سرو آزادش را بر همه خواهد کرد. ۱۵ این است شهر فرحتنک که در اطمینان ساکن می‌بود و در دل خود می‌گفت: «من هستم و غیر از من دیگری نیست؛ من هستم و غیر از من دیگری نیست.» چگونه خراب شد! خوابگاه حیوانات گردیده است! هر که از آن عبور کند بر آن سخریه کرده، دست خود را خواهد جنبانید!

۳ وای بر شهر فتنه انگیز نجس ظلم کننده! ۲ آواز را نمی‌شود و تادیب را نمی‌پذیرد و بر خداوند توکل نماید و بر خدای خود تقرب نمی‌جوید. ۴ سورانش در اندرونش شیران غران و داورانش گرگان شب که چیزی تا ضمیح باقی نمی‌گذارند. ۵ انبیا یا مغورو و خیانتکارند. کاھناش

۱ پادشاه یهودا، بر صفنیا ابن کوشی ابن جدلیا ابن امریا ابن حرقيا نازل شد. ۲ خداوند می‌گوید که همچیزها را از روی زمین بالکل هلاک خواهی ساخت. ۳ انسان و بهایم را هلاک می‌سازم. مرغان هوا و ماھیان دریا و سنجگهای مصادم را با شیریان هلاک می‌سازم. و انسان را از روی زمین مبنقطع می‌نمایم. قول خداوند این است. ۴ و دست خود را بر یهودا و بر جمیع سکنه اورشلیم دراز می‌نمایم. و بقیه بعل و اسمهای میبدان و کاهنان را از این مکان مبنقطع می‌سازم. ۵ و آنانی را که لشکر آسمان را بر پامهای پرستند، و آن پرستندگان را که به بیوه قسم می‌خورند و آنانی را که به ملکوم سوگندمی خورند، ۶ و آنانی را که از پیروی یهود مرتد شده اند، و آنانی را که خداوند را نمی‌طلبند و از اوصال نمی‌نمایند. ۷ به حضور خداوند یهود خاموش باش، زیرا که روز خداوند نزدیک است، چونکه خداوندقربانی ای مهیا کرده است و دعوت شدگان خود را تقدیس نموده است. ۸ و در روز قربانی خداوندواقع خواهد شد که من بر سروان و پسران پادشاه و همه آنانی که لباس بیگانه می‌پوشند عقوبت خواهی رسانید. ۹ در آن روز بر همه آنانی که بر آستانه می‌جهنند عقوبت خواهی رسانید و بر آنانی که خانه خداوند خود را از ظلم و فربی پرمی سازند. ۱۰ و خداوند می‌گوید که در آن روز صدای نعره ای از دروازه ماهی و ولوله ای از محله دوم و شکستگی عظیمی از تلهای مسموع خواهد شد. ۱۱ ای ساکنان مکتبش و لوله نمایید زیرا که تمامی قوم کنعان تلف شده و همه آنانی که نقره ابرمی دارند مبنقطع گردیده اند. ۱۲ و در آنوقت اورشلیم را به چراگها نفیش خواهی نمود و برآنانی که بر دردهای خود نشسته اند و در دلهای خود می‌گویند خداوند نه نیکویی می‌کند و نه بدی، عقوبت خواهی رسانید. ۱۳ بنابراین، دولت ایشان تاراج و خانه های ایشان خراب خواهد شد؛ و خانه های بنا خواهند نمود، اما در آنها ساکن نخواهند شد و تاکستانها غرس خواهند کرد، اما شراب آنها را نخواهد نوشید. ۱۴ روز عظیم خداوند نزدیک است، نزدیک است و بروید هرچه تمام تر می‌رسد. آواز روز خداوند مسموع است و مرد زوار آور در آن به تلحی فریاد برخواهد آورد. ۱۵ آن روز، روز غضب است، روز تیگی و اضطراب، روز خرایی و ویرانی، روز تاریکی و ظلمت، روز ابرها و ظلمت غلیظ، ۱۶ روز کرنا و هنگامه جنگ به ضد شهرهای حصاردار و به ضد برجهای بلند. ۱۷ و مردمان را چنان به تیگ می‌آورم که کورانه راه خواهند رفت زیرا که بر خداوند گناه ورزیده اند. پس خون ایشان مثل غبار و گوشت ایشان مانند سرگین ریخته خواهد شد. ۱۸ در روز غضب خداوند نه نقره و نه طلای ایشان ایشان را توانادرهایند و تمامی جهان از آتش غیرت او سوخته خواهد شد، زیرا که بر تمامی ساکنان جهان هلاکتی هولناک وارد خواهد آورد.

قدس را نجس می‌سازند و به شریعت مخالفت می‌ورزیدند. ۵ خداوند دراندرونیش عادل است و بی‌انصافی نمی‌نماید. هریامداد حکم خود را روشن می‌سازد و کوتاهی نمی‌کند، اما مرد ظالم حیا را نمی‌داند. ۶ امت‌ها رامنقطع ساخته‌ام که برجهای ایشان خراب شده است و کوچه‌های ایشان را چنان ویران کردام که عبور کننده‌ای نباشد. شهرهای ایشان چنان متهم گردیده است که نه انسانی و نه ساکنی باقی‌مانده است. ۷ و گفتم: کاش که از من می‌ترسیدی و تادیب را می‌پذیرفی. تا آنکه مسکن او معلوم نمی‌شد، موافق هرآنچه بر او تعیین نموده بودم. لکن ایشان صحیح زود پرخاسته، اعمال خود را فاسد گردانیدند. ۸ بنابراین خداوند می‌گوید: برای من منتظریا شاید تا روزی که به جهت غارت برخیزم زیرا که قصد من این است که امت‌ها را جمع نمایم و ممالک را فراهم آورم تا غصب خود و تمامی حدت خشم خویش را بر ایشان بریزم زیرا که تمامی جهان به آتش غیرت من سوخته خواهد شد. ۹ زیرا که در آن زمان، زیان پاک به امت‌ها بازخواهم داد تا جمیع ایشان اسم یهوه را بخوانند و به یک دل او را عبادت نمایند. ۱۰ از موارد نهرهای حبش پرستاند گانم یعنی دختری‌اکید گانم هدیه‌ای برای من خواهند آورد. ۱۱ در آن روز از همه اعمالت که به من عصیان ورزیده‌ای خجل نخواهی شد زیرا که در آن زمان آنانی را که از تکبر تو مسرونه، از میانت دورخواهم کرد و بار دیگر در کوه مقدس من تکبرنخواهی نمود. ۱۲ اما در میان تو قومی ذلیل و مسکین باقی خواهم گذاشت و ایشان بر اسم خداوند توکل خواهند نمود. ۱۳ و بقیه اسرائیل بی‌انصافی نخواهند نمود و دروغ نخواهند گفت و در دهان ایشان زیان فرینده یافت نخواهد شد زیرا که ایشان چرا کرده، به آرامی خواهند خواهید و تسانیده‌ای نخواهد بود. ۱۴ ای دختر صهیون! تنم! ای اسرائیل آواز شادمانی بده! ای دختر اورشلیم به تمامی دل شادمان شو و وجود نما! ۱۵ خداوند عقوبیت‌های تو را برداشته و دشمنات را دور کرده است. یهوه پادشاه اسرائیل در میان تو است پس بار دیگر بلا را نخواهی دید. ۱۶ در آن روز به اورشلیم گفته خواهد شد که مترس! ای صهیون! دستهای تو سست نشود! ۱۷ یهوه خدایت در میان تو قدیراست و نجات خواهد داد. او بر تو شادی بسیارخواهد نمود و در محبت خود آرامی خواهد گفت و با سرودها بر تو شادی خواهد نمود. ۱۸ آنانی را که به جهت عیدها محزون می‌باشند و آن تو هستند جمع خواهم نمود که عار بر ایشان پار سنگین می‌بود. ۱۹ اینک در آن زمان بر همه آنانی که بر تو ظلم می‌کردند، مکافات خواهم رسانید و لنگان را خواهم رهانید و رانده شدگان را جمع خواهم کرد و آنانی را که عار ایشان در تمامی زمین می‌بود محل تسبیح و اسم خواهم گردانید. ۲۰ در آن زمان شما را در خواهم آورد و در آن‌زمان شما را جمع خواهم کرد زیرا خداوند می‌گوید: حینی که اسیران شما را بنظرشما باز آور آنگاه شما را در میان تمامی قوم‌های زمین محل اسم و تسبیح خواهم گردانید.

مشغول بشوید زیرا که من با شما هستم. قول یهوه صبایوت این است. ۵

برحسب کلام آن عهده که در حین بیرون آوردن شما از مصر با شما بستم و چونکه روح من در میان شما قائم می‌باشد، ترسان می‌باشید. ع زیرا که یهوه صبایوت چنین می‌گوید: یک دفعه دیگر و آن نیز بعد از اندک زمانی،

آسمانها و زمین و دریا و خشکی را متزلزل خواهم ساخت. ۷ و تمامی امت‌ها را متزلزل خواهم ساخت و فضیلت جمیع امت‌ها خواهند آمد و

یهوه صبایوت می‌گوید که این خانه را از جلال پر خواهم ساخت. ۸ یهوه صبایوت می‌گوید: نقره از آن من و طلا از آن من است. ۹ یهوه صبایوت

می‌گوید: جلال آخر این خانه از جلال نخستین عظیم تر خواهد بود و در این مکان، سلامتی را خواهم بخشید. قول یهوه صبایوت این است. ۱۰

در روز بیست و چهارم ماه نهم از سال دوم داریوش، کلام خداوند بواسطه حجی نبی گردید. (رخت) می‌پوشید اما گرم نمی‌شوید و آنکه مزد

درباره شریعت سوال کن و پرس. ۱۱ ۱۲ اگرکسی گوشت مقدس را در دامن

جامه خود برداردو دامنش به تان یا آش یا شراب یا روغن یا به هرقسم خوارک دیگر بخورد، آیا آن مقدس خواهد شد؟ و کاهان حواب دادند که

نجس خواهد شد. ۱۴ پس حجی تکلم نموده، گفت: خداوند می‌فرماید

این قوم همچنین هستند و این امت به نظر من همچنین می‌باشدند و همه اعمال دستهای ایشان چنین است و هر هدیه‌ای که در انجا می‌برند نجس

می‌باشد. ۱۵ و الان دل خود را مشغول سازید از این روز و قبل از این، پیش از آنکه سنگی برستنگی در هیکل خداوند گذاشته شود. ۱۶ در تمامی این

ایام چون کسی به تode بیست (من) می‌آمد فقط ده (من) بود و چون

کسی به میخانه می‌آمد تا پنجه راطل از آن بکشد، فقط بیست رطل بود.

۱۷ و شما را و تمامی اعمال دستهای شما را به باد سمو و بیقان و تنگرگ زدم. لیکن خداوند می‌گوید بسوی من بازگشت ننمودید. ۱۸ الان دل خود

را مشغول سازید از این روز به بعد، یعنی از روز بیست و چهارم ماه نهم، از روزی که بپیاد هیکل خداوند نهاده شد، دل خود را مشغول سازید. ۱۹ آیا

تخم هنوز در انباست و مو و انجر و انار و درخت زیتون هنوزمیوه خود را نیاورده‌اند؟ از این روز برکت خواهم داد. ۲۰ و کلام خداوند بار دوم در

بیست و چهارم ماه بر حجی نازل شده، گفت: ۲۱ زربابل والی یهودا را خطاب کرده، بگو: من آسمانها و زمین را متزلزل خواهم ساخت. ۲۲

کرسی ممالک را واژگون خواهم نمود و قوت ممالک امت‌ها راهلاک خواهم ساخت و اربابها و سواران آنها را سرنگون خواهم کرد و اسپها و سواران آنها

به شمشیر یکدیگر خواهند افتاد. ۲۳ یهوه صبایوت می‌گوید: در آن روزای بنده من زربابل بن شالتیلیل، تو را خواهم گرفت و خداوند می‌گوید که تو

را مثل نگین خاتم خواهم ساخت زیرا که من تو را برگزیده‌ام. قول یهوه

۱ در روز اول ماه ششم از سال دوم داریوش پادشاه، کلام خداوند

به واسطه حجی نبی و به زربابل بن شالتیلیل والی یهودا و به یهوشع بن یهوصادق رئیس کهنه رسیده، گفت: ۲ یهوه صبایوت تکلم نموده، چنین

می‌فرماید: این قوم می‌گویند وقت آمدن ما یعنی وقت بنا نمودن خانه خداوند نرسیده است. ۳ پس کلام خداوند به واسطه حجی نبی نازل

شده، گفت: ۴ آیا وقت شمامت که شما در خانه‌های مسقف خود ساکن شوید و این خانه خراب بماند؟ ۵ پس حال یهوه صبایوت چنین

می‌گوید دل خود را به راههای خوش مشغول سازید. ۶ بسیار کاشته‌اید و اندک حاصل می‌کنید. می‌خورید اما سیر نمی‌شوید و می‌نوشید لیکن

سیراب نمی‌گردید. (رخت) می‌پوشید اما گرم نمی‌شوید و آنکه مزد

می‌گیرد، مزد خوش را در کیسه سواراخ دار می‌گذارد. ۷ پس یهوه صبایوت چنین می‌گوید: دل خود را به راههای خود مشغول سازید. ۸ به کوه برآمده

و چوب آورده، خانه را بنا نماید و خداوند می‌گوید: از آن راضی شده، جلال خواهم یافت. ۹ منتظر بسیار بودید و اینک کم شد و چون آن رابه خانه آوردید من بر آن دمیدم. یهوه صبایوت می‌پرسد که سبب این چیست؟

سبب این است که خانه من خراب می‌ماند و هر کدام از شما به خانه خوشی می‌شتابید. ۱۰ از این سبب، آسمانها بخاطر شما از شیم باز داشته می‌شود و زمین از محصولش بازداشته می‌گردد. ۱۱ و من بر زمین ویر کوهها

و بر غله و عصیر انگور و روغن زیعون ویر هر آنچه زمین می‌رویاند و بر انسان و بهایم و تمامی مشقت‌های دستها خشکسالی را خواندم.» ۱۲ آنگاه

زربابل بن شالتیلی و یهوشع بن یهوصادق رئیس کهنه و تمامی بقیه قوم به قول یهوه خدای خود و به کلام حجی نبی چنانکه یهوه خدای ایشان او را

فرستاده بود گوش دادند، و قوم از خداوند ترسیدند. ۱۳ و حجی، رسول خداوند، پیغام خداوند را برای قوم بیان کرده، گفت: خداوند می‌گوید که

من با شما هستم. ۱۴ و خداوند روح زربابل بن شالتیلی والی یهودا و یهوشع بن یهوصادق، رئیس کهنه، و روح تمامی بقیه قوم را برانگیزانید تا

بروند و در خانه یهوه صبایوت خدای خود به کار پردازند. ۱۵ در روز بیست و چهارم ماه ششم از سال دوم داریوش پادشاه، این واقع شد.

۲ در روز بیست و یک ماه هفتم، کلام خداوند بواسطه حجی نبی نازل شده، گفت: ۲ زربابل بن شالتیلی والی یهودا و یهوشع بن یهوصادق رئیس

کهنه، و بقیه قوم را خطاب کرده، بگو: ۳ کیست در میان شما که باقی مانده و این خانه را در جلال نخستین دیده باشد؟ پس الان در نظر

شما چگونه می‌نماید؟ آیا در نظر شماناچر نمی‌نماید؟ ۴ اما الان خداوند می‌گوید: ای زربابل قوی دل باش وای یهوشع بن یهوصادق رئیس کهنه

قوی دل باش وای تمامی قوم زمین قوی دل باشید و خداوند می‌فرماید که

صباپوت این است. می گوید: در آن روزای بنده من زریابل بن شالیشیل، تو را خواهم گرفت و خداوند می گوید که تو را مثل نگین خاتم خواهم ساخت زیرا که من تو را برگزیده‌ام. قول یهوه صباپوت این است.

و اینک چهار شاخ بود. ۱۹ و به فرشته‌ای که با من تکلم می‌نمود گفت: «اینها چیستند؟» او مرا گفت: «اینها شاخها می‌باشند که یهودا و اسرائیل و اورشیم را پراکنده ساخته‌اند.» ۲۰ و خداوند چهار آهنگر به من نشان داد. ۲۱ و گفتم: «این برای چه کار می‌آیند؟» او در جواب گفت: «آنها شاخها می‌باشند که یهودا را چنان پراکنده نموده‌اند که احادی سر خود را بلند نمی‌تواند کرد و اینها می‌آیند تا آنها را پرسانند و شاخهای امت مایی را که شاخ خود را بر زمین یهودا برافراشته، آن را پراکنده ساخته‌اند بپرون افکنند.»

۲ و چشمان خود را برافراشته، نگریستم و مردی که رسماً نکاری به دست خود داشت دیدم. ۲ و گفتم که «کجا می‌روی؟» او مرا گفت: «به چهت پیمودن اورشیم تا بینم عرضش چه و طلوش چه می‌باشد.» ۳ و اینک فرشته‌ای که با من تکلم می‌نمود بپرون رفت و فرشته دیگر برای ملاقات وی بپرون آمد، ۴ وی را گفت: «بشتا و این جوان راحظاً کرده، بگو: اورشیم به سبب کثرت مردمان و بهایمی که در اندرنوش خواهد بود، مثل دهات بی‌حصار مسکون خواهد شد. ۵ و خداوند می‌گوید که من به اطرافش دیواری آتشین خواهم بود و در اندرنوش جلال خواهم بود. ۶ هان هان خداوند می‌گوید از زمین شمال بگزید زیرا که شما را مثل چهار باد آسمان پراکنده ساخته‌ام. قول خداوند این است. ۷ هان ای صهیون که با دختر بابل ساکن هستی، خویشن را رستگار ساز. ۸ زیرا یهوه صبایوت که مرا بعد از جلال نزد امت هایی که شما را غارت کردند فرستاده است، چنین می‌گوید که هر که شما رالمس نماید مردمک چشم او را لمس نموده است. ۹ زیرا اینک من دست خود را بر ایشان خواهم افساند و ایشان غارت بندگان خودشان خواهد شد و شما خواهید دانست که یهوه صبایوت مرا فرستاده است. ۱۰ ای دختر صهیون ترنم نما و شادی کن زیرا خداوند می‌گوید که اینک می‌آم و در میان تو ساکن خواهم شد. ۱۱ و در آن روز امت های بسیار به خداوند ملصق شده، قوم من خواهند شد و من در میان تو سکنی خواهم گرفت و خواهی دانست که یهوه صبایوت مرا نزد تو نمود؟» ۱۲ و خداوند با سخنان نیکو و کلام تسلی آمیز آن فرشته‌ای را که با من تکلم می‌نمود جواب داد. ۱۳ پس فرشته‌ای که با من تکلم می‌نمود مرا گفت: «ندا کرده بگو یهوه صبایوت چنین می‌گوید: در باره اورشیم و صهیون غیرت عظیمی داشتم. ۱۵ و بر ام های مطمئن سخت غضبناک شدم زیرا که اندک غضبناک می‌بودم لیکن ایشان بلا را زیاده کردند. ۱۶ بنابراین خداوند چنین می‌گوید: به اورشیم با رحمت‌ها رجوع خواهم

نمود و خانه من در آن بنا خواهد شد. قول یهوه صبایوت این است و رسماً نکاری بر اورشیم کشیده خواهد شد. ۱۷ بار دیگر ندا کرده، بگو که یهوه صبایوت چنین می‌گوید: شهرهای من بار دیگر به سعادتمندی لری خواهد شد و خداوند صهیون را باز تسلی خواهد داد و اورشیم را بار دیگر خواهد بگزید.» ۱۸ پس چشمان خود را برافراشته، نگریستم بود و به حضور فرشته ایستاده بود. ۴ و آنانی را که به حضور وی ایستاده

۱ در ماه هشتم از سال دوم داریوش، کلام خداوند بر زکریا ابن بركیا ابن عدوی نبی نازل شده، گفت: ۲ «خداوند بر پدران شما بسیار غضبناک بود. ۳ پس به ایشان بگو: یهوه صبایوت چنین می‌گوید بسوی من بازگشت کنید. قول یهوه صبایوت این است. و یهوه صبایوت می‌گوید: من به سوی شما رجوع خواهم نمود. ۴ شما مثل پدران خود می‌باشید که انبیا سلف ایشان را نداکرده، گفتند یهوه صبایوت چنین می‌گوید از راههای رشت خود و از اعمال بد خویش بازگشت نمایید، اما خداوند می‌گوید که ایشان نشینیدند و به من گوش ندادند. ۵ پدران شما کجاستند و آیا انبیا همیشه زنده می‌مانند؟ ۶ لیکن کلام و فرایض من که به بندگان خود انبیا مرفرموده بودم، آیا پدران شما را در نگرفت؟ و چون ایشان بازگشت نمودند، گفتند چنانکه یهوه صبایوت قصد نمود که موافق راهها و اعمال ما به ما عمل نماید همچنان به ما عمل نموده است.» ۷ در روز بیست و چهارم ماه یازدهم که ماه شباط باشد، از سال دوم داریوش، کلام خداوند بر زکریا ابن بركیا ابن عدوی نبی نازل شده، گفت: ۸ در وقت شب دیدم که اینک مردی بر اسب سرخ سوار بود و در میان درختان آس که در وادی بود ایستاده و در عقب او اسیان سرخ و زرد و سفیدیود. ۹ و گفتم: «ای آقایم اینها چیستند؟» و فرشته‌ای که با من تکلم می‌نمود، مرا گفت: «من تورا نشان می‌دهم که اینها چیستند.» ۱۰ پس آن مرد که در میان درختان آس ایستاده بود، جواب داد و گفت: «اینها کسانی می‌باشند که خداوند ایشان را بر تردد نمودن در جهان فرستاده است.» ۱۱ و ایشان به فرشته خداوند که در میان درختان آس ایستاده بود جواب داده، گفتند: «ما در جهان تردد نموده‌ایم و اینک تمامی جهان مستریح و آرام است.» ۱۲ و فرشته خداوند جواب داده، گفت: «ای یهوه صبایوت تا به کسی بر اورشیم و شهرهای یهودا که در این هفتاد سال غضبناک می‌بودی رحمت نخواهی نمود؟» ۱۳ و خداوند با سخنان نیکو و کلام تسلی آمیز آن فرشته‌ای را که با من تکلم می‌نمود جواب داد. ۱۴ پس فرشته‌ای که با من تکلم می‌نمود مرا گفت: «ندا کرده بگو یهوه صبایوت چنین می‌گوید: در باره اورشیم و صهیون غیرت عظیمی داشتم. ۱۵ و بر ام های مطمئن سخت غضبناک شدم زیرا که اندک غضبناک می‌بودم لیکن ایشان بلا را زیاده کردند. ۱۶ بنابراین خداوند چنین می‌گوید: به اورشیم با رحمت‌ها رجوع خواهم

نمود و خانه من در آن بنا خواهد شد. قول یهوه صبایوت این است و رسماً نکاری بر اورشیم کشیده خواهد شد. ۱۷ بار دیگر ندا کرده، بگو که یهوه صبایوت چنین می‌گوید: شهرهای من بار دیگر به سعادتمندی لری خواهد شد و خداوند صهیون را باز تسلی خواهد داد و اورشیم را بار دیگر خواهد بگزید.» ۱۸ پس چشمان خود را برافراشته، نگریستم

بودند خطاب کرده، گفت: «لباس پلید را از برش بیرون کنید.» و او را گفت: «بین عصیانات را از تو بیرون کرد و لباس فاخر به تو پوشانیدم.»

۵ و من گفتم که عمامه طاهر بر سرش بگذارند. پس عمامه طاهر بر سرش گذارند و او را به لباس پوشانیدند و فرشته خداوند ایستاده بود. ۶ و فرشته خداوند یهوش را اعلام نموده، گفت: ۷ «بیوهه صبایوت چنین می‌فرماید: اگر به طریق های من سلوک نمایی و دیدعث مرنا نگاه داری تو نیز خانه مرا داوری خواهی نمود و صحن های مرا محافظت خواهی کرد و تو را در میان آنانی که نزد من می‌ایستند بار خواهیم داد. ۸ پس ای یهوش رئیس کهنه بشنو تو و رفاقتی که به حضور تو می‌نشینند، زیرا که ایشان مردان علامت هستند. (پشتیبد) زیرا که اینک من بندۀ خود شاخه را خواهیم اورد. ۹ همانا آن سنگی که به حضور یهوش می‌گذران، بر یک سنگ هفت چشم می‌باشد. اینک یهوهه صبایوت می‌گوید که من نقش آن را رقم خواهیم کرد و عصیان این زمین را در یک روز رفع خواهیم نمود. ۱۰ و یهوهه صبایوت می‌گوید که هر کدام از شما همسایه خود را زیر مو و زیر انجیر خویش دعوت خواهید نمود.»

۴ و فرشته‌ای که با من تکلم می‌نمود، برگشته، مرا مثل شخصی که از خواب بیدار شود بیدار کرد، ۲ و به من گفت: «چه چیز می‌بینی؟» گفت: «نظر کدم و اینک شمعدانی که تمامش طلاست و روغن‌دانش بر سرش و هفت چراش برا آن است و هر چراخ که بر سرش می‌باشد هفت لوله دارد. ۳ و به پهلوی آن دو درخت زیتون که یکی بطرف راست روغن‌دان و دیگری بطرف چپش می‌باشد.» ۴ و من توجه نموده، فرشته‌ای را که با من تکلم می‌نمود خطاب کرده، گفت: «ای آقایم اینها چه می‌باشد؟» ۵ و فرشته‌ای که با من تکلم می‌نمود مرا جواب داد و گفت: «آیا نمی‌دانی که اینها چیست؟» گفت: «نهای آقایم.» ۶ او در جواب من گفت: «این است کلامی که خداوند به زربابل می‌گوید: نه به قدرت و نه به قوت بلکه به روح من. قول یهوهه صبایوت این است. ۷ ای کوه بزرگ تو چیستی؟ در حضور زربابل به همواری مبدل خواهی شد و سنگ سران را بیرون خواهد آورد و صدا خواهد زد فیض فیض بر آن باشد.» ۸ و کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: «دستهای زربابل این خانه را بنیاد نهاد و دستهای وی آن را تمام خواهد کرد و خواهی داشت که یهوهه صبایوت مرا نزد شما فرستاده است. ۹ زیرا کیست که روز امور کوچک را خوار شمارد زیرا که این هفت مسروخ خواهند شد حینی که شاغر را در دست زربابل می‌بینند. و اینها چشمان خداوند هستند که در تمامی جهان تعددی نمایند.» ۱۰ پس من او را خطاب کرده، گفت: «این دودرخت زیتون که بطرف راست و بطرف چپ شمعدان هستند چه می‌باشد؟» ۱۱ و بار دیگر او را خطاب کرده، گفت که «این دو شاخه زیتون به پهلوی دو لوله زرینی که روغن طلا را از خود می‌ریزد چیستند؟» ۱۲ او مرا جواب داده، گفت: «آیا نمی‌دانی که

بگیر و در همان روز بیا و به خانه یوشیانن صفتیا داخل شو. ۱۱ پس نقره و طلا بگیر و تاجی ساخته، آن را بر سر یهوشون بن یهوصادق رئیس کهنه بگذار. ۱۲ و او را خطاب کرده، بگو: یهوه صباتوت چنین می گوید: اینک مردی که به شاخه مسمی است و از مکان خودخواهد روید و هیکل خداوند را بنا خواهد نمود. ۱۳ پس او هیکل خداوند را بنا خواهد کرد ویر کرسی او جلوس نموده، حکمرانی خواهد کرد ویر کرسی او کاهن خواهد بود و مشورت سلامتی در میان هر دوی ایشان خواهد بود. ۱۴ و آن تاج برای حالم و طوبیا و بدعا و حین بن صفتیا به جهت یادگاری در هیکل خداوند خواهد بود. ۱۵ و آنانی که دورند خواهد آمد و در هیکل خداوند بنا خواهند نمود و خواهید دانست که یهوه صباتوت مرا نزد شما فرستاده است و اگر قول یهوه خدای خویش را بکلی اطاعت نماید این واقع خواهد شد.

۷ و در سال چهارم داریوش پادشاه واقع شد که کلام خداوند در روز چهارم ماه نهم که ماه کسلو باشد بر زکریا نازل شد. ۲ و اهل بیت ئیل یعنی شراصر و رجم ملک و کسان ایشان فرستاده بودند تا از خداوند مسالت نمایند. ۳ و به کاهانی که در خانه یهوه صباتوت بودند و به انبیا تکلم نموده، گفتند: «آیا در ماه پنجم می باید که من گریه کنم و زهد ورم چنانکه در این سالها کردم؟» ۴ پس یهوه صباتوت به من نازل شده، گفت: «۵ تمامی قوم زمین و کاهانی را خطاب کرده، بگو: چون در این هفتاد سال در ماه پنجم و ماه هفتم روزه داشتید و نوحه گری نمودید، آیا برای من هرگز روزه می داشتید؟ ۶ و چون می خورید و چون می نوشید، آیا به جهت خود نمی خورید و برای خود نمی نوشید؟ ۷ آیا کلامی را که خداوند به واسطه انبیای سلف نداشت، هنگامی که اورشليم مسكون می بود (نمی دانید)؟» ۸ و کلام خداوند بر زکریا نازل شده، گفت: «۹ یهوه صباتوت امر فرموده، چنین می گوید: براستی داوری نماید و با یکدیگر احسان و لطف معمول دارید. ۱۰ و بر بیوه زنان و بیتیمان و غریبان و فقیران ظلم نمایید و در دلهای خود بر یکدیگر بدی میندیشید. ۱۱ اما ایشان از گوش گرفتن ابا نمودند و سرکشی کرده، گوشهای خودرا از شنیدن سنگین ساختند. ۱۲ بلکه دلهای خویش را (مثل) الماس سخت نمودند تاشريع و کلامی را که یهوه صباتوت به روح خود به واسطه انبیای سلف فرستاده بود نشنوند، بنابراین خشم عظیمی از جانب یهوه صباتوت صادر شد. ۱۳ پس واقع خواهد شد چنانکه او نداکرد و ایشان نشیدند، همچنان یهوه صباتوت می گوید ایشان فریاد خواهند براورد و من نخواهم شنید. ۱۴ و ایشان را بر روی تمامی امت هایی که نشناخته بودند، به گردباد پراکنده خواهیم ساخت و زمین در عقب ایشان چنان ویران خواهد شد که کسی در آن عبور و ترددخواهد کرد پس زمین مرغوب را ویران ساخته اند.»

۲۰ یهوه صبایوت چنین می‌گوید: بار دیگر واقع خواهد شد که قومها و ساکنان شهرهای بسیار خواهند آمد. ۲۱ و ساکنان یک شهر به شهر دیگر رفته، خواهند گفت: بیاید برویم تا از خداوند مسالت نماییم و یهوه صبایوت را بطلبیم و من نیز خواهم آمد. ۲۲ و قوم‌های بسیار و امت‌های عظیم خواهند آمد تا یهوه صبایوت را در اورشلیم بطلبند و از خداوند مسالت نمایند. ۲۳ یهوه صبایوت چنین می‌گوید در آن روزها دنفر از همه زبانهای امت‌ها به دامن شخص یهودی چنگ‌زده، متمسک خواهد شد و خواهند گفت همراه شما می‌آیم زیرا شنیده‌ایم که خدا با شماست.»

۱۰ باران را در موسم باران آخر از خداوند بطلبید. از خداوند که بر قها را می‌سازدو او به ایشان باران فراوان هرکس در زمیش گیاه خواهد پختشید.

۱۱ توشیده، مثل از شراب نعره خواهند زد و مثل جامها و مانند گوشه‌های مذبح پر خواهند شد. ۱۶ و یهوه خدای ایشان ایشان را در آن روز مثل گوسفندان قوم خودخواهد رهانید زیرا که مانند جواهر تاج بر زمین اخواهند درخشید. ۱۷ زیرا که حسن و زیبایی اوجه قدر عظیم است. گندم جوانان را و عصیر انگور دوشیزگان را خرم خواهد ساخت.

۹ وحی کلام خداوند بر زمین حدرخان (نازل می‌شود) و دمشق محل آن می‌باشد، زیارکه نظر انسان و نظر تمامی اسپاط اسرائیل بسوی خداوند است. ۲ و بر حمات نیز که مجاور آن است و بر صور و صیدون اگرچه بسیار داشتمندی باشد. ۳ و صور برای خود ملاذی منبع ساخت و نفره را مثل غبار و رلا را مانند گل کوچه هالنیاشت. ۴ اینک خداوند او را اخراج خواهد کرد و قوش را که در دریا می‌باشد، تلف خواهد ساخت و خودش به آتش سوخته خواهد شد. ۵ اشقولون چون این را بیند خواهد ترسید و غزه بسیار دردنای خواهد شد و عقرون نیز زیرا که اعتماد او خجل خواهد گردید و پادشاه از غره هلاک خواهد شد و اشقولون مسكون نخواهد گشت. ۶ و حرام زاده‌ای در اشدواد جلوس خواهد نمود و حشمت فلسطینیان را منقطع خواهم ساخت. ۷ و خون او را از دهانش بیرون خواهم آورد و رجاساتش را از میان دننهایش؛ و بقیه اونیز به جهت خدای ما خواهد بود و خودش مثل امیری در یهودا و عقرون مانند بیوسی خواهد شد. ۸ و من گردآگرد خانه خود به ضد لشکر اردوخواهم زد تا کسی از آن عبور و مرور نکند و ظالم بار دیگر از میان آنها گذر نخواهد کرد زیرا که حال به چشمک خود مشاهده نموده‌ام. ۹ ای دختر صهیون بسیار وجد بمنا و ای دختر اورشلیم آوار شادمانی بده! اینک پادشاه تو زند تو می‌آید. او عادل و صاحب نجات و حليم می‌باشد و بر الاغ و بر کره بچه الاغ سوار است. ۱۰ و من اربابه از افرايم و اسب را از اورشلیم منقطع خواهم ساخت و کمان چنگی شکسته خواهد شد و او با امت‌ها به سلامتی تکلم خواهد نمود و سلطنت او از دریا تا دریا و از نهر تا اقصای زمین خواهد بود. ۱۱ و اما من اسیران تو را نیز به واسطه خون عهد تو از چاهی که در آن آب نیست رها کردم. ۱۲ ای اسیران امید، به ملاذ منبع مراجعت نمایید. امروز نیز خبر می‌دهم که به شما(نصیب) ماضعف رد خواهم نمود. ۱۳ زیرا که یهودا را برای خود زه خواهم کرد و افرايم راتیرکمان خواهم ساخت و پسران تو را ای صهیون به ضد پسران توانی بیوان خواهم برانگیخت و تو را مثل شمشیر جبار خواهم گردانید. ۱۴ و خداوند بالای ایشان ظاهر خواهد شد و تبر او مانند برق خواهد جست و خداوند یهوه کرنا را نواخته، بر گردیداهای جنوبی خواهد تاخت. ۱۵ یهوه صبایوت ایشان را حمایت

می‌گوید در آن روز من همه اسپان را به حیرت و سواران آنها را به جنون مبتلاخواهم ساخت. و چشمان خود را بر خاندان یهودا باز نموده، همه اسپان قومها را به کوری مبتلا خواهم کرد. ۵ و سروزان یهودا در دل خودخواهند گفت که ساکنان اورشلیم در خدای خود یهوده صبایوت قوت من می‌باشند. ۶ در آن روز سروزان یهودا را مثل آتشدانی در میان هیزم و مانند شعله آتش در میان باقه‌ها خواهم گردانید و همه قوم‌های مجاور خویش را از طرف راست و چپ خواهند سوزانید و اورشلیم بار دیگر در میان خود یعنی در اورشلیم مسکون خواهد شد. ۷ و خداوند خیمه‌های یهودا را اول خواهد ساخت و از دست ایشان رهایی نخواهم پختشید. ۷ پس من گله ذبح یعنی ضعیف ترین گله را چرانید و دو عصا برای خود گرفتم که یکی از آنها را نعمه نامیدم و دیگری را جبال نام نهادم و گله را چرانید. ۸ و دریک ماه سه شبان را منقطع ساختم و جان من از ایشان بیزار شد و جان ایشان نیز از من متنفرگردید. ۹ پس گفتم شما را نخواهم چرانید. آنکه مردنی است بمیرد و آنکه هلاک شدنی است هلاک شود و باقی ماندگان گوشت یکدیگر را بخوند. ۱۰ پس عصای خود را گرفته، آن راشکستم تا عهدی را که با تمامی قوم‌ها بسته بودم شکسته باشم. ۱۱ پس در آن روز شکسته شد و آن ضعیف ترین گله که منتظر من می‌بودند فهمیدند که این کلام خداوند است. ۱۲ و به ایشان گفتمن: اگردر نظر شما پسند آید مزد مرا بدھید والا ندھید. پس به جهت مزد من، می‌پاره نقره وزن کردند. ۱۳ و خداوند مرا گفت: آن را نزد کوزه گر بینداز، این قیمت گران را که مرا به آن قیمت کردند. پس سی پاره نقره را گرفته، آن را در خانه خداوند نزد کوزه گر انداختم. ۱۴ و عصای دیگر خود جبال راشکستم تا برادری را که در میان یهودا و اسرائیل بود شکسته باشم. ۱۵ و خداوند مرا گفت: «بار دیگر آلات شبان احمق را برای خود بگیر. ۱۶ زیرا اینک من شبانی را در این زمین خواهم برانگیخت که از هالکان ثقد نخواهد نمود و گم شدگان را نخواهد طلبیو مجروحان را معالجه نخواهد کرد و ایستادگان را نخواهد پرورد بلکه گوشت فربهان را خواهد خورد و سمهای آنها را خواهد کند. ۱۷ وای برشان باطل که گله را ترک می‌نماید. شمشیر بیازویش و بر چشم راستش فرود خواهد آمد و بازویش بالکل خشک خواهد شد و چشم راستش بكلی تار خواهد گردید.»

۱۳ در آن روز برای خاندان داود و ساکنان اورشلیم چشمهای به چهت گناه و نجاست مفتوح خواهد شد. ۲ و یهوده صبایوت می‌گوید در آن روز نامهای پتها را از روی زمین منقطع خواهم ساخت که بار دیگر آنها را بیانخواهند آورد و آنها و روح پلید را نیز از زمین دور خواهم کرد. ۲ و هر که بار دیگر نبوت نمایدپر و مادرش که او را تولید نمودهاند، وی را خواهند گفت که زنده نخواهی ماند زیرا که به اسم یهوده دروغ می‌گویی. و چون نبوت نماید پدر و مادرش که او را تولید نمودهاند، وی را عرضه تبغ خواهند ساخت. ۴ و در آن روز هر کدام از آن انبیاچون نبوت می‌کنند، از رویاهای خویش خجل خواهند شد و جامه پشمین به چهت فرب دادن نخواهند پوشید. ۵ و هر یک خواهد گفت: من نیست بلکه زرع کننده زمین می‌باشم زیرا که از طفویلت خود به غلامی فروخته شده‌ام. ۶ و او را خواهند گفت: این جراحات که در دستهای تو می‌باشد چیست؟ و او جواب خواهد داد آنهاست که در خانه دوستان خویش به آنها مجنروح شده‌ام. ۷ یهوده صبایوت می‌گوید: «ای شمشیر به ضدشبان من و به ضد

شده؛ صدای غرش شیران ژیان است زیرا که جلال ایشان خراب است. ۴ یهوده خدای من چنین می‌فرماید که گوسفندان ذبح را بچران ۵ که خریداران ایشان آنها را ذبح می‌نمایند و مجرم شمرده نمی‌شوند و فروشنگان ایشان می‌گویند: خداوند مبارک باد زیرا که دولتمند شده‌ایم. و شبانان آنها برایشان شفقت ندارند. ۶ زیرا خداوند می‌گوید: بر ساکنان این زمین بار دیگر ترحم نخواهم نمود و اینک من هر کس از مردمان را به دست همسایه‌اش و به دست پادشاهش تسليم خواهم نمود و زمین را بیان خواهند ساخت و از دست ایشان رهایی نخواهم پختشید. ۷ پس من گله ذبح یعنی ضعیف ترین گله را چرانید و دو عصا برای خود گرفتم که یکی از آنها را نعمه نامیدم و دیگری را جبال نام نهادم و گله را چرانید. ۸ و دریک ماه سه شبان را منقطع ساختم و جان من از ایشان بیزار شد و جان ایشان نیز از من متنفرگردید. ۹ پس گفتم شما را نخواهم چرانید. آنکه مردنی است بمیرد و آنکه هلاک شدنی است هلاک شود و باقی ماندگان گوشت یکدیگر را بخوند. ۱۰ پس عصای خود را گرفته، آن راشکستم تا عهدی را که با تمامی قوم‌ها بسته بودم شکسته باشم. ۱۱ پس در آن روز شکسته شد و آن ضعیف ترین گله که منتظر من می‌بودند فهمیدند که این کلام خداوند است. ۱۲ و به ایشان گفتمن: اگردر نظر شما پسند آید مزد مرا بدھید والا ندھید. پس به جهت مزد من، می‌پاره نقره وزن کردند. ۱۳ و خداوند مرا گفت: آن را نزد کوزه گر بینداز، این قیمت گران را که مرا به آن قیمت کردند. پس سی پاره نقره را گرفته، آن را در خانه خداوند نزد کوزه گر انداختم. ۱۴ و عصای دیگر خود جبال راشکستم تا برادری را که در میان یهودا و اسرائیل بود شکسته باشم. ۱۵ و خداوند مرا گفت: «بار دیگر آلات شبان احمق را برای خود بگیر. ۱۶ زیرا اینک من شبانی را در این زمین خواهم برانگیخت که از هالکان ثقد نخواهد نمود و گم شدگان را نخواهد طلبیو مجروحان را معالجه نخواهد کرد و ایستادگان را نخواهد پرورد بلکه گوشت فربهان را خواهد خورد و سمهای آنها را خواهد کند. ۱۷ وای برشان باطل که گله را ترک می‌نماید. شمشیر بیازویش و بر چشم راستش فرود خواهد آمد و بازویش بالکل خشک خواهد شد و چشم راستش بكلی تار خواهد گردید.»

۱۲ وحی کلام خداوند دیراره اسرائیل. قول خداوند است که آسمانها را گسترانید و بنیاد زمین را نهاد و روح انسان را دراندرون او ساخت. ۲ اینک من اورشلیم را برای جمیع قوم‌های مجاورش کاسه سرگیجش خواهم ساخت و این بر یهودا نیز حینی که اورشلیم را محاصره می‌کنند خواهد شد. ۳ و در آن روز، اورشلیم را برای جمیع قوم‌ها سنگی گران باز خواهم ساخت و همه کسانی که آن را برخود بار کنند، سخت مجرح خواهد شد و جمیع امتحانات جهان به ضد او جمع خواهند گردید. ۴ خداوند

آن مردی که همدوش من است بrixiz! شبان را بزن و گوسفندان پراکنده خواهدشد و من دست خود را بر کوچکان خواهم برگردانید.» ۸ و خداوند می‌گوید که «در تمامی زمین دوچه منقطع شده خواهد مرد و حصه سوم در آن باقی خواهد ماند. ۹ و حصه سوم را از میان آتش خواهم گذرانید و ایشان را مثل قال گذاشتند تقره قال خواهم گذاشت و مثل مصافی ساختن طلا ایشان را مصافی خواهم نمود و اسم مراخواهند خواند و من ایشان را اجابت نموده، خواهم گفت که ایشان قوم من هستند و ایشان خواهند گفت که یهود خدای ما می‌باشد.»

۱۴ اینک روز خداوند می‌آید و غنیمت تور میانت تقسیم خواهد شد. ۲ و جمیع امته را به ضد اورشلیم برای جنگ جمع خواهم کرد و شهر را خواهند گرفت و خانه‌ها را تاراج خواهند نمود و زنان را بی عصمت خواهند کرد و نصف اهل شهر به اسیری خواهند رفت و یقیه قوم از شهر منقطع نخواهند شد. ۳ و خداوند بیرون آمده، با آن قومها مقاتله خواهد نمود چنانکه در روز جنگ مقاتله نمود. ۴ و در آن روز یاپهای او بر کوه زیتون که از طرف مشرق به مقابل اورشلیم است خواهد ایستاد و کوه زیتون درمیانش از مشرق تا غرب منشق شده، دره بسیار عظیمی خواهد شد و نصف کوه بطرف شمال و نصف دیگر بطرف جنوب منتقل خواهد گردید.

۵ و بسوی دره کوههای من فار خواهید کرد زیرا که دره کوهها تا به آصل خواهد رسید و شما خواهید گریخت چنانکه در ایام عربیا پادشاه یهودا از زلزله فار کردید و یهود خدای من خواهد آمد و جمیع مقدسان همراه تو (خواهند آمد). ۶ و در آن روز نور (آفتاب) خواهد بود و کواكب درخششند، گرفته خواهند شد. ۷ و آن یک روز معروف خداوند خواهد بود. نه روز و نه شب، اما در وقت شام روشنایی خواهد بود. ۸ و در آن روز، آبهای زنده از اورشلیم جاری خواهند شد (که) نصف آنهابسوی دریای شرقی و نصف از اورشلیم جاری خواهند شد (خواهد رفت). در تسبتان و در زمستان چین دیگر آتها بسوی دریای غربی (خواهد شد). ۹ و یهود بر تمامی زمین پادشاه خواهد بود. در آن روز یهود واحد خواهد بود و اسم او واحد. ۱۰ و تمامی زمین از جمع تا رمون که بطرف جنوب اورشلیم است مبتدل شده، مثل عربه خواهد گردید و (اورشلیم) مرتفع شده، در مکان خود ازدوازه بنیامین تا جای دروازه اول و تا دروازه زاویه و از برج حنثیل تا چرخشت پادشاه مسکون خواهد شد. ۱۱ و در آن ساکن خواهند شد و دیگر لعنت نخواهد بود و اورشلیم به امنیت مسکون خواهد شد. ۱۲ و این بلای خواهد بود که خداوند بر همه قوم هایی که با اورشلیم جنگ کنند وارد خواهد آورد. گوشت ایشان در حالتی که بر پایهای خود ایستاده باشند کاهیده خواهد شد و چشمانشان در حلقه گداخته خواهد گردید و زبان ایشان دردهانشان کاهیده خواهد گشت. ۱۳ و در آن روز اضطراب عظیمی از جانب خداوند در میان ایشان خواهد بود و دست یکدیگر را خواهند گرفت و دست هر کس به ضد دست دیگری

صباپوت می گوید: من پادشاه عظیم می باشم واسم من در میان امتها
مهبیب خواهد بود.

۲ و الان ای کاهنان این وصیت برای شما است! ۲ یهوه صباپوت
می گوید که اگر نشنوید و آن را در دل خود جا ندهید تا اسم مراتمجید
نمایید، من بر شما لعن خواهم فرستاد و بیریکات شما لعن خواهم کرد،
بلکه آنها را لعن کردهام چونکه آن را در دل خود جا ندادید. ۳ اینک من
زراعت را بهسب شما نهیب خواهم نمود و بر رویهای شما سرگین یعنی
سرگین عیدهای شما را خواهم پاشید و شما را با آن خواهند برداشت. ۴ و
خواهید دانست که من این وصیت را بر شما فرستادهام تا عهد من با لاوی
باشد. قول یهوه صباپوت این است. ۵ عهد من باوی عهد حیات و
سلامتی می بود و آنها را بهسب ترسی که از من می داشت به دادم و
بهسب آنکه از اسم من هراسان می بود. ۶ شریعت حق در دهان او می بود
و بی انصافی بر لبهایش یافت نمی شد بلکه در سلامتی و استقامت با من
سلوک می نمود و بسیاری را از گناه برمی گردانید. ۷ زیرا که لبهای کاهن
می باید معرفت را حفظنماید تا شریعت را از دهانش بطلبد چونکه اورسول
یهوه صباپوت می باشد. ۸ اما یهوه صباپوت می گوید که شما از طرق
تجاور نموده، بسیاری را در شریعتلغش دادید و عهد لاوی را شکستید.
۹ بنابراین من نیز شما را نزد تمامی این قوم خوار و پست خواهم ساخت
زیرا که طریق مرا نگاه نداشته و در اجرای شریعت طرفداری نموده اید. ۱۰
آیا جمیع ما را یک پدر نیست و آیا یک خدا ما را نیافریده است؟ پس چرا
عهد پدران خود را بی حرمت نموده، با یکدیگر خیانت می وزیم؟ ۱۱ یهودا
خیانت وزیده است و رجاسات را در اسرائیل و اورشلیم بعمل آورده اند زیرا که
یهودا مقدس خداوند را که او آن را دوست می داشت بی حرمت نموده،
دخترخدای بیگانه را به زنی گرفته است. ۱۲ پس خداوند هر کس را
که چین عمل نماید، هم خواننده و هم جواب دهنده را از خیمه های
یعقوب منقطع خواهد ساخت و هر کس را نیز که برای یهوه صباپوت
هدیه بگذراند. ۱۳ و این را نیزیار دیگر بعمل آورده اید که مذبح خداوند را
باشکها و گریه و ناله پوشانیده اید و از این جهت هدیه را باز منظر نمی
دارد و آن را از دست شماماقبول نمی فرماید. ۱۴ اما شما می گوید سبب
این چیست؟ سبب این است که خداوند در میان تو و زوجه جوانی ات
شاهد بوده است و تو به وی خیانت وزیده ای، با آنکه او یار تو و زوجه هم
عهد تو می بود. ۱۵ و آیا او یکی را نیافرید با آنکه بقیه روح را می داشت و
ازچه سبب یک را (فقط افرید)؟ از این جهت که ذرت الهی را طلب
می کرد. پس از روحهای خود با حذر باشید و زنهار احدي به زوجه جوانی
خود خیانت نوزد. ۱۶ زیرا یهوه خدای اسرائیل می گوید که از طلاق نفتر
دارم و نیز از اینکه کسی ظلم را به لباس خود پوشاند. قول یهوه صباپوت
این است پس از روحهای خود با حذر بوده، زنهار خیانت نوزدید. ۱۷ شما

۱ واسطه ملاکی. ۲ خداوند می گوید که شما را دوست داشته ام. اما
شما می گوید: چگونه ما را دوست داشته ای؟ آیا عیسو برادر یعقوب نبود و
خداوند می گوید که یعقوب را دوست داشتم، ۳ و از عیسو نفرت نمودم و
کوههای او را ویران و میراث وی را نصیب شغالهای بیابان گردانیدم. ۴
چونکه ادوم می گوید: نمهد شده ایم اما خواهیم برگشت و مخربه ها را
با خواهیم نمود. یهوه صباپوت چنین می فرماید: ایشان بنا خواهند نمود
اما من نمهد خواهم ساخت و ایشان را به سرحد شرارت و به قومی که
خداوند بر ایشان تا به ابد غضبناک می باشد مسمی خواهند ساخت. ۵
وچون چشمان شما این را بیند خواهید گفت: خداوند از حدود اسرائیل
معطعم باد! ۶ پسر، پدر خود و غلام، آقای خویش را احترام می نماید. پس
اگر من پدر هستم احترام من کجا است؟ و اگر من آقا هستم هیبت من
کجا است؟ یهوه صباپوت به شما تکلم می کند. ای کاهنانی که اسم مرا
حقیر می شمارید و می گوید چگونه اسم تو را حقیر شمرده ایم؟ ۷ نان
نجس بر مذبح من می گذرانید و می گوید چگونه تو رایی حرمت نموده ایم؟
از اینکه می گوید خوان خداوند محقر است. ۸ و چون کور را برای قربانی
می گذرانید، آیا قبیح نیست؟ و چون لیگ با بیمار را می گذرانید، آیا قبیح
نیست؟ آن را به حاکم خود هدیه بگذران و آیا او از تو راضی خواهد شد یا
تو را مقبول خواهد داشت؟ قول یهوه صباپوت این است. ۹ و الان از خدا
مسئالت نما تایر ما ترحم نماید. یهوه صباپوت می گوید این از دست شما
واقع شده است، پس آیا هیچ کدام از شما را مستجاب خواهد فرمود؟ ۱۰
کاش که یکی از شما می بود که در را بیند تا آتش بر مذبح من بیجا
نیفروزید. یهوه صباپوت می گوید: در شما هیچ خوشی ندارم و هیچ هدیه از
دست شما قبول نخواهم کرد. ۱۱ زیرا که از مطلع آنفاب تا مغایرش اسم
من در میان امت ها عظیم خواهد بود؛ و بخوبی و هدیه ظاهر در هر جا به
اسم من گذرانید خواهد شد، زیرا یهوه صباپوت می گوید که اسم من در
میان امت ها عظیم خواهد بود. و بخوبی و هدیه ظاهر در هر جا به این
گذرانید خواهد شد، زیرا یهوه صباپوت می گوید که اسم من در میان امت
عظیم خواهد بود. ۱۲ اما شما آن رایی حرمت می سازید چونکه می گوید
که خوان خداوند نجس است و ثمره آن یعنی طعامش محقر است. ۱۳ و
یهوه صباپوت می فرماید که شما می گوید این چه زحمت است و آن
را اهانت می کنیدو چون (حیوانات) دریده شده و لیگ و بیمار را اورده، آنها
را برای هدیه می گذرانید آیا من آنها از دست شما قبول خواهم کرد؟ قول
خداوندان این است. ۱۴ پس ملعون باد هر که فریب دهد و با آنکه نرینهای در
گله خود دارد معیوبی برای خداوند نذر کرده، آن را ذبح نماید. زیرا که یهوه

خداوند را به سخنان خود خسته نموده اید و می گوید: چگونه او را خسته نموده ایم؟ از اینکه گفته اید همه بد کاران به نظر خداوند پسندیده می باشدند و او از ایشان مسرور است یا اینکه خدایی که داوری کند کجا است؟

۳ اینک من رسول خود را خواهم فرستاد و او طریق را پیش روی من مهیا خواهد ساخت و خداوندی که شما طالب او می باشید، ناگهان به هیکل خود خواهد آمد، یعنی آن رسول عهدی که شما از او مسرور می باشید هان او می آید! قول یهوه صبایوت این است. ۲ اما کیست که روز آمدن او را متحمل تواند شد؟ و کیست که در حین ظهر وی تواند ایستاد؟

زیرا که او مثل آتش قالگر و مانند گازران گازران خواهد بود. ۳ و مثل قالگر و مصفعی کننده نقره خواهد نشست و بینی لاوی را طاهر ساخته، ایشان را مانند طلا و نقره مصفعی خواهد گردانید تا ایشان هدیه ای برای خداوند به عدالت بگذراند. ۴ آنگاه هدیه یهودا واورشیم پسندیده خداوند خواهد شد چنانکه درایام قدیم و سالهای پیشین می بود. ۵ و من برای داوری نزد شما خواهم آمد و به ضد جادوگران وزناکاران و آنانی که قسم دروغ می خورند و کسانی که بر مزدور در مژده و بیوهزنان و بیمان ظلم می نمایند و غریب را از حق خودش دور می سازند و از من نمی ترسند، پزودی شهادت خواهیم داد. قول یهوه صبایوت این است. ۶ زیرا من که پیوه می باشم، تبدیل نمی پذیرم و از این سبب شما ای پسران یعقوب عظیم و مهیب خداوند نزد شما خواهم فرستاد. ۷ شما از ایام پدران خود از فرایض من تجاذب نموده، آنها هلاک نمی شوید. ۸ آیا انسان خدا را گول زند؟ اما شما مرا گول زده اید و را نگاه نداشته اید. اما یهوه صبایوت می گوید: بسوی من بازگشت نمایند پسران و دل پسران را بسوی پدران خواهد برگردانید، مبادا بیایم و زمین را به لعنت بزیم.

۹ شما ای پسران خدا را گول زده اید؟ در عشرها و هدایا. ۱۰ ملعون شده اید زیرا که شما یعنی تمامی این امت مرا گول زده اید. تمامی عشرها را به مخزنهای من بیاورید تا در خانه من خوارک باشدو بپهون صبایوت می گوید مرا به اینطور امتحان نمایید که آیا روزنه های آسمان را برای شمان خواهیم گشاد و چنان بزرگی بر شما نخواهیم ریخت که گنجایش آن خواهد بود؟ ۱۱ و یهوه صبایوت می گوید: خورنده را به چهت شما منع خواهم نمود تا ثمرات زمین شما را ضایع نسازد و مو شما در صحراء بی بار نشود. ۱۲ و همه امت هاشما را خوشحال خواهند خواند زیرا یهوه صبایوت می گوید که شما زمین مرغوب خواهید بود. ۱۳ خداوند می گوید: به ضد من سخنان سخت گفته اید و می گوید به ضد تو چه گفته ایم؟ ۱۴ گفته اید: بی فایده است که خدا را عادت نمایم و چه سود از اینکه او امر او را نگاه داریم و بحضور یهوه صبایوت با حزن سلوک نمایم؟ ۱۵ و حال متکبران را سعادتمند می خواهیم و بد کاران نیز فیروز می شوند و ایشان خدا را متحان می کنند و (معهدها) ناجی می گردند. ۱۶ آنگاه ترسندگان خداوند با یکدیگر مکالمه کرند و خداوند گوش گرفته، ایشان را استماع نمود و

عهد جدید

عیسی گفت: «ای پدر اینها را بیامز، زیرا که نمی دانند چه می کنند.» پس جامه های او را تقسیم کردند و قرعه افکندند.

لوقا ۲۳:۳۴

پرستش او آمده‌ایم؟» ۳ اما هیرودیس پادشاه چون این راشنید، مضطرب شد

و تمام اورشلیم با وی. ۴ پس همه روسای کهنه و کاتیان قوم را جمع

کرده، از ایشان پرسید که «مسيح کجا باید متولد شود؟» ۵ بد گفتند:

«در بیت لحم یهودیه زیرا که از نبی چنین مکتب است: ۶ و توابی بیت

لحم، در زمین یهودا از سایر سرداران یهودا هرگز کوچکتر نیستی، زیرا که از

تو پیشوایی به ظهور خواهد آمد که قوم من اسرائیل را رعایت خواهد نمود.»

۷ آنگاه هیرودیس مجوسیان را در خلوت خوانده، وقت ظهور ستاره را از

ایشان تحقیق کرد. ۸ پس ایشان را به بیت لحم روانه نموده، گفت:

«بروید و از احوال آن طفل بتدقیق تفحص کنید و چون یافتنید مرا خبر دهید

تا من نیز آمده، او را پرستش نمایم.» ۹ چون سخن پادشاه راشنیدن، روانه

شدند که ناگاه آن ستاره‌ای که در مشرق دیده بودند، پیش روی ایشان

می‌رفت تافق آنجایی که طفل بود رسیده، بایستاد. ۱۰ و چون ستاره را

دیدند، بی نهایت شاد و خوشحال گشتند ۱۱ و به خانه درآمده، طفل را با

مادرش مریم یافتند و به روی درافتاده، او را پرستش کردند و ذخایر خود را

گشوده، هدایای طلا و کدر و مر به وی گذارندند. ۱۲ و چون در خواب

و حی بدبیشان دررسید که به نزد هیرودیس بازگشت نکنند، پس از راه دیگر

به وطن خویش مراجعت کردند. ۱۳ و چون ایشان روانه شدند، ناگاه

فرشته خداوند در خواب به یوسف ظاهر شده، گفت: «برخیز و طفل و

مادرش را برداشته به مصر فرارکن و در آنجا باش تا به تو خبر دهم، زیرا که

هیرودیس طفل را جستجو خواهد کرد تا او راهلاک نماید.» ۱۴ پس

شبانگاه برخاسته، طفل و مادر او را برداشته، بسوی مصر روانه شد ۱۵ و

تاوفات هیرودیس در آنجا بماند، تا کلامی که خداوند به زبان نبی گفته بود

تمام گردد که «از مصر پسر خود را خواندم.» ۱۶ چون هیرودیس دید که

مجوسیان او را سخریه نموده‌اند، بسیار غضبناک شده، فرستاد و جمیع

اطفالی را که در بیت لحم و تمام نواحی آن بودند، از دو ساله و کمتر موافق

و قی که از مجوسیان تحقیق نموده بود، به قتل رسانید. ۱۸ آنگاه کلامی

که به زبان ارمیای نبی گفته شده بود، تمام شد: «آواری در رامه شنیده شد،

گریه و زاری و ماتم عظیم که راحیل برای فرزندان خود گریه می‌کند و تسلی

نمی‌پذیرد زیرا که نیستند.» ۱۹ اما چون هیرودیس وفات یافت، ناگاه

فرشته خداوند در مصر به یوسف در خواب ظاهر شده، گفت: ۲۰ «برخیز و

طفل و مادرش را برداشته، به زمین اسرائیل روانه شو زیرا آنانی که قصد جان

طفل داشتند فوت شدند.» ۲۱ پس برخاسته، طفل و مادر او را برداشت و

به زمین اسرائیل آمد. ۲۲ اما چون شنید که ارکلاوس به جای پدر خود

هیرودیس بر یهودیه پادشاهی می‌کند، از رفتن بدان سمت ترسید و در

خواب وحی یافته، به نواحی جلیل برگشت. ۲۳ و آمده در بلدهای مسمی

به ناصره ساکن شد، تا آنچه به زبان ابیا گفته شده بود تمام شود که «به

ناصری خوانده خواهد شد.»

۱ کتاب نسب نامه عیسی مسیح بن داود بن ابراهیم: ۲ ابراهیم اسحاق را آورد و اسحاق یعقوب را آورد و یعقوب یهودا و برادران او را آورد. ۳ و

یهودا، فارص و زارح را از تamar آورد و فارص، حصرون را آورد و حصرون،

ارام را آورد. ۴ و ارام، عمیناداب را آورد و عمیناداب، نحشون را آورد و

نحشون، شلمون را آورد. ۵ و شلمون، بوغر را از راحاب آورد و بوغر، عویدرا

از راعوت آورد و عویدرا، یسا را آورد. ۶ و یسا داود پادشاه را آورد و داود

پادشاه، سليمان را از زن اوریا آورد. ۷ و سليمان، رجيعان را آورد و رجيعان،

ایبا را آورد و ایبا، آسا را آورد. ۸ و آسا، بهوشاط را آورد و بهوشاط، بیoram

را آورد و بیoram، عزیزا آورد. ۹ و عزیزا، بیوتام را آورد و بیوتام، احاز را آورد و

احاز، حرقیقا را آورد. ۱۰ و حرقیقا، منسی را آورد و منسی، آمون را آورد و

آمون، یوشیا را آورد. ۱۱ و یوشیا، یکنیا و برادرانش را در زمان جلای بابل

آورد. ۱۲ و بعد از جلای بابل، یکنیا، سالتیل را آورد و سالتیل، زروبابل را

آورد. ۱۳ زروبابل، ایبیهود را آورد و ایبیهود، ایلیقایم را آورد و ایلیقایم، عازور را

آورد. ۱۴ و عازور، صادوق را آورد و صادوق، یاکین را آورد و یاکین،

ایلیهود را آورد. ۱۵ و ایلیهود، ایلهزار را آورد و ایلهزار، مغان را آورد و مغان،

یعقوب را آورد. ۱۶ و یعقوب، یوسف شهر مریم را آورد که عیسی مسمی به

مسیح از او مولود شد. ۱۷ پس تمام طبقات، از ابراهیم تا دادوه‌چهارد طبقه

است، و از داود تا جلای بابل چهارد طبقه، و از جلای بابل تا مسیح

چهارد طبقه. ۱۸ اما ولادت عیسی مسیح چنین بود که چون مادرش مریم

به یوسف نامزد شده بود، قبل از آنکه با هم آیند، او را روح القدس حامله

یافتد. ۱۹ و شوهرش یوسف چونکه مرد صالح بود و نخواست او را عربت

نماید، پس اراده نمود او را به نهانی رها کند. ۲۰ اما چون او در این

چیزی‌انگشتی کرد، ناگاه فرشته خداوند در خواب بروی ظاهر شده، گفت:

«ای یوسف پسر داود، از گرفتن زن خویش مریم متبر، زیرا که آنچه دروی

قرار گرفته است، از روح القدس است، ۲۱ و او پس از خواهد زاید و نام او

را عیسی خواهی نهاد، زیرا که او امت خویش را از گناهانشان خواهد

راهیاد.» ۲۲ و این همه برای آن واقع شد تاکلامی که خداوند به زبان نی

گفته بود، تمام گردد ۲۳ «که اینکه باکره آبستن شده پسری خواهد زاید و

نام او را عمانوئل خواهد خواند که تفسیرش این است: خدا با ما.» ۲۴

پس چون یوسف از خواب بیدار شد، چنانکه فرشته خداوند بدو امر کرده

بود، عمل آورد و زن خویش را گرفت ۲۵ و تا پس نخستین خود را نزاید، او

را نشناخت؛ و او را عیسی نام نهاد.

۲ و چون عیسی در ایام هیرودیس پادشاه در بیت لحم یهودیه تولد یافت،

ناگاه مجوسی چند از مشرق به اورشلیم آمد، گفتند: ۲ «کجاست آن

مولود که پادشاه یهود است زیراکه ستاره او را در مشرق دیده‌ایم و برای

گفت: «اگر افتاده مرا سجده کنی، همانا این همه را به تو بخشم.»

۱۰ آنگاه عیسی وی را گفت: «دور شوای شیطان، زیرا مکتوب است که خداوند خدای خود را سجده کن و او را فقط بپاد نما.» ۱۱ در ساعت ابليس او را رها کرد و اینک فرشتگان آمده، او را پرستاری می نمودند. ۱۲ و چون عیسی شنید که بحیی گرفار شده است، به جلیل روانه شد، ۱۳ و ناصره را ترک کرده، آمد و به کفرناحوم، به کناره دریا در حدود زیولون و فنتالیم ساکن شد. ۱۴ تا تمام گردد آنچه به زبان اشیاعیان نبی گفته شده بود ۱۵ که «زمین زیولون و زمین فنتالیم، راه دریا آن طرف اردن، اکنون ثمره شایسته توبه بیاورید، ۱۶ قومی که در ظلمت ساکن بودند، نوری عظیم دیدند و برنشینیدن گان دیوار موت و سایه آن نوری تایید.» ۱۷ از آن هنگام عیسی به معوجه شروع کرد و گفت: «توبه کنید زیرا ملکوت آسمان نزدیک است.» ۱۸ و چون عیسی به کناره دریای جلیل می خرامید، دو برادر یعنی شمعون مسمی به پطرس و برادرش اندریاس را دید که دامی در دریا می انداختند، زیرا صیاد بودند. ۱۹ بدیشان گفت: «از عقب من آید تا شما را صیاد مردم گردانم.» ۲۰ در ساعت دامها را گلدارده، از عقب او روانه شدند. ۲۱ و چون از آنجا گذشت دو برادر دیگر یعنی یعقوب، پسر زیدی و برادرش یوحنا را دید که در کشتنی با پدر خویش زیدی، دامهای خود را اصلاح می کنند؛ ایشان را نیز دعوت نمود. ۲۲ در حال، کشته و پدر خود را ترک کرده، از عقب او روانه شدند. ۲۳ و عیسی در تمام جلیل می گشت و در کنایس ایشان تعلیم داده، به بشارت ملکوت معوجه همی نمود و هر مرض و هر درد قوم را شفا می داد. ۲۴ و اسم او در تمام سوریه شهرت یافت، و جمیع مریضانی که به انانواع امراض و دردها مبتلا بودند و دیوانگان و مصروغان و مفلوجان را نزد او آوردند، و ایشان را شفا بخشید. ۲۵ و گروهی بسیار از جلیل و دیکاپولس و اورشلیم و یهودیه و آن طرف اردن در عقب اوروانه شدند.

۵ خوشابحالها و گروهی بسیار دیده، بر فراز کوه آمد و وقتی که او پنشست شاگردانش نزد اواحظر شدند. ۶ آنگاه دهان خود را گشوده، ایشان را تعلیم داد و گفت: «خوشابحال مسکینان در روح، زیرا ملکوت آسمان از آن ایشان است. ۷ خوشابحال ماتمیان، زیرا ایشان تسلی خواهند یافت. ۸ خوشابحال حليمان، زیرا ایشان وارث زمین خواهند شد. ۹ خوشابحال گرسنگان و تشنگان عدالت، زیرا ایشان سیر خواهند شد. ۱۰ خوشابحال رحم کنندگان، زیرا بر ایشان رحم کرده خواهند شد. ۱۱ خوشابحال پاک دلان، زیرا ایشان خدا راخواهند دید. ۱۲ خوشابحال صلح کنندگان، زیرا ایشان پسران خدا خوانده خواهند شد. ۱۳ خوشابحال زحمت کشان برای عدالت، زیرا ملکوت آسمان از آن ایشان است. ۱۴ خوشابحال باشید چون شما را فحش گویند و جفا رسانند، و با خاطر من هر سخن بدی بر شما کاذبانه گویند. ۱۵ خوش باشید و شادی عظیم نمایید، زیرا خداوند خدای خود را تجربه مکن.» ۱۶ پس ابليس او را به کوهی بسیار خداوند خدای خود را تجربه مکن.» ۱۷ پس ابليس او را به کوهی بسیار بلند برد و همه ممالک جهان و جلال آنها را بدو نشان داده، ۱۸ به وی

۳ در آن ایام، بحیی تعمیدهنه در بیابان یهودیه ظاهر شد و معظمه کرده، می گفت: ۴ «توبه کنید، زیرا ملکوت آسمان نزدیک است.» ۵ زیرا همین است آنکه اشعیای نبی از او خبرداده، می گوید: «صدای ندانندگانهای در بیابان که راه خداوند را مهیا سازید و طرق او را راست نمایید.

۶ و این بحیی لباس از پشم شترمی داشت، و کمریند چرمی بر کمر و خوارک از املخ و عسل بری می بود. ۷ پس چون بسیاری از فریسان و صدوقان را دید که بجهت تعمید وی می آیند، بدیشان گفت: «ای افعی زادگان، که شما را اعلام کرد که از غضب آینده بگیرید؟» ۸ اکنون ثمره شایسته توبه بیاورید، ۹ و این سخن را به خاطر خود راه مدهید که پدر ما ابراهیم است، زیرا به شما می گویی خداقدار است که از این سنگها فرزندان برای ابراهیم برانگیزاند. ۱۰ و الحال تیشه بر ریشه درختان نهاده شده است، پس هر درختی که ثمره نیکونیارود، بزیده و در آتش افکنده شود. ۱۱ من شمارا به آب به جهت توبه تعمید می دهم، لکن او که بعد از من می آید از من توانایت است که لایق برداشتن نعلیم او نیستم؛ او شما را به روح القدس و آتش تعمید خواهد داد. ۱۲ او غریال خود را در دست دارد و خرم خود را نیکو پاک کرده، گلدم خوشی را در ایثار ذخیره خواهد نمود، ولی کاه رادر آتشی که خاموشی نمی پذیرد خواهد سوزانید. ۱۳ آنگاه عیسی از جلیل به اردن نزد بحیی آمدتا از او تعمید یابد. ۱۴ اما بحیی او را منع نموده، گفت: «من احتیاج دارم که از تو تعمید یابم و تونزد من می آیی؟» ۱۵ عیسی در جواب وی گفت: «الآن بگنازاریزا که ما را همچنین مناسب است تا تمام عدالت را به کمال رسانیم.» ۱۶ اما عیسی چون تعمیدیافت، فور از آب برآید که در ساعت آسمان بروی گشاده شد و روح خدا را دید که مثل کبوتری نزول کرده، بر وی می آید. ۱۷ آنگاه خطای از آسمان دررسید که «این است پسر حبیب من که ازو خشنودم.»

۱۸ آنگاه عیسی به دست روح به بیابان برده شدتا ابليس او را تجربه نماید. ۱۹ و چون چهل شب ایام روزه داشت، آخر گرسنه گردید. ۲۰ پس تجربه کننده نزد او آمده، گفت: «اگر پسر خداهستی، بگو تا این سنگها نان شود.» ۲۱ در جواب گفت: «مکتوب است انسان نه محض نان زیست می کند، بلکه به هر کلمهای که از دهان خدا صادرگردد.» ۲۲ آنگاه ابليس او را به شهر مقدس برد و برکنگره هیکل بريا داشته، ۲۳ و به وی گفت: «اگر پسرخدا هستی، خود را به زیر انداز، زیرا مکتوب است که فرشتگان خود را درباره تو فرمان دهد تاون را به دستهای خود برگیرند، مبادا پایت به سنگی خورد.» ۲۴ عیسی وی را گفت: «و نیز مکتوب است خداوند خدای خود را تجربه مکن.» ۲۵ پس ابليس او را به کوهی بسیار بلند برد و همه ممالک جهان و جلال آنها را بدو نشان داده، ۲۶ به وی

اجر شما در آسمان عظیم است زیرا که به همینطور بر انبیای قبل از شما جفامی رسانیدند. ۱۳ «شما نمک جهانید! لیکن اگر نمک فاسد گردد، به کدام چیز باز نمکین شود؟ دیگر مصرفی ندارد جز آنکه بیرون افکنده، پاییمال مردم شود. ۱۴ شما نور عالمید. شهری که بر کوهی بنا شود، نتوان پنهان کرد. ۱۵ و چرا غ را نمی افزوند تا آن را زیر پیمانه نهیند، بلکه تا بر چرا غadan گذارند؛ آنگاه به همه کسانی که در خانه باشد، روشنایی می بخشد. ۱۶ مجتبین بگذارید نور شما بر مردم بتاید تا اعمال نیکوی شما را دیده، پدر شما را که در آسمان است تمجید نمایند. ۱۷ «گمان مبرید که آمدام تا تورات یا صحف انبیا را باطل سازم. نیامدهام تا باطل نمایم بلکه تائتمام کنم. ۱۸ زیرا هر آینه به شما می گوییم، تآسمان و زمین زایل نشود، همراه یا نقطه‌ای از تورات هرگز زایل نخواهد شد تا همه واقع شود. ۱۹ پس هرکه یکی از این احکام کوچکترین را بشکند و به مردم چنین تعلیم دهد، در ملکوت آسمان کمترین شمرده شود. اما هرکه بعمل آورد و تعلیم نماید، او در ملکوت آسمان بزرگ خوانده خواهد شد. ۲۰ زیرا به شما می گوییم، تاعدالت شما بر عدالت کاتبان و فرسیان افون نشود، به ملکوت آسمان هرگز داخل نخواهید شد. ۲۱ «شیدهاید که به اولین گفته شده است "قتل مکن و هرکه قتل کند سزاوار حکم شود." ۲۲ لیکن من به شما می گوییم، هرکه به برادر خود بی سبب خشم گیرد، مستوجب حکم باشد و هرکه برادر خود را راقا گوید، مستوجب قصاص باشد و هرکه احمد گوید، مستحق آتش جهنم بود. (Geenna g1067) ۲۳ پس هرگاه هدیه خود را به قربانگاه ببری و آنجا به مخاطرات آید که برادرت بر تو حقی دارد، ۲۴ هدیه خود را پیش قربانگاه و اگذار و رفتہ، اول با برادرخویش صلح نما و بعد آمدہ، هدیه خود را برگزین. ۲۵ با مدعی خود مدامی که با او در راه هستی صلح کن، مبادا مدعی، تو را به قاضی سپارد و قاضی، تو را به داروغه تسليم کند و در زندان افکنده شوی. ۲۶ هرآینه به تو می گوییم، که تا فلیس آخر را ادا نکنی، هرگز از آنجا بیرون نخواهی آمد. ۲۷ «شیدهاید که به اولین گفته شده است "زنامکن." ۲۸ لیکن من به شما می گوییم، هر کس به ذنب نظر شهوت اندازد، همان مد در دل خود با او زناکرده است. ۲۹ پس اگر چشم راست تو را بلغزند، قلعش کن و از خود دور انداز زیرا تو را بهتر آن است که عضوی از اعضا تباہ گردد، ازانکه تمام پانز در جهنم افکنده شود. (Geenna g1067) ۳۰ و اگر دست راست تو را بلغزند، قلعش کن و از خود دور انداز زیرا تو را مفیدتر آن است که عضوی از اعضای تو ناید شود، از آنکه کل جسدت دردوزخ افکنده شود.

۶ «زنهار عدالت خود را پیش مردم به جامیاوید تا شما را بینند و الا نزد پدر خود که در آسمان است، اجری ندارید. ۲ پس چون صدقه دهی، پیش خود کرنا منوار چنانکه ریاکاران در کنایس و بازارها می کنند، تا نزد مردم اکرام یابند. هرآینه به شما می گوییم اجر خود را پیش کنند، تا نزد مردم چون عبادت کنی، مانند ریاکاران میاش زیرا خوش دارند که در کنایس و گوشه های کوچه ها ایستاده، نمار گذارند تا مردم ایشان را بینند. هرآینه به شما می گوییم اجر خود را تاحصیل نموده اند. ۶ لیکن تو چون عبادت کنی، به حجره خود داخل شو و در را بسته، پدر خود را که در نهان است عبادت نمای و پدر نهان بین تو، تو را آشکارا اجر خواهد داد. ۷ و چون عبادت کنید، مانند امت ها تکرار باطل مکنید زیرا ایشان گمان می بزند که به سبب زیاد گفتن مستحب ایشان. ۸ پس مثل ایشان میاشید زیرا که پدر شما حاجات شما را می داند پیش از آنکه ازو سوال کنید. ۹ «پس شما به اینطور دعا کنید: "ای پدر ما که در آسمانی، نام

تو مقدس باد. ۱۰ ملکوت تو بیاید. اراده تو چنانکه در آسمان است، بر زمین نیز کرده شود. ۱۱ نان کفاف ما را امروز به ما بده. ۱۲ و قرض های ما را ببخش چنانکه ما نیقرضداران خود را می بخشمیم. ۱۳ و ما را در آزمایش میاور، بلکه از شریر ما راهایی ده. ۱۴ «زیرا هرگاه تقصیرات مردم را بدیشان بیامزید، پدر آسمانی شما، شما را نیز خواهدآمزید. ۱۵ اما اگر تقصیرهای مردم را نیامزید، پدر شما هم تقصیرهای شما را نیخواهدآمزید.

۱۶ اما جون روزه دارید، مانند ریا کاران ترشو می باشید زیرا که صورت خوبی را تغییرمی دهند تا در نظر مردم روزه دار نمایند. هر آینه به شما می گوییم اجر خود را یافته‌اند. ۱۷ لیکن توجه روزه داری، سر خود را تدهین کن و روی خود را بشنوی ۱۸ تا در نظر مردم روزه دار ننمایی، بلکه در حضور پدرت که در نهان است؛ و پدر نهان بین تو، تو را آشکارا جزا خواهد داد. ۱۹ «گنجها برای خود بر زمین نیندوزید، جایی که بید و زنگ زیان می رساند و جایی که دزدان نقب می زند و دزدی می نمایند. ۲۰ بلکه گنجه‌بجهت خود در آسمان بیندوزید، جایی که بید و زنگ زیان نمی رساند و جایی که دزدان نقب نمی زند و دزدی نمی کنند. ۲۱ زیرا هر جا گنج تواست دل تو نیز در آنجا خواهد بود. ۲۲ «چرا غدن چشم است؟ پس هرگاه چشم پسیط باشد تمام بدن روشن بود؛ ۲۳ اما اگر چشم تو فاسد است، تمام جسدت تاریک می باشد. پس اگر نوری که در تو است ظلمت باشد، چه ظلمت عظیمی است! ۲۴ «هیچ کس دو آقا را خدمت نمی تواند کرد، زیرا یا از یکی نفرت دارد و با دیگری محبت، و یا به یکی می چسبد و دیگر را حقیر می شمارد. محال است که خدا و مومونا را خدمت کنید. ۲۵ «بنابراین به شما می گوییم، از بهر جان خوداندیشه مکنید که چه خورید یا چه آشامید و نه برای بدن خود که چه پوشید. آیا جان، از خوارک و بدن از پوشک بهتر نیست؟ ۲۶ مرغان هوا را نظرکنید که نه می کارند و نه می دروند و نه در انباره‌اذخیره می کنند و پدر آسمانی شما آنها رامی پروراند. آیا شما از آنها بمراتب بهتر نیستید؟ ۲۷ و کیست از شما که به تفسیر بتواند ذراعی بر قرامت خود افراید؟ ۲۸ و برای لباس چرا می انديشيد؟ در سوستهای چمن تامل کنید، چگونه نمو می کنند! نه محنت می کشند و نه می ریستند! ۲۹ لیکن به شما می گوییم سليمان هم با همه جلال خود چون یکی از آنها آراسته نشد. ۳۰ پس اگر خدا علف صحراء را که امروز هست و فردا در تنور افکنه می شود چنین پوشاند، ای کم ایمانان آیا نه شما را از طریق اولی؟ ۳۱ پس اندیشه مکنید و مگویید چه بخوریم یا چه بنوشیم یا چه بپوشیم. ۳۲ زیرا که در طلب جمیع این چیزها امتها می باشند. اما پدر آسمانی شمامی داند که بدین همچیز احتیاج دارید. ۳۳ لیکن اول ملکوت خدا و عدالت او را بطلیبد که این همه برای شما مزید خواهد شد. ۳۴ پس در اندیشه فردا می باشید زیرا فردا اندیشه خود را خواهد کرد. بدی امروز برای امروز کافی است.

بر ریگ بنا نهاد. ۲۷ و باران باریزده، سیالبها جاری شد و پادهوزیده، بدان خانه زور آورد و خراب گردید و خواری آن عظیم بود.» ۲۸ و چون عیسی این سختنان را خست کرد آن گروه از تعلیم او در حیرت افتادند، ۲۹ زیرا که ایشان را چون صاحب قدرت تعلیم می داد و نه مثل کاتبان.

۸ و چون او از کوه به زیر آمد، گروهی بسیاراز عقب او روانه شدند. ۲ که ناگاه ابرصی آمد و او را پرسش نموده، گفت: «ای خداوند اگر بخواهی، می توانی مرا طاهر سازی.» ۳ عیسی دست آورده، او را لمس نمود و گفت: «می خواهم؛ طاهر شو!» که فور برص او طاهرگشت. ۴ عیسی بدو گفت: «زنهار کسی را اطلاع ندهی بلکه رفته، خود را به کاهن بنما و آن هدیهای را که موسی فرمود، بگذران تا بهجهت ایشان شهادتی باشد.» ۵ و چون عیسی وارد کفرناحوم شد، یوزباشی ای نزد وی آمد و بدو التمام نموده، ۶ گفت: «ای خداوند، خادم من مفلوج در خانه خوابیده و بشدت متالم است.» ۷ عیسی بدو گفت: «من آمده، او را شفا خواهم داد.» ۸ یوزباشی در جواب گفت: «خداوندا، لایق آن نی ام که زیستق من آمی. بلکه فقط سخنی بگو و خادم من صحت خواهد یافت. ۹ زیرا که من نیز مردی زیرحکم هستم و سپاهیان را زیر دست خود دارم؛ چون به یکی گوییم برو، می رود و به دیگری بیا، می آید و به غلام خود فلان کار را بکن، می کند.» ۱۰ عیسی چون این سخن را شنید، متعجب شده، به همراهان خود گفت: «هر آئینه به شما می گوییم که چنین ایمانی در اسرائیل هم نیافتمام. ۱۱ و به شما می گوییم که بسا از مشرق و مغرب آمده، درملکوت آسمان با ابراهیم و اسحاق و یعقوب خواهند نشست؛ ۱۲ اما پسران ملکوت بیرون افکنده خواهند شد، در ظلمت خارجی جایی که گریه و فشار دندان باشد. ۱۳ پس عیسی به یوزباشی گفت: «برو، بر وفق ایمانت تو را عطا شو،» که در ساعت خادم او صحت یافت. ۱۴ و چون عیسی به خانه پطرس آمد، مادرزن او را دید که تب کرده، خوابیده است. ۱۵ پس دست او را لمس کرد و تب او را رها کرد. پس برخاسته، به خدمت گذاری ایشان مشغول گشت. ۱۶ اما چون ملغول را گفت: «برخیز و بستخرد را برداشته، به خانه خود روانه شو!» ۱۷ تا سخنی که به زبان اشیاعی نی گفته شده بود تمام گردد که «او ضعف های ما را گرفت و مرض های ما را برداشت.» ۱۸ چون عیسی جمعی کثیر دور خود می دید، فرمان داد تا به کناره دیگر روند. ۱۹ آنگاه کاتبی پیش آمده، بدو گفت: «استاد هرچا روى، تو رامتابعت کنم.» ۲۰ عیسی بدو گفت: «روباهن راسراخها و مرغان هوا را آشیانه ها است. لیکن پسر انسان را جای سر نهادن نیست.»

۲۱ و دیگری از شاگردانش بدو گفت: «خداوندا اول مرارخصت د تا رفته، پدر خود را دفن کنم.» ۲۲ عیسی وی را گفت: «مرا متابعت کن و بگذار که مردگان، مردگان خود را دفن کنند.» ۲۳ چون به کشتی

سوار شد، شاگردانش از عقب او آمدند. ۲۴ ناگاه اضطراب عظیمی در دریا پیدا آمد، بحدی که امواج، کشتنی را فرومی گرفت؛ و او در خواب بود. ۲۵ پس شاگردان پیش آمده، او را بیدار کرده، گفتند: «خداؤندا، مارا دریاب که هلاک می شویم!» ۲۶ بدیشان گفت: «ای کم ایمان، چرا ترسان هستید؟» آنگاه برخاسته، بادها و دریا را نهیب کرد که آرامی کامل پیدی آمد. ۲۷ اما آن اشخاص تعجب نموده، گفتند: «این چگونه مردی است که بادها و دریا نیز را اطاعت می کنند!» ۲۸ و چون به آن کناره در زمین جرجسیان رسید، دو شخص دیوانه از قبرها بیرون شده، پدبورخوردن و بحدی تندخوی بودند که هیچ کس از آن راه نتوانستی عبور کند. ۲۹ در ساعت فریاد کرده، گفتند: «یا عیسی ابن الله، ما را با تو جه کار است؟ مگر در اینجا آمدهای تا ما را قبل از وقت عذاب کنی؟» ۳۰ و گله گراز بسیاری دور از ایشان می چرید. ۳۱ دیوهای از وی استدعا نموده، گفتند: «هرگاه ما را بیرون کنی، در گله گرازان ما را بفرست.» ۳۲ ایشان را گفت: «بروید!» در حال بیرون شده، داخل گله گرازان گردیدند که فی الفور همه آن گرازان از بلندی به دریا جسته، در آب هلاک شدند. ۳۳ اما شبانان گریخته، به شهر رفتند و تمام آن حادثه و ماجرای دیوانگان را شهرت دادند. ۳۴ واینک تمام شهر برای ملاقات عیسی بیرون آمد. چون او دیدند، التمام نمودند که از حدود ایشان بیرون رود.

۹ پس به کشتنی سوار شده، عبور کرد و به شهر خویش آمد. ۱۰ ناگاه مفلوجی را بر پستر خوابانیده، نزد وی آوردند. چون عیسی ایمان ایشان را دید، مفلوج را گفت: «ای فرزند، خاطر جمع دار که گناهات آمرزیده شد.» ۱۱ آنگاه بعضی از کاتبان با خود گفتند: «این شخص کفر می گوید.» ۱۲ عیسی خیالات ایشان را درک نموده، گفت: «از بهرجه خیالات فاسد به خاطر خود راه می دهید؟ ۱۳ زیرا کدام سهل تر است، گفتند: «اینکه گناهان تو آمرزیده شد یا گفتن آنکه برخاسته بخرام؟» ۱۴ لیکن تا بدانید اینکه گناهان تو آمرزیده شد یا گفتن آنکه برخاسته بخرام؟ ۱۵ و چون عیسی به خانه پطرس آمد، مادرزن او را دید که که پسرانسان را قادر آمرزیدن گناهان بر روی زمین هست...» آنگاه ملغول را گفت: «برخیز و بستخرد را برداشته، به خانه خود روانه شو!» ۱۶ پس برخاسته، به خدمت گذاری ایشان مشغول گشت. ۱۷ تا چون شام شد، بسیاری از دیوانگان را به نزد او آوردند و محض سختی ارواح را بیرون کرد و همه مریضان را شفای بخشید. ۱۸ چون عیسی کشیر دور خود دید، فرمان داد تا به نی گفته شده بود تمام گردد که «او ضعف های ما را گرفت و مرض های ما را برداشت.» ۱۹ آنگاه کاتبی پیش آمده، بدو گفت: «استاد هرچا کناره دیگر روند. ۲۰ آنگاه کاتبی پیش آمده، بدو گفت: «روباهن راسراخها و روى، تو رامتابعت کنم.» ۲۱ عیسی بدو گفت: «مرا تابع شما با با جگیران و گناهکاران غذا می خورد؟» ۲۲ عیسی چون شنید، گفت: «نه تندرستان بلکه مریضان احتیاج به طبیب دارند. ۲۳ لکن رفته، این را دریافت کنید که «رحمت می خواهم نه قریانی»، زیرا نیامدها متعادلان را

بلکه گاههکاران را به توبه دعوت نمایم.» ۱۴ آنگاه شاگردان بحی نزد وی آمده، گفتند: «چون است که ما و فریسان روزه بسیاری داریم، لکن شاگردان تو روزه نمی دارند!» ۱۵ عیسی بدبیشان گفت: «آیا پسران خانه عروسی، مادامی که داماد با ایشان است، می توانند ماتم کنند؟ و لکن ایامی می آید که داماد از ایشان گرفته شود؛ در آن هنگام روزه خواهد داشت. ۱۶ وهیچ کس بر جامه کهنه پارهای از پارچه نو وصله نمی کند زیرا که آن وصله از جامه جدا می گردد و دریگی بدتر می شود. ۱۷ و شراب نو را در مشکهای کهنه نمی ریند والا مشکها دریده شده، شراب ریخته و مشکها تباہ گردد. بلکه شراب نو را در مشکهای نو می ریند تا هر دوم حفظ باشد.» ۱۸ او هنوز این سخنان را بدبیشان می گفت که ناگاه رئیسی آمد او را پرسش نموده، گفت: «اکنون دختر من مرده است. لکن بیا و دست خودرا بر وی گذار که زیست خواهد کرد.» ۱۹ پس عیسی به اتفاق شاگردان خود بربخاسته، از عقب او روان شد. ۲۰ و اینک زنی که مدت دوازده سال به مرض استحاضه مبتلا می بود، از عقب او یافته اید، مفت بدھید. ۹ طلا یا نقره یا مس در کمرهای خود ذخیره مکنید، ۱۰ و برای سفر، توشیدان یا دو پراهن با کفشها یا عصا برندارید، ابرسان راطهر سازید، مردگان را زنده کنید، دیوها را بیرون نمایید. مفت یافته اید، مفت بدھید. ۱۱ و در هر شهری یا قریه ای که زیرا که مزدور مستحق خوارک خود است. ۱۲ و طلاق یا نقره یا مس در کمرهای خود ذخیره داخل شوید، پرسید که در آنجا که لیاقت دارد؛ پس در آنجا بمانید تا بیرون روید. ۱۳ پس اگر خانه یاری باشد، سلام شما بر آن واقع خواهد شد و اگر لایق بود، سلام شما به شما خواهد برگشت. ۱۴ و هر که شما را قبول نکند یا به سخن شما گوش ندهد، از آن خانه یا شهر بیرون شده، خاک پایهای خود را برافشارید. ۱۵ هر آینه به شمامی گوییم که در روز جزا حالت زمین سدوم و غمده از آن شهر سهل تر خواهد بود. ۱۶ هان، من شما را مانند گوسفندان در میان گرگان می فرمست؛ پس مثل مارها هوشیار و چون کبیتران ساده باشید. ۱۷ مردم برحدار باشید، زیرا که شما را به مجلسها تسلیم خواهند کرد و در کنایس خود شما را تازیانه خواهند زد، ۱۸ و در حضور حکام و سلاطین، شما را بخاطر من خواهند برد تا بر ایشان و بر امتها شهادتی شود. ۱۹ اما چون شما را تسلیم کنند، اندیشه مکنید که چگونه یا چه بگویید زیرا گوینده همان ساعت به شما عطا خواهد شد که چه باید گفت، ۲۰ زیرا گوینده شما نیستید بلکه روح پدر شما، در شما گوینده است. ۲۱ و برادر، برادر را و پدر، فرزند را به موت تسلیم خواهند کرد و فرزندان بر والدین خود بربخاسته، ایشان را به قتل خواهند رسانید؛ ۲۲ و به جهت اسم من، جمیع مردم از شما نفرت خواهند کرد. لیکن هر که تا به آخر صیر کند، نجات یابد. ۲۳ و وقتی که در یک شهر بر شما جفا کنند، به دیگری فرار کنید زیرا هر آینه به شما می گوییم تا پسر انسان نیاید، از همه شهرهای اسرائیل نخواهید پرداخت. ۲۴ شاگرد از معلم خود افضل نیست و نه غلام از آقایش بتر. ۲۵ کافی است شاگرد را که چون استاد خویش گردد و غلام را که چون آفای خودشود. پس اگر صاحب خانه را بعلیوبول خواندند، چقدر

زیادتر اهل خانه‌اش را. ۲۶ لهذا از ایشان مترسید زیرا چیزی مستور نیست که مکشوف نگردد و نه مجهولی که معلوم نشود. ۲۷ آنچه در تاریکی به شما می‌گویند، در روشنایی پگویند، و آنچه در گوش شنیده بر بامها موضعه کنید. ۲۸ واز قاتلان جسم که قادر بر کشتن روح نی‌اند، بیم مکنید بلکه از او پترسید که قادر است بر هلاک کردن روح و جسم را نیز در جهنم.

(Geenna g1067) آیا دوگنجشک به یک فلس فروخته نمی‌شود؟

حال آنکه یکی از آنها جزو به حکم پدر شما به زمین نمی‌افتد. ۳۰ لیکن همه موهای سر شما نیز شمرده شده است. ۳۱ پس ترسان مبایشید زیرا شما از گنجشکان بسیار افضل هستید. ۳۲ پس هرکه مرا پیش مردم اقرار کند، من نیز در حضور پدر خود که در آسمان است، او راقفار خواهم کرد. ۳۳ اما هرکه مرا پیش مردم انکار نماید، من هم در حضور پدر خود که در آسمان است او را انکار خواهم نمود. ۳۴ گمان میرید که آمدام تا سلامتی پر زمین بگذارم. نیامدهام تا سلامتی بگذارم بلکه شمشیر را. ۳۵ زیرا که آمدام تا مرد را از پدر خود و دختر را از مادر خویش و عروس را از مادر شوهرش جدادازم. ۳۶ و دشمنان شخص، اهل خانه او خواهد بودند. ۳۷ و هرکه پدر یا مادر را بیش از من دوست دارد؛ لایق من نباشد و هرکه پسر یا دختر را از من زیاده دوست دارد، لایق من نباشد. ۳۸ و هرکه صلیب خود را بر پرداشته، از عقب من نیاید، لایق من نباشد. ۳۹ هرکه جان خود را دریابد، آن راهلاک سازد و هرکه جان خود را بخاطر من هلاک کرد، آن را خواهد دریافت. ۴۰ هرکه شما را قبول کند، مرا قبول کرده و کسی که مرا قبول کرده، فرستنده مرا قبول کرده باشد. ۴۱ و آنکه نبی ای را به اسم نبی پنید، اجرت نبی یابد و هرکه عادلی را به اسم عادلی پذیرفته، مزد عادل را خواهد بیافت. ۴۲ و هرکه یکی از این صغار را کاسه‌ای از آب سرد محض نام شاگرد نوشاند، هرآینه به شمامی گویند اجر خودرا ضایع نخواهد ساخت.»

۱۱ و چون عیسی این وصیت را با دوازده شاگرد خود به اتمام رسانید، از آنجا روانه شد تا در شهرهای ایشان تعلیم دهد و موضعه نماید. ۲ و چون یحیی در زیدان، اعمال مسیح را شنید، دو نفر از شاگردان خود را فرستاده، ۳ بدین گفت: «آیا آن آینده تویی با منتظر دیگری باشیم؟» ۴ عیسی در جواب ایشان گفت: «بروید و یحیی را از آنچه شنیده و دیده اید، اطلاع دهید ۵ که کوران پیانا می‌گردد و لنگان به رفتار می‌آیندو ابرسان طاهر و کران شنوا و مردگان زنده می‌شوند و فقیران بشارت می‌شوند؛ ۶ و خوشابحال کسی که در من نلغوذ.» ۷ و چون ایشان می‌رفتند، عیسی با آن جماعت دریاره یحیی آغاز سخن کرد که «بجهت دیدن چه چیز بیرون شدید؟ آیا نی را که از باد در جبتش است؟ ۸ بلکه بجهت دیدن چه چیز بیرون شدید؟ آیا مردی را که لباس فاخر در بر دارد؟ اینک آنایی که رخت فاخر می‌پوشند در خانه‌های پادشاهان می‌باشند. ۹ لیکن بجهت دیدن

۱۰ چه چیزبیرون رفید؟ آیا نی را؟ بلی به شما می‌گوییم ازینی افضلی را!

۱۱ زیرا همان است آنکه درباره اومکتوب است: «اینک من رسول خود را پیش روی تو می‌فرستم تا راه تو را پیش روی تو مهیا سازد.» ۱۱ هرآینه به شما می‌گویند که از اولاد زنان، بزرگتر از یحیی تمییدهنه برتخاست، لیکن کوچکتر در مملکوت آسمان از وی بزرگ تر است. ۱۲ و از ایام یحیی تمییدهنه تا الان، مملکوت آسمان محبور می‌شود و جباران آن را به زوری ریاید. ۱۳ زیرا جمیع انبیا و توارات تا یحیی اخبار می‌نمودند. ۱۴ و اگر خواهید قول کنید، همان است الیاس که باید بیاید. ۱۵ هرکه گوش شنوا دارد بشنوید. ۱۶ لیکن این طایفه را به چه چیزتیشه نمایم؟ اطفالی را مانند که در کوچه هائشته، رفیقان خویش را صدا زده، ۱۷ می‌گویند: «برای شما نی نواختیم، رقص نکردی؛ نوحه گری کردیم، سینه نزدید.» ۱۸ زیرا که یحیی آمد، نه می‌خورد و نه می‌آشامید، می‌گویند دیو دارد. ۱۹ پسر انسان آمد که می‌خورد و می‌نوشد، می‌گویند اینک مردی پرخور و میگسار و دوست با جگیران و گناهکاران است. لیکن حکمت افزوندان خود تصدیق کرده شده است.» ۲۰ و عده آرامش درون آنگاه شروع به ملامت نمود بر آن شهرهایی که اکثر از معجزات وی در آنها ظاهر شد زیرا که توبه نکرده بودند: ۲۱ «وای بر توای خوزین! وای بر توای بیت صیدا! زیرا اگرمعجزاتی که در شما ظاهر گشت، در صور و صدیون ظاهر می‌شد، هرآینه مدتی در پلاس و خاکستر توبه می‌نمودند. ۲۲ لیکن به شما می‌گویند که در روز جزا حالت صور و صدیون از شماسههلتر خواهد بود. ۲۳ و توای کفرناحوم که تا به فلک سرافراشته‌ای، به جهنم سرنگون خواهی شد زیرا هرگاه معجزاتی که در تو پدید آمد در سی دو سی دو ظاهر می‌شد، هرآینه تا امروز باقی می‌ماند. **(Hadēs g86)** ۲۴ لیکن به شما می‌گویند که در روز جراحات زمین سدوم از تو سهیل تر خواهد بود. ۲۵ در آن وقت، عیسی توجه نموده، گفت: «ای پدر، مالک آسمان و زمین، تو را ستایش می‌کنم که این امور را از دانایان و خدمدان پنهان داشته و به کودکان مکشوف فرمودی! ۲۶ بلی ای پدر، زیرا که همچنین منظور نظر تو بود. ۲۷ پدر همه‌چیز را به من سپرده است و کسی پسر را نمی‌شناسد بعزم پدر و نه پدر را هیچ کس می‌شناسد غیر از پسر و کسی که پسر بخواهد بدومکشوف سازد. ۲۸ بیاید نزد من ای تمام زحمتکشان و گرانباران و من شما را آرامی خواهم بخشید. ۲۹ بیوغ مرا بر خود گیرید و از من تعلیم باید زیرا که حليم و افتاده دل می‌باشم و در نفوس خود آرامی خواهید یافت؛ ۳۰ زیرا بیوغ من خفیف است و بار من سیک.»

۱۲ در آن زمان، عیسی در روز سبت از میان کشترارها می‌گذشت و شاگردانش چون گرسنه بودند، به چیدن و خوردن خوشه ها آغاز کردند. ۲ اما فریسان چون این را دیدند، بدوقفتند: «اینک شاگردان تو عملی می‌کنند که کردن آن در سبت جایز نیست.» ۳ ایشان را گفت: «مگرخواندهاید

آنچه داود و رفیقانش کردند، وقتی که گرسنه بودند؟ ۴ چه طور به خانه خدا درآمده، تانهای تقدمه را خورد که خوردن آن بر او و رفیقانش حلال نبود بلکه بر کاهنان فقط. ۵ یا در تورات نخوانده اید که در روزهای سبت، کهنه در هیکل سبت را حرمت نمی دارند و بی گناه هستند؟ ۶ لیکن به شما می گوییم که در اینچاشخصی بزرگتر از هیکل است! ۷ و اگر این معنی را درک می کردید که رحمت می خواهمن نه قربانی، بی گناهان را مذمت نمی نمودید. ۸ زیرا که پسرانسان مالک روز سبت نیز است.» ۹ و از آنجا رفته، به کنیسه ایشان درآمد، ۱۰ که ناگاه شخص دست خشکی حاضر بود. پس ازوی پرسیده، گفتند: «آیا در روز سبت شفا دادن جایز است یا نخواهد گرفت و بیرون آورد؟ ۱۲ پس چقدر انسان از گوسفند افضل است.

بنابراین در سبت‌ها نیکویی کردن روا است.» ۱۳ آنگاه آن مرد را گفت: «کیست از شما که یک گوسفند داشته باشد و هرگاه آن در روز سبت به حفره‌ای افتاد، او را نخواهد گرفت و بیرون آورد؟ ۱۴ پس چقدر انسان از گوسفند افضل است.

نه؟» تا ادعایی بر او وارد آورند. ۱۵ وی به ایشان گفت: «کیست از شما خوب برمی آورد و مرد بد از خزانه بد، چیزهای بدپریون می آورد. ۱۶ لیکن به شما می گوییم که هر سخن باطل که مردم گویند، حساب آن را در روزداری خواهند داد. ۱۷ زیرا که از سخنان خود عادل شمرده خواهی شد و از سخنهای تو بر توحیم خواهد شد.» ۱۸ آنگاه بعضی از کاتبان و فریسان در جواب گفتند: «ای استاد می خواهیم از تو آیینه بینیم.» ۱۹ او در جواب ایشان گفت: «فرقه شیر و زنگار آرایی می طلبند و بدیشان جز عیسی این را درک نموده، از آنجا روانه شدو گروهی بسیار از عقب او آمدند. پس جمیع ایشان را شفا بخشید، ۲۰ و ایشان را قادغن فرمود که او را شهرت ندهند. ۲۱ تا تمام گردد کلامی که به زبان اشیاعیان نبی گفته شده بود: ۲۲ «اینک بند من که او را برگردید و حبیب من که خاطر از او خواهد شد شنبید. ۲۳ ایشان را شفا داد چنانکه یونس سه شبانه روز در شکم زمین خواهد بود.

مردمان نینوا در روز داوری با این طایفه برخاسته، بر ایشان حکم خواهند کرد زیرا که به موعظه یونس توبه کردند و اینک بزرگتری از یونس در اینجا است. ۲۴ ملکه جنوب در روز داوری با این فرقه برخاسته، برایشان حکم خواهد کرد زیرا که از اقصای زمین آمد تا حکمت سليمان را بشنود، و اینک شخصی بزرگتر از سليمان در اینجا است. ۲۵ وقتی که روح پلید از شکم ماهی ماند، پسر انسان نیز سه شبانه روز در شکم زمین خواهد بود. ۲۶ مردمان نینوا در روز داوری با این طایفه برخاسته، بر ایشان حکم خواهند شوند و انجام آن شخص بدر از آغاگش می شود. همچنین به این فرقه شیر خواهد شد.» ۲۷ او با آن جماعت هنوز سخن می گفت که ناگاه مادر و پرادرانش در طلب گفتگوی وی بیرون ایستاده بودند. ۲۸ و شخصی وی را گفت: «اینک مادر تو و پرادرانت بیرون ایستاده، می خواهند با تنو سخن گویند.» ۲۹ در جواب قابل گفت: «کیست مادر من و پرادرانم کیانند؟» ۳۰ و دست خود را به سوی شاگردان خود دراز کرده، گفت: «این‌اند مادر من و پرادرانم. ۳۱ زیرا هر که اراده پدر مرا که در آسمان است بدجا آورد، همان پرادر و خواهر و مادر من است.»

۱۳ در همان روز، عیسی از خانه بیرون آمد، به کناره دریا نشست ۲ و گروهی بسیار بر وی جمع آمدند، بقسمی که او به کشتی سوار شده، قرار گرفت و تمامی آن گروه بر ساحل ایستادند؛ ۳ و معانی بسیار به مثلاها

برای ایشان گفت: «وقتی بزرگی بجهت پاشیدن تخم بیرون شد. ۴ و چون تخم می‌پاشید، قاری در راه افداد و مرغان آمد، آن را خوردند. ۵ و بعضی برستگلخ جایی که خاک زیاد نداشت افداده، بروید سبز شد، چونکه زمین عمق نداشت، ۶ و چون آفتاب برآمد بسوخت و چون ریشه نداشت خشکید. ۷ و بعضی در میان خارها ریخته شد و خارها نمو کرده، آن را خفه نمود. ۸ و برخی درزهای نیکو کاشته شده، بار آورد، بعضی صد و بعضی شست و بعضی سی. ۹ هرکه گوش شنواردار بشمود. ۱۰ آنگاه شاگردانش آمد، به او گفتند: «ازچه جهت با اینها به مثلها سخن می‌رانی؟» ۱۱ در جواب ایشان گفت: «دانستن اسرار ملکوت آسمان به شما عطا شده است، لیکن بدیشان عطانتشد، ۱۲ زیرا هرکه دارد بدو داده شود و افزونی یابد. اما کسی که ندارد آنچه دارد هم از او گرفته خواهد شد. ۱۳ از این جهت با اینها به مثلها سخن می‌گوییم که نگرانند و نمی‌بینند و شنوای هستند و نمی‌شنوند و نمی‌فهمند. ۱۴ و در حق ایشان نبوت اشیاع تمام می‌شود که می‌گوید: «به سمع خواهید شد و نخواهید فهمید و نظر کرده، خواهید نگریست و نخواهید دید. ۱۵ زیرا قلب این قوم سنگین شده و به گوشها به سنگینی شنیده‌اند و چشمان خود را بر هم نهاده‌اند، مبادله چشمها بینند و به گوشها بشنوند و به دلبه‌فهمند و باگشت کنند و من ایشان را شفا دهم.» ۱۶ لیکن خوشابه‌حال چشمان شما زیرا که می‌بینند و گوشهای شما زیرا که می‌شنوند ۱۷ زیرا هراینه به شما می‌گوییم بسا انبیا و عادلان خواستند که آنچه شما می‌بینند، بینند و ندیدند و آنچه می‌شنوند، بشنوند و نشنیدند. ۱۸ پس شما مثل بزرگ را بشنوید. ۱۹ کسی که کلمه ملکوت را شنیده، آن را نفهمید، شریمی آید و آنچه در دل او کاشته شده است می‌ریاید، همان است آنکه در راه کاشته شده است. ۲۰ و آنکه برستگلخ ریخته شده، اوست که کلام را شنیده، فی الفور به خشنودی قبول می‌کند، ۲۱ و لکن ریشه‌ای در خود ندارد، بلکه فانی است و هرگاه سختی یا صدمه‌ای بهسبب کلام بر او وارد آید، در ساعت لغزش می‌خورد. ۲۲ و آنکه در میان خارها ریخته شد، آن است که کلام را بشنود و اندیشه این جهان و غرور دولت، کلام را خفه کند و بی‌ثمر گردد. ۲۳ و آنکه درزهای نیکو کاشته شد، آن است که کلام را شنیده، آن را می‌فهمید و بارور شده، بعضی صد و بعضی شست و بعضی سی ثمر می‌آورد.» ۲۴ و مثیلی دیگر بجهت ایشان آورد، گفت: «ملکوت آسمان مردی را ماند که تخم نیکو درزهای خود کاشت: ۲۵ و چون مردم در خواب بودند دشمنش آمده، در میان گندم، کرکاس ریخته، برفت. ۲۶ و وقتی که گندم روید و خوش برآورد، کرکاس نیز ظاهر شد. ۲۷ پس نوکران صاحب خانه آمد، به عیسی ایشان را گفت: «آیا همه این امور را فهمیده‌اید؟» گفتند: «بلی خداوندا.» ۲۸ پس ایشان گفت: «بنابراین، هر کاتبی که در ملکوت آسمان خداوندا.» ۲۹ ایشان بهم رسانید؟» ۳۰ ایشان را فرمود: «این کار دشمن

تعلیم یافته است، مثل صاحب خانه‌ای است که از خزانه خویش چیزهای نو و اطفال قریب به پنج هزار مرد بودند. ۲۲ بی‌درنگ عیسی شاگردان خود را و کهنه بیرون می‌آورد.» ۵۳ و چون عیسی این مثلا را به انتقام رسانید، آن موضع روانه شد. ۵۴ و چون به وطن خویش آمد، ایشان را در کنیسه ایشان تعلیم داد، بقسمی که متعجب شده، گفتند: «از کجا این شخص چنین حکمت و معجزات را بهم رسانید؟ ۵۵ آیا این پسر نجار نمی‌باشد؟ و آیا مادرش مریم نامی نیست؟ و برادرانش یعقوب و یوسف و شمعون و یوهودا؟ ۵۶ و همه خواهانش نزد ما نمی‌باشند؟ پس این همه را از کجا بهم رسانید؟» ۵۷ و درباره او لغزش خوردن. لیکن عیسی بدیشان گفت: «تبی ای حرمت نباشد مگر در وطن و خانه خویش.» ۵۸ و بهسب بایمانی ایشان معجزه سیار در آنجا ظاهر نساخت.

۱۴ در آن هنگام هیرودیس تیتراخ چون شهرت عیسی را شنید، ۲ به خادمان خود گفت: «این است یعنی تعمیدهنده که از مردگان براخاسته است، و از این جهت معجزات از او صادر می‌گردد.» ۳ زیرا که هیرودیس یعنی را با خاطر هیرودیا، زن برادر خود فیلیپس گرفته، در بند نهاده و در زندان انداخته بود؛ ۴ چون که یعنی بدو همی گفت: «نگاه داشتن وی بر تو حلال نیست.» ۵ و وقتی که قصد قتل او کرد، از مردم ترسید زیرا که او را نبی می‌دانستند. ۶ اما چون بزم میلاد هیرودیس را می‌آراستند، دختر هیرودیا در مجلس رقص کرده، هیرودیس را شاد نمود. ۷ از این رو قسم خورده، وعده داد که آنچه خواهد بدهد. ۸ و او از تغییر مادر خود گفت که «سریحی تعمیدهنده را الان در طبقی به من عنایت فرمای.» ۹ آنگاه پادشاه برنجید، لیکن بجهت پاس قسم و خاطر همنشینان خود، فرمود که بدنهن. ۱۰ و فرستاده، سر یعنی را در زندان از تن جدا کرد، ۱۱ و سر او را در طشتی گذارد، به دختر تسلیم نمودند و او آن را نزد مادر خود برد. ۱۲ پس شاگردانش آمده، جسد او را برداشته، به خاک سپرده و رفته، عیسی را اطلاع دادند. ۱۳ و چون عیسی این را شنید، به گشتش سوارشده، از آنجا به ویرانه‌ای به خلوت رفت. و چون مردم شنیدند، از شههرا به راه خشکی از عقب وی روانه شدند. ۱۴ پس عیسی بیرون آمده، گروهی بسیار دیده، بر ایشان رحم فرمود و بیماران ایشان را شفا داد. ۱۵ و در وقت عصر، شاگردانش نزد وی آمده، گفتند: «این موضع ویرانه است و وقت الان گذشته. پس این گروه را مرخص فرما تا به دهات رفته بجهت خود غذابخزند.» ۱۶ عیسی ایشان را گفت: «احتیاج به رفین ندارند. شما ایشان را غذا دهید.» ۱۷ بدو گفتند: «در اینجا چر پیچ نان و دو ماهی نداریم!» ۱۸ گفت: «آنها را اینجا به نزد من بیاورید!» ۱۹ و بدان جماعت فرمود تا بر سیزه نشستند و پنج نان و دو ماهی را گرفته، به سوی آسمان نگریسته، برکت داد و نان را پاره کرده، به شاگردان سپرد و شاگردان بدان جماعت. ۲۰ و همه خورده، سیر شدند و از پاره های باقی مانده دوازده سبد پرکرده، برداشتند. ۲۱ و خورنده‌گان سوای زنان

۱۵ آنگاه کاتبان و فریسان اورشلیم نزد عیسی آمده، گفتند: ۲ «چون است که شاگردان تو از تقليد مشایخ تجاوز می‌نمایند، زیرا هرگاه نان می‌خورند دست خود رانی شویند؟» ۳ او در جواب ایشان گفت: «شمانیز به تقليد خویش، از حکم خدا چرا تجاوز می‌کنید؟» ۴ زیرا خدا حکم داده است که مادر و پدر خود را حرمت دار و هر که پدر یا مادر را دشنام دهد البته هلاک گردد. ۵ لیکن شمامی گویید هر که پدر یا مادر خود را گوید آنچه ازمن به تو نفع رسید هدیه‌ای است، ۶ و پدر یا مادر خود را بعد از آن احترام نمی‌نماید. پس به تقليد خود، حکم خدا را باطل نموده‌اید. ۷ ای ریاکاران، اشیاعه در باره شما نیکو نبوت نموده است که گفت: ۸ این قوم به زبانهای خود به من تقرب می‌جویند و به لبهای خویش مرا تمجیدی نمایند، لیکن دلشان از من دور است. ۹ پس عبادت مرا عبیث می‌کنند زیرا که احکام مردم را بمنزله فرایض تعلیم می‌دهند.» ۱۰ و آن جماعت را خوانده، بدیشان گفت: «گوش داده، بفهمید؛ ۱۱ نه آنچه به دهان فرومی‌رود انسان را نجس می‌گرداند.» ۱۲ آنگاه شاگردان وی آمده، گفتند: «آیا می‌دانی که فریسان چون این سخن را شنیدند، مکروهش داشتند؟» ۱۳ او در جواب گفت: «هر نهالی که پدرآسمانی من نکاشته باشد، کنده شود.» ۱۴ ایشان را واگذارید، کوران

۱۶ آنگاه فریسیان و صدو قیان نزد او آمده، از روی امتحان از وی خواستند که آینه آسمانی برای ایشان ظاهر سازد. ۲ ایشان را جواب داد که «در وقت عصر می گویند هوا خوش خواهد بود زیرا آسمان سرخ است؛^۳ وصبع‌گاهان می گویند امروز هوا بد خواهد شدزیرا که آسمان سرخ و گرفته است. ای ریاکاران می دانید صورت آسمان را تمیز دهید، امثال امارات زمانها را نمی توانید!»^۴ فرقه شیرپر زناکار، آینه می طبلند و آینه بدبیشان عطا خواهد شد جزو آینه پونس نبی.» پس ایشان را رها کرد، روانه شد.^۵ و شاگردانش چون بدان طرف می رفتند، فراموش کردند که نان بردارند.^۶ عیسی ایشان را گفت: «آگاه باشید که از خمیرمایه فریسیان و صدو قیان احتیاط کنید!»^۷ پس ایشان در خود تنگر نموده، گفتند: «از آن است که نان برداشته ایم.»^۸ عیسی این را درک نموده، بدبیشان گفت: «ای سست ایمانان، چرا در خود تنگری کنید از آنچه که نان نیاورده اید؟»^۹ آیا هنوز نفهمیده و یاد نیاورده اید آن پنج نان و پنج هزار نفر و چند سبدی را که برداشتید؟^{۱۰} و نه آن هفت نان و چهار هزار نفر و چند زنبیلی را که برداشتید؟^{۱۱} پس چرا نفهمیدید که درباره نان شما را نگفتم که از خمیرمایه فریسیان و صدو قیان احتیاط کنید؟»^{۱۲} آنگاه دریافتند که نه از خمیرمایه نان بلکه از تعلیم فریسیان و صدو قیان حکم به احتیاط فرموده است.^{۱۳} و هنگامی که عیسی به نواحی قصیره فیلیپ آمد، از شاگردان خود پرسیده، گفت: «مردم مرا که پسر انسانم چه شخص می گویند؟»^{۱۴} گفتند: «بعضی یحیی تمیز دهنده و بعضی الیاس و بعضی ارمیا یا یکی از انبیا.»^{۱۵} ایشان را گفت: «شما مرا که می دانید؟»^{۱۶} شمعون پطرس در جواب گفت که «تو یعنی مسیح، پسر خدای زنده!»^{۱۷} عیسی در جواب وی گفت: «خوب شحال توابی شمعون بن یونا! زیرا جسم و خون این را بر تو کشف نکرده، بلکه پدر من که درآسمان است.»^{۱۸} و من نیز تو را می گویم که تویی پطرس و بر این صخره کلیسا ای خود را بنا می کنم و ابواب جهنم بر آن استیلا نخواهد یافت.

(Hadēs g86)

آنگاه شاگردان خود را پیش طلبیده، گفت: «مرا بر آین جماعت دل بسوخت زیرا که الحال سه روز است که با من می باشند و هیچ چیز برای خوارک ندارند و نمی خواهم ایشان را گرسنه برگردانم مبادا در راه ضعف کنند.»^{۲۲} شاگردانش به او گفتند: «از کجا در بیابان ما را آنقدر نان باشند که چنین انبو را سیر کند؟»^{۲۳} عیسی ایشان را گفت: «چند نان دارید؟» گفتند: «هفت نان و ماهیان کوچک.»^{۲۴} پس مردم را فرمود تا بزمین بشینند. ^{۲۵} و آن هفت نان و ماهیان را گرفته، شکر نمود و پاره کرده، به شاگردان خود داد و شاگردان به آن جماعت. ^{۲۶} و همه خورده، سیر شدند و از خرد های باقی مانده هفت زنیل پیریداشتند.

آنگاه عیسی به شاگردان خود گفت: «اگر کسی خواهد متابعت من کند، باید خود را انکار کرده و صلیب خود را برداشته، از عقب من آید.

راهمنایان کوراند و هرگاه کور، کور را راهنما شود، هر دو در چاه افتند. ^{۲۷} پطروس در جواب او گفت: «این مثل را برای ما شرح فرما.»^{۲۸} عیسی گفت: «آیا شما نیز تا به حال بی ادراک هستید؟»^{۲۹} یا هنوز نیافهاید که آنچه از دهان فرو می رود، داخل شکم می گردد و در میز افکنده می شود؟^{۳۰} لیکن آنچه از دهان برآید، از دل صادر می گردد و این چیزها است که انسان را نجس می سازد.^{۳۱} زیرا که از دل برمی آید، خیالات بد و قلتها و زناها و فسقها و دزدیها و شهادات دروغ و کفرها. ^{۳۲} اینها است که انسان را نجس می سازد، لیکن خوردن به دستهای ناشسته، انسان را نجس نمی گرداند.^{۳۳} پس عیسی از آنجا بیرون شده، به دیار صور و صیدون رفت.

ناگاه زن کعنانیه‌ای از آن حدود بیرون آمده، فریاد کنان وی را گفت: «خداؤندا، پسر داودا، بر من رحم کن زیرا دختر من سخت دیوانه است.»^{۳۴} لیکن هیچ جوابش نداد تا شاگردان او پیش آمده، خواهش نمودند که «او را مرخص فرمای زیرا در عقب ما شورش می کند.»^{۳۵} او در جواب گفت: «فرستاده نشده‌ام مگر بجهت گوسفندان گم شده خاندان اسرائیل.»^{۳۶} پس آن زن آمده، او را پرستش کرده، گفت: «خداؤندا مرا یاری کن.»^{۳۷} در جواب گفت که «نان فرزندان را گرفتن و نزد سکان انداختن جایزیست.»^{۳۸} عرض کرد: «بلی خداوندا، زیرا سکان نیز از پاره های افتاده سفره آقایان خوش می خورند.»^{۳۹} آنگاه عیسی در جواب او گفت: «ای زن! ایمان تو عظیم است! تو را برحسب خواهش تو بشود.»^{۴۰} که در همان ساعت، دخترش شفا یافت.^{۴۱} عیسی از آنجا حرکت کرده به کناره دریای جلیل آمد و برفاز کوه برآمده، آنجا بنشست. ^{۴۲} و گروهی بسیار، لنگان و کوران و گنگان و شلان و جمعی از دیگران را با خود برداشته، نزد او آمدند و ایشان را بر پایهای عیسی افکنند و ایشان را شفا داد، ^{۴۳} بقسمی که آن جماعت، چون گنگان را گویا و شلان را تندrstت و لنگان را خرامان و کوران را بینا دیدند، متعجب شده، خدای اسرائیل را تمجید کردند. ^{۴۴} عیسی شاگردان خود را پیش طلبیده، گفت: «مرا بر این جماعت دل بسوخت زیرا که الحال سه روز است که با من می باشند و آنچه چیز برای خوارک ندارند و نمی خواهم ایشان را گرسنه برگردانم مبادا در راه ضعف کنند.»^{۴۵} شاگردانش به او گفتند: «از کجا در بیابان ما را آنقدر نان باشند که چنین انبو را سیر کند؟»^{۴۶} عیسی ایشان را گفت: «چند نان دارید؟» گفتند: «هفت نان و ماهیان کوچک.»^{۴۷} پس مردم را فرمود تا بزمین بشینند. ^{۴۸} و آن هفت نان و ماهیان را گرفته، شکر نمود و پاره کرده، به شاگردان خود داد و شاگردان به آن جماعت. ^{۴۹} پس آن گروه را رخصت داد و به کشتش سوار شده، به حدود مجلد آمد.

زیرا هر کس بخواهد جان خود را برهاشد، آن را هلاک سازد؛ اما هر که جان خود را بخاطر من هلاک کند، آن را دریابد.

۲۶ زیرا شخص را چه

سود دارد که تمام دنیا را ببرد و جان خود را ببازد؟ یا اینکه آدمی چه چیز را

فدای جان خود خواهد ساخت؟

۲۷ زیرا که پسر انسان خواهد آمد در جلال

پدر خویش به اتفاق ملائکه خود و در آن وقت هر کسی را موافق اعمالش

جزا خواهد داد.

۲۸ هرآینه به شما می‌گوییم که بعضی در اینجا حاضرند که

تا پسر انسان را نبینند که در ملکوت خود می‌آید، ذاته موت را نخواهند

چشید.

۱۷

و بعد از شش روز، عیسی، پطرس و یعقوب و برادرش یوحنا را برداشته، ایشان را در خلوت به کوهی بلند برد. ۲ و در نظر ایشان هیات او مبتلی گشت و چهراش چون خوشید، درخششند و جاماهاش چون نور، سفیدی گردید. ۳ که ناگاه موسی و الیاس بر ایشان ظاهر شده، با او گفتگو می‌کردند. ۴ اما پطرس به عیسی متوجه شده، گفت که «خداآندا، بودن ما در اینجانیکو است! اگر بخواهی، سه سایبان در اینجا سازیم، یکی

برای تو و یکی بهجه موسی و دیگری برای الیاس».

۵ و هنوز سخن بر

زبانش بود که ناگاه ابری درخششند بر ایشان سایه افکند و اینک آوازی

از ابر دررسید که «این است پسر حبیب من که از وی خشنودم. او را

بشنوید!» ۶ و چون شاگردان این را شنیدند، به روی درافتاده، بینهایت ترسان

شدند. ۷ عیسی نزدیک آمده، ایشان را لمس نمود و گفت: «برخیزید و

ترسان می‌شاید!» ۸ و چشمان خود را گشوده، هیچ کس راجز عیسی تنها

نداشند. ۹ و چون ایشان از کوه به زیر می‌آمدند، عیسی ایشان را قدغن

فرمود که «تا پسر انسان از مردگان برخیزید، زنهار این رویا را به کسی باز

نگویید.

۱۰ شاگردانش از او پرسیده، گفتند: «پس کاتبان چرا می‌گویند

که می‌بايد الیاس اول آید؟» ۱۱ او در جواب گفت: «الیله الیاس می‌آید و

تمام چیزها را اصلاح خواهد نمود.

۱۲ لیکن به شما می‌گوییم که الحال

الیاس آمده است و او را نشناختند بلکه آنچه خواستندبا وی کردند؛ به

همانطور پسر انسان نزیر ایشان زحمت خواهد دید.

۱۳ آنگاه شاگردان

دریافتند که دریاره یحیی تعجب‌دهنده بدیشان سخن می‌گفت.

۱۴ و چون به

زند رحم کن زیرا مصروف و به شدت متالم است.

۱۵ «خداآندا، بر پسر من رحم کن زیرا مصروف و به شدت متالم است،

چنانکه بارها در آتش و مکرر در آب می‌افتد.

۱۶ و او را نزد شاگردان تو

آوردم، توانستند او را شفا دهند.

۱۷ عیسی در جواب گفت: «ای فرقه

بی ایمان کج رفتار، تا به کی با شما بایشیم و تا چند متحمل شما گردد؟

او را نزد من آورید.» ۱۸ پس عیسی او را نهیب داده، دیو ازوی بیرون

شد و در ساعت، آن پسر شفا یافت.

۱۹ اما شاگردان نزد عیسی آمده،

در خلوت از او پرسیدند: «چرا ما توانستیم او را بیرون کنیم؟

۲۰ عیسی

ایشان را گفت: «به سبب بی ایمانی شما. زیرا هرآینه به شما می‌گوییم، اگر

ایمان به قدر دانه خردلی می‌داشتید، بدین کوه می‌گفتید از اینجا بدانجا منتقل شو، البته منتقل می‌شد و هیچ امری بر شما محال نمی‌بود. ۲۱ لیکن این جنس جز به دعا و روزه بیرون نمی‌رود». ۲۲ و چون ایشان در جلیل می‌گشتند، عیسی بدیشان گفت: «پسر انسان بدست مردم تسليم کرده خواهد شد، ۲۳ و او را خواهند کشت و در روز سوم خواهد برخاست». پس بسیار محزون شدند. ۲۴ و چون ایشان وارد کفرناحوم شدند، محصلان دو درهم نزد بطروس آمده، گفتند: «آیا استاد شما دو درهم را نمی‌دهد؟» ۲۵ گفت: «بلی.» و چون به خانه درآمده، عیسی بر او

سبقت نموده، گفت: «ای شمعون، چه گمان داری؟ پادشاهان جهان از چه کسان عشر و جزیه می‌گیرند؟ از فرزندان خویش یا از بیگانگان؟» ۲۶ پطرس به وی گفت: «از بیگانگان.» عیسی بدوقوف: «پس یقین پسران آزادند! ۲۷ لیکن می‌داند که ایشان را پرنجانیم، به کناره دریا رفته، قلابی بینداز و اول ماهی که بیرون می‌آید، گرفته و دهانش را باز کرده، مبلغ چهار درهم خواهی یافت. آن را پادشاه، برای من و خود بدیشان بده!»

۱۸ در همان ساعت، شاگردان نزد عیسی آمده، گفتند: «چه کس در ملکوت آسمان بزرگتر است؟» ۲ آنگاه عیسی طفلی طلب نموده، در میان ایشان برپا داشت ۳ و گفت: «هرآینه به شما می‌گوییم تا بازگشت نکنید و مثل طفل کوچک نشوید، هرگز داخل ملکوت آسمان نخواهید شد.» ۴ پس هر که مثل این بچه کوچک خود را فروتن سازد، همان در ملکوت آسمان بزرگتر است. ۵ و کسی که چنین طفلی را به اسم من قبول کند، هرآینه پذیرفته است. ۶ و هر که یکی از این صغار را که به من ایمان دارند، لغزش دهد او را بهتر می‌بود که سنتگ آسیایی بر گردنش آویخته، در قعر دریا غرق می‌شد!

۷ و ای بر این جهان به سبب لغزشها؛ زیرا که لاید است از وقوع لغزشها، لیکن وای بر کسی که سبب لغزش باشد. ۸ پس اگر دستت یا پایت تو را بیلزاند، آن را قطع کرده، از خود دور انداز زیرا تو را بهتر است که لنگ یا شل داخل حیات شوی از آنکه با دو دست یا دو پا در نار جاودانی افکنده شوی. ۹ و اگر چشمتو را لغزش دهد، آن را قلع کرده، از خود دور انداز زیرا تو را بهتر است بایک چشم وارد حیات شوی،

۱۰ از اینکه با دو چشم در آتش جهنم افکنده شوی. (Geenna g1067) ایشان را به کی این صغار را حقیر مشمارید، زیرا شما را می‌گوییم که ملائکه ایشان دائم درآسمان روی پدر مرا که در آسمان است می‌بینند. ۱۱ زیرا که ایشان آمده است تا گم شده رانچات بخشد. ۱۲ شما چه گمان پسر انسان آمده است تا گم شده رانچات بخشد. ۱۳ شما چه گمان می‌برید، اگرگسی را صد گوستند باشد و یکی از آنها گم شود، آیا آن نو و نه را به کوهسار نمی‌گذارد و به جستجوی آن گم شده نمی‌رود؟ ۱۴ اگر اتفاق آن را دریابد، هرآینه به شما می‌گوییم بر آن یکی بیشتر شادی می‌کند از آن نو و نه که گم نشده‌اند. ۱۵ همچنین اراده پدر شما که در آسمان است این نیست که یکی از این کوچکان هلاک گردد. ۱۶ و

اگر برادرت به تو گاهه کرده باشد، برو و او را میان خود و او در خلوت الزام آفرید، ۵ و گفت از این جهت مرد، پدر و مادر خود را رها کرده، به زن کن. هرگاه سخن تو را گوش گرفت، برادر خود را دریافته؛ ۱۶ و اگر خویش بپوندد و هر دویک تن خواهد شد؟ ۶ بنابراین بعد از آن دونیستند بلکه یک تن هستند. پس آنچه را خدا پیوست انسان جدا نسازد.» ۷ به نشاند، یک یا دو نفر دیگر با خود بردار تالار زیان دو یا سه شاهد، هر ۸ گفتند: «پس از بهرچه موسی امر فرمود که زن را طلاق فامه دهند و جدا کنند؟» ۸ ایشان را گفت: «موسی به سبب سنگدلی شما، شما را اجازت داد که زنان خود را طلاق دهید. لیکن از ابتدا چنین نبود. ۹ و به شما می‌گوییم هرکه زن خود را بغیر علت نظانطلاق دهد و دیگری را نکاح کند، زانی است و هرکه زن مطلقه‌ای را نکاح کند، زنا کند.» ۱۰ شاگردانش بدی گفتند: «اگر حکم شهر بان چنین باشد، نکاح نکردن بهتر است!» ۱۱ ایشان را گفت: «تمامی خالق این کلام را نمی‌پذیرند، مگر به کسانی که عطا شده است. ۱۲ زیرا که خصی‌ها می‌باشند که از شکم مادر چنین متولد شدند و خصی‌ها هستند که از مردم خصی شده‌اند و خصی‌ها می‌باشند که بجهت ملکوت خدا خود را خصی نموده‌اند. آنکه توانایی قبول دارد پذیرد.» ۱۳ آنگاه چند پچه کوچک را نزد او آوردند تا دستهای خود را بر ایشان نهاده، دعا کرد. اما شاگردان، ایشان را نهیب دادند. ۱۴ عیسی گفت: «بچه‌های کوچک را بگذارید و از آمدن نزد من، ایشان را منع مکنید، زیرا ملکوت آسمان از مثل اینها است.» ۱۵ و دستهای خود را بر ایشان گذارد از آن جا روانه شد. ۱۶ ناگاه شخصی آمده، وی را گفت: «ای استادنیکو، چه عمل نیکو کنم تا حیات جاودانی یابم؟» ۱۷ وی را گفت: «از چه سبب مرا نیکو گفتی و حال آنکه کسی نیکو نیست، جز خدا فقط. لیکن اگر بخواهی داخل حیات شوی، احکام را نگاه دار.» ۱۸ بدی گفت: «کدام احکام؟» عیسی گفت: «قتل مکن، زنا مکن، دزدی مکن، شهادت دروغ مده، ۱۹ و پدر و مادر خود را حرمت دار و همسایه خود را مثل نفس خود دوست دار.» ۲۰ جوان وی را گفت: «همه اینها را از طفویلیت نگاه داشتم. دیگر مرا چه تاقض است؟» ۲۱ عیسی بدی گفت: «اگر بخواهی کامل شوی، رفته مایمیلک خود را بپرسش و به فقراء بدی که در آسمان گنجی خواهی داشت؛ و آمده مرا متابعت نما.» ۲۲ چون جوان این سخن را شنید، دل تیگ شد، برفت زیرا که مال بسیار داشت. ۲۳ عیسی به شاگردان خود گفت: «هرآینه به شما می‌گوییم که شخص دولتمند به ملکوت آسمان به دشواری داخل می‌شود. ۲۴ و باز شمارا می‌گوییم که گذشتن شتر از سوراخ سوزن، آسمانی من نیز با شما عامل خواهد نمود، اگر هر یکی از شما برادر خود را از دل نیخشد.»

۱۹ و چون عیسی این سخنان را به اتمام رسانید، از جلیل روانه شده، به حدودیهودیه از آن طرف اردن آمد. ۲ و گروهی بسیار از عقب او آمدند و ایشان را در آنچا شفا نیخشید. ۳ پس فریسان آمدند تا او را امتحان کنند و گفتند: «آیا جایز است مرد، زن خود را به هر علیٰ طلاق دهد؟» ۴ او در جواب ایشان گفت: «مگر نخوانده‌اید که خالق در ابتدا ایشان را مرد و زن

نیز به دوازده کرسی نشسته، بر دوازده سیط اسرائیل داوری خواهید نمود.
۲۹ و هرکه بخاطر اسم من، خانه هایا برادران یا خواهران یا مادر یا زن یافزندان یا زمینها را ترک کرد، صد چندان خواهدیافت و وارث حیات
جاودانی خواهد گشت. (aiōnios g166) ۲۰ لیکن بسا اولین که آخرین
می گردند و آخرين، اولين!

۲۰ «بیرا ملکوت آسمان صاحب خانه‌ای را ماند که با مدادان بیرون رفت تا عمله بجهت تاکستان خود به مزد بگیرد. ۲ پس با عمله، روزی یک دینار قرار داده، ایشان را به تاکستان خود فرستاد. ۳ و قریب به ساعت سوم بیرون رفته، بعضی دیگر را در بازار بیکار ایستاده دید. ۴ ایشان را نیز گفت: «شما هم به تاکستان بروید و آنچه حق شما است به شما می دهم.» پس رفتند. ۵ باز قریب به ساعت ششم و نهم رفته، همچین گفتندش: «هیچ کس ما را به مزد نگرفت.» بدیشان گفت: «شما نیز به تاکستان بروید و حق خویش را خواهید یافت.» ۶ و چون وقت شام رسید، صاحب تاکستان به ناظر خود گفت: «مزوران راطلبیده، از آخرين گرفته تا اولین مزد ایشان را اداکن.» ۷ پس بازده ساعتیان آمده، هر نفری دینار یافتند. ۸ و اولین آمده، گمان بردنکه بیشتر خواهند یافت. ولی ایشان در ساعت بینا گشته، از عقب او روانه شدند.

۲۱ و چون نزدیک به اورشلیم رسیده، وارد بسته فاجی نزد کوه زیون شدند. آنگاه عیسی دو نفر از شاگردان خود را فرستاده، ۲ بدیشان گفت: «در این قریه‌ای که پیش روی شماست بروید و در حال، الاغی با کرواش بسته خواهید یافت. آنها را باز کرده، نزد من آورید. ۳ و هرگاه کسی به شما سختی گوید، بگویید خداوند بینها احتیاج دارد که فی الفور آنها را خواهد فرستاد.» ۴ و این همه واقع شد تا سختی که نی گفته است تمام شود ۵ که «دختر صهیون را گویید اینکه پادشاه تو نزد تو می آید با فروتنی و سواره بر حمار و بر کره الاغ.» ۶ پس شاگردان رفته، آنچه عیسی بدیشان امر فرمود، بعمل آوردن ۷ و الاغ را با که آورده، رخت خود را بر آنها انداختند و بر آنها سوار شد. ۸ و گروهی بسیار، رختهای خود را در راه گسترانیدند و جمعی از درختان شاخه‌ها بریده، در راه می گستردند. ۹ و جمعی از پیش و پس او رفته، فریاد کنان می گفتند: «هوشیاعانا پسر دادا، مبارک باد کسی که به اسم خداوند می آید! هوشیاعانا در اعلی علیین!» ۱۰ و چون وارد اورشلیم شد، تمام شهر به آشوب آمده، می گفتند: «این کیست؟» ۱۱ آن گروه گفتند: «این است عیسی نبی از ناصره جلیل.» ۱۲ پس عیسی داخل هیکل خدا گشته، جمیع کسانی را که در هیکل خرد و فروش می گردند، بیرون نمود و تحنهای صرافان و کرسهای کبوترفروشان را واژگون ساخت. ۱۳ و ایشان را گفت: «مکتوب است که خانه من خانه

دعا نامیده می شود. لیکن شما مغاره دزدانش ساخته اید». ۱۴ و کران و سفر شد. ۲۴ و چون موسم میوه نزدیک شد، غلامان خود را نزد هفقاتان فرستاد تا میوه های او را بردازند. ۲۵ اماده قاتان غلامانش را گرفته، بعضی را زدند و بعضی را کشتند و بعضی را سنگساز نمودند. ۲۶ باز غلامان دیگر، بیشتر از اولین فرستاده، بدیشان نیز به همان طور سلوک نمودند. ۲۷ بالاخره پسر خود را نزد ایشان فرستاده، گفت: «پسر مرا حرمت خواهد داشت.» ۲۸ اما هفقاتان چون پسرا دیدند با خود گفتند: «این وارث است. بیاید اورا بکشم و میراث را ببریم.» ۲۹ آنگاه او را گرفته، بیرون تاکستان افکنده، کشتند. ۴۰ پس چون مالک تاکستان آید، به آن هفقاتان چه خواهد کرد؟» ۴۱ گفتند: «البته آن بکاران را به سختی هلاک خواهد کرد و باغ را به باخنان دیگر خواهد سپرد که میوه هایش را در موسم بدودهند.» ۴۲ عیسی بدبیشان گفت: «مگر در کتب هرگز نخوانده اید این که سنگی را که معمارانش ردن نمودند، همان سر زاویه شده است. این از جانب خداوند آمد و در نظر ما عجیب است.» ۴۳ از این جهت شما را می گوییم که ملکوت خدا از شما گرفته شده، به امتنی که میوه اش را بیاورند، عطا خواهد شد. ۴۴ و هر که بر آن سنگ افتاد، منکرس شود و اگر آن بر کسی افتاد، نرم شد.» ۴۵ و چون روسای کهنه و فریسان مثله ایش را شنیدند، دریافتند که درباره ایشان می گوید. ۴۶ و چون خواستند او را گرفتار کنند، از مردم ترسیدند زیرا که او را نبی می دانستند.

۲۲ و عیسی توجه نموده، باز به مثلاً ایشان را خطاب کرده، گفت: «ملکوت آسمان پادشاهی را ماند که برای پسر خویش عروسی کرد.» ۲ و غلامان خود را فرستاد تا دعوت شدگان را به عروسی بخوانند و نخواستند بیایند. ۴ باز غلامان دیگر روانه نموده، فرمود: «دعوت شدگان را بگویید که اینک خوان خود را حاضر ساخته ام و گواون و پروپهای من کشته شده و همه چیز آمده است، به عروسی بیایید.» ۵ ولی ایشان بی اعتنای نموده، راه خود را گرفتند، یکی به مرعه خود و دیگری به تجارت خویش رفت. ۶ و دیگران غلامان او را گرفته، دشمن داده، کشتند. ۷ پادشاه چون شنید، غضب نموده، لشکریان خود را فرستاده، آن قاتلان را به قتل رسانید و شهر ایشان را بسوتخت. ۸ آنگاه غلامان خود را فرمود: «عروسی حاضر است؛ لیکن دعوت شدگان لایاقت نداشتند.» ۹ الان به شوار عامله بروید و هر که را بیاید به عروسی بطلیلید.» ۱۰ پس آن غلامان به سر راهها رفت، نیک و بد دیدند که را یافتند جمع کردند، چنانکه خانه عروسی از مجلسیان مملو گشت. ۱۱ آنگاه پادشاه بجهت دیدن اهل مجلس داخل شده، شخصی را در آنجا دید که جامه عروسی در بر ندارد. ۱۲ بدوجفت: «ای عزیز چطور در اینجا آمدی و حال آنکه جامه عروسی در بر نداری؟» او خاموش شد. ۱۳ آنگاه پادشاه خادمان خود را فرمود: «این شخص را دست و پا بسته برداید و در ظلمت خارجی اندازید، جایی که گریه و فشار دندان باشد.» ۱۴ زیرا طلبید گان بسیارند و برگزید گان کم.» ۱۵ پس فریسان رفته، شورا نمودند

شلان در هیکل، نزد او آمدند و ایشان را شفا بخشید. ۱۶ اما روسای کهنه و کاتبان چون عجایی که از او صادر می گشت و کودکان را که در هیکل فریاد برآورده، «هوشیانعاً پسر دادا» می گفتندیدند، غضبناک گشته، به وی گفتند: «نمی شنوی آنچه اینها می گویند؟» عیسی بدبیشان گفت: «بلی مگر نخوانده اید این که از دهان کودکان و شیرخوارگان حمد را مهیا ساختی؟» ۱۷ پس ایشان را واگذارده، از شهر بسوی بیت عیارقه، در آنجا شب را بسر برد. ۱۸ با مددان چون به شهر مراجعت می کرد، گرسنه شد. ۱۹ و در کناره راه یک درخت انجیر دیده، نزد آن آمد و جز بر آن هیچ نیافت. پس آن را گفت: «از این به بعد میوه تا به اید بر تونشود!» که در ساعت درخت انجیر خشکید! ۲۰ چون شاگردان این را دیدند، متعجب شده، گفتند: «چه بسیار زود درخت انحری خشک شده است!» ۲۱ عیسی در جواب ایشان گفت: «هر آینه به شما می گوییم اگر ایمان می داشتید و شک نمی نمودید، نه همین را که به درخت انجیر شدمی کردید، بلکه بر گاه باید کوه می گفتید!» متنقل شده به در رفیکده شو» چنین می شد. ۲۲ و هر آنچه باییمان به دعا طلب کید، خواهید یافت.» ۲۳ و چون به هیکل درآمده، تعلیم می داد، روسای کهنه و مشایخ قوم نزد او آمدند، گفتند: «به چه قدرت این اعمال را می نمایی و کیست که این قدرت را به تو داده است؟» ۲۴ عیسی در جواب ایشان گفت: «من نیز از شما سخنی می برسم. اگر آن را به من گویید، من هم به شما گوییم که این اعمال را به چه قدرت می نمایم: ۲۵ تعمید یعنی از کجا بود؟ از آسمان یا از انسان؟» ایشان با خود تفکر کرده، گفتند که «اگر گوییم از آسمان بود، هر آینه گوید پس چرا به وی ایمان نیاوردید. ۲۶ و اگر گوییم از انسان بود، از مردم می ترسم زیرا همه یعنی را نی می دانند.» ۲۷ پس در جواب عیسی گفتند: «نمی دانیم.» بدبیشان گفت: «من هم شما را نمی گوییم که به چه قدرت این کارها را می کنم. لیکن چه گمان دارید؟ شخصی را دو سپریود، نزد نخستین آمده، گفت: «ای فرزند امروز به تاکستان من رفته، به کار مشغول شو.» ۲۹ در جواب گفت: «نخواهم رفت.» اما بعد پشیمان گشته، برفت. ۳۰ و به دومن نیز همچنین گفت. اور جواب گفت: «ای آقا من می روم.» ولی نرفت. ۳۱ کدامیک از این دو خواهش پدر را به جا آورد؟» گفتند: «اوی!» عیسی بدبیشان گفت: «هر آینه به شما می گوییم که با جگیران و فاحشه ها قبل از شما داخل ملکوت خدا می گردد، زانرو که یعنی از راه عدالت نزد شما آمد و بدو ایمان نیاوردید، اما با جگیران و فاحشه ها بدوا ایمان آوردند و شما چون دیدید آخر هم پشیمان نشدید تا بدو ایمان آورید. ۳۲ و مثی دیگر بشنوید: صاحب خانه ای بود که تاکستانی غرس نموده، خطیره ای گردش کشید و چرخشته در آن کند و برجی بنا نمود. پس آن را به دهقانان سپرده، عازم

که چطرو او را در گفتگو گرفتار سازند. ۱۶ و شاگردان خودرا با هیروبدیان نزد وی فرستاده، گفتند: «استادمی دانیم که صادق هستی و طریق خدا را به راستی تعلیم می‌نمایی و از کسی باک نداری زیرا به ظاهر خلق نمی‌نگری. ۱۷ پس به ما بگو رای تو چیست. آیا جزیه دادن به قیصر رواست یا نه؟» ۱۸ عیسی شرارت ایشان را درک کرده، گفت: «ای ریاکاران، چرا مرا تحریه می‌کنید؟ ۱۹ سکه جزیه را به من بنمایید.» ایشان دیناری نزد وی آوردندا. ۲۰ بدیشان گفت: «این صورت و رقم ازان کیست؟» ۲۱ بدو گفتند: «از آن قیصر.» بدیشان گفت: «مال قیصر را به قیصر ادا کنید و مال خدا رایخ خدا!» ۲۲ چون ایشان شنیدند، معجب شدند او را واگذارده، برفتد. ۲۳ و در همان روز، صدوقیان که منکر قیامت هستند نزد او آمدند، سوال نموده، ۲۴ گفتند: «ای استاد، موسی گفت اگر کسی بی‌ولاد بپیرد، می‌باید برادرش زن او را نکاح کند تا نسلی برای برادر خود پیدا نماید. ۲۵ باری در میان ما هفت برادر بودند که اول زنی گرفته، بمرد و چون اولادی نداشت زن را به برادر خود ترک کرد. ۲۶ و همچنین دومن و سومین تا هفتمن. ۲۷ و آخر از همه آن زن نیز مرد. ۲۸ پس او در قیامت، زن کدام‌یک از آن هفت خواهد بود زیرا که همه او را داشتند؟» ۲۹ عیسی در جواب ایشان گفت: «گمراه هستید از این رو که کتاب و قوت خدا رادر نیافراید. ۳۰ زیرا که در قیامت، نه نکاح می‌کنند و نه نکاح کرده می‌شوند بلکه مثل ملاکه خدا در آسمان می‌باشند. ۳۱ اما درباره قیامت مردگان، آیا نخوانده‌اید کلامی را که خدا به شما گفته است، ۳۲ من هستم خدای ابراهیم و خدای اسحاق و خدای یعقوب؟ خدا، خدای مردگان نیست بلکه خدای زندگان است.» ۳۳ و آن گروه چون شنیدند از تعیلم وی متحیر شدند. ۳۴ چون فریسان شنیدند که صدوقیان را مجاب نموده است، با هم جمع شدند. ۳۵ و یکی از ایشان که فقیه بود، از اوی به طریق امتحان سوال کرده، گفت: «ای استاد، کدام حکم در شریعت برگزیر است؟» ۳۷ عیسی وی را گفت: «اینکه خداوند خدای خود را به همه دل و تمامی نفس و تمامی فکر خود محبت نما. این است حکم اول و اعظم. ۳۹ و دوم مثل آن است یعنی همسایه خود را مثل خود محبت نما. ۴۰ بدین دو حکم، تمام تورات و صحیف انبیامتعلق است.» ۴۱ و چون فریسان جمع بودند، عیسی ایشان پرسیده، ۴۲ گفت: «درباره مسیح چه گمان می‌برید؟ او پسر کیست؟» بدو گفتند: «پسر داود.» ۴۳ ایشان را گفت: «پس چطور داود در روح، او را خداوند می‌خواند؟ چنانکه می‌گوید: ۴۴ «خداونده خداوند من گفت، به دست راست من بنشین تادشمنان تو را پای انداز تو سازم.» ۴۵ پس هرگاه داود او را خداوند می‌خواند، چگونه پرسش می‌باشد؟» ۴۶ و هیچ‌کس قدرت جواب وی هرگز نداشت و نه کسی از آن روز دیگرجرات سوال کردن از او نمود.

شود! ۲۷ وای بر شمالی کاتبان و فریسیان ریاکار که چون قبور سفید شده می‌باشد که از بیرون، نیکو می‌نماید لیکن درون آنها از استخوانهای مردگان و سایر نجسات پراست! ۲۸ همچنین شما نیز ظاهر به مردم عادل می‌نمایید، لیکن باطن از ریاکاری و شرارت معلم‌هستید. ۲۹ وای بر شمالی کاتبان و فریسیان ریاکار که قرهای انبیا را بنا می‌کنید و مدنهای صادقان رازینت می‌دهید، ۳۰ و می‌گویید: «اگر در ایام پدران خود می‌بودیم، در ریختن خون انبیا با ایشان شریک نمی‌شیم!» ۳۱ پس بر خود شهادت می‌دهید که فرزندان قاتلان انبیا هستید. ۳۲ پس شما پیمانه پدران خود را لریز کنید! ۳۳ ای ماران و افعی زادگان! جگونه از عذاب جهنم فرارخواهید کرد؟ ۳۴ لهذا الحال انبیا و حکماء و کاتبان نزد شما (Geenna 1067) می‌فرستم و بعضی را خواهید کشت و به دار خواهید کشید و بعضی را در کنایس خود تازیانه زده، از شهر به شهر خواهید راند. ۳۵ تا همه خونهای صادقان که بر زمین ریخته شد بر شما وارد آید، از خون هاییل صدیق تا خون زکریا این برخیا که او را در میان هیکل و مذبح کشید. ۳۶ هرآیه به شما می‌گویند که این همه بر این طایفه خواهد آمد! ۳۷ «ای اورشیلم، قاتل انبیا و سنگسار کننده مرسلان خود! چند مرتبه خواستم فرزندان تو را جمع کنم، مثل مرغی که جوجه های خود را زیر بال خود جمع کند و نخواهیست! ۳۸ اینک خانه شما برای شما ویران گذاشده می‌شود. ۳۹ زیرا به شما می‌گویند از این پس مرا نخواهید دید تا بگویید مبارک است او که به نام خداوند می‌آید.»

۲۴ پس عیسی از هیکل بیرون شده، برفت. و شاگردانش پیش آمدند تا عمارتهاهی هیکل را بدو نشان دهند. ۲ عیسی ایشان را گفت: «ایا همه این چیزها را نمی‌بینید؟ هرآیه به شمامی گویند اینجا سنگی گذاشده نخواهد شد که به زیر افکنده نشود!» ۳ و چون به کوه زیتون نشسته بود، شاگردانش در خلوت نزدیک آمده، گفتند: «به ما بگو که این امور کی واقع می‌شود و نشان آمدن تو و انقضای عالم چیست.» (aiōn)

۲۵ عیسی در جواب ایشان گفت: «زنهر کسی شما را گمراه نکند! ه زانرو که بسا به نام من آمده خواهند گفت که من مسیح هستم و بسیار را گمراه خواهند کرد. ۶ و جنگها و اخبار جنگها را خواهید شنید. زنهر مضطرب مشویز زیرا که موقع این لازم است، لیکن انتها هنوز نیست. ۷ زیرا قوی با قوی و مملکتی با مملکتی مقاومت خواهند نمود و قحطیها و وباها و زیله‌ها در جایها پدید آید. ۸ اما همه اینها آغاز دردهای زه است. ۹ آنگاه شما را به مصیبت سپرده، خواهند کشت و جمیع امتهای بجهت اسم من از شما نفرت کنند. ۱۰ و در آن زمان، بسیاری لغزش خورده، یکدیگر را تسليم کنند و از یکدیگر نفرت گیرند. ۱۱ و بسا انبیای کذبه ظاهر شده، بسیاری را گمراه کنند. ۱۲ و بجهت افزونی گناه محبت بسیاری سرد خواهد شد. ۱۳ لیکن هرکه تا به انتها صبر کند، نجات یابد.

آقای او به وی گفت: آفین ای غلام نیک متدين! بر چیزهای اندک امین بودی، تو را بر چیزهای بسیار خواهم گماشت. به شادی خداوند خود داخل شو! ۲۲ و صاحب دو قطار نیز آمده، گفت: ای آقا دو قطار تسليم من نمودی، اینک دو قطار دیگر سود یافته‌ام. آفایش وی را گفت: آفین ای غلام نیک متدين! بر چیزهای کم امین بودی، تو را بر چیزهای بسیار می‌گمارم. در خوشی خداوند خود داخل شو! ۲۴ پس آنکه یک قطار گرفته بود، پیش آمده، گفت: ای آقا چون تو رامی شناخت که مرد درشت خوبی می‌باشی، از جایی که نکاشته‌ای می‌درروی و از جایی که نیفشناده‌ای جمع می‌کنی، ۵ پس ترسان شده، رفتم و قطار تو را زیر زمین نهفتم. اینک مال توموجود است. ۲۶ آفایش در جواب وی گفت: ای غلام شریور بیکاره! دانسته‌ای که از جایی که نکاشتم میدروم و از مکانی که نپاشیدام، جمع می‌کنم. ۲۷ از همین جهت تو را می‌بايست نقد مرابه صرافان بدھی تا وقتی که بیایم مال خود را پاسود بیابم. ۲۸

الحال آن قطار را از او گرفته، به صاحب ده قطار بدهید. ۲۹ زیرا به هر که دارد داده شود و افزونی یابد و از آنکه ندارد آنچه دارد نیز گرفته شود. ۳۰ و آن غلام بی‌نفع را در ظلمت خارجی اندازید، جایی که گریه و فشار دندان خواهد بود. ۳۱ «اما چون پسر انسان در جلال خود با جمیع ملائکه مقدس خویش آید، آنگاه بر کرسی جلال خود خواهد نشست، ۳۲ و جمیع امت‌ها در حضور او جمع شوند و آنها را از همیگر جدامی کند به قسمی که شبان می‌شها را از پرها جدامی کند. ۳۳ و میشها را بر دست راست و پرها را برچپ خود قرار دهد. ۳۴ آنگاه پادشاه به اصحاب طرف راست گوید: بیایدای برکت یافشگان از پدر من و ملکوتی را که از ابتدای عالم برای شما آماده شده است، به میراث گیرید. ۳۵ زیرا چون گرسنه بودم مرا طعام دادید، تشنه بودم سیرام نمودید، غریب بودم مرا جا دادید، ۳۶ عریان بودم مرا پوشانیدید، مريض بودم عیادتم کردید، در حبس بودم دیدن من آمدید. ۳۷ آنگاه عادلان به پاسخ گویند: ای خداوند، کی گرسنه ات دیدیم تاطعمات دهیم، یا تشنه ات یافتیم تا سیرابت نماییم، ۳۸ یا کی تو را غریب یافتیم تا تو را جاده‌یم یا عریان تا پوشانیم، ۳۹ و کی تو را مريض یامحبوس یافتیم تا عیادت کنیم؟ ۴۰ پادشاه در جواب ایشان گوید: هرآینه به شما می‌گوییم، آنچه به یکی از این برادران کوچکترین من کردید، به من کردایید. ۴۱ «پس اصحاب طرف چپ را گوید: ای ملعونان، از من دور شوید در آتش جاودانی که برای ابلیس و فرشتگان او مهیا شده است.

۴۲ زیرا گرسنه بودم مرا خوارک ندادید، تشنه بودم مرآب (aiōnios g166) ندادید، ۴۳ غریب بودم مرا جا ندادید، عریان بودم مرا پوشانیدید، مريض و محبوس بودم عیادتم ننمودید. ۴۴ پس ایشان نیز به پاسخ گویند: ای خداوند، کی تو را گرسنه یا تشنه یا غریب یا برهنه یا مريض یا محبوس دیده، خدمت نکردیم؟ ۴۵ آنگاه در جواب ایشان گوید: هرآینه به شما

در کدام ساعت خداوند شما می‌آید. ۴۳ لیکن این را بدانید که اگر صاحب خانه می‌دانست در چه پاس از شب دزد می‌آید، بیداری ماند و نمی‌گذاشت که به خانه‌اش نقب زند. ۴۴ لهذا شما نیز حاضر باشید، زیرا در ساعتی که گمان نبرید، پسر انسان می‌آید. ۴۵ «پس آن غلام امن و دانا کیست که آفایش او را بر اهل خانه خود بگمارد تا ایشان را در وقت معین خوارک دهد؟ ۴۶ خوشابحال آن غلامی که چون آفایش آید، او را در چنین کار مشغول باید. ۴۷ هرآینه به شما می‌گوییم که او را بر تمام مایملک خود خواهد گماشت. ۴۸ لیکن هرگاه آن غلام شریور با خود گوید که آقای من در آمدن تاخیر می‌نماید، ۴۹ و شروع کند به زدن همقطاران خود و خوردن و نوشیدن با میگساران، ۵۰ هرآینه آقای آن غلام آید، در روزی که منتظر نباشد و در ساعتی که نداند، ۵۱ و او را دو پاره کرده، نصیبیش را با ریاکاران قرار دهد در مکانی که گریه و فشار دندان خواهد بود.

۲۵ «در آن زمان ملکوت آسمان مثل ده باکره خواهد بود که مشعلهای خود را برداشته، به استقبال داماد بیرون رفتند. ۲ و از ایشان پنج دانا و پنج نادان بودند. ۳ اما نادانان مشعلهای خود را برداشته، هیچ روغن با خود نبرندند. ۴ لیکن دانایان، روغن در ظروف خود با مشعلهای خویش برداشتند. ۵ و چون آمدن داماد بطل انجامید، همه پینکی زده، خفتشند. ۶ و در نصف شب صدایی بلند شد که «اینک دامادمی آید به استقبال وی بشتابید». ۷ پس تمامی آن باکره‌ها برخاسته، مشعلهای خود را اصلاح نمودند. ۸ و نادانان، دانایان را گفتند: «از روغن خود به ما دهید زیرا مشعلهای ما خاموش می‌شود.» ۹ اما دانایان در جواب گفتند: «نمی‌شود، مبادا ما و شما را کفاف ندهد. بلکه نزد فوشنده‌گان رفته، برای خود بخرید.» ۱۰ و در حینی که ایشان بجهت خرید می‌رفتند، داماد برسید و آنانی که حاضر بودند، با وی به عروسی داخل شده، در بسته گردید. ۱۱ بعد از آن، باکره‌های دیگر نیز آمده، گفتند: «خداوندا برای مباز کن.» ۱۲ او در جواب گفت: «هرآینه به شمامی گوییم شما را نمی‌شناسم.» ۱۳ پس بیار باشید زیرا که آن روز و ساعت را نمی‌دانید. ۱۴ «زیرا چنانکه مردی عازم سفر شده، غلامان خود را طلبید و اموال خود را بدیشان سپرد، ۱۵ یکی را پنج قطار و دیگری را دو سوسمی را یک داد؛ هر یک را بحسب استعدادش. و بی درنگ متوجه سفر شد. ۱۶ پس آنکه پنج قطار یافته بود، رفته و با آنها تجارت نموده، پنج قطار دیگر سود کرد. ۱۷ همچنین صاحب دو قطار نیز دو قطار دیگر سود گرفت. ۱۸ اما آنکه یک قطار گرفته بود، رفته زمین را کند و نقد آقای خود را پنهان نمود. ۱۹ «و بعد از مدت مديدة، آقای آن غلامان آمده، از ایشان حساب خواست. ۲۰ پس آنکه پنج قطار یافته بود، پیش آمده، پنج قطار دیگر آورده، گفت: خداوندا پنج قطار به من سپردی، اینک پنج قطار دیگر سود کردم.» ۲۱

می گوییم، آتجه به یکی از این کوچکان نکردید، به من نکردید. ۴۶ و ایشان در عذاب جاودانی خواهد رفت، اما عادلان در حیات جاودانی.

و پیاله را گرفته، شکر نمود و بدیشان داده، گفت: «همه شما از این بتوشید، ۲۸ زیرا که این است خون من در عهد جدید که در راه بسیاری بجهت آمرزش گناهان ریخته می شود. ۲۹ اما به شمامی گوییم که بعد از این از میوه مو دیگر نخواهند نوشید تا روزی که آن را با شما در ملکوت پدرخود، تازه آشام». ۳۰ پس تسبیح خواندند و به سوی کوه زیتون روانه شدند. ۳۱ آنگاه عیسی بدبیشان گفت: «همه شما امشب درباره من لغوش می خورید چنانکه مکتوب است که شبان را می ننم و گوشندان گله پراکنده می شوند. ۳۲ لیکن بعد از برخاستن، پیش از شما به جلیل خواه رفت». ۳۳ پطرس در جواب وی گفت: «هر گاه همه درباره تو لغوش خورند، من هرگز نخرم». ۳۴ عیسی به وی گفت: «هر آینه به تو می گویم که در همین شب قبل ازیانک زدن خروس، سه مرتبه مرا انکار خواهی کرد!» ۳۵ پطرس به وی گفت: «هرگاه مردم با تو لازم شود، هرگز تو را انکار نکنم!» و سایر شاگردان نیز همچنان گفتند. ۳۶ آنگاه عیسی با ایشان به موضوعی که مسمی به جتنیمانی بود رسیده، به شاگردان خود گفت: «در اینجا بنشینید تا من رفته، در آنجا دعا کنم». ۳۷ و پطرس و دو پسر زیدی را برداشته، بی نهایت غمگین و دردناک شد. ۳۸ پس بدیشان گفت: «نفس من از غایت الٰه مشرف به موت شده است. در اینجا مانده با من بیدار باشید». ۳۹ پس قدری پیش رفته، به روی درافتاد و دعا کرده، گفت: «ای پدر من، اگر ممکن باشد این پیاله از من بگذرد؛ لیکن نه به خواهش من، بلکه به اراده تو». ۴۰ و نزد شاگردان خود آمده، ایشان را در خواب یافت. و به پطرس گفت: «آیا همچنین نمی توانستید یک ساعت با من بیدار باشید؟» ۴۱ بیدار باشید و دعا کنید تا در معرض آزمایش نیفتد! روح راغب است، لیکن جسم ناتوان». ۴۲ و باز دیگر رفته، بازدعا نموده، گفت: «ای پدر من، اگر ممکن نباشد که این پیاله بدون نوشیدن از من بگذرد، آنچه اراده تو است بشود». ۴۳ و آمده، باز ایشان را در خواب یافت زیرا که چشمان ایشان سنگین شده بود. ۴۴ پس ایشان را ترک کرده، رفت و دفعه سوم به همان کلام دعا کرد. ۴۵ آنگاه نزد شاگردان آمده، بدیشان گفت: «مابقی را بخواهید واستراحت کنید. الحال ساعت رسیده است که پسر انسان به دست گناهکاران تسلیم شود. ۴۶ برخیزید برویم. اینکه تسلیم کننده من نزدیک است!» ۴۷ و هنوز سخن می گفت که ناگاه یهودا که یکی از آن دوازده بود با جمعی کثیر با شمشیرها چوبیده از جانب روساء کهنه و مشایخ قوم آمدند. ۴۸ و تسلیم کننده او بدیشان نشانی داده، گفته بود: «هر که را بوسه ننم، همان است. او رامحکم پگیرید». ۴۹ در ساعت نزد عیسی آمده، گفت: «سلام یا سیدی!» و او را بوسید. ۵۰ عیسی وی را گفت: «ای رفیق، از بهرجه آمدی؟» آنگاه پیش آمده، دست بر عیسی انداخته، او را گرفتند. ۵۱ و ناگاه یکی از همراهان عیسی دست آورده، شمشیر خود را از غالاف کشیده، بر غلام

۲۶ و چون عیسی همه این سخنان را به اتمام رسانید، به شاگردان خود گفت: «۲۷ «می دانید که بعد از دو روز عید فصح است که پسر انسان تسلیم کرده می شود تا مصلوب گردد». ۳ آنگاه روسای کهنه و کاتبان و مشایخ قوم در دیوانخانه رئیس کهنه که قیا نام داشت جمع شده، ۴ شورا نمودند تا عیسی را به حیله گرفتار ساخته، به قتل رسانند. ۵ اما گفتند: «نه در وقت عید میاد آشوبی در قوم بر پا شود». ۶ و هنگامی که عیسی در بیت عربی در خانه شمعون ابرض شد، ۷ زنی با شیشه‌ای عطر گرانبهانزد او آمد، چون بنشست بر سر وی ریخت. ۸ اما شاگردانش چون این را دیدند، غصب نموده، گفتند: «چرا این اسراف شده است؟» ۹ زیرا ممکن بود این عطر به قیمت گران فروخته و به فقراده شود. ۱۰ عیسی این را درک کرده، بدیشان گفت: «چرا بدین زن زحمت می دهید؟ زیرا کار نیکو به من کرده است. ۱۱ زیرا که قفر را همیشه نزد خوددارید اما را همیشه ندارید. ۱۲ و این زن که این عطر را بر بدن مالید، بجهت دفن من کرده است. ۱۳ هر آینه به شما می گوییم هر جایی که در تمام عالم بدن بشارت موضعه کرده شود، کاراین زن نیز بجهت یادگاری او مذکور خواهد شد. ۱۴ آنگاه یکی از آن دوازده که به یهودای اسخربوطی مسمی بود، نزد روسای کهنه رفته، ۱۵ گفت: «مرا چند خواهید داد تا او را به شماتیسم کنم؟» ایشان سی پاره نقره با وی قراردادند. ۱۶ و از آن وقت در صدد فرصت شد تا اورا بدیشان تسلیم کند. ۱۷ پس در روز اول عید فطیر، شاگردان نزد عیسی آمده، گفتند: «کجا می خواهی فصح را مامد کنیم تا بخوری؟» ۱۸ گفت: «به شهر، نزدفلان کس رفته، بدو گویید: «استاد می گوید وقت من نزدیک شد و فصح را در خانه تو با شاگردان خود صرف می نمایم.» ۱۹ شاگردان چنانکه عیسی ایشان را امروزه کردند و فصح را مهیا ساختند. ۲۰ چون وقت شام رسید با آن دوازده پنشست. ۲۱ و وقتی که ایشان غذا می خوردند، او گفت: «هر آینه به شما می گویم که یکی از شما مراتیسم می کند!» ۲۲ پس بغاای غمگین شده، هر یک از ایشان به وی سخن آغاز کردنده که «خداندا آیا من آنم؟» ۲۳ او در جواب گفت: «آنکه دست با من در قاب فرو برد، همان کس مرا تسلیم نماید!» ۲۴ هر آینه پسر انسان به همانطور که درباره او مکتوب است رحلت می کند. لیکن وای بر آنکسی که پسر انسان بدست او تسلیم شود! آن شخص را بهتر بودی که تولد نیافتنی!» ۲۵ و یهودا که تسلیم کننده وی بود، به جواب گفت: «ای استاد آیا من آنم؟» به وی گفت: «تو خود گفتی!» ۲۶ و چون ایشان غذا می خوردند، عیسی نان را گرفته، بر کت داد و پاره کرده، به شاگردان داد و گفت: «بگیرید و بخورید، این است بدن من.» ۲۷

رئیس کهنه زد و گوشش را از تن جدا کرد. ۵۲ آنگاه عیسی وی را گفت: «شمیر خود را غلاف کن، زیرا هر که شمشیر گیرد، به شمشیر هلاک گردد.

۵۳ آیا گمان می برد که نمی توانم الحال از پدرخود درخواست کنم که زیاده از دوازده فوج ازملائکه برای من حاضر سازد؟ ۵۴ لیکن در این

صورت کتب چگونه تمام گردد که همچنین می بایست بشود؟» ۵۵ در آن ساعت، به آن گروه گفت: گویا بر دزد بجهت گرفتن من با تیغها و جوپیها بیرون آمدید! هر روز با شما در هیکل نشسته، تعلیم می دادم و مرا نگرفتید. ۵۶ لیکن این همه شد تا کتب اینجا تمام شود.» در آن وقت جمیع شاگردان او را واکنارده، بگریختند. ۵۷ و آنانی که عیسی را گرفته بودند، او را تدقیقاً رئیس کهنه جایی که کاتبان و مشایخ جمع بودند، برداشتند. ۵۸ اما پطرس از دور در عقب اوامده، به خانه رئیس کهنه درآمد و با خادمان پنشست تا انجام کار را بیند. ۵۹ پس روسای کهنه و مشایخ و

تمامی اهل شورا طلب شهادت دروغ بر عیسی می کردند تا او را بقتل رسانند. ۶۰ لیکن نیافتند. با آنکه چند شاهد دروغ پیش آمدند، هیچ نیافتند. آخر دو نفر آمده، ۶۱ گفتند: «این شخص گفت: «می توانم هیکل خدا را خراب کنم و در سه روزش بنا نمایم.» ۶۲ پس رئیس کهنه شهادت می دهد؟» ۶۳ اما عیسی خاموش ماند! تا آنکه رئیس کهنه روی به وی کرده، گفت: «تو را به خدای حق قسم می دهم مارا بگوی که تو شهادت می دهنده؟» ۶۴ اما عیسی به وی گفت: «تو گفتنی! و نیز مسیح پس خدا هستی یا نه؟» ۶۵ عیسی به وی گفت: «تو گفتنی! و نیز شما رامی گوییم بعد از این پسر انسان را خواهید دید که بر دست راست قوت نشسته، بر ابرهای آسمان می آید!» ۶۶ در ساعت رئیس کهنه رخت خود راچاک زده، گفت: «کفر گفت! دیگر ما را چه حاجت به شهود است؟ الحال کفرش را شنیدید! ۶۷ چه مصلحت می بینید؟» ایشان در جواب گفتند: «مستوجب قتل است!» ۶۸ آنگاه آب دهان بر رویش انداخته، او را طبچه می زندند و بعضی سیلی زده، ۶۹ می گفتند: «ای مسیح، به ما نبوت کن! کیست که تو را زده است؟» ۷۰ اما پطرس در ایوان بیرون نشسته بود که ناگاه کنیزکی نزد وی آمده، گفت: «نمی دانم چه می گویی!» ۷۱ و چون به دهلیز بیرون رفت، کنیزی دیگر او را دیده، به حاضرین گفت: «این شخص نیز از رفقای عیسی ناصری است!» ۷۲ باز

مسیحی جلیلی بودی! او روپری همه انکار نموده، گفت: «نمی دانم قسم خورده، انکار نمود که این مرد را نمی شناسم.» ۷۳ بعد از چندی، آنانی که ایستاده بودند پیش آمده، پطرس را گفتند: «البته تو هم از اینها شده، گفت: «کدامیک از این دو نفر را می خواهید بجهت شما رها کنم؟

۷۴ آنگاه بیشتر فریاد زده، گفتند: «مصلوب شود!» ۷۵ والی گفت: «چرا؟» ۷۶ ایشان پیشتر فریاد کرد، گفتند: «مصلوب شود!» ۷۷ باز شد، گفت: «برای را...» ۷۸ پیلاطس بدیشان گفت: «پس با عیسی مشهور به

بردم.» ۷۹ اما روسای کهنه و مشایخ، قوم را بر این ترغیب نمودند که بیان را بخواهند و عیسی راهلاک سازند. ۸۰ پس والی بدیشان متوجه شده، گفت: «کدامیک از این دو نفر را می خواهید بجهت شما رها کنم؟

۸۱ گفتند: «برای را...» ۸۲ پیلاطس بدیشان گفت: «پس با عیسی مشهور به مسیح چه کنم؟» ۸۳ جمیع گفتند: «مصلوب شود!» ۸۴ والی گفت: «چرا؟» ۸۵ چون بدی کرده است؟» ایشان پیشتر فریاد زده، گفتند: «مصلوب شود!» ۸۶ چون پیلاطس دید که ثمری ندارد بلکه آشوب زیاده می گردد، آب طبلییده، پیش مردم دست خود راشته گفت: «من برعی هستم از خون این شخص عادل. شما بینید.» ۸۷ تمام قوم در جواب گفتند: «خون او بر ما و فرزندان ما باد!» ۸۸ آنگاه برای را برای ایشان آزاد کرد و عیسی را

تازیانه زده، سپرد تا او را مصلوب کنند. ۲۷ آنگاه سپاهیان والی، عیسی را به دیوانخانه برد، تمامی فوج را گرد وی فراهم آوردند. ۲۸ واو را عربان ساخته، لباس قرمزی بدو پوشانیدند، ۲۹ و تاجی از خار بافته، بر سرش گذارند و نی بدمست راست او دادند و پیش وی زانو زده، استهزاکنان او را گرفته بر سرشن می‌زندند. ۳۰ و بعد از آنکه او را استهزاکرده بودند، آن لباس را از وی کنده، جامه خودش را پوشانیدند و او را بجهت مصلوب نمودن بیرون بردند. ۳۱ و چون بیرون می‌رفتند، شخصی قیروانی شمعون نام را بافته، او را بجهت بدن صلیب مجبور کردند. ۳۲ و چون به موضعی که به جل جاتیعی کاسه سر مسمی بود رسیدند، ۳۳ سرکه محروم به مر بجهت نوشیدن بدو دادند. اما چون چشید، نخواست که بتوشد. ۳۴ پس او را مصلوب نموده، رخت او را تقسیم نمودند و بر آنها قرعه انداختند تا آنچه به زبان نبی گفته شده بود تمام شود که «رخت مرد مرمیان خود تقسیم کردن و بر لباس من قرعه انداختند». ۳۵ و در آنجا به نگاهبانی او نشستند. ۳۶ و تقصیر نامه او را نوشتند، بالای سرش آوختند که «این است عیسی، پادشاه یهود!» ۳۷ آنگاه دو دزد یکی بر دست راست و دیگری بر چپش با وی مصلوب شدند. ۳۸ و راهگذاران سرهای خود را جبانیده، کفر گویان ۴۰ می‌گفتند: «ای کسی که هیکل را خراب می‌کنی و در سه روز آن را می‌سازی، خود را نجات ده. اگر پسر خداهستی، از صلیب فرود بیا!» ۴۱ همچنین نیزرسای کهنه با کاتابان و مشایخ استهزاکنان می‌گفتند: «۴۲ «دیگران را نجات داد، اما نمی‌تواند خود را برخاند. اگر پادشاه اسرائیل است، اکنون از صلیب فرود آید تا بدو ایمان آوریم!» ۴۳ بر خداتکل نمود، اکنون او را نجات دهد، اگر بدبورغت دارد زیرا گفت پسر خدا هستم!» ۴۴ و همچنین آن دو دزد نیز که با وی مصلوب بودند، او را دشمن می‌دادند. ۴۵ و از ساعت ششم تا ساعت نهم، تاریکی تمام زمین را فرو گرفت. ۴۶ و نزدیک به ساعت نهم، عیسی به آوار بلند صدا زده گفت: «ایلی ایلی لما سیقتنی». یعنی الهی الهی مر چرا توک کردی. ۴۷ اما بعضی از حاضرین چون این را شنیدند، گفتند که او لباس را می‌خواند. ۴۸ در ساعت یکی از آن میان دویده، اسفنجی را گرفت و آن را پر از سرکه گرده، بر سر نی گذارد و نزد او داشت تابو شدند. ۴۹ و دیگران گفتند: «بگذار تا ببینم که آیا لباس می‌آید او را برخاند.» ۵۰ عیسی باز به آواربلند صیحه زده، روح را تسلیم نمود. ۵۱ که ناگاه پرده هیکل از سر تا پا دو پاره شد و زمین متزلزل و سنگها شکافته گردید، ۵۲ و قبیرها گشاده شد ویسیاری از بدنها مقدسین که آرامیده بودند برخاستند، ۵۳ و بعد از برخاستن وی، از قبور آمده، به شهر رسفتند و بر بسیاری ظاهر شدند. ۵۴ اما یوزباشی رفقاش که عیسی رانگاهبانی می‌کردند، چون زلزله و این وقایع را دیدند، پنهانیت ترسان شده، گفتند: «فی الواقع این شخص پسر خدا بود.» ۵۵ و

۱۶ اما یازده رسول به جلیل، بر کوهی که عیسی ایشان را نشان داده بود رفند. ۱۷ و چون او را دیدند، پرستش نمودند. لیکن بعضی شک کردند.

۱۸ پس عیسی پیش آمده، بدیشان خطاب کرده، گفت: «تمامی قدرت در آسمان و بر زمین به من داده شده است. ۱۹ پس رفته، همه امته را

شاگرد سازد و ایشان رایه اسم اب و ابن و روح القدس تعمید دهید. ۲۰

و ایشان را تعلیم دهید که همه اموری را که به شما حکم کرده‌ام حفظ کنند. و اینک من هرروزه تا انقضای عالم همراه شما می‌باشم.» آمين.

(aiōn g165)

چیست و این چه تعلیم تازه است که ارواح پلید رانیز با قدرت امر می‌کند و اطاعتمند می‌نماید؟»^{۲۸} و اسم او فور در تمامی مز و بوم جلیل شهرت یافت.^{۲۹} و از کنیسه بیرون آمده، فور با یعقوب و یوحنا به خانه شمعون و اندریاس درآمدند.^{۳۰} و مادرزن شمعون تب کرده، خواپیده بود. در ساعت وی را از حالت او خبر دادند.^{۳۱} پس نزدیک شده، دست او را گرفته، برخیزانیدش که همان وقت تب از او زایل شد و به خدمت گذاری ایشان مشغول گشت.^{۳۲} شامگاه چون آفتاب به مغرب شد، جمیع مریضان و مجانین را پیش او آوردند.^{۳۳} و تمام شهر بر در خانه ازدحام نمودند.^{۳۴} و پسا کسانی را که به انواع امراض مبتلا بودند، شفا داد و دیوهای بسیاری بیرون کرده، نگذارد که دیوه‌ها حرف زند زیرا که او را شناختند.^{۳۵} بامدادان قبل از صبح پرخاسته، بیرون رفت و به ویرانه‌ای رسیده، در آنجا به دعا مشغول شد.^{۳۶} و شمعون و رفقاءش دربی او شتافتند.^{۳۷} چون او را دریافتند، گفتند: «همه تو رامی طلبند.»^{۳۸} بدیشان گفت: «به دهات مجاهوهم بروم تا در آنها نیز موعظه کنم، زیرا که بجهت این کار بیرون آمده.»^{۳۹} پس در تمام جلیل در کنیاس ایشان عظمی نمود و دیوها را اخراج می‌کرد.^{۴۰} و اپریصی پیش وی آمده، استدعا کرد وزانو زده، بدرو گفت: «اگر بخواهی، می‌توانی مراطهر سازی!»^{۴۱} عیسی ترحم نموده، دست خودرا دراز کرد و او را لمس نموده، گفت: «می‌خواهم. طاهر شو!»^{۴۲} و چون سخن گفت، فی الفور برص از او زایل شده، پاک گشت.^{۴۳} و اورا قدغن کرد و فور مرخص فرموده،^{۴۴} گفت: «زنهر کسی را خبر مده، بلکه رفته خود را به کاهن بنما و آنچه موسی فرموده، بجهت تشهیر خود بگذران تا برای ایشان شهادتی بشود.»^{۴۵} لیکن او بیرون رفته، به نتوانست آشکارا به شهر درآید بلکه در ویرانه‌های بیرون بسر می‌برد و مردم از همه اطراف نزد وی می‌آمدند.

۲ و بعد از چندی، باز وارد کفرناحوم شده، چون شهرت یافت که در خانه است،^۲ بی درنگ جمعی ازدحام نمودند بقسمی که بیرون در نیز گنجایش نداشت و برای ایشان کلام را بیان می‌کرد.^۳ که ناگاه بعضی نزد وی آمده مفلوجی را به دست چهار نفر برداشته، آوردند.^۴ و چون به سبب جمعیت نتوانستند نزد او برسند، طاق جایی را که او بود باز کرده و شکافته، تختنی را که مفلوج بر آن خواپیده بود، به زیر هشتند.^۵ عیسی چون ایمان ایشان را دید، مفلوج را گفت: «ای فرزند، گذاهان تو آمزیده شد.»^۶ لیکن بعضی از کاتبان که در آنجا نشسته بودند، در دل خود تفکر نمودند^۷ که «چرا این شخص چنین کفر می‌گوید؟ غیر از خدای واحد، کیست که بتواند گناهان را بیامزد؟»^۸ در ساعت عیسی در روح خود ادراک نموده که با خود چنین فکر می‌کند، بدیشان گفت: «از بهرچه این خیالات را بمخاطر خود راه می‌دهید؟^۹ کدام سهل تر است؟

۱ ابدا انجیل عیسی مسیح پسر خدا. ۲ چنانکه در اشیاع نبی مکتب است، «اینک رسول خود را پیش روی تو می‌فرستم تاراه تو را پیش تو مهیا سازد. ۳ صدای ندا کننده‌ای در بیان که راه خداوند را مهیا سازید و طرق او را راست نمایید.»^۴ یحیی تعمید‌دهنده در بیان ظاهر شد و بجهت آمزش گناهان به تعمید توبه موضعه می‌نمود.^۵ و تمامی مز و بوم بیوهی و جمیع سکنه اورشلیم نزد وی بیرون شدند و به گناهان خود معتبر گردیده، در رود ادون از او تعمیدمی‌یافتد.^۶ و یحیی را لباس از پشم شتر و کمریند چرمی بر کمر می‌بود و خوارک وی ازملع و عسل برد.^۷ و موضعه می‌کرد و می‌گفت که «بعد از من کسی توانات از من می‌آید که لایق آن نیستم که خم شده، دوال نعلین او را باز کنم.^۸ من شما را به آب تعمید دادم. لیکن او شما را به روح القدس تعمید خواهد داد.»^۹ واقع شد در آن ایام که عیسی از ناصره جلیل آمده در اردن از یحیی تعمید یافت.^{۱۰} و چون از آب برآمد، در ساعت آسمان را شکافته دید و روح را که بماند کبوتری بروی نازل می‌شود.^{۱۱} و آوازی از آسمان دررسید که «تویسر حبیب من هستی که از تو خشنودم.»^{۱۲} پس بر درنگ روح وی را به بیان می‌برد.^{۱۳} و مدت چهل روز در صحراء بود و شیطان او را ترجیه می‌کرد و با وحشیت برداش و فرشتگان او را پرستاری می‌نمودند.^{۱۴} و بعد از گرفتاری یحیی، عیسی به جلیل آمده، به بشارت ملکوت خدا موضعه کرده،^{۱۵} می‌گفت: «وقت تمام شد و ملکوت خداوندیک است. پس توبه کنید و به انجیل ایمان بیاورید.»^{۱۶} و چون به کاره دریای جلیل می‌گشت، شمعون و برادرش اندریاس را دید که دامی در دریا می‌اندازد زیرا که صیاد بودند.^{۱۷} عیسی ایشان را گفت: «از عقب من آید که شما را صیاد مردم گردان.»^{۱۸} بی تأمل دامهای خود را گذارد، از بی او روانه شدند.^{۱۹} و از آنجا قدری پیشترفته، یعقوب بن زیدی و برادرش یوحنا را دید که در کشتنی دامهای خود را اصلاح می‌کنند.^{۲۰} درحال ایشان را دعوت نمود، پس پدر خود زیدی را با مزدوران در کشتنی گذارده، از عقب وی روانه شدند.^{۲۱} و چون وارد کفرناحوم شدند، بی تأمل در روز سیست به کنیسه درآمده، به تعلیم دادن شروع کرد،^{۲۲} به قسمی که از تعلیم وی حیران شدند، زیرا که ایشان را مقتدانه تعلیم می‌داد و نه مانند کاتبان.^{۲۳} کنیسه ایشان شخصی بود که روح پلیداشت. ناگاه صیحه زده،^{۲۴} گفت: «ای عیسی ناصری ما را با تو چه کار است؟ آیا برای هلاک کردن ما آمدی؟ تو را می‌شناسم کیستی، ای قلوس خدا!»^{۲۵} عیسی به وی نهیب داده، گفت: «خاموش شو و ازو درآی!»^{۲۶} در ساعت آن روح خبیث او را مصروف نمود و به آواز بلند صدازده، از او بیرون آمد.^{۲۷} همه متعجب شدند، بحدی که از همدیگر سوال کرده، گفتند: «این

مفلوج را گفتن گاهان تو آمرزیده شد؟ یا گفتن بrixiz و بستر خود را برداشته بخرام؟ ۱۰ لیکن تا بدایند که پسر ایشان راستطاعت آمرزیدن گناهان بر روی زمین هست...» مفلوج را گفت: «تو را می‌گوییم بrixiz و بستر خود را برداشته، به خانه خود برو!» ۱۱ او برخاست و بی‌تأمل بستر خود را برداشته، پیش روی همه روانه شد بطوری که همه حیران شده، خدا را تمجید نموده، گفتند: «مثل این امره‌گر ندیده بودیم!» ۱۲ و باز به کناره دریا رفت و تمام آن گوه نزداو آمدند و ایشان را تعليم می‌داد. ۱۳ و هنگامی که می‌رفت لاوی این حلفي را بر باجگاه نشسته دید. بدو گفت: «از عقب من بیا!» پس برخاسته، درعقب وی شافت. ۱۴ و وقتی که او در خانه وی نشسته بود، پسیاری از باجگیران و گناهکاران باعیسی و شاگردانش نشستند زیرا پسیار بودند و پیروی او می‌کردند. ۱۵ و چون کاتبان و فریسان او را دیدند که با باجگیران و گناهکاران می‌خورد، به شاگردان او گفتند: «چرا با گناهکاران و گناهکاران ایشان را بشترین چیزی؟» ۱۶ چون این را شنید، بدیشان گفت: «تندرستان احتیاج به طبیب ندارند بلکه مرضان. و من نیامد تمادلان را بلکه تا گناهکاران را به توبه دعوت کنم.» ۱۷ و شاگردان یحیی و فریسان روزه می‌داشتند. پس آمده، بدoo گفتند: «چون است که شاگردان یحیی و فریسان روزه می‌دازند و شاگردان تو روزه نمی‌دارند؟» ۱۸ عیسی بدیشان گفت: «آیا ممکن است پسaran خانه عروسی مدامی که داماد با ایشان است روزه بدارند؟ زمانی که داماد را با خود دارند، نعمی توانند روزه دارند. ۱۹ لیکن ایامی می‌آید که داماد از ایشان گرفته شود. در آن ایام روزه خواهند داشت. ۲۰ و هیچ‌کس بر جامه کهنه، پاره‌ای از پارچه نو وصله نمی‌کند، والا آن وصله نو از آن کهنه جدامی گدد و دردگی بدتر می‌شود. ۲۱ و کسی شراب نو را در مشکه‌ای کهنه نمی‌ریزد و گرنه آن شراب نو مشکها را بدرد و شراب ریخته، مشکه‌های مختلف می‌گردد. بلکه شراب نو را در مشکه‌ای نوباید ریخت.» ۲۲ و چنان افتاد که روز سبتي از میان مزاعها می‌گذشت و شاگردان هنگامی که می‌رفتند، به چیزی خوش‌ها شروع کردند. ۲۳ فریسان بدو گفتند: «اینک چرا در روز سبتي مرتکب عملی می‌باشید که روا نیست؟» ۲۴ و بدیشان گفت: «مگر هرگز نخوانده اید که دارد چه کرد چون او و رفاقتیش محتاج و گرسنه بودند؟» ۲۵ چگونه در ایام ایثار رئیس کهنه به خانه خدا درآمده، نان تقدمه را خورد که خودن آن جر به کاهنی روا نیست و به رفاقتی خود نیز داد؟» ۲۶ و بدیشان گفت: «سبت بجهت انسان مقر شد نه انسان برای سبیت. ۲۷ بنابراین پسر انسان مالک سبیت نیزهست.»

۲۸ و باز به کنیسه درآمده، در آنجا مرد دست خشکی بود. ۲۹ و مراقب وی بودند که شاید او را در سبیت شفا دهد تا مدعی او گردند. ۳۰ پس بدان مرد دست خشک گفت: «در میان بایست!» ۳۱ و بدیشان گفت: «آیا در روز سبیت کدام جایز است؟ نیکوکردن یا بدی؟ جان رانچات

۱۰ زیرا که می‌گفتند روحی پلید دارد. ۱۱ پس برادران و مادر او آمدند و بیرون ایستاده، فرستادند تا او را طلب کنند. ۱۲ آنگاه جماعت گرد او نشسته بودند و به وی گفتند: «اینک مادرت و

g165, aiōnios g166) ۱۳ زیرا که می‌گفتند روحی پلید دارد. ۱۴ پس

۱۵ ایشان با غضب گردانیده، زیرا که از سنگدلی ایشان معجزون بود، به آن مرد گفت: «دست خود را دراز کن!» پس دراز کرده، دستش صحیح گشت. ۱۶ در ساعت فریسان بیرون رفته، با هیرودیان درباره او شورا نمودند که چطور او را هلاک کنند. ۱۷ و عیسی با شاگردانش به سوی دریا آمد و گروهی بسیار از جلیل به عقب او روانه شدند، ۱۸ واز پهودیه و از اورشلیم و ادومیه و آن طرف اردن و از حوالی صور و صیدون نیز جمعی کثیر، چون اعمال او را شنیدند، نزد وی آمدند. ۱۹ و به شاگردان خود فرمود تا زورقی به سبب جمعیت، بجهت او نگاه دارند تا بر وی ازدحام ننمایند. ۲۰ زیرا که بسیاری را صحبت می‌داد، بقیه که هرکه صاحب دردی بود بر او هجوم می‌آورد تاوا را لمس نماید. ۲۱ و ارواح پلید چون او را دیدند، پیش او به روی درافتند و فریاد کنان می‌گفتند که «تو پسر خدا هستی». ۲۲ و ایشان را به تأکید بسیار فرمود که هرکه صاحب دردی بود بر او کوکی برآمده، هرکه را خواست به نزد خود طلبید و ایشان نزد او آمدند. ۲۳ و دوازده نفر را مقرر فرمود تا همراه او باشند و ایشان را بجهت وعظ نمودن بفرستند، ۲۴ و ایشان را قادر باشد که مرضان را شفا دهند و دیوها را بیرون کنند. ۲۵ و شمعون را پطرس نام نهاد. ۲۶ و یعقوب پسر زیدی و یوحنا کنند. ۲۷ و شمعون را پطرس نام نهاد. ۲۸ و یعقوب پسر زیدی و یوحنا برای عقوب، این هر دو را باونجس یعنی پسران رعد نام گذارد. ۲۹ و اندریاس و فیلیپ و برتولما و متی و توما و یعقوب بن حلفی و تدی و شمعون قابوی، ۳۰ و پهودای اسخیروطی که او را تسليم کرد. ۳۱ و چون به خانه درآمدند، باز جمعی فراهم آمدند بطوری که ایشان فرصت نان خودن هم نگرفتند. ۳۲ و خوبیان او چون شنیدند، بیرون آمدند تا او را بردازند زیرا گفتند بی خود شده است. ۳۳ و کاتبانی که از اورشلیم آمده بودند، گفتند که بعلزیبول دارد و به باری رئیس دیوها، دیوها را اخراج می‌کند. ۳۴ و ایشان را پیش طلبیده، مثلها زده، بدیشان گفت: «چطور می‌تواند شیطان، شیطان را بیرون کند؟» ۳۵ و اگر مملکتی برخلاف خود منقسم شود، آن مملکت نتواند پایدار بماند. ۳۶ و هرگاه خانه‌ای به ضد خوبی منقسم شد، آن خانه نمی‌تواند استقامت داشته باشد. ۳۷ و اگر شیطان با نفس خود مقاومت نماید و منقسم شود، او نمی‌تواند قائم ماند بلکه هلاک می‌گردد. ۳۸ و هیچ‌کس نمی‌تواند به خانه مژذوب‌آور درآمده، اسیاب او را غارت نماید. ۳۹ جراحتکه اول آن زورآور را بینند و بعد از آن خانه اورا تاراج می‌کند. ۴۰ هر آینه به شما می‌گوییم که همه گناهان از بنی آدم آمرزیده می‌شود و هر قسم کفر که گفته باشند، ۴۱ لیکن هرکه به روح القدس کفر گوید، تا به ابد آمرزیده نشود بلکه مستحق عذاب جاودانی بود.» (aiōn)

برادرانت بیرون تو را می طلبند.» ۲۳ در جواب ایشان گفت: «کیست مادر من و برادرانم کیانند؟» ۲۴ پس بر آنانی که گرد وی نشسته بودند، نظر افکنده، گفت: «ایناند مادر و برادرانم،» ۲۵ زیرا هر که اراده خدا را به جا آرده‌مان برادر و خواهر و مادر من باشد.»

۴ و باز به کناره دریا به تعلیم دادن شروع کرد و جمعی کثیر نزد او جمع شدند بطوری که به کشتی سوار شده، بر دریا قرار گرفت و تمامی آن جماعت بر ساحل دریا حاضر بودند. ۲ پس ایشان را به مثلهای چیزهای بسیار می‌آموخت و در تعلیم خود بدیشان گفت: ۳ «گوش گیرید! اینکه بزرگ بجهت تخم پاشی بیرون رفت.» ۴ و چون تخم می‌پاشید، قادری بر راه ریخته شده، مرغان هوا آمدۀ آنها را برچیدند. ۵ و پاره‌ای بر سنجلاخ پاشیده شد، در جایی که حاک بسیار نبود. پس چون که زمین عمق نداشت به زودی روید، ۶ و چون آتفاب برآمد، سوخته شد و از آنرو که ریشه نداشت خشکید. ۷ و قادری در میان خارها ریخته شد و خارها نمو کرده، آن را خفه نمود که ثمری نیاورد. ۸ و مابقی در زمین نیکو افتاد و حاصل پیدا نمود که روید و نمو کرد و بار آورد، بعضی سی و بعضی سخت و بعضی صد.» ۹ پس گفت: «هر که گوش شنوا دارد، بشنو!» ۱۰ و چون به خلوت شد، رفاقت او با آن دوازده شرح این مثل را از او پرسیدند. ۱۱ به ایشان گفت: «به شما دانستن سر ملکوت خدا عطا شده، اما به آنانی که بیرونند، همه‌چیز به مثلهای شود، ۱۲ تا نگران شده بنگرند و نینبند و شنواشده بشنوند و نفهمند، ممادا بازگشت کرده گاهان ایشان آمزیده آرامی کامل پدید آمد. ۱۳ و بدیشان گفت: «از بهره‌چه چنین ترسانید و چون است که ایمان ندارید؟» ۱۴ پس بی‌نهایت ترسان شده، به یکدیگر گفتند: «این کیست که باد و دریا هم او را اطاعت می‌کنند؟»

۵ پس به آن کناره دریا تا به سرزمین چدربیان آمدند. ۶ و چون از کشتی بیرون آمد، فی الفور شخصی که روحی بلید داشت از قبور بیرون شده، بدو برخورد. ۷ که در قبور ساکن می‌بود و هیچ‌کس به زنجیرها هم نمی‌توانست اورا بند نماید، ۸ زیرا که بارها او را به کنده‌ها زنجیرها بسته بودند و زنجیرها را گسیخته و کنده‌ها را شکسته بود و احتمال نمی‌توانست او را رام نماید، ۹ و پیوسته شب و روز در کوهها و قبرها فريا می‌زد و خود را به سنجگها محروم می‌ساخت. ۱۰ چون عیسی را از دور دید، دونان دون آمده، او را سجدۀ کرد، ۱۱ و به آواز بلند صیحه زده، گفت: «ای عیسی، پسر خدای تعالی، مرا با تو چه کار است؟ تو را به خدا قسم می‌دهم که مرا معذب نسازی.» ۱۲ زیرا بدو گفته بود: «ای روح پلید از این شخص بیرون بیا!» ۱۳ پس از اوپرسید: «اسم تو چیست؟» ۱۴ وی گفت: «نام من لجخون است زیرا که بسیاریم.» ۱۵ پس بدولت‌تمام بسیار نمود که ایشان را از آن سرزمین بیرون نکند. ۱۶ و در حالی آن کوهها، گله گرازی‌سیاری می‌چرید. ۱۷ همه دیوها از وی خواهش نموده، گفتند: «ما را به گرازها بفرست تادر آنها

داده شود و از هر که ندارد آنچه نیز دارد گرفته خواهد شد.» ۱۸ و گفت: «همچنین ملکوت خدا مانند کسی است که تخم بر زمین پیشاند، ۱۹ شب و روزی‌خوابد و برخیزد و تخم بروید و نمو کند. چگونه؟ او نداند. ۲۰ زیرا که زمین به ذات خود ثمر می‌آورد، اول علف، بعد خوش، پس از آن دانه کامل در خوش.» ۲۱ و چون ثمر رسید، فور داس را بکار می‌برد زیرا که وقت حصاد رسیده است.» ۲۲ و گفت: «به چه چیز ملکوت خدا را تشییه کنیم و براو آن چه مثل بزنیم؟» ۲۳ مثل دانه خردلی است که وقتی که آن را بر زمین کارند، کوچکترین تخمها زمینی باشد. ۲۴ لیکن چون کاشته شد، می‌روید و بزرگتر از جمیع بقول می‌گردد و شاخه‌های بزرگ می‌آورد، چنانکه مرغان هوا زیر سایه‌اش می‌تواند آشیانه گیرند.» ۲۵ و به مثلهای بسیار مانند اینها بقدرتی که استطاعت شنیدن داشتند، کلام را بدیشان بیان می‌فرمود، ۲۶ و بدون مثل بدیشان سخن نگفت. لیکن در خلوت، تمام معانی را برای شاگردان خود شرح می‌نمود. ۲۷ و در همان روز وقت شام، بدیشان گفت: «به کناره دیگر عبور کیم.» ۲۸ پس چون آن گروه را خصت دادند، او را همان‌طوری که در کشتی بود داشتند و چند زورق دیگر نیز همراه او بود. ۲۹ که ناگاه طوفانی عظیم از باد پدید آمد و امواج بر کشتی می‌خورد بقصیمی که برمی گشت. ۳۰ و او در موخر کشتی بر بالشی خفه بود. پس اورا بیدار کرده گفتند: «ای استاد، آیا تو را با کی نیست که هلاک شویم؟» ۳۱ در ساعت اوپرخاسته، باد را نهیب داد و به دریا گفت: «ساکن شو و خاموش باش!» که باد ساکن شده، آرامی کامل پدید آمد. ۳۲ و ایشان را گفت: «از بهره‌چه چنین ترسانید و چون است که ایمان ندارید؟» ۳۳ پس بی‌نهایت ترسان شده، به یکدیگر گفتند: «این کیست که باد و دریا هم او را اطاعت می‌کنند؟»

۱۶ پس به آن کناره دریا تا به سرزمین چدربیان آمدند. ۱۷ و چون از کشتی بسیاری یا زحمتی به سبب کلام روی دهد در ساعت لغش می‌خورند. ۱۸ و کاشته شده در خارها آنانی می‌باشند که چون کلام راشوند، ۱۹ و کاشته شده در دلخ‌شده، گلزار شده، کلام را خفه می‌کند و بی‌ثمر می‌گردد. (aiōn g165) ۲۰ و کاشته شده در زمین نیکو آناند که چون کلام را شوند آن رامی پذیرند و ثمر می‌آورند، بعضی سی و بعضی شست و بعضی صد.» ۲۱ پس بدیشان گفت: «ای چراغ را می‌آورند تازیر پیمانه‌ای یا تختی و نه بر چراغ‌دان گذارند؟» ۲۲ زیرا که چیزی پنهان نیست که آشکارا نگردد و هیچ‌چیز مخفی نشود، مگر تا به ظهور آید. ۲۳ هر که گوش شنوا دارد بشنو!» ۲۴ و بدیشان گفت: «باحدز باشید که چه می‌شنوید، زیرا به هر میزانی که وزن کنید به شما پیموده شود، بلکه از برای شما که می‌شنوید افرون خواهد گشت. ۲۵ زیرا هر که دارد بدو

جماعی شوریده دید که گریه و نوحه بسیار می نمودند. ۳۹ پس داخل شده، بدیشان گفت: «چرا غوغای گریه می کنید؟ دختر نمرده بلکه در خواب است.» ۴۰ ایشان بر وی سخره کردند لیکن او همه را بیرون کرد، پدر و مادر دختر را با رفیقان خویش برداشتند، به جایی که دختر خوایید بود، داخل شد. ۴۱ پس دست دختر را گرفته، به وی گفت: «طلیبا قومی». که معنی آن این است: «ای دختر، تو را می گوییم بrixیز». ۴۲ در ساعت دختر برخاسته، خرامید زیرا که دوازده ساله بود. ایشان بینهایت متعجب شدند. ۴۳ پس ایشان را به تاکید بسیار فرمود: «کسی از این امر مطلع نشود.» و گفت تا خوارکی بدو دهند.

۶ پس از آنجا روانه شده، به وطن خویش آمد و شاگردانش از عقب او آمدند. ۷ چون روز سبت رسید، در کنیسه تعليم داد آغاز نمود بسیاری چون شنیدند، حیران شده گفتند: «از کجا بدین شخص این چیزها رسیده و این چه حکمت است که به او عطا شده است که چنین معجزات از دست او صادر می گردد؟» ۸ مگر این نیست تجار پسر مریم و برادر یعقوب و یوشوا و پیهودا و شمعون؟ و خواهان او ایجنا نزد مانمی باشند؟» و از او لغوش خوردند. ۹ عیسی ایشان را گفت: «نی بی حرمت نباشد جز در وطن خود و میان خویشان و در خانه خود. ۱۰ و در آنجاهیچه معجزه‌ای توانست نمود جز اینکه دستهای خود را بر چند مریض نهاده، ایشان را شفا داد. ۱۱ واژ بی ایمانی ایشان متعجب شده، در دهات آن حوالی گشته، تعليم همی داد. ۱۲ پس آن دوازده را پیش خوانده، شروع کرد به فرستادن ایشان جفت جفت و ایشان را بر ارواح پلید قدرت داد، ۱۳ و ایشان را قدغن فرمود که «جز عصا فقط، هیچ چیز بزندارید، نه توشیدان و نه پول در کمریند خود». ۱۴ بلکه موزه‌ای در پا کنید و دو قدم در بر نکنید.» ۱۵ بدیشان گفت: «در هر جادا خانه‌ای شوید، در آن بمانید تا از آنجا کوچ کنید. ۱۶ و هرجا که شما را قبول نکنند و به سخن شما گوش نگیرند، از آن مکان بیرون رفته، خاک پایه‌ای خود را بیفشاراند تا بر آنها شهادتی گردد. هر آینه به شما می گوییم حالت سلوم و غمراه در روز جزا از آن شهر سهل تر خواهد بود.» ۱۷ پس روانه شده، موعظه کردند که توبه کنند، ۱۸ و بسیار دیوها را بیرون کردند و مریضان کثیر را روغن مالیده، شفا دادند. ۱۹ و هیرودیس پادشاه شنید زیرا که اسم او شهرت یافته بود و گفت که «یحیی تعییندهندۀ از مرگان برخاسته است و از این جهت معجزات از او به ظهور می آید. ۲۰ اما بعضی گفتند که الیاس است و بعضی گفتند که نبی ای است یا چون یکی از انبیاء. ۲۱ اما هیرودیس چون شنید گفت: «این همان یحیی است که من سرش را از تن جدا کردم که از مرگان برخاسته است.» ۲۲ زیرا که هیرودیس فرستاده، یحیی را گرفتار نموده، او را در نکاح خویش آورده بود. ۲۳ از آن جهت که یحیی به هیرودیس گفتند: «نگاه

داخل شویم.» ۲۴ فور عیسی ایشان را الجازت داد. پس آن ارواح خبیث بیرون شده، به گزاران داخل گشتند و آن گله از بلندی به دریا جست و قریب بدو هزار بودند که در آب خفه شدند. ۲۵ و خوک با نان فرار کرده، در شهر و مزرعه‌ها خبر می دادند و مردم بجهت دیدن آن ماجرا بیرون شافتند. ۲۶ و چون نزد عیسی رسیده، آن دیوانه را که لجنخون داشته بود دیدند که نشسته و لباس پوشیده و عاقل گشته است، پرسیدند. ۲۷ آنانی که دیده بودند، سرگذشت دیوانه و گزاران را بدیشان بازگفتند. ۲۸ پس شروع به التماس نمودند که از حدود ایشان روانه شود. ۲۹ و چون به کشتنی سوار شد، آنکه دیوانه بود ازوی استدعا نمود که با وی باشد. ۳۰ اما عیسی وی را الجازت نداد بلکه بدو گفت: «به خانه نزد خویشان خود برو و ایشان را خبر ده از آنچه خداوند با تو کرده است و چگونه به تو رحم نموده است.» ۳۱ پس روانه شده، در دیکاپولس به آنچه عیسی با وی کرده، موعظه کردن آغاز نمود که همه مردم متعجب شدند. ۳۲ و چون عیسی باز به آنطرف، در کشتنی عبور نمود، مردم بسیار بر وی جمع گشتند و برکارهای دریا بود. ۳۳ که ناگاه یکی از روسای کنیسه، یاریس نام آمد و چون او را بدید بر پایهایش افتاده، ۳۴ پس بال تمام بسیار نموده، گفت: «نفس دخترک من به آخر رسیده، بیا و بر او دست گذار تاشقا یافته، بر وی ازدحام می نمودند. ۳۵ آنگاه زنی که مدت دوازده سال به استحاطه مبتلا می بود، ۳۶ و حجمت بسیار از اطبای متعدد دیده و آنچه داشت صرف نموده، فایده‌ای نیافت بلکه بدتر می شد. ۳۷ چون خبر عیسی را بشنید، میان آن گروه از عقب وی آمده ردای او را لمس نمود، ۳۸ زیرا گفته بود: «اگر بیاس وی را هم لمس کنیم، هر آینه شفا یابم.» ۳۹ در ساعت چشمۀ خون او خشک شده، در تن خود فهمید که از آن بلا صحت یافته است. ۴۰ فی الفور عیسی از خود دانست که قوتی از اوصادر گشته. پس در آن جماعت روی برگردانیده، گفت: «کیست که بیاس مرا لمس نمود؟» ۴۱ شاگردانش بدو گفتند: «می بینی که مردم بر توازد حام می نمایند! و می گویند کیست که مرا لمس نمود؟!» ۴۲ پس به اطراف خود می نگریست تا آن زن را که این کار کرده، ببیند. آن زن چون دانست که به وی چه واقع شده، ترسان و لزان آمد و نزد او به روی درافتاده، حقیقت امر را بالتمام به وی بازگفت. ۴۳ او وی را گفت: «ای دختر، ایمانست تو را شفا داده است. به سلامتی بیرو از بلا خویش رستگار باش.» ۴۴ او هنوز سخن می گفت که بعضی از خانه رئیس کنیسه آمده، گفتند: «دخترت فوت شده؛ دیگر برای چه استاد را زحمت می دهی؟» ۴۵ عیسی چون سخنی را که گفته بودند شنید، درساعت به رئیس کنیسه گفت: «مترس ایمان آور و پس!» ۴۶ و حز پطرس و یعقوب و یوحنا برادر یعقوب، هیچ کس را الجازت نداد که از عقب او بیایند. ۴۷ پس چون به خانه رئیس کنیسه رسیدند،

داشتن زن برادرت بر تو روا نیست.» ۱۹ پس هیرودیا از او کینه داشته، می خواست اور ا به قتل رساند اما نمی توانست، ۲۰ زیرا که هیرودیس از یحیی می ترسید چونکه او را مرد عادل و مقدس می دانست و رعایتش می نمود و هرگاه از او می شنید بسیار به عمل می آورد و به خوشی سخن او را اصلاح می نمود. ۲۱ اما چون شنگام فرست رسید که هیرودیس در روز میلاد خود امارات خود و سرتیبان و روسای جلیل را ضیافت نمود؛ ۲۲ و دختر هیرودیا به مجلس درآمد، رقص کرد و هیرودیس و اهل مجلس را شادنمود. پادشاه بدان دختر گفت: «آنچه خواهی ازمن بطلب تا به تو نزد ایشان آمد و خواست از ایشان بگذرد. ۲۴ اما چون او رابر دریا خرامان شده، به دیدند، تصویر نمودند که این خیالی است. پس فریاد براوردن، ۲۵ زیرا که همه او را دیده، مضطرب شدند. پس بی درنگ بدیشان خطاب کرده، گفت: «خاطر جمع دارید! من هستم، ترسان میباشد!» ۲۶ و تا نزد ایشان به کشتی سوار شد، پادسکن گردید چنانکه بینهایت درخود متحریر و متعجب شدند، ۲۷ زیرا که معجزه نان را درک نکرده بودند زیرا دل ایشان سخت بود. ۲۸ پس از دریا گذشته، به سرزمین چنیساارت آمده، لنگر انداختند. ۲۹ و چون از کشتی بیرون شدند، مردم در حال او را شناختند، ۳۰ و در همه آن نواحی بشتاب می گشتند و بیماران را بر تخته‌نهاهاد، هر چاکه می شنیدند که او در آنجا است، می آورند. ۳۱ و هر جایی که به دهات یا شهرها یا اراضی می رفت، مریضان را بر راهها می گذارندو از او خواهش می نمودند که محض دامن ردای او را لمس کنند و هر که آن را لمس می کرد شفامی یافت.

۷ و فریسان و بعضی کاتبان از اورشلیم آمده، نزد او جمع شدند. ۸ چون بعضی از شاگردان او را دیدند که با دستهای ناپاک یعنی ناشسته نان می خورند، ملامت نمودند، ۹ زیرا که فریسان و همه پهود تمکس به تقلید مشایخ نموده، تا دستهای را بدقت نشویند غذا نمی خورند، ۱۰ و چون از بازهای آنید تا نشویند چیزی نمی خورند و بسیار رسم دیگر هست که نگاه می دارند چون شستن پیلهایها و آفتابهایها و ظروف مس و کرسیها. ۱۱ پس فریسان و کاتبان از او پرسیدند: «چون است که شاگردان تو به تقلید مشایخ سلوک نمی نمایند بلکه بدهای ناپاک نان می خورند؟» ۱۲ در جواب ایشان گفت: «نیکو اخبار نموداشی درباره شما ای ریاکاران، چنانکه مکتوب است: این قوم به لبهای خود مرا حرمت می دارندلیکن دلشان از من دور است. ۱۳ پس مرأ عبیث عبادت می نمایند زیرا که رسم انسانی را به جای فرایض تعلیم می دهند، ۱۴ زیرا حکم خدا را ترک کرده، تقلید انسان را نگاه می دارند، چون شستن آفتابهایها و پیلهایها و چنین رسم دیگر بسیار بعمل می آورید.» ۱۵ پس بدیشان گفت که «حکم خدا را نیکو باطل ساخته اید تا تقلید خود را محکم بدارید. ۱۶ از اینجهت که موسی گفت پدر و مادر خود را حرمت دار و هر که پدر یا مادر را دشام دهد، البته هلاک گردد. ۱۷ لیکن شما می گویید که هرگاه شخصی به پدر یا مادر

به پنج هزار مرد بودند. ۱۸ فی الفور شاگردان خود را الحاح فرمود که به کشتی سوار شده، پیش از او به بیت صیدا عبور کنند تا خود آن جماعت را مرخص فرماید. ۱۹ و چون ایشان را مرخص نمود، بجهت عبادت به فراز کوهی برآمد. ۲۰ و چون شام شد، کشتی درمیان دریا رسید و او تنها بر خشکی بود. ۲۱ وايشان را در راندن کشتی خسته دید زیرا که بادمخالف دختر هیرودیا به مجلس درآمده، رقص کرد و هیرودیس و اهل مجلس را شادنمود. پادشاه بدان دختر گفت: «آنچه خواهی ازمن بطلب تا به تو نزد ایشان می وزید. پس نزدیک بآس چهارم از شب بر دریا خرامان شده، به دیدند، تصویر نمودند که این خیالی است. پس فریاد براوردن، ۲۲ زیرا که ملک مراهرایه به تو عطا کنم.» ۲۳ او بیرون رفته، به مادر خود گفت: «چه بطلبم؟» ۲۴ گفت: «سر یحیی تعمیدهنده را.» ۲۵ در ساعت به حضور پادشاه درآمده، خواهش نموده، گفت: «می خواهم که الان سر یحیی تعمیدهنده را در طبقی به من عنایت فرمایی.» ۲۶ پادشاه به شدت محزون گشت، لیکن بجهت پاس قسم و خاطر اهل مجلس نخواست او را محروم نماید. ۲۷ بی درنگ پادشاه جلاعی فساتده، فرمود تا سرش رایاورد. ۲۸ و او به زندان رفته سر او را از تن جدا ساخته و بر طبقی آورده، بدان دختر داد و دختران را به مادر خود سپرد. ۲۹ چون شاگردانش شنیدند، آمدنند و بدن او را برداشته، دفن کردند. ۳۰ و رسولان نزد عیسی جمع شده، از آنچه کرده و تعلیم داده بودند او را خبر دادند. ۳۱ بدیشان گفت شما به خلوت، به جای ویران بیایید و اندکی استراحت نمایید زیرا آمد و رفت چنان بود که فرست نان خوردن نیز نکردند. ۳۲ پس به تنهایی در کشتی به موضوعی ویران رفته‌اند. ۳۳ و مردم ایشان را روانه دیده، بسیار اورا شناختند و از جمیع شهروها بر خشکی بدان سوشاстваختند و از ایشان سبقت جسته، نزد وی جمع شدند. ۳۴ عیسی بیرون آمده، گروهی بسیار دیده، بر ایشان ترحم فرمود زیرا که چون گوسفندان بی شبان بودند و بسیار به ایشان تعلیم دادن گرفت. ۳۵ و چون بیشتری از روز سپری گشت، شاگردانش نزد وی آمده، گفتند: «این مکان ویرانه است و وقت منقضی شده، از آنچه کرده و تعلیم داده بودند او را خبر دادند. ۳۶ اینها را رخصت ده تا به اراضی و دهات این نواحی رفته، نان بجهت خود بخرند که هیچ خواهی ندارند.» ۳۷ در جواب ایشان گفت: «شما ایشان را غذا دیده! وی را گفتند: «منگر رفته، دویست دینار نان بخریم تا اینها را طعام دهیم!» ۳۸ بدیشان گفت: «چند نان دارید؟ رفته، تحقیق کنید.» پس دریافت کرده، گفتند: «پنج نان و دو ماهی.» ۳۹ آنگاه ایشان را فرمود که «همه را دسته بر سیزه بنشانید.» ۴۰ پس صرف صف، صد صد و پنجاه پنجه نشستند. ۴۱ و آن پنج نان و دو ماهی را گرفته، به سوی آسمان نگریسته، برکت داد و نان را پا به نموده، به شاگردان خود بسپرد تا پیش آنها گذارند و آن دو ماهی را بر همه آنها تقسیم نمود. ۴۲ پس جمیع خورده، سیر شدند. ۴۳ و از خرده های نان

و در آن ایام باز جمعیت، بسیار شده و خوارکی نداشتند. عیسیٰ ۸ شاگردان خود را پیش طلبیده، به ایشان گفت: «بر این گروه دلم پسخوت زیرا الان سه روز است که با من می‌باشند و هیچ خوارک ندارند. ۳ و هرگاه ایشان را گرسنه به خانه‌های خود برگردانم، هر آینه در راه ضعف کنند، زیرا که بعضی از ایشان از راه دور آمدنداند.» ۴ شاگردانش وی را جواب دادند: «از کجا کسی می‌تواند اینها را در این صحراء نان سیر گرداند؟» ۵ از ایشان پرسید: «چند نان دارید؟» گفتند: «هفت.» ۶ پس جماعت را فرمود تا بر زمین بشینند؛ و آن هفت نان را گرفته، شکر نمود و پاره کرده، به شاگردان خود داد تا پیش مردم گذارند. پس نزد آن گروه نهادند. ۷ و چند ماهی کوچک نیز داشتند. آنها را نیز برکت داده، فرمود تا پیش ایشان نهند. ۸ پس خورده، سیر شدند و هفت زنبیل پر از پاره‌های باقی‌مانده برداشتند. ۹ و عدد خوروندگان قریب به چهار هزار بود. پس ایشان رامرخص فرمود. ۱۰ و بی‌دریگ با شاگردان به کشتن سوار شده، به نواحی دلمانوته آمد. ۱۱ و فریسان بیرون آمدند، با وی به مباحثه شروع کردند. و از راه امتحان آئیتی آسمانی از او خواستند. ۱۲ او از دل آهی کشیده، گفت: «از برای چه این فرقه آئیتی می‌خواهند؟ هر آینه به شما می‌گوییم آئیتی بدین فرقه عطا نخواهد شد.» ۱۳ پس ایشان را گذارد و باز به کشتن سوار شده، به کارهای دیگر عبور نمود. ۱۴ و فراموش کردند که نان بردازند و با خود در کشتن جز یک نان نداشتند. ۱۵ آنگاه ایشان را قدغن فرمود که «باخبر باشید و از خیری مایه فریسان و خیرمایه هیرودیس احتیاط کنید!» ۱۶ ایشان با خوداندیشیده، گفتند: «از آن است که نان نداریم.» ۱۷ عیسیٰ فهم کرده، بدیشان گفت: «چرا فکری کنید از آنچه که نان ندارید؟ آیا هیزونه‌میده و درک نکرده‌اید و تا حال دل شما سخت است؟» ۱۸ آیا چشم داشته‌نمی‌بینید و گوش داشته‌نمی‌شنید و به یاد ندارید؟ ۱۹ وقتی که پنج نان را برای پنج هزار نفر پاره کردم، چند سیدیر از پاره‌ها برداشتید؟» بدو گفتند: «دوازده.» ۲۰ «و وقتی که هفت نان را بجهت چهار هزار کس؛ پس زنبیل پر از زیوه‌ها برداشتید؟» گفتندش: «هفت.» ۲۱ پس بدیشان گفت: «چرا نمی‌فهمید؟» ۲۲ چون به بیت صیدا آمد، شخصی کور را نزد او آوردند و التمس نمودند که او را لمس نماید. ۲۳ پس دست آن کور را گرفته، او را از قریه بیرون برد و آب دهان بر چشمان او افکشده، و دست بر او گذاشده از او پرسید که «چیزی می‌بینی؟» ۲۴ او بالا نگریسته، گفت: «مردمان را خراخمان، چون درختها می‌بینم.» ۲۵ پس بار دیگر دستهای خود را بر چشمان او گذاشده، او را فرمود تا بالانگریست و صحیح گشته، همه‌چیز را به خوبی دید. ۲۶ پس او را به خانه‌اش فرستاده، گفت: «داخل ده مشو و هیچ‌کس را در آن جا خبر مده.» ۲۷ و عیسیٰ با شاگردان خود به دهات قصیره فلیپس رفت. و در راه از شاگردانش پرسیده، گفت که «مردم مرا که می‌دانند؟» ۲۸ ایشان جواب دادند که «یعنی خود گوید: «آنچه ازمن نفع یابی قربان یعنی هدیه برای خداست» ۲۹ و بعد از این او را اجازت نمی‌دادهید که پدر یا مادر خود را هیچ خدمت کند. ۳۰ پس کلام خدا را به تقليدی که خود جاری ساخته‌اید، باطل می‌سازید و کارهای مثل این بسیار به‌جامی آورید.» ۳۱ پس آن جماعت را پیش خوانده، بدیشان گفت: «همه شما به من گوش دهید و فهم کنید. ۱۵ هیچ‌چیز نیست که از بیرون آدم داخل او گشته، بتواند او را نجس سازد بلکه آنچه از درونش صادر شود آن است که آدم را نایاک می‌سازد. ۱۶ هر که گوش شنوا دارد بشنو.» ۱۷ و چون از نزد جماعت به خانه درآمد، شاگردانش معنی مثل را از او پرسیدند. ۱۸ بدیشان گفت: «مگر شما نیز همچنین بی‌فهم هستید و نمی‌دانید که آنچه از بیرون داخل آدم می‌شود، نمی‌تواند او را نایاک سازد.» ۱۹ زیرا که داخل دلش نمی‌شود بلکه به شکم می‌رود و خارج می‌شود به مزیله‌ای که این همه خوارک را پاک می‌کند.» ۲۰ و گفت: «آنچه از آدم بیرون آید، آن است که انسان را نایاک می‌سازد.» ۲۱ زیرا که از درون دل انسان صادر می‌شود، خیالات بد و زنا و فسق و قتل و دزدی ۲۲ و طمع و خبات و مکروه و شهوت پرسنی و چشم بد و کفر و غرور و جهالت. ۲۳ تمامی این چیزهای بد از درون صادر می‌گردد و آدم را نایاک می‌گرداند.» ۲۴ پس از آنچه براحته به حوالی صور و صیلوب رفته، به خانه درآمد و خواست که هیچ‌کس مطلع نشود، لیکن نتوانست مخفی بماند، از آنرو که زنی که دخترک وی روح پلیداشت، چون خبر او را بشنید، فور آمده بپایهای او افتاد. ۲۵ و او زن یونانی از اهل فینیقیه صوریه بود. پس از وی استدعا نمود که دیو را ازدخترش بیرون کند. ۲۶ عیسیٰ وی را گفت: «بگذر اول فرزندان سیر شوند زیرا نان فرزندان راگرفتن و پیش سکان انداختن نیکو نیست.» ۲۷ آن زن در جواب وی گفت: «بلی خداوندا، زیرا سکان نیز پس خرده‌های فرزندان را از زیر سفره می‌خورند.» ۲۸ وی را گفت؛ «بجهت این سخن برو که دیو از دخترت بیرون شد.» ۲۹ پس چون به خانه خود رفت، دیو را بیرون شده و دختر را برسیتر خواهید یافت. ۳۰ و باز از نواحی صور روانه شده، از راه صیدون در میان حدود دیکاپولس به دریای جلیل آمد. ۳۱ آنگاه کری را که لکنت زبان داشت نزد وی آورد، التماس کردند که دست بر او گذاشد. ۳۲ پس او از میان جماعت به خلوت برده، انگشتان خود را در گوشهای او گذاشت و آب دهان انداخته، زبانش را لمس نمود؛ ۳۳ و به سوی آسمان نگریسته، آهی کشید و بدو گفت: «افتح!» یعنی باز شو ۳۴ در ساعت گوشهای او گشاده و عقده زبانش حل شده، به درستی تکلم نمود. ۳۵ پس ایشان را قدغن فرمود که هیچ‌کس را خبرنده‌نداشته؛ لیکن چندان که بیشتر ایشان را قدغن نمود، زیادتر او را شهرت دادند. ۳۶ و بینهایت متاخر گشته می‌گفتند: «همه کارها را نیکوکرده است؛ کران را شنوا و گنگان را گویامی گردان!»

خواستند کردند، چنانچه در حق وی نوشته شده است.» ۱۴ پس چون نزد شاگردان خود پرسید، جمیعی کثیر گرد ایشان دید و بعضی از کاتیان را که با ایشان مباحثه می کردند. ۱۵ در ساعت، تمامی خلق چون او را بیدار نداشت در حیرت افتادند و دوان دوان آمده، او را سلام دادند. ۱۶ آنگاه از کاتیان پرسید که «با اینها چه مباحثه دارید؟» ۱۷ یکی از آن میان در جواب گفت: «ای استاد، پسر خود را زند تو آوردم که روحی گنگ دارد، ۱۸ و هر جا که او را بگیرد می اندادزدش، چنانچه کف برآورده، دندانهایم بهم می ساید و خشک می گردد. پس شاگردان تو را گفتم که او را بیرون کنند، نهیب داد و گفت: «ای شیطان از من دور شو، زیرا امور الهی را اندیشه نمی کنی بلکه چیزهای انسانی را.» ۱۹ پس مردم را با شاگردان خود خوانده، گفت: «هر که خواهد از عقب من آید، خویشتن را انکار کند و صلیب خود را برداشته، مرا متابعت نماید.» ۲۰ زیرا هر که خواهد جان خود را نجات دهد، آن را هلاک سازد؛ و هر که جان خود را بجهت من و انجیل بر باد دهد آن را برخاند. ۲۱ پس از پدر وی پرسید: «چند وقت است که او را این حالت است؟» گفت: «از طفولت.» ۲۲ و بارها او را در آتش و در آب انداخت تا او را هلاک کند. حال اگر می توانی بر ماترحم کرده، ما را مدد فرمای.» ۲۳ عیسی وی را گفت: «اگر می توانی ایمان آری، مومن را همه چیز ممکن است.» ۲۴ در ساعت پدر طفل فریاد آورد، گریه کنن گفت: «ایمان می آورم ای خداوند، بی ایمانی مرا امداد فرمای.» ۲۵ چون عیسی دید که گروهی گرد او به شتاب می آیند، روح پاید را نهیب داده، به وی فرمود: «ای روح گنگ و کر من تو را حکم می کنم از او در ای ودیگر داخل او مشو!» ۲۶ پس صیحه زده و او را بشدت مصروع نموده، بیرون آمد و مانند مرده گشت، چنانکه بسیاری گفتند که فوت شد. ۲۷ اما عیسی دستش را گرفته، برخیزانیدش که بپای ایشان شد. ۲۸ و چون به خانه درآمد، شاگردان در خلبوت از او پرسیدند: «چرا ما توانستیم او را بیرون کنیم؟» ۲۹ ایشان را گفت: «این جنس به هیچ وجه بیرون نمی رود جر به دعا.» ۳۰ و از آنجا روانه شده، در جلیل می گشتند و نمی خواست کسی او را بشناسد. ۳۱ زیرا که شاگردان خود را اعلام فرموده، می گفت: «پس انسان به دست مردم تسليم می شود و او را خواهند کشت و بعد از مقتول شدن، روز سوم خواهد برخاست.» ۳۲ اما این سخن را درک نکردند و ترسیدند که از او بپرسند. ۳۳ وارد کفرناحوم شده، چون به خانه درآمد، از ایشان پرسید که «در بین راه با یک دیگرچه مباحثه می کردید؟» ۳۴ اما ایشان حاموش ماندند، از آنجا که در راه با یکدیگر گفتگوی کردند از اینکه کیست پرترگ. ۳۵ پس نشسته، آن دوازده را طلبیده، پدیشان گفت: «هر که می خواهد مقدم باشد موخر و غلام همه بود.» ۳۶ پس طفلی را برداشته، در میان ایشان بر با نموده او را در آغوش کشیده، به ایشان گفت: «هر که یکی از این کودکان را به اسم من قبول کند، مراقیبل کرده است و هر که مرا پذیرفت نه مرا بلکه فرستنده مرا پذیرفته باشد. آنگاه یوحنای مافتنت شده، بادو گفت: «ای استاد، شخصی را دیدیم

۹ و بدیشان گفت: «هر آیه به شما می گوییم بعضی از ایستادگان در اینجا می باشند که تاملکوت خدا را که به قوت می آید نبینند، ذاته موت را نخواهند چشید.» ۱۰ و بعد از شش روز، عیسی پطرس و یعقوب و یوحنای برداشته، ایشان را تهی بر فراز کوهی به خلوت برد و هیاتش در نظر ایشان متغیر گشت. ۱۱ و لباس او درخشان و چون برف بغایت سفید گردید، چنانکه هیچ گازی بر روی زمین نمی تواند چنان سفید نماید. ۱۲ و ایاس با موسی بر ایشان ظاهر شده، با عیسی گفتگو می کردند. ۱۳ پس پطرس ملتافت شده، به عیسی گفت: «ای استاد، بودن ما در اینجا نیک است! پس سه ساییان می سازیم، یکی برای تو و دیگری برای موسی و سومی برای ایاس!» ۱۴ از آنرو که نمی دانست چه بگوید، چونکه هراسان بودند. ۱۵ ناگاه ابری بر ایشان سایه انداخت و آوازی از ابر دررسید که «این است پسر حبیب من، از او بشنوید.» ۱۶ در ساعت گردآگرد خود نگریسته، جز عیسی تنها با خود هیچ کس را ندیدند. ۱۷ و چون از کوه به زیر می آمدند، ایشان راقدن غم فرمود که تا پسر انسان از مردگان برخیزید، از آنچه دیده اند کسی را خبر ندهند. ۱۸ و این سخن را در خاطر خود نگاه داشته، از یکدیگر مسوال می کردند که برخاستن از مردگان چه باشد. ۱۹ پس از او استفسار کرده، گفتند: «چرا کاتیان می گویند که ایاس باید اول باید؟» ۲۰ او در جواب ایشان گفت که «ایاس البته اول می آید و همه چیز را اصلاح می نماید و چگونه درباره پس انسان مکتوب است که می باید زحمت بسیار کشد و حقیر شمرده شود.» ۲۱ لیکن به شمامی گوییم که ایاس هم آمد و با وی آنچه

های کوچک نزد من آیند و ایشان را مانع نشوید، زیرا ملکوت خدا از امثال اینها است.^{۱۵} هرآینه به شما می‌گویم هرکه ملکوت خدا را مثل بچه کوچک قبول نکند، داخل آن نشود.^{۱۶} پس ایشان را در آغوش کشید و دست بر ایشان نهاده، برکت داد.^{۱۷} چون به راه می‌رفت، شخصی دون تا دون آمده، پیش او زانو زده، سوال نمود که «ای استاد نیکو چه کنم تا وارث حیات جاودانی شوم؟»^(aiōnios g166)^{۱۸} عیسی بدو گفت:

«چرا مرا نیکو گفتش و حال آنکه کسی نیکو نیست جز خدا فقط ۱۹؟ احکام را می‌دانی، زنا مکن، قتل مکن، دزدی مکن، شهادت دروغ مده، دغابازی مکن، پدر و مادر خود راحرمت دار.»^{۲۰} او در جواب وی گفت: «ای استاد، این همه را از طفویلت نگاه داشتم.»^{۲۱} عیسی به وی تکریسته، او را محبت نمود و گفت: «تو را یک چیز ناقص است: برو و آنچه داری بفروش و به فقرا بده که در آسمان گنجی خواهی یافت و بیا صلیب را برداشته، مرا پیروی کن.»^{۲۲} لیکن او از این سخن ترش رو و محرون گشته، روانه گردید زیرا اموال بسیار داشت.^{۲۳} آنگاه عیسی توانگران داخل ملکوت خدا شوند.»^{۲۴} چون شاگردانش از سخنان او در حریت افتادند، عیسی باز توجه نموده، بدیشان گفت: «ای فرزندان، چه دشوار است دخول آنایی که به مال و اموال توکل دارند در ملکوت خدا!»^{۲۵} سهل تر است که شتر به سوراخ سوزن درآید از اینکه شخص دولتمند به ملکوت خدا داخل شود!»^{۲۶} ایشان بغایت متجریگشته، با یکدیگر می‌گفتند: «پس که می‌تواند جات یابد؟»^{۲۷} عیسی به ایشان نظر کرده، گفت: «نزد انسان محال است لیکن نزد خدا نیست زیرا که همه چیز نزد خدا ممکن است.»^{۲۸} پطروس بدوفشن گرفت که «اینک ما همه چیز را ترک کرده، تورا پیروی کردایم.»^{۲۹} عیسی جواب فرمود: «هرآینه به شما می‌گویم کسی نیست که خانه یا برادران یا خواهان یا پدر یا مادر یا زن یا اولاد یا ملاک را بجهت من و انجیل ترک کند،

جزاینکه الحال در این زمان صد چندان یابد از خانه‌ها و برادران و خواهان و مادران و فرزندان و املاک با زحمات، و در عالم آینده حیات جاودانی را.^{۳۰} اما بسا اولین که آخرین می‌گردندو آخرين اولين.»^{۳۱} و چون در راه به سوی اورشليم می‌رفتند عیسی در جلو ایشان می‌خرامید، در حریت افتادند و چون از عقب او می‌رفتند، ترس بر ایشان مستولی شد. آنگاه آن دوازده را باز به کنارکشیده، شروع کرد به اطلاع دادن به ایشان از آنچه بر وی وارد می‌شد، که «اینک به اورشليم می‌روم و پسر انسان به دست روسای کهنه و کاتبان تسليم شود و بر وی فتوای قتل دهنده و اورا به امتها سپارند،

نموده، تازيانه‌اش زند و آب دهان بر وی افکنده، او را خواهند کشت و روز سوم خواهد برخاست.»^{۳۵} آنگاه یعقوب و یوحنا دو پسر زیدی

که به نام تو دیوها بیرون می‌کرد و متابعت ما نمی‌نمود؛ و چون متابعت مانعی کرد، او را ممانعت نمودم.»^{۳۹} عیسی گفت: «او را معنگ مکنید، زیرا هیچ کس نیست که معجزه‌ای به نام من بنماید و بتواند به زودی در حق من بد گوید.^{۴۰} زیرا هرکه ضد ما نیست باماس است.

این رو که از آن مسیح هستید، کاسه‌ای آب به اسم من بنوشاند، هرآینه به شما می‌گویم اجر خود را ضایع نخواهد کرد.^{۴۱} و هرکه یکی از این کودکان را که به من ایمان آورند، لغوش دهد، او را بهتر است که سنگ آسیایی بر گردنش آویخته، در دریا افکنده شود.^{۴۲} پس هرگاه دست تو را بلغزاند، آن را بزیرزا تو را بهتر است که شل داخل حیات شوی، ازاینکه با دو دست وارد جهنم گردی، در آتشی که خاموشی نپذیرد؛^(Geenna g1067)^{۴۳} چنانی که کرم ایشان نمیرد و آتش، خاموشی نپذیرد.^{۴۵} هرگاه پایت تو را بلغزاند، قطعش کن زیرا تو را مفیدتر است که لنگ داخل حیات شوی از آنکه با دو پا به جهنم افکنده شوی، در آتشی که خاموشی نپذیرد؛^(Geenna g1067)^{۴۶} آنجایی که کرم ایشان نمیرد و آتش، خاموش نشود.^{۴۷} و هر گاه چشم تو تو رالغوش دهد، قلعش کن زیرا تو را بهتر است که با یک چشم داخل ملکوت خدا شوی، از آنکه با دو چشم درآتش جهنم اندادخته شوی،^(Geenna g1067)^{۴۸} چنانی که کرم ایشان نمیرد و آتش خاموشی نیابد. زیرا هرکس به آتش، نمکین خواهد شد و هر قربانی به نمک، نمکین می‌گردد.^{۴۹} نمک نیکو است، لیکن هر گاه نمک فاسد گردد به چه چیز آن را اصلاح می‌کنید؟ پس در خود نمک بدارید و با یکدیگر اصلاح نمایید.

۱۰ و از آنجا برخاسته، از آن طرف اردن به نواحی یهودیه آمد. و گروهی باز نزدی جمع شدند و او برسی عادت خود، بازبینیشان تعليمی می‌داد. ۱۱ آنگاه فریسان پیش آمده، از روی امتحان ازاو سوال نمودند که «ایا رد طلاق دادن زن خویش جایز است.»^۲ در جواب ایشان گفت: «موسی شما را چه فرموده است؟»^۴ گفتند: «موسی اجازت داد که طلاق نامه پنویسند و رها کنند.»^۵ عیسی در جواب ایشان گفت: «به سبب سنگدلی شما این حکم را برای شما نوشت. لیکن از ابتدای خلقت، خدا ایشان را مرد و زن آفرید. ۷ از آن جهت باید مرد پدر و مادر خود را ترک کرده، با زن خویش پیووند،

۸ و این دو یک تن خواهند بود چنانکه از آن پس دو نیستند بلکه یک جسد.

۹ پس آنچه خدا پیوست، انسان آن راجدا نکند.»^{۱۰} و در خانه باز شاگردانش از این مقدمه ازوی سوال نمودند. ۱۱ بدیشان گفت: «هرکه زن خود را طلاق دهد و دیگری را نکاح کند، برق وی زنا کرده باشد.

۱۲ و اگر زن از شوهر خود جدا شود و منکوحه دیگری گردد، مرتکب زنا شود.»^{۱۳} و بچه های کوچک را نزد او آوردند تایشان را لمس نماید؛ اما شاگردان آورندگان رامیع گردند.

۱۴ چون عیسی این را بدید، خشن نموده، بدیشان گفت: «بگذرید که بچه

نژدی آمده، گفتند: «ای استاد، می خواهیم آنچه از تو سوال کنیم برای ما بکنی.» ۳۶ ایشان را گفت: «چه می خواهید برای شما بکنم؟» ۳۷ گفتند: «به ما عطا فرما که یکی به طرف راست و دیگری برچ تو در جلال تو بنشینیم.» ۳۸ عیسی ایشان را گفت: «نمی فهمید آنچه می خواهید. آیا می توانید آن پیلهای را که من نوشم، بتوشید و تعتمدی را که من می پذیرم، پذیرید؟» ۳۹ وی را گفتند: «می توانیم.» عیسی بدیشان گفت: «پیلهای را که من نوشم خواهید آشامید و تعتمدی را می پذیرم خواهید پذیرفت.» ۴۰ لیکن نشستن به دست راست و چپ من از آن من نیست که بدhem جز آنانی را که از پهر ایشان مهیا شده است.» ۴۱ آن ده نفر چون شنیدند بر یعقوب و یوحنا خشم گرفتند. عیسی ایشان را خوانده، به ایشان گفت: «می دانید آنانی که حکام امها شمرده می شوند را بدیشان ریاست می کنند و بزرگانشان بر ایشان مسلطند.» ۴۲ لیکن در میان شما چنین نخواهد بود، بلکه هر که خواهد در میان شما بزرگ شود، خادم شما باشد. ۴۴ و هر که خواهد مقدم بر شما شود، غلام همه باشد. ۴۵ زیرا که پسر انسان نیز نیامده تام خدوم شود بلکه تا خدمت کند و تا جان خود را فدا بسیاری کند.» ۴۶ و وارد ارجعا شدند. وقتی که او باشگردان خود و جمعی کثیر از ارجعا بیرون می رفت، بارتیمانوس کور، پسر تیماوس بر کناره راه نشسته، گدایی می کرد. ۴۷ چون شنید که عیسی شود، زیادتر فریاد برمی آورد که پسر دادوا بر من ترجم فرما. ۴۹ پس عیسی ایستاده، فرمود تا او را بخواند. آنگاه آن کور را خوانده، بدو گفتند: «خطار جمع دار برخیز که تو را می خواند.» ۵۰ در ساعت رداد خود را دور انداخته، بر پا جست و نزد عیسی آمد. ۵۱ عیسی به وی التفات نموده، گفت: «چه می خواهی از پهر تو نمایم؟» کور بدو گفت: «یا سیدی آنکه بینایی یابم.» ۵۲ عیسی بدو گفت: «برو که ایمان تو را شفای داده است.» در ساعت بینا گشته، از عقب عیسی در راه روانه شد.

۱۱ و چون نزدیک به ارشلیم به بیت عنیا بر کوه زیتون رسیدند، دو نفر از شاگردان خود را فرستاده، ۲ بدیشان گفت: «بدين قریه‌ای که پیش روی شما است بروید و چون وارد آن شدید، در ساعت کره الاغی را بسته خواهید یافت که تا به حال هیچ کس بر آن سوارنشده؛ آن را باز کرده، بیاورید. ۳ و هرگاه کسی به شما گوید چرا چنین می کنید، گوید خداوندان بین احتیاج دارد؛ بی تأمل آن را به اینجا خواهد فرستاد.» ۴ پس رفته کره‌ای بیرون دروازه در شارع عام بسته یافتند و آن را باز می کردند، ۵ که بعضی از حاضرین بدیشان گفتند: «چه کار دارید که کره را باز می کنید؟» ۶ آن دو نفر چنانکه عیسی فرموده بود، بدیشان گفتند. پس ایشان را اجازت دادند. ۷ آنگاه که را به نزد عیسی آورده، رخت خود را بر

«اگرگوییم از آسمان بود، هراین‌گوید پس چرا بدایمان نیاوردید. ۲۲ و اگر گوییم از انسان بود،» از خلق بهم داشتند از آنجا که همه یحیی را نبی ای برحق می‌دانستند. ۲۳ پس در جواب عیسی گفتند: «نمی‌دانیم.» عیسی بدبیشان جواب داد: «من هم شما را نمی‌گویم که به کدام قدرت این کارها را بهجا می‌آورم.»

بعد از همه، زن فوت شد. ۲۴ پس در قیامت چون برخیزند، زن کدام‌یک از ایشان خواهد بود از آنجهت که هر هفت، او را به زنی گرفته بودند؟» ۲۵ عیسی در جواب ایشان گفت: «آیا گمراه نیستید از آنرو که کتب و قوت خدا را نمی‌دانید؟ ۲۶ زیرا هنگامی که از مردگان برخیزند، نه نکاح می‌کنند و نه منکوحه می‌گردند، بلکه مانند فرشتگان، در آسمان

می‌باشند. ۲۷ اما در پاب مردگان که برمو خیزند، در کتاب موسی در ذکرپوته تخریوانده‌اید جگونه خدا او را خطاب کرده، گفت که منم خدای ابراهیم و خدای اسحاق و خدای یعقوب. ۲۸ و او خدای مردگان نیست بلکه خدای زندگان است. پس شما بسیار گمراه شده‌اید. ۲۹ و یکی از کاتبان، چون مبالغه ایشان را شنیده، دید که ایشان را جواب نیکو داد، پیش آمدۀ، از او پرسید که «اول همه احکام کدام است؟» ۳۰ عیسی او را جواب داد که «اول همه احکام این است که بشنوای اسرائیل، خداوند خدای ما خداوند واحد است. و خداوند خدای خود را به تمامی دل و تمامی جان و تمامی خاطر و تمامی قوت خود محبت نمای، که اول از احکام این است. ۳۱ و دوم مثل اول است که همسایه خود را چون نفس خود محبت نمای، بزرگتر از این دو، حکمی نیست.» ۳۲ کاتب وی را گفت: «آفرین‌ای استاد، نیکو گفتشی، زیرا خدا واحد است و سوای او دیگری نیست، ۳۳ و او را به تمامی دل و تمامی فهم و تمامی نفس و تمامی قوت محبت نمودن و همسایه خود را مثل خود محبت نمودن، از همه قربانی‌های سوختنی و هدایا افضل است.» ۳۴ چون عیسی بدید که عاقلانه جواب داد، به وی گفت: «از ملکوت خدادور نیستی.» و بعد از آن، هیچ‌کس جرات نکرد که از او سوالی کند. ۳۵ و هنگامی که عیسی در هیکل تعلیم می‌داد، متوجه شده، گفت: «چگونه کاتبان می‌گویند که مسیح پسر داود است؟ ۳۶ و حال آنکه خود داود در روح القدس می‌گوید که خداوند به خداوند من گفت بر طرف راست من بنشین تا دشمنان تو را پای انداز تو سازم؟ ۳۷ خود داود او را خداوند می‌خواند؛ پس چگونه او را پسر می‌باشد؟» و عوام الناس کلام او را به خشنودی می‌شنیدند. ۳۸ پس در تعلیم خود گفت: «از کاتبان احتیاط کنید که خرامیدن در لباس دراز و تعظیم‌های دربازارها ۳۹ و کرسی‌های اول در کنایس و جایهای صدر در ضیافت‌ها را دوست می‌دارند. ۴۰ اینان که خانه‌های بیوه‌زنان را می‌بلعند و نماز را به ریاطول می‌دهند، عقوبی شدیدتر خواهد یافت.» ۴۱ و عیسی در مقابل بیت‌المال نشسته، نظاره می‌کرد که مردم به چه وضع پول به بیت‌المال می‌اندازند؛ و بسیاری از دولتمنشان، بسیاری انداختند. ۴۲ آنگاه بیوه‌زنی فقیر آمده، دوفلس که یک ربع باشد انداخت. ۴۳ پس شاگردان خود را پیش خوانده، به ایشان گفت: «هراین‌به شما می‌گوییم این بیوه‌زن مسکین از همه آنانی که در خزانه انداختند، بیشتر داد. ۴۴ زیرا که همه

۱۲ پس به مثل‌ها به ایشان آغاز سخن نمود که «شخصی تاکستانی غرس نموده، حصاری گردش کشید و چرخشی ساخت و پریجی بنا کرده، آن را به دهقانان سپرد و سفر کرد. ۲ و در موسّم، نوکری نزد دهقانان فرستاد تا ازمیوه باغ از باغبانان بگیرد. ۳ اما ایشان او را گرفته، زدن و تهی دست روانه نمودند. ۴ باز نوکری دیگرند ایشان روانه نمود. او را نیز سنگساز کرده، سراو را شکستند و بی حرمت کرده، برگردانیدند. ۵ پس یک نفر دیگر فرستاده، او را نیز کشید و بسادیگران را که بعضی را زدن و بعضی را به قتل رسانیدند. ۶ و بالاخره یک پسر حبیب خود را بایقی داشت. او را نزد ایشان فرستاده، گفت: پس‌رما حرمت خواهند داشت. ۷ لیکن دهقانان با خود گفتند: این وارث است؛ بیاید او را بکشیم تامیراث از آن ما گردد. ۸ پس او را گرفته، مقنول ساختند و او را بیرون از تاکستان افکنندند. ۹ پس صاحب تاکستان چه خواهد کرد؟ او خواهد آمد و آن باغبان را هلاک ساخته، باغ را به دیگران خواهد سپرد. ۱۰ آیا این نوشته را تخریوانده‌اید: سنگی که معمارانش رد کردند، همان سر زاویه گردید؟ ۱۱ آنگاه خواستند این از جانب خداوند شد و در نظر ما عجیب است. ۱۲ آنگاه خواستند او را گرفتار سازند، اما از خلق می‌ترسیدند، زیرا می‌دانستند که این مثل را برای ایشان آورد. پس او را واگذارده، برفتند. ۱۳ و چند نفر از فریسان و هیرودیان را نزدی فرستادند تا او را به سخنی به دام آورند. ۱۴ ایشان آمده، بدو گفتند: «ای استاد، ما را یقین است که تو راستگو هستی و از کسی باک نداری، چون که به ظاهر مردم نمی‌نگری بلکه طریق خدرا به راستی تعلیم می‌نمایی. جزیه دادن به قیصر جایز است یا نه؟ بدھیم یا ندھیم؟ ۱۵ اما اورایا کاری ایشان را درک کرده، بدبیشان گفت: «چرمرا امتحان می‌کید؟ دیناری نزد من آرید تا آن را بینم.» ۱۶ چون آن را حاضر کردند، بدبیشان گفت: «این صورت و رقم از آن کیست؟» وی را گفتند: «از آن قیصر.» ۱۷ عیسی در جواب ایشان گفت: «آنچه از قیصر است، به قیصر رد کید و آنچه از خداست، به خدا.» و از او متعجب شدند. ۱۸ و صدوقیان که منکر هستند نزد وی آمده، از او سوال نموده، گفتند: «ای استاد، موسی به ما نوشت که هرگاه برادر کسی بمیرد و زنی بازگداشته، اولادی نداشته باشد، برادرش زن او را بگیرد تا از بهر برادر خود نسلی پیدا نماید. ۱۹ پس هفت برادر بودند که نحسین، زنی گرفته، بمرد واولادی نگذاشت. ۲۰ پس ثانی او را گرفته، هم بی‌اولاد فوت شد و همچنین سومی. ۲۱ تا آنکه آن هفت او را گرفتند و اولادی نگذاشتند و

ایشان از زیادتی خود دادند، لیکن این زن از حاجتمندي خود، آنچه داشت
انداخت، یعنی تمام معیشت خود را.

بقسمی که اگر ممکن بودی، برگردان را هم گمراه نمودندی.
لیکن شما بحدن باشید! ۲۴ و در آن روزهای بعد از آن مصیبت خوشید
تاریک گدد و ماه نور خود را بازگیرد، ۲۵ و ستارگان از اسمان فرو ریزند و
قوای افلاک متزلزل خواهد گشت. ۲۶ آنگاه پسر انسان را بینند که با
قوت و جلال عظیم بر اپرها می آید. ۲۷ در آن وقت، فرشتگان خود را از
جهات اربعه از انتهای زمین تابه اقصای فلک فراهم خواهد آورد.
۲۸ «الحال از درخت انجر مثلى را فراگیرید که چون شاخه اش نازک شده،
برگ می آوردمی دانید که تابستان نزدیک است. ۲۹ همچنین شما نیز چون
این چیزها را واقع بینید، بدانید که نزدیک بلکه بر در است. ۳۰ هر آینه به
شمامی گویم تا جمیع این حوادث واقع شنو، این فرقه نخواهد گذشت.
۳۱ آسمان و زمین زایل می شود، لیکن کلمات من هرگز زایل نشود.
ولی از آن روز و ساعت غیر از پدرهیچ کس اطلاع ندارد، نه فرشتگان در
آسمان و نه پسر هم. ۳۳ «پس بحدن و بیدار شده، دعا کنید زیرا نمی
دانید که آن وقت کی می شود. ۳۴ مثل کسی که عازم سفر شده، خانه
خود را واگذارد و خادمان خود را قدرت داده، هر یکی را به شغلی خاص
مقرر نماید و دریان را امر فرماید که بیداریماند. ۳۵ پس بیدار باشید زیرا
نمی دانید که در چه وقت صاحب خانه می آید، در شام یا نصف شب یا
بانگ خرسوس یا صبح. ۳۶ میادا ناگهان آمده شما را خفته یابد. ۳۷ اما
آنچه به شما می گویم، به همه می گویم: بیدار باشید!»

۱۴ و بعد از دو روز، عید فصح و فطیر بود که روسای کهنه و کاتبان
متصرف بودند که به چه حیله او را دستگیر کرده، به قتل رسانند. ۲ لیکن
می گفتند: «نه در عید میادا در قوم اغتشاشی پدید آید.» ۳ و هنگامی که
او در بیت عینیا در خانه شمعون ابرص به غذا نشسته بود، زنی با شیشه ای
از عطرگرانهای از سنبل خالص آمده، شیشه را شکسته، برس وی ریخت. ۴
و بعضی در خود خشم نموده، گفتند: «جرا این عطر تلف شد؟ ۵ زیرا
ممکن بوداین عطر زیادتر از سیصد دیبار فروخته، به قفراده شود.» و آن
زن را سرزنش نمودند. ۶ امامیسی گفت: «او را واگذارید! از برای چه او
رازحتمت می دهید؟ زیرا که با من کاری نیکو کرده است، ۷ زیرا که فقرا را
همیشه با خود دارد و هرگاه بخواهد می توانید با ایشان احسان کنید، لیکن
مرا با خود دائم ندارید. ۸ آنچه در قوه اوبود کرد، زیرا که جسد مرا بجهت
دفن، پیش تدهیم کرد. ۹ هر آینه به شما می گویم در هر جایی از تمام عالم
که به این انجیل موعظه شود، آنچه این زن کرد نیز بجهت یادگاری وی
مذکور خواهد شد.» ۱۰ پس بهودای اسخربوطی که یکی از آن دوازده بود،
به نزد روسای کهنه رفت تا او را بیداشان تسلیم کند. ۱۱ ایشان سخن او را
شیده، شاد شدند و بدو وعده دادند که نقدی بدو بدنهند. و او در صدد
فرضت موافق برای گرفتاری وی برآمد. ۱۲ و روز اول از عید فطیر که در
آن فصح راذبیح می کردند، آیات و معجزات از ایشان صادر خواهد شد،
و انبیای کذبه ظاهر شده، آیات و معجزات از ایشان شاگردانش به وی گفتند: «کجا می خواهی

۱۳ و چون او از هیکل بیرون می رفت، یکی از شاگردانش بدو گفت:
«ای استاد ملاحظه فرما چه نوع سنگها و چه عمارت ها است!» ۲ عیسی
در جواب وی گفت: «آیا این عمارت های عظیمه را می نگری؟ بدان که
سنگی بر سنگی گذارده نخواهد شد، مگر آنکه به زیافتنده شود!» ۳ و
چون او بر کوه زیعون، مقابله هیکل نشسته بود، پطرس و یعقوب و یوحنا و
اندریاس سر ازوی پرسیدند: ۴ «ما را خبر بد که این امور کی واقع می شود
و علامت نزدیک شدن این امور چیست؟» ۵ آنگاه عیسی در جواب ایشان
سخن آغاز کرد که «زنهار کسی شما را گمراه نکند! ۶ زیرا که بسیاری به
نام من آمده، خواهند گفت که من هستم و بسیاری را گمراه خواهند
نمود. ۷ اما چون جنگها و اخبار جنگها را بشنوید، مضطرب مشویود زیرا
که وقوع این حوادث ضروری است لیکن امتها هنوز نیست. ۸ زیرا که
امتی بر امتعی و مملکتی بر مملکتی خواهند پرخاست و زلزله هادر جایها
حادث خواهد شد و قحطی ها و غتشاش ها پدید می آید؛ و اینها ابتدای
دردهای زمی باشد. ۹ «لیکن شما از برای خود احتیاط کنید زیرا که
شما را به شورها خواهند سپرد و در کنایس تازیانه ها خواهند زد و شما را
پیش حکام و پادشاهان بخطار من حاضر خواهند کرد تا برایشان شهادتی
شود. ۱۰ و لازم است که انجیل اول بر تمامی امتها موعظه شود. ۱۱ و
چون شما را گرفته، تسلیم کنند، میندیشید که چه بگویید و متفکر می اشید
بلکه آنچه در آن ساعت به شما عطا شود، آن را گویند زیرا گوینده شما
نیستید بلکه روح القدس است. ۱۲ آنگاه برادر، برادر را و پدر، فرزند را به
هلاکت خواهند سپرد و فرزندان بروالدین خود پرخاسته، ایشان را به قتل
خواهند سانید. ۱۳ و تمام خلق بجهت اسم من شما را داشمن خواهند
داشت. اما هر که تا به آخر صیرکنند، همان نجات یابد. ۱۴ «پس چون
مکروه ویرانی را که به زبان دانیال نبی گفته شده است، در جایی که نمی
باشد پا بینید - آنکه می خواهد بفهمد - آنگاه آنانی که در بهدویه می باشند،
به کوهستان فرار کنند، ۱۵ و هر که بر بام باشد، به زیر نیاید و به خانه
داخل نشود تا چیزی از آن ببرد، ۱۶ و آنکه در مزرعه است، بزنگردد تا
رخت خود را بردارد. ۱۷ اما وای بر آستان و شیر دهندگان در آن ایام.
۱۸ و دعا کنید که فرار شما در زمستان نشود، ۱۹ زیرا که در ایام، چنان
مصطفی خواهد شد که از ابتدای خلقتی که خدا آفرید تاکنون نشده و
نخواهد شد. ۲۰ و اگر خداوند آن روزها را کوتاه نکرده، هیچ بشری
نجات نیافتد. لیکن بجهت برگردانی که انتخاب نموده است، آن ایام
را کوتاه ساخت. ۲۱ «پس هرگاه کسی به شما گوید اینکه مسیح در
اینجاست یا اینک در آنچه، باور نکنید. ۲۲ زانرو که مسیحان دروغ
و انبیای کذبه ظاهر شده، آیات و معجزات از ایشان صادر خواهد شد،

برویم تدارک بینیم تا فصح را بخوری؟» ۱۳ پس دو نفر از شاگردان خود را فرستاده، بدیشان گفت: «به شهر بروید و شخصی با سبوي آب به شما به همان کلام دعانمود. ۴۰ و نیز برگشته، ایشان را در خواب یافت زیرا که چشمان ایشان سنگین شده بود و ندانستند او را چه جواب دهند. ۴۱ و مرتبه سوم آمده، بدیشان گفت: «مابقی را بخواهد واستراحت کنید. کافی است! ساعت رسیده است. اینک پسر انسان به دستهای گناهکاران تسليم می شود. ۴۲ برخزید برویم که اکنون تسليم کننده من نزدیک شد.» ۴۳ در ساعت وقتی که او هنوز سخن می گفت، بهودا که یکی از آن دوازده شامگاهان با آن دوازده آمد. ۱۵ و احوالاخانه بزرگ مفروش و آماده به شما نشان می دهد. آنجا از بهر ما تدارک بینید.» ۱۶ شاگردانش روانه شدند و به شهر رفته، چنانکه او فرموده بود، یافتد و فصح را آماده ساختند. ۱۷ شامگاهان با آن دوازده آمد. ۱۸ و چون نشسته غذا می خوردند، عیسی گفت: «هرآینه به شما می گویم که، یکی از شما که با من غذامي خورد، مرا تسليم خواهد کرد.» ۱۹ ایشان غمگین گشته، یک یک گفتن گرفتند که آیا من آنم و دیگری که آیا من هستم. ۲۰ او در جواب ایشان گفت: «یکی از دوازده که با من دست در قاب فروید!» ۲۱ به درستی که پسر انسان بطوری که درباره او مکتوب است، رحلت می کند. لیکن وای بر آن کسی که پسر انسان به واسطه او تسليم شود. او را بهتر می بود که تولد نافقی. ۲۲ و چون غذا می خوردند، عیسی نان را گرفته، برکت داد و پاره کرده، بدیشان داد و گفت: «بگیرید و بخورید که این جسد من است.» ۲۳ و پیاله ای گرفته، شکر نمود و به ایشان داد و همه ازان آشامیدند و بدیشان گفت: «این است خون من از عهد جدید که در راه بسیار ریخته می شود. ۲۵ هرآینه به شما می گویم بعد از این از عصیر انگور نخورتم آن روزی که در ملکوت خدا آن را تازه بنوشم. ۲۶ و بعد از خواندن تسبیح، به سوی کوه زیتون بیرون رفتند. ۲۷ عیسی ایشان را گفت: «همانا همه شما امشب در من لغزش خورید، زیرا مکتوب است شبان را می نزم و گوستفادن پر کنیده خواهند شد. ۲۸ اما بعد از برخاستن، پیش از شما به جلیل خواهم رفت. ۲۹ پطرس به او گفت: «هرگاه همه لغزش خورند، من هرگز نخورم.» ۳۰ عیسی وی را گفت: «هرآینه به تو می گویم که امروز در همین شب، قبل از آنکه خرس دومنبه باشگ زند، تو سه مرتبه مرا انکار خواهی نمود.» ۳۱ لیکن او به تاکید زیادتر می گفت: «هرگاه مردم با تو لازم افتد، تو را هرگز انکار نکم.» و دیگران نیز همچنان گفتند. ۳۲ و چون به موضوعی که جتیسمانی نام داشت رسیدند، به شاگردان خود گفت: «در اینجا بنشیید تا دعا کنم.» ۳۳ و پطرس و یعقوب و یوحنا را همراه برداشته، مضطرب و دلتنگ گردید ۳۴ و بدیشان گفت: «نفس من از حزن، مشرف بر موت شد. اینجا بمانید و بیدار باشید.» ۳۵ و قدری پیشتر رفته، به روی بر زمین افتاد و دعا کرد تا اگر ممکن باشد آن ساعت از او بگذرد. ۳۶ پس گفت: «ای ابا پدر، همه چیز نزد تو ممکن است. این پیاله را از من بگذران، لیکن نه به خواهش من بلکه به اراده تو.» ۳۷ پس چون آمد، ایشان را در خواب دیده، پطرس را گفت: «ای شمعون، در خواب هستی؟ آیا نمی توانستی یک ساعت بیدار باشی؟ ۳۸ بیدار باشید و دعا کنید تادر

نبوت کن. ملازمان او را می‌زندند. ۶۶ و در وقتی که پطرس در ایوان پاسین بود، یکی از کنیزان رئیس کهنه آمد و پطرس را چون دید که خود را گم می‌کند، بر او نگریسته، گفت: «تو نیز با عیسی ناصری می‌بودی؟ ۶۷ و چون پیروز به دهلیز خانه رفت، ناگاه خروس بانگ زد. ۶۸ و بار دیگر آن کنیزک اورا دیده، به حاضرین گفتن گرفت که «این شخص از آنها است!» ۶۹ و او باز انکار کرد. و بعد از زمانی حاضرین بار دیگر به پطرس گفتند: «در حقیقت تو از آنها می‌باشی زیرا که جلیلی نیز هستی ولهجه تو چنان است». ۷۰ پس به لعن کردن و قسم خوردن شروع نمود که «آن شخص را که می‌گویند نعمی شناسم». ۷۱ ناگاه خروس مرتبه دیگر بانگ زد. پس پطرس را به مخاطر آمد آنچه عیسی پدید گفته بود که «قبل از آنکه خروس دومرتبه بانگ زند، سه مرتبه مرا انکار خواهی نمود». و چون این را به مخاطر آورد، پنگریست.

۱۵ بامدادان، بی‌درنگ روسای کهنه با مشایخ و کاتبان و تمام اهل سورامشورت نمودند و عیسی را بد نهاده، بردند و به پیلاطس تسليم کردند. ۲ پیلاطس از او پرسید: «آیا تو پادشاه یهوده‌ستی؟» او در جواب وی گفت: «تو می‌گوینی». ۳ و چون روسای کهنه ادعای سیار پیلاطس باز او می‌نمودند، ۴ پیلاطس باز او سوال کرده، گفت: «هیچ جواب نمی‌دهی؟» بین که چقدر بر توشهادت می‌دهند! ۵ اما عیسی باز هیچ جواب نداد، چنانکه پیلاطس معجب شد. ۶ و در هر عید یک زندانی، هرکه رامی خواستند، بجهت ایشان آزاد می‌کرد. ۷ و برایانامی با شرکای فتنه او در فتنه خونزیری کرده بودند، در حبس بود. ۸ آنگاه مردم صدازده، شروع کردند به خواستن که بر حسب عادت با ایشان عمل نمایند. ۹ پیلاطس در جواب ایشان گفت: «آیا می‌خواهید پادشاه یهود را برای شما آزاد کنم؟» ۱۰ زیرا یافته بود که روسای کهنه او را از راه حسد تسليم کرده بودند. ۱۱ اما روسای کهنه مردم را تحریض کرده بودند که بلکه برای را برای ایشان رهاکند. ۱۲ پیلاطس باز ایشان را در جواب گفت: «پس چه می‌خواهید بکنم با آن کس که پادشاه یهودش می‌گویند؟» ۱۳ ایشان بار دیگر فریاد کردند که «او را مصلوب کن!» ۱۴ پیلاطس بدیشان گفت: «چرا؟» چه بدی کرده است؟» ایشان بیشتر فریاد برآوردند که «او را مصلوب کن.»

۱۵ پس پیلاطس چون خواست که مردم را خشنود گردانند، برای را برای ایشان آزاد کرد و عیسی را تازیانه زده، تسليم نمود تا مصلوب شود. ۱۶ آنگاه سپاهیان او را به ساری که دارالولایه است بردند، تمام فوج را فراهم آوردند و جامه‌ای قرمز بر او پوشانیدند و تاجی از خارا یافته، بر سر شکنند. ۱۷ او را سلام کردن گرفتند که «سلام ای پادشاه یهود!» ۱۸ و نی بر سراو زندند و آب دهان بر وی انداخته و زانو زده، بدلو تعظیم می‌نمودند. ۱۹ و چون او را استهزا کرده بودند، لباس قرمز را از وی کنده جامه خودش را پوشانیدند و

پس چون سبیت گذشته بود، مریم مجده‌لیه و مریم مادر یعقوب و
سالمه حنوط خریده، آمدند تا او را تدھین کنند. ۲ و صبح روز یکشنبه را
بسیار زود وقت طلوع آفتاب بر سر قبرآمدند. ۳ و با یکدیگر می‌گفتند:
«کیست که سنگ را برای ما از سر قبر بغلطاند؟» ۴ چون نگریستند،
دیدند که سنگ غلطانیده شده است زیرا بسیار بزرگ بود. ۵ و چون به قبر
درآمدند، جوانی را که جامه‌ای سفید درپرداشت بر جانب راست نشسته
دیدند. پس متوجه شدند. ۶ او بیشان گفت: «تسان مباشید! عیسی
ناصری مصلوب را می‌طلبید؟ او برخاسته است! در اینجانیست. آن موضوعی
را که او را نهاده بودند، ملاحظه کنید. ۷ لیکن رفته، شاگردان او و پطرس
را اطلاع دهید که پیش از شما به جلیل می‌رود. اورا در آنجا خواهد دید،
چنان‌که به شما فرموده بود.» ۸ پس بزودی بیرون شده از قبر گریختند زیرا لزه
و حیرت ایشان را فرو گرفته بود و به کسی هیچ نگفتند زیرا می‌ترسیدند. ۹

(note: The most reliable and earliest manuscripts do not

include Mark 16:9-20.)

بعد، نخستین به مریم مجده‌لیه که از او هفت دیویرون کرده بود ظاهر شد.
۱۰ و او رفته اصحاب اورا که گریه و ماتم می‌کردند خبر داد. ۱۱ و ایشان
چون شنیدند که زنده گشته و بدو ظاهر شده بود، باور نکردند. ۱۲ و بعد
از آن به صورت دیگر به دو نفر از ایشان در هنگامی که به دهات می‌رفتند،
هواباگردید. ۱۳ ایشان رفته، دیگران را خبر دادند، لیکن ایشان را نیز
تصدیق ننمودند. ۱۴ و بعد از آن بدان یازده هنگامی که به غذاشسته
بودند ظاهر شد و ایشان را به سبب بی‌ایمانی و سخت دلی ایشان توبیخ
نمود زیرا به آنایی که او را برخاسته دیده بودند، تصدیق ننمودند. ۱۵ پس
بدیشان گفت: «در تمام عالم بروید و جمیع خالقی را به انجیل معظمه
کنید. ۱۶ هر که ایمان آورده، تعمید یابد نجات یابد و اما هر که ایمان نیاورد
بر او حکم خواهد شد. ۱۷ و این آیات همراه ایمانداران خواهد بود که به
نام من دیوها را بیرون کنند و به زبانهای تازه حرف زنند ۱۸ و مارها را
بردارند و اگر زهر قاتلی بخورند ضرری بدیشان نرساند و هرگاه دستها بر
مریضان گذارند شفا خواهند یافت.» ۱۹ و خداوند بعد از آنکه به ایشان
سخن گفته بود، به سوی آسمان مرتفع شده، به دست راست خدا بنشست.
۲۰ و ایشان بیرون رفته، در هر جاموعظه می‌کردند و خداوند با ایشان کار
می‌کرد و به آیاتی که همراه ایشان می‌بود، کلام را ثابت می‌گردانید.

نظرمدم بردارد.»^{۲۶} و در ماه ششم جبرائیل فرشته از جانب خدا به بلدى از جليل که ناصره نام داشت، فرستاده شد.^{۲۷} نزد باکوهای نامد مردی مسمی به یوسف از خاندان داود و نام آن باکره مريم بود.^{۲۸} پس فرشته نزد او داخل شده، گفت: «سلام برتوای نعمت رسیده، خداوند با توست و تو در میان زنان مبارک هستی.»^{۲۹} چون او را دید، از سخن او مضطرب شده، متفکر شد که این چه نوع تحيت است.^{۳۰} فرشته بدو گفت: «ای مریم مترسان مباش زیرا که نزد خدا نعمت یافته‌ای.»^{۳۱} وابک حامله شده، پسری خواهی زاید و او راعیسی خواهی نامید.^{۳۲} او بزرگ خواهد بود و به پسر حضرت اعلی، مسمی شود، و خداوند خداتخت پدرش داود را بدو عطا خواهد فرمود.^{۳۳} واو بر خاندان یعقوب تا به ابد پادشاهی خواهد کردو سلطنت او را نهایت نخواهد بود.»^{۳۴} مریم به فرشته گفت: «این چگونه می‌شود و حال آنکه مردی را نشناخته‌ام؟»^{۳۵} فرشته در جواب وی گفت: «روح القدس بر تو خواهد آمد و وقت حضرت اعلی بر تو سایه خواهد افکند، از آنجهت آن مولود مقدس، پسر خدا خوانده خواهد شد.^{۳۶} و اینک الیصابات از خوبیان تونیز دریبری به پسری حامله شده و این ماه ششم است، مر او را که نازاد می‌خواندند.^{۳۷} زیرا نزد خدا هیچ امری محال نیست.»^{۳۸} مریم گفت: «اینک کنیز خداوند. مرا بر حسب سخن تو واقع شود.» پس فرشته از نزد او رفت.^{۳۹} در آن روزها، مریم برحاست و به بلدى از کوهستان یهودیه بشتاب رفت.^{۴۰} و به خانه زکریا در آمد، به الیصابات سلام کرد.^{۴۱} و چون الیصابات سلام مریم را شنید، بچه در رحم او به حرکت آمد و الیصابات به روح القدس پر شده،^{۴۲} به آواز بلند صدا زده گفت: «تو در میان زنان مبارک هستی و مبارک است ثمه رحم تو.^{۴۳} و از کجا این به من رسید که مادر خداوند من، به نزد من آید؟^{۴۴} زیرا اینک چون آواز سلام تو گوش زدم شد، بچه از خوشی در رحم من به حرکت آمد.^{۴۵} و خوشحال او که ایمان آورد، زیرا که آنچه از جانب خداوند به یگفته شد، به انجام خواهید رسید.^{۴۶}

پس مریم گفت: «جان من خداوند راتمجید می‌کند،^{۴۷} و روح من به رهانده من خدا بوجود آمد،^{۴۸} زیرا برحقارات کنیز خود نظرافکند. زیرا هان از کنون تمامی طبقات مراخوشحال خواهند خواند،^{۴۹} زیرا آن قادر، به من کارهای عظیم کرده و نام او قدوس است،^{۵۰} و رحمة او نسلا بعد نسل است. بر آنکه از او می‌ترسند.^{۵۱} به بازوی خود، قدرت را ظاهر فرمود و متکبران را به خیال دل ایشان پراکنده ساخت.^{۵۲} جباران را از تختها به زیر افکند. و فروتنان را سرافراز گردانید.^{۵۳} گرسنگان را به چیزهای نیکو سیر فرمود و دولتمندان را تهیه سرت دند.^{۵۴} چنانکه به اجداد ما گفته بود، به کرد، به یادگاری رحمانیت خویش،^{۵۵} چنانکه به ایشان حامله شده، مدت پنج ماه خود را پنهان نمود و گفت:^{۵۶} «به ایسطور خداوند به من عمل نمود در روزهایی که مرا متنظر داشت، تا ننگ مرا از

۱ از آنجهت که بسیاری دست خود را درازکردند به سوی تالیف حکایت آن اموری که نزد ما به اتمام رسید، ۲ چنانچه آنکه از ابتدانظرگران و خادمان کلام بودند به ما رسانیدند، ۳ من نیز مصلحت چنان دیدم که همه را من البدايه به تدقیق دری برقته، به ترتیب به تو بنویسم ای تیوفلس عزیز، ۴ تا صحبت آن کلامی که در آن تعليم یافته‌ای دریابیم. ۵ در ایام هیرودیس پادشاه یهودیه، کاهنی زکریا نام از فرقه ایلیا بود که زن او از دختران هارون بود و الیصابات نام داشت. ۶ و هر دو در حضور خدا صالح و به جمیع احکام و فرایض خداوند، بی عیب سالک بودند. ۷ و ایشان را فرزندی نبودزیرا که الیصابات نازد بود و هر دو درینه سال بودند. ۸ واقع شد که چون به نوبت فرقه خود در حضور خدا کهانت می‌کرد، ۹ حسب عادت کهانت، نوبت او شد که به قدس خداوند درآمد، بخور بسویاند. ۱۰ و در وقت بخور، تمام جماعت قوم بیرون عبادت می‌کردند. ۱۱ ناگاه فرشته خداوند به طرف راست مذبح بخور ایستاده، بر وی ظاهر گشت. ۱۲ چون زکریا او را دید، در حیرت افتاده، ترس می‌بر او مستولی شد. ۱۳ فرشته بدو گفت: «ای زکریا ترسان مباش، زیرا که دعای تو مستجاب گزیده است و زوجه ایصابات برای تو پسری خواهد زاید و را بمحی خواهی نامید. ۱۴ و تو را خوشی و شادی رخ خواهد نمود و بسیاری از ولادت اوصسور خواهند شد. ۱۵ زیرا که در حضور خداوند بزرگ خواهد بود و شراب و مسکری نخواهد نوشید و از شکم مادر خود، پر از روح القدس خواهد بود. ۱۶ و بسیاری از بیان اسرائیل را، به سوی خداوند خدای ایشان خواهد برگردانید. ۱۷ و او به روح و قوت الیاس پیش روی وی خواهد خرامید، تا دلهای پدران را به طرف پسران و نافرمانان را به حکمت عادلان بگرداند تا قومی مستعد برای خدا مهیا سازد». ۱۸ زکریا به فرشته گفت: «این را چگونه بدان و حال آنکه من پیر هستم و زوجه دیرینه سال است؟»^{۱۹} فرشته در جواب وی گفت: «من جبرائیل هستم که در حضور خدا می‌ایستم و فرستاده شدم تا به تو سخن گویم و از این امور تورا مژده دهم. ۲۰ و الحال تا این امور واقع نگردد، گنگ شده بیارای حرف زدن نخواهی داشت، زیرا سخن های مرا که در وقت خود به وقوع خواهد بیوست، باور نکردد.»^{۲۱} و جماعت متنظر زکریا بودند و از طول توقف او در قدس متعجب شدند. ۲۲ اما چون بیرون آمده نتوانست با ایشان حرف زند، پس فهمیدند که در قدس رویایی دیده است، پس به ایشان اشاره می‌کرد و ساكت ماند. ۲۳ و چون ایام خدمت او به سوی ایشان اشاره می‌کرد و ساكت ماند. ۲۴ و بعد از آن روزها، زن او الیصابات اتمام رسید، به خانه خود رفت. ۲۵ و بعد از آن روزها، زن او الیصابات حامله شده، مدت پنج ماه خود را پنهان نمود و گفت:^{۲۶} «به ایسطور خداوند به من عمل نمود در روزهایی که مرا متنظر داشت، تا ننگ مرا از

وقت وضع حمل رسید، پسری بزد. ۵۸ و همسایگان و خویشان اوجون شنیدند که خداوند رحمت عظیمی بر وی کرده، با او شادی کردند. ۵۹ و واقع شد در روزهشتم چون برای ختنه طفل آمدند، که نام پدرش زکریا را بر او می‌نهادند. ۶۰ اما مادرش ملتفت شده، گفت: «آنی بلکه به یحیی نامیده می‌شود.» ۶۱ به وی گفتند: «از قبیله تو هیچ کس این اسم راندارد.» ۶۲ پس به پدرش اشاره کردند که «او را چه نام خواهی نهاد؟» ۶۳ او تختهای خواسته بنشوشت که «نام او یحیی است» و همه معجب شدند. ۶۴ در ساعت، دهان و زبان او باز گشته، به حمدخدا متكلّم شد. ۶۵ پس بر تمامی همسایگان ایشان، خوف مستولی گشت و جمیع این وقایع در همه کوهستان یهودی شهرت یافت. ۶۶ و هر که شنید، در حاطر خود تفکر نموده، گفت: «این چه نوع طفل خواهد بود؟» و دست خداوند با وی می‌بود. ۶۷ و پدرش زکریا از روح القدس پر شده نبوت نموده، گفت: «۶۸ خداوند خدای اسرائیل متبارک باد، زیرا از قوم خود تفقد نموده، برای ایشان فدایی قرار داد. ۶۹ و شاخ نجاتی برای مایافراشت، در خانه بنده خود داد. ۷۰ چنانچه به زبان مقدسین گفت که از بد و عالم انبیای اوصی بودند، (aiōn ḡ ۱۶۵) ۷۱ رهایی از دشمنان ما و از دست آنانی که از ما نفرت دارند، ۷۲ تا رحمت را برپیران ما بهجا آرد و عهد مقدس خود را تذکر فرماید. ۷۳ سوگندی که برای پدر ما ابراهیم یاد کرد، ۷۴ که ما را فیض عطا فرماید، تا از دست دشمنان خود رهایی یافته، او را بی خوف عبادت کیم. ۷۵ در حضور او به قدوسیت و عدالت، در تمامی روزهای عمر خود. ۷۶ و توانی طفل نبی حضرت اعلیٰ خوانده خواهی شد، زیرا پیش روی خداوند خواهی خرامید، تا طرق او را مهیا سازی، ۷۷ تا قوم او را معرفت نجات دهی، درآموزش گناهان ایشان. ۷۸ به احتشای رحمت خدای ما که به آن سپیده از عالم اعلیٰ از ما تقدمنمود، ۷۹ تا ساکنان در ظلمت و ظل موت را نوردهد. و پایهای ما را به طریق سلامتی هدایت نماید.» ۸۰ پس طفل نمو کرده، در روح قوی می‌گشت. و تا روز ظهور خود برای اسرائیل، دریابان بسر می‌برد.

۲ و در آن ایام حکمی از اونسطنطس قیصر صادر گشت که تمام ربع مسکون را اسم نویسی کنند. ۲ و این اسم نویسی اول شد، هنگامی که کیرینیوس والی سوریه بود. ۳ پس همه مردم هر یک به شهر خود برای اسم نویسی می‌رفتند. ۴ و یوسف نیز از جلیل از بلده ناصره به یهودیه به شهر داود که بیت لحم نام داشت، رفت. زیرا که او از خاندان و آل داود بود. ۵ تا نام او نامزد او بود و نزدیک به زایدین بود، ثبت گردد. ۶ و وقتی که ایشان در آنجا بودند، هنگام وضع حمل او رسیده، ۷ پسر نخستین خود را زایدید. و او را در قنادقه پیچیده، در آخر خوابایاند. زیرا که برای ایشان در منزل جای نبود. ۸ و در آن نواحی، شبانان در صحرا بسرمهی بردند و در شب پاسیانی گله‌های خویش می‌کردند. ۹ ناگاه فرشته

زمان بکارت هفت سال با شوهر بسر برده بود. ۳۷ و قریب به هشتاد و چهار سال بود که او بیوه گشته از هیکل جدا نمی شد، بلکه شباهنگ روز به روزه و مناجات در عبادت مشغول می بود. ۳۸ او در همان ساعت درآمد، خدا را شکر نمود و درباره او به همه منتظرین نجات در اورشلیم، تکلم نمود. ۳۹ و چون تمامی رسوم شریعت خداوند را به پایان برده بودند، به شهر خود ناصره جلیل مراجعت کردند. ۴۰ و طفل نمود کرده، به روح قوی می گشت و از حکمت پر شده، فضی خدا بروی می بود. ۴۱ و والدین او هر ساله بجهت عید فصح، به اورشلیم می رفتند. ۴۲ و چون دوازده ساله شد، مواقف رسم عید، به اورشلیم آمدند. ۴۳ و چون روزها را تمام کرده مراجعت می نمودند، آن طفل یعنی عیسی، در اورشلیم توقف نمود و یوسف و مادرش نمی دانستند. ۴۴ بلکه چون گمان می بردند که او در قافله است، سفریکروزه کردند و او را در میان خویشان و آشنايان خود می جستند.

۴۵ و چون او را نیافرند، در طلب او به اورشلیم برگشتند. ۴۶ و بعد از سه روز، او را در هیکل یافتند که در میان معلمان نشسته، سخنان ایشان را می شنود و از ایشان سوال همی کرد. ۴۷ و هر که سخن او رامی شنید، از فهم و جوابهای او متحیرمی گشت. ۴۸ چون ایشان او را دیدند، مضطرب شدند. پس مادرش به او گفت: «ای فرزند چرا با ماچنین کردی؟ اینک پدرت و من غمناک گشته تو را جستجو می کردیم». ۴۹ او به ایشان گفت: «از بهره‌چه مرأ طلب می کردید، مگرندانسته اید که باید من در امور پدر خود باشم؟» ۵۰ ولی آن سخنی را که بدیشان گفت، نفهمیدند. ۵۱ پس با ایشان روانه شده، به ناصره آمد و مطیع ایشان می بود و مادر او تمامی این امور را در خاطر خود نگاه می داشت. ۵۲ و عیسی در حکمت و قامت و رضامندی نزد خدا و مردم ترقی می کرد.

۳ در سال پانزدهم از سلطنت طیباریوس قیصر، در وقتی که پنطیوس پیلاطس، والی یهودیه بود و هیرودیس، تیبارک جلیل و پیرادرش فلپس تیبارک ایطوريه تراخونیتس و لیسانیوس تیبارک آبلیه ۲ و حنا و قیافا روسای کهنه بودند، کلام خدا به یحیی این زکریا در بیابان نازل شده، ۳ به تمامی جوای اردن آمد، به تعمید توبه بجهت آمزش گناهان موعده می کرد. ۴ چنانچه مکتوب است در صحیفه کلمات اشعیاء نبی که می گوید: «صدای ندا کننده ای در بیابان که راه خداوند را مهیا سازید و طرق او را راست نمایید. ۵ هر وادی اپاشته و هر کوه و تلی پست و هر کجی راست و هر راه ناهموار صاف خواهد شد ۶ و تمامی پسر نجات خدا را خواهند دید.» ۷ آنگاه به آن جماعتی که برای تعمید وی بیرون می آمدند، گفت: «ای افعی زادگان، که شمارا نشان داد که از غضب آینده بگریزید؟ ۸ پس ثمرات مناسب توبه بیاورید و در خاطر خود این سخن را راه مدهید که ابراهیم پدر ماست، زیرا به شما می گویم خدا قادر است که از این سنگها، فرزندان برای ابراهیم برانگیزنند. ۹ و الان نیز تیشه بر ریشه درختان

پسر خدا هستی، این سنگ را بگو تا نان گردد.»^۴ عیسی در جواب وی گفت: «مکتوب است که انسان به نان فقط زیست نمی کند، بلکه به هر کلمه خدا.»^۵ پس ابلیس او را به کوهی بلند برده، تمامی ممالک جهان را در لحظه‌ای بدو نشان داد.^۶ و ابلیس بدو گفت: «جمعی این قدرت و حشمت آنها را به تو می دهم، زیرا که به من سپرده شده است و به هر که می خواهم می بخشم.»^۷ پس اگر تو پیش من سجده کنی، همه از آن تو خواهد شد.^۸ عیسی در جواب او گفت: «ای شیطان، مکتوب است، خداوند خدای خود را پرستش کن و غیر او را عبادت منما.»^۹ پس او را به اورشلیم برده، برکنگه هیکل قرار داد و بدو گفت: «اگر پسر خداهستی، خود را از اینجا به زیر انداز.»^{۱۰} زیرامکتوب است که فرشتگان خود را بریاره تو حکم فرماید تا تو را محافظت کنند.^{۱۱} و تو را به دستهای خود بردازند، مبادا پایت به سنگی خورد.^{۱۲} عیسی در جواب وی گفت که «گفته شده است، خداوند خدای خود را تجربه مکن.»^{۱۳} و چون ابلیس جمیع تجربه را به اتمام رسانید، تا مدتی از او جدا شد.^{۱۴} و عیسی به قوت روح، به جلیل برگشت و خبر او در تمامی آن نواحی شهرت یافت.^{۱۵} و اور کایاس ایشان تعیلم می داد و همه او را تعظیم می کردند.^{۱۶} و به ناصره جایی که پروژش یافته بود، رسید و بحسب دستور خود در روز ایشان را نزد وی آوردند و به هر یکی از ایشان دست گذارد، شفا داد.^{۱۷} آنگاه صحیفه اشیاعی نبی را بدو دادند و چون کتاب را گشود، موضوع را یافت که مکتوب است پسر خداوند بر من است، زیرا که مرآ مسح کرد تا قبیران را بشارت «روح خداوند بر من است، زیرا که مرآ مسح کرد تا قبیران را بشارت دهم و مرآ فرساتد، تاشکسته دلان را شفا بخشم و اسیران را به رستگاری و کوران را به بینایی، موضعه کنم و تاکوپیدگان را، آزاد سازم،^{۱۸} و از سال پسندیده خداوند موعظه کنم.»^{۱۹} پس کتاب را به هم پیچیده، به خادم آنگاه سپرد و بنشست و چشمان همه اهل کنیسه بر وی دوخته می بود.^{۲۰} آنگاه بدیشان شروع به گفتن کرد که «امروز این نوشته در گوشهای شما تمام شد.»^{۲۱} و همه بر وی شهادت دادند و از سخنان فیض آمیزی که از دهانش صادر می شد، تعجب نموده، گفتند: «مگر این پسر یوسف نیست؟»^{۲۲} بدیشان گفت: «هر آینه این مثل را به من خواهید گفت، ای اینجا نیز در وطن خویش بمنا.»^{۲۳} و گفت: «هر آینه به شمامی گویم که هیچ نبی در وطن خویش مقبول نباشد.»^{۲۴} و به تحقیق شما را می گویم که بسا بیوه زنان در اسرائیل بودند، در ایام الیاس، وقتی که آسمان مدت سه سال و شش ماه بسته ماند، چنانکه قحطی عظیم در تمامی زمین پدید آمد،^{۲۵} و الیاس نزد هیچ کدام از ایشان فرستاده نشد، مگر نزد بیوه زنی در صرفه صیدون.^{۲۶} و بسا بر این در اسرائیل بودند، در ایام اليشع نی واحدی از ایشان طاهر نگشت، جز نعمان میریانی.^{۲۷} پس تمام اهل ایشان گسته شود.^{۲۸} و به رفاقت خود که در زورق دیگر بودند اشاره کردند که آمده ایشان را امداد کنند. پس آمده هر دو زورق را پر کردند بقسمی

که نزدیک بود غرق شوند. ۸ شمعون پطرس چون این را بدید، بر پایهای عیسی افتاده، گفت: «ای خداوند از من دور شو زیرا مردی گناهکارم». ۹ چونکه به سبب صیدماهی که کرده بودند، دهشت بر او و همه رفقاء وی مستولی شده بود. ۱۰ و هم چنین نیز برعقوب و یوحنا پسران زیدی که شریک شمعون بودند، عیسی به شمعون گفت: «مترس. پس از این مردم را صید خواهی کرد.» ۱۱ پس چون زورقهارا به کنار آوردند همه را ترک کرده، از عقب اروانه شدند. ۱۲ و چون او در شهری از شهرها بود ناگاه مردی پر از برص آمده، چون عیسی را بدید، به روی درافتاد و از او درخواست کرده، گفت: «خداوندا، اگر خواهی می توانی مرا طاهرسازی.» ۱۳ پس او دست آورد، وی را لمس نمود و گفت: «می خواهم. طاهر شو.» که فور برص از او زایل شد. ۱۴ و او را قدغن کرد که «هیچ کس را خبر مده، بلکه رفته خود را به کاهن بنما و هدیه ای بجهت طهارت خود، بطوری که موسي فرموده است، بگذران تا بجهت ایشان شهادت شود.» ۱۵ لیکن خبر او بیشتر شهرت یافت و گروهی بسیار جمع شدند تا کلام او را بشنوند و از مرضهای خود شفا یابند. ۱۶ و او به ویرانه ها علت جسته، به عبادت مشغول شد. ۱۷ روزی از روزها واقع شد که او تعلیم می دادو فریسان و فقها که از همه بلدان جلیل و یهودیه و اورشلیم آمده، نشسته بودند و وقت خداوند برای شفای ایشان صادر می شد، که ناگاه چند نفر شخصی مفلوج را بر بستری آوردند و می خواستند او را داخل کنند تا پیش روی وی بگذارند. ۱۹ و چون به سبب انبوهی مردم راهی نیافتند که او را به خانه درآورند بر پشت بام رفته، او را با تختش از میان سفالها در وسط پیش عیسی گذارند. ۲۰ چون او ایمان ایشان را دید، به وی گفت: «ای مرد، گناهان تو آمرزیده شد.» ۲۱ آنگاه کاتبان و فریسان در خاطر خود تفکر نموده، گفتن گرفتند: «این کیست که کفر می گوید. جز خدا و بس کیست که بتواند گناهان را بیامزد؟» ۲۲ عیسی افکار ایشان را درک نموده، در جواب ایشان گفت: «چرا در خاطر خود تفکر می کنید؟ ۲۳ کدام سهلت است، گفتن اینکه گناهان تو آمرزیده شد، یا گفتن اینکه بrixir و بxram؟ ۲۴ لیکن تا بدانید که پسر انسان را استطاعت آمرزیدن گناهان بر روی زمین هست، مفلوج را گفت، تو را می گوییم بrixir و بستر خود را برداشته، به خانه خود برو.» ۲۵ در ساعت برخاسته، پیش ایشان آنچه بر آن خواهید بود بدرداشت و به خانه خود خلا را حمدکنان روانه شد. ۲۶ حریت همه را فرو گرفت و خدا راتمجید می نمودند و خوف بر ایشان مستولی شده، گفتند: «امروز چیزهای عجیب دیدیم.» ۲۷ از آن پس بیرون رفته، با جگیری را که لاوی نام داشت، بر باجگاه نشسته دید. او را گفت: «از عقب من بیا.» ۲۸ در حال همه چیز را ترک کرده، برخاست و در عقب وی روانه شد. ۲۹ و لاوی ضیافتی بزرگ در خانه خود برای او کرد و جمعی بسیار از باجگیران و دیگران با ایشان نشستند. ۳۰ اما کاتبان ایشان

اسخriوطی که تسليم کننده وی بود. ۱۷ و با ايشان به زیر آمده، بر جای همواری استاد، و جمعی از شاگردان وی و گروهی بسياز قوم، از تمام يهودی و اورشليم و کاراه دریای صور و صیدون آمدند تا کلام او را بشنوند و از مراض خود شفا یابند. ۱۸ و کسانی که از ارواچ پلید معذب بودند، شفا یافتد. ۱۹ و تمام آن گروه می خواستند او را لمس کنند. زیرا قوته از وی صادر شده، همه را صحت می بخشید. ۲۰ پس نظر خود را به شاگردان خوش افکنده، گفت: «خوشحال شماکه اکنون گرسته اید، زیرا که سیر خواهد شد. خوشحال شما که الحال گریانید، زیرا خواهد خنادید. ۲۱ خوشحال شما وقی که مردم بخاطر پرس انسان از شما نفرت گیرند و شما را از خود جدا سازند و دشنام دهن و نام شما را مثل شریپرون می کنند. ۲۲ در آن روز شاد باشید و وجود نمایید زیرا اینک اجر شما در آسمان عظیم می باشد، زیرا که به همینطور پدران ايشان با انبیاسلوک نمودند. ۲۴ «لیکن وای بر شمای دولتمدنان زیرا که تسلي خود را یافته اید. ۲۵ وای بر شمای سیرشدگان، زیرا گرسنه خواهد شد. وای بر شماکه الان خنادید زیرا که ماتم و گریه خواهد کرد. ۲۶ وای بر شما وقی که جمیع مردم شما را تحسین کنند، زیرا همچنین پدران ايشان با انبیای کذبه کردند. ۲۷ «لیکن ای شنوندگان شما را می گوییم دشمنان خود را دوست دارد و با کسانی که از شما نفرت کنند، احسان کنید. ۲۸ و هر که شما را لعن کند، برای او بركت بطلید و برای هر که با شماکنه دارد، دعای خیر کنید. ۲۹ و هر که بر رخسارتو زند، دیگری را نیز به سوی او بگردان و کسی که ردای تو را بگیرد، قبا را نیز از او مضایقه مکن. ۳۰ هر که از تو سوال کند بدو بد و هر که مال تو را گیرد از وی باز مخواه. ۳۱ و چنانکه می خواهید مردم با شما عمل کنند، شما نیز به همانطور با ايشان سلوک نمایید. ۳۲ «زیرا اگر محبان خود را محبت نمایید، شما را چه فضیلت است؟ زیرا گناهکاران هم محبان خود را محبت می نمایند. ۳۳ و اگر احسان کنید با هر که به شما احسان کنند، چه فضیلت دارید؟ چونکه گناهکاران نیز چنین می کنند. ۳۴ واگر قرض دهید به آنانی که امید بازگرفتن از ايشان دارید، شما را چه فضیلت است؟ زیرا گناهکاران نیز به گناهکاران قرض می دهند تا از ايشان عوض گیرند. ۳۵ بلکه دشمنان خود را محبت نمایید و احسان کنید و بدون امید عوض، فرض دهید زیرا که اجر شما عظیم خواهد بود و پسران حضرت اعلی خواهید بود چونکه او با ناسپاسان ويدکاران مهریان است. ۳۶ پس رحیم باشید چنانکه پدر شما نیز رحیم است. ۳۷ «داوری مکنید تا بر شما داوری نشود و حکم مکنید تا بر شما حکم نشود و عفو کنید تا تامزیده شوید. ۳۸ بدھید تا به شما داده شود. زیرا پیمانه نیکوی افسرده و جنابنیده و لبریز شده را در دامن شما خواهند گذارد. زیرا که به همان پیمانه ای که می پیمایید برای شما پیموده خواهد شد.» ۳۹ پس برای ايشان مثلی زد که

عظیم، همراحتش می‌رفتند. ۱۲ چون نزدیک به دروازه شهر رسید، ناگاه باجگیران و گناهکاران. ۳۵ اما حکمت از جمیع فرزندان خود مصدق می‌شود. ۳۶ و یکی از فریسان از او وعده خواست که بالا عذا خورد وی می‌آمدند. ۱۳ چون خداوند او را دید، دلش بر او بسوخت و به وی گفت: «گریان می‌باش». ۱۴ و نزدیک آمده تایوت را لمس نمود و حاملان آن بایستادند. پس گفت: «ای جوان تو رامی گوییم بrixz». ۱۵ در ساعت آن مرده راست بنشست و سخن گفتن آغاز کرد و او را به مادرش سپد. ۱۶ پس خوف همه را فراگرفت و خدا راتمجید کنان می‌گفتند که «بنی ای بزرگ در میان مابعوث شده و خدا از قوم خود تقد نموده است». ۱۷ پس این خبر درباره او در تمام یهودیه و جمیع آن مرز و بوم منتشر شد. ۱۸ و شاگردان یحیی او را از جمیع این واقعی مطلع ساختند. ۱۹ پس یحیی دو نفر از شاگردان خود را طلبیده، نزد عیسی فرستاده، عرض نموده که «آیا تو آن آینده هستی یا منتظر دیگری باشیم؟» ۲۰ آن دو نفر نزد وی آمده، گفتند: «یحیی تعییدهنده ما را نزد تو فرستاده، می‌گویید آیا تو آن آینده هستی یا منتظر دیگری باشیم؟» ۲۱ در همان ساعت، بسیاری را از مرضها و بلايا و ارواح پلید شفا داد و کوران بسیاري را بخشد. ۲۲ عیسی در جواب ایشان گفت: «بروید و یحیی را از آنچه دیده و شنیده اید خبردهید که کوران، بینا و لیگان خرامان و ابرصان طاهر و کران، شناو و مردگان، زنده می‌گردند و به فقرا بشارت داده می‌شود. ۲۳ خوشحال کسی که در من لغزش نخورد.» ۲۴ و چون فرستادگان یحیی رفته بودند، درباره یحیی بدان جماعت آغاز سخن نهاد که «برای دیدن چه چیز به صحراء بیرون رفته بودید، آیا نبی را که از باد در جنبش است؟ ۲۵ بلکه بجهت دیدن چه بیرون رفته بودید، آیا کسی را که به لباس نرم ملبس باشد؟ اینک آنانی که لباس فاخر می‌پوشندو عیاشی می‌کنند، در قصرهای سلاطین هستند. ۲۶ پس برای دیدن چه رفته بودید، آیا نبی ای را بلی به شما می‌گوییم کسی را که از نبی هم بزرگتر است. ۲۷ زیرا این است آنکه درباره وی مکتوب است، اینک من رسول خود را پیش روی فرستم تا راه تو را پیش تو مهیا سازد. ۲۸ زیرا که شما را می‌گوییم از اولاد زنان نبی ای بزرگتر از یحیی تعییدهنده نیست، لیکن آنکه در ملکوت خدا کوچکتر است از وی بزرگتر است.» ۲۹ و تمام قوم و باجگیران چون شنیدند، خدا راتمجید کردند زیرا که تعیید از یحیی یافته بودند. ۳۰ لیکن فریسان و فقها اراده خدا را از خود ردمودند زیرا که از وی تعیید نیافریدند. ۳۱ آنگاه خداوند گفت: «مردمان این طبقه را به چه تشبیه کنم و مانند چه می‌باشند؟» ۳۲ اطفالی را می‌مانند که در بازارها نشسته، یکدیگر را صدایزده می‌گویند، برای شما نواختنیم رقص نکردید و نوحه گزی کردید گریه ننمودید. ۳۳ زیرا که یحیی تعییدهنده آمده که نه نان می‌خورد و نه شراب می‌آشامید، می‌گویند دیو دارد. ۳۴ پسر انسان آمده که می‌خورد و می‌آشامد، می‌گویند اینک مردی است پرخور و باده پرست و دوست

۸ و بعد از آن واقع شد که او در هر شهری ودهی گشته، موضعه می‌نمود و به ملکوت خدا بشارت می‌داد و آن دوازده با وی می‌بودند. ۲ و زنان چند که از ارواح پلید و مرضها شنا یافته بودند، یعنی مریم معروف به مجدهایی که از او هفت دیو بیرون رفته بودند، ۳ و یونا زوجه خوزا، ناظر هیرودیس و سوسن و بسیاری از زنان دیگرگه از اموال خود او را خدمت می‌کردند. ۴ و چون گروهی بسیار فراهم می‌شدند و از هر شهر نزد او می‌آمدند مثلی آورده، گفت ۵ که «بزرگتر بجهت تخم کاشتن بیرون رفت. و وقتی که تخم می‌کاشت بعضی بر کناره راه ریخته شد و یا بیمال شده، مرغان هوا آن را خوردند. ۶ و یارهای بر سنگلاخ افتاده چون روید از آنچه که رطوبتی نداشت خشک گردید. ۷ و قدری در میان خارها افکنده شد که خارها با آن نمو کرده آن را خفه نمود. ۸ و بعضی در زمین

نیکو پاشیده شده رویید و صد چندان ثمر آورد.» چون این بگفت ندا درداد «هر که گوش شنوا دارد بشنو!» ۹ پس شاگردانش از او سوال نموده، گفتند که «معنی این مثل چیست؟» ۱۰ گفت: «شما رادانستن اسرا ملکوت خدا عطا شده است و لیکن دیگران را به واسطه مثلاً، تا نگریسته نبینند و شنیده درک نکنند. ۱۱ اما مثل این است که تخم کلام خداست.

۱۲ و آنانی که در کار راه هستند کسانی می‌باشند که چون می‌شنوند، فور ابلیس آمده کلام را از دلهای ایشان می‌رباید، می‌باشد ایمان آورده نجات یابند. ۱۳ و آنانی که بر سنگلاخ هستند کسانی می‌باشند که چون کلام رامی شنوند آن را به شادی می‌پذیرند و اینها رسیده ندارند پس تا مدتی ایمان می‌دارند و در وقت آزمایش، مرتد می‌شوند. ۱۴ اما آنچه در خاره‌افتاد اشخاصی می‌باشند که چون شنوند می‌روند و اندیشه‌های روزگار و دولت و لذات آن ایشان را خفه می‌کند و هیچ میوه به کمال نمی‌رسانند. ۱۵

اما آنچه در زمین نیکو واقع گشت کسانی می‌باشند که کلام را به دل راست و نیکو شنیده، آن را نگاه می‌دارند و با صبر، ثمر می‌آورند. ۱۶ هیچ کس چرا افوه خود را نظیر طوفی یا تخنی پنهان نمی‌کند بلکه بر چراغدان می‌گذارد تا هر که داخل شود روشنی را بینند. ۱۷ زیرا چیزی نهان نیست که ظاهر نگردد و نه مستور که معلوم و هویدا نشود. ۱۸ پس احیاطنمایید که به چه طور می‌شنود، زیرا هر که دارد بدو داده خواهد شد و از آنکه ندارد آنچه گمان هم می‌برد که دارد، از او گرفته خواهد شد. ۱۹ و مادر و برادران او نزد وی آمده به سبب ازدحام خلق توانستند او را ملاقات کنند. ۲۰ پس او را خبر داده گفتند: «مادر و برادرانت بیرون ایستاده می‌خواهند تو را بینند.» ۲۱ در جواب ایشان گفت: «مادر و برادران من ایناند که کلام خدا را شنیده آن را به جا می‌آورند.» ۲۲ روزی از روزها او با شاگردان خود به کشتی سوار شده، به ایشان گفت: «به سوی آن کناره راچه عبور بکنیم.» پس کشتی را حرکت دادند. ۲۳ و چون می‌رفت خلق بر ازدحام می‌نمودند. ۲۴ ناگاه زنی که مدت دوازده سال به استحاطه مبتلا بود و تمام مایلک خود را صرف اطبانموده و هیچ کس نمی‌توانست او را شفا دهد، از پشت سر وی آمده، دامن را از او را لمس نمود که در ساعت جریان خونش ایستاد. ۲۵ پس عیسی گفت: «کیست که مرا لمس نمود؟» چون همه انکار کردند، پطرس و رفاقتیش گفتند: «ای استاد مردم هجوم آورده بر تو ازدحام می‌کنند و می‌گویی کیست که مرا لمس نمود؟» ۲۶ عیسی گفت: «البته کمی مرا لمس نموده است، زیرا که من درک کردم که قوتی از من بیرون شد.» ۲۷ چون به خشکی فرود آمد، ناگاه شخصی از آن جلیل است، رسیدند. ۲۸ چون به خشکی فرود آمد، ناگاه شخصی از آن شهرکه از مدت مديدة دیوهاداشتی و رخت نپوشیدی و در خانه نماندی بلکه در قبرها منزل داشتی دچار وی گردید. ۲۹ چون عیسی را دید، نعره داده است، به سلامتی برو.» ۳۰ و این سخن هنوز بر زبان او بود که یکی از خانه رئیس کمیسه آمده به وی گفت: «دخترت مرد. دیگر استاد را

باقی مانده برداشتند. ۱۸ و هنگامی که او به تنهایی دعا می کرد و شاگردانش «ترسان مباش، ایمان آور و پس که شفا خواهد یافت.» ۱۹ در همراه او بودند، از ایشان پرسیده، گفت: «مردم ما که می دانند؟» در جواب گفتند: «یحیی تعمیددهنده و بعضی الیاس و دیگران می گویند که یکی از انبیای پیشین برخاسته است.» ۲۰ بدیشان گفت: «شما مرا که می دانید؟» پطرس در جواب گفت: «مسيح خدا.» ۲۱ پس ایشان را قدغن بلیغ فرمود که هیچ کس را از این اطلاع مدهید. ۲۲ و گفت: «لام» است که پسر انسان زحمت بسیار بیند و از مشابع و روسای کهنه و کاتبان رد شده کشته شود و روز سوم برخیزد.» ۲۳ پس به همه گفت: «اگر کسی بخواهد مرا پیروی کند می باید نفس خود را انکار نموده، صلیب خود را هر روزه بردارد و مرا متابعت کند.» ۲۴ زیرا هر که بخواهد جان خود را خلاصی دهد آن را هلاک سازد و هر کس جان خود را بجهت من تلف کرد، آن را نجات خواهد داد. ۲۵ زیرا انسان را چه فایده دارد که تمام جهان را ببرد و نفس خود را بر باد دهد یا آن را زیان رساند. ۲۶ زیرا هر که از من و کلام من عار دارد پسر انسان نیز وقتی که در جلال خود و جلال پدر و ملانکه مقدسه آید از عار خواهد داشت. ۲۷ لیکن هر آینه به شما می گویم که بعضی از حاضرین در اینجا هستند که تا ملکوت خدا را نبینند ذاته موت را نخواهند چشید.» ۲۸ و از این کلام قریب به هشت روز گذشته بود که پطرس و یوحنا و یعقوب را برشاشته بفرار کوهی برآمد تا دعا کند. ۲۹ و چون دعامي کرد هیات چهره او متبدل گشت و لباس اوسفید و درخشان شد. ۳۰ که ناگاه دو مرد یعنی موسی و الیاس با وی ملاقات کردند. ۳۱ و به هیات جلالی ظاهر شده درباره رحلت او که می بایست به زودی در اورشليم واقع شود گفتگومی کردند. ۳۲ اما پطرس و رفقاءش را خواب در زیود، پس بیدار شده جلال او و آن دو مرد را که با یو بودند، دیدند. ۳۳ و چون آن دو نفر از او جدامی شدند، پطرس به عیسی گفت که «ای استاد، بودن ما در اینجا خوب است. پس سه ساییان بسازیم یکی برای تو و یکی برای موسی و دیگری برای الیاس.» زیرا که نمی دانست چه می گفت. ۳۴ و این سخن هنوز بر زبانش می بود که ناگاه ابری پدیدار شده بر ایشان سایه افکند و چون داخل ابر می شدند، ترسان گردیدند. ۳۵ آنگاه صدایی از ابر برآمد که «این است پسر حبیب من، او را بشنوید.» ۳۶ و چون این آوارزید عیسی را تنهای یافتند و ایشان ساكت ماندند و از آنچه دیده بودند هیچ کس را در آن ایام خبرندازند. ۳۷ و در روز بعد چون ایشان از کوه به زیادمند، گروهی بسیار او را استقبال نمودند. ۳۸ که ناگاه مردی از آن میان فریاد کناد گفت: «ای استادبه تو التمام می کنم که بر پسر من لطف فرمایی زیرا یگانه من است.» ۳۹ که ناگاه روحی او رامی گیرد و دفعه صبحه می زند و کتف کرده مصروف می شود و او را فشرده به دشواری رها می کند. ۴۰ و از شاگردان درخواست کردم که او را بپرورن کنند توانستند.» ۴۱ عیسی در جواب گفت: «ای فرقه بی ایمان کچ روشن، تا

باقی مانده برداشتند. ۱۸ و هنگامی که او به تنهایی دعا می کرد و شاگردانش خانه شد، جز پطرس و یوحنا و یعقوب و پدر و مادر دختر هیچ کس را نگذاشت که به اندرون آید. ۱۹ و چون همه برای او گریه وزاری می کردند او گفت: «گریان میباشد نمره بلکه خفته است.» ۲۰ پس به او استهزا کردند چونکه می دانستند که مرده است. ۲۱ پس او همه را بپرون کرد و دست دختر را گرفته صدا زد و گفت: «ای دختر برخیز.» ۲۲ و روح او برگشت وفور برخاست. پس عیسی فرمود تا به وی خوارک دهند. ۲۳ و پدر و مادر او خیران شدند. پس ایشان را فرمود که هیچ کس را از این ماجرا خبر ندهند. ۲۴

۹ پس دوازده شاگرد خود را طلبیده، به ایشان قوت و قدرت بر جمیع دیوها و شفادادن امراض عطا فرمود. ۱۰ و ایشان را فرستاد تا به ملکوت خدا موضعه کنند و میزان را صحبت بخشنید. ۱۱ و بدیشان گفت: «هیچ چیز بجهت راه بر مدارید نه عصا و نه توشهدان و نه نان و نه پول و نه برای یک نفر دو جامه.» ۱۲ و به هرخانه‌ای که داخل شوید همان جا بمانید تا از آن موضع روانه شوید. ۱۳ و هر که شما را نپذیرد، وقتی که از آن شهر بپرون شوید خاک پایهای خود را نیز بفشنید تا بر ایشان شهادتی شود.» ۱۴ پس بپرون شده در دهات می گشتند و بشارت می دادند و در هر چا صحت می بخشنیدند. ۱۵ اما هیرودیس تیزارک، چون خبر تمام این وقایع را شنید مضطرب شد، زیرا بعضی می گفتند که یحیی از مددگان برخاسته است، ۱۶ و بعضی که الیاس ظاهر شده و دیگران، که یکی از انبیای پیشین برخاسته است. ۱۷ اما هیرودیس گفت «سریحی را از تنش من جدا کردم ولی این کیست که درباره او چنین خبر می شون» و طالب ملاقات وی می بود. ۱۸ و چون رسولان مراجعت کردند، آنچه کرده بودند بدو بازگفتند. پس ایشان را برشاشته به ویرانه‌ای نزدیک شهری که بیت صیدا نام داشت به خلوت رفت. ۱۹ اما گروهی بسیار اطلاع یافته در عقب وی شتافتند. پس ایشان را پذیرفته، ایشان را از ملکوت خدا اعلام می نمود و هر که در احتیاج به معالجه می داشت صحت می بخشد. ۲۰ و چون روز رو به زوال نهاد، آن دوازده نزدیک آمده، گفتند: «مردم را مرخص فرماتا به دهات و اراضی این حوالی رفته منزل و خوارک برای خویشتن پیدا نمایند، زیرا که در اینجا در صحراء می باشیم.» ۲۱ و بدیشان گفت: «شما ایشان را غذا دهید.» ۲۲ گفتند: «اما را پیچ نان و دوماهی نیست مگر برویم و بجهت جمیع این گروه غذا بخیریم.» ۲۳ زیرا قریب به پنجهزار مرد بودند. پس به شاگردان خود گفت که ایشان را پنجاه پنجاه، دسته دسته، بنشانند. ۲۴ ایشان همچنین کرده همه را نشانیدند. ۲۵ پس آن پیچ نان و دوماهی را گرفته، به سوی آسمان نگریست و آنها را برکت داده، پاره نمود و به شاگردان خود داد تا پیش مردم گذارند. ۲۶ پس همه خوردہ سیرشند. و دوازده سبد پر از پاره های

کی با شما باشم و متحمل شما گردم. پسر خود را اینجا بیاور.» ۴۲ و چون او می‌آمد دیو او را دریده مصروف نمود. اما عیسی آن روح خبیث را نهیب داده طفل را شفا بخشید و به پدرش سپرد. ۴۳ و همه از بزرگی خدام تحریر شدند و وقتی که همه از تمام اعمال عیسی منعجب شدند به شاگردان خود گفت: «این سخنان را در گوههای خود فراگیرید زیرا که پسر انسان بدستهای مردم تسليم خواهد شد.» ۴۵ ولی این سخن را درک نکردند و از ایشان مخفی داشته شد که آن را نفهمند و ترسیدند که آن را از او بپرسند. ۴۶ و در میان ایشان مباحثه شد که کدامیک ازما بزرگتر پذیرفتد، از آنچه پیش شما گذاشتند بخورد. ۴۷ و مرضان آنجا را شنا دهید نزد خود برپا داشت. ۴۸ و به ایشان گفت: «هرکه این طفل را به نام من قبول کند، مرا قبول کرده باشد و هرکه مرا پذیرد، فرستنده مرا پذیرفته باشد. زیرا هرکه از جمیع شما کوچکتر باشد، همان بزرگ خواهد بود.» ۴۹ یوحنای جواب داده گفت: «ای استاد شخصی را دیدیم که به نام تو دیوها را اخراج می‌کند و او را منع نمودیم، از آن رو که بپروی مانمی کند.» ۵۰ عیسی بدو گفت: «او را ممانعت مکنید. زیرا هرکه ضد شما نیست با شماست.» ۵۱ و چون روزهای صعود او نزدیک می‌شد روی شهر سهل تر خواهد بود. ۵۲ پس رسولان پیش از خود فرستاده، ایشان رفته به بلدی از بلاد سامران وارد گشتند تا پای او تاریک بینند. ۵۳ اما او را جای ندادند از آن رو که عازم اورشلیم نهاد. ۵۴ و چون شاگردان او، یعقوب و یوحنای را دیدند گفتند: «ای خداوند آیا می‌خواهی بگوییم که آتش از آسمان باریده اینها را فروگیرد چنانکه الیاس نیز کرد؟ ۵۵ آنگاه روی گردانیده بدیشان گفت: «نعمی دانید که شما از کدام نوع روح هستید.» ۵۶ زیرا که پسر انسان نیامده است تا جان مردم را هلاک سازد بلکه تأثیرات دهد.» پس به قریه‌ای دیگر رفند. ۵۷ و هنگامی که ایشان می‌رفتند در اثنای راه شخصی بدو گفت: «خداوندا هر جا روی تو رامباعث کنم.» ۵۸ عیسی به وی گفت: «روبا هان اسراو اخناها است و مرغان هوا را آشیانه‌ها، لیکن پسر انسان را جای سر نهادن نیست.» ۵۹ و بدیگری گفت: «از عقب من بیا.» گفت: «خداوندا اول مرخصت ده تا بروم پدر خود را دفن کنم.» ۶۰ عیسی وی را گفت: «بگذار مردگان مردگان خود را دفن کنند. اما تو برو و به ملکوت خدام عظمه کن.» ۶۱ و کسی دیگر گفت: «خداوندا تورا بپروری می‌کنم لیکن اول رخصت ده تا اهل خانه خود را وداع نمایم.» ۶۲ عیسی وی را گفت: «کسی که دست را به شخم زدن دراز کرده از پشت سر نظر کند، شایسته ملکوت خدا نمی‌باشد.»

۱۰ و بعد از این امور، خداوند هفتاد نفر دیگر را نیز تعیین فرموده، ایشان را جفت جفت پیش روی خود به هر شهری و موضعی که خود عزیمت آن داشت، فرستاد. ۱۱ پس بدیشان گفت: «حصاد بسیار است و

عمله کم. پس از صاحب حصاد درخواست کنید تا عمله ها برای حصاد خود بیرون نماید. ۱۲ بروید، اینک من شما را چون برههای در میان گرگان می‌فرستم. ۱۳ وکیسه و توشه دان و کفشهای با خود برمدارید و هیچ کس را در راه سلام منعاید، ۱۴ و در هرخانه‌ای که داخل شوید، اول گویید سلام بر آین خانه باد. ۱۵ پس هرگاه این السلام در آن خانه باشد، سلام شما بر آن قرار گیرد والا به سوی شما راجع شود. ۱۶ و در آن خانه توف نماید و از آنجه دارند بخورد و بیشامید، زیرا که مسدود مستحق اجرت خود است و از خانه به خانه نقل مکنید. ۱۷ و در هر شهری که رفته و شما را پذیرفتد، از آنچه پیش شما گذاشتند بخورد. ۱۸ و مرضان آنجا را شنا دهید و بدیشان گویید ملکوت خدا به شما نزدیک شده است. ۱۹ لیکن در هر شهری که رفیدو شما را قبول نکردند، به کوچه های آن شهر بپرسند. زیرا هرکه از جمیع شما کوچکتر باشد، همان بزرگ خواهد بود.

۲۰ یوحنای این را بدانید که ملکوت خدا به شما نزدیک شده است. ۲۱ و به شما می‌گوییم که حالت سدوم در آن روز، از حالت آن شهر سهل تر خواهد بود. ۲۲ وای بر توابی خوزین؛ وای بر توابی بیت صیدا، زیرا اگر معجزاتی که در شما ظاهر شد را صور و صیدون ظاهر می‌شد، هر آینه مدتی در پلاس و خاکستر نشسته، توبه می‌کردند. ۲۳ لیکن حالت صور و صیدون در روز جزا، از حال شما آسانتر خواهد بود. ۲۴ و توابی کفناحوم که سر به آسمان افراشته‌ای، تا به چشم سرنگون خواهی شد. (Hadēs g86) ۲۵ آنکه شما را شنود، مرا شنیده و کسی که شما را حقیر شمارد مرا حقیر شمرده و هر که مرا حقیر شمارد فرستنده مرا حقیر شمرده باشد.» ۲۶ پس آن هفتاد نفر با خوشی برگشته گفتند: «ای خداوند، دیوها هم به اسم تو اطاعت مامی کنند.» ۲۷ بدیشان گفت: «من شیطان را دیدم که چون برق از آسمان می‌افتد. ۲۸ اینک شما را راقوت می‌بخشم که ماران و عقربها و تمامی قوت دشمن را پایمال کنید و چیزی به شما ضرر هرگزخواهد رسانید. ۲۹ وای این شادی مکنید که ارواح اطاعت شما می‌کنند بلکه بیشتر شاد باشید که نامهای شما در آسمان مرقوم است.» ۳۰ در همان ساعت، عیسی در روح وجود نموده گفت: «ای پدر مالک آسمان و زمین، تو را پس می‌کنم که این امور را از دانایان خداوند، ۳۱ و زمین را داده بدم که بیشتر شاد باشید که نامهای شما در آسمان مرقوم باشند. ۳۲ اینکه همچنین مظور نظرتو افتاد.» ۳۳ و به سوی شاگردان خود توجه نموده گفت: «همه‌چیز را پدر به من سپرده است. و هیچ کس نمی‌شناند که پسر کیست، جز پدر و نه که پدر کیست، غیر از پسر و هر که پسر بخواهید را او مکشوف سازد.» ۳۴ و در خلوت به شاگردان خود التفات فرموده گفت: «خوشابحال چشمانی که آنچه شما می‌بینید، می‌بینند. ۳۵ زیرا به شما می‌گوییم بسا انبیا و پادشاهان می‌خواستند آنچه شما می‌بینید، بنگرند و ندیدند و آنچه شمامی شنودند، بشنوند و نشنندند.» ۳۶ ناگاه

یکی از فقهاء برخاسته از روی امتحان به وی گفت: «ای استاد چه کنم تا وارث حیات جاودائی گردد؟» (aiōnios g166) ۲۶ به وی گفت: «در تورات چه نوشته شده است و چگونه می خوانی؟» ۲۷ جواب داده، گفت: «اینکه خداوند خدای خود را به تمام دل و تمام نفس و تمام توانایی و تمام فکر خود محبت نما و همسایه خود را مثل نفس خود.»

۲۸ گفت: «نیکو جواب گفتی. چنین بکن که خواهی زیست.» ۲۹ گفت: «و من به شما می گویم سوال کنید که به شماداده خواهد شد. بطلبید ۳۰ عیسی در جواب وی گفت: «مردی که ازاورشlim به من کیست؟» ۳۱ اتفاق کاهنی ازان راه می آمد، سوی اریحا می رفت، به دستهای دزدان افتاد و او را بر هنره کرده مجرح ساختند و او را نیم مرده و اکنارده برفتند. ۳۲ همچنین شخصی لاوی نیز از چون او را بدید از کناره دیگرفت. ۳۳ آنجا عبور کرده نزدیک آمد و بر او نگریسته از کناره دیگرفت. ۳۴ لیکن شخصی سامری که مسافر بود نزدیک آمده چون او را بدید، دلش بر وی بسوخت. ۳۵ پس پیش آمده بر زخمها ای روغن و شراب ریخته آنها را بست و او را مرکب خود سوار کرده به کاروانسرای رسانید و خدمت او کرد. ۳۶ بامدادان چون روانه می شد، دو دینار درآورده به سرایدار داد و بدو گفت این شخص را متوجه باش و آنچه بیش از این خرج کنی، در حین مراجعت به تو دهم. ۳۷ پس به نظر تو کدامیک از این سه نفره همسایه بود با آن شخص که به دست دزدان افتاد؟ ۳۸ گفت: «آنکه بر او رحمت کرد.» عیسی وی را گفت: «برو و تو نیز همچنان کن.» ۳۹ و هنگامی که می رفتند او وارد بلدی شد وزنی که مرتابه نام داشت، او را به خانه خود پذیرفت. ۴۰ امام راه بجهت زیادتی خدمت مضطرب می بود. ۴۱ عیسی در شیطان نیز اگر به ضد خود منقسم شود سلطنت اوچگونه پایدار بماند. زیرا می گویید که من به اعتانت بعلوبول دیوها را بیرون می کنم. ۴۲ پس اگر من شود، تباہ گردد و خانه ای که بر خانه منقسم شود، منهدم گردد. ۴۳ پس شیطان را به وساطت بعلوبول بیرون می کنم، پسران شما به وساطت که آنها را دیوها را به اینجهت ایشان داران بر شما خواهند بود. ۴۴ لیکن بیرون می کنند؟ از اینجهت ایشان داران بر شما خواهند بود.

۴۵ هرگاه به انگشت خدا دیوها را بیرون می کنم، هر آنچه ملکوت خدا ناگهان بر شما آمده است. ۴۶ وقتی که مرد زورآور سلاح پوشیده خانه خود را نگاه دارد، اموال او محفوظ می باشد. ۴۷ اما چون شخصی زورآورتر از او آید بر او غلبه یافته همه اسلحه او را که بدان اعتماد می داشت، از او می گیرد و اموال او را تقسیم می کند. ۴۸ کسی که با من نیست، برخلاف من است و آنکه با من جمع نمی کند، پراکنده می سازد. ۴۹ چون روح پلید از انسان بیرون آید به مکانهای بی آب بطلب آرامی گردش می کند و چون یافت می گوید به خانه خود که از آن بیرون آدم برمی گردد. ۵۰ پس چون آید، آن را جاروب کرده شده و آراسته می بیند. ۵۱ آنگاه می رود و هفت روح دیگر، شریتر از خود پرداشته داخل شده در آنجا ساکن می گردد و اواخر آن شخص ازاوائلش بدتر می شود.» ۵۲ چون او این سخنان را می گفت، زنی از آن میان به آواز بلند وی را گفت «خوشابحال آن رحمی که تو را حمل کرد و پستانهایی که مکیدی.» ۵۳ لیکن او گفت: «بلکه خوشابحال آنانی که کلام خدا را می شنوند و آن را حفظی کنند.» ۵۴ و

هنگامی که مردم بر او ازدحام می‌نمودند، سخن‌گفتن آغاز کرد که «ایران فرقه‌ای شریوند که آیتی طلب می‌کنند و آیتی پدیدشان عطا نخواهد شد، جز آیت یونس نبی. ۳۰ زیرا چنانکه یونس برای اهل نینوا آیت شد، همچنین پسر انسان نیزیرای این فرقه خواهد بود. ۳۱ ملکه جنوب در روزداری با مردم این فرقه برخاسته، بر ایشان حکم خواهد کرد زیرا که از اقصای زمین آمد تا حکمت سلیمان را بشنو و اینک در اینجا کسی بزرگتر از سلیمان است. ۳۲ مردم نینوا در روز داوری با این طبقه برخاسته بر ایشان حکم خواهند کرد زیرا که به موعظه یونس توبه کردن و اینک در اینجا کسی بزرگتر از یونس است. ۳۳ و هیچ کس چراگی نمی‌افروزد تا آن را درپنهانی یا زیر پیمانهای بگذارد، بلکه بر چراغدان، تا هرکه داخل شود روشی را بیند. ۳۴ چراغ بدن چشم است، پس مادامی که چشم تو بسیط است تمامی جسدت نیز روشن است و لیکن اگر فاسدباشد، جسد تو نیز تاریک بود. ۳۵ پس باحدر باش مبادا نوری که در تو است، ظلمت باشد. بنابراین هرگاه تمامی جسم تو روشن باشد و ذره‌ای ظلمت نداشته باشد همماش روشن خواهد بود، مثل وقتی که چراغ به تابش خود، تورا روشنایی می‌دهد.» ۳۷ و هنگامی که سخن می‌گفت یکی از فریسان از او وعده خواست که در خانه اوچاشت بخورد. پس داخل شده پنشست. ۳۸ اما فریسی چون دید که پیش از چاشت دست نشست، تعجب نمود. ۳۹ خداوند وی را گفت: «همانا شمای فریسان بیرون پیله و بشقاب راطاهر می‌سازید ولی درون شما پر از حرص و خبات است. ۴۰ ای احمقان آیا او که بیرون را فریاد، اندرون را نیافرید؟ ۴۱ بلکه از آنچه داردید، صدقه دهید که اینک همه‌چیز برای شما طاهر خواهد گشت. ۴۲ وای بر شمای فریسان که دیدیک از نعمان و سداد و هر قسم سبزی رامی دهید و از رادرسی و محبت خدا تجاوزی نمایید، اینها را می‌باید بهجا آورید و آنها آنیز ترک نکنید. ۴۳ وای بر شمای فریسان که صدر کنایس و سلام در بازارها را دوست می‌دارید. ۴۴ وای بر شمای کاتبان و فریسان ریاکار زیرا که مانند قبرهای پنهان شده هستید که مردم بر آنها راه می‌روند و نمی‌سختن ما را نیز سرزنش می‌کنی؟» ۴۶ گفت «وای بر شما نیزای قفها زیرا که بارهای گران را بر مردم می‌نهید و خود بر آن بارها، یک انگشت خود را نمی‌گذارید. ۴۷ وای بر شما زیرا که مقابر انبیا را بنا می‌کنید و پدران شما ایشان راکشند. ۴۸ پس به کارهای پدران خود شهادت می‌دهید و از آنها راضی هستید، زیرا آنها ایشان را کشند و شما قبرهای ایشان را می‌سازید. ۴۹ ازین رو حکمت خدا نیز فرموده است که به سوی ایشان انبیا و رسولان می‌فرستم و بعضی از ایشان را خواهند کشت و بر بعضی جفا کرد. ۵۰ تا انتقام خون جمیع انبیا که از بنای عالم ریخته شد از این طبقه گرفته شود. ۵۱ از خون هاییل تا خون زکریا که در میان مذبح و هیكل کشته شد.

بلی به شمامی گوییم که از این فرقه بازخواست خواهد شد. ۵۲ وای بر شمای قفها، زیرا کلید معرفت را برداشته‌اید که خود داخل نمی‌شوید و داخل شوندگان را هم مانع می‌شوید. ۵۳ و چون او این سخنان را پدیدشان می‌گفت، کاتبان و فریسان با او بشدت درآویختند و در مطالب پسیار سوالها از او می‌کردند. ۵۴ و در کمین او می‌بودند تا نکته‌ای از زبان او گرفته مدعی اوبشنوند.

۱۲ و در آن میان، وقتی که هزاران از خلق جمع شدند، به نوعی که یکدیگر را پایمال می‌کردند، به شاگردان خود به سخن گفتن شروع کرد. «او! آنکه از خمیرمایه فریسان که ریاکاری است احتیاط کنید. ۲ زیرا چیزی نهفته نیست که آشکار نشود و نه مستوری که معلوم نگردد. ۳ بنابراین آنچه در تاریکی گفته‌اید، در روشنایی شنیده خواهد شد و آنچه در خلوتخانه در گوش گفته‌اید بر پشت باهها نداشود. ۴ لیکن ای دولستان من، به شما می‌گوییم از قاتلان جسم که قدرت ندارند بیشتر از این بکنند، ترسان می‌باشید. ۵ بلکه به شما نشان می‌دهم که از که باید ترسید، از او پرسید که بعد از کشتن، قدرت دارد که به جهنم بیفکند. بلی به شما می‌گوییم از او بترسید. (Geenna g1067) ۶ آیا پنج گنجشک به دو فلس فروخته نمی‌شود و حال آنکه یکی از آنها نزد خدا فراموش نمی‌شود؟ ۷ بلکه مویهای سر شما همه شمرده شده است. پس بیم مکنید، زیرا که از چندان گنجشک بهتر هستید. ۸ «لیکن به شما می‌گوییم هر که نزد مردم به من اقرار کند، پسر انسان نیز پیش فرشتگان خدا او را قرار خواهد کرد. ۹ اما هر که مرا پیش مردم انکار کند، نزد فرشتگان خدا انکار کرده خواهد شد. ۱۰ و هر که سخنی برخلاف پسر انسان گوید، آمزیده شود. اما هر که به روح القدس کفر گوید آمزیده نخواهد شد. ۱۱ و چون شما را درکایس و به نزد حکام و دیوانیان بزنده، اندیشه مکنید که چگونه و به چه نوع حجت آورید یا چه بگویند. ۱۲ زیرا که در همان ساعت روح القدس شما را خواهد آموخت که چه باید گفت.» ۱۳ و شخصی از آن جماعت به وی گفت: «ای استاد، برادر مرا بفرما تا ارت پدر را با من تقسیم کنند.» ۱۴ به وی گفت: «ای مرد که مرا بر شما داوریا مقسم قرار داده است؟» ۱۵ پس بدبیشان گفت: «زنهار از طمع بپرهیزید زیرا اگرچه اموال کسی زیاد شود، حیات او از اموالش نیست.» ۱۶ و مثیلی برای ایشان آورده، گفت: «شخصی دولتمند را از املاکش محصول و افزایش داد. ۱۷ پس با خود اندیشیده، گفت چه کنم؟ زیراجایی که محصول خود را انبار کنم، ندارم. ۱۸ پس گفت چنین می‌کنم اثارهای خود را خراب کرده، بزرگر بنا می‌کنم و در آن تمامی حاصل و اموال خود را جمع خواهم کرد. ۱۹ و نفس خود را خواهمن گفت که ای جان اموال فراوان اندوخته شده بجهت چندین سال داری. الحال بیارام و به اکل و شرب و شادی پرداز. ۲۰ خدا وی را گفت ای احمد در همین شب جان تو را از تو خواهند گرفت، آنگاه آنچه

اندوخته‌ای، از آن که خواهد بود؟ ۲۱ همچنین است هر کسی که برای خود ذخیره کند و برای خدا دولتمد نباشد.» ۲۲ پس به شاگردان خود گفت: «از این جهت به شما می‌گوییم که اندیشه مکبید بجهت جان خود که چه بخوردید و نه برای بد که چه پوشید. ۲۳ جان از خوارک و بدن از پوشک بهتر است. ۲۴ کلاغان را ملاحظه کنید که نه زراعت می‌کنندو نه حصاد و نه گنجی و نه انباری دارند و خدا آنها را می‌پرواند. آیا شما به جند متربه از مرغان بهتر نیستید؟ ۲۵ و کیست از شما که به فکر بتواند ذرعی بر قامت خود افزاید. ۲۶ پس هرگاه توانایی کوچکترین کاری را ندارید چرا برای مابقی می‌اندیشید. ۲۷ سوسنهای چمن را بنگردی چگونه نمو می‌کنند و حال آنکه نه رحمت می‌کشند و نه می‌رسند، اما به شما می‌گوییم که سلیمان با همه جلالش مثل یکی از اینها پوشیده نبود. ۲۸ پس هرگاه خدا عالی را که امروز در صحراء است و فردا در تنور افکنده می‌شود چنین می‌پوشاند، چقدر بیشتر شما رای سست ایمانان. ۲۹ پس شما طالب مبایشید که چه بخوریدیا چه بیاشامید و مضطرب مشوید. ۳۰ زیرا که امت‌های جهان، همه این چیزها را می‌طلبند، لیکن پدر شما می‌داند که به این چیزها احتیاج دارید. ۳۱ بلکه ملکوت خدا را طلب کنید که جمیع این چیزها برای شما افروده خواهد شد. ۳۲ تسان مبایشادی گله کوچک، زیرا که مرضی پدر شما است که ملکوت را به شما عطا فرماید. ۳۳ آنچه دارید بفروشید و صدقه دهید و کیسه‌ها بسازید که کنه نشود و گنجی را که تلف نشود، در آسمان جایی که دزد نزدیک نباشد و بیتابه نسازد. ۳۴ زیرا جایی که خزانه شما است، دل شما نیز در آنجا می‌باشد. ۳۵ کمرهای خود را بسته چراغهای خود را فروخته بدارید. ۳۶ و شما مانند کسانی باشید که انتظار آقای خود را می‌کشند که چه وقت ازعروی مراجعت کند تا هر وقت آید و در ایکوید، بی درنگ برای او بازکنند. ۳۷ خوشحال آن غلامان که آقای ایشان چون آید ایشان را بیداریابد. هر آینه به شما می‌گوییم که کمر خود را بسته ایشان را خواهد نشانید و پیش آمده، ایشان را خدمت خواهد کرد. ۳۸ و اگر در پاس دوم یا سوم از شب بیاید و ایشان را چنین یابد، خوشحال آن غلامان. ۳۹ اما این را بدانید که اگر صاحب خانه می‌دانست که دزد در چه ساعت می‌آید، بیدارمی‌ماند و نمی‌گذاشت که به خانه‌اش نسبت زند. ۴۰ پس شما نیز مستعد باشید، زیرا در ساعتی که گمان نمی‌برید پسر انسان می‌آید.» ۴۱ پطرس به وی گفت: «ای خداوند، آیا این مثل را برای ما زدی یا بجهت همه.» ۴۲ خداوند گفت: «پس کیست آن ناظر امین و دانا که مولای اووی را بر سایر خدام خود گماشته باشد تا آذوقه را در وقتیش به ایشان تقسیم کند. ۴۳ خوشحال آن غلام که آقایش چون آید، او را در چنین کارمشغول یابد. ۴۴ هر آینه به شما می‌گوییم که او را بر همه مایملک خود خواهد گماشت. ۴۵ لیکن اگر آن غلام در خاطر خود گوید، آمدن آقاییم به طول می‌انجامد و به زدن غلامان

۱۳ در آن وقت بعضی آمده او را از جلیلیانی خبر دادند که پلاطس خون ایشان را با قربانی‌های ایشان آمیخته بود. ۲ عیسی در جواب ایشان گفت: «آیا گمان می‌برید که این جلیلیان گناهکارتر بودند از سایر سکنه جلیل ازین رو که چنین زحمات دیدند؟ ۳ نی، بلکه به شما می‌گوییم اگر تویه نکنید، همگی شما همچنین هلاک خواهید شد. ۴ یا آن هچده فنری که برج در سلوام بر ایشان افراطه ایشان را هلاک کرد، گمان می‌برید که از جمیع مردمان ساکن اورشليم، خطاکارتر بودند؟ ۵ حاشا، بلکه شما رامی گوییم که اگر تویه نکنید همگی شما همچنین هلاک خواهید شد.» ۶ پس این مثل را آورد که «شخصی درخت انجیری در تاکستان خود غرس نمود و چون آمدتا میوه از آن بجودید، چیزی نیافت. ۷ پس به باغیان گفت اینک سه سال است می‌آیم که از این درخت انجیر میوه بطلبم و نمی‌یابم، آن را بیر چرا زمین را نیز باطل سازد. ۸ در جواب وی گفت، ای آقاماسال هم آن را مهلت ده تا گردش را کنده کودبریزم، ۹ پس اگر ثمر آورد والا بعد از آن، آن را بیر.» ۱۰ و روز سبت در یکی از کناییں تعلیم می‌داد. ۱۱ و اینک

انیبا و سنگسار کننده مسلمین خودهستی، چند کرت خواستم اطفال تو را جمع کنم، چنانکه منع جوجه های خویش را زیر بالهای خود می گیرد و تخواستید. ۲۵ اینک خانه شما برای شما خراب گذاشته می شود و به شمامی گوییم که مرا دیگر نخواهید دید تا وقتی آید که گوید مبارک است او که به نام خداوند می آید.»

۱۴ واقع شد که در روز سبت، به خانه یکی از روسای فریسان برای غذاخوردن درآمد و ایشان مراقب او می بودند، ۲ واینک شخصی مستفسقی پیش او بود، ۳ آنگاه عیسی ملتفت شده فقهها و فریسان را خطاب کرده، گفت: «آیا در روز سبت شفا دادن چیز است؟» ۴ ایشان ساكت ماندند. پس آن مرد را گرفته، شفا داد و رها کرد. ۵ و به ایشان روی آورده، گفت: «کیست از شما که الا غ با گلوش روز سبت در چاهی افند و فور آن را بیرون نیاورد؟» ۶ پس در این امور از جواب وی عاجزماندند. ۷ و برای مهمانان مثلی زد، چون ملاحظه فرمود که چگونه صدر مجلس را اختیار می کردند. پس به ایشان گفت: ۸ «چون کسی تو را به عروسی دعوت کند، در صدر مجلس منشین، مبادا کسی بزرگ از تو را هم وعده خواسته باشد. ۹ پس آن کسی که تو او را وعده خواسته بود باید و تو را گوید این کس را چای بده و تو با خجالت روی به صفت نعال خواهی نهاد. ۱۰ بلکه چون مهمان کسی باشی، رفته در پایین بشین تاوقی که میزانست آید به تو گوید، ای دوست برترینشین آنگاه تو را در حضور مجلسیان عزت خواهد بود. ۱۱ زیرا هر که خود را بزرگ سازد لیل گردد و هر که خویشن را فرد آرد، سرافرازگردد. ۱۲ پس به آن کسی که از او وعده خواسته بود نیز گفت: «وقتی که چاشت یا شام دهی دوستان یا برادران یا خویشان یا همسایگان دولمند خود را دعوت مکن مبادا ایشان نیز تو را بخواند و تو را عوض داده شود. ۱۳ بلکه چون ضیافت کنی، فقیران و لیگان و شلان و کوران را داده کن. ۱۴ که خجسته خواهی بود زیرا ندارد که تو را عوض دهند و در قیامت عادلان، به توجیزا عطا خواهد شد.» ۱۵ آنگاه یکی از مجلسیان چون این سخن راشنید گفت: «خوشحال کسی که در ملکوت خداغذا خورد.» ۱۶ به وی گفت: «شخصی ضیافتی عظیم نمود و بسیاری را دعوت نمود. ۱۷ پس چون وقت شام رسید، غلام خود را فرستاد تادعوت شد گان را گوید، باید زیرا که الحال همه چیز حاضر است. ۱۸ لیکن همه به یک رای عذرخواهی آغاز کردند. اولی گفت: مزعه‌ای خریدم و ناچار باید بروم آن را ببینم، از تو خواهش دارم مرا معذور داری. ۱۹ و دیگری گفت: پیچ جفت گاو خریده‌ام، می‌روم تا آنها را بیام، به تو الشناس دارم مرا عفو نمایی. ۲۰ سومی گفت: زنی گرفتم و از این سبب نمی توانم ببایم. ۲۱ پس آن غلام آمده مولای خود را از این امور مطلع ساخت. آنگاه صاحب خانه غصب نموده به غلام خود فرمود: به بازارهای کوچه های شهر بشتاب و فقیران و لیگان و شلان و کوران را در اینجا بیاور.

زنی که مدت هجده سال روح ضعف می داشت و منحنی شده ابد نمی توانست راست بایستد، در آنجا بود. ۱۲ چون عیسی او را دید وی را خوانده گفت: «ای زن از ضعف خود خلاص شو.» ۱۳ و دست های خود را بر وی گذارد که در ساعت راست شده، خدا را تمجید نمود. ۱۴ آنگاه رئیس کنیسه غصب نمود، از آنروکه عیسی او را در سمت شفا داد. پس به مردم توجه نموده، گفت: «شش روز است که باید کاریکنید در آنها آمده شفا باید، نه در روز سبت.» ۱۵ خداوند در جواب او گفت: «ای ریاکار، آیهار یکی از شما در روز سبت گاو یا الاغ خود را از آخر باز کرده بیرون نمی برد تا سپرآش کند؟» ۱۶ و این زنی که دختر ابراهیم است و شیطان او رامدت هجده سال تا به حال بسته بود، نمی بایست او را در روز سبت از این بند رها نمود؟» ۱۷ و چون این را بگفت همه مخالفان او خجل گردیدندو جميع آن گروه شاد شدند، بسبب همه کارهای بزرگ که از وی صادر می گشت. ۱۸ پس گفت: «ملکوت خدا چه چیز را ماندو آن را به کدام شی تشبیه نمایم. ۱۹ دانه خردلی راماند که شخصی گرفته در باع خود کاشت، پس روید و درخت پرگ گردید، بحدی که مرغان هوا چه مثل آورم؟ ۲۰ خمیر مایه‌ای را می مانند که زنی گرفته در سه پیمانه آرد خداوند آیا کم هستند که نجات باند؟» او به ایشان گفت: ۲۱ «جد و چهد کنید تالث در تنگ داخل شوید. زیرا که به شما می گوییم بسیاری طلب دخول خواهند کرد و نخواهند توانست. ۲۲ و در شهرها و دهات گشته، تعییم می داد و به سوی اورشلیم سفر می کرد، ۲۳ که شخصی به وی گفت: «ای خداوند آیا کم هستند که نجات باند؟» او به ایشان گفت: ۲۴ «جد و پنهان ساخت تا همه مخمرشد.» ۲۵ و در شهرها و دهات گشته، تعییم می داد و به سوی اورشلیم سفر می کرد، ۲۶ بعد از آنکه صاحب خانه برخیزد و در را بینند و شما بیرون ایستاده در را کوپیدن آغاز کنید و گوید خداوندا خداوندا برای ما بازکن. آنگاه وی در جواب خواهد گفت شما رانمی شناسم که از کجا هستید. ۲۷ در آن وقت خواهید گفت که در حضور تو خود را دیدم و آشامیدیم و در کوچه های ما تعییم دادی. ۲۸ در آنچه گریه و فشار دندان خواهد بود، چون ابراهیم واسحق و یعقوب و جمیع انبیارا در ملکوت خدا بینند و خود را بیرون افکنده باید ۲۹ و از مشرق و مغرب و شمال و جنوب آمده در ملکوت خدا خواهند نشست. ۳۰ و اینک آخرین هستند که اولین خواهند بود و اولین که آخرین خواهند بود.» ۳۱ در همان روز چند نفر از فریسان آمده به وی گفتند: «دور شو و از اینجا برو زیرا که هیرودیس می خواهد تو را به قتل رساند.» ۳۲ ایشان را گفت: «بروید و به آن رویاگ گویید اینک امروز و فردا دیوها را بیرون می کنم و مرضان را صحبت می بخشم و در روز سوم کامل خواهم شد. ۳۳ لیکن می باید امروز و فردا و پس فردا راه روم، زیرا که محال است نبی بیرون از اورشلیم کشته شود. ۳۴ ای اورشلیم، ای اورشلیم که قاتل

۲۲ پس غلام گفت: ای آقا آنچه فرمودی شد و هنوز جای باقی است.
 ۲۳ آقا به غلام گفت: به راهها و مزهای بیرون رفته، مردم را به الحاج
 بیاور تا خانه من پرسشود. ۲۴ زیرا به شما می‌گویم هیچ‌یک از آنانی که
 دعوت شده بودند، شام مرا نخواهد چشید. ۲۵ و هنگامی که جمعی
 کثیر همراه اوصی رفند، روی گردانیده بدیشان گفت: ۲۶ «اگرکسی نزد من
 آید و پدر، مادر و زن و اولاد و برادران و خواهران، حتی جان خود را نیز
 دشمن ندارد، شاگرد من نمی‌تواند بود. ۲۷ و هر که صلیب خود را برندارد
 و از عقب من نیاید، نمی‌تواند شاگرد من گردد. ۲۸ «زیرا کیست از شما
 که قصد بنای برجی داشته باشد و اول ننشینید تا برآورد خرج آن را بکند که
 آیا قوت تمام کردن آن دارد یا نه؟ ۲۹ که میادا چون بپیادش نهاد و قادر بر
 تمام کردن نشد، هر که بیند تماسخرکان گوید. ۳۰ این شخص عمارتی
 شروع کرده نتوانست به انجامش رساند. ۳۱ یا کدام پادشاه است که برای
 مقاتله باپادشاه دیگر برود، جز اینکه اول نشسته تامل نماید که آیا با
 هزار سپاه، قدرت مقاومت کسی را دارد که با بیست هزار لشکر بر وی
 می‌آید؟ ۳۲ والا چون او هنوز دور است ایلچی ای فرستاده شروط صلح را
 ازاو درخواست کند. ۳۳ «پس همچنین هر یکی از شما که تمام مایملک
 خود را ترک نکند، نمی‌تواند شاگرد من شود. ۳۴ «نمک نیکو است ولی
 هرگاه نمک فاسدشده به چه چیز اصلاح پذیرد؟ ۳۵ نه برای زمین مصرفی
 دارد و نه برای مزیله، بلکه بیرونش می‌ریزند. آنکه گوش شنوا دارد بشنوند.»

۱۵ و چون همه با جگیران و گناهکاران به نزدش می‌آمدند تا کلام او
 را بشنوند، ۲ فریسان و کاتبان، همه‌همه کنان می‌گفتند: «این شخص،
 گناهکاران را می‌پذیرد و با ایشان می‌خورد.» ۳ پس برای ایشان این مثل را
 گفت: «کیست از شما که صد گوسفند داشته باشد و یکی از
 آنها گم شود که آن نود و نه را در صحراء نگذارد و از عقب آن گم شده نزود
 تا آن را یابد؟ ۵ پس چون آن را یافت به شادی بر دوش خود می‌گذارد، ۶
 و به خانه آمده، دوستان و همسایگان را می‌طلبد و بدیشان می‌گوید با من
 شادی کنید زیرا گوسفند گم شده خود را یافته‌ام. ۷ به شما می‌گویم که بر
 این متوال خوشی در آسمان روح می‌نماید به سبب توبه یک گناهکاری‌بیشتر از
 برای نود و نه عادل که احتیاج به توبه ندارند. ۸ یا کدام زن است که
 در درهم داشته باشد هرگاه یک درهم گم شود، چرا غم افزوخته، خانه را
 جاروب نکند و به دقت تفحص ننماید تا آن را یابد؟ ۹ و چون یافت
 دوستان و همسایگان خود را جمع کرده می‌گوید با من شادی کنید زیاده‌هم
 گم شده را پیدا کرده‌ام. ۱۰ همچنین به شمامی گویم شادی برای فرشتگان
 خدا روی می‌دهد به سبب یک خطاکار که توبه کند.» ۱۱ بازگفت:
 «شخصی را دو پسر بود. ۱۲ روزی پسر کوچک به پدر خود گفت: ای
 پدر، رصداموالی که باید به من رسد، به من بده. پس اومایملک خود را بر
 نظرات معزول شوم، مرا به خانه خود پذیرند. ۱۳ پس هر یکی از بدھکاران
 آقای خود را طلبیده، به یکی گفت آقایم از تو چند طلب دارد؟ ۱۴ گفت

صرططل روغن. بدو گفت سیاهه خود را بگیر و نشسته پنجاه رطل بزودی بنویس. ۷ باز دیگری را گفت از تو چقدر طلب دارد؟ گفت صد کلی گندم. وی را گفت سیاهه خود را بگیر و هشتادبنویس. ۸ «پس آقایش، ناظر خائن را آقین گفت، زیراعاقلانه کار کرد. زیرا اینای این جهان در تبله خویش از اینای نور عالی تر مستند. (aiōn g165) ۹ و من شمارا می‌گویم دوستان از مال بی انصافی برای خودبیدا کنید تا چون فانی گردید شما را به خیمه‌های جاودانی بینزیند. (aiōnios g166) ۱۰ آنکه در اندک امین باشد درامر بزرگ نیز امین بود و آنکه در قلیل خائن بود در کثیر هم خائن باشد. ۱۱ و هرگاه در مال بی انصافی امین نبودید، کیست که مال حقیقی را به شما پسپارد؟ ۱۲ و اگر در مال دیگری دیانت نکرید، کیست که مال خاص شما را به شما دهد؟ ۱۳ هیچ خادم نمی‌تواند دو آقا را خدمت کند. زیرا یا از یکی نفرت می‌کند و با دیگری محبت، یا با یکی می‌پوندد و دیگری را حقیر می‌شمارد. خدا و مامونا را نمی‌توانید خدمت نمایید. ۱۴ و فریسانی که زر دوست بودند همه این سخنان را شنیده، او را استهزا نمودند. ۱۵ به ایشان گفت، شما هستید که خود را پیش مردم عادل می‌نمایید، لیکن خدا عارف دلهای شمامست. زیرا که آنچه نزد انسان مرغوب است، نزد خدا مکروه است. ۱۶ تورات و انبیا تا به درست کن تا شام بخورم و کمرخود را بسته مرا خدمت کن تا بخورم و بتوشم بعد از آن تو بخور و بیاشام؟ ۱۷ آیا از آن غلام مت می‌کشد از آنکه حکمهای او را به جا آورد؟ ۱۸ گمان ندارم. ۱۹ همچنین شما نیز چون به هر چیزی که مأمور شده‌اید عمل کرديد، گويد که غلامان بی منفعت هستیم زیرا که آنچه بر ما واجب بود به جا آورديم. ۲۰ و هنگامی که سفر به سوی اورشلیم می‌کرداز میانه سامره و جلیل می‌رفت. ۲۱ و چون به قریه‌ای داخل می‌شد ناگاه ده شخص ابرص به استقبال او آمدند و از دور ایستاده، ۲۲ به آواز بلند گفتند: «ای عیسی خداوند بر ما ترحم فرما». ۲۳ اوابه ایشان نظر کرده گفت: «بروید و خود را به کاهن بینایید». ایشان چون می‌رفتند، طاهر گشتند. ۲۴ و یکی از ایشان چون دید که شفا یافته است، برگشته به صدای بلند خدا را تمجید می‌کرد. ۲۵ و پیش قلم او به روی درفرازده وی را شکر کرد. و او اهل سامره بود. ۲۶ عیسی ملتقت شده گفت «آیا ده نفر طاهر نشدنده، پس آن نه کجا شدند؟ ۲۷ آیا هیچ کس یافت نمی‌شود که برگشته خدا را تمجید کند جز این غریب؟» ۲۸ و بدو گفت: «برخاسته برو که ایمانت تو را نجات داده است.». ۲۹ و چون فریسانی از او پرسیدند که ملکوت خدا کی می‌آید، او در جواب ایشان گفت: «ملکوت خدا با مراقبت نمی‌آید. و نخواهند گفت که در فلان یا فلان جاست. زیرا اینک ملکوت خدا در میان شما است.» ۳۰ و به شاگردان خود گفت: «ایمی می‌آید که آرزو خواهید داشت که روزی از روزهای پسر انسان را بینید و نخواهید دید. ۳۱ و به شما خواهند گفت، اینک در فلان یا فلان جاست، مروید و تعاقب آن مکنید. ۳۲ زیرا که

۱۷ و شاگردان خود را گفت: «لابد است از موقع لغشها، لیکن وای بر آن کسی که باعث آنها شود. ۲۰ او را بهتر می‌بود که سنگ آسیاچی بر گردنش آویخته شود و در دریا افکنده شود از اینکه یکی از این کودکان را لغش دهد. ۳۱ احتراز کنید و اگر برادرت به تو خطوازد و راتبیه کن و اگر توبه کند او را بیخش. ۴ و هرگاه در روزی هفت کرت به تو گناه کند و در روزی هفت مرتبه، برگشته به تو گوید توبه می‌کنم، او را بیخش.» ۵ آنگاه رسولان به خداوند گفتند: «ایمان ما را زیاد کن.». ۶ خداوند گفت: «اگر ایمان به قدر دانه خردلی می‌داشتب، به این درخت افراغ می‌گفتید که کنده شده در دریا نشانده شود اطاعت شمامی کرد. ۷ «اما کیست از شماکه غلامش به شخم کردن یا شبانی مشغول شود و وقی که از صحرا آید به وی گوید، بزودی بیا و بنشین. ۸ بلکه آیا بدونمی گوید چیزی درست کن تا شام بخورم و کمرخود را بسته مرا خدمت کن تا بخورم و بتوشم بعد از آن تو بخور و بیاشام؟ ۹ آیا از آن غلام مت می‌کشد از آنکه حکمهای او را به جا آورد؟ ۱۰ گمان ندارم. ۱۱ همچنین شما نیز چون به هر چیزی که مأمور شده‌اید عمل کرديد، گويد که غلامان بی منفعت هستیم زیرا که آنچه بر ما واجب بود به جا آورديم. ۱۲ و هنگامی که سفر به سوی اورشلیم می‌کرداز میانه سامره و جلیل می‌رفت. ۱۳ و چون به قریه‌ای داخل می‌شد ناگاه ده شخص ابرص به استقبال او آمدند و از دور ایستاده، ۱۴ به آواز بلند گفتند: «ای عیسی خداوند بر ما ترحم فرما». ۱۵ اوابه ایشان نظر کرده گفت: «بروید و خود را به کاهن بینایید». ایشان چون می‌رفتند، طاهر گشتند. ۱۶ و یکی از ایشان چون دید که شفا یافته است، برگشته به صدای بلند خدا را تمجید می‌کرد. ۱۷ عیسی ملتقت شده گفت «آیا ده نفر طاهر نشدنده، پس آن نه کجا شدند؟ ۱۸ آیا هیچ کس یافت نمی‌شود که برگشته خدا را تمجید کند جز این غریب؟» ۱۹ و بدو گفت: «برخاسته برو که ایمانت تو را نجات داده است.». ۲۰ و چون فریسانی از او پرسیدند که ملکوت خدا کی می‌آید، او در جواب ایشان گفت: «ملکوت خدا با مراقبت نمی‌آید. و نخواهند گفت که در فلان یا فلان جاست. زیرا اینک ملکوت خدا در میان شما است.» ۲۱ و به شاگردان خود گفت: «ایمی می‌آید که آرزو خواهید داشت که روزی از روزهای پسر انسان را بینید و نخواهید دید. ۲۲ و به شما خواهند گفت، اینک در فلان یا فلان جاست، مروید و تعاقب آن مکنید. ۲۳ زیرا که

۲۴ و ابراهیم را از دور و ایلعازر را در آغوش دید. (Hadēs g86) ۲۵ آنگاه به آواز بلند گفت، ای پدرمن ابراهیم، بر من ترجم فرما و ایلعازر را بفرست تا سر انگشت خود را به آب تر ساخته زیان مراخنک سازد، زیرا در این نار معدنیم. ۲۶ ابراهیم گفت ای فرزند به مخاطر آور که تو در ایام زندگانی چیزهای نیکوی خود را یافته و همچنین ایلعازر چیزهای بد را، لیکن او الحال در تسلي است و تودر عذاب. ۲۷ و علاوه بر این در میان ما و شماورطه عظیمی است، چنانچه آنایی که می‌خواهند از اینجا به نزد شما عبور کنند، نمی‌توانند و نه نشینندگان آنچا نزد ما توانند گلشت. ۲۸ گفت ای پدر به تو التمام دارم که او را به خانه پدرم بفرستی. ۲۹ زیرا که

چون برق که از یک جانب زیرآسمان لامع شده تا جانب دیگر زیرآسمان درخشناد می‌شود، پسر انسان در یوم خود همچنین خواهد بود. ۲۵ لیکن اول لازم است که اوزحمات بسیار بیند و از این فرقه مطرود شود. ۲۶ و چنانکه در ایام نوح واقع شد، ممانع طوردر زمان پسر انسان نیز خواهد بود، ۲۷ که می‌خوردند و می‌نوشیدند و زن و شوهرمی گرفتند تا روزی که چون نوح داخل کشته شد، طوفان آمده همه را هلاک ساخت. ۲۸ همچنان که در ایام لوط شد که به خوردن و آشامیدن و خرد و فروش و زراعت و عمارت مشغول می‌بودند، ۲۹ تا روزی که چون لوط از سdom بیرون آمد، آتش و گوگرد از آسمان باریدو همه را هلاک ساخت. ۳۰ بر همین مبنوال خواهد بود در روزی که پسر انسان ظاهر شود. ۳۱ در آن روز هر که بر پشت بام باشد و اسباب او در خانه نبول نکند تا آنها را بردار و کسی که در صحراباشد همچنین بزنگردد. ۳۲ زن لوط را بیاد آورید. ۳۳ هر که خواهد جان خود را برهاند آن را هلاک خواهد کرد و هر که آن را هلاک کند آن را زنده نگاه خواهد داشت. ۳۴ به شما می‌گوییم در آن شب دو نفر بر یک تخت خواهند بود، یکی برداشته و دیگری واگذارده خواهد شد. ۳۵ و دوزن که در پک جا دستاس کنند، یکی برداشته و دیگری واگذارده خواهد شد. ۳۶ و دونفر که در مزرعه باشند، یکی برداشته و دیگری واگذارده خواهد شد. ۳۷ در جواب وی گفتند: «کجاگی خداوند». گفت: «در هرجایی که لاش باشد در آنجا کرکسان جمع خواهند شد.»

۱۸ و برای ایشان نیز مثلی آورد در اینکه می‌باید همیشه دعا کرد و کاهلی نورزید. ۲ پس گفت که «در شهری داروی بود که نه ترس از خدا و نه باکی از انسان می‌داشت. ۳ و در همان شهر بیوهزنی بود که پیش وی آمده می‌گفت، داد مرأ از دشمن بگیر. ۴ و تا مدتی به وی اعتنامود ولکن بعد از آن با خود گفت هر چند از خدا نمی‌ترسم و از مردم باکی ندارم، ۵ لیکن جون این بیوهزن مرا زحمت می‌دهد، به داد او رسّم، مبادا پیوسته آمده مرا به رنج آورد. ۶ خداوند گفت بشنوید که این دارویی استغانه می‌کنند، دادرسی نخواهد کرد، اگرچه برای ایشان دیغضاً باشد؟ ۷ و آیا خدا برگزیدگان خود را که شبانه‌روز بدواناصف چه می‌گوید؟ ۸ به شما می‌گوییم که به زودی دادرسی ایشان را خواهد کرد. لیکن چون پسر انسان آید، آیا ایمان را بر زمین خواهد دیافت؟ ۹ و این مثل را آورد برای بعضی که بر خود اعتماد می‌داشتند که عادل بودند و دیگران راحقیم می‌شمردند. ۱۰ که «دو نفر یکی فریضی و دیگری باجگیر به هیکل رفتند تا عبادت کنند. ۱۱ آن فریضی ایستاده بدینطور با خود دعا کرد که خدایا تو را شکر می‌کنم که مثل سایر مردم حریص و ظالم و زناکار نیستم و نه مثل این باجگیر، ۱۲ هر هفته دو مرتبه روزه می‌دارم و از آنچه بپدا می‌کنم دویک می‌دهم. ۱۳ اما آن باجگیر دور ایستاده نخواست چشمان خود را به سوی آسمان بلند کند بلکه به سینه خود زده گفت، خدایا بر من گناهکار ترحم

پیاوند. و چون نزدیک شد از وی پرسیده، ۴۱ گفت: «چه می خواهی برای توبکم؟» عرض کرد: «ای خداوند، تا بینا شوم.» ۴۲ عیسی به وی گفت: «بینا شو که ایمان تو را شفا داده است.» ۴۳ در ساعت بینایی یافته، خدا را تمجید کن از عقب او افتاد و جمیع مردم چون این را دیدند، خدا را تسبیح خواندند.

۱۹ پس وارد اریحا شده، از آنجا می گذشت. ۲ که ناگاه شخصی زکی نام که رئیس باجگیران و دولتمند بود، ۳ خواست عیسی را ببیند که کیست و از کفرت خلق نتوانست، زیرا کوتاه قد بود. ۴ پس پیش دویده بدرخت افراغی برآمد تا او را ببیند. چونکه اوی خواست از آن راه عبور کند. ۵ و چون عیسی به آن مکان رسید، بالا نگریسته او را دید و گفت: «ای زکی بشتاب و به زیر بیا زیرا که باید امروز درخانه تو بمانم.» ۶ پس به زودی پایین شده او را به خرمی پذیرفت. ۷ و همه چون این را دیدند، همه‌کان می گفتند که در خانه شخصی گناهکار به میهمانی رفته است. ۸ اما زکی بربا شده به خداوند گفت: «الحال ای خداوند نصف مایملک خود را به فقرامی دهم و اگر چیزی ناقص از کسی گرفته باشم، چهار برابر بدو رد می کنم.» ۹ عیسی به وی گفت: «امروز نجات در این خانه پیدا شد. زیرا که این شخص هم پسر ابراهیم است. ۱۰ زیرا که پس انسان آمده است تا گمشده را بجود و نجات بخشد.» ۱۱ و چون ایشان این را شنیدند او مثلی زیاد کرده آورد چونکه نزدیک به اورشلیم بود و ایشان گمان می بردند که ملکوت خدا می باید در همان زمان ظهر کند.

۱۲ پس گفت: «شخصی شریف به دیار بعيد سفر کرد تا ملکی برای خود گرفته مراجعت کند. ۱۳ پس ده نفر از غلامان خود را طلبیده ده قطبار به ایشان سپرده فرمود، تجارت کنید تا بایم. ۱۴ اما اهل ولایت او، چونکه او را داشتند ایلچیان در عقب او فرستاده گفتند، نمی خواهیم این شخص بر ما سلطنت کند. ۱۵ و چون ملک را گرفته مراجعت کرده بود، فرمود تا آن غلامانی را که به ایشان نقد سپرده بود حاضر کنند تا بفهمد هر یک چه سود نموده است. ۱۶ پس اولی آمده گفت، ای آقا قطبار تو ده قطبار دیگر نفع آورده است. ۱۷ بدو گفت آقین ای غلام نیک، چونکه بر چیز کم امین بودی بر ده شهر حاکم شو. ۱۸ و دیگری آمده گفت، ای آقا قطبار تو پنج قطبار سود کرده است. ۱۹ او را نیز فرمود بر پنج شهر حکمرانی کن. ۲۰ و سومی آمده گفت، ای آقا اینک قطبار تو موجود است، آن را در پارچه ای نگاه داشتهام. ۲۱ زیرا که از توتسبید چونکه مردم تندخوبی هستند. آنچه نگذاردهای، برومی داری و از آنچه نکاشتهای درومی کنی. ۲۲ به وی گفت، از زبان خودت بر توفتنی می دهم، ای غلام شریف. دانسته ای که من مرد تندخوبی هستم که برمیارم آنچه رانگذاشته ام و درو می کنم آنچه را نپاشیده ام. ۲۳ پس برای چه نقد مرا نزد صرافان نگذاری تا چون آیم آن را با سود دریافت کنم؟ ۲۴ پس به حاضرین فرمود

۲۰ روزی از آن روزها واقع شد هنگامی که او قوم را در هیکل تعلیم و بشارت می داد که روسا کهنه و کاتیان و اکابر قوم قصد هلاک نمودن او می کردند. ۴۸ و نیافتد چه کنند زیرا که تمامی مردم بر او آویخته بودند که از او بشنوند.

را به تو داده است؟» ۳ در جواب ایشان گفت: «من نیز از شما چیزی می‌پرسم. به من بگویید. ۴ تعجب یعنی از آسمان بود یا از مردم؟» ۵ ایشان با خود انديشیده، گفتند که اگر گويم از آسمان، هر آينه گويد چرا به او ايمان نياورديد؟ ۶ و اگر گويم از انسان، تمامي قوم ما را سنجかる كنند زيرا يقين می‌دارند که یعنی نی است.» ۷ پس جواب دادند که «نعم دانيم از کجا بود.» ۸ عيسى به ایشان گفت: «من نیز شما را نعی گويم که این کارها را به چه قدرت به جا می‌آورم.» ۹ و اين مثل را به مردم گفتن گرفت که «شخصی تاکستانی غرس کرد و به باغبانش سپرده مدت مدیدی سفر کرد. ۱۰ و در موسم غلامی نزد باغبانان فرستاد تا از میوه باع بدو سپارند. اما باغبان او را زده، تهی دست بازگردانیدن. ۱۱ پس غلامی دیگر روانه نمود. او را نیز تازيانه زده بی‌حرمت کرده، تهی دست بازگردانیدن. ۱۲ و بازسومی فرستاد. او را نیز مجرح ساخته بیرون افکندن. ۱۳ آنگاه صاحب باع گفت چه کنم؟ پسرحبيب خود را می‌فرستم شاید چون او را بینند احترام خواهند نمود. ۱۴ اما چون باغبان او را دیدند، با خود تفکرکنان گفتند، این وارث می‌باشد، بیاید او را بکشيم تا میراث از آن مادرگدد. ۱۵ در حال او را از باع بیرون افکنده کشتد. پس صاحب باع بدیشان چه خواهد کرد؟ ۱۶ او خواهد آمد و باغبانان را هلاک کرده باع را به دیگران خواهد سپرد.» پس چون شنیدند گفتند حاشا. ۱۷ به ایشان نظر افکنده گفت: «پس معنی این نوشته چیست، سنگی را که معماران رد کردن، همان سر زاویه شده است. ۱۸ و هر که برآن سنگ افتاد خرد شود، اما اگر آن بر کسی بیفتادو را نرم خواهد ساخت؟» ۱۹ آنگاه روسای کنهنه و کاتبان خواستند که در همان ساعت او را گرفتار کنند. لیکن از قم توسيتد زيرا که دانستند که این مثل را درباره ایشان زده بود. ۲۰ و مراقب او بوده جاسوسان فرستادند که خود را صالح می‌نمودند تا سخنی از او گرفته، اورا به حکم و قدرت والی بسپارند. ۲۱ پس از اسوال نموده گفتند: «ای استاد می‌دانیم که تو به راستی سخن می‌رانی و تعلیم می‌دهی و از کسی روداری نمی‌کنی، بلکه طریق خدا را به صدق می‌آموزی، آیا بر ما جایز هست که جزیه به قیصر بدھیم یا نه؟» ۲۲ او چون مکر ایشان را درک کرد، بدیشان گفت: «مرا برای چه امتحان می‌کنید؟» ۲۳ ديناري به من نشان دهد. صورت ورقمش از کیست؟ «ایشان در جواب گفتند: «از قیصر است.» ۲۴ او به ایشان گفت: «پس مال قیصر را به قیصر رد کنید و مال خدا را به خدا.» ۲۵ پس چون توانستند او را به سخنی در نظر مردم ملوم سازند، از جواب او در عجب شده ساكت مانندند. ۲۶ و بعضی از صدوقيان که منکر قیامت هستند، پيش آمده از وی سوال کرده، ۲۷ گفتند: «ای استاد، موسى برای ما نوشته است که اگر کسی را برادری که زن داشته باشد بمیرد وی اولاد فوت شود، باید برادرش آن زن را بگیردتا برای برادر خود نسلی آورد.» ۲۸ پس هفت

برادریدند که اولی زن گرفته اولاد ناآورده، فوت شد. ۳۰ بعد دو مین آن زن را گرفته، او نیز بی‌اولاد بمرد. ۳۱ پس سومین او را گرفت و همچهین تا هفتمین و همه فرزند ناآورده، مردند. ۳۲ و بعد از همه، آن زن نیز وفات یافت. ۳۳ پس در قیامت، زن کدامیک از ایشان خواهد بود، زیرا که هر هفت او را داشتند؟» ۳۴ عيسى در جواب ایشان گفت: «ابنای این عالم نکاح می‌کنند و نکاح کرده می‌شوند. (aiōn g165) ۳۵ لیکن آنانی که مستحق رسیدن به آن عالم و به قیامت از مردگان شوند، نه نکاح می‌کنند و نه نکاح کرده می‌شوند. (aiōn g165) ۳۶ زیرا ممکن نیست که دیگریمیزند از آن جهت که مثل فرشتگان و پسران خدامی باشند، چونکه پسران قیامت هستند. ۳۷ و اما ینکه مردگان برمی‌خیزند، موسى نیز در ذکر بوته نشان داد، چنانکه خداوند را خدای ابراهیم و خدای اسحاق و خدای یعقوب خواند. ۳۸ و حال آنکه خدای مردگان نیست بلکه خدای زندگان است. زیرا همه نزد او زنده هستند. ۳۹ پس بعضی از کتابان در جواب گفتند: «ای استاد، نیکوگفتشی.» ۴۰ و بعد از آن هیچ کس جرات آن نداشت که از وی سوالی کند. ۴۱ پس به ایشان گفت: «چگونه می‌گویند که مسیح پسر داود است ۴۲ و خود داود در کتاب زبور می‌گوید، خداوند به خداوند من گفت به دست راست من بنشین ۴۳ تا دشمنان تو را پایان اذار تو سازم؟» ۴۴ پس چون داود او را خداوند می‌خواند چگونه پسر او می‌باشد؟» ۴۵ و چون تمامی قوم می‌شنیدند، به شاگردان خود گفت: «پیرهیزید از کتابانی که خرامیدن در لباس دراز را می‌پسندند و سلام در بازارها و صدر کتابیں و بالا نشستن در ضیافتها را دوست می‌دارند. ۴۶ و خانه های بیوه زنان را می‌بلعند و ننمaz را به ریاکاری طول می‌دهند. اینها عذاب شدیدتر خواهند یافت.»

۲۱ و نظر کرده دولتمندانی را دید که هدایای خود را در بیت المال می‌اندازند. ۲ و بیوه زنی فقیر را دید که دو فلس در آنجا انداخت. ۳ پس گفت: «هر آينه به شمامی گويم اين بیوه فقیر از جمیع آنها بیشترانداخت. ۴ زیرا که همه ایشان از زیادتی خود دردهای ای خدا انداختند، لیکن این زن از احتیاج خود تمامی معیشت خوبیش را انداخت. ۵ و چون بعضی ذکر هیکل می‌کردند که به سندگاهی خوب و هدایا آراسته شده است گفت: «ای ایامی می‌آید که از این چیزهایی که می‌بینید، سنگی بر سنگی گذارده نشود، مگر اینکه به زیرافکنده خواهد شد. ۶ و از او سوال نموده، گفتند: «ای استاد پس این امور کی واقع می‌شود و علامت نزدیک شدن این وقایع چیست؟» ۷ گفت: «احتیاط کنید که گمراه نشوید. زیرا که بسا به نام من آمده خواهند گفت که من هستم و وقت نزدیک است. پس از عقب ایشان مروید. ۸ و چون اخبار جنگها و فسادها را بشنوید، مضطرب مشویز زیرا که وقوع این امور اول ضرور است لیکن انتهاد را ساخت نیست. ۹ پس به ایشان گفت: «قومی با قومی و مملکتی با مملکتی مقاومت

چیزهای هولناک و علامات بزرگ از آسمان ظاهر خواهد شد. ۱۲ و قبل از
خواهند کرد. ۱۱ وزلزله های عظیم در جایها و قحطیها و وباها پدیدو
بشنوند.

۲۲ و چون عید فطیر که به فصح معروف است نزدیک شد، ۲ روسای
کهنه و کتابان متصرف می بودند که چگونه او را به قتل رسانند، زیرا که از قوم
ترسیدند. ۳ اما شیطان در یهودی مسمی به اسخربوطی که از جمله آن
دوازده بود داخل گشت، ۴ و اورفه با روسای کهنه و سرداران سپاه گفتگو
کرد که چگونه او را به ایشان تسلیم کند. ۵ ایشان شادشده با او عهد
پستند که نقدی به وی دهند. ۶ و اقبال کرده در صدد فرصتی برآمد که
اورا درنهانی از مردم به ایشان تسلیم کند. ۷ اما چون روز فطیر که در آن
می بایست فصح را ذبح کنند رسید، ۸ پطرس و یوحنا را فرستاده، گفت:
«بروید و فصح را بجهت ما آماده کنید تا بخوریم». ۹ و وی گفتند: «در
کجا می خواهی مهیا کنیم؟» ۱۰ ایشان را گفت: «اینک هنگامی که
داخل شهر شوید، شخصی با سیوی آب به شما برمو خورد. به خانه ای که
او درآید، از عقب وی بروید، ۱۱ و به صاحب خانه گویید، استاد تو را می
گوید مهمانخانه کجا است تا در آن فصح را باشگردان خود بخور. ۱۲ او
بالاخانه ای بزرگ و مفروش به شما نشان خواهد داد در آنجا مهیا سازید.»
۱۳ پس رفته چنانکه به ایشان گفته بود یافتند و فصح را آماده کردند. ۱۴ و
چون وقت رسید با دوازده رسول پنتشت. ۱۵ و به ایشان گفت: «اشتیاق
می نهایت داشتم که پیش از زحمت دیدن، این فصح را باشما بخورم. ۱۶
زیرا به شما می گویم از این دیگر نمی خورم تا وقتی که در ملکوت خدا تمام
شود.» ۱۷ پس پیاله ای گرفته، شکر نمود و گفت: «این را بگیرید و در
میان خود تقسیم کنید. ۱۸ زیرا به شما می گویم که تا ملکوت خدا نیاید،
از میوه موبدیگر نخواهم نوشید». ۱۹ و نان را گرفه، شکر نمود و پاره کرده،
به ایشان داد و گفت: «این است جسد من که برای شما داده می شود،
این را به یادمن به جا آرید.» ۲۰ و همچنین بعد از شام پیاله را گرفت و
گفت: «این پیاله عهد جدید است در خون من که برای شما ریخته
می شود. ۲۱ لیکن اینک دست آن کسی که مرا تسلیم می کند با من در
سفره است. ۲۲ زیرا که پسر انسان بر حسب آنچه مقدار است، می رود لیکن
وای بر آن کسی که او را تسلیم کند. ۲۳ آنگاه از یکدیگر شروع کردند به
پرسیدن که کدام یک از ایشان باشد که این کار بکنند؟ ۲۴ و در میان
ایشان نزاعی نیز افتاد که کدام یک از ایشان بزرگر می باشد؟ ۲۵ آنگاه به
ایشان گفت: «سلطان امتها بر ایشان سروری می کنند و حکام خود را
ولی نعمت می خوانند. ۲۶ لیکن شما چنین می باشید، بلکه بزرگتر است آنکه به غذا
کوچکریا شد و پیشوا چون خادم. ۲۷ زیرا کدام یک بزرگتر است آنکه به غذا
نشیدن یا آنکه خدمت کند آناینست آنکه نشسته است؟ لیکن من در میان
شما چون خادم هستم. ۲۸ و شما کسانی می باشید که در امتحانهای من
با من به سر بریدید. ۲۹ و من ملکوتی برای شما قرار می دهم چنانکه پدرم

این همه، بر شمادست اندازی خواهند کرد و جفا نموده شما را به کایس
و زندانها خواهند سپرد و در حضور سلاطین و حکام بجهت نام من خواهند
برد. ۱۳ و این برای شما به شهادت خواهد انجامید. ۱۴ پس در دلهای
خود قرار دهید که برای حجت آوردن، پیشتر اندیشه نکنید، ۱۵ زیرا که من
به شما زیانی و حکمتی خواهیم داد که همه دشمنان شما با آن مقاومت و
مبالغه نتوانند نمود. ۱۶ و شما روالدین و برادران و خویشان و دوستان
تسلیم خواهند کرد و بعضی از شما را به قتل خواهند رسانید. ۱۷ و جمیع
مردم به جهت نام من شما را نفرت خواهند کرد. ۱۸ ولکن موبی از سر شما
گم نخواهد شد. ۱۹ جانهای خود را به صیر دریابید. ۲۰ «و چون بینید
که اورشليم به لشکرهای محاصره شده است آنگاه بدانید که خرابی آن رسیده
است. ۲۱ آنگاه هر که در یهودیه باشد، به کوهستان فرار کند و هر که در
شهر باشد، بیرون رود و هر که در صحراء بود، داخل شهر نشود. ۲۲ زیرا که
همان است ایام انقامت، تا آنچه مکوب است تمام شود. ۲۳ لیکن وای بر
آبستان و شیردهنگان در آن ایام، زیرا تنگی سخت بروی زمین و غضب بر
این قوم حادث خواهند شد. ۲۴ و به دم شمشیر خواهند افتاد و در میان
زمانهای امتهای امتهای اسری خواهند رفت و اورشليم پایمال امتهای خواهند شد تا
خواهد بود و بر زمین تنگی و حیرت از برای امتهای امتهای روى خواهند نمود
به سبب شوریدن دریا و مواجهش. ۲۶ و دلهای مردم ضعف خواهند کرد از
خوف و انتظار آن و قابعی که بربع مسکون ظاهری شود، زیرا قوات آسمان
متزلزل خواهند شد. ۲۷ و آنگاه پسر انسان را خواهند دید که بر ابری
سوار شده با قوت و جلال عظیم می آید. ۲۸ «و چون ابتدای این چیزها
بشود راست شده، سرهای خود را بلند کنید از آن جهت که خلاصی
شما نزدیک است.» ۲۹ و برای ایشان مثالی گفت که «درخت انجیر و
سایر درختان را ملاحظه نمایید. ۳۰ که چون می بینید شکوفه می کند خود
می دانید که تابستان نزدیک است. ۳۱ و همچنین شما نیز چون بینید که
این امور واقع می شود، بدانید که ملکوت خدا نزدیک شده است. ۳۲
هر آینه به شما می گوییم که تا جمیع این امور واقع نشود، این فرقه نخواهد
گذشت. ۳۳ آسمان و زمین زایل می شود لیکن سخنران من زایل نخواهد
شد. ۳۴ پس خود را حفظ کنید مبادا دلهای شما از پرخوری و مستی و
اندیشه های دنیوی، سنگین گردد و آن روز ناگهان بر شما آید. ۳۵ زیرا که
مثل دامی بر جمیع سکنه تمام روی زمین خواهد آمد. ۳۶ پس در هر وقت
دعای کرده، بیدار باشید تا شایسته آن شوید که از جمیع این چیزهایی که به
وقوع خواهد پیوست نجات یابید و در حضور پسر انسان باشیستید.» ۳۷ و
روزها را در هیکل تعلیم می داد و شیها بیرون رفته، در کوه معروف به زیتون

برای من مقرر فرمود. ۳۰ تا در ملکوت من از خوان من بخورید و بپوشید و نشسته دید بر او چشم دوخته گفت: «این شخص هم با او می‌بود.» ۵۷ او وی را انکار کرده گفت: «ای زن او را نمی‌شناسم.» ۵۸ بعد از زمانی دیگری او را دیده گفت: «تو از اینها هستی.» پطرس گفت: «ای مرد، من نیستم.» ۵۹ و چون تخمين یک ساعت گذشت یکی دیگر با تاکید گفت: «بلاشک این شخص از رفقاء او است زیرا که جلیلی هم هست.» ۶۰ پطرس گفت: «ای مردمی دانم چه می‌گویی؟» در همان ساعت که این رامی گفت خروس بانگ زد. ۶۱ آنگاه خداوندگردانیده به پطرس نظر افکند پس پطرس آن کلامی را که خداوند به وی گفته بود به خاطرورد که ایل از بانگ زدن خروس سه مرتبه مرا انکار خواهی کرد. ۶۲ پس پطرس بیرون رفته زازار بگردید. ۶۳ و کسانی که عیسی را گرفته بودند، او را تازیانه زده استهزا نمودند. ۶۴ و چشم او را بسته طبیعه بر رویش زند و از وی سوال کرده، گفتند: «نبوت کن که تو را زده است؟» ۶۵ و بسیارکفر دیگر به وی گفتند. ۶۶ و چون روز شد اهل شواری قوم یعنی روسای کهنه و کاتبان فراهم آمده در مجلس خوداو را آورد. ۶۷ گفتند: «اگر تو مسیح هستی به مابگو: «او به ایشان گفت: «اگر به شما گوییم مراتضیق نخواهید کرد. ۶۸ و اگر از شما سوال کنم جواب نمی دهد و مرا رها نمی کنید. ۶۹ لیکن بعداز این پسر انسان به طرف راست قوی خداخواهد نشدت.» ۷۰ همه گفتند: «پس تو پسر خداهستی؟» او به ایشان گفت: «شما می‌گویید که من هستم.» ۷۱ گفتند: «دیگر ما را چه حاجت به شهادت است، زیرا خود از زبانش شنیدیم.»

۲۳ پس تمام جماعت ایشان برخاسته، اورا نزد پیلاطس بردند. ۲ و شکایت بر او آغاز نموده، گفتند: «این شخص را یافته‌ایم که قوم را گمراه می‌کند و از جزیه دادن به قیصر منع می‌نماید و می‌گوید که خود مسیح و پادشاه است.» ۳ پس پیلاطس از او پرسیده، گفت: «آیا تو پادشاه یهود هستی؟» او در جواب وی گفت: «تومی گویی.» ۴ آنگاه پیلاطس به روسای کهنه و جمیع قوم گفت که «در این شخص هیچ عیبی نمی‌یابم.» هایشان شدت نموده گفتند که «قوم رامی شوراند و در تمام یهودیه از جلیل گرفته تا به اینجا تعلیم می‌دهد.» ۶ چون پیلاطس نام جلیل را شنید پرسید که «آیا این مرد جلیلی است؟» ۷ و چون مطلع شد که از ولایت هیرودیس است او را نزد وی فرستاد، چونکه هیرودیس در آن ایام در اورشليم بود. ۸ اما هیرودیس چون عیسی را دید، بغایت شادگردید زیرا که مدت مددی بود می‌خواست از او بیاند چونکه شهرت او را بسیار شنیده بود پرسید می‌بود که معجزه‌ای از او بیاند. ۹ پس چیزهای بسیار از وی پرسید لیکن او به وی هیچ جواب نداد. ۱۰ و روسای کهنه و کاتبان حاضر شده به شدت تمام بر وی شکایت می‌نمودند. ۱۱ پس هیرودیس با شکریان خود او را افتضاح نموده و استهزا کرده لباس فاخر بر او پوشانید و نزد پیلاطس او را باز فرستاد. ۱۲ و در همان روز پیلاطس و هیرودیس با

بر کرسیها نشسته بروزاده سبط اسرائیل داوری کنید.» ۳۱ پس خداوند گفت: «ای شمعون، ای شمعون، ایک شیطان خواست شما را چون گندم غریال کنید. ۳۲ لیکن من برای تو دعا کرد تایمانت تلف نشود و هنگامی که تو بازگشت کنی برادران خود را استوار نما.» ۳۳ به وی گفت: «ای خداوند حاضر که با تو بروم حتی در زندان و درموت.» ۳۴ گفت: «تو رامی گویی ای پطرس امروز خروس بانگ نزد نباشد که سه مرتبه انکار خواهی کرد که مرا نمی‌شناسی.» ۳۵ و به ایشان گفت: «هنگامی که شما را بی کیسه و تو شده‌دان و کفش فستادم به هیچ‌چیز محاجج شدید؟» گفتند هیچ. ۳۶ پس به ایشان گفت: «لیکن الان هر که کیسه دارد، آن را بردار و همچنین تو شده‌دان را و کسی که شمشیر ندارد جامه خود را فروخته آن را بخرد. ۳۷ زیرا به شما می‌گوییم که این نوشته در من می‌باشد به انجام رسید، یعنی با گاهکاران محسوب شد زیرا هرچه در خصوص من است، انقضیا دارد. ۳۸ گفتند: «ای خداوند اینک دوشمشیر.» به ایشان گفت: «کافی است.» ۳۹ و بحسب عادت بیرون شده به کوه زیتون رفت و شاگردانش از عقب او رفتند. ۴۰ و چون به آن موضع رسید، به ایشان گفت: «دعا کنید تا درامتحان نیفتند.» ۴۱ و او از ایشان به مسافت پرتاب سنگی دور شده، به زانو درآمد و دعا کرده، گفت: «ای پدر اگر بخواهی این پیله را از من بگردان، لیکن نه به خواهش من بلکه به اراده تو.» ۴۳ و فرشته‌ای از آسمان بر او ظاهر شده او را تقویت می‌نمود.

۴۴ پس به مجاهده افتاده به سعی بليغندعا کرد، چنانکه عرق او مثل قطرات خون بود که بر زمین می‌ريخت. ۴۵ پس از دعا برخاسته نزد شاگردان خود ایشان را از حزن در خواب یافت. ۴۶ به ایشان گفت: «برای چه در خواب هستید؟ برخاسته دعا کنید تا در امتحان نیفتند.» ۴۷ و سخن هنوز بر زبانش بود که ناگاه جمعی آمدند و یکی از آن دوازده که یهودا نام داشت بریدگران سبقت جسته نزد عیسی آمد تا او را بوسد. ۴۸ و عیسی بدو گفت: «ای یهودا آیا به بوسه پسر انسان را تسليم می‌کنی؟» رفاقتیش چون دیدند که چه می‌شود عرض کردند خداوندانه شمشیر بزیم. ۴۹ و یکی از ایشان، غلام رئیس کهنه را زده، گوش راست او را از تن جدا کرد. ۵۰ عیسی متوجه شده گفت: «تا به این پگزارید.» و گوش او را لمس نموده، شفا داد. ۵۱ پس عیسی به روسای کهنه و سرداران سپاه هیکل و مشایخی که نزد او آمده بودند گفت: «گویا بر دزد با شمشیرها و چوبها بیرون آمدید. ۵۲ وقتی که هر روزه در هیکل با شما می‌بودم دست بر من دراز نکردید، لیکن این است ساعت شما و قدرت ظلمت.» ۵۴ پس او را گرفته بردند و به سرای رئیس کهنه آوردند و پطرس از عقب می‌آمد. ۵۵ و چون در میان ایوان آتش افروخته گردش نشسته بودند، پطرس در میان ایشان بنشست. ۵۶ آنگاه کنیزکی چون او را در روشنی آتش

یکدیگر مصالحه کردند، زیرا قبل از آن در میانشان عداوتی بود. ۱۳ پس پیلاطس روسای کهنه و سرداران و قوم را خوانده، ۱۴ به ایشان گفت: «این مرد را نزدمن آوردید که قوم را می‌شوراند. الحال من او رادر حضور شما امتحان کرم و از آنچه بر او ادعامی کنید اثری نیافتم. ۱۵ و نه هیرودیس هم زیراکه شما را نزد او فرستادم و اینک هیچ عمل مستوجب قتل از او صادر نشده است. ۱۶ پس اورا تنبیه نموده رها خواهم کرد.» ۱۷ زیرا او را لازم بود که هر عیلی کسی را برای ایشان آزاد کند. ۱۸ آنگاه همه فریاد کرده، گفتند: «او را هلاک کن ویرابا را برای ما رها فرما.» ۱۹ و او شخصی بود که بهسب شورش و قتلی که در شهر واقع شده بود، در زندان افکنده شده بود. ۲۰ باز پیلاطس نداکرده خواست که عیسی را رها کند. ۲۱ لیکن ایشان فریاد زده گفتند: «او را مصلوب کن، مصلوب کن.» ۲۲ بار سوم به ایشان گفت: «چرا؟ چه بدی کرده است؟ من در او هیچ علت قتل نیافتم. پس او را تادیب کرده رها می‌کنم.» ۲۳ اما ایشان به صدایان بلندر مبالغه نموده خواستند که مصلوب شود و آوازهای ایشان و روسای کهنه غالب آمد. ۲۴ پس پیلاطس فرمود که بحسب خواهش ایشان بشود. ۲۵ و آن کس را که بهسب شورش و قتل در زندان حبس بود که خواستند رها کرد و عیسی را به خواهش ایشان سپرد. ۲۶ و چون او را می‌برند شمعون قیروانی را که از صحراء می‌آمد مجبور ساخته صلیب را بر او گذاشتند تا از عقب عیسی ببرد. ۲۷ و گروهی بسیارز قوم و زنانی که سینه می‌زدنند و برای او ماتم می‌گرفتند، در عقب او افتادند. ۲۸ آنگاه عیسی به سوی آن زنان روی گردانیده، گفت: «ای دختران اورشلیم برای من گریه کنید، بلکه بجهت خود واولاد خود ماتم کنید. ۲۹ زیرا اینک ایامی می‌اید که در آنها خواهد گفت، خوشحال نازدگان و روحهایی که بار نیاورند و پستانهایی که شیرزنندند. ۳۰ و در آن هنگام به کوهها خواهد گفت که بر ما بیفتید و به تلهای که ما را پنهان کنید. ۳۱ زیرا اگر این کارها را به چوب تر کردن به چوب خشک چه خواهد شد؟!» ۳۲ و دو نفر دیگر را که خطاکار بودند نیازاورندند تا ایشان را با او بکشند. ۳۳ و چون به موضوعی که آن را کاسه سر می‌گویند رسیدند، اورا در آنجا با آن دو خطاکار، یکی بر طرف راست و دیگری بر چپ او مصلوب کردند. ۳۴ عیسی گفت: «ای پدر اینها را بیامز، زیراکه نمی‌دانند چه می‌کنند.» پس جامه های او را تقسیم کردن و قرعه افکنندند. ۳۵ و گروهی به تماشا ایستاده بودند. و بزرگان نیز تمسخرکنیان با ایشان می‌گفتند: «دیگران را نجات داد. پس اگر او مسیح و برگزیده خدا می‌باشد خود را بیرهاند.» ۳۶ و سپاهیان نیز او را استهزا می‌کردند و آمده او را سرکه می‌دادند، و می‌گفتند: «اگر تپیادشاه یهود هستی خود را نجات ده.» ۳۸ و بر سراو تقصیرنامه‌ای نوشته شد به خط یونانی و رومی و عربانی که «این است پادشاه یهود». ۳۹ و یکی از آن دو خطاکار مصلوب بر وی کفر گفت که «اگر تو مسیح هستی خود را و ما

در همان روز دو نفر از ایشان می‌رفند به سوی قریه‌ای که از اورشلیم به
دستها و پایهای خود را بدهشان نشان داد. ۴۱ و چون ایشان هنوز از خوشی
تصدیق نکرده، در عجب مانده بودند، به ایشان گفت: «چیز خوارکی در
اینجا دارید؟» ۴۲ پس قدری از ماهی بیان و از شانه عسل به وی دادند.
۴۳ پس آن را گرفته پیش ایشان بخورد. ۴۴ و به ایشان گفت: «همین
است سخنانی که وقتی با شما بودم گفتم ضروری است که آنچه در توارات
موسی و صحف انبیا و زبور درباره من مکتوب است به انجام رسد.» ۴۵
و در آن وقت ذهن ایشان را روشن کرد تا کتب را بفهمند. ۴۶ و به
ایشان گفت: «بر همین منوال مکتوب است ویدبیطور سزاوار بود که مسیح
زحمت کشد و روز سوم از مرد کان برخیزد. ۴۷ و از اورشلیم شروع کرده،
موعظه به توبه و آمرش گناهان در همه امتحانها به نام او کرده شود. ۴۸ و
شما شاهد بر این امور هستید. ۴۹ و اینک، من موعد پدر خود را برشما
می‌فرستم. پس شما در شهر اورشلیم بهمایدتا وقتی که به قوت از اعلیٰ
آراسته شوید.» ۵۰ پس ایشان را بیرون از شهر تا بیت علیا بردو دستهای
خود را بلند کرده، ایشان را برکت داد. ۵۱ و چنین شد که در حین برکت
دادن ایشان، از ایشان جدا گشته، به سوی آسمان بالا برده شد. ۵۲ پس او
را پرستش کرده، با خوشی عظیم به سوی اورشلیم برگشتند. ۵۳ و پیوسته
درهیکل مانده، خدا را حمد و سپاس می‌گفتند. آمين.

در همان روز دو نفر از ایشان می‌رفند به سوی قریه‌ای که از اورشلیم به
مسافت، شصت تیر پرتاب دور بود و عمواس نام داشت. ۴۴ و با یک
دیگر از تمام این وقایع گفتگومی کردند. ۴۵ و چون ایشان در مکالمه و
مباحثه می‌بودند، ناگاه خود عیسی نزدیک شده، با ایشان همراه شد. ۴۶
ولی چشمان ایشان بسته شد تا اورا نشناستند. ۴۷ او به ایشان گفت: «چه
حرفها است که با یکدیگر می‌زنید و راه را به کدورت می‌پمایید؟» ۴۸
یکی که کلیپیاس نام داشت در جواب وی گفت: «مگر تو در اورشلیم
غیرب و تنها هستی و از آنچه در این ایام در اینجا واقع شدواقف نیستی؟» ۴۹
به ایشان گفت: «چه چیز است؟» گفتندش: «درباره عیسی ناصری که
مردی بود نبی و قادر در فعل و قول در حضور خدا و تمام قوم، ۵۰ و چگونه
روسان کهنه و حکام ما او را به فتوای قتل سپرند و او رامصلوب ساختند.
اما ما امیدوار بودیم که همین است آنکه می‌باید اسرائیل را نجات دهد
وعلاوه بر این همه، امروز از وقوع این امور روز سوم است، ۵۱ و بعضی از
زنان ما هم ما را به حیرت انداختند که بامدادان نزد قبر رفتد. ۵۲ و جسد
او را نیافرته آمدند و گفتند که فرشتگان را در رورا دیدیم که گفتند او زنده
شده است. ۵۳ و جمعی از رفقای ما به سر قبر رفته، آن چنانکه زنان گفته
بودند یافتند لیکن او را نیدندن.» ۵۴ او به ایشان گفت: «ای بی فهمان
وست دلان از ایمان آوردن به آنچه انبیا گفته‌اند. ۵۵ آیا نمی‌باشد که
مسيح اين زحمات را بیند تابه جلال خود برسد؟» ۵۶ پس از موسی و
سايرانیا شروع کرده، اخبار خود را در تمام کتب برای ایشان شرح فرمود.
و چون به آن دهی که عازم آن بودندرسیدند، او قصد نمود که دورتر
رود. ۵۷ و ایشان الحاج کرده، گفتند که «با ما باش. چونکه شب نزدیک
است و روز به آخر رسیده.» پس داخل گشته با ایشان توقف نمود. ۵۸ و
چون با ایشان نشسته بود نان را گرفته برکت داد و پاره کرده به ایشان داد.
که ناگاه چشمانشان باز شده، او راشناختند و در ساعت از ایشان
غایب شد. ۵۹ پس با یکدیگر گفتند: «آیا دل در درون مانی سوخت،
وقتی که در راه با ما تکلم می‌نمود و کتب را بجهت ما تفسیر می‌کرد؟» ۶۰
و در آن ساعت برخاسته به اورشلیم مراجعت کردند و آن بازده را یافتند که
با رفقای خود جمع شده ۶۱ می‌گفتند: «خداآوند در حقیقت برخاسته و
به شمعون ظاهر شده است.» ۶۲ و آن دو نفر نیز از سرگذاشت راه و کیفیت
شناختن او هنگام پاره کردن نان خبر دادند. ۶۳ و ایشان در این گفتگو
می‌بودند که ناگاه عیسی خود در میان ایشان ایستاده، به ایشان گفت:
«سلام بر شما باد.» ۶۴ اما ایشان لزان و ترسان شده گمان بردند که
روحی می‌بینند. ۶۵ به ایشان گفت: «چرا مضطرب شدید و برای چه
دردهای شما شباهت روى می‌دهد؟» ۶۶ دستها و پایهایم را ملاحظه کنید
که من خود هستم و دست بر من گلزارده ببینید، زیرا که روح گوشت
و استخوان ندارد، چنانکه می‌نگرید که در من است.» ۶۷ این را گفت و

پیش از من شده است زیرا که بر من مقدم بود. ۳۱ و من اورا نشناختم،

لیکن تا او به اسرائیل ظاهر گردد، برای همین من آمده به آب تعیید

می‌آدم.» ۳۲ پس یحیی شهادت داده، گفت: «روح را دیدم که مثل

کبوتری از آسمان نازل شده، بر او فرار گرفت. ۳۳ و من او را نشناختم،

لیکن او که مرا فرستاد تا به آب تعیید دهم، همان به من گفت برهر کس

یعنی که روح نازل شده، بر او قرار گرفت، همان است او که به روح القدس

تعیید می‌دهد. ۳۴ و من دیده شهادت می‌دهم که این است پسرخدا.»

۳۵ و در روز بعد نیز یحیی با دو نفر از شاگردان خود ایستاده بود.

نگاه عیسی را دید که راه می‌رود؛ و گفت: «اینک بره خدا.» ۳۶ و چون

آن دو شاگرد کلام او را شنیدند، از پی عیسی روانه شدند. ۳۸ پس

عیسی روی گرداید، آن دو نفر را دید که از عقب می‌آیند. بدیشان گفت:

۳۹ «چه می‌خواهید؟» بدو گفتند: «ربی (یعنی ای معلم) در کجا منزل

می‌نمایی؟» ۴۰ بدیشان گفت: «بیایید و ببینید.» آنگاه آمده، دیدند که

کجا منزل دارد، و آن روز را نزد او بمانندند و قرب به ساعت دهم بود. ۴۱

و یکی از آن دو که سخن یحیی را شنیده، پروری او تمودند، اندربیاس برادر

شمعون پطرس بود. ۴۲ او اول برادر خود شمعون را یافته، به او گفت:

«مسیح را (که ترجمه آن کرستیس است) (یافتیم).» و چون او را نزد عیسی

آورد، عیسی بدونگریسته، گفت: «تو شمعون پسر یونا هستی؟ و اکنون کیما

خوانده خواهی شد (که ترجمه آن پطرس است).» ۴۳ بامدادان چون

عیسی خواست به سوی جلیل روانه شود، فیلیپس را یافته، بدو گفت:

«از عقب من بیا.» ۴۴ و فیلیپس از بیت صیدا از شهراندربیاس و پطرس بود.

۴۵ فیلیپس نتائیل را یافته، بدو گفت: «آن کسی را که موسی در توات و

انبیا مذکور داشته‌اند، یافته‌ایم که عیسی پسر یوسف ناصری است.» ۴۶

نتائیل بدو گفت: «مگرموی شود که از ناصره چیزی خوب پیدا شود؟»

فیلیپس بدو گفت: «بیا و بین.» ۴۷ و عیسی چون دید که نتائیل به

سوی او می‌آید، درباره او گفت: «اینک اسرائیلی حقیقی که در او مکری

نیست.» ۴۸ نتائیل بدو گفت: «مرا از کجامي شناسی؟» عیسی در

جوab وی گفت: «قبل از آنکه فیلیپس تو را دعوت کند، در حینی که

زیردرخت انجیر بودی تو را دیدم.» ۴۹ نتائیل درجوab او گفت: «ای

استاد تو پسر خدای! تپیادشاه اسرائیل هستی!» ۵۰ عیسی در جواب

او گفت: «ایا از اینکه به تو گفتم که تو را زیر درخت انجیر دیدم، اینان

آوردی؟ بعد از این چیزهای بزرگتر از این خواهی دید.» ۵۱ پس بدو گفت:

«آمین آمین به شما می‌گویم که از کنون آسمان را گشاده، و فرشتگان خدا

را که بر پسر انسان صعودو نزول می‌کنند خواهید دید.»

۲ و در روز سوم، در قنای جلیل عروسی بودو مادر عیسی در آنجا بود.

۲ و عیسی و شاگردانش را نیز به عروسی دعوت کردند. ۳ و چون شراب

تمام شد، مادر عیسی بدو گفت: «شراب ندارند.» ۴ عیسی به وی

در ابتدا کلمه بود و کلمه نزد خدا بود و کلمه خدا بود. ۲ همان در

ابتدا نزد خدا بود. ۳ همه‌چیز به واسطه او آفریده شد و به غیر از اوجیزی از

موجودات وجود نیافت. ۴ در او حیات بود و حیات نور انسان بود. ۵ و

نور در تاریکی می‌درخشد و تاریکی آن را درنیافت. ۶ شخصی از جانب

خدا فرستاده شد که اسمش یحیی بود؛ ۷ او برای شهادت آمد تا بر

نورشاده شد دهد تا همه به وسیله او ایمان آورند. ۸ او آن نور نیوی بلکه آمد تا

بر نور شهادت دهد. ۹ آن نور حقیقی بود که هر انسان را منور می‌گرداند

و در جهان آمدنی بود. ۱۰ او در جهان بود و جهان به واسطه او آفریده شد

و جهان او را نشناخت. ۱۱ به نزد خاصان خود آمد و خاصانش او را

پذیرفتند؛ ۱۲ و اما به آن کسانی که او را قبول کردند قدرت داد تا فرزندان

خدا گردند، یعنی به هر که به ایمان آورد، ۱۳ که نه از خون و نه از

خواهش جسد و نه از خواهش مردم، بلکه از خدا تولید گشتند. ۱۴ و کلمه

جسم گردید و میان ما ساکن شد، پرای فیض و راستی و جلال او را دیدیم،

جلالی شایسته پسر یگانه پدر. ۱۵ و یحیی بر او شهادت داد و ندا کرده،

می‌گفت: «این است آنکه درباره او گفتم آنکه بعد از من می‌آید، پیش از

من شده است زیرا که بر من مقدم بود.» ۱۶ و از پری او جمیع ما بهره

یافتیم و فیض به عوض فیض، ۱۷ زیرا شریعت به وسیله موسی عطا شد، اما

فیض و راستی به وسیله عیسی مسیح رسید. ۱۸ خدا راهرگز کسی ندیده

است؛ پسر یگانه‌ای که در آغوش پدر است، همان او را ظاهر کرد. ۱۹ و

این است شهادت یحیی در وقتی که یهودیان از اورشلیم کاهنان و لاویان را

فرستادند اتا او سوال کنند که تو کیستی، ۲۰ که معترض شدو انتکار

نمود، بلکه اقرار کرد که من مسیح نیستم. ۲۱ آنگاه ازاو سوال کردند:

«پس چه؟ آیا تو پایاس هستی؟ ۲۲ گفت: «نیستم.» آنگاه بدو گفتند:

«پس کیستی تا به آن کسانی که ما را فرستادند جواب برمی؟ درباره خود

چه می‌گویی؟» ۲۳ گفت: «من صدای ندا کننده‌ای در بیان که راه

خداآوند را راست کنید، چنانکه اشیانی گفت.» ۲۴ و فرستادگان از

فریسان بودند. ۲۵ پس از اوسوال کرده، گفتند: «اگر تو مسیح و الیاس

آن نبی نیستی، پس برای چه تعیید می‌دهی؟» ۲۶ یحیی در جواب ایشان

گفت: «من به آب تعییدمی دهم و در میان شما کسی ایستاده است

که شما را نمی‌شناسید.» ۲۷ و او آن است که بعد از من می‌آید،

اما پیش از من شده است، که من لایق آن نیستم که بند نعلیش را باز

کنم.» ۲۸ و این دریبت عیه که آن طرف اردن است، در جایی که یحیی

تعیید می‌داند واقع گشت. ۲۹ و در فردای آن روز یحیی عیسی را دید که

به جانب او می‌آید. پس گفت: «اینک بره خدا که گناه جهان را برمی

دارد! ۳۰ این است آنکه من درباره او گفتم که مردی بعد از من می‌آید که

نمی تواند دید.» ۴ نیقودیموس بدو گفت: «چگونه ممکن است که مادرش به نوکران گفت: «هرچه به شما گوید بکنید.» ۶ و در آنجا شش مادر گشته، مولود شود؟» ۵ عیسی در جواب گفت: «آمین، آمین به تو می گوییم اگر کسی از آب و روح مولود نگردد، ممکن نیست که داخل ملکوت خدا شود.» ۶ آنچه از جسم مولود شد، جسم است و آنچه از روح مولود گشت روح است. ۷ عجب مدار که به توگفتم باید شما از سر نو مولود گردید. ۸ باد هرگاهکه می خواهد می وزد و صدای آن را می شنوی لیکن نمی دانی از کجا می آید و به کجا می رود. همچنین است هر که از روح مولود گردد.» ۹ نیقودیموس در جواب وی گفت: «چگونه ممکن است که چنین شود؟» ۱۰ عیسی در جواب وی گفت: «ایا تو معلم اسرائیل هستی و این را نمی دانی؟» ۱۱ آمین، آمین به تو می گوییم آنچه می دانیم، می گوییم و به آنچه دیده ایم، شهادت می دهیم و شهادت ما را قبول نمی کنید. ۱۲ چون شما را از امور زمینی سخن گفتم، باور نکردید. پس هرگاه به امور آسمانی با شما سخن رانم چگونه تصدیق خواهید نمود؟ ۱۳ و کسی به آسمان بالا نرفت مگر آن کس که از آسمان پایین آمد یعنی پسر انسان که در آسمان است. ۱۴ و همچنان که موسی مار را در بیابان بلند نمود، همچنین پسر انسان نیز باید بلند کرده شود، ۱۵ تا هر که به او ایمان آورد هلاک نگردد، بلکه حیات جاودانی یابد. ۱۶ (aiōnios g 166)

زیرا خدا جهان را اینقدر محبت نمود که پسر یگانه خود را داد تا هر که بر او ایمان آورد هلاک نگردد بلکه حیات جاودانی یابد. ۱۷ (aiōnios g 166)

زیرا خدا پسر خود را در جهان نفرستاد تا برجهان داوری کند، بلکه تا به وسیله او جهان نجات یابد. ۱۸ آنکه به او ایمان آرد، بر او حکم نشود؛ اما هر که ایمان نیاورد الان بر او حکم شده است، بجهت آنکه به اسم پسر یگانه خدا ایمان نیاورده. ۱۹ و حکم این است که نور در جهان آمو مژدم ظلمت را بیشتر از نور دوست داشتند، از آنجا که اعمال ایشان بد است. ۲۰ زیرا هر که عمل بد می کند، روشی را دشمن دارد و پیش رویشی نمی آید، مبادا اعمال او توبیخ شود. ۲۱ و لیکن کسی که به راستی عمل می کند پیش روشی می آید تا آنکه اعمال او هویدا گردد که در خدا کرده شده است.» ۲۲ و بعد از آن عیسی با شاگردان خود به زمین یهودیه آمد و با ایشان در آنجا به سر برده، تعییدمی داد. ۲۳ و یحیی نیز در عینون، نزدیک سالیم تعیید می داد زیرا که در آنچا آب پسیار بود و مردم می آمدند و تعیید می گرفتند، ۲۴ چونکه یحیی هنوز در زنان حبس نشده بود. ۲۵ آنگاه در خصوص تطهیر، در میان شاگردان یحیی و یهودیان مباحثه شد.

۲۶ پس به نزد یحیی آمده، به او گفتند: «ای استاد، آن شخصی که با تو در آنطرف اردن بود و تو برای او شهادت دادی، اکنون او تعیید می دهد و همه نزد اومی آید.» ۲۷ یحیی در جواب گفت: «هیچ کس چیزی نمی تواند یافت، مگر آنکه از آسمان بدو داده شود.» ۲۸ شما خود بر من شاهد

گفت: «ای زن مرا با تو چه کار است؟ ساعت من هنوز نرسیده است.» ۵

قدح سنگی بر حسب تطهیرپهود نهاده بودند که هر یک گنجایش دویا سه کیل داشت. ۷ عیسی بدیشان گفت: «قدحها را از آب پر کنید.» و آنها را لبریز کردند. ۸ پس بدیشان گفت: «الآن بردارید و به نزد رئیس مجلس ببرید.» ۹ پس برندن؛ ۹ و چون رئیس مجلس آن آب را که شراب گردیده بود، بچشید و ندانست که از کجالاست، لیکن نوکرانی که آب را کشیده بودند، می دانستند، رئیس مجلس داماد را مخاطب ساخته، بدو گفت: ۱۰ «هرگزی شراب خوب را اول می آورد و چون مست شدند، بدر از آن، لیکن تو شراب خوب را تا حال نگاه داشتی؟» ۱۱ و این ابتدای معجزاتی است که از عیسی در قناتی جلیل صادر گشت و جلال خود را ظاهرکرد و شاگردانش به او ایمان آوردند. ۱۲ و بعد از آن او با مادر و برادران و شاگردان خود به کفرناحوم آمد و در آنجا ایامی کم ماندند. ۱۳ و چون عید فصح نزدیک بود، عیسی به اورشلیم رفت، ۱۴ و در هیکل، فروشنگدگان گاو و گوسفند و کبوتر و صرافان را نشسته یافت. ۱۵ پس تازیانه ای از رسیمان ساخته، همه را از هیکل بیرون نمود، هم گوسفندان و گاوان را، و نقد صرافان را ریخت و تختهای ایشان را واژگون ساخت، ۱۶ و به کوتوفروشان گفت: «اینها را از اینجا بیرون ببرید و خانه پدر مرا خانه تجارت مسازید.» ۱۷ آنگاه شاگردان او را یاد آمد که مکتوب است: «غیرت خانه تو مرا خورده است.» ۱۸ پس یهودیان روی به او آورده، گفتند: «به ما چه علامت می نمایی که این کارها را می کنی؟» ۱۹ عیسی در جواب ایشان گفت: «این قدس را راخربا کنید که در سه روز آن را برپا خواهی نمود.» ۲۰ آنگاه یهودیان گفتند: «در عرصه چهل و شش سال این قدس را بنا نموده اند؛ آیا تو درسه روز آن را برپا می کنی؟» ۲۱ لیکن او درباره قدس جسد خود سخن می گفت. ۲۲ پس وقتی که از مردگان برخاست شاگردانش را به مخاطر آمد که این را بدیشان گفته بود. آنگاه به کتاب و به کلامی که عیسی گفته بود، ایمان آوردند. ۲۳ و هنگامی که در عید فصح در اورشلیم بودبیسایر چون معجزاتی را که از او صادر می گشت دیدند، به اسم او ایمان آوردند. ۲۴ لیکن عیسی خویشتن را بدیشان موتمن نساخت، زیرا که او همه را می شناخت. ۲۵ و از آنجا که احتیاج نداشت که کسی درباره انسان شهادت دهد، زیرا خود آنچه در انسان بود می دانست.

۳ و شخصی از فریسان نیقودیموس نام ازو روایی یهود بود. ۲ او در شب نزد عیسی آمده، به وی گفت: «ای استاد می دانیم که تو معلم هستی که از جانب خدا آمده ای زیرا هیچ کس نمی تواند معجزاتی را که تو می نمایی بنماید، جزاینکه خدا با وی باشد.» ۳ عیسی در جواب او گفت: «آمین آمین به تو می گوییم اگر کسی از سر نومولود نشود، ملکوت خدا را

هستید که گفتم من مسیح نیستم بلکه پیش روی او فرستاده شدم. ۲۹ کسی که عروس دارد داماد است، اما دوست داماد که ایستاده آواز او را می شنود، از آواز داماد بسیار خشنود می گردد. پس این خوشی من کامل گردید. ۳۰ می باید که او افروده شود و من ناقص گردم. ۳۱ او که از بالا می آید، بالای همه است و آنکه از زمین است زمینی است و از زمین تکلم می کند؛ اما او که از آسمان می آید، بالای همه است. ۳۲ و آنچه را دید و شنید، به آن شهادت می دهد و هیچ کس شهادت او را قبول نمی کند. ۳۳ و کسی که شهادت اورا قبول کرد، مهر کرده است بر اینکه خدا راست است. ۳۴ زیرا آن کسی را که خدا فرستاد، به کلام خدا تکلم می نماید، چونکه خدا روح را به میزان عطا نمی کند. ۳۵ پدر پرس را محبت می نماید و همه چیز را بدست او سپرده است. ۳۶ آنکه به پسر ایمان آورده باشد، حیات جاودانی دارد و آنکه به پسر ایمان نیاورده حیات را نخواهد دید، بلکه

غضب خدا بر اومی ماند. (aiōnios g166)

۴ و چون خداوند دانست که فریسان مطلع شده‌اند که عیسی بیشتر از بحی شاگردیدا کرده، تعمید می دهد، ۲ با اینکه خود عیسی تعمید نمی داد بلکه شاگردانش، ۳ یهودیه راگذارده، باز به جانب جلیل رفت. ۴ و لازم بود که از سامره عبور کند ۵ پس به شهری از سامره که سخوار نام داشت، نزدیک به آن موضعی که یعقوب به پسر خود یوسف داده بود رسید. ۶ و در آنجا چاه یعقوب بود. پس عیسی از سفر خسته شده، همچنین بر سر چاه نشسته بود و قریب به ساعت ششم بود. ۷ که زنی سامری بجهت آب کشیدن آمد. عیسی بدو گفت: «جرعه‌ای آب به من بنوشان.» ۸ زیرا شاگردانش بجهت خریدن خوارک به شهر رفته بودند. ۹ زن سامری بدو گفت: «چگونه تو که یهود هستی ازمن آب می خواهی و حال آنکه زن سامری می باشم؟» زیرا که یهود با سامرانی معاشرت ندارند.

۱۰ عیسی در جواب او گفت: «اگر بخشش خدا را می دانستی و کیست که به تو می گوید آب به من بده، هرآینه تو از او خواهش می کردي و به تو آب زنده عطا می کرد. ۱۱ زن بدو گفت: «ای آقادلو نداری و چاه عمیق است. پس از کجا آب زنده داری؟ ۱۲ آیا تو از پدر ما یعقوب بزرگ‌هستی که چاه را به ما داد و خود و پسران و مواشی او از آن می آشاییدند؟» ۱۳ عیسی در جواب او گفت: «هرکه از این آب بنوشد باز تشنه گردد، ۱۴ لیکن کسی که از آنی که من به او می دهم بنوشد، ابد تشنه نخواهد شد، بلکه آن آنی که به او می دهم در او چشممه آیی گردد که تا حیات جاودانی می جوشد.» (aiōnios g166) ۱۵ زن بدو گفت: «ای آقا

آن آب را به من بده تا دیگر تشنه نگردم و به اینجا بجهت آب کشیدن نایام.» ۱۶ عیسی به او گفت: «برو و شوهر خود را بخوان و در اینجا بیا.» ۱۷ زن در جواب گفت: «شوهر ندارم.» عیسی بدو گفت: «نیکو گفتش که شوهر نداری! ۱۸ زیرا که پنج شوهر داشتی و آنکه الان داری شوهر تو

جیلیان او را پنیرفتند زیرا هرچه در اورشلیم در عید کرده بود، دیدند، چونکه ایشان نیز در عید رفته بودند. ۴۶ پس عیسی به قاتای جلیل آنجایی که آب را شراب ساخته بود، بازآمد. و یکی از سرهنگان ملک بود که پسر او در کفرناحوم مرض بود. ۴۷ و چون شنید که عیسی از یهودیه به جلیل آمده است، نزد او آمده، خواهش کرد که فروز بیاید و پسر او را شفا دهد، زیرا که مشرف به موت بود. ۴۸ عیسی بدو گفت: «اگر آیات و معجزات نبینید، همانا ایمان نیاورید». ۴۹ سرهنگ بدو گفت: «ای آقا قبل از آنکه پسرم بمیرد فرود بیا.» ۵۰ عیسی بدو گفت: «برو که پسرت زنده است.» آن شخص به سخنی که عیسی بدو گفت، ایمان آورد، روانه شد. ۵۱ و در وقتی که او می‌رفت، غلاماش او راستقبال نموده، مزده دادند و گفتند که پسر توزنده است. ۵۲ پس از ایشان پرسید که در چه ساعت عایفیت یافت. گفتند: «دیروز، در ساعت هفتم تب از او زایل گشت.» ۵۳ آنگاه پدر فهمید که در همان ساعت عیسی گفته بود: «پسر تو زنده است.» پس او و تمام اهل خانه او ایمان آوردند. ۵۴ و این نیز معجزه دوم بود که از عیسی در وقتی که از یهودیه به جلیل آمد، به ظهور رسید.

۵ و بعد از آن یهود را عیدی بود و عیسی به اورشلیم آمد. ۲ و در اورشلیم نزدباب الضان حوضی است که آن را به عبرانی بیت حسدنا می‌گویند که پنج رواق دارد. ۳ و در آنجا جمعی کثیر از مريضان و کوران و لگان و شلان خواهید، منتظر حرکت آب می‌بودند. ۵ و در آنجا مردی بود که سی و هشت سال به مرضی مبتلا بود. ۶ چون عیسی او را خواهید دیدو دانست که مرض او طول کشیده است، بدولا گفت: «آیا می‌خواهی شفا بایی؟» ۷ مرض او را جواب داد که «ای آقا کسی ندارم که چون آب به حرکت آید، مرا در حوض بینازد، بلکه تا وقتی که می‌آیم، دیگری پیش از من فرو رفته است. ۸ عیسی بدو گفت: «برخیز و بستر خود را برداشته، روانه شو!» ۹ که در حال آن، مرد شفایافت و بستر خود را برداشته، روانه گردید. و آن روز سبت بود. ۱۰ پس یهودیان به آن کسی که شفا یافته بود، گفتند: «روز سبت است و بر تو روا نیست که بستر خود را برداری.» ۱۱ او در جواب ایشان گفت: «آن کسی که مرا شفا داد، همان به من گفت بستر خود را بردار و برو.» ۱۲ پس از او پرسیدند: «کیست آنکه به تو گفت، بستر خود را بردار و برو؟» ۱۳ لیکن آن شفا یافته نمی‌دانست که بود، زیرا که عیسی ناپایید شد چون در آنجا ازدحامی بود. ۱۴ و بعد از آن، عیسی او را در هیکل یافته بدو گفت: «اکنون شفا یافته‌ام. دیگر خطما مکن تارای تو بدتر نگردد.» ۱۵ آن مرد رفت و یهودیان را خبر داد که «آنکه مرا شفا داد، عیسی است.» ۱۶ و از این سبب یهودیان بر عیسی تعددی می‌کردند، زیرا که این کار را در روز سبت کرده بود. ۱۷ عیسی در جواب ایشان گفت که «پدر من تاکنون کار می‌کند و من نیز کار می‌کنم.» ۱۸ پس از این سبب، یهودیان بیشتر قصد قتل او کردند زیرا که نتهاها سبت را

را ندارید. ۴۳ من به اسم پدرخود آمدہام و مرا قبول نمی کنید، ولی هرگاه دیگری به اسم خود آید، او را قبول خواهید کرد. ۴۴ شما چگونه می توانید ایمان آرید و حال آنکه جلال از یکدیگر می طلبید و جلالی را که از خدا واحد است طالب نیستید؟ ۴۵ گمان میرید که من نزد پدر بر شما ادعای خواهیم کرد. کسی هست که مدعی شما می باشد و آن موسی است که بر او امیدوار هستید. ۴۶ زیرا اگر موسی را تصدیق می کردید، مرا نیز تصدیق می کردید چونکه او درباره من نوشته است. ۴۷ اما چون نوشته های او را تصدیق نمی کنید، پس چگونه سخنهای مرا قبول خواهید کرد.»

۶ و بعد از آن عیسی به آن طرف دریای جلیل که دریای طبریه باشد، رفت. ۲ و جمعی کثیر از عقب او آمدند زیرا آن معجزاتی را که به مریضان می نمود، می دیدند. ۳ آنگاه عیسی به کوهی پرآمده، با شاگردان خود در آنجا بنشست. ۴ و فصح که عید پیهود باشد، نزدیک بود. ۵ پس عیسی چشمان خود را بالا انداخته، دیدکه جمعی کثیر به طرف او می آیند. به فلیپس گفت: «از کجا نان بخریم تا اینها بخورند؟» ۶ و این را از روی امتحان به او گفت، زیرا خود می دانست چه باید کرد. ۷ فلیپس او را جواب داد که «دویست دینار نان، اینها را کفایت نکند تا هر یک اندکی بخورند!» ۸ یکی از شاگردانش که اندریاس برادر شمعون پطرس باشد، وی بخورند!» ۹ عیسی نان را خوردند، چنانکه مکتوب است که از آسمان پدران ما دریابان من را خوردند، چنانکه مکتوب است که از آسمان بدیشان نان عطا کرد تا بخورند. ۱۰ عیسی بدیشان گفت: «آمین آمین به شما می گویم که موسی نان را از آسمان به شما نداد، بلکه پدر من نان حقیقی را از آسمان به شما می دهد. ۱۱ زیرا که نان خدا آن است که از آسمان نازل شده، به جهان حیات می بخشد.» ۱۲ آنگاه بدو گفتند: «ای خداوند این نان را پیوسته به ما بده.» ۱۳ عیسی بدیشان گفت: «من نان خداوند این نان را بخوردند که نشستگان دادند؛ و همچنین از دو ماهی نیز به قدری که خواستند. ۱۴ و چون سیر گشتند، به شاگردان خود گفت: «پاره های از پاره های پیچ نان جو که از خورندهای زیاده آمده بود، دوازده سبد پر کردند. ۱۵ و چون مردمان این معجزه را که از عیسی صادر شده بود دیدند، گفتند که «این البته همان نی است که باید در جهان بیاید!»

پسر بازیپسین آن را برخیزانم. ۱۶ و اراده فرستنده من این است که هر که روز را دید و بدو ایمان آورد، حیات جاودانی داشته باشد و من در روز بازیپسین او را خواهم برخیزانم.» ۱۷ پس بیهودیان درباره **(aiōnios g166)** این گفتند که «این البته همان نی است که باید در جهان بیاید!»

او همه کردند زیرا گفتند: «من هستم آن نانی که از آسمان نازل شدم.» ۱۸ و گفتند: «آیا این عیسی پسر یوسف نیست که ما پدر و مادر او را می شناسیم؟ پس چگونه می گوید که از آسمان نازل شدم؟» ۱۹ عیسی در جواب ایشان گفت: «با یکدیگر همه مکنید. ۲۰ کسی نمی تواند نزد من آید، مگر آنکه پدری که مرا فرستاد او را جذب کند و من در روز بازیپسین او را خواهم برخیزانم.» ۲۱ درانیبا مکتوب است که همه از خدا تعليم خواهند یافت. پس هر که از پدر شنید و تعليم یافت نزد من می آید.

۷ و بعد از آن عیسی در جلیل می گشت زیرا نمی خواست در یهودیه راه رود چونکه یهودیان قصد قتل او می داشتند. ۲ و عید یهود که عید خیمه ها باشد نزدیک بود. ۳ پس برادرانش بدو گفتند: «از اینجا روانه شده، به یهودیه برو تا شاگردانست نیز آن اعمالی را که تو می کنی بینند». ۴ زیرا هر که می خواهد آشکار شود در پنهانی کارنمی کند. پس اگر این کارها را می کنی خود را به جهان بمنما». ۵ زیرا که برادرانش نیز به او ایمان نیاورده بودند. ۶ آنگاه عیسی بدیشان گفت: «وقت من هنوز نرسیده، اما وقت شما همیشه حاضر است. ۷ جهان نمی تواند شما را دشمن دارد ولیکن مرا دشمن می دارد زیرا که من بر آن شهادت می دهم که اعمالش بد است. ۸

شما برای این عید بروید. من حال به این عید نمی آیم زیرا که وقت من هنوز تمام نشده است». ۹ چون این را بدیشان گفت، در جلیل توقف نمود. ۱۰ لیکن چون برادرانش برای عید رفته بودند، او نیز آمد، نه آشکار بلکه در خفا. ۱۱ اما یهودیان در عید او را جستجو نموده، می گفتند که او کجاست. ۱۲ و در میان مردم درباره او همه مه پسیار بود. بعضی می گفتند که مردی نیکو است و دیگران می گفتند نی بلکه گمراه کننده قوم است. ۱۳ و لیکن بسبب ترس از یهود، هیچ کس درباره اوظاهر حرف نمی زد. ۱۴ و چون نصف عید گذشته بود، عیسی به هیکل آمده، تعلیم می داد. ۱۵ و یهودیان تعجب نموده، گفتند: «این شخص هرگز تعلیم نیافته، چگونه کتب را می داند؟» ۱۶ عیسی در جواب ایشان گفت: «تعلیم من از من نیست، بلکه از فرستنده من. ۱۷ اگر کسی بخواهد اراده او را به عمل آرد، درباره تعلیم خواهد دانست که از خدا است یا آنکه من از خود سخن می رانم. ۱۸ هر که از خود سخن گوید، جلال خود را طالب بود و اما هر که طالب جلال فرستنده خود باشد، او صادق است و در او ناراستی نیست. ۱۹ آیا موسی تورات را به شما نداده است؟ و حال آنکه کسی از شما نیست که به تورات عمل کند. از برای چه می خواهید مرا به قتل رسانید؟» ۲۰ آنگاه همه در جواب گفتند: «تو دیو داری. که اراده دارد تو را بکشد؟» ۲۱ عیسی در جواب ایشان گفت: «یک عمل نمودم و همه شما از آن معجب شدید. ۲۲ موسی ختنه را به شما داد نه آنکه از موسی باشد بلکه از اجداد و در روز سبت مردم را ختنه می کنید. ۲۳ پس اگر کسی در روز سبت مخون شود تا شریعت موسی شکسته نشود، چرا بر من خشم می آوردی از آن سبب که در روز سبت شخصی را شفای کامل دادم؟ ۲۴ بحسب ظاهرداری مکید بلکه به راستی داوری نمایید. ۲۵ پس بعضی از اهل اورشلیم گفتند: «آیا این آن نیست که قصد قتل او دارد؟ ۲۶ و اینک آشکارا حرف می زند و بدو هیچ نمی گویند. آیاروسا یقین می دانند که او در حقیقت مسیح است؟ ۲۷ لیکن این شخص را می دانیم از کجا است، امام مسیح چون آید هیچ کس نمی شناسد که از کجا است.» ۲۸ و عیسی چون در هیکل تعلیم می داد، ندا کرده، گفت:

۴۶ نه اینکه کسی پدر را دیده باشد، جزان کسی که از جانب خداست، او پدر را دیده است. ۴۷ آمین آمین به شما می گوییم هر که به من ایمان آرد، حیات جاودانی دارد. (aiōnios g166) ۴۸ من نان حیات هستم. ۴۹ پدران شما در ییابان من را خوردند و مردند. ۵۰ این نانی است که از آسمان نازل شد تا هر که از آن بخورد نمیرد. ۵۱ من هستم آن نان زنده که از آسمان نازل شد. اگر کسی از این نان بخورد تا به ابد زنده خواهد ماند و نانی که من عظامی کنم جسم من است که آن را بجهت حیات جهان می بخشم.» (aiōn g165) ۵۲ پس یهودیان با یکدیگر مخاصمه کرده، می گفتند: «چگونه این شخص می تواند جسد خود را به ما دهد تا بخوریم؟» ۵۳ عیسی بدیشان گفت: «آمین آمین به شما می گوییم اگر جسد پسرانسان را نخورد و خون او را نوشید، در خود حیات ندارید. ۵۴ و هر که جسد مرا خورد و خون مرا نوشید، حیات جاودانی دارد و من در روز آخر او را خواهم بrixianید. (aiōnios g166) ۵۵ زیرا که جسد من، خودرنی حقیقی و خون من، آشامیدنی حقیقی است. ۵۶ پس هر که جسد مرا می خورد و خون مرا می نوشد، در من می ماند و من در او. ۵۷ چنانکه پدر زنده مرا فرستاد و من به پدر زنده هستم، همچنین کسی که مرا بخورد او نیز به من زنده می شود. ۵۸ این است نانی که از آسمان نازل شد، نه همچنان که پدران شما من را خوردند و مردند؛ بلکه هر که این نان را بخورد تا به ابد زنده ماند.» (aiōn g165) ۵۹ این سخن را وقتی که در کفرناحوم تعلیم می داد، در کیسه گفت. ۶۰ آنگاه پسیار از شاگردان او چون این راشنیدند گفتند: «این کلام سخت است! که می تواند آن را بشنوی؟» ۶۱ چون عیسی در خود دانست که شاگردانش در این امر همه می کنند، بدیشان گفت: «آیا این شما را لغزش می دهد؟» ۶۲ پس اگر پس انسان را بینید که به جایی که اول بود سعودی می کند چه؟ ۶۳ روح است که زنده می کند و اما از جسد فایده ای نیست. کلامی را که من به شمامی گویم روح و حیات است. ۶۴ و لیکن بعضی از شما هستند که ایمان نمی آورند.» زیرا که عیسی از ابتدا می دانست کیانند که ایمان نمی آورند و گوییست که او را تسليیم خواهد کرد. ۶۵ پس گفت: «از این سبب به شما گفتم که کسی نزد من نمی تواند آمد مگر آنکه پدر من، آن را بدلو عطا کند.» ۶۶ در همان وقت پسیار از شاگردان او بیگشته، دیگر با او همراهی نکردند. ۶۷ آنگاه عیسی به آن دوازده گفت: «خداؤندا نزد که می خواهید بروید؟» ۶۸ شمعون بطرس به او جواب داد: «خداؤندا نزد که ایمان آورده و شناخته ایم که تو مسیح پسر خدای حی هستی.» ۶۹ عیسی بدیشان جواب داد: «آیا من شما دوازده را بزنگریدم و حال آنکه یکی از شماما ببلیسی است.» ۷۰ و این را درباره یهودا پسر شمعون اسخربوطی گفت، زیرا او بود که می بایست تسليیم کننده وی بشود و یکی از آن دوازده بود.

«مرا می شناسید و نیز می دانید از کجا هستم و از خود نیامده‌ام بلکه فرستنده من حق است که شما او را نمی شناسید.» ۲۹ اما من اورا می شناسم زیرا داشته، ۴ بدلوگفتند: «ای استاد، این زن در عین عمل زنا گرفته شد؛ ۵ و موسی در تورات به ما حکم کرده است که چنین زنان سنگسار شوند. اما تو چه می گویی؟» ۶ و این را از روی امتحان بدو گفتند تا ادعایی بر او پیدا کنند. اما عیسی سر به زیرافکنه، به انگشت خود بر روی زمین نوشت. ۷ و چون در سوال کردن الحاج می نمودند، راست شده، بدیشان گفت: «هرکه از شما گاه ندارد اول برو او سنگ اندارد.» ۸ و باز سر به زیرافکنه، بزمین می نوشت. ۹ پس چون شنیدند، از ضمیر خود ملزم شده، از مشابیخ شروع کرده تا آخر، یک یک بیرون رفتند و عیسی تنها باقی ماند با آن زن که در میان ایستاده بود. ۱۰ پس عیسی چون راست شد و غیر از زن کسی را ندید، بدو گفت: «ای زن آن مدعیان تو کجا شدند؟ آیا هیچ کس بتو فتو نداد؟» ۱۱ گفت: «هیچ کس ای آقا.» عیسی گفت: «من هم بتو فتو نمی دهم. برو دیگر گناه مکن.» ۱۲ پس عیسی باز بدیشان خطاب کرده، گفت: «من نور عالم هستم. کسی که مرا متابعت کند، درظلمت سالک نشود بلکه نور حیات را باید.» ۱۳ آنگاه فریسیان بدو گفتند: «تو بر خود شهادت می دهی، پس شهادت شهادت می دهم، شهادت من راست است زیرا که می دانم از کجا آمدیدم و به کجا خواهم رفت، لیکن شما نمی دانید از کجا آمدیدم و به کجا می روم. ۱۵ شما بحسب جسم حکم می کنید امامن بر هیچ کس حکم نمی کنم. ۱۶ و اگر من حکم دهم، حکم من راست است، از آنرو که تنها نیستم بلکه من و پدری که مرا فرستاد. ۱۷ و نیز درشیعت شما مکتوب است که شهادت دو کس حق است. ۱۸ من بر خود شهادت می دهم و پدری که مرا فرستاد نیز برای من شهادت می دهد.» ۱۹ بدو گفتند: «پدر تو کجا است؟» عیسی جواب داد که «نه مرا می شناسید و نه پدر مر. هرگاه مراعی شناختید پدر مرا نیز می شناختید.» ۲۰ و این کلام را عیسی در بیت‌المال گفت، وقتی که در هیکل تعلیم می داد و هیچ کس او را نگرفت بجهت آنکه ساعت او هنوز نرسیده بود. ۲۱ باز عیسی بدیشان گفت: «من می روم و مرا طلب خواهید کرد و در گناهان خود خواهید مردو جانی که من می روم شما نمی توانید آمد.» ۲۲ یهودیان گفتند: «آیا اراده قتل خود دارد که می گوید به جانی خواهی رفت که شما نمی توانید آمد؟» ۲۳ ایشان را گفت: «شما از پایین می باشیداما من از بالا. شما از این جهان هستید، لیکن من از این جهان نیستم.» ۲۴ از این جهت به شما گفتم که در گناهان خود خواهید مرد، زیرا اگر باور نکنید که من هستم در گناهان خود خواهید مرد.» ۲۵ بدلوگفتند: «تو کیستی؟» عیسی بدیشان گفت: «همانم که از اول نیز به شما گفتم.» ۲۶ من چیزهای بسیار دارم که درباره شما بگویم و حکم کنم؛ لیکن آنکه مرا فرستاد حق است و من آنچه

فریسیان زنی را که در زنا گرفته شده بود، پیش او آوردند و او را در میان بربا

کنند و لیکن کسی بر او دست نینداخت زیرا که ساعت او هنوز نرسیده بود.

۲۱ آنگاه بسیاری از آن گروه بدایمان آوردند و گفتند: «آیا چون مسیح آید، معجزات بیشتر از اینها که این شخص می نماید، خواهد نمود؟» ۲۲ چون فریسیان شنیدند که خلق درباره اوین همه‌مه می کنند، فریسیان و روسای کهنه خادمان فرستادند تا او را بگیرند. ۲۳ آنگاه عیسی گفت: «اندک زمانی دیگر با شما هستم، بعد نزد فرستنده خود می روم. ۲۴ و مرا طلب خواهید کرد خواهید یافت و آنچایی که من هستم شمانعی توانید آمد.» ۲۵ پس یهودیان با یکدیگر گفتند: «او کجا می خواهد بود که ما او رانعی باییم؟ آیا اراده دارد به سوی پراکنده‌گان یونانیان رود و یونانیان را تعليم دهد؟» ۲۶ این چه کلامی است که گفت مراث طلب خواهید کرد و خواهید یافت و جایی که من هستم شمانعی توانید آمد؟» ۲۷ و در روز آخر که روز بزرگ عید بود، عیسی ایستاده، ندا کرد و گفت: «هرکه تشنیه باشدند از آید و بنوشد.» ۲۸ کسی که به من ایمان آورد، چنانکه کتاب می گوید، از بطن او نهرهای آب زنده جازی خواهد شد.» ۲۹ اما این را گفت درباره روح که هرکه به او ایمان آرد او خواهید یافت زیرا که روح القدس هنوز عطا نشده بود، چونکه عیسی تا به حال جلال نیافنه بود. ۴۰ آنگاه بسیاری از آن گروه، چون این کلام راشنیدند، گفتند: «در حقیقت این شخص کسانی نبی است.» ۴۱ و بعضی گفتند: «او مسیح است.» و بعضی گفتند: «مگر مسیح از جلیل خواهد آمد؟» ۴۲ آیا کتاب نگفته است که از نسل داود و از بیت لحم، دهی که داود در آن بود، مسیح ظاهر خواهد شد؟» ۴۳ پس درباره او در میان مردم اختلاف افتاد. ۴۴ و بعضی از ایشان خواستند او را بگیرند و لکن هیچ کس بر او دست نینداخت. ۴۵ پس خادمان نزد روسای کهنه و فریسیان آمدند. آنها بدیشان گفتند: «برای چه او رانیاوردید؟» ۴۶ خادمان در جواب گفتند: «هرگرکسی مثل این شخص سخن نگفته است!» ۴۷ آنگاه فریسیان در جواب ایشان گفتند: «آیا شما نیز گمراه شده‌اید؟» ۴۸ مگر کسی از سرداران با از فریسیان به او ایمان آورده است؟ ۴۹ و یکن این گروه که شریعت را نمی دانند، ملعون می باشند.» ۵۰ نیقدومیوس، آنکه در شب نزد اولمه و یکی از ایشان بود بدیشان گفت: «۵۱ آیا شریعت ما بر کسی فتوی می دهد، جز آنکه اول سخن او را بشنوند و کار او را دریافت کنند؟» ۵۲ ایشان در جواب وی گفتند: «مگر تو نیز جلیلی هستی؟ تفحص کن و بین زیرا که هیچ نمی از جلیل بزنخاسته است.» پس هر یک به خانه خود رفتند.

۸ اما عیسی به کوه زیتون رفت. ۲ و با مددان باز به هیکل آمد و چون جمیع قوم نزد اولمه نشسته، ایشان را تعليم می داد. ۳ که ناگاه کاتبان و

از او شنیده‌ام به جهان می‌گویم.» ۲۷ ایشان نفهمیدند که بدیشان درباره پار سخن می‌گوید. ۲۸ عیسی بدبیشان گفت: «وقتی که پسر انسان را بلند کردید، آن وقت خواهد دانست که من هستم و از خود کاری نمی‌کنم بلکه به آنچه پدرم مرا تعلیم داد تکلم می‌کنم.» ۲۹ و او که مرا فرستاد، با من است و پدر مرا تنها نگذارد است زیرا که من همیشه کارهای پسندیده او را به جا می‌آورم.» ۳۰ چون این را گفت، بسیاری بدو ایمان آورند. ۳۱ پس عیسی به یهودیان که بدو ایمان آوردند گفت: «اگر شما در کلام من بمانید فی الحقیقہ شاگرد من خواهید شد، ۳۲ و حق را خواهید شناخت و حق شما را آزاد خواهد کرد.» ۳۳ بدو جواب دادند که «اولاد ابراهیم می‌باشیم و هرگز هیچ کس را غلام نبوده‌ایم. پس چگونه تویی گویی که آزاد خواهید شد؟» ۳۴ عیسی در جواب ایشان گفت: «آمین آمین به شما می‌گوییم هر که گناه می‌کند غلام گناه است.» ۳۵ و غلام همیشه در خانه نمی‌ماند، اما پسر همیشه می‌ماند. (aiōn g165) ۳۶ پس اگر پسر شما را آزاد کنند، در حقیقت آزادخواهید بود. ۳۷ می‌دانم که اولاد ابراهیم هستید، لیکن می‌خواهید مرا بکشید زیرا کلام من در شما جای ندارد. ۳۸ من آنچه نزد پدر خود دیده‌ام می‌گویم و شما آنچه نزد پدر خود دیده ایدمی کنید.» ۳۹ در جواب او گفتند که «پدر ما ابراهیم است.» عیسی بدبیشان گفت: «اگر اولاد ابراهیم می‌بودید، اعمال ابراهیم را به جامی آوردید. ۴۰ ولیکن الان می‌خواهید مرا بکشیدو من شخصی هستم که با شما به راستی که از خداشنیده‌ام تکلم می‌کنم. ابراهیم چنین نکرد. ۴۱ شما اعمال پدر خود را به جا می‌آورید.» ۴۲ عیسی به ایشان گفت: «اگر خدا پدر شما می‌بود، مرا دوست می‌داشته‌ید، زیرا که من از جانب خدا صادر شده و آمده‌ام، زیرا که من از پیش خود نیامده‌ام بلکه او مرا فرستاده است. ۴۳ برای چه سخن مزانی فهمید؟ از آنجهت که کلام مرا نمی‌توانید بشنوید. ۴۴ شما از پدر خود ابليس می‌باشید و خواهش‌های پدر خود را می‌خواهید به عمل آورید. او از اول قاتل بود و در راستی ثابت نمی‌باشد، از آنجهت که در او راستی نیست. هرگاه به دروغ سخن می‌گوید، از ذات خودمی گوید زیرا دروغگویان است. ۴۵ و اما من از این سبب که راست می‌گویم، مرا باور نمی‌کنید. ۴۶ کیست از شما که مرا به گناه ملزم سازد؟ پس اگر راست می‌گوییم، چرا مرا باور نمی‌کنید؟ ۴۷ کسی که از خدا است، کلام خدا را می‌شنود و از این سبب شما نمی‌شوند که از خداینستید.» ۴۸ پس یهودیان در جواب او گفتند: «ایا ماحبوب نگفتم که تو سامری هستی و دیو داری؟» ۴۹ عیسی جواب داد که «من دیو ندارم، لکن پدر خود را طالب نیستم، کسی هست که می‌طلبد و داوری می‌کند. ۵۰ جلال خود را طالب نیستم، کسی هست که می‌طلبد و داوری می‌کند.

۵۱ آمین آمین به شما می‌گوییم، اگر کسی کلام مرا حفظ کنند، موت را تا به ابد نخواهد دید.» (aiōn g165) ۵۲ پس یهودیان بدو گفتند:

است.» ۱۸ لیکن یهودیان سرگذشت او را باور نکردند که کور بوده و بینا شده است، تا آنکه پدر و مادر آن بینا شده را طلبیدند. ۱۹ و از ایشان سوال کرده، گفتند: «آیا این است پسر شما که می‌گویند کور متولد شده؟» پس چگونه الحال بینا گشته است؟» ۲۰ پدر و مادر او در جواب ایشان گفتند: «می‌دانیم که این پسر ما است و کور متولد شده. ۲۱ لیکن الحال چطور می‌بیند، نمی‌دانیم و نمی‌دانیم که چشمان او را باز نموده. او بالغ است از وی سوال کنید تا او احوال خود را بیان کند.» ۲۲ پدر و مادر او گنجینه است از گفتند زیرا که از یهودیان می‌ترسیدند، از آنروز که یهودیان با خود عهد کرده بودند که هر کوئی اعتراف کند که او مسیح است، از کسیه بپرونداش کنند. ۲۳ و از اینجهت والدین او گفتند: «او بالغ است از خودش بپرسید.» ۲۴ پس آن شخص را که کور بود، باز خوانده، بدو گفتند: «خدرا را تمجید کن. ما می‌دانیم که این شخص گناهکار است.» ۲۵ او جواب داد اگرگناهکار است نمی‌دانم. یک چیز می‌دانم که کور بودم و الان بینا شدم. ۲۶ باز بدل گفتند: «با توجه کرد و چگونه چشمها تو را باز کرد؟» ۲۷ ایشان را جواب داد که «الان به شما گفتم. نشنبید؟ و برای چه باز می‌خواهید بشنوید؟ آیا شما نیز اراده دارید شاگرد او بشوید؟» ۲۸ پس اورا دشنام داده، گفتند: «تو شاگرد او هستی. مasha'gord موسی می‌باشیم. ۲۹ ما می‌دانیم که خدا با موسی تکلم کرد. اما این شخص را نمی‌دانیم از چجا است.» ۲۰ آن مرد جواب داده، بدیشان گفت: «این عجب است که شما نمی‌دانید از کجا است و حال آنکه چشمها می‌باز کرد. ۳۱ و می‌دانیم که خدا دعای گناهکاران را نمی‌شود؛ و لیکن اگرکسی خدایپست باشد و اراده او را بهجا آرد، او رامی شود. ۳۲ از ابتدای عالم شنیده نشده است که کسی چشمان کور مادرزاد را باز کرده باشد. ۳۳ اگر **(aiōn g165)**

این شخص از خدا نبودی، هیچ کارنتوانستی کرد.» ۳۴ در جواب وی گفتند: «تو به کلی با گناه متولد شده‌ای. آیا تو ما را تعليم می‌دهی؟» پس او را بیرون راندند. ۳۵ عیسی چون شنید که او را بیرون کردندان، وی را جسته گفت: «آیا تو به پسر خدا ایمان داری؟» ۳۶ او در جواب گفت: «ای آقا کیست تا به او ایمان آورم؟» ۳۷ عیسی بدو گفت: «تو نیز او را دیده‌ای و آنکه با تو تکلم می‌کند همان است.» ۳۸ گفت: «ای خداوند ایمان آوردم.» پس او را پرستش نمود. آنگاه عیسی گفت: «من در این جهان بجهت داوری اکdem تا کوران بینا و بینایان، کور شوند.» ۴۰ بعضی از فریسان که با او بودند، چون این کلام را شنیدند گفتند: «آیا ما نیز کورهستیم؟» ۴۱ عیسی بدیشان گفت: «اگر کورمی بودید گناهی نمی‌داشتبید و لکن الان می‌گویند بینا هستیم. پس گناه شما می‌ماند.

۱۰ «آمین آمین به شما می‌گویند هر کوئی هر کوئی از دریه آغل گوسفند داخل نشود، بلکه از راه دیگر بالا رود، او دزد و راهن است. ۲ و اما آنکه از در داخل شود، شبان گوسفندان است. ۳ درین بجهت او می‌گشاید و

پس چون عیسیٰ آمد، یافت که چهار روز است در قبر می‌باشد. ۱۸ و بیت عیسیٰ بدیشان جواب داد: «ازجانب پدر خود بسیار کارهای نیک به شما نمودم. به سبب کدامیک از آنها مرا سنجسگار می‌کنید؟» ۱۹ یهودیان در جواب گفتند: «به سبب عمل نیک، تو را سنجسگار نمی‌کنیم، بلکه به سبب کفر، زیرا تو انسان هستی و خود را خدا می‌خوانی.» ۲۰ عیسی در جواب ایشان گفت: «آیا در تورات شما نوشته نشده است که من گفتم شما خدایان هستید؟» ۲۱ پس اگر آنان را که کلام خدا بدیشان نازل شد، خدایان خواند و ممکن نیست که کتاب محو گردد، آیا کسی را که پدر تقدیس کرده، به جهان فرستاد، بدو می‌گویند کفر می‌گویی، از آن سبب که گفتم پسر خدا هستم؟» ۲۲ اگر اعمال پدر خود را به جا نمی‌آوریم، ولکن چنانچه به جا می‌آورم، هرگاه به من ایمان نمی‌آورید، به اعمال ایمان آورید تا بدانید و یقین کنید که پدر در من است و من در او.» ۲۳ پس دیگر باره خواستند او را بگیرند، اما از دستهای ایشان بیرون رفت. ۲۴ و باز به آن طرف اردن، جایی که اول یحیی تعیید می‌داد، رفت و در آنجا توقف نمود. ۲۵ ویسیاری نزد او آمد، گفتند که یحیی هیچ معجزه ننمود و لکن هرچه یحیی درباره این شخص گفت راست است. ۲۶ پس بسیاری در آنجا به او ایمان آوردند.

۲۷ او گفت: «بلی ای آقا، من ایمان دارم که توفی مسیح پسر خدا که در جهان آینده است.» ۲۸ و چون این را گفت، رفت و خواهر خود مریم را در پنهانی خوانده، گفت: «استاد آمده است و تو را می‌خواند.» ۲۹ او چون این را بشنید، بزودی برخاسته، نزد او آمد. ۳۰ و عیسی هنوزوارد ه نشده بود، بلکه در جایی بود که مرتا او راملاقات کرد. ۳۱ و یهودیانی که در خانه با او بودند او را تسلی می‌داندند، چون دیدند که مریم برخاسته، به تعجیل بیرون می‌رود، از عقب او آمد، گفتند: «بدسر قبر می‌رود تا در آنجا گریه کند.» ۳۲ و مریم چون به جایی که عیسی بودرسید، او را دیده، بر قدمهای او افتاد و بدو گفت: «ای آقا اگر در اینجا می‌بودی، برادر من نمی‌مرد.» ۳۳ عیسی چون او را گزین دید و یهودیان را هم که با او آمده بودند گزین یافت، در روح خوب بشدت مکابر شده، مضطرب گشت. ۳۴ و گفت: «او را کجا گذاهاید؟» به او گفتند: «ای آقا بیا و بین.» ۳۵ عیسی بگریست. ۳۶ آنگاه یهودیان گفتند: «بنگرید چقدر او را دوست می‌داشت!» ۳۷ بعضی از ایشان گفتند: «آیا این شخص که چشممان کور را باز کرد، توانست امر کند که این مرد نیز نمیرد؟» ۳۸ پس عیسی باز بشدت در خود مکدر شده، نزد قبرآمد و آن غارهای بود، سنگی بر سرش گذارد. ۳۹ عیسی گفت: «سنگ را بردارید.» مرتاخواهر میت بدو گفت: «ای آقا الان معفن شده، زیرا که چهار روز گذشته است.» ۴۰ عیسی به او گفت: «آیا به تو نگفتم اگر ایمان بیاوری، جلال خدا را خواهی دید؟» ۴۱ پس سنگ را از جایی که میت گذاشته شده بود برداشتند. عیسی چشممان خود را بالا انداخته، گفت: «ای پدر، تو را شکرمی کنم که سخن مرا شنیدی.» ۴۲ و من می‌دانستم که همیشه سخن مرا می‌شنوی؛ و لکن بجهت خاطر این گروه که حاضرند گفتم تا ایمان بیاورند که تو مرا فرستادی.» ۴۳ چون این را گفت، به آوزنبلند ندا کرد: «ای ایلعازر، بیرون بیا.» ۴۴ در حال آن مرده دست و پای به کفن بسته بیرون آمد و روی او به دستمالی پیچیده بود.

۴۵ آنگاه یهودیان باز سنجگها برداشتند تا او را سنجسگار کنند. ۴۶ عیسی بدیشان گفته: «ازجانب پدر خود بسیار کارهای نیک به شما نمودم. به سبب کدامیک از آنها مرا سنجسگار می‌کنید؟» ۴۷ یهودیان در جواب گفتند: «به سبب عمل نیک، تو را سنجسگار نمی‌کنیم، بلکه به سبب کفر، زیرا تو انسان هستی و خود را خدا می‌خوانی.» ۴۸ عیسی در جواب ایشان گفت: «آیا در تورات شما نوشته نشده است که من گفتم شما خدایان هستید؟» ۴۹ پس اگر آنان را که کلام خدا بدیشان نازل شد، خدایان خواند و ممکن نیست که کتاب محو گردد، آیا کسی را که پدر تقدیس کرده، به جهان فرستاد، بدو می‌گویند کفر می‌گویی، از آن سبب که گفتم پسر خدا هستم؟» ۵۰ اگر اعمال پدر خود را به جا نمی‌آوریم، ولکن چنانچه به جا می‌آورم، هرگاه به من ایمان نمی‌آورید، به اعمال ایمان آورید تا بدانید و یقین کنید که پدر در من است و من در او.» ۵۱ پس دیگر باره خواستند او را بگیرند، اما از دستهای ایشان بیرون رفت. ۵۲ و باز به آن طرف اردن، جایی که اول یحیی تعیید می‌داد، رفت و در آنجا توقف نمود. ۵۳ ویسیاری نزد او آمد، گفتند که یحیی هیچ معجزه ننمود و لکن هرچه یحیی درباره این شخص گفت راست است. ۵۴ پس بسیاری در آنجا به او ایمان آوردند.

۱۱ و شخصی ایلعازر نام، بیمار بود، از اهل بیت عیسی که ده مریم و خواهرش متولد. ۱۲ و مریم آن است که خداوند را به عطر، تدهین ساخت و پایهای او را به موی خود خشکانید که برادرش ایلعازر بیمار بود. ۱۳ پس خواهارانش نزد او فرستاده، گفتند: «ای آقا، اینک آن که او را دوست می‌داری مرض است.» ۱۴ چون عیسی این را بشید گفت: «این مرض تا به موت نیست بلکه برای جلال خدا تا پسر خدا از آن جلال یابد.» ۱۵ و عیسی مرتا و خواهرش و ایلعازر را محبت می‌نمود. ۱۶ پس چون شنید که بیمار است در جایی که بود دو روز توقف نمود. ۱۷ و بعد از آن به شاگردان خود گفت: «باز به یهودیه بروم.» ۱۸ شاگردان او را گفتند: «ای معلم، الان یهودیان می‌خواستند تو را سنجسگار کنند؛ و آیا باز می‌خواهی بدانجا بروی؟» ۱۹ عیسی جواب داد: «آیا ساعتها روزدوازه نیست؟ اگر کسی در روز راه رود لغزش نمی‌خورد زیرا که نور این جهان را می‌بیند. ۲۰ ولیکن اگر کسی در شب راه رود لغزش خود زیرا که نور در او نیست.» ۲۱ این را گفت و بعد از آن به ایشان فرمود: «دوست ما ایلعازر در خواب است. اما می‌روم تا او را بیدار کنم.» ۲۲ شاگردان او گفتند: «ای آقا اگر خواهید است، شفا خواهد یافت.» ۲۳ اما عیسی درباره موت او سخن گفت و ایشان گمان برداشت که از آرامی خواب می‌گوید. ۲۴ آنگاه عیسی علانية بدیشان گفت: «ایلعازر مرده است.» ۲۵ و برای شما خشنود هستم که در آنجا نبودم تا ایمان آوری ولکن نزد او بروم.» ۲۶ پس توما که به معنی تمام باشد به همساگردان خود گفت: «ما نیز بروم تا با او بیمیریم.» ۲۷

های نخل را گرفته به استقبال اوپریون آمدند و ندا می‌کردند هوشیانان مبارک پادشاه اسرائیل که به اسم خداوند می‌آید.^{۱۴} و عیسی کره الاغی یافته، بر آن سوار شد چنانکه مکتوب است^{۱۵} که «ای دختر صهیون متبر، اینک پادشاه تو سوار بر کره الاغی می‌آید.»^{۱۶} و شاگردانش اولاً این چیزها را نفهمیدند، لکن چون عیسی جلال یافت، آنگاه به باطری آوردنده که این چیزها درباره او مکتوب است و همچنان با او کرده بودند.^{۱۷} و گروهی که با او بودند شهادت دادند که ایلعازر را از خوشوانده، او را از مردگان برخیزانیده است.^{۱۸} و بجهت همین نیز آن گروه او را استقبال کردند، زیرا شنیده بودند که آن معجزه را نموده بود.^{۱۹} پس فریسان به یکدیگر گفتند: «نمی‌بینید که هیچ نفع نمی‌برید؟ اینک تمام عالم از بی او رفته‌اند!»^{۲۰} و از آن کسانی که در عید بجهت عبادت آمده بودند، بعضی یونانی بودند.^{۲۱} ایشان نزد فیلیپس که از بیت صیدای جلیل بود آمدند و سوال کرده، گفتند: «ای آقا می‌خواهیم عیسی را ببینیم.»^{۲۲} فیلیپس آمد و به اندریاس گفت و اندریاس و فیلیپس به عیسی گفتند.^{۲۳} عیسی در جواب ایشان گفت: «ساعنتی رسیده است که پسر انسان جلال یابد.^{۲۴} آمین آمین به شما می‌گویم اگر دانه گندم که در زمین می‌افتد تمیزد، تنها ماند لیکن اگر گمیرد ثمر بسیار آورد.^{۲۵} کسی که جان خود را درست دارد آن را هلاک کند و هر که در این جهان جان خود را دشمن دارد تا حیات جاودانی آن رانگاه خواهد داشت.

(aiōnios g166)

اگر کسی مرا خدمت کند، مرا پیروی بکند و جایی که من می‌باشم آنچه خادم من نیز خواهد بود؛ و هر که مرا خدمت کند پر از فصل این خواهد داشت.^{۲۶} الان جان من مضطرب است و چه بگویم؟ ای پدر مرا از این ساعت رستگار کن. لکن بجهت همین امر تا این ساعت رسیده‌ام. ای پدر اسم خود را جلال بده!» ناگاه صدایی از آسمان دررسید که جلال دادم و باز جلال خواهم داد.^{۲۹} پس گروهی که حاضر بودند این را شنیده، گفتند: «رعد شد!» و دیگران گفتند: «فرشتهای با او تکلم کرد!»^{۳۰} عیسی در جواب گفت: «این صدا از برای من نیامد، بلکه بجهت شما.^{۳۱} الحال داوری این جهان است و الان رئیس این جهان بیرون افکنده می‌شود.^{۳۲} و من اگر از زمین بلند کرده شوم، همه را به سوی خود خواهم کشید.»^{۳۳} و این را گفت کنایه از آن قسم موت که می‌باشد بسیار.^{۳۴} پس همه به او جواب دادند: «ما از تورات شنیده‌ایم که مسیح تا به ابد باقی می‌ماند. پس چگونه تو می‌گویی که پسر انسان پاید بالا کشیده شود؟ کیست این پسر انسان؟»^{۳۵} آنگاه عیسی بدیشان گفت: «اون را باز کنید و بگذارید برود.»^{۴۵} آنگاه بسیاری از یهودیان که با مردم آمده بودند، چون آنچه عیسی کرد دیدند، بلو ایمان آوردند.^{۴۶} ولیکن بعضی از ایشان نزد فریسان رفتند و ایشان را از کارهای که عیسی کرده بوداگاه ساختند.^{۴۷} پس روسای کهنه و فریسان شروا نموده، گفتند: «چه کنیم زیرا که این مرد، معجزات بسیاری نماید؟^{۴۸} اگر او را چنین واگذاریم، همه به او ایمان خواهند آورد و رومیان آمده، جا و قوم مارا خواهند گرفت.»^{۴۹} یکی از ایشان، قیافا نام که در آن سال رئیس کهنه بود، بدیشان گفت: «شما هیچ نمی‌دانید^{۵۰} و فکر نمی‌کنید که بجهت مامفید است که یک شخص در راه قوم بمیرد و تمامی طائفه هلاک نگرددن.»^{۵۱} و این را از خود نگفت بلکه چون در آن سال رئیس کهنه بود، نبوت کرد که می‌باشد عیسی در راه آن طایفه بمیرد؛^{۵۲} و نه در راه آن طایفه تنها بلکه تا فرزندان خدا را که متفرقند در یکی جمع کند.^{۵۳} به شهری که افزار نام داشت و با شاگردان خود در آنجا توقف نمود.^{۵۴} و چون فصل یهود نزدیک شد، بسیاری از بلوکات قبل از فصل اورشیل آمدند تا خود را طاهر سازند^{۵۵} و در طلب عیسی می‌بودند و در هیکل ایستاده، به یکدیگر می‌گفتند: «چه گیان می‌برید؟ آیا برای عید نمی‌آید؟»^{۵۶} اما روسای کهنه و فریسان حکم کرده بودند که اگر کسی بداند که کجا است اطلاع دهد تا او را گرفتار سازند.

۱۲ پس شش روز قبل از عید فصل اورشیل که ایلعازر مرده را از مردگان برخیزانیده بود.^۲ و برای او در آنجاشام حاضر کردن و مرزا خدمت می‌کرد و ایلعازر یکی از مجاسیان با او بود.^۳ آنگاه مزمی رطی از عطر سنبل خالص گرانبهای گرفته، پایهای عیسی را تدهین کرد و پایهای او را از موهای خود خشکانید، چنانکه خانه از بوی عطر پر شد.^۴ پس یکی از شاگردان او یعنی یهودای اسخريوطی، پسر شمعون که تسلیم کننده او بود، گفت: «برای چه این عطر به سیصد دینار فروخته نشدتا به فقرا داده شود؟»^۶ و این را نه از آترو گفت که بروای فقرا می‌داشت، بلکه از آترو که دزد بود و خریطه در حواله او و از آنچه در آن انداخته می‌شد برمی‌داشت.^۷ عیسی گفت: «او را واگذاریزی که بجهت روز تکفین من این را نگاه داشته است.^۸ زیرا که فقرا همیشه با شما می‌باشند و امامن همه وقت با شما نیستم.»^۹ پس جمعی کثیر از یهود چون دانستند که عیسی در آنجا است آمده نه برای عیسی و بس بلکه تا ایلعازر را نیز که از مردگانش برخیزانیده بود ببینند.^{۱۰} آنگاه روسای کهنه شورا کردن که ایلعازر را نیز بکشند.^{۱۱} زیرا که بسیاری از یهود به سبب او می‌رفند و به عیسی ایمان می‌آورند.^{۱۲} فردای آن روز چون گروه بسیاری که برای عید آمده بودند شنیدند که عیسی به اورشیل می‌آید.^{۱۳} شاخه

از ایشان مخفی ساخت. ۳۷ و با اینکه پیش روی ایشان چنین معجزات بسیار نموده بود، بدرو ایمان نیاوردن. ۳۸ تا کلامی که اشیاعا نبی گفت به اتمام رسید: «ای خداوند کیست که خبر ما را باور کرد و بازی خداوند به که آشکار گردید؟» ۳۹ و از آنجهت نتوانستند ایمان آورد، زیرا که اشیاعا نبی گفت: «چشمان ایشان را کور کرد و دلهای ایشان را سخت ساخت تا به چشمان خود نبینند و به دلهای خود نفهمندو برنگردند تا ایشان را شفا دهم.» ۴۰ این کلام راشعیا گفت وقی که جلال او را دید و درباره اوتکلم کرد. ۴۱ لکن با وجود این، بسیاری از سرداران نبی بدرو ایمان آوردند، اما به سبب فریسان اقرار نکردند که مبادا از کیسیه بیرون شوند. ۴۲ زیرا که جلال حلق را پیشتر از جلال خدا دوست می داشتند. ۴۳ آنگاه عیسی ندا کرده، گفت: «آنکه به من ایمان آورد، نه به من بلکه به آنکه مرا فرستاده است، ایمان آورده است. ۴۴ و کسی که مرا دید فرستنده مرا دیده است. ۴۵ من نوری در جهان آدمد تا هر که به من ایمان آورد در ظلمت نماند.

۴۶ و اگر کسی کلام مرا شنید و ایمان نیاورد، من براو داوری نمی کنم زیرا که نیامده ام تا جهان را دادواری کنم بلکه تا جهان را نجات بخشم. ۴۷ هر که مرا حقیر شمارد و کلام مرا قبول نکند، کسی هست که در حق او داوری کند، همان کلامی که گفتم در روز بازپسین بر او داوری خواهد کرد. ۴۸ آنرو که من از خود نگفتم، لکن پدری که مرا فرستاد، به من فرمان داد که چه بگویم و به چه چیز تکلم کنم. ۴۹ و می دانم که فرمان او حیات جاودانی است. پس آنچه من می گویم چنانکه پدرینم گفته است، تکلم می کنم.» (aiōnios g166)

۱۳ و قبل از عید فصح، چون عیسی دانست که ساعت او رسیده است تا از این جهان به جانب پدر برود، خاصان خود را که در این جهان محبت می نمود، ایشان را تا به آخر محبت نمود. ۲ و چون شام می خوردند و ایلیس پیش ازان در دل بیهودا پسر شمعون اخربوطی نهاده بود که او را تسليم کند، ۳ عیسی با اینکه می دانست که پدر همه چیز را به دست او داده است و از نزد خدا آمده و به جانب خدا می رود، ۴ از شام برخاست و جامه خود را بیرون کرد و دستمالی گرفته، به کمر بست. ۵ پس آب در لگن ریخته، شروع کرد به شستن پایهای شاگردان و خشکانیدن آنها با دستمالی که بر کمر داشت. ۶ پس چون به شمعون پطرس رسید، او به وی گفت: «ای آقا تو پایهای مرا می شوی؟» ۷ عیسی در جواب وی گفت: «آنچه من می کنم الان تونمی دانی، لکن بعد خواهی فهمید.» ۸ پطرس به او گفت: «پایهای مرا هرگز نخواهی شست.» عیسی او را جواب داد: «اگر تو را نشویم تو را با من نصیبی نیست.» (aiōn g165) ۹

شمعون پطرس بدو گفت: «ای آقا نه پایهای مرا و بس، بلکه دستها و سر مرا نیز.» ۱۰ عیسی بدو گفت: «کسی که غسل یافته محتاج نیست مگر به شستن پایهای، بلکه تمام او پاک است. و شما پاک هستید لکن نه

گفت: «ای آقا چگونه می خواهی خود را بما بنمایی و نه بر جهان؟»^{۲۳} عیسی در جواب او گفت: «اگر کسی مرا محبت نماید، کلام مرا نگاه خواهد داشت و پدرم او رامحبت خواهد نمود و به سوی او آمد، نزد وی مسکن خواهیم گرفت.^{۲۴} و آنکه مرا محبت نماید، کلام مرا حفظ نمی کند؛ و کلامی که می شنود از من نیست بلکه از پدری است که مرافتستاد.^{۲۵} این سخنان را به شما گفتم وقتی که باشما بودم.^{۲۶} لیکن تسلی دهنده یعنی روح القدس که پدر او را به اسم من فرستد، اوهمه چیز را به شما تعلیم خواهد داد و آنچه به شما گفتم به یاد شما خواهد آورد.^{۲۷} سلامتی برای شما می گذارم، سلامتی خود را به شمامی دهم. همچنانکه جهان می دهد، من به شمامی دهم. دل شما مضطرب و هراسان نباشد.^{۲۸} شنیده اید که من به شما گفتم می روم و نزد شمامی آیم. اگر مرا محبت می نمودید، خوشحال می گشتید که گفتم نزد پدر می روم، زیرا که پدربرگر از من است.^{۲۹} و الان قل از وقوع به شما گفتم تا وقتی که واقع گردد ایمان آورید.^{۳۰} بعد از این بسیار با شما نخواهم گفت، زیرا که رئیس این جهان می آید و در من چیزی ندارد.^{۳۱} لیکن تا جهان بداند که پدر را محبت می نمایم، چنانکه پدر به من حکم کرد همانطور می کنم. برخیزید از اینجا برویم.

۱۵ «من تاک حقیقی هستم و پدر من باعیان است.^{۳۲} هر شاخه ای در من که میوه نیاورد، آن را دور می سازد و هرچه میوه آرد آن را پاک می کند تا بیشتر میوه آورد.^{۳۳} الحال شما به سبب کلامی که به شما گفتم ام پاک است. هستید.^{۳۴} در من بمانید و من در شما. همچنانکه شاخه از خودنمی تواند میوه آورد اگر در تاک نماند، همچنین شما نیز اگر در من نمانید.^{۳۵} من تاک هستم و شما شاخه ها. آنکه در من می ماند و من در او، میوه بسیار می آورد زیرا که جدا از من هیچ نمی توانید کرد.^{۳۶} اگر کسی در من نماند، مثل شاخه بیرون انداده می شود و می خشکد و آنها را جمع کرده، در آتش می اندازند و سوخته می شود.^{۳۷} اگر در من بمانید و کلام من در شما بماند، آنچه خواهید بطلید که برای شما خواهد شد.^{۳۸} جلال پدر من آشکارا می شود به اینکه میوه بسیار بیارید و شاگرد من بشوید.^{۳۹} همچنان که پدر مرا محبت نمود، من نیز شما را محبت نمودم؛ در محبت من بمانید.^{۴۰} اگر احکام مرا نگاه دارید، در محبت من خواهید ماند، چنانکه من احکام پدر خود را نگاه داشته ام و در محبت او می مانم.^{۴۱} این را به شما گفتم تا خوشی من در شما باشد و شادی شما کامل گردد.^{۴۲} این است حکم من که یکدیگر را محبت نمایید، همچنان که شما را محبت نمودم.^{۴۳} کسی محبت بزرگتر از این ندارد که جان خود را بجهت دوستان خود بدده.^{۴۴} شما دوست من هستید اگر آنچه به شما حکم می کنم به جا آید.^{۴۵} دیگر شما را بنده نمی خوانم زیرا که بنده آنچه آقایش می کند نمی داند؛ لکن شما را دوست خوانده ام زیرا که هرچه از پدر

می روم، الان نمی توانی از عقب من بیایی و لکن در آخر از عقب من خواهی آمد.^{۴۶} ۳۷ پطرس بدو گفت: «ای آقا برای چه الان نتوان از عقب تو بیایم؟ جان خود را در راه را خواهیم نهاد.^{۴۷} عیسی به او جواب داد: «ای جان خود رادر راه من می نهی؟ آمین آمین به تو می گوییم تا سه مرتبه مرا انکار نکرده باشی، خرسوس بانگ نخواهد زد.

۱۴ «دل شما مضطرب نشود! به خدا ایمان آورید به من نیز ایمان آورید. ۲ در خانه پدر من منزل بسیار است والا به شما می گفتم. می روم تا برای شما مکانی حاضر کنم، ۳ و اگر بروم و از برای شما مکانی حاضر کنم، بازمی آیم و شما را برداشته با خود خواهیم برد تا جایی که من می باشم شما نیز باشید.^۴ و جایی که من می روم می دانید و راه را می دانید.^۵ ۵ توما بدو گفت: «ای آقا نمی دانیم کجا روی. پس چگونه راه را توانیم دانست؟»^۶ عیسی بدو گفت: «من راه و راستی و حیات هستم. هیچ کس نزد پدر جز به وسیله من نمی آید.^۷ اگر مرا می شناختید، پدر مرا نیز می شناختید و بعد از این او را می شناسید و اورا دیده اید.^۸ فلیپس به وی گفت: «ای آقا پدر را به ما نشان ده که ما را کافی است.^۹ عیسی بدو گفت: «ای فلیپس در این مدت با شما بوده ام، آیامرا نشناخته ای؟^{۱۰} کسی که مرا دید، پدر را دیده است. پس چگونه تو می گویی پدر را به ما نشان ده؟^{۱۱} آیا باور نمی کنی که من در پدر هستم و پدر در من است؟ سخنهایی که من به شما می گوییم از خود نمی گویم، لکن پدری که در من ساکن است، او این اعمال را می کند.^{۱۲} مرا تصدیق کنید که من در پدر هستم و پدر در من است، والا مرا به سبب آن اعمال تصدیق کنید.^{۱۳} آمین آمین به شمامی گویی هر که به من ایمان کنید، کارهایی را که من می کنم او نیز خواهد کرد و بزرگتر از اینها نیز خواهد کرد، زیرا که من نزد پدر می روم.^{۱۴} «و هر چیزی را که به اسم من سوال کنید بهجا خواهیم آورد تا پدر در پسر جلال یابد.^{۱۵} اگرچیزی به اسم من طلب کنید من آن را بهجا خواهیم آورد.^{۱۶} اگر مرا دوست دارد، احکام مرا نگاه دارد.^{۱۷} و من از پدر سوال می کنم و تسلی دهنده ای دیگر به شما عطا خواهد کرد تا همیشه باشما بماند، (aión g165) ^{۱۷} یعنی روح راستی که جهان نمی تواند او را قبول کند زیرا که او را نمی بیند و نمی شناسد و اما شما او را می شناسید، زیرا که باشما می ماند و در شما خواهد بود.^{۱۸} «شما را یتیم نمی گذارم نزد شما می آیم.^{۱۹} بعد از اندک زمانی جهان دیگر مرا نمی بیند و اما شما مرا می بینید و از این جهت که من زندهام، شما هم خواهید زیست.^{۲۰} و در آن روز شما خواهید دانست که من در پدر هستم و شما در من و من در شما.^{۲۱} هر که احکام مرا دارد و آنها را حفظ کند، آن است که مرا محبت می نمایید؛ و آنکه مرا محبت می نمایید، پدر من او را محبت خواهد نمود و من او را محبت خواهیم نمود و خود را به او ظاهر خواهیم ساخت.^{۲۲} یهودا، نه آن اسخريوطی، به وی

شنیده ام به شماییان کردم. ۱۶ شما مرا بزنگزیدید، بلکه من شما را بزنگزیدم و شما را مقر کرم تا شما بروید و میوه آورید و میوه شما بماند تا هرچه از پدر به اسم من طلب کنید به شما عطا کند. ۱۷ به این چیزها شما را حکم می کنم تایکیدیگر را محبت نمایید. ۱۸ «اگر جهان شما را دشمن دارد، بدانید که پیشتر از شما مرا دشمن داشته است. ۱۹ اگر از جهان نبودید، جهان خاصان خود را دوست می داشت. لکن چونکه از جهان نبستید بلکه من شما را از جهان بگزیده ام، از این سبب جهان با شما دشمنی می کند. ۲۰ به مخاطر آرید کلامی را که به شما گفتم: غلام بزرگزار آقای خود نیست. اگر مرا زحمت دادند، شما نزیر زحمت خواهند داد، اگر کلام مرا نگاه داشتند، کلام شما را هم نگاه خواهند داشت. ۲۱ لکن بجهت اسم من جمیع این کارها را به شما خواهند کرد زیرا که فرستنده مرا نمی شناسند. ۲۲ اگر نیامده بودم و به ایشان تکلم نکرده، گناه نمی داشتند؛ و اما الان عذری برای گناه خودتدارند. ۲۳ هرکه مرا دشمن دارد پدر مرا نیز دشمن دارد. ۲۴ و اگر در میان ایشان کارهایی نکرده بودم که غیر از من کسی هوگز نکرده بود، گناه نمی داشتند. ولیکن اکنون دیدند و دشمن داشتند مرا و پدر مرا نیز. ۲۵ بلکه تا تمام شود کلامی که در شریعت ایشان مکتوب است که «ماری سبب دشمن داشتند.» ۲۶ لیکن چون تسلی دهنده که او را از جانب پدر نزد شما می فرستم آید، یعنی روح راستی که از پدر صادر می گردد، او بر من شهادت خواهد داد. ۲۷ و شما نیز شهادت خواهید داد زیرا که از ابتدا با من بوده اید.

۱۶ این را به شما گفتم تا لغزش نخورید. ۲ شما را از کناییس بپرون خواهند نمود؛ بلکه ساعتی می آید که هرکه شما را بکشد، گمان برد که خدا را خدمت می کند. ۳ و این کارهارا با شما خواهند کرد، بجهت آنکه نه پدر راشناخته اند و نه مرا. ۴ ولیکن این را به شما گفتم تاوقتی که ساعت از پدر بخاطر آورید که من به شما گفتمن. و این را از اول به شما نگفتم، زیرا آید به مخاطر آورید که من به شما گفتمن. و این را از اول به شما نگفتم، زیرا که با شما بودم. ۵ «اما الان نزد فرستنده خود می روم و کسی از شما از من نمی پرسد به کجا می روی. ۶ ولیکن چون این را به شما گفتم، دل شما از خود پر شده است. ۷ و من به شما راست می گویم که رفق من برای شما مفید است، زیرا اگر نزور نمایی داشته باشد نزد شما خواهد آمد. اما اگر بروم او را نزد شمامی فرستم. ۸ و چون او آید، جهان را بر گناه وعدالت و داوری ملزم خواهد نمود. ۹ اما بر گناه، زیرا که به من ایمان نمی آورند. ۱۰ و اما بر عدالت، از آن سبب که نزد پدر خود می روم و دیگر مرانخواهید دید. ۱۱ و اما بر داوری، از آنرو که بر رئیس این جهان حکم شده است. ۱۲ «و سیار چیزهای دیگر نیز دارم به شما بگویم، لکن الان طاقت تحمل آنها را ندارید. ۱۳ ولیکن چون او یعنی روح راستی آید، شما را به جمیع راستی هدایت خواهد کرد زیرا که از خود تکلم نمی کند بلکه به آنچه شنیده است سخن خواهد گفت و از امور آینده به شما

تا پسربت نیز تو را جلال دهد. ۲ همچنان که او را ببره بشری قدرت داده ای تا هرچه بدو داده ای به آنها حیات جاودانی بخشد. ۳ **(aiōnios g166)**

و حیات جاودانی این است که تو را خدای واحد حقیقی و عیسی مسیح را که فرستادی بشناسند. ۴ **(aiōnios g166)** ۴ من بر روی زمین تو را جلال

دادم و کاری را که به من سپردی تابکم، به کمال رسانیدم. ۵ و الان توای پدر مرا نزد خود جلال ده، به همان جلالی که قبل از آفرینش جهان نزد تو داشتم. ۶ «اسم تو را به آن خدای واحد حقیقی و عیسی مسیح را ساختم. از آن تو بودند و ایشان را به من دادی و کلام تو را نگاه داشتند. ۷ و الان دانستند آنچه من داده ای از نزد تو می باشد. ۸ زیرا کلامی را که به من سپردی، بدیشان سپردم و ایشان قبول کردند و از روی یقین دانستند که از نزد تو بیرون آمدم و ایمان آوردند که تو مرافستادی. ۹ من بجهت اینها سوال می کنم و برای جهان سوال نمی کنم، بلکه از برای کسانی که به من داده ای، زیرا که از آن تو می باشند. ۱۰ و آنچه ازآن من است از آن تو است و آنچه از آن تو است از آن من است و در آنها جلال یافته ام. ۱۱ بعد از این در جهان نیستم اما اینها در جهان هستند و من نزد تو می آیم. ای پدر قدوس اینها را که به من داده ای، به اسم خود نگاه دار تا یکی باشند چنانکه ما هستیم. ۱۲ مادامی که با ایشان در جهان بودم، من ایشان را به اسم تو نگاه داشتم، و هر کس را که به من داده ای حفظ نمودم که یکی از ایشان هلاک نشد، مگر پسر هلاکت تا کتاب تمام شود. ۱۳ و اما الان نزد تو می آیم. و این را در جهان می گویم تا خوشی مرا در خود کامل داشته باشند. ۱۴ من کلام تو را به ایشان دادم و جهان ایشان را داشمن داشت زیرا که از جهان نیستند، همچنان که من نیز از جهان نیستم. ۱۵ خواهش نمی کنم که ایشان را از جهان ببری، بلکه تا ایشان را از شرینگاه داری. ۱۶ ایشان از جهان نیستند چنانکه من از جهان نمی باشم. ۱۷ ایشان را به راستی خود تقدیس نما. کلام تو راستی است. ۱۸ همچنان که مرا در جهان فرستادی، من نیز ایشان را در جهان فرستادم. ۱۹ و بجهت ایشان من خود را تقدیس می کنم تا ایشان نیز در راستی، تقدیس کرده شوند. ۲۰ «و نه برای اینها فقط سوال می کنم، بلکه برای آنها نیز که به وسیله کلام ایشان به من ایمان خواهند اورد. ۲۱ تا همه یک گردند چنانکه توای پدر، در من هستی و من در تو، تا ایشان نیز در مایک پاشند تا جهان اینم آرد که تو مرا فرستادی. ۲۲ و من جلالی را که به من دادی به ایشان دادم تا یک پاشند چنانکه ما یک هستیم. ۲۳ من در ایشان و تو در من، تا در یکی کامل گردند و تا جهان بداند که تو مرا فرستادی و ایشان را محبت نمودی چنانکه مرا محبت نمودی. ۲۴ ای پدر می خواهم آنای که به من داده ای با من پاشند در جایی که من می باشم تا جلال را که به من داده ای ببینند، زیرا که مرا پیش از بنای جهان محبت نمودی. ۲۵ ای پدر عادل، جهان تو را نشناخت، اما من تو را شناختم؛ و

می دهی؟» ۲۳ عیسی بدو جواب داد: «اگر بد گفتم، به بدی شهادت ده؛ و اگر خوب، بای چه مرا می زنی؟» ۲۴ پس حنا او را بسته، به نزد قیافا رئیس کهنه فرستاد. ۲۵ و شمعون پطرس ایستاده، خود را گرم می کرد. بعضی بدو گفتند: «آیا تو نیز از شاگردان او نیستی؟» او انکار کرده، گفت: «نیستم!» ۲۶ پس یکی از غلامان رئیس کهنه که از خویشان آن کس بود که پطرس گوشش را بریده بود، گفت: «مگرمن تو را با او در باع ندیدم؟» ۲۷ پطرس باز انکار کرد که در حال خروس بانگ زد. ۲۸ بعد عیسی را از نزد قیافا به دیوانخانه آوردند و صحیح بود و ایشان داخل دیوانخانه نشدنند مبادا نجس بشوند بلکه تا فصح را بخورند. ۲۹ پس پیلاطس به نزد ایشان بیرون آمد، گفت: «چه دعوی بر این شخص دارید؟» ۳۰ در جواب او گفتند: «اگر او بدکار نمی بود، به تو تسليم نمی کردیم.» ۳۱ پیلاطس بديشان گفت: «شما اروا بگیرید و موافق شريعت خود بر او حکم نمایید.» یهودیان به وی گفتند: «بر ما جایز بیست که کسی را بکشیم.» ۳۲ تا قول عیسی تمام گردد که گفته بود، اشاره به آن قسم موت که باید بمرید. ۳۳ پس پیلاطس باز داخل دیوانخانه شد و عیسی را طلبیده، به او گفت: «آیا تو پادشاه یهوده‌ستی؟» ۳۴ عیسی به او جواب داد: «آیا تو پادشاه شما.» ۳۵ ایشان فریاد زدند: «او را بردار، بردار! صلیش کن!» پیلاطس به ایشان گفت: «آیا پادشاه شما رامصلوب کنم؟» روسای کهنه جواب دادند که «غیر از قیصر پادشاهی نداریم.» ۳۶ آنگاه او را بديشان تسليم کرد تا مصلوب شود. پس عیسی را گرفته بردند ۱۷ و صلیب خود را برداشتند، بیرون رفت به موضوعی که به جمجمه مسمی بود و به عبرانی آن را جلختا می گفتند. ۱۸ او را در آنجا صلیب نمودند و دو نفر دیگر از این طرف و آن طرف و عیسی را در میان. ۱۹ و پیلاطس تقصیرنامه‌ای نوشته، بر صلیب گذاشت؛ و نوشته این بود: «عیسی ناصری پادشاه یهود.» ۲۰ و این تقصیر نامه را بسیاری از یهود خواندند، زیرا آن مکانی که عیسی را صلیب کردند، نزدیک شهریود و آن را به زبان عبرانی و یونانی و لاتینی نوشته بودند. ۲۱ پس روسای کهنه یهود به پیلاطس گفتند: «منویس پادشاه یهود، بلکه که او گفت منم پادشاه یهود.» ۲۲ پیلاطس جواب داد: «آنچه نوشتم، نوشتم.» ۲۳ پس لشکریان چون عیسی را صلیب کردند، جامه های او را برداشتند، چهار قسمت کردند، هرسپاهی را یک قسمت؛ و پیارهان را نیز، اما پیارهان درز نداشتند، بلکه تمام از بالا بافتند شده بود. ۲۴ پس به یکدیگر گفتند: «این را پاره نکنیم، بلکه قرعه بر آن بیندازیم تا از آن که شود.» تا تمام گردد کتاب که می گوید: «در میان خود جامه های مرا تقسیم کردند و بر لباس من قرعه افکنند.» پس لشکریان چنین کردند. ۲۵ و پای صلیب عیسی، مادر او و خواهر مادرش مریم زن، کلوبا و مریم مجذلیه ایستاده بودند. ۲۶ چون عیسی مادر خود را با آن شاگردی که دوست می داشت ایستاده دید، به مادر خود گفت: «ای زن، اینک پسر تو.» ۲۷ و به آن شاگرد گفت: «اینک مادر تو.» و در همان ساعت آن

شاگرد او را به خانه خود برد. ۲۸ و بعد چون عیسی دید که همه چیز به انجام رسیده است تا کتاب تمام شود، گفت: «تشنیم». ۲۹ و در آنجا طرفی پر از سرکه گذارده بود. پس اسفنجی را از سرکه پر ساخته، و بر زوفا گذارده، نزدیک دهان او بردند. ۳۰ چون عیسی سرکه را گرفت، گفت: «تمام شد.» و سر خود را پایین آورده، جان پداد. ۳۱ پس یهودیان تا بدنهای در روز سبت بر صلیب نماند، چونکه روز تهیه بود و آن سبت، روز بزرگ بود، از پلاطوس درخواست کردند که ساق پایهای ایشان را بشکنند و پایین بیاورند. ۳۲ آنگاه لشکریان آمدند و ساقهای آن اول و دیگری را که با او پیش از آن مرده است، ساقهای او را نشکنند. ۳۴ لکن یکی از لشکریان به پهلوی او نیزه‌ای زد که در آن ساعت خون و آب بیرون آمد. ۳۵ و آن کسی که دید شهادت داد و شهادت او راست است و او می‌داند که راست می‌گوید تا شما نیز ایمان آورید. ۳۶ زیرا که این واقع شد تا کتاب تمام شود که می‌گوید: «استخوانی از او شکسته نخواهد شد.» ۳۷ و باز کتاب دیگر می‌گوید: «آن کسی را که نیزه زند خواهد نگیرست.» ۳۸ و بعد از این، یوسف که از اهل رامه و شاگرد عیسی بود، لیکن مخفی به سبب ترس یهود، از پلاطوس خواهش کرد که جسد عیسی را بپاردارد. پلاطوس اذن داد. پس آمده، بدن عیسی را بداشته، در کفن با حنوط به رسم تکفین یهود شب نزد عیسی آمده بود، مر مخلوط با عود قریب به صدر طلب با خود آورد. ۴۰ آنگاه بدن عیسی را بداشته، در کفن با حنوط به رسم تکفین یهود پیچیدند. ۴۱ و در موضوعی که مصلوب شد باعی بود و دریاع، قبر تازه‌ای که هرگز هیچ کس در آن دفن نشده بود. ۴۲ پس به سبب تهیه یهود، عیسی را در آنجا گذاشتند، چونکه آن قبر نزدیک بود.

۲۰ با مددان در اول هفته، وقتی که هنوز تاریک بود، مریم مجده‌لیه به سر قرامدو دید که سنگ از قبر برداشته شده است. ۲ پس دون دوان نزد شمعون پطرس و آن شاگرد دیگر که عیسی او را دوست می‌داشت آمده، به ایشان گفت: «خداؤند را از قبر برده‌اند و نمی‌دانیم او را کجا گذارده‌اند.» ۳ آنگاه پطرس و آن شاگرد دیگر پریرون شده، به جانب قبر رفته. ۴ و هر دو با هم می‌دویدند، اما آن شاگرد دیگر از پطرس پیش افتداده، اول به قبر رسید، ۵ و خم شده، کفن را گذاشته دید، لیکن داخل نشد. ۶ بعد شمعون پطرس نیز از عقب او آمد و داخل قبر گشته، کفن را گذاشته دید، ۷ و دستمالی را که بر سر او بود، نه با کفن نهاده، بلکه در جای علیحده پیچیده. ۸ پس آن شاگرد دیگر که اول به سر قبر آمده بود نزد داخل شده، دید و ایمان آورد. ۹ زیرا هنوز کتاب را نفهمیده بودند که باید او از مردگان برخیزد. ۱۰ پس آن دو شاگرد به مکان خود برگشته‌اند. ۱۱ اما مریم بیرون قبر، گریان ایستاده بود و چون می‌گریست به سوی قبر خم شده، ۱۲ دو فرشته را که لباس سفید در بر داشتند، یکی به طرف سر و دیگری

۲۱ بعد از آن عیسی باز خود را در کناره دریای طبریه، به شاگردان ظاهر ساخت و بر اینطور نمودار گشت: ۲ شمعون پطرس و توما معروف به توما و نتائیل که از قنانی جلیل بود و دو پسر زیبی و دو نفر دیگر از شاگردان او جمع بودند. ۳ شمعون پطرس به ایشان گفت: «می‌روم تا صید

ماهی کنم.» به او گفتند: «مانیز با تو می آیم.» پس بیرون آمده، به کشته شود؟» ۲۲ عیسی بدوگفت: «اگر بخواهم که او بماند تا باز آیم تو را چه؟ تو از عقب من بیا.» ۲۳ پس این سخن در میان برادران شهرت یافت که آن شاگرد نخواهد مرد. لیکن عیسی بدو نگفت که نمی برد، بلکه بدیشان گفت: «ای بچه‌ها نزد شما خوارکی هست؟» به او جواب دادند که «نی.» ۴ بدیشان گفت: «دام را به طرف راست کشته بیندازید که خواهید یافت.» پس انداختند و ازکثر ماہی توانستند آن را بکشند. ۵ پس آن شاگردی که عیسی او را محبت می نمود به پطرس گفت: «گمان ندارم که جهان هم گنجایش نوشته‌ها را داشته باشد.

«خداؤند است.» چون شمعون پطرس شنید که خداوند است، جامه خود را به خویشن پیچید چونکه برهنه بود و خود را در دریا انداخت. ۶ اما شاگردان دیگر در زورق آمدند زیارا خشکی دور نبودند، مگر قریب به دویست ذراع و دام ماہی را می کشیدند. ۷ پس چون به خشکی آمدند، آتشی افروخته و ماہی بر آن گذارده و نان دیدند. ۸ عیسی بدیشان گفت: «از ماہی ای که الان گرفته‌اید، بیاورید.» ۹ پس شمعون پطرس رفت و دام را بزمین کشید، پر از صد و پنجاه و سه ماہی بزرگ و با وجودی که اینقدر بود، دام پاره نشد. ۱۰ عیسی بدیشان گفت: «بیایید بخارید.» ولی احدي از شاگردان جرات نکرد که از او پرسد «تو کیستی؟»، زیرا می دانستند که خداوند است. ۱۱ آنگاه عیسی آمد و نان را گرفته، بدیشان داد و همچین ماہی را. ۱۲ و این مرتبه سوم بود که عیسی بعد از برخاستن از مردگان، خود را به شاگردان ظاهرکرد. ۱۳ آنگاه عیسی آمد و نان را گرفته، مرا بیشتر از اینها محبت می نمایی؟» بدو گفت: «بلی خداوندا، تو می دانی که تو را دوست می دارم.» بدو گفت: «بره های مرا خوارک بده.» ۱۴ باز در ثانی به او گفت: «ای شمعون، پسر یونا، آیا مرا محبت می نمایی؟» به او گفت: «بلی خداوندا، تومی دانی که تو را دوست می دارم.» بدو گفت: «گوسفندان مرا شبانی کن.» ۱۵ و بعد از اینگاه عیسی بدوگفت: «ای شمعون، پسر یونا، مرا دوست می داری؟» پطرس محروم گشت، زیرا مرتبه سوم بدو گفت «مرا دوست می داری؟» پس به او گفت: «خداؤند، تو بر همه‌چیز واقف هستی. تومی دانی که تو را دوست می دارم.» عیسی بدوگفت: «گوسفندان مرا خوارک د.» ۱۶ آمین آمین به تو می گویم وقتی که جوان بودی، کمر خود رامی بستی و هر جا می خواستی می رفی و لکن زمانی که پیر شوی دستهای خود را دراز خواهی کرد و دیگران تو را بسته به جایی که نمی خواهی تو را خواهند برد.» ۱۷ و بدین سخن اشاره کرد که به چه قسم موت خدا را جلال خواهد داد و چون این را گفت، به او فرمود: «از عقب من بیا.» ۱۸ پطرس ملتفت شده، آن شاگردی که عیسی او را محبت می نمود دید که از عقب می آید؛ و همان بود که بر سینه وی، وقت عشا تکیه می زد و گفت: «خداؤند کیست آن که تو را تسلیم می کند.» ۱۹ پس چون پطرس او را دید، به عیسی گفت: «ای خداوند و او چه

کارهای رسولان

همراهان ما بودند، در تمام آن مدتی که عیسی خداوند با ما آمد و رفت می‌کرد، ۲۲ از زمان تعمید یحیی، تا روزی که ازند ما بالا برده شد، یکی از ایشان با ما شاهدیرخاستن او بشود.» ۲۳ آنگاه دو نفر یعنی یوسف مسمی به برسیاکه به یوستس ملقب بود و متیاس را بپرا داشتند، ۲۴ و دعا کرده، گفتند: «توای خداوند که عارف قلوب همه هستی، پنما کدامیک از این دو را برگزیده‌ای ۲۵ تا قسمت این خدمت و رسالت را بپاد که بیهودا از آن باز افتاده، به مکان خودبیوست.» ۲۶ پس قرعه به نام ایشان افکندند و قرعه به نام متیاس برآمد و او با یازده رسول محسوب گشت.

۲ و چون روز پنطیلیکاست رسید، به یک دل در یکجا بودند. ۲ که ناگاه آوازی چون صدای وزیدن باد شدید از آسمان آمد و تمام آن خانه را که در آنجا نشسته بودند پر ساخت. ۳ وزبانه‌های منقسم شده، مثل زبانه‌های آتش بدیشان ظاهر گشته، بر هر یکی از ایشان قوار گرفت. ۴ و همه از روح القدس پر گشته، به زبانهای مختلف، به نوعی که روح بدیشان قادر تلفظ بخشید، به سخن گفتن شروع کردند. ۵ و مردم یهود دین دار از هر طایفه زیر فلک دراورشلیم منزل می‌داشتند. ۶ پس چون این صداباند شد گروهی فراهم شده در حیرت افتادند زیرا هر کس لغت خود را از ایشان شنید. ۷ و همه مبهوت و معجب شده به یکدیگر می‌گفتند: «مگر همه اینها که حرف می‌زنند جلیلی نیستند؟» ۸ پس چون است که هر یکی از ما لغت خود را که در آن تولد یافته‌ایم می‌شنویم؟ ۹ پارتیان و مادیان و عیلامیان و ساکنان جزیره و یهودیه و کبد کیا و پینطس و آسیا و فریجیه و پمقلیه و مصر ونواحی لیبا که مصلن به قیروان است و غربا از روم یعنی یهودیان و جدیدان ۱۱ و اهل کریت و عرب اینها را می‌شنویم که به زبانهای ما ذکر کریایی خدا می‌کنند.» ۱۲ پس همه در حیرت و شک افاده، به یکدیگر گفتند: «این به کجا خواهد نامید؟» ۱۳ اما بعضی اسهرهای اکنان گفتند که «از خمر تازه مست شده‌اند!» ۱۴ پس پطرس با آن یازده برشاسته، آواز خودرا بلند کرده، بدیشان گفت: «ای مردان یهود و جمیع سکنه اورشلیم، این را بدانید و سخنان مرفاگریید.» ۱۵ زیرا که اینها مست نیستند چنانکه شما گمان می‌برید، زیرا که ساعت سوم از روز است. ۱۶ بلکه این همان است که بوئیل نبی گفت که «خدا می‌گوید در ایام آخر چنین خواهد بود که از روح خود بر تمام بشر خواهم ریخت ویسران و دختران شما نبوت کنند و جوانان شما رویاها و پیران شما خوابها خواهند دید؛» ۱۸ و برغلامان و کمیزان خود در آن ایام از روح خودخواهم ریخت و ایشان نبوت خواهد نمود. ۱۹ واژ بالا در افلات، عجایب و از پایین در زمین، آیات را از خون و آتش و بخار دود به ظهور آوم. ۲۰ خوشید به ظلمت و ماه به خون مبدل گردید قبل از وقوع روز عظیم مشهور خداوند. ۲۱ و چنین خواهد بود که هر که نام خداوند را بخواند، نجات پاید.» ۲۲ «ای مردان اسرائیلی این سخنان را بشوید. عیسی ناصری مردی

۱ صحیفه اول را انشا نمودم، ای تیوفلس، درباره همه اموری که عیسی به عمل نمودن و تعلیم دادن آنها شروع کرد. ۲ تا آن روزی که رسولان برگزیده خود را به روح القدس حکم کرده، بالا برده شد. ۳ که بدیشان نیز بعد از حمایت کشیدن خود، خویشتن را زنده ظاهر کرد به دلیلهای بسیار که در مدت چهل روز بر ایشان ظاهر می‌شد و درباره امور مملکت خدا سخن می‌گفت. ۴ و چون با ایشان جمع شد، ایشان راقدغن فرمود که «از اورشلیم جدا مشوید، بلکه منتظر آن وعده پدر باشید که از من شنیده‌اید.» ۵ زیرا که یحیی به آب تعمید می‌داد، لیکن شما بعد از اندک ایامی، به روح القدس تعمید خواهید یافت.» ۶ پس آنانی که جمع بودند، از او سوال نموده، گفتند: «خداؤندا آیا در این وقت مملکت را بر اسرائیل باز برقرار خواهی داشت؟» ۷ بدیشان گفت: «از شما نیست که زمانها و اوقاتی را که پدر در قدرت خود نگاه داشته است بدانید.» ۸ لیکن چون روح القدس بر شما می‌آید، قوت خواهید یافت و شاهدان من خواهید بود، در اورشلیم و تمامی یهودیه و سامره و تا اقصای جهان.» ۹ و چون این را گفت، وقتی که ایشان همی نگریستند، بالا برده شد و ابری او را از چشمان ایشان در ریود. ۱۰ و چون به سوی آسمان چشم دوخته می‌بودند، هنگامی که او می‌رفت، ناگاه دومرد سفیدپوش نزد ایشان ایستاده، ۱۱ گفتند: «ای مردان جلیلی چرا ایستاده، به سوی آسمان نگرانی‌دید؟ همین عیسی که از نزد شما به آسمان بالا برده شد، باز خواهد آمد به همین طوری که او را به سوی آسمان روانه دیدید.» ۱۲ آنگاه به اورشلیم مراجعت کردند، از کوه مسمی به زیعون که نزدیک به اورشلیم به مسافت سفر یک روز سبت است. ۱۳ و چون داخل شدند، به بالاخانه‌ای برآمدند که در یعنی چهارمین و بیست و یکمین برج اورشلیم و فیلپس و توما و برتویلانا و مرتضی و یعقوب بن حلقی و شمعون غیور و یهودای برادر بعقوب مقیم بودند. ۱۴ و جمیع اینها با زنان و مریم مادر عیسی و برادران او به یکدیگر در عبادت و دعا مواظب می‌بودند. ۱۵ و در آن ایام، پطرس در میان برادران که عدد اسامی ایشان جمله قرب به صد و بیست بود برشاسته، گفت: «ای برادران، می‌بايست آن نوشته تمام شود که روح القدس از زبان داوودپیش گفت درباره یهودا که راهنمای شد برای آنانی که عیسی را گرفتند.» ۱۶ که او با ما محسوب شده، نصیبی در این خدمت یافت. ۱۸ پس او از اجرت ظلم خود، زمینی خریده، به روی درافتاده، از میان پاره شد و تمامی اعماق ایشان را که حقل دما، یعنی زمین خون نامیده شد. ۱۹ زیرا در کتاب زبور مکتوب است که خانه او خراب بشود و هیچ کس در آن مسکن نگیرد و نظارتش را دیگری ضبط نماید. ۲۱ الحال می‌باید از آن مردمانی که

که نزد شما از جانب خدامیرهن گشت به قوات و عجایب و آیاتی که خدادار میان شما از او صادر گردانید، چنانکه خودمی دانید، ۲۳ این شخص چون بحسب اراده مستحکم و پیشانی خدا تسلیم شد، شما بدست گناهکاران بر صلیب کشیده، کشیده، ۲۴ که خدا دردهای موت را گستته، او را برخیزانید زیرا محال بود که موت او را در پند نگاه دارد، ۲۵ زیرا که داود درباره وی می‌گوید: «خداؤنده راهمواره پیش روی خود دیده‌ام که بدست راست من است تا جنبش نخورم»؛ ۲۶ از این سبب دلم شادگردید و زبانم به وجود آمد بلکه جسم نیز در امیدسakan خواهد بود؛ ۲۷ زیرا که نفس مرد عالم اموات نخواهی گذاشت و اجازت نخواهی داد که قدوس تو فساد را بینید. (Hadēs g86) ۲۸ طریقه‌ای حیات را به من آموختنی و مرد از روی خود به خرمی سیرگردانید. «ای برادران، می‌توانم درباره داود پطیرا خ با شما می‌محابا سخن گویم که او وفات نموده، دفن شد و مقبره او تا امروز در میان ماست. ۲۹ پس چون نبی بود و دانست که خدا برای او قسم خودکه از ذرتی صلب او بحسب جسد، مسیح را برانگیزاند تا بر تخت او بنشیند، ۳۰ ای برادران، پیش دیده، گفت که نفس او در عالم اموات گذاشته نشود و جسد او فساد را نبیند. (Hadēs g86) ۳۱ پس همان عیسی را خدا برخیزاند و همه ما شاهد برآن هستیم. ۳۲ پس چون بدست راست خدا بالا برده شد، روح القدس موعود را از پدر یافته، این را که شما حال می‌بینید و می‌شوید ریخته است. ۳۳ زیرا که داود به آسمان صعود نکرد لیکن خودمی گوید: «خداؤنده خداوند من گفت بر دست راست من بنشین ۳۴ تا دشمنات را پای انداز تو سازم». ۳۵ پس جمیع خاندان اسرائیل بقین بداند که خدا همین عیسی را که شما مصلوب کردید خداوند و مسیح ساخته است. ۳۶ چون شنیدند در لریش گشته، به پطرس و سایر رسولان گفتند: «ای برادران چه کنیم؟» ۳۷ پطرس بدیشان گفت: «تویه کنید و هر یک از شما به اسم عیسی مسیح بجهت آمرزش گناهان تعیید گردید و عطای روح القدس را خواهید یافت. ۳۸ زیرا که این وعله است برای شما و فرزندان شما و همه آنانی که دورند یعنی هر که خداوند خدای ما او را بخواند.» ۳۹ و به سخنان بسیار دیگر، بدیشان شهادت داد و موظمه نموده، گفت که «خود را این فرقه کجرو رستگارسازید». ۴۰ پس ایشان کلام او را پذیرفته، تعیید گرفتند و در همان روز تخمین سه هزار نفر بدیشان پیوستند ۴۱ و در تعلیم رسولان و مشارکت ایشان و شکستن نان و دعواها مواظیت می‌نمودند. ۴۲ و همه خلق ترسیدند و معجزات و علامات بسیار از دست رسولان صادر می‌گشتند. ۴۳ و همه ایمانداران با هم می‌زیستند و در همه چیز شریک می‌بودند. ۴۴ و هر روزه درهیکل به یکدل هر کس به قدر احتیاجش تقسیم می‌گردند. ۴۵ و هر روز خود را فروخته، آنها را به پیوسته می‌بودند و در خانه‌ها نان را پاره می‌گردند و خوارک را به خوشی از میان برادران شما برای شما برخواهدا نگیخت. کلام او را در هرجه به

شما تکلم کنیدشنوید؛ ۲۲ و هر نفسی که آن نبی را نشنود، از قوم منقطع گردد. ۲۴ و جمیع اینها نیز از سموئیل و آنانی که بعد از او تکلم کردند از این ایام اخبار نمودند. ۲۵ شما هستید اولاد پیغمبران و آن عهدی که خدا با اجداد ما بست، وقتی که به ابراهیم گفت از ذریت تو جمیع قبایل زمین، برکت خواهند یافت ۲۶ برای شما اولاً خدا بنده خود عیسی را برخیزانیده، فرستاد تا شما را برکت دهد به برگدانیدن هر یکی از شما از گناهانش.»

۴ و چون ایشان با قوم سخن می‌گفتند، کهنه و سردار سپاه هیکل و صدوقیان بر سر ایشان تاختند، ۲۷ چونکه مضطرب بودند از اینکه ایشان قوم را تعییم می‌دادند و در عیسی به قیامت از مردگان اعلام می‌نمودند. ۳ پس دست بر ایشان انداخته، تا فردا محبوس نمودند زیرا که آن، وقت عصر بود.

۴ اما بسیاری از آنانی که کلام را شنیدند ایمان آوردنده و عدد ایشان فرب په پنج هزار رسید. ۵ پامدادان روسا و مشایخ و کاتبان ایشان دراورشليم فراهم آمدند، ۶ با حنای رئیس کهنه و قیافا و یوحنا و اسکندر و همه کسانی که از قبیله رئیس کهنه بودند. ۷ و ایشان را در میان بداشتند و از ایشان پرسیدند که «شما به کدام قوت و به چه نام این کار را کرده‌اید؟» ۸ آنگاه پطرس از روح القدس پر شده، بدیشان گفت: «ای روسای قوم و مشایخ اسرائیل، ۹ اگر امروز از ما بازپرس می‌شود درباره احسانی که بدمین مرد ضعیف شده، یعنی به چه سبب او صحبت یافته است، ۱۰ جمیع شما و تمام قوم اسرائیل را معلوم باد که به نام عیسی مسیح ناصری که شما مصلوب کردید و خدا او را از مردگان برخیزاند، در او این کس به حضور شما تندرست ایستاده است. ۱۱ این است آن سنگی که شما معماران آن را رد کردید والحال سر زاویه شده است. ۱۲ و در هیچ کس غیراز او نجات نیست زیرا که اسمی دیگر زیر آسمان به مردم عطا شده که بدان باید ما نجات یابیم.» ۱۳ پس چون دلیری پطرس و یوحنا را دیدندو دانستند که مردم بی علم و امی هستند، تعجب کردند و ایشان را شناختند که از همراهان عیسی بودند. ۱۴ و چون آن شخص را که شفا یافته بود با ایشان ایستاده دیدند، نتوانستند به ضد ایشان چیزی گویند. ۱۵ پس حکم کردند که ایشان از مجلس بیرون روند و با یکدیگر مشورت کرده، گفتند که «با این شخص چه کیمی؟ زیرا که بر جمیع سکنه اورشليم واضح شد که معجزه‌های آشکار از ایشان صادر گردید و نمی توانیم انکار کرد. لیکن تا بیشتر در میان قوم شیوع نیابد، ایشان را سخت تهدید کیم که دیگر با هیچ کس این اسم را به زبان نیاورند.» ۱۸ پس ایشان را خواسته قدرگشتن کردند که هرگز نام عیسی را بر زبان نیاورند و تعلیم ندهند. ۱۹ اما پطرس و یوحنا در جواب ایشان گفتند: «اگر نزد خدا صواب است که اطاعت شما را بر اطاعت خدا ترجیح دهیم حکم کنید. ۲۰ زیرا که ما را امکان آن نیست که آنچه دیده و شنیده‌ایم، نگوییم.» ۲۱ و چون ایشان را زیاد تهدید نموده بودند، آزاد ساختند چونکه راهی نیافتند که ایشان را معذب سازند به سبب

۵ اما شخصی حنایا نام، با زوجه‌اش سفیره ملکی فروخته، ۲ قدری از قیمت آن را به اطلاع زن خود نگاه داشت و قدری از آن را آورد، نزد قدمهای رسولان نهاد. ۳ آنگاه پطرس گفت: «ای حنایا چرا شیطان دل تو را پر ساخته است تا روح القدس را فریب دهی و مقداری از قیمت زمین را نگاه داری؟ ۴ آیا چون داشتی از آن تو نبود و چون فروخته شد در اختیار تو نبود؟ چرا این را در دل خود نهادی؟ به انسان دروغ نگفتش بلکه به خدا!»

۵ هنایا چون این اتفاده، جان بداد و خوفی شدید بر همه شنوندگان این چیزها مستولی گشت. ۶ آنگاه جوانان برخاسته، او را کفن کردند و بیرون برده، دفن نمودند. ۷ و تخمین سه ساعت گذشت که روح‌ها از ماجرا مطلع نشده درآمد. ۸ پطرس بدبو گفت: «مرا بگو که آیا زمین را به همین قیمت فروختید؟» گفت: «بلی، به همین.» ۹ پطرس به

وی گفت: «برای چه متفق شدید تا روح خداوند را امتحان کنید؟ اینکه پایهای آنانی که شوهر تو را دفن کردند، بر آستانه است و تو را هم بیرون خواهند برد.» ۱۰ در ساعت پیش قدمهای او افتاده، جان بداد و جوانان داخل شده، او را مرده یافتند. پس بیرون برده، به پهلوی شوهرش دفن کردند. ۱۱ و خوفی شدید تمامی کلیسا و همه آنانی را که این را شنیدند، فرو گرفت. ۱۲ و آیات و معجزات عظیمه از دستهای رسولان در میان قوم بعد از او یهودای جملی درایام اسم نویسی خروج کرد و جمعی را در عقب خود کشید. او نیز هلاک شد و همه تابعان او بیارکنده شدند. ۱۳ اما احدی به ظهور می رسید و همه به پکدل در رواق سليمان می بودند. ۱۴ اما احدی از دیگران جرات نمی کرد که بدیشان ملحق شود، لیکن خلق، ایشان را محترم می داشتند. ۱۵ ویشنتر ایمانداران به خداوند متعدد می شدند، انبوهی از مردان و زنان، ۱۶ بقسمی که مریضان رادر کوچه‌ها بیرون آوردند و بر بسترها و تخته‌خوابانیدند تا وقتی که پطرس آید، اقلال سایه او بریعضی از ایشان یافتند. ۱۷ و گروهی از بلدان اطراف اورشلیم، بیماران و رنج دیدگان ارواح پلیده را آوردند، جمع شدند و جمیع ایشان شفایافتند. ۱۸ اما رئیس کهنه و همه رفاقتیش که از طایفه صدووقان بودند، برخاسته، به غیرت پر گشتند ۱۹ و بر رسولان دست انداخته، ایشان را در زندان عام انداختند.

۲۰ شبانگاه فرشته خداوند درهای زندان را باز کرده و ایشان را بیرون آورد، گفت: «بروید و در هیکل ایستاده، تمام سخنهای این حیات را به مردم بگویید. ۲۱ چون این را شنیدند، وقت فجر به هیکل درآمد، تعییم دادند. ۲۲ پس خادمان رفته، ایشان را در زندان نیافتند و برگشته، خبر داده. ۲۳ گفتند که «زندان را به اختیاط تمام بسته یافیم و پاسبانان را بیرون درها ایستاده، لیکن چون باز کردیم، هیچ کس را در آن نیافیم.» ۲۴ چون کاهن و سردار سپاه هیکل و روسای کهنه این سخنان را شنیدند، دریاره ایشان در حیرت افتادند که «این چه خواهد شد؟» ۲۵ آنگاه کسی آمده ایشان را آگاهانید که اینک آن کسانی که محبوس نمودید، در هیکل ایستاده، مردم را تعییم می دهند. ۲۶ پس سردار سپاه با خادمان رفته ایشان را آوردند، لیکن نه به زور زیرا که از قوم ترسیدند که مبادا ایشان را سینگسار کنند. ۲۷ و چون ایشان را به مجلس حاضر کرده، بپایداشتن، رئیس کهنه از ایشان پرسیده، گفت: «منگر شما را قادغن نفرمودیم که بدین اسم تعییم مدهید؟ همانا اورشلیم را به تعییم خود پرساخته‌اید و می خواهید خون این مرد را به گردن ما فرود آورید.» ۲۹ پطرس و رسولان در جواب گفتند: «خداد را می باید بیشتر از انسان اطاعت نمود. ۳۰ خدای پدران ما، آن عیسی را بrixانید که شما به صلیب کشیده، گشتید. ۳۱ او را خدا برdest راست خود بالا برده، سور و نجات‌دهنده ساخت تا اسرائیل را توبه و آمزش گناهان بدهد. ۳۲ و ما هستیم شاهدان او بر این امور، چنانکه روح القدس نیز است که خدا او را به همه مطیعان او عطا فرموده است.» ۳۳ چون شنیدند دلیریش گشته، مشourt کردن که ایشان را به قتل رسانند. ۳۴ اما شخصی فریسی، شمالاً لیل نام که مفتی و نزد

ما سپرد، تغییر خواهد داد.» ۱۵ و همه کسانی که در مجلس حاضر بودند، بر او چشم دوخته، صورت وی را مثلاً صورت فرشته دیدند.

۷ آنگاه رئیس کهنه گفت: «آیا این امور چنین است؟» ۲ او گفت: «ای برادران و پدران، گوش دهید. خدای ذوالجلال بر پدر ما ابراهیم ظاهر شد وقتی که در جزیره بود قبل از توقیف در حران. ۳ و بدوقیف: «از وطن خود و خوبیشانت بیرون شده، به زمینی که تو را نشان دهم برو.» ۴ پس از دیارکلدانیان روانه شده، در حران دریگ نمود؛ و بعداز وفات پدرش، او را کوچ داد به سوی این زمین که شما الان در آن ساکن می‌باشید. ۵ و او را در این زمین میراثی، حتی بقدرت جای پای خود نداد، لیکن وعده داد که آن را به وی و بعد از او به ذریتش به ملکیت دهد، هنگامی که هنوز اولادی نداشت. ۶ و خدا گفت که «ذریت تو در ملک بیگانه، غریب خواهند بود و مدت چهار صد سال ایشان را به بندگی کشیده، معذب خواهند داشت.» ۷ و خدا گفت: «من بر آن طایفه‌ای که ایشان را مملوک سازند داوری خواهم نمود و بعداز آن بیرون آمده، در این مکان مرا عبادت خواهند نمود.» ۸ و عهد ختنه را به وی داد که بنابراین چون اسحاق را آورد، در روز هشتم او رامختوں ساخت و اسحاق یعقوب را و یعقوب دوازده پطیرارخ را. ۹ و پطیرارخان به یوسف حسد برد، او را به مصر فروختند. اما خدا با وی می‌بود. ۱۰ و او را ازتمامی زحمت او رستگار نموده، در حضورفرعون، پادشاه مصر توفیق و حکمت عطا فرمودتا او را بر مصر و تمام خاندان خود فرمان فرما قرارداد. ۱۱ پس قحطی و ضيقی شدید بر همه ولایت مصر و کنعان رخ نمود، بدحکی که اجداد ما قوتی نیافتند. ۱۲ اما چون یعقوب شنید که در مصر غله یافت می‌شود، بار اول اجداد ما را فرستاد. ۱۳ و در کرت دوم یوسف خود را به برادران خودشان اسایید و قبیله یوسف به نظر فرعون رسیدند. ۱۴ پس یوسف فرستاده، پدر خود یعقوب و سایر عیالش را که هفتاد و پنج نفر بودند، طلبید. ۱۵ پس یعقوب به مصر فرود آمده، او و اجداد ما وفات یافتند. ۱۶ و ایشان را به شکیم برد، در مقبره‌ای که ابراهیم از پنی حمور، پدر شکیم به مبلغی خربده بود، دفن کردند. ۱۷ «و چون هنگام وعده‌ای که خدا با ابراهیم قسم خورده بود نزدیک شد، قوم در مصر نموده، کثیر می‌گشتند. ۱۸ تا وقتی که پادشاه دیگر که یوسف را نمی‌شناخت برخاست. ۱۹ او با قوم ما حبله نموده، اجداد ما را ذلیل ساخت تا اولادخود را بیرون انداختند تا یست نکنند.

۲۰ در آن وقت موسی تولد یافت و بعایت جمیل بوده، مدت سه ماه در خانه پدر خود پرورش یافت. ۲۱ و چون او را بیرون انداختند، دختر فرعون او را برداشته، برای خود به فرزندی تربیت نمود. ۲۲ و موسی در تمامی حکمت اهل مصر تربیت یافته، در قول و فعل قوی گشت. ۲۳ چون چهل سال از عمر وی سپری گشت، به خاطرش رسید که از برادران خود، خاندان اسرائیل تقد نماید. ۲۴ و چون یکی را مظلوم دید او را حمایت نمود

یافته، همراه بوضع درآوردن به ملک امت هایی که خدا آنها را از پیش روی پدران ما بیرون افکند تا ایام دادو. ۴۶ که او در حضور خدا مستقیم گشت و درخواست نمود که خود مسکنی برای خدای یعقوب پیدا نماید. ۴۷ اما سلیمان برای او خانه‌ای بساخت. ۴۸ و لیکن حضرت اعلی در خانه‌های مصنوع دستها ساکن نمی شود چنانکه نبی گفته است ۴۹ که «خداؤند می گوید آسمان کرسی من است و زمین پای انداز من. چه خانه‌ای برای من بنامی کنید و محل آرامیدن من کجاست؟ ۵۰ مگردم من جمیع این چیزها را نیافرید». ۵۱ ای گردنشکان که به دل و گوش نامخنوید، شما پیوسته با روح القدس مقاومت می کنید، چنانکه پدران شما همچنین شما. ۵۲ کیست ازانیبا که پدران شما بدو جفا نکردند؟ و آنانی را کشتند که از آمدن آن عادلی که شما بالفعل تسليم کنید گان و قاتلان او شدید، پیش اخبار نمودند. ۵۳ شما که به توسط فرشتگان شریعت را یافته، آن را حفظ نکردید! ۵۴ چون این را شنیدند دریش شده، بر روی دندنهای خود را فشرند. ۵۵ اما او از روح القدس پر بوده، به سوی آسمان نگریست و جلال خدا را دید و عیسی را بدست راست خدا ایستاده و گفت: ۵۶ «اینک آسمان را گشاده، و پسر انسان را بدست راست خدا ایستاده می بینم.» ۵۷ آنگاه به آواز بلند فریاد برکشیدند و گوشهای خود را گرفته، به یکدل بر او حمله کردند. ۵۸ و از شهریروں کشیده، سنگسارش کردند. و شاهدان، جامه‌های خود را نزد پایهای جوانی که سولس نام داشت گذارند. ۵۹ و چون استیفان را سنگساری کردند، او دعا نموده، گفت: «ای عیسی خداوند، روح مرا پذیر.» ۶۰ پس زانو زده، به آواز بلند ندا درداد که «خداؤند این گناه را بر اینهایمگیر.» این را گفت و خوابید.

۸ می بود. ۲ و مردان صالح استیفان را دفن کرده، برای وی ماتم عظیمی برپا داشتند. ۳ اما سولس کلیسا رامعذب می ساخت و خانه به خانه گشته، مردان وزنان را برکشیده، به زنان می افکند. ۴ پس آنانی که متفرق شدند، به هر جایی که می رسیدند به کلام بشارت می دادند. ۵ اما فیلیپس به بلدی از سامره درآمده، ایشان را به مسیح موعظه می نمود. ۶ و مردم به یکدل به سختن فیلیپس گوش دادند، چون معجزاتی را که از اوصادر می گشت، می شنیدند و می دیدند، ۷ زیرا که ارواح پلید از بسیاری که داشتند نعره زده، بیرون می شدند و مفلوجان و لنگان بسیار شفا می یافتدند. ۸ و شادی عظیم در آن شهر روی نمود. ۹ اما مردی شمعون نام قبل از آن در آن قریه بود که جادوگری می نمود و اهل سامره را متختیرمی ساخت و خود را شخصی بزرگ می نمود. ۱۰ بحدی که خود و بزرگ گوش داده، می گفتند: «این است قوت عظیم خدا.» ۱۱ و بدو گوش دادن از آنرو که مدت مديدة بود از جادوگری اوتختیر می شدند. ۱۲ لیکن چون به بشارت فیلیپس که به ملکوت خدا و نام عیسی مسیح

گفت: «ایمان آوردم که عیسی مسیح پسرخداست.» ۲۸ پس حکم کرد تا ارباب را نگاه دارندو فیلپس با خواجه سرا هر دو به آب فرود شدند. پس او را تعیید داد. ۲۹ و چون از آب بالا آمدند، روح خداوند فیلپس را برداشته، خواجه سرا دیگر را نیافت زیرا که راه خود را به خوشی پیش گرفت. ۴۰ اما فیلپس در اشود پیدا شد و در همه شهرها گشته بشارت می‌داد تا به قیصریه رسید.

۹ اما سولس هنوز تهدید و قتل بر شاگردان خداوند همی دمید و نزد رئیس کهنه آمد، ۲ و از او نامه‌ها خواست به سوی کنایی که در دمشق بود تا اگر کسی را از اهل طریقت خواه مردو خواه زن بیابد، ایشان را پند برنهاده، به اورشلیم بیاورد. ۳ و در اثنای راه، چون نزدیک به دمشق رسید، ناگاه نوری از آسمان دور او درخشید ۴ و به زمین افتاده، آوازی شنید که پلو گفت: «ای شاول، شاول، برای چه بر من جفا می‌کنی؟» ۵ گفت: «خداوندا تو کیستی؟» خداوند گفت: «من آن عیسی هستم که تو بدو جفا می‌کنی. ۶ لیکن برخاسته، به شهر برو که آنجا به تو گفته می‌شود چه صدا را شنیدند، لیکن هیچ کس را ندیدند. ۸ پس سولس از زمین برخاسته، چون چشمان خود را گشود، هیچ کس را ندید و دستش را گرفته، او را به چند کرد.» ۷ اما آنانی که همسفر او بودند، خاموش ایستادند چونکه آن دمشق بردند، ۹ و سه روز نایباً بوده، چیزی نخورد و نیاشانید. ۱۰ در دمشق، شاگردی حنانیا نام بود که خداوند در رویا بدو گفت: «ای حنانیا!» عرض کرد: «خداوندا لیک!» ۱۱ خداوند وی را گفت: «برخیز و معنی آن غزال است. وی از اعمال صالحه و صدقاتی که می‌کرد، پر بود. ۱۲ از قضایا در آن ایام او بیمار شده، بمد او را غسل داده، در بالاخانه‌ای گذاردند. ۱۳ و چونکه لده نزدیک به یافا بود و شاگردان شنیدند که پطرس سوی خداوند بازگشت کردند. ۱۴ و در یافا، تلمذیه‌های طاییتا نام بود که سوی آن غزال است. وی از اعمال صالحه و صدقاتی که می‌کرد، پر بود. ۱۵ اما در ساعت برخاسته، طاییتا نام بود و سارون او را دیده، به معنی آن غزال وقی که با ایشان بود دوخته بود، به وی نشان می‌دادند. ۱۶ اما پطرس همه را بیرون کرده، زانو زد و دعا کرد، به سوی بدن توجه کرد و گفت: «ای طاییتا، برخیز!» که در ساعت چشممان خود را باز کرد و پطرس را دیده، پنهشت. ۱۷ پس دست او را گرفته، برخیزاندیش و مقدسان و بیوه‌زنان را خوانده، او را بدیشان زنده سپرد. ۱۸ در ساعت این مقدمه در تمامی یافا شهرت یافت، بسیاری به خداوند ایمان آوردن. ۱۹ و در یافا نزد دیگران شمعون نام روزی چند توقف نمود.

۲۰ و در قیصریه مردی کرنیلیوس نام بود، بوزیاشی فوجی که به ایطالیانی مشهور است. ۲۱ او با تمامی اهل بیش متفق و خداترس بود که صدقه بسیار به قوم می‌داد و پیوسته نزد خدا دعا می‌کرد. ۲۲ روزی

نژدیک ساعت نهم، فرشته خدا را در عالم رویا آشکارا دید که نزد او آمده، گفت: «ای کریلیوس!» ۴ آنگاه او بروی نیک نگریسته و ترسان گشته، گفت: «چیست اخ خداوند؟» به وی گفت: «دعاهای و صدقات تو بجهت یادگاری به نزد خدا برآمد. ۵ اکنون کسانی به یافا بفرست و شمعون ملقب به پطرس را طلب کن ۶ که نزد دباغی شمعون نام که خانه‌اش به کناره دریا است، مهمان است. او به تو خواهد گفت که تو را چه باید کرد. ۷ و چون فرشته‌ای که به وی سخن می‌گفت غایب شد، دو نفر از نوکران خود ویک سپاهی متقدی از ملازمان خاص خویشتن را خوانده، ۸ تمامی ماجرا را بدیشان بازگفته، ایشان را به یافا فرستاد. ۹ روز دیگر چون از سفر نژدیک به شهری ریسند، قرب به ساعت ششم، پطرس به بام خانه برآمد تا دعا کند. ۱۰ واقع شد که گرسنه شده، خواست چیزی بخورد. اما چون برای اوضاع می‌کردند، بی خودی او را رخ نمود. ۱۱ پس آسمان را گشاده دید و طرفی را چون چادری بزرگ به چهار گوشه بسته، به سوی زمین آویخته بر او نازل می‌شد، ۱۲ که در آن هر قسمی ازدواج و حوش و حشرات زمین و مرغان هوابندند. ۱۳ و خطابی به وی رسید که «ای پطرس برخاسته، ذبح کن و بخور.» ۱۴ پطرس گفت: «حاشا خداوندا زیرا چیزی نایاک یا حرام هرگز خورده‌ام.» ۱۵ بار دیگر خطاب به وی رسید که «آنچه خدا پاک کرده است، تو حرام معنوان.» ۱۶ و این سه مرتبه واقع شد که در ساعت آن ظرف به آسمان بالا برده شد. ۱۷ و چون پطرس در خود بسیار متختی بود که این روایی که دید چه باشد، ناگاه فرستادگان کریلیوس خانه شمعون را تفحص کرده، بر درگاه رسیدند، ۱۸ و ندا کرده، می‌پرسیدند که «شمعون معروف به پطرس در اینجا منزل دارد؟» ۱۹ و چون پطرس در رویا تفکر می‌کرد، روح وی را گفت: «اینک سه مرد تو را می‌طلبند. ۲۰ پس برخاسته، پایین شو و همراه ایشان برو و هیچ شک مبر زیرا که من ایشان را فرستادم.» ۲۱ پس پطرس نزد آنانی که کریلیوس نزد وی فرستاده بود، پایین آمده، گفت: «اینک منم آن کس که می‌طلبد. سبب آمدن شما چیست؟» ۲۲ گفتند: «کریلیوس یوزباشی، مرد صالح و خداترس و نزد تمامی طایفه بهود نیکنام، از فرشته مقدس الهام یافت که تو را به خانه خود بطلبد و سخنان از تو بشنو.» ۲۳ پس ایشان را به خانه برده، مهمانی نمود. و فرزادی آن روز پطرس برخاسته، همراه ایشان روانه شد و چند نفر از برادران یافا خود را رفتند. ۲۴ روز دیگر وارد قصیره شدند و کریلیوس خویشان و دوستان خاص خود را خوانده، انتظار ایشان می‌کشید. ۲۵ چون پطرس داخل شد، کریلیوس او را استقبال کرده، بر پایهایش افتاده، پرستش کرد. اما پطرس او را برخیزانیده، گفت: «برخیز، من خود نیز انسان هستم.» ۲۶ و با او گفتگوکنیان به خانه درآمده، جمعی کثیر یافت. ۲۷ پس بدبیشان گفت: «شما مطلع هستید که مردی بهودی را با شخص اجنبی معاشرت کردن یا نزد او آمدن حرام است. لیکن خدا مرا تعلیم داد که

۱۱ پس رسولان و برادرانی که در یهودیه بودند، شنیدند که امت‌ها نیز کلام خدارا پذیرفته‌اند. ۲ و چون پطرس به اورشلیم آمد، اهل ختنه با وی معارضه کرده، ۳ گفتند که «بامردم نامخون برآمده، با ایشان غذا خورده!» ۴ پطرس از اول مفصلًا بدیشان بیان کرده، گفت: ۵ «من در

شهر یافا دعا می کردم که ناگاه در عالم رویا ظرفی را دیدم که نازل می شود مثل چادری بزرگ به چهار گوشه از آسمان آویخته که بر من می رسد. ۶ چون بر آن نیک نگریسته، تامل کردم، دواب زمین و حوش و حشرات و مرغان هوا را دیدم. ۷ و آوازی را شنیدم که به من می گوید: «ای پطرس برخاسته، ذبح کن و بخور». ۸ گفتم: «حاشا خداوندا، زیرا هرگز چیزی حرام یا نایاک به دهان نرفته است». ۹ بار دیگر خطاب از آسمان درسید که «آنچه خدا باک نموده، تو حرام مخوان». ۱۰ این سه کرت واقع شد که همه باز به سوی آسمان بالا برده شد. ۱۱ و اینک در همان ساعت سه مرد از قیصریه نزد من فرستاده شده، به خانه ای که در آن بودم، رسیدند. ۱۲ و روح مرأ گفت که «با ایشان بدون شک برو». ۱۳ و این شش براذر نیز همراه من آمدند تا به خانه آن شخص داخل شدیم. ۱۴ و ما راگاهانید که چطور فرشته ای را در خانه خود دیده که ایستاده به وی گفت «کسان به یافا نفرست و شمعون معروف به پطرس را بطلب ۱۵ که با توسخانی خواهد گفت که بدانها تو و تمامی اهل خانه تو نجات خواهید یافت». ۱۶ و چون شروع به سخن گفتن می کردم، روح القدس بر ایشان نازل شد، همچنانکه نخست بر ما. ۱۷ آنگاه بخطاژ اوردم سخن خداوند را که گفت: «یحیی به آب تعمید داد، لیکن شما به روح القدس تعمید خواهید یافت». ۱۸ پس چون خدا همان عطا را بدیشان بخشدید، چنانکه به ما محض ایمان آوردن به عیسی مسیح خداوند، پس من که باشم که بتوانم خدا را ممانعت نمایم؟ ۱۹ چون این را شنیدند، ساکت شدند و خدا را مجید کنان گفتند: «فی الحقیقت، خدا به امت ها نیز توهی حیات بخش را عطا کرده است!» ۲۰ آنایی که بدسبب اذیتی که در مقدمه استیفان بپیش از یهود و پس کلام فینیقا و قبرس و انطاکیه می گشتند و به هیچ کس به غیر از یهود و پس کلام را نگفتند. ۲۱ لیکن بعضی از ایشان که از اهل قبرس و قیرون بودند، چون به انطاکیه رسیدند با یونانیان نیز تکلم کردند و به خداوند عیسی بشارت می دادند، ۲۲ و دست خداوند بازگشت کردند. ۲۳ و چون خبر ایشان به سمع کلیسا اور شلیم رسید، بمنابا را به انطاکیه فرستادند و چون رسید و فیض خدا را دید، شادخاطر شده، همه را نصیحت نمود که از تصمیم قلب به خداوند پیوینند. ۲۴ زیرا که مردی صالح و پر از روح القدس و ایمان بود و گروهی بسیار به خداوند ایمان آوردند. ۲۵ و بمنابا طرسوس برای طلب سولس رفت و چون او را یافت به انطاکیه آورد. ۲۶ و ایشان سالی تمام در کلیسا جمع می شدند و خلقی بسیار را تعلیم می دادند و شاگردان نخست در انطاکیه به مسیحی مسیمی شدند. ۲۷ و در آن ایام انبیای چند از اورشلیم به انطاکیه آمدند ۲۸ که یکی از ایشان اغابوس نام برخاسته، به روح اشاره کرد که قحطی شدید در تمامی ربع مسکون خواهد شد و آن در ایام کلودیوس قیصر پدید آمد. ۲۹ و شاگردان مصمم آن شدند که هر یک ساخته، طلب مصالحه کردند زیرا که دیار ایشان از ملک پادشاه معیشت

میراث ایشان ساخت تا قریب چهار صد و پنجاه سال. ۲۰ و بعد از آن بدیشان داوران داد تا زمان سمومیل نبی. ۲۱ و از آن وقت پادشاهی خواستند و خدا شاول بن قیس را از سبط بنیامین تا چهل سال به ایشان داد. ۲۲ پس اورا از میان برداشته، داود را برانگیخت تا پادشاه ایشان شود و در حق او شهادت داد که «داود بن یسی را مرغوب دل خود یافتمام که به تمامی اراده من عمل خواهد کرد.» ۲۳ و از ذرتی او خدای حسب و عده، برای اسرائیل نجات‌دهنده‌ای یعنی عیسی را آورد. ۲۴ چون یحیی پیش ازآمدن او تمام قوم اسرائیل را به تعیید توبه موعظه نموده بود. ۲۵ پس چون یحیی دوره خودرا به پایان برد، گفت: «مرا که می‌پندازید؟ من اونیستم، لکن اینک بعد از من کسی می‌اید که لایق گشادن تعیین او نیم.» ۲۶ «ای برادران عزیز و ابیان آل ابراهیم و هر که از شما خداتوس باشد، مر شما را کلام این نجات فرمستاده شد. ۲۷ زیرا سکنه اورشلیم و رواسای ایشان، چونکه نه او را شناختند و نه آوازهای ابیان را که هر سبت خوانده می‌شود، بروی فتوی دادند و آنها را به اتمام رسانیدند. ۲۸ و هر چند هیچ علت قتل در وی نیافتند، از پلاطس خواهش کردند که او کشته شود. ۲۹ پس چون آنچه درباره وی نوشته شده بود تمام کردند، او را از صلیب پایین آورده، به قبر سپریدند. ۳۰ لکن خداو را از مردگان برخیزاند. ۳۱ و او روزهای بسیار ظاهر شد بر آنانی که همراه او از جلیل به اورشلیم آمده بودند که الحال نزد قوم شهود او می‌باشدند. ۳۲ پس ما به شما بشارت می‌دهیم، بدان وعده‌ای که به پدران ما داده شد، ۳۳ که خدا آن را به ما که فرزندان ایشان می‌باشیم وفا کرد، وقتی که عیسی را برانگیخت، چنانکه در زبور دوم مکتوب است که «تو پسر من هستی، من امروز تو را تولید نمودم.» ۳۴ و در آنکه او از مردگان برخیزانید تا دیگر هرگز راجع به فساد نشود چنین گفت که «به برکات قدموس و امین داود برای شما وفا خواهم کرد.» ۳۵ بنابراین در جانی دیگر نیز می‌گوید: «توقدوس خود را نخواهی گذاشت که فساد را بیند.» ۳۶ زیرا که داود چونکه در زمان خود اراده خدا را خدمت کرده بود، به خفت و به پدران خود ملحق شده، فساد را دید. ۳۷ لیکن آن کس که خدا او را برانگیخت، فساد را ندید. ۳۸ «پس ای برادران عزیز، شما را معلوم باد که به وساطت او به شما از آمرزش گناهان اعلام می‌شود. ۳۹ و به وسیله او هر که ایمان آورد، عادل شمرده می‌شود، از هر چیزی که به شریعت موسی نتوانستید عادل شمرده شوید. ۴۰ پس احتیاط کنید، مبادا آنچه در صحف انبیامکتب است، بر شما واقع شود، ۴۱ که «ای حفیر شمارندگان، ملاحظه کنید و تعجب نمایید و هلاک شوید زیرا که من عملی را در ایام شما پدید آرم، عملی که هرچند کسی شما را از آن اعلام نماید، تصدیق نخواهید کرد.» ۴۲ پس چون از کنیسه بیرون می‌رفتند، خواهش نمودند که در سبت آینده هم این سخنان را بدیشان بازگویند. ۴۳ و چون اهل کنیسه متفرق شدند، بسیاری از یهودیان و جدیدان خدا پرست می‌بودند.

۱۳ و در کلیسايی که در انطاکیه بود انبیا و معلم چند بودند: بربانا و شمعون ملقب به نیجر و لوکیوس قیروانی و ماتام برادر رضاعی هیرودیس تیباراخ و سولس. ۲ چون ایشان در عبادت خدا و روزه مشغول می‌بودند، روح القدس گفت: «برربانا و سولس را برای من جداسازید از بهر آن عمل که ایشان را برای آن خوانده‌ام.» ۳ آنگاه روزه گرفته و دعا کرده و دستها بر ایشان گذارد، روانه نمودند. ۴ پس ایشان از جانب روح القدس فرمستاده، به سلوکیه رفتند و از آنجا از راه دریا به قپس آمدند. ۵ و وارد سلامیس شده، در کنایس یهود به کلام خدا موعظه کردند و بوحنا ملام ایشان بود. ۶ و چون در تمامی جزیره تا به پافس گشتدند، در آنجا شخص یهودی را که جادوگر و نبی کاذب بود یافتند که نام او باریشوع بود. ۷ اورفیق سرجیوس پولس والی بود که مردی فهمی بود. همان بربانا و سولس را طلب نموده، خواست کلام خدا را بشنوند. ۸ اما علیماً یعنی آن جادوگر، زیرا ترجمه اسمش همچنین می‌باشد، ایشان رامخالفت نموده، خواست والی را از ایمان برگرداند. ۹ ولی سولس که پولس باشد، پر ازروح القدس شده، بر او نیک نگریسته، ۱۰ گفت: «ای پر از هر نوع مکر و خباثت، ای فرزند ابلیس و دشمن هر راستی، باز نمی‌ایستی از منحرف ساختن طرق راست خداوند؟ ۱۱ الحال دست خداوند بر توست و کور شده، آفتاب را تا مدتی نخواهی دید.» که در همان ساعت، غشاوه و تاریکی او را فرو گفت و دور زده، راهنمایی طلب می‌کرد. ۱۲ پس والی چون آن ماجرا را دید، از تعلیم خداوند متحریر شده، ایمان آورد. ۱۳ آنگاه پولس و رفقاء از پافس به کشتن سوار شده، به پرچه پمقلیه آمدند. اما بوحنا ایشان جدا شده، به اورشلیم برگشت. ۱۴ و ایشان از پرچه عبور نموده، به انطاکیه پیسیدیه آمدند و در روز سبت به کنیسه درآمدند، پنشستند. ۱۵ و بعد از تلاوت تورات و صحف انبیاء، روسای کنیسه نزد ایشان فرمستاده، گفتند: «ای برادران عزیز، اگر کلامی نصیحت‌آمیز برای قوم دارید، بگویید.» ۱۶ پس پولس بریا ایستاده، بدست خداشارة کرده، گفت: «ای مردان اسرائیلی و خداونسان، گوش دهید! ۱۷ خدای این قوم، اسرائیل، پدران ما را برگزیده، قوم را در غربت ایشان در زمین مصر سرافراز نمود و ایشان را به بازوی بلند از آنجا بیرون آورد؛ ۱۸ و قریب به چهل سال در بیان متحمل حرکات ایشان می‌بود. ۱۹ و هفت طایفه را در زمین کنعان هلاک کرده، زمین آنها را

از عقب پولس و برنابا افتدند؛ و آن دو نفر به ایشان سخن گفته، ترغیب می‌نمودند که به فیض خدایت باشید. ۴۴ اما در سمت دیگر قریب به تمامی شهر فراهم شدند تا کلام خدا را بشنوند. ۴۵ ولی چون یهود از حمام خلق را دیدند، از حسد پرگشتند و کفر گفته، با سخنان پولس مخالفت کردند. ۴۶ آنگاه پولس و برنابا دلیر شده، گفتند: «واجب بود کلام خدا نخست به شما القا شود. لیکن چون آن را رد کردید و خود را ناشایسته حیات جاوداتی شمردید، همانا به سوی امت هاتوجه نمایم. **(aiōnios) g166**» ۴۷ زیرا خداوند به ما چنین امرفومد که «تو را نور امت‌ها ساختم تا الى اقصای زمین منشا نجات باشی.» ۴۸ چون امت‌ها این راشیدند، شادحاطر شده، کلام خداوند را تمجید نمودند و آنانی که برای حیات جاوداتی مقریب‌بودند، ایمان آوردند. **(aiōnios g166)** ۴۹ و کلام خدا در تمام آن نواحی منتشر گشت. ۵۰ اما یهودیان چند زن دیندار و متخصص اکابر شهر را بشورانیدند و ایشان را به زحمت رسانیدن بر پولس و برنابا تحریض نموده، ایشان را از حمل خود بیرون کردند. ۵۱ و ایشان خاک پایهای خود را بر ایشان افشاراند، به ایقونیه آمدند. ۵۲ و شاگردان بر از خوشی و روح القدس گردیدند.

۱۴ اما در ایقونیه، ایشان با هم به کیسه یهود درآمد، به نوعی سخن گفتند که جمیعی کثیر از یهود و یونانیان ایمان آوردند. ۲ لیکن یهودیان بی ایمان دلهای امت‌ها را اغونمودند و با برادران بداندیش ساختند. ۳ پس مدت مدلیکی توقف نموده، به نام خداوند که به کلام فیض خود شهادت می‌داد، به دلیری سخن می‌گفتند او آیات و معجزات عطا می‌کرد که از دست ایشان ظاهر شود. ۴ و مردم شهر دو فرقه شدند، گروهی همداستان یهود و جمیع با رسولان بودند. ۵ و چون امت‌ها و یهود با روسای خود بر ایشان هجوم می‌آوردند تا ایشان را افتضاح نموده، سنگسغار کنند، ۶ آگاهی یافته، به سوی لسته و دربه شهرهای لیکاویه و دیار آن نواحی فرار کردند. ۷ و در آنجا بشارت می‌دادند. ۸ و در لسته مردی نشسته بود که پایهایش بی‌حرکت بود و از شکم مادر، لنگ متولد شده، هرگز راه نرفته بود. ۹ چون او سخن پولس رامی شنید، او بر وی نیک نگریسته، دید که ایمان شفا یافن را دارد. ۱۰ پس به آواز بلند بدی گفت: «بر پایهای خود راست بایست.» که در ساعت برجسته، خرامان گردید. ۱۱ اما خلق چون این عمل پولس را دیدند، صدای خود را به زبان لیکاویه بلند کرد، گفتند: «خدایان به صورت انسان نزد مانازل شده‌اند.» ۱۲ پس برنابا را مشتری و پولس راعظار خواندند زیرا که او در سخن گفتن مقدم بود. ۱۳ پس کاهن مشتری که پیش شهر ایشان بود، گواون و تاجها با گروه هایی از خلق به دروازه ها آورد، خواست که قریانی گذراند. ۱۴ اما چون آن در رسول یعنی برنابا و پولس شنیدند، جامه های خود را دریده، در میان مردم افتدند و ندا کرد، ۱۵ گفتند: «ای مردمان، چرا چنین

چنانکه به ما نیز. ۹ و در میان ما وایشان هیچ فرق نگذاشت، بلکه محض ایمان دلهای ایشان را ظاهر نمود. ۱۰ پس آنکوں چراخدا را امتحان می کنید که یوغی بر گردن شاگردان می نهید که برادران ما و ما نیز طاقت تحمل آن راندشتیم، ۱۱ بلکه اعتقاد داریم که محض فیض خداوند عیسی مسیح نجات خواهیم یافت، همچنان که ایشان نیز. ۱۲ پس تمام جماعت ساکت شده، به برنابا و پولس گوش گرفتند چون آیات و معجزات راییان می کردند که خدا در میان امت ها به وساطت ایشان ظاهر ساخته بود. ۱۳ پس چون ایشان ساکت شدند، یعقوب رو آورده، گفت: «ای برادران عزیز، شمعون ییان کرده است که چگونه خدا اول امت ها را تقدیمود تا قومی از ایشان به نام خود بگیرد. ۱۴ و کلام اینها در این مطابق است چنانکه مکتوب است ۱۵ که «بعد از این رجوع نموده، خیمه داد و را که افتاده است باز بنا می کنم و خرابیهای آن را باز بنامی کنم و آن را برخواهیم کرد، ۱۶ تا بقیه مردم طالب خداوند شوند و جمیع امت هایی که بر آنها نام من نهاده شده است». ۱۷ این را می گوید خداوندی که این چیزها را از بدو عالم معلوم کرده است. ۱۸ این را می گوید خداوندی که این این است: کسانی را که از امت ها به سوی خدا بازگشت می کنند زحمت نرسانیم، ۱۹ مگر اینکه ایشان را حکم کیم که از جنگاًسات بتها و زنا و حیوانات خفه شده و خون پیرهیزند. ۲۰ زیرا که موسی از طبقات سلف در هر شهر اشخاصی دارد که بدو موضعه می کنند، چنانکه در هر سبت در کنایس او را تلاوت می کنند. ۲۱ آنگاه رسولان و کشیشان با تمامی کلیسا بدین رضا دادند که چند نفر از میان خود انتخاب نموده، همراه پولس و برنابا به انطاکیه بفرستند، یعنی یهودی ملقب به برنابا و سیلاس که از پیشوایان برادران بودند. ۲۲ و بدست ایشان نوشتند که «رسولان و کشیشان و برادران، به برادران از امت ها که در انطاکیه و سوریه و قیلیقیه می باشند، سلام می رسانند. ۲۳ چون شنیده شد که بعضی از میان ما بیرون نمایند، شما را به سختن خود مشوش ساخته، دلهای شما رامقبال می نمایند و می گویند که می باید مختون شده، شریعت را نگاه بدارید و ما به ایشان اختیار نموده. ۲۴ لهذا ما به یک دل مصلحت دیدیم که چند نفر را هیچ امر نکردیم. ۲۵ لهذا ما به یک دل مصلحت دیدیم که چند نفر را کرده اند. ۲۶ پس یهودا و سیلاس را فرستادیم و ایشان شمارا از این امور زبانی خواهند آگاهانید. ۲۷ زیرا که روح القدس و ما صواب دیدیم که باری بر شمنانهیم جز این ضروریات ۲۸ که از قربانی های بتها و خون و حیوانات خفه شده و زنا پیرهیزید که هرگاه از این امور خود را محفوظ دارید به نیکویی خواهید پرداخت والسلام.» ۲۹ پس ایشان مخصوص شده، به انطاکیه آمدند و جماعت را فراهم آورده، نامه را رسانیدند. ۳۰ چون مطالعه کردند، از این تسلی شادخاطرگشتند. ۳۱ و یهودا و سیلاس چونکه ایشان

نمایمی رفتیم، کنیزی که روح نفال داشت و ازغیب گویی منافع بسیار برای آقایان خود پیدامی نمود، به ما برخورد. ۴۰ آنگاه از زندان بیرون آمد، به خانه لیلیه شناختند و با برادران ملاقات نموده و ایشان را تسبیحت کرده، روانه شدند.

۱۷ و از انفیولس و اپلوئیه گلسته، به تosalوینیکی رسیدند که در آنچا کنیسه بیهود بود. ۲ پس پولس بمحاسب عادت خود، نزد ایشان داخل شده، در سه سیست با ایشان از کتاب مباحثه می‌کرد ۳ و واضح و مبین می‌ساخت که «لام بود مسیح زحمت بیند و از مردگان برخیزد و عیسی که خبر او را به شما می‌دهم، این مسیح است». ۴ و بعضی از ایشان قبول کردند و با پولس و سیلاس متوجه شدند و از یونانیان خداوران، گروهی عظیم و از زنان شریف، عددی کثیر. ۵ اما بیهودیان بی‌ایمان حسد برده، چند نفر اشاره ازبازاریها را برداشتند، خلق را جمع کرده، شهر را به شورش آورده‌اند و ایشان را نزد والیان حاضر ساخته، گفتند: «این دو شخص شهر ما را به شورش آورده‌اند و از بیهود هستند، ۶ و رسمی را اعلام می‌نمایند که پذیرفتن و به جا آوردن آنها بر ما که رومنی هستیم، جائز نیست.» ۷ پس خلق بر ایشان هجوم آورده‌اند و والیان جامه‌های ایشان را کنده، فرمودند ایشان را چوب بزنند. ۸ و چون ایشان را چوب بسیار زندان، به زندان افکنند و داروغه زندان را تأکید فرمودند که ایشان را محکم نگاه دارد. ۹ و چون او پدینطورامر یافت، ایشان را به زندان درونی انداخت ویا بهای ایشان را در کنده مضبوط کرد. ۱۰ اما قرب به نصف شب، پولس و سیلاس دعا کرده، خدا را تسبیح می‌خواندند و زندانیان ایشان را می‌شنیدند. ۱۱ که ناگاه زلزله‌ای عظیم حادث گشت به حدی که بیناد زندان به جبنش درآمد و دفعه همه درها باز شد و زنجیرها از همه فرو ریخت. ۱۲ اما داروغه بیدار شده، چون درهای زندان را گشوده دید، شمشیر خود را کشیده، خواست خود را بکشد زیرا گمان بر که زندانیان فرار کرده‌اند. ۱۳ اما پولس به آواز بلند صدا زده، گفت: «خود را ضرر مرسان زیرا که ماهمه در اینجا هستیم.» ۱۴ پس چراغ طلب نموده، به اندرون جست و لزان شده، نزد پولس و سیلاس افتاد. ۱۵ و ایشان را بیرون آورده، گفت: «ای آقایان، مرا چه باید کرد تا نجات یابم؟» ۱۶ گفتند: «به خداوند عیسی مسیح ایمان آور که تو و اهل خانه ات نجات خواهید یافت.» ۱۷ آنگاه کلام خداوند را برای او و تمامی اهل بیش بیان کردند. ۱۸ پس ایشان را برداشتند، در همان ساعت شب زخم‌های ایشان را شست و خود و همه کسانش فی الفور تعیید یافتند. ۱۹ و ایشان را به خانه خود درآورده، خوانی پیش ایشان نهاد و با تمامی عیال خود به خدا ایمان آورده، شادگریدند. ۲۰ اما چون روز شد، والیان فراشان فرستاده، گفتند: «آن دو شخص را رها نما.» ۲۱ آنگاه داروغه پولس را از این سختنان اکاها نید که «والیان فرستاده‌اند تا رستگار شوید. پس الان بیرون آمد، به سلامتی روانه شوید.» ۲۲ لیکن پولس بدیشان گفت: «ما را که مردمان رومی می‌باشیم، آشکارا و بی‌حجه زده، به زندان انداختند. آیا الان ما را به پنهانی بیرون می‌نمایید؟ نی بلکه خود آمده، ما را بیرون یاورند. ۲۳ پس فراشان این سختنان را به والیان گفتند و چون شنیدند که رومی هستند بترسیلند. ۲۴ و آمده، بدیشان التماس نموده، بیرون آورده‌ند

جمعی اهل اطینا و غربای ساکن آنجا جز برای گفت و شنید درباره چیزهای تازه فراختنی نمی داشتند. ۲۲ پس پولس در وسط کو مریخ استاده، گفت: «ای مردان اطینا، شما را از هر جهت بسیار دیندار یافته‌ام، ۲۳ زیرا چون سیر کرده، معابدشما را نظاره می نمودم، مذیحی یافتم که بر آن، نام خدای ناشناخته نوشته بود. پس آنچه را شمانا شناخته می پرسیدم، من به شما اعلام می نمایم. ۲۴ خدایی که جهان و آنچه در آن است آفرید، چونکه او مالک آسمان و زمین است، در هیکلهای ساخته شده بدستها ساکن نمی باشد و از دست مردم خدمت کرده نمی شود که گویا محتاج چیزی باشد، ۲۵ بلکه خود به همگان حیات و نفس و جمیع چیزها می بخشند. ۲۶ و هر امت انسان را از یک خون ساخت تا بر تمامی روی زمین مسکن گیرند و زمانهای معین و حدود مسکنها ایشان را مقرر فرمود ۲۷ تا خدا را طلب کنند که شاید او را تفحص کرده، بیانند، با آنکه از هیچ یکی از ما دور نیست. ۲۸ زیرا که در او زندگی و حرکت وجود داریم چنانکه بعضی از شعرای شما نیز گفته‌اند که از نسل او می باشیم. ۲۹ پس چون از نسل خدا می باشیم، نشاید گمان برد که الوهیت شباخت دارد به طلا یا نقره یا سنگ منقوش به صنعت یا مهارت انسان. ۳۰ پس خدا از زمانهای جهالت چشم پوشیده، الان تمام خلق رادر هر جا حکم می فرماید که توبه کنند. ۳۱ زیرا روزی را مقرر فرمود که در آن ربع مسکون را به انصاف داوری خواهد نمود به آن مردی که معین فرمود و همه را دلیل داد به اینکه او را از مردگان برخیزیاند. ۳۲ چون ذکر قیامت مردگان شنیدند، بعضی استهنا نمودند و بعضی گفتند مرتبه دیگر در این امر از تو خواهیم شدند. ۳۳ و همچنین پولس از میان ایشان بیرون رفت. ۳۴ لیکن چند نفر بدلوپوسته ایمان آوردند که از جمله ایشان دیونیسیوس آریویاغی بود و زنی که دامرس نام داشت و بعضی دیگر با ایشان.

۱۸ و بعد از آن پولس از اطینا روانه شده، به قرنتس آمد. ۲ و مرد یهودی اکیلا نام را که مولدش پنطس بود و از ایطالیا تازه رسیده بودو زنش پرسکله را یافت زیرا کلودیوس فرمان داده بود که همه یهودیان از روم بروند. پس نزد ایشان آمد. ۳ و چونکه با ایشان همپیشه بود، نزد ایشان مانده، به کار مشغول شد و کسب ایشان خیمه‌دوزی بود. ۴ و هر سبیت در کنیسه مکالمه کرده، یهودیان و یونانیان را مجاب می ساخت. ۵ اما چون سیلاس و تیموتاؤس از مکاونیه آمدند، پولس در روح مجبور شده، برای یهودیان شهادت می داد که عیسی، مسیح است. ۶ ولی چون ایشان مخالفت نموده، کفر می گفتند، دامن خود را بر ایشان افشاراند، گفت: «خون شما بر سر شما است. من بری هستم. بعد از این به نزد امت هامی روم.» ۷

۱۹ و چون اپلس در قرنتس بود، پولس درنواحی بالا گردش کرده، به افسس رسید. و در آنجا شاگرد چند یافته، ۸ بدیشان گفت: «آیا هنگامی که ایمان آوردید، روح القدس را یافتید؟» به وی گفتند: «بلکه نشیدیم که

روح القدس هست!» ۳ بدیشان گفت: «پس به چه چیز تعیید یافتد؟» و دیده و شنیدهاید که نه تنها در افسس، بلکه تعریب در تمام آسیا این پولس خلق سیاری را اعوانموده، منحرف ساخته است و می‌گوید اینهایی که به دستها ساخته می‌شوند، خدايان نیستند. ۲۷ پس خطر است که نه فقط کسب ما از میان روبدلکه این هیکل خدای عظیم ارطامیس نیز حقرشمرده شود و عظمت وی که تمام آسیا و ربع مسکون او را می‌پرستند برطرف شود. ۲۸ چون این را شنیدند، از خشم پر گشته، فریاد کرده، می‌گفتند که «بزرگ است ارطامیس افسسیان». ۲۹ و تمامی شهر به شورش آمده، همه متفق به تماشاخانه تاختند و غایوس و ارستخس را که از اهل مکادونیه و همراهان پولس بودند با خودمی کشیدند. ۳۰ اما چون پولس اراده نمود که به میان مردم درآید، شاگردان او را نگذاشتند. ۳۱ و بعضی از روسای سکندر را از میان خلق کشیدند که یهودیان او را پیش از تاختند و اسکندر به دست خود اشاهزاده کرد، خواست برای خود پیش مردم جمع شیارود. ۳۴ لیکن چون دانستند که یهودی است همه به یک آواز قریب به دو ساعت ندا می‌کردند که «بزرگ است ارطامیس افسسیان». ۳۵ پس از آن مستوفی شهر خلق را ساکت گردانیده، گفت: «ای مردان افسسی، کیست که نمی‌داند که شهر افسسیان ارطامیس خدای عظیم و آن صنمی را که از مشتری نازل شد پرسش می‌کند؟ ۳۶ پس چون این امور را نتوان انکار کرد، شما می‌باید آرام باشید و هیچ کاری به تعجبی نکنید. ۳۷ زیرا که این اشخاص را آوردید که نه تاراج کنندگان هیکل اند و نه به خدای شما بدگفته‌اند. ۳۸ پس هر گاه دیمیتیروس و همکاران وی ادعایی بر کسی دارند، ایام قضا مقرر است و داوران معین هستند. با همدیگر مرافعه باید کرد. ۳۹ و اگر در امری دیگر طالب چیزی باشید، در محکمه شرعی فیصل خواهد پذیرفت. ۴۰ زیرا در خطیریم که در خصوص فتنه امروز از میان خواست شود چونکه هیچ علتی نیست که درباره آن عذری برای این ازدحام توانیم آورد. ۴۱ این را گفته، جماعت را مفترض ساخت.

۲۰ و بعد از تمام شدن این هنگامه، پولس شاگردان را طلبیده، ایشان را وداع نمودو به سمت مکادونیه روانه شد. ۲ و در آن نواحی سیر کرده، اهل آنجا را نصیحت بسیار نمود و به یونانستان آمد. ۳ و سه ماه توقف نمود و چون عزم سفر سوریه کرد و یهودیان در کمین وی بودند، اراده نمود که از راه مکادونیه مراجعت کند. ۴ و سوپاترس از اهل بیریه و ارستخس و سکنده از اهل تسلالونیکی و غایوس از دریه و تیموتاوس و از مردم آسیا تیخیکس و تروفیمس تا به آسیا همراه او رفتند. ۵ و ایشان پیش رفته، در ترواس منتظر ما شدند. ۶ و اما ما بعد از ایام فطیمار فلیپی به کشتی سوار شدیم و بعد از پنج روز به ترواس نزد ایشان رسیده، در آنجا هفت

گفتند: «به تعیید یعنی.» ۴ پولس گفت: «یعنی البته تعیید تویه می‌داد و به قوم می‌گفت به آن کسی که بعد از من می‌آید ایمان بیاورید یعنی به مسیح عیسی.» ۵ چون این راشنیدند به نام خداوند عیسی تعیید گرفتند، ۶ و چون پولس دست بر ایشان نهاد، روح القدس برایشان نازل شد و به زبانها متكلّم گشته، نبوت کردند. ۷ و جمله آن مردمان تخدمی دوازده نفوذیدند. ۸ پس به کنیسه درآمد، مدت سه ماه به دلیری سخن می‌راند و در امور ملکوت خدا مباحثه می‌نمود و برهان قاطع می‌آورد. ۹ اما چون بعضی سخت دل گشته، ایمان نیاوردن و پیش روی خلق، طریقت را بد می‌گفتند، از ایشان کناره گردید، شاگردان را جدا ساخت و هر روزه در درسخان شخصی طیرانس نام مباحثه می‌نمود. ۱۰ و بدیطور دو سال گذشت بقسمی که تمامی اهل آسیا چه یهود و چه یونانی کلام خداوند عیسی را شنیدند. ۱۱ و خداوند از دست پولس معجزات غیرمعتاد به ظهور می‌رسانید، ۱۲ بطوري که از بدن او دستمالها و فوطه‌ها برد، بر مرضیان می‌گذارند و امراض از ایشان زابل می‌شد و ارواح پلید از ایشان اخراج می‌شدند. ۱۳ لیکن تنی چند از یهودیان سیاح عزیمه خوان بر آنانی که ارواح پلید داشتند، نام خداوند عیسی را خواندن گرفتند و می‌گفتند: «شما را به آن عیسی که پولس به او موعظه می‌کند قسم می‌دهیم!» ۱۴ و هفت نفر پسران اسکیواریس کهنه یهود این کار می‌کردند. ۱۵ اما روح خبیث در جواب ایشان گفت: «عیسی رامی شناسم و پولس را می‌دانم. لیکن شما کیستید؟» ۱۶ و آن مرد که روح پلید داشت برایشان جست و بر ایشان زور آور شده، غلبه یافت بحدی که از آن خانه عربان و مجرح فرار کردند. ۱۷ چون این واقعه بر جمیع یهودیان و یونانیان ساکن افسس مشهور گردید، خوف بر همه ایشان طاری گشته، نام خداوند عیسی را مکرم می‌دانستند. ۱۸ و بسیاری از آنانی که ایمان آورده بودند آمدند و به اعمال خود اعتراف کرده، آنها را فاش می‌نمودند. ۱۹ و جمیع از شعبدۀ بازان کتب خویش را آورده، در حضور خلق سوزانیدند و چون قیمت آنها را حساب کردند، پنجه هزاردهم بود بدیطور کلام خداوند ترقی کرده قوت می‌گرفت. ۲۱ و بعد از تمام شدن این مقدمات، پولس در روح عزیمت کرد که از مکادونیه و اخایه گلداشته، به اورشلیم برود و گفت: «بعد از رفتمن به آنجا روم را نیز باید دید.» ۲۲ پس دو نفر از ملازمان خودیعنی تیموتاوس و ارسطووس را به مکادونیه روانه کرد و خود در آسیا چندی توقف نمود. ۲۳ در آن زمان هنگامه‌ای عظیم درباره طریقت بر پا شد. ۲۴ زیرا شخصی دیمیتیروس نام زنگر که تصاویرتکده ارطامیس از نقره می‌ساخت و بجهت صنعتگران نفع خلیف پیدا می‌نمود، ایشان را و دیگرانی که در چنین پیشه اشتغال می‌داشتند، فراهم آورده، گفت: «ای مردمان شما آگاه هستید که از این شغل، فراخی رزق ما است. ۲۶

میان شما درخواهند آمد که بر گله ترجم نخواهد نمود، ۳۰ و از میان خود شما مردمانی خواهند بخواست که سخنان کج خواهند گفت تا شاگردان را در عقب خود بکشند. ۳۱ لهذا بیدار باشید و به یاد آورید که مدت سه سال شبانه‌روز از تبیه نمودن هر یکی از شما با اشکها باز نایستادم. ۳۲ والحال ای براذران شما را به خدا و به کلام فیض اومی سپارم که قادر است شما را بنا کند و در میان جمیع مقدسین شما را میراث بخشد. ۳۳ نقره یاطلا یا لباس کسی را طمع نوزیریدم، ۳۴ بلکه خودمی دانید که همین دستها در رفع احتیاج خود ورقایم خدمت می‌کرد. ۳۵ این همه را به شمانمودم که می‌باید چنین مشقت کشیده، ضعفا راستگیری نماید و کلام خداوند عیسی را به خاطر دارید که او گفت دادن از گرفتن فرخنده‌تر است.» ۳۶ این بگفت و زانو زده، با همگی ایشان دعا کرد. ۳۷ و همه گریه بسیار کردند و بر گردن پولس آویخته، او را می‌وسیدند. ۳۸ و بسیار متالم شدند خصوص بجهت آن سخنی که گفت: «بعد از این روی مرا نخواهید دید.» پس او را تا به کشتی مشایعت نمودند.

۲۱ و چون از ایشان هجرت نمودیم، سفردریا کردیم و به راه راست به کوس آمدیم و روز دیگر به رودس و از آنجا به پاتا. ۲ و چون کشتی ای یافتیم که عازم فینیقی بود، بر آن سوار شده، کوچ کردیم. ۳ و قبرس را به نظر آوردیم، آن را به طرف چپ رها کردیم، به سوی سوریه رفتیم و در صور فرود آمدیم زیرا که در آنجا می‌بايست بار کشتی را فرود آورند. ۴ پس شاگردی چند پیدا کردیم، هفت روز در آنجاماندیم و ایشان به الهام روح به پولس گفتند که به اورشلیم نرود. ۵ و چون آن روزها را بسر بردیم، روانه گشتم و همه با زنان و اطفال تا بیرون شهر مارا مشایعت نمودند و به کناره دریا زانو زده، دعا کردیم. ۶ پس یکدیگر را دواع کردیم، به کشتی سوار شدیم و ایشان به خانه‌های خود برگشتد. ۷ و ما سفر دریا را به انجام رسانیدیم، از صور به پتولامیس رسیدیم و براذران را سلام کردیم، با ایشان یک روز ماندیم. ۸ در فردا آن روز، از آنجا روانه شده، به قیصریه آمدیم و به خانه فیلیپس مبشر که یکی از آن هفت بود درآمد، نزد ماندیم. ۹ و او را چهار دختر باکره بود که نبوت می‌کردند. ۱۰ و چون روز چند در آنجا ماندیم، نسی ای آغا بوس نام از یهودیه رسید، ۱۱ و نزد ما آمد، کمریند پولس را گرفته و دستها و پایهای خود را بسته، گفت: «روح القدس می‌گوید که یهودیان در اورشلیم می‌باشند که این را به همینطور بسته، او را به دستهای امت‌ها خواهند سپرد.» ۱۲ پس چون این را شنیدیم، ما و اهل آنجا التماس نمودیم که به اورشلیم نرود. ۱۳ پولس جواب داد: «چه می‌کنید که گریان شده، دل مرا می‌شکنیدزیرا من مستعدم که نه فقط قید شوم بلکه تا در اورشلیم بمیرم به خاطر نام خداوند عیسی.» ۱۴ چون او نشید خاموش شده، گفتیم: «آنچه اراده خداوند است بشود.» ۱۵ و بعد از آن ایام تدارک سفر دیده، متوجه اورشلیم شدیم. ۱۶ و تنی چند از شدند و پولس در فردا آن روز عازم سفر بود، برای ایشان موعده می‌کرد و سخن او تانصف شب طول کشید. ۸ و در بالاخانه‌ای که جمیع بودیم چراغ بسیار بود. ۹ نگاه جوانی که افتخیس نام داشت، نزد دریچه نشسته بود که خواب سنگین او را دربرید و چون پولس کلام راطول می‌داد، خواب بر او مستولی گشته، از طبقه سوم به زیر افتاد و او را مرده برداشتند. ۱۰ آنگاه پولس به زیر آمده، بر او افتاد و وی را در آغوش کشیده، گفت: «مضطرب می‌باشید زیرا که جان اور اوست.» ۱۱ پس بالا رفته و نان را شکسته، خورد و تا طلوع فجر گفتگوی بسیار کرده، همچنین روانه شد. ۱۲ و آن جوان را زنده برداشت و قسلی عظیم پذیرفتند. ۱۳ اما ما به کشتی سوار شده، به اسوس پیش رفتیم که از آنجا می‌بايست پولس را بردازیم که بدینظر قرار داد زیرا خواست تا آنجا پیاده رود. ۱۴ پس چون در اسوس او را ملاقات کردیم، او را برداشته، به متلبی امیدیم. ۱۵ و از آنجا به دریا کوچ کرده، روز دیگر به مقابل خیوس رسیدیم و روز سوم به ساموس وارد شدیم و در تروجیلیون توفیق نموده، روز دیگر وارد میلیس شدیم. ۱۶ زیرا که پولس عزیمت داشت که از محاذی افسس بگذرد، مبادا او را در آسیا درنگی پیدا شود، چونکه تعجیل می‌کرد که اگر ممکن شود تاروز پنطیکاست به اورشلیم برسد. ۱۷ پس از میلیس به افسس فرستاده، کشیشان کلیسا را طلبید. ۱۸ و چون به نزد حاضر شدند، ایشان را گفت: «بر شما معلوم است که از روز اول که وارد آسیا شدم، چطرب هر وقت با شما بسومی برمد؛ ۱۹ که با کمال فروتنی و اشکهای بسیار و امتحانهایی که از مکاید یهود بر من عارض می‌شد، به خدمت خداوند مشغول می‌بودم. ۲۰ و چگونه چیزی را از آنچه برای شما مفید باشد، درینه نداشتم بلکه آشکارا و خانه به خانه شما را خبار و تعلیم می‌نمودم. ۲۱ و به یهودیان و یونانیان نیز از توبه به سوی خدا و ایمان به خداوند ما عیسی مسیح شهادت می‌دادم. ۲۲ واینکه الان در روح بسته شده، به اورشلیم می‌روم و از آنچه در آنجا بر من واقع خواهد شد، اطلاعی ندارم. ۲۳ جز اینکه روح القدس در هر شهر شهادت داده، می‌گوید که بندها و خدمات برایم مهیا است. ۲۴ لیکن این چیزها را به هیچ می‌شمارم، بلکه جان خود را عزیز نمی‌دارم تادر خود را به خوشی به انجام رسانم و آن خدمتی را که از خداوند عیسی یافته‌ام که به بشارت فیض خدا شهادت دهم. ۲۵ و الحال این رامی دانم که جمیع شما که در میان شما گشته و به ملکوت خدا موضعه کرده‌ام، دیگر روی مرانخواهید دید. ۲۶ پس امروز از شما گواهی می‌طلیم که من از خون همه بری هستم، ۲۷ زیرا که از اعلام نمودن شما به تمامی اراده خداکوتاهی نکردم. ۲۸ پس نگاه دارید خویشن و تمامی آن گله را که روح القدس شما را بر آن اسفاق مقرر فرمود تا کلیسا خدا را رعایت کنید که آن را به خون خود خریده است. ۲۹ زیرا من می‌دانم که بعد از رحلت من، گرگان درنده به

شاغردن قیصریه همراه آمد، ما را نزد شخصی مناسون نام که از اهل قبرس و شاگرد قدیمی بود، آوردند تا زند او منزل نماییم.^{۱۷} و چون وارد اورشلیم گشتم، برادران ما را به خشنودی پذیرفتند.^{۱۸} و در روز دیگر، پولس ما را برداشته، نزد بعقوب رفت و همه کشیشان حاضر شدند.^{۱۹} پس ایشان را سلام کرده، آنچه خدا بوسیله خدمت او در میان امت‌ها به عمل آورده بود، مفصلًا گفت.^{۲۰} ایشان چون این راشیدند، خدا را تمجید نموده، به وی گفتند: «ای برادر، آگاه هستی که چند هزار از یهودیان ایمان آورده‌اند و جمیع در شریعت غیرمند:^{۲۱} و درباره تو شنیده‌اند که همه یهودیان را که در میان امت‌ها می‌باشند، تعليم می‌دهی که از موسی انحراف نمایند و می‌گویی نباید اولاد خود رامختون ساخت و به سنن رفتار نمود.^{۲۲} پس چه باید کرد؟ البته جماعت جمع خواهند شد زیرا خواهند شنید که تو آمده‌ای.^{۲۳} پس آنچه به توگوییم به عمل آور: چهار مرد نزد ما هستند که برایشان نذری هست.^{۲۴} پس ایشان را برداشته، خود را با ایشان تطهیر نما و خرج ایشان را بدده که سر خود را برداشتد تا همه بدانند که آنچه درباره تو شنیده‌اند اصلی ندارد بلکه خود نیز درمحافظت شریعت سلوک می‌نمایی.^{۲۵} لیکن درباره آنانی که از امت‌ها ایمان آورده‌اند، مافرستادیم و حکم کردیم که از قربانی های بت و خون و حیوانات خفه شده و زنا پرهیز نمایند.^{۲۶} پس پولس آن اشخاص را برداشته، روز دیگر با ایشان طهارت کرده، به هیکل درآمد و از تکمیل ایام طهارت اطلاع داد تا هدیه‌ای برای هر یک از ایشان بگذراند.^{۲۷} و چون هفت روز نزدیک به انجام رسید، یهودی‌ای چند از آسیا او را در هیکل دیده، تمامی قوم را به شورش آوردن و دست بر اوانداخته، فریاد برآورده که «ای مردان اسرائیلی، امداد کنید! این است آن کس که برخلاف امت و شریعت و این مکان در هر جاهمه را تعیلم می‌دهد. بلکه یونانی‌ای چند را نیز به هیکل درآورده، این مکان مقدس را ملوث نموده است.»^{۲۸} زیرا قبل از آن تروفیمس افسسی را باوی در شهر دیده بودند و مظنه داشتند که پولس او را به هیکل آورده بود.^{۲۹} پس تمامی شهر به حرکت آمد و خلق بستند.^{۳۰} و چون قصاصقتل او می‌کردند، خبر به میان باشی سپاه رسید که «تمامی اورشلیم به شورش آمده است.»^{۳۱} اویی درنگ سپاه و یوزیاشی ها را برداشته، بر سرایشان تاخت.^{۳۲} پس ایشان به مجرد دیدن میان باشی و سپاهیان، از زدن پولس دست برداشتند.^{۳۳} چون میان باشی رسید، او را گرفته، فرمان داد تا او را بدو زنجیر بینند و پرسید که «این کیست و چه کرده است؟»^{۳۴} اما بعضی از آن گروه به سخنی و بعضی به سخنی دیگر صدا می‌کردند. و چون او به سبب شورش، حقیقت امر رانتوانست فهمید، خود را از گناهات غسل ده.^{۳۵} و چون به اورشلیم برگشته، در هیکل دعا می‌کرد، بیخدشدم.^{۳۶} پس او را دیدم که به من می‌گوید: «بشتا و از اورشلیم به زودی روانه شو زیرا که شهادت تو را در حق من نخواهند

۲۲ «ای برادران عزیز و پدران، حجتی را که الان پیش شما می‌آورم بشنوید.»^{۲۷} چون شنیدند که به زبان عبرانی با ایشان تکلم می‌کند، بیشتر خاموش شدند. پس گفت: «من مرد یهودی هستم، مولود طرسوس قبیلیه، اما ترتیب یافته بودم در این شهر درخدمت غمالائیل و در دقایق شریعت اجداد متعلم شده، درباره خدا غیر می‌بودم، چنانکه همگی شما امروز می‌باشید.^{۲۸} و این طریقت را تابه قتل مرا حرم می‌بودم به نوعی که مردان و زنان را بدنهاد، به زنان می‌انداختم،^{۲۹} چنانکه رئیس کهنه و تمام اهل شورا به من شهادت می‌دهند که از ایشان نامه‌ها برای برادران گرفته، عازم دمشق شدم تا آنانی را نیز که در آنچه باشند قید کرده، به اورشلیم آورم تا سزا یابند.^{۳۰} و در اثنای راه، چون نزدیک به دمشق رسیدم، قریب به ظهر ناگاه نوری عظیم از آسمان گرد من درخشید.^{۳۱} پس بر زمین افتاده، هاتھی را شنیدم که به من می‌گوید: «ای شاول، ای شاول، چرا بر من جفا می‌کنی؟»^{۳۲} من جواب دادم: «خداؤندا تو کیستی؟» او مرا گفت: «من آن عیسی ناصری هستم که تو بر وی جفامی کنی.»^{۳۳} و همراهان من نور را دیده، ترسان گشتند ولی آواز آن کس را که با من سخن گفت نشینیدند.^{۳۴} چنین: «خداؤندا چه کنم؟» خداوند را گفت: «برخاسته، به دمشق برو که در آنچه تو رامطلع خواهند ساخت از آنچه برایت مقرر است که بکنی.»^{۳۵} پس چون از سلطوت آن نور نایینگاشتم، رفاقتایم دست مرا گرفته، به دمشق رسایدند.^{۳۶} آنگاه شخصی متفق برخاسته، به دمشق برو که در آنچه تو رامطلع خواهند ساخت از آنچه برایت مقرر است که بکنی.^{۳۷} آنگاه شخصی متفق، بحسب شریعت، حنایانی نام که نزد همه یهودیان ساکن آنچه نیکنام بود،^{۳۸} به نزد من آمده و ایستاده، به من گفت: «ای برادر شاول، بینا شو» که در همان ساعت بر وی نگریستم.^{۳۹} او گفت: «خدای پدران ما تو را برگزید تا اراده او را بدانی و آن عادل را بینی و از زبانش سخنی بشنوی.^{۴۰} ۱۵ زیارا آنچه دیده و شنیده‌ای نزد جمیع مردم شاهد براو خواهی شد، و حال چرا تاخیر می‌نمایی؟ برخیز و تعمید بگیر و نام خداوند را خوانده، خود را از گناهات غسل ده.»^{۴۱} و چون به اورشلیم برگشته، در هیکل دعا می‌کردم، بیخدشدم.^{۴۲} پس او را دیدم که به من می‌گوید: «بشتا و از اورشلیم به سبب ازدحام مردم او را برگرفتند،^{۴۳} ۳۶ زیرا گروهی کثیر از خلق از

پذیرفت.» ۱۹ من گفتم: «خداؤندا، ایشان می‌دانند که من در هر کنیسه مومنین تو را حبس کرده، می‌زدم؟ ۲۰ وهنگامی که خون شهدید تو استیفان را می‌ریختند، من نیز ایستاده، رضا بدان دادم و جامه‌های قاتلان او را نگاه می‌داشم.» ۲۱ او به من گفت: «روانه شویزرا که من تو را به سوی امت‌های بعیدمی فرستم.» ۲۲ پس تا این سخن بدو گوش گرفتند؛ آنگاه آواز خود را بلند کرد، گفتند: «چنین شخص را از روی زمین بردار که زنده ماندن او جایز نیست!» ۲۳ و چون غوغای نموده و جامه‌های خود را فاشاند، خاک به هوا می‌ریختند، ۲۴ مین باشی فرمان داد تا او را به قلعه درآوردن و فرمود که اورا به تازیانه امتحان کنند تا بفهمد که به چه سبب اینقدر بر او فریاد می‌کردند. ۲۵ و وقتی که او را به رسماهها می‌بستند، پولس به بوزیاشی ای که حاضر بود گفت: «آیا بر شما جایز است که مردی رومی را بی‌حجهت هم تازیانه زنید؟» ۲۶ چون بوزیاشی این را شنید، نزد مین باشی رفته، او را خبر داده، گفت: «چه می‌خواهی بکنی زیرا این شخص رومی است؟» ۲۷ پس مین باشی آمده، به وی گفت: «مرا بگو که تو را به مبلغی خطیر تحصیل کردم!» پولس گفت: «اما من در آن مولد شدم.» ۲۸ مین باشی جواب داد: «من این حقق در ساعت آنانی که قصد تفتیش او داشتند، دست از او برداشتند و مین باشی ترسان گشت چون فهمید که رومی است از آن سبب که او را بسته بود. ۲۹ بامدادان چون خواست درست بفهمد که بیهودیان به چه علت مدعی او می‌باشند، او را از زندان بیرون آورد، فرمود تا روسای کهنه و تمامی اهل شورا حاضر شوند و پولس را پایین آورده، در میان ایشان بريا داشت.

۲۳ پس پولس به اهل شورا نیک نگریسته، گفت: «ای برادران، من تا آمروز با کمال ضمیر صالح در خدمت خدا رفقار کرده‌ام.» ۲ آنگاه حنانيا، رئیس کهنه، حاضران را فرمودتا به دهانش زنید. ۳ پولس بدو گفت: «خدا تو را خواهد زد، ای دیوار سفیدشده! تو نشسته‌ای تامرا بر حسب شریعت داوری کنی و به ضدشیرعت حکم به زدنم می‌کنی؟» ۴ حاضران گفتند: «آیا رئیس کهنه خدا را دشنام می‌دهی؟» ۵ پولس گفت: «ای برادران، ندانستم که رئیس کهنه است، زیرا مکتوب است حاکم قوم خود را بد مگویی.» ۶ چون پولس فهمید که بعضی از صدوقیان و بعضی از فریسانند، در مجلس ندا درداد که «ای برادران، من فریسی، پسر فریسی هستم و برای امید و قیامت مردگان از من بازپرس می‌شود.» ۷ چون این را گفت، در میان فریسان و صدوقیان منازعه بريا شد و جماعت دو فرقه شدند، ۸ زیرا که صدوقیان منکر قیامت و ملائکه و ارواح هستند لیکن فریسان قائل به هر دو. ۹ پس غوغای عظیم بريا شد و کاتبان از فرقه فریسان برخاسته مخاصمه نموده، می‌گفتند که «در این شخص هیچ بدی نیافرایم و اگر روحی یا فرشته‌ای با او سخن گفته باشد با خدا جنگ نباید نمود.» ۱۰ و

برداشته، به انتیپاتریس رسانیدند. ۳۲ و بامدادان سواران را گذاشته که با او بروند، خود به قلعه برگشتند. ۳۳ و چون ایشان وارد قیصریه شدند، نامه را به والی سپردند و پولس را نیز نزد اوضاع ساختند. ۳۴ پس والی نامه را ملاحظه فرموده، پرسید که از کدام ولایت است. چون دانست که از قلیقیه است، ۳۵ گفت: «چون مدعيان تو حاضر شوند، سخن تو را خواهیم شنید.» و فرمود تا او را در سرای هیرودیس نگاه دارند.

چون از طریقت نیکوتراگاهی داشت، امر ایشان را تاخیر انداخته، گفت: «چون لیسیاس مین باشی آیا، حقیقت امر شما را دریافت خواهم کرد.» ۲۳ پس بوزیاشی را فرمان داد تا پولس را نگاه دارد و او را آزادی دهد واحده از خویشاوش را از خدمت و ملاقات امون نکند. ۲۴ و بعد از روزی چند فیلکس با زوجه خود درسلا که زنی یهودی بود، آمده پولس را طلبیده، سخن او را درباره ایمان مسیح شنید. ۲۵ و چون او درباره عدالت و یوهزیکاری و داوری آینده خطاب می کرد، فیلکس تسان گذشته، جواب داد که «الحال برو چون فرصت کنم تو را باز خواهم خواند.» ۲۶ و نیز امید می داشت که پولس او را نقدی بدهد تا او را آزاد سازد و از این جهت مکرر وی را خواسته، با او گفتگو می کرد. ۲۷ اما بعد از انقضای دو سال، پورکوس فستوس، خلیفه ولایت فیلکس شد و فیلکس چون خواست بر یهود منت نهاد، پولس را در زندان گذاشت.

۲۵ پس چون فستوس به ولایت خود رسید، بعد از سه روز از قیصریه به اورشلیم رفت. ۲ و رئیس کهنه و اکابر یهود نزد او بر پولس اعدا کردند و بدلو التمام نموده، ۳ متنی بر وی خواستند تا او را به اورشلیم بفرستد و در کمین شریعت خود بر او داوری نمایم. ۴ اما فستوس جواب داد که «پولس را باید بودند که او را در راه بکشند. ۵ اما فستوس جواب داد که «پولس را باید در قیصریه نگاه داشت»، زیرا خود اراده داشت به زودی آنجا برود. ۵ و گفت: «پس کسانی از شما که می توانند همراه بیایند تا اگر چیزی در این شخص یافته شود، بر او اعدا نمایند.» ۶ و چون بیشتر از ده روز در میان ایشان توقف کرده بود، به قیصریه آمد و بامدادان بر مستند حکومت برآمد، فرمود تا پولس را حاضر سازند. ۷ چون او حاضر شد، یهودیانی که از اورشلیم آمده بودند، به گرد او ایستاده، شکایتهاي بسیار و گران بر پولس آوردند و لی اثبات نتوانستند کرد. ۸ او جواب داد که «نه به شریعت یهود و نه به هیکل و نه به قیصر هیچ گناه کرده‌ام.» ۹ اما چون فستوس خواست بر یهود منت نهاد، در جواب پولس گفت: «آیا می خواهی به اورشلیم آنی تا در آنجا در این امور به حضور من حکم شود؟» ۱۰ پولس گفت: «در محکمه قیصر ایستاده‌ام که در آنجا می باید محاکمه من بشود. به یهود هیچ ظلمی نکرده‌ام، چنانکه تو نیز نیکو می دانی.» ۱۱ پس هر گاه ظلمی یا عملی مستوجب قتل کرده باشم، از مردن دریغ ندارم. لیکن اگر هیچ یک از این شکایتهاي که اینها بر من می آورند اصلی ندارد، کسی نمی تواند مرا به ایشان سپارد. به قیصر رفع دعوی می کنم.» ۱۲ آنگاه فستوس بعداز مکالمه با اهل شورا جواب داد: «آیا به قیصر رفع دعوی کردی؟ به حضور قیصر خواهی رفت.» ۱۳ و بعد از مرور ایام چند، اغربیاس پادشاه ویرنیکی برای تحیت فستوس به قیصریه آمدند. ۱۴ و چون روزی بسیار در آنجا توقف نمودند، فستوس برای پادشاه، مقدمه پولس را بیان کرد، گفت: «مردی است که فیلکس او را در بد گذاشته است، ۱۵ که درباره او وقتی که به اورشلیم آمد، روسای کهنه و مشایخ یهود مرا خبر دادند

که به نام عیسی ناصری مخالفت بسیار کردن واجب است، ۱۰ چنانکه در اورشلیم هم کردم و از روسای کهنه قدرت یافته، بسیاری از مقدسین را در زندان حبس می کردم و چون ایشان را می کشتند، در فتو شریک می بودم. ۱۱ و در همه کنایس بارها ایشان را زحمت رسانیده، مجسموری ساختم که کفر گویند و بر ایشان به شدت دیوانه گشته تا شهرهای بعد تعاقب می کرم. ۱۲ در این میان هنگامی که با قدرت و اجازت از روسای کهنه به دمشق می فرمتم، ۱۳ در راه، ای پادشاه، در وقت ظهر نوری را از آسمان دیدم، درخشنده ترا از خورشید که در دور من و رفایم تایید. ۱۴ و چون همه بر زمین افتادیم، هاتنی راشنیدم که مرا به زبان عربانی مخاطب ساخته، گفت: «ای شاول، شاول، چرا بر من جفا می کنی؟ تو را بر میخها لگد زدن دشوار است.» ۱۵ من گفت: «خداندا تو کیستی؟» گفت: «من عیسی هستم که تو بر من جفا می کنی. ۱۶ و لیکن برخاسته، بر پایاست زیرا که بر تو ظاهر شدم تا تو را خادم و شاهد مقرر گردانم بر آن چیزهایی که مرا در آنهدیدهای و بر آنچه به تو در آن ظاهر خواهم شد. ۱۷ و تو را همانی خواهم داد از قوم و از امت هایی که تو را به نزد آنها خواهم فرستاد، تا چشممان ایشان را باز کنی تا از ظلمت به سوی نور و از قدرت شیطان ۱۸ به جانب خدا برگردند تا آمرزش گناهان و میراثی در میان مقدسین بوسیله ایمانی که بر من است بیانند.» ۱۹ آن وقت ای اغripas پادشاه، رویای آسمانی را نافرمانی نوزیدم. ۲۰ بلکه نخست آنی را که در دمشق بودند و در اورشلیم و در تمامی مز و بوم یهودیه و امته را نیز اعلام می نمودم که تویه کنند و به سوی خدا بازگشت نمایند و اعمال لایقه تویه را به جا آورند. ۲۱ به سبب همین امور یهود مرد هیکل گرفته، قصد قتل من کردند. ۲۲ اما از خدا اعانت یافته، تا امروزی ای و خود و بزرگ را اعلام می نمایم وحروفی نمی گویم، جز آنچه اینبا و موسی گفتند که می بایست واقع شود، ۲۳ که مسیح می بایست زحمت بیند و نوبت قیامت مردگان گشته، قوم و امته را به نور اعلام نماید.» ۲۴ چون او بدین سخنان، حجت خود رامی آورد، فستوس به آواز بلند گفت: «ای پولس دیوانه هستی! کثیر علم تو را دیوانه کرده است!» ۲۵ گفت: «ای فستوس گرامی، دیوانه نیستم بلکه سخنان راستی و هوشیاری را می گویم. ۲۶ زیرا پادشاهی که در حضور او به دلیری سخن می گویم، از این امور مطلع است، چونکه مرا یقین است که هیچ یک از این مقدمات بر او مخفی نیست، زیرا که این امور در خلوت واقع نشد. ۲۷ ای اغripas پادشاه، آیا به اینبا ایمان آورده‌ای؟ می دانم که ایمان داری! ۲۸ اغripas به پولس گفت: «به قلیل ترغیب می کنی که من مسیحی بگردم؟» ۲۹ پولس گفت: «از خداخواهش می داشتم یا به قلیل یا به کثیر، نه تنها توبیلکه جمیع این اشخاصی که امروز سخن مرامی شنوند مثل من گردند، جز این زنجیره‌ها!» ۳۰ چون این را گفت، پادشاه و والی و برینکی و سایر مجلسیان برخاسته، ۳۱ رفتند و با یکدیگر گفتگو کرده،

و خواهش نمودند که بر او داوری شود. ۱۶ در جواب ایشان گفت که رومیان را رسم نیست که احدی را بسپارند قبل از آنکه مدعی علیه مدعیان خود را روپرورد و او را فرست دهند که ادعای ایشان را جواب گوید. ۱۷ پس فرمودم تا آن شخص را حاضر کردن. ۱۸ و مدعیانش برپا ایستاده، از آنچه من گمان می بردم هیچ ادعا بر وی نیاوردند. ۱۹ بلکه مساله‌ای چند بر او ایراد کردن درباره مذهب خود و در حق عیسی نامی که مرده است و پولس می گوید که او زنده است. ۲۰ و چون من در این گونه مسایل شک داشتم، از او پرسیدم که «آیا می خواهی به اورشلیم بروی تا در آنجا این مقدمه فیصل پذیرد؟» ۲۱ ولی چون پولس رفع دعوی کرد که برای محکمه اوغسطس محفوظ ماند، فرمان دادم که او را نگاه بدارند تا او را به حضور قیصر روانه نمایم.» ۲۲ اغripas به فستوس گفت: «من نیزی خواهی این شخص را بشنوم.» گفت: «فردا اورا خواهی شنید.» ۲۳ پس با مدادان چون اغripas و برینکی با حشمتی عظیم آمدند و به دارالاستماع ساختند. ۲۴ آنگاه فستوس گفت: «ای اغripas پادشاه، وای همه مردمانی که نزد ما حضور دارید، این شخص رامی بینید که درباره او تمامی جماعت یهود چه در اورشلیم و چه در اینجا فریاد کرده، از من خواهش نمودند که دیگر نباید زیست کند. ۲۵ ولیکن چون من دریافت که او هیچ عملی مستوجب قتل نکرده است و خود به اوغسطس رفع دعوی کرد، اراده کردم که او را بفرستم. ۲۶ و چون چیزی درست ندارم که درباره او به خداوندگار مرقوم دارم، از این جهت او را نزد شما و علی الخصوص در حضور تواب اغripas پادشاه آوردم تا بعد از تفحص شاید چیزی یافته بینگام. ۲۷ زیرا مرا خلاف عقل می نماید که اسیری را بفرستم و شکایتهایی که بر اوست معروض ندارم.»

۲۶ اغripas به پولس گفت: «مرخصی که کیفیت خود را بگویی.» ۲ که «ای اغripas پادشاه، سعادت خود را در این می دانم که امروز در حضور تو حجت بیارم، درباره همه شکایتهایی که یهود از من می دارند. ۳ خصوص چون تو در همه رسوم و مسایل یهود عالم هستی، پس از تو مستندی آنم که تحمل فرموده، مرا بشنوی. ۴ رفتار مرا از جوانی چونکه از ابتدا در میان قوم خود در اورشلیم پسر می بدم، تمامی یهودی دانند ۵ و مرا از اول می شناسند هر گاه بخواهند شهادت دهنند که به قانون پارساترین فرقه دین خود فرسی می بودم. ۶ والحال به سبب امید آن وعده‌ای که خدا به اجداد ما داد، بر من ادعا می کنند. ۷ و حال آنکه دوازده سبط ما شبانه‌روز بجد و جهد عبادت می کنند محض امید تحصیل همین وعده که بهجهت همین امید، ای اغripas پادشاه، یهود بر من ادعا می کنند. ۸ «شما چرا مجال می پندازید که خدا مردگان را برخیزاند؟ ۹ من هم در خاطر خود می پنداشتم

گفتند: «این شخص هیچ عملی مستوجب قتل یا حبس نکرده است.» و خسaran را نبینید. ۲۲ اکنون نیزشما را نصیحت می کنم که خاطرجمع باشید زیرا که هیچ ضرری به جان یکی از شما نخواهد رسیدمگر به کشتی.

۲۳ زیرا که دوش، فرشته آن خدایی که از آن او هستم و خدمت او را می کنم، به من ظاهر شده، ۲۴ گفت: «ای پولس ترسان مباش زیراید تو در حضور قیصر حاضر شوی. و اینک خدا همه همسفران تو را به تو بخشیده است.» ۲۵ پس ای مردمان خوشحال باشید زیرا ایمان دارم که به همانطور که به من گفت، واقع خواهد شد. ۲۶ لیکن باید در جزوی ای یفتیم.» ۲۷ و چون شب چهاردهم شد و هنوز در دریای ادریا به هر سو پیمایش کرده، پاترده قامت یافتند. ۲۹ و چون ترسیدند که به صخره‌ها رانده می شدیم، در نصف شب ملاحان گمان بردن که خشکی نزدیک است. ۲۸ پس پیمایش کرده، بیست قامت یافتند. و قدری پیشتر رفته، باز پیمایش کرده، پاترده قامت یافتند. ۲۹ و چون ترسیدند که به صخره‌ها یافتیم، از پشت کشتنی چهار لنگر انداخته، تمنا می کردند که روز شود. ۳۰ اما چون ملاحان قصد داشتند که از کشتنی فرار کنند و زورق را به دریا انداختند به بهانه‌ای که لنگرها را از پیش کشتنی بکشند، ۳۱ پولس بیزاری و سپاهیان را گفت: «اگر اینهادر کشتنی نماند، نجات شما ممکن نباشد.» ۳۲ آنگاه سپاهیان ریسمانهای زورق را بردیه، گذاشتند که یافتند. ۳۳ چون روز نزدیک شد، پولس از همه خواهش نمود که چیزی بخورند. پس گفت: «امروز روز چهاردهم است که انتظار کشیده و چیزی نخورد، گرسنه مانده‌اید.» ۳۴ پس استدعای من این است که غذا بخورید که عافیت برای شما خواهد بود، زیرا که موبی از سر هیچ‌یک از شما نخواهد افتاد.» ۳۵ این بگفت و در حضور همه نان گرفته، خدا را شکر گفت و پاره کرده، خوردن گرفت. ۳۶ پس همه قوی دل گشته نیز غذا خوردن. ۳۷ و جمله نقوس در کشتنی دویست و هفتاد و شش بودیم. ۳۸ چون از غذاسیر شدند، گندم را به دریا ریخته، کشتنی را سبک کردند. ۳۹ اما چون روز، روشن شد، زمین را نشناختند؛ لیکن خلیجی دیدند که شاطئی ای داشت. پس رای زدند که اگر ممکن شود، کشتنی را بر آن برانند. ۴۰ و بند لنگرها را بردیه، آنها را در دریا گذاشتند و بدهای سکان را باز کرده، و بادن را برای باد گشاده، راه ساحل را پیش گرفتند. ۴۱ اما کشتنی را در مجمع بحرین به پایاب رانده، مقدم آن فرو شده، بی حرکت ماند ولی موخرخ از لطمۀ امواج درهم شکست. ۴۲ آنگاه سپاهیان قصد قتل زندانیان کردند که میدا کسی شنا کرده، بگیرید. ۴۳ لیکن بیزاری چون خواست پولس را برهاند، ایشان را از این اراده بازداشت و فرمود تا هر که شناوری دارد، نخست خویشتن را به دریا انداخته به ساحل رساند. ۴۴ و بعضی بر تختها و بعضی بر چیزهای کشتنی و همچنین همه به سلامتی به خشکی رسیدند.

۴۵ و چون رستگار شدند، یافتند که چیزهای ملیطه نام دارد. ۲ و آن مردمان بربری باما کمال ملاحظت نمودند، زیرا به سبب باران که می بارید و نخست می بایست سخن مرا پذیرفته، از کریت نقل نکرده باشید تا این ضرر

۲۶ چون مقرر شد که به ايطالیا بروم، پولس و چند زندانی دیگر را به بیزاری از سپاه اغسطس که بولیوس نام داشت، سپردند. ۲ و به کشتی ادرامیتی که عازم بنادر آسیا بود، سوار شده، کوچ کردیم و ارستخس از اهل مکادونیه از تسالونیکی همراه ما بود. ۳ روز دیگر به صیادون فرو آمدیم و بولیوس با پولس ملاحظت نموده، او را اجازت داد که نزد دوستان خود رفته، از ایشان نوازش یابد. ۴ و از آنجا روانه شده، زیر قیرس گذشتیم زیرا که باد مخالف بود. ۵ و از دریای کار قیلیقیه و پمبلیه گذشتیم، به میرای لیکیه رسیدیم ۶ در آنجا بیزاری ایشانی اسکندریه را یافت که به ايطالیا می رفت و ما را برآن سوار کرد. ۷ و چند روز به آحسنگی رفته، به قنیدس به منطقه سفردیم و چون باد مخالف مامی بود، در زیر کریت نزدیک سلمونی راندیم، ۸ و به دشواری از آنجا گذشتیم، به موضعی که به بنادر حسنۀ مسمی و قرب به شهر لسائیه است رسیدیم. ۹ و چون زمان منقضی شد و در این وقت سفردیا خطرناک بود، زیرا که ایام روزه گذشتیم بود، ۱۰ پولس ایشان را نصیحت کرده، گفت: «ای مردمان، می بینم که در این سفر ضرر و خسaran بسیار پیدا خواهد شد، نه فقط بار و کشتنی را بلکه جانهای ما را نیز.» ۱۱ ولی بیزاری ناخدا و صاحب کشتنی را بیشتر از قول پولس اعتنا نمود. ۱۲ و چون آن بدر نیکو نیوی که زمستان را در آن بسر برند، اکثر چنان مصلحت داشتند که از آنجا نقل کنند تا اگر ممکن شود خود را به فینیکس رسانیم، زمستان را در آنجا بسر برند که آن بدری است از کریت مواجه مغرب جنوبی و مغرب شمالی. ۱۳ و چون نسیم جنوبی وزیدن گرفت، گمان بردن که به مقصد خویش رسیدند. پس لنگر برداشتم و از کناره کریت گذشتیم. ۱۴ لیکن چیزی نگذشت که بادی شدید که آن راولکلیدون می نامند از بالای آن زدن گرفت. ۱۵ در ساعت کشتنی ریوده شده، رو به سوی باد نتوانست نهاد. پس آن را از دست داده، بی اختیار رانده شدیم. ۱۶ پس در زیر جزیره‌ای که کلودی نام داشت، دوان دوان رفیم و به دشواری زورق را در قطب خود آوردیم. ۱۷ و آن را برداشته و معونات را استعمال نموده، کمر کشتنی را بستند و چون ترسیدند که به ریگار سیرتس فرو روند، حبال کشتنی را فرو کشیدند و همچنان رانده شدند. ۱۸ و چون طوفان بر ما غلبه می نمود، روز دیگر، باز کشتنی را بیرون انداختند. ۱۹ و روز سوم بدستهای خود آلات کشتنی را به دریا انداختند. ۲۰ و چون روزهای بسیار آفتاب و ستارگان راندیدند و طوفانی شدید بر ما افتاد، دیگر هیچ امید نجات برای ما نماند. ۲۱ و بعد از گرسنگی پسیار، پولس در میان ایشان ایستاده، گفت: «ای مردمان،

بعضی ایمان نیاوردن. ۲۵ و چون با یکدیگر معارضه می کردند، از او جدا شدند بعداز آنکه پولس این یک سخن را گفته بود که «روح القدس به وساطت اشعیای نبی به اجداد مانیکو خطاب کرده، ۲۶ گفته است که "نید این قوم رفته بایشان بگو به گوش خواهید شنید و خواهید فهمید و نظر کرده خواهید نگریست و خواهید دید؛ ۲۷ زیرا دل این قوم غلیظ شده و به گوشاهای سنگین می شوند و چشمان خود را برهم نهاده اند، مبادا به چشمان بینند و به گوشها بشوند و به دل بفهمند و بازگشت کنند تا ایشان راشنا بخشم.» ۲۸ پس بر شما معلوم باد که نجات خدا نزد امت ها داشت بود که او ما را به خانه خود طلبیید، سه روز به مهربانی مهمانی رفتند و با یکدیگر می اخشه بسیار می کردند. ۲۹ چون این را گفت یهودیان پس پولس نزد وی آمده و دعا کرده و دست بر او گذارد، او را شفاذاد. ۳۰ و چون این امر واقع شد، سایر مریضانی که در جزیره بودند آمده، شفا یافتند. خداوند بدون ممانعت تعلیم می داد.

سرما آتش افروخته، همه ما را پذیرفتند. ۳۱ چون پولس مقداری هیزم فراهم کرده، بر آتش می نهاد، به سبب حرارت، افعی ای بیرون آمده، بر دستش چسبید. ۴ چون بربریان جانور را از دستش اوبخته دیدند، با یکدیگرمی گفتند: «پلاشک این شخص، خونی است که با اینکه از دریا رست، عدل نمی گذارد که زیست کند.» ۵ اما آن جانور را در آتش افکنده، هیچ ضرر نیافت. ۶ پس منتظر بودند که او آماس کند یا بعنه افتداده، بمیرد. ولی چون انتظار بسیار کشند و دیدند که هیچ ضرری بدو نرسید، پرگشته گفتند که خدایی است. ۷ و در آن نواحی، املاک رئیس جزیره که پولیوس نام داشت بود که او ما را به خانه خود طلبیید، سه روز به مهربانی مهمانی نمود. ۸ از قضا پدر پولیوس را رنج تب و اسهال عارض شده، خفته بود. پس پولس نزد وی آمده و دعا کرده و دست بر او گذارد، او را شفاذاد. ۹ و چون این امر را اکرام بسیار نمودند و چون روانه می شدیم، آتشجه لازم بود برای ما حاضر ساختند. ۱۰ و بعد از سه ماه به کشتی اسکندریه که علامت جوزا داشت و زمستان را در جزیره بسیزده بود، سورا شدیم. ۱۲ و به سراکوس فرود آمده، سه روز توقف نمودیم. ۱۳ و از آنجا دورزده، به ریغیون رسیدیم و بعد از یک روز بادجنوبی وزیده، روز دوم وارد پوطیولی شدیم. ۱۴ و در آنجا برادران یافته، حسب خواهش ایشان هفت روز ماندیم و همچنین به روم آمدیم. ۱۵ و برادران آنجا چون از احوال ما مطلع شدند، به استقبال ما آمده اند تا فوراً اپوس و سه دکان. و پولس چون ایشان را دید، خدا را شکر نموده، قوی دل گشت. ۱۶ و چون به روم رسیدیم، یوزباشی زندانیان را به سدار افواج خاصه سپرد. اما پولس را اجازت دادند که با یک سپاهی که محافظت او می کرد، در منزل خود بماند. ۱۷ و بعد از سه روز، پولس بزرگان بپهود راطلبید و چون جمع شدند به ایشان گفت: «ای برادران عزیز، با وجودی که من هیچ عملی خلاف قوم و رسوم اجداد نکرده بودم، همانا مرا در اورشلیم بسته، به دستهای رومیان سپردند. ۱۸ ایشان بعد از تفحص چون در من هیچ علت قتل نیافتند، اراده کردن که مرا رها کنند. ۱۹ ولی چون بپهود مخالفت نمودند، ناچار شده به قیصر رفع دعوی کردم، نه تا آنکه از امت خود شکایت کنم. ۲۰ اکنون بدین جهت خواستم شما رامالافات کنم و سخن گویم زیرا که بجهت امید اسرائیل، بدین زنجیر بسته شدم.» ۲۱ وی را گفتند: «ما هیچ نوشته در حق تو از یهودیه نیافرته ایم و نه کسی از برادرانی که از آنجا آمدند، خبری یا سخن بدی درباره تو گفته است. ۲۲ لیکن مصلحت دانستیم از تو مقصود تو را بشنویم زیرا معلوم است که این فرقه را در هر جا پدمی گویند.» ۲۳ پس چون روزی برای وی معین کردند، بسیاری نزد او به منزلش آمدند که برای ایشان به ملکوت خدا شهادت داده، شرح می نمود و از تورات موسی و انبیا از صبح تا شام درباره عیسی اقامه حجت می کرد. ۲۴ پس بعضی به سخنان اویمان آوردند و

که ایشان حق خدا را به دروغ مبدل کردند و عبادت و خدمت نمودند
محالق را به عوض خالقی که تا ایدالا باد متبارک است. آمنین. (aiōn)

g165 ۲۶ از این سبب خدا ایشان را به هوسهای خباثت تسليم نمود، به نوعی که زنانشان نیز عمل طبیعی را به آنچه خلاف طبیعت است تبدیل نمودند. ۲۷ و همچنین مردان هم استعمال طبیعی زنان را ترک کرده، از شهوات خود با یکدیگر سخوتند. مرد با مرد مرتکب اعمال زشت شده، عقوبات سزاوار تصمیر خود را در خود یافتند. ۲۸ و چون روا نداشتند که خدا را در دانش خودنگاه دارند، خدا ایشان را به ذهن مردود و اگذشت تا کارهای ناشایسته به جا آورند. ۲۹ مخلو از هنون ناراستی و شرارت و طمع و خباثت؛ بر از خسد و قتل و جدال و مکرو و بدخدوی؛ ۳۰ غمازان و غیبت کنندگان و دشمنان خدا و اهانت کنندگان و متکران و لافزان و مبدعان شر و نامطیعان والدین؛ ۳۱ بی فهم و بی وفا و بی الفت و بی رحم. ۳۲ زیرا هرچند انصاف خدا را می دانند که کنندگان چنین کارها مستوجب موت هستند، نه فقط آنها را می کنند بلکه کنندگان را نیز خوش می دارند.

۲ لهذا آدمی که حکم می کنی، هر که باشی عنزی نداری زیرا که به آنچه بردیگری حکم می کنی، فتوا بر خود می دهی، زیاراتو که حکم می کنی، همان کارها را به عمل می آوری. ۲ و می دانیم که حکم خدا بر کنندگان چنین اعمال برق است. ۳ پس ای آدمی که برکنندگان چنین اعمال حکم می کنی و خود همان را می کنی، آیا گمان می بری که تو از حکم خداخواهی رست؟ ۴ یا آنکه دولت مهربانی و صبر و حلم او را تاچیز می شماری و نمی دانی که مهربانی خدا تو را به توبه می کشد؟ ۵ و به سبب قساوت و دل ناتوبه کار خود، غضب را ذخیره می کنی برای خود در روز غضب و ظهور داوری عادله خدا ۶ که به هر کس بحسب اعمالش جراحتداد داد: ۷ اما به آنانی که با صبر در اعمال نیکوکار جلال و اکرام و بقایند، حیات جاودانی را؛ (aiōnios g166) ۸ و اما به اهل

تعصب که اطاعت راستی نمی کنند بلکه مطبع ناراستی می باشند، خشم و غضب ۹ و عذاب و ضيق بر هر نفس بشری که مرتکب بدی می شود، اول بر بیهود و پس بر یونانی؛ ۱۰ لکن جلال و اکرام و سلامتی بر هر نیکوکار، نخست بر بیهود و بر یونانی نیز. ۱۱ زیرا نزد خدا طرفداری نیست، زیرا آنانی که بدون شریعت گاهه کنند، بی شریعت نیزهلاک شوند و آنانی که با شریعت گاهه کنند، از شریعت بر ایشان حکم خواهد شد. ۱۲ از آن جهت که شوندگان شریعت در حضور خدا عادل نیستند بلکه کنندگان شریعت عادل شمرده خواهند شد. ۱۳ زیرا هرگاه امت هایی که شریعت ندارند کارهای شریعت را به طبیعت به جا آزند، ایشان هرچند شریعت ندارند، برای خود شریعت هستند، ۱۵ چونکه از ایشان ظاهر می شود که عمل شریعت بر دل ایشان مکتب است و ضمیر ایشان نیز گواهی می دهد و افکار ایشان با یکدیگرها مذمت می کنند با عنزی آوند،

۱ پولس، غلام عیسی مسیح و رسول خوانده شده و جدا نموده شده برای انجیل خدا، ۲ که سابق وعده آن را داده بود به وساطت انبیای خود در کتب مقدسه، ۳ درباره پسر خود که بحسب جسم از نسل داده متولد شد، ۴ و بحسب روح قدوسیت پسر خدا به قوت معروف گردید ازیامت مردگان یعنی خداوند ما عیسی مسیح، ۵ که به او فیض و رسالت را یافته برای اطاعت ایمان در جمیع امت‌ها به باطری اسم او، ۶ که درمیان ایشان شما نیز خوانده شده عیسی مسیح هستید ۷ به همه که در روم محظوظ خدا و خوانده شده و مقدسید، فیض و سلامتی از جانب پدر ما خدا و عیسی مسیح خداوند بر شما باد. ۸ اول شکر می کنم خدای خود را به وساطت عیسی مسیح درباره همگی شما که ایمان شما در تمام عالم شهرت یافته است؛ ۹ زیرا خدایی که اورا به روح خود در انجیل پرسش خدمت می کنم، مرا شاهد است که چگونه پوسته شما را یادمی کنم، ۱۰ و دائم در دعاهای خود مسلط می کنم که شاید الان آخر به اراده خدا سعادت یافته، نزد شما بیایم. ۱۱ زیرا بسیار اشتیاق دارم که شما را بیتم تا نعمتی روحانی به شما برسانم که شما استوار بگردید، ۱۲ یعنی تا در میان شماتسلی یا یمی از ایمان یکدیگر، ایمان من و ایمان شما. لکن ای برادران، نمی خواهم که شما بای خبر باشید از اینکه مکرر اراده آمدن نزد شما کردم و تا به حال ممنوع شدم تا ثمری حاصل کنم در میان شما نیز چنانکه در سایر امت‌ها. ۱۴ زیرا که یونانیان و بربیان و حکما و چهلا راهم مدیونم. ۱۵ پس همچنین بقدر طاقت خود مستعدم که شما را نیز که در روم هستید بشارت دهم. ۱۶ زیرا که از انجیل مسیح عار ندارم چونکه قوت خداست، برای نجات هر کس که ایمان آورد، اول بیهود و پس یونانی، ۱۷ که در آن عدالت خدا مکشوف می شود بر هر بی دینی و ناراستی مردمانی که راستی را در ناراستی باز می دارند. ۱۹ چونکه آنچه از خدا می توان شناخت، در ایشان ظاهر است زیرا خدا آن را بر ایشان ظاهر کرده است. ۲۰ زیرا که چیزهای نادیده او یعنی قوت سرمدی و الوهیش از حین آفرینش عالم بوسیله کارهای او فهمیده و دیده می شود تا ایشان را عنزی نباشد.

۲۱ زیرا هرچند خدا را شناختند، ولی اورا چون خدا تمجد و شکر نکردن بلکه در خیالات خود باطل گردیده، دل بی فهم ایشان تاریک گشت. ۲۲ ادعای حکمت می کردن و احمق گردیدند. ۲۳ ایشان خدای غیرفانی را به شیوه صورت انسان فانی و طیور و بهایم و حشرات تبدیل نمودند. ۲۴ لهذا خدا نیز ایشان رادر شهوات دل خودشان به ناپاکی تسليم فرمود تا در میان خود بدنهای خویش را خوار سازند، ۲۵

۱۶ در روزی که خدا رازهای مردم را داوری خواهد نمود به وساطت عیسی پایهای ایشان برای خون ریختن شتابان است. ۱۶ هلاکت و پیشانی در طرقهای ایشان است، ۱۷ و طریق سلامتی را ندانسته‌اند. ۱۸ خدا ترسی درچشمانتان نیست.» ۱۹ الان آگاه هستیم که آنچه شریعت می‌گوید، به اهل شریعت خطاب می‌کند تا هر دهانی بسته شود و تمام عالم زیر فصاص خدا آیند. ۲۰ ازآجای که به اعمال شریعت هیچ بشری در حضور او عادل شمرده نخواهد شد، چونکه از شریعت دانستن گناه است. ۲۱ لکن الحال بدون شریعت، عدالت خدا ظاهر شده است، چنانکه تورات و انجیل بر آن شهادت می‌دهند؛ ۲۲ یعنی عدالت خدا که بوسیله ایمان به عیسی مسیح است، به همه و کل آنای که ایمان آورند. زیرا که هیچ تفاوتی نیست، ۲۳ زیراهمه گناه کرداند و از جلال خدا فاصل می‌باشند، ۲۴ و به فیض او مجان عادل شمرده می‌شوند به وساطت آن فدیهای که در عیسی مسیح است. ۲۵ که خدا او را از قبل معن کرد تا کفاره باشد به واسطه ایمان به وسیله خون او تا آنکه عدالت خود را ظاهر سازد، بهسبب فرو گذاشتن خطایای سابق در حین تحمل خدا، ۲۶ برای اظهار عدالت خود در زمان حاضر، تا عادل شود و عادل شمارد هر کسی را که به عیسی ایمان آورد. ۲۷ پس جای فخر کجا است؟ برداشته شده است! به کدام شریعت؟ آیا به شریعت اعمال؟ نی بلکه به شریعت ایمان. ۲۸ زیرا یقین می‌دانیم که انسان بدون اعمال شریعت، محض ایمان عادل شمرده می‌شود. ۲۹ آیا او خدای بیهود است فقط؟ مگر خدای امته ها هم نیست؟ البته خدای امته نیز است. ۳۰ زیرا واحد است خدایی که اهل ختنه را از ایمان، و نامختونان را به ایمان عادل خواهد شمرد. ۳۱ پس آیا شریعت را به ایمان باطل می‌سازیم؟ حاشا! بلکه شریعت راستوار می‌داریم.

۴ پس چه چیز را بگوییم که پدر ما ابراهیم بحسب جسم یافت؟ زیرا اگر ابراهیم به اعمال عادل شمرده شد، جای فخر دارد اما نه درزند خدا. ۳ زیرا کتاب چه می‌گوید؟ «ابراهیم به خدا ایمان آورد و آن برای او عدالت محسوب شد.» ۴ لکن برای کسی که عمل می‌کند، مزدش نه ازراه فیض بلکه از راه طلب محسوب می‌شود. ۵ واما کسی که عمل نکند، بلکه ایمان آورد به او که بی دینان را عادل می‌شمارد، ایمان او عدالت محسوب می‌شود. ۶ چنانکه داد نیز خوش حالی آن کس می‌شود. ۷ ذکر می‌کند که خدا برای او عدالت محسوب می‌دارد، بدون اعمال: «خوشحال کسانی که خطایای ایشان آمرزیده شد و گناهانشان مستور گردید؛ ۸ خوشحال کسی که خداوند گناه را به وی محسوب نفرماید.» ۹ پس آیا این خوشحالی بر اهل ختنه گفته شدیا برای نامختونان نیز؟ زیرا می‌گوییم ایمان ابراهیم به عدالت محسوب گشت. ۱۰ پس در چه حالت محسوب شد، وقی که او در ختنه بود یاد را نامختونی؟ در ختنه نی، بلکه در نامختونی؛ ۱۱ و علامت ختنه را یافت تا مهر باشد بر آن عدالت ایمانی که در نامختونی داشت، تا او همه نامختونان را که ایمان آورند پدر باشد تا

مسیح بمحاسبه بشارت من. ۱۷ پس اگر تو مسمی به یهود هستی و برشریعت تکیه می‌کنی و به خدا فخر می‌نمایی، ۱۸ و اراده او را می‌دانی و از شریعت تربیت یافته، چیزهای افضل را می‌گیری، ۱۹ و یقین داری که خود هادی کوران و نور ظلمیان ۲۰ و مودب جاهلان و معلم اطفال هستی و در شریعت صورت معرفت و راستی را داری، ۲۱ پس ای کسی که دیگران را تعلیم می‌دهی، چرا خود رانی آموزی؟ و عظم می‌کنی که دزدی نیاید کرد، آیا خود دزدی می‌کنی؟ ۲۲ و از زنا کردن نهی می‌کنی، آیا خود زانی نیستی؟ و از پتها نفرت داری، آیا خود معبدها را غارت نمی‌کنی؟ ۲۳ و به شریعت فخر می‌کنی، آیا به تجاوز از شریعت خدا را اهانت نمی‌کنی؟ ۲۴ زیرا که بهسبب شمارد میان امته ها اسم خدا را کفر می‌گویند، چنانکه مکتوب است. ۲۵ زیرا ختنه سودمند است هرگاه به شریعت عمل نمایی. اما اگر از شریعت تجاوز نمایی، ختنه تو نامختونی گشته است. ۲۶ پس اگر نامختونی، احکام شریعت را نگاه دارد، آیانامختونی او ختنه شمرده نمی‌شود؟ ۲۷ و نامختونی طبعی هرگاه شریعت را بجا آرد، حکم خواهد کرد بر تو که با وجود کتب و ختنه از شریعت تجاوز می‌کنی. ۲۸ زیرا آنکه در ظاهر است، یهودی نیست و آنچه در ظاهر در جسم است، ختنه نی. ۲۹ بلکه یهود آن است که در باطن باشد و ختنه آنکه قلبی باشد، در روح نه در حرف که مدح آن نه از انسان بلکه از خداست.

۳ پس برتری یهود چیست؟ و یا از ختنه چه فایده؟ ۴ بسیار از هر جهت؛ اول آنکه بدیشان کلام خدا امانت داده شده است. ۳ زیرا که چه بگوییم اگر بعضی ایمان نداشتند؟ آیا بی ایمانی ایشان امانت خدا را باطل می‌سازد؟ ۴ حاشا! بلکه خدا راستگو باشد و هر انسان دروغگو، چنانکه مکتوب است: «تا اینکه درستخان خود مصدق شوی و در داوری خود غالب آئی.» ۵ لکن اگر ناراستی ما عدالت خدا را ثابت می‌کند، چه گوییم؟ آیا خدا ظالم است وقتی که غضب می‌نماید؟ بطور انسان سخن می‌گوییم. ۶ حاشا! در این صورت خدا جگونه عالم را داوری خواهد کرد؟ ۷ زیرا اگر به دروغ من، راستی خدا برای جلال او افزون شود، پس چرا برمن نیز چون گناهکار حکم شود؟ ۸ و چرا نگوییم، چنانکه بعضی بر ما افترا می‌زنند و گمان می‌برند که ما چنین می‌گوییم، بدی بکنیم تا نیکوکی حاصل شود؟ که قصاص ایشان به انصاف است. ۹ پس چه گوییم؟ آیا برتری داریم؟ نه به هیچ وجه! زیرا پیش ادعا وارد آوردهیم که یهود و یونانیان هر دو به گناه گرفتارند. ۱۰ چنانکه مکتوب است که «کسی عادل نیست، یکی هم نی. ۱۱ کسی فهیم نیست، کسی طالب خدا نیست. ۱۲ همه گمراه و جمیع باطل گردیده‌اند. نیکوکاری نیست یکی هم نی. ۱۳ گلوی ایشان گور گشاده است و به زبانهای خود فریب می‌دهند. زهر مار در زیر لب ایشان است، ۱۴ و دهان ایشان پر از لعنت و تلخی است. ۱۵

عدالت برای ایشان هم محسوب شود؛ ۱۲ و پدر اهل ختنه نیز یعنی آنانی را که نه فقط مختونند بلکه سالک هم می‌باشند بر آثار ایمانی که پدر مالاپرایم در ناخخونی داشت. ۱۳ زیرا به ابراهیم و ذرت او، وعده‌ای که اوارث جهان خواهد بود، از جهت شریعت داده نشد بلکه از عدالت ایمان. ۱۴ زیرا اگر اهل شریعت وارث باشند، ایمان عاطل شد و عده باطل. ۱۵ زیرا که شریعت باعث غضب است، زیرا جایی که شریعت نیست تجاوز هم نیست. ۱۶ و ازان جهت از ایمان شد تا محض فیض باشد تا عده برای همگی ذرت استوار شود نه مختص به ذرت شرعی بلکه به ذرت ایمانی ابراهیم نیزکه پدر جمیع ما است، ۱۷ (چنانکه مکتب است که تو را پدر ام های بسیار ساخته‌ام)، در حضور خدایی که به او ایمان آورد که مردگان را زنده می‌کند و ناموجودات را به وجود می‌خواند؛ ۱۸ که او در نامیدی به امید ایمان آورد تا پدراست های بسیار شود، برحسب آنچه گفته شد که «ذرت تو چنین خواهد بود.» ۱۹ و در ایمان کم قوت نشده، نظر کرد به بدن خود که در آن وقت مرده بود، چونکه قرب به صد ساله بود و به رحم مرده ساره. ۲۰ و در عده خدا از بی‌ایمانی شک ننمود، بلکه قوی‌ایمان گشته، خدا را تمجیدنمود، ۲۱ و یقین دانست که به وفای عده خود خوش‌بخت است. ۲۲ و از این جهت برای عدالت محسوب شد. ۲۳ ولکن اینکه برای وی محسوب شد، نه برای او فقط نوشته شد، ۲۴ بلکه برای ما نیزکه به ما محسوب خواهد شد، چون ایمان آوریم به او که خداوند ما عیسی را از مردگان برخیزانید، ۲۵ به‌سبب گناهان ما تسليم گردید و به‌سبب عادل شدن ما برخیزانید شد.

(aiōnios g166) مسیح

۶ پس چه گوییم؟ آیا در گناه بمانیم تا فیض افرون گردد؟ ۲ حاشا! مایانی که از گناه مردیم، چگونه دیگر در آن زیست کیم؟ ۳ یانمی دانید که جمیع ما که در مسیح عیسی تعمید‌یافتیم، در موت او تعمید یافتیم؟ ۴ پس چونکه در موت او تعمید یافتیم، با او دفن شدیم تا آنکه به همین قسمی که مسیح به جلال پدر از مردگان برخاست، ما نیز در تارگی حیات رفتار نماییم. ۵ زیرا اگر بر مثل موت او متحد گشیم، هرآیه در قیامت وی نیز چنین خواهیم شد. ۶ زیرا این رامی دانیم که انسانیت کهنه ما با او مصلوب شد تاجست گناه معبدوم گشته، دیگر گناه را بندگی نکنیم. ۷ زیرا هرکه مرد، از گناه میرا شده است. ۸ پس هرگاه با مسیح مردیم، یقین می‌دانیم که با او زیست هم خواهیم کرد. ۹ زیرا می‌دانیم که چون مسیح از مردگان برخاست، دیگر نمی‌میرد و بعداز این موت بر او سلطنت ندارد. ۱۰ زیرا به آنچه مرد یک مرتبه برای گناه مرد و به آنچه زندگی می‌کند، برای خدا زیست می‌کند. ۱۱ همچنین شما نیز خود را برای گناه مرد انگارید، اما برای خدا در مسیح عیسی زنده. ۱۲ پس گناه در جسم فانی شما حکمرانی نکنید تا هوسهای آن را اطاعت نمایید، ۱۳ واعضای خود را

به گناه مسپارید تا آلات ناراستی شوند، بلکه خود را از مردگان زنده شده به خداتسلیم کنید و اعضای خود را تا آلات عدالت برای خدا باشند. ۱۴ زیرا گناه بر شما سلطنت نخواهد کرد، چونکه زیر شریعت نیستید بلکه زیر فیض. ۱۵ پس چه گوییم؟ آیا گاه بکیم از آنرو که زیر شریعت نیستید بلکه زیر فیض؟ حاشا! بلکه گناه، تا گناه بودنش ظاهر شود. بوسیله نیکویی زیرینش. ۱۶ پس چه گوییم؟ آیا گاه بکیم از آنرو که زیر شریعت نیستید بلکه زیر فیض؟ آیا می دانید که اگر خوبیشن را به بندگی کسی تسليم کرده، او را اطاعت نمایید، شما آنکس را که او را طاعت می کنید بنده هستید، خواه گناه را برای مرگ، خواه اطاعت را برای عدالت. ۱۷ شکرخدا را که هرچند غلامان گناه می بودید، لیکن الان از دل، مطبع آن صورت تعليم گردیده اید که به آن سپرده شده اید. ۱۸ و از گناه آزاد شده، غلامان عدالت گشته اید. ۱۹ بطری انسان، به سبب ضعف جسم شما سخن می گوییم، زیرا همچنان که اعضای خود را بندگی نجاست و گناه برای گناه سپرده، همچنین الان نیز اعضای خود را به بندگی عدالت برای قدوسیت بسپارید. ۲۰ زیراهنگامی که غلامان گناه می بودید از عدالت آزادمی بودید. ۲۱ پس آن وقت چه ثمر داشتید از آن کارهایی که الان از آنها شرمنده اید که انجام آنها موت است؟ ۲۲ اما الحال چونکه از گناه آزاد شده و غلامان خدا گشته اید، ثمر خود را برای قدوسیت می آورید که عاقبت آن، حیات جاودانی است. (aiōnios g166) ۲۳ زیرا که مزد گناه موت است، اما نعمت خدا حیات جاودانی در خداوند ماعیسی مسیح.

(aiōnios g166)

۷ ای برادران آیا نمی دانید (زیرا که با عارفین شریعت سخن می گوییم) که مادامی که انسان زنده است، شریعت بر روی حکمرانی دارد؟ ۲ زیرا زن منکوحه بحسب شریعت به شوهرزنده بسته است، اما هرگاه شوهرش بمیرد، از شریعت شوهرش آزاد شود. ۳ پس مادامی که شوهرش حیات دارد، اگر به مرد دیگر پیوندد، زایه خوانده می شود. لکن هرگاه شوهرش بمیرد، از آن شریعت آزاد است که اگر به شوهری دیگرداده شود، زاینه نیاشد. ۴ بنایراین، ای برادران من، شما نیز بوساطت جسد مسیح برای شریعت مرده شدید تا خود را به دیگری پیوندید، یعنی با او که از مردگان برخاست، تا بجهت خدا ثمر آوریم. ۵ زیرا وقی که در جسم بودیم، هوشیار گناهانی که از شریعت بود، در اعضای ما عمل می کرد تا بجهت موت ثمر آوریم. ۶ اما الحال چون برای آن چیزی که در آن بسته بودیم مردیم، از شریعت آزاد شدیم، بحدی که در تازگی روح بندگی می کنیم نه در کهنه‌گی حرف. ۷ پس چه گوییم؟ آیا شریعت گناه است؟ حاشا! بلکه گناه را جز به شریعت ندانستیم. زیرا که شهوت را نمی دانستیم، اگر شریعت نمی گفت که طمع موزز. ۸ لکن گناه از حکم فرست جسته، هر قسم طمع را در من پدید آورد، زیرا بدون شریعت گناه مرده است. ۹ و من از قبل بدون شریعت زنده می بودم؛ لکن چون حکم آمد، گناه زنده گشت و من مردم. ۱۰ و آن حکمی که برای حیات بود، همان مرا باعث موت گردید. ۱۱ زیرا گناه از

در شما ساکن باشد، او که مسیح را از مردگان برخیزانید، بدنها فانی شمارا نیز زنده خواهد ساخت به روح خود که در شناساکن است. ۱۲ بنابراین ای برادران، مدینون جسم نیستیم تا بر حسب جسم زیست نماییم. ۱۳ زیرا اگر بر حسب جسم زیست کنید، هر آیه خواهید مرد. لکن اگر افعال بدن را بوسیله روح بکشید، همانا خواهید زیست. ۱۴ زیرا همه کسانی که از روح خدا هدایت می شوند، ایشان پسران خدایند. ۱۵ از آنرو که روح بپرسخواندگی را باقی نماید که روح بپرسخواندگی را باقی نماید که به آن ابا یعنی ای پدر ندا می کنیم. ۱۶ همان روح بروزهای ما شاهد می دهد که فرزندان خدا هستیم. ۱۷ و هرگاه فرزندانیم، وارثان هم هستیم یعنی ورثه خدا و همارث با مسیح، اگر شریک مصیبههای او هستیم تا در جلال وی نیز شریک باشیم. ۱۸ زیرا یقین می داشم که دردهای زمان حاضر نیست به آن جاللایی که در ما ظاهر خواهد شد هیچ است. ۱۹ زیرا که انتظار خلقت، منتظر ظهور پسران خدا می باشد، ۲۰ زیرا خلقت، مطیع بطالت شد، نه به اراده خود، بلکه بظاهر او که آن را مطیع گردانید، ۲۱ در امید که خود خلقت نیز از قید فساد خلاصی خواهد یافت تا در آزادی جلال فرزندان خدا شریک شود. ۲۲ زیرا می دایم که تمام خلقت تا الان با هم در آه کشیدن و درد زه می باشند. ۲۳ و نه این فقط، بلکه ما نیز که نوبت روح را یافته‌ایم، در خود آه می کشیم در انتظار پرسخواندگی یعنی خلاصی جسم خود. ۲۴ زیرا که به امید نجات یافیم، لکن چون امید دیده شد، دیگر امید نیست، زیرا آنچه کسی بیند چرا دیگر در امید آن باشد؟ ۲۵ اما اگر امید چیزی را داریم که نمی بینیم، با صبر انتظار آن می کشیم. ۲۶ و همچنین روح نیز ضعف ما را مددمی کند، زیرا که آنچه دعا کنیم بطوری که می باید نمی دایم، لکن خود روح برای ما شفاعت می کند به ناله هایی که نمی شود بیان کرد. ۲۷ و او که تفحص کننده دلهاست، فکر روح را می داند زیرا که او برای مقدسین بر حسب اراده خدا شفاعت می کند. ۲۸ و می دایم که بجهت آنانی که خدا را داده اند و بحسب اراده او خوانده شده‌اند، همه چیزها برای خیریت (ایشان) با هم در کار می باشند. ۲۹ زیرا آنانی را که از قبل شناخت، ایشان را نیز پیش معین فرمود تا به صورت پسرش متسلک شوند تا او نخست زاده از برادران بسیار باشد. ۳۰ و آنانی را که از قبل معین فرمود، ایشان را هم خواند و آنانی را که خواند ایشان را نیز عادل گردانید و آنانی را که عادل گردانید، ایشان را نیز جلال داد. ۳۱ پس به این چیزها چه گوییم؟ هرگاه خدا باما است کیست به ضد ما؟ ۳۲ او که پسر خود را درینگاه نداشت، بلکه او را در راه جمیع ما تسلیم نمود، چگونه با وی همه چیز را به ما نخواهد بخشید؟ ۳۳ کیست که بر برگردان خدا مدعی شود؟ آیا خدا که عادل کننده است؟ ۳۴ کیست که بر ایشان فتوای دهد؟ آیا مسیح که مرد بلکه نیز بخواست، آنکه به دست راست خدا هم هست و ما را نیز شفاعت می کنند؟ ۳۵ کیست

۹ در مسیح راست می گوییم و دروغ نی و ضمیر من در روح القدس مرا شاهد است، ۱۰ که مرا غمی عظیم و در دلم و جع دائی است. ۱۱ زیرا راضی هم می بودم که خود از مسیح محروم شوم در راه برادرانم که بحسب جسم خویشان منند، ۱۲ که ایشان اسرائیلی اند و پرسخواندگی و جلال و عهدها و امانت شربعت و عبادت و وعدها از آن ایشان است؛ ۱۳ که پدران از آن ایشانند و از ایشان مسیح بحسب جسم شد که فرق از همه است، خدای مبارک تا ابدالاً باد، آمن. (aiōn) ۱۴ ولکن چنین نیست که

کلام خدا ساقط شده باشد؛ زیرا همه که از اسرائیل اند، اسرائیلی نیستند، ۱۵ و نه نسل ابراهیم تمام فرزند هستند؛ بلکه نسل تو در اسحق خوانده خواهند شد. ۱۶ یعنی فرزندان جسم، فرزندان خدا نیستند، بلکه فرزندان و عده از نسل محسوب می شوند. ۱۷ زیرا کلام وعده این است که موافق چنین وقت خواهم آمد و ساره را پسری خواهد بود. ۱۸ و نه این فقط، بلکه رفقه نیز چون ایک شخص یعنی از پدر ماسحاق حامله شد، ۱۹ زیرا هنگامی که هنوز تولید نیافرته بودند و عملی نیک یا بد نکرده، تا اراده خدا بر حسب اختیار ثابت شود نه از اعمال بلکه از دعوت کننده ۲۰ بدرو گفته شد که «برگر کوچکتر را بندگی خواهد نمود». ۲۱ چنانکه مکتب است: «یعقوب را دوست داشتم اما عیسو را دشمن». ۲۲ پس چه گوییم؟ آیا نزد خدا بی انصافی است؟ حاشا! ۲۳ زیرا به موسی می گوید: «رحم خواهم فرمود بر هر که رحم کنم و رافت خواهم نمود بر هر که رافت نمایم.» ۲۴ لاجرم نه از خواهش کننده و نه از شتابنده است، بلکه از خدای رحم کننده. ۲۵ زیرا کتاب به فرعون می گوید: «برای همین تو را برانگیختم تا قوت خود را در تو ظاهر سازم و تا نام من در تمام جهان نداشود.» ۲۶ بنابراین هر که را می خواهد رحم می کند و هر که را می خواهد سنگدل می سازد. ۲۷ پس مرا می گویی: «دیگر چرا ملامت می کند؟ زیرا کیست که با اراده او مقاومت نموده باشد؟» ۲۸ نی بلکه تو کیستی ای انسان که با خدا معارضه می کنی؟ آیا مصنوع به صانع می گوید که چرا مرا چنین ساختی؟ ۲۹ یا کوزه گر اختیار بر گل ندارد که از یک خمیره طرفی عیز و طرفی ذلیل بسازد؟ ۳۰ و اگر خدا چون اراده نمود که غضب خود را ظاهر سازد و قدرت خویش را بشناساند، ظروف غضب را که برای

آورند به کسی که خبرلو را نشنیده‌اند؟ و چگونه بشنوند بدون واعظ؟^{۱۵} و چگونه وعظ کنند جز اینکه فرستاده شوند؟ چنانکه مکتب است که «جه زیبا است پایهای آنانی که به سلامتی بشارت می‌دهند و به چیزهای نیکو مزده می‌دهند». ^{۱۶} لکن همه بشارت را گوش نگرفتند زیرا اشیا می‌گوید «خداؤندا کیست که اخبار ما را باور کرد؟» ^{۱۷} لهذا ایمان از نشیدن است و شیدن از کلام خدا. ^{۱۸} لکن می‌گوییم آیانشیدند! الیه شنیدند: «صوت ایشان در تمام جهان منتشر گردید و کلام ایشان تا اقصای ربع مسکون رسید.» ^{۱۹} و می‌گوییم آیا اسرائیل ندانسته‌اند؟ اول موسی می‌گوید: «من شما را به غیرت می‌آورم به آن که امتنی نیست و بر قوم بی‌فهم شما را خشمگین خواهم ساخت.» ^{۲۰} و اشیا نیز جرات کرده، می‌گوید: آنانی که طالب من نبودند مرا یافتند و به کسانی که مرا تعلییدن‌دانه‌گردیدم.» ^{۲۱} اما در حق اسرائیل می‌گوید: «تمام روز دستهای خود را دراز کردم به سوی قومی نامطیع و مخالف.»

۱۱ پس می‌گوییم آیا خدا قوم خود را رد کرد؟ حاشا! زیرا که من نیز اسرائیلی ازاولاد ابراهیم از سبط بنیامن هستم. ۲ خدا قوم خود را که از قبل شناخته بود، رد نفرموده است. آیا نمی‌دانید که کتاب در الیاس چه می‌گوید، چگونه بر اسرائیل از خدا استغاثه می‌کند ^۲ که «خداؤندا انبیای تو را کشته و مذبحهای تو را کنده‌اند و من به تنهایی مانده‌ام و در قصد جان من نیز می‌باشند؟» ^۴ لکن وحی بدو چه می‌گوید؟ اینکه «هفت هزار مرد بجهت خود نگاه داشتم که به نزد بعل زانو نزده‌اند.» ^۵ پس همچنین در زمان حاضر نیز بقیتی بحسب اختیار فیض مانده است. ^۶ و اگر از راه فیض است دیگر از اعمال نیست و گرنه فیض دیگر فیض نیست. اما اگر از اعمال است دیگر از فیض نیست والا عمل دیگر عمل نیست. ^۷ پس مقصود چیست؟ اینکه اسرائیل آنچه را که می‌طلبند نیافرته است، لکن برگردان یافته و باقی ماندگان سختدل گردیدند؛ ^۸ چنانکه مکتب است که «خدا بدیشان روح خواب‌آلود دادچشمانی که نبیند و گوشهایی که نشنود تا امروز.» ^۹ و داود می‌گوید که «مائده ایشان برای ایشان تله و دام و سنگ مصادم و عقوبت باد؛ ^{۱۰} چشمان ایشان تار شود تا نبیند و پشت ایشان را دائم خرم گردان.» ^{۱۱} پس می‌گوییم آیا لغزش خوردن‌تا بیفتد؟ حاشا! بلکه از لغزش ایشان نجات به امت‌ها رسیدتا در ایشان غرت پدید آورد. ^{۱۲} پس چون لغزش ایشان دولتمندی جهان گردید و نقصان ایشان خواهی یافت. ^{۱۰} چونکه به دل ایمان آورده می‌شود برای عدالت و به زبان اعتراف می‌شود بجهت نجات. ^{۱۱} و کتاب می‌گوید «هرکه به او ایمان آورد خجل نخواهد شد.» ^{۱۲} زیرا که در بیهود و بیوانی تفاوتی نیست که همان خداوند، خداوند همه است و دولتمند است برای همه که نام او را می‌خوانند. ^{۱۳} زیرا هرکه نام خداوند را بخواند نجات خواهد یافت.

هلاکت آماده شده بود، به حلم بسیار متتحمل گردید، ^{۲۳} و تا دولت جلال خود را بشناساند بر ظروف رحمتی که آنها را ارقیل برای جلال مستعد نمود، ^{۲۴} و آنها را نیز دعوت فرمود یعنی ما از بیهود فقط بلکه از امت‌ها نیز. ^{۲۵} چنانکه در هوشع هم می‌گوید: «آنانی را که قوم من نبودند، قوم خود خواهمن خواند و او را که دوست نداشتم محبویه خود. ^{۲۶} و جایی که به ایشان گفته شد که شما قوم من نیستید، در آنجا پس از خدای حی خوانده شد.» ^{۲۷} و اشیا نیز در حق اسرائیل ندامی کند که «هرچند عدد بینی اسرائیل مانند ریگ دریا باشد، لکن بقیه نجات خواهند یافت.» ^{۲۸} زیرا خداوند کلام خود را تمام و منقطع ساخته، بزمیں به عمل خواهد آورد.» ^{۲۹} و چنانکه اشیای پیش اخبار نمود که «اگر رب الجنود برای ما نسلی نمی‌گذارد، هر آینه مثل سدوم می‌شدیم و مانند غموده می‌گشیم.» ^{۳۰} پس چه گوییم؟ امت‌هایی که در بیی عدالت نزفتند، عدالت را حاصل ننمودند، یعنی عدالتی که از ایمان است. ^{۳۱} لکن اسرائیل که در بیی شریعت عدالت می‌رفتند، به شریعت عدالت نرسیدند. ^{۳۲} از چه سبب؟ از این جهت که نه از راه ایمان بلکه از راه اعمال شریعت آن را طلبیدند، زیرا که به سنگ مصادم لغزش خوردند. ^{۳۳} چنانکه مکتب است که «اینک در صهیون سنگی مصادم و صخره لغزش می‌نهم و هر که براو ایمان آورد، خجل نخواهد گردید.»

۱۰ ای برادران خوشی دل من و دعای من نزد خدا بجهت اسرائیل برای نجات ایشان است. ^۲ زیرا بجهت ایشان شهادت می‌دهم که برای خدا غیرت دارند لکن نه از روی معرفت. ^۳ زیرا که چون عدالت خدا را نشناخته، می‌خواستند عدالت خود را ثابت کنند، مطیع عدالت خدا نگشتدن. ^۴ زیرا که مسیح است انجام شریعت بجهت عدالت برای هر کس که ایمان آورد. ^۵ زیرا موسی عدالت شریعت را بیان می‌کند که «هرکه به این عمل کند، در این خواهد زیست.» ^۶ لکن عدالت ایمان بدیطرون سخن می‌گوید که «در خاطر خود مگو کیست که به آسمان صعود کند یعنی تا مسیح را فرود آورد.» ^۷ یا کیست که به هاویه نزول کند یعنی تا مسیح را زار مردگان بی‌آورد.» ^۸ لکن چه می‌گوید؟ اینکه «کلام نزد تو و در دهانت و در قلب تو است یعنی این کلام ایمان که به آن وعظ می‌کنیم.» ^۹ زیرا اگریه زبان خود عیسی خداوند را اعتراف کنی و در دل خود ایمان آوری که خدا او را از مردگان برخیزانید، نجات خواهی یافت. ^{۱۰} چونکه به دل ایمان آورده می‌شود برای عدالت و به زبان اعتراف می‌شود بجهت نجات. ^{۱۱} و کتاب می‌گوید «هرکه به او ایمان آورد خجل نخواهد شد.» ^{۱۲} زیرا که در بیهود و بیوانی تفاوتی نیست که همان خداوند، خداوند همه است و دولتمند است برای همه که نام او را می‌خوانند. ^{۱۳} زیرا هرکه نام خداوند را بخواند نجات خواهد یافت.

اعضای بسیار داریم و هر عضوی را یک کارنیست، ۵ همچنین ما که بسیاریم، یک جسد هستیم در مسیح، اما فرد اعضاً یکدیگر. ۶ پس چون نعمت‌های مختلف داریم بحسب فیضی که به ما داده شد، خواه نبوت برحسب موافقت ایمان، ۷ یا خدمت در خدمت گذاری، یا معلم در تعلیم، ۸ یا واعظ در موعظه، یا بخشندۀ به سخاوت، پاسخوا به اجتهاد، یا رحم کننده به سرور. ۹ محبت بی‌ریا باشد. از بدی نفرت کنید و به نیکویی بیشتر از خودا کرام بنماید. ۱۰ با محبت برادرانه یکدیگر رادوست دارید و هر یک دیگر را بپسوندید. ۱۱ در اجتهاد کاهلی نوزید و درروح سرگرم شده، خداوند را خدمت نماید. ۱۲ در امید مسرور و در مصیبت صابر و در دعاء موظف باشید. ۱۳ مشارکت در احتیاجات مقدسین کنید و در مهمانداری ساعی باشید. ۱۴ برکت بطلبید بر آنانی که بر شما چفا کنند؛ برکت بطلبید و لعن مکنید. ۱۵ خوش کنید با خوشحالان و ماتم نماید با ماتمیان. ۱۶ برای یکدیگر همان فکر داشته باشید و در چیزهای بلند فکر ممکنید بلکه با ذلیلان مدارا نماید و خودرا دانا مشمارید. ۱۷ هیچ‌کس را به عرض بدی بدی مرسانید. پس جمیع مردم تدارک کارهای نیکو بیند. ۱۸ اگر ممکن است بقدر قوه خود با جمیع خلق به صلح بکوشید. ۱۹ ای محبوبیان انتقام خود را مکشید بلکه خشم را مهلت دهید، زیرا مکتوب است «خداوند می‌گوید که انتقام ازان من است من جزا خواهم داد». ۲۰ پس «اگر کشمن تو گرسنه باشد، او را سیر کن و اگر تشنّه است، سیرا بش نماید. ۲۱ اگر چنین کنی اخگرهاي آتش بر سرش خواهی انباشت.» ۲۲ مغلوب بدی مشو بلکه بدی را به نیکویی مغلوب ساز.

۱۳ هر شخص مطیع قدرت‌های برتر بشود، زیرا که قدرتی جز از خدا نیست و آنهایی که هست از جانب خدا مرتب شده است. ۲ حتی هر که با قدرت مقاومت نماید، مقاومت با ترتیب خدا نموده باشد و هر که مقاومت کند، حکم بر خود آورد. ۳ زیرا از حکام عمل نیکو راخوفی نیست بلکه عمل بد را. پس اگر می‌خواهی که از آن قدرت ترسان نشوی، نیکویی کن که از اتوتحسین خواهی یافت. ۴ زیرا خدام خداست برای تو به نیکویی؛ لکن هرگاه بدی کنی، پتوس چونکه شمشیر را عبث بزمنی دارد، زیرا او خدام خداست و با غضب انتقام از بدکاران می‌کشد. ۵ لهذا لازم است که مطیع او شوی نه به سبب غضب فقط بلکه به سبب ضمیر خود نیز. ۶ زیرا که به این سبب باج نیز می‌دهید، چونکه خدام خدا و موظف در همین امر هستند. ۷ پس حق هر کس را به او ادا کنید: باج را به مستحق باج و جزیه را به مستحق جزیه و تو سرا را به مستحق تو سر و عزت را به مستحق عزت. ۸ مدبون احدی به چیزی مشوید جز به محبت نمودن با یکدیگر، زیرا کسی که دیگری را محبت نماید شریعت را بهجا آورده باشد. ۹ زیرا که زنا مکن، قتل مکن، دزدی مکن، شهادت دروغ مده، طمع موز و هر حکمی دیگر که هست، همه شامل است در این کلام که همسایه خود

شاخه‌ها. ۱۰ و چون بعضی از شاخه‌ها برپا شدند و تو که زیعون بری بودی در آنها پیوند گشته و در ریشه و چرخی زیعون شریک شدی، ۱۱ بر شاخه‌ها فخرمکن و اگر فخر کنی تو حامل ریشه نیستی بلکه ریشه حامل تو است. ۱۲ پس می‌گویی که «شاخه‌ها برپا شدند تا من پیوند شوم؟» ۱۳ آفرین بجهت ایمانی برپا شدند و توحضر ایمان پایدار هستی. مغورو میاش بلکه پتوس! ۱۴ زیرا اگر خدا بر شاخه‌های طبیعی شفقت نفرمود، بر تو نیز شفقت نخواهد کرد. ۱۵ پس مهربانی و سختی خدا را ملاحظه نمای؛ اما سختی بر آنانی که افتادند، اما مهربانی بر تو اگر درمهربانی ثابت باشی والا تو نیز برپا خواهی شد. ۱۶ و اگر ایشان نیز در ایمانی نماند باز پیوند خواهند شد، زیرا خدا قادر است که ایشان را برادیگر بپیوندد. ۱۷ زیرا اگر تو از زیعون طبیعی بری برپا شده، برخلاف طبع به زیعون نیکو پیوند گشته، به چند مرتبه زیادتر آنانی که طبیعی اند درزیعون خویش پیوند خواهند شد. ۱۸ زیرا ای برادران نمی‌خواهم شما از این سرنی خبر باشید که مبادا خود را دانا انگارید که مادامی که پری امت‌ها درزیابد، سختدلی برعیضی از اسرائیل طاری گشته است. ۱۹ و همچنین همگی اسرائیل نجات خواهند یافت، چنانکه مکتوب است که «از صهیون نجات‌دهنده‌ای ظاهر خواهد شد و بی‌دینی را ازیعقوب خواهد برداشت؛ ۲۰ و این است عهد من با ایشان در زمانی که گناهانشان را بدرارم.» ۲۱ زیرا که در نعمتها و دعوت خدا بازگشتن نیست. ۲۲ زیرا همچنان که شما در سابق مطیع خدا نبودید و الان به سبب نافرمانی ایشان رحمت یافید، ۲۳ همچنین ایشان نیز الان نافرمان شدند تا بجهت رحمتی که بر شما است بر ایشان نیز رحم شود ۲۴ زیرا خدا همه رادر نافرمانی بسته است تا بر همه رحم فرماید. (eleēsē g1653) ۲۵ زی هی عمق دولتمندی و حکمت و علم خدا! چقدر بعيد از غوررسی است احکام او وقق از کاوش است طرقهای وی! ۲۶ زیرا کیست که رای خداوند را دانسته باشد؟ یا که مشیر او شده؟ ۲۷ یا سبقت جسته چیزی بدو داده تا به او باز داده شود؟ ۲۸ زیرا که از او و به او و تا او همچیز است؛ و او را تا ابدالاً باد جلال باد، آمین. (aiōn g165)

۱۲ زندگی مسیحی لهذای برادران شما را به رحمتها خدا استدعا می‌کنم که بدنها خود را قربانی زندگ مقدس پسندیده خدا بگذرانید که عبادت معقول شما است. ۲ و همشکل این جهان مشوید بلکه به تازگی ذهن خود صورت خود را تبدیل دهید تا شما دریافت کنید که اراده نیکوی پسندیده کامل خدا چیست. (aiōn g165) ۳ زیرا به آن فیضی که به من عطا شده است، هر یکی از شما را می‌گوییم که فکرهای بلندتر از آنچه شایسته است مکنید بلکه به اعتدال فکر نماید، به اندازه آن بهره ایمان که خدا به هر کس قسمت فرموده است. ۴ زیرا همچنان که در یک بدن

راچون خود محبت نما. ۱۰ محبت به همسایه خودبدی نمی کند پس محبت تکمیل شریعت است. ۱۱ و خصوص چون وقت را می دانید که الحال ساعت رسیده است که ما را باید از خواب بیدارشویم زیرا که الان نجات ما نزدیک تر است از آن وقتی که ایمان آوردم. ۱۲ شب منقضی شد و روز نزدیک آمد. پس اعمال تاریکی را بیرون کرده، اسلحه نور را پوشیم. ۱۳ و با شایستگی رفتار کنیم چنانکه در روز، نه در بزمها و سکرها و فسق و فجور و نزاع و حسد؛ ۱۴ بلکه عیسی مسیح خداوند را پوشید و برای شهوات جسمانی تدارک نبینید.

۱۵ و ما که توانا هستیم، ضعفهای ناتوانان رامتحمل بشویم و خوشی خود را طالب نباشیم.

۲ هر یکی از ما همسایه خود را خوش بسازد در آنچه برای بنا نیکو است. ۳ زیرا مسیح نیز خوشی خود را طالب نمی بود، بلکه چنانکه مکتوب است «ملامتهای ملامت کنندگان تو بمن طاری گردید». ۴ زیرا همه‌چیزهایی که از قبل مکتوب شد، برای تعیلم ما نوشه شد تا به صیر و تسلی کتاب امیدوار باشیم. ۵ الان خدای صیر و تسلی شما را فیض عطا کناد تا موافق مسیح عیسی با یکدیگر یکرانی باشید. ۶ تا یکدل و یکربان شده، خدا و پدرخداوند ما عیسی مسیح را تمجید نمایید. ۷ پس یکدیگر را پذیرید، چنانکه مسیح نیز مارا پذیرفت برای جلال خدا. ۸ زیرا می گوییم عیسی مسیح خادم ختنه گردید بهجهت راستی خدا تا وعده های اجداد را ثابت گرداند، ۹ و تامت‌ها خدا را تمجید نمایید بهسبب رحمت اوچنانکه مکتوب است که «از این جهت تو را درمیان امته ای اقرار خواهم کرد و به نام تو تسبیح خواهم خواند». ۱۰ و نیز می گوید «ای امته‌ها باقیم او شادمان شوید». ۱۱ و ایض «ای جمیع امته‌ها خداوند را حمد گویند وای تمامی قوهای را مدرج نمایید». ۱۲ و اشیاع نیز می گوید که «ریشه یسا خواهد بود و آنکه برای حکمرانی امته شود، امید امته‌ها بر وی خواهد بود». ۱۳ الان خدای امید، شما را از کمال خوشی سلامتی در ایمان پر سازد تا به قوت روح القدس در امید افزوغد گردید.

لکن ای برادران من، خود نیز درباره شما یقین می دانم که خود از نیکویی معلم و پر از کمال معرفت و قادر بر نصیحت نمودن یکدیگر هستید. ۱۵ لیکن ای برادران بسیار جسارت وزید، من خود نیز به شما جزئی نوشتتم تا شما را یادآوری نمایم بهسبب آن فیضی که خدا به من پخشیده است، ۱۶ تا خادم عیسی مسیح شوم برای امت هاو کهنه انجیل خدا را به جا آورم تا هدیه امته هامقول افتد، مقدس شده به روح القدس. ۱۷ پس به مسیح عیسی در کارهای خدا فخر دارم. ۱۸ زیارات نمی کنم که سخنی بگویم ذر آن اموری که مسیح بواسطه من به عمل آورد، برای اطاعت امته‌ها در قول و فعل، ۱۹ به قوت آیات و معجزات و به قوت روح خدا. بحدی که ازاورشیم دور زده تا به البرکون بشارت مسیح راتکمیل نمودم. اما حرصی بودم که بشارت چنان بدhem، نه در جایی که اسم مسیح شهرت یافته بود، مبادا بر بنیاد غیری بنا نمایم. ۲۱ بلکه چنانکه مکتوب

راچون خود محبت نما. ۱۰ محبت به همسایه خودبدی نمی کند پس محبت تکمیل شریعت است. ۱۱ و خصوص چون وقت را می دانید که الحال ساعت رسیده است که ما را باید از خواب بیدارشویم زیرا که الان نجات ما نزدیک تر است از آن وقتی که ایمان آوردم. ۱۲ شب منقضی شد و روز نزدیک آمد. پس اعمال تاریکی را بیرون کرده، اسلحه نور را پوشیم. ۱۳ و با شایستگی رفتار کنیم چنانکه در روز، نه در بزمها و سکرها و فسق و فجور و نزاع و حسد؛ ۱۴ بلکه عیسی مسیح خداوند را پوشید و برای شهوات جسمانی تدارک نبینید.

۱۴ و کسی را که در ایمان ضعیف باشد پذیرید، لکن نه برای محاجه در مباحثات.

۲ یکی ایمان دارد که همه‌چیز را باید خورد اما آنکه ضعیف است بقول می خورد. ۳ پس خورنده ناخورنده را حقیر نشمارد و ناخورنده بر خورنده حکم نکند زیرا خدا او را پذیرفته است. ۴ تو کیستی که بر بندۀ کسی دیگر حکم می کنی؟ او نزد آقای خود ثابت یا ساقطمی شود. لیکن استوار خواهد شد زیرا خدا قادر است که او را ثابت نماید. ۵ یکی یک روز را از دیگری بهتر می داند و دیگری هر روز را برابر می شمارد. پس هر کس در ذهن خود متفق نشود. ۶ آنکه روز را عزیز می داند بخاطر خداوند عزیزش می دارد و آنکه روز راعیز نمی دارد هم برای خداوند نمی دارد؛ و هر که می خورد برای خداوند می خورد زیرا خدا راشکر می گوید، و آنکه نمی خورد برای خداوند نمی خورد و خدا را شکر می گوید. ۷ زیرا احتمی از ما به خود زیست نمی کند و هیچ کس به خودنمی میرد. ۸ زیرا اگر زیست کنیم برای خداوند زیست می کنیم و اگر بمیریم برای خداوند می میریم. پس خواه زنده باشیم، خواه بمیریم، ازان خداوندیم. ۹ زیرا برای همین مسیح مرد وزنده گشت تا بر زندگان و مردگان سلطنت کند. لکن تو چرا بر پدر خود حکم می کنی؟ یا تو نیز چرا برادر خود را حقیر می شماری؟ زانو که همه حکم می کنی؟ پس همیشه چرا برادر خود را حقیر می شماری؟ زانو که همه پیش مسند مسیح حاضر خواهیم شد. ۱۱ زیرا مکتوب است «خداوند می گوید به حیات خودم قسم که هر زانوی نزد من خم خواهد شد و هر زبانی به خدا اقرار خواهد نمود». ۱۲ پس هر یکی از ما حساب خود را به خدا خواهد داد. ۱۳ بنا براین بر یکدیگر حکم نکنیم بلکه حکم کنید به اینکه کسی سنگی مصادم یا لغتشی در راه برادر خود ننهد. ۱۴ می دانم و در عیسی خداوندیقین می دارم که هیچ چیز در ذات خود نجس نیست جز برای آن کسی که آن را نجس پنداشده؛ برای او نجس است. ۱۵ زیرا هرگاه برادرت به خوراک آزده شود، دیگر به محبت رفتار نمی کنی. به خوراک خود هلاک مساز کسی را که مسیح در راه او بمرد. ۱۶ پس مگذراید که نیکویی شما را بد گویند. ۱۷ زیرا ملکوت خدا اکل و شرب نیست بلکه عدالت و سلامتی و خوشی در روح القدس. ۱۸ زیرا هر که در این امور خدمت مسیح را کنید، پسندیده خدا و مقبول مردم است. ۱۹ پس آن اموری را که منشا سلامتی و بنای یکدیگر است پیروی نمایید. ۲۰ بجهت

است «آیانی که خبر او را نیافتد، خواهند دید و کسانی که نشیدند، فیلولکس را و جولیه و نیریاس و خواهرش و اولمپاس و همه مقدسانی که با خواهند فهمید.» ۲۲ بنابراین بارها از آمدن نزد شما معنو شدم. لکن ۲۳ ایشانند سلام برسانید. ۱۶ و یکدیگر را به بوسه مقدسانه سلام نماید. چون الان مراد این مالک دیگرچای نیست و سالهای بسیار است که و جمیع کلیساها مسیح شما را سلام می‌فرستند. ۱۷ لکن ای برادران از مشتاق آمدن نزد شما بوده‌ام، ۲۴ هرگاه به اسپانیا سفرکنم، به نزد شما آن تعیلمی که شما یافته‌اید می‌باشند، ملاحظه کنیدو از ایشان اجتناب نماید. ۱۸ زیرا که چنین اشخاص خداوند ما عیسی مسیح را خدمت نمی‌کنند بلکه شکم خود را و به الفاظ نیکو و سخنان شوین دلهای ساده دلان را می‌فربینند. ۱۹ زیرا که اطاعت شما در جمیع مردم شهرت یافته است. پس درباره شما مسرو شدم. اما آزوی این دارم که در نیکوی دانا و در بدی ساده دل باشید. ۲۰ و خدای سلامتی بزودی شیطان را زیرپایهای شما خواهد ساخت. فیض خداوند ما عیسی مسیح با شما باد. ۲۱ تیموتاؤس همکار من و لوقا و یاسون و سوسپیاطرس که خویشان منند شما را سلام می‌فرستند. ۲۲ من طریق، کاتب رساله، شما رادر خداوند سلام می‌گویم. ۲۳ قایوس که مرا و تمام کلیسا را میزیان است، شما را سلام می‌فرستد. اروسطس خوبیه دار شهر و کوارطس برادر به شما سلام می‌فرستند. ۲۵ الان او را که قادر است که شما را استوار سازد، بمحاسب پشارت من و معوظله عیسی مسیح، مطابق کشف آن سری که از زمانهای ازی مخفی بود، **(aiōnios g166)** ۲۶ لکن درحال مکشوف شد و بوسیله کتب انبیا بمحاسب فرموده خدای سرمدی به جمیع امتهای بجهت اطاعت ایمان آشکارا گردید، **(aiōnios g166)** ۲۷ خدای حکیم وحید را بوسیله عیسی مسیح تا ابدالاً باد جلال باد، آمین.

۱۶ و خواهر ما فیبی را که خادمه کلیسای در کنخربا است، به شما می‌سپارم ۲ تاوا را در خداوند بطرور شایسته مقدسین پذیرید و در هر چیزی که به شما محتاج باشد او را اعانت کنید، زیرا که او بسیاری را و خود مرا نیز معاونت می‌نمود. ۳ سلام برسانید به پرسکلا و اکیلا، همکاران من در مسیح عیسی ۴ که در راه جان من گردنهای خود را نهادند و نه من به تنهایی ممنون ایشان هستم، بلکه همه کلیساها امته‌ها. ۵ کلیسا را که در خانه ایشان است و حبیب من اپنطس را که برای مسیح نویر آسیاست سلام رسانید. ۶ و مریم را که برای شما زحمت بسیار کشید، سلام گویید. ۷ و اندرونیکوس و یونیاس خویشان مرا که با من اسیر می‌بودند سلام نماید که مشهور در میان رسولان هستند و قبل از من در مسیح شدند. ۸ و امپلیاس را که در خداوند حبیب من است، سلام رسانید. ۹ و اوریانس که با ما در کار مسیح رفق است و استاخیس حبیب مرا سلام نماید. ۱۰ و اپلیس آزموده شده در مسیح را سلام برسانید و اهل خانه ارستیولس را سلام برسانید. ۱۱ و خویش من هیریدیون را سلام دهیدو آنانی را از اهل خانه نرگسوس که در خداوند هستند سلام رسانید. ۱۲ طریفینا و طریفوس را که در خداوند زحمت کشیده‌اند سلام گویید؛ و پرسیس محبویه را که در خداوند زحمت بسیار کشید سلام دهید. ۱۳ و روفس برگزیده در خداوند و مادر او و مرا سلام بگویید. ۱۴ استکریطس را و فلیکون و هرماس و پطروپیاس و هرمیس و برادرانی که با ایشانند سلام نماید. ۱۵

دعوت خود را ملاحظه نمایید که بسیاری بحسب جسم حکیم نیستند و بسیاری توانا نی و بسیاری شریف نی. ۲۷ بلکه خدا جهال جهان را برگزید تا حکما را رسوا سازدو خدا ناتوانان عالم را برگزید تا توانایان را رسوسازد، ۲۸ و خسیسان دنیا و محقران را خدابرگزید، بلکه نیستها را تا هستیها را باطل گرداند. ۲۹ تا هیچ بشری در حضور او فخر نکند. ۳۰ لکن از او شما هستید در عیسی مسیح که از جانب خدایاری شما حکمت شده است و عدالت قدوسیت و فدا. ۳۱ تا چنانکه مکروب است هرکه فخر کندر خداوند فخر نماید.

۲ و من ای برادران، چون به نزد شما آمدم، با فضیلت کلام یا حکمت نیامدم چون شمارا به سر خدا اعلام می‌نمودم. ۲ زیرا عزیمت نکردم که چیزی در میان شما دانسته باشم جز عیسی مسیح و او را مصلوب. ۳ و من در ضعف و ترس و لرزش بسیار نزد شما شدم، ۴ و کلام وعظمن من در سخنان مقنع حکمت نبود، بلکه به برهان روح و قوت، ۵ تا ایمان شما در حکمت انسان نباشد بلکه در قوت خدا. ۶ لکن حکمتی بیان می‌کنیم نزد کاملین، اما حکمتی که از این عالم نیست و نه از روسای این عالم که زایل می‌گرددن. (aiōn g165) ۷ بلکه حکمت خدا را درسری بیان می‌کنیم، یعنی آن حکمت مخفی را که خدا پیش از دهرها برای جلال ما مقدار فرمود، (aiōn g165) ۸ که احدي از روسای این عالم آن را ندانست زیرا اگر می‌دانستند خداوند جلال را مصلوب نمی‌گردند.

(aiōn g165) ۹ بلکه چنانکه مکروب است: «چیزهایی را که چشمی ندید و گوشی نشنید و به اخطار انسانی خطور نکرد، یعنی آنچه خدا برای دوستداران خود مهیا کرده است.» ۱۰ اما خدا آنها را به روح خود بر ما کشف نموده است، زیرا که روح همچیز حقی عمقهای خدا را نیز تفحص می‌کند. ۱۱ زیرا کیست از مردمان که امور انسان را بداند جز روح انسان که در وی می‌باشد. همچنین نیز امور خدا را هیچ کس ندانسته است، جز روح خدا. ۱۲ لیکن ما روح جهان را نیافتدایم، بلکه آن روح که از خداست تا آنچه خدا به ما عطا فرموده است بدانیم. ۱۳ که آنها را نیز بیان می‌کنیم نه به سخنان آموخته شده از حکمت انسان، بلکه به آنچه روح القدس می‌آموزد و روحانیها را با روحاوینهایها جمع می‌نماییم. ۱۴ اما انسان نفسانی امور روح خدا را نمی‌پذیرد زیرا که نزد او جهالت است و آنها را نمی‌تواند فهمید زیرا حکم آنها از روح می‌شود. ۱۵ لکن شخص روحانی در همه‌چیز حکم می‌کند و کسی را در او حکم نیست. ۱۶ «زیرا کیست که فکر خداوند را دانسته باشد تاو را تعليم دهد؟» لکن ما فکر مسیح را داریم.

۳ و من ای برادران نتوانستم به شما سخن گویم چون روحانیان، بلکه چون جسمانیان و چون اطفال در مسیح. ۲ و شما را به شیر خوارک دادم

۱ پولس به اراده خدا رسول خوانده شده عیسی مسیح و سوستانیس برادر، ۲ به کلیسای خدا که در قرنتس است، از مقدسین در مسیح عیسی به برای تقdis خوانده شده‌اند، با همه کسانی که در هرجا نام خداوند ماعیسی مسیح را می‌خوانند که (خداوند) ما (خداوند) ایشان است. ۳ فیض و سلامتی از جانب پدر ما خدا و عیسی مسیح خداوند بر شما باد. ۴ خدای خود را پیوسته شکر می‌کنم درباره شما برای آن فیض خدا که در مسیح عیسی به شما عطا شده است، ۵ زیرا شما از هرچیز دروی دولتمند شده‌اید، در هر کلام و در هر معرفت. ۶ چنانکه شهادت مسیح در شما استوارگردد، ۷ بدحدی که در هیچ بخشش ناقص نیستیدو متنظر مکاشفه خداوند ما عیسی مسیح می‌باشید. ۸ که او نیز شما را تا آخر استوار خواهد فرمود تا در روز خداوند ما عیسی مسیح بی ملامت باشید. ۹

۱۰ این است خدایی که شما را به شراکت پسر خود عیسی مسیح خداوند ماخونده است. ۱۱ لکن ای برادران از شما استدعا دارم به نام خداوند عیسی مسیح که همه یک سخن گوییدو شفاق در میان شما نباشد، بلکه در یک فکر و یک رای کامل شوید. ۱۲ زیرا که ای برادران من، از اهل خانه خلوی درباره شما خبری به من رسید که نزاکتها در میان شما پیدا شده است.

۱۳ غرض اینکه هریکی از شما می‌گوید که من از پولس هستم، و من از ایلس، و من از کیفایا، و من از مسیح. ۱۴ آیا مسیح منقسم شد؟ یا پولس در راه شمامصلوب گردید؟ یا به نام پولس تعیید یافتید؟ ۱۵ خدا را شکر می‌کنم که هیچ‌یکی از شما را تعیید ندادم جز کرپیس و قایوس، ۱۶ که مباداکسی گوید که به نام خود تعیید ندادم. ۱۷ و خاندان استیفان را نیز تعیید ندادم و دیگر یادندازم که کسی را تعیید داده باشم. ۱۸ زیرا که مسیح مرا فرستاد، نه تا تعیید دهم بلکه تا بشارت رسانم، نه به حکمت کلام مبادا صلیب مسیح باطل شود. ۱۹ زیرا ذکر صلیب برای هالکان حماقت است، لکن نزد ما که ناجیان هستیم قوت خداست.

۲۰ زیرا مکروب است: «حکمت حکما را باطل سازم و فهم فهیمان را نابود گردنم.» ۲۱ کجا است حکیم؟ کجا کات؟ کجا میاحت این دنیا؟ مگر خدا حکمت جهان را جهالت نگردانیده است؟ (aiōn g165) ۲۲ زیرا که چون برسحب حکمت خدا، جهان از حکمت خود به معرفت خدا نرسید، خدا بدین رضا داد که بوسیله جهالت موعظه، ایمانداران رانجات بخشد. ۲۳ چونکه یهود آیینی می‌خواهند و یونانیان طالب حکمت هستند. ۲۴ لکن ما به مسیح مصلوب وعظ می‌کیم که یهود را لغزش و امت هارا جهالت است. ۲۵ لکن دعوت شدگان را خواه یهود و خواه یونانی مسیح قوت خدا و حکمت خدا است. ۲۶ زیرا که جهالت خدا از انسان حکیمتر است و ناتوانی خدا از مردم، نتوانتر. ۲۷ زیرا ای برادران

نه به گوشت زیرا که هنوز استطاعت آن نداشته بود بلکه الحال نیز تدارید،^۳ زیرا که تا به حال جسمانی هستید، چون در میان شما حسد و نزاع و جدایی‌ها است. آیا جسمانی نیستید و به طریق انسان رفتار نمی نمایید؟^۴ زیرا نیز اچون یکی گوید من از پولس و دیگری من از اپلیس هستم، آیا انسان نیستید؟^۵ پس کیست پولس و کیست اپلیس؟ جرخاردیانی که بواسطه ایشان ایمان آورده و به اندازه‌ای که خداوند به هرکس داد. ^۶ من کاشتم واپس آیاری کرد لکن خدا نمو می بخشید. ^۷ لهنده کارنده چیزی است و نه آب دهنده بلکه خدای رویانده. ^۸ و کارنده و سیرآب کننده یک هستند، لکن هر یک اجرت خود را بحسب مشقت خود خواهد یافت. ^۹ زیرا خدا همکاران هستید و شما زراعت خدا و عمارت خدا هستید. ^{۱۰} بحسب فیض خدا که به من عطا شد، چون عمارت دانا بنیاد نهادم و دیگری بر آن عمارت می سازد؛ لکن هرکس باخبر باشد که چگونه عمارت می کند. ^{۱۱} زیرا بینای دیگر هیچ کس نمی تواند نهاد جز آنکه نهاده شده است، یعنی عیسی مسیح. ^{۱۲} لکن اگر کسی بر آن بیناد، عمارتی از طلا یا نقره یا جواهر یا چوب یا گاهی یا کاه بنا کند، ^{۱۳} کار هرکس آشکار خواهد شد، زیرا که آن روز آن را ظاهر خواهد نمود، چونکه آن به آتش به ظهور خواهد رسید و خود آتش، عمل هرکس را خواهد آزمود که چگونه است. ^{۱۴} اگر کاری که کسی بر آن گذارده باشد بماند، اجر خواهد یافت. ^{۱۵} و اگر عمل کسی سوخته شود، زبان بدو وارد آید، هرچند خود نجات یابداما چنانکه از میان آتش. ^{۱۶} آیا نمی دانید که هیکل خدا هستید و روح خدا در شما ساکن است؟ ^{۱۷} اگر کسی هیکل خدارا خراب کند، خدا او را هلاک سازد زیرا هیکل خدا مقدس است و شما آن هستید. ^{۱۸} زنهرکسی خود را فریب ندهد! اگر کسی از شما خود را در این جهان حکیم پندراد، جاهل بشود تاحکیم گردد. ^{۱۹} (aiōn g165)

زیرا حکمت این جهان نزد خداجهالت است، چنانکه مکتب است: «حکما را به مکر خودشان گرفتار می سازد.» ^{۲۰} و ایض: «خداوند افکار حکما را می داند که باطل است.» ^{۲۱} پس هیچ کس در انسان فخر نکند، زیاره‌همه چیز از آن شما است: ^{۲۲} خواه پولس، خواه اپلیس، خواه کیفایا، خواه دنیا، خواه زندگی، خواه موت، خواه چیزهای حال، خواه چیزهای آینده، همه از آن شما است، ^{۲۳} و شما از مسیح و مسیح از خدا می باشد.

۵ فی الحقيقة شيئاً می شود که در میان شما زنا پیدا شده است، و چنان زنایی که در میان امته هم نیست؛ که شخصی زن پدر خود را داشته باشد. ^۶ و شما فخر می کنید بلکه ماتم هم ندارید، چنانکه باید تا آن کسی که این عمل را کرد از میان شما بیرون شود. ^۷ زیرا که من هرچند در جسم غاییم، اما در روح حاضر؛ و الان چون حاضر، حکم کردم در حق کسی که این را چنین کرده است. ^۸ به نام خداوند ما عیسی مسیح، هنگامی که شما با روح من با قوت خداوند ماعیسی مسیح جمع شوید، ^۹ که چنین شخص به شیطان میورده شود بجهت هلاکت جسم تا روح در روز خداوند عیسی نجات باید. ^{۱۰} فخر شما نیکو نیست. آیا آکاه نیستید که اندک خمیرمایه، تمام خمیر را مخمر می سازد؟ ^{۱۱} پس خود را از خمیرمایه کهنه پاک سازید تا فاطیر تازه باشد، چنانکه بی خمیرمایه هستید زیرا که فصح ما مسیح در راه ما ذبح شده است. ^{۱۲} پس عید را نگاه داریم

نه به خمیرمایه کهنه و نه به خمیرمایه بدی و شرارت، بلکه به فطیم ساده دلی و راستی. ۹ در آن رساله به شما نوشتمن که با زایان معاشرت نکنید.

بدن خود تمجید نماید.

۷ اما درباره آنچه به من نوشتند بودید: مرد رانیکو آن است که زن را

لمس نکند. ۸ لکن بسب زنا، هر مرد زوجه خود را بدارد و هر زن شوهر

خود را بدارد. ۹ و شوهر حق زن را اداناید و همچنین زن حق شوهر

را. ۱۰ زن بر بدنه خود مختار نیست بلکه شوهرش، و همچنین مرد نیز

اخیار بدنه خود ندارد بلکه زنش، ۱۱ از یکدیگر جدایی مگیرنیدن مگر مدتی

به رضای طرفین تابیری روزه و عبادت فارغ باشد؛ و باز با هم پیوندید

بمداد شیطان شما را به سبب تاپه‌هیزی شما در تجربه انداده، ۱۲ لکن این را

می‌گوییم به طریق اجازه نه به طریق حکم. ۱۳ اما می‌خواهم که همه مردم

مثل خودنمایند. لکن هر کس نعمتی خاص از خدا دارد، یکی چنین و

دیگری چنان. ۱۴ لکن به مجردین و بیوه‌زنان می‌گوییم که ایشان را نیکو

است که مثل من بمانند. ۱۵ لکن اگر پرهیزندارند، نکاح بکنند زیرا که

نکاح از آتش هوس بهتر است. ۱۶ اما منکوحان را حکم می‌کنم و نه من

بلکه خداوند که زن از شوهر خود جدا نشود؛ ۱۷ و اگر جدا شود، مجرد

بماند یا با شوهر خود صلح کند؛ و مرد نیز زن خود را جدا نسازد. ۱۸ و

دیگران را من می‌گویم نه خداوند که اگرکسی از برادران زنی بایمان داشته

باشد و آن زن راضی باشد که با اوی بماند، او را جدا نسازد. ۱۹ وزنی که

شوهر بی ایمان داشته باشد و او راضی باشد که با اوی بماند، از شوهر خود

جدا نشود. ۲۰ زیرا که شوهر بی ایمان از زن خود مقدس می‌شود و زن

بی ایمان از برادر مقدس می‌گردد و اگرنه اولاد شما ناپاک می‌بودند، لکن

الحال مقدسند. ۲۱ اما اگر بی ایمان جدایی نماید، بگذارش که بشود زیرا

برادر یا خواهر در این صورت مقید نیست و خدا ما را به سلامتی خوانده

است. ۲۲ زیرا که تو چه دانی ای زن که شوهرت را نجات خواهی داد؟ ۲۳ یا

چه دانی ای مرد که زن خود را نجات خواهی داد؟ ۲۴ مگر اینکه به

هر طور که خداوند به هر کس قسمت فرموده و به همان حالت که خدا

هر کس را خوانده باشد، بدینطور رفtar بکنند؛ و همچنین در همه کلیساها امر

می‌کنم. ۲۵ اگر کسی در مختونی خوانده شود، مختون نشود. ۲۶ ختنه چیزی نیست و

کسی در نامختونی خوانده شود، مختون نشود. ۲۷ اما اگر در غلامی خوانده شدی

که خوانده شده باشد، در همان بماند. ۲۸ اگر در غلامی خوانده شدی

تو را باکی نیاشد، بلکه اگر هم می‌توانی آزاد شوی، آن را اولی تر استعمال

کن. ۲۹ زیرا غلامی که در خداوند خوانده شده باشد، آزاد خداوند است؛

و همچنین شخصی آزاد که خوانده شد، غلام مسیح است. ۳۰ به قیمتی

خریده شدید، غلام انسان نشود. ۳۱ ای برادران هر کس در هر حالی که

خوانده شده باشد، در آن نزد خدا بماند. ۳۲ اما درباره باکره‌ها حکمی از

خداوند ندارم. لکن چون از خداوند رحمت یافتم که امین باشم، رای

اول قرنیات

لکن نه مطلق با زایان این جهان یا طمعکاران و یا ستمکاران یا

بتپستان، که در این صورت می‌باید از دنیا بیرون شوید. ۳۳ لکن الان به

شما می‌نویسم که اگر کسی که به برادر نامیه می‌شود، زانی یا طماع یا

بتپست یافحاش یا میگسار یا ستمگر باشد، با چنین شخص معاشرت

مکنید بلکه می‌خواهد. ۳۴ زیرا مرد مجهه کار است که بر آنانی که

خارج اندادویی کنند. آیا شما بر اهل داخل داوری نمی‌کنید؟ ۳۵ لکن

آنانی را که خارج اند خدا داوری خواهد کرد. پس آن شریر را از میان

خود برانید.

۶ آیا کسی از شما چون بر دیگری مدعی باشد، جرات دارد که مراجعته

برد پیش ظالمان نه نزد مقدسان؟ ۳۶ یا نمی‌دانید که مقدسان، دنیا را

داوری خواهند کرد؛ و اگر دنیا از شما حکم باید، آیا قابل مقدمات کمتر

نیستید؟ ۳۷ آیانی دانید که فرشتگان را داوری خواهیم کرد تاچه رسد به

امور روزگار؟ ۳۸ پس چون در مقدمات روزگار مراجعته دارید، آیا آنانی را که در

کلیسا‌حکیم شمرده می‌شوند، می‌نشانید؟ ۳۹ بجهت افعال شما می‌گوییم،

آیا در میان شما یک نفر داناییست که بتواند در میان برادران خود حکم

کند؟ ۴۰ بلکه برادر با برادر به محکمه می‌رود و آن هم نزد بی ایمانان!

بلکه الان شما را بالکلیه قصموی است که با یکدیگر مراجعته دارید. چرا

یشتر مظلوم نمی‌شود و چرا بیشتر مغبون نمی‌شود؟ ۴۱ بلکه شما ظلم

می‌کنید و مغبون می‌سازید و این را نزدیک برادران خود! ۴۲ آیا نمی‌دانید

که ظالمان وارث ملکوت خدا نمی‌شوند؟ فریب مخورید، زیرا فاسقان و

بتپستان و زانیان و متعمنان و لواط ۴۳ و دزدان و طمعکاران و میگزاران

و فحاشان و ستمگران وارث ملکوت خدا نخواهند شد. ۴۴ و بعضی از شما

چنین می‌بودید لکن غسل یافته و مقدس گردیده و عادل کرده شده‌اید به نام

عیسی خداوند و به روح خدای ما. ۴۵ همه‌چیز برای من جایز است لکن

هرچیز مغاید نیست. همه‌چیز برای من رواست، لیکن نمی‌گذارم که چیزی

بر من تسلط یابد. ۴۶ خوارک برای شکم است و شکم برای خوارک،

لکن خدایان و آن را فانی خواهد ساخت. اما جسم برای زانیست، بلکه

برای خداوند است و خداوند برای جسم. ۴۷ و خدا خداوند را برخیزانید و

ما را نزد به قوت خود خواهد برد. ۴۸ آیا نمی‌دانید که بدن‌های شما

اعضای مسیح است؟ پس آیا اعضای مسیح را برداشته، اعضای فحاشه

گردانم؟ حاشا! ۴۹ آیا نمی‌دانید که هر که با فاحشه پیوندد، با وی یکن

باشد؟ زیرا می‌گوید «هردویک تن خواهند بود». ۵۰ لکن کسی که با

خداوند پیوند یکروج است. ۵۱ از زنا بگزیرید. هر گناهی که آدمی می‌کند

بیرون از بدن است، لکن زانی بریدن خود گناه می‌ورزد. ۵۲ یا نمی‌دانید

که بدن شما هیکل روح القدس است که در شما است که از خدا یافته‌اید

می دهم. ۲۶ پس گمان می کنم که بجهت تنگی این زمان، انسان را نیکو آن است که همچنان بماند. ۲۷ اگر با زن بسته شدی، جدایی مجموعی واگر از زن جدا هستی دیگر زن مخواه. ۲۸ لکن هرگاه نکاح کردی، گناه نوزیدی و هرگاه باکره منکوحه گردید، گاه نکرد. ولی چنین در جسم رحمت خواهد کشید، لیکن من بر شما شفقت دارم. ۲۹ اماما برادران، این را می گوییم وقت تنگ است تا بعد از این آنایی که زن دارند مثل بی زن باشند. ۳۰ و گریان چون ناگرانیان و خوشحالان مثل ناخوشحالان و خریداران چون غیرمالکان باشند، ۳۱ و استعمال کنندگان این جهان مثل استعمال کنندگان نباشند، زیرا که صورت این جهان درگذر است. ۳۲ اما خواهش این دارم که شما بی اندیشه باشید. شخص مجرد در امور خداوند می اندیشد که چگونه رضامندی خداوند را بجودی؛ ۳۳ و صاحب زن در امور دنیا می اندیشد که چگونه زن خود را خوش سازد. ۳۴ در میان زن منکوحه و باکره نیز تفاوتی است، زیرا باکره در امور خداوندمی اندیشد تا هم در تن و هم در روح مقدس باشد؛ اما منکوحه در امور دنیا می اندیشد تا شوهر خود را خوش سازد. ۳۵ اما این را برای نفع شمامی گویی نه آنکه دامی بر شما بنهم بلکه نظر به شایستگی و ملازمت خداوند، بی تشویش. ۳۶ لکن هرگاه کسی گمان برد که باکره خودنشایستگی می کند، اگر به حد بلوغ رسید و ناچار است از چنین شدن، آنچه خواهد بکند، گناهی نیست؛ بگذار که نکاح کنند. ۳۷ اما کسی که در دل خود پایدار است و احتیاج ندارد بلکه در اراده خود مختار است و در دل خود جازم است که باکره خود را نگاه دارد، نیکو می کند. ۳۸ پس هم کسی که به نکاح دهد، نیکو می کند و کسی که به نکاح ندهد، نیکوتر می نماید. ۳۹ زن مادامی که شوهرش زنده است، بسته است. اما هرگاه شوهرش مرد آزاد گردید تا به هر که بخواهد منکوحه شود، لیکن در خداوند فقط. ۴۰ اما بحسب رای من خوشحال تر است، اگر چنین بماند و من نیز گمان می برم که روح خدارا دارم.

9165

۹ آیا رسول نیستم؟ آیا آزاد نیستم؟ آیا عیسی مسیح خداوند ما را ندیدم؟ آیا شما عامل من در خداوند نیستید؟ ۲ هرگاه دیگران را رسول نیاشم، الیه شما را هستم زیرا که مهربالت من در خداوند شما هستید. ۳ حجت من بجهت آنانی که مرا امتحان می کنند این است ۴ که آیا اختیار خودن و آشامیدن نداریم؟ ۵ آیا اختیار نداریم که خواه دینی را به زنی گرفته، همراه خود ببریم، مثل سایر رسولان و برادران خداوند و کیفای؟ ۶ یا من و برناها به تنهایی مختار نیستیم که کار نکنیم؟ ۷ کیست که هرگز از خرجی خود جنگ کند؟ یا کیست که تاکستانی غرس نموده، از میوه اش خورد؟ یا کیست که گلهای بچراند و از شیر گله نوشد؟ ۸ آیا این را بطور انسان می گوییم یا شریعت نیز این را نمی گوید؟ ۹ زیرا که در تورات موسی مکتوب است که «گاو را هنگامی که خرمن را خرد می کند، دهان میند». آیا خدا در فکر گواون می باشد؟ ۱۰ آیا محض خاطر ما این رانمی گوید؟ بلی برای ما مکنوب است که شخم کننده می باید به امید، شخم نماید و خرد کننده خرمن در امید یافتن قسمت خود باشد. ۱۱ چون ما روحانها را برای شما کاشتیم، آیا امریزگی است که ما جسمانیهای شما را درو نکنیم؟ ۱۲ اگر دیگران در این اختیار بر شما شریکند آیانه ماه بیشتر؟ لیکن این اختیار را استعمال نکردیم، بلکه هرچیز را متتحمل می شویم، مبادا انجل مسیح را تعقیق اندازیم. ۱۳ آیا نمی دانید که هر که در امور مقدس مشغول باشد، از هیکل می خورد و هر که خدمت مذبح کند، از مذبح نصیبی می دارد. ۱۴ و همچنین خداوند فرمود که «هر که به انجلی اعلام نماید، ازانجلی معیشت باید». ۱۵ لیکن من هچیک از اینها استعمال نکردم و این را به این قصد نوشتیم تا بامن چنین شود، زیرا که مرا مردن بهتر است از آنکه کسی خدا را محبت نماید، نزد امواعده شود، اینکه در جهان چزی نیست و اینکه خداوند دیگر جز یکی نیست. ۱۶ زیرا هرچند هستند که به خدایان خوانده می شوند، چه در آسمان و چه در زمین، چنانکه خدایان بسیار و خداوندان بسیار می باشند، ۱۷ لکن ما را یک خداست یعنی پدر که همه چزی از اوست و ما برای او هستیم، و یک خداوند یعنی عیسی مسیح که همه چزی از اوست و ما از او هستیم. ۱۸ ولی همه را این معرفت نیست، زیرا بعضی تابه حال به انعقاد اینکه بت هست، آن را چون قربانی بت می خورند و ضمیر ایشان

۸ اما درباره قربانی های بتها: می دانیم که همه علم داریم. علم باعث تکر است، لکن محبت بنا می کند. ۱۹ اگر کسی گمان برد که چیزی می داند، هنوز هیچ نمی داند، بطوری که باید از نماید. ۲۰ اما اگر کسی خدا را محبت نماید، نزد امواعده شود، اینکه در جهان چزی نیست و اینکه خداوند دیگر جز یکی نیست. ۲۱ زیرا هرچند هستند که به خدایان خوانده می شوند، چه در آسمان و چه در زمین، چنانکه خدایان بسیار و خداوندان بسیار می باشند، ۲۲ لکن ما را یک خداست یعنی پدر که همه چزی از اوست و ما از او هستیم، و یک خداوند یعنی عیسی مسیح که همه چزی از اوست و ما از او هستیم. ۲۳ ولی همه را این معرفت نیست، زیرا بعضی تابه حال به

زیرا با اینکه از همه کسی آزاد بودم، خودرا غلام همه گردانیدم تا بسیاری را سود برم. ۲۰ و پهود را چون پهود گشتم تا پهود را سود برم و اهل شریعت را مثل اهل شریعت تا اهل شریعت را سود برم؛ ۲۱ و بی شریعتان را چون بی شریعتان شدم، هرچند نزد خدا بی شریعت نیستم، بلکه شریعت مسیح در من است، تا بی شریعتان را سود برم؛ ۲۲ ضعفا را ضعیف شدم تا ضعفا را سود برم؛ همه کس را همه چیز گردیدم تا به هرنوعی بعضی را برهانم. ۲۳ اما همه کار را بجهت انجیل می کنم تا در آن شریک گردم. ۲۴ آیا نمی دانید آنانی که در میدان می دوند، همه می دوند لکن یک نفر انعام را می برد. به اینطور شما بدوید تا به کمال ببرید. ۲۵ و هر که ورزش کند در هرچیز ریاضت می کشد؛ اما ایشان تا جای فانی را بایند لکن ما تاج غیرفانی را. ۲۶ پس من چنین می دوم، نه چون کسی که شک دارد؛ و مشت می زنم نه آنکه هوا را بزنم. ۲۷ بلکه تن خود را بزون می سازم و آن را در بندگی می دارم، میاداچون دیگران را عظ نمودم، خود محروم شوم.

۱۰ زیرا بادران نمی خواهم شما بی خبر باشید از اینکه پدران ما همه زیرا بودند و همه از دریا عبور نمودند ۲ و همه به موسی تمدید یافتدند، در ابر و در دریا؛ ۳ و همه همان خوارک روحانی را خوردند ۴ و همه همان شرب روحانی را نوشتند، زیرا که می آشامیدند از صخره روحانی که از عقب ایشان می آمد و آن صخره مسیح بود. ۵ لیکن از اکثر ایشان خداراضی نبود، زیرا که در بیان انداخته شدند. ۶ و این امور نمونه‌ها برای ما شد تا مخواهشمند بدی نباشیم، چنانکه ایشان بودند؛ ۷ و نه بتپرست شوید، مثل بعضی از ایشان، چنانکه مکتوب است: «قوم به اکل و شرب نشستند و برا لهو و لعب بربا شدند». ۸ و نه زنا کنیم چنانکه بعضی از ایشان کردند و در یک روزیست و سه هزار نفر هلاک گشتدند. ۹ و نه مسیح راتجره کنیم، چنانکه بعضی از ایشان کردند و ازمارها هلاک گردیدند. ۱۰ و نه همهمه کنید، چنانکه بعضی از ایشان کردند و هلاک کننده ایشان را هلاک کرد. ۱۱ و این همه بطور مثل بدیشان واقع شد و برا تنبیه ما مکوب گردید که اوآخر عالم به ما رسیده است.

۱۲ پس آنکه گمان برد که قایم است، باخبر باشد که نیفتند. ۱۳ هیچ تجریه جز آنکه مناسب بشر باشد، شما را فرو نگرفت. اما خدامین است که نمی گذارد شما فوق طاقت خودآزموده شوید، بلکه با تجریه مفری نیز می سازد تایاری تحمل آن را داشته باشید. ۱۴ لهذای عزیزان من از بتپرستی بگزیرید. ۱۵ به خردمندان سخن می گویم: خود حکم کنید و آنچه می گوییم. ۱۶ پیاله برکت که آن را تبرک می خوانم، آیا شرکت در خون مسیح نیست؟ و نانی را که پاره می کنیم، آیا شرکت در بدن مسیح نی؟ ۱۷ زیرا ما که بسیاریم، یک نان و یکشنبه می باشیم چونکه همه از یک نان قسمت می یابیم. ۱۸ اسرائیل جسمانی را ملاحظه کنید! آیاخورند گان قربانی‌ها شریک قربانگاه نیستند؟ ۱۹ پس چه گوییم؟ آیا بت

لیکن چون این حکم را به شما می کنم، شمارا تحسین نمی کنم، زیرا که شما نه از برای بهتری بلکه برای بدتری جمع می شوید. ۱۸ زیرا اولاً هنگامی که شما در کلیسا جمع می شوید، می شنوم که در میان شما شاقاها روی می دهد و قدری از آن را باور می کنم. ۱۹ از آن جهت که لازم است در میان شما بدعتها نیز باشد تا که مقولان از شما ظاهر گردند. ۲۰ پس چون شما دریک جا جمع می شوید، ممکن نیست که شام خداوند خورده شود، ۲۱ زیرا وقت خوردن هر کس شام خود را پیشتر می گیرد و یکی گرسنه و دیگری مست می شود. ۲۲ مگر خانه ها برای خوردن و آشامیدن ندارید؟ یا کلیسا های خدا را تحقیر می نمایید و آنانی را که ندارند شرمنده می سازید؟ به شما چه بگویم؟ آیا در این امر شمارا تحسین نمایم؟ تحسین نمی نمایم! ۲۳ زیرا من از خداوند یافتم، آنچه به شما نیز سپردم که عیسی خداوند در شبی که او را تسليم کردند، نان را گرفت و شکر نموده، پاره کرد و گفت: «بگیرید بخورید. این است بدن من که برای شما پاره می شود. این را به یادگاری من بگذارید.» ۲۴ و همچنین پیاله را نیز بعد از شام و گفت: «این پیاله عهد جدید است در خون من. هرگاه این را بنشید، به یادگاری من بگنید.» ۲۵ زیرا هرگاه این نان را بخورید و این پیاله را بنشید، موت خداوند را ظاهر می نماید تا هنگامی که بازآید. ۲۶ پس هر که بطور ناشایسته نان را بخورد و پیاله خداوند را بنشود، مجرم بدن و خون خداوند خواهد بود. ۲۷ اما هر شخص خود را متحahn کند و بدینظر از آن نان بخورد و از آن پیاله بنشود. ۲۸ زیرا هر که می خورد و می نوشد، فتوای خود را می خورد و می نوشد اگر بدن خداوند را تمیز نمی کند. ۲۹ از این سبب بسیاری از شما ضعیف و مرض اند و بسیاری خواهید اند. ۳۰ اما شما بدن اگر بروخود حکم می کردیم، حکم بر مانعی شد. ۳۱ لکن هنگامی که بر ما حکم می شود، از خداوند تادیب می شویم مبادا با اهل دنیا بر ماحکم شود. ۳۲ لهذا برادران من، چون بجهت خوردن جمع می شوید، منتظر یکیگر باشید. ۳۳ و اگر کسی گرسنه باشد، در خانه بخورد، مبادا بجهت عقوبات جمع شوید. و چون بیایم، مابقی را منتظم خواهم نمود.

۱۲ اما درباره عطایای روحانی، ای برادران نمی خواهیم شما بی خبر باشید. ۲ می دانید هنگامی که امت ها می بودید، به سوی پنهان گنگ برده می شدید بطوری که شما رامی بردند. ۳ پس شما را خبر می دهید که هر که متكلم به روح خدا باشد، عیسی را انتیمانی گوید و احدي جزیه روح القدس عیسی را خداوند نمی تواند گفت. ۴ و نعمتها انواع است ولی روح همان. ۵ و خدمتها انواع است اما خداوند همان. ۶ و عملها انواع است لکن همان خدا همه را در همه عمل می کند. ۷ ولی هر کس را ظهور روح بجهت منفعت عطا می شود. ۸ زیرا یکی را بوساطت روح، کلام حکمت داده می شود و دیگری را کلام علم، بحسب همان روح. ۹ و یکی را ایمان به همان روح و دیگری را نعمتها شفا دادن به

۱۳ اگر به زبانهای مردم و فرشتگان سخن گویم و محبت نداشته باشم، مثل نحاس صدادهنده و سنج فغان کننده شده ام. ۲ و اگر بیوت داشته باشم و جمیع اسرار و همه علم را باید نمایم و ایمان کامل داشته باشم بحدی که کوهها را نقل کنم و محبت نداشته باشم، هیچ هستم. ۳ و اگر جمیع اموال خود را صدقه دهم و بدن خود را بسیار تا سوخته شود و محبت نداشته باشم، هیچ سود نمی برم. ۴ محبت حلیم و مهریان است؛ محبت حسد نمی برد؛ محبت کبر و غرور ندارد؛ ۵ اطوار ناپسندیده ندارد و نفع خود را طالب نمی شود؛ خشم نمی گیرد و سوءظن ندارد؛ ۶ از ناراستی خوشوقت نمی گردد، ولی با راستی شادی می کند؛ ۷ در

همچیز صیر می‌کند و همه را باور می‌نماید؛ در همه حال امیدوار می‌باشد و هر چیز را متحمل می‌باشد. ۸ محبت هرگز ساقط نمی‌شود و اما اگر نیوتها باشد، نیست خواهد شد و اگر زبانها، انتها خواهد پذیرفت و اگر علم، زایل خواهد گردید. ۹ زیارگی علمی دارم و جزئی نبوت می‌نمایم، لکن هنگامی که کامل آید، جزئی نیست خواهد گردید. ۱۰ زمانی که طفل بودم، چون طفل حرف می‌کرد و چون طفل فکر می‌کرد و ماندظلل تعقل می‌نمودم. اما چون مرد شدم، کارهای طفلاه را ترک کدم. ۱۱ زیرا که الحال در آینه بطور معما می‌بینم، لکن آن وقت روپرورد؛ الان جزئی معرفتی دارم، لکن آن وقت خواهم شناخت، چنانکه نیز شناخته شدم. ۱۲ و الحال این سه چیز باقی است: یعنی ایمان و امید و محبت. اما بزرگتر از اینها محبت است.

۱۴ دری محبت بکوشید و عطاایای روحانی را به غیرت بطلبید، خصوص اینکه نبوت کنید. ۲ زیرا کسی که به زبانی سخن می‌گوید، نه به مردم بلکه به خدا می‌گوید، زیاهیچ کس نمی‌فهمد لیکن در روح به اسرار تکلم می‌نماید. ۳ اما آنکه نبوت می‌کند، مردم را برای بنا و نصیحت و تسلی می‌گوید. ۴ هرکه به زبانی می‌گوید، خود را بنا می‌کند، اما آنکه نبوت می‌نماید، کلیسا را بنا می‌کند. ۵ و خواهش دارم که همه شما به زبانها تکلم کنید، لکن بیشتر اینکه نبوت نماید زیرا کسی که نبوت کند بهتر است ازکسی که به زبانها حرف زند، مگر آنکه ترجمه کندا کلیسا بنا شود. ۶ اما الحال ای برادران اگر نزد شما آیم و به زبانها سخن رانم، شما را چه سود می‌بخشم؟ مگر آنکه شما را به مکافته یا به معرفت یا به نبوت یا به تعلیم گویم. ۷ و همچنین چیزهای بیجان که صدا می‌دهد چون نیز بريط اگر در صدای ایشان را می‌شنوند، آن اول ساكت شود. ۸ اما اگر می‌توانید یک یک نبوت کنید تا همه تعلیم یابند و همه نصیحت پذیرند. ۹ و ارواح انبیا مطیع انبیا می‌باشند. ۱۰ زیرا که او خدای تشویش نیست بلکه خدای سلامتی، چنانکه در همه کلیساهای مقدسان. ۱۱ و زنان شما در کلیساها خاموش باشند زیرا که ایشان را حرف زدن جایز نیست بلکه اطاعت نمودن، چنانکه تورات نیز می‌گوید. ۱۲ اما اگر می‌خواهند چیزی بیاموزند، در خانه از شوهران خود پرسنند، چون زنان را در کلیسا حرف زدن قبیح است. ۱۳ آیا کلام خدا از شما صادر شد یا به شما به تنهایی رسید؟ ۱۴ اگر کسی خود را نیز یاروحانی پندراد، اقرار بکند که آنچه به شمامی نویسم، احکام خداوند است. ۱۵ اما اگر کسی جاهل است، جاهل باشد. ۱۶ پس ای برادران، نبوت را به غیرت بطلبید و از تکلم نمودن به زبانهای مکنید. ۱۷ لکن همه چیز به شایستگی و انتظام باشد.

۱۸ الان ای برادران، شما را از انجیلی که به شما بشارت دادم اعلام می‌نمایم که آن را هم پذیرفتید و در آن هم قائم می‌باشید، ۱۹ و بوسیله آن نیز تجات می‌باید، به شرطی که آن کلامی را که به شما بشارت دادم، محکم نگاه دارید والا عبث ایمان آوردید. ۲۰ زیرا که اول به شما سپردم، آنچه نیز یافتم که مسیح برسحب کتب در راه گناهان ما مرد، ۲۱ و اینکه مدفون شد و در روز سوم برسحب کتب برخاست؛ ۲۲ و اینکه به کیفا ظاهر می‌کنی، لکن آن دیگرینا نمی‌شود. ۲۳ خدا را شکر می‌کنم که زیادتر

شد و بعد از آن به آن دوازده، ۶ و پس از آن به زیاده از پانصد براذر یک بار ظاهر شد که بیشتر از ایشان تا امروز باقی هستند اما بعضی خواهد اند. ۷ از آن پس به عقوب ظاهر شد و بعدی جمیع رسولان. ۸ و آخر همه بر من مثل طفل سقطشده ظاهر گردید. ۹ زیرا من کهترین رسولان هستم و لایق نیستم که به رسول خوانده شوم، چونکه برکلیسای خدا جفا می رسانید. ۱۰ لیکن به فیض خدا آنچه هستم هستم و فیض او که بر من بود باطل نگشت، بلکه بیش از ایشان مشقت کشیدم، اما نه من بلکه فیض خدا که با من بود. ۱۱ پس خواه من و خواه ایشان بدین طرق وعظی کنیم و به اینطور ایمان آوردید. ۱۲ لیکن اگر به مسیح وعظ می شود که از مردگان برخاست، چون است که بعضی از شمامی گویند که قیامت مردگان نیست؟ ۱۳ اما اگر مردگان را قیامت نیست، مسیح نیز برخاسته است. ۱۴ و اگر مسیح برخاست، باطل است وعظماً و باطل است نیز ایمان شما. ۱۵ و شهود کذبه نیز برای خدا شدیم، زیرا درباره خدا شهادت دادیم که مسیح را برخیرانید، و حال آنکه او را برخیرانید در صورتی که مردگان بزمی خیزند. ۱۶ زیرا هرگاه مردگان بزمی خیزند، مسیح نیز برخاسته است. ۱۷ اما هرگاه مسیح برخاسته است، ایمان شما باطل است و شما تاکنون درگناهان خود هستید، ۱۸ بلکه آنای هم که در مسیح خواهید اند هلاک شدند. ۱۹ اگر فقط در این جهان در مسیح امیدواریم، از جمیع مردم بدیخت تریم. ۲۰ لیکن بالفعل مسیح از مردگان برخاسته و نوبت خواهید گان شده است. ۲۱ زیرا چنانکه به انسان موت آمد، به انسان نیز قیامت مردگان شد. ۲۲ و چنانکه در آدم همه می میرند در مسیح نیز همه زنده خواهند گشت. ۲۳ لیکن هرکس به رتبه خود؛ مسیح نوبت است و بعد آنای که در وقت آمدن او از آن مسیح می باشند. ۲۴ و بعد از آن انتها است وقتی که ملکوت را به خدا و پدر سپارد. و در آن زمان تمام ریاست و تمام قدرت و قوت را نابود خواهد گردانید. ۲۵ زیرا مدامی که همه دشمنان را زیر پایهای خود ننهد، می باید اوسلطنت بنماید. ۲۶ دشمن آخر که نابود می شود، موت است. ۲۷ زیرا «همه چیز را زیر پایهای وی انداخته است». اما چون می گویند که «همه چیز را زیر انداخته است»، واضح است که او که همه را زیر او انداخت مستثنی است. ۲۸ اما زمانی که همه مطیع وی شده باشند، آنگاه خود پسر هم مطیع خواهد شد او را که همه چیز را مطیع وی گردانید، تا آنکه خدا کل در کل باشد. ۲۹ والا آنای که برای مردگان تعیید می یابند چکنند؟ هرگاه مردگان مطلق بزمی خیزند، پس چرا برای ایشان تعیید می گیرند؟ ۳۰ و ما نیز چرا هر ساعت خود را در خطر می اندازیم؟ ۳۱ به آن فخری درباره شما که ما در خداوند ما مسیح عیسی هست قسم، که هر روزه مرا مردنی است. ۳۲ چون بطور انسان در افسس با وحش جنگ کردم، مرا چه سود است؟ اگر مردگان بزمی خیزند، بخوریم و بیاشامیم چون فرمدمی میریم. ۳۳ فریفته مشوید

اما درباره جمع کردن زکات برای مقدسین، چنانکه به کلیساهای غالاطیه فرمودم، شما نیز همچنین کنید. ۲ در روز اول هفته، هر یکی از شما بحسب نعمتی که یافته باشد، نزد خود ذخیره کرده، پگذارد تا در وقت آمدن من زحمت جمع کردن نباشد. ۳ و چون برسم، آنان را که اختیار کنید با مکتوپها خواهم فرستاد تا احسان شما را به اورشلیم ببرند. ۴ و اگر مصلحت باشد که من نیز بروم، همراه من خواهند آمد. ۵ و چون از مکادونیه عبور کنم، به نزد شما خواهم آمد، زیرا که از مکادونیه عبور می کنم، ۶ و احتمال دارد که نزد شما بمانم بلکه زمستان را نیزیسر برم تا هرجایی که بروم، شما مرا مشایعت کنید. ۷ زیرا که الان اراده ندارم در بین راه شما را ملاقات کنم، چونکه امیدوارم ملتی با شما توقف نمایم، اگر خداوند اجازت دهد. ۸ لیکن من تاپنطیکاست در افسس خواهم ماند، ۹ زیرا که دروازه پرگ و کارساز برای من باز شد و معاندین، بسیارند. ۱۰ لیکن اگر تیمتوآوس آید، آگاه باشید که نزد شما بی ترس باشد، زیرا که در کار خداوند مشغول است چنانکه من نیز هستم. ۱۱ لهذا هیچ کس او را حقیر نشمارد، بلکه او را به سلامتی مشایعت کنید تا نزد من آید زیرا که او را با برادران انتظار می کشم. ۱۲ اما درباره اپلس برادر، از اوصیا درخواست نمودم که با برادران به نزد شما باید، لیکن هرگر رضا نداد که الحال بباید ولی چون فرست پاید خواهد آمد. ۱۳ بیدار شوید، در ایمان استوار باشید و مردان باشید و زور آور شوید. ۱۴ جمیع کارهای شما با محبت باشد. ۱۵ وای برادران به شما تسلیم دارم (شما خانواده استیفان را می شناسید که نویر اخاییه هستند و خویشتن را به خدمت مقدسین سپرده اند)، ۱۶ تا شما نیز چنین اشخاص را اطاعت کنید و هر کس را که در کار و زحمت شریک باشد. ۱۷ و از آمدن استیفان و فریوناتس و اخاییکوس مرا شادی رخ نمود زیرا که آنچه از جانب شما ناتمام بود، ایشان تمام کردند. ۱۸ چونکه روح من و شما را تازه کردند. پس چنین اشخاص را بشناسید. ۱۹ کلیساهای آسیا به شما سلام می رسانند واکیلا و پرسکلا با کلیساهای که در خانه ایشانند، به شما سلام بسیار در خداوند می رسانند. ۲۰ همه برادران شما را سلام می رسانند. یکدیگر را به بوسه مقدسانه سلام رسانید. ۲۱ من پولس ازدست خود سلام می رسانم. ۲۲ اگر کسی عیسی مسیح خداوند را دوست ندارد، انا تیما باد. ماران اتا. ۲۳ فیض عیسی مسیح خداوند با شما باد. ۲۴ محبت من با همه شما در مسیح عیسی باد، آمين.

دوم قرنتیان

است، خدادست. ۲۲ که او نیز ما را مهر نموده و بیغانه روح را در دلهاشی ای عطا کرده است. ۲۳ لیکن من خدا را بر جان خود شاهدمی خوانم که برای شفقت بر شما تا بحال به قرنتس نیامدم، ۲۴ نه آنکه بر ایمان شما حکم کرده باشیم بلکه شادی شما را مدد کار هستیم زیرا که به ایمان قائم هستید.

۲۵ اما در دل خود عزیمت داشتم که دیگر با حزن به نزد شما نیایم، ۲۶ زیرا اگر من شما رامحرون سازم، کیست که مرا شادی دهد حزن او که از من محرون گشت؟ ۲۷ و همین را نوشتمن که مباداً وقی که بیایم محرون شوم از آنانی که می‌باپیست سبب خوشی من بشوند، چونکه بر همه شما اعتماد می‌دارم که شادی من، شادی جمیع شما است. ۲۸ زیرا که از حزن و دلتنگی سخت و بالشکهای بسیار به شما نوشتمن، نه تا محرون شوبد بلکه تا پنهانید چه محبت بینهایی با شما دارم. ۲۹ و اگر کسی باعث غم شد، مرا محرون نساخت بلکه فی الجمله جمیع شما را تا بار زیاده نهاده باشم. ۳۰ کافی است آن کس را این سیاستی که از اکثر شما بدو رسیده است. ۳۱ پس برعکس شما باید او را عفو نموده، تسلی دهید که مباداً فرونی غم چنین شخص را فرو برد. ۳۲ بنا بر این، به شما التمام می‌دارم که با او محبت خود را استوار نمایید. ۳۳ زیرا که برای همین نیز نوشتمن تا پل‌انام که در همه‌چیز مطیع می‌باشید. ۳۴ اما هر که را چیزی عفو نمایید، من نیز می‌کنم زیرا که آنچه من عفو کرده‌ام، هرگاه چیزی را عفو کرده باشم، به خاطر شما به حضور مسیح کرده‌ام، ۳۵ تا شیطان بر ما بتری تیابد، زیرا که از مکاید اولی خبر نیستیم. ۳۶ اما چون به تروآس بجهت بشارت مسیح آمد و دروازه‌ای برای من در خداوند باز شد، ۳۷ در روح خود آرامی نداشتمن، از آن رو که برادر خود تیپس را نیاقم، بلکه ایشان را وداع نموده، به مکادونیه آمدم. ۳۸ لیکن شکر خدا راست که مارا در مسیح، دائم در موكب ظفر خود می‌برد و عطر معرفت خود را در هرجا بوسیله ما ظاهره‌ی کند. ۳۹ زیرا خدا را عطر خوشبوی مسیح می‌باشیم هم در ناجیان و هم در هالکان. ۴۰ اما ایها را عطر موت، الی موت و آنها را عطر حیات الی حیات. و برای این امور کیست که کافی باشد؟ ۴۱ زیرا مثل بسیاری نیستیم که کلام خدا را مغتشوش سازیم، بلکه از ساده‌دلی و از جانب خدا در حضور خدا در مسیح سخن می‌گوییم.

۴۲ آیا باز به سفارش خود شروع می‌کیم؟ آیا مثل بعضی احتیاج به سفارش نامه جات به شما یا از شما داشته باشیم؟ ۴۳ شما رساله ماهستید، نوشته شده در دلهای ما، معروف و خوانده شده جمیع آدمیان. ۴۴ چونکه ظاهره‌شده‌اید که رساله مسیح می‌باشید، خدمت کرده شده از ما و نوشته شده نه به مرکب بلکه به روح خدای حی، نه بر الواح سنگ، بلکه بر الواح گوشتی دل. ۴۵ اما بوسیله مسیح چنین اعتماد به خدا داریم. ۴۶ نه

۱ پولس به اراده خدا رسول عیسی مسیح و تیموتواس برادر، به کلیساي خدا که در قرنتس می‌باشد با همه مقدسینی که در تمام اخایه هستند، ۲ فیض و سلامتی از پدر ما خدا و عیسی مسیح خداوند به شما باد. ۳ مبارک باد خدا و پدر خداوند ما عیسی مسیح که پدر رحمتها و خدای جمیع تسليات است، ۴ که ما را در هر تنگی ما تسلی می‌دهد تا مابتوانیم دیگران را در هر مصیبی که باشد تسلی نماییم، به آن تسلی که خود از خدا یافته‌ایم. ۵ زیرا به اندازه‌ای که دردهای مسیح در ما زیاده شود، به همین قسم تسلی ما نیز بوسیله مسیح می‌افرازید. ۶ اما خواه رحمت کشیم، این است برای تسلی و نجات شما، و خواه تسلی پذیریم این هم بجهت تسلی و نجات شما است که میسرمی شود از صیر داشتن در همین دردهایی که ما هم می‌بینیم. ۷ و امید ما برای شما استوار می‌شود زیرا می‌دانیم که چنانکه شما شریک دردها هستید، همچنین شریک تسلی نیز خواهید بود. ۸ زیرا برا دران نمی‌خواهیم شما ای خبربرایشید از تنگی ای که در آسیا به ما عارض گردید که بینهایت و فوق از طلاقت بار کشیدیم، بدحی که از جان هم مایوس شدیم. ۹ لکن در خود فنای موت داشتمی تا بر خود توکل نکیم، بلکه بر خداکه مردگان را برمی‌خیزاند، ۱۰ که ما را از چنین موت رهانید و می‌رهاند و به او امیدوارم که بعد این هم خواهد رهانید. ۱۱ و شما نیز به دعا درحق ما اعانت می‌کنید تا آنکه برای آن نعمتی که از اشخاص بسیاری به ما رسید، شکرگزاری هم بجهت ما از بسیاری بهجا آورده شود. ۱۲ زیرا که فخر ما این است یعنی شهادت ضمیر ما که به قدوسیت و اخلاص خدایی، نه به حکمت جسمانی، بلکه به فیض الهی در جهان رفتار نمودیم و خصوص نسبت به شما. ۱۳ زیرا چیزی به شما نمی‌نویسیم مگر آنچه می‌خواهند و به آن اعتراف می‌کنید و امیدوارم که تا به آخراعتراف هم خواهید کرد. ۱۴ چنانکه به مانعی الجمله اعتراض گردید که محل فخر شما هستیم، چنانکه شما نیز ما را می‌باشید در روز عیسی خداوند. ۱۵ و بدین اعتماد قبل از این خواستم به نزد شما آیم تا نعمتی دیگر بیاید، ۱۶ و از راه شما به مکادونیه بروم و باز از مکادونیه نزد شما بیایم و شما را به سوی یهودیه مشایعت کنید. ۱۷ پس چون این را خواستم، آیا سهل انگاری کردم یا عزیمت بشی باشد تا آنکه به نزد من بلی بلی و نی نی باشد. ۱۸ لیکن خدا امین است که سخن ما با شما بلی و نی نیست. ۱۹ زیرا که پسرخدا عیسی مسیح که ما یعنی من و سلوانی و تیموتواس در میان شما به وی موعظله کردیم، بلی و نی نشد بلکه در او بلی شده است. ۲۰ زیرا چندان که وعده های خدا است، همه در او بلی و از این جهت در او امین است تا خدا از ما تمجیدیابد. ۲۱ اما او که ما را با شما در مسیح استوارمی گرداند و ما را مسح نموده

آنکه کافی باشیم که چیزی را به خود تفکر کیم که گویا از ما باشد، بلکه کفایت مال خداست. ۶ که او ما هم کفایت داد تا عهدگذید را خادم شویم، نه حرف را بلکه روح رازیرا که حرف می‌کشد لیکن روح زنده می‌کند. ۷ اما اگر خدمت موت که در حرف بود و برستگها تراشیده شده با جلال می‌بود، بحدی که بنی اسرائیل نمی‌توانستند صورت موسی را نظاره کنند به سبب جلال چهره او که فانی بود، ۸ چگونه خدمت روح بیشتر با جلال نخواهد بود؟ ۹ زیرا هرگاه خدمت قصاص با جلال باشد، چند مرتبه زیادتر خدمت عدالت در جلال نداشت به سبب این جلال فایق. ۱۰ زیرا شده بود نیز بدین نسبت جلالی نداشت به سبب این جلال فایق. ۱۱ اگر آن فانی با جلال بودی، هر آنیه این باقی از طریق اولی در جلال نخواهد بود. ۱۲ پس چون چنین امید داریم، با کمال دلیری سخن می‌گوییم. ۱۳ و نه مانند موسی که نقابی برجهره خود کشید تا بنی اسرائیل، تمام شدن انسانیت ظاهری ما فانی می‌شود، لیکن باطن روز بروز تازه می‌گردد. ۱۷

۱۸ زیرا که این زحمت سبک ما که برای لحظه‌ای است، بار جاودانی جلال را برای ما زیاده و زیاده پیدا می‌کند. **g166 (aiōnios)** ۱۹ در حالی که ما نظر نمی‌کنیم به چیزهای دیدنی، بلکه به چیزهای نادیدنی، زیرا که آنچه دیدنی است، زمانی است و نادیدنی جاودانی. **g166 (aiōnios)**

۵ زیرا می‌دانیم که هرگاه این خانه زمینی خیمه ما ریخته شود، عمارتی از خداداریم، خانه‌ای ناساخته شده بدستها و جاودانی در آسمانها. **۶ (aiōnios g166)** ۲ زیرا که در این هم آه می‌کشیم، چونکه مشتاق هستیم که خانه خود را که از آسمان است پوشیم، ۳ اگر فی الواقع پوشیده و نه عربان یافت شویم. ۴ از آنرو که ما نیز که در این خیمه هستیم، گرانبار شده، آه می‌کشیم، از آن جهت که نمی‌خواهیم این را پیرون کنیم، بلکه آن را پوشیم تا فانی در حیات غرق شود. ۵ اما او که ما برای این درست ساخت خدا است که بیانه روح را به ما می‌دهد. ۶ پس دائم خاطرجمع هستیم و می‌دانیم که مادامی که در بدن متوفیم، از خداوند غریب می‌باشیم. ۷ (زیرا که به ایمان رفتار می‌کنیم نه به دیدار) ۸ پس خاطرجمع هستیم و این را بیشترم پسندیم که از بدن غریب کنیم و به نزد خداوند متوطن شویم. ۹ لهذا حریص هستیم بر اینکه خواه متوطن و خواه حاضر شویم تا هرگز اعمال بدنی خود را بیابد، بحسب آنچه کرده باشد، چه نیک چه بد. ۱۱ پس چون ترس خدا را دانسته‌ایم، مردم رادعوت می‌کنیم. اما به خدا ظاهر شده‌ایم و امیدوارم به ضمایر شما هم ظاهر خواهیم شد. ۱۲ زیرا بار دیگر برای خود به شما سفارش نمی‌کنیم، بلکه سبب افتخار درباره خود به شمامی دهیم تا شما را جوابی باشد برای آنانی که دراظاهرن در دل فخر می‌کنند. ۱۳ زیرا اگر بی خودهستیم برای خداست و اگر هشیاریم برای شماست. ۱۴ زیرا محبت مسیح ما را فرو گرفته است، چونکه این را دریافتیم که یک نفر برای همه مردپس همه مردند. ۱۵ و برای همه مرد تا آنانی که زنده‌اند، از این به بعد برای خویشن زیست نکنند بلکه برای او که برای ایشان مرد و برخاست. ۱۶ بنابراین، ما بعد از این هیچ‌کس را بحسب جسم نمی‌شناسیم، بلکه هرگاه مسیح را هم بحسب جسم شناخته بودیم، الان دیگر او رانمی‌شناسیم. ۱۷ پس اگر

آید. ۱۲ پس موت در ما کارمی کند ولی حیات در شما. ۱۳ اما چون شویم، نه حرف را بلکه روح رازیرا که حرف می‌کشد لیکن روح زنده می‌کند. ۷ اما اگر خدمت موت که در حرف بود و برستگها تراشیده شده با جلال می‌بود، بحدی که بنی اسرائیل نمی‌توانستند صورت موسی را نظاره کنند به سبب جلال چهره او که فانی بود، ۸ چگونه خدمت روح بیشتر با جلال نخواهد بود؟ ۹ زیرا هرگاه خدمت قصاص با جلال باشد، چند مرتبه زیادتر خدمت عدالت در جلال نداشت به سبب این جلال فایق. ۱۰ زیرا شده بود نیز بدین نسبت جلالی نداشت به سبب این جلال فایق. ۱۱ اگر آن فانی با جلال بودی، هر آنیه این باقی از طریق اولی در جلال نخواهد بود. ۱۲ پس چون چنین امید داریم، با کمال دلیری سخن می‌گوییم. ۱۳ و نه مانند موسی که نقابی برجهره خود کشید تا بنی اسرائیل، تمام شدن این فانی را نظر نکنند، ۱۴ بلکه ذهن ایشان غلیظ شدزیرا که تا امروز همان نقاب در خواندن عهد عتیق باقی است و کشف نشده است، زیرا که فقط در مسیح باطل می‌گردد. ۱۵ بلکه تا امروز وقتی که موسی را می‌خوانند، نقاب بر دل ایشان برقارمی ماند. ۱۶ لیکن هرگاه به سوی خداوند رجوع کنید، نقاب برداشته می‌شود. ۱۷ اما خداوند روح است و جایی که روح خداوند است، آنجا آزادی است. ۱۸ لیکن همه ما چون با چهره بی نقاب جلال خداوند را در آینه می‌نگریم، از جلال تا جلال به همان صورت متبدل می‌شویم، چنانکه از خداوند که روح است.

۴ بنابراین چون این خدمت را داریم، چنانکه رحمت یافته‌ایم، خسته خاطر نمی‌شویم. ۲ بلکه خفایای رسوایی را ترک کرده، به مکر رفتارنمی کنیم و کلام خدا را مغلوش نمی‌سازیم، بلکه به اظهار راستی، خود را به ضمیر هرگز در حضور خدا مقبول می‌سازیم. ۳ لیکن اگر بشارت ما مخفی است، بر هالکان مخفی است، ۴ که درایشان خدای این جهان فهم‌های بی‌ایمانشان را کور گردانیده است که مبادا تجلی بشارت جلال مسیح که صورت خداست، ایشان را روشن سازد. **۵ (aiōn g165)** ۵ زیرا به خویشن موعظه نمی‌کنیم بلکه به مسیح عیسی خداوند، اما به خویشن که غلام شما هستیم بخاطر عیسی. ۶ زیرا خدایی که گفت تانور از ظلمت درخشید، همان است که در دلهای ما درخشید تا نور معرفت جلال خدا در چهره عیسی مسیح از ما بدرخشید. ۷ لیکن این خوبینه را در ظروف خاکی داریم تا برتری قوت از آن خدا باشد نه از جانب ما. ۸ درهچیز رحمت کشیده، ولی در شکنجه نیستیم؛ متحیر ولی مایوس نی؛ ۹ تعاقب کرده شده، لیکن نه متروک؛ افکنده شده، ولی هلاک شده نی؛ ۱۰ پیوسته قتل عیسی خداوند را در جسد خود حمل می‌کنیم تا حیات عیسی هم در بدن ما ظاهر شود. ۱۱ زیرا ما که زنده‌ایم، دائم بخاطر عیسی به موت سپرده می‌شویم تا حیات عیسی نیز در جسد فانی ما پدید

کسی در مسیح باشد، خلقت تازهای است؛ چیزهای کهنه درگذشت، اینک همه‌چیز تازه شده است. ۱۸ و همه‌چیز از خدا که ما را بواسطه عیسی مسیح با خود مصالحة داده و خدمت مصالحه را به ما سپرده است. ۱۹ یعنی اینکه خدا در مسیح بود و جهان را با خود مصالحه می‌داد و خطایای ایشان را بدیشان محسوب نداشت و کلام مصالحه را به ما سپرد. ۲۰ پس برای مسیح ایلچی هستیم که گویا خدا به زبان ما وعظ می‌کند. پس باختر مسیح استدعا می‌کنیم که با خدا مصالحه کنید. ۲۱ زیرا او را که گناه نشناخت در راه ما گناه ساخت تا ما در روی عدالت خدا شویم.

۶ پس چون همکاران او هستیم، التماس می‌نماییم که فیض خدا را بی‌فایده نیافته باشید. ۲ زیرا می‌گوید: «در وقت مقبول تو را مستحب فرمودم و در روز نجات تو را اعانت کردم.» اینک الحال زمان مقبول است؛ اینک الان روز نجات است. ۳ در هیچ‌چیز لغزش نمی‌دهیم که مباداً خدمت ما ملامت کرده شود، ۴ بلکه در هر امری خود را ثابت می‌کنیم که خدام خدا هستیم: درصیر بسیار، در زحمات، در حاجات در تنگیها، ۵ در تازیانه‌ها، در زنانه‌ها، در فتنه‌ها، در محنتها، در بی‌خواهیها، در گرسنگیها، ۶ در طهارت، در معرفت، در حلم، در مهربانی، در عدالت بر طرف راست و چپ، ۸ به عزت و ذلت و بدنامی و نیکنامی. چون گمراه کنندگان و اینک راستگو هستیم؛ ۹ چون مجھول و اینک معروف؛ چون در حالت موت و اینک زنده هستیم؛ چون سیاست کرده شده، اما مقتول نی؛ ۱۰ چون محزون، ولی دائم شادمان؛ چون فقیر و اینک بسیاری را دولتمند می‌سازیم؛ چون بی‌چیز، اما مالک همچیز. ۱۱ ای قریباً، دهان ما به سوی شما گشاده دول ما وسیع شده است. ۱۲ زیرا اگر درباره تراجمان خود تک شویم، ۱۳ پس در جزای این، تک نیستید لیکن در احشای خود تنگ هستید. ۱۴ زیرا بی‌یوغ ناموفق با بی‌ایمانان مشوید، زیرا عدالت را با گناه چه رفاقت و نور را با ظالمت چه شراکت است؟ ۱۵ و مسیح را با پلیعال چه مناسب و مومن را با کافر چه نصیب است؟ ۱۶ و هیکل خدا را با بهنا چه مواقفست؟ زیرا شما هیکل خدای حی می‌باشید، چنانکه خدا گفت که «در ایشان ساکن خواهم بود و در ایشان راه خواهم رفت و خدای ایشان خواهم بود، و ایشان قم من خواهند بود.» ۱۷ پس خداوند می‌گوید: «از میان ایشان بیرون آید و جدا شوید و چیزناپاک را لمس مکنید تا من شما را مقبول بدارم، ۱۸ و شما را پدر خواهیم بود و شما مرا پسران و دختران خواهید بود؛ خداوند قادر مطلق می‌گوید.»

۸ لیکن ای برادران شما را مطلع می‌سازیم ازفیض خدا که به کلیساها مکاذوبیه عطا شده است. ۲ زیرا در امتحان شدید زحمت، فراوانی خوشی ایشان ظاهر گردید و از زیادتی فقر ایشان، دولت سخاوت ایشان افروده شد. ۳ زیرا که شاهد هستم که بحسب طاقت بلکه فوق از طاقت خویش به راضماندی تمام، ۴ التماس بسیار نموده، این نعمت و شراکت در خدمت مقدسین را از ما طلبیدند. ۵ و نه چنانکه امیداشتیم، بلکه اول خویشتن را به خداوند و به ما بحسب اراده خدا دادن. ۶ و از این سبب از تیپس استدعا نمودیم که همچنانکه شروع این نعمت را در میان شما کرد، آن را به انجام هم برساند. ۷ بلکه چنانکه دره رچیز افروزی دارد، در

۷ پس ای عزیزان، چون این وعده‌ها را داریم، خویشتن را از هر نجاست جسم و روح طاهر بسازیم و قدمویست را در خدا ترسی به کمال رسانیم. ۲

ایمان و کلام و معرفت و کمال اجتهاد و محبتی که با ما می‌دارید، در این طمع. ۶ اما خلاصه این است، هرکه با بخیلی کارد، بایخیلی هم درو کند و هرکه با برکت کارد، با برکت نیز درو کند. ۷ اما هرگز بطری که در دل خود را در نموده است پکند، نه به حزن و اضطرار، زیرا خدا بخششده خوش را دوست می‌دارد. ۸ ولی خدا قادر است که هر نعمتی را برای شما یافرایدتا همیشه در هر امری کفایت کامل داشته، برای هر عمل نیکو افزوده شود. ۹ چنانکه مکتوب است که «پاشید و به فقرا داد و عدالت شنا تا به ابد باقی می‌ماند». ۱۰ اما او که برای برزگ بذر و برای خورنده نان را آماده می‌کند، بذر شما را آماده کرده، خواهد افزود و ثمرات عدالت شما را مزید خواهد کرد. ۱۱ تا آنکه در هرچیز دولتمند شده، کمال سخاوت را پنماید که آن منشا شکر خدابوسیله ما می‌باشد. ۱۲ زیرا که به جا آوردن این خدمت، نه فقط حاجات مقدسین را رفع می‌کند، بلکه سپاس خدا را نیز بسیار می‌افزاید. ۱۳ و از دلیل این خدمت، خدا را تمجید می‌کنند به سبب اطاعت شما در اعتراف انجیل مسیح و سخاوت بخشش شما برای ایشان و همگان. ۱۴ و ایشان به سبب افزونی فیض خدایی که بر شماست، دردعای خود مشتاق شما می‌باشند. ۱۵ خدا را برای عطای ما لالکام او شکر باد.

۱۰ اما من خود، پولس، که چون در میان شما حاضر بودم، فروتن بودم، لیکن وقتی که غایب هستم، با شما جسارت می‌کنم، از شما به حلم و رفت مسیح استدعا دارم ۲ والتماس می‌کنم که چون حاضر شوم، جسارت نکنم بدان اعتمادی که گمان می‌برم که جرات خواهم کرد با آنکه می‌پندازند که ما به طریق جسم رفتار می‌کنیم. ۳ زیرا هرچند در جسم رفتار می‌کنیم، ولی به قانون جسمی جنگ نمی‌نمایم. ۴ زیرا اسلحه جنگ ما جسمانی نیست بلکه نزد خدا قادر است برای اندام قلعه‌ها، ۵ که خیالات و هر بلندی را که خود را به خلاف معرفت خدا می‌افزازد، به زیر می‌افکنیم و هر فکری را به اطاعت مسیح اسیر می‌سازیم. ۶ و مستعد هستیم که از هر معصیت انتقام جوییم وقتی که اطاعت شما کامل شود. ۷ آیا به صورت ظاهري نظر می‌کنید؟ اگر کسی بر خود اعتماد دارد که از آن مسیح است، این را نیز از خود بداند که چنانکه او از آن مسیح است، ما نیز همچنان از آن مسیح هستیم. ۸ زیرا هرچند زیاد هم فخر بکنم درباره اقتدار خود که خداوند آن را برای بنا نه برای خرابی شما به ماداده است، خجل نخواهی شد، ۹ که مبادا معلوم شود که شما را به رساله‌ها می‌ترسانم. ۱۰ زیرا می‌گویند: «رساله‌های او گران و زوار است، لیکن حضور جسمی او ضعیف و سخشن حقیر». ۱۱ چنین شخص بداند که چنانکه در کلام به رساله‌ها در غیاب هستیم، همچنین نیز در فعل درحضور خواهیم بود. ۱۲ زیرا جرات نداریم که خود را از کسانی که خویشتن را مدد می‌کنند بشماریم، یا خود را با ایشان مقابله نماییم؛ بلکه ایشان چون خود را با خود می‌پسایدند و خود را به خود مقابله می‌نمایند، دانا

نعمت نیز بیغاید. ۸ این را به طریق حکم نمی‌گوییم بلکه به سبب اجتهاد دیگران و تالخلاص محبت شما را بیازایم. ۹ زیرا که فیض خداوند ما عیسی مسیح را می‌دانید که هرچند دولتمند بود، برای شما قبیر شد تا شما از فقر اودولتمند شوید. ۱۰ و در این، رای می‌دهم زیرا که این شما را شایسته است، چونکه شما در سال گذشته، نه در عمل فقط بلکه در اراده نیز اول از همه شروع کردید. ۱۱ اما الحال عمل را به انجام رسانید تا چنانکه دلگرمی در اراده بود، انجام عمل نیز برحسب آنچه دارید بشود. ۱۲ زیرا هرگاه دلگرمی باشد، مقبول می‌افتد، بحسب آنچه کسی دارد نه بحسب آنچه ندارد. ۱۳ و نه اینکه دیگران را راحت و شما را زحمت باشد، بلکه به طریق مساوات تا در حال، زیادتی شما برای کمی ایشان بکار آید؛ ۱۴ و تا زیادتی ایشان بجهت کمی شما باشد و مساوات بشود. ۱۵ چنانکه مکتوب است: «آنکه بسیار جمع کرد، زیادتی نداشت و آنکه اندکی جمع کرد، کمی نداشت. ۱۶ اما شکر خداراست که این اجتهاد را برای شما در دل تیپس نهاد. ۱۷ زیرا او خواهش ما را جایخت نمود، بلکه بیشتر با اجتهاد بوده، به رضامندی تمام به سوی شما روانه شد. ۱۸ و باوی آن برادری را فرستادیم که مدد او در انجیل در تعامی کلیساها است. ۱۹ و نه همین فقط بلکه کلیساها نیز او را اخیار کردند تا در این نعمتی که خدمت آن را برای تمجید خداوند و دلگرمی شما می‌کنیم، همسفر مابشود. ۲۰ چونکه اجتناب می‌کنیم که مبادا کسی ما را ملامت کند درباره این سخاوتی که خادمان آن هستیم. ۲۱ زیرا که نه درحضور خداوند فقط، بلکه در نظر مردم نیزچیزهای نیکو را تدارک می‌بینیم. ۲۲ و با ایشان برادر خود را نیز فرستادیم که مکرر در امورسیار او را اجتهاد یافتهیم و الحال به سبب اعتماد کلی که بر شما می‌دارد، بیشتر با اجتهاد است. ۲۳ هرگاه درباره تیپس (پیرسند)، او درخدمت شما رفق و همکار من است؛ و اگر درباره برادران ما، ایشان رسول کلیساها و جلال مسیح می‌باشند. ۲۴ پس دلیل محبت خود و فخر ما را درباره شما در حضور کلیساها به ایشان ظاهرنمایید.

۹ زیرا که در خصوص این خدمت مقدسین، زیادتی می‌باشد که به شما بنویسم. ۲ چونکه دلگرمی شما را می‌دانم که درباره آن بجهت شما به اهل مکادونیه فخر می‌کنم که از سال گذشته اهل اخاینه مستعد شده‌اند و غیرت شما اکثر ایشان را تحریض نموده است. ۳ اما برادران را فرستادم که مبادا فخر ما درباره شما دراین خصوص باطل شود تا چنانکه گفته‌ام، مستعدشوید. ۴ مبادا اگر اهل مکادونیه با من آیند و شمارا نامستعد یابند، نمی‌گوییم شما بلکه ما از این اعتمادی که به آن فخر کردیم، خجل شویم، ۵ پس لازم دانستم که برادران را نصیحت کنم تا قبل از ما نزد شما آیند و برکت موعود شما را مهیا‌سازند تا حاضر باشد، از راه برکت نه از راه

از طریق جسمانی فخر می‌کنند، من هم فخر می‌نمایم. ۱۹ زیرا چونکه خود فهیم هستید، بی‌فهمان را به خوشی متهم می‌باشید. ۲۰ زیرا متهم می‌شود هرگاه کسی شما را غلام سازد، یا کسی شما را فرو خورد، یا کسی شما را گرفتار کند، یا کسی خود را بلند سازد، یا کسی شما را بر خساراطپانچه زند. ۲۱ از روی استحقار می‌گوییم که گویاما ضعیف بوده‌ایم. ۲۲ آیا عربانی هستند؟ من نیز هستم! اسرائیلی هستند؟ من نیز هستم! از ذرت ابراهیم هستند؟ من نیزمی باشم! ۲۳ آیا خدام مسیح هستند؟ چون دیوانه حرف می‌زنم، من بیشتر هستم! در محنتها فروتنر، در تازیانه‌ها زیادتر، در زندانها بیشتر، در مرگها مکرر. ۲۴ از یهودیان پنج مرتبه از چهل یک کم تازیانه خوردم. ۲۵ سه مرتبه مرا چوب زدند؛ یک دفعه سنگسار شدم؛ سه کرت شکسته کشته شدم؛ شبانه‌روزی در دریا بسر بردم؛ ۲۶ در سفرها بارها؛ در خطرهای نهرها؛ در خطرهای دزدان؛ در خطرهای از قوم خود و در خطرهای ازamtها؛ در خطرهای در شهر؛ در خطرهای دریابان؛ در خطرهای در دریا؛ در خطرهای در میان برادران کذبه؛ ۲۷ در محنت و مشقت، در بی‌خواهیها باهرا؛ در گستنگی و تشکنگی، در روزه‌ها باهرا؛ در سرما و عربانی. ۲۸ بدون آنچه علاوه بر اینها است، آن بازی که هر روزه بر من است، یعنی اندیشه برای همه کلیساها. ۲۹ کیست ضعیف که من ضعیف نمی‌شوم؟ که لغوش می‌خورد که من نمی‌سوزم؟ ۳۰ اگر فخر می‌باید کرد از آنچه به ضعف من تعلق دارد، فخر می‌کنم. ۳۱ خدا و پدر عیسی مسیح خداوند که تا به ابد مبارک است، می‌داند که دروغ نمی‌گوییم (aiōn g165) در دمشق، والی حارث پادشاه، شهر دمشقیان را برای گرفتن من محافظت می‌نمود. ۳۲ و مرا از دریچه‌ای در زبیلی از باره قلعه پایین کردند و از دستهای وی رستم.

۱۲ لابد است که فخر کنم، هرچند شایسته من نیست. لیکن به روابها و مکافرات خداوند می‌آیم. ۲ شخصی را در مسیح می‌شناسم، چهارده سال قبل از این. آیا در جسم؟ نمی‌دانم! و آیا بیرون از جسم؟ نمی‌دانم! خدامی داند. چنین شخصی که تا آسمان سوم ریوده شد. ۳ و چنین شخص را می‌شناسم، خواه در جسم و خواه جدا از جسم، نمی‌دانم، خدامی داند، ۴ که به فردوس ریوده شد و سخنان ناگفته‌شی شد که انسان را جایز نیست به آنها تکلم کند. ۵ از چنین شخص فخر خواهیم کرد، لیکن از خود جز از ضعفهای خوبی خوش فخر نمی‌کنم. ۶ زیرا اگر بخواهیم فخر بکنم، بی‌فهم نمی‌باشم چونکه راست می‌گوییم. لیکن اجتناب می‌کنم می‌داند که مشاهد مکار هستند که خویشتن را به رسولان مسیح مشاهد می‌سازند. ۱۴ و عجب نیست، چونکه خودشیطان هم خویشتن را به فرشته نور مشاهد می‌سازد. ۱۵ پس امر بزرگ نیست که خدام وی خویشتن را به خدام عدالت مشاهد سازند که عاقبت ایشان برحسب اعمالشان خواهد بود. ۱۶ باز می‌گوییم، کسی مرا می‌فهمنداند والا مراجون بی‌فهمی پسندیدند از نیز اندکی افتخارکنم. ۱۷ آنچه می‌گوییم از جانب خداوند نمی‌گوییم، بلکه از راه بی‌فهمی در این اعتمادی که فخر ما است. ۱۸ چونکه بسیاری

نیستند. ۱۳ اما ما زیاده از اندازه فخر نمی‌کنیم، بلکه بحسب اندازه آن قانونی که خدا برای ما پیمود، و آن اندازه‌ای است که به شمانیز می‌رسد. ۱۴ زیرا از حد خود تجاوز نمی‌کنیم که گویا به شما رسیده باشیم، چونکه در انجلی مسیح به شما هم رسیده‌ایم. ۱۵ و از اندازه خودنگذشته در محنتهای دیگران فخر نمی‌نماییم، ولی امید داریم که چون ایمان شما افرون شود، در میان شما بحسب قانون خود بغاایت افروده خواهیم شد. ۱۶ تا اینکه در مکانهای دورتر از شما هم بشارت دهیم و در امور مهمی شده به قانون دیگران فخر نکنیم. ۱۷ اما هر که فخر نماید، به خداوند فخر نماید. ۱۸ زیرا نه آنکه خود را مدد کند مقبول افتد بلکه آن را که خداوند مدد نماید.

۱۹ کاشکه مرا در انداز جهالشی متهم شوید و متهم من هم می‌باشد. ۲ زیرا که من بر شما غیره هستم به غیرت الهی؛ زیرا که شما را به یک شوهر نامزد ساختنم تا باکرای عفیفه به مسیح سپارم. ۳ لیکن می‌ترسم که چنانکه مار به مکر خود حوا را فریفت، همچنین خاطر شما هم از سادگی‌ای که در مسیح است، فاسدگردد. ۴ زیرا هرگاه آنکه آمد، وعظ می‌کرد به عیسای دیگر، غیر از آنکه ما بدو موعظه کردیم، یا شما روحی دیگر را جز آنکه یافته بودید، یا نجیلی دیگر را سوای آنچه قبول کرده بودیدمی پذیرفید، نیکو می‌کردید که متهم می‌شدید. ۵ زیرا مرا یقین است که از بزرگترین رسولان هرگز کمتر نیستم. ۶ اما هرچند در کلام نیز امی باشم، لیکن در معرفت نی. بلکه در هر امری نزد همه کس به شما اشکار گردیدم. ۷ آیا گناه کردم که خود را ذلیل ساختنم تا شما سرافراز شوید در اینکه به انجیل خدا شما را مفت بشارت دادم؟ ۸ کلیساها دیگر را غارت نموده، اجرت گرفتم تا شما را خدمت نمایم و چون به نزد شما حاضر بوده، محتاج شدم، بر هیچ کس بار ننهادم. ۹ زیرا بارانی که از مکادونیه آمدند، رفع حاجت مرانمودند و در هرچیز از بار نهادن بر شما خود رانگاه داشته و خواهیم داشت. ۱۰ به راستی مسیح که در من است قسم که این فخر در نواحی اخالیه از من گرفته نخواهد شد. ۱۱ از چه سبب؟ آیا از اینکه شما را دوست نمی‌دارم؟ خدا می‌داند! ۱۲ لیکن آنچه می‌کنم هم خواهیم کرد تا از جویندگان فرست، فرست را منقطع سازم تا درآنچه فخر می‌کنند، مثل ما نیز یافت شوند. ۱۳ زیرا که چنین اشخاص رسولان کذبه و عمله مکار هستند که خویشتن را به رسولان مسیح مشاهد می‌سازند. ۱۴ و عجب نیست، چونکه خودشیطان هم خویشتن را به فرشته نور مشاهد می‌سازد. ۱۵ پس امر بزرگ نیست که خدام وی خویشتن را به خدام عدالت مشاهد سازند که عاقبت ایشان برحسب اعمالشان خواهد بود. ۱۶ باز می‌گوییم، کسی مرا می‌فهمنداند والا مراجون بی‌فهمی پسندیدند از نیز اندکی افتخارکنم. ۱۷ آنچه می‌گوییم از جانب خداوند نمی‌گوییم، بلکه از راه بی‌فهمی در این اعتمادی که فخر ما است. ۱۸ چونکه بسیاری

پس به شادی بسیار از ضعفهای خود پیشتر فخر خواهی نمود تا قوت مسیح در من ساکن شود. ۱۰ بنابراین، از ضعفها روسایی‌ها و احتیاجات و زحمات و تنگی‌ها بخاطر مسیح شادمانم، زیرا که چون نتوانم، آنگاه توانا هستم. ۱۱ بی‌فهم شده‌ام. شما مرا مجبور ساختید. زیرا می‌باشت شما مرا مدح کرده باشید، از آنروزه من از بزرگترین رسولان به هیچ وجه کمتریستم، هرچند هیچ هستم. ۱۲ بدستی که علامات رسول در میان شما با کمال صیر از آیات و معجزات و قوات بدبود گشت. ۱۳ زیرا کدام چیز است که در آن از سایر کلیساها قاصر بودید؟ مگراینکه من بر شما بار نهادم. این بی‌انصافی را از من بیخشنید! ۱۴ اینکه مرتبه سوم مهیا هستم که نزد شما یابم و بر شما بار نخواهم نهاد از آنروز که نه مال شما بلکه خود شما را طالبم، زیرا که نمی‌بايد فرزندان برای والدین ذخیره کنند، بلکه والدین برای فرزندان. ۱۵ اما من به کمال خوشی برای جانهای شما صرف می‌کنم و صرف کرده خواهی شد. و اگر شما را بیشتر محبت نمایم، آیا کمتر محبت بینم؟ ۱۶ اما باشد، من بر شما بار نهادم بلکه چون حیله گر بودم، شما را به مکر به چنگ آوردم. ۱۷ آیا به یکی از آنانی که نزد شما فرستادم، نفع از شما بردم؟ ۱۸ به تیپس التماس نمودم و با وی برادر را فرستادم. آیا تیپس از شما نفع برد؟ مگر به یک روح و یک روش فرقاننمودیم؟ ۱۹ آیا بعد از این مدت، گمان می‌کنید که نزد شما می‌آوریم؟ به حضور خدا در مسیح سخن می‌گوییم. لیکن همه چیزی از عزیزان برای بنای شما است. ۲۰ زیرا می‌ترسم که چون آیم شما را نه چنانکه می‌خواهیم بیام و شما مرا بیاید چنانکه نمی‌خواهید که مبادا نزاع و حسد و خشمها و تعصب و بهتان و نمامی و غرور و فتنه‌ها باشد. ۲۱ و چون بازآمد، خدای من مرا نزد شما فروتن سازد و ماتم کنم برای بسیاری از آنانی که پیشتر گناه کردنده از ناپاکی و زنا و فجوری که کرده بودند، توبه نمودند.

۱۳ این مرتبه سوم نزد شما می‌آیم. به گواهی دو سه شاهد، هر سخن ثابت خواهد شد. ۲ پیش گفتم و پیش می‌گوییم که گویادفعه دوم حاضر بودام، هرچند الان غایب هستم، آنانی را که قبل از این گناه کردهند و همه دیگران را که اگر بازآمد، مسامحه نخواهم نمود. ۳ چونکه دلیل مسیح را که در من سخن می‌گویدمی‌جویید که او نزد شما ضعیف نیست بلکه در شما تواناست. ۴ زیرا هرگاه از ضعف مصلوب گشت، لیکن از قوت خدا زیست می‌کنند. چونکه ما نیز در وی ضعیف هستیم، لیکن با او از قوت خدا که به سوی شما است، زیست خواهیم کرد. ۵ خود را امتحان کنید که در ایمان هستید یا نه. خود را بازیافت کنید. آیا خود را نمی‌شناسید که عیسی مسیح در شما است اگر مردود نیستید؟ ۶ اما امیدوارم که خواهید دانست که ما مردود نیستیم. ۷ و از خدا مسالت می‌کنم که شما هیچ بدی نکنید، نه تا ظاهر شود که ما مقبول هستیم، بلکه تا شما

غلطیان

یا دویده باشم. ۲ لیکن تیپس نیز که همراه من و یونانی بود، مجبور نشد که مختون شود. ۴ و این به سبب برادران کذبیه بود که ایشان را خفیه درآوردند و خفیه درآمدند تا آزادی ما را که در مسیح عیسی داریم، جاسوسی کنند و تا ما را به بندگی درآورند. ۵ که ایشان را یک ساعت هم به اطاعت در این امر تابع نشدیم تا راستی انجیل در شما ثابت ماند. ۶ اما از آنایی که معتبراند که چیزی می‌باشد - هرچه بودند مرا تفاوتی نیست، خدا بر صورت انسان نگاه نمی‌کند - زیرا آنایی که معتبراند، به من هیچ نفع نرسانیدند. ۷ بلکه به خلاف آن، چون دیدند که بشارت نامختونان به من سپرده شد، چنانکه بشارت مختونان به پطرس، ۸ زیرا او که برای رسالت مختونان در پطرس عمل کرد، در من هم برای امتها عمل کرد. ۹ پس چون یعقوب و کیفنا و یوحنا که معتبر به ارکان بودند، آن فیضی را که به من عطا شده بود دیدند، دست رفاقت به من ویرنایا دادند تا ما به سوی امتها برویم، چنانکه ایشان به سوی مختونان؛ ۱۰ جز آنکه فقرای یادبازیم و خود نیز غیر به کردن این کار بودم. ۱۱ اما چون پطرس به انطاکیه آمد، او را ویروپرداخت نمود زیرا که مستوجب ملامت بود، ۱۲ چونکه قبل از آمدن بعضی از جانب یعقوب، بامتها غذا می‌خورد؛ ولی چون آمدند، از آنایی که اهل ختنه بودند رتیسهد، باز ایستاد و خویشتن را جدا ساخت. ۱۳ و سایر یهودیان هم با وی نتفاق کردند، به حدی که برناپایی در نفاق ایشان گرفتارشد. ۱۴ ولی چون دیدم که به راستی انجیل به استقامت رفتار نمی‌کنند، پیش روی همه پطرس را گفتم: «اگر تو که یهود هستی، به طریق امتها و نه به طریق یهود زیست می‌کنی، چون است که امتها را مجبور می‌سازی که به طریق یهود رفتار کنند!»^{۱۵} ما که طبع یهود هستیم و عادل شمرده نمی‌شود، بلکه به ایمان به عیسی مسیح، ما هم به مسیح عیسی ایمان آوردم تا از ایمان به مسیح و نه از اعمال شریعت عادل شمرده شویم، زیرا که از اعمال شریعت هیچ پیشگیر شمرده نخواهد شد. ۱۷ اما اگر چون عدالت در مسیح را می‌طلبیم، خود هم گناهکار یافت شویم، آیا مسیح خدام گنای است؟ حاشا! ۱۸ زیرا اگر باز بنا کنم آنچه را که خراب ساختم، هرآینه ثابت می‌کنم که خود متعدی هستم.^{۱۹} زانرو که من بواسطه شریعت نسبت به شریعت مردم تا نسبت به خدا زیست کنم. ۲۰ با مسیح مصلوب شدمام ولی زندگی می‌کنم لیکن نه من بعد از این، بلکه مسیح در من زندگی می‌کند. و زندگانی که الحال در جسم می‌کنم، به ایمان بر پسر خدا می‌کنم که مرا محبت نمود و خود را برای من داد. ۲۱ فیض خدا را باطل نمی‌سازم، زیرا اگر عدالت به شریعت می‌بود، هرآینه مسیح عبث مرد.

۳ ای غلطیان بی‌فهم، کیست که شما را لفوسون کرد تا راستی را اطاعت نکنید که پیش چشمان شما عیسی مسیح مصلوب شده می‌بین

۱ پولس، رسول نه از جانب انسان و نه بوسیله انسان بلکه به عیسی مسیح و خدای پدر که او را از مردگان برخیزانید، ۲ و همه برادرانی که با من می‌باشند، به کلیساها غلطیه، ۳ فیض و سلامتی از جانب خدای پدر و خداوند ما عیسی مسیح با شما باد؛^۴ که خود را برای گناهان ما داد تا ما را از این عالم حاضر شریعه حسب اراده خدا و پدر ما خلاصی بخشد،^۵ که او را تا ابدالاً باد جلال باد. آمين. (aiōn g165)

تعجب می‌کنم که بدین زودی از آن کس که شما را به فیض مسیح خوانده است، بزمی گردیده سوی انجیلی دیگر، ۷ که (انجیل) دیگر نیست. لکن بعضی هستند که شما را مضطرب می‌سازندو می‌خواهند انجیل مسیح را تبدیل نمایند. ۸ بلکه هرگاه ما هم یا فرشته‌ای از آسمان، انجیلی غیر از آنکه ما به آن بشارت دادیم به شما رساند، انتیما باد. ۹ چنانکه پیش گفتم، الان هم بازمی گوییم: اگر کسی انجیلی غیر از آنکه پذیرفیدیاورد، انتیما باد. ۱۰ آیا الحال مردم را در رای خود می‌آرم؟ یا خدا را یا رضامندی مردم را می‌طلبم؟ اگر تابحال رضامندی مردم رامی خواستم، غلام مسیح نمی‌بودم. ۱۱ امامی برادران شما را اعلام می‌کنم ازانجیلی که من بدان بشارت دادم که به طریق انسان نیست. ۱۲ زیرا که من آن را از انسان نیافتم و نیاموختم، مگر به کشف عیسی مسیح. ۱۳ زیرا سرگذشت سابق مرا در دین یهود شنیده‌اید که برکلیسا خدا بینهایت جفا می‌نمود و آن را ایوان می‌ساختم، ۱۴ و در دین یهود از اکره‌همسلان قوم خود سبقت می‌جسم و در تقالید اجداد خود بغایت غیر می‌بودم. ۱۵ اما چون خداکه مرا از شکم مادرم برگردید و به فیض خود مراخوند، رضا بدین داد ۱۶ که پسر خود را در من آشکار سازد تا در میان امتها بدو بشارت دهم، در آنوقت با جسم و خون مشورت نکردم، ۱۷ و به اورشليم هم نزد آنایی که قبل از من رسول بودند رفتم، بلکه به عرب شدم و باز به دمشق مراجعت کردم. ۱۸ پس بعد از سه سال، برای ملاقات پطرس به اورشليم رفتم و پانزده روز با وی بسر بدم. ۱۹ اما از سایر رسولان جز یعقوب برادر خداوندرا ندیدم. ۲۰ اما دریاره آنچه به شما می‌نویسم، اینکه در حضور خدا دروغ نمی‌گوییم. ۲۱ بعد از آن به نواحی سوریه و قبیلیه آمدم. ۲۲ و به کلیساها یهودیه که در مسیح بودند صورت غیرمعروف بودم، ۲۳ جز اینکه شنیده بودند که «آنکه پیشتر بر ما جفا می‌نمود، الحال بشارت می‌دهد به همان ایمانی که قبل از این ویران می‌ساخت». ۲۴ و خدا را در من تمجید نمودند.

۲ پس بعد از چهارده سال با برناپای باز به اورشليم رفتم و تیپس را همراه خود بدم. ۲ ولی به الهام رفتم و انجیلی را که در میان امت های‌دان موعظه می‌کنم، به ایشان عرضه داشتم، امادر خلوت به معتبرین، مبادا عبث بدوم

گردید؟ ۲ فقط این را می‌خواهم از شما بفهمم که روح را از اعمال شریعت یافته‌اید یا از خبر ایمان؟ ۳ آیا اینقدر بی‌فهم هستید که به روح شروع کرده، الان به جسم کامل می‌شوید؟ ۴ آیا اینقدر زحمات را عبث کشیدید اگر فی الحقیقت عبث باشد؟ ۵ پس آنکه روح را به شما عظامی کند و قوات در میان شما به ظهور می‌آورد، آیا از اعمال شریعت یا از خبر ایمان می‌کند؟

چنانکه ابراهیم به خدا ایمان آورد و برای اعادت محسوب شد. ۷ پس آگاهید که اهل ایمان فرزندان ابراهیم هستند. و کتاب چون پیش دیدکه خدا امت‌ها را از ایمان عادل خواهد شمرد به ابراهیم بشارت داد که «جمعیت امت‌ها از تو برکت خواهد یافت.» ۹ پنایران اهل ایمان با ابراهیم ایمان دار برکت می‌یابند. ۱۰ زیرا جمیع آن‌که از اعمال شریعت هستند، زیر لعنت می‌باشند زیرا مکتوب است: «ملعون است هر که ثابت نماند در تمام نوشته‌های کتاب شریعت تا آنها را به جا آرد.» ۱۱ اما واضح است که هیچ‌کس در حضور خدا از شریعت عادل شمرده نمی‌شود، زیرا که «عادل به ایمان زیست خواهد نمود.» ۱۲ اما شریعت از ایمان نیست بلکه «آنکه به آنها عمل می‌کند، در آنها زیست خواهد نمود.» ۱۳ مسیح، ما را از لعنت شریعت فدا کرد چونکه در راه ما لعنت شد، چنانکه مکتوب است «ملعون است هر که بر دارآویخته شود.» ۱۴ تا برکت ابراهیم در مسیح عیسی بر امت‌ها آید و تا وعده روح را به وسیله ایمان حاصل کنیم. ۱۵ ای برادران، به طریق انسان سخن می‌گوییم، زیرا عهدی را که از انسان نیز استوار می‌شود، هیچ‌کس باطل نمی‌سازد و نمی‌افزاید. ۱۶ اما واعده‌ها به ابراهیم و به نسل او گفته شد و نمی‌گوید «به نسل‌ها» که گویا درباره پسیاری باشد، بلکه درباره یکی و «به نسل تو» که مسیح است. ۱۷ و مقصود این است عهده‌ی را که از خدا به مسیح بسته شده بود، شریعتی که چهارصد و سی سال بعد از آن نازل شد، باطل نمی‌سازد بطوطی که وعده نیست شود. ۱۸ زیرا اگر میراث از شریعت بودی، دیگر از وعده نبودی. لیکن خدا آن را به ابراهیم از وعده داد. ۱۹ پس شریعت چیست؟ برای تقصیرها بر آن افزوده شد تا هنگام آمدن آن نسلی که وعده بدلداده شد و بوسیله فرشتگان به دست متوجه مرتبت گردید. ۲۰ اما متوسط از یک نیست، اما خدا یک است. ۲۱ پس آیا شریعت به خلاف وعده های خداست؟ حاشا! زیرا اگر شریعتی داده می‌شد که تواند حیات بخشد، هر آینه عدالت از شریعت حاصل می‌شد. ۲۲ بلکه کتاب همه‌چیز را زیر گناه بست تا وعده‌ای که از ایمان به عیسی مسیح است، ایمانداران را عطا شود. ۲۳ اما قبل از آمدن ایمان، زیرا شریعت نگاه داشته بودیم و برای آن ایمانی که می‌بایست مکشوف شود، بسته شده بودیم. ۲۴ پس شریعت لالای ماشد تا به مسیح برساند تا از ایمان عادل شمرده شویم. ۲۵ لیکن چون ایمان آمد، دیگر زیر دست لالا نیستیم. ۲۶ زیرا همگی شما بوسیله ایمان در مسیح عیسی، پسران خدا می‌باشید. ۲۷ زیرا همه شما که در

بالا آزاد است که مادر جمیع ما می باشد. ۲۷ زیرا مکتوب است: «ای نازاد که نژادیده ای، شاد باش! صدا کن و فرید بآرای تو که درد زه ندیده ای،
زیرا که فرزندان زن بی کس از اولاد شوهردار بیشتراند.» ۲۸ لیکن مالی برادران، چون اسحاق فرزندان وعده می باشیم. ۲۹ بلکه چنانکه آنوقت آنکه
برحسب جسم تولد یافت، بر وی که بر حسب روح بود جفامی کرد،
همچنین الان نیز هست. ۳۰ لیکن کتاب چه می گوید؟ «کنیز و پسر او را
بیرون کن زیرا پرسکنیز با پسر آزاد میراث نخواهد یافت.» ۳۱ خلاصه ای
برادران، فرزندان کنیز نیستیم بلکه از زن آزادیم.

۶ اما ای برادران، اگر کسی به خطای گرفتار شود، شما که روحانی
هستید چنین شخص را به روح تواضع اصلاح کنید. و خود را ملاحظه کن
که مبادا تو نیز در تجربه افتی. ۲ بارهای سنگین پیکدیگر را متهم شوید
و بدین نوع شریعت مسیح را بهجا آورید. ۳ زیرا اگر کسی خود را شخص
گمان برد و حال آنکه چیزی نباشد، خود را می فریبد. ۴ اما هر کس عمل
خود را امتحان بکند، آنگاه فخر در خود به تنها خواهد داشت نه در
دیگری، ۵ زیرا هر کس حامل بار خود خواهد شد. ۶ اما هر که در کلام
تعلیم یافته باشد، معلم خود را در همه چیزهای خوب مشارک بسازد. ۷
خود را فریب مدهید، خدا راسته زاء نمی توان کرد. زیرا که آنچه آدمی
پکارد، همان را درو خواهد کرد. ۸ زیرا هر که برای جسم خود کارد، از
جسم فساد را درو کند و هر که برای روح کارد از روح حیات جاودانی
خواهد دروید. (aiōnios g166) ۹ لیکن از نیکوکاری خسته نشویم زیرا
که در موسم آن درو خواهیم کرد اگر ملو نشویم. ۱۰ خلاصه بقدیر که
فرصت داریم با جمیع مردم احسان بنماییم، علی الخصوص با اهل بیت
ایمان. ۱۱ ملاحظه کنید چه حروف جلی بدست خود به شما نوشتم. ۱۲
آنایی که می خواهند صورتی نیکو در جسم نمایان سازند، ایشان شمارا
مجبور می سازند که مختون شوید، محض اینکه برای صلیب مسیح جفا
نیینند. ۱۳ زیرا ایشان نیز که مختون می شوند، خود شریعت رانگاه نمی دارند
بلکه می خواهند شما مختون شوید تا در جسم شما فخر کنند. ۱۴ لیکن
حشا ازمن که فخر کنم جز از صلیب خداوند ما عیسی مسیح که بوسیله
او دنیا برای من مصلوب شد و من برای دنیا. ۱۵ زیرا که در مسیح عیسی
نه ختنه چیزی است و نه نامختونی بلکه خلقت تازه. ۱۶ و آنایی که بدین
قانون رفتار می کنند، سلامتی و رحمت بر ایشان باد و بر اسرائیل خدا. ۱۷
بعد از این هیچ کس مرا زحمت نرساند زیرا که من در بدن خود داغهای
خداوند عیسی را دارم. ۱۸ فیض خداوند ما عیسی مسیح با روح شما
بادی برادران. آمین.

افسیستان

g165)

۲ که در میان ایشان، همه مانیز در شهوات جسمانی خود قبیل

از این زندگی می‌کردیم و هوشهای جسمانی و افکار خود را به عمل می‌آوردیم و طبع فرزندان غضب بودیم، چنانکه دیگران. ۴ لیکن خدا که در رحمانیت، دولتمند است، از حیثیت محبت عظیم خود که باما نمود، ۵ ما را نیز که در خطایا مرده بودیم با مسیح زنده گردانید، زیرا که محض فیض نجات یافته‌اید. ۶ و با او برخیزانید و در جایهای آسمانی در مسیح عیسی نشانید. ۷ تا در عالمهای آینده دولت بینهایت فیض خود را به طفی که بر ما در مسیح عیسی دارد ظاهر سازد. (aiōn g165) ۸ زیرا که محض فیض نجات یافته‌اید، بوسیله ایمان و این از شمانیست بلکه بخشش خدادست، ۹ و نه از اعمال تاهیج کس فخر نکنید. ۱۰ زیرا که صنعت او هستیم، آفریده شده در مسیح عیسی برای کارهای نیکوکه خدا قبل مهیا نمود تا در آنها سلوک نمایم. ۱۱ لهذا به یاد آورید که شما در زمان سلف (ای) امت های در جسم که آنانی که به اهل ختنه نامیده می‌شوند، اما ختنه ایشان در جسم وساخته شده بدست است، شما را تامیخون می‌خوانند). ۱۲ که شما در آن زمان از مسیح جداو از وطنیت خاندان اسرائیل، اجنبی و ازعدهای وعده بیگانه و بی‌امید و بی‌خدا در دنیابودید. ۱۳ لیکن الحال در مسیح عیسی شما که در آن وقت دور بودید، به خون مسیح نزدیک شده‌اید. ۱۴ زیرا که او سلامتی ما است که هر دور یک گردانید و دیوار جداری را که در میان بودمنهم ساخت، ۱۵ و عداوت یعنی شریعت احکام را که در فرایض بود، به جسم خود نابود ساخت تا که مصالحه کرده، از هر دو یک انسان جدید در خود بیافریند. ۱۶ و تا هر دو را در یک جسد با خدا مصالحه دهد، بوساطت صلیب خود که بر آن عداوت را کشت، ۱۷ و آمده بشارت مصالحه را رسانید به شما که دور بودید و مصالحه را به آنانی که نزدیک بودند. ۱۸ زیرا که بوسیله او هردو نزد پدر در یک روح دخول داریم. ۱۹ پس از این به بعد غریب و اجنبی نیستید بلکه هموطن مقدسین هستید و از اهل خانه خادا. ۲۰ و بر بیان رسولان و انبیا بنا شده‌اید که خود عیسی مسیح سنگ زاویه است. ۲۱ که در وی تمامی عمارت با هم مرتب شده، به هیکل مقدس در خداوند نمود می‌کند. ۲۲ و در وی شما نیز با هم بنا کرده می‌شوید تا در روح مسکن خدا شوید.

۳ از این سبب من که پولس هستم و اسیر مسیح عیسی برای شما ای امت ها- ۲ اگر شنیده باشید تدبیر فیض خدا را که بجهت شما به من عطا شده است، ۳ که این سر ازراه کشف بر من اعلام شد، چنانکه مختصر پیش نوشتم، ۴ و از مطالعه آن می‌توانید ادراک مرا درس می‌سخنید. ۵ که آن در قرنهای گذشته به بنی آدم آشکار نشده بود، بطوری که الحال برسولان مقدس و انبیای او به روح مکشف گشته است، ۶ که امت ها در میراث و در بدن و در بهره و عنده او در مسیح بوساطت انجیل

۱ پولس به اراده خدا رسول عیسی مسیح، به مقدسینی که در افسس می‌باشند و ایمانداران در مسیح عیسی. ۲ فیض و سلامتی از جانب پدر ما خدا و عیسی مسیح خداوند بر شما باد. ۳ مبارک باد خدا و پدر خداوند ما عیسی مسیح که ما را مبارک ساخت به هر برکت روحانی در جایهای آسمانی در مسیح. ۴ چنانکه ما رایش از بنیاد عالم در او برگردید تا در حضور او در محبت مقدس و بی‌عیب باشیم. ۵ که ما را از قبل تعین نمود تا او را پسر خوانده شویم بوساطت عیسی مسیح برحسب خشنودی اراده خود، ۶ برای سایش جلال فیض خود که ما را به آن مستغیض گردانید در آن حبیب. ۷ که در وی بهسب خون او فدیه یعنی آمرزش گناهان را به آندازه دولت فیض او یافته‌ایم. ۸ که آن را به ما به فراوانی عطا فرمود در حکمت و فطانت. ۹ چونکه سر اراده خود را به ما شناسانید، بحسب خشنودی خود که در خود عزم نموده بود، ۱۰ برای انتظام کمال زمانها تا همچیز را خواه آنچه در آسمان و خواه آنچه بر زمین است، در مسیح جمع کند، یعنی در او. ۱۱ که ما نیز در وی میراث او شده‌ایم، چنانکه پیش معین گشتمی برحسب قصد او. که همه‌چیزها را موافق رای اراده خود می‌کند. ۱۲ تا از ما که اول امیدوار به مسیح می‌بودیم، جلال او سوده شود. ۱۳ و در روی شما نیز چون کلام راستی، یعنی بشارت نجات خود را شنیدید، در وی چون ایمان آورید، از روح قدوس وعده مخنم شدید. ۱۴ که بیانه میراث ما است برای فدای آن ملک خاص او تا جلال او سوده شود. ۱۵ بنا بر این، من نیز چون خبر ایمان شما را در عیسی خداوند و محبت شما را با همه مقدسین شنیدم، ۱۶ باز نمی‌ایstem از شکر نمودن برای شما و از یاد آوردن شما در دعاهای خود، ۱۷ تا خدای خداوند ما عیسی مسیح که پدر ذوالجلال است، روح حکمت و کشف را در معرفت خود به شما عطا فرماید. ۱۸ تا چشمان دل شما روشن گشته، بدانید که امید دعوت او چیست و کدام است دولت جلال میراث او در مقدسین، ۱۹ و چه مقدار است عظمت بینهایت قوت او نسبت به مامونین برحسب عمل توانایی قوت او ۲۰ که در مسیح عمل کرد چون او را از مردگان برخیزانید و به دست راست خود در جایهای آسمانی نشانید، ۲۱ بالاتر از هر ریاست و قدرت و قوت و سلطنت و هر نامی که خوانده می‌شود، نه در این عالم قسطبلیکه در عالم آینده نیز. (aiōn g165) ۲۲ و همه‌چیز را زیر پایهای او نهاد و او را سرهمه‌چیز به کلیسا داد، ۲۳ که بدن اوست یعنی پری او که همه را در همه پر می‌سازد.

۲ و شما را که در خطایا و گناهان مرده بودید، زنده گردانید، ۲ که در آنها قبل، رفتاری کردید برحسب دوره این جهان بر وفق رئیس قدرت هوا یعنی آن روحی که الحال در فرزندان معصیت عمل می‌کند. (aiōn

شريك هستند. ۷ که خادم آن شدم بحسب عطای فیض خدا که برسحب عمل قوت او به من داده شده است. ۸ یعنی به من که کمتر از کمترین همه مقدسین، این فیض عطا شد که در میان امت‌ها به دولت بی‌قیاس مسیح پشارت دهم، ۹ و همه را روشن سازم که چیست انتظام آن سری که از بنای عالمه‌امستور بود، در خدایی که همه‌چیز را بواسیله عیسی مسیح آفرید. (aiōn g165) ۱۰ تا آنکه الحال بر ارباب ریاستها و قدرتها در جایهای آسمانی، حکمت گوناگون خدا بواسیله کلیسا معلوم شود، ۱۱ برسحب تقدیر ازلی که در خداوند ما مسیح عیسی نمود، (aiōn g165) ۱۲ که در وی جسارت و دخول باعتماد داریم بهسب ایمان وی. ۱۳ لهذا استدعادارم که از زحمات من به جهت شما خسته خاطرمشوید که آنها فخر شما است. ۱۴ از این سبب، زانو می‌زنم نزد آن پدر، ۱۵ که از او هر خانواده‌ای در آسمان و بر زمین مسمی می‌شود؛ ۱۶ که بحسب دولت جلال خود به شمامطا کند که در انسانیت باطنی خود از روح او به قوت زوار آور شوید، ۱۷ تا مسیح به وساطت ایمان در دلهای شما ساکن شود؛ ۱۸ و در محبت ریشه کرده و بناد نهاده، استطاعت یابید که باتمامی مقدسین ادراک کنید که عرض و طول و عمق و بلندی چیست؛ ۱۹ و عارف شوید به محبت مسیح که فوق از معرفت است تا پر شوید تا تمامی پری خدا. ۲۰ الحال او را که قادر است که بکند بیهایت زیادتر از هرآچه بخواهیم یا فکر کنیم، بحسب آن قوتی که در ما عمل می‌کند، ۲۱ مر او را در کلیسا و در مسیح عیسی تا جمیع قرنها تا ابد الابد جلال باد.

آمنی. (aiōn g165)

۴ لهذا من که در خداوند اسیر می‌باشم، از شما استدعادارم که به شایستگی آن دعوی که به آن خوانده شده‌اید، رفتار کنید، ۲ با کمال فروتنی و تواضع و حلم، و متحمل یکدیگر در محبت یاشید؛ ۳ و سعی کنید که بگانگی روح را در ریشه سلامتی نگاه دارید. ۴ یک جسد هست و یک روح، چنانکه نیز دعوت شده‌اید دریک امید دعوت خویش. ۵ یک خداوند، یک ایمان، یک تعمید؛ ۶ یک خدا و پدر همه که فوق همه و در میان همه و در همه شما است. ۷ لیکن هریکی از ما را فیض بخشیده شد بحسب اندازه بخشش مسیح. ۸ بنابراین می‌گوید: «چون او به اعلیٰ علیین صعود نمود، اسیری را به اسیری برد و بخششها به مردم داد.» ۹ اما این صعود نمود چیست؟ جز اینکه اول نزول هم کرد به اسفل زمین. ۱۰ آنکه نزول نمود، همان است که صعود نیز کرد بالاتر از جمیع افلاک تا همه‌چیزها را پرکند. ۱۱ و او بخشید بعضی رسولان و بعضی انبیا و بعضی مبشرین و بعضی شبانان و معلمان را، ۱۲ برای تکمیل مقدسین، برای کار خدمت، برای بنای جسد مسیح، ۱۳ تا همه به یکانگی ایمان و معرفت تام پسر خدا و به انسان کامل، به اندازه قامت پری مسیح برسیم. ۱۴ تا بعد از این اطفال متوجه و رانده شده از باد هر تعلیم نباشیم، ازدواج‌بازی مردمان

ایشان در خفا می‌کنند، حتی ذکر آنها هم قبیح است. ۱۳ لیکن هرجیزی که مذمت شود، از نور ظاهر می‌گردد، زیرا که هرچه ظاهر می‌شود نور است. ۱۴ بنابراین می‌گویدای تو که خواهید ای، بیدار شده، از مردگان برخیز تامسیح بر تو درخشند. ۱۵ پس باخبر باشید که چگونه به دقت رفتارمایید، نه چون جاهلان بلکه چون حکیمان. ۱۶ وقت را دریابید زیرا این روزها شریست. ۱۷ ازان جهت بی‌فهم می‌باشید، بلکه بفهمید که اراده خداوند چیست. ۱۸ و مست شراب مشوید که درآن فجور است، بلکه از روح پر شوید. ۱۹ و بایکدیگر به مزمیر و تسبیحات و سرودهای روحانی گفتوگو کنید و در دلهای خود به خداوندبراید و ترنم نمایید. ۲۰ و پیوسته بجهت هرچیز خدا و پدر را به نام خداوند ما عیسی مسیح شکر کنید. ۲۱ همدیگر را در خدا ترسی اطاعت کنید. ۲۲ ای زنان، شوهران خود را اطاعت کنیدچنانکه خداوند را. ۲۳ زیرا که شوهر سر زن است چنانکه مسیح نیز سر کلیسا و او نجات‌دهنده بدن است. ۲۴ لیکن همچنانکه کلیسا مطبع مسیح است، همچنین زنان نیز شوهران خود را در هرامی باشند. ۲۵ ای شوهران زنان خود را محبت نمایید، چنانکه مسیح هم کلیسا را محبت نمود و خویشتن را برای آن داد. ۲۶ تا آن را به غسل آب بوسیله کلام طاهر ساخته، تقدیس نماید، ۲۷ تاکلیسای مجید را به نزد خود حاضر سازد که لکه و چین یا هیچ چیز مثل آن نداشه باشد، بلکه تامقدس و بی‌عیب باشد. ۲۸ به همین طور، بایدمدان زنان خویش را مثل بدن خود محبت نمایند زیرا هرکه زوجه خود را محبت نماید، خویشتن را محبت می‌نماید. ۲۹ زیرا هیچ کس هرگز جسم خود را دشمن نداشته است بلکه آن راتریت و نوازش می‌کند، چنانکه خداوند نیزکلیسا را. ۳۰ زانو که اعضای بدن وی می‌باشیم، از جسم و از استخوانهای او. ۳۱ از ایجاست که مرد پدر و مادر را رها کرده، با زوجه خویش خواهد پیوست و آن دو یکن خواهند بود. ۳۲ این سر، عظیم است، لیکن من درباره مسیح و کلیساسخن می‌گویم. ۳۳ خلاصه هریکی از شما نیز زن خود را مثل نفس خود محبت ننماید و زن شوهر خود را باید احترام نمود.

۶ ای فرزندان، والدین خود را در خداوندان اطاعت نمایید، زیرا که این انصاف است. ۲ «پدر و مادر خود را احترام نما» که این حکم اول با وعده است. ۳ «تا تو را عافیت باشد و عمر درازیز زمین کنی.» ۴ وای پدران، فرزندان خود را به خشم می‌اورید بلکه ایشان را به تادیب و نصیحت خداوند تربیت نمایید. ۵ ای غلامان، آقایان بشری خود را چون مسیح با ترس و لرز با ساده دلی اطاعت کنید. ۶ نه به خدمت حضور مثل طالبان رضامندی انسان، بلکه چون غلامان مسیح که اراده خدا را از دل به عمل می‌آورند، ۷ و به نیت خالص خداوند را بندگی می‌کنند نه انسان را، ۸ و می‌دانند هرکس که عمل نیکر کند، مکافات آن را از خداوند خواهد یافت، خواه غلام و خواه آزاد. ۹ وای آقایان، بایشان به همین نسق رفتار نمایید و

شود بوسیله آمدن من بار دیگر نزد شما. ۲۷ باری بطور شایسته انجیل مسیح رفارت نماید تا خواه آیم و شما را بینم و خواه غایب باشم، احوال شما را بشنوم که به یک روح برقرارید و به یک نفس برای ایمان انجیل مجاهده می کنید. ۲۸ و در هیچ امری از دشمنان ترسان نیستید که همین برای ایشان دلیل هلاکت است، اما شما را دلیل نجات و این از خداست. ۲۹ زیرا که به شما عطا شد به خاطر مسیح نه فقط ایمان آوردن به او بلکه رحمت کشیدن هم برای او. و شما را همان مجاهده است که در من دیدید و الان هم می شنود که در من است.

۲ بنابراین اگر نصیحتی در مسیح، یا تسلی محبت، یا شراکت در روح، یا شفقت و محبت هست، ۲ پس خوشی مرا کامل گردانید تابا هم یک فکر کنید و همان محبت نموده، یک دل بشوید و یک فکر داشته باشید. ۳ و هیچ چیز را از راه تعصب و عجب مکنید، بلکه با فروتنی دیگران را از خود بهتر بدانید. ۴ و هریک از شما ملاحظه کارهای خود را تکند، بلکه هر کدام کارهای دیگران را نیز. ۵ پس همین فکر در شما باشد که در مسیح عیسی نیز بود ۶ که چون در صورت خدا بود، با خدا پذیرفت و در شباهت مردمان شد؛ ۷ و چون در شکل انسان یافت شد، خویشن را فروتن ساخت و تا به موت بلکه تا به موت صلیب مطیع گردید. ۸ از این جهت خدا نیز او را بغایت سرافراز نمود و نامی را که فوق از جمیع نامها است، بدو بخشید. ۹ تا به نام عیسی هر زانوی از آچه در آسمان و بر زمین وزیر زمین است خم شود، ۱۰ و هر زبانی اقوار کنده عیسی مسیح، خداوند است برای تمجید خدای پدر. ۱۱ پس ای عزیزان من چنانکه همیشه مطیع می بودید، نه در حضور من فقط بلکه بسیار زیادترالان وقتی که غایم، نجات خود را به ترس و لرزی عمل آورید. ۱۲ زیرا خداوند که در شما بر حسب رضامندی خود، هم اراده و هم فعل را بعمل ایجاد می کند. ۱۳ و هر کاری را بدون همه و مجادله بکنید، ۱۴ تا بی عیب و ساده دل و فرزندان خدا بی ملامت باشید، در میان قومی کج رو و گردنکش که در آن میان چون نیزهای درجهان می درخشید، ۱۵ کلام حیات را بر می افزایید، بجهت فخر من در روز مسیح تائیکه عبث ندیوید و عیث رحمت نکشیده باشم. ۱۶ بلکه هرگاه بر قربانی و خدمت ایمان شماری بخته شوم، شادمان هستم و با همه شما شادی می کنم. ۱۷ و همچنین شما نیز شادمان هستید و بامن شادی می کنید. ۱۸ و در عیسی خداوند امیدوارم که تیموتاوس را به زودی نزد شما بفرستم تamen نیز از احوال شما مطلع شده، تازه روح گردم. ۱۹ زیرا کسی دیگر را هم دل ندارم که به اخلاص درباره شما اندیشد. ۲۰ زیرا کسی دیگر را هم دل ندارم که به امور عیسی مسیح را. ۲۱ اما دلیل اورا می دانید، زیرا چنانکه فرزند پدر را خدمت می کند، او با من برای انجیل خدمت کرده است. ۲۲ پس

۱ پولس و تیموتاوس، غلامان عیسی مسیح، به همه مقدسین در مسیح عیسی که در فیلیپی می باشند با اصفهان و شمسان. ۲ فیض و سلامتی از جانب پدر ما خدا و عیسی مسیح خداوند بر شما باد. ۳ در تمامی یادگاری شما خدای خود را شکری گذارم، ۴ و پیوسته در هر دعای خود برای جمیع شما به خوشی دعا می کنم، ۵ به سبب مشارکت شما برای انجیل از روز اول تا به حال. ۶ چونکه به این اعتماد دارم که او که عمل نیکو رادر شما شروع کرد، آن را تا روز عیسی مسیح به کمال خواهد رسانید. ۷ چنانکه مرا سزاوار است که درباره همه شما همین فکر کنم زیرا که شما رادر دل خود می دارم که در زنجیرهای من و در حرجت و اثبات انجیل همه شما با من شریک در این نعمت هستید. ۸ زیرا خدا مرا شاهد است که چقدر در احشای عیسی مسیح، مشتاق همه شما هستم. ۹ و برای این دعا می کنم تا محبت شما در معروف و کمال فهم بسیار افزونتر شود. ۱۰ تا چهرهای بهتر را برگزینید و در روز مسیح بی غش و بی لغزش باشید، ۱۱ و پر شوید از میوه عدالت که بوسیله عیسی مسیح برای تمجید و حمد خداست. ۱۲ امامی برادران، می خواهم شما بدایید که آنچه بر من واقع گشت، بر عکس به ترقی انجل انجامید. ۱۳ بعدی که زنجیرهای من آشکارا شدند مسیح در تمام فوج خاص و به همه دیگران. ۱۴ و اکثر از برادران در خداوند از زنجیرهای من اعتماد به هم رسانیده، بیشتر جرات می کنند که کلام خدا را بی ترس بگویند. ۱۵ اما بعضی از حسد و نزاع به مسیح موضعه می کنند، ولی بعضی هم از خشودی. ۱۶ اما آنان از تعصب نه از اخلاق از مسیح اعلام می کنند و گمان می برند که به زنجیرهای من زحمت می افرازند. ۱۷ ولی اینان از راه محبت، چونکه می دانند که من بجهت حمایت انجلی معین شده‌ام. ۱۸ پس چه؟ جز اینکه به هر صورت، خواه به بهانه و خواه به راستی، به مسیح موضعه می شود و این شادمانه بلکه شادی هم خواهم کرد. ۱۹ زیرا می دانم که به نجات من خواهد انجامید بوسیله دعا شما و تایید روح عیسی مسیح، ۲۰ برحسب انتظار و امید من که در هیچ چیز خجالت نخواهم کشید، بلکه در کمال دلیری، چنانکه همیشه، الان نیز مسیح در بدن من جلال خواهد یافت، خواه در حیات و خواه در موت. ۲۱ زیرا که مرا زیستن مسیح است و مردن نفع. ۲۲ و لیکن اگر زیستن در جسم، همان ثمر کار من است، پس نمی دانم کدام را اختیار کنم. ۲۳ زیرا در میان این دو سخت گرفتار هستم، چونکه خواهش دارم که رحلت کنم و با مسیح باشم، زیرا بسیار بهتر است. ۲۴ لیکن در جسم ماندن برای شما لازمتر است. ۲۵ و چون این اعتماد را دارم، می دانم که خواهم ماند و نزد همه شما توقف خواهم نمود بجهت ترقی و خوشی ایمان شما، ۲۶ تا فخر شما در مسیح عیسی در من افزوود

امیدوارم که چون دیدم کار من چطوری شود، او را بی درنگ بفرستم. ۲۴ اما در خداوند اعتماد دارم که خود هم به زودی بیایم. ۲۵ ولی لازم داشتم که اپریلتس را به سوی شما روانه نمایم که مرا برادر و همکار و همجنگ می باشد، اما شما را رسول و خادم حاجت من. ۲۶ زیرا که مشتاق همه شما بود و غمگین شد از اینکه شنیده بودید که او بیمار شده بود. ۲۷ و فی الواقع بیمار و مشرف بر موت بود، لیکن خدا بروی ترحم فرمود و نه بر او فقط بلکه بر من نیز تامرا غمی بر غم نباشد. ۲۸ پس به سعی بیشتر او را روانه نمودم تا از دیدنش باز شاد شوید و حزن من کمتر شود. ۲۹ پس او را در خداوند با کمال خوشی بیندیرد و چنین کسان را محترم بدارید، ۳۰ زیرا در کار مسیح مشرف بر موت شد و جان خود را به خطر انداخت تا نقش خدمت شما را برای من به کمال رساند.

۴ بنابراین، ای برادران عزیز و مورد اشتیاق من و شادی و تاج من، به همینطور در خداوند اسعاوar باشیدای عزیزان. ۲ از ا福德یه استدعا دارم و به سنتیخی التمام دارم که در خداوند یک رای باشند. ۳ و از تو نیزی اهم قطار خالص خواهش می کنم که ایشان را امداد کنی، زیرا رجهاد الجیل با من شریک می بودند با اکلیمتس نیز و سایر همکاران من که نام ایشان در دفترحیات است. ۴ در خداوند دائم شاد باشید. و باز می گویم شاد باشید. ۵ اعتدال شما بر جمیع مردم معروف بشود. خداوند نزدیک است. ۶ برای هیچ چیز را ندیده باشید، بلکه در هر چیز با صلات و دعا باشکرگاری مسولات خود را به خدا عرض کنید. ۷ و سلامتی خدا که فوق از تمامی عقل است، دلها و ذهنیهای شما را در مسیح عیسی نگاه خواهد داشت. ۸ خلاصه ای برادران، هرچه راست باشد و هرچه مجید و هرچه عادل و هرچه پاک و هرچه جمیل و هرچه نیک نام است و هر فضیلت و همدحی که بوده باشد، در آنها تفکر کنید. ۹ و آنچه در من آموخته و پذیرفته و شنیده و دیده اید، آنها را بعمل آرید، و خدای سلامتی با شما خواهد بود. ۱۰ و در خداوند بسیار شاد گردیدم که الان آخر، فکر شما برای من شکوفه آورد و در این نیزت فکر می کردید، لیکن فرست نیافید. ۱۱ نه آنکه در باره احتیاج سخن می گوییم، زیرا که آموخته ام که در هر حالتی که باشم، قناعت کنم. ۱۲ و ذلت رامی داشم و دولمندی را هم می داشم، در هر صورت و در همه چیز، سیری و گرسنگی و دولتمدی و افلاس را یاد گرفتم. ۱۳ قوت هر چیز را دارم در مسیح که مرا تقویت می بخشد. ۱۴ لیکن نیکوکی کردید که در تنگی من شریک شدید. ۱۵ امای فیلیپان شما هم آگاهید که در ابتدای انجیل، چون از مکادونیه روانه شدم، هیچ کلیسا در امر داد و گرفتن با من شرک نکرد جزشما و بس. ۱۶ زیرا که در تسالونیکی هم یک دودفعه برای احتیاج من فرستادید. ۱۷ نه آنکه طالب بخشش باشم، بلکه طالب ثمری هستم که به حساب شما بیفزاید. ۱۸ ولی همه چیز بلکه بیشتر از کفايت دارم. پر گشته ام چونکه هدایای شما را از اپریلتس یافته ام که عطر خوشبوی و قربانی مقبول و پسندیده خداست. ۱۹ ام اخداei من همه احتياجات شما را بر حسب دولت خود در جلال در مسیح عیسی رفع خواهد نمود. ۲۰ و خدا و پدر ما را تا ابد الابد جلال باد. آمين. (aiōn g165) ۲۱ هر مقدس را در مسیح عیسی می کنند. ۱۸ زیرا که بسیاری رفتارمی نمایند که ذکر ایشان را با رها برای

۳ خلاصه ای برادران من، در خداوند خوش باشید. همان مطالب را به شما نوشتمن بر من سنگین نیست و اینمی شما است. ۲ از سگهای باحدز باشید. از عاملان شیری احتراز نمایید. ازمقطوعان پیرهیزید. ۳ زیرا مخونان ما هستیم که خدا را در روح عبادت می کنیم و به مسیح عیسی فخر می کنیم و بر جسم اعتماد نداریم. ۴ هر چندمرا در جسم نیز اعتماد است. اگر کسی دیگرگمان برد که در جسم اعتماد دارد، من بیشتر. ۵ روز هشتم مخون شده و از قبیله اسرائیل، از سبط بنیامین، عبرانی از عبرانیان، از جهت شریعت فریسی، ۶ از جهت غیرت چفا کننده برکلیسا، از جهت عدالت شریعی، بی عیب. ۷ اما آنچه مرا سود می بود، آن را به خاطر مسیح زیان دانستم. ۸ بلکه همه چیز را نیز به سبب فضیلت معرفت خداوند خود مسیح عیسی زیان می دانم که بخاطر او همه چیز را زیان کردم و فضله شمردم تا مسیح را دریابم. ۹ و در روی یافت شوم نه با عدالت خود که شریعت است، بلکه با آن که بوسیله ایمان مسیح می شود، یعنی عدالتی که از خدا بر ایمان است. ۱۰ و تا او را و قوت قیامت وی را و شرکت در رنجهای وی را بشناسم و باموت او مشابه گردم. ۱۱ مگر به هر وجه به قیامت از مردگان برسم. ۱۲ نه اینکه تا به حال به چنگ آورده یا تابحال کامل شده باشم، ولی دریی آن می کوشم بلکه شاید آن را بدست آورم که برای آن مسیح نیز مرا بدست آورد. ۱۳ ای برادران، گمان نمی برم که من بدست آورده ام؛ لیکن یک چیز می کنم که آنچه در عقب است فراموش کرده و به سوی آنچه دریش است، خویشن را کشیده. ۱۴ دریی مقصدی کوشم بجهت انعام دعوت بلند خدا که در مسیح عیسی است. ۱۵ پس جمیع ما که کامل هستیم، این فکر داشته باشیم و اگر فی الجمله فکر دیگر دارید، خدا این را هم بر شما کشف خواهد فرمود. ۱۶ اما به هر مقامی که رسیده ایم، به همان قانون رفتار باید کرد. ۱۷ ای برادران، با هم به من اقتدا نمایید و ملاحظه کنید آنانی را که بحسب نمونه ای که در مادرارید، رفتار می کنند. ۱۸ زیرا که بسیاری رفتارمی نمایند که ذکر ایشان را با رها برای

سلام برسانید. و برادرانی که با من می‌باشند به شما سلام می‌فرستند. ۲۲
 جمیع مقدسان به شما سلام می‌رسانند، علی الخصوص آنانی که از اهل
 خانه قیصر هستند. ۲۳ فیض خداوند ما عیسی مسیح با جمیع شما باد.
 آمين.

را در بدن خود به کمال می‌رسانم برای بدن او که کلیسا است، ۲۵ که من خادم آن گشته‌ام برسحب نظارت خداکه به من برای شما سپرده شد تا کلام خدا را به کمال رسانم؛ ۲۶ یعنی آن سری که از دهرا و قرنها مخفی داشته شده بود، لیکن الحال به مقدسان او مکشف گردید، **(aiōn) ۲۷** که خدا اراده نمودتاً بشناساند که چیست دولت جلال این سر در میان امت‌ها که آن مسیح در شما و امید جلال است. ۲۸ و ما او را اعلام می‌نماییم، در حالیکه هر شخص را تنبیه می‌کنیم و هر کس را به هر حکمت تعلیم می‌دهیم تا هر کس را کامل در مسیح عیسی حاضر سازیم. ۲۹ و برای این نیزمنحت می‌کشم و مجاهده می‌نمایم بحسب عمل او که در من به قوت عمل می‌کند.

۲ زیرا می‌خواهم شما آگاه باشید که مرا چه نوع اجتهد است برای شما و اهل لاودکیه و آنانی که صورت مرا در جسم ندیده‌اند، ۲ تا دلهای ایشان تسلی یابد و ایشان در محبت پیوند شده، به دولت یقین فهم تمام و به معرفت سر خدا برسند؛ ۳ یعنی سر مسیح که در وی تمامی خزانی حکمت و علم مخفی است. ۴ امایان را می‌کویم تا هرچیز کس شما را به ساختن دلاویز اغوا نکند، ۵ زیرا که هرچند در جسم غاییم لیکن در روح با شما بوده، شادی می‌کنم و نظم و استقامت ایمانتان را در مسیح نظاره می‌کنم. ۶ پس چنانکه مسیح عیسی خداوند را پذیرفته‌است، در وی رفتار نمایید، ۷ که در او ریشه کرده و بنا شده و در ایمان راسخ گشته‌اید، بطوری که تعلیم یافته‌اید و در آن شکرگزاری بسیاری نمایید. ۸ باخبر باشید که کسی شما را نزیابید به فلسفه و مکر باطل، برسحب تقیید مردم ناساخته به دست یعنی بیرون کردن بدن جسمانی، بوسیله اختنان مسیح. ۹ و با او در تعیید مدفون گشته‌ید که در آن هم بrixianide شدید به ایمان بر عمل خدا که او را از مردگان بrixianid. ۱۰ و شما را که در خطای و نامختونی جسم خود مرده بودید، با او زنده گردانید چونکه همه خطای و شما را آمزید، ۱۱ و آن دستخطی را که ضد ما و مشتمل بر فرایض و به خلاف ما بود محظ ساخت و آن را به صلیب خود میخ زده از میان برداشت. ۱۵ و از خوشیش ریاست و قوات را بیرون کرده، آنها راعلانیه آشکار نمود، چون در آن بر آنها ظفریافت. ۱۶ پس کسی درباره خوردن و نوشیدن و درباره عید و هالل و سبیت بر شما حکم نکند، ۱۷ زیرا که اینها سایه چیزهای آینده است، لیکن بدن از آن مسیح است. ۱۸ و کسی انعام شما را نزیابید از رغبت به فروتنی و عبادت فرشتگان و مداخلت در اموری که بوده است که از ذهن جسمانی خود بی جا مغفور شده است؛ ۱۹ و بسر متمسک نشده که از آن تمامی بدن به توسط‌فاصل و بندها مدد یافته و با

۱ پولس به اراده خدا رسول مسیح عیسی و تیماتاووس برادر، ۲ به مقدسان در کولسی و برادران امین، در مسیح فرض و سلامتی از جانب پدر ما خدا عیسی مسیح خداوند بر شما باد. ۳ خدا و پدر خداوند خود عیسی مسیح را شکر می‌کنیم و پیوسته برای شما دعا می‌نماییم، ۴ چونکه ایمان شما را در مسیح عیسی و محبتی را که با جمیع مقدسان می‌نمایید شنیدیم، ۵ به سبب امیدی که بجهت شما در آسمان گذاشته شده است که خبر آن را در کلام راستی انجیل سابق شنیدیم، ۶ که به شما وارد شد چنانکه در تمامی عالم نیز و میوه می‌آورد و نمو می‌کند، چنانکه در میان شما نیز از روزی که آن را شنیدیدو فیض خدا را در راستی دانسته‌اید. ۷ چنانکه از پفراز تعیلم یافته‌ید که همخدمت عزیز ما و خادم امین مسیح برای شما است. ۸ و او ما را نیز از محبت شما که در روح است خبر داد. ۹ و از آن جهت ما نیز از روزی که این راشنیدیم، باز نمی‌ایستیم از دعا کردن برای شما و مسالت نمودن تا از کمال معرفت اراده او در هر حکمت و فهم روحانی پر شوید، ۱۰ تا شما به طریق شایسته خداوند به کمال رضامندی رفتار نمایید و در هر عمل نیکو بار آورید و به معرفت کامل خدا نمو کنید، ۱۱ و به اندازه توانایی جلال او به قوت تمام زورآور شوید تا صبر کامل و تحمل را با شادمانی داشته باشید؛ ۱۲ و پدر را شکر گزایید که ما را لایق بهره میراث مقدسان در نور گردانیده است، ۱۳ و ما را از قدرت ظلمت رهانیده، به ملکوت پسر محبت خود منتقل ساخت، ۱۴ که در وی فدیه نخست زاده تمامی آفریدگان. ۱۵ و او صورت خدای نادیده است، نخست زاده اوهمه چیز آفرید شد، ۱۶ زیرا که در اوهمه چیز آفریدگان. ۱۷ زیرا که در آسمان و آنچه بزمین است از چیزهای دیدنی و نادیدنی و تخته‌او سلطنتیها و ریاست و قوات؛ همه بوسیله او و برای او آفریده شد. ۱۸ و او قل از همه است و در وی همه‌چیز قیام دارد. ۱۹ و او بدن یعنی کلیسا راسر است، زیرا که او ابتدا است و نخست زاده از مردگان تا در همه‌چیز او مقدم شود. ۲۰ زیرا خدارضا بدین داد که تمامی پری در او ساکن شود، و اینکه بواسطت او همه‌چیز را با خود مصالحه دهد، چونکه به خون صلیب وی سلامتی را پدید آورد. بلی بوسیله او خواه آنچه بر زمین و خواه آنچه در آسمان است. ۲۱ و شما را که سابق از نیت دل در اعمال بد خویش اجنبي و دشمن بودید، بالفعل مصالحه داده است، ۲۲ در بدن بشري خود بوسیله موت تا شما را در حضور خود مقدس و بی عیب و بی ملامت حاضر سازد، ۲۳ به شرطی که در ایمان بنیاد نهاده و قایم بمانیدو جنسیت نخورید از امید انجیل که در آن تعلیم یافته‌اید و به تمامی خلقت زیر آسمان بدان معوجه شده است و من پولس خادم آن شده‌ام. ۲۴ الان از زحمت‌های خود در راه شما شادی می‌کنم و نقصهای زحمات مسیح

هم پیوند شده، نمومی کند به نموی که از خداست. ۲۰ چونکه بامسیح از اصول دنیوی مردید، چگونه است که مثل زندگان در دنیا بر شما فرایض نهاده می شود؟ ۲۱ که لمس مکن و مچش بلکه دست مگذار! ۲۲ (که همه اینها محض استعمال فاسد می شود) بحسب تعالیل و تعالیم مردم، ۲۳ که چنین چیزها رچند در عبادت نافله و فوتی و آزار بدن صورت حکمت دارد، ولی فایده‌ای برای رفع تن پروری ندارد.

۴ ای آقایان، با غلامان خود عدل و انصاف را به جا آید، چونکه می دانید شما را نیازآوری هست در آسمان. ۲ در دعا مواظب باشید و در آن با شکرگزاری بیدار باشید. ۳ و درباره ما نیز دعا کنید که خدا در کلام را به روی ما بگشاید تا سر مسیح را که بجهت آن در قید هم افتدادهای بگوییم، ۴ و آن رابطه‌ی که می باید تکلم کنم و میین سازم. ۵ زمان را دریافت، پیش اهل خارج به حکمت رفتار کنید. ۶ گفتگوی شما همیشه با فیض باشد و اصلاح شده به نمک، تا بدانید هر کس را چگونه جواب باید داد. ۷ تینیکس، برادر عزیز و خادم امین و همخدمت من در خداوند، از همه احوال من شمارا خواهد آگاهانید، ۸ که او را به همین جهت نزد شما فرستادم تا از حالات شما آگاه شود و دلهای شما را تسلی دهد، ۹ با اینسیمیس، برادر امین و حبیب که از خود شمامست، شما را از همه گراش اینجا آگاه خواهند ساخت. ۱۰ ارسترسخ همزندان من شما را سلام می رسانند، و مرقس عموزاده بربنا که درباره او حکم یافته‌اید، هرگاه نزد شما آید او را بپذیرید، ۱۱ و یسوع، ملقب به یهسوس که ایشان تها از اهل ختنه برای ملکوت خدا همخدمت شده، باعث تسلی من گردیدند. ۱۲ اپراتس به شما سلام می رساند که یکی از شما علام مسیح است و پیوسته برای شما در دعاهای خود جد و جهد می کند تا در تمامی اراده خدا کامل و متفق شوید. ۱۳ و برای اوگواهی می دهم که درباره شما و اهل لادکیه واهل هیراپولس بسیار محنت می کشد. ۱۴ و لوقای طیب حبیب و دیماس به شما سلام می رسانند. ۱۵ برادران در لادکیه و نیماfas و کلیساای را که در خانه ایشان است سلام رسانید. ۱۶ و چون این رساله برای شما خوانده شد، مقرر دارید که در کلیساای لادکیان نیز خوانده شود و رساله از لادکیه را هم شما بخوانید. ۱۷ و به ارچیس گویید: «باخبر باش تا آن خدمتی را که در خداوند یافته‌ای به کمال رسانی.» ۱۸ تحیت من، پولس، به دست خودم. زنجیرهای مرا بخطاطر دارید. فیض با شما باد. آمين.

۱۹ چون با مسیح برخیانید شدید، آنچه را که در بالا است بطلیبد در آنجایی که مسیح است، بدست راست خدا نشسته. ۲ در آنچه بالا است تدقیر کنید، نه در آنچه بر زمین است. ۳ زیرا که مردید و زندگی شما با مسیح در خدا مخفی است. ۴ چون مسیح که زندگی مالست ظاهر شود آنگاه شما هم با وی در جلال ظاهر خواهید شد. ۵ پس اعضاخی خود را که بر زمین است مقتول سازید، زنا و نایاکی و هوی و هوش و شهوت قبیح و طمع که بتپرسی است ۶ که به سبب اینها غصب خدا بر اینای معصیت وارد می آید. ۷ که شما نیز ساقی در اینها رفتار می کردید، هنگامی که در آنها زیست می نمودید. ۸ لیکن الحال شمامه را ترک کنید، یعنی خشم و غیظ و بدخوبی و بدگویی و فحش را از زبان خود. ۹ به یکدیگر دروغ مگویند، چونکه انسانیت کهنه را با اعمالش از خود بپرون کرده‌اید، ۱۰ و تازه را پوشیده‌اید که به صورت خالق خویش تا به معرفت کامل، تازه می شود، ۱۱ که در آن نه یونانی است، نه یهود، نه ختنه، نه نامختونی، نه بربی، نه سکتی، نه غلام و نه آزاد، بلکه مسیح همه و در همه است. ۱۲ پس مانند برگردیدگان مقدس و محبوب خدا احشای رحمت و مهریانی و تواضع و تحمل و حلم را پوشید؛ ۱۳ و متحمل یکدیگر شده، همدیگر را عفو کنید هرگاه بر دیگری ادعایی داشته باشید؛ ۱۴ و چنانکه مسیح شما را آمرزید، شمانیز چنین کنید. ۱۵ و سلامتی خدا در لدهای شما مسلط را که کمرنده کمال است پوشید. ۱۶ کلام باشد که به آن هم در یک بدن خوانده شده‌اید و شاکر باشید. ۱۷ مسیح درشما به دولتمندی و به کمال حکمت ساکن بشود و یکدیگر را تعلیم و نصیحت کنید به مرامیر و تسبیحات و سرودهای روحانی و با فیض در لدهای خود خدا را بسرایید. ۱۸ و آنچه کنید در قول و فعل، همه را به نام عیسی خداوند بکنید و خدای پدر را بوسیله او شکر کنید. ۱۹ ای زنان، شوهزان خود را اطاعت نمایید، چنانکه در خداوند می شاید. ۲۰ ای شوهزان، زوجه های خود را محبت نمایید و با ایشان تلغی مکنید. ۲۱ ای فرزندان، والدین خود را در همه چیز اطاعت کنید زیرا که این پسندیده است در خداوند. ۲۲ ای پدران، فرزندان خود را خشنمگین مسازید، مبادا شکسته دل شوند. ۲۳ ای غلامان، آقایان، اغایان جسمانی خود را در هر چیز اطاعت کنید، نه به خدمت حضور مثل جویدگان رضامندی مردم، بلکه به اخلاص قلب و از خداوند بترسید. ۲۴ و آنچه کنید، از دل کنید بخطاطر

۱ تosaloniکیان

شما را چون پدر، فرزندان خود را نصیحت و دلداری می نمودیم، ۱۲ و
وصیت می کردیم که رفتار بکنید بطور شایسته خدایی که شما را به ملکوت
و جلال خود می خواند. ۱۳ و از اینجهت ما نیز دائم خدا را شکر می کنیم
که چون کلام خدا را که از ما شنیده بودید یافیت، آن را کلام انسانی
پذیرفتهیم، بلکه چنانکه فی الحقيقة است، کلام خدا که در شما که
ایماندار هستید عمل می کند. ۱۴ زیرا که ای برادران، شما اقدام نمودید به
کلیساها را خدا که در یهودیه در مسیح عیسی می باشند، زیرا که شما از
مسیح در حضور خدا و پدر خود یاد می کنیم. ۱۵ زیرا که ای برادران و ای
عربیان خدا، از برگزیده شدن شما مطلع هستیم، ۱۶ زیرا که انجیل ما بر
شما محض سخن وارد نشده، بلکه با قوت و روح القدس و پیغام کامل،
چنانکه می دانید که در میان شما بخاطر شما چگونه مردمان شدیم. ۱۷ و شما
به ما و به خداوند اقتدا نمودید و کلام را در حضرت شدید، با خوشی
روح القدس پذیرفتهیم، ۱۸ بنوعی که از شما کلام خداوند نه فقط در مکانهای
را نمونه شدید، ۱۹ بلکه در هرجا ایمان شما به خدا شیوه یافت، بقسمی
اخاینه نواخه شد، بلکه در دل ایمان شما به دل ایمان شما به اینجا می
که احتیاج نیست که ما چیزی بگوییم، ۲۰ زیرا خود ایمان درباره ما خبر
می دهنده که چه قسم وارد به شما شدیم و به چه نوع شما از بتها به سوی
خدا پارگشت کردید تا خدای حقیقت را بندگی نماید، ۲۱ و تا پسر
او را از آسمان انتظار بکشید که او را از مردگان برخیارید، یعنی عیسی که
ما را از غصه آینده می رهاند.

۲ زیرا ای برادران، خود می دانید که ورود مادر میان شما باطل نبود. ۲
بلکه هرچند قبل از آن در فیلیپی زحمت کشیده و بی احترامی دیده بودیم،
چنانکه اطلاع دارید، لیکن در خدای خود دلیری کردیم تا انجیل خدا را با
جد و جهد شدید به شما اعلام نماییم. ۳ زیرا که نصیحت ما از گمراهی و
خباثت و ریا نیست، ۴ بلکه چنانکه مقبول خدا گشیم که وكلای انجیل
 بشویم، همچنین سخن می گوییم و طالب رضامندی مردم نیستیم، بلکه
رضامندی خدایی که دلهای ما رامی آزماید. ۵ زیرا هرگز سخن تعلق آمیز
نگنیتم، چنانکه می دانید، و نه بهانه طمع کردیم، خدا شاهد است؛ ۶ و
نه برگی از خلق جستیم، نه از شما و نه از دیگران، هرچند چون رسولان
مسیح بودیم، می توانستیم سنگین باشیم. ۷ بلکه در میان شما به ملایمت
شماشده، راضی می بودیم که نه همان انجیل خدا را به شما دهیم، بلکه
جانهای خود را نیز از بس که عربی ما بودید. ۸ زانو که ای برادران محبت
و مشقت ما را یاد می دارید زیرا که شبانه روز در کار مشغول شده، به انجیل
خدا شما را موضعه می کردیم که مبادا بر کسی از شما بازنهیم. ۹ شما
شاهد هستید و خدا نیز که به چه نوع باقدوسیت و عدالت و بی عیسی نزد
شما که ایماندار هستید رفتار ننمودیم. ۱۰ چنانکه می دانید که هر یکی از

بی عیب در قدوسیت، به حضور خدا و پدر ما درهنگام ظهور خداوند ما عیسی مسیح، با جمیع مقدسین خود.

۴ خلاصه‌ای برادران، از شما در عیسی خداوند استدعا و التمام می‌کنیم که چنانکه از ما یافته‌اید که به چه نوع باید رفتار کنیدو خدا را راضی سازید، به همانطور زیادتر ترقی نمایید. ۲ زیرا می‌دانید چه احکام از جانب عیسی خداوند به شما دادیم. ۳ زیرا که این است اراده خدا یعنی قدوسیت شما تا از زنا پرهیزید. ۴ تا هر کسی از شما بداند چگونه باید طرف خوبیشتن را در قدوسیت و عزت دریابد، ۵ و نه در هوش شهوت، مثل امت هایی که خدا را نمی شناسند. ۶ و تا کسی در این امر دست تطاول یا طمع بر برادر خود دراز نکنید، زیرا خداوند از تمامی چنین کارها انقامت کشندۀ است. ۷ چنانکه سابق نیز به شما گفته و حکم کردۀ ایم، زیرا خدا ما را به ناپاکی نخوانده است، بلکه به قدوسیت. ۸ لهذا هر که حقیر شمارد، انسان را حقیر نمی شمارد، بلکه خدا را که روح قدوس خود را به شما عطا کرده است. ۹ اما در خصوص محبت برادرانه، لازم نیست که به شما بنویسم، زیرا خود شما از خدا آموخته شده‌اید که یکدیگر را محبت نمایید؛ ۱۰ و چنین هم می‌کنید با همه برادرانی که در تمام مکادونیه می‌باشند. لیکن ای برادران از شما التمام داریم که زیادتر ترقی کنید. ۱۱ و حرص باشید در اینکه آرام شوید و به کارهای خود مشغول شده، به دستهای خوبیش کسب نمایید، چنانکه شما راحکم کردیم، ۱۲ نزد آنانی که خارج از بطورشایسته رفتار کنید و به هچ چیز محتاج نباشید. ۱۳ اما ای برادران نمی خواهیم شما از حالت خواییدگان بخیر باشید که مبادا مثل دیگران که امید ندارند، محزون شوید. ۱۴ زیرا اگر باورمی کنیم که عیسی مرد و پرخاست، به همینطور نیز خدا آنانی را که در عیسی خواییدند با اوی خواهد آورد. ۱۵ زیرا این را به شما از کلام خدام گوییم که ما که زنده و تا آمدن خداوند باقی باشیم برخواییدگان سبقت نخواهیم جست. ۱۶ زیرا خود خداوند با صدا و با آواز رئیس فرشتگان و با صور خدا از آسمان نازل خواهد شد و مردگان در مسیح اول خواهند پرخاست. ۱۷ آنگاه ما که زنده و باقی باشیم، با ایشان در ابرهاربوده خواهیم شد تا خداوند را در هوا استقبال کنیم و همچین همیشه با خداوند خواهیم بود. ۱۸ پس بدین سخنان همدیگر را تسلی دهید.

۵ امای برادران در خصوص وقتها و زمانها، احتیاج ندارید که به شما بنویسم. ۲ زیرا خود شما به تحقیق آگاهید که روز خداوند چون دزد در شب می‌آید. ۳ زیرا هنگامی که می‌گویند سلامتی و امان است، آنگاه هلاکت ایشان رانگهان فرو خواهد گرفت، چون درد زه زن حامله را و هرگز رستگار نخواهد شد. ۴ لیکن شماای برادران در ظلمت نیستید تا آن روز چون دزد بر شما آید، ۵ زیرا جمیع شما پسران نور و پسران روز هستید، از شب

۲ تosaloniکیان

شیطان است با هر نوع قوت و آیات و عجایب دروغ ۱۰ و به هر قسم فرب
ناراستی برای هالکین، از آنجا که محبت راستی را پذیرفتد تا نجات یابند.

۱۱ ویدین جهت خدا به ایشان عمل گمراهی می فرستد تا دروغ را باور
کنند ۱۲ و تا فتوای شود بر همه کسانی که راستی را باور نکردن بلکه به
ناراستی شاد شدند. ۱۳ امامی برادران وای عزیزان خداوند، می باید ما
همیشه برای شما خدا را شکر نماییم که از ابتدا خدا شما را برگردید برای
تجات به تقدیس روح و ایمان به راستی. ۱۴ و برای آن شمارا دعوت کرد
بوسیله بشارت ما برای تحصیل جلال خداوند ما عیسی مسیح. ۱۵ پس ای
برادران، استوار باشید و آن روایات را که خواه ازکلام و خواه از رساله ما
آموخته اید، نگاه دارید. ۱۶ و خود خداوند ما عیسی مسیح و خدا و پدر
ما که ما را محبت نمود و تسلي ابدی و امید نیکو را به فیض خود به ما
پیشید، (aiōnios g166) ۱۷ دلهای شما را تسلي عطا کناد و شما را در
هر فعل و قول نیکو استوار گرداناد.

۳ خلاصه ای برادران، برای ما دعا کنید تا کلام خداوند جاری شود و
جلال یابد چنانکه در میان شما نیز؛ ۲ و تا از مردم ناشایسته شیر برهم زیرا
که همه را ایمان نیست. ۳ اما امین است آن خداوندی که شما را استوار
و از شیری محفوظ خواهد ساخت. ۴ اما بر شما در خداوندان عدمدارم که
آنچه به شما امر کنیم، بعمل می آورید و نیز خواهید آورد. ۵ و خداوند
دلهای شما را به محبت خدا و به صیر مسیح هدایت کناد. ۶ ولی ای
برادران، شما را به نام خداوند خود عیسی مسیح حکم می کنیم که از هر
برادری که بی نظم رفتار می کند و نه برجسب آن قانونی که ازما یافته اید،
اجتناب نمایید. ۷ زیرا خود آگاه هستید که به چه قسم به ما اقتدا می باید

نمود، چونکه در میان شما بی نظم رفتار نکردیم، ۸ و نان هیچ کس را
مفت نخوردیم بلکه به محبت و مشقت شبانه روز به کار مشغول می بودیم
تا برحدی از شما بار ننهیم. ۹ نه آنکه اختیار نداریم بلکه تا خود را
تمونه برای شما سازیم تا به ما اقتدانمایید. ۱۰ زیرا هنگامی که نزد شما
هم می بودیم، این را به شما امر فرمودیم که اگر کسی خواهد کارنکند،
خوراک هم نخورد. ۱۱ زیرا شنیدیم که بعضی در میان شما بی نظم رفتار
می کنند که کاری نمی کنند بلکه فضول هستند. ۱۲ اما چنین اشخاص را
در خداوند ما عیسی مسیح حکم و نصیحت می کنیم که به آرامی کار
کرده، نان خود را بخورند. ۱۳ اما شما ای برادران او نیکوکاری خسته خاطر
مشوید. ۱۴ ولی اگر کسی سخن ما رادر این رساله اطاعت نکند، بر او
نشانه گذارید و باوی معاشرت مکنید تا شرمnde شود. ۱۵ اما او را دشمن
مشمارید بلکه چون برادر او را تنبیه کنید. ۱۶ اما خود خداوند سلامتی
شما را پیوسته در هر صورت، سلامتی عطا کناد و خداوند با همگی شما
باد. ۱۷ تحيیت به دست من پولس که علامت در هر رساله است بدینظر
می نویسم: ۱۸ فیض خداوند ما عیسی مسیح با جمیع شما باد. آمين.

۱ پولس و سلوانس و تیموتاآوس، به کلیساي تosaloniکیان که در خدای
پدر ما و عیسی مسیح خداوند می باشید. ۲ فیض و سلامتی از جانب پدر

ما خدا و عیسی مسیح خداوند بر شما باشد. ۳ ای برادران می باید همیشه
بهجهت شما خدا را شکر کنیم، چنانکه سزاوار است، از آنجا که ایمان شما

بغایت نمود می کند و محبت هر یکی از شما جمیع با همیگر می افزاید، ۴

بحدی که خود ما در خصوص شما در کلیساهاي خدا فخرمی کنیم
به سبب صیر و ایمانتان در همه مصائب شما و عذابهایی که متتحمل آتها

می شوید، ۵ که دلیل است بر داوری عادل خدا تا شما مستحق ملکوت
خدا بشوید که برای آن هم حزمت می کشید. ۶ زیرا که این انصاف است

نzd خدا که عذاب کنندگان شما را عذاب دهد. ۷ و شما را که عذاب
می کشید، با ما راحت بخشد در هنگامی که عیسی خداوند از آسمان با

فرشتگان قوت خود ظهور خواهد نمود ۸ در آتش مشتعل و انتقام خواهد
کشید از آنانی که خدا را نمی شناسند و انجیل خداوند ما عیسی مسیح را

اعطاع نمی کنند، ۹ که ایشان به قصاص هلاکت جاودانی خواهند رسید
از حضور خداوند و جلال قوت او (aiōnios g166) ۱۰ هنگامی که آید

تا در مقدسان خود جلال یابدو در همه ایمانداران از او تعجب کنید در آن
روز، زیرا که شما شهادت ما را تصدیق کردید. ۱۱ و برای این هم پیوسته

بهجهت شما داعمی کنیم که خدای ما شما را مستحق این دعوت شمارد و
تمام مسرت نیکویی و عمل ایمان را باقوت کامل گرداند، ۱۲ تا نام خداوند

ما عیسی مسیح در شما تمجید یابد و شما در وی بحسب فیض خدای ما
و عیسی مسیح خداوند.

۲ امای برادران، از شما استدعا می کنیم دریاره آمدن خداوند ما عیسی
مسیح و جمع شدن ما به نزد او، ۲ که شما از هوش خودبودی متزلزل

نشوید و مضطرب نگردید، نه ازرو و نه از کلام و نه از رسالهای که گویا
از مایا شد، بدین مضمون که روز مسیح رسیده است. ۳ زنهر کسی به

هیچ وجه شما را نفرید، زیرا که تا آن ارتداد، اول واقع نشود و آن مرد شیر

یعنی فرزند هلاکت ظاهر نگردد، آن روز نخواهد آمد؛ ۴ که او مخالفت
می کند و خود را بلندتر می سازد از هرچه به خدا یا به معبد مسمی شود،

بعحدی که مثل خدا در هیکل خدا نشسته، خود را می نماید که خداست.
۵ آیا یاد نمی کنید که هنگامی که هنوز نزد شمامی بودم، این را به شما

می گفتم؟ ۶ و الان آنچه را که مانع است می دانید تا او در زمان خود
ظاهر شود. ۷ زیرا که آن سر بی دینی الان عمل می کند فقط تا وقتی که

آنکه تا به حال مانع است از میان برداشته شود. ۸ آنگاه آن بی دین ظاهر

خواهد شد که عیسی خداوند او را به نفس دهان خود هلاک خواهد کرد و
به تجلی ظهور خویش، او را نابود خواهد ساخت؛ ۹ که ظهور او بعمل

۱ تیموتاؤس

بریم. ۳ زیرا که این نیکو و پستنیده است، در حضورنجات دهنده ما خدا که می‌خواهد جمیع مردم نجات یابد و به معرفت راستی گرایند. ۴ زیرا خدا واحد است و در میان خدا و انسان یک متوسطی است یعنی انسانی که مسیح عیسی باشد، ۵ که خود را در راه همه فدا داد، شهادتی در زمان معین. ۶ و برای این، من واعظ و رسول و معلم امتها در ایمان و راستی مقرر شدم. در مسیح راست می‌گوییم و دروغ نی. ۷ پس آزروی این دارم که مردان، دست های مقدس را بدون غیط و جلال پراخته، در هر جادعاً کنند. ۸ و همچنین زنان خویشتن را بیاراید به لباس مزین به حیا و پرهیز نه به زلفها و طلا و مروارید و رخت گرانها؛ ۹ بلکه چنانکه زنانی رامی شاید که دعوای دیداری می‌کنند به اعمال صالحه. ۱۰ زن با سکوت، به کمال اطاعت تعلیم گیرد. ۱۱ و زن را اجازت نمی‌دهم که تعیلم دهد یا بر شوهر مسلط شود بلکه در سکوت بماند. ۱۲ زیرا که آدم اول ساخته شد و بعد حوا. ۱۳ و آدم فربت خود را بلکه زن فربت خوده، در تقصیر گرفتار شد. ۱۴ اما به زایدن رستگارخواهد شد، اگر در ایمان و محبت و قدوسیت و تقوا ثابت بمانند.

۳ این سخن امین است که اگر کسی منصب اسقفی را بخواهد، کار نیکو می‌طلبد. ۴ پس اسقف باید بی‌ملامت و صاحب یک زن و هشیارو خردمند و صاحب نظام و مهمان‌نواز و راغب به تعلیم باشد؛ ۵ نه میگسار یا زنده‌یا طماع سودقیح بلکه حلیم و نه چنگچو و نه زربست. ۶ مدیر اهل خانه خود، به نیکویی و فرزندان خویش را در کمال وقار مطلع گردداند، ه زیاهراگاه کسی نداند که اهل خانه خود را تدبیر کند، چگونه کلیساي خدا را نگاهبانی می‌نماید؟ ۷ و نه جدیدالایمان که مبادا غرور کرده، به حکم اپلیس بیفتند. ۸ اما لازم است که نز آنانی که خارجند هم نیک نام باشد که مبادا در رسایی و دام اپلیس گرفتار شود. ۹ همچنین شمامان باوارق باشند، نه دو زیان و نه راغب به شراب زیاده و نه طماع سود قیح؛ ۱۰ دارندگان سر ایمان در ضمیر پاک. ۱۱ اما بایدا اول ایشان آزموده شوند و چون بی عیب یافتد شدند، کار شمامی را بکنند. ۱۲ و به همینطور زنان نیز باید باوقار باشند و نه غیت گو بلکه هشیارو در هر امری امین. ۱۳ شمامان صاحب یک زن باشند و فرزندان و اهل خانه خویش را نیکو تدبیر نمایند، ۱۴ زیرا آنانی که کار شمامی را نیکو کرده باشند، درجه خوب برای خویشتن تحصیل می‌کنند و جلادت کامل در ایمانی که به مسیح عیسی است. ۱۵ این به تو می‌نویسم به امید آنکه به زودی نزد تو آمیم. ۱۶ لیکن اگر تاخیر اندازم، تا بدانی که چگونه باید در خانه خدا رفخار کنی که کلیساي خدای حی و سنتون و بنیاد راستی است. ۱۷ وبالاجماع سر دینداری عظیم است که خدا در جسم ظاهر شد و در روح، تصدیق کرده شد و به فرشتگان، مشهود گردید و به امتها موعظه کرده و در دنیا ایمان آورده و به جلال بالا برده شد.

۱ پولس، رسول عیسی مسیح به حکم نجات دهنده ما خدا و مسیح عیسی خداوند که امید ما است، ۲ به فرزند حقیقی خود در ایمان، ۳ چنانکه هنگامی که عازم مکادونیه بودم، به شما عیسی بر تو باد. ۴ چنانکه هنگامی که شریعت نمودم که در افسس بمانی تا بعضی را امیر کنی که تعیلمی دیگر ندهند، ۵ و افسانه‌ها و نسب نامه‌های نامتناهی را اصلاح ننمایند که اینهمه باختات را نه آن تعمیر الهی را که در ایمان است پدید می‌آورد. ۶ اما غایت حکم، محبت است ازدل پاک و ضمیر صالح و ایمان بی‌ریا. ۷ از این امور بعضی منحرف گشته به بیهوده‌گویی توجه نموده‌اند، ۸ و می‌خواهند معلمان شریعت بشوندو حال آنکه نمی‌فهمند آنچه می‌گویند و نه آنچه به تأکید اظهار می‌نمایند. ۹ لیکن می‌دانیم که شریعت نیکو است اگرکسی آن را بحسب شریعت بکار برد. ۱۰ و این بداند که شریعت بجهت عادل موضوع نمی‌شود، بلکه برای سرکشان و طغایان و بی‌دینان و گناهکاران و ناپاکان و حرامکاران و قاتلان پدر و قاتلان مادر و قاتلان مردم ۱۱ و زانیان و لواطان و مردم زدان و دروغ‌گویان و قسم دروغ خوران و براز هر عمل دیگری که برخلاف تعلیم صحیح باشد، ۱۲ برحسب انجیل جلال خدای متبارک که به من سپرده شده است. ۱۳ و شکر می‌کنم خداوند خود مسیح عیسی را که مرا تقویت داد، چونکه امین شمرده، به این خدمتم ممتاز فرمود، ۱۴ که سابق کفرگو و مضر و سقطگو بودم، لیکن رحم یاقتم از آنرو که از جهالت در بی‌ایمانی کردم. ۱۵ اما فیض خداوندما بی‌نهایت افزود بالایمان و محبتی که در مسیح عیسی است. ۱۶ این سخن امین است و لایق قبول تام که مسیح عیسی بدینی آمد تا گناهکاران را نجات بخشند که من بزرگترین آنها هستم. ۱۷ بلکه از این جهت بر من رحم شد تا اول درمن، مسیح عیسی کمال حلم را ظاهر سازد تا آنانی را که بهجهت حیات جاودانی به وی ایمان خواهندآورد، نمونه باشم. ۱۸ (aiōnios g166) ۱۷ باری پادشاه سرمدی و باقی و نادیده را، خدای حکیم وحید را اکرم و جلال تا بدل‌الایاد باد. آمین. (aiōn g165) ای فرزند تیموتاؤس، این وصیت را به تو می‌سپارم برحسب نبوت‌هایی که سابق بر تو شد تا در آنها چنگ نیکو کنی، ۱۹ و ایمان و ضمیر صالح را نگاه داری که بعضی این را از خود دورانداخته، مر ایمان را شکسته کشته شدند. ۲۰ که از آن جمله هیمیناوس و اسکندر می‌باشند که ایشان را به شیطان سپردم تا نادیب شده، دیگرکنر نگویند.

۲ پس از همه‌چیز اول، سفارش می‌کنم که صلووات و دعاهای و مناجات و شکرها برای جمیع مردم بجا آورند؛ ۲ بهجهت پادشاهان و جمیع صاحبان منصب تا به آرامی و استراحت و با کمال دینداری و وقار، عمر خود را بسر

کرده، آموخته می‌شوند که بی کار باشند؛ و نه فقط بی کار بلکه بیهوده گو برگشته، به اوح مصل و تعالیم شیاطین اصغا خواهند نمود، ۲ به ریاکاری دروغگویان که ضمایر خود را داغ کرده‌اند؛ ۳ که از مزاوجت منع می‌کنند و حکم می‌نمایند به احتزار از خوارک هایی که خدا آفریدهای مومنین و عارفین حق تا آنها را به شکرگزاری بخورند. ۴ زیرا که هر مخلوق خدا نیکو است وهیچ چیز را رد نماید کرد، اگر به شکرگزاری پذیرند، ۵ زیرا که از کلام خدا و دعا تقدیس می‌شود. ۶ اگر این امور را به برادران پسپاری، خادم نیکوی مسیح عیسی خواهی بود، تربیت یافته درکلام ایمان و تعلیم خوب که پیروی آن را کرده‌ای. ۷ لیکن از افسانه‌های حرام عجوزها احتزار نما و در دینداری ریاضت بکش. ۸ که ریاضت بدنبال اندک فایده‌ای دارد، لیکن دینداری برای هر چیز مفید است که وعده زندگی حال و آینده را دارد. ۹ این سخن امین است و لایق قبول تمام، ۱۰ زیرا که برای این رحمت و بی احترامی می‌کشیم، زیرا میداریم به خدای زنده که جمیع مردمان علی الخصوص مونمن را نجات‌دهنده است. ۱۱ این امور را حکم و تعلیم فرماید. ۱۲ هیچ کس جوانی تو را حقیر نشمارد، بلکه مونمن را درکلام و سیرت و محبت و ایمان و عصمت، نمونه باشد. ۱۳ تا مادامی که نه آیم، خود را به قرائت و نصیحت و تعلیم پسپار. ۱۴ زنهر از آن کرامتی که در تو است که پرسیله نبوت با نهادن دستهای کشیشان به تو داده شد، بی اعتنایی دنما. ۱۵ در این امور تأمل نما و در اینها راسخ باش تا ترقی تو برهمه ظاهر شود. ۱۶ خویشتن را و تعليم را احتیاطکن و در این امور قائم باش که هرگاه چنین کنی، خویشتن را و شنوندگان خویش را نیز نجات خواهی داد.

۶ آنای که غلامان زیر بوغ می‌باشند، آقایان خویش را لایق کمال احترام

بداند که مباداهم و تعليم خدا بد گفته شود. ۲ اما کسانی که آقایان مونمن دارند، ایشان را تحقیر نمایند، از آنجا که برادرانند بلکه بیشتر خدمت کنند از آنروکه آنای که در این احسان مشارکند، مونم و محبوبند. ۳ و اگرکسی بطور دیگر تعليم دهد و کلام صحیح خداوند ما عیسی مسیح و آن تعلیمی را که به طریق دینداری است قبول ننماید، ۴ از غورومست شده، هیچ نمی‌داند بلکه در مباحثات و مجادلات دیوانه گشته است که از آنها پدیدمی‌آید حسد و نزع و کفر و ظنون شر ۵ و منازعات مردم فاسدالعقل و مرتد از حق که می‌پندارند دینداری سود است. از چنین اشخاص اعراض نما. ۶ لیکن دینداری با قناعت سود عظیمی است. ۷ زیرا که در این دنیا هیچ نیاوردیم و واضح است که از آن هیچ نمی‌توانیم برد. ۸ پس اگر خوارک و پوشاش داریم، به آنها قانع خواهیم بود. ۹ اما آنای که می‌خواهند دولتمند شوند، گرفتاری شوند در تجربه و دام و انواع شهوات بی‌فهم دراعمال صالح نیک نام باشد، اگر فرزندان را بپورده و غریبا را مهمانی نموده و پایهای مقدسین را شسته و رحمت کشان را اعانتی نموده و هر کاریکو را پیروی کرده باشد. ۱۱ اما بیوه های جوانتر این را قبول مکن، زیرا که چون از مسیح سرکش شوند، خواهش نکاح دارند ۱۲ و ملزم می‌شوند ازینکه ایمان نخست را بطریف کرده‌اند؛ ۱۳ وعلاوه بر این خانه به خانه گردش

۱۴ و لیکن روح صریح می‌گوید که در زمان آخر بعضی از ایمان برگشته، به اوح مصل و تعالیم شیاطین اصغا خواهند نمود، ۲ به ریاکاری دروغگویان که ضمایر خود را داغ کرده‌اند؛ ۳ که از مزاوجت منع می‌کنند و حکم می‌نمایند به احتزار از خوارک هایی که خدا آفریدهای مومنین و عارفین حق تا آنها را به شکرگزاری بخورند. ۴ زیرا که هر مخلوق خدا نیکو است وهیچ چیز را رد نماید کرد، اگر به شکرگزاری پذیرند، ۵ زیرا که از کلام خدا و دعا تقدیس می‌شود. ۶ اگر این امور را به برادران پسپاری، خادم نیکوی مسیح عیسی خواهی بود، تربیت یافته درکلام ایمان و تعلیم خوب که پیروی آن را کرده‌ای. ۷ لیکن از افسانه‌های حرام عجوزها احتizar نما و در دینداری ریاضت بکش. ۸ که ریاضت بدنبال اندک فایده‌ای دارد، لیکن دینداری برای هر چیز مفید است که وعده زندگی حال و آینده را دارد. ۹ این سخن امین است و لایق قبول تمام، ۱۰ زیرا که برای این رحمت و بی احترامی می‌کشیم، زیرا میداریم به خدای زنده که جمیع مردمان علی الخصوص مونمن را نجات‌دهنده است. ۱۱ این امور را حکم و تعلیم فرماید. ۱۲ هیچ کس جوانی تو را حقیر نشمارد، بلکه مونمن را درکلام و سیرت و محبت و ایمان و عصمت، نمونه باشد. ۱۳ تا مادامی که نه آیم، خود را به قرائت و نصیحت و تعلیم پسپار. ۱۴ زنهر از آن کرامتی که در تو است که پرسیله نبوت با نهادن دستهای کشیشان به تو داده شد، بی اعتنایی دنما. ۱۵ در این امور تأمل نما و در اینها راسخ باش تا ترقی تو برهمه ظاهر شود. ۱۶ خویشتن را و تعليم را احتیاطکن و در این امور قائم باش که هرگاه چنین کنی، خویشتن را و شنوندگان خویش را نیز نجات خواهی داد.

۵ مرد پیر را تبیخ منما بلکه چون پدر او را نصیحت کن، و جوانان را

چون برادران؛ ۲ زنان پیر را چون مادران؛ و زنان جوان را مثل خواهان با کمال عفت؛ ۳ بیوه زنان را اگرچه حقیقت بیوه باشند، محترم دار. ۴ اما اگر بیوزنی فرزندان یا نواده‌ها دارد، آموخته بشوند که خانه خود را به دینداری نگاه دارند و حقوق اجداد خود را ادا کنند که این در حضور خدا نیکو پسندیده است. ۵ اما زنی که فی الحقیقت بیوه و بی کس است، به خدا امیدوار است و در صلوات و دعاهای شب‌نوروز مشغول می‌باشد. ۶ لیکن زن عیاش در حال حیات مرده است. ۷ و به این معانی امر فرما تا بی ملامت باشند. ۸ ولی اگر کسی برای خویشان و علی الخصوص اهل خانه خود تدبیر نکند، منکر ایمان و پست تراز بی ایمان است. ۹ بیوزنی که کمتر از شصت ساله نباشد و یک شوهر کرده باشد، باید نام او ثبت گردد، ۱۰ که دراعمال صالح نیک نام باشد، اگر فرزندان را بپورده و غریبا را مهمانی نموده و پایهای مقدسین را شسته و رحمت کشان را اعانتی نموده و هر کاریکو را پیروی کرده باشد. ۱۱ اما بیوه های جوانتر این را قبول مکن، زیرا که چون از مسیح سرکش شوند، خواهش نکاح دارند ۱۲ و ملزم می‌شوند ازینکه ایمان نخست را بطریف کرده‌اند؛ ۱۳ وعلاوه بر این خانه به خانه گردش

دعوت شدی و اعتراف نیکو کردی در حضور گواهان بسیار. (aiōnios)

g166) ۱۳ تو را وصیت می کنم به حضور آن خدایی که همه را زندگی

می بخشد و مسیح عیسی که در پیش پنطیوس پیلاطس اعتراف نیکونمود،

۱۴ که تو وصیت را بی داغ و ملامت حفظکن تا به ظهور خداوند ما

عیسی مسیح. ۱۵ که آن را آن متبارک و قادر وحید و ملک الملوك

ورب الارباب در زمان معین به ظهور خواهد آورد. ۱۶ که تنها لایموت و

ساکن در نوری است که نزدیک آن نتوان شد و احدی از انسان او را ندیده

(aiōnios) ۱۷ دولتمدان این جهان را امر فرما که بلندپروازی نکنند و به

دولت نایدار امید ندارند، بلکه به خدای زنده که همه چیز را دولتمدانه

برای تجمع به ما عطا می کند؛ (aiōn g165) ۱۸ که نیکوکار بوده، در

اعمال صالحه دولتمند و سخنی و گشاده دست باشند؛ ۱۹ و برای خود

اساس نیکو بجهت عالم آینده نهند تا حیات جاودانی را بدست آرند. ۲۰

ای تیموتاوس تو آن امانت را محفوظ دار و از بیهوده گویی های حرام و از

مباحثات معرفت دروغ اعراض نما، ۲۱ که بعضی چون ادعای آن کردند از

ایمان منحرف گشتند. فیض با تو باد. آمين.

2 تیموتاؤس

کن زیرا خداوند تو را در همه‌چیز فهم خواهد بخشدید. ۸ عیسی مسیح را بخاطر دار که از نسل دادویده، از مردگان پرخاست برحسب بشارت من، ۹ که در آن چون بدکار تا به بندها زحمت می‌کشم، لیکن کلام خدا بسته نمی‌شود. ۱۰ و از این جهت همه زحمات را بخاطر برگزیدگان متهم می‌شوم تا ایشان نیز نجاتی را که در مسیح عیسی است با جلال جاودانی تحصیل کنند. (aiōnios g166) ۱۱ این سخن امین است زیرا اگر با وی مردمیم، با او زیست هم خواهیم کرد. ۱۲ و اگر تمکن، با او سلطنت هم خواهیم کرد؛ و هرگاه او را انکار کنیم او نیز ما را انکار خواهد کرد. ۱۳ اگر بی ایمان شویم، او امین می‌ماند زیرا خود را انکار نمی‌تواند نمود. ۱۴ این چیزها را به یاد ایشان آور و در حضور خداوند قدغن فرمای که مجادله نکنند، زیرا هیچ سود نمی‌بخشد بلکه باعث هلاکت شوندگان می‌باشد. ۱۵ و سعی کن که خود را مقبول خداسازی، عاملی که بخجل نشود و کلام خدا را بخوبی انجام دهد. ۱۶ و از یادگوی های حرام اعراض نما زیرا که تا به فرونی بی دینی ترقی خواهد کرد. ۱۷ و کلام ایشان، چون آکله می‌خورد و از آتجمله هیمنیوس و فلیطس می‌باشد. ۱۸ که ایشان از حق برگشته، می‌گویند که قیامت الان شده است و بعضی را از ایمان منحرف می‌سازند. ۱۹ و لیکن بنیاد ثابت خدا قائم است و این مهر را دارد که «خداوند کسان خود رامی شناسد» و «هرکه نام مسیح را خواند، از ناراستی کناره جوید.» ۲۰ اما در خانه بزرگ نه فقط طوف طلا و نقره می‌باشد، بلکه چوبی و گلی نیز، اما آنها برای عربت و اینها برای ذلت. ۲۱ پس اگرکسی خویشتن را از اینها طاهر سازد، ظرف عربت خواهد بود مقدس و نافع برای مالک خود و مستعد برای هر عمل نیکو. ۲۲ اما از شهوت‌های بگزیر و با آنایی که از قلب خالص نام خداوند را می‌خوانند، عدالت و ایمان و محبت و سلامتی را تعاقب نما. ۲۳ لیکن ازمثال بیهوده و بی تدبیح اعراض نما چون می‌دانی که نراعها پدید می‌آورد. ۲۴ اما بنده خدابنای نزاع کنند، بلکه با همه کس ملایم و راغب به تعلیم و صابر در مشقت باشد، ۲۵ و با حلم مخالفین را تدبیح نماید که شاید خدا ایشان را توهی بخشد تا راستی را بشناسند. ۲۶ تا از دام ابلیس باز به هوش آیند که به حسب اراده او صیداو شده‌اند.

۳ اما این را بدان که در ایام آخر زمانهای سخت پدید خواهد آمد، ۲ زیرا که مردمان، خودپرست خواهند بود و طعام ولافسن و متکبر و بدگو و نامطیع والدین و ناسپاس و نایاپک ۳ و بی‌الفت و کینه دل و غیبت‌گو و نایهیزو بی‌مروت و متغیر از نیکوبی ۴ و خیانت کار و تدمیاج و مغروف که عشرت را بیشتر از خدادوست می‌دارند؛ ۵ که صورت دینداری دارند، لیکن قوت آن را انکار می‌کنند. ایشان اعراض نما. ۶ زیرا که از اینها هستند آنایی که به حیله داخل خانه‌ها گشته، زنان کم عقل را اسری می‌کنند که بار گناهان را می‌کشنند و به انواع شهوت‌های ریوده می‌شونند. ۷

۱ پولس به اراده خدا رسول مسیح عیسی، برحسب وعده حیاتی که در مسیح عیسی است، ۲ فرزند حبیب خود تیموتاؤس را. فیض و رحمت و سلامتی از جانب خدای پدر خداوند ما عیسی مسیح باد. ۳ شکر می‌کنم آن خدای را که از اجداد خود به ضمیر خالص بندگی او را می‌کنم، چونکه دائم در دعاهای خود تو را شبانه‌روز یاد می‌کنم، ۴ و مشتاق ملاقات تو هستم چونکه اشکهای تورا بخاطر می‌دارم تا از خوشی سیر شوم. ۵ زیرا که باد می‌دارم ایمان بی‌ریای تو را که نخست در جده ات لولیس و مادرت افیکسی ساکن می‌بود و مرا بقین است که در تو نیز هست. ۶ لهذا بیاد تومی آورم که آن عطای خدا را که بوسیله گذاشتن دستهای من بر تو است برافروزی. ۷ زیرا خداروح جن را به ما نداده است بلکه روح قوت و محبت و تدبیح را. ۸ پس از شهادت خداوند ما عار مدار و نه ازمن که اسیر او می‌باشم، بلکه در زحمات انجیل شریک باش برحسب قوت خدا، ۹ که ما را نجات داد و به دعوت مقدس خواند نه به حسب اعمال ما بلکه برحسب اراده خود و آن فیضی که قبل از قدیم الایام در مسیح عیسی ۱۰ امال‌الحال آشکار گردید به ظهور به ما عطا شد. (aiōnios g166) نجات‌دهنده ماعیسی مسیح که موت را نیست ساخت و حیات وی فسادی را روشن گردانید بوسیله انجیل، ۱۱ که برای آن من واعظ و رسول و معلم امت‌ها مقرر شده‌ام. ۱۲ و از این جهت این زحمات را می‌کشم بلکه عار ندارم چون می‌دانم به که ایمان آوردم و مرا بقین است که او قادر است که امانت مرا تا به آن روز حفظ کند. ۱۳ نمونه‌ای بگیر از سخنان صحیح که از من شنیدی در ایمان و محبتی که در مسیح عیسی است. ۱۴ آن امانت نیکو را بوسیله روح القدس که در ما ساکن است، حفظ کن. ۱۵ از این آگاه هستی که همه آنایی که در آسیا هستند، از من رخ تافه‌اند که از آتجمله فیجلس و هرموجنس می‌باشند. ۱۶ خداوند اهل خانه ایسیفوروس را ترحم کاد زیرا که او بارها دل مرا تازه کرد و از زنجیر من عار نداشت، ۱۷ بلکه چون به روم رسید، مرا به کوشش بسیار تفحص کرده، پیدا نمود. ۱۸ (خداوند بدو عطا کناد که در آن روز در حضور خداوند رحمت یابد.) و خدمتها را که در افسوس کرد تو بهتر می‌دانی.

۲ پس توابی فرزند من، در فیضی که در مسیح عیسی است زوار آور باش. و آنچه به شهود بسیار از من شنیدی، به مردمان امین بسیار که قابل تعلیم دیگران هم باشند. ۳ چون سپاهی نیکوی مسیح عیسی در تحمل زحمات شریک باش. ۴ هیچ سپاهی خود را در امور روزگار گرفتاری سازد تا رضایت آنکه او را سپاهی ساخت بجودی. ۵ و اگر کسی نیز پهلوانی کند، تاج را بدونی دهد اگر به قانون پهلوانی نکرده باشد. ۶ بزرگی که محنت می‌کشد، باید اول نسبی از حاصل ببرد. ۷ در آنچه می‌گوییم تفکر

و دائم تعلیم می‌گیرند، لکن هرگز به معرفت راستی نمی‌توانند رسید.
۸ و همچنان که بینیس و پیغمبر با موسی مقاومت کردند، ایشان نیز با
راستی مقاومت می‌کنند که مردم فاسدالعقل و مردود از ایمانند.
۹ لیکن پیشتر ترقی خواهند کرد زیرا که حماقت ایشان بر جمیع مردم واضح خواهد
شد، چنانکه حماقت آنها نیز شد.
۱۰ لیکن تو تعلیم و سیرت و قصه
و ایمان و حلم و محبت و صبر مرا پیروی نمودی،
۱۱ و خدمات و آلام
مرا مثل آنهایی که در انطاکیه واقع شد، جگونه
زحمات را تحمل می‌نمودم و خداوند مرا از همه رهایی داد.
۱۲ و همه
کسانی که می‌خواهند در مسیح عیسی به دینداری زیست کنند، زحمت
خواهند کشید.
۱۳ لیکن مردمان شیر و دغاباز در بدی ترقی خواهند کرد
که فرینته و فریب خورده می‌باشند.
۱۴ اما تو در آنچه آموختی و ایمان
آورده قایم باش چونکه می‌دانی از چه کسان تعیلم یافی،
۱۵ و اینکه از
طفولیت کتب مقدسه را دانسته‌ای که می‌تواند تو را حکمت آموزد برای
نجات بوسیله ایمانی که بر مسیح عیسی است.
۱۶ تمامی کتب از الهام
خداست و بجهت تعلیم و تنبیه و اصلاح و تربیت در عدالت مفیداست،
۱۷ تا مرد خدا کامل و بجهت هر عمل نیکوار استه بشود.

۴ تو را در حضور خدا و مسیح عیسی که بزندگان و مردگان داوری
خواهد کرد قسم می‌دهم و به ظهر و ملکوت او ۲ که به کلام موعظه کنی
و در فرست و غیر فرصت مواظب باشی و تنبیه و توبیخ و نصیحت نمایی
پاکمال تحمل و تعلم.
۳ زیرا ایامی می‌آید که تعیلم صحیح را متتحمل
نخواهند شد، بلکه برسحب شهوات خود خارش گوشها داشته، معلمان را
برخود فراهم خواهند آورد،
۴ و گوشها خود را راز راستی برگردانیده، به
سوی افسانه‌ها خواهند گردید.
۵ لیکن تو در همه‌چیز هشیار بوده، متتحمل
زحمات باش و عمل مبشر را بجا آور و خدمت خود را به کمال رسان.
۶ زیرا که من الان ریخته می‌شوم و وقت رحلت من رسیده است.
۷ به
جنگ نیکو جنگ کرده‌ام و دوره خود را به کمال رسانیده، ایمان را محفوظ
دادشتم.
۸ بعد از این تاج عدالت برای من حاضر شده است که خداوند
داور عادل در آن روز به من خواهد داد؛ و نه به من فقط بلکه نیز به همه
کسانی که ظهر او را دوست می‌دارند.
۹ سعی کن که به زودی نزد من
آیی،
۱۰ زیرا که دیماس برای محبت این جهان حاضر مرا ترک کرده، به
(aiōn) تسلالونیکی رفته است و کریسکیس به غلاطیه و تیپس به دلماطیه.

۱۱ لوقا تنها با من است. مرقس را برداشته، با خود بیاور زیرا که
مرا بجهت خدمت مفید است.
۱۲ اما تیخیکس را به افسس فرستادم.
۱۳ ردایی را که در تروآس نزد کریس گذاشتمن، وقت آمدنت بیاور و کتب را نیز
و خصوص رفق را.
۱۴ اسکندر مسکر با من بسیاریدیها کرد. خداوند او را
بحسب افعالش جزا خواهد داد.
۱۵ و تو هم از او باحدز باش زیرا که
با سخنان ما بشدت مقاومت نمود.
۱۶ در محاجه اول من، هیچ‌کس با من

تیپس

نیابد، خجل شود. ۹ غلامان را نصیحت نما که آقایان خود را طاعت کنند و در هر ایشان را راضی سازند و فیض گو نیاشند؛ ۱۰ و دردی نکنند بلکه کمال دیانت را ظاهر سازند تا تعليم نجات‌دهنده ما خدا را در هر چیز زینت دهند. ۱۱ زیرا که فیض خدا که برای همه مردم نجات‌بخش است، ظاهر شده، ۱۲ ما را تادیب می‌کند که بی‌دینی و شهوات دنیوی را ترک کرده، با خرداندیشی و عدالت و دینداری در این جهان زیست کنیم. (aiōnios g165) ۱۳ و آن امید مبارک و تجلی جلال خدای عظیم و نجات‌دهنده خود ما عیسی مسیح را انتظار کشیم، ۱۴ که خود را در راه ما فدا ساخت تا ما را از هر ناراستی برهاند و امنی برای خود طاهر سازد که ملک خاص او و غیر در اعمال نیکو باشند. ۱۵ این را بگو و نصیحت فما و در کمال اقتدار توبیخ نما و هیچ‌کس تو را حقیرنشمارد.

۳ بیاد ایشان آور که حکام و سلاطین را طاعت کنند و فرمانبرداری نمایند و برای هرکار نیکو مستعد باشند، ۲ و هیچ‌کس را بدلگویند و جنگجو نیاشند بلکه ملایم و کمال حلم را با جمیع مردم به جا آورند. ۳ زیرا که ما نیز سایق بی‌فهم و نافرمانبردار و گمراه و بندۀ انواع شهوات و لذات بوده، در خبیث و حسد بسر می‌بردیم که لایق نفرت بودیم و بیکدیگر بعض می‌داشتم. ۴ لیکن چون مهربانی و لطف نجات‌دهنده ما خدا ظاهر شد، ۵ نه بهسب اعمالی که ما به عدالت کرده بودیم، بلکه محض رحمت خود ما را نجات داد به غسل تولد تاره و تازگی ای که از روح القدس است؛ ۶ که او را به ما به دولتمندی اضافه نمود، به توسط نجات‌دهنده ماعیسی مسیح، ۷ تا به فیض او عادل شمرده شده، وارت گردیم بحسب امید حیات جاودانی. (aiōnios g166) ۸ این سخن امین است و در این امور می‌خواهم تو قدرن بليغ فرماني تا آنانی که به خدا ايمان آورند، بکوشند که در اعمال نیکو مواظیت نمایند، زیرا که این امور برای انسان نیکو و مفید است. ۹ و از مباحثات نامعقول و نسب نامها و نزاعها و جنگهای شرعی اعراض نما زیرا که بی‌ثمر و باطل است. ۱۰ و از کسی که از اهل بدعت باشد، بعد از یک دو نصیحت اجتناب نما، ۱۱ چون می‌دانی که چنین کس مرتد و از خود ملزم شده درگاه رفتار می‌کند. ۱۲ وقتی که ارتیماس یا تیخیکس را نزد توفوستم، سعی کن که در نیکوپولیس نزد من آئی زیرا که عزیمت دار زمستان را در آنجا بسر برم. ۱۳ زیناس خطیب و اپلس را در سفر ایشان به سعی امداد کن تا محتاج هیچ‌چیز نباشد. ۱۴ و کسان ما نیز تعليم بگرند که در کارهای نیکو مشغول باشند برای رفع احتیاجات ضروری، تابی ثمر نباشند. ۱۵ جمیع رفقاء من تو را سلام می‌رسانند و آنانی را که از روی ایمان ما را دوست می‌دارند سلام رسان. فیض با همگی شعاباد. آمین.

۱ پولس، غلام خدا و رسول عیسی مسیح برسیب ایمان برگزیدگان خدا و معرفت آن راستی که در دینداری است، ۲ به امید حیات جاودانی که خدا باید در راه نمی‌تواند گفت، از مانهای ازلی و عده آن را داد، (aiōnios g166) ۳ اما در زمان معین، کلام خود را ظاهر کرد به

وضعه‌ای که برسیب حکم نجات‌دهنده ما خدا به من سپرده شد، ۴ تیپس را که فرزند حقیقی من برسیب ایمان عام است، فیض و رحمت و سلامتی از جانب خدای پدر و نجات‌دهنده ما عیسی مسیح خداوند باد. ۵ بدین جهت تو را در کریت واگذاشتیم تا آنچه را که باقی‌مانده است اصلاح نمایی و چنانکه من به تو امر نمودم، کشیشان در هر شهر مقرر کنی. ۶ اگر کسی بی‌ملامت و شوهر یک زن باشد که فرزندان مومن دارد، بری از تهمت فجور و تمرد، ۷ زیرا که اسقف می‌باید چون وکیل خدای ملامت باشد و خود را یا تندمزاج یا میگساریا زنده با طماع سود قبیح نباشد، ۸ بلکه مهمندان دوست و خیردوست و خرداندیش و عادل و مقدس و پرهیزکار؛ ۹ و متمسک به کلام امین برسیب تعلیمی که یافته تا بعواند به تعليم صحیح نصیحت کند و مخالفان را توبیخ نماید. ۱۰ زیرا که یاده‌گویان و فریبندگان، بسیار و متعدد می‌باشند، علی‌الخصوص آنانی که از اهل ختنه هستند؛ ۱۱ که دهان ایشان را باید بست زیراخانه‌ها را بالکل واژگون می‌سازند و برای سودقبیح، تعليم ناشایسته می‌دهند. ۱۲ یکی از ایشان که نبی خاص ایشان است، گفته است که «اهل کریت همیشه دروغگو و وحش شریر و شکم پرست بی کاره می‌باشند». ۱۳ این شهادت راست است؛ از این جهت ایشان را به سختی توبیخ فرماید ایمان، ۱۴ و گوش نگیرند به افسانه‌های یهود و احکام مردمانی که ازراستی انحراف می‌جویند. ۱۵ هرچیز برای پاکان پاک است، لیکن آلدگان و بی‌ایمانان را هیچ‌چیزیاک نیست، بلکه فهم و ضمیر ایشان نیز ملوث است؛ ۱۶ مدعی معرفت خدا می‌باشند، اما به افعال خود او را انکار می‌کنند، چونکه مکروه و متعدد هستند و بجهت هر عمل نیکو مردود.

۲ اما تو سخنان شایسته تعليم صحیح را بگو: ۲ که مردان پیر، هشیار و بارقار و خرداندیش و در ایمان و محبت و صیر، صحیح باشند. ۳ همچنین زنان پیر، در سیرت متفقی باشند و نه غبیت گو و نه بندۀ شراب زیاده بلکه معلمات تعليم نیکو، ۴ تا زنان جوان را خرد بیاموزند که شوهدوست و فرزنددوست باشند، ۵ و خرداندیش و عفیقه و خانه نشین و نیکو و مطیع شوهران خود که مبادا کلام خدا متهم شود. ۶ و به همین نسق جوانان را نصیحت فرمایند تا خرداندیش باشند. ۷ و خود را در همدچیز نمونه اعمال نیکو بسازو در تعليم خود صفا و قار و اخلاص را بکار ببر، ۸ و کلام صحیح بی‌عیب را تا دشمن چونکه فرصت بدگفتن در حق ما

۱ پولس، اسیر مسیح عیسی و تیموتاوس برادر، به فلیمون عزیز و همکار
 ما ۲ و به اپفیه محبوبه و ارچپس همسپاه ما به کلیساپی که در خانه ات
 می باشد. ۳ فیض و سلامتی از جانب پدر ما خدا و عیسی مسیح خداوند با
 شما باد. ۴ خدای خود را شکر می کنم و پیوسته تو رادر دعاهای خود باد
 می آورم ۵ چونکه ذکر محبت و ایمان تو را شنیده ام که به عیسی خداوندو
 به همه مقدسین داری، ۶ تا شراکت ایمانت موثرشود در معرفت کامل هر
 نیکویی که در ما است برای مسیح عیسی. ۷ زیرا که مرا خوشی کامل
 و تسلي رخ نمود از محبت تو از آنرو که دلهای مقدسین از قوای برادر
 استراحت می پذیرند. ۸ بدین جهت هرچند در مسیح کمال جسارت را
 دارم که به آنچه مناسب است تو را حکم دهم، ۹ لیکن برای محبت،
 سزاوارتر آن است که التماس نمایم، هرچند مردمی چون پولس پیر والان اسیر
 مسیح عیسی نیز می باشم. ۱۰ پس تو را التماس می کنم درباره فرزند خود
 انسیسم که در زنجیرهای خود او را تولید نمودم، ۱۱ که ساق او برای تو
 بی فایده بود، لیکن الحال تو را و مرافایده مند می باشد؛ ۱۲ که او را نزد تو
 پس می فرمتم. پس تو او را پذیر که جان من است. ۱۳ و من می خواستم
 که او را نزد خود نگاه دارم تا به عوض تو مرا در زنجیرهای انجل خدمت
 کند، ۱۴ اما نخواستم کاری بدون رای تو کرده باشم تا الحسان تو از راه
 اضطرار نیاشد، بلکه از روی اختیار. ۱۵ زیرا که شاید بدین جهت ساعتی
 از توجدا شد تا او را تا به ابد درباری. ۱۶ لیکن بعد از (aiōnios g166) اما
 این نه چون غلام بلکه فوق از غلام یعنی برادر عزیز خصوص به من اما
 چند مرتبه زیادتر به تو هم در جسم و هم در خداوند. ۱۷ پس هرگاه مرا
 رفیق می دانی، او را چون من قبول فرما. ۱۸ اما اگر ضرری به تو رسانیده
 باشد یا طلبی از او داشته باشی، آن را بر من محسوب دار. ۱۹ من که
 پولس هستم، به دست خود می نویسم، خود ادا خواهم کرد، تا به تو نگویم
 که به جان خود نیز مدينون من هستی. ۲۰ بلی ای برادر، تا من از تو در
 خداوند برخوردار شوم. پس جان مرا در مسیح تازگی بده. ۲۱ چون بر
 اطاعت تو اعتماد دارم، به تو می نویسم از آن جهت که می دانم بیشتر از
 آنچه می گویم هم خواهی کرد. ۲۲ معهدها منیلو نیز برای من حاضر کن،
 زیرا که امیدوارم از دعاهاش شما به شما بخشنیده شوم. ۲۳ ایغرس که در
 مسیح عیسی همزندان من است و مرقس ۲۴ و ارستrixs و دیماس و
 لوقا همکاران من تو را سلام می رسانند. ۲۵ فیض خداوند عیسی مسیح با
 روح شما باد. آمين.

عبرانیان

همه‌چیز را مطبع او گردانید، هیچ‌چیز را نگذاشت که مطبع او نباشد. لکن الان هنوز نمی‌بینیم که همه‌چیز مطبع وی شده باشد. ۹ اما او را که اندکی از فرشتگان کمتر شد می‌بینیم، یعنی عیسی را که به زحمت موت تاج جلال و اکرام بر سر وی نهاده شد تا به فیض خدا برای همه ذائنه موت را بچشد. ۱۰ زیرا او را که بخاطر وی همه و از وی همه‌چیز می‌باشد، چون فرزندان بسیار را وارد جلال می‌گرداند، شایسته بود که رئیس نجات ایشان را در دردها کامل گرداند. ۱۱ زانو را که چون مقدس کننده و مقدسان همه از یک می‌باشد، از این جهت عار ندارد که ایشان را برادر بخواند. ۱۲ چنانکه می‌گوید: «اسم تو را به برادران خود اعلام می‌کنم و در میان کلیساها را تسبیح خواهم خواند». ۱۳ و ایض: «من بروی توکل خواهم نمود». و نیز: «اینک من و فرزندانی که خدا به من عطا فرمود». ۱۴ پس چون فرزندان در خون و جسم شراکت دارند، او نیز ممچنان در این هر دو شریک شد تابوساطت موت، صاحب قدرت موت یعنی ابليس را تاه سازد، ۱۵ و آنانی را که از ترس موت، تمام عمر خود را گرفتار بندگی می‌بودند، آزاد گرداند. ۱۶ زیرا که در حقیقت فرشتگان را دستگیری نمی‌نماید بلکه نسل ابراهیم را دستگیری می‌نماید. ۱۷ از این جهت می‌بایست در هر امری مشابه برادران خود شود تا در امور خدا رئیس کهنه‌ای کریم و امین شده، کفاره گناهان قوم را بکند. ۱۸ زیرا که چون خود عذاب کشیده، تجربه دید استطاعت دارد که تجربه شدگان را اعانت فرماید.

۱۹ بنابراین، ای برادران مقدس که در دعوت سماوی شریک هستید، در رسول و رئیس کهنه اعتراف ما یعنی عیسی تامیل کنید، ۲ که نزد او که وی را معین فرمود امین بود، چنانکه موسی نیز در تمام خانه او بود. ۳ زیرا که این شخص لاپی اکرامی بیشتر از موسی شمرده شد به آن اندازه‌ای که سازنده خانه را حرمت بیشتر از خانه است. ۴ زیرا هر خانه‌ای بدست کسی بنا می‌شود، لکن بانی همه خداست. ۵ و موسی مثل خادم در تمام خانه او امین بود تا شهادت دهد بر چیزهایی که می‌بایست بعد گفته شود. ۶ و اما مسیح مثل پسرخانه او. و خانه او ما هستیم بشرطی که تا به انتهایه دلیری و فخر امید خود متمسک باشیم. ۷ پس چنانکه روح القدس می‌گوید: «امروزگر آواز او را بشنوید، ۸ دل خود را سخت مسازید، چنانکه در وقت جنبش داد خشم او درروز امتحان در بیابان، ۹ جایی که پدران شما مرا امتحان و آزمایش کردند و اعمال مرا تا مدت چهل سال می‌دیدند. ۱۰ از این جهت به آن گروه خشم گرفته، گفتم ایشان پیوسته در دلهای خود گمراه هستند و راههای مرا نشناختند. ۱۱ تا درخشم خود قسم خوردم که به آرامی من داخل نخواهند شد». ۱۲ ای برادران، با حاضر باشید مبادا در یکی از شما دل شریر و بی ایمان باشد که از خدای حی مرتد شوید، ۱۳ بلکه هر روزه همدیگر رانصیحت کنید مدامی که «امروز» خوانده می‌شود، مبادا احادی از شما به فریب گناه ساخت دل

۱ خدا که در زمان سلف به اقسام متعدد و طریق‌های مختلف بوساطت انبیا به پدران ما تکلم نمود، ۲ در این ایام آخر به ما بوساطت پسر خود متکلم شد که او را وارث جمیع موجودات قرار داد و بوسیله او عالمها را آفرید؛ (aiōn g165) ۳ که فروع جلالش و خاتم جوهرش بوده و به کلمه قوت خود حامل همه موجودات بوده، چون طهارت گناهان را به اتمام رسانید، به دست راست کیریا در اعلیٰ علیین بنشست، ۴ و از فرشتگان افضال گردید، بمقدار آنکه اسمی بزرگتر از ایشان به میراث یافته بود. ۵ زیرا به کدامیک از فرشتگان هرگز گفت که «تو پسر من هستی. من امروز تو را تولید نمودم» و ایض: «من او را پدر خواهم بود و او پسر من خواهد بود»؟ ۶ و هنگامی که نخست زاده را باز به جهان می‌آورد می‌گوید که «جمیع فرشتگان خدا او را پرستش کنند». ۷ و در حق فرشتگان می‌گوید که «فرشتگان خود را بادها می‌گرداند و خادمان خود را شعله آتش». ۸ اما در حق پسر: «ای خدا تخت تو تا ابدالاً باد است و عصای ملکوت تو عصای راستی است. (aiōn g165) ۹ عدالت را دوست و شرارت را دشمن می‌داری. بنابراین خدا، خدای تو، تو را به روغش شادمانی بیشتر از رفاقت مسح کرده است.» ۱۰ و (نیز می‌گوید): «توای خداوند، در ابتدا زمین را بنا کردی و افلک مخصوص دستهای تو است. ۱۱ آنها فانی، لکن تو باقی هستی و جمیع آنها چون جامه، مندرس خواهد شد، ۱۲ و مثل ردا آنها را خواهی پیچید و تغییر خواهند یافت. لکن تو همان هستی و سالهای تو تمام نخواهد شد.» ۱۳ و به کدامیک از فرشتگان هرگز گفت: «بنشین بدهست راست من تا دشمنت تو را پایی انداز تو سازم؟» ۱۴ آیا همگی ایشان روح‌های خدمتگذار نیستند که برای خدمت آنانی که وارث نجات خواهند شد، فرستاده می‌شوند؟

۱۵ لهذا لازم است که به دقت بليغ تر آنچه راشنديم گوش دهيم، مبادا که از آن ريده شويم. ۱۶ زیرا هر گاه كلامي که بوساطت فرشتگان گفته شد برقار گردید، بقسمی که هر تجاوز و تعاقلي را جراي عادل می‌رسيد، ۱۷ پس ما چگونه رستگار گرديم اگر از چنین نجاتي عظيم غافل باشيم؟ که در ابتدا تکلم به آن از خداوند بود و بعد کسانی که شنيدند، بر ما ثابت گردانيدند؛ ۱۸ درحالتي که خدا نيز با ایشان شهادت می‌داد به آيات و معجزات و انواع قوات و عطايات روح القدس بحسب اراده خود. ۱۹ زیرا عالم آينده‌ای را که ذکر آن را می‌کنیم مطبع فرشتگان نساخت. ۲۰ لکن کسی در موضوعي شهادت داده، گفت: «چيس است انسان که او را بخاطر آوري یا پسر انسان که از او تفقد نمایي؟ ۲۱ او را از فرشتگان اندکي پستتر قرار دادی و تاج جلال و اکرام بر سر او نهادی و او را بر اعمال دستهای خود گماشتی. ۲۲ همه‌چیز را زیر پایهای اونهادی.» پس چون

۵ زیرا که هر رئیس کهنه از میان آدمیان گرفته شده، برای آدمیان مقرر می شود در اموراللهی تا هدایا و قربانی ها برای گناهان بگذراند؛ ۲ که با جاهلان و گمراهان می تواند ملایمیت کند، چونکه او نیز در کمزوری گرفته شده است. ۳ و به سبب این کمزوری، او را لازم است چنانکه برای قوم، همچنین برای خویشتن نیز قربانی برای گناهان بگذراند. ۴ و کسی این مرتبه را برای خودنی گردید، مگر وقتی که خدا او را بخواهد، چنانکه هارون را. ۵ و همچنین مسیح نیز خود را جلال نداد که رئیس کهنه بشود، بلکه او که به وی گفت: «تو پسر من هستی؟ من امروز تو را تولید نمودم.» ۶ چنانکه در مقام دیگر نیز می گوید: «تو تا به ابد کاهن هستی بر رتبه ملکیصدق.» (aiōn) ۷ و او در ایام پشتی خود، چونکه با فریادشید و اشکها نزد او که به رهانیدنش از موت قادر بود، تضرع و دعای پسیار کرد و به سبب تقوای خویش مستجاب گردید، ۸ هرچند پرسریود، به مصیبتهایی که کشید، اطاعت را آموخت ۹ و کامل (aiōnios) شده، جمیع مطیعان خود را سبب نجات جاودانی گشت.

۱۰ و خدا او را به رئیس کهنه مخاطب ساخت به رتبه ملکیصدق. (g166) ۱۱ که درباره او ما را سخنران پسیار است که شرح آنها مشکل می باشد چونکه گوشاهای شماستگین شده است. ۱۲ زیرا که هرچند با این طول زمان شما را می پاید معلمان باشید، باز محتاجید که کسی اصول و مبادی الہامات خدا را به شما بیاموزد و محتاج شیر شدید نه غذای قوی. ۱۳ زیرا هر که شیرخواره باشد، در کلام عدالت ناآزموده است، چونکه طفل است. ۱۴ اما غذای قوی از آن بالغان است که حواس خود را به موجب عادت، ریاضت داده اند تا تمیز نیک و بدرا بکنند.

۶ بنابراین، از کلام ابتدای مسیح درگذشته، به سوی کمال سبقت بجوییم و باز دیگر بنیادتوبه از اعمال مرده و ایمان به خدا نهیم، (aiōnios) ۷ تعییدها و نهادن دستها و قیامت مردگان داوری جاودانی را. (g166) ۸ و این را بهجا خواهیم آورده‌ر گاه خدا اجازت دهد. ۹ زیرا آنکه یک بار منور گشتند و لذت کلام نیکوی خدا و قوات عالم آینده را روح القدس گردیدند ۱۰ و لذت کلام نیکوی خدا و قوات عالم آینده را چشیدند، (aiōn g165) ۱۱ اگر بیفتد، محال است که ایشان را باز دیگر برای توبه تازه سازند، در حالتی که پسر خدا را برای خود باز مصلوب می کنند و او را بی حرمت می سازند. ۱۲ زیرا زمینی که بارانی را که بارها بر آن می افتد، می خورد و نباتات نیکو برای فلاحان خود می رویاند، از خدا برکت می یابند. ۱۳ لکن اگر خار و خسک می رویاند، متربک و قرین به لعنت و در آخر، سوخته می شود. ۱۴ اما عزیزان در حق شما چیزهای بهتر و قرین نجات را یقین می داریم، هرچند بدینظر سخن می گوییم. ۱۵ زیرا خدا بی انصاف نیست که عمل شما و آن محبت را که به اسم او از خدمت مقدسین که در آن مشغول بوده و هستید ظاهر کرده‌اید، فراموش کنند. ۱۶

۱۷ از آنرو که در مسیح شریک گشته‌ایم اگر به ابتدای اعتماد خود تا به انتهای ساخت متمسک شویم. ۱۸ چونکه گفته می شود: «امروز اگر آزار او را بشنوید، دل خود را سخت مسازید، چنانکه در وقت جنبش دادن خشم او.» ۱۹ پس که بودند که شنیدند و خشم او راجبنش دادند؟ آیا تمام آن گروه بودند که بواسطه موسی از مصر بیرون آمدند؟ ۲۰ و به که تا مدت چهل سال خشمگین می بود؟ آیا نه به آن عاصیانی که بدنها ایشان در صحراء ریخته شد؟ ۲۱ و درباره که قسم خورد که به آرامی من داخل نخواهند شد، مگر آنانی را که اطاعت نکردند؟ ۲۲ پس دانستیم که به سبب بی ایمانی نتوانستند داخل شوند.

۴ پس بررسیم مبادا با آنکه وعده دخول در آرامی وی باقی می باشد، ظاهر شود که احدی از شما قادر شده باشد. ۲۳ زیرا که به ما نیز به مثال ایشان بشارت داده شد، لکن کلامی که شنیدند بدیشان نفع نبخشید، از اینرو که باشوند گان به ایمان متحد نشتدند. ۲۴ زیرا ما که ایمان آورده‌یم، داخل آن آرامی می گردیم، چنانکه گفته است: «در خشم خود قسم خوردم که به آرامی من داخل نخواهند شد.» و حال آنکه اعمال او از آفرینش عالم به اتمام رسیده بود. ۲۵ و در مقامی درباره روز هفتم گفت که «در روز هفتم خدا از جمیع اعمال خود آرامی گرفت.» ۲۶ و باز این مقام که «به آرامی من داخل نخواهند شد.» پس چون باقی است که بعضی داخل آن بشوند و آنانی که پیش بشارت یافند، به سبب نافرمانی داخل نشتدند، ۲۷ گفت، چنانکه پیش مذکور شد که «امروز اگر آزار او را بشنوید، دل خود راسخت مسازید.» ۲۸ زیرا اگر بیوش ایشان را آرامی داده بود، بعد از آن دیگر را ذکر نمی کرد. ۲۹ پس برای قوم خدا آرامی سبт باقی می ماند. ۳۰ زیاه رکه داخل آرامی او شد، او نیز از اعمال خود بیارمید، چنانکه خدا از اعمال خویش. ۳۱ پس جد و جهد بکم که تا به آن آرامی داخل شویم، مبادا کسی در آن نافرمانی عبرت آمیز بیفتد. ۳۲ زیرا کلام خدا نزده و مقدار و بزنده تر است از هر شمشیر دور و فوروونده تا جدا کند نفس روح و مفاسد و مغار را و ممز افکار و نیتهاي قلب است، ۳۳ و هیچ خلاقت از نظر او مخفی نیست بلکه همه‌چیز در چشمان او که کار ما باوی است، برهنه و منکشف می باشد. ۳۴ پس چون رئیس کهنه عظیمی داریم که از آسمانها درگذشته است یعنی عیسی، پسر خدا، اعتراف خود را محکم بداریم. ۳۵ زیرا رئیس کهنه‌ای نداریم که نتوان همدرد ضعفهای مابشود، بلکه آزموده شده در هر چیز به مثال مابدون گانه. ۳۶ پس با دلیی نزدیک به تخت فیض بیاییم تا رحمت بیاییم و فیضی را حاصل کنیم که در وقت ضرورت (ما را) اعانت کنند.

لکن آزوی این داریم که هر یک از شما همین جد و جهد را برای یقین کامل امید تا به انتها ظاهر نمایند، ۱۲ و کاهل مشوید بلکه اقدا کنید آنانی را که به ایمان و صبروارث وعده‌ها می‌باشند. ۱۳ زیرا وقتی که خدا به ابراهیم وعده داد، چون به بزرگتر از خود قسم نتوانست خورد، به خود قسم خورده، گفت: ۱۴ «هرایه من تو را برکت عظیمی خواهم داد و تو را بی‌نهایت کثیرخواهم گردانید.» ۱۵ و همچنین چون صبر کرد، آن وعده را یافت. ۱۶ زیرا مردم به آنکه بزرگ‌تر است، قسم می‌خورند و نهایت هر مخاصمه ایشان قسم است تا اثبات شود. ۱۷ از اینرو، چون خدا خواست که عدم تغییر اراده خود را به وارثان وعده به تاکید بی‌شمار ظاهر سازد، قسم در میان آورد. ۱۸ تا به دو امر بی‌تغییر که ممکن نیست خدادار مرد آنها دروغ گوید، تسلی قوی حاصل شود برای ما که پناه بردیم تا به آن امیدی که در پیش ما گذارده شده است تمسک جوییم، ۱۹ و آن را مثل لکنگری برای جان خود ثابت و پایداریم که در درون حجاب داخل شده است، ۲۰ جایی که آن پیشوپ برای ما داخل شد یعنی عیسی که بر رتبه ملکیصدق، رئیس کهنه گردید تابا الاباد. (aiōn g165)

۷ زیرا این ملکیصدق، پادشاه سالیم و کاهن خدای تعالی، هنگامی که ابراهیم از شکست دادن ملوک، مراجعت می‌کرد، او راستقبال کرده، بدو برکت داد. ۲ و ابراهیم نیز از همه چیزها دهیک بدو داد؛ که او اول ترجمه شده «پادشاه عدالت» است و بعد ملک سالیم نیز یعنی «پادشاه سلامتی». ۳ بی‌پدر و بی‌مادر و بی‌نسب نامه و بدون ابتدای ایام و انتهای حیات بلکه به شبیه پسر خدا شده، کاهن دایمی می‌ماند. ۴ پس ملاحظه کنید که این شخص چقدر بزرگ بود که ابراهیم پاتریارخ نیز از بهترین غایم، دهیک بدو داد. ۵ و اما از اولاد لاوی کسانی که کاهن را می‌یابند، حکم دارند که از قوم بحسب شریعت دهیک بگیرند، یعنی از برادران خود، با اینکه ایشان نیز از صلب ابراهیم بدبید آمدند. ۶ لکن آن کس که نسبتی بدیشان نداشت، از ابراهیم دهیک گرفته و صاحب وعده‌ها را برکت داده است. ۷ و بدون هر شببه، کوچک از بزرگ برکت داده می‌شود. ۸ و در اینجا مردمان مردی دهیک می‌گیرند، اما در آنجا کسی که بر زنده بودن وی شهادت داده می‌شود. ۹ حتی آنکه گویا می‌توان گفت که بوساطت ابراهیم از همان لاوی که دهیک می‌گیرد، دهیک گرفته شد، ۱۰ زیرا که هنوز در صلب پدر خود بود هنگامی که ملکیصدق او را استقبال کرد. ۱۱ و دیگر اگر از کاهنات لاوی، کمال حاصل می‌شد (زیرا قوم شریعت را بر آن یافتند)، باز چه احتیاج می‌بود که کاهنی دیگر بر رتبه ملکیصدق مبعوث شود و مذکور شود که بر رتبه هارون نیست؟ ۱۲ زیرا هر گاه کاهن تغییر می‌پذیرد، البته شریعت نیز تبدیل می‌یابد. ۱۳ زیرا او که این سخنان در حق وی گفته می‌شود، از سبط دیگر ظاهر شده است که احتمی از آن، خدمت قربانگاه را نکرده است. ۱۴ زیرا واضح است که خداوند ماز سبط

یهودا عهدی تازه استوار خواهم نمود. ۹ نه مثل آن عهدی که با پدران ایشان بستم، در روزی که من ایشان را دستگیری نمودم تا از زمین مصر برآردم، زیرا که ایشان در عهد من ثابت نماندند. پس خداوند می‌گوید من ایشان را واگذاردم. ۱۰ خداوند می‌گوید این است آن عهدی که بعد از آن ایام با خادان اسرائیل استوار خواهم داشت که احکام خود را در خاطر ایشان خواهم نهاد و بدل ایشان مقوم خواهم داشت و ایشان را خداخواهم بود و ایشان مرا قوم خواهند بود. ۱۱ و دیگر کسی همسایه و پیرادر خود را تعليم نخواهدداد و نخواهد گفت خداوند را بشناس زیرا که همه از خود و بزرگ مرا خواهند شناخت. ۱۲ زیرا تقصیرهای ایشان ترحم خواهم و گناهانش را دیگر به یاد نخواهم آورد. ۱۳ پس چون «تازه» گفت، اول را کهنه ساخت؛ و آنچه کهنه و پیر شده است، مشرف بر زوال است.

۹ خلاصه آن عهد اول را نیز فرایض خدمت و قدس دنیوی بود. ۲ زیرا خیمه اول نصب شد که در آن بود چراغدان و میز و نان تقدمه، و آن به قدس مسمی گردید. ۳ و در پشت پرده دوم بود آن خیمه‌ای که به قدس القداس مسمی است، ۴ که در آن بود مجمره زین و تابوت شهادت که همه اطرافش به طلا آراسته بود؛ و در آن بود حقه طلا که پر از من بود و عصای هارون که شکوفه آورده بود و دو لوح عهد. ۵ و بر آن کربویان جلال که بر تخت رحمت سایه گستر می‌بودند والان جای تفصیل آنها نیست. ۶ پس چون این چیزها بدینظر آراسته شد، کهنه بجهت ارادی لوازم خدمت، پوسه به خیمه اول درمی‌آید. ۷ لکن در دوم سالی یک مرتبه رئیس کهنه‌تهها داخل می‌شود؛ و آن هم نه بدون خونی که برای خود و برای جهالات قوم می‌گذراند. ۸ که به این همه روح القدس اشاره می‌نماید بر اینکه مادامی که خیمه اول برپاست، راه مکان اقدس ظاهر نمی‌شود. ۹ و این مثلى است برای زمان حاضر که بحسب آن هدایا موقوف نمی‌شد چونکه عبادت‌کنندگان، بعد از آنکه یک بار پاک شدند، دیگر حس گناهان را در ضمیر نمی‌توانند هر سال به همان قربانی هایی که پیوسته می‌گذرانند، تقریب جویندگان را کامل گردانند. ۱۰ والا آیا گذرانیدن آنها مختلفه، فقط فرایض جسدی است که تا زمان اصلاح مقرر شده است.

۱۱ لیکن مسیح چون ظاهر شد تا رئیس کهنه عتمهای آینده باشد، به خیمه بزرگتر و کاملتر و ناساخته شده پدست یعنی که از این خلقت نیست، ۱۲ و نه به خون بزها و گوساله‌ها، بلکه به خون خود، یک مرتبه فقط به مکان اقدس داخل شد و فدیه ابدی را یافت.

۱۳ (aiōnios g166) زیرا هر گاه خون بزها و گاوان و خاکستر گوساله چون بر آلدگان پاشیده می‌شود، تا به طهارت جسمی مقدس می‌شود، ۱۴ پس آیا چند مرتبه زیاده، خون مسیح که به روح ازلی خوبیشتن را بی عیب به خدا گذرانید، ضمیر شما را از اعمال مرده ظاهر نخواهد ساخت تا خدای زنده را خدمت نمایید؟ ۱۵ و از این جهت او متوسط عهد تازه‌ای است تا چون موت برای کفاره تقصیرات عهد اول بقوع آمد، خوانده شدگان

نفس من باوی خوش نخواهد شد.» ۲۹ لکن ما از مرتدان نیستیم تا هلاک شویم، بلکه از ایمانداران تا جان خود را دریابیم.

۱۱ پس ایمان، اعتماد بر چیزهای امید داشته شده است و برهان چیزهای نادیده. زیرا که به این، برای قدمًا شهادت داده شد. ۳ به ایمان فهمیده‌ایم که عالم‌ها به کلمه خدامرتب گردید، حتی آنکه چیزهای دیدنی از چیزهای نادیدنی ساخته شد. (aiōn g165) ۴ به ایمان هایل قریانی نیکوتراز قانون را به خدا گذرانید و بهسب آن شهادت داده شد که عادل است، به آنکه خدا به هدایای او شهادت می‌دهد؛ و بهسب همان بعد از مردن هنوزگوینده است. ۵ به ایمان خنخه منتقل گشت تا موت را نبیندو نایاب شد چراکه خدا او را منتقل ساخت زیرا قبل از انتقال وی شهادت داده شد که رضامندی خدا را حاصل کرد. ۶ لیکن بدون ایمان تحقیل رضامندی او محال است، زیرا هرکه تقرب به خدا جوید، لازم است که ایمان آورد بر اینکه اوhest و جویندگان خود را جزا می‌دهد. ۷ به ایمان نوح چون درباره اموری که تا آن وقت دیده نشده، الهام یافته بود، خداترس شده، کشته‌ای بجهت اهل خانه خود بساخت و به آن، دنیا را ملزم ساخته، وارت آن عدالتی که از ایمان است گردید. ۸ به ایمان ابراهیم چون خوانده شد، اطاعت نمود و پیرون رفت به سمت آن مکانی که می‌باشد به میراث یابد. پس پیرون آمد ونمی دانست به کجا می‌رود. ۹ و به ایمان در زمین وعده مثل زمین بیگانه غربت پذیرفت و درخیمه‌ها با اصحاب و یعقوب که در میراث همین وعده شریک بودند مسکن نمود. ۱۰ زانرو که متربق شهری بانبیاد بود که معمار و سازنده آن خداست. ۱۱ به ایمان خود ساره نیز قوت قبول نسل یافت و بعد از انقضای وقت زایید، چونکه وعده‌دهنده را امین دانست. ۱۲ و از این سبب، ازیک نفر و آن هم مرده، مثل ستارگان آسمان، کثیرو مانند ریگهای کنار دریا، بی شمار زایید شدند. ۱۳ در ایمان همه ایشان فوت شدند، درحالیکه وعده‌ها را نیافریده بودند، بلکه آنها را از دوردیده، تحت گفتند و اقرار کردند که بر روی زمین، بیگانه و غربت بودند. ۱۴ زیرا کسانی که همچنین می‌گویند، ظاهر می‌سازند که در جستجوی وطنی هستند. ۱۵ و اگر جای را که از آن مرنده، مثل ستارگان آسمان، کثیرو مانند ریگهای کنار دریا، بی شمار بگردند. ۱۶ لکن الحال مشتاق وطنی نیکوترا یعنی (وطن) سماوی هستند و از اپر خدا از ایشان عار ندارد که خدای ایشان خوانده شود، چونکه برای ایشان شهری مهیا ساخته است. ۱۷ به ایمان ابراهیم چون امتحان خواهد شد. ۱۹ چونکه بقین دانست که خدا قادر بربرانگیزیاند از اموات است و همچنین او را در مغلی از اموات نیز باریافت. ۲۰ به ایمان اصحاب نیز یعقوب و عیسو را در امور آینده برکت داد. ۲۱ به ایمان یعقوب در وقت

را مکرر می‌گذراند که هرگز رفع گناهان را نمی‌تواند کرد. ۱۲ لکن او چون یک قریانی برای گناهان گذرانید، بدست راست خدابنشست تا ابدالاً باد. ۱۳ و بعد از آن منتظر است تادشنانتش پای انداز او شوند. ۱۴ از آنرو که به یک قریانی مقدسان را کامل گردانیده است تا ابدالاً باد. ۱۵ و روح القدس نبیرای ما شهادت می‌دهد، زیرا بعد از آنکه گفته بود: ۱۶ «این است آن عهده که بعد از آن ایام بایشان خواهم بست، خداوند می‌گوید احکام خود را در دلهای ایشان خواهم نهاد و بر ذهن ایشان مرقوم خواهم آورد.» ۱۸ اما جایی که آمربش اینها هست، دیگر قریانی گناهان نیست. ۱۹ پس ای برادران، چونکه به خون عیسی دلیری داریم تا به مکان اقدس داخل شویم ۲۰ از طریق تازه و زنده که آن را بجهت ما از میان پرده یعنی جسم خود مهیا نموده است، ۲۱ و کاهنی بزرگ را بر خانه خدا پاشیده و بدنها خود را به آب پاک غسل داده، نزدیک بیاییم؛ ۲۲ و اعتراض امید را محکم نگاه داریم زیرا که وعده‌دهنده امین است. ۲۴ و ملاحظه یکدیگرا بنماییم تا به محبت و اعمال نیکو تغییب نماییم. ۲۵ از با هم آمدن در جماعت غافل نشویم چنانکه بعضی را عادت است، بلکه یکدیگر را نصیحت کنیم و زیادتر به اندازهای که می‌بینید که آن روز نزدیک می‌شود. ۲۶ زیرا که بعد از پذیرفتن معروف راستی اگر عدم گناهکار شویم، دیگر قریانی گناهان باقی نیست، ۲۷ بلکه انتظار هولناک عذاب و غیرت آتشی که مخالفان را فرو خواهد برد. ۲۸ هرکه شریعت موسی را خوار شمرد، بدون رحم به دویا سه شاهد کشته می‌شود. ۲۹ پس به چه مقدار گمان می‌کنید که آن کس، مستحق عقوبات سخت تر شمرده خواهد شد که پسر خدا را پایمال کرد و خون عهده را که به آن مقدس گردانیده شد، ناپاک شمرد و روح نعمت را بی حرمت کرد؟ ۳۰ زیرا می‌شناشیم او را که گفته است: «خداؤند می‌گوید انتقام از آن من است؛ من مکافات خواهم داد.» و ایض: «خداؤند قوم خود را داوری خواهد نمود.» ۳۱ افتادن بدستهای خدای زنده چیزی هولناک است. ۳۲ ولیکن ایام سلف را به یاد آورید که بعد از آنکه منور گردید، متحمل مجاهدهای عظیم از دردها شدید، ۳۳ چه از اینکه از دشمناهها و حزمات تماسای مردم می‌شدید، و چه از آنکه شریک با کسانی می‌بودید که در چنین چیزها بسرمی بردند. ۳۴ زیرا که با اسیران نیز همدردمی بودید و تاراج اموال خود را نیز به خوشی می‌پذیرفته‌ید، چون دانستید که خود شما را درآسمان مال نیکوترا و باقی است. ۳۵ پس ترک مکنید دلیری خود را که مقرر به مجازات عظیم می‌باشد. ۳۶ زیرا که شما را صبر لازم است تاوارده خدا را بجا آورده، و عده را بیایید. ۳۷ زیرا که «بعد از اندک زمانی، آن آینده خواهد آمد و تاخیر خواهد نمود.» ۳۸ لکن عادل به ایمان زیست خواهد نمود و اگر مرتد شود

مردن خود، هریکی از پسران یوسف را بركت داد و بر سر عصای خود سجدede کرد. ۲۲ به ایمان یوسف در حین وفات خود، از خروج بنی اسرائیل اخبار نمود و درباره استخوانهای خود وصیت کرد. ۲۳ به ایمان موسی چون متولد شد، والدینش او را طفلی جملی یافته، سه ماه پنهان کردند و از حکم پادشاه بیم نداشتند. ۲۴ به ایمان چون موسی بزرگ شد، ابا نمود از اینکه پسر دختر فرعون خوانده شود، ۲۵ و ذلیل بودن با قوم خدا را پسندیده تر داشت از آنکه لذت اندک زمانی گناه را ببرد؛ ۲۶ و عار مسیح را دادنی بزرگتر از خزانی مصر پنداشت زیرا که به سوی مجازات نظر می‌داشت. ۲۷ به ایمان، مصر را ترک کرد و از غضب پادشاه نرسید زیرا که چون آن نادیده را بدید، استوار ماند. ۲۸ به ایمان، عید فصح و پاشیدن خون را بعمل آورد تا هلاک کننده نخستstadگان، بر ایشان دست نگذارد. ۲۹ به ایمان، از بحر قلزم به خشکی عبور نمودند و اهل مصر قصد آن کرده، غرق شدند. ۳۰ به ایمان حصار اریحا چون هفت روز آن راطوف کرده بودند، به زیر افتاد. ۳۱ به ایمان، راحاب فاحشه با عاصیان هلاک نشد زیرا که جاسوسان را به سلامتی پذیرفته بود. ۳۲ و دیگرچه گویم؟ زیرا که وقت مرا کفاف نمی‌دهد که از جدعون و باراق و شمشون و یفتاخ و داود و سموئیل و انبیا اخبار نمایم، ۳۳ که از ایمان، تسخیر ممالک کردن و به اعمال صالحه پرداختند و عده‌ها را پذیرفته و دهان شیران را بستند، ۳۴ سورت آتش را خاموش کردند و از دم شمشیرها رسنگار شدند و از ضعف، توانایی یافتند و در جنگ شجاع شدند و لشکرهای غربیارا مهزم ساختند. ۳۵ زنان، مردگان خود را به قیامتی بازیافتدند، لکن دیگران معدب شدند و خلاصی را قبول نکردند تا به قیامت نیکوتربستند. ۳۶ و دیگران از استهارها و تازیانه‌ها بلکه از بندها و زنان آزموده شدند. ۳۷ سنگسار گردیدند و با اره دوپاره گشتند. تجربه کرده شدند و به شمشیر مقتول گشتند. در پوستهای گوسفندان و براها محتاج و مظلوم و ذلیل و آواره شدند. ۳۸ آنانی که جهان لایق ایشان نبود، در صحراءها و کوهها و مغاره‌ها و شکافهای زمین پراکنده گشتند. ۳۹ پس جمیع ایشان با اینکه از ایمان شهادت داده شدند، وعده را نیافتدند. ۴۰ زیرا خدا برای ماجیزی نیکوتربستی کرده است تا آنکه بدون ما کامل نشوند.

۱۲ تادیب الهی بنابراین چونکه ما نیز چنین ابر شاهدان را گردآورد خود داریم، هر بار گران و گناهی را که ما را سخت می‌پیچد دور بکیم و باصیر در آن میدان که پیش روی ما مقرر شده است بدویم، ۲ و به سوی پیشاوا و کامل کننده ایمان یعنی عیسی نگران باشیم که بجهت آن خوشی که پیش او موضوع بود، بی‌حرمتی را ناپیز شمرده، متحمل صلیب گردید و به دست راست تخت خدا نشسته است. ۳ پس تفکر کدید در او که متحمل چنین مخالفتی بود که از گناهکاران به او پیدی آمد، می‌داد در جانهای خود ضعف کرده، خسته شوید. ۴ هنوز در جهاد با گناه تا به

دیگرشاره است از تبدیل چیزهایی که جنبانیده می‌شود، مثل آنهاست که ساخته شد، تا آنهاست که جنبانیده نمی‌شود باقی ماند. ۲۸ پس چون همه مرشدان خود و جمیع مقدسین راسلام برسانید؛ و آنایی که از ایتالیا هستند، به شامسلام می‌رسانند. ۲۹ همگی شما را فیض باد. آمين.

۱۳ محبت برادرانه برقرار باشد؛ ۲ و از غریب‌نوازی غافل مشوید زیرا که

به آن بعضی نادانسته فرشتگان را ضیافت کردند. ۳ اسیران را بخاطر آرید

مثل همندان ایشان، و مظلومان را چون شما نیز در جسم هستید. ۴ نکاح

به هر وجه محترم باشد و بسترش غیرنجس زیرا که فاسقان و زانیان را خدا

داوری خواهد فرمود. ۵ سیرت شما از محبت نقره خالی باشد و به آنچه

دارید قناعت کنید زیرا که او گفته است: «تو را هرگز رها نکنم و تو را ترک

نخواهم نمود.» ۶ بنابراین ما با دلیری تمام می‌گوییم: «خداآوند مددکننده

من است و ترسان نخواهم بود. انسان به من چه می‌کند؟» ۷ مرشدان خود

را که کلام خدا را به شما بیان کردنند بخاطر دارید و انجام سیرت ایشان

راملاحظه کرده، به ایمان ایشان اقتدا نمایید. ۸ عیسی مسیح دیروز و

امروز و تا ابدالاباد همان است. (aiōn g165) ۹ از تعلیمهای مختلف و

غیری از جا برده مشوید، زیرا بهتر آن است که دل شما به فیض استوار

شود و نه به خواهکهایی که آنانی که در آنهاسلوک نمودند، فایده نیافتد.

۱۰ مذهبی داریم که خدمت گذاران آن خیمه، اجازت ندارند که از آن

بخورند. ۱۱ زیرا که جسدی‌های آن حیواناتی که رئیس کنه خون آنها را به

قدس‌الاقداس برای گناه می‌برد، بیرون از لشکرگاه سوخته می‌شود. ۱۲

بنابراین، عیسی نیزتاً قوم را به خون خود تقاضی نماید، بیرون دروازه عذاب

کشید. ۱۳ لهذا عار او را برگرفته، بیرون از لشکرگاه به سوی او برویم. ۱۴

زانو که در اینجا شهری باقی نداریم بلکه آینده را طالب هستیم. ۱۵ پس

بوسیله او قربانی تسبیح را به خدابگذرانیم، یعنی ثمره لبهای را که به اسم

او معترف باشند. ۱۶ لکن از نیکوکاری و خیرات غافل مشوید، زیرا خدا به

همین قربانی‌ها راضی است. ۱۷ مرشدان خود را اطاعت و انقیاد نمایید

زیرا که ایشان پاسبانی جانهای شما را می‌کنند، چونکه حساب خواهند

داد تا آن را به خوشی نه به ناله به جا آورند، زیرا که این شما را مغاید

نیست. ۱۸ برای ما دعا کنید زیرا ما را یقین است که ضمیر خالص داریم

و می‌خواهیم در هر امر رفارتیکو نماییم. ۱۹ و بیشتر التماس دارم که چنین

کنید تا زودتر به نزد شما باز آورده شوم. ۲۰ پس خدای سلامتی که شبان

اعظم گوسفندان یعنی خداوند ما عیسی را به خون عهدابدی از مردگان

برخیزایند، (aiōnios g166) ۲۱ شما را در هر عمل نیکو کامل گرداناد تا

ازاده او را به جا آورید و آنچه منظور نظر او باشد، در شما بعمل آورده بوساطت

عیسی مسیح که او را ابدالاباد جلال باد. آمين. ۲۲ (aiōn g166)

لکن ای برادران از شما التماس دارم که این کلام نصیحت‌آمیز را متحمل

شوید زیرا مختص‌تری نیز به شما نوشته‌ام. ۲۳ بدانید که برادرما تیمتواوس

فریب دهد، پرستش او باطل است. ۲۷ پرستش صاف و بی عیب نزد خدا و پدر این است که ایمان و بیوه زنان را در مصیبت ایشان تقدیم کنند و خود را از آلایش دنیا نگاه دارند.

۲ ای برادران من، ایمان خداوند ما عیسی مسیح، رب الجلال را با ظاهریتی مدارید. ۲ زیرا اگر به کنیسه شما شخصی با انگشتی زین و لباس نفیس داخل شود و فقیری نیز با پوشش تاپاک درآید، ۳ و به صاحب لباس فاخر متوجه شده، گویید: «اینجا نیکو بنشین» و به فقیر گویید: «تو در آنجا بایست یا زیر پای انداز من بنشین!» ۴ آیا در خود متربد نیستید و داروان خیالات فاسد نشده‌اید؟ ۵ ای برادران عزیز، گوش دهید. آیا خدا فقیران این جهان را برنگزیده است تا دولتمند در ایمان و وارث آن ملکوتی که به محبان خود وعده فرموده است بشنوید؟ ۶ لکن شما فقیر را حقیر شمرده‌اید. آیا دولتمندان بر شما ستم نمی کنند و شما را در محکمه هائی کشند؟ ۷ آیا ایشان به آن نام نیکو که بر شما نهاده شده است کفر نمی گویند؟ ۸ اما اگر آن شریعت ملوکانه را برسحب کتاب بهجا آورید یعنی «همسایه خود را مثل نفس خود محبت نما» نیکو می کنید. ۹ لکن اگر ظاهریتی کنید، گناه می کنید و شریعت شما را به خطکاری ملزم می سازد. ۱۰ زیرا هر که تمام شریعت را نگاه دارد و در یک جزو بلغم، ملزم می باشد. ۱۱ زیرا او که گفت: «زنا ممکن»، نیزگفت: «قتل ممکن». ۱۲ پس هرچند زنا نتکنی، اگر قتل کردی، از شریعت تجاوز نمودی. ۱۳ همچنین سخن گویید و عمل نماید مانند کسانی که برایشان داوری به شریعت آزادی خواهد شد. ۱۴ زیرا آن داوری بی رحم خواهد بود برکسی که رحم نکرده است و رحم بر داوری مفتخریمی شود. ۱۵ ای برادران من، چه سود دارد اگر کسی گوید: «ایمان دارم» و قیچی که عمل ندارد؟ آیا ایمان می تواند او را نجات بخشند؟ ۱۶ پس اگربرادری یا خواهی برهنه و محتاج خوارک رویزینه باشد، ۱۷ و کسی از شما بدیشان گوید: «به سلامتی بروید و گرم و سیر شوید»، لیکن مایحتاج بدن را بدیشان ندهد، چه نفع دارد؟ ۱۸ همچنین ایمان نیز اگر اعمال ندارد، در خود مرده است. ۱۹ بلکه کسی خواهد گفت: «تو ایمان داری و من اعمال دارم. ایمان خود را بدون اعمال به من پنما و من ایمان خود را از اعمال خود به تو خواهم نمود.» ۲۰ تو ایمان داری که خدا واحد است؟ نیکو می کنی! شیاطین نیز ایمان دارند و می لرزند! و لیکن ای مرد باطل، آیا می خواهی دانست که ایمان بدون اعمال، باطل است؟ ۲۱ آیا پدر ما ابراهیم به اعمال، عادل شمرده نشد و قیچی که پسر خود اسحاق را به قربانگاه گذراند؟ ۲۲ می بینی که ایمان با اعمال او عمل کرد و ایمان از اعمال، کامل گردید. ۲۳ و آن نوشته تمام گشت که می گوید: «ابراهیم به خدا ایمان آورد و برای او به عدالت محسوب گردید»، و دوست خدا نامیده شد. ۲۴ پس می بینید که انسان از اعمال عادل شمرده می شود، نه از ایمان تنها. ۲۵ و همچنین آیا

۱ یعقوب که غلام خدا و عیسی مسیح خداوند است، به دوازده سبط های گوناگون مبتلا شوید، کمال خوشی دانید. ۲ ای برادران من، وقتی که در تجربه ای گوناگون شما صبر را پیدا می کنند. ۳ لکن صبر را عمل تام خود باشد تاکامل و تمام شوید و محتاج هیچ چیز نباشد. ۴ واگر از شما کسی محتاج به حکمت باشد، سوال بکند از خدایی که هر کس را به سخاوت عظامی کند و ملامت نمی نماید و به او داده خواهد شد. ۵ لکن به ایمان سوال بکند و هرگز شک تکندازیرا هر که شک کند، مانند موج دریاست که از یارانده و ملاتظم می شود. ۶ زیرا چنین شخص گمان نرد که از خداوند چیزی خواهد یافت. ۷ مرد دودل در تمام رفتار خود ناپایدار است. ۸ لکن برادر مسکین به سرافرازی خود فخر نماید، ۹ و دولتمند از مسکن خود، زیرا مثل گل علف در گذر است. ۱۰ از آترو که آفتاب با گرمی طلوع کرده، علف را خشکانید و گلش به زیر افتداده، حسن صورتش زایل شد. به همینطور شخص دولتمند نیز در راههای خود، پژمرده خواهد گردید. ۱۱ خوشبحال کسی که متحمل تجربه شود، زیرا که چون آزموده شد، آن تاج حیاتی را که خداوند به محبان خود وعده فرموده است خواهد یافت. ۱۲ هیچ کس چون در تجربه می افتد و قیچی که شهوت وی او را می کشد و فریفته می سازد. ۱۳ پس شهوت آبستن شده، گناه را می زاید و گناه به انجام رسیده، موت را تولید می کند. ۱۴ ای برادران عزیز من، گمراه مشید! ۱۵ هر بخشنیدگی نیکو و هر بخشنیش کامل از بالا است و نازل می شود از پدر نورها که نزد او هیچ تبدیل و سایه گردش نیست. ۱۶ او محض اراده خود ما را بوسیله کلمه حق تولید نمود تا چون نویر مخلوقات او باشیم. ۱۷ بنابراین، ای برادران عزیز من، هر کس در شریدن تند و در گفتن آهسته و در خشم سست باشد. ۱۸ زیرا خشم انسان عدالت خدا را به عمل نمی آورد. ۱۹ پس هر نجاست و افروزی شر را دور کنید و با فروتنی، کلام کاشته شده را پیدا نماید که قادر است که جانهای شما را نجات بخشد. ۲۰ لکن کنندگان کلام باشید نه فقط شوندگان که خود را فرب می دهند. ۲۱ زیرا اگر کسی کلام را بشنود و عمل نکند، شخصی را ماند که صورت طبیعی خود را در آینه می نگرد. ۲۲ زیرا خود رانگریست و رفت و فور فراموش کرد که چطور شخصی بود. ۲۳ لکن کسی که بر شریعت کامل آزادی چشم دوخت و در آن ثابت ماند، او چون شنونده فراموشکار نمی باشد، بلکه کننده عمل پس او در عمل خود مبارک خواهد بود. ۲۴ اگر کسی از شما گمان برد که پرستنده خدا است و عنان زبان خود را نکشد بلکه دل خود را

راحاب فاحشه نیز از اعمال عادل شمرده نشد وقتی که قاصدان را پذیرفته، به راهی دیگر روانه نمود؟ ۲۶ زیرا چنانکه بدن بدون روح مرده است، همچنین ایمان بدون اعمال نیز مرده است.

۳ ای برادران من، بسیار معلم نشود چونکه می‌دانید که بر ما داوری سخت تر خواهد شد. ۲ زیرا همگی ما بسیار می‌لغیم. و اگر کسی در سخن گفتن نلغزد، او مرد کامل است و می‌تواند عنان تمام جسد خود را بکشد. ۳ و اینک لگام را بر دهان اسباب می‌زنیم تا مطیع ما شوند و تمام بدن آنها را برمی‌گردانیم. ۴ اینک کشتها نیز چقدر بزرگ است و از باهای سخت رانده می‌شود، لکن با سکان کوچک به هر طرفی که اراده ناخدا باشد، برگردانیده می‌شود. ۵ همچنان زیان نیز عضوی کوچک است و سخنان کبرآمیز می‌گوید. اینک آتش کمی چه جنگل عظیمی را می‌سوزاند. ۶ وزیان آتشی است! آن عالم نارا می‌سوزاند و از جهنم سوخته است که تمام بدن را می‌آلاید و دایره کائناست را می‌سوزاند و از جهنم سوخته می‌شود! (Geenna g1067) ۷ زیرا که هر طبیعتی از وحش و طور وحشرات و حیوانات بحری از طبیعت انسان رام می‌شود و رام شده است. لکن زیان را کسی از مردمان نمی‌تواند رام کند. شرارتی سرکش و پر از زهر قاتل است! ۸ خدا و پدر را به آن متبارک می‌خوانیم و به همان مردمان را که به صورت خدآفرینه شده‌اند، لعن می‌گوییم. ۹ از یک دهان برکت و لعنت بیرون می‌آید! ای برادران، شایسته نیست که چنین شود. ۱۰ آیا چشمی از یک شکاف آب شیرین و شور جاری می‌سازد؟ ۱۱ یا می‌شودای برادران من که درخت انجیر، زیتون یا درخت مو، انجیر بار آورد؟ و چشمی شور نمی‌تواند آب شیرین را موجود سازد. ۱۲ کیست در میان شما که حکیم و عالم باشد؟ ۱۳ پس اعمال خود را از سریت نیکو به تواضع حکمت ظاهر بسازد. ۱۴ لکن اگر در دل خود حسد تلخ و تعصب دارید، فخر مکنید و به ضدحق دروغ مگویید. ۱۵ این حکمت از بالا نازل نمی‌شود، بلکه دنیوی و نفسانی و شیطانی است. ۱۶ زیرا هرجایی که حسد و تعصب است، درآنجا فتنه و هر امر زشت موجود می‌باشد. ۱۷ لکن آن حکمت که از بالا است، اول طاهر است و بعد صلح آمیز و ملائم و نصیحت‌پذیر و پر از رحمت و میوه‌های نیکو و بی‌تردد و بی‌ربا. ۱۸ و میوه عدالت در سلامتی کاشته می‌شود برای آنانی که سلامتی را بعمل می‌آورند.

۵ هان ای دولتمندان، بجهت مصیبه‌هایی که بر شما وارد می‌آید، گریه و ولوله نمایید. ۶ دولت شما فاسد و رخت شما بیدخوده می‌شود. ۷ طلا و نقره شما را زنگ می‌خورد و وزنگ آنها بر شما شهادت خواهد داد و مثل آتش، گوشت شما را خواهد خورد. شما در زمان آخرخانه اندوخته‌اید. ۸ اینک مرد عمله‌هایی که کشته های شما را درویده‌اند و شما آن را به فریب نگاه داشته‌اید، فریاد برمی‌آورد و ناله‌های دروگران، به گوشهای رب الجنود رسیده است. ۹ بر روی زمین به ناز و کامرانی مشغول بوده، دلهای خود را در یوم قتل پروردید. ۱۰ بر مردادل فتوی دادید و او را به قتل رسانید و با شمامقاومت نمی‌کند. ۱۱ پس ای برادران، تا هنگام آمدن خداوند صبرکنید.

اینک دهقان انتظار می‌کشد برای محصول گرانبهای زمین و برایش صیر می‌کند تا باران اولین و آخرین را بیاورد. ۱۲ شما نیز صبر نمایید و دلهای خود را قوی سازید زیرا که آمدن خداوند نزدیک است. ۱۳ ای برادران، از یکدیگر شکایت مکنید، مبادا بر شما حکم شود. اینک داور بر ایستاده است. ۱۴ ای برادران، نمونه رحمت و صیر را بگیرید از انبیایی که به نام خداوند تکلم نمودند. ۱۵ اینک صابران را خوشحال می‌گوییم و صبراوب

۱۶ از کجا در میان شما جنگها و از کجا نزاکه‌ای دید می‌آید؟ آیا نه از لذت‌های شما که دراعضای شما جنگ می‌کند؟ ۱۷ طمع می‌ورزید و ندارید؛ می‌کشید و حسد می‌نمایید و نمی‌توانید به چنگ آزید؛ و جنگ و جدال می‌کنید و ندارید از این جهت که سوال نمی‌کنید. ۱۸ و سوال می‌کنید و نمی‌پایید، از اینرو که به نیت بد سوال می‌کنید تادر لذات خود

را شنیدهاید و انجام کار خداوند را دانستهاید، زیرا که خداوند بغایت مهربان و کریم است. ۱۲ لکن اول همه‌ای برادران من، قسم مخوبید نه به آسمان و نه به زمین و نه به هیچ سوگند دیگر، بلکه بلی شما بلی باشد و نی شما نی، مبادا در تحکم بیفتید. ۱۳ اگر کسی از شما مبتلای بلاطی باشد، دعاینماید و اگر کسی خوشحال باشد، سرود بخواند. ۱۴ و هرگاه کسی از شما بیمار باشد، کشیشان کلیسا را طلب کند تا برایش دعا نمایند و او را به نام خداوند به روغن تدهین کنند. ۱۵ و دعای ایمان، مریض شما را شفا خواهد بخشید و خداوند او را خواهد برخیزاند، و اگر گناه کرده باشد، از او آمزیده خواهد شد. ۱۶ نزد یکدیگریه گناهان خود اعتراف کنید و برای یکدیگر دعا کنید تا شفا یابید، زیرا دعای مرد عادل در عمل، قوت بسیار دارد. ۱۷ الیاس مردی بود صاحب حواس مثل ما و به تمامی دل دعا کرد که باران نبارد و تا مدت سه سال و شش ماه نبارد. ۱۸ و بازدعا کرد و آسمان بارید و زمین ثمر خود را رویانید. ۱۹ ای برادران من، اگر کسی از شما از راستی منحرف شود و شخصی او را بازگرداند، ۲۰ بدانده که گناهکار را از ضلالت راه او برگرداند، جانی را از موت رهانیده و گناهان بسیار را پوشانیده است.

اول پطرس

نفسهای خود را به اطاعت راستی طاهر ساخته اید تا محبت برادرانه بی ریا داشته باشید، پس یکدیگر را از دل بشدت محبت ننمایید. ۲۳ از آنرو که تولد تاره یافنید نه از تحم فانی بلکه از غیرفانی یعنی به کلام خدا که زنده وتا ابدالا باد باقی است. (aiōn g165) ۲۴ زیرا که «هر بشری مانند گیاه است و تمام جلال او چون گل گیاه. گیاه پژمرده شد و گلش ریخت. ۲۵ لکن کلمه خدا تا ابدالا باد باقی است.» و این است آن کلامی که به شما پشارت داده شده است. (aiōn g165)

۲ لهذا هر نوع کیهه و هر مکر و ریا و حسد و هر قسم بدگویی را ترک کرده، ۲ چون اطفال نوزاده، مشتاق شیر روحانی و بی غش باشید تا از آن برای نجات نمو کنید، ۳ اگر فی الواقع چشیده اید که خداوند مهربان است. ۴ و به او تقرب جسته، یعنی به آن سنگ زنده رد شده از مردم، لکن نزد خدا برگزیده و مکرم. ۵ شما نیز مثل سیگهای زنده بنا کرده می شوید به عمارت روحانی و کهانت مقدس تا قربانی های روحانی و مقبول خدا را بواسطه عیسی مسیح بگذرانید. ۶ بنا بر این، در کتاب مکتوب است که «اینک من نهم در صهیون سنگی سر زاویه برگزیده و مکرم و هر که به وی ایمان آورده خجل نخواهد شد.» ۷ پس شما را که ایمان دارد اکرام است، لکن آنانی را که ایمان ندارند، «آن سنگی که معماران رد کردند، همان سر زاویه گردید»، ۸ و «سنگلغوش دهنده و صخره مصادم»، زیرا که اطاعت کلام نکرده، لغوش می خورند که برای همین معین شدند. ۹ لکن شما قبیله برگزیده و کهانت ملوکانه وامت مقدس و قومی که ملک خاص خدا باشد هستید تا فضایل او را که شما را از ظلمت، به نور عجیب خود خوانده است، اعلام نمایید. ۱۰ که سابق قومی نبودید و الان قوم خدا هستید. آن وقت از رحمت محروم، اما الحال رحمت کرده شده اید. ۱۱ ای محبیان، استدعا دارم که چون غریبان و بیگانگان از شهوهای جسمی که با نفس در نزاع هستند، اختناب نمایید؛ ۱۲ و سیرت خود را در میان امت ها نیکو دارید تا در همان امری که شمارا مثل بدکاران بد می گویند، از کارهای نیکوی شما که بینند، در روز تقدیم، خدا را تمجید نمایند. ۱۳ لهذا هر منصب بشری را بخاطر خداوندان اطاعت کنید، خواه پادشاه را که فوق همه است، ۱۴ و خواه حکام را که رسولان وی هستند، بجهت انتقام کشیدن از بدکاران و تحسین نیکوکاران. ۱۵ زیرا که همین است اراده خدا که به نیکوکاری خود، جهالت مردمان بی فهم را ساخت نمایید، ۱۶ مثل آزادگان، اما نه مثل آنانی که آزادی خود را پوشش شارت می سازند بلکه چون بندگان خدا. ۱۷ همه مردمان را احترام کنید. برادران را محبت نمایید. از خدا بترسید. پادشاه را احترام نمایید. ۱۸ ای نوکران، مطیع آقایان خود باشید با کمال ترس؛ و نه فقط صالحان و مهربانان را بلکه کچ خلقان را نیز. ۱۹ زیرا این ثواب است که کسی بجهت ضمیری که چشم بر خدا دارد، در وقتی که ناحق زحمت می کشد، دردها را متحمل شود. ۲۰ زیرا

۱ به غریبانی که پراکنده اند در پنطس و غلاطیه و قبادویه و آسیا و بطانیه؛ ۲ برگزیدگان بحسب علم سابق خدای پدر، به تقدیس روح برای اطاعت و پاشیدن خون عیسی مسیح. فیض و سلامتی بر شما افرون باد. ۳ متارک باد خدا و پدر خداوند ما عیسی مسیح که بحسب رحمت عظیم خود ما را بواسطت پرخاستن عیسی مسیح از مردگان از نوتولید نمود برای امید زنده؛ ۴ بجهت میراث بی فساد و بی آلایش و ناپژمرده که نگاه داشته شده است در آسمان برای شما؛ ۵ که به قوت خدام حروس هستید به ایمان برای نجاتی که مهیا شده است تا در ایام آخر ظاهر شود. ۶ و در آن وجود می نمایید، هرچند در حال، اندکی از راه ضرورت در تجربه های گوناگون محرون شده اید، ۷ تا آزمایش ایمان شما که از طلای فانی با آزموده شدن در آتش، گرانبهای است، برای تسبیح و جلال و اکرام یافت شود در حین ظهور عیسی مسیح. ۸ که او را اگرچه ندیده اید محبت می نمایید و الان اگرچه او را نمی بینید، لکن بر ایمان آورده، وجود می نمایید با خرمایی که نمی توان بیان کرد و پر از جلال است. ۹ و انجام ایمان خود یعنی نجات جان خویش را می بینید. ۱۰ که درباره این نجات، انبیایی که از فضی که برای شما مقرر بود، اخبار نمودند، تفتیش و تفحص می کردند ۱۱ و دریافت می نمودند که کدام و چگونه زمان است که روح مسیح که درایشان بود از آن خبر می داد، چون از زحماتی که برای مسیح مقرر بود و جلالهایی که بعد از آنها خواهد بود، شهادت می داد؛ ۱۲ و بدیشان مکشوف شد که نه به خود بلکه به ما خدمت می کردند، در آن اموری که شما اکون از آنها خبر گرفته اید از کسانی که به روح القدس که از آسمان فرستاده شده است، پشارت داده اند و فرشتگان نیز مشتاق هستند که در آنها نظر کنند. ۱۳ لهذا کم لدهای خود را بینید و هشیار شده، امید کامل آن فیضی را که در مکافنه عیسی مسیح به شما عطا خواهد شد، بدارید. ۱۴ و چون اینها اطاعت هستید، مشابه مشوید بدان شهوتایی که در ایام جهالت می داشتید. ۱۵ بلکه مثل آن قدوس که شما را خوانده است، خود شما نیز در هر سیرت، مقدس بایشید. ۱۶ زیرا مکتوب است: «مقدس باشید زیرا که من قدوسم.» ۱۷ و چون او را پدر می خوانید که بدون ظاهری پر بحسب اعمال هر کس داوری می نماید، پس هنگام غربت خود را با ترس صرف نمایید. ۱۸ زیرا می دانید که خریده شده اید از سیرت باطلی که از پدرخان خود یافته اید نه به چیزهای فانی مثل نقره و طلا، ۱۹ بلکه به خون گرانیها چون خون بی عیب و بی داع یعنی خون مسیح، که پیش از بنیاد عالم معین شد، لکن در زمان آخر برای شما ظاهر گردید، ۲۰ که بواسطت او شما بر آن خدایی که او از مردگان برخیزانید و او را جلال داد، ایمان آورده اید تا ایمان و امید شما بر خدا باشد. ۲۲ چون

چه فخر دارد هنگامی که گناهکار بوده، تازیانه خورید و متحمل آن شوید.
لکن اگر نیکوکار بوده، زحمت کشید و صبر کنید، این نزد خدا ثواب است.
۲۱ زیرا که برای همین خوانده شده‌اید، چونکه مسیح نیز برای ما عذاب
کشید و شما را نمونه‌ای گذاشت تا در اثر اقدامهای وی رفتار نمایید،
۲۲ «که هیچ گناه نکرد و مکر درزبانش یافت نشد.» ۲۳ چون او را دشمن
می‌دادند، دشمن پس نمی‌داد و چون عذاب می‌کشید تهدید نمود،
بلکه خویشن را به داور عادل تسليم کرد. ۲۴ که خود گناهان ما را در
بدن خویش بردار متهم شد تا از گناه مرده شده، به عدالت زیست نمایم
که به ضریبها او شفا یافته‌اید. ۲۵ از آنروزکه مانند گوسفندان گم شده
بودید، لکن الحال به سوی شبان و اسقف جانهای خود برگشته‌اید.

۴ لهذا چون مسیح بحسب جسم برای مازحمت کشید، شما نیز به
همان نیت مسلح شوید زیرا آنکه بحسب جسم زحمت کشید، از گناه
بازداشته شده است. ۵ تا آنکه بعد از آن مابقی عمر را در جسم نه بحسب
شهوات انسانی بلکه مواقف اراده خدا پسر برد. ۶ زیرا که عمر گذشته
کافی است برای عمل نمودن به خواهش امتهای ودر فجرور و شهوت و
می‌گساری و عیاشی و بزمها و بتپرسیهای حرام رفتار نمودن. ۷ و در این
تعجب هستند که شما همراه ایشان به سوی همین اسراف اویاشی نمی
شتابید و شما را دشمن می‌دانید. ۸ و ایشان حساب خواهند داد بد و
مستعد است تا زندگان و مردگان را داوری نماید. ۹ زیرا که از اینجهت نیز
به مردگان بشارات داده شد تا بر ایشان موفق مردم بحسب جسم حکم
شود و مواقف خدا بحسب روح زیست نمایند. ۱۰ لکن انتهای همه چیز
تردیدیک است. پس خرداندیش و برای دعا هشیار باشید. ۱۱ او اول همه با
یکدیگر بشدت محبت نماید زیرا که محبت کفرت گناهان را می‌پوشاند.
۱۲ و یکدیگر را بدون همهمه مهمانی کنید. ۱۳ و هر یک بحسب نعمتی
که یافته باشد، یکدیگر را در آن خدمت نماید، مثل وکلاء امین فیض
گوناگون خدا. ۱۴ اگر کسی سخن گوید، مانند اقوال خدا بگوید و
اگر کسی خدمت کند، بحسب توانایی که خدا بدو داده باشد بکند
تا در همه‌چیز، خدا بواسطه عیسی مسیح جلال یابد که او را جلال و
توانایی تایدالاپاد هست، آمين. (aiōn g165) ۱۵ ای حبیان، تعجب
نمایید از این آتشی که در میان شماست و بجهت امتحان شما می‌آید که
گویا چیزی غریب بر شما واقع شده باشد. ۱۶ بلکه بقدرتی که شریک
زحمات مسیح هستید، خشنودشوید تا در هنگام ظهر جلال وی شادی و
وجدنمایید. ۱۷ اگر بخاطر نام مسیح رسوای می‌کشید، خوشحال شما
زیرا که روح جلال وروح خدا بر شما آرام می‌گرد. ۱۸ پس زنهار هیچ‌یک
از شما چون قاتل یا دزد یا شریر یا فضول عذاب نکشد. ۱۹ لکن اگر چون
مسیحی عذاب بکشد، پس شرمنده نشود بلکه به این اسم خدا راتمجید
نماید. ۲۰ زیرا این زمان است که داوری ازخانه خدا شروع شود؛ و اگر
شروع آن از ماست، پس عاقبت کسانی که انجیل خدا را اطاعت نمی

۲۱ همچنین ای زنان، شوهران خود را اطاعت نمایید تا اگر بعضی نیز
مطیع کلام نشوند، سیرت زنان، ایشان را بدون کلام دریابد، ۲ چونکه
سیرت طاهر و خداترس شما را بینند. ۳ و شما رازینت ظاهری نیاشد، از
بافت موى و متخلی شدن به طلا و پوشیدن لباس، ۴ بلکه انسانیت باطنی
قلیل در لباس غیر فاسد روح حليم و آرام که نزد خدا گرانبه است. ۵ زیرا
بدینگونه زنان مقدسه درسابق نیز که متوكل به خدا بودند، خویشن رازینت
می‌نمودند و شوهران خود را اطاعت می‌کردند. ۶ مانند ساره که ابراهم را
مطیع می‌بودو او را آقا می‌خواند و شما دختران او شده‌اید، اگر نیکویی
کنید و از هیچ خوف ترسان نشوید. ۷ و همچنین ای شوهران، با فطانت با
ایشان زیست کنید، چون با طروف ضعیف تر زنانه، ایشان را محتم دارید
چون با شما وارث فیض حیات نیز هستند تا دعاهای شما بازداشته نشود.
۸ خلاصه همه شما یکرای و همدرد و برادردوست و مشفق و فروتن
باشید. ۹ و بدی بعوض بدی و دشمن بعوض دشمن مدهید، بلکه برعکس
برکت بطلبید زیرا که می‌دانید برای این خوانده شده‌اید تا وارث برکت
شوید. ۱۰ زیرا «هرکه می‌خواهد حیات را دوست دارد و ایام نیکو بیند
زبان خود را از بدی و لبهای خود را از فریب گفتن باز بدارد؛ ۱۱ از بدی
اعراض نماید و نیکویی را بجهجا آورد؛ سلامتی را بطلبید و آن را تعاقب نماید.
۱۲ از آنروز که چشمان خداوند بر عادلان است و گوشهاي او به سوی دعای
ایشان، لکن روی خداوند بر بدکاران است.» ۱۳ و اگر برای نیکویی غیر
هستید، کیست که به شما ضرری برساند؟ ۱۴ بلکه هرگاه برای عدالت
زحمت کشیدید، خوشحال شما. پس ازخوف ایشان ترسان و مضطرب
مشوید. ۱۵ بلکه خداوند مسیح را در دل خود تقدیس نماید و پیوسته
مستعد باشید تا هرکه سبب امیدی را که دارید از شما پرسد، او را جواب
دهید، لیکن با حالم و ترس. ۱۶ و ضمیر خود را نیکو بدارید تا آنرا که بر
سیرت نیکویی شما در مسیح طعن می‌زنند، در همان چیزی که شما را بد
می‌گویند خجالت کشید، ۱۷ زیرا اگر اراده خدا چنین است، نیکوکار بودن
و زحمت کشیدن، بهتر است از بدکارا بودن. ۱۸ زیرا که مسیح نیز برای

کنند چه خواهد شد؟ ۱۸ و اگر عادل به دشواری نجات یابد، بی دین و گناهکار کجا یافت خواهد شد؟ ۱۹ پس کسانی نیز که بمحاسب اراده خدا زحمت کشند، جانهای خود را در نیکوکاری به خالق امین بسپارند.

۵ پیران را در میان شما نصیحت می کنم، من که نیز با شما پیر هستم و شاهد بر زحمات مسیح و شریک در جلالی که مکشف خواهد شد. ۶ گله خدا را که در میان شماست بچرازید و نظارت آن را بکنید، نه به زور بلکه به رضامندی ونه بجهت سود قبیح بلکه به رغبت؛ ۳ و نه چنانکه بر قسمت های خود خداوندی بکنید بلکه بجهت گله نمونه باشید، ۴ تا در وقتی که رئیس شبانان ظاهر شود، تاج ناپژمرده جلال را بیاورد. ۵ همچنین ای جوانان، مطیع پیران باشید بلکه همه با یکدیگر فروتنی را بر خود بیندید زیرا خدابا متکبران مقاومت می کند و فروتنان را فیض می بخشد. ۶ پس زبردست زوار خدا فروتنی نماید تا شما را در وقت معین سرافراز نماید. ۷ و تمام اندیشه خود را به وی واگذارید زیرا که او برای شما فکر می کند. ۸ هشیار و بیدار باشید زیرا که دشمن شما ایلیس مانند شیر غران گردش می کند و کسی را می طلبد تا ببلعد. ۹ پس به ایمان استوار شده، با او مقاومت کنید، چون آگاه هستید که همین زحمات بر برادران شما که در دنیا هستند، می آید. ۱۰ و خدای همه فیضها که ما را به جلال ابدی خود در عیسی مسیح خوانده، است، شما را بعداز کشیدن زحمتی قلیل کامل و استوار و تواناخواهد ساخت. ۱۱ او را تا ابدالاپاد جلال (aiōnios g166) و توانایی باد، آمین. ۱۲ به توسط سلوانس که او را برادر امین شمامی شمارم، مختصراً نویشم و نصیحت و شهادت می دهم که همین است فیض حقیقی خدا که بر آن قائم هستید. ۱۳ خواهر برگزیده با شما که در بابل است و پسر من مرقس به شما سلام می رسانند. ۱۴ یکدیگر را به بوسه محبتانه سلام نماید و همه شما را که در مسیح عیسی هستید، سلام باد آمین.

دوم پطرس

۲ لکن در میان قوم، انبیای کلبه نیز بودند، چنانکه در میان شما هم معلمان کذب خواهند بود که بدمعنای مهلك را خفیه خواهند آورد و آن آقایی را که ایشان را خرید انکارخواهند نمود و هلاکت سریع را بر خود خواهند کشید؛ ۳ و بسیاری فجور ایشان را متابعت خواهند نمود که به سبب ایشان طریق حق، مورد ملامت خواهد شد. ۴ و از راه طمع به سخنان جعلی شما را خرید و فروش خواهند کرد که عقوبت ایشان از مدت مديدة تاخیر نمی کند و هلاکت ایشان خواهد نیست. ۵ زیرا هرگاه خدا بر فرشتگانی که گناه کردن، شفقت ننمود بلکه ایشان را به جهنم اندادته، به زنجیرهای ظلمت سپرد تا برای داوری نگاه داشته شوند؛ **(Tartaro)** ۶ و بر عالم قدیم شفقت نفرمود بلکه نوح، واعظ عدالت را با هفت نفر دیگر محفوظداشته، طوفان را بر عالم بی دیان آورد؛ ۷ و شهرهای سدوم و عموره را خاکستر نموده، حکم به واژگون شدن آنها فرمود و آنها را برای آنانی که بعد از این بی دینی خواهند کرد، عترتی ساخت؛ ۸ و لوط عادل را که از رفار فاجرانه بی دیان رنجیده بود رهانید. ۹ زیرا که آن مرد عادل در میانشان ساکن بوده، از آنچه می دید و می شنید، دل صالح خود را به کارهای قیبح ایشان هر روزه رنجیده می داشت. ۱۰ پس خداوند می داند که عادلان را از تجربه رهایی دهد و ظالمان را تا به روز جزا در عذاب نگاه دارد. ۱۱ خصوص آنانی که در شهوات نجاست در بی جسم می روند و خداوند را حقیر می دانند. ۱۲ و حال آنکه فرشتگانی که در قدرت و قوت افضل هستند، پیش خداوند برایشان حکم افترا نمی زند. ۱۳ لکن اینها چون حیوانات غیرناظق که برای صید و هلاکت طبع متولد شده اند، اینها را کنند بر آنچه نمی دانندو در فساد خود هلاک خواهند شد. ۱۴ ملامت می کنند که از گناه بازداشته نمی شود، و کسان نایابد را به دام می کشند؛ اینها لعنت که قلب خود را برای طمع ریاضت داده اند، ۱۵ و راه مستقیم را ترک کرده، گمراه شدند و طریق بعلام بن بصور را که مزد ناراستی را دوست می داشت، متابعت کردن. ۱۶ لکن او از تقصیر خود توبیخ یافت که حمار گنگ به زیان انسان متنطق شده، دیوانگی نیز را توبیخ نمود. ۱۷ اینها چشنه های بی آب و مه های رانده شده به پاد شدید هستند که برای ایشان ظلمت تاریکی جاودانی، مقرر است. ۱۸ زیرا که سخنان تکبرآمیز و باطل می گویند و آنانی را که از اهل ضلالت تازه رستگار شده اند، در دام شهوات به فجور جسمی می کشند، ۱۹ و ایشان را به آزادی وعده می دهند و حال آنکه خود غلام فساده استند، زیرا هرجیزی که بر کسی غلبه یافته باشد، او نیز غلام آن است. ۲۰ زیرا هرگاه به معرفت خداوند و نجات دهنده ما عیسی مسیح

۱ شمعون پطرس، غلام و رسول عیسی مسیح، به آنانی که ایمان گرانها را به مساوی مایا فته اند، در عدالت خدای ما و عیسی مسیح نجات دهنده. ۲ فیض و سلامتی در معرفت خدا و خداوند معاوی عیسی بر شما افرون باد. ۳ چنانکه قوت الهی او همه چیزهای را که برای حیات و دینداری لازم است، به ما عنایت فرموده است، به معرفت او که ما را به جلال و فضیلت خود دعوت نموده، ۴ که بواسطت آنها و عده های بینهایت عظیم و گرانها به ما داده شد تاشما به اینها شریک طبیعت الهی گردید و افسادی که از شهوت در جهان است، خلاصی پایید. ۵ و به همین جهت، کمال سعی نموده، در ایمان خود فضیلت پیدا نمایید ۶ و در فضیلت، علم و در علم، عفت و در عفت، صبر و در صبر، دینداری ۷ و در دینداری، محبت برادران و در محبت برادران، محبت را. ۸ زیرا هرگاه اینها در شما یافت شود و بیفزاید، شما را نمی گذارد که در معرفت خداوند ما عیسی مسیح کاهل یا بی ثمریوید باشید. ۹ زیرا هر که اینها را ندارد، کور و کوتاه نظر است و تقلیل گناهان گذشته خود را فراموش کرده است. ۱۰ لهذا ای برادران بیشتر جد و جهد کنید تادعوت و برگردگی خود را ثابت نمایید زیرا اگرچنین کنید هرگز لغوش نخواهید خورد. ۱۱ و همچنین دخول در ملکوت جاودانی خداوند و نجات دهنده ما عیسی مسیح به شما به دولتمندی داده خواهد شد. ۱۲ لهذا از پیوسته یاد دادن شما از این امور غفلت نخواهیم ورزید، هرچند آنها را می دانید و در آن راستی که نزد شما است استوار هستید. ۱۳ لکن این را صواب می دانم، مادامی که در این خیمه هستم، شما را به یاد آوری برانگیریانم. ۱۴ چونکه می دانم که وقت بیرون کردن خیمه من نزدیک است، چنانکه خداوند ما عیسی مسیح نیز مرا آگاهانید. ۱۵ و برای این نیز کوشش می کنم تاشما در هر وقت بعد از رحلت من، بتوانید این امور را باد آورید. ۱۶ زیرا که در بی افسانه های جعلی نزفم، چون از قوت و آمدن خداوند ما عیسی مسیح شما را اعلام دادیم، بلکه کبیرایی او را دیده بودیم. ۱۷ زیرا از خدای پدر اکرام و جلال یافت هنگامی که آواری از جلال کبیرایی به او رسید که «این است پسر حبیب من که از او خشنودم.» ۱۸ و این آوارز را مازمانی که با وی در کوه مقدس بودیم، شنیدیم که از آسمان آورده شد. ۱۹ و کلام انبیا را نیز محکم تر داریم که نیکومی کنید اگر در آن اهتمام کنید، مثل چراغی درخششیده در مکان تاریک تا روز بشکافد و ستاره صبح در دلهای شما طلوع کند. ۲۰ این رانخست بدانید که هیچ نبوت کتاب از تفسیر خود نباید نیست. ۲۱ زیرا که نبوت به اراده انسان هرگز آورده نشد، بلکه مردمان به روح القدس مجنذوب شده، از جانب خدا سخن گفتهند.

از آلاش دنیوی رستند و بعد از آن، بار دیگر گرفتارو مغلوب آن گشتند، خود بیفتید. ۱۸ بلکه در فیض و معرفت خداوند و نجات دهنده ما عیسی مسیح توفی کشد، که او را از کنون تابدالا باد جلال باد. آمين. **(aiōn)**

g165

راه عدالت را ندانسته باشند از اینکه بعد از دانستن بار دیگر از آن حکم مقدس که بدیشان سپرده شده بود، برگردند. ۲۲ لکن معنی مثل حقیقی بر ایشان راست آمد که «سگ به قی خود رجوع کرده است و خنزیر شسته شده، به غلطیدن در گل.».

۳ این رساله دوم رای حبیبان الان به شمامی نویسم که به این هردو، دل پاک شما را به طریق یادگاری برمی انگیزانم، ۲ تا بخاطر آرید کلماتی که انبیای مقدس، پیش گفته‌اند و حکم خداوند و نجات دهنده را که به رسولان شما داده شد. ۳ و نخست این را می‌دانید که در ایام آخر مستهزئین با استهزا ظاهر خواهند شد که بر وفق شهوات خود رفتار نموده، ۴ خواهند گفت: «کجاست وعده آمدن او؟ زیرا از زمانی که پدران به خواب رفتد، هرچیز به همینطوری که ازابتای آفرینش بود، باقی است.» ۵ زیرا که ایشان عمد از این غافل هستند که به کلام خدا آسمانها را قدیم بود و زمین از آب و به آب فائم گردید. ۶ و به این هردو، عالمی که آن وقت بود در آب غرق شده، هلاک گشت. ۷ لکن آسمان و زمین الان به همان کلام برای آتش ذخیره شده و تا روز داوری و هلاکت، مردم بی دین نگاه داشته شده‌اند.

۸ لکن ای حبیبان، این یک چیز از شما مخفی نماند که یک روز نزد خدا چون هزار سال است و هزار سال چون یک روز. ۹ خداوند در وعده خود تا خیر نمی‌نماید چون نمی‌خواهد که کسی هلاک گردد بلکه همه به توبه گرایند. ۱۰ لکن روز خداوند چون دزد خواهد آمد که در آن آسمانها به صدای عظیم زلزل خواهند شد و عناصر سوخته شده، از هم خواهید پاشید و زمین و کارهایی که در آن است سوخته خواهد شد. ۱۱ پس چون جمیع اینها متفرق خواهند گردید، شما چطرب مردمان باید باشید، در هرسیرت مقدس و دینداری؟ ۱۲ و آمدن روز خدایار انتظار بکشید و آن را بشتا بانید که در آن آسمانها سوخته شده، از هم متفرق خواهند شد و عناصر از حرارت گداخته خواهد گردید. ۱۳ ولی بحسب وعده او، منتظر آسمانهای جدید و زمین جدید هستیم که در آنها عدالت ساکن خواهد بود. ۱۴ لهذا ای حبیبان، چون انتظار این چیزها را می‌کشید، جد و جهد نمایید تا نزد او بی داغ و بی عیب در سلامتی یافتد شوید. ۱۵ و تحمل خداوند ما را نجات بدانید، چنانکه برادر حبیب مایپولس نیز بحسب حکمتی که به وی داده شد، به شما نوشت. ۱۶ و همچنین در سایر رساله‌های خود این چیزها را بیان می‌نماید که در آنها بعضی چیزهای است که فهمیدن آنها مشکل است و مردمان بی علم و ناپایدار آنها را مثل سایر کتب تحریف می‌کنند تا به هلاکت خود برسند. ۱۷ پس شمامی حبیبان، چون این امور را از پیش می‌دانید، باحدزرا باشید که مبادا به گمراهی بی دینان ریوده شده، از پایداری

اول یوحنای

نویسم از آنجا که بر شریر غالب شده‌اید. ای بچه‌ها به شما نوشتم زیرا که پدر را می‌شناسید. ۱۴ ای پدران، به شما نوشتم زیرا او را که از ابتداست می‌شناسید. ای جوانان، به شما نوشتم از آن جهت که توها هستید و کلام خدا در شناساکن است و بر شریر غلبه یافته‌اید. ۱۵ دنیا را و آنچه در دنیاست دوست مدارید زیرا اگر کسی دنیا را دوست دارد، محبت پدر در وی نیست. ۱۶ زیرا که آنچه در دنیاست، از شهوت جسم و خواهش چشم و غرور زندگانی از پدر نیست بلکه از جهان است. ۱۷ و دنیا و شهوت آن در گذراست لکن کسی که به اراده خدا عمل می‌کند، تا به ابد باقی می‌ماند. ۱۸ ای بچه‌ها، این ساعت آخر است و چنانکه شنیده‌اید که دجال می‌آید، الحال هم دجالان بسیار ظاهر شده‌اند و از این دنیم که ساعت آخر است. ۱۹ از ما بیرون شدند، لکن از ما نبودند، زیرا اگر از ما می‌بودند با ما می‌مانند؛ لکن بیرون رفتند تا ظاهر شود که همه ایشان از ما نیستند. ۲۰ و اما شما از آن قدوس، مسح را یافته‌اید و چریز را می‌دانید. ۲۱ نتوشتم به شما از این جهت که راستی را نمی‌دانید، بلکه از این‌پر که آن رامی دانید و اینکه هیچ دروغ از راستی نیست. ۲۲ دروغگو کیست جز آنکه مسح بودن عیسی رانکار کند. آن دجال است که پدر و پسر را انکار می‌نماید. ۲۳ کسی که پسر را انکار کند، پدر را هم ندارد و کسی که اعتراف به پسر نماید، پدر را نیزدارد. ۲۴ و اما شما آنچه از ابتدای شنیدید در شماتابت بماند، زیرا اگر آنچه از اول شنیدید، در شماتابت بماند، شما نیز در پسر و در پدر ثابت خواهید ماند. ۲۵ و این است آن وعده‌ای که او به ما داده است، یعنی حیات جاودانی.

۲۶ و این را به شما نوشتم دریاره آنانی که شما را گمراه می‌کنند. ۲۷ و اما در شما آن مسح که از او یافته‌اید ثابت است و حاجت ندارید که کسی شما را تعلیم دهد بلکه چنانکه خود آن مسح شما را از همه چیز تعلیم می‌دهد و حق است و دروغ نیست، پس بطوری که شما را تعیین داد در او ثابت می‌مانید. ۲۸ الان ای فرزندان در او ثابت بمانید تا چون ظاهر شود، اعتماد داشته باشیم و در هنگام ظهورش از وی خجل نشویم. ۲۹ اگر فهمیده اید که او عادل است، پس می‌دانید که هر که عدالت را بجا آورد، از وی تولد یافته است.

۳ ملاحظه کنید چه نوع محبت پدر به ما داده است تا فرزندان خدا خوانده شویم؛ و چنین هستیم و از این جهت دنیا ما را نمی‌شناسنیزیا که او را نشناخت. ۴ ای حبیبان، الان فرزندان خدا هستیم و هنوز ظاهر نشده است آنچه خواهیم بود؛ لکن می‌دانیم که چون او ظاهر شود، مانند او خواهیم بود زیرا او را چنانکه هست خواهیم دید. ۵ و هر کس که این امید را بر وی دارد، خود را پاک می‌سازد چنانکه او پاک است. ۶ و هر که گناهان شما بخاطر اسم او آمرزیده شده است. ۷ ای پدران، به شما را بعمل می‌آورد، برخلاف شریعت عمل می‌کند زیرا گناه مخالف شریعت است. ۸ و می‌دانید که او ظاهر شد تا گناهان را بزدارد و در وی هیچ گناه

۱ آنچه از ابتدای بود و آنچه شنیده‌ایم و به چشم خود دیده، آنچه بر آن نگریستیم و دستهای ما لمس کرد، درباره کلمه حیات. ۲ و حیات ظاهر شد و آن را دیده‌ایم و شهادت می‌دهیم و به شما خبر می‌دهیم از حیات جاودانی که نزد پدر بود و بربما ظاهر شد. ۳ از آنچه دیده و شنیده‌ایم شما را اعلام می‌نماییم تاشما هم با ما شرکت داشته باشید. و اما شرکت مابا پدر و با پرسش عیسی مسیح است. ۴ و این را به شما می‌نویسم تا خوشی ما کامل گردد. ۵ و این است پیغامی که از او شنیده‌ایم و به شما اعلام می‌نماییم، که خدا نور است و هیچ ظلمت در وی هرگز نیست. ۶ اگر گوییم که با وی شرکت داریم، در حالیکه در ظلمت سلوک می‌نماییم، دروغ می‌گوییم و براستی عمل نمی‌کنیم. ۷ لکن اگر در نور سلوک می‌نماییم، چنانکه او در نور است، با یکدیگر شرکت داریم و خون پسر او عیسی مسیح ما را از هر گناه پاک می‌سازد. ۸ اگر گوییم که گناه نداریم خود را گمراه می‌کنیم و راستی در ما نیست. ۹ اگر به گناهان خود اعتراف کنیم، او امین و عادل است تا گناهان ما را بیامزد و ما از هر ناراستی پاک سازد. ۱۰ اگر گوییم که گناه نکرده‌ایم، او را دروغگو می‌شارمیم و کلام او در ما نیست.

۲ ای فرزندان من، این را به شما می‌نویسم تا گناه نکنید؛ و اگر کسی گناهی کند، شفیعی داریم نزد پدر یعنی عیسی مسیح عادل. ۳ واوست کفاره بجهت گناهان ما و نه گناهان ما فقطبلکه بجهت تمام جهان نیز. ۴ و از این می‌دانیم که او را می‌شناسیم، اگر احکام او را نگاه داریم. ۵ کسی که گویید او را می‌شناسم و احکام او را نگاه ندارد، دروغگوست و در وی راستی نیست. ۶ لکن کسی که کلام او را نگاه دارد، فی الواقع محبت خدا در وی کامل شده است و از این می‌دانیم که در وی هستیم. ۷ هر که گوید که در وی می‌مانم، به همین طریقی که او سلوک می‌نمود، اونیز باید سلوک کند. ۸ ای حبیبان، حکمی تازه به شما نمی‌نویسم، بلکه حکمی کهنه که آن را از ابتدای داشتید؛ و حکم کهنه آن کلام است که از ابتدای شنیدید. ۹ و نیز حکمی تازه به شما می‌نویسم که آن در وی و در شما حق است، زیرا که تاریکی درگذر است و نورحقیقی الان می‌درخشد. ۱۰ کسی که می‌گوید که در نور است و از برادر خود نفرت دارد، تا حال در کسی که برادر خود را محبت نماید، در نور ساکن است و لغش در وی نیست. ۱۱ اما کسی که از برادر خود نفرت دارد، در تاریکی است و در تاریکی راه می‌رود و نمی‌داند کجا می‌رود زیرا که تاریکی چشم‌انش را کور کرده است. ۱۲ ای فرزندان، به شما می‌نویسم زیرا که گناهان شما بخاطر اسم او آمرزیده شده است. ۱۳ ای پدران، به شما می‌نویسم زیرا او را که از ابتدای است می‌شناسید. ای جوانان، به شمامی

نیست. ۶ هرکه در وی ثابت است گناه نمی کند و هرکه گناه می کند او غلبه یافته‌اید زیرا او که در شماست، بزرگتر است از آنکه در جهان است. راندیده است و نمی شناسد. ۷ ای فرزندان، کسی شما را گمراه نکند؛ ه ایشان از دنیا هستند از این جهت سخنان دنیوی می گویند و دنیا ایشان کسی که عدالت را بهجا می آورد، عادل است چنانکه اعادل است. ۸ و کسی که گناه می کند از ابلیس است زیرا که ابليس از ابتدا گناهکار بوده است. واژ این جهت پسر خدا ظاهر شد تا اعمال ابلیس را باطل سازد. ۹ هرکه از خدا مولود شده است، گناه نمی کند زیرا تخم او در وی می ماند و اونمی تواند گناهکار بوده باشد زیرا که از خدا تولیدیافه است. ۱۰ فرزندان خدا و فرزندان ابلیس از این ظاهر می گردند. هرکه عدالت را بهجانمی آورد از خدا و فرزندان ابلیس را محبت نماید. ۱۱ زیرا همین یگانه خود را به جهان فرستاده است تا به وی زیست نمایم. ۱۲ و محبت در همین است، نه آنکه ما خدا را محبت نمودیم، بلکه اینکه او ما را محبت نمود و پرسخود را فرستاد تاکفاره گناهان ما شود. ۱۳ ای حبیبان، اگر خدا با ما چنین محبت نمود، ما نیزمی باید یکدیگر را محبت نمایم. ۱۴ کسی هرگز خدا را ندید؛ اگر یکدیگر را محبت نماییم، خدارا ساکن است و محبت او در ما کامل شده است. ۱۵ هرکه اقرار می کند که عیسی پسر خداست، خدا در وی ساکن پشود. ۱۶ هرکه اقرار می کند که عیسی را در روح خود به ما داده است. ۱۷ و مادیده‌ایم و شهادت می دهیم که پدر پسر را فرستادتا نجات‌دهنده جهان است و در خدا. ۱۸ ما دانسته و باور کردایم آن محبتی را که خدا با ما نموده است. خدا محبت است و هرکه در محبت ساکن است در خدا ساکن است و خدا در وی. ۱۹ محبت در همین با ما کامل شده است تا درروز جزا ما را دلاروی باشد، زیرا چنانکه او هست، ما نیز در این جهان همچنین هستیم. ۲۰ درمحبت خوف نیست بلکه محبت کامل خوف را برtron می اندازد؛ زیرا خوف عناب دارد و کسی که خوف دارد، در محبت کامل نشده است. ۲۱ ماو را محبت می نماییم زیرا که او اول ما را محبت نمود. ۲۲ اگر کسی گوید که خدا را محبت می نمایم و از برادر خود نفرت کند، دروغگوست، زیرا کسی که برادری را که دیده است محبت ننماید، چگونه ممکن است خدایی را که ندیده است محبت ننماید؟ ۲۳ و این حکم را از وی یافته‌ایم که هرکه خدا را محبت می نماید، برادر خود را نیز محبت ننماید.

۵ هرکه ایمان دارد که عیسی، مسیح است، از خدا مولود شده است؛ و هرکه والد رامحبت می نماید، مولود او را نیز محبت می نماید. ۲ از این می دانیم که فرزندان خدا را محبت می نماییم، چون خدا را محبت می نماییم واحکام او را بهجا می آوریم. ۳ زیرا همین است محبت خدا که احکام او را نگاه داریم و احکام اوگران نیست. ۴ زیرا آنچه از خدا مولود شده است، بر دنیا غلبه می باید؛ و غلبه‌ای که دنیا را مغلوب شده رالنکار نماید از خداست، ۵ و هر روحی که عیسی مسیح مجسم شده رالنکار کند، از خدا نیست. و این است روح دجال که شنیده‌اید که او می آید و عیسی پرسخداست. ۶ همین است او که به آب و خون آمد یعنی عیسی الان هم در جهان است. ۷ ای فرزندان، شما از خدا هستید و بر ایشان

ای حبیبان، هر روح را روح قبول مکنید بلکه روح‌ها را بیازماید که از خدا هستند یا نه. زیرا که انبیای کذبه بسیار به جهان بیرون رفته‌اند. ۸ به این، روح خدا را می شناسیم: هر روحی که به عیسی مسیح مجسم شده اقرار نماید از خداست، ۹ و هر روحی که عیسی مسیح مجسم شده رالنکار ایمان نیست. و این است روح دجال که شنیده‌اید که او می آید و عیسی پرسخداست. ۱۰ ای فرزندان، شما از خدا هستید و بر ایشان

مسيح. نه به آب فقط بلکه به آب و خون. وروح است آنکه شهادت می‌دهد، زира که روح حق است. ۷ زира سه هستند که شهادت می‌دهند، ۸ يعني روح و آب و خون؛ و اين سه يك هستند. ۹ اگر شهادت انسان را قبول کنيم، شهادت خداييرگر است؛ زира اين است شهادت خدا که درباره پسر خود شهادت داده است. ۱۰ آنکه به پسر خدا ايمان آورد، در خود شهادت دارد و آنکه به خدا ايمان نياورده، او را دروغگو شمرده است، زира به شهادت که خدا درباره پسر خودداده است، ايمان نياورده است. ۱۱ و آن شهادت اين است که خدا حيات جاوداني به ما داده است وain **(aiōnios g166)** ۱۲ آنکه پسر را داردحيات را دارد و آنکه پسر خدا را ندارد، حيات را يافته است. ۱۳ اين را نوشتم به شما که به اسم خدا ايمان آوردهايد تا بدانيد که حيات جاوداني داريد و تا به اسم پسر خدا ايمان بياوريدي. **(aiōnios g166)** ۱۴ و اين است آن دليري که نزد وي داريم که هرچه برسحب اراده او سوال نيمایم، ما را می‌شنود. ۱۵ و اگر دانيم که هرچه سوال کيم ما را می‌شنود، پس می‌دانيم که آنچه از او درخواست کنيم می‌بايم. ۱۶ اگر کسی برادر خود را بیند که گناهی را که منتهی به موت نباشد می‌کند، دعا بکند و او را حيات خواهدبخشید، به هرکه گناهی منتهی به موت نکرده باشد. گناهی منتهی به موت هست؛ بجهت آن نمي گويم که دعا باید کرد. ۱۷ هر ناراستي گناه است، ولی گناهی هست که منتهی به موت نیست. ۱۸ و می‌دانيم که هرکه از خدا مولود شده است، گناه نمي کند بلکه کسی که از خدا تولد یافت خودرا نگاه می‌دارد و آن شرير او را لمس نمي کند. ۱۹ و می‌دانيم که از خدا هستيم و تمام دنيا درشرير خواييده است. ۲۰ اما آگاه هستيم که پسرخدا آمده است و به ما بصيرت داده است تا حق رابشناسيم و در حق يعني در پسر او عيسى مسيح هستيم. اوست خدائ حق و **(aiōnios g166)** ۲۱ اى فرزندان، خود را از بتها نگاه داريد. آمين.

۱ من که پرم، به خاتون برگزیده و فرزندانش که ایشان را در راستی محبت می‌نمایم و نه من فقط بلکه همه کسانی که راستی را می‌دانند، ۲ بخاطر آن راستی که در ما ساکن است و با ما تا به ابد خواهد بود. (alōn)

۳ **فیض و رحمت و سلامتی از جانب خدای پدر و عیسی مسیح**
خداوند و پسر پدر در راستی و محبت با ما خواهد بود. ۴ بسیار مسرو

شدم چونکه بعضی از فرزندان تو را یافتم که در راستی رفتار می‌کنند، ۵ و الان ای خاتون از تو تماس دارم نه آنکه حکمی تازه به تو بنویسم، بلکه همان را که از ابتداء داشتم که یکدیگر را محبت بنمایم. ۶ و این است محبت که موافق احکام اوسلوک بنمایم و حکم همان است که از اول شنیدید تا در آن سلوک نمایم. ۷ زیرا گمراه کنندگان بسیار به دنیا بیرون شدند که عیسی مسیح ظاهر شده در جسم را افرارنی کنند. آن است گمراه کننده و دجال. ۸ خود رانگاه بداید مبادا آچه را که عمل کردیم برباده بدلکه تا اجرت کامل بیاید. ۹ هر که پیشوایی می‌کند و در تعلیم مسیح ثابت نیست، خدا را نیافرته است. اما آنکه در تعلیم مسیح ثابت ماند، او هم پدر و پسر را دارد. ۱۰ اگر کسی به نزد شما آید و این تعلیم را نیاورد، او را به خانه خود مپذیرید و او را تعیت مگویید. ۱۱ زیرا هر که او را تعیت گوید، در کارهای قبیحش شریک گردد. ۱۲ چیزهای بسیار دارم که به شما بنویسم، لکن نخواستم که به کاغذ و مرکب بنویسم، بلکه امیدوارم که به نزد شما بیایم و زبانی گفتگو نمایم تا خوشی ما کامل شود. ۱۳ فرزندان خواهر برگزیده تو، به تو سلام می‌رسانند.

آمين.

سوم یوحنایا

۱ من که پیرم، به غاییس حبیب که او را در راستی محبت می‌نمایم. ۲ ای حبیب، دعا می‌کنم که در هر وجه کامپایب و تندرست بوده باشی،
چنانکه جان توکامایاب است. ۳ زیرا که بسیار شاد شدم چون برادران آمدند
و بر راستی تو شهادت دادند، چنانکه تو در راستی سلوک می‌نمایی.
۴ مرا بیش از این شادی نیست که بشنوم که فرزندانم در راستی سلوک
می‌نمایند. ۵ ای حبیب، آنچه می‌کنمی به برادران خصوص به غریبان، به
امانت می‌کنمی، ۶ که در حضور کلیسا بر محبت تو شهادت دادند و هرگاه
ایشان را بطور شایسته خدابدرقه کنمی، نیکوکی می‌نمایی زیرا که بجهت
اسم او بیرون رفتند و از امتهای چیزی نمی‌گیرند. ۷ پس بر ما واجب است
که چنین اشخاص را بپذیریم تا شریک راستی بشویم. ۸ به کلیسا چیزی
نوشتم لکن دیوتوفس که سرداری بر ایشان را دوست می‌دارد ما را قبول نمی
کند. ۹ لهذا اگر آیم کارهای را که او می‌کنیده یاد خواهم آورد زیرا به
سخنان ناشایسته برمایوه گویی می‌کند و به این قانع نشده، برادران را
خود نمی‌پذیرد و کسانی را نیز که می‌خواهند، مانع ایشان می‌شود و از
کلیسا بیرون می‌کند. ۱۰ ای حبیب به بدی اقتدا منما بلکه به نیکوکی زیرا
نیکوکردار از خداست و بدکردار خدا راندیده است. ۱۱ همه مردم و خود
راستی نیز بردیمتریوس شهادت می‌دهند و ما هم شهادت می‌دهیم و آگاهید
که شهادت ما راست است. ۱۲ مرا چیزهای بسیار بود که به تو بنویسم،
لکن نمی‌خواهم به مرکب و قلم به تو بنویسم. ۱۳ لکن امیدوارم که به
زودی تو را خواهم دید وزیانی گفتگو کنم. ۱۴ سلام بر تو باد. دوستان به
تو سلام می‌رسانند. سلام مرا به دوستان نام به نام برسان.

بخارط آورید آن سخنانی که رسولان خداوند ما عیسی مسیح پیش گفته‌اند، چون به شما خبر دادند که در زمان آخر مستهرئین خواهد آمد که بحسب شهوات بی‌دینی خود رفتار خواهند کرد. ۱۹ این‌اند که تفرقه‌ها پیدا می‌کنند و نفسانی هستند که روح را ندارند. ۲۰ اما شماهی حبیان خود را به ایمان اقدس خود بنا کرده و در روح القدس عبادت نموده، ۲۱ خویشن را در محبت خدا محفوظ دارید و منتظر رحمت خداوند ما عیسی مسیح برای حیات جاودانی بوده باشید. (aiōnios g166) ۲۲ و بعضی را که مجادله می‌کنند ملزم سازید. ۲۳ و بعضی را از آتش بیرون کشیده، برهانید و بر بعضی با خوف رحمت کنید و از لباس جسم آسود نفرت نمایید. ۲۴ الان او را که قادر است که شما را از لغوش محفوظ دارد و در حضور جلال خود شما را بی فرحی عظیم قایم فرماید، ۲۵ یعنی خدای واحد و نجات‌دهنده ما را جلال و عظمت و توانایی و قدرت باد الان و تا ابدالاً باد. آمين. (aiōn g165)

۱ یهودا، غلام عیسی مسیح و برادر یعقوب، به خوانده‌شدگانی که در خدای پدر حبیب و برای عیسی مسیح محفوظ می‌باشید. ۲ رحمت و سلامتی و محبت بر شما افرون باد. ۳ ای حبیان، چون شوق تمام داشتم که درباره نجات‌عام به شما بنویسم، ناچار شدم که الان به شما بنویسم و نصیحت دهم تا شما مجاهده کنید برای آن ایمانی که یک بار به مقدسین سپرده شد. ۴ زیرا که بعضی اشخاص در خفا درآمده‌اند که ازقدیم برای این قصاص مقرر شده بودند؛ مردمان بی‌دین که فیض خدای ما را به فجور تبدیل نموده و عیسی مسیح آنکه واحد و خداوند ما را انکارکرده‌اند. ۵ پس می‌خواهم شما را باد دهم، هرچند همه‌چیز را دفعه‌ی دانید که بعد از آنکه خداوند، قوم را از زمین مصر رهایی بخشیده بود، بار دیگری ایمان را هلاک فرمود. ۶ و فرشتگانی را که ریاست خود را حفظ نکردن بلکه مسکن حقیقی خود را ترک نمودند، در زنجیرهای ابدی در تحت ظلمت بجهت قصاص یوم عظیم نگاه داشته است. (aiōdios) ۷ و همچنین سلوم و غمراه و سایر بلدان نواحی آنها مثل ایشان چونکه زناکار شدن و دربی بشر دیگر افتادند، در عقوبات آتش ابدی گرفتار شده، بجهت عبرت مقرر شدند. (aiōnios g166) ۸ لیکن با وجود این، همه این خواب بینندگان نیز جسد خود را نجس می‌سازند و خداوندی را خوار می‌شمارند و بر بزرگان تهمت می‌زنند. ۹ امامیکائیل، رئیس ملاوکه، چون درباره جسم‌موسی با ایلیس مازاعه می‌کرد، جرات نمود که حکم افترا بر او بزند بلکه گفت: «خداوند تو را توبیخ فرماید». ۱۰ لکن این اشخاص بر آنچه نمی‌دانند افتقاء می‌زنند و در آنچه مثل حیوان غیرnatاطی بالطبع فهمیده‌اند، خود را فاسد می‌سازند. ۱۱ وای بر ایشان زیرا که به راه قائن رفتند و در گمراهی بعلام بجهت اجرت غرق شده‌اند و در مشاجرت قورح هلاک گشته‌اند. ۱۲ اینها در ضیافت‌های محبتانه شما صخره‌ها هستند چون با شما شادی می‌کنند، و شیانانی که خویشن را بخوف می‌پرورند و ایوهای بی‌آب از بادهارانده شده و در ختان صیفی بی‌میوه، دویاره مرده و از پریشه کدده شده، ۱۳ و امواج جوشیده دریا که رسواهی خود را مثل کف برمی‌آورند و ستارگان آواره هستند که برای ایشان تاریکی ظلمت جاودانی مقرر است. (aiōn g165) ۱۴ لکن خنون که هفتم از آدم بود، درباره همین اشخاص خبر داده، گفت: «اینک خداوند با هزاران هزار از مقدسین خود یهودا آمد ۱۵ تا برهمه داوری نماید و جمیع بی‌دینان راملزم سازد، بر همه کارهای بی‌دینی که ایشان کردن و بر تمامی سخنان زشت که گناهکاران بی‌دین به خلاف او گفتند». ۱۶ این‌اند همه‌مه‌کنان و گلمدسان که بحسب شهوات خود سلوک می‌نمایند و به زبان خود سخنان تکبرآمیزی گویند و صورتهای مردم را بجهت سودمی پستندند. ۱۷ اما شماهی حبیان،

مکافنه یوحنای

۲ «به فرشته کلیسای در افسس بنویس که این را می‌گوید او که هفت

ستاره را بدست راست خود دارد و در میان هفت چراغدان طلامی خرامد.
۲ می‌دانم اعمال تو را و مشقت و صبرتو را و اینکه متهم اشاره نمی‌
توانی شد و آنانی را که خود را رسولان می‌خوانند و نیستند آزمودی و ایشان
را دروغگو یافته؛ ۳ و صبرداری و بخاطر اسم من تحمل کردی و خسته
نگشته. ۴ «لکن بعضی بر تو دارم که محبت نخستین خود را ترک
کردما! ۵ پس بخاطر آر که از کجالافتاده‌ای و توبه کن و اعمال نخست
را بعمل آورالا بروید نزد تو می‌آیم و چراغدانست را از مکانش نقل می‌کنم
اگر توبه نکنی. ۶ لکن این راداری که اعمال نقولاویان را دشمن داری،
چنانکه من نیز از آنها نفرت دارم. ۷ آنکه گوش دارد بشنو که روح به
کلیساها چه می‌گوید: هرکه غالب آید، به او این را خواهمن بخشید که
از درخت حیاتی که در وسط فدوی خداست بخورد. ۸ «و به فرشته
کلیسای در اسپیرنا بنویس که این را می‌گوید آن اول و آخر که مرده شد و
زنده گشت. ۹ اعمال و تنگی و مغلقی تو را می‌دانم، لکن دولتمند
هستی و کفر آنانی را که خود را بیهود می‌گویند و نیستند بلکه از کنیسه
شیطانند. ۱۰ از آن زحماتی که خواهی کشید متمن. اینک ابلیس بعضی
از شما را در زندان خواهد انداخت تا تجریه کرده شوید و مدت ده روز
رحمت خواجهید کشید. لکن تا به مرگ امین باش تا تاج حیات را به تو
دهم. ۱۱ آنکه گوش دارد بشنو که روح به کلیساها چه می‌گوید: هرکه
غالب آید ازموت ثانی ضرر خواهد یافت. ۱۲ «و به فرشته کلیسای در
پرغامس بنویس این را می‌گوید او که شمشیر دورده تیز را دارد. ۱۳ اعمال و
مس肯 تو را می‌دانم که تخت شیطان در آنجاست و اسم را محکم داری
و ایمان مرا نکار نمودی، نه هم در ایامی که انتظیاس شهید امین من در
میان شما در جایی که شیطان ساکن است کشته شد. ۱۴ لکن بحث
کمی بر تو دارم که در آنجا اشخاصی را داری که متمسکند به تعلیم بلعام
که بالا را آموخت که در راه بینی اسرائیل سنگی مصادم بیندازد تا قربانی
های بینها را بخورند و زنا کنند. ۱۵ و همچنین کسانی را داری که تعلیم
نقولاویان را پذیرفته‌اند. ۱۶ پس توبه کن والا بروید نزد تو می‌آم و به
شمشیر زبان خود بالیشان جنگ خواهیم کرد. ۱۷ آنکه گوش دارد، بشنو
که روح به کلیساها چه می‌گوید: و آنکه غالب آید، از من مخفی به وی
خواهیم داد سنگی سفید به او خواهیم بخشید که بر آن سنگ اسماجی جدید
مرقوم است که احمدی آن رانی داند چر آنکه آن را یافته باشد. ۱۸ «و به
فرشته کلیسای در طیاتیرا بنویس این را می‌گوید پسر خدا که چشم‌مان او
چون شعله آتش و پاپهای او چون برج صیقلی است. ۱۹ اعمال و محبت
و خدمت و ایمان و صبر تو رامی دانم و اینکه اعمال آخر تو بیشتر از اول
است. ۲۰ لکن بعضی بر تو دارم که آن زن از ایلان نامی را راه می‌دهی که
خود را نیمه می‌گوید و بندگان مراتعیم داده، اغوا می‌کند که مرتکب زنا و

۱ مکافنه عیسی مسیح که خدا به او داد تا اموری را که می‌باید زود
واقع شود، بر غلامان خود ظاهر سازد و بوسیله فرشته خود فرستاده، آن را ظاهر
نمود بر غلام خود یوحنای، ۲ که گواهی داد به کلام خدا و به شهادت
عیسی مسیح در اموری که دیده بود. ۳ خوشابحال کسی که می‌خواند و
آنای که می‌شنوند کلام این نبوت را، آنچه در این مکتوب است نگاه
می‌دارند، چونکه وقت نزدیک است. ۴ یوحنای، به هفت کلیسایی که در
آسیا هستند. ۵ و از عیسی مسیح که شاهد امین و نخست زاده از مردگان
و رئیس پادشاهان جهان است. مر او را که ما را محبت می‌نماید و ما را
ازگاهان ما به خون خود شست، ۶ و ما را نزد خدا و پدر خود پادشاهان و
کهنه ساخت، او را جلال و توانایی باد تا ابدالاً باد. آمین. ۷ (aiōn g165)

۸ «من هستم الف
و تمامی امت های جهان برای وی خواهند نالیلد. بلی! ۹ من یوحنای
قادرعلى الاطلاق. ۱۰ من یوحنای که برادر شما و شریک در مصیبت و
ملکوت و صبر در عیسی مسیح هستم، بجهت کلام خدا و شهادت
عیسی مسیح در جزیره‌ای مسمی به پطمس شدم. ۱۱ و در روز خداوند
در روح شدم و از عقب خود آواری بلند چون صدای صور شنیدم، ۱۲ که
می‌گفت: «من الف و یاول و آخر هستم. آنچه می‌بینی در کتابی بنویس
و آن را به هفت کلیسایی که در آسیا هستند، یعنی به افسس و اسپیرنا
و پرغامس و طیاتیرا و ساردس و فیلادلفیه و لاوند که بفرست.» ۱۳ پس
رو برگردانیدم تا آن آوازی را که با من تکلم می‌نمود بندگم؛ ۱۴ و چون رو
گردانیدم، هفت چراغدان طلا دیدم، ۱۵ و در میان هفت چراغدان، شیشه
پسر انسان را که ردای بلند در بر داشت و برسینه وی کمرنده طلا بسته
بود، ۱۶ و سر و موی او سفید چون پشم، مثل برف سفید بود و چشم‌مان
ستاره داشت و از دهانش شمشیری دورده تیز بیرون می‌آمد و چهره‌اش
چون آفتاب بود که در قوتش می‌تابد. ۱۷ و چون او را دیدم، مثل مرده
پیش پاپهایش افقادم و دست راست خود را در کوهه تاییده
شود، و آواز او مثل صدای آبهای بسیار؛ ۱۸ و در دست راست خود هفت
ستاره داشت و از دهانش شمشیری دورده تیز بیرون می‌آمد و چهره‌اش
چون آفتاب بود که در قوتش می‌تابد. ۱۹ پس بنویس چیزهایی را که دیدی و چیزهایی که هستند
و چیزهایی را که بعد از این خواهند شد، ۲۰ سر هفت ستاره‌ای را که
در دست راست من دیدی و هفت چراغدان طلا را. اما هفت ستاره،
فرشتگان هفت کلیسا هستند و هفت چراغدان، هفت کلیسا می‌باشند.

Hades g86)

خوردن قربانی های بتها بشوند. ۲۱ و به او مهلت دادم تا توبه کند، اما نمی خواهد از زنای خود توبه کند. ۲۲ اینک اورا بر بستره می اندازم و آنای را که باو زنا می کنند، به مصیبته سخت مبتلا می گردانم اگر از اعمال خود توبه نکنند، ۲۳ و اولادش را به قتل خواهم رسانید. آنگاه همه کلیساها خواهند دانست که من امتحان کننده جگرها و قلوب و هریکی از شما را بر حسب اعمالش خواهم داد. لکن باقی ماندگان شما را که در طیاتیرا هستیدو این تعیلم را نبذریفهاید و عمقهای شیطان راجانکه می گویند نفهمیدهاید، بار دیگری بر شمامی گذارم، ۲۵ جز آنکه به آنچه دارید تا هنگام آمدن من تمسک جویید. ۲۶ و هر که غالب آید و اعمال مرا تا انجام نگاه دارد، او را بر امت هاقدرت خواهم بخشید ۲۷ تا ایشان را به عصای آهین حکمرانی کند و مثل کوزه های کوزه گرخد خواهند شد، چنانکه من نیز از پدر خود یافهم. ۲۸ و به او ستاره صبح را خواهم بخشید. ۲۹ آنکه گوش دارد بشنود که روح به کلیساها چه می گوید.

۳ «و به فرشته کلیسای در ساردم بنویس این را می گوید او که هفت روح خدا و هفت ستاره را دارد. اعمال تو را می دانم که نام داری که زنده ای ولی مرده هستی. ۲ بیدار شو و مابقی را که نزدیک به فنا است، استوار نما زیرا که هیچ عمل تو را در حضور خدا کامل نیافرم. ۳ پس بیاد آورچگونه یافههای و شنیدهای و حفظ کن و توبه نمازیرا هرگاه بیدار نباشی، مانند دزد بر تو خواهم آمد و از ساعت آمدن من بر تو مطلع نخواهی شد. ۴ (لکن در ساردم اسمهای چند داری که لباس خود را نجس نساخته اند و در لباس سفید با من خواهند خرامید زیرا که مستحق هستند. ۵ هر که غالب آید به جامه سفید ملیس خواهد شد واسم او را از دفتر حیات محظوظ خواهم ساخت بلکه به نام وی در حضور پدرم و فرشتگان او اقرار خواهم نمود. ۶ آنکه گوش دارد بشنود که روح به کلیساها چه می گوید. ۷ «و به فرشته کلیسای در فیلاندلهی بنویس که این را می گوید آن قدوس و حق که کلید داود را دارد که می گشاید و هیچ کس نخواهد بست و می بندد و هیچ کس نخواهد گشود. ۸ اعمال تو رامی دانم. اینک دری گشاده پیش روی تو گذاردهام که کسی آن را تواند بست، زیرا اندک قوی داری و کلام مرا حفظ کرده، اسم مرا انکار ننمودی. ۹ اینک می دهم آنای را از کنیسه شیطان که خودرا یهود می نامند و نیستند بلکه دروغ می گویند. اینک ایشان را مجبور خواهم نمود که بیانید و پیش پایهای تو سجده کنند و بدانند که من تو را محبت نموده ام. ۱۰ چونکه کلام صیر مرا حفظ ننمودی، من نیز تو را محظوظ خواهم داشت، از ساعت امتحان که بر تمام ربع مسکون خواهد آمدتا تمامی ساکنان زمین را بیازماید. ۱۱ بروید می آیم، پس آنچه داری حفظ کن مبادا کسی تاج تو را بگیرد. ۱۲ هر که غالب آید، او را در هیکل خدای خود سنتی خواهم ساخت و دیگر هرگز بپرون نخواهد رفت و نام خدای خود را و نام شهرخدای خود یعنی اورشلیم جدید

که سوارش ترازوی بدلست خود دارد. ۶ و از میان چهار حیوان، آواری را شنیدم که می‌گوید: «یک هشت یک گدم به یک دینار و سه هشت یک جو به یک دینار و به روغن و شراب ضرر مرسان.» ۷ و چون مهرچهارم را گشود، حیوان چهارم را شنیدم که می‌گوید: «بیا (و بین)!» ۸ و دیدم که اینک اسپی زرد و کسی بر آن سوار شده که اسم اوموت است و عالم اموات از عقب او می‌آید؛ و به آن دو اختیار بر یک ربع زمین داده شد تا به شمشیر و قحط و موت و با وحش زمین پکشند. (Hadēs g86) ۹ و چون مهر پنجم را گشود، در زیر مذبح دیدم نفوس آنانی را که برای کلام خدا و شهادتی که داشتند کشته شده بودند؛ ۱۰ که به آواز بلند صدا کرده، می‌گفتند: «ای خداوند قدوس و حق، تا به کی انصاف نمی‌نمایی و انتقام خون ما را از اسکان زمین نمی‌کشی؟» ۱۱ و به هر یکی از ایشان جامه‌ای سفید داده شد و به ایشان گفته شد که اندکی دیگر آرامی نمایند تا عدد همقطاران که مثل ایشان کشته خواهند شد، تمام شود. ۱۲ و چون مهر ششم را گشود، دیدم که زلزله‌ای عظیم واقع شد و آفتاب چون پلاس پشمی سیاه گردید و تمام ماه چون خون گشت؛ ۱۳ و ستارگان آسمان بر زمین فرو ریختند، مانند درخت انجیری که از پاد سخت به حرکت آمد، میوه‌های نارس خود را می‌افشاند. ۱۴ و آسمان چون طوماری پیچیده شده، از جا برده شد و هرکوه و جزیره از مکان خود منتقل گشت. ۱۵ و پادشاهان زمین و بزرگان و سپه سالاران و دولتمدان و جباران و هر غلام و آزاد خود را دروغاره‌ها و صخره‌های کوهها پنهان کردند. ۱۶ و به کوهها و صخره‌ها می‌گویند که «بر ما بیفتید و ما رامخضی سازید از روی آن تخت نشین و از غضب بره؛ ۱۷ زیرا روز عظیم غضب او رسیده است و گوییست که می‌تواند ایستاد؟»

۷ و بعد از آن دیدم چهار فرشته، بر چهارگوشه زمین ایستاده، چهار باد زمین را بازمی‌دارند تا باد بر زمین و بر دریا و بر هیچ درخت نوزد. ۲ و فرشته دیگری دیدم که از مطلع آفتاب بالا می‌آید و مهر خدای زنده را دارد. و به آن چهار فرشته‌ای که بدیشان داده شد که زمین و دریا و رسانند، به آواز بلند ندا کرده، ۳ می‌گوید: «هیچ ضرری به زمین و دریا و درختان مرسانید تا بندگان خدای خود را بر پیشانی ایشان مهر زینم.» ۴ و عدد مهرشدگان را شنیدم که از جمیع اسپاط بینی اسرائیل، صد و چهل و چهارهزار مهر شدند. ۵ و از سبیط یهودا دوازده هزار مهر شدند؛ و اسپاط روین دوازده هزار؛ و از سبط جاد دوازده هزار؛ ۶ و از سبط اشیر دوازده هزار؛ و از سبط نفتالیم دوازده هزار؛ و از سبط منسى دوازده هزار؛ ۷ و از سبط شمعون دوازده هزار؛ و از سبط لاوی دوازده هزار؛ و از سبط یساقار دوازده هزار؛ ۸ از سبط زبولون دوازده هزار؛ و از سبط یوسف دوازده هزار؛ و از سبط بنیامین دوازده هزار مهرشدند. ۹ و بعد از این دیدم که اینک گروهی عظیم که هیچ کس ایشان را تواند شمرد، از هر امت و قبیله و قوم

که تو همه موجودات را آفریده‌ای و محض اراده تو بودند و آفریده شدند.» ۱۰ و دیدم بر دست راست تخت نشین، کتابی را که مکتوب است از درون و بیرون، و مختصوم به هفت مهر. ۲ و فرشته‌ای قوی را دیدم که به آواز بلند ندا می‌کند که «کیست مستحق اینکه کتاب را بگشاید و مهرهایش را بردارد؟» ۳ و هیچ کس در آسمان و در زمین و در زیزمین نتوانست آن کتاب را باز کند یا بر آن نظر کند. ۴ و من بشدت می‌گریسم زیرا هیچ کس که شایسته گشودن کتاب یا خواندن آن یا نظر کردن بر آن باشد، یافت نشد. ۵ و یکی از آن پیران به من می‌گوید: «گریان می‌باش! اینک آن شیری که از سبط یهودا و ریشه داؤد است، غالب آمده است تا کتاب و هفت مهرش را بگشاید.» ۶ و دیدم در میان تخت و چهار حیوان و در وسط پیران، برهای چون ذیب شده ایستاده است و هفت شاخ و هفت چشم دارد که هفت روح خدایند که به تمامی جهان فرستاده می‌شوند. ۷ پس آمد و کتاب را چهار حیوان و بیست و چهار پیر به حضور بره افتادند و هر یکی از ایشان بربطی و کاسه‌های زرین پر از بخور دارند که دعاهای مقدسین است. ۹ و سرودی جدید می‌سازند و می‌گویند: «مستحق گرفتن کتاب و گشودن مهرهایش هستی زیرا که ذیب شدی و مردمان را برای خدا به خون خود از هر قبیله و زبان و قوم و امت خردی ۱۰ و ایشان را برای خدای ما پادشاهان و کهنه ساختی و بزمین سلطنت خواهند کرد.» ۱۱ و دیدم و شنیدم صدای فرشتگان بسیار را که گردآگرد تخت و حیوانات و پیران بودند و عدد ایشان کوروها کورو و هزاران هزار بود؛ ۱۲ که به آواز بلند می‌گویند: «مستحق است بره ذیب شده که قوت و دولت و حکمت و توانایی و اکرام و جلال و برکت را بیابد.» ۱۳ و هر مخلوقی که در آسمان و بر زمین و بزمین و در دریاست و آنچه در آنها می‌باشد، شنیدم که می‌گویند: «تخت نشین و بره را برکت و تکریم و جلال و توانایی باد تا ابدالاً باد.» ۱۴ و چهار حیوان گفته: «آمن!» و آن پیران به روی درافتادند و سجده نمودند.

۶ و دیدم چون بره یکی از آن هفت مهر را گشود؛ و شنیدم یکی از آن چهار حیوان به صدایی مثل رعد می‌گوید: «بیا (و بین)!» ۲ و دیدم که ناگاه اسپی سفید که سوارش کمانی داردو تاجی بدو داده شد و بیرون آمد، غلبه کننده و تغلبه نماید. ۳ و چون مهر دوم را گشود، حیوان دوم را شنیدم که می‌گوید: «بیا (و بین)!» ۴ و اسپی دیگر، آتشگون بیرون آمد و سوارش را توانایی داده شده بود که سلامتی را از زمین بردارد و تا یکدیگرا بشنید؛ و به وی شمشیری بزرگ داده شد. ۵ و چون مهر سوم را گشود، حیوان سوم را شنیدم که می‌گوید: «بیا (و بین)!» ۶ و دیدم اینک اسپی سیاه

و زیان در پیش تخت و در حضور بره به جامه های سفید آراسته و شاخه های نخل به دست گرفته، ایستاده اند ۱۰ و به آواز بلند نداکرده، می گویند:

۹ و چون فرشته پنجم نواخت، ستاره ای را دیدم که بر زمین افتاده بود سه فرشته ای که می باید بنوازنند.

۹ و چون فرشته پنجم نواخت، ستاره ای را دیدم که بر زمین افتاده بود و کلید چاه هاویه بلو داده شد. (Abyssos g12) ۲ و چاه هاویه را گشاد و دودی چون دود تنویری عظیم از چاه بالا آمد و آفتاب و هوا از دود چاه تاریک گشت. (Abyssos g12) ۳ و میان دود، ملختها به زمین برآمدند و به آنها قوتی چون قوت عقرهای زمین داده شد ۴ و بدیشان گفته شد که ضرر نرسانند نه به گیاه زمین و نه به هیچ سبزی و نه به درختی بلکه به آن مردمانی که مهر خدا را بر پیشانی خود ندارند. ۵ و به آنها داده شد که ایشان را نکشند بلکه تا مدت پنج ماه معذب بدارند و اذیت آنها مثل اذیت غرب بود، و قوتی که کسی را نیش زند. ۶ و در آن ایام، مردم طلب موت خواهند کرد و آن را نخواهند یافت و تمدنی موت خواهند داشت، اما موت از ایشان خواهد گریخت. ۷ و صورت ملختها چون اسبهای آرامش شده برای جنگ بود و بر سر ایشان مثل تاجهای شبیه طلا، و چهره های ایشان شبیه صورت انسان بود. ۸ و موبی داشتند چون موى زنان، و دنانه ایشان مانند دنانه ای شیران بود. ۹ و جوشنها داشتند، چون جوشنها آهین و صدای بالهای ایشان، مثل صدای ارابه های اسبهای بسیار که به جنگ همی تازند. ۱۰ و دمها چون عقرهای با نیشها داشتند؛ و در دم آنها قدرت بود که تا مدت پنج ماه مردم را اذیت نمایند. ۱۱ و بر خود، پادشاهی داشتند که ملک الهاویه است که در عربانی به ابدون مسمی است و در بونانی او را اپلیون خوانند. (Abyssos g12) ۱۲ یک و ای گذشته است. اینک دو و ای دیگر بعد از این می آید. ۱۳ و فرشته ششم نواخت که ناگاه آوازی از میان چهار شاخ مذبح طلایی که در حضور خدا شد است شنیدم ۱۴ که به آن فرشته ششم که صاحب کرناپود می گوید: «آن چهار فرشته را که بر نهر عظیم فرات بسته اند، خلاص کن.» ۱۵ پس آن چهار فرشته که برای ساعت و روز و ماه و سال معین مهیا شده اند تا اینکه ثلث مردم را بکشند، خلاصی یافتدند. ۱۶ و عدد جنود سواران، دویست هزار هزار بود که عدد ایشان را شنیدم. ۱۷ و به این طور اسیان و سواران ایشان را در رویا دیدم که جوشنها آشین و آسمانجوانی و کبریتی دارند و سرهای اسیان چون سر شیران است و از دهانشان آتش و دود و کبریت بیرون می آید. ۱۸ از این سه بلا یعنی آتش و دود و کبریت که از دهانشان برمی آید، ثلث مردم هلاک شدند. ۱۹ زیرا که قدرت اسیان در دهان و دم ایشان است، زیرا که دمهای آنها چون مارهاست که سرها دارد و به آنها اذیت می کنند. ۲۰

چهارم که به این بلا یا کشنه نگشته شدند، از اعمال دستهای خود توبه نکردند تا آنکه عبادت دیوها و بیتها طلا و نقره و برنج و سنگ و چوب را که طاقت دیدند و شنیدند و خرامیدن ندارند، ترک کنند؛ ۲۱ و از قتل ها و عقابی را دیدند و شنیدند که در وسط آسمان می پرند و به آواز بلند جادوگرها و زنا و دزدیهای خود توبه نکردند.

۱۰ و همچنان در گرد تخت و پیران و چهار حیوان ایستاده بودند. و در پیش تخت به روی دراftاده، خدا را سجده کردند ۱۲ و گفتند: «آمین!

برکت و جلال و حکمت و سپاس و اکرام و قوت و توانایی، خدای ما را باد تا ابد الایام. آمین.» (aiōn g165) ۱۳ و یکی از پیران متوجه شده، به من گفت: «این سفیدپوشان کیانند و از کجا آمدند؟» ۱۴ من او را گفتم: «خداؤندا تو می دانی!» مرا گفت: «ایشان کسانی می باشند که از عذاب سخت بیرون می آید و لباس خود را به خون بره شست و شوکرده، سفید نموده اند. ۱۵ از این جهت پیش روی تخت خدایند و شبانه روز در هیکل او وی را خدمت می کنند و آن تخت نشین، خیمه خود را برایشان برپا خواهد داشت. ۱۶ و دیگر هرگز گرسنه و تشنیه نخواهند شد و آفتاب و هیچ گرما بر ایشان نخواهد رسید. ۱۷ زیرا برها که در میان تخت است، شبان ایشان خواهد بود و به چشم های آب حیات، ایشان را راهنمای خواهد نمود؛ و خدا هر اشکی را از چشمان ایشان پاک خواهد کرد.»

۸ و چون مهر هفتم را گشود، خاموشی قریب به نیم ساعت در آسمان واقع شد. ۹ و دیدم هفت فرشته را که در حضور خد ایستاده اند که به ایشان هفت کرنا داده شد. ۱۰ و فرشته ای دیگرآمده، نزد مذبح باستان با مجرمی طلا و بخورسیار بلو داده شد تا آن را به دعا های جمیع مقدسین، بر مذبح طلا که پیش تخت است بدهد، ۱۱ و بود بخور، از دست فرشته با دعا های مقدسین در حضور خدا بالا رفت. ۱۲ پس آن فرشته مجرم را گرفته، از آتش مذبح آن را پر کرد و به سوی زمین ریخته شد و آتش درختان سوخته و هر گیاه سبز سوخته شد. ۱۳ و فرشته دوم بناخت که ناگاه مثال کوئی برگ، به آتش افروخته شده، به دریا افکنده شد و ثلث دریا خون گردید، ۱۴ و ثلث مخلوقات دریایی که جان داشتند، بمرند و ثلث کشتهها تباہ گردید. ۱۵ و چون فرشته سوم نواخت، ناگاه ستاره ای عظیم، چون چراغی افروخته شده از آسمان فرود آمد و بر ثلث نهرها و چشم های آب افتاد. ۱۶ و اسم آن ستاره را افسنتین می خوانند؛ و ثلث آنها به افسنتین مبدل گشت و مردمان بسیار از آنها که تلخ شده بود مرندند. ۱۷ و فرشته چهارم بناخت و به ثلث آفتاب و ثلث ماه و ثلث ستارگان صدمه رسید تا ثلث آنها تاریک گردید و ثلث روز و ثلث شب همچنین بی نور شد. ۱۸ و عقابی را دیدم و شنیدم که در وسط آسمان می پرند و به آواز بلند

۱۰ و دیدم فرشته زورآور دیگری را که از آسمان نازل می شود که ابری

دربر دارد، و قوس قرحي بر سرش و چهره‌اش مثل آفتاب پوایه‌ایش مثل ستونهای آتش. ۲ و در دست خود کتابچه‌ای گشوده دارد و پای راست خود را بردیا و پای چپ خود را بر زمین نهاده؛ ۳ و به آوازبلند، چون غرش شیر

صدا کرد؛ و چون صدا کرد، هفت رعد به صدای خود سخن گفتند. ۴ و چون هفت رعد سخن گفتند، حاضر شدم که بنویسم. آنگاه آوازی از آسمان شنیدم که می‌گوید:

عظیم فرو گرفت. ۱۲ و آوازی بلند از آسمان شنیدند که بیدشان می‌گوید: «به اینجا صعود نمایید». پس در این، به آسمان بالا شدند و دشمنانشان را بیدشان درآمد که بر پایهای خود ایستادند و بندگان ایشان را خوفی

خدابیدشان درآمد که بر پایهای خود ایستادند و بندگان ایشان را خوفی عظیم فرو گرفت. ۱۳ و در همان ساعت، زلزله‌ای عظیم حادث گشت که بیدشان را دیدند. ۱۴ و در همان ساعت، زلزله‌ای عظیم حادث گشت که دیگر از شهر نمهدم گردید و هفت هزار نفر از زلزله هلاک شدند و باقی ماندگان ترسان گشته، خدای آسمان را تمجد کردند. ۱۵ وای دوم درگذشته است. اینک وای سوم بزودی می‌آید. ۱۶ و فرشته‌ای بتواخت که ناگاه صدای بندگان ترسان گشته، خدای آسمان را تمجد کردند. ۱۷ وای دوم آن خداوند ما و مسیح او شد و تا ابدالاحد حکمرانی خواهد کرد.»

(aiōn g165) ۱۸ و آن بیست و چهارپر که در حضور خدا بر تختهای خود نشسته‌اند، به روی در مقادیر، خدا را سجده کردند و گفتند: «تو

را شکر می‌کنیم ای خداوند، خدای قادر مطلق که هستی و بودی، زیرا که قوت عظیم خود را بدست گرفته، به سلطنت پرداختی. ۱۹ و امت

هاشمندیک شدند و غضب تو ظاهر گردید و وقت مردگان رسید تا بر ایشان داوری شود و تا بندگان خود یعنی انبیا و مقدسان و ترسندگان

نام خود راچه کوچک و چه بزرگ اجرت دهی و مفسدان زمین را فاسد گردانی.» ۲۰ و قدس خدا در آسمان مفتوح گشت و تابوت عهدنامه او در

قدس او ظاهر شد و بر قها و صدایها و رعدها و زلزله و تگرگ عظیمی حادث شد.

۱۹ و آن بیست و چهارپر که در حضور خدا بر تختهای خود بشارت داد. ۲۰ و آن آوازی که از آسمان شنیده بودم، بار دیگر شنیدم که

مرا خطاب کرده، می‌گوید: «بیو و کتابچه گشاده را از دست فرشته‌ای که بر دریا و زمین ایستاده است بگیر.» ۲۱ پس به نزد فرشته رفته، به وی گفتم که کتابچه را به من بدهد. او مرا گفت: «بگیر و بخور که اندرونت را تلغی خواهد نمود، لکن در دهانت چون عسل شیرین خواهد بود.» ۲۲ پس

کتابچه را از دست فرشته گرفته، خوردم که در دهانم مثل عسل شیرین بود، ولی چون خورده بودم، درونم تلغی گردید. ۲۳ و مرا گفت که «می‌باید تو اقوام و امت‌ها و زبانها و پادشاهان بسیار را نبوت کنی.»

۱۱ و نبی ای مثل عصا به من داده شد و مرا گفت: «برخیز و قدس

خدا و مذبح و آناتی را که در آن عبادت می‌کنند پیمایش نما. ۲۴ و صحن خارج قدس را بیرون انداز و آن را مپیمازیرا که به امت‌ها داده شده است و شهر مقدس راجهیل و دو ماه پایمال خواهد نمود. ۲۵ و به دوشاهد خود

خواهم داد که پلاس در بر کرده، مدت هزار و دویست و شصت روز نبوت نمایند.» ۲۶ ایناند دو درخت زیتون و دو چراغدان که در حضور خداوند زمین ایستاده‌اند. ۲۷ و اگر کسی بخواهد بیدشان اذیت رساند، آتشی از دهانشان بدر شده، دشمنان ایشان را فرو می‌گیرد؛ و هر که قصد اذیت ایشان دارد، بدبینگونه باید کشته شود. ۲۸ اینها قدرت به بستن آسمان دارند تا در ایام نبوت ایشان باران نبارد و قدرت بر آبها دارند که آنها را به خون تبدیل نمایند و جهان را هر گاه بخواهند، به انواع بلایا مبتلا سازند. ۲۹ و چون شهادت خود را به اتمام رسانند، آن وحش که از هاویه برمی‌آید، با ایشان جنگ کرده، غلبه خواهد یافت و ایشان را خواهد

کشت (Abyssos g12) ۳۰ و بنهای ایشان در شارع عام شهر عظیم که به معنی روحانی، به سلوم و مصر مسمی است، جایی که خداوند ایشان

نیز مصلوب گشت، خواهد ماند. ۳۱ و گروهی از اقوام و قبایل و زبانها و

امت‌ها، بدنهای ایشان را سه روز و نیم نظاره می‌کنند و اجازت نمی‌دهند که بدنهای ایشان را به قبرسپارند. ۳۲ و ساکنان زمین بر ایشان خوشی و شادی می‌کنند و نزد یکدیگر هدایا خواهند فرستاد، از آنرو که این دو نبی ساکنان زمین رامعذب ساختند. ۳۳ و بعد از سه روز و نیم، روح حیات از خدابیدشان درآمد که بر پایهای خود ایستادند و بندگان ایشان را خوفی عظیم فرو گرفت. ۳۴ و آوازی بلند از آسمان شنیدند که بیدشان می‌گوید:

«به اینجا صعود نمایید». پس در این، به آسمان بالا شدند و دشمنانشان را بیدشان درآمد که بر پایهای خود ایستادند و بندگان ایشان را خوفی عظیم فرو گرفت. ۳۵ و در همان ساعت، زلزله‌ای عظیم حادث گشت که بیدشان را دیدند. ۳۶ و در همان ساعت، زلزله‌ای عظیم حادث گشت که دیگر از شهر نمهدم گردید و هفت هزار نفر از زلزله هلاک شدند و باقی ماندگان ترسان گشته، خدای آسمان را تمجد کردند. ۳۷ وای دوم درگذشته است. اینک وای سوم بزودی می‌آید. ۳۸ و فرشته‌ای بتواخت که ناگاه صدای بندگان ترسان گشته، خدای آسمان را تمجد کردند. ۳۹ وای دوم آن خداوند ما و مسیح او شد و تا ابدالاحد حکمرانی خواهد کرد.»

(aiōn g165) ۴۰ و آن بیست و چهارپر که در حضور خدا بر تختهای خود نشسته‌اند، به روی در مقادیر، خدا را سجده کردند و گفتند: «تو

را شکر می‌کنیم ای خداوند، خدای قادر مطلق که هستی و بودی، زیرا که قوت عظیم خود را بدست گرفته، به سلطنت پرداختی. ۴۱ وای سوم درگذشته است. اینک وای سوم بزودی می‌آید. ۴۲ و فرشته‌ای بتواخت که ناگاه صدای بندگان ترسان گشته، خدای آسمان را تمجد کردند. ۴۳ وای سوم آن خداوند ما و مسیح او شد و تا ابدالاحد حکمرانی خواهد کرد.»

۴۴ و آن بیست و چهارپر که در حضور خدا بر تختهای خود نشسته‌اند، به روی در مقادیر، خدا را سجده کردند و گفتند: «تو

را شکر می‌کنیم ای خداوند، خدای قادر مطلق که هستی و بودی، زیرا که قوت عظیم خود را بدست گرفته، به سلطنت پرداختی. ۴۵ وای سوم درگذشته است. اینک وای سوم بزودی می‌آید. ۴۶ و فرشته‌ای بتواخت که ناگاه صدای بندگان ترسان گشته، خدای آسمان را تمجد کردند. ۴۷ وای سوم آن خداوند ما و مسیح او شد و تا ابدالاحد حکمرانی خواهد کرد.»

و فرشتگانش با وی انداخته شدند. ۱۰ و آوازی بلند در آسمان شنیدم که ساکنان زمین را گمراه می‌کند، به آن معجزاتی که به وی داده شد که آنها می‌گوید: «اگون نجات و قوت و سلطنت خدای ما و قدرت مسیح او را در حضور وحش بنماید. و به ساکنان زمین می‌گوید که صورتی را از آن را ظاهر شد زیرا که آن مدعی برادران ما که شبانه‌روز در حضور خدای ما وحش که بعد از خوردن زخم شمشیر زیست نمود، بسازند. ۱۵ و به وی داده شد که آن صورت وحش را روح بخشد تا که صورت وحش سخن گوید و چنان کند که هر که صورت وحش را پرداشت نکند، کشته گردد. ۱۶ و همه را از کبیرو صغير و دولتمند و فقیر و غلام و آزاد براين وامي دارد که بر دست راست یا پیشانی خود نشان گذارد. ۱۷ و اینکه هیچ کس خرد و فروش نتواند کرد، جز کسی که نشان یعنی اسم یا عدد اسم وحش را داشته باشد. ۱۸ در اینجا حکمت است. پس هر که فهم دارد، عدد وحش را بشمارد، زیرا که عدد انسان است و عددش شخصی و شخصی و شش است.

۱۴ و دیدم که اینکه بود، بر کوه صهیون ایستاده است و با وی صد و چهل و چهار هزار نفر که اسم او و اسم پدر او را پیشانی خود مرفوم می‌دارند. ۲ و آوازی از آسمان شنیدم، مثل آواز آبهای بسیار و مانند آواز رعد عظیم؛ و آن آوازی که شنیدم، مانند آواز بربطوان از خود که بربطهای خود را بنوازند. ۳ و در حضور تخت و چهار حیوان و پیران، سرودی جدید می‌سراپند و هیچ کس نتوانست آن سرود را بیاموزد، جز آن صد و چهل و چهار هوار که از جهان خریده شده بودند. ۴ ایناند آنانی که با زنان آلوده نشتدند، زیرا که با کره هستند؛ و آناند که بر راه کجا می‌رود متابعت می‌کنند و از میان مردم خریده شده‌اند تا نوبت برای خدا و بره باشند. ۵ و در دهان ایشان دروغی یافته نشد، زیرا که بی عیب هستند. ۶ و فرشته‌ای دیگر را دیدم که در وسط آسمان پرواز می‌کند و انجیل جاودانی را دارد تا ساکنان زمین را از هرم و قبیله و زبان و قوم بشارت دهد، **(aiōnios)**

g166 ۷ و به آواز بلند می‌گوید: «از خدا بترسید واو را تمجید نماید، زیرا که زمان داوری اورسیده است. پس او را که آسمان و زمین و دریا و چشم‌های آب را آفرید، پرستش کنید.» ۸ و فرشته‌ای دیگر از عقب او آمد، گفت: «منهدم شد با بل اعظم که از خمر غضب زنای خود، جمیع امته را نوشانید.» ۹ و فرشته سوم از عقب این دو آمد، به آواز بلند می‌گوید: «اگر کسی وحش و صورت او را پرستش کند و نشان او را بر پیشانی یا دست خود پنداشیرد، ۱۰ او نیز از خمر غضب خدا که در پیاله خشم وی بی‌غش آمیخته شده است، خواهد نوشید، و در نزد فرشتگان مقدس و در حضور پربره، به آتش و کبریت، مذهب خواهد شد. ۱۱ و دود عذاب ایشان تا ابدالاً بala می‌رود. پس آنانی که وحش و صورت او را پرستش می‌کنند و هر که نشان اسم او را پنداشیرد، شبانه‌روز آرامی ندارند.» **g165** ۱۲ در اینجاست صبر مقدسین که احکام خدا و ایمان عیسی را حفظ نمایند. ۱۳ و آوازی را از آسمان شنیدم که می‌گوید: «بنویس که از کنون خوشحالند مردگانی که در خداوند می‌میرند. و روح

و ایشان دعوی می‌کند، به زیر افکنده شد. ۱۱ و ایشان بوساطت خون بوده و کلام شهادت خود براو غالب آمدند و جان خود را دوست ندادند. از این جهت‌ای آسمانها و ساکنان آنها شادباشید؛ وای بر زمین و دریا زیرا که ایلیس به نزدشما فرو شده است با خشم عظیم، چون می‌داند که زمانی قلیل دارد.» ۱۲ و چون ازدها دید که بر زمین افکنده شد، برآن زن که فرزند زنیه را آیده بود، جفا کرد. ۱۴ و دو بال عقاب پرگر به زن داده شد تا به بیان به مکان خود پرواز کند، جایی که او را از نظر آن مار، زمانی و دو زمان و نصف زمان پرورش می‌کنند. ۱۵ و مار از دهان خود در عقب زن، آبی چون رودی ریخت تا سیل او را فروگرد. ۱۶ وزمین زن را حمایت کرد و زمین دهان خود را گشاده، آن رود را که ازدها از دهان خود ریخت فرو برد. ۱۷ و ازدها بر زن غضب نموده، رفت تا با پاقی ماندگان ذرتی او که احکام خدا را حفظمی کنند و شهادت عیسی را نگاه می‌دارند، جنگ کنند.

۱۳ و او بر ریگ دریا ایستاده بود. ۲ و آن وحش را که دیدم، مانند پلنگ بود و پایهایش مثل پای خرس و دهانش مثل دهان شیر. و ازدها قوت خویش وخت خود و قوت عظیمی به وی داد. ۳ و یکی از رسایهایش را دیدم که تا به موت کشته شد و از آن زخم مهلك شفا یافت و تمامی جهان دربی این وحش در حیرت افتادند. ۴ و آن ازدها را که قادر به وحش داده بود، پرستش کردند و وحش را سجده کرده، گفتند که «کیست مثل وحش و کیست که با وی می‌تواند جنگ کند؟» ۵ و به وی دهانی داده شد که به کبر و کفر تکلم می‌کند؛ و قدرتی به او عطا شد که مدت چهل و دو ماه عمل کند. ۶ پس دهان خود را به کفرهای برخدا گشود تا بر اسم او و خیمه او و سکنه آسمان کفر گوید. ۷ و به وی داده شد که با مقدسین جنگ کند و بر ایشان غلبه یابد؛ و تسلط بر هر قبیله و قوم و زبان و امت، بدو عطا شد. ۸ و جمیع ساکنان جهان، جز آنانی که نامهای ایشان در دفتر حیات برهای که از بیان عالم ذبح شده بود مکتوب است، او را خواهند پرستید. ۹ اگر کسی گوش دارد بشود. ۱۰ اگر کسی اسیر نماید به اسیری رود، و اگر کسی به شمشیر قتل کند، می‌باید او به شمشیرکشته گردد. در اینجاست صبر و ایمان مقدسین. ۱۱ و دیدم وحش دیگری را که از زمین بالامی آید و دو شاخ مثل شاخهای بره داشت و مانند ازدها تکلم می‌نمود؛ ۱۲ و با تمام قدرت وحش نخست، در حضور وی عمل می‌کند و زمین و سکنه آن را بر این وامي دارد که وحش نخست را که از خرم مهلك شفا یافت، پرستند. ۱۳ و معجزات عظیمه بعمل می‌آورد تا آتش را نیز از آسمان در حضور مردم به زمین فرود آورد. ۱۴

می گوید: «بلی، تا از زحمات خودآرامی یابند و اعمال ایشان از عقب ایشان می رسد.» ۱۴ و دیدم که اینک ابری سفید پدید آمد و برا بر، کسی مثل پسر انسان نشسته که تاجی از طلادار و در دستش داسی تیز است. ۱۵ و فرشته‌ای دیگر از قدس بیرون آمده، به آواز بلند آن ایرنشین را ندا می کند که داس خود را پیش بیاور و درو کن، زیرا هنگام حصاد رسیده و حاصل زمین خشک شده است. ۱۶ و ایرنشین داس خود را بر زمین آورد و بیرون آمد و او نیز داسی تیز داشت. ۱۷ و فرشته‌ای دیگر از قدسی که در آسمان است، بیرون آمد و او نیز داسی تیز داشت. ۱۸ و فرشته‌ای دیگر که بر آتش مسلط است، از مذیع بیرون شده، به آواز بلند ندا درداده، صاحب داس تیز را گفت: «داس تیز خود را پیش آور و خوش های مو زمین را بچین، زیرا انگورهایش رسیده است.» ۱۹ پس آن فرشته داس خود را بر زمین آورد و موهای زمین را چیده، آن را درچرخشت عظیم غضب خدا ریخت. ۲۰ و چرخشت را بیرون شهر به پا بیفشدند و خون از چرخشت تا به دهن اسیان به مسافت هزار و ششصد تیر پرتاپ جاری شد.

۱۵ و علامت دیگر عظیم و عجیبی درآسمان دیدم، یعنی هفت فرشته‌ای که هفت بلایی دارند که آخرین هستند، زیرا که به آنها غضب الهی به انجام رسیده است. ۲ و دیدم مثال دریایی از شیشه مخلوط به آتش و کسانی را که بر وحش و صورت او و عدد اسم او غلبه می یابند، بر دریای شیشه ایستاده و بیطهای خدارا بدست گرفته، ۳ سرود موسی بنده خدا و سرود بر را می خواند و می گویند: «عظیم و عجیب است اعمال توای خداوند خدای قادر مطلق! عدل و حق است راههای توای پادشاه امت‌ها. ۴ کیست که از تو تنرسد، خداوندا و کیست که نام تو را تمجید ننماید؟ زیرا که تو تنها قدوس هستی و جمیع امته آمده، در حضور تو پرستش خواهند کرد، زیرا که احکام تو ظاهرگردیده است. ۵ و بعد از این دیدم که قدس خیمه شهادت درآسمان گشوده شد، ۶ و هفت فرشته‌ای که هفت بلا داشتند، کنانی پاک و روشن دربر کرده و کمراشان به کمرنده زین بسته، بیرون آمدند. ۷ و یکی از آن چهار جیوان، به آن هفت فرشته، هفت پیاله زین داد، پر از غضب خدا که تا ابدالاً زنده است. (aiōn g165) ۸ و قدس از جلال خدا و قوت او پر دودگردید. و تا هفت بلای آن هفت فرشته به انجام نرسید، هیچ‌کس نتوانست به قدس دلاید.

۱۷ و یکی از آن هفت فرشته‌ای که هفت پیاله را داشتند، آمد و به من خطاب کرده، گفت: «بیا تا قضای آن فاحشه بزرگ را که برآهای بسیار نشسته است به نشان دهم، ۲ که پادشاهان جهان با او زنا کردند و ساکنان زمین، از خمر زنای او مست شدند.» ۳ پس مرد روح به بیان بود و زنی را دیدم بر وحش قرمزی سوار شده که از نامهای کفر پر بود و هفت سر و ده شاخ داشت. ۴ و آن زن، به ارغوانی و قرمز ملبوس بود و به طلا و جواهر و مروارید مزین و پیاله‌ای زین بددست خود پر از خبائث و تجسسات زنای خود داشت. ۵ و بر پیشانی اش این اسم مرقوم بود: «سر

۱۶ و آوازی بلند شنیدم که از میان قدس به آن هفت فرشته می گوید که «بروید، هفت پیاله غضب خدا را بر زمین برویزید.» ۲ و اولی رفته، پیاله خود را بر زمین ریخت و دمل زشت و بد بر مردمانی که نشان وحش دارند و صورت او را می پرستند، بیرون آمد. ۳ و دومین پیاله خود را به دریا ریخت که آن به خون مثل خون مرده مبدل گشت و هر نفس زنده

بابل عظیم و مادر فواحش و خبائث دنیا.» ۶ و آن زن را دیدم، مست از خون مقدسین و از خون شهدای عیسی و از دیدن او بی نهایت تعجب نمودم. ۷ و فرشته مرا گفت: «چرا متعجب شدی؟ من سر زن و آن وحش را که هفت سو و ده شاخ دارد که حامل اوست، به توبیان می ننمایم. ۸ آن وحش که دیدی، بود و نیست و از هاویه خواهد بیآمد و به هلاکت خواهد رفت؛ و ساکنان زمین، جز آنانی که نامهای ایشان از بنای عالم در دفعه‌جیات مرقوم است، در حریت خواهد افتد از دیدن آن وحش که بود و نیست و ظاهر خواهد داشد. (Abyssos g12) ۹ «اینجاست ذهنی که حکمت دارد. این هفت سر، هفت کوه می باشد که زن بر آنها نشسته است؛ ۱۰ و هفت پادشاه هستند که پنج افتاده‌اند و یکی هست و دیگری هنوز نیامده است و چون آیدیم باید اندکی بماند. ۱۱ و آن وحش که بود و نیست، هشتین است و از آن هفت است و به هلاکت می رود. ۱۲ و آن ده شاخ که دیدی، ده پادشاه هستند که هنوز سلطنت نیافه‌اند بلکه یک ساعت با وحش چون پادشاهان قدرت می بانند. ۱۳ اینها یک رای دارند و قوت و قدرت خود را به وحش می دهند. ۱۴ ایشان با بر جنگ خواهند نمود و بر ایشان غالب خواهد آمد، زیرا که اور الاریاب و پادشاه پادشاهان است و آنانی نیز که با وی هستند که خوانده شده و برگزیده وامینند.» ۱۵ و مرا می گوید: «آبهایی که دیدی، آنجایی که فاحشه نشسته است، قومها و جماعت‌ها و امت‌ها و زبانها می باشد. ۱۶ و اما ده شاخ که دیدی و وحش، اینها فاحشه را دشمن خواهند داشت و او را بینوا و عربان خواهند نمود و گوشتش را خواهد خورد و او را به آتش خواهند سوزانید، ۱۷ زیرا خدا در دل ایشان نهاده است که اراده او را به جا آریند و یک رای شده، سلطنت خود را به وحش بدیند تا کلام خدا تمام شود. ۱۸ و زنی که دیدی، آن شهر عظیم است که بر پادشاهان جهان سلطنت می کند.»

۱۸ بعد از آن دیدم فرشته‌ای دیگر از آسمان نازل شد که قدرت عظیم داشت و زمین به جلال او متور شد. ۲ و به آواز زورآورند کرده، گفت: «منهدم شد، منهدم شد بابل عظیم! او مسکن دیوها و ملاذ هر روح خبیث و ملاذ هر مرغ نایاپاک و مکروه گردیده است. ۳ زیراکه از خمر غضب آسود زنای او همه امت هانوشیده‌اند و پادشاهان جهان با وی زنا کرده‌اند و تجارت جهان از کثرت عیاشی او دولتمند گردیده‌اند.» ۴ و صدای دیگر از آسمان شنیدم که می گفت: «ای قوم من از میان او بیرون آید، مبادر گناهاتش شریک شده، از بلاهایش بهرومند شوید. ۵ زیرا گناهاتش تا به فلک رسیده و خدا ظلمهایش را به یاد آورده است. ۶ بدو رد کنید آنچه را که او داده است و بحسب کارهایش دوچندان بدو جزا دهید و در پیالای که او آمیخته است، او را دو چندان بیامیزید. ۷ به اندازه‌ای که خوبیشتن را تمجید کرد و عیاشی نمود، به آنقدر عذاب و ماتم بدو دهید، زیرا که در دل

۱۹ و بعد از آن شنیدم چون آوازی بلند از گروهی کثیر در آسمان که می گفتند: «هللویاه! نجات و جلال و اکرام و قوت از آن خدای ما است، ۲ زیرا که احکام او راست و عدل است، چونکه داوری نمود بر فاحشه بزرگ که جهان را به زنای خود فاسد می گردانید و انتقام خون بندگان خود

را از دست او کشید». ۳ و بار دیگر گفتند: «هللویاه، و دوش تابدالا باد بالا می‌رود!» (aiōn g165) ۴ و آن پیست و چهار پیر و چهار حیوان به روی درافتاده، خدایی را که بر تخت نشسته است سجده نمودند و گفتند: «آمین، هللویاه!» ۵ و آوازی از تخت بیرون آمده، گفت: «حمدناماید خدای ما رای تمامی بندگان او و ترسندگان او چه کبیر و چه صغیر». ۶ و شنیدم چون آواز جمعی کثیر و چون آواز آبهای فراوان و چون آواز رعدهای شدید که می‌گفتند: «هللویاه، زیرا خداوند خدای ما قادر مطلق، سلطنت گرفته است. ۷ شادی و وجودنامایم و او را تمجید کنیم زیرا که نکاح بره رسیده است و عروس او خود را حاضر ساخته است. ۸ و به او داده شد که به کتاب، پاک و روش خود را پیشاند، زیرا که آن کتاب عدالتیای مقدسین است». ۹ و مرا گفت: «بویس: خوشابحال آنانی که به بزم نکاح بره دعوت شده‌اند.» و نیز مرا گفت که «این است کلام راست خدا.» ۱۰ و نزد پایه‌ایش افادتم تا او را سجده کنم. او به من گفت: «زنهاز چنین نکنی زیرا که من با توه‌خدمات هستم و با برادرانت که شهادت عیسی را دارند. خدا را سجده کن زیرا که شهادت عیسی روح نبوت است.» ۱۱ و دیدم آسمان را گشوده و ناگاه اسبی سفید که سوارش امین و حق نام دارد و به عدل داوری و جنگ می‌نماید. ۱۲ و چشمانش چون شعله آتش و بر سرش افسرهای بسیار و اسمی مرقوم دارد که جز خودش هیچ‌کس آن را نمی‌داند.

۱۳ و جامه‌ای خون آلد دربر دارد و نام او را «کلمه خدا» می‌خوانند. ۱۴ و لشکرهایی که درآسمانند، بر اسبهای سفید و به کتاب سفید و پاک ملبس از عقب او می‌آمدند. ۱۵ و از دهانش شمشیری تیز بیرون می‌آید تا به آن امته را بزنلو آنها را به عصای آنهنی حکمرانی خواهد نمودو او چرخشت خمر غضب و خشم خدای قادر مطلق را زیر پای خود می‌افشد. ۱۶ و بر لباس وران او نامی مرقوم است یعنی «پادشاه پادشاهان ورب الارباب». ۱۷ و دیدم فرشته‌ای را در آفتاب ایستاده که به آواز بلند تمامی مرغانی را که در آسمان پروازی می‌کنند، ندا کرده، می‌گوید: «باید و بجهت طیافت عظیم خدا فراهم شوید. ۱۸ تا بخورید گوشت پادشاهان و گوشت سپه سالاران و گوشت جباران و گوشت اسبها و سواران آنها و گوشت همگان را، چه آزاد و چه غلام، چه صغیر و چه کبیر». ۱۹ و دیدم وحش و پادشاهان زمین و لشکرهای ایشان را که جمع شده بودند تا با سب سوار و لشکر او جنگ کنند. ۲۰ و وحش گرفتار شد و نی کاذب با وی که پیش او معجزات ظاهر می‌کرد تا به آنها آنانی را که نشان وحش را دارند و صورت او را شمشیری که از دهان اسب سوار بیرون می‌آمد کشته شدند و تمامی مرغان از گوشت ایشان سیر گردیدند.

۲۱ و دیدم آسمانی جدید و زمینی جدید، چونکه آسمان اول و زمین اول درگذشت و دریا دیگر نمی‌باشد. ۲ و شهر مقدس اورشلیم جدید را دیدم که از جانب خدا از آسمان نازل می‌شود، حاضر شده چون عروسی که برای شوهر خود آراسته است. ۳ و آوازی بلند از آسمان شنیدم که می‌گفت: «اینک خیمه خدا با آدمیان است و با ایشان ساکن خواهد بود و ایشان قوم

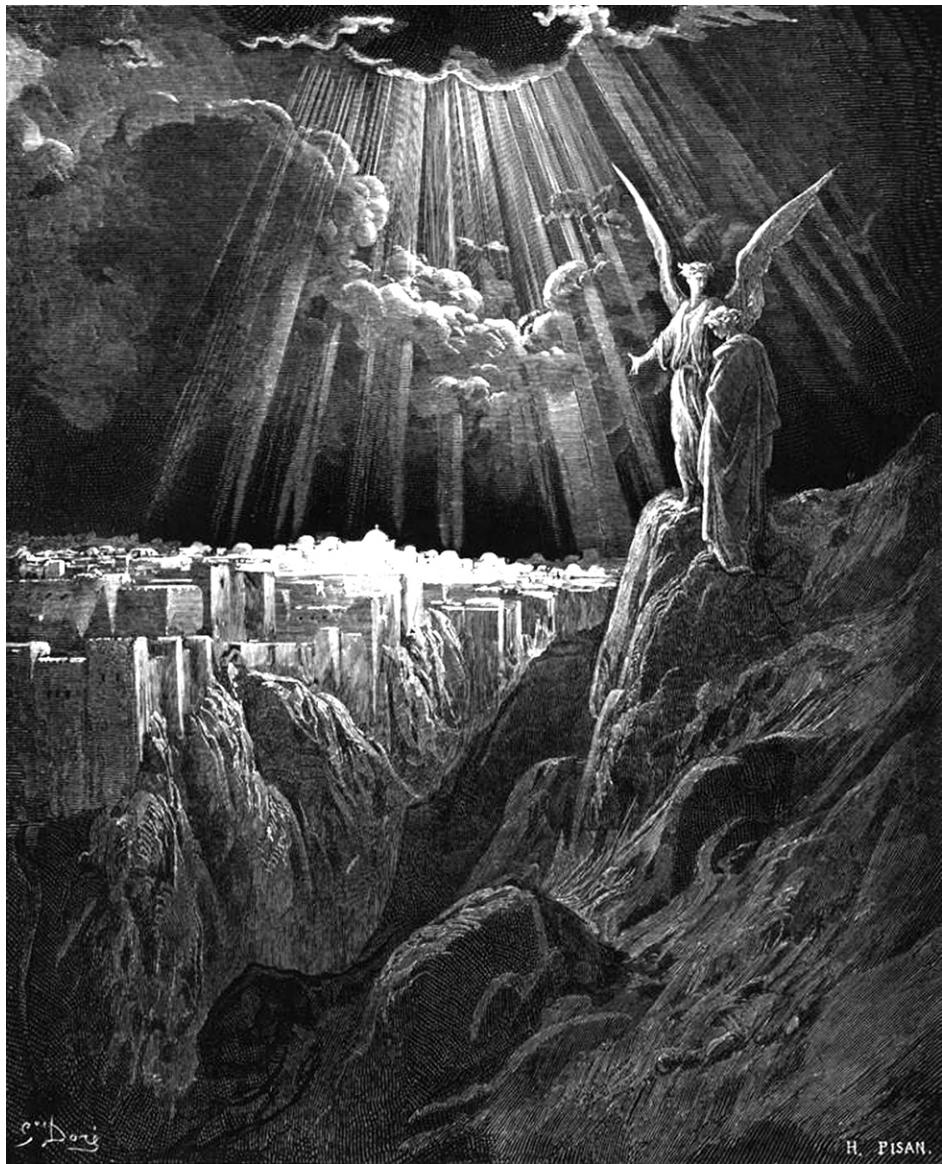
عزت امته را به آن داخل خواهند ساخت. ۲۷ و چیزی ناپاک یا کسی که مرتکب عمل زشت یا دروغ شود، هرگز داخل آن خواهد شد، مگر آنانی که در دفتر حیات بره مکوبند.

۲۲ و نهی از آب حیات به من نشان داد که درخشندۀ بود، مانند بلور و از تخت خدا و بره جاری می شود. ۲ و در وسط شارع عام آن و بر هر دو کناره نهر، درخت حیات را که دوازده میوه می آورد یعنی هر ماه میوه خود رامی دهد؛ و برگهای آن درخت برای شفای امته هامی باشد. ۳ و دیگر هیچ لعنت خواهد بود و تخت خدا و بره در آن خواهد بود و بیندگانش او را عبادت خواهند نمود. ۴ و چهاره او را خواهند دید و اسم وی بر پیشانی ایشان خواهد بود. ۵ و دیگر شب نخواهد بود و احتیاج به چراع و نورآفتاب ندارند، زیرا خداوند خدا بر ایشان روشنایی می بخشد و تا ابد الاباد سلطنت خواهد کرد.

(aiōn g165) ۶ و مرا گفت: «این کلام امین و راست است و خداوند خدای ارواح انبیا، فرشته خود را فرستادتا به بیندگان خود آنچه را که زود می باید واقع شود، نشان دهد. ۷ و اینک به زودی می آید. خوشبحال کسی که کلام نبوت این کتاب را نگاه دارد.» ۸ و من، یوحنای این امور را شنیدم و دیدم و چون شنیدم و دیدم، افادتم تا پیش پایهای آن فرشتهایی که این امور را به من نشان داد سجده کنم. ۹ او مرا گفت: «زنهار نکنی، زیرا که همخدمت با تو هستم و با انبیا یعنی برادرانت و باستانی که کلام این کتاب را نگاه دارند. خدا رسجده کن.» ۱۰ و مرا گفت: «کلام نبوت این کتاب را مهر مکن زیرا که وقت نزدیک است. ۱۱ هرگز ظالم است، باز ظلم کند و هرگز خبیث است، باز خبیث بماند و هرگز عادل است، باز عدالت کند و هرگز مقدس است، باز مقدس بشود.» ۱۲ و اینک به زودی می آید و اجرت من با من است تا هر کسی را بحسب اعمالش جزا دهم. ۱۳ من الف و باء و ابتدا و انتها و اول و آخر هستم ۱۴ خوشبحال آنانی که رختهای خود رامی شویند تا بر درخت حیات اقتدار یابند و به دروازه های شهر درآیند، ۱۵ زیرا که سگان خداوندگران و زانیان و قاتلان و بتپرستان و دیواری شهروند از پیش از مدتی که در آن می زدند و هرگز خواهش دارد، از عجل آورده، بیرون می باشند. ۱۶ من عیسی فرشته خود را فرستادم ناشما را در کلیساها بدین امور شهادت دهم. من ریشه و نسل داد و ستاره درخشندۀ صبح هستم.» ۱۷ و روح و عروس می گویند: «بیا!» و هرگز می شنود بگوید: «بیا!» و هرگز تشنه باشد، بیاید و هرگز خواهش دارد، از آب حیات بی قیمت بگیرد. ۱۸ زیرا هر کس را که کلام نبوت این کتاب را بشنوید، شهادت می دهم که اگر کسی بر آنها بفراید، خدا بالای مکتب در این کتاب را بروی خواهد افروزد. ۱۹ و هر گاه کسی از کلام این نبوت چیزی کم کند، خدا نصیب او را از درخت حیات و از شهر مقدس و از چیزهایی که در این کتاب نوشته است، منقطع خواهد کرد. ۲۰ او که بر

های او خواهد بود و خود خدا با ایشان خدای ایشان خواهد بود. ۴ و خدا هر اشکی از چشممان ایشان پاک خواهد کرد. و بعد از آن موت خواهد بود و ماتم و ناله و درد دیگر رو نخواهد نمود زیرا که چیزهای اول درگذشت. ۵ و آن تخت نشین گفت: «الحال همه چیز را نومی سازم.» و گفت: «بیوس، زیرا که این کلام امین و راست است.» ۶ باز مرا گفت: «تمام شد! من الف و باء و ابتدا و انتها هستم. من به هرگه تشنه باشد، از جشمۀ آب حیات، مفت خواهم داد. ۷ و هرگه غالب آید، وارث همه چیز خواهد شد، و او را خدا خواهم بود و او مرا پسر خواهد بود. ۸ لکن ترسندگان و بی ایمان و خبیثان و قاتلان و زانیان و جادوگران و بتپرستان و جمیع دروغگویان، نصیب ایشان در دریاچه افروخته شده به آتش و کبریت خواهد بود. این است موت ثانی.» (Limnē Pyr g3041) ۹ و یکی از آن هفت فرشته که هفت پیاله پر از هفت بلای آخرین را دارند، آمد و مرا مخاطب ساخته، گفت: «بیا تا عروس منکوحه بره را به تونشان دهم.» ۱۰ آنگاه مرا در روح، به کوهی بزرگ بلند برد و شهر مقدس اورشلیم را به من نمود که از آسمان از جانب خدا نازل می شود، ۱۱ و جلال خدا را دارد و نورش مانند جواهر گرانبهای، چون یشم بلورین. ۱۲ و دیواری بزرگ و بلند دارد و دوازده دروازه دارد و بر سر دروازه ها دوازده فرشته و اسمها بر ایشان مرقّم است که نامهای دوازده سبط بنی اسرائیل باشد. ۱۳ از مشرق سه دروازه و از شمال سه دروازه و از جنوب سه دروازه و از غرب سه دروازه. ۱۴ و دیوار شهر دوازده اساس دارد و بر آنها دوازده اسم دوازده رسول بره است. ۱۵ و آن کس که با من تکلم می کرد، نی طلا داشت تا شهر و دروازه هایش و دیوارش را پیماید. ۱۶ و شهر مربع است که طول و عرضش مساوی است و شهر را به آن نی پیموده، دوازده هزار تیر پرتاب یافت و طول و عرض و بلندی اش برابر است. ۱۷ و دیوارش را صد و چهل و چهار ذراع پیمود، موافق ذراع انسان، یعنی فرشته. ۱۸ و بنای دیوار آن از یشم بود و شهر از زر خالص چون شیشه مصفی بود. ۱۹ و بنیاد دیوار شهر به هر نوع جواهر گرانبهای مزین بود که بنیاد اول، یشم و دوم، یاقوت کبود و سوم، عقیق سفید و چهارم، زمرد و پنجم، جزع عقیقی و ششم، عقیق و هفتم، زبرجد و هشتم، زمرد سلقی و نهم، طوبیز و دهم، عقیق اخضر و یازدهم، آسمانچونی و دوازدهم، یاقوت بود. ۲۱ و دوازده دروازه، دوازده مروارید بود، هر دروازه از یک مروارید و شارع عام شهر، از زر خالص چون شیشه شفاف. ۲۲ و در آن هیچ قدس ندیدم زیرا خداوند خدای قادر مطلق و بره قدس آن است. ۲۳ و شهر احتجاج ندارد که آفتاب یا ماه آن را روشنایی دهد زیرا که جلال خدا آن را منور می سازد و چراغش بره است. ۲۴ و امته ها در نورش سالک خواهند بود و پادشاهان جهان، جلال و اکرام خود را به آن خواهند درآورد. ۲۵ و دروازه هایش در روز بسته خواهد بود زیرا که شب در آنجا خواهد بود. ۲۶ و جلال و

این امور شاهد است، می‌گوید: «بلی، به زودی می‌آیم!» آمين. بیا، ای خداوند عیسی! ۲۱ فیض خداوند ما عیسی مسیح با همه شما باد. آمين.

و شهر مقدس اورشلیم جدید را دیدم که از جانب خدا از آسمان نازل می‌شد، حاضر شده چون عروسی که برای شهر خود آرامته است. و آوازی بلندار آسمان شنیدم که می‌گفت: «اینک خیمه خدا با آدمیان است و با ایشان ساکن خواهد بود و ایشان قوم های او خواهد بود و خود خدا با ایشان خدای ایشان خواهد بود.

مکاشفه یوحنا

۳-۲۱:۲

راهنمای خوانندگان

فارسی at AionianBible.org/Readers-Guide

The Aionian Bible republishes public domain and Creative Common Bible texts that are 100% free to copy and print. The original translation is unaltered and notes are added to help your study. The notes show the location of eleven special Greek and Hebrew Aionian Glossary words to help us better understand God's love for individuals and for all mankind, and the nature of afterlife destinies.

Who has the authority to interpret the Bible and examine the underlying Hebrew and Greek words? That is a good question! We read in 1 John 2:27, “*As for you, the anointing which you received from him remains in you, and you do not need for anyone to teach you. But as his anointing teaches you concerning all things, and is true, and is no lie, and even as it taught you, you remain in him.*” Every Christian is qualified to interpret the Bible! Now that does not mean we will all agree. Each of us is still growing in our understanding of the truth. However, it does mean that there is no infallible human or tradition to answer all our questions. Instead the Holy Spirit helps each of us to know the truth and grow closer to God and each other.

The Bible is a library with 66 books in the Protestant Canon. The best way to learn God's word is to read entire books. Read the book of Genesis. Read the book of John. Read the entire Bible library. Topical studies and cross-referencing can be good. However, the safest way to understand context and meaning is to read whole Bible books. Chapter and verse numbers were added for convenience in the 16th century, but unfortunately they can cause the Bible to seem like an encyclopedia. The Aionian Bible is formatted with simple verse numbering, minimal notes, and no cross-referencing in order to encourage the reading of Bible books.

Bible reading must also begin with prayer. Any Christian is qualified to interpret the Bible with God's help. However, this freedom is also a responsibility because without the Holy Spirit we cannot interpret accurately. We read in 1 Corinthians 2:13-14, “*And we speak of these things, not with words taught by human wisdom, but with those taught by the Spirit, comparing spiritual things with spiritual things. Now the natural person does not receive the things of the Spirit of God, for they are foolishness to him, and he cannot understand them, because they are spiritually discerned.*” So we cannot understand in our natural self, but we can with God's help through prayer.

The Holy Spirit is the best writer and he uses literary devices such as introductions, conclusions, paragraphs, and metaphors. He also writes various genres including historical narrative, prose, and poetry. So Bible study must spiritually discern and understand literature. Pray, read, observe, interpret, and apply. Finally, “*Do your best to present yourself approved by God, a worker who does not need to be ashamed, properly handling the word of truth.*” 2 Timothy 2:15. “*God has granted to us his precious and exceedingly great promises; that through these you may become partakers of the divine nature, having escaped from the corruption that is in the world by lust. Yes, and for this very cause adding on your part all diligence, in your faith supply moral excellence; and in moral excellence, knowledge; and in knowledge, self-control; and in self-control patience; and in patience godliness; and in godliness brotherly affection; and in brotherly affection, love. For if these things are yours and abound, they make you to be not idle nor unfruitful to the knowledge of our Lord Jesus Christ,*” 2 Peter 1:4-8.

واژه نامه
فارسی at AionianBible.org/Glossary

The Aionian Bible un-translates and instead transliterates eleven special words to help us better understand the extent of God's love for individuals and all mankind, and the nature of afterlife destinies. The original translation is unaltered and a note is added to 64 Old Testament and 200 New Testament verses. Compare the meanings below to the Strong's Concordance and Glossary definitions.

Abyssos g12

Greek: proper noun, place

Usage: 9 times in 3 books, 6 chapters, and 9 verses

Meaning:

Temporary prison for special fallen angels such as Apollyon, the Beast, and Satan.

aïdios g126

Greek: adjective

Usage: 2 times in Romans 1:20 and Jude 6

Meaning:

Lasting, enduring forever, eternal.

aiōn g165

Greek: noun

Usage: 127 times in 22 books, 75 chapters, and 102 verses

Meaning:

A lifetime or time period with a beginning and end, an era, an age, the completion of which is beyond human perception, but known only to God the creator of the aiōns, Hebrews 1:2. Never meaning simple endless or infinite chronological time in Greek usage. Read Dr. Heleen Keizer and Ramelli and Konstan for proofs.

aiōnios g166

Greek: adjective

Usage: 71 times in 19 books, 44 chapters, and 69 verses

Meaning:

From start to finish, pertaining to the age, lifetime, entirety, complete, or even consummate. Never meaning simple endless or infinite chronological time in Koine Greek usage. Read Dr. Heleen Keizer and Ramelli and Konstan for proofs.

eleēsē g1653

Greek: verb, aorist tense, active voice, subjunctive mood, 3rd person singular

Usage: 1 time in this conjugation, Romans 11:32

Meaning:

To have pity on, to show mercy. Typically, the subjunctive mood indicates possibility, not certainty. However, a subjunctive in a purpose clause is a resulting action as certain as the causal action. The subjunctive in a purpose clause functions as an indicative, not an optative. Thus, the grand conclusion of grace theology in Romans 11:32 must be clarified. God's mercy on all is not a possibility, but a certainty. See ntgreek.org.

Geenna g1067

Greek: proper noun, place

Usage: 12 times in 4 books, 7 chapters, and 12 verses

Meaning:

Valley of Hinnom, Jerusalem's trash dump, a place of ruin, destruction, and judgment in this life, or the next, though not eternal to Jesus' audience.

Hadēs g86

Greek: proper noun, place

Usage: 11 times in 5 books, 9 chapters, and 11 verses

Meaning:

Synonomous with Sheol, though in New Testament usage Hades is the temporal place of punishment for deceased unbelieving mankind, distinct from Paradise for deceased believers.

Limnē Pyr g3041 g4442

Greek: proper noun, place

Usage: Phrase 5 times in the New Testament

Meaning:

Lake of Fire, final punishment for those not named in the Book of Life, prepared for the Devil and his angels, Matthew 25:41.

Sheol h7585

Hebrew: proper noun, place

Usage: 66 times in 17 books, 50 chapters, and 64 verses

Meaning:

The grave or temporal afterlife world of both the righteous and unrighteous, believing and unbelieving, until the general resurrection.

Tartaroō g5020

Greek: proper noun, place

Usage: 1 time in 2 Peter 2:4

Meaning:

Temporary prison for particular fallen angels awaiting final judgment.

واژه نامه +

AionianBible.org/Bibles/Persian---Old-Persian-Version-Bible/Noted

Glossary references are below. Strong's Hebrew and Greek number notes are added to 64 Old Testament and 200 New Testament verses. Questioned verse translations do not contain Aionian Glossary words and may wrongly imply *eternal* or *Hell*. * The note placement is skipped or adjusted for verses with non-standard numbering.

Abyssos

لوقا ۳:۸	کارهای رسولان ۲۱:۲
رومیان ۷:۱۰	کارهای رسولان ۱۸:۵
مکاشفه بوحنا ۱:۹	رومیان ۲۵:۱
مکاشفه بوحنا ۲:۹	رومیان ۵:۹
مکاشفه بوحنا ۱۱:۹	رومیان ۳۶:۱۱
مکاشفه بوحنا ۷:۱۱	رومیان ۲:۱۲
مکاشفه بوحنا ۸:۱۷	رومیان ۲۷:۱۶
مکاشفه بوحنا ۱:۲۰	اول قریبان ۲۰:۱
مکاشفه بوحنا ۳:۲۰	اول قریبان ۶:۲

aīdios

رومیان ۲۰:۱	اول قریبان ۱۳:۸
بهودا ۶:۱	اول قریبان ۱۱:۱۰

aiōn

مئی ۲۲:۱۲	دوم قریبان ۲۱:۱۱
مئی ۲۲:۱۳	غل‌اطبان ۴:۱
مئی ۳۹:۱۳	غل‌اطبان ۵:۱
مئی ۴۰:۱۳	افسیمان ۲۱:۱
مئی ۴۹:۱۳	افسیمان ۲:۲
مئی ۱۹:۲۱	افسیمان ۷:۲
مئی ۳:۲۴	افسیمان ۹:۳
مئی ۲۰:۲۸	افسیمان ۱۱:۳

مرقس ۲۹:۳	افسیمان ۲۱:۲
مرقس ۱۹:۴	افسیمان ۱۲:۶
مرقس ۳۰:۱۰	فیلیپان ۲۰:۴
مرقس ۱۴:۱۱	کرولسان ۲۶:۱
لوقا ۳:۱	نیمتواوس ۱۷:۱

لوقا ۵۵:۱	نیمتواوس ۱۷:۶
لوقا ۷۰:۱	نیمتواوس ۱۰:۴
لوقا ۸:۱۶	نیمتواوس ۱۸:۴
لوقا ۳۰:۱۸	تیطلس ۱۲:۲
لوقا ۳۴:۲۰	عبرايان ۲:۱

لوقا ۳۵:۲۰	عبرايان ۸:۱
لوقا ۱۴:۴	عبرايان ۶:۵
بوحنا ۵۱:۶	عبرايان ۵:۶
بوحنا ۵۸:۶	عبرايان ۲۰:۶
بوحنا ۳۵:۸	عبرايان ۱۷:۷

بوحنا ۵۱:۸	عبرايان ۲۱:۷
بوحنا ۵۲:۸	عبرايان ۲۴:۷
بوحنا ۲۲:۹	عبرايان ۲۸:۷
بوحنا ۲۸:۱۰	عبرايان ۲۶:۹
بوحنا ۲۶:۱۱	عبرايان ۳:۱۱

بوحنا ۳۴:۱۲	عبرايان ۸:۱۲
بوحنا ۸:۱۳	عبرايان ۲۱:۱۳
بوحنا ۱۶:۱۴	اول پطرس ۲۳:۱

واژه نامه +

اول پطرس ۲۵:۱	اول پطرس ۱۱:۴
اول پطرس ۱۱:۵	اول پطرس ۱۸:۳
اول پطرس ۱۷:۲	دوم بوحنا ۲:۱
بهودا ۱۳:۱	بهودا ۱۳:۱
بهودا ۲۵:۱	مکاشفه بوحنا ۶:۱
مکاشفه بوحنا ۱۸:۱	مکاشفه بوحنا ۱۸:۱
مکاشفه بوحنا ۹:۴	مکاشفه بوحنا ۹:۴
مکاشفه بوحنا ۱۰:۴	مکاشفه بوحنا ۱۰:۴
مکاشفه بوحنا ۱۲:۷	مکاشفه بوحنا ۱۲:۷
مکاشفه بوحنا ۶:۱۰	مکاشفه بوحنا ۶:۱۰
مکاشفه بوحنا ۵:۲۲	مکاشفه بوحنا ۵:۲۲
مکاشفه بوحنا ۱۱:۱۴	مکاشفه بوحنا ۱۱:۱۴
مکاشفه بوحنا ۷:۱۵	مکاشفه بوحنا ۷:۱۵
مکاشفه بوحنا ۳:۱۹	مکاشفه بوحنا ۳:۱۹
مکاشفه بوحنا ۱۰:۲۰	مکاشفه بوحنا ۱۰:۲۰
مکاشفه بوحنا ۵:۲۲	مکاشفه بوحنا ۵:۲۲
مئی ۸:۱۸	مئی ۱۶:۹
مئی ۲۹:۱۹	مئی ۲۹:۱۹
مئی ۴۱:۲۵	مئی ۴۱:۲۵
مئی ۴۶:۲۵	مئی ۴۶:۲۵
مرقس ۲۹:۳	مرقس ۱۱:۱۰
مرقس ۳۰:۱۰	مرقس ۳۰:۱۰
لوقا ۲۵:۱۰	لوقا ۹:۱۶
لوقا ۱۸:۱۸	لوقا ۱۸:۱۸
لوقا ۳۰:۱۸	لوقا ۳۰:۱۸
بوحنا ۱۵:۳	بوحنا ۱۵:۳
بوحنا ۱۶:۳	بوحنا ۱۶:۳
بوحنا ۳۶:۳	بوحنا ۳۶:۳
بوحنا ۱۴:۴	بوحنا ۱۴:۴
بوحنا ۳۶:۴	بوحنا ۳۶:۴
بوحنا ۲۲:۵	بوحنا ۲۲:۵
بوحنا ۳۹:۵	بوحنا ۳۹:۵
بوحنا ۲۷:۶	بوحنا ۲۷:۶
بوحنا ۴۰:۶	بوحنا ۴۰:۶
بوحنا ۴۷:۶	بوحنا ۴۷:۶
بوحنا ۵۴:۶	بوحنا ۵۴:۶
بوحنا ۶۸:۶	بوحنا ۶۸:۶

aiōnios

مئی ۸:۱۸	مئی ۱۶:۹
مئی ۲۹:۱۹	مئی ۲۹:۱۹
مئی ۴۱:۲۵	مئی ۴۱:۲۵
مئی ۴۶:۲۵	مئی ۴۶:۲۵
مرقس ۱۱:۱۰	مرقس ۱۱:۱۰
مرقس ۳۰:۱۰	مرقس ۳۰:۱۰
لوقا ۹:۱۶	لوقا ۹:۱۶
لوقا ۱۸:۱۸	لوقا ۱۸:۱۸
لوقا ۳۰:۱۸	لوقا ۳۰:۱۸
بوحنا ۱۵:۳	بوحنا ۱۵:۳
بوحنا ۱۶:۳	بوحنا ۱۶:۳
بوحنا ۳۶:۳	بوحنا ۳۶:۳
بوحنا ۱۴:۴	بوحنا ۱۴:۴
بوحنا ۳۶:۴	بوحنا ۳۶:۴
بوحنا ۲۲:۵	بوحنا ۲۲:۵
بوحنا ۳۹:۵	بوحنا ۳۹:۵
بوحنا ۲۷:۶	بوحنا ۲۷:۶
بوحنا ۴۰:۶	بوحنا ۴۰:۶
بوحنا ۴۷:۶	بوحنا ۴۷:۶
بوحنا ۵۴:۶	بوحنا ۵۴:۶
بوحنا ۶۸:۶	بوحنا ۶۸:۶

یوحنا ۲۸:۱۰
یوحنا ۲۵:۱۲
یوحنا ۵۰:۱۲
یوحنا ۲:۱۷
یوحنا ۳:۱۷
کارهای رسولان ۴۶:۱۷
کارهای رسولان ۴۸:۱۳
رومیان ۷:۲
رومیان ۲۱:۵
رومیان ۲۲:۶
رومیان ۲۳:۶
رومیان ۲۵:۱۶
رومیان ۲۶:۱۶
دوم قریبان ۱۷:۴
دوم قریبان ۱۸:۴
دوم قریبان ۱:۵
دوم قریبان ۸:۶
تسالوینیکان ۲
تسالوینیکان ۱۶:۲
تیمتواوس ۱
تیمتواوس ۱۲:۶
تیمتواوس ۱۶:۶
تیمتواوس ۹:۱
تیمتواوس ۲
تیمتواوس ۱۰:۲
تیپس ۷:۱
تیپس ۷:۳
فلیمون ۱۵:۱
عبرايان ۹:۵
عبرايان ۷:۶
عبرايان ۱۲:۹
عبرايان ۱۴:۹
عبرايان ۱۵:۹
عبرايان ۲۰:۱۳
اول پطرس ۱۰:۵
دوم پطرس ۱۱:۱
اول پوختا ۲:۱
اول پوختا ۲۵:۲
اول پوختا ۱۵:۵
اول پوختا ۱۱:۵
اول پوختا ۱۳:۵
اول پوختا ۲۰:۵
پهودا ۷:۱
پهودا ۲۱:۱
مکاشفه بیوختا ۶:۱۴

مرقس ۴۵:۹
مرقس ۴۷:۹
لوقا ۵:۱۲
یعقوب ۶:۳

مزامیر ۳:۱۱۶
مزامیر ۸:۱۳۹
مزامیر ۷:۱۴۱
امثال ۱۲:۱
امثال ۵:۵
امثال ۲۷:۷

Hadēs

مئی ۲۲:۱۱
مئی ۱۸:۱۶
لوقا ۱۵:۱۰
لوقا ۲۲:۱۶
کارهای رسولان ۲۷:۲
کارهای رسولان ۳۱:۱۶
اول قریبان ۵۵:۱۵
مکاشفه بیوختا ۱۸:۱
مکاشفه بیوختا ۸:۶
مکاشفه بیوختا ۱۳:۲۰
مکاشفه بیوختا ۱۴:۲۰
غول غولها ۶:۸
اشیعیا ۱۴:۵
اشیعیا ۱۱:۷
اشیعیا ۹:۱۴
اشیعیا ۱۱:۱۴
اشیعیا ۱۵:۱۴
اشیعیا ۱۵:۲۸
اشیعیا ۱۸:۲۸
اشیعیا ۱۰:۳۸
اشیعیا ۱۸:۳۸
اشیعیا ۹:۵۷
حرقیال ۱۵:۳۱
حرقیال ۱۶:۳۱
حرقیال ۱۷:۳۱
حرقیال ۲۱:۲۲
حرقیال ۲۷:۲۲
هوش ۱۴:۱۱
عاموس ۲:۹
پونس ۲:۲
حقیق ۵:۲

Limnē Pyr

مکاشفه بیوختا ۲۰:۱۹
مکاشفه بیوختا ۱۰:۲۸
مکاشفه بیوختا ۱۴:۲۰
مکاشفه بیوختا ۱۵:۲۰
مکاشفه بیوختا ۸:۲۱

اشیعیا ۱۱:۱۴
اشیعیا ۱۵:۱۴
اشیعیا ۱۵:۲۸
اشیعیا ۱۸:۲۸
اشیعیا ۱۰:۳۸
اشیعیا ۱۸:۳۸
اشیعیا ۹:۵۷

Sheol

پیدایش ۳۵:۳۷
پیدایش ۳۸:۴۲
پیدایش ۴۹:۴۴
پیدایش ۳۱:۴۴
اعداد ۳۰:۱۶
اعداد ۳۳:۱۶
نشیه ۲۲:۲۲
اول سموئیل ۶:۲
دوم سموئیل ۶:۲۲
اول پادشاهان ۶:۲
اول پادشاهان ۹:۲
ایوب ۹:۷
ایوب ۸:۱۱
ایوب ۱۳:۱۴
ایوب ۱۳:۱۷
ایوب ۱۶:۱۷
ایوب ۱۳:۲۱
ایوب ۱۹:۲۴
ایوب ۶:۲۶
مزامیر ۵:۶

حرقیال ۱۵:۳۱
حرقیال ۱۶:۳۱
حرقیال ۱۷:۳۱
حرقیال ۲۱:۲۲
حرقیال ۲۷:۲۲
هوش ۱۴:۱۱
عاموس ۲:۹
پونس ۲:۲
حقیق ۵:۲

Tartaroō

دوم پطرس ۴:۲

Questioned

دوم پطرس ۱۷:۲

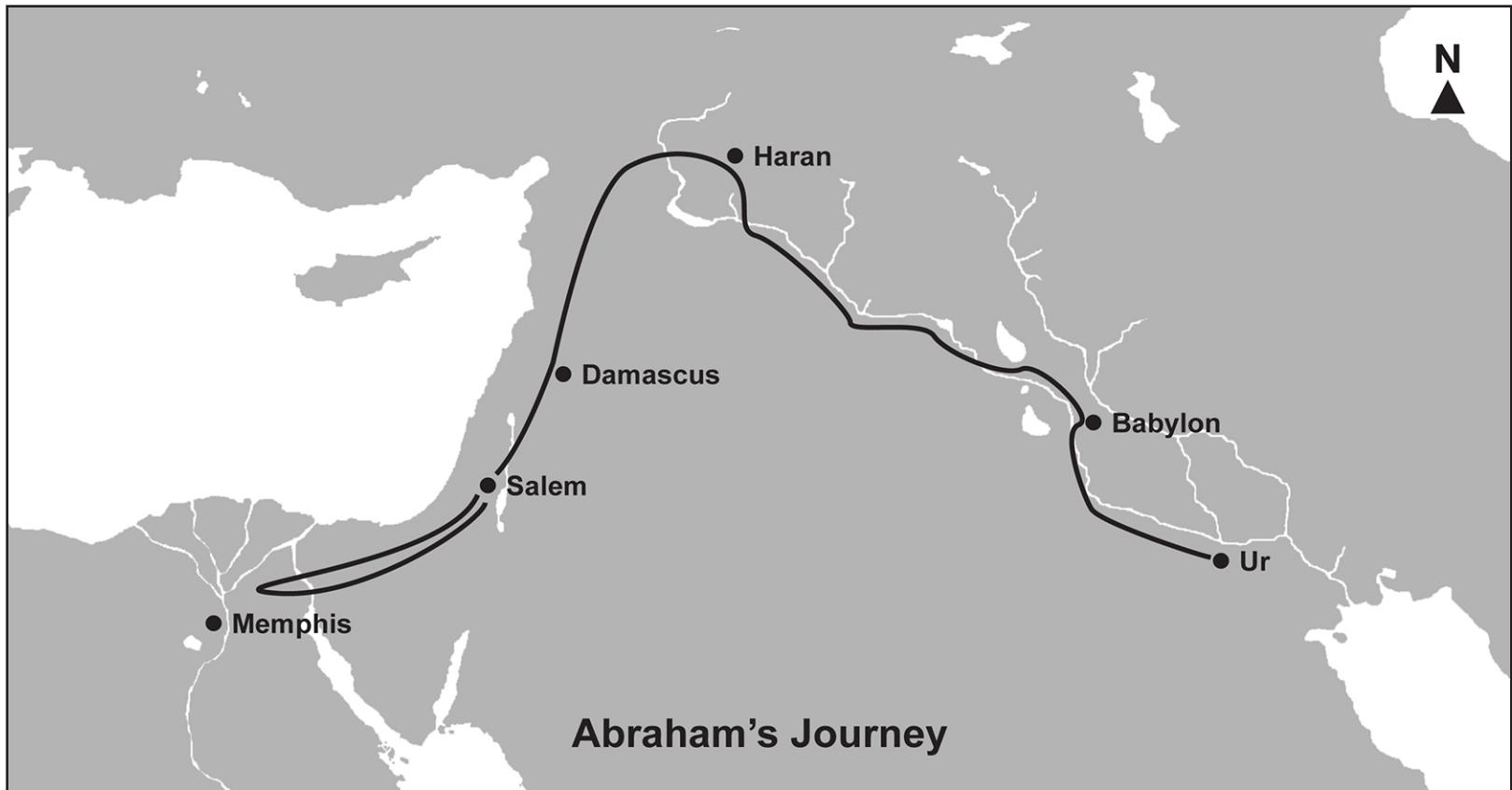
eleēsē

رومیان ۳۲:۱۱

Geenna

مئی ۲۲:۵
مئی ۲۹:۵
مئی ۳۰:۵
مئی ۲۸:۱۰
مئی ۹:۱۸
مئی ۱۵:۲۳
مئی ۳۳:۲۳
مرقس ۴۳:۹

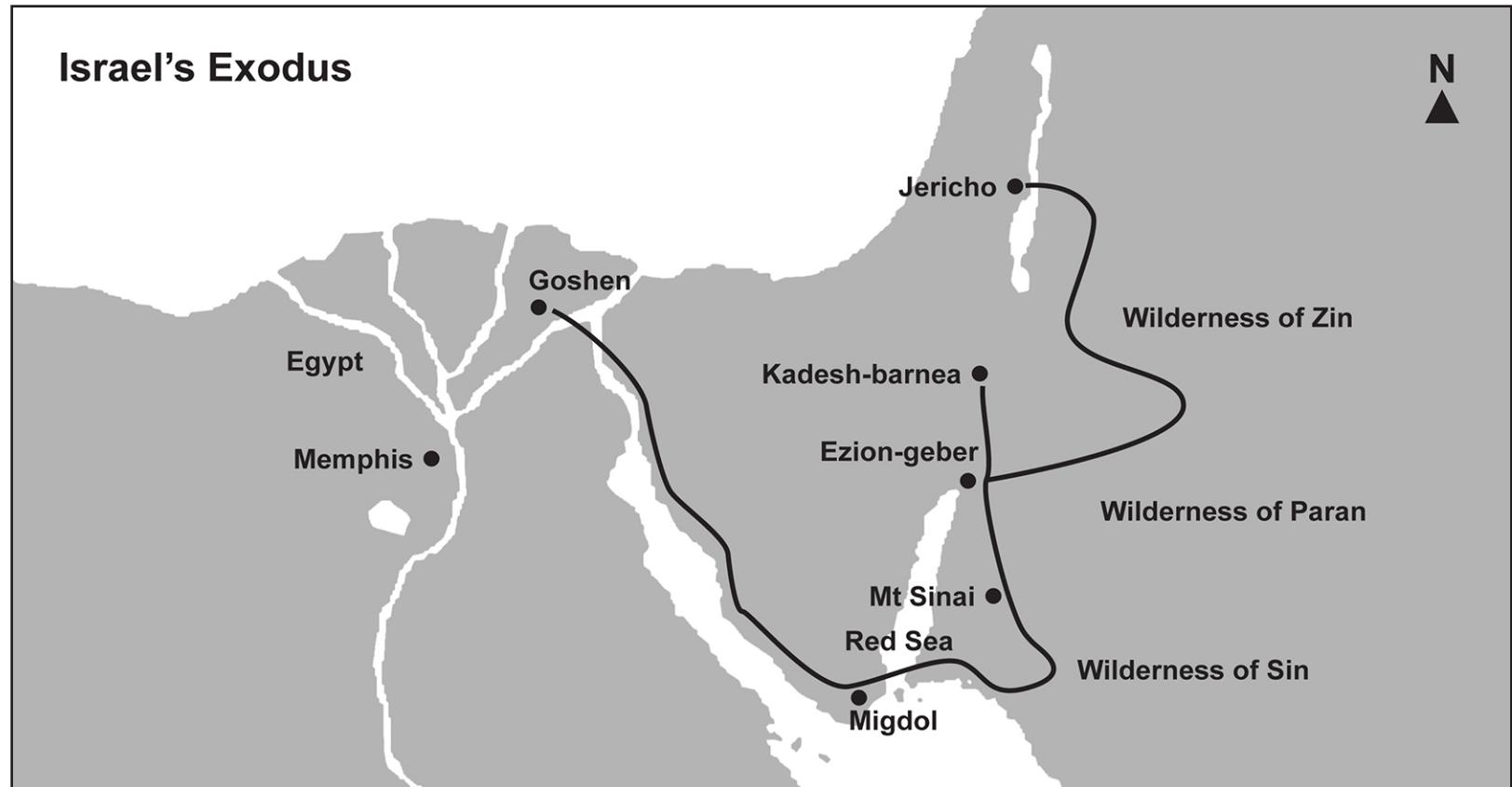
مزامیر ۱۷:۹
مزامیر ۱۰:۱۶
مزامیر ۵:۱۸
مزامیر ۳:۳۰
مزامیر ۱۷:۳۱
مزامیر ۱۴:۴۹
مزامیر ۱۵:۴۹
مزامیر ۱۵:۵۵
مزامیر ۱۳:۸۶
مزامیر ۳:۸۸
مزامیر ۴۸:۸۹

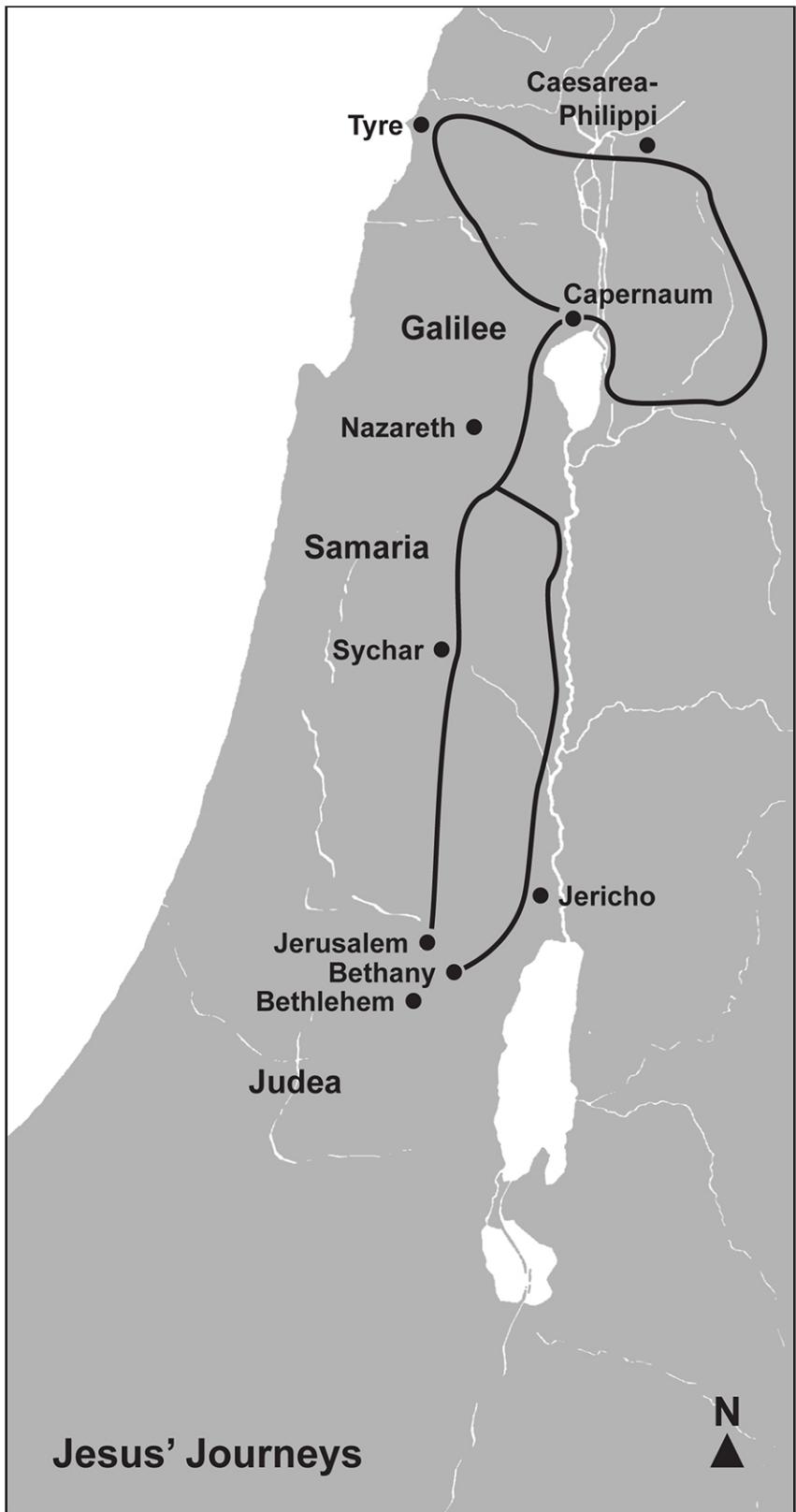
به ایمان ابراهیم چون خوانده شد، اطاعت نمود و بیرون رفت به سمت آن مکانی که می‌باشد که میراث یابد. پس بیرون آمد و نمی‌دانست به کجا می‌رود. - عربیان ۱۱:۸

Israel's Exodus

N

و واقع شد که چون فرعون قوم را رها کرده بود، خدا ایشان را از راه زمین فلسطینیان رهبری نکرد، هرچند آن نزدیکتر بود. زیرا خدا گفت: «میادا که چون قوم جنگ بینند، پشیمان شوند و به مصیر برگردند.» - خروج ۱۷:۱۷

زیرا که پسر انسان نزدیکیه تاریخ داشت شود بالایه تا خدمت کرد و تا جان خود را ازای بسیاری کرد. - مرقس ۱۰:۴۵

پولس، غلام عیسی مسیح و رسول خوانده شده و جدا نموده شده برای انجیل خدا، - رومیان ۱:۱

Creation 4004 B.C.

Adam and Eve created	4004
Tubal-cain forges metal	3300
Enoch walks with God	3017
Methuselah dies at age 969	2349
God floods the Earth	2349
Tower of Babel thwarted	2247
Abraham sojourns to Canaan	1922
Jacob moves to Egypt	1706
Moses leads Exodus from Egypt	1491
Gideon judges Israel	1245
Ruth embraces the God of Israel	1168
David installed as King	1055
King Solomon builds the Temple	1018
Elijah defeats Baal's prophets	896
Jonah preaches to Nineveh	800
Assyrians conquer Israelites	721
King Josiah reforms Judah	630
Babylonians capture Judah	605
Persians conquer Babylonians	539
Cyrus frees Jews, rebuilds Temple	537
Nehemiah rebuilds the wall	454
Malachi prophesies the Messiah	416
Greeks conquer Persians	331
Seleucids conquer Greeks	312
Hebrew Bible translated to Greek	250
Maccabees defeat Seleucids	165
Romans subject Judea	63
Herod the Great rules Judea	37

(The Annals of the World, James Usher)

Jesus Christ born 4 B.C.

New Heavens and Earth

1956	Christ returns for his people
1830	Jim Elliot martyred in Ecuador
1731	John Williams reaches Polynesia
1614	Zinzendorf leads Moravian mission
1572	Japanese kill 40,000 Christians
1517	Jesuits reach Mexico
1455	Martin Luther leads Reformation
1323	Gutenberg prints first Bible
1276	Franciscans reach Sumatra
1100	Ramon Llull trains missionaries
1054	Crusades tarnish the church
997	The Great Schism
864	Adalbert martyred in Prussia
716	Bulgarian Prince Boris converts
635	Boniface reaches Germany
569	Alopen reaches China
432	Longinus reaches Alodia / Sudan
397	Saint Patrick reaches Ireland
341	Carthage ratifies Bible Canon
325	Ulfilas reaches Goth / Romania
250	Niceae proclaims God is Trinity
197	Denis reaches Paris, France
70	Tertullian writes Christian literature
61	Paul imprisoned in Rome, Italy
52	Thomas reaches Malabar, India
39	Peter reaches Gentile Cornelius
33	Holy Spirit empowers the Church

(Wikipedia, Timeline of Christian missions)

Resurrected 33 A.D.

What are we? ►			Genesis 1:26 - 2:3 Mankind is created in God's image, male and female He created us					
How are we sinful? ►			Romans 5:12-19 Sin entered the world through Adam and then death through sin					
When are we? ▼								
Where are we?			Innocence		Fallen			Glory
			Eternity Past	Creation 4004 B.C.	Fall to sin No Law	Moses' Law 1500 B.C.	Christ 33 A.D.	Church Age Kingdom Age
								New Heavens and Earth
Who are we? ►	God	Father	John 10:30 God's perfect fellowship	Genesis 1:31 God's perfect fellowship with Adam in The Garden of Eden	1 Timothy 6:16 Living in unapproachable light			Acts 3:21 Philippians 2:11 Revelation 20:3 God's perfectly restored fellowship with all Mankind praising Christ as Lord in the Holy City
		Son			John 8:58 Pre-incarnate	John 1:14 Incarnate	Luke 23:43 Paradise	
		Holy Spirit			Psalm 139:7 Everywhere	John 14:17 Living in believers		
	Mankind	Living	Ephesians 2:1-5 Serving the Savior or Satan on Earth Luke 16:22 Blessed in Paradise Luke 16:23, Revelation 20:5,13 Punished in Hades until the final judgment Hebrews 1:14 Serving mankind at God's command	Genesis 1:1 No Creation No people	Ephesians 2:1-5 Serving the Savior or Satan on Earth			Matthew 25:41 Revelation 20:10 Lake of Fire prepared for the Devil and his Angels
		Deceased believing			Luke 16:22 Blessed in Paradise			
		Deceased unbelieving			Luke 16:23, Revelation 20:5,13 Punished in Hades until the final judgment			
	Angels	Holy			Hebrews 1:14 Serving mankind at God's command			
		Imprisoned	2 Peter 2:4, Jude 6 Imprisoned in Tartarus Genesis 1:31 No Fall No unholy Angels	Genesis 1:31 No Fall No unholy Angels	2 Peter 2:4, Jude 6 Imprisoned in Tartarus	Revelation 20:13 Thalaasa Revelation 19:20 Lake of Fire Revelation 20:2 Abyss		
		Fugitive			1 Peter 5:8, Revelation 12:10 Rebelling against Christ Accusing mankind			
		First Beast						
		False Prophet						
		Satan						
Why are we? ►			Romans 11:25-36, Ephesian 2:7 For God has bound all over to disobedience in order to show mercy to all					

The Aionian Bible shows the location of eleven special Greek and Hebrew Aionian Glossary words to help us better understand God's love for individuals and for all mankind, and the nature of after-life destinies. The underlying Hebrew and Greek words typically translated as *Hell* show us that there are not just two after-life destinies, Heaven or Hell. Instead, there are a number of different locations, each with different purposes, different durations, and different inhabitants. Locations include 1) Old Testament Sheol and New Testament *Hadēs*, 2) Geenna, 3) Tartaroō, 4) Abyssos, 5) *Limnē Pyr*, 6) *Paradise*, 7) *The New Heaven*, and 8) *The New Earth*. So there is reason to review our conclusions about the destinies of redeemed mankind and fallen angels.

The key observation is that fallen angels will be present at the final judgment, 2 Peter 2:4 and Jude 6. Traditionally, we understand the separation of the Sheep and the Goats at the final judgment to divide believing from unbelieving mankind, Matthew 25:31-46 and Revelation 20:11-15. However, the presence of fallen angels alternatively suggests that Jesus is separating redeemed mankind from the fallen angels. We do know that Jesus is the helper of mankind and not the helper of the Devil, Hebrews 2. We also know that Jesus has atoned for the sins of all mankind, both believer and unbeliever alike, 1 John 2:1-2. Deceased believers are rewarded in Paradise, Luke 23:43, while unbelievers are punished in Hades as the story of Lazarus makes plain, Luke 16:19-31. Yet less commonly known, the punishment of this selfish man and all unbelievers is before the final judgment, is temporal, and is punctuated when Hades is evacuated, Revelation 20:13. So is there hope beyond Hades for unbelieving mankind? Jesus promised, "*the gates of Hades will not prevail*," Matthew 16:18. Paul asks, "*Hades where is your victory?*" 1 Corinthians 15:55. John wrote, "*Hades gives up*," Revelation 20:13.

Jesus comforts us saying, "*Do not be afraid*," because he holds the keys to *unlock* death and Hades, Revelation 1:18. Yet too often our *Good News* sounds like a warning to "*be afraid*" because Jesus holds the keys to *lock* Hades! Wow, we have it backwards! Hades will be evacuated! And to guarantee hope, once emptied, Hades is thrown into the Lake of Fire, never needed again, Revelation 20:14.

Finally, we read that anyone whose name is not written in the Book of Life is thrown into the Lake of Fire, the second death, with no exit ever mentioned or promised, Revelation 21:1-8. So are those evacuated from Hades then, "*out of the frying pan, into the fire?*" Certainly, the Lake of Fire is the destiny of the Goats. But, do not be afraid. Instead, read the Bible's explicit mention of the purpose of the Lake of Fire and the identity of the Goats, "*Then he will say also to those on the left hand, 'Depart from me, you cursed, into the consummate fire which is prepared for... the devil and his angels,'*" Matthew 25:41. Bad news for the Devil. Good news for all mankind!

Faith is not a pen to write your own name in the Book of Life. Instead, faith is the glasses to see that the love of Christ for all mankind has already written our names in Heaven. Jesus said, "*You did not choose me, but I chose you,*" John 15:16. Though unbelievers will suffer regrettable punishment in Hades, redeemed mankind will never enter the Lake of Fire, prepared for the devil and his angels. And as God promised, all mankind will worship Christ together forever, Philippians 2:9-11.

World Nations

پس رفته، همه امت‌ها را شاگرد سازید و ایشان را به اسم اب و این و روح القدس تعمید دهید. - متی ۲۸:۱۹